Giới thiệu Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương

Âu Dương Vũ nàng là đích nữ của Thừa Tướng Phủ thế mà chỉ vì đại hôn bị hưu liền trở thành trò cười cho toàn thiên hạ.

Nàng là đặc công khét tiếng của thế giới hiện đại lại không ngờ có thể xuyên qua thời cổ đại này.

Cái gì? Hưu ta sao? Ta chính là vui mừng còn không kịp a! Cái tên tên Dạ Trọng Hoa, nhị hoàng tử của Tây Lăng quốc lại lấy sáu tòa thành làm sính lễ cưới nàng...

Hừ, ngươi nghĩ muốn cưới là cưới sao?

Đại hôn ngày hôm đó, nàng chính là nghĩ cách bỏ trốn, để mặc Dạ Trọng Hoa một mình.

Được...nàng rất giỏi! Trên gương mặt hoàn mỹ tới cực điểm kia chợt cong lên ý cười nhàn nhạt lạnh lùng.

Để xem hắn mang nàng về dạy dỗ như thế nào?

[Đoạn ngắn thứ nhất]

Âu Dương Vũ: Vì sao lại tốt với ta như vậy? Đáng giá sao?

Dạ Trọng Hoa: Tiểu Vũ của ta, vì sao nàng lại không tin ta. Đời này kiếp này, Dạ Trọng Hoa ta chỉ yêu duy nhất một người. Không phải nàng thì là ai?

[Đoạn ngắn thứ hai]

Âu Dương Vũ: Ngươi có thể cho ta cái gì?

Dạ Trọng Hoa: Chỉ cần ngươi muốn và chỉ cần ta có.

Âu Dương Vũ: Ngươi có thể cho ta cả thiên hạ sao?

Dạ Trọng Hoa: Ta không thể cho ngươi thiên hạ này, nhưng toàn bộ thế giới của Ta đều cho ngươi.

[Đoạn ngắn thứ ba]

Dạ Trọng Hoa:"Tiểu Vũ, nếu như có kiếp sau ngươi nguyện hóa thành vật gì?"

Âu Dương Vũ nghĩ nói:"Hoa điệp trùng ngư, phi cầm điểu thú."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Thay Đổi

Khu ngã tư đường tràn ngập các loại âm thanh, tiếng động lớn ồn ào đầy náo nhiệt.

Nếu không phải vì đau đầu với những chuyện vặt vãnh trong cục pháp y bộ quốc an, nàng tuyệt đối sẽ không phải xuống xe mua nước để xả tức.

Mới đi chưa được mấy bước, bỗng nhiên, một luồng ánh sáng chói lọi hiện lên trước mắt của Âu Dương Vũ, ánh sáng ấy như vầng hào quang mà con người không thể nào chạm đến được.

Ánh sáng của mặt trời vốn là cực chói mắt, lại thêm thứ ánh sáng kì lạ này nữa khiến cho hai mắt của Âu Dương Vũ không khỏi nhíu chặt lại, cảm thấy kỳ quái, theo bản năng liền hướng về phía ánh sáng ấy.

Đó là một chỗ buôn bán các loại ngọc thạch, phỉ thúy thời xưa, mà tầm mắt của Âu Dương Vũ lại theo bản năng nhìn chăm chăm xuống khối vật thể màu đen - ngọc Kỳ Lân.

Ngọc Kỳ Lân nhìn chung có cái đầu to nhưng mình thì lại nhỏ, quanh thân giống như ở được bao phủ bởi lớp ngọc trơn bóng, trên bề mặt còn vương chút tầng bụi mỏng manh được đặt ở vị trí trong góc nhỏ.

Âu Dương Vũ không biết có phải hay không chính mình có vấn đề gì khi nhìn chằm chằm vào khối ngọc Kỳ Lân ấy, nàng rõ ràng vừa thấy nó nhìn mình, sau đó nhếch miệng cười.

"Cô gái này thật là có đôi mắt tinh tường, khối Kỳ Lân này là ngọc quý, tồn tại ít nhất cũng được mấy trăm năm lịch sử, nó vô cùng có giá trị, Đây...Cô xem xem ngọc này..., quả là ngọc tốt a..." Lão bán hàng rong này cũng gần bốn mươi tuổi, vóc dáng mập mạp, làm ăn bình thường chả khấm khá gì, nay gặp Âu Dương Vũ nhìn chằm chằm vào khối ngọc Kỳ Lân kia, tự nhiên miệng lưỡi lưu loát bắt đầu lừa lọc.

Âu Dương Vũ cầm lấy Kỳ Lân ngọc đang định tinh tế ngắm nghía nó, bỗng nhiên, nàng cảm giác ngón cái bên tay phải chợt đau nhói, nhìn kỹ lại, chợt phát hiện ra ngón tay cái không biết khi nào lại xuất hiện một dòng máu đỏ thẫm từ từ chảy xuống cái miệng dường như đang dần dần mở ra của ngọc Kỳ Lân. Chứng kiến hết tất cả việc này, Âu Dương Vũ chỉ biết trơ mắt nhìn tất cả những chuyện kì quái đang diễn ra.

Cầm trong tay khối ngọc Kỳ Lân, Âu Dương Vũ chợt có một loại cảm giác mát mẻ sảng khoái dưới cái nóng bức của mùa hạ, tiếng động lớn nháo đầu đường, Âu Dương Vũ có cảm giác dường như nàng đang đứng trước bờ biển rộng lớn hưởng thụ cảm giác gió thổi nhè nhẹ vào mặt.

Thế nhưng nàng lại quên mất bên cạnh vẫn còn có lão bán hàng đang nóng lòng muốn kiếm lợi, ông ta chợt thốt lên: "Cô nương, máu của cô dính hết cả lên khối ngọc Kỳ Lân rồi, làm sao ta có thể lại cho người khác được,..cô xem đi...."

"Bao nhiêu tiền?" Âu Dương Vũ phóng ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn, thần sắc bình tĩnh.

Nếu không phải xuất phát từ bản năng, nàng cơ hồ muốn thất thanh hét lên, bởi vì giờ phút này ở trong đầu của nàng cứ ẩn ẩn xuất hiện một không gian bí ẩn. Nàng không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ đây là không gian tùy thân kì bí nổi tiếng trong truyền thuyết hay sao?

Chẳng lẽ loại không gian huyền huyễn này mà chính bản thân mình cũng gặp phải sao? Âu Dương Vũ không khỏi buồn bực, chẳng lẽ mình là con gái của nữ thần may mắn sao?Lão bán hàng rong lúc này bắt đầu làm bộ làm tịch, chậm rãi nói: "Vừa rồi nói đây là đồ cổ, nhưng lại là do lấy ngọc mài ngọc mà thành, ngài xem này chạm trổ trơn nhẵn láng bóng, quả thực là thanh thoát và trân quý..."

Âu Dương Vũ tức giận đánh gãy lời của hắn: "Đồ cổ? Ngọc mài ngọc? Thật đúng là mới mẻ, ông tự tiện lấy tảng đá điêu khắc lên, sau đó phun màu và tạp chất vào thì liền trở thành đồ cổ? Liền biến thành ngọc quý? Năm trăm bạc có đồng ý hay không?!" Âu Dương Vũ dùng lời lẽ sắc bén chặn họng lão lừa đảo kia.

Lão trong lòng kích động, lão biết khối ngọc Kỳ Lân kia thực chất là đồ giả mà chủ quán đã mua về với giá rẻ mạt, vừa tưởng rằng có thể kiếm được một món hời lớn từ người này, thật không may cho lão thì quả thực so với việc buôn bán thuốc phiện thì buôn bán đồ giả như thế này còn nguy hiểm hơn. Hắn sợ Âu Dương Vũ đổi ý, động tác nhanh chóng nhận lấy bạc từ tay nàng.

Nếu chủ quán mà biết được biết hắn dùng gần năm trăm bạc ngay lập tức bán đi ngọc Kỳ Lân có khả năng di chuyển qua lại giữa hai không gian, chỉ sợ không chỉ tiếc đứt từng đoạn ruột mà nếu hắn biết này khối Kỳ Lân này có giá trị như thế chỉ sợ tức đến nôn ra máu không chừng.

Sau khi mua được món bảo vật với giá hời,Âu Dương Vũ khởi động động cơ, chiếc xe Ferrari đỏ rực ngang nhiên đi lướt qua bỏ lại bụi bay mù trời ở phía sau.

Trong biệt thự của Âu Dương Vũ.

Ngồi bên rèm cửa sổ, Âu Dương Vũ lúc này mới đem khối ngọc kia ngắm cẩn thận bất chợt nàng cảm thấy ngực chợt lạnh,bởi vì khối ngọc Kỳ Lân kia khi không đột nhiên biến mất

Làm sao có thể... Vừa rồi rõ ràng nàng vẫn nắm chặt ở lòng bàn tay, liền ngay sau đó cả hai tay đều nắm chặt khối ngọc không buông cư nhiên đột nhiên lại biến mất ngay trước mặt nàng?

Ngay lúc Âu Dương Vũ đang bực bộ thắc mắc, thì thân ảnh của nàng lại dần dần biến mất,Ngay thời điểm nàng mở mắt ra thì chợt phát hiện chính bản thân mình đang đứng ở một thế giới lạ.

"Chủ nhân, chủ nhân!" Một con chó nhỏ lông trắng tinh cắn cắn ống quần của Âu Dương Vũ trông vô cùng hoạt bát và dễ thương.

"Thật là một con chó nhỏ đáng yêu a." Âu Dương Vũ ngồi xổm xuống, đưa ngón tay thon dài ra vuốt ve nó bộ lông trắng muốt kia.

Ai ngờ, con chó nhỏ cũng rất kiêu ngạo dương vuốt ra oai: "Đừng có dùng mấy từ thô thiển như con chó nhỏ đó lên người ta! Ở Tuyết Uyên Đại Lục có hàng tỉ thần thú nhưng vị thần thú mà mọi người tôn thờ cũng chỉ duy nhất có một là cái vị anh tuấn tiêu sái độc nhất vô nhị Ngọc Kì Lân ta đây!" Con chó nhỏ vẫy vẫy chiếc đuôi rậm rạp một cách kiêu hãnh.

"Tuyết uyên đại lục?" Là cái gì? Âu Dương Vũ thừa nhận bản thân mình có vốn kiến thức vô cùng hẹp hòi nên căn bản không hiểu địa danh con chó nhỏ này vừa nói.

"Đúng rồi, chủ nhân..." Ngọc Kỳ Lân đột nhiên rụt cổ lại, có chút chột dạ nhìn Âu Dương Vũ sau đó liếc mắt một cái, mắt chợt hết nhìn bên phải rồi lại nhìn bên trái chợt mở miệng nói, "Ngài chỉ còn lại 6 tiếng nữa thôi."

Âu Dương Vũ có chút khó hiểu, "Còn lại 6 tiếng nữa? Ý của ngươi là gì?"

Ngọc Kỳ Lân gật đầu nhìn Âu Dương Vũ liếc mắt một cái, chột dạ quay mặt đi, "Chủ nhân, thời gian Ngài tồn tại ở thế giới hiện tại của Ngài chỉ kéo dài 6 tiếng nữa thôi a!!!"...

“Ách -- “

Ngọc Kỳ Lân có cảm giác như cổ của mình bị một lực cường đại áp chế, nhìn đến gương mặt Âu Dương Vũ đang dần dần áp sát vào gương mặt của nó , nhất thời Ngọc Kỳ Lân cảm thấy trong lòng thấp thỏm...

“Ngươi nói rõ ràng cho Ta! Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Cái gì mà Ta chỉ tồn tại được 6 tiếng nữa ở thế giới này ? Ý của ngươi là, ta chỉ có thể sống được khoảng 6 tiếng đồng hồ nữa thôi sao?!” Vừa rồi còn cứ ngỡ mình là con gái của nữ thần may mắn bây giờ nàng chợt cảm thấy bản thân mình như là kẻ thù của bà ấy vậy.

“Chủ nhân Ta khẳng định một điều với ngươi là ngươi chắc chắn sẽ sống đến bệnh tử nhan sắc không tàn phai quan hệ thì tha hồ mà đào hoa a...chỉ là cuộc đời của ngươi phải bước sang một trang mới ở một nơi khác thôi... Tuyết uyên đại lục...” Âm thanh của Ngọc Kỳ Lân dần dần nhỏ đi, trộm nhìn khuôn mặt tức giận đến tái cả mặt của Âu Dương Vũ kia một cách sợ hãi

“Ý của ngươi là, bổn cô nương ta bị buộc phải xuyên đến Tuyết uyên đại lục hả?” Âu Dương Vũ đối với chuyện xuyên không này vẫn là có hiểu biết đôi chút.”Hơn nữa là Ngươi có thể tùy ý mang theo một vài vật dụng của không gian hiện tại đến không gian xuyên qua a.” Ngọc Kỳ Lân quên mất rằng chính bản thân mình đang bị uy hiếp, lập tức vỗ ngực kiêu ngạo nói “Sau khi Ngươi đến Tuyết uyên đại lục, không gian này cũng sẽ không biến mất!”

“Vì sao lại là ta? Vừa rồi ở quầy hàng, ngươi vì sao lại cắn tay ta? Vậy nên --” Âu Dương Vũ đối với những lời mà Ngọc Kỳ Lân cũng không có hoài nghi. Ngay cả không gian đều xuất hiện, xuyên không... còn có thể sao? Nàng có điểm không rõ, vì sao lại là nàng. Người nhà của nàng đều đã không còn tồn tại trên cõi đời này nữa nên kỳ thật đối với nàng việc xuyên không này cũng không ảnh hưởng lớn đối với nàng.

Ngọc Kỳ Lân dừng một chút, đáy mắt hiện lên một tia phức tạp, xoay người lại như trước với một bộ dạng kiêu ngạo, “Được Thần thú của Tuyết uyên đại lục bảo vệ, ngoài Ngươi ra không phải ai cũng có thể đâu nha”

“Ta không đồng ý được không?”

“Không được!” Ngọc Kỳ Lân lắc đầu nguầy nguậy, bỗng nhiên, nó hướng Âu Dương Vũ khanh khách tà ác cười nói, “Chủ nhân, Bản thần thú đại nhân ta nhắc nhở ngươi một câu, thời gian của ngươi chỉ còn lại có 30 phút thôi a.” Cảm thấy bản thân mình sắp rời xa thế giới này không còn bao lâu nữa, Âu Dương Vũ buồn bực trong lòng trừng mắt về phía tiểu Kỳ Lân kia.

“Được rồi, Bản thần thú nhắc lại một chuyện giúp ngươi tỉnh một chút, Tuyết uyên đại lục giống với Trung quốc cổ đại thời xã hội phong kiến. Kinh tế, khoa học kỹ thuật, chữa bệnh, giáo dục, chế tạo, nông nghiệp, chăn nuôi so với thế giới hiện đại thì kém xa, đúng rồi, nơi đó vẫn chưa có biết sản xuất vũ khí lạnh đâu a.” Ngọc Kỳ Lân cười xấu xa nói.

Mắt Âu Dương Vũ ngay lập tức sáng lên!

Vừa rồi Tiểu Kỳ Lân nói cái gì? Đến được Tuyết uyên đại lục rồi, thế giới hiện đại của nàng cũng sẽ không biến mất? Vậy có phải rõ ràng là nàng có thể mang theo rất nhiều vật dụng cá nhân đi đến cổ đại? Phải không? Đúng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chuẩn bị xuyên không

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Âu Dương Vũ, Tiểu Kỳ Lân tựa vào gốc cây, cười tủm tỉm. Bởi vì hắn còn có một chuyện vô cùng bất ngờ và quan trọng mà hắn vẫn chưa đề cập cho tiểu ngốc tử Âu Dương Vũ kia biết vì hắn tuyệt đối tin tưởng, người mà hắn đã chọn một khi tự tìm ra được đáp án chắc chắn sẽ không trách tội nó.

“Thế còn chờ cái gì nữa, nhanh mà đi trữ hàng a!” Thời hạn chỉ có 6 tiếng thật sự quá ngắn a, nàng hận sao không thể kéo dài đến 16 tiếng nha.Lại nghĩ đến số tiền hiện tại bây giờ của nàng thực sự là quá ít a...Nàng tuy rằng là người làm việc cho quốc gia nhưng vì tính nguy hiểm của nhiệm vụ không cao nên tiền thưởng của nàng cũng không khấm khá bao nhiêu.

Âu Dương Vũ một bên suy nghĩ về việc nên mang những vật dụng gì cần thiết sang bên đó để ngoạn nào là bình nước uống chuyên dụng,...

“Này, hình như người hiện đại các ngươi có món đồ sứ tên Nguyên Thanh Hoa Từ, nghe nói rất quý giá.” Tiểu Kỳ Lân khóe mắt liếc qua một cái, bất tri bất giác nói. Biết làm sao được, trong không gian của hắn có rất nhiều bảo bối nên đối với Nguyên Thanh Hoa Từ mà nói thì chỉ là một món đồ chơi bình thường với nó.

“Nguyên Thanh Hoa Từ?!” Trái với vẻ thản nhiên của Tiểu Kỳ Lân thì vẻ mặt của Âu Dương Vũ tràn đầy kinh ngạc!

Cho dù nàng không chuyên về đồ cổ là mấy, nhưng cũng nghe nói qua là Nguyên Thanh Hoa Từ là món đồ sứ đại danh tuyệt đỉnh nha! Nghe nói nguyên Thanh Hoa đồ sứ này đã tồn tại gần ba trăm năm, ở trong lẫn ngoài nước tác phẩm nghệ thuật này được bán đấu giá thị trường với mức giá ban đầu không cao lắm ,nhưng lại được đại sứ quán của nguyên thanh hoa- người sở hữu chiếc bình sứ quý giá “Quỷ cốc xuống núi” ở quốc tế bán đấu giá là 2.

67 triệu RMB!

Sau khi đã qua kiểm định chất lượng, Nguyên Thanh Hoa này là do chính tay nghệ nhân nổi tiếng của Ngư Văn quán làm ra, đường cong tự nhiên thanh thoát, thanh hoa phát sắc thanh nhã, tuy rằng không bằng "Quỷ cốc xuống núi" thế nhưng lại trở thành cực phẩm, nhưng cũng không kém bao nhiêu, một vật giá trị thế này .. Này nha cư nhiên lại coi rẻ! Trong lòng Âu Dương Vũ đột nhiên tức giận bất bình gào thét, hận không thể đến lôi nó đem nướng thành Kỳ Lân nướng!

Vì thời gian cấp bách, Âu Dương Vũ chỉ mang theo này chiếc bình sứ Nguyên Thanh Hoa Từ này nhanh chóng đến tiệm cầm đồ nổi tiếng ở trung tâm thành phố.

Tên chưởng quầy cẩn thận xem xét bức họa ước chừng đến hơn nửa tiếng đồng hồ mới xác định đó là hàng thật. Xem cái vẻ mặt của họ sau khi biết là hàng thật..người thì hai gò má co rúm lại cho thấy trong lòng họ ngạc nhiên và kích động đến mức nào. Đồ cổ này là hàng lạ và quý hiếm có một không hai. Chính món bảo bối này sẽ mang đến tiền đồ cho họ..con đường phát tài của bọn họ không còn xa nữa.

Cuối cùng, với ánh mắt khinh thường nhìn món đồ cổ ấy được đem đi bán, Âu Dương Vũ với công phu miệng lưỡi xuất thần, hô giá một triệu RMB, mà ông chủ tưởng chừng như đã chiếm được một tiện nghi lớn, cho nên hai bên thỏa thuận trong vui vẻ.

Sau khi rời khỏi tiệm cầm đồ, Âu Dương Vũ tìm được một khu hẻm hẻo lánh, đem chiếc xe thể thao của mình để vào một góc, mặt khác lại thuê một chiếc xe vận chuyển hàng hóa. Nàng trong lòng âm thầm tính toán muốn mua thêm vài vật dụng cá nhân, trước khi xuyên qua cần phải dự trữ nhiều đề phòng có trường hợp nguy hiểm phát sinh không kịp ứng phó.

Còn chưa đầy 4 giờ nữa, Âu Dương Vũ đến siêu thị ở trung tâm thành phố mua một ít lương thực dự trữ. Bởi vì không phải giờ cao điểm, cho nên trong siêu thị người mua sắm cũng không nhiều. Âu Dương Vũ bắt đầu công cuộc càn quét siêu thị nào là hạt thóc, ngô, tiểu mạch, lạc, đậu tương, khoai tây, dưa chuột, bông... Tất cả lương thực rau dưa, bất kể loại gì, đều bị Âu Dương Vũ cướp đoạt sạch sẽ.

Bột mì, gạo, dầu đậu phộng, muối ăn, còn có các loại đồ gia vị, Âu Dương Vũ cơ hồ muốn đem cả cái siêu thị mang đến cổ đại. Nhân viên bán hàng mặt mày hớn hở. Nhờ có các nhân viên bảo vệ giúp đỡ đem hết toàn bộ số thực phẩm chuyển hết lên xe, Âu Dương Vũ hiên ngang lái xe mà quay trở về.

Đến chỗ hẻo lánh nàng đem hết các vật dụng thu vào không gian, Âu Dương Vũ ngay sau đó lại mang hết các loại hạt giống rau củ quả lôi ra. Ươm giống,các loại quả mọng, như dâu tây; các loại cam quýt ; các loại quả có hạt, như anh đào, đào, lý, ô liu, vải, long nhãn; quả có hạt tương tự như, quả táo, lê, quả hồng, sơn trà;các loại dưa và trái cây, như dưa hấu, dưa gang,...

Âu Dương Vũ không từ bỏ bất kỳ 1 loại hoa quả nào, mang một chút hạt giống ươm, dù sao theo lời của Tiểu Kỳ Lân nói thì không gian ở cổ đại rộng lớn vô cùng nên chỉ cần có sự sống là hạt giống ươm có thể sinh trưởng.

Còn lại ba giờ. Âu Dương Vũ lái xe đến siêu thị chuyên bán đồ hải sản. tất cả các loại cá nước ngọt, biển tất cả đều mua tất. Vì rất nhiều loại cá ở cổ đại đều không có, hiện tại nếu mà không dự trữ, về sau cả đời đều không có cá mà ăn.

Tiếp theo Âu Dương Vũ đi đến chỗ trung tâm Fashion, nàng mua vừa đủ cho nàng mặc, đương nhiên, trong đó nội y quần lót thì nên mua nhiều một chút. Còn tiệm vải dệt, Âu Dương Vũ vung chi phiếu, trữ một đống vải dệt tốt, khóa kéo. Có gì đến cổ đại có thể kiếm lời từ các vị thiên kim tiểu thư..hắn nghe nói qua họ rất thích vải vóc gấm lụa Bởi vì mua nhiều, nên ước chừng chi phí Âu Dương Vũ hơn một ngàn vạn bạc.

Giải quyết ăn mặc sau, liền chỉ còn lại có chi phí.

Còn lại hai giờ. Âu Dương Vũ đường đường chính chính, xuất ra giấy chứng nhận của bộ quốc an trực tiếp vào kho hàng, trực tiếp vào gian hàng lớn nhất của siêu thị, cơ hồ muốn đem toàn bộ kho hàng tồn này dở đi, cuối cùng chi tiêu ra gần ngàn vạn bạc.

Cuối cùng còn một giờ, Âu Dương Vũ lợi dụng một chút quyền thế, khiến cho ông chủ cửa hàng thuốc tây phải thuê ba chiếc xe tải lớn để có thể chứa được hết những dụng cụ chữa bệnh cùng các loại dược liệu cần thiết.

Còn có cái gì chưa mua nữa không nhỉ? Âu Dương Vũ cẩn thận suy nghĩ một hồi, chợt mắt lóe sáng lên. Dùng sức thải hạ chân ga, vận chuyển hàng hóa xe sưu một tiếng chạy vội mà đi.

Máy phát điện a, nàng không dưng lại quên máy phát điện ! Không có điện, nàng mua máy tính, máy chụp ảnh, di động chẳng phải đều thành phế phẩm hết sao?

Âu Dương Vũ đem xe nhanh chóng dừng ở trước cửa nhà xưởng, dùng tiền và quyền đem cả nhà xưởng chuyển đi. Đây chính là tài nguyên không thể tái sinh a, nàng cũng không phải là chuyên gia, dùng hư rồi lại có thể sửa chữa, cho nên vẫn là càng nhiều càng tốt a.

Âu Dương Vũ lại tiêu phí một bộn tiền mua gần trăm cái thiết bị trữ điện, từng cái bình ước chừng cao bằng một người trưởng thành. Cho dù có vận chuyển một lượng lớn hàng hóa như vậy thế nhưng ngay cả một kiểm soát viên cũng không thể làm gì được nàng khi kiểm tra giấy chứng nhận từ tay của nàng.

Cuối cùng còn lại 1 phút, Âu Dương Vũ đem biệt thự mang hết vào không gian, quay đầu nhìn nơi này thật lâu – nơi mà mình đã sống hơn hai mươi năm ở thế giới này, chậm rãi nhắm mắt lại ——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tình cảnh trớ trêu

Tuyết uyên đại lục.

"Tiểu thư, Người rốt cục tỉnh? Có khát hay không? Có muốn uống nước không?"

Âu Dương Vũ mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở mắt ra, đập vào mắt là một khuôn mặt thanh tú, nàng mạnh mẽ ngồi dậy, vì động tác đột ngột bất ngờ nên ảnh hưởng đến miệng vết thương đau thiếu chút nữa ngất xỉu.

"Tiểu thư từ từ một chút, vết thương của người còn chưa khỏi hẳn, bây giờ không cần phải cử động mạnh như thế." Một cô gái có dung mạo thanh lệ kia thấp thỏm lo lắng nhắc nhở nàng..

Dưới sự giúp đỡ của nàng, Âu Dương Vũ chậm rãi tựa vào cạnh giường, nàng đưa tay bắt lấy chén nước uống một ngụm. Lúc này mới cảm thấy tỉnh táo hoàn toàn.

Bởi vì đã có sự chuẩn bị về mặt tinh thần kĩ lưỡng cho việc xuyên không nên nàng hầu như không có cảm giác lóng ngóng hay ngạc nhiên như các vị tiền bối khác đã từng, ngược lại nàng có chút hưng phấn đánh giá tình hình hiện tại.

Trong phòng bài trí vô cùng đơn giản, trừ chiếc giường ra thì xung quanh cũng chỉ có bốn tường cùng với một cái bàn nhỏ. Rèm cửa sổ thì cũ nát giống như chưa từng chưa thay qua, cửa sổ thì muốn mục hết, nhìn không ra đây là cái chỗ xó xỉnh gì.

Cuối cùng Âu Dương Vũ kết luận, thì ra chủ thể này vốn không có một cuộc sống sung sướng.

Âu Dương Vũ sờ sờ trên cái trán bị thương, vì không có một chút kí ức về thân thể này, mà bản thân lại là đặc công xuất sắc của cục tình báo, cho nên nàng dễ dàng dụ dỗ cô gái trước mắt hỏi cung nàng vài chuyện trong quá khứ.

Tuyết uyên đại lục có bốn cường quốc, gồm là Đông Tấn, Tây Tần, Nam Nguyên, Bắc Tuyết.

Và như đúng mỗi chữ cái đầu của bốn nước này, mỗi vùng được phân biệt các địa điểm chiếm đóng căn cứ theo bốn phương, lấy không gian ở giữa chính là rừng rậm hắc ám kéo dài vạn dặm, mà còn lại bên ngoài bốn quốc gia này chính là dải rừng dài mênh mông vô tận.

Mà nơi Âu Dương Vũ đang ở chính là Đông Tấn quốc.

Gia tộc của Âu Dương Vũ là gia tộc cao quý, cha của nàng - Âu Dương Lưu bây giờ là Tả thừa tướng của Đông Tấn quốc dưới một người trên vài người. Nhưng mà nội bộ bên trong tướng phủ xa hoa này, đích nữ Âu Dương Vũ lại so với tôi tớ trong gia phủ cũng không bằng.

Cái này kể ra cũng có nguyên nhân của nó.

Mẹ ruột của Âu Dương Vũ - Dương Thị, là viên ngọc quý duy nhất của Dương đại tướng quân, năm đó mang theo toàn bộ gia tộc tài phú gả vào Âu Dương phủ. Năm đó toàn bộ sính lễ của Dương phủ làm cho mọi người nghẹn họng nhìn trân trối

Dương thị cùng Âu Dương Lưu nên đôi vợ chồng, cuộc sống ổn định, kiêm điệp tình thâm. Nhưng mà cuộc vui nào cũng tàn, chuyện gì đến cũng đến, Âu Dương Lưu bị trưởng công chúa- con gái của Tôn thị nhìn trúng. Tôn thị vì có địa vị quyền thế, nên đã nói với hoàng đế cầu tình để bà ta trở thành bình thê của Âu Dương Lưu

Âu Dương Lưu hưởng thụ cuộc sống sung túc sau cuộc hôn nhân mới mà lại không biết rằng Dương thị- phu nhân của hắn âm thầm rơi lệ.Tôn thị là một người giả nhân giả nghĩa, thủ đoạn ngoan độc, người ngay thẳng không mưu lợi như Dương thị căn bản không thể ứng phó nổi với thủ đoạn của Tôn thị. Huống chi từ khi Tôn thị gả vào Âu Dương phủ được ba năm, bà ta luôn tìm mọi cách quấn quýt, không từ mọi thủ đoạn nào hòng đem Âu Dương Lưu trở thành người đàn ông của riêng mình, đồng thời cũng luôn miệng bôi nhọa phỉ báng Dương thị, biến Dương thị trở thành một người phụ nữ ác độc.

Sau bảy năm kể từ khi gả vào phủ, Dương thị rốt cục cũng mang thai, cũng bởi vì thủ đoạn tiểu nhân của Tôn thị - hạ thuốc lên người nàng khiến cho Dương thị phải cố sống cố chết đứng trước ngưỡng cửa của Thần chết để cố gắng sinh hạ Âu Dương Vũ, sau đó phát hiện mình bị bệnh nan y.Khi biết được tin này Âu Dương Lưu cảm thấy bất công cùng với oan uổng nên đã trút hết bầu tức giận vào Dương thị.

Cuối cùng, mẹ ruột của nàng lại dùng một phương thức ngu ngốc nhất mọi thời đại đó là nguyện hy sinh chính bản thân mình để có thể bảo vệ được cho đứa con gái đáng thương duy nhất – là kết tinh tình yêu của hắn với nàng.

Nhưng Dương thị đâu có ngờ rằng sự hy sinh để bảo vệ cho cô con gái bé bỏng đó lại là một động lực lớn cho Tôn thị để bà ta có thể thoải mái bóc lột rêu rao bôi xấu thanh danh cả người ra đi lẫn người ở lại. Cuối cùng cuộc đời của Âu Dương Vũ không đi về đâu, sống chui sống rủi trong căn phòng rách nát không hơn gì bọn kẻ ở.

Và rồi bi kịch của Âu Dương Vũ cũng tới, giấy hủy hôn của Hoài An vương

Vì Dương thị đã từng cứu một mạng của Trữ phi bên bờ vực của cái chết nên trong lòng Trữ phi cảm thấy vô cùng áy náy, cho nên mới ra mặt làm chủ cuộc hôn nhân giữa con trai mình là Hoài An vương với Âu Dương Vũ, có thể nói đây cũng chính là việc mà Dương thị đã lấy sinh mệnh ra để đổi một tương lai tươi sáng cho con gái của mình.

Nhưng mà không ai có thể ngờ được, năm đó cô bé Âu Dương Vũ trắng trẻo đáng yêubao nhiêu thì khi lớn lên lại trở nên tự ti nhát gan, ngu si bao cỏ, đến mức khiến cho người khác không muốn kết bạn cũng không muốn đến gần. Mà nàng chỉ vì muốn có được cái ghế vương phi của Hoài An vương kia nên đã dùng mọi thủ đoạn tiểu nhân.

Hoài An vương nổi tiếng là kẻ phong lưu nhưng cũng không thể chịu được loại phụ nữ ngu si của Âu Dương Vũ nên cuối cùng viết một tờ giấy từ hôn gửi đến.

Âu Dương Vũ mặt lửa đỏ gay mặc bộ gả y đỏ rực chạy vội vào phủ Hoài An Vương, nhưng đúng lúc vào phòng thì chợt thấy hai thân ảnh một nam một nữ đang cùng nhau triền miên ân ái. Nàng tức giận chạy ra khỏi vương phủ đập đầu tự vẫn.

Sau đó Âu Dương Vũ xuyên qua.

"Tiểu thư có muốn ăn chút gì đó cho ấm bụng không?" Nói nửa ngày trời, Tú Nhi thấy sắc trời cũng đã muộn liền nhìn Âu Dương Vũ hỏi.

Tú Nhi là con gái của tỳ nữ từng hầu hạ mẹ nàng, cũng là người duy nhất trong phủ tỏ thái độ quan tâm ân cần và chăm sóc cho Âu Dương Vũ.

Thấy Âu Dương Vũ gật đầu, Tú Nhi xoay người rời đi, không lâu sau nàng quay trở lại, trong tay bưng một chén canh đen thui, mà trừ món đó ra không còn món gì khác cả.

Tú nhi mang vẻ mặt đầy có lỗi, khóe miệng cười trừ, trấn an nói: "Là do Tú nhi không tốt, đi muộn cho nên đồ ăn trong phòng bếp đã bị lấy hết đi rồi..."

Tuy rằng biết Tú nhi đang làm bộ mặt hơi quá, phát hiện ra đôi mắt của nàng hơi ngấn nước mắt. Nếu như là Âu Dương Vụ trước kia thì lời nói dối về chuyện thức ăn này của Tú nhi cũng không có gì là lạ, nhưng Âu Dương Vũ của bây giờ không phải là kiểu người dễ dàng bị người khác dắt mũi lừa gạt như vậy.

Chỉ lấy được một chén canh đen thui này? Lại bị người ta bắt nạt? Rốt cuộc cuộc sống của Âu Dương Vũ trước đây phải chịu đựng những thứ gì?

Trong đầu Âu Dương Vũ nảy lên một ý tưởng, có điều nàng vẫn chưa muốn làm lớn chuyện này, cho nên cố kiềm chế cái suy nghĩ này trong lòng.

Nhưng nếu nàng mà không gây chuyện, thì sẽ dễ dàng bị người khác khinh thường.

Ngay khi Âu Dương Vũ khó xử nhìn chằm chằm chén canh đen xì, đang do dự có nên đổ nó đi không thì ngoài cửa truyền đến một giọng điệu mỉa mai trào phúng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Họa thủy đông dẫn

Âu Dương Vũ nhướn mày nhìn lại nhìn cô gái xinh đẹp đàng hoàng trước mắt mình.

Vóc dáng của cô ta mảnh mai, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút bóng bẩy, trên đầu toàn là châu ngọc trân quý, quần áo toàn gấm vóc lụa là quý giá, thoạt nhìn trông vô cùng trẻ trung diễm lệ kinh động lòng người.

Một cô gái xinh đẹp là thế nhưng khi cái miệng chúm chím của cô ta phát ngôn ra thì hoàn toàn ngược lại so với vẻ ngoài.

"Chậc chậc chậc, Âu Dương Vũ, ngươi cũng có ngày hôm nay sao?." Âu Dương Doanh, Tứ tiểu thư của Âu Dương gia, giờ phút này đang làm vẻ mặt cùng giọng điệu mỉa mai với Âu Dương Vũ, khóe môi cong lên vẻ kiêu ngạo cố ý châm chọc tươi cười: "Ngươi cũng thấy rồi đó, chàng ấy không yêu ngươi, tại sao ngươi cứ phải ngu ngốc tự hành hạ bản thân - cố đi tìm cái chết như vậy? Thật đúng là con ngốc!"

Âu Dương Vũ của ngày trước rõ ràng chỉ là một cô gái ngu ngốc yếu đuối, chịu đựng nhẫn nhục, từ trước đến nay đều bị Âu Dương Doanh bắt nạt, ức hiếp cho nên Âu Dương Doanh mới dám có thái độ độc địa trước mặt nàng.

Đôi mắt của Âu Dương Vũ chợt nhíu lại, ánh mắt bình tĩnh hướng về phía cô gái trước mặt. Chỉ có điều là cô gái nhỏ kiêu ngạo, ương ngạnh có thừa, một nha đầu không hiểu chuyện,IQ thấp như thế căn bản không thể nào kích thích cơn tức giận của nàng

Thấy Âu Dương Vũ không nói gì, chỉ ngồi im bất động, khóe môi Âu Dương Doanh nhếch lên một chút ý cười lạnh, đáy mắt đầy hận ý dạt dào: "Ngươi cho rằng một khi lấy cái chết ra để đe dọa thì Hoài An vương chàng ấy sẽ xem xét lại việc hủy hôn với ngươi sao? Ha ha ha, nực cười, Âu Dương Vũ,

ngươi có biết không? Biểu ca nói với ta, ngay khi ngươi đi tìm cái chết thì Hoài An vương vốn không hề có ý định cản ngươi, mà hơn thế nữa chàng ấy trong lòng thầm hy vọng Âu Dương Vũ ngươi có thể sớm biến mất khỏi thế gian này a!!"

"Vậy thì sao?" Đôi mắt Âu Dương Vũ bình thản nhìn mà như không về phía Âu Dương Doanh.

"..." Âu Dương Doanh nghe vậy, cổ họng giống như bị ai đó bóp nghẹn, nhất thời có chút sợ sệt. Ban đầu vốn tưởng rằng Âu Dương Vũ này sẽ phát điên, sau đó nghĩ quẩn, rồi kêu khóc thất thanh đến kiệt sức, hay tốt nhất là có thể tìm một cái cột nào đó tự vẫn, nhưng phản ứng của Âu Dương Vũ lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng

Bình tĩnh như mặt hồ phẳng lặng, cứ như vậy không thèm đếm xỉa đến, cứ như là một người khác chứ không phải Âu Dương Vũ trước đây.

"Xuy ——" Tiếng cười nhạo đột nhiên phát ra từ miệng Âu Dương Doanh: "Âu Dương Vũ, lần đập đầu này lại khiến cái đầu heo của ngươi miễn cưỡng thông suốt một chút rồi sao? Lấy bất biến ứng vạn biến? Ngươi nghĩ rằng ngươi làm như vậy thì sẽ khiến cho Hoài An vương suy nghĩ lại rồi quay trở về bên cạnh ngươi? Một khi đã bị người đàn ông mình yêu ruồng bỏ thì đừng cố ôm vọng tưởng nữa đi! Hoài An vương là người đàn ông của Tam tỉ, ngươi vĩnh viễn sẽ không bao giờ có được!!"

Tam tỷ? Người mà qua lời kể của A Tú là người dịu dàng thiện lương, nhu mì như nước, tài hoa hơn người đứng đầu thiên hạ - tài nữ Âu Dương Tụ?Âu Dương Vũ ngẫm nghĩ một lát, liếc liếc mắt nhìn vẻ mặt kiêu ngạo xấc xược của Âu Dương Doanh, như có như không đáp lại, "Tam tỷ sao? Nhưng mà Hoài An vương rõ ràng nói với muội là trong lòng hắn ta chỉ có duy nhất một người đó là tứ tỉ a."

Ở trước mặt mình mà còn thể hiện tỷ muội tình thâm sao? Vậy để Ta thử xem tình tỷ muội của hai người sâu đậm đến mức nào?! Âu Dương Vũ khép hờ đôi mắt, che dấu đi ánh mắt khinh thường cùng gian xảo của mình, đồng thời khóe miệng chợt cong lên.

"Ngươi, ngươi nói cái gì..." Âu Dương Doanh bị những lời này làm cho ngây dại. Nếu nghe kỹ trong lời nói đó sẽ dễ dàng phát hiện ra biểu tình của nàng vô cùng mừng rỡ, trong lúc nhất thời mừng rỡ như điên, Âu Dương Doanh ngạc nhiên đến ngốc lăng, gương mặt hiện lên chút nghi hoặc nửa tin nửa ngờ.

"Tứ tỷ, tỷ biết muội là người chưa bao giờ nói dối." Âu Dương Vũ lại thêm mắm thêm muối một phen, "Nếu tỷ không tin lời nói của muội vậy có thể đi tìm Hoài An vương để xác thực."

Đi tìm Hoài An vương để chứng thực? Âu Dương doanh cư nhiên bình thường không có lá gan đủ lớn để đi tìm Hoài An vương, trừ phi là trường hợp khẩn cấp.

Âu Dương Vũ thấy nàng nửa tin nửa ngờ, lại hối hận thở dài, "Muội là người bị chồng chưa cưới ruồng bỏ, chuyện đau đớn như vậy làm sao mà quên được. Bây giờ muội nào còn dám hy vọng xa vời đến Hoài An vương nữa? Nhưng mà người Hoài An vương thích là Tứ tỷ, tứ tỷ nếu như đem người đàn ông yêu mình trao cho Tam tỷ, đến lúc đó cả ba người đều sẽ đau khổ... Tứ tỷ thấy muội nói có đúng không?"

Bản thân vốn là nhân viên cấp cao của cục an ninh quốc gia đương nhiên ngụy trang hành động tự nhiên là tuyệt đỉnh, Âu Dương Vũ diễn sâu vô cùng, Ngoài ra, Âu Dương Doanh từ trước đến nay đều coi Âu Dương Vũ là con ngốc, làm sao mà không tin cho được?

Âu Dương Doanh hoàn toàn tin toàn bộ những gì Âu Dương Vũ nói, nàng cố ý ho khụ một tiếng, lộ ra bản mặt bình tĩnh, nhưng cũng không thể nào giấu đi được niềm vui sướng trong lòng, khóe miệng cong lên vô cùng đắc ý.

"Âu Dương Vũ, nếu ngươi dám gạt ta, ta sẽ cho ngươi biết hậu quả!" Âu Dương Doanh cuối cùng cũng xác nhận.

"Nếu muội lừa tỷ, tỷ muốn phạt muội gì cũng được... hay là phạt cả đời muội không bao giờ gặp Hoài An vương! Phạt muội vĩnh viễn không bao giờ chiếm được trái tim của Hoài An vương!" Ai mà muốn gặp cái loại đàn ông thối như hắn? Ai mà đi yêu thích cái loại vương gia này chứ? Âu Dương Vũ ước gì cả đời không bao giờ gặp hắn.

"Hừ! Ý kiến này không tồi." Âu Dương doanh hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, bước chân đi một cách nhanh chóng rời khỏi, nội tâm bên trong của nàng bây giờ vô cùng cao hứng. Nhìn cái bộ dạng nghênh ngang rời của nàng,đôi mắt Âu Dương Vũ ngưng một chút đạm sương, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước, khóe miệng nhếch lên mang ý mỉa mai châm chọc sáng lạn cười.

Ha ha, xưa nay Tam tỷ cô là loại phụ nữ giả nhân giả nghĩa, cố bày ra bộ dáng trong trắng thuần khiết, cô cho rằng nếu không có Âu Dương Vũ thì cô có thể đường đường chính chính thuận lợi trở thành vương phi của Hoài An vương đó sao? Cô sai rồi, đừng quên cô còn có một cô em gái ngu ngốc nữa.

Họa thủy đông dẫn, tỷ muội tương tàn, quả là một bộ phim hay, thật muốn tận mắt xem màn kịch này.

"Ngũ tiểu thư, người đã lâm vào hoàn cảnh này rồi, lỡ như nếu không đúng như những gì người nói vậy thì. ..." A Tú mang cho Âu Dương Vũ một ly nước, ánh mắt mang chút lo lắng. Mình thì không hề thích cái tên Hoài An vương đó, nhưng việc Ngũ tiểu thư thích hay không thích mình cũng không quản được.

"Nếu là thật, chẳng phải sẽ là một chuyện tốt sao?" Âu Dương Vũ cười hớn hở nói tiếp, "Đừng nói với ta trong đầu em vẫn còn mang cái tư tưởng kiểu như Ngũ tiểu thư vẫn còn luyến lưu với cái tờ hủy hôn đó chứ? Ta không phải là thánh mẫu."

Cổ tay vuốt nhẹ Ngọc Kỳ Lân đồ án bên hông, đôi mắt Âu Dương Vũ hiện lên một tia tự tin.

Chính viện, đông sương phòng.

Gió thổi khởi bức rèm che bích thúy tạo ra âm thanh êm tai dễ chịu

Cây tử đàn trên chiếc ghế thượng, phu nhân Tả thừa tướng - phu nhân Tôn thị bưng một ly trà hương, đôi mắt nhìn chiếc bàn đầy sổ khóe miệng giơ lên thản nhiên cười yếu ớt.

"Phu nhân, chỗ này có cần thay đổi một chút không ạ?" Nha hoàn Thanh Vân bên người Tôn thị mang vẻ mặt cung kính hỏi, nhưng cũng mang theo một tia đắc ý cười.

Tôn thị tay không buông vỗ về bản sổ sách kia, khuôn mặt mang ý cười, nhưng lời nói nói ra lại như cơn gió thoảng qua lạnh thấu xương "Cái gì nên làm cái gì không nên làm, ngươi không cần phải để bản phu nhân ta phải nhắc nhở chứ?"

Thanh vân khom người quỳ rạp xuống đất, thần sắc sợ hãi nói: "Vì nô tỳ cảm thấy trong người không khỏe đã nhiều ngày, mãi nằm trên giường tĩnh dưỡng cho nên cái gì cũng không rõ."

"Ngươi thật lanh lợi. Được rồi, tự mình đến phòng thu chi lĩnh thưởng đi." Đuổi Thanh Vân đi, Tôn thị nhìn chồng sổ sách dày kia, không tiếng động nở nụ cười.

Lúc trước Dương thị mang theo toàn bộ gia sản để gả vào Âu Dương gia,mười ngàn trang sức đỏ rực thật đúng là cực phẩm a. Đáng tiếc a đáng tiếc, lại có chút ngu xuẩn, chưa gì mà đã không thể chịu đựng được đả kích ngu ngốc đi tìm cái chết.

Dương đại tướng quân năm đó tài sản cũng không có là bao, lấy đâu ra gia sản khổng lồ này chứ? Nay toàn bộ của hồi môn này tất cả đều là của nàng. Đến lúc đó lấy ra một nửa mang cho tiểu tam cùng tiểu tứ để mua thêm trang sức.

Về phần Âu Dương Vũ? Tiểu tiện nhân kia bị Hoài An vương ném cho một tờ hủy hôn, không danh không phận năng lực lại kém, cho nên mới xem xét việc miễn cưỡng cho Âu Dương Vũ này một triệu bạc để nó rời khỏi phủ xuất gia làm ni cô bầu bạn với phật tử đến cuối đời

Nhưng mà, Âu Dương Vũ thật sự sẽ dễ dàng để cho Tôn thị an bài như vậy sao?

Nếu như là Âu Dương Vũ của trước kia, đương nhiên chỉ cần một câu nói của Tôn thị sẽ quyết định tương lai về sau của nàng. Nhưng bà ta không biết rằng Âu Dương Vũ hiện tại tuyệt đối là người mà bà không nên giở trò.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bảo bối thần kì

Đêm dài tịnh mịch.

Sau khi bảo A Tú rời khỏi đây, Âu Dương Vũ tựa lưng lên đầu giường, tay phải vuốt ấn ký Kỳ Lân bên sườn cổ tay.

Âu Dương Vũ nhắm mắt lại, toàn thân chợt lóe sáng sau đó chợt biến mất vào trong không gian. Nếu A Tú ở bên ngoài mà chứng kiến việc vị tiểu thư của nàng đột nhiên biến mất ngay trước mắt nàng chỉ sợ dọa nàng đến ngất đi thôi.

Âu Dương Vũ trở về thế giới hiện đại, nhìn thấy Tiểu Kỳ Lân hoạt bát đáng yêu kia ngay lập tức chạy về phía nàng cắn cắn váy nàng lấy lòng nàng,trong miệng không ngừng kêu to: "Chủ nhân, chủ nhân!"

Âu Dương Vũ lấy một tay ôm Tiểu Kỳ Lân giống như ôm một đứa trẻ con, một tay bên đùa nó mẫn cảm càng dưới, "Đúng rồi, thứ gì cần mang thì mang, cần phân loại thì đều phân loại đi."

Ngày trước do thời gian cấp bách,nên nàng đã mua rất nhiều thứ này thứ nọ để mang đến thế giới bên kia mà sử dụng đến nỗi hàng hóa đồ dụng thực phẩm đủ thứ chất đầy như núi ở trong nhà. Nàng cứ ngỡ rằng có phải là quá nhiều hay không, nhưng sau khi xuyên qua thấy tình cảnh ở đó thì nàng nhận ra rằng..Tất cả đồ đạc ở đây cũng không hẳn là nhiều.

Quay trở lại cổ đại.

Hiện tại nàng đang đứng ở mặt sau của khu viện là một mảnh rừng trúc, bên trái của khu viện có một dòng suối nhỏ, cách đó không xa,trong sơn cốc chảy xuôi ra. Bên phải là một cái hồ nhỏ, hai bên đều có nước chảy, bên dưới là hàng thông dài.

Con suối làm cho vùng đất phía trước của khu viện chia làm hai mảnh, bên trái là đồng ruộng, phía bên phải là khu vườn nhỏ.

Điều làm cho Âu Dương Vũ ngạc nhiên là, nàng thế nhưng vẫn còn thấy chiếc đỏ sắc Ferrari của nàng, lòng của nàng trở nên yên tâm hơn. Ở cổ đại mà có con Ferrari này, nghĩ lại quả thật là phong cách tuyệt đỉnh.

Thế nhưng kinh ngạc vẫn chưa hết, Tiểu Kỳ Lân liếm liếm tay nàng, nhảy về phía trước, nhanh như chớp đi về phía trước chạy tới, vừa chạy vừa dừng lại ý bảo Âu Dương Vũ đuổi theo.

Âu Dương Vũ theo nó mà đi, Tiểu Kỳ Lân ở phía trước mà nàng thì ở phía sau, một người một thú hướng về phía bên kia tòa sơn lâm mà đi đến. Âu Dương Vũ nhìn về phía trước, chỉ có thể nhìn loáng thoáng qua vì bị cây cối xung quanh che khuất tầm nhìn.

Cuối cùng, Tiểu Kỳ Lân dừng lại cách tòa thành hình tháp phía trước khoảng một trăm mét.

Ở giữa chỗ Tiểu Kỳ Lân đang đứng cùng toà nhà hình tháp có một vách núi đen, như một sơn cốc u sâu không thấy đáy, bên trên vách núi đen đó được dựng thành cầu treo bằng những đoạn dây cáp gỗ liên tiếp. Một cơn gió thổi qua, cầu treo bằng dây cáp theo gió lắc lư, thật khiến trong người dễ rùng mình phát mạnh mà.

Tòa nhà hình tháp kia cao bảy tầng, mỗi tầng ước chừng cao gần ba trăm thước.

"Nơi đó là?" Âu Dương Vũ tò mò hỏi. Nàng có cảm giác, tòa tháp thần bí này sẽ mang đến cho nàng nhiều thú vị cùng bất ngờ.

"Đó là thất bảo tháp, giống như tên gọi nơi này gồm 7 tầng mỗi tầng đều cất giấu một loại bảo bối." Tiểu Kỳ Lân đắc ý dào dạt phe phẩy cái đuôi."Mỗi một tầng đều cất chứa một loại bảo bối?" Âu Dương Vũ thiếu chút nữa là chảy nước miếng. Đem nguyên câu vừa nói củaTiểu Kỳ Lân xem xét, nàng trong miệng lẩm bẩm hai chữ "bảo bối", có thể thấy được bảo bối hàng hiệu sao?!.

"Đương nhiên!" Tiểu Kỳ Lân nhảy lên tảng đá lớn ở phía đối diện Âu Dương Vũ, hai chân đứng thẳng lên, nghiêm trang giải thích nói, "Ta này đã ngao du mọi không gian từng nhận qua hơn 7 vị chủ nhân, có rất nhiều kiểu người, có người thì vì tu thân nên thăng kiếp độ, có vị thì buông rèm làm một vị thái hậu chấp chính, có vị là Ngự phong sờ kim giáo úy... Còn có một người ở cùng thế giới của ngươi. Trước đây ta từng nhận đó là Quân Hỏa Thương."

"Quân Hỏa Thương?!" Âu Dương Vũ kìm lòng không được thốt ra tiếng. Không phải nàng là người đầu tiên sao? Không phải chuyện này chỉ là ảo giác sao? Như vậy có quá chân thật mà phản khoa học không!

"Ừ, Quân Hỏa Thương, thực không may người này chết vì báo thù. Ngay tại tầng thứ nhất của tòa tháp này hắn đã để lại một trăm hai mươi triệu đôla cùng quân hỏa vũ khí." Tiểu Kỳ Lân nói qua nhẹ nhàng bâng quơ.

Một trăm hai mươi triệu đôla cùng quân hỏa vũ khí? Âu Dương Vũ là đang mơ sao?. Đây chính là cổ đại a, tại thời cổ đại này lại có thể lấy vũ khí lạnh để chiến đấu, nàng trong tay có được một trăm hai mươi triệu đôla cùng khối quân hỏa vũ khí này sao? Thực sự là không thể tưởng tượng được.

{Nhiều nàng thắc mắc tại sao thời cổ đại nhưng lại xuất hiện đồng đô la, vì cái vị chủ nhân trước của Tiểu Kỳ Lân cũng giống như Âu Dương Vũ xuyên qua k/g tùy thân nên hắn xem cái bảo tháp này như cái ngân hàng của mình vậy, nên bỏ tiền, vũ khí vào đó để dữ trữ..}

Tiểu Kỳ Lân đây là có ý gì? Muốn để nàng sử dụng chúng để chiến đấu chiêu mộ quân sĩ thống nhất 4 nước thiên hạ? Mặc dù không có khả năng nhưng những thứ này có thể giúp nàng bảo vệ an toàn cho bản thân..cũng không phải ý kiến tồi

"Chủ nhân." Tiểu Kỳ Lân kéo lấy tay Âu Dương Vũ, mỉm cười thần bí nói, "Thất bảo lâu này nào có phải cổng chùa, người muốn vào thì vào được a, cho nên những thứ bảo vật bên trong không dễ dàng đến tay người được đâu!!!"

Quả nhiên, muốn sở hữu lượng vũ khí với lại đống bạc đó thì cũng không dễ như tưởng tượng.

"Vậy rốt cuộc phải làm như thế nào đây?" Âu Dương Vũ ngồi xổm xuống đối diện với Tiểu Kỳ Lân, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

"Rất đơn giản a." Tiểu Kỳ Lân tùy tay lôi ra một cái thao tác hệ thống chỉ cấp Âu Dương Vũ xem, "Thăng cấp không gian, mỗi lần ngươi tăng lên một cấp, thất bảo lâu sẽ mở ra một tầng. Về phần như thế nào để thăng cấp không gian, Ừm, có hai biện pháp. Cách thứ nhất chính là đem không gian sản xuất bán cho hệ thống, như vậy ngươi sẽ nhận được kim tệ và có thể dùng để thăng cấp; thứ hai loại phương pháp càng đơn giản, chỉ cần lấy vàng hay hoàng kim đưa cho ta ăn, cho đến một lượng vừa đủ thì ngươi có thể thăng cấp a."

Sau khi giải thích, Tiểu Kỳ Lân nghĩ là nàng đã hiểu, lại thấy Âu Dương Vũ mang theo vẻ mặt sửng sốt. Rất lâu sau Âu Dương Vũ nhanh chóng hoàn hồn, ngay cả không gian, xuyên qua như vậy mà cũng có những chuyện ly kỳ chuyện xảy ra, cái gì mà hệ thống nàng khó mà nhận thức được.

Bất quá Âu Dương Vũ hạ quyết tâm, nhất định phải nhanh chóng giúp Tiểu Kỳ Lân đạt cấp 7,cuộc sống hiện tại của nàng bây giờ mà nói có thể xoay sở dễ dàng thế nhưng phải nhanh chóng sở hữu đống vũ khí kia để tự về ở cái thời chiến quốc này.

"Đồng ruộng cùng đất trồng khi nào thì có?" Âu Dương Vũ nhanh nhảu yêu cầu.

"Mỗi lần thăng cấp, thời gian sẽ tăng lên gấp đôi, cứ lập luận như vậy sẽ có đáp án." Tiểu Kỳ Lân chỉ vào các thao tác của hệ thống, đột nhiên ôm bụng lăn lộn trên mặt đất, "Chủ nhân, chủ nhân, Tiểu Kỳ kỳ rất đói...rất đói nga..."

Toàn thân Âu Dương Vũ tỏ vẻ bất lực. Cuối cùng Tiểu Kỳ Lân vẫn lưu loát đứng lên nhanh như chớp vào kho chứa đồ. Bên trong kho chứa đồ của Âu Dương Vũ là cả một siêu thị kho hàng đóng gói các loại vật dụng. dụng cụ vật phẩm trang sức, đồ dùng cá nhân, trang phục mỹ phẩm, tiệm bách hóa, thiết bị âm thanh, vài món đồ chơi, đồ thủ công mỹ nghệ phẩm, cái gì cũng có.

Không bao lâu, Tiểu Kỳ Lân nhanh nhảu cầm lấy hộp đồ ăn đóng gói cho thẳng vào miệng, Âu Dương Vũ cũng cùng ăn vừa ăn vừa vui vẻ cười.

Nàng không nghĩ đến việc Tiểu Kỳ Lân chọn tới chọn lui, cuối cùng lại chọn một chiếc đồng hồ báo thức nhỏ xíu. Đồng hồ báo thức này ước chừng có hai mặt lớn nhỏ khác nhau, hình dáng cũng không nổi bật là bao, bên ngoài phủ một lớp mạ, thoạt nhìn vô cùng bắt mắt.

"Được rồi, chính là nó!" Âu Dương Vũ ôm Tiểu Kỳ Lân, trạc trạc nó tiểu đầu, cười nói, "Nhịn thêm vài bữa đi, ngày mai chờ ta đem nó đổi thành hoàng kim thì sẽ cho ngươi ăn."

Nguyên Thanh Hoa ở thời cổ đại đem đi cầm ở hiện đại có thể bán được hai ngàn vạn nhân dân tệ. Chỉ cần xuyên qua bằng tốc độ ánh sáng thì có thể thực hiện được mọi chuyện. Mọi chuyện bây giờ đối với nàng thật dễ như trở bàn tay.

Âu Dương Vũ tuyệt đối không thể tưởng được ngày mai nàng sẽ chạm trán với một nam nhân mà người đó sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời cùng tương lai của nàng sau này.

Âu Dương Vũ nguyên là chuyên gia về y dược, cho nên vết thương trên trán đối với nàng mà nói cũng không là vấn đề. Dùng một ít dược phẩm ở hiện đại mà nàng mang tới bôi lên, miệng vết thương đã khép lại đáng kể.

Nàng ngồi ở trước sân của khu biệt viện hẻo lánh, cách chính viện rất xa, bình thường không có bất kì ai ghé qua chỗ này ngay cả một nô tỳ, nhưng bất quá để có thể thuận tiện đào tẩu ra ngoài mà không ai biết thì đây quả là một điều kiện tốt của Âu Dương Vũ

Bắt gặp ánh mắt lo lắng của A Tú, Âu Dương Vũ lập tức nhảy dựng lên rời khỏi bàn đá, nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của nha đầu đó.

Đông tấn quốc quả là một cường quốc sầm uất nha.

Trên đường vào cửa hàng, hai bên đường có nhiều loại khách điếm khác nhau, tiểu thương rao hàng ăn vặt điểm tâm, trang sức mỹ nghệ, đồ cổ ngọc thạch. Trên đường, người đi lại nườm nượp, nam nữ già trẻ, tụm năm tụm bảy, hoặc du ngoạn, hoặc mua sắm, hoặc cò kè mặc cả, thật là náo nhiệt.

Âu Dương Vũ hưng phấn nhìn cuộc sống thực sự ở cổ đại cùng phố xá sầm uất, mà lúc này, bỗng nhiên một đôi tay dùng lực chặn ngang hông nàng đem nàng ôm vào lòng....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Phúc hắc giả dối

Vì đã từng là một đặc công cho nên phản ứng của Âu Dương Vũ nhanh chóng uốn người lộn ngược ra sau, nhưng mà điều làm cho nàng bất ngờ hơn là, sức lực của người này, nàng có làm gì cũng không hề nhúc nhích được a

Âu Dương Vũ quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy người bên cạnh mình là một người đàn ông với dáng người cao to.

Hắn mặc một bộ đồ đen, ngũ quan mặc dù rõ ràng là bình thản vô sự, thế nhưng đôi mắt của hắn đen lại như hắc diệu thạch bàn nhợt nhạt lóe lên, thần thái sắc nhọn thâm sâu khó lường, trong ánh mắt lộ ra vẻ cao quý cùng ngạo khí không ai sánh kịp.

Trong mắt hắn có ý cười nhàn nhạt, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt lấy cánh tay mình. Bàn tay thon dài của hắn tự nhiên khoác lên người Âu Dương Vũ, tuy ôn nhu nhưng lại mang một uy lực cảnh cáo, nếu nàng có bất kì hành động gì, chỉ sợ hậu quả khó lường.

Đối mặt với tình huống bất đắc dĩ này, trong lòng Âu Dương Vũ vô cùng bực bội, nàng mím chặt môi, nhẫn nhịn cơn tức giận, cắn răng lạnh lùng nói: "Vị công tử này muốn như thế nào?"

Lúc đó, trên đường có vài tên sai nha đi tuần tra trùng hợp đi qua, thấy vậy liền vây quanh khu này.

Một tên quan sai trung niên cầm đầu trong nhóm người đó đưa ánh mắt ngờ vực liếc qua chỗ bọn họ đang đứng, người đàn ông đó bày dáng vẻ thong dong tự nhiên ôm chặt lấy Âu Dương Vũ, cúi đầu ôn nhu nói: "Ngoan, đừng náo loạn."

Âm thanh trong trẻo của hắn vừa thốt ra giống như hoàn ngọc tướng khấu, réo rắt như nhạc.

"Hai người các ngươi đây là..."Tên đại thúc quan sai kia bày ra bộ dạng đáng giá bọn họ, trông có vẻ hoài nghi.

Âu Dương Vũ bắt gặp cái nhìn đầy cảnh giác của tên sai nha liền rất cảm kích, nhưng nàng chưa kịp lên tiếng thì âm thanh dễ nghe rung động lòng người của người đàn ông vang lên: "Đây là vợ ta, vì đang giận dỗi ta nên mới bỏ nhà ra đi."

Ngữ điệu của hắn không nhanh không chậm, thong dong mà tao nhã, đem lại một cảm giác cuốn hút không tìm thấy lối ra.

Lời vừa nói ra, Âu Dương Vũ cùng tên quan sai đồng thời ngẩn người. Nếu như nói ban đầu vị đại thúc này đang mang bộ dáng nghi hoặc thì bây giờ lại mang một chút nét cười trên mặt, "A, thì ra là một đôi vợ chồng."

Âu Dương Vũ hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông đang bám chặt lấy mình liếc mắt một cái: " Thưa đại thúc, đừng có nghe hắn nói bừa, ta không biết người này."

Vị đại thúc nghe vậy liền chỉ biết lắc đầu, dường như bỏ ngoài tai câu phủ định vừa rồi của nàng, bày vẻ tràn trề kinh nghiệm lên tiếng khuyên nhủ Âu Dương Vũ: "Cô nương, cô nên bỏ cái tính đùa giỡn này đi, ông bà xưa có câu, một điều nhịn thì chín điều lành. Làm người thì quan trọng nhất chính là nhẫn nhịn."

Âu Dương Vũ cảm thấy có chút rối rắm, người đàn ông thấy vậy thân thủ giảo hoạt ôm lấy Âu Dương Vũ, dùng giọng điệu sủng nịch, ôn nhu dỗ dành nói, "Ngoan, đừng giận ta nữa có được không? Ta hứa với nàng cả đời này vi phu sẽ không bao giờ nạp thiếp, được không? Hửm?!"Trên mặt hắn lộ vẻ thân thiết ôn hòa tươi cười, ánh mắt ôn nhu như nước, vô cùng sủng nịch.

Âu Dương Vũ thật sự là bị chọc đến tức nghẹn mà. Nàng xuyên qua đây, tuy rằng không có được bàn tay vạn năng, nhưng luôn tự biết giới hạn của mình, mọi chuyện đều nằm trong dự liệu không sinh chuyện với người, cư nhiên hôm nay lại gặp phải tình huống không thể chấp nhận được như thế này!!!

" Đại thúc à, hắn là tên điên, ta thật sự không quen biết hắn!" Âu Dương Vũ dùng toàn bộ sức lực muốn đẩy hắn ra, nhưng vẫn bị hắn ôm lấy gắt gao, mặc cho nàng có dùng bao nhiêu sức lực đều không hề lung lay hắn, tay kia của Âu Dương Vũ nhanh chóng giơ nắm đấm hướng về phía hắn đi, hắn nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, để sát vào người nàng bên tai nói nhỏ: "Nha đầu, thể lực không tồi nha... Nhưng cẩn thận... Động đến thai nhi."

Nghe xong bốn chữ "động đến thai nhi" không biết là vô tình hay cố ý mà hắn cố gắng cao giọng, đủ để làm cho ở đây mọi người nghe xong hiểu được chuyện tình.

Âu Dương Vũ biết không thể trốn thoát được, mồm mép nhanh nhảu đến mấy cũng không bằng trình độ của tên này, chỉ biết giữ hận,trừng mắt với hắn nói: "Vị công tử này, lấy ta ra để đùa giỡn vui lắm sao? Bây giờ kịch của ngươi đã hạ màn chưa?"

Vẻ mặt của hắn bình tĩnh thong dong, không có mở miệng, Đại thúc sai nha tưởng rằng hai phu thê nhà này đang xích mích liền tiến lên hòa giải: "Cô nương, đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, cô chỉ vì thế mà muốn bỏ nhà đi, quả thực cô là người hoàn toàn sai a.."

Âu Dương Vũ vừa nghe tên đại thúc nói xong, tức giận không thôi, hừ lạnh nói: " Đại thúc đáng kính, ông thực sự không hiểu chuyện a! Ta thật sự không quen biết người này!"

Vị đại thúc đưa mắt liếc Âu Dương Vũ một cái, bất đắc dĩ lắc đầu, vỗ vỗ bả vai người đàn ông, thực lòng nói, "Công tử, cậu chớ có sốt ruột, con thì cũng đã có rồi, vợ của cậu chỉ cứng miệng thế thôi, cơ mà cũng không thể sống thiếu cậu được. Phụ nữ ấy à chỉ thích được dỗ dành thôi."

"Đa tạ vị đại thúc đã chỉ bảo." Người đàn ông đó đưa đôi mắt âu yếm nhìn về phía Âu Dương Vũ, đôi mắt kia so với vì sao trên trời còn sáng hơn, khóe miệng chậm rãi cong lên chút ý cười.

Âu Dương Vũthản nhiên chống lại ánh mắt giả tạo của hắn, môi khóe ý cười giống như hắn, nàng cười lạnh nói: "Vị công tử này, diễn xong rồi, bây giờ có thể buông ta ra được rồi chứ?"

Đúng vậy, đây là một màn kịch, ngay từ đầu Âu Dương Vũ đã biết.

Mới vừa rồi, ngay khi người đàn ông này đến gần nàng, vì bản năng nàng là một đặc công, nên nàng cảm giác được cách đó không xa một luồng ánh mắt sắc bén tà ác như chim ưng ở sau lưng nàng đảo qua. Trong mắt tràn ngập thô bạo sát khí khiến cho lưng Âu Dương Vũ có chút phát lạnh. Đó là một loại hơi thở tàn nhẫn lãnh khốc của cường giả, nàng bây giờ không phải đối thủ của hắn.

Dáng người hắn vô cùng anh tuấn, đôi môi lộ vẻ ngạo nghễ, lạnh lùng; toàn thân phát ra khí chất bức người, tựa như vương tử, khiến người khác cảm thấy xa cách, không dám đến gần.

Âu Dương Vũ ẩn ẩn có chút suy đoán không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể cùng hắn diễn xong màn kịch dở hơi này. Sau khi tên quan sai kia rời đi, Âu Dương Vũ mới nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông kia trở về lãnh khốc khắc nghiệt như ban đầu.

Bởi vậy, nàng biết mình đoán đúng, trước mắt người đàn ông cường thế này tuyệt đối là người vô cùng nguy hiểm nếu như vướng phải vào hắn ắt sẽ gặp phải chuyện không may.

Âu Dương Vũ bỏ tay ra khỏi người hắn, âm thanh lạnh lùng vang lên: "Người kia đã đi rồi, bây giờ buông ta ra!!!"

Người đàn ông đó vừa nghe xong đáy mắt có chút ngạc nhiên, sau đó bàn tay lớn lại duỗi ra, kéo nàng khóa chặt vào lồng ngực mình, hơi thở lạnh lẽo theo lời nói của hắn chỉ duy độc vẻ bá đạo chiếm hữu: "Không buông!"

Âm thanh của hắn vang lên ngang ngược mà kiên nghị, mang theo một khí thế bức người không ai bì kịp.

"Khinh người quá đáng!" Vừa nói xong, khuỷu tay Âu Dương Vũ đột nhiên hướng đến bụng hắn đánh tới, nhưng điều làm cho nàng không ngờ là người đàn ông trước mắt nàng thế nhưng lại không chịu nổi được đòn bất ngờ vừa rồi của nàng, cả người hắn đột ngột đổ ập về phía nàng.

Âu Dương Vũ theo bản năng đỡ lấy hắn, khi tay vừa tiếp xúc đến vùng bụng của hắn, nàng cảm thấy tay mình tiếp xúc với một loại chất lỏng sền sệt ấm nóng.

Âu Dương Vũ xòe tay ra xem thấy tay mình thấm đẫm máu với máu.

Hắn bị thương!! Hơn nữa là bị thương vô cùng nghiêm trọng huống hồ nàng cảm thấy hắn còn bị trúng độc.

Nàng từ trước đến nay luôn tự cho mình là một người có óc quan sát vô cùng tỉ mỉ thế nhưng vào lúc này đây nàng lại cảm thấy nghi ngờ một chút về năng lực của bản thân. Khi nãy cùng nói chuyện với hắn, hắn vẫn bình tĩnh thong dong còn có chút phúc hắc âm hiểm, thế nhưng giờ cả khí lực của hắn một chút cũng không còn. Âu Dương Vũ không khỏi khâm phục.

Tên này ý chí vô cùng kiên định, nhẫn nãi, lại có thể đủ tỉnh táo để ngụy trang, che dấu bản thân.

Hắn - tự phụ, cao ngạo, phúc hắc, giả dối... Hắn rốt cuộc là ai? Lai lịch, thân phận của hắn như thế nào?

Bất quá bây giờ những câu hỏi mang tính tò mò của nàng lúc này không mấy quan trọng, hiện tại quan trọng là trước tiên phải rời khỏi chỗ này. Trong lúc Âu Dương Vũ nhíu mày suy nghĩ thì bỗng nhiên một chiếc xe ngựa đơn giản xuất hiện trước mắt Âu Dương Vũ rồi dừng lại, tên xa phu mang vẻ mặt khẩn trương cẩn thận nhìn về phía người đàn ông kia, trông thấy hắn có điểm khác thường vội vàng nói: "Nhanh lên xe!"

Nếu như tên xa phu này có quen biết với người đàn ông này, Âu Dương Vũ sẽ giao hắn cho đối phương sau đó rời đi, nàng không có ý định sẽ giao du với những kẻ không rõ lai lịch như vậy. Nhưng mà người đàn ông này, cho dù đã mất đi ý thức nhưng một bàn tay trắng muốt thon dài của hắn vẫn như thế nắm chặt lấy tay nàng không buông, tay còn lại choàng qua vai nàng bước lên xe ngựa.

Xe ngựa đột ngột lăn bánh, chạy điên cuồng ở ngã tư đường nhanh chóng rời khỏi nơi nguy hiểm. Bên trong xe, người đàn ông bá đạo đó dựa toàn bộ thân mình vào cả người Âu Dương Vũ.

Miệng vết thương ở bụng hắn được Âu Dương Vũ kiểm tra, máu tươi tuôn ra như suối thoạt nhìn thật là làm cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Thân nhiệt của hắn đột nhiên nóng rực, hắn nhíu mày tỏ vẻ đau đớn cùng khó chịu đang bủa vây thân hắn, vầng trán cao ráo của hắn đột nhiên nhăn lại mồ hôi tuôn ra ướt đẫm toàn bộ khuôn mặt. Âu Dương Vũ theo bản năng lau đi lớp mồ hôi đó, thế nhưng điều bất ngờ với nàng đó là khuôn mặt thật sự của hắn đằng sau lớp hóa trang. Âu Dương Vũ cả người bất động!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thi triển y thuật

Khuôn mặt của hắn?! Đây mới là dung nhan thực sự của hắn ư? Âu Dương Vũ cảm thấy bản thân mình hô hấp đều trở nên khó khăn, mắt vẫn không rời khỏi mà nhìn hắn.

Da của hắn trắng như tuyết, ngũ quan của hắn hoàn hảo giống như được một đại sư tinh tế mài dũa, hàng lông mày rậm mười phần anh khí, sống mũi cao thẳng. Đôi mắt đen thẳm như hồ nước sâu thẳm, lại mang theo sức hấp dẫn chết người, đủ thu hút mọi ánh nhìn của người khác giới, đôi môi của hắn tái nhợt mà thanh thiển, cằm hắn cong như các nhà quý tộc chuẩn bị sẵng giọng mà kiêu căng,

khuôn mặt tuyệt sắc này của hắn có dùng các tính từ hoàn mỹ trên đời cũng không thể hình dung đủ được vẻ đẹp không thể cưỡng lại được của hắn. Thế nhưng đẹp là vậy, hắn cũng không thoát khỏi được đôi khi sẽ làm cho người xung quanh cảm thấy khó chịu.Hắn trên người tự phụ, kiêu ngạo có thừa,cùng khí thế bức người, làm cho người ta không thể thờ ơ đến sự tồn tại của hắn.

Một loại người vừa mang vẻ mặt ôn nhu hoàn mỹ tuấn tú lại vô cùng hấp dẫn, ngay mỗi đường nét trên con người hắn đều toát lên phong thái ưu nhã cùng cao quý khiến cho người khác không khỏi cảm thấy áp bách, vị giả cường thế.

Đột nhiên người đàn ông bỗng nhiên giật nảy mình, hai mắt của hắn vẫn nhắm chặt, mày khẽ nhíu lại, bởi vì bị trúng độc nên con ngươi của hắn bị bao bọc bởi một tầng sắc mê ly. Dù vậy, Âu Dương Vũ vẫn có thể cảm nhận được đôi mắt kia cùng khuôn mặt của hắn bây giờ lạnh lùng bức người đến đáng sợ..

Sự lãnh đạm của Âu Dương Vũ là vỏ bọc bên ngoài để khiến người khác không thể tới gần nàng làm hại nàng còn sự lạnh lùng, lãnh đạm của hắn chính là một loại bức người mang theo sự chết chóc, khí phách vương giả.

Thời thế tạo anh hùng, nếu như cho hắn một cơ hội, người này nhất định sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất chiến thần, quyết đoán, luôn ở thế chủ động, chinh chiến trăm trận trăm thắng xứng đáng là chiến thần chinh chiến tứ phương.!

Âu Dương Vũ nhìn miệng vết thương ở bụng hắn không ngừng chảy máu, không tự chủ được liền đưa ngón tay trỏ đặt lên cổ tay trắng noãn như ngọc tạc của hắn xem xét, mi mắt của nàng không tự chủ đột nhiên nhíu lại.

Ở thế giới hiện đại, Âu Dương Vũ thường xuyên xuất nhập các loại dược liệu một cách an toàn để phục vụ cho việc nghiên cứu độc dược cùng thuốc giải cho nên đối với độc dược thì đó là chuyên môn của nàng chỉ là nàng có chút bất ngờ. nàng không nghĩ rằng ở cổ đại này vẫn tồn tại được loại độc tố đặc

biệt này

Loại này độc tố là sinh trưởng ở rừng nhiệt đới ở Sasori đi bộ khoảng mấy trăm dặm để lấy nọc độc, hơn nữa kết hợp cùng với ba loại độc trùng,năm loại cây thuốc độc, chín loại độc tố này trải qua bảy bảy bốn chín ngày mới đem đi luyện,sau đó đem độc tố kết hợp với nhau. Cuối cùng chế tạo ra một loại chất độc vô cùng tàn nhẫn ác độc, giết người vô hình

Nhìn dung nhan tuấn mỹ kia đang ngày càng tái nhợt, mồ hôi tuôn ra càng ngày càng nhiều, Âu Dương Vũ đáy lòng chợt xẹt qua một tia xúc cảm khác thường.Nên cứu hay không cứu? Đây là một vấn đề.

Trong lúc Âu Dương Vũ đang do dự thì xe ngựa đột nhiên dừng lại, tấm rèm nhanh chóng bị xốc lên ánh năng nhanh chóng len qua nương theo khe hở khẽ chiếu vào..

Một tên người hầu khẽ liếc nhìn tên xa phu bằng ánh mắt lạnh lùng, khuôn mặt của hắn tràn đầy phẫn nộ nhảy vào xe ngựa, nâng nam tử dậy định đi xuống nhưng hắn phát hiện người đàn ông vẫn gắt gao giữ lấy tay của Âu Dương Vũ không buông.

"Cô nương, cứu người quan trọng hơn, xin thứ lỗi." Người hầu cố gắng kéo bàn tay bạch ngọc của người đàn ông ra nhưng lực đạo từ tay người đàn ông đó quá mức mạnh mẽ, hắn chỉ có thể bất lực xin sự giúp đỡ từ Âu Dương Vũ.

Đang trong lúc nguy cấp nên không cần phải nói thêm gì nữa, Âu Dương Vũ gật gật đầu, cùng người hầu giúp đỡ người đàn ông kia xuống xe.

Mang hắn ra ngoài, tên người hầu xoay người liền chạy, tốc độ vô cùng nhanh, ngay lúc Âu Dương Vũ còn chưa có hoàn hồn thì hắn đã lôi một người đàn ông khác trông tuấn mỹ nhanh chóng mà tiến vào.

Mộ Dung Văn Thù nhanh chóng mặc nhuyễn bào được thêu bằng lụa vàng hoa lệ mềm mại tung bay trong gió. Khuôn mặt hắn mang phong thái bình tĩnh tự tin tuấn tú, một đôi phi mục thần quang lưu động, không cái gì sánh được. Một khuôn mặt tỏa ra vầng hào quang của quý tộc như ánh dương nhã nhặn nhu hòa, người đẹp như tranh.

"Mộ Dung công tử, nhanh, nhanh lên!"

Mộ Dung Văn Thù nhanh chân mà vào, liếc mắt một cái đến Âu Dương Vũ, nhân tiện chú ý tới tay nàng bị một đôi bàn tay to gắt gao nắm lấy, tầm mắt lại quan sát chủ nhân của bàn tay đó, đôi mắt đột nhiên hiện lên một tia kinh ngạc.

Cho dù trong lòng có rất nhiều nỗi băn khoăn, nhưng Mộ Dung Văn Thù giờ phút này không muốn phí thời gian cho việc tò mò của chính bản thân, hắn bước nhanh chóng đến bên giường của người đàn ông đưa tay xem mạch. Thời gian trôi qua, sắc mặt hắn càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, bỗng nhiên, hắn gấp giọng phân phó: "Tiểu Đao! Đem thau nước ấm lại đây!"

Tiểu Đao đang muốn đi ra ngoài, mà trong lúc này người đàn ông nằm trên giường lại không ngừng ho khan, âm thanh ho càng lúc càng lớn, ho đến kiệt sức, cuối cùng phun ra một ngụm máu tươi.

"Chủ tử!"

"Dạ Nhị!"

Hai tiếng hô kinh hãi đồng thời vang lên, Tiểu Đao một phen kéo cánh tay Mộ Dung Văn Thù, gấp giọng thúc giục: "Mộ Dung công tử, ngài có phải là thần y không? Nhanh nhanh cứu chủ tử đi! Mau lên!"

Mộ Dung Văn Thù sắc mặt trầm xuống, mày khẽ nhíu chặt, nhìn thấy tình trạng của người đàn ông trên giường lúc này ngày càng nguy kịch.

" Chủ tử nhà ngươi trúng một loại kịch độc, loại độc này ngay cả ta cũng chưa từng gặp qua bao giờ, muốn tìm giải dược cho hắn là việc vô cùng khó khăn." Mộ Dung Văn Thù lo lắng đi tới đi lui trong phòng.

"Ý của ngài là, ngay cả thần y nổi tiếng như ngài cũng không có biện pháp trị được loại độc này sao?" Tiểu Đao gấp đến độ hai tròng mắt đã muốn đỏ đậm, gắt gao trừng mắt Mộ Dung Văn Thù.

"Tạm thời... thì đúng là như vậy." Giọng nói của Mộ Dung Văn Thù mang theo vài tia áy náy, Tiểu Đao nghe vậy, dứt khoát xoay người bước đi.

"Ngươi muốn đi đâu?" Mộ Dung Văn Thù một phen giữ chặt Tiểu Đao.

"Chủ tử bị trúng độc ở Trữ Hầu vương phủ cho nên có hạ độc ắt nơi đó tự nhiên có thuốc giải!" Ánh mắt Tiểu Đao chợt lạnh, sát khí ngưng tụ thành một điểm.

Trong đầu Âu Dương Vũ nhanh chóng tính toán. Tối hôm qua, nàng có thể nhớ lại một số kí ức của chủ thể này, thế nên khi ba chữ Trữ Hầu vương được phát ra nàng có một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Rất nhanh Âu Dương Vũ liền tìm ra đáp án, thì ra Trữ Hầu phủ cùng Âu Dương Vũ thật là có quan hệ vô cùng thân thiết. Trữ hầu Tôn Bỉnh Nghĩa, cùng với mẹ kế của nàng - Tôn thị chính là huynh muội thân thiết với nhau.

Nắm cả binh quyền và tôn quyền, giết người tàn bạo, uy danh của hắn ở toàn bộ Đông Tấn quốc thì vô cùng hiển hách. Đúng là người này có quyền thế

ngập trời, mẹ kế nàng lại có vị huynh trưởng ngày làm chỗ dựa thế nên Tôn thị ở Âu Dương trong phủ luôn có địa vị cao cả, ngay cả Âu Dương Lưu đều phải xem trọng nàng ba phần, thế cho nên lúc trước cho dù có rõ ràng biết rằng chính Tôn thị hãm hại Dương thị thì Âu Dương Lưu chỉ có thể lựa chọn im lặng tự lừa mình dối người.

Trữ Hầu phủ cùng với nàng thật đúng là có một hiềm khích lớn. Âu Dương Vũ đang âm thầm nghĩ ngợi thì bên tai lại vang lên tiếng tranh cãi của hai người kia.Mộ Dung Văn Thù nhíu mày nói: "Trữ Hầu phủ là nơi nào? Ngươi không thấy chủ tử nhà ngươi bây giờ đang trong tình trạng gì sao? Còn có Vân Thương đi cùng hắn hiện giờ không biết tung tích ra sao? Ngươi đơn phương độc mã đi vào hang cọp như thế có ích lợi gì? Ngươi cảm thấy so với Dạ Trọng Hoa thì võ công của ngươi mạnh hơn hắn sao?"

"Mặc kệ như thế nào, ta quyết không thể nhìn chủ tử chết như thế được, cùng lắm thì chết!" Tiểu Đao dứt khoát xoay người rời đi.

"Các ngươi xem mạng của hắn đáng giá bao nhiêu?" Âu Dương Vũ thần sắc bình tĩnh, ánh mắt bình thản như nước, lẳng lặng nhìn hai người trước mắt đỏ tía mặt mũi vì tức giận khó hiểu nhìn mình, liền chỉ vào thân ảnh đang nằm trên giường, lãnh đạm nói, "Mạng của hắn, các ngươi xem đáng bao nhiêu ngân lượng?"

Tuy rằng vẻ đẹp của Dạ Trọng Hoa là tuyệt thế nhân gian không gì sánh kịp, nhưng cũng không đủ đả động để nàng có thể giúp đỡ thế nên chỉ có thể làm chuyện tống tiền bọn người này may ra có thể kiếm chút ngân lượng làm thức ăn cho tiểu Kỳ Lân.

"Cô có thể cứu hắn?" Mộ Dung Văn Thù kinh ngạc trừng mắt Âu Dương Vũ. Loại độc này ngay cả hắn đều chưa gặp qua, nha đầu kia sao có thể chữa được? Tuyệt không có khả năng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Nam tử thần bí

Âu Dương Vũ từ chối cho ý kiến khẽ vuốt mi, đạm thanh nói, "Ta khuyên ngươi không nên hoài nghi y thuật của ta,tốt hơn là ngươi nên nghĩ ra biện pháp giúp hắn cầm máu đi." Không thấy cái tên kia đã phải mất bao nhiêu máu sao?

Mộ Dung Văn Thù nhìn vết thương của Dạ Trọng Hoa, nhanh chóng phục hồi tinh thần xử lý miệng vết thương. Nhưng mà vì miệng vết thương rất sâu có thể đã ảnh hưởng đến xương cốt bên trong cho nên thuốc dùng để cầm máu nhanh chóng bị một biển máu khác tuôn ra nhuốm màu đỏ thẫm, miệng vết thương mãi vẫn không thể khép lại được

Mộ Dung Văn Thù vẫn giữ khuôn mặt bình tĩnh không để lộ ra một tia hoảng hốt, trên trán của hắn đã xuất hiện một lớp mồ hôi dày, ngón tay nhanh chóng đè chặt bịt miệng vết thương như lúc trước thoa thuốc cầm máu nhưng đáng tiếc là kết quả vẫn như thế.

Nếu để tên này tùy ý trị liệu thêm lát nữa, nàng không dám đảm bảo vị chủ tử của hắn có thể sống sót qua hôm nay. Âu Dương Vũ trong lòng thầm than, ngón tay tinh tế lấy ra bông băng khử trùng từ trong lòng ra mà vốn những thứ này nàng luôn mang trong mình để phòng thân.

"Thôi để ta làm đi." Không đành lòng với việc phải để cho một tuyệt đại nam kiều thế này phải biến mất khỏi nhân gian,Âu Dương Vũ thản nhiên mở miệng.

Trái với vẻ gấp rút lo lắng của Tiểu Đao, vẻ mặt Âu Dương Vũ vẫn bình tĩnh thong dong, không biết vì sao khi Tiểu Đao chứng kiến vẻ mặt của Âu Dương Vũ thì tâm trạng của hắn cũng trở nên bình ổn lại, không vội vàng hấp tấp như trước, cảm thấy có chút an tâm tuy rằng vẫn mang một chút nghi hoặc với cô nương xa lạ này.

Dưới con mắt hoài nghi cùng lo lắng của Mộ Dung Văn Thù cùng Tiểu Đao, Âu Dương Vũ từng bước,từng bước một không một chút do dự dùng lực xé bỏ áo ngoài của Dạ Trọng Hoa

Mái tóc đen nhánh của người đàn ông đó như một dải mây đen bồng bềnh trút xuống, ngực hắn rắn chắc, mạnh mẽ, da thịt trơn bóng, trước ngực hắn bị phủ kín bởi một tầng mồ hôi,mồ hôi của hắn ánh lên vẻ sáng bóng, có vẻ mị hoặc mà gợi cảm.

Một thân hình vô cùng cao lớn, vóc dáng hoàn mỹ tựa như người mẫu, gương mặt cương nghị khiến người ta nhìn một lần sẽ khó quên. Có thể hình dung bộ dáng hắn cũng không hẳn là anh tuấn mà là một người đàn ông tràn đầy vẻ nam tính, đầy nét cương nghị khiến người ta nghẹt thở, người hắn không có lấy một vết sẹo nào, đường cong rõ ràng, tinh tráng hữu lực, giống như tượng điêu khắc thời hy lạp, ngay cả ở hiện đại ngắm nhìn dáng người của các loại soái ca, mỹ nam riết đã quen rồi mà với tên Dạ Trọng Hoa này, quả thực Âu Dương Vũ thiếu chút nữa xuýt xoa.

Nếu hắn chết, quả nhiên là thế giới này sẽ bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng a... Âu Dương Vũ mạnh mẽ lắc lắc đầu, đem những suy nghĩ phức tạp và ngớ ngẩn trong đầu dứt bỏ. Vải vóc xé rách thanh thúy khiến cho Mộ Dung Văn Thù cùng Tiểu Đao bừng tỉnh, hai người liếc nhìn nhau, đáy mắt hiện lên một tia khó hiểu phức tạp.

Một người luôn sẳng giọng kiêu căng, tự phụ,lịch sự tao nhã như Dạ Nhị, người luôn luôn chán ghét động chạm vào người khác, đặc biệt là phụ nữ, nếu mà hắn biết được tình huống vừa rồi..không những bị một người con gái xa lạ đụng chạm qua mà còn xé bỏ áo hắn một cách không thương tiếc như

thế... Mộ Dung Văn Thù cùng Tiểu Đao không hẹn mà cùng nhau rùng mình.Và ông trời không phụ lòng của bọn họ. Đột nhiên Dạ Trọng Hoa mở mắt ra cho dù sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đôi mắt kia của hắn vẫn như chim ưng lóe lên khiến cho người xung quanh phải kinh hãi.

"Ngươi đang làm cái gì thế?!" Mặt Dạ Trọng Hoa tối đen như mực hổ phách giọng nói mang theo lãnh ý, đột nhiên, đôi tay rắn chắc của hắn nhanh chóng vươn ra mạnh mẽ ôm lấy eo nhỏ như rắn nước của Âu Dương Vũ.

Động tác rất mạnh, cho nên ảnh hưởng đến miệng vết thương, máu không ngừng chảy ra, nhưng ánh mắt của hắn không có một chút biến hóa nào, lạnh nhạt nhìn nàng.

Âu Dương Vũ bị hành động bất ngờ của hắn liền không kịp phản ứng hét lên một tiếng, sau đó cả người đã bị hắn giữ chặt trong lồng ngực to lớn, hai người dường như mặt đối mặt, gần sát nhau, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của đối phương, người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy hai người này đang trong tư thế bao nhiêu ái muội.

Ẩn dưới những sợi tóc dày rậm là cặp mắt hẹp dài của Dạ Trọng Hoa, con ngươi màu hổ phách trở nên khắc nghiệt, khuôn mặt anh tuấn dường như được phủ thêm một tầng sương mù, ẩn sâu bên trong đôi mắt đẹp đó như cất dấu một lớp băng đá lạnh đến bức người nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ không chớp mắt. Đôi môi đỏ mọng của nàng phô bày một cách tỉ mỉ rõ ràng trước mắt hắn, còn có mùi hương dễ chịu thoang thoảng nơi chóp mũi hắn khiến cho Dạ Trọng Hoa không kiềm được muốn bắt nạt nàng.

Tầm mắt Âu Dương Vũ rơi xuống đường cong tuyệt mĩ của cái cằm, còn thoáng nhìn qua yết hầu gợi cảm của hắn. Người đàn ông này trênngười hắn luôn mang vẻ lạnh lùng, xa cách, nhưng khí chất vương giả, như kẻ ăn trên ngồi trước của hắn khiến người khác không khống chế được mà si mê. Đột nhiên trong lòng Âu Dương Vũ bỗng nhiên có cảm giác kinh hoảng chưa bao giờ trải qua, nàng theo bản năng nhanh chóng đẩy hắn ra khỏi khu vực của mình.

"A " Dạ Trọng Hoa ngã thật mạnh xuống giường, động tác mạnh mẽ đó khiến cho miệng vết thương càng lan rộng hơn.

Mộ Dung Văn Thù cùng Tiểu Đao nhìn thấy một màn này hai mắt không khỏi trừng to, kinh ngạc không biết nên phản ứng như thế nào. Dạ Trọng Hoa... Ngài ấy, thế nào lại chủ động chạm vào phụ nữ, hơn nữa... Còn bị từ chối?

Dạ Trọng Hoa mặt đầy nộ khí, toàn thân hắn tỏa ra mùi chết chóc nồng nặc, phát đôi mắt lạnh như hàn băng nhìn Âu Dương Vũ.

Nếu là người bình thường, nhất định sẽ bị mang ra ngoài và đánh vài chục trượng, mà Âu Dương Vũ lại có thể ngồi im bất động, đã thế còn trừng mắt liếc nhìn hắn cảnh cáo, "Muốn giữ cái mạng này thì đừng nói gì cả và cũng đừng lộn xộn, nếu có lần sau, bổn cô nương ta không chắc sẽ đảm bảo tính mạng ngươi giữ nổi qua hôm nay đâu!" Nói xong,nàng liền lấy ngân châm ra bắt đầu châm cứu cho hắn.

Mộ Dung Văn Thù hít một ngụm khí lạnh, thầm nghĩ: "Thật là một cô gái mạnh mẽ!"

Không những từ chối Dạ Nhị, cô gái này còn dám chống mắt lên cùng hắn đối nghịch lên tiếng cảnh cáo Dạ Nhị, chính điều này khiến cho Mộ Dung Văn Thù cảm thấy kính nể Âu Dương Vũ, nếu đổi lại là hắn thì hắn hẳn đã một phen đổ mồ hôi lạnh rồi.Cùng với Dạ Nhị thân thiết từ nhỏ đến lớn, Mộ Dung Văn Thù đương nhiên hiểu rõ tình cách cùng tác phong của Dạ Trọng Hoa, con người này quyền thế ngập trời thêm vào đó là luôn làm cho người khác cảm thấy sợ hãi vì chỉ số thông minh của hắn với khuôn mặt vô cùng yêu nghiệt kia –đằng sau một khuôn mặt bình tĩnh hoàn mỹ kia che dấu một bộ mặt vô cùng nguy hiểm cùng thô bạo, cùng với những hành động nổi giận không thể lường trước được.

Nhưng mà ngày hôm nay đã khiến cho thế giới quan của hắn được mở rộng không ít, Dạ Trọng Hoa trên giường chỉ khẽ nhíu mày, lẳng lặng nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ, bình tĩnh nói: " Đừng gây mê."

Hả? Nói xong hắn lại ngoan ngoãn nằm im đó, hai mắt từ từ nhắm lại.

... Chẳng lẽ sau khi bản thân trúng độc, đầu óc cũng sẽ thoái hóa dần sao? Mộ Dung Văn Thù có chút mơ hồ.

Một tay Âu Dương Vũ cầm lấy kim khâu, tay còn lại cầm chỉ khâu, đưa đến gần bụng Dạ Trọng Hoa, tay phải châm xuống, dùng lực cổ tay và cánh tay cẩn thận tỉ mỉ vá lại miệng vết thương.

Thậm chí một tiếng rên nhẹ Dạ Trọng Hoa cũng không có, vẫn lẳng lặng nằm trên giường, cảm giác như hắn không hề quan tâm đến việc Âu Dương Vũ đang tiến hành khâu vết thương lại cho hắn.

Thật là một người đàn ông kiên cường. Âu Dương Vũ thầm nghĩ trong lòng, sau đó từ từ men theo sườn lấy chầm chậm cây ngân châm ra. Toàn bộ quá trình nàng làm vô cùng chuyên nghiệp nhẹ nhàng mà tỉ mỉ. Giống như mây bay nước chảy làm cho người ta có cảm giác việc khâu vết thương cũng giống như điệu nhảy của tiên nữ trên trời. Điều này khiến cho Dạ Trong Hoa không khỏi không ngắm nhìn nàng.

"Cắt chỉ khâu." Âu Dương Vũ không thể không lên tiếng nhắc nhở.

"À..! Ừ!!" Mộ Dung Văn Thù phục hồi tinh thần lại, không ngừng gật đầu, cầm lấy vạc nước ấm nhanh chóng cắt chỉ khâu. Giờ phút này, hắn dường như đang đắm chìm trong toàn bộ quá trình. Giờ đây hắn dường như khó có thể tin được, trong lòng liền cảm thấy rùng mình khiếp sợ.

Nếu không phải Âu Dương Vũ ngồi làm mẫu trước, ngay cả tưởng tượng hắn cũng không dám, thế nhưng thật sự có thể dùng một sợi chỉ để vá lại miệng vết thương, hơn nữa, miệng vết thương bị rách to đến ghê người thế kia, sau khi khâu lại thì máu đã không còn tuôn ra nữa...

Vậy hắn cần phải xem lại cái danh hiệu thần y của mình rồi?! Giờ phút này trong lòng Mộ Dung Văn Thù trăm mối tơ vò, cảm xúc ngổn ngang, nhìn thấy

những dụng cụ vô cùng lạ kỳ mà lợi hại kia khiến hắn trở nên hưng phấn nhưng ngay sau đó lại cảm thấy uể oải cùng chán nản.

Đáng tiếc Âu Dương Vũ đã quyết định sẽ không nói cho hắn, loại phương pháp trị liệu này rất nhiều rất nhiều năm sau mới có thể du nhập vào mà học hỏi a.

Khâu hơn mười mũi kim thì miệng vết thương của hắn mới khép miệng, máu không chảy nữa. Nhìn thấy miệng vết thương đầy chỉ khâu kia, vẻ mặt Mộ Dung Văn Thù không giấu được sự tán thưởng, giống như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật trân quý vậy, miệng không ngừng chậc lấy làm tán dương.

"Các ngươi ra giá bao nhiêu?" Âu Dương Vũ rửa tay xong, sắc mặt bình thản nhắc nhở thỏa thuận ban đầu. Vừa rồi với những cách thức chữa trị vô cùng tỉ mỉ chính xác mang lại hiệu quả cao như thế, nàng tin tưởng Mộ Dung Văn Thù là người thông minh sẽ hiểu được.

Cô gái to gan lớn mật này lúc này lại không chút e dè nhắc đến lời hứa của bọn họ khi đó, nàng căn bản không sợ hãi sao? Mộ Dung Văn Thù trán lại bắt đầu đổ mồ hôi.

"Một ngàn lượng hoàng kim?! Thế nào?" Không đợi Mộ Dung Văn Thù mở miệng, Âu Dương Vũ thản nhiên nhíu mày.

"Được." Trên giường lúc này, Dạ Trọng Hoa không biết khi nào đã mở đôi mắt màu hổ phách, bình tĩnh ra giá, sau đó hai tròng mắt bí hiểm nhắm chặt lại.

Âu Dương Vũ đáy lòng run lên, lại muốn mở miệng nói gì đó lại thôi. Người cổ đại đều luôn coi trọng địa vị quyền thế nhưng nàng không cần địa vị càng không cần quyền thế, một ngàn lượng hoàng kim là đủ rồi. Cứ xem như là tiền thù lao của nàng đi.

Nhưng vì sao trong lòng nàng lại có một chút cảm giác mất mặt cùng áy náy nhỉ?!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đưa bạc tận tay

Dạ Trọng Hoa thân mang kịch độc ngồi trên giường chăm chú quan sát đánh giá Âu Dương Vũ, Vì toàn bộ thuốc men dược phẩm quý hiếm được nàng nhét vào trong không gian cho nên việc trong người nàng mang theo thuốc giải độc để phòng thân cũng là lẽ đương nhiên. Thế nên từ trong ống tay áo, Âu Dương Vũ lấy ra ba viên thuốc giải đưa ra: "Mỗi ngày một viên, ba ngày sau sẽ khỏi hẳn "

Âu Dương Vũ nhíu mày nhìn phía Mộ Dung Văn Thù, hắn nhanh chóng kê đơn thuốc sau đó không lâu liền xem mạch của Dạ Trọng Hoa, gật đầu mạnh: "Độc tố quả nhiên đã giảm đi, cô nương thật sự là một thần y cao minh, nhưng trong lòng ta vẫn thắc mắc không biết cô nương lấy chỗ thuốc này từ đâu?"

"Vừa hay trong người ta có mấy viên thuốc này thôi." Âu Dương Vũ lơ đễnh đáp như không liếc nhìn Mộ Dung Văn Thù một cái, đối diện với hắn bằng ánh mắt có chút đề phòng.

Mang một túi hoàng kim to đùng ra khỏi phủ, Âu Dương Vũ nhìn bọn họ gật gật đầu, xoay người rời đi. Những người này tuyệt đối rất phiền phức, dù sao thì cũng phải rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt.

"Đuổi theo nàng ấy."

Trên giường, Dạ Trọng Hoa đột nhiên mở mắt ra, âm thanh trầm thấp, thâm thúy, cực độ dễ nghe, lại lạnh lùng xâm nhập tận xương tủy, nháy mắt như lưỡi dao sắc bén nhuốm đầy máu đưa ra mệnh lệnh.

Tiểu Đao nhìn hắn nghiêm trọng gật đầu, thân ảnh của hắn trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Ban đầu nàng muốn tìm một chỗ không có người sau đó ném hết hoàng kim vào không gian tùy thân nhưng theo bản năng mách bảo rằng có người theo dõi nàng. Chuyện này vốn không giống như dự tính ban đầu của nàng, nàng sinh ra một chút cảnh giác, quả đúng như nàng nghĩ, Tiểu Đao đang theo dõi nàng.

Âu Dương Vũ cũng đoán được vài phần chuyện này sẽ xảy ra, dù sao Dạ Trọng Hoa bị trúng độc, mà nàng lại trùng hợp có thuốc giải, còn sử dụng cả kĩ thuật khâu vết thương ở thế kỉ 21 trị thương cho hắn, những việc này đối với bọn người cổ đại mà nói thì cũng quá mức kì quái, ngay cả nếu đổi lại là nàng thì nàng cũng sẽ nảy sinh nghi ngờ huống chi là một người tâm tư đa đoan với một cái đầu thông minh như Dạ Trọng Hoa.

Có điều, muốn theo dõi nàng cũng không dễ dàng như vậy. Âu Dương Vũ làm bộ như hoàn toàn không biết, đi ngang qua một chỗ nhà cao cửa rộng, vác bao hoàng kim để ở đầu tường, tiến lên không cần biết phía sau bức tường bên kia có người nào không..

Nhảy qua bức tường phía trước, trong nháy mắt người nàng chợt lóe, toàn bộ người lẫn hoàng kim đều biến mất sau đó xuất hiện trong không gian. Bên

bức tường, có hai nha hoàn đi ngang qua, các nàng chỉ cảm nhận được trước mắt mình có một thứ ánh sáng nào đó chợt lóe lên rồi biến mất, cứ nghĩ là bị hoa mắt nên coi như không có chuyện gì xảy ra và tiếp tục đi.

Tiểu Đao theo dõi ở phía sau cũng nhảy qua bức tường, nhưng mặc dù hắn khinh công có mau lẹ đi chăng nữa, ngay cả bóng dáng của Âu Dương Vũ hắn cũng không thấy, chưa từ bỏ ý định, hắn bắt được vài tên hạ nhân gặng hỏi tung tích của nàng thế nhưng căn bản bọn họ thậm chí chưa thấy cô nương nào đi ngang qua địa phận này.Tiểu Đao mặt mày trở nên lãnh đạm, cực kỳ không cam lòng cho nên vẫn cứ tiếp tục tìm kiếm nàng ở phạm vi mười km, cuối cùng đi chỉ có thể bất đắc dĩ mà quay trở về.

Trong không gian tùy thân, Âu Dương Vũ ném thật mạnh cả bao hoàng kim ra ngoài, cả người ngồi bệch xuống bãi cỏ trước biệt thự há mồm thở dốc. Khối thân thể mượn này của nàng căn bản từ đầu đã có bệnh, vừa mới cầm cự một chút nên cho dù đã từng tập qua võ công cũng không tránh khỏi việc mất sức, mang nhiều hoàng kim như vậy đã vậy còn phải nghĩ biện pháp để cắt đuôi tên cao thủ Tiểu Đao kia, thực là khiến nàng khó xử mà.

Tiểu Kỳ Lân nghe thấy tiếng của Âu Dương Vũ, nhìn thấy đống hoàng kim ở phía sau lưng nàng, thân mình nho nhỏ nhảy dựng lên vui vẻ đến trước bao hoàng kim ôm lấy bạc mà ngốn hết vào trong miệng.

Mở cấu hình cấp độ của không gian, nàng nhìn chằm chằm vào con số kinh nghiệm không ngừng tăng, Âu Dương Vũ tâm tình vui hẳn lên, khóe miệng có chút nhếch lên.

Cấp 1 cấp 2 cấp 3...cấp..?!...

"Tại sao lại ngừng?" Âu Dương Vũ đang tươi cười bỗng khóe miệng cứng ngắc, buồn bực nhìn Tiểu Kỳ Lân.

Hiện tại thao tác mặt bản thượng biểu hiện ba cấp nhiều một chút, khoảng cách Âu Dương Vũ mục tiêu hoàn hảo xa xôi. Chỉ có khi đạt tới cấp 10, nàng mới có tư cách vào Thất Bảo Lâu, mới có thể mở ra phong ấn của tầng thứ nhất.

Tiểu Kỳ Lân hèn mọn liếc Âu Dương Vũ một cái, "Chủ nhân như thế nào đối với số học lại có chút ngốc thế?!

"Ý của ngươi là?" Kẻ hèn mọn Âu Dương Vũ ta khiêm tốn thỉnh giáo.

"Chẳng lẽ chủ nhân không biết, cấp thứ nhất cần một trăm lượng hoàng kim, sau mỗi cấp thì lại tăng thêm hai trăm lượng.Cho nên một ngàn lượng cũng chỉ có thể tăng tới ba cấp a."

"Ngươi đã nói qua đâu." Âu Dương Vũ tức giận gõ đầu Tiểu Kỳ Lân một cái thật mạnh, "Ngươi ăn như thế sao không hóa thành đá luôn đi?"

Theo tính toán của nàng, ngay từ đầu với một trăm lượng thì đã có thể thăng cấp, tiện đà ba trăm lượng, năm trăm lượng, bảy trăm lượng... Thoạt nhìn tựa hồ số hoàng kim ấy không lớn, nhưng càng về sau cái giá của nó lại càng trên trời, nàng tất nhiên là gánh không nổi a.

Tiểu Kỳ Lân che cái trán, hai mắt đẫm lệ lưng tròng lên án nàng bạo lực chăm chú nhìn Âu Dương Vũ: "Chủ nhân, bên trong Thất Bảo Lâu tất cả chỉ đều là bảo bối,thế nên chủ nhân thử nghĩ xem nếu như có thể đem một vật gì đó ở hiện đại đến cổ đại, thứ gì đó khiến cho người cổ đại cảm thấy rằng nó thật sự trân quý, chưa từng thấy qua hay gặp qua thì chẳng phải việc kiếm hoàng kim cho Ta để thăng cấp chẳng phải trở nên dễ dàng hơn sao hơn nữa, chủ nhân cũng không cần cho Ta " xơi" mỗi hoàng kim mà, có thể vài món bảo bối hay vật trân quý nào đó có khi khả năng lên cấp của chủ nhân lại nhanh hơn ấy chứ?."

Tiểu Kì Lân nói không có sai a. Rõ ràng lúc đầu đối với việc không thể thăng cấp đã gần như làm cho Âu Dương Vũ mất đi lòng tin vào bản thân. Đúng, không cần phải đi kiếm hoàng kim, trong cái không gian vạn năng này không có gì là không thể, hơn nữa đem vài đồ vật ở hiện đại mang sang cổ đại sau đó bảo đó là trân bảo, còn lo gì không có kim hoàng chứ?

Âu Dương Vũ chụp lấy chiếc đồng hồ báo thức nhanh chóng đứng lên, ý chí chiến đấu sục sôi nói, "Đi! Chúng ta cùng đi đến Trân Bảo Hiên."

Trước mắt một ngàn lượng hoàng kim chỉ có thể lên ba cấp, mà muốn lên tới cấp năm, phải cần tới một ngàn năm trăm lượng hoàng kim nữa, nếu như nàng bán chiếc đồng hồ báo thức này giá của nó chắc ước chừng cũng được khoảng đó.

Âu Dương Vũ lắc mình ra khỏi không gian, hiên ngang rời khỏi ngõ hẻm, trên đường tìm người hỏi đường, không bao lâu đã đứng trước cửa hàng bán đồ cổ.

Trân Bảo Hiên là tiệm cầm đồ có tiếng trong kinh thành, nghe đồn chưởng quầy ở đây có con mắt tinh tường chỉ cần nhìn qua là có thể biết được hàng thật hàng giả, ra giá vô cùng hợp lý tương xứng với giá trị của vật đem cầm cho nên Âu Dương Vũ quyết định chọn nơi này.

Khai trương đã được ba năm, cũng vì không phô trương quảng bá cửa hiệu cho nên cửa tiệm giờ đây rất vắng vẻ ngay cả tên canh cửa cũng không có.

Âu Dương Vũ không coi ai ra gì ngồi xuống ghế trước mặt trên ngồi xuống, mang chiếc đồng hồ báo thức được bao bọc bởi tấm vải nhung mềm mại đặt ở trên bàn, không để ý tới sự chào đón nồng nhiệt của gã sai vặt, dương dương tự đắc nói: "Mời chưởng quầy của các ngươi chưởng quầy ra đây, ta có bảo vật muốn cho hắn xem"

Ở cái chỗ này, càng nâng giá trị uy nghiêm của bản thân thì đối phương mới có thể ra giá cao.

Gã sai vặt cười ngượng nói, "Công tử mời ngài ngồi, chưởng quầy sẽ lập tức có mặt ngay ạ." Sau đó nhanh chóng xoay người đi pha trà. Chưởng quầy đã có quy định thiết đãi khách với một trong ba bộ trà cụ thượng hạng, gã sai vặt không chút do dự liền lấy bộ ấm trà thượng hạng nhất cao quý nhất để

khách thưởng thức.

Thật sự vì trên người Âu Dương Vũ tỏa ra một loại hơi thở khí thế quá bức người, vô cùng mạnh mẽ làm cho hắn chỉ cần liếc nhìn qua cũng biết xuất thân của người này quả thực không bình thường, vô cùng cao quý a.

Chưởng quầy rất nhanh liền đi ra, tuổi tác ước chừng cũng đã năm mươi,thân hình mập mạp mang một vẻ mặt hòa khí cười nói, "Bỉ nhân họ Triệu, thân là Triệu chưởng quầy, không biết công tử có loại trân bảo gì quý giá muốn bỉ nhân ta xem qua?"

Âu Dương Vũ cũng không nói gì nhiều, chỉ về phía chiếc bàn phía trước bên trên có một xấp vải nhung.

"Ô ——" Triệu chưởng quầy nhìn qua xấp vải nhung trên chiếc bàn phía trước, nhất thời thở nhẹ một tiếng, "Đây là loại vải dệt gì? Đúng là Bỉ nhân chưa bao giờ thấy qua?"

Triệu chưởng quầy chỉ là ngỡ ngàng nhìn xấp vải nhung vô cùng mềm mại, liền biết là chất liệu vải không tầm thường tâm trạng chưởng quầy trở nên hưng phấn cảm nhận những sợi tơ mềm mại. Âu Dương Vũ thầm nghĩ ở thế giới hiện đại của nàng thì vải nhung được sử dụng vô cùng phổ biến chẳng có gì đặc biệt, mà lấy trình độ chế tạo ở cổ đại bây giờ, hắn chắc là chưa bao giờ biết đến loại vải nhung là gì?

Xem xét biểu tình của Triệu chưởng quầy đối với loại vải nhung này vô cùng hứng thú. Không nghĩ tới xấp vải bọc này lại có thể được việc lớn như thế a. Âu Dương Vũ cảm thấy hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lừa dối trắng trợn

Quả nhiên bất kì đồ vật gì ở hiện đại đến cổ đại đều hóa thành bảo bối hết a.

Âu Dương Vũ cười nói: "Tấm vải nhung này chỉ là miếng vải bọc thôi, Triệu chưởng quầy xin hãy xem chiếc đồng hồ báo thức bên trong này, xem xem liệu ngài có thấy nó quý giá ở đâu không?"

"Đây là..." Triệu chưởng quầy tầm mắt rơi xuống chiếc đồng hồ báo thức của Âu Dương Vũ, ánh mắt có chút căng thẳng cùng sợ hãi.

Đồng hồ báo thức không lớn, chỉ bằng hai cái nắm tay bên ngoài trang trí hình một con gấu mèo vô cùng đặc sắc với hai màu chủ đạo trắng đen thoạt nhìn sơ qua chiếc đồng hồ có thiết kế vô cùng đáng yêu và dễ thương.

"Vật này có tên gọi là đồng hồ báo thức." Âu Dương Vũ nhíu mày cười, "Triệu chưởng quầy không tin? Không vấn đề gì, ta có thể dễ dàng chứng minh cho ông thấy." tuy rằng nàng không trực tiếp nâng giá trị của chiếc đồng hồ này,nhưng Triệu chưởng quầy biết rằng nàng chính là có dụng ý cố tình lên giá.

"Không biết công tử đây chứng minh như thế nào?"

"Mang đồng hồ cát ra đây." Âu Dương Vũ thản nhiên cười, khóe môi khẽ nhếch lên, sai gã sai vặt mang đồng hồ cát đến.

Đồng hồ cát là một dụng cụ đo thời gian gồm hai bình thủy tinh được nối với nhau bằng một eo hẹp, để cát mịn chảy từ bình này sang bình kia qua eo nối, với một tốc độ nhất định. Khi cát từ bình này đã chảy hết vào bình kia, đồng hồ cát được dốc ngược lại để cát chảy theo chiều ngược lại. Các yếu tố ảnh hưởng đến thời gian cát chảy là dung lượng cát, kích cỡ và góc của bình, độ rộng cổ eo và chất lượng cát. Người cổ đại lợi dụng nguyên lý này thiết kế để đo nhiều khoảng thời gian dài ngắn khác nhau: có loại 1 giờ, nửa giờ, hoặc thậm chí chỉ vài phút,

Mà đây là tiệm cầm đồ nên hiển nhiên chắc chắn sẽ có đồng hồ cát.

Ban đầu nàng giải thích cho Triệu Chưởng quầy vài kiến thức cơ bản về kim giờ, kim phút, kim giây sau đó Âu Dương Vũ yêu cầu Triệu chưởng quầy mang đồng hồ báo thức cùng đồng hồ cát ra đối chiếu. Đồng hồ cát tuy rằng được ra đời trước, nhưng xét về độ chính xác thì không bằng đồng hồ báo thực hiện tại của nàng nhưng độ chênh lệch giữa hai chiếc đồng hồ không đáng kể là bao. Âu Dương Vũ tin tưởng vào con mắt tinh tường của Triệu chưởng quầy.

Quả nhiên!

Ánh mắt của Triệu chưởng quầy tập trung hết vào cả hai chiếc đồng hồ trước mặt hết nhìn qua bên đồng hồ báo thức lại nhìn qua chiếc đồng hồ cát đảo qua đảo lại, sau 15 phút, hắn đưa mắt nhìn về Âu Dương Vũ, đôi mắt tinh lượng rạng rỡ sáng lên.

Dù là Triệu chưởng quầy kiến thức rộng rãi, cũng chưa thấy qua món đồ quý giá thế này.

"Quả thật là bảo bối! Bảo bối này tại sao lại có thể chỉ đúng được thời gian giống với chiếc đồng hồ cát quý này chứ, có cái này rồi thì đồng hồ cát này

xem ra cũng không còn giá trị gì? Không biết vật quý báu này ở đâu mà công tử có được? Do vị chân nhân nào chế tạo ra?" Triệu chưởng quầy kích động đặt một loạt câu hỏi với Âu Dương.Ánh mắt của hắn không hề rời khỏi chiếc đồng hồ báo thức cổ quái này...Thật thần kì...Hắn nghĩ thầm trong lòng.

"Triệu chưởng quầy thật là có con mắt tinh đời." Âu Dương Vũ đáp, khóe miệng vẽ lên một ý cười có chút thần bí khó lường, thản nhiên phun ra một câu.

Triệu chưởng quầy đáy mắt hiện lên ngàn sao lấp lánh, tươi cười đứng lên hỏi "Không biết công tử cảm thấy vật này đáng để Ta trả bao nhiêu?"

Thời cơ đã đến,Âu Dương Vũ ban đầu có nghĩ ra một cái giá nào cho chiếc đồng hồ báo thức cũ này đâu? Bí quá, dù sao thì hắn cũng đã rất hứng thú với món đồ này thôi thì hô lên một con số nào đó có lợi cho mình là được.

Âu Dương Vũ liếc nhìn về phía Triệu chưởng quầy, "Tại hạ tính tình dễ chịu không thích làm khó người khác, cho nên thôi thì vẫn để cho Triệu chưởng quầy ngài ra giá đi."

Tính tình dễ chịu? Hay là hồ ly giảo hoạt còn chưa biết a?Triệu chưởng quầy trong lòng âm thầm kêu khổ, lại không thể không ra giá: "Năm ngàn lượng, công tử thấy thế nào?"

"Năm ngàn lượng hoàng kim?" Âu Dương Vũ hỏi lại.

"Hoàng kim? Không không không, là bạc trắng, năm ngàn lượng bạc trắng!" Triệu chưởng quầy hít một ngụm khí lạnh, trừng lớn hai mắt, "Công tử nói thật hay đùa vậy?!."

Triệu chưởng quầy tuy rằng là biểu hiện như thế, nhưng không phải là không thể đàm phán được. Cho nên Âu Dương Vũ bình tĩnh biện luận

"Triệu chưởng quầy đừng vội từ chối, nếu như Ta cho ngài xem thêm vật này thì ngài nghĩ thế nào?" Âu Dương Vũ giơ tay lên,một chiếc đồng hồ đeo tay được thiết kế nhỏ gọn với kiểu dáng đơn giản trên cổ tay của nàng.

Đây được làm bằng công nghệ vô cùng xa hoa, có vỏ và dây đeo kim loại bằng chất liệu thép không gỉ mạ vàng tinh tế làm nổi bật nền đen mặt số, kim chỉ phủ vàng và vạch số được đính pha lê độc đáo.

Âu Dương Vũ nhìn Triệu chưởng quầy, cười nói: "Nếu như ai sở hữu nó, hẳn phải nói là muốn cầu mà cũng không được. Nếu là Triệu chưởng quầy tặng đúng người, có khi con đường công danh sự nghiệp của Chưởng quầy sẽ rộng mở nhỉ?."

Không nói thì thôi chứ mở miệng ra thì Âu Dương Vũ nói liền trúng tâm đen của tên Chưởng quầy. Âu Dương Vũ như dự liệu, Triệu chưởng quầy này căn bản không phải là ông chủ của cửa tiệm, mà chính là quản sự. Nhưng một vị quản sự như vậy lại có thể trả giá với khách hàng bằng một số tiền như thế, đủ có thể đoán được chủ nhân thật sự đằng sau Trân Bảo Hiên là một người có năng lực như thế nào a.

Triệu chưởng quầy tuy rằng đã động tâm, nhưng vẫn cò kè mặc cả ép giá xuống nói: "Năm ngàn lượng hoàng kim? Quá cao,cái này không được."

"Triệu chưởng quầy, ta thực không muốn nói nhiều, chỉ cần ngươi có thể đồng ý, ta ngay lập tức sẽ đưa ngay cho ngài cả chiếc đồng hồ báo thức lẫn chiếc đồng hồ đeo tay này thế nhưng có lẽ sẽ không may cho Ngài nếu như ngài vẫn cứ cò kè mặc cả như thế. Ngài sẽ mất đi cả chì lẫn chài ngay lập tức." Âu Dương Vũ làm bộ đứng dậy, chậm rãi nói, "Ngài biết trong cả cái kinh thành này không phải Trân Bảo Hiên này là duy nhất a?"Thấy Âu Dương Vũ làm bộ sắp phải đi, Triệu chưởng quầy trong lòng cảm thấy lúng túng khó xử. Quả thật, hai món bảo bối này chính là độc nhất vô nhị bán chính là một cái độc nhất vô nhị nếu như bỏ qua hai món bảo vật này hẳn sẽ có một tiệm đồ cổ khác như nàng nói sẽ sỡ hữu chúng với giá như nàng đã thỏa thuận với hắn

Hắn trong lòng thầm tính toán, nếu như hắn có hai thứ bảo vật có một không hai này, đối với cửa tiệm của hắn mà nói, nếu hắn trình hai món đồ này cho ông chủ hắn sẽ được thưởng lớn thêm vào đó cũng sẽ được thăng chức cũng nên. Hắn sẽ là người có công lớn. Sau khi đã cân nhắc tâm tư của mình, Triệu chưởng quầy trở mặt vô cùng nhanh, hạ quyết tâm nhanh chóng gọi Âu Dương Vũ: "Công tử, vị công tử này, có chuyện gì cũng từ từ nói, đừng đi vội a."

"Năm ngàn lượng hoàng kim, không hơn không kém." Âu Dương Vũ chậm rãi mở miệng,không một chút nóng nảy.

"Được rồi, được rồi, năm ngàn lượng hoàng kim thì năm ngàn lượng hoàng kim." Triệu chưởng quầy vội vàng đáp ứng. Hiện tại hắn biết rằng thị trường hiện nay, nếu hắn mua hai món nay, thì chắc chắn sẽ có nhiều kẻ cầm nhiều hơn số hoàng kim hôm nay hắn bỏ ra để mua bằng được hai món bảo vật này.

"Ta không cần ngân phiếu, cũng không cần bạc, toàn bộ đều phải là hoàng kim." Âu Dương Vũ một chút nhắc nhở.

"Không cần ngân phiếu?" Triệu chưởng quầy vẻ mặt đau khổ, "Công tử, làm sao trong khoảng một thời gian ngắn này, ta có thể kiếm được chừng đó hoàng kim a." Nhà ai lại có thể chứa một số lượng hoàng kim lớn có sẵn để mà đưa cho ngươi a?

"Vậy ta cho ngươi thời gian là ba ngày để chuẩn bị, ba ngày sau ta lại ghé qua." Âu Dương Vũ thu hồi hai món đồ, tiêu sái nghênh ngang mà đi, để lại Triệu chưởng quầy đứng ở đó thở dài.

Một ngày này đối với Âu Dương Vũ mà nói vô cùng dài a.

Ngẫu nhiên gặp Dạ Trọng Hoa, so với khuynh quốc giai nhân thì hắn còn mỹ mạo tuyệt thế hơn cả, cặp mắt kia như mắt chim ưng sắc xảo vô cùng lợi hại, mặc dù bị thương nhưng vẫn như tỏa ra một khí thế tôn giả không gì sánh kịp.

Người này tuyệt đối là vô cùng phiền toái, về sau nếu có tình cờ gặp lại hắn, nhất định phải tránh xa hắn. Âu Dương Vũ trong lòng âm thầm nhắc nhở.

Trở lại tả tướng phủ, trời đã xế chiều.

Nhảy từ trên tường xuống, Âu Dương Vũ nhìn thấy tiểu nha đầu của nàng đang mang một bộ mặt lo lắng đi tới đi lui trong viện.

"A Tú, ngươi làm cái gì ở đây vậy? Ngươi đi qua đi lại không thấy choáng thì thôi nhưng ta thì rất choáng váng đó." Âu Dương Vũ tức giận chụp lấy đầu vai nàng.

"Tiểu thư!" A tú xoay người nhìn Âu Dương Vũ, gấp gáp đến mức nước mắt lưng tròng đã muốn trào hết ra "Tiểu thư, Người cuối cùng cũng về a! A Tú bị dọa đến chết mất! Vừa rồi Tứ tiểu thư có ghé qua đây thiếu chút là bị phát hiện rồi!"

Âu Dương Vũ nhìn thấy rõ bộ dạng của a tú, sắc mặt có chút trầm xuống. Lúc này gương mặt a tú má trái má phải đều sưng đỏ lên một mảng, hiện rõ cả năm dấu ngón.

"Cô ta đánh ngươi?" Âu Dương Vũ đáy mắt che giấu vẻ lo lắng, trong lòng sinh ra một tia tức giận.

Nha đầu A Tú ngốc này thật ngốc mà, những tên hạ nhân khác thấy nàng đều chạy đi hết để tránh phiền phức, chỉ có nàng, vẫn ở bên cạnh Âu Dương Vũ cho dù hoàn cảnh nghèo túng mà nàng đang phải trải qua vẫn có thể trung thành và tận tâm ở bên người nàng chịu khổ cực.

Kẻ kết nghĩa thì có thừa, nhưng kẻ trung thành thì cũng chỉ có một. Cho nên đối với Âu Dương Vũ, ai đối tốt với nàng, trung thành với nàng, tận tâm bên nàng nàng cũng sẽ đối với người đó như vậy.

A Tú cười khổ nói: "Không đau, nô tỳ đều đã quen rồi. Nhưng mà tiểu thư, chúng ta có lẽ sau này lại phải sống khổ cực nữa rồi" A Tú chỉ tay về phía phòng nàng.

Trong phòng nàng giờ đây là một đống hỗn độn, vốn đồ đạc ở đây đã không nhiều nay lại bị người đập phá giờ không còn thứ gì nguyên vẹn, những mảnh sứ vỡ văng ra rải rác đầy trong phòng. Trên giường chăn, nệm đều trở thành giẻ rách.

Âu Dương Doanh, quả nhiên là khinh người quá đáng!

"Tứ tiểu thư có vẻ rất tức giận, không tìm thấy người, cô ta lập tức đập này đập nọ trút giận hết lên đám nha hoàn xung quanh." Đôi mắt A Tú ướt át, tiếp tục nói, "Cô ta hỏi nô tỳ người đâu, nô tỳ bảo rằng nô tỳ thật sự không biết, cho dù biết rằng người thật sự đã đi đến Suối Vân viện..."

Suối Vân viện là nơi ở của mẹ Âu Dương Vũ, vốn là một nơi rất xa, nay lại lâu năm cả đống hoang tàn ở đó không có lấy một ai tu sửa lại vì căn bản trong phủ không ai muốn đi.

"Ngươi làm tốt lắm." Âu Dương Vũ nhoẻn miệng cười, "Cho nên từ nay về sau, ngươi không cần phải lo lắng nữa." Nói xong, Âu Dương Vũ lấy từ trong lòng ra những thỏi bạc giao cho A Tú, "Có bạc này ngươi, ngươi từ nay không cần phải lo đến chuyện cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc nữa."

Đây thực chất là tiền đặt cọc của tên Chưởng quầy cứng rắn nhất quyết bảo đưa cho nàng.

"Bạc?!" A Tú tay cầm lấy thỏi bạc mắt trở nên long lanh sáng chói, nín khóc ngay lập tức cười rộ lên, "Tiểu thư làm thế nào mà có nhiều bạc như thế? Thật nhiều bạc a..."

"Vậy thì tốt, chúng ta ở đây chỉ có hai người, ngay từ lúc này ta sẽ cho bọn họ biết rằng như thế nào là mặt tối của xã hội." Âu Dương Vũ vỗ vỗ vai của A Tú, cười cười, nhưng đáy mắt của nàng hiện lên một tia tàn nhẫn.

Âu Dương Doanh, Ta muốn xem bộ dạng của ngươi như thế nào khi bị ta chỉnh từ một con hổ cái thành con HelloKitty?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bị vu oan

Xuân sang, mùa xuân là mùa đoàn tụ gia đình.

Mấy ngày nay Âu Dương Vũ rất ít khi ra ngoài phủ, A Tú sợ nàng buồn nên liền cười khuyên nhủ: "Tiểu thư, bên ngoài cảnh xuân tươi đẹp, nô tỳ hôm qua có nhìn thấy hoa lan màu xanh lam đẹp vô cùng, người có muốn đi ngắm không a?"

Âu Dương Vũ buông quyển sách sử trong tay xuống, đứng dậy duỗi thân người ra cười nói: "Đi ra ngoài một chút cũng tốt, bằng không cả ngày ngồi buồn ở trong phòng, không có gì là ý nghĩa nữa."

Mấy ngày nay cũng không biết Âu Dương Doanh làm cái gì, thế nhưng cũng không đến tìm nàng để sinh chuyện, hại nàng phải nghĩ trăm phương ngàn kế để đối phó với tiểu hồ ly này

Cảnh xuân tươi đẹp, sắc trời vẫn như cũ mặc dù có một chút se lạnh. A tú lấy áo choàng lông màu hồng nhạt ra giúp Âu Dương Vũ mặc vào, chủ tớ hai người người trước người sau cùng nhau ra khỏi cổng viện.

Trong phủ, Âu Dương Vũ đứng lại ở chỗ cực kì hẻo lánh, cho nên hai chủ đi hơn một tiếng đồng hồ rồi cũng không bị người khác bắt gặp, hai người vừa đi vừa cười nói vô cùng vui vẻ, bình yên, thoải mái.

Hoa viên có nhiều cây cổ mộc mọc xanh um, núi giả kết hợp cùng với lâu các ở đây tạo nên bố cục vô cùng logic, phân bố chằng chịt, những tảng đó xung quanh hồ được xếp thành núi, kín nhưng không khó chịu. Lối đường mòn ở đây khúc khuỷu quanh co được lát đá cẩm thạch nổi bật, hoa lệ làm cho người khác nhìn vào phải hoa cả mắt lên.

Âu Dương Vũ thả hồn mình thưởng thức cảnh đẹp ở đây thế nhưng chuyện gì đến thì nó cũng đến, đi đến khúc cua không nghĩ đến lại gặp người mà nàng không muốn gặp nhất.

Thật là trùng hợp.

Vườn lan ở Âu Dương phủ đối với các nhà quý tộc ở kinh thành mà nói thì vô cùng nổi tiếng.

Hôm nay sắc trời đẹp, thủy quang diễm lệ, Âu Dương Hiên cùng Âu Dương Tụ hai huynh muội vừa vặn mở tiệc kỉ niệm ba năm bạn tốt nên đến hoa viên ngắm hoa. Không may là lại gặp Âu Dương Vũ cũng có tâm trạng tốt đến thưởng thức hoa lan.

Bên trong khuôn viên vườn hoa ngồi xung quanh chiếc bàn tròn có bốn năm vị thiếu niên tuấn lãng cùng với vài cô gái đang độ hai mươi. Họ ngồi vây quanh nhau cười cười nói nói thần sắc vô cùng sung.

Âu Dương Tụ, Âu Dương doanh rõ ràng cũng ở đó. Trong lúc đó, không biết Âu Dương Doanh đã nói gì đó, cư nhiên sau đó cao giọng đắc ý cười ha hả, mà trên gương mặt dày son phấn của Âu Dương doanh bây giờ đang đắc ý đến cực điểm, giờ phút này nàng Âu Dương Vũ nghiễm nhiên trở thành trung tâm của trò cười đó.

"A, ngũ muội?" Âu Dương Vũ xoay người định rời đi thì Âu Dương Doanh khẽ kêu lên một tiếng, khiến mọi người ở đây đều đem tầm mắt chuyển hết lên trên người nàng.

Âu Dương Vũ trong lòng thầm nghĩ thật là xui xẻo nhưng cũng không có phản ứng gì, thần sắc bình thản nhìn về phía Âu Dương Doanh: "Tứ tỷ gọi muội có việc gì sao?"

Âu Dương Vũ chợt nhận ra đáy mắt của Âu Dương doanh nhìn nàng chợt lóe lên gian xảo sau đó trở nên hưng phấn.

Âu Dương Vũ ngay lập tức đề phòng, nhưng vẫn mang ánh mắt trong suốt như nước như vậy, bình tĩnh vô sự, thực không nhìn ra điểm khác thường của nàng.Âu Dương Doanh bước nhanh về phía Âu Dương Vũ, thân thiện nắm lấy cánh tay của nàng, tươi cười nói: "Ngũ muội mau lại đây, tỷ muốn cho muội xem cái này, này là vòng tay do phụ thân hôm qua đích thân tặng cho tỷ đó." Vừa nói vừa cởi vòng tay muốn đưa cho Âu Dương Vũ xem.

Mục đích là khoe của à? Âu Dương Vũ nhìn nàng liếc mắt một cái, không nói gì kéo tay nàng ra, lãnh đạm nói: "Nếu là phụ thân tặng cho tỷ thì tỷ vẫn là nên cất giữ cẩn thận đi, đừng đập nát nó."

Vòng tay ngọc phỉ thúy vân sơn thủy lam huyền tuyệt sắc kia được tạo ra từ miếng ngọc Miến Điện, trơn mịn, màu xanh lam huyền đan xen với nền xanh lý vô cùng sinh động, độc đáo và lạ mắt bởi các đường vân màu xanh lý đan xen với vân màu xanh huyền.

"Vì là tỷ muội tốt với nhau cho nên tỷ muốn đưa cho muội xem qua một chút." Âu Dương Doanh trực tiếp đưa vòng tay bỏ vào tay của Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ có cảm giác không ổn, trong lòng cảnh giác mãnh liệt. Âu Dương Doanh làm bộ làm tịch như vậy, chẳng lẽ là muốn trước mặt mọi người thể hiện tỷ muội tình thâm sao? Trực giác mách bảo Âu Dương Vũ rằng sự tình thực chất không đơn giản chỉ là như vậy.

Không để Âu Dương Vũ có cơ hội phản kháng Âu Dương Doanh cười lạnh nói ra "Nếu như có đồ tốt, kẻ làm chị như tỷ đây phải chia sẻ cho muội muội cùng nhau thưởng thức chứ!!", chỉ thấy đáy mắt của Âu Dương Doanh hiện lên một tia ác độc, chiếc vòng tay kia thế nhưng lại ngay sau đó từ từ rơi xuống!

"Không xong rồi!" Âu Dương Vũ trong lòng thầm nghĩ, vừa rồi Âu Dương Doanh chặn đứng tầm nhìn của mọi người cho nên không có người thấy rõ rốt cuộc là ai đã cố tình đánh rơi chiếc vòng ngọc, Âu Dương Doanh chắc chắn cố tình vu oan giá họa cho nàng!

Không đợi Âu Dương Vũ phản ứng lại, Âu Dương Doanh ngay lập tức kêu to: "Ngũ muội muội! Muội làm cái gì vậy?! Vì sao phải đập nát chiếc vòng ngọc do phụ thân tặng cho tỷ chứ?"

Nhìn chiếc vòng ngay tức khắc vỡ vụn thành năm sáu mảnh, khuôn mặt của Âu Dương Vũ vẫn trầm tĩnh như nước, khóe mắt lại mang theo ý trào phúng, nhìn như không nhìn cô diễn viên vô cùng giảo hoạt trước mặt- Âu Dương Doanh.

Âu Dương Doanh này chỉ cần một tiếng kêu lên thôi cũng đủ lôi kéo sự chú ý của mọi người xung quanh, Âu Dương Tụ lại dẫn theo một rừng nữ nhân ăn mặc thướt tha lại xem sự tình, nàng xem tình cảnh trước mắt, có chút ngạc nhiên, mắt mở to ra, mang theo một tia trách cứ đối Âu Dương Vũ nói: "Ngũ muội muội, muội sao lại có thể làm như thế? Vòng tay này là do chính tay phụ thân thưởng cho tứ muội, nếu muội có thích chiếc vòng này thì tỷ tỷ đây có cả một rương ở tẩm phòng có thể tặng cho muội, ấy vậy mà muội lại ngang ngược đập nát nó?"

Không cần phải hỏi nguyên nhân do đâu, nàng đã trực tiếp ném tội danh đố kị vàongười mình. Muội muội thì vu oan giá họa, tỷ tỷ cùng nhau phối hợp kết luận tội danh, thật đúng là em tung chị hứng vô cùng hoàn hảo và ăn ý. Cho nên từ nay về sau, đám người ngoài kia sẽ không còn ai tin nàng vô tội.

Âu Dương Vũ vẫn mang thần sắc thản nhiên như thường, nhưng bên trong đôi mắt đạm mạc kia đã hiện lên một chút trào phúng, tự mình lên tiếng biện minh: "Muội chưa hề chạm qua hay cầm qua vòng tay vô giá đó của tỷ ấy thì làm sao có thể đập nát nó? Tam tỷ, tứ tỷ, hai người vẫn kiên quyết đổ lỗi cho muội sao?"

Chỉ sợ rằng từ giờ trở đi chỉ vì chiếc vòng đáng ghét đó sẽ có thêm người hiểu lầm nàng. Cho dù điều đó nàng căn bản không quan tâm một chút nào. Quả đúng là tỷ muội tốt a

"Vu oan? Âu Dương Vũ! Âu Dương Doanh tỷ mà cần phải vu oan cho muội sao?! Rõ ràng chính muội cố tình đánh roi nó, sao muội lại khẳng định rằng tỷ vu khống cho muội?! Muội nghĩ những người chứng kiến ở đây đui mù hết sao?" Âu Dương Doanh quát lớn.

Trong đôi mắt trong trẻo của Âu Dương Tụ hiện lên một tia trách cứ, âm thanh phát ra có chút giận dữ, chỉ sợ là đang kìm nén cơn tức giận muốn lập tức tát cho Âu Dương Vũ để hạ hỏa: "Ngũ muội, muội không những không thừa nhận hành vi bỉ ổi của mình còn bảo bọn tỷ vu oan cho muội? Từ khi nào muội đã biến thành loại người vô sỉ như vậy? Tỷ thật sự vô cùng thất vọng về muội."

Âu Dương Vũ khóe mắt giật giật, dường như đối với trò tỷ muội kẻ tung người hứng diễn trò trước mặt nàng kia, nàng muốn cho các nàng một đòn chí mạng để các nàng biết rằng người mà các nàng đang cố tình gây sự là ai, thế nhưng nàng lại muốn xem xem có bao nhiêu người không thuận mắt với nàng nữa.

Quả nhiên như dự đoán của nàng, phía sau Âu Dương Tụ và Âu Dương Doanh lại có thêm một vị đại ca lon ton chạy tới - Âu Dương Hiên, chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của hắn hé ra một khuôn mặt âm trầm đen tối, lên tiếng cảnh cáo, "Ngũ muội, còn không mau xin lỗi tam muội và tứ muội đi?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thừa nước đục thả câu

Xin lỗi? Nói cái gì thế? Âu Dương Vũ đưa mắt nhìn về phía Âu Dương Hiên, đáy mắt hình như có một tia tức giận.

Giờ phút này, mới vừa rồi trong đình kia vài vị thiếu niên nay đều dĩ nhiên lại đây, đem Âu Dương Vũ bao quanh vây quanh, đáy mắt lóe lên đầy hứng thú.

"Ngũ muội!" Thấy Âu Dương Vũ chậm chạp không phản ứng mà nàng thì ngược lại cảm thấy trào phúng nhìn phía mình, Âu Dương Hiên nhất thời sắc mặt trở nên lo lắng, tức giận lan tràn. Từ lúc ngũ muội sinh ra cho đến bây giờ, nàng là đứa con của Dương thị, huynh đệ Âu Dương hiên bọn họ bốn người ai ai cũng đều biết đối với Âu Dương Vũ mà nói căn bản là chỉ có khi dễ cùng bắt nạt có thể đánh đập liền đánh đập, châm chọc kiền châm chọc. Âu Dương Vũ lúc trước ở trước mặt bọn họ như một cái xác không hồn, một cái tiểu ngốc tử dễ dàng bị ăn hiếp bắt nạt, ngay cả dũng khí để nhìn thẳng vào mắt của bọn họ cũng không có. Cho nên Âu Dương hiên không cần phải nói đến câu thứ hai thì ngay lập tức Âu Dương Vũ sẽ xin lỗi ngay

Nhưng người hiện tại đứng trước mặt hắn bây giờ hắn khác với muội muội ngày thường của hắn, nàng đem đôi mắt gần như tối sầm lại nhìn chằm chằm vào mình, khóe mắt chót lóe lên đầy lạnh lùng khiến trong hắn có một tia khiếp sợ, quả thực hắn không thể mường tượng ra được tình huống trước mắt này.

Âu Dương Hiên không tin nàng có thể thay đổi như thế cho nên khuôn mặt từ ngạc nhiên bắt đầu trở nên hung tợn hắng giọng nói, "Âu Dương Vũ, Huynh bảo muội xin lỗi! Muội có nghe không?!"

Nếu là Âu Dương Vũ trước đây chắc đã sớm quỳ xuống rồi xin lỗi ngay tắp lự,thế nhưng hiện giờ nàng không phải là Âu Dương Vũ chân chính , cho nên nàng vẫn giữ một bộ mặt bình tĩnh, khóe miệng có chút giơ lên cong lên một ý cười nhạt, mi mắt dài như lá liễu cong lên độ cong quyến rũ ẩn sau đôi mắt sắc bén, đáy mắt ẩn hiện hàm ý mỉa mai, nhẹ nhàng lên giọng nói: "Huynh bảo ta xin lỗi ở đây? Chẳng phải vị huynh trưởng đáng mến đây muốn muội ngay tại đây mất hết thể diện sao?"

"Ngươi, ngươi..." Một Âu Dương Vũ giờ đây ở trước mặt nàng thật sự huynh muội Âu Dương Hiên chưa từng gặp qua, Không chỉ có Âu Dương Hiên ngẩn người thì thậm chí cả Âu Dương Tụ và Âu Dương Doanh trong giây lát đều trở nên ngây người.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh cười nhạo truyền đến phá vỡ bầu không khí yên tĩnh lúc này.

“Diệu Dương ta chúc mừng vương gia, chúc mừng vương gia! Hủy hôn với cô gái không biết tốt xấu này là đúng, giữ lại trong phủ ngài chắc ngay cả mặt mũi cũng không còn!!! Vương gia quả nhiên là người anh minh thần võ, không người nào sánh kịp a.” Tôn Diệu Dương, đứa cháu duy nhất của Tôn thị, huynh muội Âu Dương Hiên nghe được câu nói kia xong liền cười tủm tỉm khen ngợi con trai độc nhất của vị tôn đại tướng quân.

Vương gia? Hủy hôn? Trong lòng Âu Dương Vũ bất giác giật mình, ngoảnh đầu nhìn về phía Tôn Diệu Dương,chỉ thấy khuôn mặt xấu xí, đôi mắt hoa anh đào, phe phẩy bộ y phục màu xanh lam nhưng làm cho người khác có cảm giác hắn không những là một con người phong lưu mà còn là một con người có nhân cách đáng khinh.Thật là một thằng nhóc thối tha nhân phẩm kém đến mức không thèm đánh giá, đây chính là ấn tượng đầu tiên của Âu Dương Vũ đối với Tôn Diệu Dương. Nếu Tôn Diệu Dương có nhân phẩm kém như vậy thì những kẻ thân cận cùng hắn cũng chẳng tốt đẹp gì.

Đang đánh giá người trước mặt, Âu Dương Vũ đem tầm mắt của mình nhìn vị vương gia bên cạnh, lần đầu tiên thấy hắn, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy ngực bỗng nhiên khẽ nhói lên một chút đau đớn, đau đớn đến tận xương tủy... Đây là phản ứng tự nhiên của chủ thân thể này, Âu Dương Vũ thầm nghĩ.

Hoài An vương.

Không ngờ thì ra là hắn ta!

Hắn là người đã từng được Âu Dương Vũ trước đây yêu đến tan nát tâm can giống như một con chó nhỏ sẽ vẫy đuôi vui mừng đón chủ, chỉ yêu cầu lấy một chút tình yêu thương từ chủ nhân của nó, thậm chí, mẫu thân của nàng cũng từng vì tình yêu hèn mọn của nàng mà mất đi tánh mạng, nhưng Hoài An vương hôm đó lại cố tình tặng cho nàng một đòn phản kích chí mạng ở ngày thành thân đó!

Ảo tưởng mọi chuyện không thể chấp dứt một cách như thế, cố chấp về việc mình bị hủy hôn đã khiến cho cô gái này vẫn chưa kịp thức tỉnh thì một lần nữa cô gái đáng thương đó đã tự tạo cho mình một sai lầm đau đớn, chứng kiến người mình yêu sâu đậm lên giường cùng với người con gái khác trong chính tẩm phòng của hắn – tẩm phòng mà ngay cả thành thân nàng vẫn chưa một lần đặt chân vào. Để cuối cùng tuyệt vọng đi tìm cái chết để tìm một lối thoát cho bản thân vì quá tin tưởng một cách mù quáng vào tình yêu với hắn.

Nhưng lúc này đây, tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện - Hoài An vương, hắn cư nhiên lại dám đến chỗ này với mục đích là để xem kịch vui do huynh muội Âu Dương Hiên tốn sức dựng lên. Hẳn hắn là khách quý được Âu dương phủ mời đến để miệt thị nàng.

Trong lúc đó, Âu Dương Vũ ban đầu là muốn xem diễn kịch,nhưng giờ thì mất hứng trầm trọng, Âu Dương Vũ trước kia vì người đàn ông đó làm đủ chuyện khiến bản thân mình chịu biết bao nhục nhã...Đáng sao? Cho dù hắn có lạnh nhạt như thế này với nàng cũng đáng sao?Bây giờ Âu Dương Vũ đối với tên Hoài An Vương sinh đầy phẫn nộ.

Loại đàn ông chết tiệt như ngươi, bây giờ còn dám dùng cái ánh mắt miệt thị và trào phúng nhìn nàng? Hắn dựa vào cái gì?

Nàng rất muốn nhìn xem cái tên vương giả tuấn mỹ này sẽ biểu tình như thế nào khi sự thật được phơi bày? Xem ngươi còn phấn khích như bây giờ nữa không? Ta rất muốn cho ngươi nếm mùi đau khổ của việc bị người đời xa lánh miệt thị như thế nào?.

“Dịch ca ca, huynh cần phải làm chủ cho muội a!” Âu Dương Doanh không giữ ý tứ ve vãn bám trụ cánh tay thon dài của Hoài An vương mang theo tiếng khóc nức nở, ủy khuất vạn phần nói, “Vừa rồi dịch ca ca cũng thấy rồi đó? Rõ ràng là chính ngũ muội muội đã cố tình đánh rơi chiếc vòng tay ấy thế đến bây giờ nàng vẫn không chịu thừa nhận!”

Âu Dương Doanh nũng nịu với ai thì không nũng nịu vừa thấy tên này tới thì như con mèo bị chủ cho uống sữa hết hạn ve vãn tên Hoài An vương, chẳng phải ý tứ đã quá rõ ràng rồi sao. Xem nàng diễu võ dương oai đắc ý biểu tình, chắc không phải là nàng cho rằng bản thân mình có chỗ đứng nào trong lòng của Hoài An vương đấy chứ? Nàng âm thầm cười trầm trò khen ngợi quả là tiểu ngốc tử, ánh mắt nàng lơ đãng liếc nhìn về phía Âu Dương Tụ.

Âu Dương Tụ nhìn Âu Dương Doanh ôm chặt lấy cánh tay của Hoài An vương, mày chọt nhíu lại, đáy mắt hiện lên một tia hờn giận.

Hay thật, hai chị em nhà các cô cùng yêu thương một người đàn ông sao? Quả là một chuyện tình tay ba hấp dẫn đầy phấn khích nha!

Âu Dương Vũ thản nhiên nhíu mày nhìn Hoài An vương, trêu tức hắn: “Hoài An vương, ngươi muốn đứng ra làm chủ cho tứ tỷ sao?”

Ta không sợ ngươi làm chủ, ta chỉ sợ không dám đứng ra làm chủ thôi. Âu Dương Vũ dứt lời liền hài lòng về cái bẫy mà mình đã bày sẵn để cho tên tự cao ngạo mạn này mắc lưới, nhìn thấy vẻ mặt của hắn ngày một trở nên tái đi, tâm trạng nàng bây giờ cũng trở nên tốt hơn một chút.

Thế nhưng, tên Hoài An vương này lại cường ngạnh vung tay thoát khỏi cánh tay của Âu Dương Doanh, lạnh lùng liếc nhìn Âu Dương Vũ một cái liền sau đó rời đi nhanh chóng, cứ như rằng nếu hắn nhìn chằm chằm vào người nàng thêm một giây một phút nào nữa thì hắn ngay lập tức sẽ bị bệnh hiểm nghèo mất.

Hoài An vương quả thật rất chán ghét Âu Dương Vũ a. Âu Dương Vũ lạnh lùng cười, tầm mắt nhìn lên người của Âu Dương Doanh, cười một tiếng nói, “Tứ tỷ,có vẻ như người làm chủ của tỷ không muốn phối hợp với tỷ a.”

“Ngươi —— Âu Dương Vũ! Bồi thường vòng tay lại cho ta!” Âu Dương Doanh ở trước mặt mọi người bị Hoài An vương cự tuyệt, đã thế lại còn bị nha đầu Âu Dương Vũ một lời nói toạc ra, trong lòng vô cùng tức giận, nàng từ nhỏ đã được nuông chiều thành thói quen, làm sao lại có thể chịu được bị người khác nắm lấy đuôi của mình, nhất thời nàng bây giờ giống như một con hổ cái nổi điên hướng về phía của Âu Dương Vũ đánh tới!

“Tứ muội!”

“Tứ muội không thể như thế được ——“

Âu Dương Hiên giả vờ giả vịt buông lời khiển trách, ngữ khí cũng không quá mãnh liệt. Vừa rồi chính hắn cũng bị Âu Dương Vũ làm cho mất mặt hiện cũng muốn phối hợp cùng muội muội kéo nàng xuống nước, vì cớ gì mà hắn lại không tạo điều kiện để trả thù chứ?

Âu Dương Tụ cũng một phen sắm cho mình một vai diễn ngăn cản muội muội của nàng. Căn bản lực kéo của nàng không có ảnh hưởng gì đối với Âu Dương Doanh vì nàng cũng muốn xem xem ngũ muội đáng ghét của nàng sẽ bị mất mặt như thế nào?

Ngay khi Âu Dương Tụ làm bộ giữ chặt Âu Dương Doanh, mà Âu Dương Doanh sấn về phía Âu Dương Vũ trong nháy mắt, ai cũng không có chú ý tới, một viên hoa tử nhanh như tia chớp rất nhanh bắn về phía đầu gối của Âu Dương Tụ ——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Giả vờ thông minh

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh ——

Âu Dương Vũ nhanh chóng che dấu ám khí, ngay khi đầu gối của Âu Dương Tụ bị ám khí đánh trúng, nhất thời đau nhức không chịu nổi, cước bộ xiêu vẹo, uốn éo cố gắng di chuyển thế nhưng nàng chợt mất trọng tâm liền ngã ngay trước mặt Âu Dương doanh.

Ban đầu Âu Dương Doanh định tiến về phía trước thế là theo định luật I Newton nàng dĩ nhiên bị cản bởi Âu Dương Tụ và kết quả nàng bị trượt chân, thân mình hướng mạnh về phía trước chẳng qua Âu Dương Doanh vận khí có vẻ tốt, ngay lúc nàng té xuống thì lại có tấm đệm lưng của Âu Dương Tụ chống đỡ.

Âu Dương Tụ ngay lúc đó liền thảm.Ban đầu đã bị ngã đã thế còn thêm cục nợ trên lưng là Âu Dương Doanh đè lên, cảm thấy trước mắt trở nên đen lại đau đến mức thiếu chút nữa là nàng đã ngất rồi.

Thân thể đã đau rồi thì không đáng nói, quan trọng là từ trước đến nay nàng đều ở trước mặt Hoài An vương đều luôn duy trì dáng vẻ cao quý, tao nhã, đoan trang thế nhưng hôm nay lại bị ngã như vậy, coi như công sức của nàng từ trước đến nay đều đổ xuống sông xuống bể Trong lúc nhất thời, lồng ngực Âu Dương Tụ tràn ngập lửa giận, hận nghiến răng nghiến lợi. Nàng hận Âu Dương Vũ, đương nhiên cũng không thể thiếu cả cái đứa em gái ngốc nghếch Âu Dương Doanh kia.

Âu Dương Hiên thấy vậy, chạy nhanh đến giúp hai chị em đang choáng váng nằm dưới đất đứng lên vội vàng lên tiếng hỏi han "Thế nào? Có bị thương ở đâu không? Có nặng lắm không?"

Âu Dương Doanh vất vả mới đứng lên, đi theo sau nắm tay Âu Dương Tụ, lại bị người trước mặt gạt phắt ra.

Âu Dương Doanh buồn bực ngẩng đầu, vừa lúc bắt gặp đôi mắt tựa tiếu phi tiếu của Âu Dương Tụ, trong lúc đó tức giận nhất thời nổi lên càng sâu, "Cười cái gì mà cười! Đều tại cô không tốt!"

Âu Dương Vũ bày ra bộ mặt vô tội minh bạch: "Chuyện này mọi người đều chứng kiến rõ ràng, muội không có làm gì cả, ngay cả góc áo của các tỷ, muội cũng chưa hề động qua." Giờ phút này Âu Dương Vũ liền trở thành trung tâm trong mắt mọi người. Nếu như không động tay động chân thì chẳng phải là họ đang xem một vở kịch nhàm chán sao, nhưng nếu như họ vu oan giá họa cho nàng chẳng phải là họ đang nói dối một cách trắng trợn sao?

"Ngươi...ngươi đừng tự mình đắc ý!" Âu Dương Doanh đùng đùng nổi giận, da mặt đỏ lên, "Cho dù lần này ngươi không có động tay động chân, nhưng vừa rồi ngươi cố tình ngã vào người ta thế nên mới cố ý làm rơi chiếc vòng! Ngươi phải bồi thường vòng tay lại cho ta! Đền lại cho ta!"

Âu Dương Vũ nhẹ nhàng nhặt chiếc vòng tay phỉ thúy màu xanh biếc kia cười khanh khách hỏi: "Muội cố tình? Tỷ nói là chiếc vòng này?"

"Đưa vòng tay trả lại cho ta! Mặc dù đã vỡ, nhưng ngươi cũng không được mang nó đi!" Thấy thần sắc của Âu Dương Vũ không một chút hoang mang, Âu Dương Doanh trong lòng cảm thấy chột dạ quát lớn.

"Tứ tỷ, tại sao muội lại không thể,hay là trong lòng tỷ đang lo lắng cái gì?" Âu Dương Vũ không chút để ý tà tà liếc mắt nhìn nàng một cái, ngón tay vuốt qua mảnh vỡ của vòng tay. quả nhiên, ở chỗ khe nứt của mảnh vỡ có một chút dính dính ở đây.Thì ra vòng ngọc sớm đã bị vỡ, Âu Dương Doanh ngu xuẩn này thì ra đã lấy nhựa cao su đem dính lại, sau đó mang đến đây để mà vu oan giá họa cho nàng! Bây giờ thắng thua chẳng phải đã được phân định rồi sao? Dấu vết của nhựa cao su này chính là bằng chứng xác thực nhất chứng minh rằng nàng vốn bị vu oan.

Hay có thể nói, ngay từ đầu Âu Dương Doanh không có tính toán một chuyện, Ngũ muội đang đứng trước mặt cô ta với Ngũ muội lúc xưa là hai người khác nhau.

"Ta nào có chột dạ? Không biết ngươi đang nói hươu nói vượn cái gì?!" Âu Dương Doanh nhìn Âu Dương Vũ mà không ngừng nuốt nước bọt vì bị đánh gãy lời nói. Nàng nhất thời cảm thấy lo lắng nên bày ra cái thái độ ngang ngạnh.

“Vậy là muội đang nói hươu nói vượn rồi, Tứ tỷ tỷ à, vòng tay của tỷ rất kỳ quái nha, rõ ràng trên mảnh vỡ của chiếc vòng quý này lại có chất nhựa cao su, không tin thì tự mình sờ thử xem.” Âu Dương Vũ cười tủm tỉm đem tầm mắt nhìn sắc mặt của Âu Dương Tụ, “Tam tỷ xưa nay là người tao nhã, thiện lương, công tư văn minh, lần này tỷ phải vì muội mà làm chủ a.”

Những lời này nói Âu Dương Tụ sắc mặt bỗng nhiên cứng đờ, nhất là Âu Dương doanh, thân mình rõ ràng đang co rúm lại một chút.

Trong khi Âu Dương Vũ đang mang một vẻ mặt đắc thắng,thì những chuyện xảy ra vừa rồi đột ngột giống như sét đánh ngang tai hai tỷ muội họ giống như ăn trúng phải hoàng liên đột nhiên trở nên câm điếc, có khổ cũng không nói nên lời.

Không chỉ kia hai vị, liền ngay cả Âu Dương hiên sắc mặt hắn cũng trở nên mất tự nhiên. Tuy rằng từ đầu đến cuối hắn chỉ có vai trò là khách mời, chưa từng tham dự, nhưng là hắn biết tính cách của Âu Dương Doanh từ nhỏ đến lớn luôn cố ý gây phiền phức cho Âu Dương vũ nhút nhát kia.

Nhưng vì Âu Dương doanh là muội muội cùng một mẹ sinh ra của hắn mà Âu Dương Vũ từ lâu luôn là cái đinh gai trong mắt bọn họ cho nên hắn chưa bao giờ có ý định vạch trần hay chỉnh đốn lại vị muội muội của hắn. Đương nhiên hiện tại, trước mặt Hoài An vương lúc này, bị Âu Dương Vũ tố giác âm mưu ra, cho dù có chút bất công, nhưng hắn cũng không thể làm gì được trong tình huống này.

“Sao Tứ muội lại nghịch ngợm như thế? Kiếm chuyện vui gì không đường hoàng lại cứ phải cố tình tìm Ngũ muội của muội chọc ghẹo? Ngũ muội bệnh vừa mới khỏi, nếu như bị muội bắt nạt rồi bị dọa đến chết thì liệu muội có gánh vác nổi hậu quả này không?!” Âu Dương Hiên phụng phịu dương dương cả giận nói.

Vu oan giá họa chuyện bị hắn nhẹ nhàng đem ra để giải thích nhằm che dấu âm mưu của hai tỷ muội, không ảnh hưởng nhiều đến trò vui của họ, hơn nữa trong lời nói còn âm thầm cảnh cáo Âu Dương Vũ không lo ở trong phòng dưỡng bệnh mà đi ra ngoài du ngoạn. Hàm ý sâu hơn một chút nữa chính là nhắc nhở chuyện Âu Dương Vũ bị hưu khí làm cho cả Âu Dương phủ hổ thẹn.

Âu Dương doanh nghe thấy ca ca nói giúp mình, không ngừng tiếp nhận câu chuyện liên tục gật đầu nói, “Đúng thế đúng thế, ngũ muội, tứ tỷ chỉ đùa với muội một chút thôi, muội xem chuyện này là thật sao, nếu như không thấy chuyện đùa này vui thì từ nay về sau tứ tỷ sẽ không làm những điều như thế với muội nữa.”

Nói đi nói lại cuối cùng thì mọi tội lỗi vẫn cứ đổ lên người nàng. Huynh muội nhà này thật nói dối mà không chớp mắt.Trong lòng Âu Dương Vũ cười lạnh liên tục, trên mặt mang theo ý cười trào phúng, “Thì ra tất cả mọi chuyện đều là trò đùa của Tứ tỷ à? Tứ tỷ đùa cũng hơi quá đáng rồi, dù sao cũng là chơi đùa thôi nhưng vì cớ gì lại để tam tỷ ngã đến mức chật vật như thế, người ta cũng là chị của tỷ nha.”

Âu Dương Vũ chớp thời cơ lên tiếng vạch trần khiến cho Âu Dương Tụ nhất thời bất động.

Lúc này Âu Dương Tụ có chút ngẩn nước nơi khóe mắt, cơn tức giận vẫn chưa nguôi ngoai, có vẻ như cố nén ủy khuất, nhưng Âu Dương Vũ lại có thể nhìn thấu được ánh mắt kia có một loại vô cùng phẫn uất căm hận đối với Âu Dương Doanh.

Quả thực từ trước đến giờ Âu Dương Tụ luôn cho rằng cô em gái Âu Dương Doanh này là người luôn tỏ vẻ ngốc nghếch kiêu căng làm bậy hành xử tùy tiện.Thế nhưng chứng kiến sự việc hôm nay, nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ vài điều!

Mới vừa rồi nàng cảm thấy đầu gối tê rần nên mới té ngã trên mặt đất. Lúc ấy người đứng gần nàng nhất là ai?Người duy nhất có thể tiếp xúc đến đầu gối của nàng là ai? Khi bị ngã, ai là người đã chiếm tiện nghi nhất trên người nàng? Không thể không nghi ngờ, hết thảy mọi câu trả lời đều chỉ có thể là một người là Âu Dương Doanh!

Âu Dương Vũ vốn đã bị Hoài An vương hủy hôn ước nên đối với Âu Dương Vũ, nàng đã dự định xử lý triệt để xoay chuyển toàn bộ cục diện, nhưng bây giờ người cùng tranh giành người đàn ông với nàng là tứ muội, sao nàng có thể xem nhẹ việc này được? Không ngờ tứ muội lại có tính toán âm mưu từ lâu, trước kia thật đúng là đã xem thường cô ta!

Âu Dương Tụ tay nắm chặt lại thành quyền giấu ở ống tay áo, gân xanh nổi lên, nhưng trên gương mặt nàng lại chẳng có một chút gì biểu hiện ra ngoài.

“Còn không mau xin lỗi tam tỷ đi!” Âu Dương Hiên túm lấy Âu Dương Doanh. Bây giờ hắn chỉ hy vọng tứ muội có thể nhanh chóng giải quyết êm xuôi hết thảy mọi chuyện.

“Tam tỷ tỷ, thực xin lỗi, vừa rồi muội có hơi quá đáng, đã khiến tỷ bị thương!”

Âu Dương Tụ mặc dù trong lòng tức đến mức muốn đòi mạng, nhưng ngữ khí vẫn dịu dàng,rộng lượng như cũ, thở dài nói: “Tứ muội muội không cần phải tự trách mình, chuyện đã qua rồi, cùng là chị em trong nhà cả. Sau này chúng ta phải biết yêu thương, giúp đỡ lẫn nhau, chơi đùa vui vẻ bên nhau, tứ muội muội, muội nói xem có đúng không?”

Tuy nói là như thế chứ thực ra có mấy ai biết rằng tỷ muội cái nhà này cùng nhau đấu đá tranh giành địa vị ác liệt như thế nào!!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 14: Khí thế bức người

Chuyện lúc nãy Âu Dương Tụ bị ngã là do vô tình sao? Âu Dương Vũ trong lòng cũng có chút nghi vấn. Chẳng lẽ quả thật là ngoài ý muốn?

Âu Dương Vũ không hề có ý định muốn ở cùng với bọn họ thêm một giây một phút nào nữa, đang định xoay người rời đi, lại bị Tôn Diệu Dương gọi lại.

"Ngũ biểu muội, thế nào? Chưa gì đã muốn rời đi rồi? Đừng nha, muội bồi biểu ca một ly đi. Nhanh nhanh nhanh, biểu ca qua đấy." Nói xong, Tôn Diệu Dương không hề kiêng kị những gì xung quanh nhanh chóng đi qua.

Ở cổ đại này cuộc sống của Âu Dương Vũ cũng không quá hiện đại, ở thế giới của nàng thì nam nữ có thể quàng vai bá cổ kề vai sát cánh đều xem là chuyện vô cùng bình thường,thế nhưng đây lại là thời cổ đại, này là ý gì? Tôn Diệu Dương xem Âu Dương Vũ nàng thành cái loại người gì?

Trong lòng Âu Dương Vũ không hề tức giận, trực giác mách bảo với nàng phải dù biện pháp mạnh để chỉnh đốn tên vô lại này cho đàng hoàng! Nhưng lý trí nói cho nàng biết rằng, sai một ly đi một dặm, cần phải ẩn nhẫn bảo toàn lực lượng đợi đến thời cơ chín mùi nàng xử lý tên ngu ngốc này cũng không muộn, như thế mới có thể khiến người khác phải cúi đầu. Cho nên, cánh tay phải Âu Dương Vũ định giơ lên từ từ buông xuống.

Đối với người như thế, dùng trí là đủ rồi không cần phí lực!!

"Nam nữ thụ thụ bất thân, mong biểu ca tự trọng." Âu Dương Vũ khóe môi nhếch lên,thản nhiên trào phúng, để mặc cho Tôn Diệu Dương đứng ngây người phía trước. Nàng thế nào lại không rõ tâm tư của tên Tôn Diệu Dương này? Hắn là vì vừa rồi Âu Dương Doanh bị tổn thương bị bẽ mặt cho nên muốn trả thù đàn áp nàng, kéo nàng xuống nước. Nếu lần này nàng nhân nhượng thì bọn họ sẽ có lần hai lần ba mặt sức hiếp đáp, đem nàng biến thành trò cười cho thiên hạ.

Chẳng lẽ Âu Dương Vũ nàng từ trước đến nay đã từng sợ ai bao giờ sao?

"Ngũ muội muội thật can đảm, có khí phách, ca ca vô cùng bội phục." Tôn Diệu Dương híp đôi mắt đào hoa dán sát vào Âu Dương Vũ đang đứng trước mặt.

"Muội nào dám!! Vẫn mong được biểu ca chỉ giáo nhiều hơn." Sắc mặt Âu Dương Vũ không có biến đổi nhiều, mày chỉ nhướng lên. Vừa không chủ động, cũng không lùi bước, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, thong dong mà tự nhiên. Khí thế này không phải người bình thường có thể có được.

Hoài An vương nhìn thần thái người phụ nữ trước mắt mình mà chợt bừng tỉnh, mi mắt không khỏi nhíu chặt lại. Âu Dương Vũ không phải là cô gái vô dụng,háo sắc sao, không học vấn, không nghề nghiệp, không biết liêm sỉ sao? Hắn sao lại không biết, cô gái nông cạn từ trước đến giờ luôn quấn quýt lấy hắn lại có thể hóa giải được âm mưu hãm hại của Âu Dương Doanh, còn có thể kéo theo Âu Dương Tụ bị liên lụy, thậm chí khiến cho hai chị em bọn họ trở mặt sinh thù?

Trong lòng Hoài An vương rối ren tơ mò, đưa đôi mắt đầy thâm thúy đánh giá người con gái trước mắt mình, nhìn chằm chằm không hề chớp mắt.

Nhưng rõ ràng Âu Dương Vũ - cô gái từng bám theo gót giày hắn không thèm liếc nhìn hắn dù chỉ một lần, lại còn có thái độ khinh thường, xem hắn như không khí. Bị đối xử như vậy, hắn cảm thấy lòng tự trọng của mình bị chà đạp, khiến cho hắn vô cùng tức giận hơn nữa trong lòng hắn chợt nảy sinh một tia cảm xúc khác thường mà dạt dào chính hắn cũng không biết đó là cảm giác gì.Tôn Diệu Dương vốn nổi tiếng trong kinh thành là một tên cường bạo, không chuyện ác nào mà hắn không nhúng tay vào, không từ bỏ bất cứ việc xấu xa nào. Bây giờ hắn muốn lấy lại công đạo cho hai chị em thân thiết của hắn, nên hắn việc gì phải cố giữ cái bộ mặt giả tạo này thêm một chút nào nữa? Cho nên hắn âm thầm cười, một chân đạp xuống đất bay thẳng lên chiếc ghế đó gần đó,đưa mắt nhìn Âu Dương Vũ từ trên xuống, đáy mắt lóe lên một tia dụ hoặc,lưu manh: "Nhiều ngày không gặp, hôm nay thấy ngũ muội càng ngày càng đẹp mặn mà ra nha!! Nếu Hoài An vương không cần muội thì... thế này, muội đi theo ca ca đi?"

Quả nhiên là bản tính phong lưu, lời nói vô sỉ cùng thối nát đó mà hắn cũng dễ dàng nói ra trước mặt bao nhiêu người đây sao?.

Thấy muội muội bị biểu đệ đùa giỡn, về lý mà nói thân làm ca ca như Âu Dương Hiên phải đứng ra bảo vệ nàng sao? Khóe mắt Âu Dương Vũ liếc nhìn về phía Âu Dương Hiên, chỉ thấy hắn nói với Âu Dương Doanh cái gì đó, người kia sau đó gật gật đầu, hai người nói chuyện với nhau hăng say, dường như không hề quan tâm đến chuyện vừa mới phát sinh.

Vốn ngay từ đầu Âu Dương Vũ đã không hề hi vọng vào việc trông cậy vào cái tên ca ca khốn nạn này, nàng lạnh lùng cười, "Tôn Diệu Dương, ngươi muốn thế này sao? Nếu không ngại thì cứ ra tay, đã chiếm thế thượng phong vậy thì ta đây còn có thể làm được gì sao?"

"Rất hay!" Tôn Diệu Dương vỗ tay mà cười, "Ca ca rất hài lòng, đủ mềm, đủ chặt!"

"Nếu không còn gì để nói, ta xin cáo từ trước!" Âu Dương Vũ sợ lại phải ngồi xuống tiếp chuyện liền nhanh chóng chủ động đưa ra cái đáp án như thế cho hắn chủ yếu là để rời khỏi cái địa phận này càng nhanh càng tốt a.

Nhưng mà, Tôn Diệu Dương đâu có cho nàng dễ dàng rời đi như vậy?

"Đừng đi, ngũ muội muội, mới như vậy đã muốn đi rồi? Muội thật khiến cho Ca ca vô cùng mất mặt nha?" Tôn Diệu Dương vỗ tay, ngay lập tức bốn mỹ nữ thướt tha yểu điệu lần lượt đi ra, trong tay mỗi nàng đều mang một bát hồng rượu to.

Bát rượu vừa mang ra, mùi nồng của cồn lan tỏa xung quanh thật khó chịu.

Một hàng tám bát to ở trên bàn vừa dọn xong, bốn mỹ tỳ lần lượt cáo lui.

Tám bát to từ xa đã có thể ngửi được mùi cay nồng của rượu hương vị đặc loại rượu bình thường. Âu Dương Vũ oán thầm, căn bản nàng không có tính sẽ cùng tên này ngồi uống rượu, bây giờ cái gì cũng không thể thoát khỏi được.

Chưa kịp mắng thêm hắn mấy câu thì mắt đã thấy Tôn Diệu Dương ngồi đối diện nở nụ cười âm hiểm mà quỷ dị, "Ngũ muội muội, rượu này như thế nào? Muội tuyệt đối đừng coi thường rượu này, đây chính là rượu mà cha biểu ca mang từ mạc Bắc xa xôi về được bí mật ủ dưới lòng đất mấy trăm năm mà thành, người ngoài còn chưa có cơ hội nếm qua đâu.

Âu Dương Vũ yên lặng nhìn hắn một cái.

Tôn Diệu Dương cười không có ý tốt nói, "Ngũ muội muội, hôm nay ca ca muốn mời muội uống rượu, không có ý định ép buộc muội?"

Một bát to, ước chừng bằng cái thùng đựng rượu, muốn nàng một hơi đem uống hết, như thế còn không gọi là ép buộc thì là gì? Âu Dương Vũ thản nhiên đưa mắt nhìn lướt xung quanh, Âu Dương Hiên cố ý lẫn tránh ánh mắt của nàng, Âu Dương Doanh thì nén ý cười đến vui sướng khi thấy người khác gặp họa, Âu Dương Tụ mặc dù ngoài mặt tỏ thái độ không đành lòng nhưng đáy mắt lại gian mãnh trào phúng, về phần Hoài An vương... Người đàn ông kia từng tự tay đẩy Âu Dương Vũ vào địa ngục thì giờ phút này Âu Dương Vũ đã hoàn toàn hiểu được sự vô lại của đàn ông là gì.

"Dựa vào cái gì?"Khóe môi Âu Dương Vũ cong lên,cười yếu ớt, không hoảng loạn, cũng không tức giận, chỉ đạm mạc nhìn về phía Tôn Diệu Dương. Dựa vào cái gì hắn bảo nàng uống thì nàng phải uống?

"Ngũ muội muội, muội có tin rằng nếu muội không uống hết mấy bát rượu này, ngày mai sẽ có người mang muội lên kiệu hoa rước về Tôn phủ..bằng cửa sau không?" Đáy mắt Tôn Diệu Dương hiện lên một tia âm ngoan, khuôn mặt mang theo vẻ tàn nhẫn độc ác, hắn không có nói đùa, ánh mắt vô cùng chân thật.

Rõ ràng đây là uy hiếp? Âu Dương Vũ hoàn toàn tin, nếu Tôn Diệu Dương đã đưa ra yêu cầu này thì hậu quả nàng dám chắc sẽ là như thế.

Rước nàng bằng cửa sau mà không bằng cửa trước, hay nói cách khác nàng chắc chắn chỉ có thể làm thiếp mà không phải là vợ, Tôn thị nhất định sẽ tính toán như thế, ai có thể ngăn cản bà ta?

Lấy thanh danh của Âu Dương Vũ chỉ có thể để một tên vô lại hèn hạ như kẻ kia rước về làm thiếp sao?! Có phải phụ thân của nàng chắc chắn sẽ rất vui mừng khi hắn có thể quẳng đi một gánh nặng này hay không?

Âu Dương Vũ khẽ híp mắt, đáy mắt hiện lên một tia giảo hoạt. Mọi người ở đây đều hoàn toàn có thể xác định được bây giờ Ngũ tiểu thư nàng chỉ có hai con đường trước mắt đang chờ.

Một là phất áo rời đi, như vậy nàng sẽ tự mình chuẩn bị tốt việc đào hôn sau đó rời khỏi Âu Dương phủ. Hai là uống xong mấy bát rượu to này hoặc là trúng độc mà chết, hoặc là say rượu sau đó bị khi dễ lăng nhục.

Trước mắt xem ra cũng chỉ có này hai con đường này, dường như ai cũng đều nghĩ là như vậy.

Nhưng trên mặt Âu Dương Vũ lại vẫn giữ vẻ bình thản như không, ý cười nơi khóe môi trở nên thong dong, đáy mắt vô cùng bình tĩnh vô tư, giống như chuyện này không hề có bất kì khó khăn gì với nàng. Nàng chậm rãi đứng lên, vóc người nhỏ bé gầy gò, ánh mắt trong suốt, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào Tôn Diệu Dương, từng chữ một nói ra không có một tia lo lắng: "Tôn đại công tử, ngươi có dám cược một ván với ta không?"

"Hả? Đánh cược gì?" Tôn Diệu Dương hảo ngoạn, ham bài bạc, nghe vậy đôi mắt nháy mắt sáng ngời.

"Uống bát rượu lớn này của ngươi!" Âu Dương Vũ hào khí mười phần chỉ lên mặt bàn, "Nếu như ta có thể uống một hơi hết mấy bát rượu này, ta thắng..còn nếu không, tùy ngươi xử trí nhưng nếu ta thắng ——"

"Thắng thì thế nào?"

"Nếu như ta thắng, từ nay về sau, ngươi phải cách xa ta ba trượng!" Âu Dương Vũ giương cằm, gằn từng tiếng một, khí thế mười phần.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 15: Há mồm trợn mắt

"Nếu như ta thắng, từ nay về sau, ngươi phải cách xa ta ba trượng!" Trong lúc đó mọi người đồng loạt đưa ánh mắt tập trung hết lên người Âu Dương Vũ.

Trước kia không phải Ngũ tiểu thư của Âu Dương gia là một cô gái vô dụng, suy nghĩ bằng nửa thân dưới sao? Bây giờ toàn thân lại có thể phát ra loại

thần thái khí chất sáng rực mà cao ngạo, không ai có thể có được, hơn nữa nàng còn sở hữu một dáng vẻ tràn đầy tự tin, tjaam người mềm mại kết hợp với gương mặt tuyệt mỹ kia nhất thời trở nên sặc sỡ lóa mắt, rung động lòng người, làm sao có thể hình dung ra đây là ngũ tiểu thư tự ti nhát gan được?

Trong đôi mắt tối đen như mực của Hoài An vương chợt hiện lên một tia cảm xúc lẫn lộn, còn có một chút tò mò về con người hiện tại của nàng. Căn cứ vào góc độ tâm lý học mà nói, một người đàn ông đột nhiên sinh ra một loại cảm giác tò mò muốn tìm hiểu một người phụ nữ khi và chỉ khi hắn đang trong giai đoạn bắt đầu yêu.

Chỉ là bản thân hắn vẫn chưa phát hiện ra thôi.

Tôn Diệu Dương nhìn nàng bằng đôi mắt âm ngoan sắc nhọn, tà tà liếc nhìn Âu Dương Vũ một cái, sau đó tiếng vỗ tay từ hắn vang lên cổ vũ, âm hiểm cười: "Ngũ muội muội, muội ghét Biểu ca đến vậy sao? Biểu ca cảm thấy con người của muội bây giờ rất thú vị nha. Được! Được! Được, nếu như muội có thể một hơi uống hết bát rượu to này biểu ca sẽ đồng ý với yêu cầu của muội. Còn nếu không thì....hắc hắc..!!!

Tôn Diệu Dương bất lương này đúng là loại người không có chuyện đê tiện nào mà hắn không dám làm, lòng dạ xấu xa. Ấn tượng ban đầu của Tôn Diệu Dương về Âu Dương Vũ này hầu như chỉ có chán ghét cùng khinh bỉ, lòng âm thầm sinh hận. Trong lòng hắn đã sớm tính toán kĩ lưỡng rằng sẽ lôi nàng về phủ rồi tha hồ mà hiếp đáp đánh đập, biến nàng thành món đồ chơi rẻ tiền của hắn.

Lúc này, ông trời hình như ngại sự tình loạn chưa có đủ lớn, tự nhiên lại lôi thêm tên Hoài An vương cùng tham vụ cá cược.

Chỉ thấy hắn híp chặt hàng mi dài như lá liễu, lạnh lùng ngước nhìn Âu Dương Vũ lên tiếng: "Nếu như muốn đánh cược, vậy ngươi có dám đánh cược với bổn vương không?"

Hoài An vương? Âu Dương Vũ có chút hờn giận liếc mắt nhìn hắn một cái. Bởi vì chuyện tình của Âu Dương Vũ trước kia khiến cho Âu Dương Vũ đối vị Hoài An vương này trong lòng cảm thấy khó chịu chán ghét vô cùng, hơn nữa tên Hoài An vương còn khiến cho người ta có cảm giác hắn là loại người vô cùng nguy hiểm, cho nên Âu Dương Vũ cũng không muốn cùng hắn có bất kì mối quan hệ nào.

"Không biết vương gia muốn cược gì?" Dù là thế nhưng Âu Dương Vũ hi vọng rằng hắn sẽ đem hoàng kim ra mà đặt cược vì dù sao ván cược này...nàng...thắng chắc.

"Hay là cược ngươi đi." Hoài An vương mang ánh mắt nghiền ngẫm nhưng ẩn dấu tia hung ác nham hiểm, tự tin tràn đầy nhíu mày nói, "Nếu ngươi thắng, bổn vương sẽ đồng ý với ngươi, lập tức huỷ bỏ tờ giấy hủy hôn kia, đương nhiên sau đó ngươi vẫn là vương phi của bổn vương."

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây ai cũng ồ lên.

Âu Dương Doanh nhất thời sắc mặt đỏ lên vì tức giận, nếu không phải nhờ có Âu Dương Hiên giữ nàng lại, chỉ sợ nàng ngay lập tức đã sớm xông lên tát cho Âu Dương Vũ một cái bạt tai.Sắc mặt Âu Dương Tụ nhất thời cũng trở nên khó coi đến cực điểm, đôi mắt nhanh chóng lóe lên một tia ghen tị, oán độc hận ý sau đó nhanh chóng biến mất.

Âu Dương Vũ sắc mặt một chút cũng không thay đổi. Hắn nghĩ rằng trong mắt nàng bây giờ hắn vẫn còn là một người tiêu sái độc nhất vô nhị Hoài An vương sao? Gì mà bổn vương đồng ý ngay lập tức huỷ bỏ tờ giấy hủy hôn, gì mà cô vẫn sẽ là vương phi của bổn vương? Đồ thần kinh!!!

Âu Dương Vũ biết tên Hoài An vương rõ ràng không phải thật sự muốn kết hôn với nàng, bất đắc dĩ chỉ là xem mình như một món đồ chơi để chơi đùa thôi. Hơn nữa hắn vô cùng thông minh đánh một đòn chí mạng, ngay chính bản thân nàng trở tay không kịp đó là hắn sẽ để cho Âu Dương Tụ và Âu Dương Doanh mâu thuẫn xích mích với nhau sau đó hai người đó sẽ quay sang trả thù hết lên người nàng. Thật là một nước đi vô cùng âm hiểm a.

Còn nói về nội dung của ván cược này, điều kiện của Tôn Diệu Dương với tên Hoài An vương. Nếu như nàng thắng tất nhiên sẽ gả cho Hoài An vương, nếu như nàng thua đương nhiên sẽ thành thiếp của Tôn Diệu Dương. Hai người đàn ông với hai loại thân phận khác nhau, đương nhiên dù thắng hay thua Âu Dương Vũ vẫn không thể trốn thoát được, làm sao nàng có thể đào mồ tự chôn mình được?

Âu Dương Vũ đưa ánh mắt vẫn tĩnh lặng như tờ bình thản không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào Hoài An vương, ngữ điệu của nàng không nhanh cũng không chậm mang chút ý châm chọc: "Người xưa có câu quân tử lấy chữ tín làm trọng, Hoài An vương sẽ không phải loại người bất tín đâu nhỉ? Thế nên lời đã nói ra, tờ giấy hủy hôn kia ngài chẳng nhẽ lại muốn thu về?! Ngài không sợ thanh danh của ngài sẽ bị hủy hoại chỉ vì một chữ tín sao???"

Từ chối... Âu Dương Vũ lại thẳng thắn từ chối một điều kiện mê người đến như vậy?!

Âu Dương Vũ khiến cho những vị khách ở đây phải mắt chữ O mồm chữ A.

Đối mặt với những con mắt khó tin của mọi người, khóe miệng Âu Dương Vũ cong lên cười yếu ớt. Nhìn tên Hoài An vương cả người cứng ngắc trông thật khó coi tâm trạng của nàng đột nhiên cũng chợt tốt lên. Trong lúc nhất thời nàng bỗng nhiên hiểu ra được một câu cổ nhân từng nói: Cười trên nỗi đau của người khác

" Lạt mềm buộc chặt!" Âu Dương Doanh hầm hừ phất tay áo.

Âu Dương Vũ vẫn không có bất kì thái độ gì, có điều sắc mặt của Hoài An vương nháy mắt chợt tốt lên.Đừng có nói với nàng hắn cũng nghĩ Âu Dương Vũ này đang chơi trò lạt mềm buộc chặt với hắn chứ? Dù sao thì nàng cũng đã từng quấn quýt, si mê với hắn, thậm chí còn vì hắn mà suýt chút nữa đã ngồi uống trà với Diêm vương nữa cơ mà,.

Chẳng lẽ người đàn ông cổ đại thích tự kỉ thế sao? Âu Dương Vũ tức giận đảo cặp mắt hướng đến nơi khác, không quan tâm đến tên Hoài An vương

nữa, đem tầm mắt mình đổ dồn hết vào bát rượu trước mặt..

Nếu bình thường, đừng nói là một bát rượu to như thế này mà nàng có thể uống hai hoặc ba bát nữa mà không có vấn đề gì. Đó là chuyện bình thường cho nên nàng mới đưa ra điều kiện cá cược. Âu Dương Vũ tự tin cười, nhìn mọi người nói, "Vậy đi, nếu như ta uống hết bát rượu này phần thắng đương nhiên sẽ thuộc về ta."

Tôn Diệu Dương thấy bộ dáng tự tin của nàng, trong lòng bất chợt có chút bất an cùng thất bại, nhưng mọi chuyện đều đã xảy ra rồi, có muốn rút lại cũng không được đành phải ngồi chờ kết quả. "Không được dừng lại, cũng không được nhờ vả bất kì ai, lại càng không được chậm rãi mà uống " Tôn Diệu Dương nhanh chóng lớn tiếng bổ sung nói.

"Điều đó là đương nhiên." Âu Dương Vũ nếu có gian lận đi chăng nữa thì làm sao hắn có thể phát hiện được? Âu Dương Vũ gật đầu đáp ứng.

Tôn Diệu Dương suy nghĩ thật lâu cũng không tìm ra được sơ hở của tiểu nha đầu này âm thanh lạnh lùng vang lên: "Được rồi, muội có thể bắt đầu."

Âu Dương Vũ gật gật đầu, chậm rãi đến gần cái bàn. Giờ phút này không chỉ Tôn Diệu Dương, ngay cả Hoài An vương cũng chăm chú dồn hết tâm tư nhìn chằm chằm vào nàng huống chi là ba huynh muội Âu Dương Hiên.

Âu Dương Vũ vươn ngón tay mảnh khảnh cầm lấy chiếc bát bên cạnh làm ra vẻ ngây thơ giơ mồi lửa ra, mỉm cười, "Nếu như muốn uống, hắn ta cần phải có thứ này trợ giúp nhỉ? Cho các ngươi xem ảo thuật một chút, nhìn cho kỹ..."

Âu Dương Vũ quẹt mồi lửa, ngọn lửa mỏng manh nhanh chóng tiếp xúc với cái bát to gần đó, nàng cúi người để sát chiếc mồi lửa lại gần, nàng hít một hơi sau đó dùng sức thổi..Hô...

Ngay lúc đó bát rượu đột nhiên rực lên ngọn lửa lớn, phun ra hừng hực, lại có thể từ miệng nàng mà thổi ra giống như hỏa ngục, sau đó nàng lại tiếp tục thổi...ngay cả những bát rượu còn lại xếp cạnh nhau cũng bị ảnh hưởng tất cả bừng lên một ngọn lửa mãnh liệt như muốn thiêu đốt hết tất cả sự vật ở trước mặt. Đồng thời mùi rượu lan tỏa khắp trời, sức lửa cực nóng, hừng hực thiêu đốt.

Giữa ngọn lửa đang bùng lên đó, mọi người xung quanh vô cùng ngạc nhiên, bọn họ khó mà tin được này một việc khó khăn như thế này lại có thể dùng lửa để giải quyết. Mà khó tin hơn cả là biện pháp này thực sự là do Âu Dương Vũ- cố gái nhỏ hèn mọn háo sắc bị người ta dẫm đạp hiếp đáp đó sao?!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nữ nhân của hắn

"Hả? Điều này.... không thể?" Âu Dương Doanh đáy mắt ẩn chứa sự ghen tị cùng phẫn nộ, tức giận bất bình mà hừ lạnh. Nàng không thể nào hiểu được không gặp tiểu nha đầu này có mấy ngày mà nàng lại thay đổi nhiều như thế.

Âu Dương Tụ nhìn về phía Âu Dương Vũ, trong ánh mắt có một tia ghen ghét chợt lóe qua có điều rất nhanh nàng trở về bộ dáng tươi cười, dịu dàng nói: "Ngũ muội muội thật là thông minh, lại có thể nghĩ ra một diệu kế như vậy. Cho nên biểu ca, huynh thua chắc rồi."

Nghĩ một đằng nói một nẻo, nàng lên tiếng thốt lên, ngoài mặt thì cười ngượng, nhưng bên trong thì âm thầm cầu may, may là Âu Dương Vũ ngay từ đầu đã từ chối lời đề nghị của Hoài An vương. Hay nói cách khác, bây giờ cơ hội trở thành Hoài An vương phi của nàng chẳng phải sẽ rất cao hay sao?

Mi mắt Hoài An vương mi đột nhiên nhíu lại, đáy mắt hiện lên một tia phức tạp không muốn để cho bất kì ai biết, hắn rõ ràng có thể nhận ra bản thân mình đối với Âu Dương Vũ ngày càng có hứng thú cùng tò mò. Nhìn dáng vẻ tự tin của nàng bây giờ có lẽ ban đầu nàng đã sớm nắm chắc phần thắng trong tay nên mới nhàn hạ như vậy. Thế nhưng tại sao nàng lại không chút do dự từ chối lời đề nghị của hắn.... Âu Dương Vũ, rốt cuộc trong đầu nàng đang nghĩ cái gì? Bổn vương cảm thấy rất tò mò về con người bây giờ của nàng

Giờ phút này, trên bàn tám bát rượu to được xếp ngăn nắp theo hàng. Vì ngọn lửa bốc lên khi nãy nên số lượng rượu trong bát không nhiều là bao, Âu Dương Vũ hào sảng đem số rượu còn lại đó uống cạn sạch, mỗi lần uống xong liền giơ lên giữa không trung dốc ngược bát xuống ý bảo rằng không còn sót một giọt rượu nào trong bát.

Liên tục tám bát chỉ một lần uống một hơi cạn sạch, Âu Dương Vũ lúc này mới dừng lại, cười dài nhìn Tôn Diệu Dương,hắn một câu cũng không nói, chỉ cười dài nhìn nàng.

Giờ phút này Tôn Diệu Dương sắc mặt cực kì khó coi, tái mét, khóe môi bặm lại gắt gao,mắt gắt gao nhìn nàng giống như muốn phun lửa đến nơi.

Âu Dương Vũ lại không hề sợ hãi,chớp chớp đôi mắt nhìn lại, không có một chút tự ti hay nhát gan, không úy kỵ nghênh đón cái nhìn của hắn.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, kết quả đã rõ ràng Tôn Diệu Dương thua thảm bại, hắn hừ lạnh mấy tiếng, không lạnh cũng không nóng cười nói: "Thật thú vị, Âu Dương Vũ, ba ngày không gặp, đúng là bây giờ huynh phải nhìn muội bằng con mắt khác xưa rồi, đầu óc muội quả thật lanh lợi."

“Quá khen.” Âu Dương Vũ bình tĩnh trả lời, ánh mắt vẫn như trước nhìn Tôn Diệu Dương, chờ hắn nhận thua.

“Hừ!” Tôn Diệu Dương hừ lạnh một tiếng, “Chỉ là bất đắc dĩ thắng được lần này thôi, là do ngươi gặp may.”

“Tôn đại công tử, ngươi nhận thua chưa?” Âu Dương Vũ tựa tiếu phi tiếu nhíu mày, “Nếu nhận thua, vậy điều kiện.....”

“Đi! Bản công tử nói lời giữ lời, không rước ngươi vào phủ.” Tôn Diệu Dương không kiên nhẫn vẫy tay.

“Còn nữa, không được xuất hiện trước mặt bổn cô nương trong phạm vi ba trượng...” Âu Dương Vũ đã muốn đi chợt đứng lại xoay người ngoái đầu nhìn về phía hắn mà cười, “Tôn đại công tử, ngươi đã rõ chưa?”Tôn Diệu Dương sắc mặt khí trong sạch nảy ra, cho tới nay duy chỉ có thể là hắn mới khiến cho người ta phải xéo đi, hắn còn chưa bao giờ từng bị bất kì ai đuổi hắn như thế này!!! Tiểu tiện nhân Âu Dương Vũ này như thế nào lại không cho hắn một chút mặt mũi! Tôn Diệu Dương nổi điên, cầm bát to bên cạnh trực tiếp ném ngay ra sau gáy Âu Dương Vũ!

Âu Dương Vũ không hổ danh là đặc công của cục quốc an, nghe có tiếng động, nàng cảm nhận được phía sau có nguy hiểm——

“Tiểu thư cẩn thận——!” Một tiếng kinh hãi vang lên từ miệng của người vẫn luôn bầu bạn cùng nàng phát ra, Âu Dương Vũ theo bản năng né người sang phải, nhưng mà nàng lại không thấy được, A Tú đã sớm nhanh chóng có mặt ở phía sau để che chắn cho nàng——

“Bốp——!” Bát to đập thật mạnh lên người A Tú sau đó nàng ngã xuống mặt đất.

“Thế nào? Có đau ở đâu không?” Âu Dương Vũ lập tức hỏi han tình hình A Tú

“Không, nô tỳ không sao. Tiểu thư, nô tỳ không có đau a, thật sự không có việc gì.” A Tú nở nụ cười ngượng trả lời xua tay ý bảo mình không có vấn đề gì. Bởi vì nàng biết, nếu tiểu thư nhà mình mà đối đầu gây thù với Biểu thiếu gia của Tôn Gia biểu thiếu gia thì tuyệt đối là phong ba bão táp sẽ đổ ập hết lên chủ tử nàng, nàng không thể để tiểu thư của nàng phải chịu bất cứ khổ cực hay thiệt thòi gì.

Âu Dương Vũ thấy A Tú quả thật không có việc gì thì mới yên lòng, nàng chậm rãi đứng dậy, ánh mắt không hề chớp nhìn chằm chằm vào Tôn Diệu Dương, trong mắt lóe lên tia sắc lạnh bén nhọn như băng tiêm, hung ác dị thường.

Tôn Diệu Dương ngược lại lơ đễnh, khóe miệng khêu ý cười tàn nhẫn, khóe mắt có chút dương lên, lộ ra phong thái hèn mọn khinh thường, Ta xem bộ dạng của ngươi bây giờ thế nào!!!

Nhìn kia cà lơ phất phơ, khí định thần nhàn bộ dáng, Âu Dương Vũ trong lòng thầm giận, hắn rõ ràng lại động tay động chân đối phó với nàng. Nàng ngay từ đầu chỉ định dùng mưu để thắng hắn, thắng một cách triệt để không nghĩ đến chuyện phải dùng bạo lực là cách để giải quyết vấn đề. Quyền thế sau lưng của Tôn Diệu Dương rất lớn, phía sau hắn có biết bao nhiêu người tương trợ hắn, hiện tại nàng phải làm sao bây giờ.....

Nhưng không có nghĩa là Âu Dương Vũ nàng muốn nhận thua.

Một bước, hai bước, ba bước... Âu Dương Vũ yên lặng đứng trước mặt tên Tôn Diệu Dương.

Tôn Diệu Dương khóe miệng nhếch lên, từ trên cao nhìn xuống miệt thị nàng, “ Sao? Ngươi có thể làm gì được ta?”

Âu Dương Vũ trầm mặc, một câu cũng không nói, ngay sau đó cả người nàng toát ra một cỗ khí lạnh lẽo như bắc cực, cái loại uy hiếp này bao phủ lấy cả người của Tôn Diệu Dương. Đột nhiên trong lòng hắn sinh ra một cảm giác bị uy hiếp, dồn đến chân tường..

Ngay lúc mọi người cứ nghĩ rằng Âu Dương Vũ sẽ không dám có bất cứ hành động gì thì——

“Chát——” một âm thanh truyền đến thật mạnh, bàn tay của nàng hung hăng tát vào mặt của Tôn Diệu Dương một cái, khóe miệng hắn vỡ tan, máu từ bên trong khoang miệng chảy ra đỏ tươi, bên má hắn vẫn còn in hằn rõ năm ngón tay.

Âu Dương Vũ kiêu căng nhìn hắn, âm thanh lạnh như băng giống như đến từ địa ngục ác ma, tựa như Tu La đến giết chóc giữa sân đi ra khiến cho người khác không khỏi cảm nhận mùi máu tươi nồng nặc bốc lên.

Tôn Diệu Dương theo bản năng che miệng, trở nên ngốc lăng. Hắn không thể nào tưởng tượng được Âu Dương Vũ lại phản kích dữ dằn, thái độ vô cùng cường ngạnh như thế!

“Cái tát này Ta thay A Tú trả lại cho ngươi.” Âu Dương Vũ lạnh lùng buông một câu, “Nhớ cho kỹ, lần sau đừng dại mà gây sự với ta!”

Dứt lời Âu Dương Vũ tặng cho hắn một cái nhìn tàn nhẫn, xoay người rời đi một cách dứt khoát, để lại một mình hắn đứng đó nhìn nàng lạnh lùng cất bước đi!

Chờ Âu Dương Vũ đã đi xa, Tôn Diệu Dương lúc này mới hồi phục tinh thần! Hắn lúc này mới ý thức được, hắn như thế nào lại có thể bị Âu Dương Vũ tát, bị tát một cái thật đau!!!

Âu Dương Vũ, đồ tiện nhân hèn mọn nhát gan này, ngay cả xách giày cho hắn cũng không xứng huống gì còn dám đánh hắn! Âu Dương Vũ, cô dám đánh ta! Được lắm!! Tôn Diệu Dương trong nháy mắt nổi giận, trong cơn giận dữ hắn dường như mất đi lý trí đem hết tất cả những thứ gì trên bàn xuống mà hung hắn đập phá, cuối cùng hắn đem cả cái bàn ném đi vỡ tan tành hung hắn đá một cước, trước mặt hắn giờ là một đống hỗn độn.

“Âu Dương Vũ! Lão tử sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ngươi chờ đó cho lão tử!” Tôn Diệu Dương giơ tay chỉ trỏ gào thét về phía hình bóng của Âu Dương Vũ!

Từ nhỏ đến lớn nhiều năm như vậy, chưa bao giờ hắn lại lâm vào tình cảnh chật vật, thất thố như hôm nay! Âu Dương Vũ, cô chờ đó, lão tử nhất định sẽ khiến cô sống không bằng chết! Tôn Diệu Dương trong lòng hung tợn rít gào.

Dõi theo hình bóng của Âu Dương Vũ từ từ rời khỏi chỗ này, ánh mắt Hoài An vương trở nên lúng túng,mơ hồ...

Vừa rồi những hành động của Âu Dương Vũ tất cả đều khiến hắn vô cùng ngạc nhiên. Tuy rằng hắn đã có sự chuẩn bị kĩ càng cho việc tiếp nhận mặt khác của Âu Dương Vũ bây giờ nhưng hắn vẫn không thể nào ngờ được nàng lại có thể đáp trả lại một cách cứng cỏi, mạnh mẽ như thế. Một Âu Dương Vũ như vậy hắn chưa bao giờ gặp qua.

Trong lúc nhất thời hắn ngay cả chính bản thân mình cũng không thể nào hiểu được bây giờ trong lòng của hắn sinh ra một loại cảm giác tìm tòi, hứng thú với Âu Dương Vũ.

Trước tình huống hỗn độn này, không một ai chú ý tới phía sau góc tường gần hoa viên có một dáng người cao lớn đã ẩn thân từ lâu ở đó. Nếu như giờ phút này Âu Dương Vũ phát hiện ra hắn ở đó thì chỉ cần liếc mắt một cái nàng chắc chắn nhận ra danh tính của vị đó là ai.

Bởi vì vị duy nhất sở hữu một dung mạo vô cùng tuấn mỹ, khí thế độc nhất vô nhị, một khi đã gặp qua hắn tuyệt đối cả đời đều sẽ không bao giờ quên.

Tiểu Đạo vụng trộm đánh giá chủ tử nhà mình, nhiều năm phục vụ chủ tử như vậy, hắn chưa bao giờ thấy chủ tử nhà mình lại để ý đến một cô gái nào như thế. Chẳng những yêu cầu cả một mạng lưới tìm kiếm của tổ chức bí mật tìm ra danh tính của nàng mà còn tự mình chủ động ến tìm nàng.

Dạ Trọng Hoa nhíu mày, ánh mắt lại không chút che dấu nhìn về phía thân ảnh Âu Dương Vũ đang rời đi cách đó không xa, đáy mắt toát lên vẻ hứng thú. Môi hắn nhếch lên một nụ cười vô cùng tà mị tán thưởng

“Âu Dương Vũ... Ngũ Nhi của ta...” Dạ Trọng Hoa từng chữ chậm rãi phát ra, đáy mắt mang một chút cường đại cùng khí thế bức người. Khoé miệng đẹp đẽ nhìn gần không có lấy chút tỳ vết, hơi cong lên để lộ một nụ cười quỷ mị như thể hài lòng vì đã xác định được con mồi, toàn thân toát lên vẻ kiêu ngạo của kẻ đi săn. Âu Dương Vũ là người phụ nữ duy nhất mà hắn nhìn trúng, cho dù phải trả cái giá thế nào, hắn cũng phải khiến nàng ở bên cạnh hắn.

Đời này, Âu Dương Vũ phải là người phụ nữ duy nhất của Dạ Trọng Hoa này!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Trả đũa

Ngày hôm sau cư nhiên nàng lại gặp phải tên phong lưu vô lại Tôn Diệu Dương một lần nữa. Hắn hôm nay kéo một toán người đến có vẻ như muốn lục soát hay tra khảo gì đó. Nàng biết rằng ngay cái hôm vừa rồi nàng đã không để cho hắn mặt mũi trước mặt mọi người, hắn nhất định không dễ dàng mà để mọi việc kết thúc như thế.Nếu như bọn họ muốn tìm cách hãm hại nàng, nàng tất nhiên sẽ chơi đùa với bọn họ tới cùng. Khóe miệng Âu Dương Vũ khẽ cong lên cười lạnh, nàng đang suy nghĩ, tính toán cái gì không ai có thể dự liệu được.

Thấy Tôn Diệu Dương bất giác đi lại gần về phía nàng cuối cùng hắn đứng trước mặt nàng khinh bỉ cười sau đó mang vẻ mặt không kiêng nể bất kì ai đùa cợt nói với Âu Dương Vũ: “Ngũ muội muội,Ta thật không ngờ rằng Muội muội lại là người như thế a? Ngươi cư nhiên lại đi làm những chuyện hèn hạ như vậy, sai a hoàn của mình đi trộm đồ của biểu ca..xem ngươi kìa..thật đê hèn a..... Ha ha a...” Tôn Diệu Dương vừa nói vừa đưa ngón tay thối hướng về phía cằm nàng khẽ lướt qua trông thật vô lại, sở khanh..

Âu Dương Vũ lui ra phía sau một bước khuôn mặt như hàn sương bao phủ, khóe miệng cười mỉa mai: “Tôn biểu ca có hay không trí nhớ của ngươi lại kém như vậy? Hôm qua ngươi trước mặt Hoài An vương đã hứa hẹn những gì chẳng lẽ ngươi bị bệnh mất trí hay sao?”

“Ngươi ——” Tôn Diệu Dương bị nhắc tới thống hận nhất chuyện, trong lòng tức giận phi thường, ngón trỏ chỉ vào Âu Dương Vũ giọng căm hận nói, “Tiểu tiện nhân, ngươi đừng có mà đắc ý!”

“Tiểu tiện nhân dám mắng chửi người?” Âu Dương Vũ thuận miệng nói tiếp.

“Tiểu tiện nhân chính là ngươi đó!”

“À, thì ra là tiểu tiện nhân đang mắng ta a.” Âu Dương Vũ tỏ vẻ ngây thơ, trôi chảy nói.

“Ngươi ——” Tôn Diệu Dương lúc này mới hiểu được mình bị thất thố, lửa giận trong lòng đột nhiên tăng lên, hắn oán hận chỉ thẳng vào mặt Âu Dương Vũ, muốn mắng chửi nàng nhưng lại không thể tìm ra được từ ngữ thích hợp, hắn chợt cảm thấy xấu hổ ngay lúc đó loay hoay nhìn quay đỏ sượng cả mặt.

“Dương nhi, ngươi cư nhiên lại đi cùng với một hạng người như thế nói chuyện? Đừng có hạ thấp thân phận của mình như vậy, đến đây để Cô Cô ta xem ngươi như thế nào nào....” Tôn thị nhìn tình thế của Tôn Diệu Dương mà lòng đau xót, mở miệng giải vây cho hắn, sau đó mí mắt cụp xuống nhìn Âu Dương Vũ lên tiếng dạy bảo, “Ngũ nha đầu, ngươi sao lại có thể ăn nói như thế với Tôn biểu ca? Từng ấy tuổi đầu lớn như vậy rồi một chút về lễ giáo trong nhà cũng không hiểu sao?! Chẳng lẽ Hoài An vương...”

Tôn thị nói ra với một vẻ mặt thản nhiên không một tia sợ hãi, mọi người xung quanh rõ ràng đều cảm nhận được thái độ của Tôn thị đối Âu Dương Vũ vô cùng không hài lòng.

Âu Dương Vũ ánh mắt trầm tĩnh như nước, khóe mắt vi chọn, tựa tiếu phi tiếu nhìn phía Tôn thị, “Mẫu thân của ta sớm đã qua đời, nhiều năm qua nữ nhi vẫn không quên được những gì mà mẫu thân đã đã dạy dỗ, thế nên hôm nay nữ nhi muốn cảm tạ mẫu thân vì đã nuôi dạy Ta nên người.”

Nói cách khác, bổn cô nương muốn tương kế tựu kế, muốn giáo huấn ta? Tỉnh mộng đi!!!.

Tôn thị ban đầu vốn tưởng rằng Âu Dương Vũ sau khi bị nàng quở trách, nếu không phải sẽ bưng mặt khóc, thì cũng quỳ xuống cầu xin tha thứ, hàng vạn lần nàng không thể tưởng tượng ra được nàng mà cũng dám đứng trước mặt nàng tranh luận, nhưng lại cố tình ra vẻ thương hại! Tôn thị trong lòng vô cùng giận dữ, ngoài mặt thì không có biến đổi gì lớn, mí mắt khẽ nâng lên nói, “Xem ra khi xưa Ta vẫn chưa có dạy dỗ ngươi chu đáo, sau này hẳn là Ta sẽ phải nghiêm khắc răn dạy ngươi một chút dù sao thì ngươi cũng là thiên kim tiểu thư của tướng phủ. Trong phủ, có phúc thì cùng hưởng có họa cùng chia. Thế nhưng ngươi lại khiến cho việc cưới xin của hai vị tỷ tỷ của ngươi trở nên ngày càng gặp phải nhiều khó khăn hơn! Từ trước đến nay trong phủ ta đối với quy củ vô cùng nghiêm khắc, ta cảm thấy nên.....”Âu Dương Vũ mi mắt bất giác nhếch lên, đây chả phải là muốn lấy quy củ quản giáo trong phủ ra để trả thù riêng hay sao?

Không đợi Tôn thị nói hết câu, Âu Dương Vũ liền lạnh nhạt cười, ngữ điệu chợt thay đổi ra vẻ kinh ngạc nói, “Mẫu thân có cây trâm cài tóc thật đẹp a.Hẳn là trâm mắt phượng nổi tiếng khắp kinh thành a??”

Tôn thị trong lòng nhảy dựng, nhưng nàng còn chưa kịp phản bác thì Âu Dương Vũ lại làm ra vẻ kinh ngạc nói, “Nghe nói của hồi môn của mẫu thân ta cũng có chiếc trâm cài này mà hẳn loại này là cực phẩm vô cùng quý giá trên khắp kinh thành này chỉ có một thế mà Mẫu thân lại cũng có thể tìm ra được cái thứ hai như thế a, chất liệu cũng thật giống nhau a.”

Trâm mắt phượng là vật vô cùng quý báu. Nó là loại là được làm bằng phỉ thúy cao cấp bậc nhất, tử màu sắc đến hình dáng đến độ bóng được chế tác vô cùng chỉnh chu và công phu cho nên ngọc này thế gian khó có thể kiếm được chiếc thứ hai giống như chiếc trâm trên đầu Tôn thị.

Tôn thị nghe vậy, trong lòng khẽ động, trên mặt cũng khó lấy lại được vẻ bình tĩnh như lúc ban đầu,trong mắt nàng hiện lên một tia tức giận, oán hận trừng mắt ra nhìn chằm chằm vào khuôn mặt lương thiện thuần khiết của Âu Dương Vũ, nàng phát hiện ra cặp mắt của Âu Dương Vũ không hề run rẩy mà tựa hồ lóe lên ý đùa cợt.

Tôn thị không thể nào nhịn được!

Đúng là cây trâm mắt phượng này là của hồi môn của Dương thị tuy nhiên tại sao nàng lại không có quyền sở hữu nó chứ? Nàng là Tôn thị-người nắm toàn quyền trong phủ này có chuyện gì mà nàng không thể không được phép làm? Thêm vào đó sau cái chết của Dương thị, Âu Dương Vũ lúc đó lại còn quá nhỏ,cho nên hiển nhiên toàn bộ đồ cưới của Dương thị đều rơi hết cả vào tay nàng. Chuyện này ở trong phủ ai ai cũng biết tuy nhiên không ai dám hé răng bàn tán nửa lời.

Nhưng hôm nay, trước mặt nhiều hạ nhân như vậy, Âu Dương Vũ buông ra một câu đem tâm can đen tối cùng tham lam của nàng ra phô bày trước mặt tất cả mọi người ở đây.

Âu Dương Tụ thấy mẫu thân lập tức bị uy hiếp, trong lòng trở nên khẩn trương, nàng đứng lên bước nhanh về phía Âu Dương Vũ, cười hiền lành dịu dàng lên tiếng, “Ngũ muội muội, ngươi cũng cảm thấy cây trâm quý đó rất hợp với mẫu thân sao? Đó là quà của Thúc thúc Ta mang từ Tây Bắc về đây.”

Âu Dương Tụ cố tình nói ra xuất xứ của cây trâm này sao? Bất quá... Âu Dương Vũ ánh mắt đảo qua miếng ngọc bội gắn bên hông váy của Âu Dương Tụ, đáy mắt hiện lên một tia cười lạnh, gật gật đầu nói “Ra là thế, vậy miếng ngọc màu xanh lam này của tỷ cũng là do Thúc thúc đáng kính của tỷ mang từ Tây Bắc về à?”

Lam ngọc? Ngọc này vô cùng quý giá nha? Năm đó trong tay Dương thị cũng chỉ có hai miếng thôi, miếng lam ngọc và hiện tại Âu Dương Tụ đang mang trên người rõ ràng cũng là đồ cưới của Dương thị.

Âu Dương Tụ đột nhiên cảm thấy khó xử, cười ngượng gật đầu một cách máy móc,đôi mắt mở to mang theo nụ cười đầy giả tạo: “Đúng vậy, cũng chính tay Thúc thúc ta đem từ tây bắc về, ngũ muội muội thật sự là thông minh, giải thích một chút thì ngay lập tức có thể nhận ra được”

Âu Dương Vũ cười nhẹ, không một chút để ý đến lời biện hộ của nàng thốt lên, “Ở Tây Bắc không phải rất lạnh sao?Một vùng đất lạnh như thế lại có nhiều món đồ quý đến vậy sao?”

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Âu Dương Tụ mà ngay cả Tôn thị khuôn mặt của nàng trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi. Âu Dương Vũ mặc dù chỉ là vô tình nói ra một câu như vậy nhưng ẩn tình bên trong nàng muốn nói là gì?

“Ngũ nha đầu! Còn không ngậm miệng lại! Những lời này mà nha đầu đầu như ngươi có thể nói lung tung sao?! Ngươi có biết cái gì là họa từ miệng gây ra không?!” Tôn thị lập tức bị kích động đứng phắt dậy, hận không thể chỉ thẳng tay thối ra trước mặt Âu Dương Vũ mà mắng thật to, nhưng nàng là danh môn quý nữ, không thể giống như những người đàn bà chanh chua khác, cho nên nàng chỉ còn cách trừng đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn chằm chằm vào nàng cảnh cáo.

Âu Dương Vũ ban đầu cũng chỉ dọa nàng một chút về chuyện của hồi môn của mẫu thân nàng thế nhưng nàng lại không nghĩ rằng phản ứng của Tôn thị lại dữ dội như vậy,ngữ khí lại hung dữ ngang ngạnh như vậy...lại có cảm giác chột dạ giống như bị người ta bắt được thóp...Nếu nhớ không nhầm thì theo như lời đồn trong kinh thành Tôn đại tướng quân sau khi đánh trận trở về không phải đã được thưởng rất nhiều của báu vật lạ hay sao? Hôm nay nàng lại thấy hoài nghi về lời đồn đó a.....

Thú vị, cực kỳ thú a, nàng không nghĩ rằng ngày hôm này lại thu hoạch được nhiều chuyện tốt như vậy a. Bất quá bây giờ quan trọng nhất là phải mang A Tú trở về, hôm nay chưa giải quyết xong xuôi mọi chuyện thì lần khác nàng sẽ trả lại hết cho bọn họ cả vốn lẫn lời. Cho nên quan trọng hơn cả bây giờ phải giải cứu cho A Tú thoát khỏi chỗ này.

Âu Dương Vũ thản nhiên nhìn Tôn thị, đáy mắt bình thản trong như gương hồ, lại hình như có một chút thản nhiên khinh thường, khóe miệng lại giơ lên một chút ý cười, "Theo lời chỉ dạy của mẫu thân,mặc dù sự việc đúng là như thế nhưng rõ ràng là nữ nhi cũng không nên mang những chuyện này đi nói lung tung như thế, nữ nhi có thể hiểu được."

"Ngươi ——" Tôn thị gặp Âu Dương Vũ cố ý xuyên tạc của nàng ý tứ, trong lòng lại buồn bực.

Âu Dương Vũ đối với việc giương nanh múa vuốt của nàng căn bản không thèm quan tâm, chỉ lên tiếng nhắc nhở: "Đúng rồi, mẫu thân, A Tú rốt cuộc đã phạm phải cái gì? Tại sao lại sai người đến bắt nàng đi? Rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra?" Âu Dương Vũ thanh âm ngữ điệu bình thản hỏi,mắt không hề chớp nhìn chằm chằm vào cây trâm mắt phượng chói mắt đang gắn ở trên đầu Tôn thị..

Tôn thị đang định đáp trả lại thì lại bắt gặp đáy mắt của Âu Dương Vũ đầy ý mỉa mai, đùa cợt, nhất thời nói không nên lời trong lúc nhất thời nhưng lại nói không nên lời.

Âu Dương Vũ tuy rằng cái gì cũng không nói, thế nhưng ý tứ của nàng nói ra đã rõ ràng. Trong phủ lớn như thế này kẻ duy nhất có thể lấy chiếc trâm ấy chỉ có thể là nàng —— Tôn thị!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Ăn trộm bảo vật

Tôn thị nhất thời khó thở, sắc mặt đỏ lên, hung dữ trừng mắt với Âu Dương Vũ, không thốt nên lời.

"Nàng là người đã trộm ngọc bội của Dương nhi, hôm nay nếu không đánh chết nàng về sau làm sao có thể làm gương cho người khác trong phủ này? ——"

"Thưa phu nhân, năm đó mẫu thân ta có đem đến đây của hồi môn để gả cho tướng phủ, hình như đâu chỉ có ngàn khối ngọc bội? Nếu như phu nhân vẫn cố ý định tội cho người của ta là kẻ cắp như vậy không bằng lấy của hồi môn đó trích khấu trừ ra để bồi thường đi." Âu Dương Vũ sóng mắt hiện lên nét cười yếu ớt tiếp tục nói, "Nếu như không còn chuyện gì khác, ta cần phải mang A Tú trở về. Phu nhân cũng biết, biệt viện của ta chỉ có duy nhất một người hầu hạ ta, ở bên cạnh ta, chăm sóc ta, nếu không có nàng ta không sống nổi a."

Ngữ khí của nàng bình thản như gió,ánh mắt của nàng không có một chút sợ hãi nào, khí thế cường đại kinh hãi đến bức người khiến cho Tôn thị phải há mồm trơ mắt nhìn.

"Nếu như mẫu thân nhất định phải đánh chết A Tú, Người cũng biết nếu như có chuyện lớn gì xảy ra thì phu nhân...Bà cũng đừng trách ta vô tình..."

Tôn thị trừng mắt Âu Dương Vũ ánh mắt hiện lên một tia ác độc, nàng trong lòng ẩn ẩn có một tia kinh hoảng. Nếu là sự việc này mà làm lớn lên, đến lúc đó ngũ nha đầu này sẽ nhân cơ hội đưa ra phải về nàng mẫu thân này đồ cưới, đến lúc đó nàng đã có thể mất nhiều hơn được.

Trầm ngâm sau một lúc lâu, Tôn thị thế này mới ngăn chận tức giận chậm rãi mở miệng nói, "Nếu đã muốn giúp đỡ cho nó thì hôm nay ta tạm tha cho ả ta! Có điều nếu như nha đầu kia lại tái phạm một lần nữa thì lúc đó bản phu nhân ta sẽ hỏi tội ngươi!"

Âu Dương Vũ nhìn quanh bốn phía, nhợt nhạt cười: "Nếu như người không phạm ta thì ta cũng không phạm người."

Nói xong, nàng lạnh lùng cười, dìu A Tú đi ra khỏi khoảng sân chật chội, mà bốn phía nhiều người như vậy không ai dám hó hé nói một lời gì lặng ngắt như tờ nhìn theo bóng dáng hai chủ tớ Âu Dương Vũ rời đi.

Ngày thường Tôn thị giống như hoàng thái hậu đem hết mọi việc trong phủ đều nắm trong lòng bàn tay nhưng bắt đầu từ hôm nay nàng có cảm giác như nếu như mọi việc lớn nhỏ trong vương phủ được ví như là cát thì có lẽ vì trong tay nàng đang nắm quá chặt nắm cát ấy thế nên nàng đang cảm thấy có một khe hở đâu đó và cát đang dần dần chảy xuống khỏi bàn tay của nàng,

Khu biệt viện hẻo lánh bên trái cửa tây môn của tướng phủ.

Âu Dương Vũ dìu A Tú qua bên chiếc giường cũ nát, thuận thế cùng ngồi xuống ở mép giường, quan tâm hỏi han: "Nha đầu đáng thương này mấy ngày nay đã để ngươi chịu khổ rồi."

A tú hốc mắt đã đỏ ửng, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống, khóe miệng lại cong lên tươi cười sáng lạn, lắc đầu liên tục bảo: "Không khổ, nô tỳ một chút cũng không khổ vì nô tỳ biết tiểu thư nhất định sẽ đến cứu A Tú. Có thể nhìn thấy được trước mặt mọi người tiểu thư bây giờ vô cùng khí khái khiến cho bọn họ tức đến nghẹn họng không nói được gì, nô tỳ vô cùng hãnh diện về tiểu thư cho nên nô tỳ trong lòng vô cùng vui vẻ một chút cũng không thấy khổ a.""Nha đầu ngốc." Âu Dương Vũ vừa giúp nàng bôi thuốc cấp nàng bôi thuốc, vừa nói: "Nhưng ngươi yên tâm, từ nay về sau bọn họ chỉ có thể khóc với cầu xin chúng ta thôi!"

"Vâng, A Tú tin tưởng tiểu thư!"

Âu Dương Vũ gật gật đầu: "Hôm nay ngươi sở chịu khổ, bổn tiểu thư nhất định ngàn lần gấp trăm lần giúp ngươi đòi lại đến, ngươi chỉ để ý an tâm dưỡng thương."

"Thật sự tiểu thư không cần phải vì A Tú mà..."

"Không chỉ là vì ngươi." Mắt Âu Dương Vũ sắc nhọn ngắt lời thốt lên "Ngươi chắc vẫn không biết thực ra người mà bọn họ muốn đánh thực chất là Ta nhưng vì ta là chủ tử, là tiểu thư của ngươi thế nên ngươi lại phải gánh hết cho Ta."

Âu Dương Vũ lạnh lùng cười, thù này Âu Dương Vũ nàng tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ qua dễ dàng như vậy. Với tính cách của nàng nàng sẽ không bao giờ chịu sự áp đặt uy hiếp của kẻ khác.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng buông những tia sáng yếu ớt nhưng lạnh lùng. Bầu trời giống như được bao phủ bởi một tấm lụa đen mỏng manh mà mềm mại.

Âu Dương Vũ đưa hai tay ra sau gối lên đầu, im lặng nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền lại từ từ đi vào giấc mộng. Những chuyện phát sinh hôm nay chẳng mấy chốc hiện lên trước mắt nàng mỗi một câu nói, mỗi một biểu hiện của Tôn thị.... Bỗng nhiên, trong đầu nàng chợt nảy ra ý gì đột nhiên cả người bật dậy khỏi giường.

Nàng chỉ vô tình nói ra hoài nghi của mình về chuyện Tôn tướng quân mang của quý vật lạ về phủ thế nhưng sau khi chứng kiến phản ứng của Tôn thị lại sợ hãi như vậy đã giải đáp những khuất mắc ẩn tình của nàng lúc nãy.

Có khi nào khi trước Tôn đại tướng quân, sau khi thắng trận trở về lại giấu nhẹm đi một số lượng châu báu hoàng kim vô cùng lớn từ nước bại trận? Hơn nữa còn không có nộp lên triều đình?

Tục ngữ có câu "Sông sâu còn có kẻ dò, lòng người nham hiểm ai đo cho cùng", muốn trở thành một đại tướng quân lẫy lừng như hắn cũng không thoát khỏi việc trong tâm phải có chút xấu xa. Cướp được của giặc phải cố mà giữ lấy không dại gì mà đi phân phát lòng tốt cho người ngoài. Đó có lẽ là bản chất của nhà Tôn thị.

Tìm ra được đáp án, Âu Dương Vũ hà cớ gì vẫn phải giương mắt làm ngơ? Tiền tài, của cải, châu báu chất đầy ở phủ Tôn đại tướng đó nàng tại sao lại có thể bỏ qua a!!! Nếu là người ngoài thì chắc sẽ không dám vọng tưởng sẽ cướp được số của cải đó thế nhưng Âu Dương Vũ nàng không phải là loại người đó, nàng là đặc công a, nàng vô cùng cường đại a, nàng có thể xuyên qua giữa hai thế giới a....chuyện gì mà nàng không làm được chứ. Chỉ có một vấn đề phát sinh đó là việc...vận chuyển.

Tôn Diệu Dương không phải đã vu oan cho A Tú rằng nàng đã trộm đồ của hắn hay sao? Hừ, nàng sao lại có thể cho qua được chuyện này? Nếu như hắn đã vất vả đặt cái tội danh đó, người có tấm lòng Bồ tát như nàng sẽ không để hắn thất vọng.

Chỉ đáng tiếc rằng, nếu là bảo bối quý giá thì Tôn gia sẽ không ngu ngốc đến mức trưng bày của cải của mình cho người khác nhòm ngó cho nên nàng làm sao có thể xác định được nơi cất giấu chúng ở chỗ nào? Âu Dương Vũ buồn bực dựa lên đầu giường, trầm tư tính toán. Suy nghĩ một lúc cũng không tìm ra biện pháp gì nàng chán nản thì thào thốt lên: "Rốt cuộc là giấu ở đâu? Tìm ở đâu?""Chủ nhân,ta chết rồi!"

Trong đầu Âu Dương Vũ bỗng nhiên hiện lên một âm thanh mang theo vẻ ghét bỏ cùng hờn dỗi.

"Tiểu Kỳ Lân?" Âu Dương Vũ hỏi ra tiếng.

"Trên khắp cái thiên hạ này, chỉ cần có thần thú vô địch vô song vô cùng thông minh Ngọc Kỳ Lân ta đây thì không có khó khăn nào mà không thể giải quyết, chủ nhân thế nào lại còn phiền não với những chuyện vặt vãnh ấy, Ta giận!! Không giúp! Không giúp!" Trong không gian xuyên, Tiểu Kỳ Lân dùng cái đuôi ve vẩy đùa giỡn vẻ mặt hờn dỗi vì bị đụng chạm đến lòng tự tôn cao quý của mình..

Âu Dương Vũ nháy mắt nhảy vào không gian, lao về phía Tiểu Kỳ Lân, nhìn thẳng vào nó bằng ánh mắt mừng rỡ hứng phấn liên tục nói: "Ai da, Tiểu Kỳ Lân vô cùng đáng yêu, vô cùng thông minh và vô địch của ta a, mau nói cho chủ nhân đáng thương như ta biết làm thế nào có tìm trà trộn vào kho chứa ở đó?"

Tiểu Kỳ Lân kiêu ngạo nhếch mép nói: "Chủ nhân chẳng lẽ không biết sủng vật của người có chức năng dò tìm phương hướng sao?

"Khả năng xác định phương hướng?" Âu Dương Vũ đánh giá Tiểu Kỳ Lân trước mắt mà hắn thì dương dương tự đắc hất cằm cao ngạo, cái đuôi ngoe ngẩy không thôi.

“Vậy là tốt rồi! Lần này nếu không giải quyết sạch sẽ hết đám người hèn hạ trong Tôn phủ, chủ nhân ngươi sẽ không không phải là người họ Âu Dương!” Âu Dương Vũ nhất thời tâm tình tốt khẳng định một câu.

Ngươi vốn không phải là họ Âu Dương a... Nhìn về phía Thất Bảo Tháp cao ngất xa xa đằng kia, Tiểu Kỳ Lân trong lòng âm thầm thốt lên nhưng cũng không có nói ra.

Âu Dương Vũ không để ý tới sự lấp liếm của Tiểu Kỳ Lân bên cạnh, thay đổi y phục, đeo mặt nạ cải trang, ra khỏi không gian xuyên không, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, nàng thân ảnh như con báo nhẹ nhàng lướt qua trong nháy mắt biến mất hòa vào trong màn đêm mờ mịt.

Kinh thành phồn hoa về đêm.

Tôn phủ.

Nữ nhi duy nhất của Tôn thị sau khi gả cho Âu Dương Lưu, thì được phong lên làm nhất phẩm phu nhân.

Con trai đích tôn của Tôn gia chính là Bình Tây Đại tướng quan đương triều, là quan nhất phẩm, lại được phong là trữ hầu vương, được xem như một cực phẩm độc nhất vô nhị trong kinh thành.

Không hổ danh là Tôn phủ, quả nhiên chiến tích huy hoàng,nàng đưa mắt nhìn về phía xa, các dãy biệt viện được xây theo một thể thống nhất giữa khoảng cách của các dãy phòng được xây một bức tường chắn toàn bộ đều khảm bằng vàng nạm tỏa sáng khắp cả một vùng rất khác biệt, hoa viên hoa lệ rộng rãi uy nghi.

Bây giờ đang là hai giờ sáng, là khoảng thời gian mọi người vẫn còn đang say giấc nồng. Thế nên nàng lựa chọn khoảng thời gian này vì nàng biết bây giờ cũng là thời điểm và khả năng phòng ngự trở nên mỏng manh và yếu nhất.

Bóng đêm như bao phủ lấy toàn bộ phủ Tôn gia nàng lợi dụng bóng tối len lỏi qua những chỗ khó bị người phát hiện được rồi nhanh chóng theo dõi động tĩnh xung quanh.

Âu Dương Vũ thân thủ rất cao, nhẹ nhàng thân mình lặng yên lướt qua đầu tường, như con báo bàn lặng yên không một tiếng động rơi xuống mặt, không có phát ra một chút thanh âm. Thân thủ không thấy năm ngón tay trong đêm đen, Tôn phủ không có một người phát hiện đạo tặc buông xuống.

Không gian trung Tiểu Kỳ Lân liền Tôn phủ tuần tra binh lính phân bố làm vừa lật tinh vi tính toán sau, tìm ra một cái an toàn nhất bảo hiểm đường chỉ cấp Âu Dương Vũ.

“Sang trái năm mươi bước thì quẹo phải.” Chức năng chỉ dẫn phương hướng của Tiểu Kỳ Lân nhắc nhở chỉ đạo Âu Dương Vũ trong đầu.

Âu Dương Vũ bước đi nhanh chóng về phía trái rồi đi năm mươi bước, lại quẹo phải ngay lập tức nàng nhìn thấy một cái sảnh lớn, phía trước là một toán binh lính xếp thành hàng dài gác trước nội viện.

Đám binh lính đó đều là những người đã từng ở trên chiến trường đẫm máu trải qua bao nhiêu trận đánh đã tích lũy cho mình nhiều kinh nghiệm trong việc phòng thủ cùng tấn công, đội hình bảo vệ vô cùng hài hòa thống nhất, khí thế vô cùng đáng sợ.

Âu Dương Vũ tựa vào bức tường bên cạnh âm thầm nín thở, chờ cho tuần tra binh đó rời đi lại nghe thấy tiếng chỉ dẫn của Tiểu Kỳ Lân vang lên trong đầu nàng tiếp tục đi về phía trước.

Nếu như có biến, cây cổ thụ phía trước đằng sau bức tường bên kia là một nơi ẩn nấp thuận lợi, nàng có thể thuận lợi không bị phát hiện. Còn nếu như không tìm được bất kỳ nơi nào, thì chẳng phải nàng có hệ thống tùy thân không gian sao. Hơn nữa nàng còn có Tiểu kỳ Lân tương trợ vừa dẫn đường cho nàng vừa cảnh báo nguy hiểm phía trước. Âu Dương Vũ yên tâm tiến vào nội viện của Tôn phủ một đường thông suốt xâm nhập Tôn phủ nội viện.

Tiểu Kỳ Lân có thể cảm nhận được linh khí quen thuộc mà gần gũi, linh khí ấy càng trở nên nồng đậm hơn, đó chính là nơi cất giữ bảo vật nơi Tôn gia.

“Nhanh lên.” Trong đầu, Tiểu Kỳ Lân bỗng trở nên cảnh giác nhỏ giọng nhắc nhở Âu Dương Vũ.

“Nơi này là... phòng chứa đồ?” Âu Dương Vũ nhất thời có chút kinh ngạc. Nhưng ngay lập tức trở nên thoải mái, nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất, ai ai cũng đều không thể tưởng được rằng Tôn đại tướng quân lại quang minh chính đại cất giấu bảo vật ở phòng chứa đồ a?

Trước cửa phòng chứa đồ, hai gã lính canh giờ phút này đây đang tựa vào khung cửa ngủ gà ngủ gật rồi từ từ đi tìm Chu công đánh cờ.

Âu Dương Vũ khóe miệng mỉm cười, lặng lẽ bước lên phía trước một cách dễ dàng. Hương gây mê...các ngươi cứ an tâm mà ngủ say đi

Âu Dương Vũ nhanh chóng dùng chiếc chìa khóa vạn năng mở chiếc chìa khóa bằng vàng mà do chính Tôn đại tướng quân dùng một khoản tiền lớn của mình tìm ngay một thợ rèn nổi tiếng nhất kinh thành làm ra. Âu Dương Vũ kiêu ngạo vứt chiếc khóa sang một bên, thong thả đi vào bên trong.Toàn bộ động tác gọn gàng như nước chảy mây trôi.

Lại quan sát động tĩnh bên ngoài, ngoại trừ hai gã lính gác đang chìm sâu vào giấc mộng ra thì toàn bộ không có bất kì điều gì khả nghi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19: Lưu luyến mỹ nhân

Âu Dương Vũ bước vào phòng, ánh mắt nhìn lướt qua chỗ đồ gia công cũ kĩ đặt ngổn ngang,hai bên còn có cả một kho đựng các dụng cụ cắt tỉa cùng vô số thứ vô dụng khác nhìn lướt qua trong phòng chẳng có thứ gì đặc biệt.

Không có sao? Nhưng nàng chưa bao giờ hoài nghi hả năng đặc biệt của Tiểu Kì Lân, nàng tuyệt đối tin tưởng vào khả năng cảm nhận của nó.

Chỉ cần Tiểu Kì Lân cảm nhận được linh khí của bảo vật ở gần đầy thì tuyệt đối trong phạm vi nhất định chắc chắn sẽ tìm ra được. Đang suy nghĩ tìm nơi cất giấu, Âu Dương Vũ đột nhiên tìm thấy bên cạnh chiếc hộp gỗ liêm quý báu được bày trí không cao quá tầm với của nàng có một cái nút nhỏ, nàng chậm rãi nhấn chiếc nút ấy ngay lập tức một cánh cửa bị mật mở ra trước mắt nàng.

Vì thời gian cho phép của nàng là một nén nhang trước khi hương mê mất đi tác dụng của nó cho nên nàng đi vào trong mật đạo bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Âu Dương Vũ tuy rằng đã dự liệu sẽ có rất nhiều vàng bạc hoàng kim ở đây nhưng đến khi chứng kiến tận mắt, nàng cũng vẫn không khỏi ngây người trước cảnh tượng này.

Quả nhiên là kẻ có tiền a...

Âu Dương Vũ kinh ngạc nhìn bốn phía.

Đây là gian phòng mà xung quanh rõ ràng được làm bằng sắt cứng, nội thất này chỉ lớn bằng một phần tư nội viện nhưng lại có thể chứa được đến hơn hai mươi chiếc rương to kia và giá trị bên trong mỗi rương ngay bản thân nàng cũng không thể tính toán được.

Âu Dương Vũ đem toàn bộ rương mở hết ra, nàng ban đầu vốn tưởng rằng bên trong chỉ là bạc, nhưng ngay từ đầu nàng đã đánh giá sai lầm về gia tài của Tôn gia, trước mặt nàng bây giờ là cả một thỏi hoàng kim cùng châu báu trang sức trông thật chói mắt.

Âu Dương Vũ nghiến răng nghiến lợi. Nhiều như thế này nếu không trộm thì thật là uổng phí đi.

Âu Dương Vũ đưa tay chạm vào hơn hai mươi cái rương trước mắt, nhất hết nắp rương lên, sau đó nàng mới lấy túi ra bắt đầu lấy bảo thạch từ trong rương.

Lấy hết xong chợt ở dưới đáy rương có một chiếc hộp bằng gỗ có kích thước không to cũng không nhỏ, khi mở chiếc hộp ra Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy nước miếng của mình sắp chảy ra đến nơi rồi.

Bên trong chứa đựng dã sơn trăm năm, cỏ linh chi trăm năm,Thiên sơn tuyết liên trăm năm..Những dược liệu quý này nào có thể dễ dàng mà kiếm được đâu a. Âu Dương Vũ cảm thấy rằng, nếu như nàng không lấy số dược liệu này đi thì nàng thực có lỗi với lương tâm mình.

Nhưng mà lúc này Tiểu Kỳ Lân một bụng xảo trá cười hì hì chỉ ngay cái bụng lợi hại của hắn đáy mắt hiện lên một tia giảo hoạt nhắc nhở trong đầu Âu Dương Vũ

Âu Dương Vũ khóe miệng gợi lên một chút ý cười, đối với chuyện này cũng không lạ gì.

Nàng đem hết tất cả dược liệu ném vào trong không gian xuyên sở hữu dược liệu đều thu vào không gian, chờ Tiểu Kỳ Lân đem hết tất cả dược liệu đó hấp thụ chỉ còn thừa lại 1% công dụng của mỗi loại dược quý, sau khi đã được hấp thu, về lý thuyết thì số dược liệu này hình dáng bên ngoài không thay đổi là mấy do đó nàng sẽ tốt bụng mà đem trả về nguyên vẹn lại cho Tôn phủ coi như là quà cảm ơn vì đã tạo điều kiện cho nàng có cơ hội làm ra những chuyện vừa rồi.Thời gian mà đám lính tuần tra quay lại đây còn có ba mươi giây, Âu Dương Vũ nhanh chóng liếc nhìn bốn phía, xác định phương hướng sau đó thu dọn đồ đạc rời khỏi tạp phòng nhẹ nhàng đóng cửa khóa kĩ lại, sau đó sử dụng công phu dịch chuyển từ tạp vật phòng đến chỗ ẩn nấp phía sau bức tường.

Nhìn đội tuần tra nghênh ngang đi qua, Âu Dương Vũ nhanh chóng tìm kiếm đường cũ rời khỏi đây.

Cùng lúc này, từ xa bỗng có âm thanh vang lên"Có thích khách! Có thích khách! Mau bắt lấy thích khách!"Âm thanh đột nhiên vang lên phá vỡ màn đêm yên tĩnh ở đây.

Âu Dương Vũ mi mắt nhíu lại. Nàng tin chắc rằng sẽ không bất kì ai biết đến sự tồn tại của nàng bây giờ, nếu như bị phát hiện sẽ có người bị liên lụy? Sau khi âm thanh bát nháo đó vang lên cả Tôn phủ trở nên hỗn loạn người trước người sau, quân lính khắp nơi lục soát tìm bắt cho bằng được tên thích khách, có lẽ bây giờ việc nàng tìm đường thoát khỏi đây vô cùng khó khăn hơn rồi.

Một toán binh lính tuần tra đều chạy nhanh đến nơi phát ra âm thanh kêu la đó, Âu Dương Vũ nhanh chóng chạy đến chỗ góc tường bên cạnh đó ẩn nấp ,tuy rằng nàng đã mặc bộ y phục màu đen khả năng bị phát hiện sẽ không cao nhưng nếu như người trong tôn phủ phát hiện bảo vật trong phủ bị trộm cắp thì nàng có chạy cũng không thoát được a.

Trời vẫn nhá nhem tối, gió lạnh bắt đầu nổi lên thiên thời địa lợi thế này hắn là đang tạo điều kiện cho Âu Dương Vũ chạy thoát thiên la địa võng này.

Nhưng mà lúc này, toàn bộ Tôn phủ sau khi biết rằng có thích khách trà trộn vào. Cả vương phủ nhanh chóng được thắp sáng bằng đuốc, tiếng người ồn ào huyên náo, nhóm hộ vệ đang chuẩn bị sẵn sàng trong tư thế chiến đấu.

Khi chạy qua núi giả, Âu Dương Vũ bỗng nhiên có một dự cảm không tốt.

Tai của nàng rất thính cho nên có thể nghe được tiếng cọ xát của quần áo từ xa lại gần...

"Tiểu Kỳ Lân?! Tiểu Kỳ Lân?" Âu Dương Vũ cứ ngỡ rằng hắn đang trốn một góc nào đó ngủ gục tới nơi rồi nên nhanh chóng gọi Tiểu Kỳ Lân dậy, nhưng khi nàng gọi thêm vài tiếng nữa, lại phát hiện rằng Tiểu Kỳ Lân không có trả lời nàng a...

Sao lại thế này? Âu Dương Vũ trong lòng cả kinh, xoay người định xuyên lại không gian, nhưng điều khiến nàng tức giận đến nội thương đó chính là hi nàng thử niệm thần chú để cánh cổng không gian thì cánh cổng lại không có ý định xê dịch đi một chút nào mặc cho nàng có niệm bao nhiêu thần chú đi chăng nữa. Bây giờ Âu Dương Vũ nhận ra một điều " Nàng thảm rồi".

Giờ nàng không còn cách nào quay đầu lại được nữa rồi..

Nếu mà nàng thoát được Tiểu Kỳ Lân ngươi sẽ biết hậu quả của việc ngươi đã làm ngày hôm nay!!! Âu Dương Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Âu Dương Vũ buồn bực trong người nhưng rồi cũng chẳng giải quyết được gì, điều quan trọng nhất bây giờ là nàng phải nghĩ cách để thoát khỏi chỗ này một cách an toàn không bị ai phát hiện. Hiện giờ nàng phải làm thế nào? Tiếng bước chân từ bốn phía ngày càng tiến lại gần chỗ nàng ẩn nấp, nàng không thể tiếp tục trốn tránh được nữa rồi.Đột nhiên, Âu Dương Vũ cảm thấy có một luồng khí nguy hiểm đánh úp về phía nàng, nàng theo bản năng lùi ra sau nhưng không để nàng có cơ hội hành động thì một bàn tay to lớn đâu đó bất chợt vươn ra bịt kín miệng nàng lại, nàng có dùng sức như thế nào cũng không thể thoát khỏi được, lực của hắn vô cùng lớn a.

"Không muốn chết thì im lặng!" Âm thanh lạnh như băng vang lên ở bên tai.

Âu Dương Vũ ngước lên đưa mắt nhìn lên bắt gặp một đôi mắt với con ngươi đen láy lóe sáng giữa bầu trời đêm tịch mịch.

Một đôi mắt rất quen thuộc.

Đôi mắt tối như mực chợt hé ra một tia sáng nhàn nhạt, mang một chút ngạo nghễ cùng cường đại, ánh mắt hăn sthaam thúy mà lạnh như băng. Khuôn mặt hắn thản nhiên như không, một chút ấm áp cũng không có, độ cong của cằm hắn phải gọi là hoàn hảo như những kẻ thuộc giới quý tộc ngạo nghễ mà lãnh đạm, toàn thân hắn tỏa ra khí thế bức người, khí thế của bậc vương giả khiến cho bất kì ai nhìn vào hắn chắc chắn sẽ nhớ mãi không quên.

Cho dù về ngoài của hắn có bao nhiêu mỹ miều hay cực phẩm đến đâu đi chăng nữa thì cái loại khí thế bức người của hắn vẫn khiến cho người khác sợ hãi hông thôi.

Quả nhiên là hắn!

"Bên này." không đợi Âu Dương Vũ kịp phản ứng, Dạ Trọng Hoa một tay bắt lấy cánh tay của Âu Dương Vũ kéo vào núp trong khe núi giả.

"Ừ." Nàng lên tiếng đáp, khóe mắt khẽ nhíu lại, mang theo một chút tà mị và lạnh lùng. Âu Dương Vũ yên lặng nhìn hắn.

Khe núi giả này không lớn là bao,vốn dĩ chỉ có thể chứa được một người nhưng vì sự việc hôm nay khe núi giả này phải miễn cưỡng chứa thêm một người nữa, không gian dĩ nhiên không đủ trở nên vô cùng chật hẹp. Giờ phút này, Dạ Trọng Hoa đứng ôm sát Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ có thể cảm nhận rõ ràng được lồng ngực của hắn, tiếng tim của hắn đập vô cùng mạnh mẽ.

Dạ Trọng Hoa lạnh nhạt đứng im ở đó thân hình hắn cao lớn mà vô cùng tuấn tú.

Dưới ánh trăng lung linh mờ ảo đêm nay, đôi mắt màu hổ phách của hắn thản nhiên nhìn nàng đến mê ly mà mộng ảo, bất chợt một cơn gió thổi qua, tóc của nàng nhẹ nhàng rơi xuống hai bên gò má nàng.

Bất giác nàng cảm thấy hai má nóng rực, lại thêm cảm giác mẫn cảm từ hơi thở nóng rực phả vào tai nàng đã lâu như vậy vẫn chưa tiêu tan.

Dưới tán cây của hoa quỳnh bên cạnh, mùi hương dễ chịu của nó lan tỏa khắp không gian đêm tĩnh lặng, cánh hoa bay tán loạn tạo nên một cảnh sắc đẹp như tiên.

Khuôn mặt của Âu Dương Vũ ẩn hiện dưới ánh trăng tinh tế mà hoàn mỹ, mắt của nàng vô tình chạm vào ánh mắt tinh tường của Dạ Trọng Hoa khiến cho nàng càng thêm lúng túng khó xử, Dạ Trọng Hoa tà mị thấy Âu Dương Vũ muốn đẩy hắn ra..Chợt một cánh hoa quỳnh bay xuống đậu lên chóp mũi nàng, Âu Dương Vũ nhất thời bất giác muốn...nàng muốn hắc xì a...

Rồi đột nhiên nàng cảm thấy cả người của hắn dần dần tiến sát lại người nàng, mặt hắn cách mặt nàng chỉ mấy centimet, đôi mắt hắn dần dần trở nên tà mị miệng hắn khẽ nhếch lên...

Dạ Trọng Hoa cúi người xuống, hôn thật mạnh vào hai cánh môi như hai cánh hoa hồng tươi kia, giờ phút này hắn thật gợi cảm mà cuồng dã như báo

săn, hung ác mà khống chế con mồi.

Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, cả người mềm yếu vô lực, hai chân giống như đi trên mây, nếu không có điểm tựa chắc chắn nàng sẽ bị rơi xuống vực sâu thăm thẳm!

Đến khi Âu Dương Vũ phục hồi lại tinh thần, nàng ngay lập tức đẩy hắn ra, Dạ Trọng Hoa một tay nhanh chóng giữ chặt lấy eo nàng tay kia đặt ra phía sau cố định gáy nàng cho dù nàng có dùng sức như thế nào thì đối với hắn vẫn vô dụng.

"A... Buông tay!" Âu Dương Vũ nhanh chóng dùng lực đẩy hắn ra, cả người giận dữ quát!

"Hửm?! ——" Dạ Trọng Hoa đáy mắt hiện lên ý cười ôn nhu đáp lại một cách hờ hững.

Không biết là nàng có nhìn lầm hay không vừa nãy nàng thấy hắn- một nam nhân lạnh lùng bá đạo cường thế mặt lạnh như khối băng lại vừa mới cười.

Giờ phút này, cách đó không xa truyền đến một giọng nói hung ác mà nham hiểm

"Ngươi, dẫn dắt của lính gác của ngươi sang bên kia biệt viện mà tìm, còn ngươi sang phía bên khu hoa viên bên kia tìm mọi ngóc ngách không sót bất kì nơi nào!! Đã rõ chưa????"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Một tốp lính gác đồng thanh trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tình định cả đời

"Oa! Dạ Nhị, ta không nhìn lầm đấy chứ?" Vân Thương mang ánh mắt trừng rất lớn, kinh ngạc đứng lên thốt ra một tiếng.

Nơi này vẫn còn có người khác sao? Âu Dương Vũ trong lòng cả kinh, nhanh chóng đẩy tay mình ra khỏi tay của Dạ Trọng Hoa như để chứng tỏ với những người chứng kiến bây giờ rằng hai bọn họ không có bất kỳ quan hệ gì, bọn họ căn bản là trong sạch...trong sạch a.

Vân Thương mặc bộ y phục màu trắng nhàn hạ đi về phía núi giả, hai tay chắp ra phía sau, đôi mắt diễm lệ của hắn rõ ràng đang tỏ vẻ vô cùng hứng thú xem một màn diễn vừa rồi, khóe miệng nở nụ cười rạng rỡ.

Ha! Xem ra hôm nay hắn trúng số rồi nha cư nhiên lại có thể được nhìn thấy cảnh mà có giết chết hắn cũng không dám tưởng tượng ra được Dạ Nhị lại chủ động cường hôn một cô gái! Nhưng không phải hắn là người có vấn đề trong việc đụng chạm với phụ nữ sao? Hôm nay sao có thể...có ngoại lệ....

Vân Thương đưa đôi mắt đang tràn đầy hứng thú nhìn về phía Âu Dương Vũ, từ trái qua phải, từ đầu đến chân, hắn nhìn nàng đánh giá một cách triệt để,cuối cùng hắn vuốt cằm đưa ra kết luận: rất cá tính, hơi hung dữ, thân hình tương đối,người có chút gầy, nhan sắc không tệ nhưng cũng không thuộc hàng cao cấp, bộ ngực...Ừm, vẫn hơi nhỏ...

Dạ Trọng Hoa nheo đôi mắt chứa đầy nguy hiểm lại lẳng lặng nhìn Vân Thương.

Nhan sắc tuyệt mỹ của Dạ Trọng Hoa quả thật như một kiệt tác nghệ thuật của những bức tượng cổ Hy Lạp, thần thái như tu la địa ngục khóe miệng câu lên một chút cười nhạt, cười đến âm hiểm nhìn Vân Thương.

"Á..." Bắt gặp ánh mắt đáng sợ như muốn ăn tươi nuốt sống hắn đến nơi của Dạ Trọng Hoa, Vân Thương ngay lập tức dừng ngay cái việc đánh giá Âu Dương Vũ, vờ ho hai tiếng ánh mắt lơ đễnh chớp chớp nhìn vào khoảng không.

"Cút." Dạ Trọng Hoa lạnh lùng nói.

"Khụ khụ, chuyện gì hai người còn chưa giải quyết xong thì cứ tiếp tục đi.... Ta sẽ không quấy rầy đâu..." Vân Thương mím chặt môi che giấu ý định muốn cười thật to, nhưng ánh mắt của hắn vẫn không thể nào che dấu được sự hứng thú của hắn đối với chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Dạ Trọng Hoa từ trước đến nay là hạng người đáng sợ thế nào không ai không biết đến cả, là huynh đệ kết nghĩa từ nhỏ đến lớn Vân Thương so với bất kì kẻ nào cũng là người luôn hiểu rõ con người của Dạ Trọng Hoa như thế nào. Cho nên việc từ trước đến giờ hắn biết rõ Dạ Trọng Hoa luôn ghét đụng chạm vào bất kì nữ nhân nào.

Vài năm trước, ở Nam Phong quốc có một vị công chúa xinh đẹp vô cùng ái mộ Dạ Trong Hoa, có một lần nàng vô tình nắm tay kéo Dạ Trọng Hoa đi, hắn ngay lập tức rút kiếm không chút thương hoa tiếc ngọc chém đứt năm ngón tay của nàng, từ đó về sau người ta gọi vị công chúa đó bằng một cái tên " công chúa mất tay".

Nhưng bây giờ thì... Vân Thương nhìn trộm cánh tay rắn chắc của Dạ Trọng Hoa đặt ngang eo của Âu Dương Vũ, khóe miệng tự động có chút co giật.

Hắn trước khi đi, xoa xoa cái mũi, có lòng tốt nhắc nhở Âu Dương Vũ: "Nhị tẩu, đừng phản kháng, tuyệt đối trăm ngàn lần cũng đừng phản kháng hắn ta ——" nếu không ngươi sẽ gặp phải hậu quả vô cùng nghiêm trọng.Ha! Bây giờ Dạ Nhị đã rơi vào lưới tình rồi! Đáy lòng hắn vô cùng hưng phấn, ở Đông Tấn quốc nhàm chán lâu như vậy, đêm nay hắn rốt cục cũng đã tìm được trò vui để giải trí a

"Ta không phải nhị tẩu của ngươi!" Âu Dương Vũ tức giận đính chính lại.

Vân Thương nhìn trộm Dạ Trọng Hoa, thấy hắn không có ý phản đối,cọt nhả nói: "Tẩu yên tâm, sẽ nhanh thôi."

Âu Dương Vũ không có sai quá Vân Thương trước khi đi kia hưng phấn bát quái nhiệt huyết tuấn mâu, nàng không nói gì run run khóe miệng, thanh âm u lãnh trung mang theo một tia cảnh cáo ý tứ hàm xúc: "Cách xa ta ra một chút!" Nàng hảo hảo danh dự đều bị hắn bại hết đâu!

"Không thể!" Đôi mắt sâu thẳm của Dạ Trọng Hoa lộ ra tia sắc bén,sắc mặt âm u như được bao phủ bởi lớp sương băng mù dày đặc.

"Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" Âu Dương Vũ buồn bực trừng hắn. Bọn họ đơn giản chỉ là những kẻ qua đường nàng căn bản lại không quan tâm đến hắn nên đối với hắn cũng không có gì chán ghét, Nhưng vì sao hắn lại phải hôn nàng? Nàng kiếp trước thiếu nợ hắn sao?

"Ta muốn ngươi." Dạ Trọng Hoa đem ba chữ đó từ trong miệng thốt rõ một cách rõ ràng dứt khoát, khuôn mặt hoàn mỹ của hắn lạnh lùng góc cạnh đôi mắt bí hiểm chợt tối lại.

"Không thể được! Ta không quen ngươi." Âu Dương Vũ không chút do dự cự tuyệt. Chuyện lập gia đình là chuyện cả đời, nàng đối với chuyện này vô cùng cân nhắc và hệ trọng, nàng muốn tìm một người mà nàng yêu hắn, hắn cũng yêu nàng, không phải tùy tiện muốn gả cho ai thì gả như thế được.

Khóe môi Dạ Trọng Hoa cong lên một chút ý cười, sự im lặng lại bao trùm cả không gian xung quanh, trên người hắn mang theo sát khí dày đặc khiến cho lòng người hoảng hốt chân tay run rẩy bủn rủn.

"Rồi sẽ quen." Hắn đưa môi để sát bên tai nàng, hơi thở nóng rực phun lên bên tai mẫn cảm của nàng, đáy mắt Dạ Trọng Hoa khẽ mang theo ý cười.

Không để cho Âu Dương Vũ kịp thời tiêu hóa hết những lời vừa rồ, Dạ Trọng Hoa lại đặt bàn tay của hắn lên eo của nàng giữ chặt bình thản nói: "Đi!"

Lời còn chưa dứt, hắn đã ngay lập tức ôm Âu Dương Vũ nhảy lên đỉnh cây cổ thụ gần đó, nương theo cành cây chân dùng lực đạp lên rẽ đường đi, Dạ Trọng Hoa ôm Âu Dương Vũ đi về hướng ngược lại với hướng của Vân Thương vừa đi.

Một con đường vắng vẻ

Đề phòng lính canh ở Tôn phủ, Dạ Trọng Hoa quay lại quan sát không thấy bất cứ chướng ngại vật nào,sau đó tự nhiên, thoải mái ra khỏi hoa viên như đi dạo hoa viên nhà mình vậy.

Ra khỏi Tôn phủ, Dạ Trọng Hoa không có ý định buông ra nàng, vẫn gắt gao ôm eo nàng từ trên mái hiên của phủ nhanh chóng đáp xuống

Trong lúc suy nghĩ miên man thì Dạ Trọng Hoa đưa nàng đáp xuống mặt đất an toàn, tại thời điểm đó Âu Dương Vũ giật mình nhận ra bản thân đang đứng ở một đình viện xa lạ.

Từ chỗ nàng đứng nhìn xung quanh, nhờ có ánh sáng le lói ở trong đình viện, nàng nhận ra nơi nàng đang đứng vô cùng xa hoa mỹ lệ, khác xa với nơi lần trước mà nàng đã từng chữa trị vết thương cho hắn.Âu Dương Vũ có chút nhíu mày lại, đẩy tay Dạ Trọng Hoa ra khỏi người mình xoay người rời đi, thế nhưng cánh tay Dạ Trọng Hoa vẫn không rời khỏi vòng eo của nàng tiếp tục giữ nàng bên người mình.

"Chuyện gì?" Âu Dương Vũ đưa đôi mắt nhợt nhạt có chút tức giận hỏi hắn.

Ánh trăng mờ ảo lấp ló sau bóng cây đằng xa, không gian của màn đêm dày đặc như trở nên tĩnh lặng tịch mịch hơn bao giờ hết, gương mặt của Dạ Trọng Hoa trở nên ảo diệu mặc cho gió có thổi vào, Dạ Trọng Hoa vẫn không chớp mắt,lặng lẽ cúi đầu ngắm nhìn nữ nhân trong lồng ngực của hắn đang giương đôi mắt có chút bướng bỉnh cùng cứng đầu mắt đôi mắt với hắn.

Bất chợt hắn vươn đôi tay dài thon ngọc trắng nõn nắm lấy tay của Âu Dương Vũ hơi dùng sức vuốt ve bá đạo nói:"Ngươi không được đi." Hắn nói không nhanh không chậm, âm thanh mang theo chút tà mị trầm thấp.

"Lý do?!" Âu Dương Vũ đưa mắt nhìn nam nhân tao nhã mà lạnh lùng trước mặt.

Trong mắt nàng lúc trước Dạ Trọng Hoa là một nam nhân khi ôn nhuận trầm thấp,khi thì bá đạo cường thế, khi thì bí hiểm tâm tư khó lường, hiện tại trước mặt hắn lúc này,nàng cảm nhận được hắn có một chút cô độc ẩn giấu dưới cái vẻ bền ngoài cao ngạo thường ngày của hắn, hắn dùng đôi mắt đẹp đẽ đó yên lặng mà nhìn nàng khiến cho nàng sinh ra một loại cảm giác rung động chưa bao giờ có.

"Ngươi đã là người của ta, sao không biết thân biết phận một chút đi?" Mày kiếm của Dạ Trọng Hoa đột nhiên nhíu lại, hình như có một chút phiền não.

"Ngươi nói! Âu Dương Vũ ta là người của ngươi từ khi nào?" Quả nhiên vừa rồi mới đồng cảm với hắn được một chút thì giờ lại trở mặt ngay tức khắc. Vừa rồi nhìn thấy khuôn mặt anh tú của hắn, nàng thiếu chút nữa thì động lòng với hắn.

"Dưới tán cây quỳnh hoa,bên khe núi giả." Dạ Trọng Hoa bá đạo xoa đôi môi mềm mại đỏ thẩm của Âu Dương Vũ, " Nụ hôn đính ước."

“Đó là tình thế bắt buộc.”

“Vậy bây giờ thì sao?” Vừa dứt lời, Dạ Trọng Hoa cúi người xuống, hôn thật mạnh lên đôi môi mềm mại môi đỏ mọng của nàng.

Âu Dương Vũ trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên,nhìn thẳng vào tên nam nhân đang tấn công mạnh mẽ khoang miệng của nàng nàng với hắn mắt đối mắt nhìn nhau, hắn đưa lưỡi quấn lấy môi nàng đôi mắt mang theo ý trêu chọc.

Hơi thở nam tính trên người Dạ Trọng Hoa bao vậy cánh mũi nàng, hắn giống như cây thuốc phiện dụ dỗ nàng cùng hắn phạm tội, nàng có cảm giác như cả linh hồn nàng đều bị hắn nuốt chửng

Sau đó hắn hôn rất nhẹ, vô cùng ôn nhu, tựa hồ như chuồn chuồn nước lướt qua, chờ cho đến khi Âu Dương Vũ phục hồi lại tinh thần Dạ Trọng Hoa lưu luyến rời hai cánh môi anh đào của nàng, đưa mắt nhìn thẳng vào nàng. Âu Dương Vũ thấy miệng hắn bất giác cong lên tỏ vẻ hài lòng,sống mũi cao thẳng tắp kết hợp với đôi mắt phượng của hắn tạo nên một bức tranh chân dung hoàn mỹ tuyệt đẹp giờ phút này hắn vẫn không chớp mắt nhìn nàng, chờ đợi đáp án của nàng

“Ngươi... ngươi quá đáng!” Âu Dương Vũ có cảm giác bị trêu đùa cả giận lên tiếng.

“Nhớ kỹ tên ta —— Dạ Trọng Hoa.” Hắn không nhanh không chậm sửa sang lại mớ tóc hỗn độn của nàng, ngữ khí bá đạo cường thế ngữ không để cho nàng có cơ hội cự tuyệt, “Bởi vì đây chính là tục danh phu quân tương lai của ngươi.”

Âm thanh của hắn vang lên giống như thiên la địa ngục, cao cao tại thượng,đáy mắt hiện lên một tia thản nhiên âm sâu không lường trước được.

“Không...” Âu Dương Vũ theo bản năng phản kháng.

“Không?” Dạ Trọng Hoa mạnh mẽ đem cánh tay thon dài của mình kéo nàng về phía hắn, cúi đầu nhìn nàng, hít một hơi thật sâu như muốn cảm nhận hết hương thơm tỏa ra trên người nàng, khóe miệng tà mị cười, nhẹ nhàng phun ra một câu, “Đêm nay nháo loạn Tôn phủ, ta nghĩ chắc ngươi sẽ không hy vọng bản thân mình trở thành tên thích khách đó đâu?”

“Ngươi uy hiếp ta?” Âu Dương Vũ có vẻ tức giận nhưng âm thanh vẫn thản nhiên không một chút cảm xúc.

Dạ Trọng Hoa tỏ thái độ ôn hòa cùng cường ngạnh đáp: “Nếu như ngươi phản kháng.”

Âu Dương Vũ giơ tay lên đánh thẳng vào ngực hắn lớn tiếng biện minh, “Rõ ràng các người mới là thích khách, còn muốn vu oan lên người ta, các người quả thực vô liêm sỉ!”

Dạ Trọng Hoa có chút giật mình,khóe môi cười như không,có ý tốt nhắc nhở nàng: “Ai bảo ngươi nơi nào không đi lại tìm đến cửa Tôn phủ? Hừm?”

“Đưa ra điều kiện đi.” Âu Dương Vũ bình tĩnh chăm chú nhìn hắn, “Đương nhiên, gả cho ngươi,việc đó không có khả năng. Tin ta đi,nếu cưới tôi,quý phủ các người sẽ không tránh khỏi tai ương đâu.”

“Ngươi càng như vậy, ta càng muốn cưới.”Đáy mắt Dạ Trọng Hoa hiện lên một tia trêu tức, “Tai họa à?! Giỏi lắm!!!.”

“Ngoài điều kiện này ra, cho dù là giết người phóng hỏa, ta đều có thể giúp ngươi!”

Dạ Trọng Hoa tựa hồ có chút khó xử, hắn nghiêng đầu nghĩ ngợi, ngẩng đầu nhìn lại gương mặt bình thản như không của Âu Dương Vũ kia đột nhiên nảy ra ý định muốn trêu chọc nàng trầm giọng nói: “Vậy, đêm nay ở lại hầu hạ ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thú vị trêu chọc

Màn đêm càng yên tĩnh thâm trầm,Âu Dương Vũ lẳng lặng đến bên cửa sổ, nhìn bên ngoài cửa sổ đom đóm đã dần dần thưa thớt, giống như những tia sáng nhỏ le lói giữa bầu trời đêm tĩnh mịch, thật giống với tâm tư bây giờ của nàng.

“Ngươi sợ?” Dạ Trọng Hoa đứng trước cửa lặng ngắm nhìn Âu Dương Vũ sau đó đi về phía nhuyễn tháp,tựa đầu vào giường lên tiếng trêu chọc nhìn Âu Dương Vũ.

Nhuyễn bào của hắn được thêu một cách tinh tế,hoa lệ tơ vàng, được đính phượng hoàng kết hợp với vẻ đẹp của rồng thiên như tăng thêm giá trị và uy nghi của hắn, tầng tầng lớp lớp tỏa ra vầng hào quang sáng rực đến chói cả mắt, yêu nghiệt bức người.

Trên nhuyễn tháp, hắn nửa nằm nửa ngồi một cách lười biếng,mái tóc đen óng mềm mại buông xuống, mang theo một vẻ quyến rũ dụ hoặc chết người.

Hắn mở miệng ra vẫn như vậy không nhanh không chậm, đầy tà mị, thâm trầm mà nội liễm, bây giờ không ai có thể đoán được tâm tư của hắn.

Âu Dương Vũ khẽ nâng mi,lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn liếc một cái rồi nhắm mắt lại che dấu tâm tư khác thường trong lòng nàng.

Theo như đặc thù công việc mà nàng đã phục vụ bao nhiêu năm đã cho nàng bài học:Không được phản kháng, án binh bất động là biện pháp tốt nhất.

Âu Dương Vũ đi qua đi lại một hồi lâu, trong đầu không ngừng suy nghĩ tìm ra cách thoát khỏi đây.

"Ta ra ngoài." Dạ Trọng Hoa mất kiên nhẫn lên tiếng trầm thấp phá tan bầu không khí yên tĩnh trong màn đêm, bỗng nhiên hắn nhanh chóng xoay người, bước xuống giường đi ra ngoài.

Âu Dương Vũ chậm rãi nhẹ nhàng thở ra. Ở cùng hắn dường như đang ở vùng bắc cực, không khí đều trở nên lạnh lẽo, ngay chính cả nàng cũng chịu không nổi phải thuần phục hắn. Hắn thật sự đúng là nam nhân quỷ dị!

Cứ nghĩ Dạ Trọng Hoa sẽ một đi không trở lại thì một lúc sau nàng thấy hắn trở lại một tay cầm chén rượu, tay còn lại cầm chai rượu màu hổ phách trơn bóng.

Hắn lạnh lùng rót rượu vào chén, hương rượu lan tỏa thơm nồng cả nội viện.

"Lại đây." Hắn mi mắt khẽ nâng lên, ánh mắt u ám, yêu dã mà động lòng người. Ẩn dưới những sợi tóc dày rậm là cặp mắt hẹp dài của hắn đang loé lên tia đùa bỡn, hắn nhìn về phía Âu Dương Vũ, ngoắc ngoắc tay, khí chất tôn giả, lộng lẫy ý bảo nàng lại gần về phía hắn.

Âu Dương Vũ vừa nghe xong nhất thời đứng im, nét mặt mang chút ngượng nghịu khó nói nên lời. Nàng bất đắc dĩ bước từng bước chầm chậm đi về phía Dạ Trọng Hoa.

Tư thế nằm của Dạ Trọng Hoa vô cùng nhàn hạ, hắn dùng ánh mắt thâm thúy không giống với đôi mắt đen tối tựa như đáy hồ như thường bây giờ lại sáng ngời giống như những vì sao, lúc ẩn lúc hiện.Hô hấp của Âu Dương Vũ không hiểu sao đột nhiên rối loạn,khẩn trương.

"Việc đầu tiên, rót rượu." Dạ Trọng Hoa khóe môi hơi cong lên, có vẻ rất hứng thú, lại mang theo chút tà mị bất cần, ngón tay rõ ràng chỉ vào chén rượu mà hắn đã đặt ở đầu giường khi nãy.Đúng là vương giả! Âu Dương Vũ trong lòng oán thầm, tay nắm chặt lại thành quyền.

Nàng mím môi, hiện nay nàng đang bị khí thế bức người đồng thời cũng đang chịu sự uy hiếp trắng trợn của hắn nàng không thể không khuất phục, hầu hạ thì hầu hạ,ông trời nhanh chóng chấm dứt cơn ác mộng này nhanh đi a.

Âu Dương Vũ hít vào một hơi,ngón tay ngọc ngà của nàng nâng bình rượu hồng lên sau đó ưu nhã rót rượu vào chén rồi đưa đến trước mặt hắn khẽ nở nụ cười trông vô cùng khó coi lên tiếng " Uống rượu."

Dạ Trọng Hoa nhíu mày, môi bất giác nhếch lên: "Mời ai uống rượu?"

Tên chết tiệt nhà ngươi, thật đúng là khó hầu hạ! Âu Dương Vũ oán thầm trong lòng, nét mặt tươi cười tỏa ra nét kiều diễm lấy lòng hắn "Mời ngài uống rượu."

"Ngươi khó chịu." Dạ Trọng Hoa không chút hài lòng khẽ nhíu mày, mang theo ý kiêu ngạo ngạo mạn.

Âu Dương Vũ nắm chặt tay, ẩn nhẫn hít một ngụm thật sâu, nghiến răng nghiến lợi, từng chữ nói ra, mặt vẫn giữ nụ cười tươi như hoa "Dạ, Trọng, Hoa, ngươi có muốn uống hay không?"

Dạ Trọng Hoa thần thái vui mừng liếc mắt nhìn nàng một cái, cả người tựa vào nhuyễn tháp, thoạt nhìn lười biếng thế nhưng lại có vài tia ôn nhu ấm hạ thoáng hiện qua nét mặt hắn, đáy mắt hắn khẽ động cong lên thành ý cười, bất quá mau làm cho người ta bắt giữ không đến, hắn đạm thanh nói, "Ngươi có thể gọi ta là Trọng Hoa, ban đầu cứ gọi thân mật như vậy đi."

Thân mật cái đầu ngươi! Tên này đòi hỏi nhiều thứ như vậy thật phiền phức, uống rượu nhanh lên a!!. Âu Dương Vũ gần như mất hết kiên nhẫn, gân xanh trên trán bắt đầu nổi lên, hận không thể ngay lập tức đến đánh cho hắn một trận cho bõ tức.

Nhìn tiểu sư tử trước mắt tức đến nghẹn họng trước mắt, trong lòng Dạ Trọng Hoa đột nhiên cảm thấy vô cùng thú vị với nữ nhân này, khóe mắt dần trở nên tà mị nhìn chằm chằm nàng.

Âu Dương Vũ nhanh chóng phát tiết, nàng bình tĩnh đặt chén rượu ngay trên tủ đầu giường thong dong nghênh đón ánh mắt khác thường của Dạ Trọng Hoa "Rượu này nếu ngươi không uống thì ta mang đi đấy."

Dạ Trọng Hoa vẫn nhìn chằm chằm vào nàng, hai hàng lông mày khẽ cau lại như hai ngọn núi tuyệt đẹp, bỗng nhiên, hắn tà mị cười, cười đến mị hoặc chúng sinh, năm ngón tay thon dài cầm lấy chén rượu từ tay nàng, ngửa đầu uống hết rượu trong chén,mắt vẫn không rời Âu Dương Vũ.

Khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên, một giọt rượu đỏ sẫm rượu tràn ra khỏi miệng hắn như một loại mị hoặc yêu dã, thị huyết mà tàn nhẫn.

Chạm phải ánh mắt cuồng dã như sói đang nhìn chằm chằm vào mình, Âu Dương Vũ trong lòng không khỏi có chút bối rối,cảm giác có nguy hiểm vây quanh mình, nàng theo bản năng xoay người định trốn, nhưng nàng vừa lui về phía sau một bước, Dạ Trọng Hoa ngay lập tức vươn cánh tay thon dài chắn ngang hông nàng mạnh mẽ ôm lấy.

Cánh tay cứng rắn như kìm sắt,mạnh mẽ mà hữu lực, tỏa ra một loại khí thế cường đại, vô luận Âu Dương Vũ có phản kháng thế nào thì cũng vô dụng.

Khuôn mặt tuấn tú lãnh khốc của hắn hiện ra gõ ràng trước mặt nàng, ánh mắt của hắn thâm sâu khó lường như biển lãnh ngạo, sống mũi cao kết hợp với đôi môi mỏng của hắn giống như mỹ nam tuyệt sắc nhưng lãnh khốc, vô cùng cường đại

"Buông ra..." Lời còn chưa kịp nói ra hết, Âu Dương Vũ ngay lập tức cảm nhận được hương thơm nồng thuần tuý của hồng rượu, nồng nàng đến mức khiến nàng phải ho khan. Âu Dương Vũ liều mạng giãy dụa đứng lên.Nhưng nàng càng giãy dụa thì lại càng kích thích dục vọng chinh phục con mồi nguyên thủy của nam nhân.

Dạ Trọng Hoa dùng cánh tay rắn chắc mạnh mẽ của mình đột nhiên khóa chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng lại giam cầm trong ngực hắn. Vì sức lực chênh lệch vô cùng lớn, nàng thì vẫn cứ thế giãy dụa cố thoát khỏi bàn tay của hắn, giằng co qua lại, hai người nhanh chóng ngã xuống nhuyễn tháp.

Hai tay Âu Dương Vũ cố gắng chống cự phản kháng thì hắn lập tức nắm chặt hai tay nàng đưa lên trên đầu.

Hắn hôn nàng, hôn một cách cuồng nhiệt, nụ hôn roi xuống dày đặc, cường thế nhưng lại không mất đi ôn nhu triền miên.Hắn hôn gần như bá đạo,không để cho nàng có cơ hội trốn thoát.

Âu Dương Vũ đầu óc trở nên trống rỗng, quên mất khả năng chống cự, chính nàng trong phút chốc như bị lạc lối, không khống chế được chìm đắm trong ôn nhu của hắn.

Ép Âu Dương Vũ nuốt trọn hương rượu nồng nàng kia, Dạ Trọng Hoa gần như ôn nhu triền miên trằn trọc hôn môi nàng, nơi chóp mũi thoang thoảng mùi hương dịu nhẹ rất riêng trên người hắn. Khuôn mặt của hắn gần như vậy nhìn nàng, gần đến nỗi có thể cảm giác được hơi thở cực nóng của hắn

Bốn phía vô cùng yên tĩnh.

Dạ Trọng Hoa vươn tay khẽ vuốt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cẩn thận mà nâng niu, đáy mắt mang theo một tia mê ly quyến luyến.

Bị nhìn thế này khiến cho Âu Dương Vũ cảm thấy không được tự nhiên, nàng có cảm giác như mình là một món đồ quý đang được mang đi đấu giá.

Khuất phục, thỏa hiệp.

Âu Dương Vũ chán ghét nghiêng đầu sang một bên né tránh ánh mắt nóng rực của hắn.Âu Dương Vũ từ từ điều chỉnh tâm tình lúc này, ngẩng mặt lên chống lại ánh mắt như gần trong gang tấc của Dạ Trọng Hoa, lúc này, đáy mắt của hắn đã giảm đi vẻ nghiêm nghị cùng lãnh khốc vốn có, có vẻ như tâm tình của hắn trở nên tốt hơn.

"Tốt!! Nơi này chưa có kẻ nào chạm qua." Dạ Trọng Hoa hôn nhẹ lên đôi môi mềm mại của nàng,từng chút từng chút, nhẹ nhàng nhấm nháp,thủ thỉ, ôn nhu.

Âu Dương Vũ theo bản năng trốn tránh, nhưng nàng như cảm nhận được có một luồng điện như chạy qua người nàng, tê dại khắp người thân thể không tự chủ được chợt co rút lại giống như cảm giác đang đứng từ trên cao rồi đột nhiên roi xuống vực sâu vạn trượng.Hoi thở của hắn khiến nàng gần như đắm chìm vào ôn nhu của hắn.

"Ai nói chưa bị ai chạm qua?" Âu Dương Vũ quật cường nhíu mày, mạnh miệng nói dối hắn "Ngươi biết Hoài An vương?"

Tên cường đại nam nhân này, lúc trước kiêu ngạo dám chèn ép nàng, lại còn ép nàng phải khuất phục, phục tùng hắn,còn hắn thì cao cao tại thượng,cứ như thể hết thảy mọi thứ hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Thế nên Âu Dương Vũ cố tình phủ định câu hỏi của hắn.

Dạ Trọng Hoa đối với thân thế của nàng cũng có biết một chút, nhưng Âu Dương Vũ không dám khẳng định hắn có điều tra rõ về thân phận của nàng hiện nay hay không, nếu không biết thì tốt, còn nếu biết rõ thì nàng chắc không còn đường nào để thoát được a?

Cho nên, Âu Dương Vũ không tự chủ được mà nói ra.

Vừa nói ra ba chữ Hoài An vương, giống như khối thuốc nổ đang được kích hoạt, không khí xung quanh nhất thời ngưng đọng.

Dạ Trọng Hoa đôi mắt sâu thẳm dần trở nên u ám khí tức quanh thân lãnh khốc kinh người,ánh mắt lóe ra tia tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 22: Đồng giường cộng chẩm

Đôi mắt Dạ Trọng Hoa sâu thẳm lộ ra một tia sắc bén, sắc mặt trở nên lãnh khốc phủ một lớp sương mù dày đặc, mang theo sát khí nồng đậm

Bỗng nhiên Âu Dương Vũ cảm thấy có chút lo lắng không hề nhẹ, nhưng nàng vẫn dũng cảm nghênh đón mắt mắt thị huyết của Dạ Trọng Hoa. Nàng không làm cái gì sai, việc gì phải mất công nghĩ nhiều như vậy?

Ánh mắt Dạ Trọng Hoa nguy hiểm lộ ra một cỗ khí thế bức người có thể làm cho tim người khác ngừng đập ngay tức khắc. Đột nhiên, hắn đưa tay ra phía sau giữ chặt lấy cổ Âu Dương Vũ sau đó bóp chặt lấy nàng ngăn không cho nàng hô hấp nhưng hắn vẫn cố giảm lực đạo tránh làm cho nàng bị thương,

Âu Dương Vũ không cầu xin tha thứ, thân thể quật cường vùng vẫy muốn thoát khỏi tay hắn nhưng vẫn không được, thấy thế, Dạ Trọng Hoa lại càng ra sức bóp chặt lấy cổ nàng hơn!

Âu Dương Vũ đau đớn há miệng thở dốc, dường như xung quanh nàng không khí không còn tồn tại nữa....

Ngay khi cảm thấy ánh mắt của Âu Dương trở nên mơ hồ muốn ngất đi, hắn bỗng nhiên cúi người xuống, hôn lên môi nàng mà không hề báo trước.Nụ hôn của hắn rất dịu dàng men theo khóe môi từ từ tiếp cận hai cánh môi nàng. Âu Dương Vũ bây giờ chỉ cảm thấy khó thở, hô hấp của mình bây giờ tràn ngập mùi hương của hắn. Nàng mở to mắt thấy rõ khuôn mặt phóng đại của hắn ngay sát mặt mình.

Khuôn mặt mang theo một cơn cuồng nộ bão táp, đáy mắt lóe lên thị huyết băng hàn, hắn hôn nàng cường thế cùng bá đạo như vậy. Âu Dương Vũ lập tức hít sâu, bị ép phải chấp nhận hành động chiếm đoạt của hắn, tùy ý hắn dụ dỗ nàng, dẫn dắt nàng, tùy ý để hắn giải tỏa cơn tức, tùy ý để hắn không cho phép nàng có cơ hội cự tuyệt.

Người đàn ông này... Quả thực..... đáng sợ!

Một lúc lâu, Dạ Trọng Hoa mới buông tha cổ của nàng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve qua chỗ vừa nãy hắn gây ra trên cổ nàng, đôi mắt hắn vẫn nghiêm nghị và lãnh băng như thế.

"Âu Dương Vũ, lần sau ——" Dạ Trọng Hoa chậm rãi vuốt ve đôi môi sưng mọng của Âu Dương Vũ, khí thế bức nhân cảnh cáo, "Không được phép nói ra ba chữ kia nữa, nhớ kỹ."

Âu Dương Vũ trong lòng bỗng nhiên cả kinh. Quả nhiên, tên nam nhân biến thái này biết rõ thân phận của nàng, hắn cư nhiên lại điều tra rõ ràng mọi thông tin về nàng như thế...

Có thể điều tra rõ ràng một người xa lạ chỉ gặp qua mới một lần như nàng nhanh chóng như thế, tuyệt đối thế lực phía sau của hắn rõ ràng là không có tầm thường.

"Dựa vào cái gì?" Âu Dương Vũ khẽ nhếch lên ý cười lạnh, vừa thản nhiên vừa trào phúng "Ngươi ghen sao? Dạ Trọng Hoa, đừng nói với ta, ngươi thích ta nhanh như vậy chứ?"

Đôi mắt Dạ Trọng Hoa vẫn bình thản không chớp mắt nhìn chằm chằm xem xét Âu Dương Vũ, một lúc sau,môi hắn bất giác vẽ lên một chút trào phúng, "Đừng nghĩ nhiều, tiểu nha đầu, bây giờ ngươi không có tư cách?"

Quả nhiên, người đàn ông này rõ ràng không hề quan tâm đến cảm nhận của người khác, phủ nhận dứt khoát rõ ràng.Âu Dương Vũ đưa đôi mắt đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng, cười: "Vậy thì tốt, cũng may là không, ngày mai chờ sau khi ta rời khỏi nơi này, hai chúng ta từ nay về sau coi như không quen biết, xem như chỉ là kẻ qua đường."

Dạ Trọng Hoa dùng ánh mắt muốn giết người thâm sâu trừng mắt nhìn Âu Dương Vũ, một lúc lâu, hắn cúi người, yêu thương vỗ vỗ lên đầu Âu Dương Vũ: "Trí nhớ ngươi có vẻ không tốt nhỉ, muốn dễ dàng phủ nhận mối quan hệ nhanh như vậy sao?"

Âu Dương Vũ lúc đầu không hiểu những gì hắn nói, vài giây sau nàng bỗng hiểu ra, nghiến răng gằn từng chữ từng câu nói: "Dạ.. Trọng... Hoa, ngươi đừng có quá đáng!"

"Vậy sao? Nha đầu, ngươi phản ứng chậm quá đấy." Âm thanh lạnh lùng trong trẻo vang lên mang theo ý trào phúng.

Môi nàng lại một lần nữa bị hắn hôn lên đến nỗi hai cánh môi của nàng trở nên sưng vù đau nhức.

Tên nam nhân này một khi đã hôn thì vĩnh viễn luôn mang theo sự tấn công cùng kích thích cường thế,bá đạo cùng cuồng dã,khiến cho người khác không kịp thời chuẩn bị.

Khoảng khắc hai đầu lưỡi triền miên toàn bộ trời đất đều quanh mòng mòng choáng váng. Hơi thở trở nên ngày một gấp gáp, hỗn độn.

Bàn tay trắng nõn trơn bóng của Dạ Trọng Hoa lần theo vòng eo mảnh khảnh của Âu Dương Vũ bắt đầu sờ soạng,nhẹ nhàng vuốt ve, lực đạo không nhẹ cũng không mạnh, cuối cùng dừng lại trước bộ ngực mềm mại của nàng, lặng yên không một tiếng động đi vào...

Áo choàng của nàng bị cởi, không khí lạnh lẽo ngay lập tức xâm nhập vào da thịt nàng.

Âu Dương Vũ cả người trong nháy mắt chợt cứng ngắc.

"Xin ngươi, không cần..." Âu Dương Vũ theo bản năng chống cự, hai bàn tay nắm chặt thành quyền vừa phẫn nộ vừa khổ sở, có loại cảm giác xúc động

muốn khóc.

Dạ Trọng Hoa rốt cuộc cũng chịu buông nàng ra, quay người lại nằm ngửa ra giường, đáy mắt khôi phục lại như thường ngày lãnh băng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, với thân phận tôn quý của hắn, hắn tuyệt đối không có phép mình bị người khác cự tuyệt.

Không khí trong phòng trở nên tà mị.

Một lúc lâu, hắn khẽ nghiêng người về phía nàng, Âu Dương Vũ không biết hắn lại muốn làm cái gì, nàng theo bản năng co rụt lại.

Tay hắn dừng lại một chút, cuối cùng dừng lại ở mái tóc mềm mại đen nhánh của nàng, nhẹ nhàng vuốt đi những sợi tóc rối đem chăn đắp lên người nàng mạnh mẽ tuyên bố: "Đừng tưởng ngươi có thể chạy thoát, vẫn còn nhiều thời gian!"

"Ta muốn ra ngoài..." Âu Dương Vũ không thói quen chung giường với người khác huống chi lại là một nam nhân xa lạ như hắn.

"Ngươi có tin bổn vương lập tức ăn ngươi bây giờ không?" Dạ Trọng Hoa thản nhiên mở miệng cảnh cáo, hắn một phen hung hăng kéo Âu Dương Vũ ôm vào trong lòng ngực, kéo chăn đắp lên chỉ chừa một cái đầu nàng ở ngoài, tức giận kêu lên: "Ngủ!"

Âu Dương Vũ không phải là không biết tốt xấu, nàng rõ ràng cảm giác được sự mất bình tĩnh của Dạ Trọng Hoa, giờ phút này nàng bị hắn cường thế dùng lực đặt cả người nàng giữ chặt trong ngực hắn, một chút cũng không thể nhúc nhích.Hai người thân mật khăng khít ôm ấp, Âu Dương Vũ có thể cảm nhận được rõ ràng nơi nào đó của hắn đang cương cứng.

Âu Dương Vũ sao có thể không rõ, khuôn mặt thoáng biến sắc càng không dám động đậy.

Âu Dương Vũ vẫn cứng ngắc thân mình, đôi mắt mở to.

Không biết bao lâu, thấy người đối diện không có bất kì động tác gì, chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở đều đều.

Âu Dương Vũ nằm suy nghĩ biện pháp, muốn né tránh khỏi cái ôm của hắn, nàng tung chăn ngồi dậy nhưng chưa kịp tung hết chăn ra thì lại bị hắn kéo lại vào trong lòng. Âu Dương Vũ cố gắng giãy dụa nhưng không có kết quả gì, chỉ có thể buồn bực thở hắt ra. Nếu như cái tên Tiểu Kỳ Lân kia biến mất không đúng thời điểm kia,nàng đã có thể đào tẩu ra khỏi chỗ này một cách dễ dàng.

Nhờ vầng sáng mông lung của ánh trăng, Âu Dương Vũ ngẩng đầu đánh giá người đàn ông trước mắt.

Vóc dáng hoàn mỹ hình dáng như thần thoại cổ hy lạp, da thịt bóng loáng như ngọc, nhìn qua vô cùng cao quý, làm cho người ta không dám khi dễ.

Đôi môi đỏ sẫm tron bóng cong lên. Mái tóc đen dài roi xuống, mang theo một nét tao nhã thanh cao.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng đang nhắm lại của hắn không còn tỏa ra sát khí bức người như thường hơn nữa lại có chút ôn nhuận nhu hòa, hơi thở của hắn tao nhã,tươi mát nhưng vẫn không thay đổi sự thật rằng hắn sinh ra đã là một cường nhân.

Ánh trăng thản nhiên soi sáng trên người hắn, lưu quang liễm ảnh, khung cảnh vô cùng tuyệt mỹ.

Âu Dương Vũ ở trong lòng Dạ Trọng Hoa, nhìn ngắm mãi khuôn mặt đẹp đẽ của người đàn ông này, bất tri bất giác ngủ lúc nào không hay.

Mặt trời đã mọc lên từ phía xa xa, ánh bình minh rạng đông xua tan đi màn đêm hắc ám,sương sớm bắt đầu đọng lại trên tán lá cây, chim muông bắt đầu ríu rít hót.Không biết từ chỗ nào bay tới mấy con chim hỉ tước đứng ở bồn hoa, bay nhảy hót lên líu lo, âm thanh du dương nghe thật êm tai, giống như âm thanh của trời đất nghe xong chỉ muốn đánh một giấc ngủ say.

Âu Dương Vũ nhận ra đã lâu nàng chưa có giấc ngủ say như vậy.Thật thoải mái.

Mi mắt nồng đậm như cánh ve nồng đậm khẽ run rẩy, Âu Dương Vũ chậm rãi mở mắt,chợt phát hiện trước ngực mình có cái gì đó dày dày ấm áp.

Nàng cúi đầu nhận ra rõ ràng là tay của Dạ Trọng Hoa!

Áo ngoài của Âu Dương Vũ trở nên lộn xộn, cánh tay của hắn lại đặt lên nơi mềm mại của nàng.Nếu không có lớp áo ngày của nàng, có lẽ không chỉ đơn giản là đặt lên thôi đâu mà thực sự là hắn nắm giữ thứ đó trong tay.

Dạ Trọng Hoa đôi mắt vẫn khép kín, giống như đang trong mộng đẹp, mày kiếm khẽ nhếch lên, vẻ mặt mang theo một tia thỏa mãn.

Âu Dương Vũ hít sâu một hơi, nhịn xuống con tức muốn phế đi cánh tay này của hắn...

Cuối cùng, nàng chỉ có thể âm thầm cẩn thận mà hành động, đang vừa bước xuống giường,thì ai ngờ cánh tay dài của hắn chụp lấy nàng một cái, nàng đứng không vững ngã lăn tại chỗ, Dạ Trọng Hoa xoay người một cái đem nàng đặt ở dưới thân, tay vẫn đặt ở vị trí cũ.

Âu Dương Vũ thẹn quá hóa giận,bây giờ nếu có thể nàng chỉ muốn cắn cho hắn một phát cho bỏ tức. Cánh tay Dạ Trọng Hoa như được gắn thêm con mắt, lần mò xuống thắt lưng mạnh mẽ đem vòng eo mềm mại của nàng ôm vào lòng mình.

"Trời đã sáng, ta muốn dậy!" Âu Dương Vũ khẽ nhúc nhích, ý định muốn thoát ra khỏi người hắn..

Dạ Trọng Hoa ánh mắt chợt động,hai chân thẳng tắp thon dài mạnh mẽ kẹp chặt hai chân nàng, cánh tay vươn ra kéo nàng giữ chặt trong ngực, trong miệng lười biếng phát ra: "Ngủ."

Bá đạo! vô lại!

Âu Dương Vũ quả thực là hết nói nổi mà, nàng buồn bực nhắm mắt lại, ngủ thì ngủ, để xem ai ngủ hơn ai!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thư phòng kiều diễm

Mãi cho đến khi Âu Dương Vũ tỉnh dậy, đầu mê mang một hồi,nhìn thấy phòng ốc ở đây được bài trí một cách xa lạ,khác thường, đột nhiên cả kinh, ngồi bật dậy.

Nàng nhận ra nơi này không phải là căn phòng quen thuộc của nàng, trong đầu nhanh chóng nhớ lại những chuyện đã xảy ra tối hôm qua... Suy nghĩ cẩn thận, nàng ngay lập tức tỉnh táo đứng dậy, đi chân trần xuống giường.

Bên ngoài phòng lúc này vô cùng yên tĩnh, không có a hoàn hầu hạ, cũng không có bất kỳ âm thanh gì. Âu Dương Vũ nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ đang hé mở.

Cảnh vật bên ngoài đẹp vô cùng tinh xảo, một cơn gió nhẹ lướt qua khẽ đung đưa vài cánh hoa đang vươn mình khoe sắc trong vườn, sắc hồng nhè nhàng, sắc vàng sáng chói, sắc tím trữ tình, tất cả đều khiến cho nàng giống như lạc vào thế giới thần tiên, vừa tao nhã u tĩnh, lại không mất đi khí chất.

Bầu trời xanh trong, mây trắng chầm chậm trôi, khiến cho Âu Dương Vũ không tránh khỏi việc phải ngồi đâu đó để thưởng thức cảnh đẹp động lòng người này.

Chợt nghe có tiếng động ngoài cửa, sau đó một cô nha hoàn xinh đẹp cẩn thận bưng chiếc chậu rửa mặt màu ngọc bích đi vào, cung kính cúi đầu cười nói: "Cô nương đã dậy rồi sao? Công tử có dặn đợi đến khi cô nương rửa mặt chải đầu xong thì đến gặp công tử."

Nha đầu có quả đầu được búi đơn giản, cả người toát ra vẻ thân thiện dễ gần.

Công tử? Dạ Trọng Hoa?Mắt Âu Dương Vũ tùy ý liếc nhìn cái bồn rửa mặt lung linh tinh xảo kia một cái, trong lòng có chút kinh ngạc.

Nếu nàng đoán không sai thì đây là bồn rửa mặt được chạm khắc bằng loại ngọc phỉ thúy màu xanh lục. Loại ngọc này vốn chỉ những người tài phú mới có thể sở hữu chúng, cất giữ như báu vật thế nhưng giờ lại bị Dạ Trọng Hoa dùng để làm thành cái chậu rửa mặt.... Thật đúng là quá xa xỉ.

Khóe miệng Âu Dương Vũ có chút giật giật, đứng yên để nha hoàn hầu hạ rửa mặt thay quần áo, sau khi trang điểm xong, Âu Dương Vũ nhìn lại chính mình trong gương, khẽ nở nụ cười, nụ cười khuynh quốc khuynh thành không ai sở hữu được, như vầng hào quang tỏa sáng khắp đại lục.

Nha đầu kia quả thật có một đôi tay thật khéo léo, so với việc để cho tóc của mình biến thành một quả đầu kì cục như A Tú thường ngày vẫn làm thì nha đầu này có vẻ thành thục hơn rất nhiều, Âu Dương Vũ hứng thú liền hỏi tên nàng.

"Nô tỳ là Hạ Hà."

"Hạ Hà? Vậy chắc hẳn còn có Xuân Lan, Thu Cúc và Đông Mai nữa nhỉ?" Âu Dương Vũ trêu đùa,cười hỏi.

"Cô nương thật thông minh, họ chính là tỷ muội của nô tùy nhưng chỉ có nô tỳ là phục vụ ở trong phủ này."

Sau khi Hạ Hà hầu hạ Âu Dương Vũ rửa mặt chải tóc xong liền chu đáo phục vụ Âu Dương Vũ dùng bữa, xong xuôi hết thảy Hạ Hà mới dẫn nàng đi gặp Dạ Trọng Hoa.

Vòng qua hành lang ngoằn nghèo gấp khúc, một lát sau các nàng đã đứng ngay trước sân, trước mặt là một biệt viện mang phong cách cổ kính mà tinh tế."Công tử ở trong thư phòng, cô nương tự mình vào đi." Trước công chính, Hạ Hà liền dừng bước, trên mặt mang theo ý cười giải thích:"Vì thân là nô tỳ nên tuyệt đối không thể vào."

Âu Dương Vũ quét cặp mắt nhìn xung quanh lặng lẽ đánh giá, ngước đầu lên nhìn tấm bảng hiệu trên đầu nàng cao không quá hai trượng, quan sát kỹ mặt chữ viết được điêu khắc hai chữ như rồng bay phượng múa " Tĩnh viện". Đột nhiên đáy mắt nàng hiện lên một chút trầm tư, trên mặt cũng không có bất cứ phản ứng gì, gật gật đầu, chậm rãi đi vào.

Cửa chính thư phòng mở ra, Âu Dương Vũ có thể nhìn thấy rõ ràng bố cục bên trong.

Thư phòng được bài trí xa hoa tráng lệ, nàng nhìn qua cũng biết những thứ bài trí ở đâyn gỗ kia là đồ đắt tiền, những đồ gốm sứ mỹ nghệ ở đây vô cùng tinh xảo quý báu.

Tiếng gõ cửa vang lên, bên trong nội viện truyền ra một thứ âm thanh trầm thấp, trang nhã: "Vào đi."

Âu Dương Vũ từ từ đi vào, liếc mắt nhìn tấm bình phong ngà voi phía trước, nàng nhìn thấy Dạ Trọng Hoa đang ngồi trên ghế bành bên cạnh chiếc bàn hoa mỹ lệ.

Lúc này tóc hắn thoải mái xõa ra, chỉ dùng một cây hồng trù giữ lại phần tóc phía trước, nhuyễn bào của hắn ánh lên sợi tơ vàng, khuôn mặt âm trầm và tĩnh lặng, tuyệt mỹ thâm thúy. Hàng mi tuấn lãng, đôi mắt thanh lệ,đường cong của cằm tuyệt hảo ngạo nghễ cùng lạnh lùng như băng.

Lúc này hắn tùy ý ngồi ở trên ghế, trước mặt hắn là một xấp sách thư, hắn tập trung chuyên chú nhìn vào cuốn kinh thư trên tay .

Quả thực là một nam nhân mị lực,sườn mặt hắn dưới ánh sáng mặt trời buổi sớm mai phảng phất khiến cho mắt nàng một phen chói mắt, khó có ai có thể kháng cự được mị lực tao nhã bây giờ của hắn.

Tính cảnh giác của hắn cao như vậy,sao lại không cảm nhận được sự tồn tại của Âu Dương Vũ? Ngay cả mí mắt hắn cũng chẳng thèm nhấc lên, chuyên chú nhìn vào quyển sách trước mặt. Âu Dương Vũ thầm nghĩ, hay là tên nam nhân này trong lòng xấu hổ bởi vì chuyện tối hôm qua? Nhưng nàng nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ ngớ ngẩn này, âm thầm mắng tại sao mình lại có thể suy diễn ra một giả thiết ngớ ngẩn như vậy.Hắn trước giờ là một nam nhân bá đạo cường thế như vậy, làm sao có thể quan tâm đến cảm xúc của người khác? Loại cảm giác xấu hổ mà nàng nghĩ đương nhiên sẽ không bao giờ tồn tại trong người hắn.

Có lẽ bị Âu Dương Vũ nhìn chằm chằm vào mình, Dạ Trọng Hoa khẽ động đậy thân mình, bỗng nhiên hắn ngẩng đầu, ánh mắt vẫn như thường khẽ liếc Âu Dương Vũ một cái.

Con ngươi trong mắt hắn tối đen lại bất giác lộ ra một phong thái cao quý, ngạo nghễ không ai bì kịp,đôi môi mỏng duyên dáng màu đỏ bạc có chút giơ lên, mang theo chút thần thái ngạo mạn bức người.

Tuy rằng chán ghét hắn, nhưng cái khuôn mặt yêu nghiệt đẹp chết người của hắn vô tình câu dẫn nàng. Đáy mắt hắn vẫn như cũ trong trẻo mà lạnh lùng, dùng ánh mắt dò xét nàng, sau đó lại yên lặng cúi đầu xuống tiếp tục xem văn kiện,ngón tay thon dài gõ nhẹ lên bàn thản nhiên hỏi: "Đậy rồi? Lên đây."

Âu Dương Vũ trong lòng thầm tính toán, mới sáng sớm ra sớm biết hắn là một kẻ cứng đầu, rõ ràng là hắn một mực ép nàng tiếp tục ngủ, bây giờ lại cố ý dùng giọng điệu kiểu đá xéo nàng ngủ ngày ngủ muộn đến thời điểm này mới xuất hiện trước mặt hắn? Người đàn ông này, tính cách âm trầm bất định, đúng là một kẻ khó hầu hạ. Âu Dương Vũ oán thầm, vẻ mặt lại cố tỏ vẻ thản nhiên

" Lên đây!" Dạ Trọng Hoa tiếp tục không coi ai ra gì, miệng phun ra hai chữ sau đó vẫn nhàn nhã đọc sách, cũng không hề để ý đến Âu Dương Vũ, để mặt Âu Dương Vũ đứng ở đó, đi cũng không được,không đi cũng không được.

Thấy nàng do dự nửa ngày vẫn đứng im tại chỗ, Dạ Trọng Hoa thấy thế liền đem văn kiện bỏ sang một bên đặt lên bàn, cả người hắn ngã về phía sau thành ghế, hai bàn tay bắt chéo lại đặt trên đùi hắn, hai mắt như hắc diệu bàn thạch sáng quắc nhìn Âu Dương Vũ.

Không khí trong phòng có chút yên lặng một cách quỷ dị.

Bỗng nhiên, Dạ Trọng Hoa tao nhã ngoắc ngoắc ngón tay thon dài trắng nõn lên tiếng "Lại đây."

Thanh âm thanh nhuận, lại khí thế bức người. Ánh mắt thâm thúy, lại mang một tia giá lạnh.

Từ kinh nghiệm rút ra được từ tối hôm qua,nếu phản kháng người đàn ông này thì hậu quả nàng phải gánh ắt vô cùng nghiêm trọng a. Vì là người mới đến, là kẻ bị yếu thế nên nàng không thể không khuất phục, bây giờ trước mắt hắn, nàng phải giả vờ thuận theo ý của hắn mà hành động. Nhưng cái cảm giác nàng tự đưa mình đến miệng sư tử như thế này thật sự khiến cho lòng tự tôn của nàng có chút tổn thương.

Thấy động tác của Âu Dương Vũ chậm chạp bất động, đôi môi mỏng khẽ nhếch, hiện lên chút ý cười như có như không, nháy mắt xua tan sự nghiêm túc cứng rắn ở đuôi lông mày, toàn bộ đường nét gương mặt trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

Dạ Trọng Hoa thản nhiên quét mắt liếc nhìn nàng, trầm giọng cảnh cáo: "Biểu hiện tối hôm qua của ngươi khiến bổn vương hài lòng bao nhiêu thì hôm nay lại khiến bổn vương mất hứng bấy nhiêu."

Trong lòng Âu Dương Vũ âm thầm mắng hắn, gì mà hài lòng với mất hứng, cũng là cảm xúc của anh, tôi chả thèm quan tâm. Nghĩ vậy liền hung tợn trừng mắt nhìn hắn, sau đó cũng thỏa hiệp đi đến chỗ hắn

"..."

Ngay khi khoảng cách giữa nàng với Dạ Trọng Hoa chỉ còn cách vài bước chân, Âu Dương Vũ chợt dừng lại, cảm giác sau lưng đột nhiên trở nên căng thẳng. Bỗng một cánh tay thon dài mạnh mẽ ghì chặt lấy eo của nàng, cả người nàng mất thăng bằng thuận thế ngã vào lòng của Dạ Trọng Hoa...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hổ phách chi tâm

Dạ Trọng Hoa giữ lấy eo Âu Dương Vũ, ôm nàng giam cầm vào trong ngực mình.

Không để cho Âu Dương Vũ có cơ hội giãy dụa, đôi môi của hắn mang theo chút nồng hậu lưu luyến nhanh chóng bao trùm lên hai cánh môi mỏng của nàng hôn lên, lặng lẽ mà triền miên, kiều diễm vô cùng, Âu Dương Vũ dường như bị hút cạn không khí bởi nụ hôn bất ngờ của Dạ Trọng Hoa

Lại hôn, lại hôn...

Đợi đến khi nhận ra thiên hạ trong lòng hắn hô hấp trở nên khó khăn, lúc này Dạ Trọng Hoa mới thỏa mãn, cắn nhẹ hai cánh môi đã sưng mọng của nàng.

Đợi đến khi môi nàng được tự do, Âu Dương Vũ lập tức há miệng hô hấp.

Không thể không thừa nhận lúc nãy một chút nữa thôi, nàng sẽ sa vào nhu tình triền miên của Dạ Trọng Hoa.

Cũng may là chỉ có một chút thôi. =.=

Hai gò má trắng nõn của Âu Dương Vũ như nhiễm sắc hồng.đôi mắt nhiễm một tầng nước mang chút mê hoặc lạ thường, nàng nhanh chóng né tránh quay đầu sang một bên nhắm chặt mắt lại đợi cho đến khi tâm tư của mình trở về trạng thái tĩnh, Âu Dương Vũ từ từ mở mắt ra thần sắc bình tĩnh có chút lạnh lùng,không thể nhìn ra cảm xúc của nàng lúc này.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy đáy mắt nàng vừa trong trẻo nhưng lạnh lùng xa cách, mày kiếm nhíu lại, tựa hồ có chút hờn giận, bất quá hắn vẫn im lặng,ngón tay thon dài cầm chiếc hộp nho nhỏ tinh xảo trực tiếp ném vào lòng Âu Dương Vũ.

"Đây là cái gì?" Âu Dương Vũ mặt mày khó hiểu, bất động thanh sắc hỏi.

"Tự mình mở ra xem." Dạ Trọng Hoa thần sắc thản nhiên, ngữ khí cũng lạnh lùng.

Đúng là tò mò thì sẽ hại chết mèo mà, nếu Âu Dương Vũ có thể lựa chọn, nàng tuyệt đối sẽ không mở ra, thậm chí nàng muốn vứt nó đi một xó nào đó, bởi vì nàng có dự cảm, bên trong chiếc hộp này có cái gì đó mà nàng thực sự không thể dính líu được.

Nhưng lúc này cái tên Dạ Trọng Hoa này đang nhìn nàng chằm chằm từ trên xuống dưới, miệng hắn bất giác câu lên một chút ôn nhuận hòa hoãn cười yếu ớt, nhưng là ý cười cũng không thật trong đáy mắt, hơn nữa khí thế uy nghiêm của hắn cùng khí thế uy hiếp bức nhân kia. Nàng đảm bảo rằng, nếu nàng dám cự tuyệt, hắn tuyệt đối sẽ lại bức nàng, chà đạp nàng.

Thật sự là từ trước đến nay nàng chưa có lần nào bị nghẹn tức vì cảm giác thất bại như lúc này a. Âu Dương Vũ âm thầm nắm chặt tay, mười ngón chậm rãi mở chiếc hộp ngọc tinh xảo ra.

Âu Dương Vũ trong nháy mắt bị đồ vật trong chiếc hộp nhỏ hấp dẫn, đồng thời, nàng tựa hồ cảm giác được âm thanh mỏng manh của Tiểu Kỳ Lân truyền đến nhưng là thanh âm cực nhanh lại cực ngắn, cứ như là ảo giác.

Chỉ thấy bên trong chiếc hộp nhỏ này có một viên trân châu màu hổ phách nằm lẳng lặng ở đó tỏa ra đủ loại sắc màu,ước chừng viên trân châu đó có kích thước to bằng đầu của con bồ câu, viên trân châu như hệ thống chuyển màu thần kì, khi mang màu xanh mát lạnh của biển, khi thì khoác lên mình sắc đỏ rực rỡ, lúc thì trở nên dịu dàng với màu tím huyền ảo,... thật lộng lẫy.Trân châu hổ phách này dường như có một loại ma lực, nó có thể khiến cho người ta phải lún sâu vào ánh mắt đầy bí ẩn thần kỳ không một lối thoát.

Càng làm cho Âu Dương Vũ động tâm hơn nữa là nàng có thể khẳng định, viên hổ phách này có quan hệ mật thiết với Tiểu Kỳ Lân, nếu nàng không nghe lầm thì vừa rồi trong đầu nàng vừa hiện lên âm thanh khẩn trương của Tiểu Kỳ Lân: phải cướp về!

"Thích không?" Âm thanh dò hỏi của Dạ Trọng Hoa vang lên vừa tao nhã lại trong trẻo nhưng lạnh lùng cao quý.

Khóe mắt Âu Dương Vũ khẽ động, bên môi cong lên ý cười tươi, thần sắc thản nhiên: "Ừ, đồ tốt, có thể bán được không ít tiền nha?"

"Ngốc!" Dạ Trọng Hoa vươn ngón tay trỏ thon dài của mình nhẹ gõ lên trán nàng: "Cầm lấy! Nếu làm mất, hay bán đi đừng nói là Âu Dương phủ, ngay cả Đông Tấn quốc cũng không bồi thường nổi đâu."

"Vật quý giá như vậy, ngươi... vẫn nên giữ lại đi, ta nhận không nổi." Âu Dương Vũ nghĩ vẫn phải trả lại chiếc hộp nhỏ đó cho Dạ Trọng Hoa.

Không phải chỉ là một viên hổ phách thôi sao, bổn cô nương không cần, lúc này có thể nhìn ra được hai chữ không cần được viết rõ ràng trên mặt Âu Dương Vũ.

"Bổn vương còn tưởng rằng ngươi sẽ thích, nếu đã không muốn nhận thì bổn vương không ép ngươi." Mặt mày Dạ Trọng Hoa vẫn giữ thái độ thản

nhiên, đạm mạc, dường như không hề để tâm đến lời từ chối của Âu Dương Vũ, chỉ vươn tay cầm hộp nhỏ đó lấy về.

Âu Dương Vũ giống như bị sét đánh, mặt nàng trở nên đen thui. Dạ Trọng Hoa không phải là người rất bá đạo cường thế hay sao? Nghe xong lời cự tuyệt của nàng không phải là nổi giận sau đó ép nàng phải nhận lấy sao? Nàng đã chuẩn bị tâm lý tiếp nhận sự cưỡng ép của hắn, thế nhưng Dạ Trọng Hoa không những không làm vậy còn thoải mái đưa tay nhận lại món đồ từ tay nàng.

Dạ Trọng Hoa cũng có loại phản ứng này sao? Không phải hắn đang âm mưu tính toán gì chứ?

Viên trân châu hổ phách kia a... Quả thật nàng thật sự bị hấp dẫn bởi nó, Tiểu Kỳ Lân chắc chắn sẽ vô cùng hài lòng với viên trân châu hổ phách này. Nàng cứ như vậy nhìn chiếc hộp tinh xảo đó từ từ rời khỏi tay nàng và giờ đây đang nằm trọn trên bàn tay thon dài của hắn. Tâm tình Âu Dương Vũ có chút phức tạp.

Dạ Trọng Hoa nhìn nàng như không, đôi mắt trong suốt so với bầu trời xanh ngoài kia thì cũng không bằng, so với bầu trời đêm đầy sao thì lại sáng ngời hơn, lặng lẽ nhìn biểu tình vừa kinh ngạc vừa oán niệm của Âu Dương Vũ lúc này, môi hắn khẽ nâng lên một nụ cười thâm sâu khó lường.

Nhìn theo ánh mắt ngưng đọng của hắn, trên mặt của Âu Dương Vũ lại càng biểu tình oán niệm càng nồng đậm, Dạ Trọng Hoa khẽ cười một tiếng, mở chiếc hộp nhỏ ra, lấy viên hổ phách chi tâm, vươn ngón tay trắng nõn tron bóng thon dài ra, cẩn thận giúp nàng đeo lên.

Âu Dương Vũ sau khi phục hồi tinh thần lại hết sức, Dạ Trọng Hoa đã muốn giúp nàng mang tốt lắm.

"Cứ giữ đi, đợi khi gặp hoàn cảnh khó khăn còn giúp ngươi không ít việc đâu." Dạ Trọng Hoa mở miệng chế nhạo.

"À, nếu Dạ công tử đã cố ý muốn tặng cho bổn cô nương, bổn cô nương cũng không để ngươi phải mất mặt nên đành cố mà nhận vậy." Âu Dương Vũ kiêu ngạo mở miệng theo bản năng chạm vào nó.

Ở góc độ Âu Dương Vũ đang đứng sẽ không nhận ra, khóe miệng Dạ Trọng Hoa giơ lên độ cong chợt lóe qua, tâm tình của hắn bây giờ không ai có thể nắm bắt được

"Phụt ——" một đạo rất nhỏ tiếng cười theo cửa sổ linh phía dưới truyền đến, Âu Dương Vũ tai thính mắt tinh, lập tức theo bản năng liền hướng cái kia phương hướng nhìn lại.

"Lăn ra đây." Đôi mắt Dạ Trọng Hoa nhợt nhạt híp lại,một luồng khí vương giả cường đại ngay lập tức bao phủ quanh thân hắn khí phách vô cùng vương giả.

Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ cùng đưa mắt nhìn chăm chú về hướng đã phát ra tiếng cười đó, một thân ảnh từ từ bước ra hé lộ dung nhân tuấn dật tuyệt mỹ,mang theo tiếng cười thật to,thêm vào đó là một chút xấu hổ nói: "Hắc hắc, thực khéo a, rõ ràng là mới sáng sớm tinh mơ các ngươi lại đến thư phòng thế này, Ta chỉ tình cờ muốn tìm một cuốn sách ở đây...tình cờ xem được một đoạn kịch tình cảm a.., hắc hắc..."

Chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, Âu Dương Vũ ngay lập tức nhận ra, nam nhân trước mắt này là cái tên phong lưu tối hôm qua xuất hiện ở núi giả cùng với nàng và Dạ Trọng Hoa.

"Không tìm được sách, lại có thể thấy được một màn này coi như cũng đáng nhỉ?" Âu Dương Vũ âm sâu lên tiếng. Tại sao mỗi lần Dạ Trọng Hoa trêu chọc, chiếm tiện nghi của nàng thì đều bị cái tên Vân Thương này chứng kiến toàn bộ? Điều này khiến nàng không khỏi có chút xấu hổ.

Vân Thương không có đáp lại, ánh mắt lại một lần nữa đánh giá nàng, rồi lại đưa mắt nhìn chằm chằm vào cổ nàng như thế muốn vạch cả cổ áo nàng ra để xem xét.

Âu Dương Vũ mặt mày trở nên khó chịu, thủy mâu giống như băng ngọc Lưu Ly, khuôn mặt nhất thời đông cứng lại.

Dạ Trọng Hoa từng bước tiến lên chắn trước mặt Âu Dương Vũ,đôi mắt hiện lên ý cười nhợt nhạt, lại mang theo một tia lo lắng: "Xem xong rồi thì cút đi!"

"Nhưng mà Dạ Nhị...có phải kia là hổ phách chi tâm không?" Vân Thương bước lên hai ba bước tiến về phía Âu Dương Vũ, tầm mắt chăm chăm nhìn chăm chú vào cổ áo nàng, hận không thể vạch ra để kiểm tra một phen.

Trên mặt Dạ Trọng Hoa lúc này, ngoài mặt thì vẫn ung dung tuấn nhã tươi cười nhưng bên trong lời nói đã trở nên lạnh lẽo nghe như có mùi tanh của máu quanh đây: "Từ lúc nào lá gan của tiểu tư ngươi lại to ra thế?"

Đối diện với cặp mắt thị huyết của Dạ Trọng Hoa, Vân Thương bỗng nhiên cảm thấy có chút hụt hẫng, chột dạ, hắn sờ sờ cái mũi, cười khổ nói: "Không không, Ta đã quấy rầy khoảng thời gian ngọt ngào của hai vị đây nên các ngươi....cứ tiếp tục đi...."

Lúc hắn rời đi thì đột nhiên dừng bước quay người lại liếc Dạ Trọng Hoa với ý vị thâm sâu khó hiểu cuối cùng lại lắc đầu rời đi.

Âu Dương Vũ theo bản năng sờ lên viên hổ phách chi tâm trên ngực mình, trong lòng hiện lên một tia nghi hoặc, viên hổ phách chi tâm này rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hoàng tử Dạ Nhị

Âu Dương Vũ rời khỏi Dạ Trọng Hoa, sau đó rất nhanh chóng về lại phủ. Một đêm không về, nếu như bị người khác phát hiện cái đang chờ đợi nàng là gì nàng rõ ràng biết được.

Nàng vừa bước vào sân liền nhìn thấy khuôn mắt tái nhợt mặt không còn chút máu của A Tú, nàng ngay lập tức bị A Tú kéo lại nhìn tới nhìn lui nhìn trên nhìn xuống sợ hãi lên tiếng: "Mới sáng sớm mà người đã đi đâu vậy? Thực sự hù dọa nô tỳ chết đi được?."

Thì ra là nha đầu kia nghĩ rằng nàng chỉ đi ra ngoài vào buổi sáng thôi a. Tốt! Rất tốt nếu không nàng sẽ lại phải khổ sở vì phải tìm lý do để nói dối nàng.

Tối hôm qua là nàng đến Tôn phủ để ăn trộm, mới trải qua có một đêm mà đã xảy ra bao nhiêu chuyện thế này, cùng Dạ Trọng Hoa ở chung một chỗ, khoảng thời gian đó với nàng mà nói thì vô cùng dài a.

Cầm lấy chén trà từ tay A Tú, đáy mắt Âu Dương Vũ hiện lên một tia giảo hoạt, lại ra vẻ không biết hỏi: "Phu nhân và hai vị tỷ tỷ của ta có phái người tới đây không?"

A tú khóe môi hiện lên ý cười cùng chút hưng phấn cười khúc khích khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên đến bên tai Âu Dương Vũ nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, đám người bọn họ hôm nay không có đến a, các nàng đang gặp rắc rối lớn a."

"Hả?" Âu Dương Vũ vờ làm ra vẻ kinh ngạc, lên tiếng hỏi thăm: "Sao lại thế này? Các nàng gặp phải chuyện rắc rối gì sao?"

"Tiểu thư chắc vẫn chưa biết, sáng sớm hôm nay có rất nhiều người của Tôn phủ đến,không biết người nọ đã cùng phu nhân nói những gì, chỉ thấy phu nhân đột nhiên ngất xỉu." A tú chớp chớp đôi mắt tỏ vẻ sung sướng khi thấy người như bà ta gặp tai họa như vậy, nàng tiếp tục nói, "Mời đại phu đến xem bệnh cho phu nhân cũng thật vất vả, sau khi làm cho phu nhân tỉnh lại, phu nhân đột nhiên trở nên giận dữ đạp phá đồ đạc xung quanh, vừa khóc vừa nháo cả phòng, tình hình bây giờ rất hỗn độn."

"Thật sao? Thật sự là một chuyện cực kỳ thú vị".Âu Dương Vũ tinh tế đưa ngón tay cầm ly trà thưởng thức, hơi nước từ trà bốc lên dày đặc như sương mù che đi đôi mắt tràn đầy ý cười của nàng, "Đúng rồi, em ra ngoài hỏi thăm xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

"Vâng, nô tỳ đi ngay." Nhận được mệnh lệnh của Âu Dương Vũ, A Tú mặt tươi cười chạy ra ngoài.

Không mất nhiều thời gian, A Tú tinh thần hưng trí bừng bừng trở về, mang thông tin mới nhất báo cáo với Âu Dương Vũ: "Tiểu thư, mọi người bên ngoài đồn rằng Tôn phủ hôm qua bị mất trộm!"

"Chỉ là trộm thôi, phu nhân vì cớ gì lại lên cơn điên như vậy?" Âu Dương Vũ bày ra vẻ nghi hoặc hỏi.

"Ai da tiểu thư không biết đó thôi, nghe nói ——" A Tú lại gần bên tai Âu Dương Vũ nhỏ giọng nói, "Tôn phủ hôm qua bị cướp rất nhiều bảo vật, hiện ở bên ngoài đều điên cuồng truyền miệng cho nhau rằng Tôn Đại tướng quân khi đóng quân ở Tây Bắc bóc lột người dân ở đó, đặt nặng sưu thuế, chém giết bóc lột bây giờ lại phát hiện có một kho chứa bảo vật như vậy nữa!"

Nghe A Tú tường thuật lại, Âu Dương Vũ không khỏi có chút buồn cười. Tôn phủ mất đi bảo vật như thế nào có bao nhiêu đâu, nàng khẳng định chuyện áp bức bóc lột người dân để hôi của hoàn toàn là sự thực nhưng việc hắn có nhiều bảo vật kho báu thì nàng chắc chắn lời đồn này quả thực hơi quá đó.Bất quá, tin đồn đã lan truyền nhanh như vậy, Tôn phủ chẳng phải đang lâm vào thế bị động sao?

Nếu như bọn hắn thể thốt phủ nhận không có đống của cải thừa kia chẳng phải đang nói dối trắng trợn?

Nếu bọn họ thừa nhận có tham ô cùng cường bạo như vậy thì liệu tương lai của hắn sẽ đi về đâu, liệu hoàng thượng có còn dám giao binh quyền cho hắn nữa không?

Người đưa ra lời đồn này hẳn chắc phải có mối thù hằn lớn với Tôn phủ lắm đây!? Đây không hẳn chỉ đơn giản là một sự trả thù mà là một âm mưu chính trị rõ ràng. Hắn sẽ lâm vào cục diện tiến thoái lưỡng nan, thừa nhận cũng khó mà phủ nhận cũng không dễ dàng.

Quả là một thủ đoạn cao minh, Âu Dương Vũ biết tin đồn này không phải tự nhiên từ trên trời rơi xuống mà có, nàng có thể nghe ra được mùi của âm mưu chính trị từ đây, bày mưu tính kế kế, quả thâm thúy.

Trong đầu nàng bỗng nhiên hiện ra gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng cao quý của Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ trong lòng xuất hiện lên một tia hoài nghi: Có khi nào người đứng sau vụ này là hắn không?

Bất quá cũng chỉ là giả thiết của nàng thôi, nàng không có lá gan chạy tới chính miệng tra khảo hắn đâu. Đối với tên man nhân nguy hiểm như Dạ Trọng Hoa này, nàng đã quyết định phải cách xa hắn ra, bởi vì một khi đứng trước mặt hắn, nàng có một loại cảm giác thất bại chưa bao giờ có.

Mấy ngày sau khi tin đồn dần dần đã được lắng xuống,Âu Dương Vũ cuối cùng cũng được bình yên. Để có thể bịt miệng dân chúng, tôn phủ đã phải cắn

răng bỏ ra mấy nàng lượng bạc để chôn vùi nó.Hôm nay A Tú sau khi đi ra ngoài trở về thì tâm tình đột nhiên thay đổi, đáy mắt hưng phấn như thế nào đều che dấu không được.

"Có cái gì thì nói ra đi?" Âu Dương Vũ tức giận liếc nhìn nàng một cái.

A tú biểu tình nhất thời vui lên, nàng thao thao bất tuyệt nói: "Tiểu thư, người có biết không? Hoàng tử Dạ Nhị của Tây Lăng quốc đến Đông Tấn quốc của chúng ta rồi,nghe nói là đến để cầu thân a!"

"Hoàng tử Dạ Nhị?" Âu Dương Vũ lắc đầu,cái tên này nàng chưa từng nghe qua mà căn bản nàng cũng không có hứng thú để quan tâm.

"Tiểu thư, sao người có thể không biết Hoàng tử Dạ Nhị nổi tiếng được cơ chứ?" A Tú đưa vẻ mặt không đồng tình nhìn chủ tử nhà nàng, điệu bộ trở nên vô cùng đáng thương a.

"Hắn ta thực sự rất giỏi sao? Mà vì sao chủ tử em phải quan tâm hắn?" Âu Dương Vũ cảm thấy tâm trạng vui vẻ của A Tú liền cười hỏi.

"Ai, tiểu thư, trước kia lúc ngài còn mê luyến Hoài An vương, người còn chính mồm chính miệng mình nói nếu nói đến người đàn ông giỏi giang nhất thiên hạ đại lục là ai thì người đó chính là Hoàng tử Dạ Nhị của Tây Lăng quốc, sau đó ngay cả sắc mặt Hoài An vương cũng trở nên khó coi.Lúc trước người chẳng phải nói như vậy sao?" A Tú cố ý nhắc nhở Âu Dương Vũ, "Dạ Nhị hoàng tử là một người văn võ song toàn, hào hoa phong nhã, văn thao vũ lược, không có thứ gì mà không làm được, ngài ấy được mệnh danh là chiến thành trong truyền thuyết, đánh đuổi quân xâm lược ra khỏi tây Lăng quốc, nhân dân ở đó luôn sống trong ấm no hòa bình.Mọi người đều nói lão hoàng đế ở Tây Lăng quốc luôn duy trì được sự hưng thịnh cùng hùng mạnh như thế là nhờ sinh ra đứa con tài năng như vậy!

"Thật à?" Âu Dương Vũ chợt có một tia hứng thú, có thể nắm giữ một nửa giang sơn như hắn, tên Dạ Nhị này quả thật là một nhân tài "Đúng vậy đúng vậy, tiểu thư sao lại có thể quên được chứ? Không chỉ có công chúa đoạn chỉ Nam Phong mà ngay cả công chúa Bắc Hoa xưa nay được người đời xưng là một mỹ nhân vừa tao nhã vừa lạnh lùng cũng đối với hoàng tử Dạ Nhị vừa gặp đã thương đã nhớ." A Tú kích động nói liên tục, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, "Nhưng vị hoàng tử Dạ Nhị này đối với nữ nhân vô cùng khinh thường cùng chán ghét, ngay cả liếc mắt hắn cũng không thèm liếc luôn a!"

"Lợi hại như vậy sao? Thế cái tên hoàng tử Dạ Nhị tên gọi là gì?" Âu Dương Vũ thuận miệng hỏi.

"Dạ Phi Bạch, tên của hắn là Dạ Phi Bạch ——" A Tú cười nói, "Tên này,toàn bộ đại lục chúng ta không ai không biết cả."

Dạ Phi Bạch sao? Có cơ hội, phải cùng hắn mở mang kiến thức một chút

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Cơ trí ứng phó

Đúng là nha đầu mồm miệng giảo hoạt. Âu Dương Vũ thản nhiên phun ra một câu: "Đem lại đây, vừa lúc ta đang đói bụng, bổn tiểu thư muốn nếm thử."

Nàng một chút cũng không tin rằng Tôn thị lại trở nên nhân từ đến mức sai người hầu mang tổ yến quý giá đến dâng tận miệng mình.

Bát canh tổ yến từ từ đưa tới trước mặt Âu Dương Vũ, nàng tinh tế nhìn thoáng qua, thầm nghĩ trong lòng, thật đúng là tổ yến thượng đẳng, ít nhiều gì cũng năm mươi lượng bạc.

Âu Dương Vũ nhẹ nhàng lấy muỗng bắt đầu nếm thử, lúc này bát tổ yến vẫn còn nóng có chút phỏng tay, nàng nhẹ nhàng thổi một ngụm, mũi liền ngửi sau đó có chút giật mình, bởi vì nàng nhận ra có một mùi hương lạ tỏa ra lượn lờ trong không khí.

Hơn nữa, nếu cẩn thận nhìn kĩ,nàng phát hiện ra bát tổ yến này đã bị ai đó động chạm qua.

Âu Dương Vũ nhíu mày nhìn Mặc Nhi liếc một cái, thấy nàng bất giác nuốt nước bọt, chống đỡ ánh mắt đang gắt gao nhìn chằm chằm vào mình. Nàng không khỏi âm thầm cười lạnh. Âu Dương Vũ suýt chút nữa thôi là bị người khác tính kế..

"Ngũ tiểu thư, người dùng xong chưa?" Đây chính là tổ yến thượng đẳng rất tốt cho việc bổ dưỡng thân thể a. Mặc nhi định mở miệng nói thêm thì nghĩ tới cái gì đó lại đem những lời nói đó nuốt vào.

"Ừ, vì ta thấy miệng lưỡi có chút đắng cho nên đột nhiên cảm thấy ăn gì cũng không ngon." Âu Dương Vũ lấy khăn lụa tinh tế lau môi, bình tĩnh nói.

"Vậy nô tỳ có thể mang bát cháo đó đi được chưa?" Mặc nhi đáy mắt hiện lên một tia hưng phấn

Âu Dương Vũ môi bạn nở ra nụ cười yếu ớt nói: "Thật đáng tiếc, thế này đi, bát cháo tổ yến này ta thưởng cho ngươi, vì ngươi nói nó rất quý giá nên đừng có lãng phí."

Mặc Nhi đáy mắt hiện lên một tia kích động, sợ Âu Dương Vũ đổi ý, nhanh chóng cảm tạ nói: "Nô tỳ cảm tạ Ngũ tiểu thư đã ban cho. Đúng lúc nô tỳ cũng cảm thấy có chút đói bụng."

Âu Dương Vũ môi bạc cong lên ý cười khinh mạc, nàng đứng dậy, chậm rãi nói: "Ngươi cứ từ từ ăn, không cần vội. A Tú, ngồi tâm sự cùng Mặc nhi đi."

Để lại hai nha hoàn ngồi đó, Âu Dương Vũ đứng dậy đi vào nội viện.

Ước chừng được nửa canh giờ, A Tú lúc này chậm rãi tiến vào, vẻ mặt có chút phức tạp, muốn nói lại thôi.

Âu Dương Vũ một bên chải đầu một bên nhíu mày nhìn nàng một cái: "Muốn nói gì thì nói đi, ấp a ấp úng không ra cái bộ dáng gì hết?"

A tú nghĩ nghĩ, cố lấy dũng khí hỏi: "Tiểu thư, bát tổ yến kia thực quý báu a, thân thể tiểu thư trong thời gian này lại càng phải được tẩm bổ, sao người có thể nhường cơ hội tốt này cho Mặc Nhi? Nếu lúc đó người chưa muốn ăn thì giữ lại tối nô tỳ sẽ hâm nóng cho người rồi thưởng thức sau cũng được mà."

Từ nhỏ đến lớn, tiểu thư chưa bao giờ được hưởng những của ngon vật lạ bao giờ, hôm nay vất vả lắm mới nhận được thứ đồ tốt mà tiểu thư nhà mình lại lãng phí như thế. Có trời mới biết ngay khi Mặc Nhi mang bát canh tổ yến đi, tim của nàng dường như muốn rỉ máu.

Âu Dương Vũ không nhanh không chậm nhìn bộ dạng đầy vẻ tiếc rẻ của A Tú, gương mặt lạnh lùng của nàng dần trở nên sáng lạn hơn, tươi cười bảo: "Nha đầu ngốc, cũng may là ta biết bản chất con người của em chứ nếu là người khác nhìn vào còn nghĩ rằng em đang tiếc của, à đúng hơn là em đang hận chủ tử của em vì đã thưởng bát canh tổ yến đó cho Mặc Nhi mà không phải cho em nữa đó."

"Tiểu thư..." A Tú có chút ngượng ngùng cầm lấy cây lược gỗ, một chút một chút chải lên mái tóc đen dài mềm mại như tơ lụa kia.

"Em nghĩ rằng ai cũng có thể dễ dàng thưởng thức được bát canh tổ yến quý giá đó sao? Huống chi là Mặc Nhi, cô ta chưa đủ phúc phận đó đâu." Sau một lúc lâu, Âu Dương Vũ cầm lấy sợi tóc lên trêu đùa không một chút do dự đem những lời này nói ra.

A tú có chút hiểu được, lại tựa hồ có chút không hiểu... Nàng đang định hỏi lại, Âu Dương Vũ lại lắc đầu: "Đi, chuẩn bị chút nước ấm, chủ tử em muốn tắm rửa thay quần áo."

A Tú mang theo một bụng đầy hoài nghi rời đi, Âu Dương Vũ trở lại vẻ bình tĩnh thường ngày, đôi mắt nàng hiện lên chút hàn băng.

Vì sao Tôn thị lại ra tay với nàng?

Âu Dương Vũ nhớ lại có lần A Tú có đề cập đến một số thông tin có liên quan đến Hoàng tử Dạ Nhị của Tây Lăng quốc Dạ Nhị, trong lòng nàng đột nhiên có linh cảm.Lần này Tôn thị đích thân ra tay,chẳng lẽ có liên quan đến sự xuất hiện của tên hoàng tử Dạ Nhị đó?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Hóa giải tâm kế

Ánh chiều tà dần dần buông xuống nhường chỗ cho ánh trăng đêm, toàn bộ đại lục phảng phất như được phủ thêm bởi một lớp kim sa, những vì sao sáng lấp lánh trên trời khiến cho người ta có cảm giác say mê đắm chìm vào trong đó.

Âu Dương Vũ nằm ở trên giường, trong đầu nàng suy nghĩ về những chuyện phát sinh gần đây từ lúc mà nàng xuyên qua. Tuy rằng chỉ có mấy tháng,nhưng nàng dường như có cảm giác như cả đời. Nhắm mắt lại, ánh trăng sáng tỏ khẽ chiếu soi hàng mi dài của nàng, không cách nào thấu hiểu được đôi mắt âm trầm ẩn giấu một tia lạnh như băng.

Bất tri bất giác,gương mặt tuyệt sắc cùng lãnh khốc chợt hiện lên trong tâm trí của nàng.

Hàng mi tuấn lãng, đôi mắt thanh lệ mang theo sự ngạo lạnh như băng. Hắn khi thì ôn nhuận, tà mị trầm thấp, khi thì lại cường thế bá đạo, bừa bãi thao túng, thâm sâu khó lường vô cùng thần bí, không ai có thể nhìn ra được tâm tư của hắn.

Tên nam nhân như vậy, mỗi một động tác nhấc tay nhấc chân lên đều mang một khí tức bức cường một loại cường giả không ai sánh kịp,ở bên cạnh hắn chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Âu Dương Vũ nhìn viên hổ phách chi tâm được đeo trên cổ mình. Dưới ánh trăng ngoài cửa sổ trong trẻo nhưng lạnh lùng ấy, hổ phách chi tâm chợt như ánh hào quang chói lọi, mỹ miều khiến cho người ta hít thở không thông, chỉ hơi xem liếc mắt một cái, viên trân châu giống như mạnh mẽ áp chặt vào người nàng, không tháo ra được.

Ngoài việc khiến cho nàng tim đập thình thịch ra, Âu Dương Vũ tạm thời vẫn chưa có phát hiện viên hổ phách chi tâm này còn có một công dụng khác.

Vốn nàng nghĩ sau khi sở hữu viên hổ phách chi tâm này thì sẽ biết được chút tình hình bây giờ của Tiểu Kỳ Lân, nhưng hiện tại xem ra ý định này vẫn còn xa vời quá. Tiểu Kỳ Lân biến mất, cánh cửa không gian của nàng lại không mở được, kể từ đó đến nay nàng làm việc gì cũng không có bất kì phương tiện gì hỗ trợ.

Âu Dương Vũ trong lòng ngàn lần oán niệm lại bất đắt dĩ thở dài.

Sáng sớm, mặt trời đã lên cao, một vòng mặt trời đỏ xa xa từ từ nhô lên, ánh bình minh như trút bỏ đi xiêm y xinh đẹp vốn có, trở nên tuyết trắng như biển sâu bạch ngọc.

Bên ngoài biệt viện vô cùng yên tĩnh lúc này chợt vang lên tiếng bước chân từ xa vọng vào.

Không bao lâu sau, trong viện liền vang lên một đạo thanh âm, Âu Dương Vũ nhận ra, đó là người hầu cận bên cạnh Tôn thị - Tôn ma ma.

"Trời còn sớm, ngũ tiểu thư chắc vẫn còn chưa muốn dậy nhỉ? Xem ra là lão nô đến quá sớm rồi." Tôn ma ma ngoài cười nhưng trong không cười đi vào, thần thái tự nhiên, giống như đang dạo hoa viên nhà mình.

A tú ngăn tôn ma ma đang hướng về phía phòng ngủ của Âu Dương Vũ mà đi vào nhanh nhảu nói: "Tôn ma ma xin dừng bước, ngũ tiểu thư lúc này chưa có tỉnh dậy, có chuyện gì Tôn ma ma cứ nói qua với ta là được."

Nếu là lúc trước, A Tú sẽ không dám ngăn cản Tôn ma ma nửa bước, nhưng từ khi ở bên người Âu Dương Vũ mấy ngày nay, nàng đương nhiên đã có chút tự tin hơn nhưng lo lắng cùng sợ hãi vẫn chưa cải thiện được nhiều.Tôn ma ma bất giác nhíu chặt chân mày, rất nhanh sau đó, bà ta mang theo đạo âm thanh đắc ý cười nói thêm: "Bây giờ còn chưa dậy? Không lẽ Ngũ tiểu thư trong người không khỏe hay không? Có cần đi mời đại phu?"

A tú bất ngờ ngước nhìn Tôn ma ma, mới sáng tinh mơ hỏi thăm như thế có khác gì đang rủa chủ tử nhà nàng đâu?

Thấy thần sắc đại biến của A Tú như thế, trong mắt Tôn ma ma chợt hưng phấn, lại cố ý mang theo ngữ điệu thở dài an ủi: "Ngũ tiểu thư đến bây giờ bệnh vẫn chưa khỏi như thế sao? Thật sự là đáng tiếc, vô cùng đáng tiếc."

Mày A Tù càng nhíu chặt hơn. Tôn ma ma cứ như vậy đặt điều, tự mình quyết định như vậy. Nàng dựa vào đâu mà khẳng định tiểu thư nhà mình có bệnh trong người chứ?

A tú bất động thanh sắc bất giác cười nhẹ, nói: "Tôn ma ma đáng tiếc cái gì a? Chẳng lẽ bệnh tình của tiểu thư nhà ta lại đến phiên Tôn ma ma nhảy chân vào sao?" Được Âu Dương Vũ dạy dỗ,hiện tại nha đầu kia đã rèn được cho mình một khí thế trầm ổn.

Tôn ma ma nương theo ống tay áo lấy ra một tấm thiếp mời, giơ ra trước mặt A Tú, dùng giọng khinh thường thản nhiên lên tiếng thông báo: "Đây là thiếp mời do Hoài An vương sai người mang đến,mời riêng Ngũ tiểu thư tham gia yến thưởng lan năm nay,không phải Ngũ tiểu thư trước kia vẫn đều hy vọng được tham gia sao? Hiện giờ có cơ hội thế này nhưng thật đáng tiếc a... chung quy cũng là do định mệnh a!"

A tú thấy bà ta bất kính với chủ tử nhà mình, đáy mắt hiện lên một chút hờn giận, giật lấy tấm thiếp mời, tinh tế xem qua mặt chữ trên đó, sau đó mới cất tấm thiếp mời ấy vào trong ống tay áo, nhân tiện lãnh đạm nhìn Tôn ma ma nói: "Tôn ma ma mời ngồi, lúc này chắc tiểu thư cũng đã tỉnh, hẳn ngươi có chuyện muốn nói với chủ tử nhà ta"

A tú vén rèm lên đi vào trong phòng, lúc này Âu Dương Vũ sớm đã rửa mặt chải đầu xong. Vừa rồi lúc A Tú cùng Tôn mẹ ở ngoài nói chuyện với nhau nàng ở trong này đều nghe rõ mồn một cho nên nàng có thể hiểu được bát tổ yến hôm qua Tôn thị sai người mang qua cho nàng hẳn là có dụng ý.

Âu Dương Vũ cùng A Tú, từ từ đi ra ngoài.

Tôn ma ma nhìn trong nháy mắt nhìn về phía Âu Dương Vũ, không khỏi ngốc lăng đứng đó.

Bởi vì hôm nay Âu Dương Vũ thực hiển nhiên giống như một người khác.

Ngũ tiểu thư trước mặt son phấn điểm nhẹ lên mặt, đồng tử đen như hắc mã não lóng lánh mà cơ trí, mái tóc đen óng ả của nàng tùy ý buộc lên gọn gàng làm tôn thêm làn da trắng trẻo nõn nà của nàng.

Bộ y phục màu trắng nàng mặc đẹp tựa như tiên giáng trần có điểm xuyến thêm chiếc thắt lưng màu hồng nhạt, cánh tay nhỏ nhắn của nàng vươn ra làm tôn thêm vẻ cao quý cùng khí thế vô cùng bức người.

Tôn ma ma nhìn nàng đến ngây dại. Âu Dương Vũ – Ngũ tiểu thư trước mắt nàng vô cùng tươi mát linh động, phong thái của ngũ tiểu thư, tựa hồ toàn thân đều tản ra ánh hào quang vô cùng chói mắt, trong phút chốc hào quang đó làm cho người khác phải rung động, sao có thể là Ngũ tiểu thư vô dụng háo sắc kia chứ?

Chỉ trong một đêm liền có thể thay đổi tính cách của một con người nhanh đến như vậy?

Tôn mẹ thiếu chút nữa ôm ngực, nàng thật vất vả mới lấy lại tinh thần, mở miệng lắp bắp nói: "Ngũ, ngũ tiểu thư?"

"Sao? Tôn ma ma không nhận ra bổn tiểu thư ta?" Âu Dương Vũ vươn cánh tay dài nhỏ khinh vãn lửa đỏ nhẹ nhàng giương lên, cả người ưu nhã ngồi xuống ghế, từ trên cao nhìn xuống đánh giá biểu tình của Tôn ma ma.

Cái loại hơi thở cường đại này của nàng khiến cho Tôn ma ma trong lòng không khỏi chấn động, nàng không khỏi sinh ra một loại cảm giác sợ hãi, loại cảm giác này đột nhiên xuất hiện khiến cho lúc này Tôn ma ma hận không thể trực tiếp cho mình một cái bạt tai.

Ngây người một hồi lâu, nhìn thất thần khí sang sảng của Âu Dương Vũ đang ngồi ở trên đó thưởng trà, Tôn ma ma lúc này mới hoàn hồn nhớ ra mục đích đến của mình hôm nay đến đây, nàng thử dò hỏi: "Nghe nói ngũ tiểu thư thân thể không được khoẻ? Lão nô này sẽ bẩm báo lại phu nhân, mời thái y đến đây để xem bệnh cho Ngũ tiểu thư?"

Âu Dương Vũ đáy mắt hiện lên một tia khinh thường. Lúc trước khối thân thể này vì bị bệnh mà chết, cũng không thấy Tôn thị mời thái y đến để xem bệnh, mà cố ý phân phó nàng đến biệt viện xa xôi hẻo lánh này, bây giờ lại mời thái y xem bệnh cho nàng sao?

Âu Dương Vũ cánh môi có chút cong lên, bình tĩnh thong dong buông chén trà xuống, thần sắc thản nhiên nói: "Làm phiền Tôn ma ma đã lo lắng, bổn tiểu thư ta thân thể không việc gì thì cần gì phải mời thái y "

"Không, không có bệnh?" Tôn ma ma nhất thời nhăn mặt lại, thanh âm nhất thời có chút bén nhọn.

"Sao? Chẳng lẽ Tôn ma ma hy vọng bổn tiểu thư mang bệnh trong người sao?" Âu Dương Vũ nhất thời giận tái mặt, sắc mặt giống như băng tuyết ngưng đọng lại, thần sắc rất đáng sợ.

Tôn ma ma nhất thời cảm thấy tim mình đập mỗi lúc một nhanh, lòng bàn chân có mềm nhũn ra, nàng cố gắng duy trì vẻ bình thường cười gượng đáp: "Ngũ tiểu thư nói đùa rồi, lão nô làm sao hy vọng ngài có bệnh được? Tuyệt đối không thể nào!"

Tôn ma ma trên mặt thề thốt, trong lòng lại ruột gan trở nên hối hận!

Nàng hận chính mình để mọi chuyện hôm nay xảy ra không đúng như dự tính, đáng nhẽ hôm qua sau khi ăn xong bát canh tổ yến kia Ngũ tiểu thư hẳn không còn sức lực nào nữa nằm liệt trên giường? Hiện tại bây giờ tại sao một chút bệnh cũng không có mặt mày sáng sủa tươi mát nào có giống như người vừa mới bệnh dậy đâu?

Bây giờ phải làm thế nào đây? Cứ tưởng mang tới cho nàng bát tổ yến kia có thể ngăn cản Ngũ tiểu thư tham gia yến hội do Hoài An vương tổ chức, bây giờ lại... Hiện tại tấm thiếp mời kia cũng đã bị A Tú cầm lấy rồi, muốn đòi lại cũng thật sự khó khăn a!

Tôn ma ma sắc mặt nhất thời tối lại đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bị khinh thường, coi rẻ

Địa điểm tổ chức tiệc ngắm lan do Hoài An vương tổ chức chính là Ôm Bộc Viện.

Ôm Bộc Viện là một trong bốn địa danh xa hoa lộng lẫy nhất trong kinh thành, tọa lạc ở một khoảng không gian rộng lớn, bài trí xa hoa tinh mỹ, đình viện ồn ào náo nhiệt, bên trong vườn quả thực hoa lan vô cùng đẹp mắt, rất tươi mát lịch sự tao nhã nghiên lệ.

Âu Dương Vũ xuống xe ngựa được dừng ở ngoài viện, bởi vì trong tay có thiếp mời nên nàng cũng không bị người khác gây khó dễ thong thả đi vào bên trong.

Xuyên qua vườn hoa lớn kia đó là hai ngọn núi nhỏ phía dưới chính có một con suối nhỏ chảy róc rách trong suốt,lần theo hai bên bờ chính là cả bầu trời lan, núi đá mọc khắp nơi, cấu trúc hai bên hòn đảo nhà bên cạnh vô cùng độc đáo ấn tượng, đi vào thêm chút nữa sẽ là có một cái hồ nhỏ bên trên có một tòa tháp nhỏ vô cùng hoành tráng.

Cứ thế đi thẳng vào trong sẽ thấy xung quanh chằng chịt người với người, thiên kim tiểu thư ôm tâm trạng hưng phấn ngồi tụ năm tụ bảy cười đùa với nhau, luận về thi ca nhạc họa.

Âu Dương Vũ đang có tâm trạng hứng thú để thưởng thức cảnh sắc bên trong vườn nhưng lúc này một vị cô nương thanh quý xung quanh được vây quanh bởi các nha hoàn đang đi về phía Âu Dương Vũ.

Nàng sắc mặt không tệ, mặt mày thanh tú mặc một bộ y phục màu vàng nhạt, dáng đi uyển chuyển thướt tha, mang theo vẻ phong tình

Vị cô nương kia khóe miệng chợt vẽ lên chút cười yếu ớt làm cho người ta có ấn tượng nàng là một cô nương lương thiện nhu mì, nàng nâng mắt lên liếc nhìn Âu Dương Vũ, đảo qua đảo lại, đôi mắt nhìn nàng như ngày xuân lưu thủy, khóe miệng vẽ một chút thiện ý tươi cười.

Lúc này ở trong mắt nàng, Âu Dương Vũ mặt mày như họa, khí chất như lan, như sương sớm của mặt trời mùa xuân, tươi mát linh hoạt. Chỉ nhìn liếc mắt một cái thì biết nàng có xuất thân phi phàm, cao quý thanh lịch, cũng không phải là thiên kim tiểu thư bình thường.

Nhưng cũng đúng lúc này, nha hoàn thân cận của nàng ghé sát vào tai nàng cúi đầu nói gì đó, vị cô nương này sau đó kinh ngạc lấy khăn tay che lại đôi môi anh đào đang mở to ra, cặp mắt đẹp đẽ từ thiện ý nháy mắt biến thành trào phúng.

Ánh mắt lạnh lùng của nàng lại bắt đầu đánh giá kĩ Âu Dương Vũ trước mặt. Khóe miệng giơ lên một chút hèn mọn cười lạnh, nàng không có nói một câu nào, nhưng mỗi một ánh mắt đều là sự miệt thị cùng coi rẻ.

Âu Dương Vũ lạnh lùng đứng lại, bình tĩnh nhìn lại nàng. Giờ phút này trên mặt nàng mang theo vẻ điềm đạm cũng không siểm nịnh mỉm cười, ý xuân dạt dào, những cánh hoa anh đào xung quanh bất chợt theo cơn gió nhẹ rơi xuống khiến cho nhan sắc tuyệt mỹ của nàng tựa như tiên giáng trần, duy mỹ mà phiêu dật.

Khóe miệng của cô gái kia từ châm chọc lại chậm rãi đọng lại ý cười trên mặt, thần sắc có chút nghi hoặc, lại có chút mê hoặc, cuối cùng vẫn nhìn Âu Dương Vũ thản nhiên gật đầu, sau đó cũng không quay đầu lại rất nhanh rời đi.

Trên đường đi, cũng có nhiều vị cô nương ngưỡng mộ khí chất của Âu Dương Vũ, chủ động muốn đến chào hỏi nhưng khi nha hoàn bên cạnh lên tiếng nhắc nhở quá khứ của nàng ai nấy đều tranh thủ tránh ra xa cứ như nếu ở cạnh nàng thì vi khuẩn vi rút sẽ xâm nhập bọn họ vậy.Âu Dương Vũ không khỏi đưa tay sờ mũi.

Nàng vốn đã biết rõ rằng khối thân thể lúc trước này không có một ai coi trọng cả, khiến cho người khác phải khinh bỉ xa lánh.

Âu Dương Vũ đương nhiên có thể từ chối, không tham gia tiệc ngắm lan lần này, nhưng nàng nếu như nàng đã xuyên không đến nơi cổ đại này thì nàng cần phải quen với cách sống ở đây. Tục ngữ có câu " Nhập gia tùy tục". Hơn nữa mẹ con Tôn thị nhất quyết bằng mọi cách ngăn cản nàng tham dự yến tiệc này, nàng lại càng muốn đi.

Bỗng nhiên, cách đó không xa ở núi giả lại truyền đến một âm thanh nhỏ vụn thì thầm bàn tán."Các cô nghe gì chưa? Tuy lần này nói là đến ngắm lan, nhưng thật ra mục đích chính không phải là như vậy!"

"Hả? Thế mục đích chính là gì?"

"Chẳng lẽ các cô chưa nghe nói nhị hoàng tử của Tây Lăng quốc đến đây để cầu thân sao? Hôm nay lấy cớ là đến ngắm lan nhưng chủ yếu là là vì hôn sự của Dạ Nhị hoàng tử với Dao Hoa công chúa mà tổ chức a!"

"Không phải chứ? Chẳng phải nói hoàng tử Dạ Nhị đến Đông Tấn quốc chúng ta là để tìm một cô gái nào đó để cầu thân sao? Ai nói là cầu thân công chúa Dao Hoa?" Một âm thanh vang lên tỏ ý không phục.

"Cô là khờ hay đang giả ngốc vậy? Dao Hoa công chúa dù gì cũng là một tài nữ số một thiên hạ, là đệ nhất của Đông Tấn quốc chúng ta, hơn nữa cô ấy lại là công chúa do chính hoàng hậu tôn quý sinh ra, Dạ Nhị hoàng tử không cưới cô ấy thì có thể cưới ai a?"

Lời này vừa nói ra, chung quanh nhất thời một trận trầm mặc, qua một hồi lâu, mới có một đạo âm thanh nghe có vẻ không cam lòng tinh tế nói: "Nếu là nói về dung mạo, quả thật... còn có một người không có thua kém gì công chúa Dao Hoa."

"Ai?" Mọi người trăm miệng một lời hỏi.

"Chẳng lẽ các ngươi không nghe nói qua mỹ nữ của Đông Tấn quốc - mỹ nhân Âu Dương Vũ sao? Nghe nói dung mạo của cô ấy cũng là độc nhất vô nhị, thiên hạ vô địch nha."

"Cô điên à?Sao có thể so sánh Dao Hoa công chúa với cái loại phụ nữ vô dụng kia cơ chứ? Nếu nói Dao Hoa công chúa là thiên trì cửu thiên huyền nữ, thì Âu Dương Vũ kia chính là chó táp phải ruồi! Âu Dương Vũ ngay cả xách giày cho Dao Hoa công chúa cũng không xứng!"

"Đúng vậy! So ai không so, lại đi lấy kẻ háo sắc kia ra so sánh? Chẳng lẽ ngươi không nhớ cái lần mà cô ta nhìn chằm chằm Hoài An vương bằng ánh mắt thèm thuồng đến chảy nước miếng trông ghê tởm thế nào sao? Bây giờ nghĩ lại trông thật kinh tởm! May mắn là Hoài An vương của chúng ta đã đưa ra một quyết định vô cùng sáng suốt, trực tiếp chấm dứt cái hôn sự này bằng một tờ hủy hôn, nếu không toàn bộ con gái ở Đông Tấn quốc sẽ hận đến mức muốn giết chết cô ta!"

Trong lúc nhất thời,những âm thanh chửi rủa mang theo sự phẫn nộ cùng khinh thường đặt hết lên người Ngũ tiểu thư của Âu Dương gia

A Tú nhất thời sắc mặt đỏ lên, nàng xoắn tay áo vọt lên về phía đám phụ nữ to mồm phía trước hận không thể đem những người đó đi dạy dỗ một chút.

Âu Dương Vũ giữ chặt nàng lại "Đừng."

"Tiểu thư! Đám bà tám đó sao có thể dám buông lời xấu đến người..." A Tú nói xong đôi mắt liền đỏ lên tức giận, nàng thấy không cam lòng. Chính mẫu thân của chủ tử mình đã dùng cả tính mạng để đổi cái hôn ước này, sao bây giờ lại bị người khác chửi bới thành như vậy.

"Có ai mà không bị người nói xấu sau lưng đâu?" Đôi môi đỏ thẫm của Âu Dương Vũ nhẹ nhàng cười, đôi mắt giống như dòng suối trong suốt, dưới ánh mặt trời lấp lánh ấy, đôi mắt của nàng không một tia bận tâm,thản nhiên như thường.

"Nhưng mà..." A Tú rất muốn nói cho mọi người biết tiểu thư nhà nàng vô cùng thông minh cơ trí tâm kế thủ đoạn có thể nói là không ai sánh bằng mặc dù trước đây nàng có hơi...nhưng bây giờ.....

“Sự thật sẽ chứng minh tất cả, em cứ kiên nhẫn chờ xem.” Nếu có thể, Âu Dương Vũ muốn che giấu bản thân lâu một chút nhưng vì hôm nay Tôn thị rõ ràng đã hoài nghi đến sự khác thường của nàng.

Âu Dương Vũ cùng A Tú chính lúc này không nghĩ tới rằng chỉ trong chốc lát nữa thôi, toàn bộ những người ở đây sẽ được chứng kiến một vị công chúa từ lâu đã được người đời ca tụng xinh đẹp lương thiện phải bẽ mặt thế nào khi cùng so tài với Âu Dương Vũ – một Ngũ tiểu thư của Âu Dương gia bị người đời phỉ nhổ vì thói háo sắc, bản tính vô lại ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 29: Mỹ nam tụ tập

Trong đám người đó, chỉ liếc mắt nhìn một cái, Âu Dương Vũ liền nhận ra ngay Dao Hoa công chúa.

Cô gái đó quả thực vô cùng nổi bật.

Một thân y phục đỏ lửa đỏ hoa văn trên áo khoác ngoài vô cùng hòa hợp với cảnh vật xung quanh, thắt lưng hình hoa huệ ôm ấy vòng eo tuyệt đẹp nhỏ nhắn của nàng, cánh tay thon dài nhẹ nhàng vung lên uyển chuyển, tóc nàng được cột thắt lên nhìn vô cùng cầu kì phức tạp với đầy những trâm cài quý giá, vài lọn tóc bướng bỉnh rơi xuống hai đầu vai làm tôn thêm vẻ đẹp của cái cổ trắng nõn của nàng.

Ngũ quan tinh xảo linh hoạt, một đôi tú lệ đôi mắt đẹp thản nhiên trơn bóng, mặt nàng không có trang điểm nhưng nó cũng không làm mất đi được dung nhan tuyệt sắc của nàng, giống như tiên nữ xuống trần hư vô mà sáng lạn.

Nàng cả người miễn cưỡng tựa vào ghế, tay phải cầm lấy chén rượu, thần sắc lạnh nhạt thanh thiển, thoạt nhìn vô cùng ủy mị, xinh đẹp không tả được.

Ngay sau đó nàng tìm cho mình một chỗ ngồi, bên cạnh là một dãy các thiên kim tiểu thư. Các nàng ai ai cũng xinh đẹp đến lóa mắt, nếu như những ngày bình thường thì khó có thể bắt gặp được cảnh sắc đẹp thế này.

Trong lòng Âu Dương Vũ thầm khen, quả không hổ danh là đệ nhất mỹ nữ thiên hạ công chúa Dao Hoa của Đông Tấn quốc, một người con gái xinh đẹp vô song, hào quang tỏa ra bốn phía, khó ai có thể bắt kịp được thần thái như vậy.

Cảm giác được ánh mắt của Âu Dương Vũ đang đánh giá mình, Dao Hoa công chúa liên đưa đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng khẽ liếc về phía Âu Dương Vũ. Cặp kia mắt, vừa kiêu căng vừa mang theo một chút tàn khốc, nhìn chính diện Âu Dương Vũ, mi mắt khẽ nhíu lại, dường như có chút khó chịu.

Việc cô nàng Dao Hoa công chúa này bày ra vẻ mặt hờn giận thế kia thì dường như dung mạo bây giờ của Âu Dương Vũ đã khiến cho nàng có cảm giác bị uy hiếp.

Âu Dương Doanh theo ánh mắt của Dao Hoa nhìn về phía Âu Dương Vũ, liếc qua lần thứ nhất,nàng không khỏi nhìn đến ngây người...

Đến khi liếc đến lần thứ hai, nàng mới xác định người trước mắt này chính là Âu Dương Vũ! Vị muội muội - Ngũ tiểu thư háo sắc vô dụng khiến cho bao người khinh thường đây sao?!

Nàng nhấc làn váy lên, lặng lẽ đi qua, nhìn vào mắt Âu Dương Vũ, trên cao nhìn xuống kiêu ngạo lên tiếng: “Âu Dương Vũ! Ai cho cô tới chỗ này? Cô dựa vào cái gì mà đến đây?” Âu Dương Vũ vẫn giữ sắc mặt thản nhiên, bình tĩnh như không đưa đôi mắt đẹp nhìn Âu Dương Doanh, con ngươi sáng ngời như muốn đâm thủng linh hồn đối phương, nàng lãnh đạm nói: “Sao thế? Chẳng lẽ ta không thể tới?” Nói xong, Âu Dương Vũ lấy tấm thiếp mời đưa về phía Âu Dương Doanh giơ lên, Âu Dương Doanh nhìn tấm thiếp này xong, hung hăng trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, “Được! Coi như cô lợi hại!”

Nhìn thấy tấm thiếp mời này, Âu Dương Doanh biết ngay mưu kế của mẫu thân nàng hôm qua thất bại thảm hại. Không ngờ Âu Dương Vũ lại có thể qua được thuận lợi mà không gặp bất kỳ trở ngại nào đi tham gia yến hội. nàng từ khi nào đã trở nên khó đối phó như vậy.Âu Dương Doanh trợn mắt trừng trừng, hung tợn nắm chặt tay, hôm nay ở tại yến thưởng hoa này, Ta nhất định phải khiến cho Âu Dương Vũ cô thân bại danh liệt!

Hơn nữa Âu Dương Doanh biết rằng, bình thường thanh danh của Âu Dương Vũ vốn đã không tốt đẹp gì. Mà hôm nay là lần đầu tiên cô ta đến tham gia một yến hội lớn như thế này, không giống như nàng cùng tam tỷ là khách quý ở đây. Trong yến hội, ngay cả lấy một người quen Âu Dương Vũ cũng không có, nàng thật sự rất muốn xem xem cái vẻ mặt run rẩy lạ lẫm của Âu Dương Vũ ngay lúc này.

Nhìn theo bóng dáng Âu Dương Doanh rời đi, Âu Dương Vũ vẫn như thế lẳng lặng, sắc mặt vẻ mặt tựa tiếu phi tiếu. Lúc này nàng một thân áo trắng, mái tóc đen nhánh được buộc đơn giản nhẹ nhàng, giống như cành liễu đón trước gió, duyên dáng yêu kiều. Vẻ mặt tùy ý cười, lại làm tôn thêm vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng. Một Âu Dương Vũ như vậy khiến cho mọi người xung quanh đây trở nên chói mắt, phải đánh giá nàng bằng con mắt khác, nàng quả thật có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành so với Dao Hoa công chúa quả đúng mỗi người một vẻ.

Lúc này chợt có người hô to:

“Hoài An vương đến ——“

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi ánh mắt đều hướng về phía đạo âm thanh đó nhìn theo, Âu Dương Vũ cũng dừng bước, lạnh nhạt nhìn lại.

Hôm nay Hoài An vương mặc một bộ y phục màu trắng đơn thuần điểm xuyến tơ vàng, áo bào được thêu óng ánh đầy rực rỡ, độ cong của vạt áo được thiết kế vô cùng đẹp đẽ quý giá, mềm mại phất nhẹ trong gió.

Trên gương mặt hiện lên chút ôn nhuận như ngọc, tươi cười với những người xung quanh nụ cười của hắn tỏa sáng như tháng ba của mùa xuân làm say lòng người, lúc này hắn là quả là cực phẩm, vô cùng chói mắt. Hắn chỉ vừa mới xuất hiện thôi là các cô gái tiểu thư con nhà danh giá ở đây đều không chút che đậy mà nhìn trộm hắn, liếc mắt đưa tình với hắn.

“Vậy —— người tiếp theo xuất hiện kia không phải chính là Dạ Nhị hoàng tử đó sao?”

Một âm thanh mang theo sự ức chế, kích động vang lên khắp cả yến hội, vì thế nên, bao nhiêu ánh mắt ở đây đang ngắm nhìn Hoài An vương chăm chú thì đột ngột chuyển hết đổ dồn ánh mắt say mê nhìn người đàn ông tuyệt mỹ đằng sau.

Cuối cùng cũng xuất hiện.

Nếu như không có sự tồn tại của người đàn ông đứng sau kia, hẳn dung mạo của Hoài An vương sẽ là thiên hạ đệ nhất không ai bằng, nhưng hôm nay hắn lại cùng xuất hiện với người được mệnh danh là nhất trên cả nhất, nhất thời tâm trạng của Hoài An vương giống như bị ai đó kéo từ trên thiên đàng rơi xuống, ảm đạm thất sắc. Chỉ thấy người đàn ông kia với mái tóc đen mượt tự nhiên xõa xuống trên đầu tùy ý gắn thêm cây trâm màu đỏ chói lọi mê hoặc lòng người.

Bộ y phục của hắn được làm bằng loại nhung tơ quý giá màu đen huyền vô cùng quý phái cùng tà mị, cùng với đôi hài hai màu trắng đen kết hợp vô cùng hài hòa, dáng người thon dài cao lớn.Cái mũi cao gầy lại kết hợp cùng với đôi mắt sáng chói như viên kim cương, thần thái vô cùng uy nghi tráng lệ, trong ánh mắt lộ ra vẻ ngạo khí cao quý không ai bì nổi.

Tuấn mỹ đến đoạt lòng đoạt phách người, khí thế vô cùng ngạo nghễ, bức nhân. Trên người hắn tỏa ra vầng hào quang sáng chói lóa cả mắt không thể chạm vào.

Đột nhiên, xung quanh bỗng trở nên yên lặng, sự xuất hiện của hắn lúc này vô tình đã giết chết trái tim của bao nhiêu vị thiên kim tiểu thư còn có cả mỹ nhân ở đây.

Thiên hạ đồn đại quả thật không sai,mỹ nam như vậy, nam tử trong thiên hạ này liệu ai có thể sánh bằng hắn chứ?

Không chỉ là Âu Dương Tụ, Âu Dương Doanh mà ngay cả Dao Hoa công chúa cũng căng mắt nhìn không chớp. Đôi mắt đẹp của nàng nhìn chằm chằm vào hoàng tử Dạ Nhị, ánh mắt của nàng như keo dán chuột không tài nào mà dứt ra được.

Dao Hoa công chúa giờ phút này tay nắm thành quyền, nàng âm thầm thề trong lòng: người đàn ông hoàn hảo này, Dao Hoa nàng đã định rồi! Người nào cản trở..giết, chàng ấy phải là người đàn ông của Dao Hoa nàng!

Khi Âu Dương Vũ một phen nhìn về phía Dạ Nhị hoàng tử trong truyền thuyết Dạ Phi Bạch thì đôi mắt thanh lệ khẽ nhíu lại, đáy mắt hiện lên một tia hiểu rõ. Nàng có cảm giác như mọi chuyện không diễn biến như dự liệu của nàng..ngày càng phức tạp!

Dạ Phi Bạch!? Thì ra ngay từ đầu tên của anh là Dạ Phi Bạch sao? Là Dạ Nhị hoàng tử quyền thế ngập trời của Tây Lăng quốc sao?

Âu Dương Vũ khóe miệng cong lên một chút cười lạnh.

Ngay thời điểm mà A Tú kể với nàng về Dạ Nhị hoàng tử, kỳ thật trong lòng nàng liền ẩn hiện có một tia cảm giác là hắn, cho nên hôm nay mới đến đây để có thể xác nhận rõ ràng. Ai lại nghĩ rằng, tên Dạ Trọng Hoa kia lại chính là Dạ Phi Bạch.

Lần đầu tiên gặp nhau, nàng cứu hắn, mà hắn ngay cả tên thật cũng keo kiệt không nói cho nàng còn bịa đặt một cái tên giả. Gì mà Dạ Trọng Hoa chứ. Được...Ngươi giỏi lắm!

Vậy mà người đàn ông này mỗi lần mở miệng ra thì một câu muốn nàng, hai câu đòi cưới nàng, rồi gì mà sẽ chịu trách nhiệm với nàng nhưng rõ ràng Dạ Nhị hoàng tử hắn lại muốn cầu hôn công chúa Dao Hoa! Hắn quả thật là một tên sói già! Đồ ngụy quân tử!

[Cô nương à..chồng cô, phu quân tương lai của cô đó =.=]

Âu Dương Vũ cũng không hiểu rõ tại sao trong lòng lại trở nên giận dữ như vậy giận đến mức muốn thiêu đốt tất cả mọi thứ xung quanh đây, nàng cảm thấy ngực nàng như bị cục tức chặn lại khiến nàng vô cùng khó chịu.

Đứng ở một khoảng cách xa,ánh mắt tinh tường như chim ưng của Dạ Phi Bạch bỗng nhiên nhìn về phía Âu Dương Vũ. Đáy mắt như hiện lên một chút hứng thú khẽ cười yếu ớt.

Lúc này ánh mắt của hắn lấp lánh đẹp đẽ như muôn vì sao trên trời xua tan màn đen u tối, y như rằng chỉ cần hắn liếc một cái thì có thể nhìn thấu được những góc khuất sâu trong tận đáy lòng của bất kỳ ai vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Dao Hoa bị cự tuyệt

Ngay thời điểm hai người lặng lẽ chăm chú nhìn nhau ở khoảng cách xa, Dao Hoa công chúa lại từng bước từng bước một, trên mặt nở ra nụ cười tươi như hoa, chậm rãi kiên định đi về phía Dạ Trọng Hoa.

Y phục hoa mỹ, đường cong nhỏ nhắn lung linh ẩn hiện, dường như mỗi một bước đi đều trở nên thướt tha yêu kiều, hơn nữa khuôn mặt tuyệt mỹ vô song đẹp đến động lòng người của nàng khiến cho hô hấp của mọi người ở đây trở nên không thông.

Dao Hoa công chúa, quả không hổ là tuyệt đại giai nhân của Đông Tấn quốc, dung mạo nhan sắc như thế, ai có thể cự tuyệt được a?

Dao Hoa công chúa thực tự tin, nàng tin rằng so về sắc về tài, toàn bộ cả Đông Tấn quốc này không có người nào có thể cùng nàng so sánh cả. Đột nhiên Dạ Phi Bạch muốn đến Đông Tấn quốc tìm người để cầu thân nếu không phải vì nàng mà đến thì còn ai vào đây?

Nhìn thấy Dao Hoa công chúa tự tin đứng bên cạnh Dạ Trọng Hoa,mọi người ở đây đều nghĩ rằng suy đoán ban đầu của bọn họ đều là thật, trông hai người tình chàng ý thiếp thế kia thật vạn phần xứng đôi.

Mắt chứng kiến một màn này, Âu Dương Vũ cảm thấy đáy lòng bỗng có chút chua xót. Không biết vì sao, nàng đột nhiên có một loại cảm giác thất vọng không thể nói nên lời, nàng không khỏi tự giễu cười trừ. Dạ Trọng Hoa với mình có quan hệ sao? Hôm nay hắn ta có cầu hôn với công chúa Dao Hoa hay không cũng liên quan gì đến mình! Chẳng lẽ bởi vì những lời nói trót lưỡi đầu môi của hắn mấy hôm trước thì sẽ khiến nàng bận tâm suy nghĩ về hắn sao, sẽ trở thành người phụ nữ của hắn sao? Thật nực cười.

Trong lúc nhất thời, hắn đem cặp mắt sắc bén lặng lẽ nhìn nàng, con ngươi dần dần trầm xuống, giống như bị mất món đồ vật quý, có chút khó chịu. Hắn nhớ đêm đó khi nàng khẳng định không muốn có bất kỳ quan hệ gì với hắn, ánh mắt của nàng bây giờ với ánh mắt của nàng lúc đó quả thực lạnh lẽo đến mức bức người, hắn không tài nào đoán được bây giờ Âu Dương Vũ nàng đang suy nghĩ cái gì? Tâm trạng của hắn đột nhiên căng thẳng, giống như bị roi hung hăng quất vào người.

[Chưa gì mà Ta thấy có mùi sợ vợ ở đây rồi á...-.-]

Dao Hoa công chúa đứng trước mặt Dạ Trọng Hoa, nàng đang đắm chìm trong sự tự tin vốn có của mình cho nên hoàn toàn không có nhận ra được sóng ngầm mãnh liệt đang trỗi dậy trong mắt Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ. Nàng mị hoặc tươi cười nói: "Trên đời này đối với thiếp đã nghe qua rất nhiều về tiếng tăm lẫy lừng của Dạ Phi Bạch chàng, khắp thiên hạ này không một ai mà không ái mộ chàng cho nên nếu nói trên đời này ai có thể xứng đôi vừa lứa với thiếp thì nhất định cũng chỉ có một người là chàng thôi." Nói xong, nàng đem cặp kia mị hoặc kia gắt gao nhìn chằm chằm Dạ Trọng Hoa, môi mỏng nở ra nụ cười đầy tự tin cũng cao ngạo.

Dạ Trọng Hoa đại khái cũng không nghĩ rằng Dao Hoa công chúa lại chủ động như thế, hắn bất giác giật mình, đôi mắt lạnh lẽo cùng thâm thúy, bình tĩnh không hề bận tâm.

Âu Dương Vũ chuyển tầm mắt từ Dạ Trọng Hoa sang đến người hiện tại đang đứng ngay bên cạnh hắn - Âu Dương Hiên, vị này trên danh nghĩa là đại ca của nàng,ngay tại thời điểm nàng nhìn thấy hắn chăm chú quan sát thái độ của công chúa Dao Hoa đối với Dạ Trọng Hoa, đôi tay hắn nắm chặt thành quyền, hai cánh môi khẽ bặm lại siết chặt.Âu Dương Vũ thầm than: Haizz....., Ai bảo trời sinh ra Dạ Trọng Hoa hắn là người vô cùng xuất chúng a?

Đáy mắt Dạ Trọng Hoa lóe lên một tia châm chọc, đùa cợt dáng vẻ của hắn vô cùng hấp dẫn, ngay mỗi đường nét trên con người hắn đều toát lên phong thái ưu nhã cùng cao quý.Đôi mắt sâu thẳm kia toát lên vẻ tà mị, mê hoặc lòng người, phảng phất có một ma lực khiến người khác nhìn vào phải hồn xiêu phách lạc, cả người tỏa ra hơi thở vô cùng nguy hiểm khiến người ta khó có thể kháng cự. Hắn chỉ thản nhiên ừ một tiếng, tỏ vẻ như hắn đã biết.

Quả thật đúng là yêu nghiệt hạ phàm, không có tục nhân nào có thể sánh bằng. Mặc dù đứng trước một Dao Hoa công chúa tuyệt sắc như vậy, thế nhưng hắn ngay cả một câu cũng keo kiệt không thèm mở miệng nói. Không hổ là hoàng tử Dạ Nhị huy hoàng từng mang kiếm chặt đứt ngón tay của công chúa Nam Phong Quốc trong truyền thuyết! Âu Dương Vũ không khỏi âm thầm cho hắn một tràng vỗ tay.

Khuôn mặt Dao Hoa công chúa bỗng chốc méo mó trông khó coi vô cùng.

Nàng hoàn toàn không ngờ, mình đã chủ động nói ra đến như vậy mà chỉ nhận lại mỗi tiếng " Ừ" của hắn, nhưng không sao, nàng rất nhanh hồi phục tinh thần, đôi mắt đẹp linh động khẽ chớp hỏi:"Dạ Phi Bạch, chẳng lẽ chàng không có lời gì muốn nói với thiếp sao?" Bàn tay thon dài có chút giơ lên, khóe miệng khẽ cong lên cười đắc ý. Mục đích chàng ấy đến đây không phải là để cầu hôn mình sao? Thế nên nàng cần phải cao ngạo một chút.

Người đời trên cả cái đại lục này chỉ biết đến tên của hắn là Dạ Phi Bạch, nhưng tên thật sự của hắn chính là Dạ Trọng Hoa, chỉ có những người thân cận bên hắn mới có tư cách gọi hắn một tiếng Dạ Trọng Hoa. Dao Hoa công chúa một câu Dạ Phi Bạch thôi cũng đã hiểu mối quan hệ của họ ngay từ đầu chẳng có gì thân thiết.

Dạ Trọng Hoa mày kiếm hơi nhíu lại, có chút không kiên nhẫn hừ lạnh: "Không có gì để nói."

Không có gì để nói? Trong nháy mắt, khuôn mặt Dao Hoa công chúa bỗng trở nên cứng ngắc, sắc mặt trở nên tái nhợt như tờ giấy. Dạ Phi Bạch rốt cuộc có ý gì? Chàng không phải đến đây để cầu hôn, muốn cưới mình sao? Theo lẽ thường tình thì chàng phải nên quan tâm một chút về hôn sự mình hay sao? Vì lý do gì chàng ấy lại đối xử lạnh lùng thờ ơ với mình như vậy?

Chẳng lẽ người mà chàng ấy đến đây để cầu hôn không phải mình mà là cô gái khác sao? Đáy lòng Dao Hoa công chúa hiện lên một tia nghi ngờ, nhưng nàng rất nhanh loại bỏ giả thiết này vì căn bản nàng chính là đệ nhất mỹ nữ trong thiên hạ, luận về sắc lẫn về tài không ai có thể xứng đáng để đứng ngang hàng với nàng, chỉ có thể duy nhất mình nàng mới xứng gả cho Dạ Nhị hoàng tử - Dạ Phi Bạch! Chẳng lẽ chàng ấy đang dùng biện pháp lạt mềm buộc chặt?

Có thể nói, Dao Hoa công chúa thật đáng thương, bản thân nàng có lẽ đối với bản thân có chút tự tin quá mức thế nên,...

Dao Hoa công chúa vung tay áo lên lặng lẽ nhìn Dạ Nhị hoàng tử, gọn gàng dứt khoát nói, "Dạ Phi Bạch, thái độ của chàng bây giờ là gì? Không phải chàng đến đây để cưới bản công chúa hay sao?."

Dạ Phi Bạch, cũng chính là Dạ Trọng Hoa, mày kiếm hắn nhẹ nhàng nhếch lên, ngước mắt nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực kia, thái độ vô cùng nhã nhặn, đôi mắt lạnh lùng, đạm mạc tà mị, biểu tình lãnh đạm dường như không nhìn thấy, cử chỉ lạnh lùng bình tĩnh, vẻ đẹp quyến rũ thấu tận xương. Hắn lặng lẽ nhìn từ trên cao nhìn xuống đánh giá người phụ nữ kiêu ngạo trước mắt, khóe miệng cong lên ý cười khinh thường: "Cưới ngươi?"

Công chúa Dao Hoa lúc này đang chờ đợi ánh mắt đồng ý từ hắn.

Dạ Trọng Hoa đạm mạc nói một câu liền ném thẳng hy vọng của nàng xuống địa ngục: "Ngươi đùa gì vậy?"

Lời này vừa nói ra, nhất thời mọi người đồng thanh ồ lên ——

Công chúa Dao Hoa trong nháy mắt như bị thiên lôi đánh một trận, giống như đóa hoa mẫu đơn bị một cơn giông tố thổi qua lung lay sắp gãy đến nơi. Sắc mặt của nàng trở nên tái nhợt, mày giương lên gắt gao trừng mắt với Dạ Trọng Hoa, có vẻ như không hiểu rõ những gì hắn nói lúc này.

"Chàng... Chàng nói cái gì..."

Dạ Trọng Hoa ngay cả liếc nhìn nàng một cái cũng không. Hắn cảm thấy vô cùng chán ghét, mặt mày nhăn lại,đáy mắt hiện lên một tia ẩn nhẫn khó chịu. Chẳng lẽ người đàn bà ngu ngốc kia không hiểu những gì hắn nói sao? Thật là phiền phức.

Trong mắt Dạ Trọng Hoa có chút lãnh băng thiếu kiên nhẫn, lạnh lùng quét mắt nhìn về phía đám người kia, cứ như hắn đang tìm ánh sáng rực rỡ của viên ngọc minh châu giữa bầu trời đêm tĩnh mịch.

Lúc này, chung quanh một mảnh tiếng động lớn nháo ồ lên.

Vừa mới nhìn Dao Hoa công chúa và Dạ Nhị hoàng tử bên nhau, trai tài gái sắc, giống như thần tiên quyến lữ, hơn người, giống như một bức tranh thủy mặc đẹp không tả nổi.

Ai nấy đều cho rằng lần này Dạ Nhị hoàng tử đến Đông Tấn quốc là để cầu hôn, mà người mà ngài ấy muốn cưới tất nhiên là Dao Hoa công chúa, nhưng có ai ngờ, ngài ấy rõ ràng là kiên quyết cự tuyệt, hoàn toàn để cho nàng chút mặt mũi nào.

Lời vừa nói ra, cũng có rất nhiều người âm thầm gật đầu ủng hộ bảo rằng:Dạ Nhị hoàng tử là một chiến thần, uy danh cao ngất ngưỡng như vậy cho dù có xinh đẹp như Dao Hoa công chúa đi chăng nữa quả thật cũng không xứng với hắn.

Như vậy hôm nay lại có thêm trò hay mới để xem ha.

Sau khi Dao Hoa công chúa bị đả kích mạnh mẽ, nàng ngay lập tức phục hồi lại tinh thần, nàng nghiêm khuôn mặt đang tái nhợt lại, hàm răng cắn nát môi dưới, gằn ra từng chữ, chậm rãi, không mang theo một chút độ ấm hỏi: "Nói cho ta biết, cô gái kia là ai? Nàng ta, rốt cuộc là ai?!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Vương phi của bổn vương

Dạ Trọng Hoa khuôn mặt lạnh lùng, thái độ vô cùng vương giả đứng đó, ánh mắt không chút che dấu nhìn về phía Âu Dương Vũ ở cách đó không xa, đáy mắt toát lên vẻ hứng thú.

Mà ngay tại chỗ đó đứng cùng với Âu Dương Vũ thì còn có tam tiểu thư cùng tứ tiểu thư của Âu Dương gia.

Dao Hoa công chúa ánh mắt giống như tia laze quét mắt về phía Âu Dương Tụ,ánh mắt mang theo hận ý tràn ngập tựa hồ muốn đem nàng lột da rút gân cho bỏ tức. Bởi vì ở trong mắt Dao Hoa công chúa,chỉ có duy nhất Âu Dương Tụ nàng là người mà nàng có thể xem là đối thủ. Âu Dương Doanh đối với nàng không phải là mối nguy hại, về phần Âu Dương Vũ, lại càng không có khả năng. Lúc này Âu Dương Tụ tâm tình trở nên phức tạp.

Nhận ra ánh mắt như muốn giết nàng đến nơi. Âu Dương Tụ vừa có chút sợ hãi nhưng trong lòng không tránh khỏi có chút mừng thầm, hưng phấn cùng kích động. Tuy rằng ngay từ đầu quả thật nàng có thích Hoài An vương, nhưng nếu đối tượng là Dạ Phi Bạch... Thử hỏi, trong thiên hạ này có cô gái ngu ngốc nào có thể cự tuyệt được chứ?

Trong lúc nhất thời, Âu Dương Tụ sắc mặt rạng rỡ như pháo hoa bắn lên tỏa sáng cả vùng trời đêm, khuôn mặt trở nên tươi tắn rạng rỡ.

Dạ Trọng Hoa bước từng bước một hướng về phía nàng đi tới...

Lòng của nàng giống như con nai con, rung động trở nên mãnh liệt, hồi hộp khiến tâm nàng trở nên hoảng loạn, thất kinh.

Âu Dương Tụ lặng lẽ cụp mắt xuống, đáy mắt như dòng thác bắt đầu cuồn cuộn chảy, xung quanh bốn phía,tay chân nàng trở nên luống cuống thẹn thùng cầm loạn tóc rối của mình nhẹ nhàng quấn lấy khóe miệng ngầm có ý vài phần ngượng ngùng.

Nhìn một lượt cuối cùng Dạ Trọng Hoa dừng ánh mắt của mình ngay chỗ Âu Dương Tụ cách một khoảng cách xa, nhưng hắn chưa kịp có bất kì hành động gì tiếp theo thì Dao Hoa công chúa từ xa bước nhanh đến hùng hổ như con báo đói phóng đến chỗ của Âu Dương Tụ ——

"Chát" ——

Một đạo âm thanh sắc bén, thanh thúy vang lên, cả bàn tay của Dao Hoa công chúa giáng một cái tát thật mạnh lên khuôn mặt hoàn mỹ của Âu Dương Tụ, một bên má trắng noãn của nàng nhanh chóng hằn in năm dấu tay đỏ đến chói mắt.

"Tiện nhân!" Dao Hoa công chúa hung hăng tức giận mắng. Nàng quả thực bị cơn ghen tị trong lòng bức đến phát điên rồi! Toàn bộ Đông Tấn quốc này nàng là công chúa vô cùng tôn quý, hưởng bao nhiêu vinh hoa phú quý thế kia. Thế mà Dạ Nhị hoàng tử chàng này lại từ chối nàng! Trước mặt nhiều người như vậy, chàng ấy lại chọn Âu Dương Tụ!

Âu Dương Tụ ôm lấy khuôn mặt sưng đỏ của mình, hai hàng lông mi như rủ xuống che dấu đi hàng lệ như đang muốn tuôn ra,thoạt nhìn đáng yêu điềm đạm như thế, nhu nhược mềm mỏng yếu đuối như thế khiến cho người khác sinh ra một loại cảm giác muốn bảo vệ, che chở cho nàng.

Ngay tại thời điểm đó những người đứng đó trong lòng chắc chắn cho rằng Hoàng tử Dạ Nhị sẽ vô cùng tức giận vì hành động ghen tuông mù quáng của nàng thì chỉ thấy ngài ấy lại.... ——.....Nở nụ cười.

Đúng vậy, là cười, hắn vẫn đứng tại chỗ của mình, khoé môi hắn chỉ nhếch lên nụ cười mang ý mỉa mai nhè nhẹ vừa hoàn mỹ lại mang theo một chút kiêu ngạo cùng ngạo mạn.

Không phải cái loại tà mị trầm thấp âm lãnh quỷ dị mà cười, mà là mang hàm ý trêu tức kèm theo một tia hứng thú. Thoạt nhìn, hắn có một chút vui vẻ.

Tuy rằng ý cười của hắn chỉ chợt lóe qua, nhưng cũng nhanh chóng biến mất,. Dù chỉ là một khoảng khắc nhưng nụ cười của hắn cũng đủ làm tan chảy những vị thiên kim ở đây.

Khó khăn lắm mới phục hồi lại được tinh thần, Âu Dương Tụ cũng phục hồi tinh thần lại, lúc này,thân hình cao ngất của Dạ Trọng Hoa dừng lại trước mặt Âu Dương Vũ lặng lẽ ngắm nhìn nàng.

Đôi mắt hắn khẽ động, sáng trong như ngọc, mang theo chút sủng nịch lưu luyến nhưng vẫn đủ lạnh lùng cùng tôn quý.

Mái tóc dài đen nhánh của nàng nhẹ nhàng phất phơ trong gió, làn da trắng mịn lộ ra như ngọc tạc, vô cùng mịn màng, đồng tử tối đen, thâm thúy mà u ám, trong mắt phát ra một cỗ trong trẻo nhưng lạnh lùng

Môi hắn khẽ cong lên, mắt đẹp lạnh như băng thanh thiển vẽ ra một chút thâm ý,hắn chầm chậm vươn ngón tay thon dài tron bóng nhẹ nhàng khẽ vuốt vài lọn tóc nghịch ngợm đang tung bay theo gió, thân người khẽ cúi xuống áp xuống, thổi hơi thở nóng rực của hắn vào tai nàng thủ thỉ: "Ngũ Nhi, bây giờ đã rõ chưa?"

Trước mắt bao người như thế lại cùng nhau thể hiện tình cảm ái muội?!

Âu Dương Vũ không nghĩ nàng sẽ bị người khác nhìn chằm chằm như vậy lại càng không nghĩ muốn dính líu đến cừu hận của công chúa Hoa Dao này. Nàng đẩy tay hắn ra ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, hạ thấp giọng cảnh cáo Dạ Trọng Hoa: "Tốt nhất ngươi đừng có tỏ vẻ thân thiết với ta, à không đừng có quen biết ta!"

"Nếu không thì sao?" Dạ Trọng Hoa đem những lời nàng nói bỏ ngoài tai nhẹ nhàng lấy tay trêu đùa tóc nàng khóe miệng tà mị cười khẽ. Dường như hắn không coi mọi người ở đây ra gì, không chút kiêng nể dè dặt mà thân mật với nàng.

"Dạ Trọng Hoa! Ngươi đừng có hại ta!" Âu Dương Vũ thấp giọng cảnh cáo.

Tình cảnh của nàng vốn đã khó khăn, phía trước có Tôn thị rình rập như hổ cái đói mấy chục năm, phía sau thì có ba huynh đệ nhà này mưu mô tính kế hại nàng, giờ thì hấp dẫn hơn nữa đó là nàng phải chịu lửa hận cùng ghen tuông từ cô công chúa Dao Hoa dữ dằn này...Nàng càng ngày càng sống mà

không có lối thoát a.

Âu Dương Vũ không khỏi có chút ai oán, nếu sớm biết thân phận của Dạ Trọng Hoa thế này, nàng đã tình nguyện uống bát canh tổ yến kia cho xong. Đáng tiếc trên đời này không có bán thuốc hối hận a.

Lúc này không một ai chú ý tới,sắc mặt của Hoài An vương trở nên âm trầm khó coi, hắn có chút nhíu mi, âm thanh lạnh lùng nói: "Ninh vương điện hạ, xin tự có chừng có mực đi, đây là Ngũ tiểu thư của Âu Dương gia."

Hắn nói như thế cũng không đúng, nhưng vì sao khi nhìn thấy Dạ Phi Bạch cùng Âu Dương Vũ thân mật bên nhau như vậy, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng phiền muộn khó chịu.

Dạ Trọng Hoa thản nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái, dùng cánh tay hữu lực mạnh mẽ của mình giam giữ cả người Âu Dương Vũ trong lồng ngực mình, lười biếng chống lại ánh mắt phức tạp của Hoài An vương: "Hoài An vương, đây là vương phi của bổn vương."

Là ý gì? vương phi của bổn vương?! Hai người này rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Lời vừa dứt, chung quanh nhất thời hít một trận không khí lạnh!

Mọi người đều nghĩ rằng, Dạ Nhị hoàng tử, cũng chính là Ninh vương điện hạ, hắn bất đắc dĩ chỉ muốn trêu đùa cái nữ nhân háo sắc vô dụng của Âu Dương gia kia thôi, có ai ngờ tất cả những chuyện đang xảy ra trước mặt này đều là sự thật?

Hoài An vương toàn thân sững sờ, mày kiếm nhíu lại, âm thanh trở nên lãnh khốc nói: "Phi Bạch huynh đừng đùa nữa , huynh thì không sao, nhưng danh dự của cô gái kia quan trọng hơn." Nghe được câu nói của Dạ Trọng Hoa, Hoài An vương chỉ cảm thấy có một tảng đá nặng được đặt trước ngực hắn, rất đau a.

"Đùa? Ngươi cảm thấy việc bổn vương lấy sáu tòa thành trì ra đổi là để đùa?" Dạ Trọng Hoa thản nhiên nói,trên gương mặt không có một chút phản ứng gì thái quá, khóe miệng lạnh nhạt cong lên, hắn cầm lấy tay Âu Dương Vũ giơ lên, cao ngạo tôn quý vương giả, tuyên bố chủ quyền của hắn "Đây là thê tử của bổn vương, đã rõ chưa?"

Dạ Trọng Hoa đảo ánh mắt qua người Hoài An vương, con ngươi trở nên tối sầm lạnh lẽo như tuyết đầu mùa. Nếu có thể, hắn quả thật rất muốn xóa hết, gột rửa hết toàn bộ tất cả những kí ức về Hoài An vương trong đầu Âu Dương Vũ!

Lúc này, ánh mắt hắn trở nên sắc bén thâm thúy, bá khí lộ ra ngoài, khí thế bức người, uy nghiêm không thể xâm phạm, chỉ liếc mắt một cái liền khiến cho mọi người ở đây đều phải cúi đầu khiếp sợ.

Sau lời tuyên bố của hắn,xung quanh nhất thời lặng ngắt như tờ, mọi người đều không dám phát ra âm thanh, kinh sợ cúi đầu.

Đây quả là một tên độc bá vương giả mang khí thế áp bức thiên hạ, là ma vương uy nghiêm dũng mãnh trên chiến trường đẫm máu mà!

"Dạ Trọng.....Dạ Phi Bạch! Nói bậy bạ gì đó?" Trong lúc mọi người đều đang hết sức kinh hãi thì một đạo âm thanh trong trẻo dễ nghe vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh lúc bấy giờ. Âu Dương Vũ một tay đẩy tay của Dạ Trọng Hoa ra, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như hàn băng "Ai là người của ngươi? Ai là thê tử của ngươi? Âu Dương Vũ ta đã đồng ý chưa?!"

Nàng không nghĩ rằng vô duyên vô cớ lại có thể khiến thêm vài người sinh thêm cừu hận, nàng muốn sống một cuộc sống an nhàn a. Mặc kệ Dạ Trọng Hoa có chủ ý gì,cuộc đời Âu Dương Vũ nàng do chính nàng quyết định, không ai có thể điều khiển hay quyết định tương lai nàng cả?

"Nha đầu ngốc của ta, nàng nghĩ rằng muốn trả lại quốc bảo của Tây Lăng quốc cho bổn vương dễ dàng đến vậy sao? Quá muộn rồi!" Dạ Trọng Hoa giơ ngón trỏ lên gõ nhẹ lên vầng trán cao ráo mà nhẵn bóng của nàng, đôi mắt hắn hiện lên một tia sủng nịch hiếm có.

"Quốc bảo?" Âu Dương Vũ trong lòng cả kinh, kinh ngạc hỏi: "Cái gì mà quốc bảo?"

Dạ Trọng Hoa đưa ngón trỏ ra chỉ về phía ngực nàng ——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hận ý

"Hổ phách chi tâm?" Âu Dương Vũ ánh mắt trở nên ngốc lăng.

Dạ Trọng Hoa chậm rãi gật đầu.

"Ta có thể trả lại cho ngươi!" Âu Dương Vũ làm bộ định đem hổ phách chi tâm tháo xuống trả lại hắn, nhưng ngay sau đó Dạ Trọng Hoa vươn cánh tay

ra giữ lấy tay nàng thật chặt không có nàng thực hiện được ý đồ tiếp theo.

"Đã quá muộn." Dạ Trọng Hoa cười nhẹ, toàn thân tỏa ra khí chất cao quý bức người, hắn chậm rãi mở miệng, nhìn nàng thật lâu không chớp mắt từng chút từng chút một nói ra: "Ngũ Nhi của ta, chẳng lẽ nàng không biết, chỉ những người có duyên với hổ phách chi tâm mới có thể sở hữu nó sao?. Một khi đã đeo thì sẽ không bao giờ tháo xuống được"

Âu Dương Vũ nhận ra rằng đây là lần đầu tiên Dạ Trọng Hoa hắn lại buông ra một câu dài đến như vậy.

Trên thực tế, nếu mà trả hổ phách chi tâm lại Âu Dương Vũ quả thật cũng không nỡ, bởi vì từ có cái này, nàng có cảm giác không gian bắt đầu mở ra một tia khe hở hẹp, vô tình có thể nghe được tiếng Tiểu Kỳ Lân buồn bực oán giận.

Nếu như trả lại hổ phách chi tâm kia, có phải là khe hở đó sẽ tự động đóng lại? Tùy thân không gian nhưng là nàng lớn nhất tác tệ khí, đã không có này tác tệ khí, nàng liền ngoạn nhi không như vậy phấn khích.

Nghĩ mãi, cuối cùng Âu Dương Vũ quyết định không trả lại cho hắn hổ phách chi tâm

Dạ Trọng Hoa thản nhiên nhìn nàng một cách lơ đãng, đáy mắt mang theo ý cười.

Âu Dương Vũ bĩu môi, nàng giữ lại cái này không phải vì giá trị của nó hay cái ý nghĩa của nó như Dạ Trọng Hoa vừa nói, lại càng không phải vì người đã tận tay trao nó cho nàng mà nàng giữ lại. Lý do thật sự đương nhiên chỉ một mình nàng biết, người khác sẽ không biết.

Vừa rồi, Âu Dương Vũ vì mải đối phó chuyện tình mà do chính tên Dạ Trọng Hoa là đầu sỏ gây ra cho nên không có chú ý tới lời bàn tán xung quanh, hiện giờ nàng mới nghe loáng thoáng những tiếng cười đùa bàn tán khe khẽ.

"Cô nương kia là ai? Ta chưa bao giờ gặp qua a?"

"Ngươi không biết à?Đây chính là cô gái đã từng không ngừng si mê quấn quýt lấy Hoài An vương vô dụng háo sắc - Âu Dương Vũ."

"Không thể nào? Kia chính là Âu Dương Vũ vừa háo sắc, vừa vô dụng, là phế vật lúc trước luôn quấn quýt si mê Hoài An vương sao? Trời ạ! Nàng không phải vừa bị Hoài An vương hủy hôn sao?Hôm này còn mặt mũi nào mà xuất hiện ở đây chứ?"

"Cái đó không quan trọng, quan trọng là hoàng tử Dạ Nhị lại lấy sáu tòa thành trì ra để chọn một người như cô ta làm vương phi tương lai!"

"Nếu như ta nhớ không lầm thì Dạ Nhị hoàng tử chỉ sở hữu có sáu tòa thành trì đó đúng không? Thế chẳng phải là đem hết cả thiên hạ của hoàng tử Dạ Nhị giao cho cô ta hay sao? Này... Thiên hạ này loạn hết rồi phải không? Điên thật rồi!!!"

Âu Dương Vũ đứng lặng ở trong đám người, một đôi mắt đẹp như thanh hoằng bàng trong suốt động lòng người, tựa hồ có thể nhìn thấu hết thảy, nàng thản nhiên mỉm cười, coi tất cả những lời đồn đãi, những chuyện nhảm nhí này bỏ ngoài tai,Ánh mặt trời chiếu rọi ở trên người nàng, thản nhiên, bình tĩnh như không.

"Dạ Phi Bạch! Chàng đùa gì vậy!" Dao Hoa công chúa âm ngoan ánh mắt độc xà bàn nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ, chỉ vào nàng, đối Dạ Trọng Hoa nói, "Vì một cái loại phụ nữ vô dụng đó mà từ chối thiếp sao? Chàng muốn khiến cho thiếp phải chịu sự sỉ nhục hay sao?!"

Thua trong tay kẻ khác, Dao Hoa công chúa có lẽ cũng không phải tức giận như vậy, nhưng lại là bại dưới tay của một cái loại người ngay cả xách giày cho mình cũng không xứng thì nói chi đến việc xem là đối thủ ngang hàng, điều này khiến nàng làm sao có thể ngẩng đầu lên được nữa?

Lúc này không chỉ có Dao Hoa công chúa mà những người tham gia yến tiệc ở đây đều hướng mắt về phía Dạ Trọng Hoa, mọi người ở đây đều muốn biết, vì sao hắn lại có thể cự tuyệt công chúa Dao Hoa, cố tình chọn Âu Dương Vũ không biết tốt xấu này.

Con ngươi màu hổ phách của Dạ Trọng Hoa sẽ lóe lên, sáng như ngọc, thanh âm như mang theo hàn băng, lạnh thấu xương, đôi mắt hắn sắc nhọn liếc về phía Dao Hoa công chúa thản nhiên lên tiếng: "Vũ nhục ngươi? Ngươi nghĩ gì vậy?"

Ngụ ý chính là, Dao Hoa công chúa cô đang nghĩ cái gì vậy?Cô đáng để Dạ Trọng Hoa đi vũ nhục sao?

Những lời này quả thực như một đòn chí mạng đánh thủng hàng phòng tuyến của Dao Hoa công chúa vốn là đã bị đả kích từ lúc nãy, giống như thẳng tay giáng thẳng vào mặt nàng một cái tát không một chút lưu tình nào.

"Chàng..." Dao Hoa công chúa sắc mặt hơn trắng bệch, hốc mắt sưng đỏ, chứa đầy tơ máu, nước mắt lưng tròng ủy khuất giống như đứa trẻ bị lạc, nàng ôm ngực, thoạt nhìn điềm đạm đáng yêu,sau đó từ từ ngã xuống cảm giác như thiếu chút nữa thì nàng sẽ ngất xỉu.

Kỳ thật đối với công chúa Dao Hoa, trong lòng Âu Dương Vũ cực kỳ sinh ra một cảm giác khinh thường, tại sao Đông Tấn quốc này lại có thể sinh ra một cô công chúa đầu heo thế cơ chứ?.

Nàng trong lòng âm thầm than, thượng đế quả nhiên thật là công bằng. Ban cho Dao Hoa công chúa một dung mạo tuyệt thế,gia thế tôn quý đến thế để rồi cân bằng nó bằng một sự ngu ngốc không ai sánh bằng. Chẳng lẽ nàng sẽ không biết cái gì gọi là tránh tai mắt của người khác, cái gì gọi là nghệ thuật đánh úp sau lưng sao?

Nàng lẽ ra đã không bị mất mặt trước bao nhiêu người như thế này, nhưng việc dùng những từ ngữ thẳng thắn trắn trọn như vậy hỏi Dạ Trọng Hoa có

muốn nàng hay không, không những bị từ chối mà sau đó nàng còn để chính danh dự của mình bị hủy hoại trong tay của Dạ Trọng Hoa.

Âu Dương Vũ không thể tin được,trước mặt bao nhiêu người ở đây, Dao Hoa công chúa bị cự tuyệt như thế,vậy mà người trong hoàng thất lại vô cùng thờ ơ. Hắn nàng tuyệt đối sẽ đem mối hận thù này ném hết lên người Dạ Trọng Hoa, cho dù hiện tại Đông Tấn quốc nếu mà so về thực lực thì vẫn còn kém xa so với Tây Lăng quốc, nhưng hận chính là hận. Cùng lúc đó, bản thân Âu Dương Vũ cũng sẽ thành tấm bia để cho mọi người bàn tán dị nghị. Lúc này, với bầu không khí vô cùng kì quái này, Âu Dương Vũ muốn giật tay ra khỏi Dạ Trọng Hoa, nhưng bàn tay rắn chắc của Dạ Trọng Hoa lại giống như cái kìm sắt mạnh mẽ cho dù có như thế nào cũng gắt gao giữ chặt nàng.

Hoài An vương biết Dạ Phi Bạch lạnh lùng ích kỷ như vậy nhưng cũng không có nghĩ ra rằng hắn cư nhiên lại không nể mặt bất kì ai ở đây. Thấy tình cảnh trước mắt như vậy, hắn nhanh chóng đỡ lấy Dao Hoa công chúa ý bảo nàng bình tĩnh lại, trên mặt tỏ ra vẻ thong dong cười: "Mọi người nên nhớ rằng, hôm nay mục đích của chúng ta đến đây là để ngắm lan. Cho nên bây giờ mời mọi người nhanh chóng tập trung đến Lỗi Lạc Viên."

"Người đâu.. dìu công chúa Dao Hoa trở về." Thấy mọi người đã đi, Hoài An vương thấp giọng phân phó cho cung nữ.

Tình trạng bây giờ của Dao Hoa vô cùng xấu, cảm xúc bây giờ của nàng không thể khống chế được chỉ sợ nếu như nàng quay trở về thì cái thanh danh, danh dự này của nàng sẽ bị hủy hoại ngay lập tức.

"Không, muội không đi!" Dao Hoa công chúa một phen bỏ tay ra khỏi cung nữ, nàng giờ phút này mặt mày đen thui như nhọ nồi, lạnh lẽo như băng tuyết nàng năm không tan chảy, khóe mắt lóe lên một vẻ âm độc,hai tay nắm chặt thành quyền, toàn thân lộ ra một cỗ sát khí âm độc, "Âu Dương Vũ —— ta sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi, tuyệt đối không!"

"Dao Hoa ——" Hoài An vương sắc mặt nhất thời âm trầm xuống.

"Nhị hoàng huynh, huynh phải nghĩ cách giúp muội, huynh nhất định phải giúp muội!" Dao Hoa một bên khóc một bên kéo tay Hoài An vương "Huynh có thể kiên nhẫn đi lấy lòng Âu Dương Vũ.. có được không? Muội cầu xin huynh đó, hoàng huynh..."

Hoài An vương nhất thời sửng sốt, trong đầu hiện lên ra cô gái vô dụng dã tính kia. Người như thế thì ra lại có thể bình thản đối mặt với những dị nghị, những lời chửi rủa chanh chua ngoan độc của những người xung quanh sao?

Nhớ lại cảnh Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ tay trong tay với nhau tình ý ái muội khi nãy, ngực hắn đột nhiên có chút đau đớn.

Hắn đáy mắt hiện lên một tia hàn ý, âm thanh lạnh lùng nói: "Được, nhị hoàng huynh sẽ giúp muội!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Dao Hoa công chúa gây khó dễ

Lỗi Lạc Viên là trung tâm tổ chức cuộc thi tức cảnh làm thơ như mọi năm, hai bên đường được trang trí bởi một dãy hoa lan đủ màu sắc, mùi hoa thanh nhã vô cùng.

Dao Hoa công chúa mang khí thế bức người đi vào, nàng khinh miệt trừng mắt liếc Âu Dương Vũ một cái, cười lạnh nói: "Dựa theo quy tắc của yến hội, tất nhiên đã ngắm hoa thì phải làm thơ, không biết mọi người ở đây đã rõ quy tắc ở đây chưa?"

Hoài An vương cùng Dao Hoa công chúa kẻ tung người hứng, hắn tươi cười nói: "Mọi người đều biết quy tắc của chúng ta đều đã trở thành quy định chung chưa bao giờ thay đổi cả cho nên cứ như vậy đi."

Quy định của yến thưởng hoa này rất đơn giản.

Ở giữa khu Lỗi Lạc Viên cho một con đường dài gấp khúc. Đi thẳng ra đó sẽ có một con sông nhỏ nước sông trong vắt. Lúc này,ngay bên bờ sông có một con thuyền hoa nho nhỏ, nhỏ đến nỗi không đủ vừa để một người có thể ngồi lên, nhưng với rượu thì lại khác.

Sẽ có một người đánh trống để chỉ định người làm thơ người đánh trống theo quy định sẽ bị bịt mắt để đảm bảo tính công bằng. Sau khi nghe thấy tiếng trống đã dừng, thuyền hoa nhỏ được thiết kế vô cùng độc đáo- được đặt bên trong một rãnh nước cùng hệ thống chuyển động qua lại. Khi lão thái giám đến mở kênh đập nước gần đó ra nước sẽ tự động theo khe rãnh đó mà chảy theo đẩy con thuyền di chuyển chính xác về phía người tham gia. Nếu như thuyền hoa dừng trước mặt ai đang đứng chỗ đó đương nhiên người đó phải ngâm một bài thơ với đề tài được chỉ định, nếu làm không được thì phải đem hết tất cả rượu trên thuyền kia uống hết.

Đương nhiên không riêng gì người ra đề, nếu là người đánh trống cũng có quyền ra đề, nhưng chỉ giới hạn trong bốn loại hình nghệ thuật đó chính là: cầm,kỳ, thi và họa. Lúc này, ánh mắt của Dao Hoa công chúa gắt gao cắm vào người Âu Dương Vũ. Nàng muốn xem xem, cái loại háo sắc vô dụng ngu ngốc này sẽ làm ra cái thể loại thơ như thế nào! Nàng sẽ cho Dạ Phi Bạch hắn biết lựa chọn của hắn hôm nay rõ ngu ngốc đến mức nào!

Hoài An vương ra lệnh một tiếng, lập tức có người đi đến chỗ thuyền hoa nhỏ trên mặt sông, bên trong thuyền đã nhanh chóng đặt xong bầu rượu cùng

với chén rượu ở đó. Hoài An vương thâm thúy nhìn Âu Dương Vũ liếc mắt một cái, nhấc nhấc khóe môi, cười nói: "Ai là người đánh trống?"

Dao Hoa công chúa dĩ nhiên sẽ không tự mình ra tay, nàng đưa ánh mắt nhìn ý bảo Âu Dương Hiên. Âu Dương Hiên từ trước đến nay đều luôn theo sau nàng, nịnh bợ nàng cho nên nàng không tin hắn sẽ theo phe Âu Dương Vũ. Ha ha, chính mình bị ca ca phản bội, Âu Dương Vũ ngươi quả thật đáng thương a!!!

Nếu đã có cơ hội để kéo nàng xuống nước như thế này, Dao Hoa công chúa sao lại có thể dễ dàng buông tha.

Âu Dương Hiên ngay lập tức hiểu được, chậm rãi đứng lên, khuôn mặt lạnh lùng, thanh âm vững vàng: "Hạ quan nguyện ý đánh trống, mong rằng vương gia sẽ cho ta vinh hạnh này."

Hoài An vương nhìn chằm chằm Âu Dương Hiên, con ngươi tối đen hiện lên một tia phức tạp, hắn có chút suy nghĩ liếc nhìn Dao Hoa một cái, trầm tư một lát, khóe miệng nở nụ cười: "Nếu ngươi đã tự động xin đi giết giặc, vậy bổn vương nào có thể cự tuyệt? Vậy, ngươi sẽ là người đánh trống đầu tiên."Âu Dương Hiên đa tạ Hoài An vương, vững vàng đi đến trống trận bên cạnh, thân mình thẳng thắn lập, có một chút cố ý giả vờ lãnh túc uy nghiêm.

Rất nhanh liền có người mang lên chiếc khăn màu đen, muốn bịt mắt hắn. Âu Dương Hiên không cần người khác hỗ trợ, tự mình cầm lấy chiếc khăn vòng qua mắt mình một vòng hai vòng đến vòng thứ ba nhanh chóng thắt chặt lại.

Ngay lúc hắn buộc mắt, không một ai chú ý tới, hắn để lại một khe hở nhỏ cho mình. Ai cũng không thể tưởng được đại công tử uy nghiêm của Âu Dương tướng gia lại làm trò gian lận trước mặt bao nhiêu người ở đây.

Mọi người đem lực chú ý trở lại trên thuyền, bọn họ trong lòng có bất an cùng với hưng phấn, các loại cảm xúc đan xen với nhau vô cùng phức tạp.

Trong số bọn họ, có người hy vọng thuyền hoa sẽ dừng lại trước mặt mình để hy vọng có thể nở mày nở mặt làm một bài thơ thật hay khiến cho Hoài An vương cùng công chúa Dao Hoa chú ý, nhưng cũng có một số người hy vọng chiếc thuyền hoa nhỏ đó đừng bao giờ dừng ngay trước mắt họ vì nếu như người ra đề không đưa ra đề đúng với khả năng của họ,mà không làm được thơ, ngay lập tức sẽ bị người đời cười nhạo, có thể ảnh hưởng đến thanh danh.

Thùng thùng thùng!

Tiếng trống mạnh mẽ vang lên, thuyền hoa bắt đầu di chuyển dọc theo khúc quanh co của khe rãnh, chậm rãi đi qua từng vị trí của người thi. Rất nhiều người trong lòng trở nên hồi hộp, tim đập chân run nương theo tiếng trống, sắc mặt tái nhợt,nóng lòng muốn thử. Đúng lúc này, khi thuyền hoa cách Âu Dương Vũ rất gần, tiếng trống đột nhiên dừng lại. Thuyền hoa kia cũng ngay tức khắc chỉ về hướng của Âu Dương Vũ.

Quả không sai! Âu Dương Vũ tựa tiếu phi tiếu liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng tựa vô tư của Âu Dương Hiên liếc mắt một cái, trong lòng liên tục cười lạnh.

Trên đời này,nào có chuyện trùng hợp đến vậy a? Vừa mới khởi trống đã nhắm về phía nàng?

Dao Hoa công chúa thật tìm đúng người giúp rồi. Cả cái kinh thành này không ai không biết Âu Dương Vũ nàng là muội muội của Âu Dương Hiên, cho nên không có ai hoài nghi Âu Dương Hiên trong lòng lại mang ác ý đối với muội muội của mình, nhưng nào có ai hay, Âu Dương Hiên hận nàng không tự mà đi tìm đường chết a?

Mọi người đang nhìn theo thuyền chỉ về hướng của Âu Dương Vũ, một hơi thở phào ra, sau đó lại vui sướng khi người khác gặp họa.

Nếu là người khác thì không sao, nhưng rõ ràng người này lại là Âu Dương Vũ, là một nữ tử ngu ngốc tiếng tăm lừng lẫy, ngay cả nhận thức của mình cũng vô cùng ngu xuẩn.Thế nhưng Dạ Nhị hoàng tử quả thật lại nhắm trúng nàng, khiến cho nàng có cơ hội bay lên trở thành phượng hoàng, nhưng hiện tại thì ngay cả cánh cũng không có để mà bay a?

Mọi người trong lòng đều có cùng suy nghĩ như vậy, tất cả đều đưa ánh mắt tràn đầy hận ý nhìn về phía Âu Dương Vũ, khóe miệng khẽ cong lên trào phúng, mỉa mai cùng hèn mọn.

Trân châu mã não được khảm đầy trên chiếc ghế, Hoài An vương bình thản mà ngồi lên, ánh mặt trời chiếu rọi xuống, hắn nhìn phía Âu Dương hiên đáy mắt hiện lên một ý tứ chút tựa tiếu phi tiếu, hắn cao giọng nói: "Trùng hợp vậy, ca ca đánh trống, muội muội ngâm thơ, quả là một đoạn giai thoại đẹp a."

Dao Hoa công chúa dùng ánh mắt âm độc nhìn chằm chằm vào Âu Dương Vũ, khóe miệng giơ lên lạnh lẽo nụ cười giả tạo, nói: "Hoàng huynh, nếu như Âu Dương Hiên đã chọn trúng nàng, dựa theo quy định của yến hội dĩ nhiên người ra đề là hắn có phải không?"

Không để cho Hoài An vương kịp trả lời, Âu Dương Vũ lại nhẹt nhạt cười, đôi mắt ánh lên trong suốt tựa hồ có thể nhìn thấu hết thảy, nàng thanh đạm cười nói: "Dao Hoa công chúa không biết việc này có gì đó không ổn sao?"

"Sao lại không ổn?" công chúa Dao Hoa hung tợn trợn mắt về phía Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ tựa tiếu phi tiếu gợi lên khóe môi, cười lạnh nói: "Trên thế gian này đều biết Âu Dương Hiên là huynh trưởng của dân nữ, nếu như dân nữ làm không được thì cũng không sao nhưng nếu làm được thì người đời lại hoài nghi dân nữ cùng huynh trưởng âm thầm cấu kết với nhau để đạt được mục đích. Dân nữ chỉ lo thanh danh của huynh trưởng sẽ bị hủy hoại, cho nên dân nữ thấy mọi chuyện sắp xếp như vậy không thỏa đáng."

Âu Dương Vũ luôn là người thông minh và cẩn thận, nàng làm sao lại không nhận ra được tâm tư hiểm độc của vị Dao Hoa công chúa này chứ? Nàng chính là vì ôm mục đích này nên mới để cho Âu Dương Hiên đánh trống. Nếu nàng không làm được thì cũng không việc gì nhưng nếu nàng làm được thì

mọi người sẽ đặt điều cho nàng mà Âu Dương Vũ nàng lúc đó không thể cãi lại, ai bảo người ra đề cho nàng lại chính là huynh trưởng của nàng chứ?

Dao Hoa công chúa tâm tư cứ như vậy bị đoán trúng, đáy mắt hiện lên một tia dữ tợn, nàng hung hăng trừng mắt Âu Dương Vũ, hận không thể đem nàng ăn sống nuốt tươi.

Nha đầu kia thật sự càng ngày càng thông minh. Hoài An vương ngóng nhìn Âu Dương Vũ, khóe miệng vi câu, đáy mắt dẫn theo một chút ý cười, hắn giương giọng nói: "Âu Dương Ngũ tiểu thư lo lắng cũng không phải không có lý, nếu đã như thế, Dao Hoa, muội ra đề đi."

Hắn đổ tốt hảo nhìn một cái, nha đầu kia ở Dao Hoa cố ý làm khó dễ hạ, có thể hay không quá quan trảm tướng phong cảnh rốt cuộc.

Dao Hoa công chúa lạnh lùng cười: "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, vậy đi, Bản công chúa đích thân ra đề mục! Liệu mà cẩn thận nghe kỹ vào —— "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ghen

Dao Hoa công chúa dừng một chút, chỉ vào một chậu lan bên cạnh, lạnh lùng cười,: "Nếu mục đích hôm nay đến là để ngắm lan, vậy ngươi hãy ngâm một bài thơ tôn vinh vẻ đẹp của nó, lấy lan làm đề, hơn nữa phải hoàn thành trong vòng một nén nhang!"

Nếu đánh giá một cách khách quan, đề mục này quả thật là khó khăn, bởi vì cho dù có là Dao Hoa công chúa đi chăng nữa cũng không thể làm ra một bài thơ trong vòng 1 nén nhang được.

Âu Dương Vũ ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Dạ Trọng Hoa lúc này, hai người dường như có cảm giác khoảng cách của họ thực sự rất gần nhau. Giờ phút này,Âu Dương Vũ có thể ngửi thấy được mùi hoa quỳnh thơm ngát phát ra từ người hắn, Âu Dương Vũ rõ ràng nhìn thấy được ý tứ trong đôi mắt xinh đẹp tuyệt mỹ của hắn.

Âu Dương Vũ nhợt nhạt cười, mắt đẹp trong suốt rung động lòng người, "Nếu công chúa đã có lệnh, dân nữ không dám không theo."

Làm thì làm, Ta dù sao cũng không thể nào tránh khỏi được. Dạ Trọng Hoa chọn nàng, Dao Hoa công chúa đem hết cục tức cùng hận ý của mình đổ hết lên người nàng, sau đó chứng kiến cảnh nàng bị mọi người chê cười... Thế gian này ai cũng đều nói Âu Dương Vũ nàng không học vấn không nghề nghiệp đã thế lại còn háo sắc. Bây giờ hiện tại các người mở to hai mắt ra mà nhìn cho rõ, Âu Dương Vũ chân chính đang đứng trước mặt các người lợi hại tuyệt diễm như thế nào!

Chuyện Dạ Trọng Hoa từ chối cô công chúa này không phải là vấn đề mà nàng quan tâm, lát nữa sau khi kết thúc bữa tiệc, nàng sẽ tìm cách tiếp cận hắn nói chuyện rõ ràng với hắn.

Còn bây giờ, người mà nàng duy nhất muốn đối phó chính là —— Dao Hoa công chúa.

Lấy lan làm đề? Đối với nàng – một người từ thế giới hiện đại xuyên qua thời cổ đại mà nói, làm một bài thơ về hoa cỏ chim muông thú thì thực sự không có việc gì khó cả, dù sao nàng cũng có cả một nền văn thơ tiên tiến ở thời hiện đại làm hậu thuẫn phía sau mà.

Âu Dương Vũ chậm rãi thở ra, nàng rất nhanh nghĩ ra một bài thơ hay rất hợp với hoàn cảnh lúc này.

Có điều nàng sợ nếu mình nghĩ quá nhanh thì dễ bị người khác nghi ngờ cho nên Âu Dương Vũ cố giả vờ biểu hiện thần thái khó xử nghiền ngẫm, cố tỏ vẻ mình quả thực là người ngu dốt.

Nàng thì vẫn đang diễn trò chưa xong, mọi người xung quanh mắt nhìn thấy nén nhang kia chỉ còn một chút nữa là tàn nhang mà nàng ngay cả một câu cũng chưa có làm. Ở đây đều là những thiên kim tiểu thư tài hoa mỹ mạo. Khi bọn họ thấy Âu Dương Vũ khó xử thế kia, trên mặt đều lộ ra vẻ khinh thường cực độ. Chỉ có Dạ Trọng Hoa vẫn bình tĩnh ngồi đó, hắn vẫn dùng cặp mắt như cũ lặng lẽ nhìn thấu từng cử chỉ trên nét mặt của Âu Dương Vũ, trong mắt thoáng mang ý vị sâu xa thâm trầm.

Lúc này viên không gian thực yên tĩnh, yên lặng đến mức có thể nghe được âm thanh của tiếng lá rơi. Âu Dương Vũ đột nhiên dừng lại nói: "Nghe đây!"

Nàng nhợt nhạt cười, mắt đẹp nhất thời như nở rộ kiều diễm mẫu đơn, nhẹ nhàng động lòng người, chậm rãi ngâm:U lan sinh tiền đình, hàm huân đãi thanh phong.

Thanh phong thoát nhiên tới, gặp đừng tiêu ngả trung.

Cứng cỏi thất cố lộ, nhâm nói hoặc có thể thông.

Giác ngộ làm niệm còn, điểu tẫn phế lương cung.

Đây là bài thơ " U Lan" một thi phẩm nổi tiếng xuất sắc nhất của tiên sinh Đào Uyên Minh

Đào Tiềm (365-427) tự là Uyên Minh, hiệu là Ngũ Liễu tiên sinh, gặp thời loạn lạc mà bất lực trước thời cuộc, ông từ quan về ruộng ở ẩn. Khi làm chức Huyện lệnh ở Bành Trạch, từng nói câu: "Tại sao ta vì năm đấu gạo mà chịu khom lưng cúi đầu". Đào Tiềm là tác giả đầu tiên mà cũng là người đại biểu cho loại văn thơ điền viên của Trung Quốc thời Đông Tấn, với lời lẽ bình dị, tự nhiên mà ý tứ rất thâm trầm, sâu sắc.

Ngay khi Âu Dương Vũ ngâm xong bài thơ, bốn phía một mảnh lặng ngắt như tờ.

Mọi người, bao gồm Dao Hoa công chúa ở bên trong đều sợ ngây người.

Bọn họ mở to hai mắt trừng mắt về phía Âu Dương Vũ, ai nấy đều không tin, trước mắt bọn họ bây giờ chính là Âu Dương vũ – một đứa con gái háo sắc vô học vô thức hay sao, nàng.... nàng sao lại có thể nghĩ ra được một bài thơ hay đến như vậy!

Lúc này một cơn gió đột ngột thổi tới khiến cho mái tóc của nàng nhẹ nhàng tung bay theo gió,khóe miệng của nàng thản nhiên giơ lên cười yếu ớt. trong mắt mọi người bây giờ chợt sinh ra ảo giác. Cô gái trước mắt này, căn bản không phải là háo sắc vô dụng như trong lời đồn đại, mà là nữ thần mang ánh hào quang chói lọi như viên minh châu!

Tay cầm chén rượu của Hoài An vương khẽ run lên.

Đây chẳng phải vẫn chính là cô gái háo sắc ngu ngốc nhu nhược Âu Dương Vũ như trong ấn tượng của hắn hay sao? Mới bao lâu không gặp cô ta, không ngờ rằng so với ngày trước cô ấy đã thông minh hơn nhiều. Bây giờ với khuôn mặt kiêu căng đàng hoàng,ánh mắt thì lạnh lùng, hắn có cảm giác vô cùng xa lạ... trong lòng Hoài An vương bỗng nhiên hiện lên một tia ngay cả chính hắn cũng không rõ.....tựa như là sợ hãi, tựa như khoảng cách giữa cô với hắn ngày càng xa xôi.

Chỉ có Dạ Trọng Hoa, chỉ có hắn, từ đầu đến cuối đều vẫn duy trì nét mặt bình thản, con ngươi đen láy của hắn khẽ lóe sáng lên, soi sáng vạn vật xung quanh, nhưng khi nhìn lại về phía Âu Dương Vũ, đáy mắt của hắn bắt buộc phải cường thế bá đạo.

"Hay! Thơ hay!" Hoài An vương phục hồi tinh thần lại, ức chế không được kích động, lớn tiếng khen, " Câu thơ ngắn gọn, xúc tích, hình ảnh hoa lan trong thơ vô cùng đẹp đẽ tinh tế không quá đề cao hay siểm nịnh mỗi câu thơ vô cùng thanh khiết không điêu, rất tiêu sái phiêu dật,khí chất siêu phàm thoát tục, quả nhiên là là thơ hay! Chỉ sợ ngay cả thi sĩ uyên bác đương triều bấy giờ cũng không thể làm ra được một bài thơ hay đến như vậy!"

Dạ Trọng Hoa liếc Hoài An vương thần thái bay lên mặt liếc mắt một cái, duyên dáng phấn hồng sắc bạc môi có chút mỏng giơ lên, dẫn theo điểm kiêu ngạo ngạo mạn hương vị: "Quả thật là thơ hay, thay mặt vương phi của bổn vương cảm ơn Hoài An vương vì lời khen."Dạ Trọng Hoa không để mất thời cơ cố ý nhấn mạnh chủ quyền sở hữu rằng Âu Dương Vũ là của hắn.

Thần sắc Hoài An vương bỗng nhiên cứng đờ, môi bạc hắn khẽ nhếch lên: "Dạ Nhị hoàng tử câu cảm tạ của ngài rõ ràng không hợp đạo lý thì phải, Âu Dương Ngũ tiểu thư làm thơ quả thực rất hay, nhưng hình như cũng không có liên quan gì đến Ngài, ít nhất bây giờ thì không, không phải sao?"

Nếu như luận về thế lực quốc gia hiện nay, Tây Lăng quốc quả thật là một cường quốc, tài nguyên phong phú, binh lực dồi dào quả thật ngay cả cái bóng của Tây Lăng quốc, Đông Tấn quốc quả thật không bằng, nhưng Dạ Nhị hoàng tử à, ngài đang ở trong địa bàn của Đông Tấn Quốc ta, không phải là Tây Lăng quốc của hắn cho nên Âu Dương Vũ về tay ai còn chưa biết đâu!

"Hoài An vương, chẳng phải lúc nãy bổn vương đã khẳng định rồi sao?" Dạ Trọng Hoa đạm mạc nhắc nhở.

"Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu. Nếu Dạ Nhị hoàng tử của Tây Lăng quốc đã cực khổ từ xa đến cầu thân như vậy, tại sao ta lại không mong việc này xảy ra chứ? Nhưng ngài cần phải xem xét cho rõ ràng, nàng ấy đã từng là vương phi của ta." Hoài An vương quả quyết phán một câu.

Dạ Trọng Hoa khóe miệng gợi lên một chút đạm mạc vô cùng cười lạnh, mày kiếm khơi mào trào phúng độ cong, "Vậy Hoài An vương giải thích cho bổn vương một chút về hai chữ 'Đã từng' đó đi?"

Dạ Trọng Hoa vẫn giữ vẻ mặt bình thản lên giọng hỏi. Thế gian đây ai chẳng còn lạ lẫm với việc Hoài An vương hắn đã có bao nhiêu chán ghét đối với Ngũ tiểu thư Âu Dương gia? Đã không những từ hôn với nàng, lại còn bức nàng tìm đường chết nữa.

Sắc mặt Hoài An vương lập tức trở nên rất khó coi, ngón tay thon dài trơn bóng nhanh chóng siết chặt lấy chén rượu, gân xanh nổi lên hiện rõ trên mu bàn tay. Một lúc lâu, sau khi đã khống chế cảm xúc của mình trong lòng mới lạnh lùng cười: "Dù sao ta cũng đã từng có nàng, vậy còn Dạ Nhị hoàng tử thì sao? Tiểu Vũ đã đồng ý gả cho ngài à?"

Theo như hắn quan sát vừa rồi, ban đầu cứ ngỡ rằng Âu Dương Vũ sẽ thích Dạ Phi Bạch, nhưng xem xét mọi cử chỉ rõ ràng của nàng lúc đó, Dạ Phi Bạch chỉ cố gắng giả vờ cường thế ép buộc nàng mà thôi.

Dạ Trọng Hoa cả người thoạt nhìn lười biếng, có vài phần mang ý vị vui vẻ, hắn trong mắt rõ ràng đang cười, trên người lộ ra một cỗ kiêu căng lạnh lùng, đậm khí thế của hoàng thất.

Khí thế của hắn mười phần vượt trội hơn cả Hoài An vương khẽ liếc mắt một cái, chậm rì rì nói một câu: "Liệu ngươi có đủ bản lĩnh mang sáu tòa thành trì để đổi lấy nàng không?"

Hoài An vương khuôn mặt nhất thời đông cứng lại, hai tay nắm chặt thành nắm đấm không có lên tiếng trả lời.

Dạ Trọng Hoa từng bước ép sát, khí thế bức nhân tiếp tục hỏi: "Ngươi có dám lấy hổ phách chi tâm – vật quý của quốc bảo ra không chút do dự mà đưa cho nàng không?"

Ánh mắt của Hoài An vương dần dần trở nên hung ác nham hiểm, vẻ mặt xơ xác tiêu điều, nhưng yết hầu như bị cái gì đó chặn cứng họng, một câu phản bác cũng không nói nên lời.

Dạ Trọng Hoa đạm mạc đồng tử lý âm lãnh tà tứ, cao ngạo lãnh tuyệt địa hỏi: " Liệu ngươi có dám thề với nàng rằng ngươi có thể dùng toàn bộ sinh mạng của mình để che chở nàng, bảo vệ nàng, chăm sóc nàng, không để nàng phải chịu bất kì ủy khuất nào không?"

Hoài An vương bị buộc từng bước thoái lui về phía sau, cuối cùng ngã ngồi ở trên ghế, thần sắc sẳng giọng trừng trừng hướng về phía Dạ Trọng Hoa, nhưng đáy mắt lại hiện lên một tia kinh hãi... Hắn biết những lời mà Dạ Trọng Hoa nói đều đúng, là sự thật,, nhưng hắn..hắn không cam lòng...thực sự không đành lòng...

[Khả năng của Ta có hạn..Ta chỉ là một editor không phải là một poet. Xin thứ lỗi vì không thể dịch thơ để mọi người hiểu được nàng nhà này đạo thơ hay thế nào a...=.=]

P/s: Cha nội Dạ Trọng Hoa công nhận ăn bình giấm xong là vắt cạn máu của thằng cha kia không cho ẻm thở luôn...Âu Dương Vũ cô thặc là có phước a..

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Luồng sáng kỳ lạ

Âu Dương Vũ từ lúc đứng bên cạnh Dạ Trọng Hoa, nàng đã tận mắt chứng kiến Dạ Trọng Hoa từng bước ép sát uy hiếp Hoài An vương, nhìn khí thế bức nhân của hắn, cùng với việc chính tai mình nghe rõ ràng từng chữ từng chữ một những lời mà Dạ Trọng Hoa hắn nói ra.

Nếu nói trong lòng nàng không có một tia rung động thì đó là nói dối...

Âu Dương Vũ lẳng lặng nhìn Dạ Trọng Hoa, nhưng mà vào cái thời điểm đó Dạ Trọng Hoa đột nhiên quay lại nhìn vào nàng giống như đang bị hắn nhìn thấu suy nghĩ của nàng bây giờ. Nàng theo bản năng né tránh ánh mắt của hắn, thế cho nên nàng không nhìn thấy trong mắt đối phương chợt lóe lên rồi ảm đạm biến mất.

Dao Hoa công chúa lúc này cũng đang đứng bên cạnh bọn họ, nàng chính bản thân mình nhìn thấy Dạ Trọng Hoa đối với Âu Dương Vũ rất quan tâm và che chở cho nàng. Nếu nói ngay từ đầu nàng tự mình đa tình nghĩ rằng Dạ Trọng Hoa sở dĩ chọn Âu Dương Vũ vì nguyên nhân là muốn vũ nhục Bắc Minh Dao Hoa nàng, nhưng ngay tại giờ khắc này, nàng mới rõ được mọi chuyện!

Nàng biết, Dạ Trọng Hoa hắn thật lòng thật tâm muốn cưới tiểu tiện nhân Âu Dương Vũ này!

Dao Hoa công chúa giấu bàn tay đang nắm chặt thành quyền ở trong ống tay áo bào rộng thùng thình, đáy mắt hiện lên sự tức giận điên cuồng chưa từng có. Nàng - Bắc Minh Dao Hoa tuyệt đối không cho phép người khác cướp đi người mà nàng đã định!

Nàng âm thầm cười lạnh, phá vỡ giây phút " liếc mắt đưa tình" của Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ, âm thanh lạnh lùng nói: "Cũng chỉ là gặp may thôi nên, Âu Dương Vũ, ngươi đừng tự mình đắc ý, bữa tiệc vẫn chưa kết thúc đâu!"

Với những chuyện xảy ra vừa rồi, Dao Hoa công chúa đã không còn chút nào che dấu sự chán ghét của mình với Âu Dương Vũ nữa.

Đôi con ngươi của Âu Dương Vũ rõ ràng thản nhiên nhìn nàng, khóe môi cong lê trào phúng đáp lại: "Công chúa nói đùa rồi, người nghĩ xem thuyền hoa nhỏ dừng trước mặt ta, trống cũng ngừng hẳn, chẳng phải quá mức trùng hợp à? Sao công chúa lại dùng từ ăn may để hình dung?"

Đôi mắt đẹp của Dao Hoa công chúa chợt sắc nhọn, âm thanh lãnh đạm vô cùng: "Hay nói chính xác hơn là vận may của ngươi quá kém."

Dao Hoa công chúa giơ tay lên, cao giọng nói: "Âu Dương Hiên, tiếp tục đánh trống!"

Lúc này Âu Dương Vũ vẫn giữ vẻ điềm đạm, vừa dịu dàng vừa tiêu sái, ánh mắt trước sau như một đạm mạc vô ưu.

Muốn chơi cùng ta sao? Vậy Ta sẽ thỏa mãn các người

Thùng thùng thùng....Tiếng trống lại vang lên.

Con thuyền hoa nhỏ lại theo đầu nguồn bắt đầu chậm rãi hướng phía trước mặt mà trôi đi.

Thùng thùng thùng ——

Ánh mắt của mọi người đều gắt gao nhìn chằm chằm vào thuyền hoa nhỏ, nhìn nó đi qua lại một vị trí, cách ngay chỗ đứng của Âu Dương Vũ rất gần.

Ngay thời điểm thuyền hoa ở trước mặt Âu Dương Vũ, trống dừng lại.

Bầu không khí xung quanh nhất thời im bặtÂu Dương Vũ khóe miệng câu ra một chút ý cười hiểu rõ. Kết quả rõ ràng như thế sao nàng có thể không lường trước được? Mắt nhìn vào đám người vô sĩ kia đang bày trò kia, nàng cảm thấy nực cười.

"Sao lại vẫn là nàng ấy..." Trong đám người bắt đầu phát ra một tiếng hô lên kinh ngạc.

"Tại sao lại trùng hợp đến thế? Thật không thể tin được..."

"Này! Âu Dương Hiên rốt cuộc là ở phe nào? Hắn ta không phải là huynh trưởng của Âu Dương Vũ sao?"

"Ài...các người không biết à? Bọn họ đâu phải anh em ruột thịt, hơn nữa ta còn nghe nói mẫu thân của Âu Dương Vũ bị mẫu thân của Âu Dương Hiên hại chết, hai người bọn họ đương nhiên phải mang thù với nhau rồi..."

"Ôi, đừng nói là huynh muội tương tàn đó chứ? Chúng ta lại có trò hay để xem rồi."

Mặc cho đám người kia dị nghị, Âu Dương Hiên vẫn không hề bị ảnh hưởng, một lòng một dạ đứng về phía Dao Hoa công chúa.

Dao Hoa công chúa cười lạnh nhìn Âu Dương Vũ, "Xem ra huynh trưởng của ngươi đối xử rất tốt với ngươi, lần này hắn ta lại muốn ngươi náo loạn thêm chút nữa rồi, đúng là huynh muội tình thâm."

Dao Hoa công chúa tất nhiên cũng nghe được những lời ra tiếng vào phía dưới, nhưng nàng lại cố ý xuyên tạc. Nói rằng Âu Dương Hiên có ý tốt nên mới chọn Âu Dương Vũ, quả thật là vô si đến cực điểm.

Những người tỉnh táo liếc nhìn vị công chúa Dao Hoa này một cái sẽ nhận ra được có một sự chênh lệch rất lớn giữa bộ não với nhan sắc của nàng.

Còn những người có suy nghĩ mù quáng sùng bái vị công chúa này đương nhiên sẽ tin tưởng tuyệt đối nên họ liền phóng ánh mắt khinh bỉ cùng coi thường vào Âu Dương Vũ và Âu Dương Hiên.

Âu Dương Vũ lạnh lùng cười: "Ta có quyền không làm, đúng chứ?"

Ngay từ đầu ta đã không muốn tham gia.Đối với trò quá mức vô vị của các người, một chút ta cũng không có hứng thú!

Nhưng Dao Hoa công chúa làm sao dễ dàng buông tha cho Âu Dương Vũ, nàng lạnh lùng cười: "Thế nào? Bỏ cuộc? Hay là ngươi không dám?"

Dao Hoa công chúa cố tình gây sự, cho dù Âu Dương Vũ có lựa chọn thế nào, thì nàng vẫn là người chịu trận. Nếu nàng bỏ quyền thi đấu thì chẳng phải mọi người sẽ nói nàng vì sợ hãi nên muốn lùi bước, còn nếu nàng tham gia, làm không được thơ thì sẽ mất mặt, nhưng nếu làm được, đến lúc đó người có công lao lớn nhất chẳng phải là Âu Dương Hiên sao?

Âu Dương Vũ lạnh lùng cười: "Chỉ là ngâm thơ thôi, có cái gì khó?Có điều lượt đánh trống tiếp theo đổi người đi kẻo mọi người lại dị nghị."

Dao Hoa công chúa lạnh nhạt nói: "Không thành vấn đề, nhưng ván thứ hai đích thân bản công chúa sẽ là người ra đề."

"Vậy mời công chúa đưa ra đề mục, dân nữ sẽ chăm chú lắng nghe."

Dao Hoa công chúa đôi mắt hơi trầm xuống, nàng quyết định ra một cái đề cực khó làm cho Âu Dương Vũ phải mất mặt, một lúc lâu sau, nàng mới cười lạnh nói: "Bản công chúa cũng không làm khó dễ ngươi, nếu vừa rồi ngươi đã ngâm một bài thơ về hoa lan vô cùng xuất sắc như vậy thì bây giờ hiện tại đề tài ta đưa ra vẫn lấy chủ đề về hoa lan như đề trước thế nhưng tiêu chuẩn lại cao hơn nhiều sao với lần đầu! Hơn nữa, thời hạn trong vòng nửa nén hương! Còn nữa phải là thể thơ đối bốn chữ."

Câu chữ tuyệt thế, không phải muốn làm là có thể xuất khẩu được a? Đã thế lại giới hạn trong vòng nửa nén nhang? Hơn nữa không phải là thể thơ tự do mà lại là thể thơ đối bốn chữ? Cái này rõ ràng là ép buộc người khác, dồn vào chân tường mà!

Nhưng những người bênh vực kẻ yếu như nàng lại không có, còn những kẻ vui sướng khi thấy nàng gặp họa, chờ xem Âu Dương Vũ nàng bị chê cười cũng không ít.

Ánh mắt Dao Hoa công chúa chăm chú nhìn về phía Âu Dương Vũ, đáy mắt lóng lánh, khiêu khích mà thị huyết.

Nàng ước gì ngay bây giờ Âu Dương Vũ lập tức nhận thua, một khi Âu Dương Vũ nhận thua, nàng sẽ có vô vàn biện pháp ném Âu Dương Vũ xuống địa ngục.

Nhưng Âu Dương Vũ chỉ thản nhiên cười nhẹ: "Thơ về U lan? Quả thật có chút khó khăn a."

Lúc này, Dao Hoa công chúa sớm đã phân phó cho cung nữ thay vì đem cây hương dài nhất ra thì lại đem ra cây hương ngắn nhất..ngắn đến nỗi lửa vừa

châm vào đã muốn cháy hết.

“Bắt đầu rồi Âu Dương Ngũ tiểu thư.” Dao Hoa công chúa âm thầm cười lạnh.

Nàng cũng không tin, nửa nén hương thời gian, nàng Âu Dương Vũ còn có thể làm ra như vậy tuyệt thi. Cho dù thi tiên hạ phàm, hắn lão nhân gia tại đây dạng yêu cầu hạ cũng không nhất định có thể làm được.

Lúc này Dạ Trọng Hoa nhìn Âu Dương Vũ, mang theo một loại ngạo khí ngút trời thiên hạ không ai sánh bằng. Âu Dương Vũ cũng bất giác nhìn về phía hắn.Cặp mắt của hắn nhìn vào ánh mắt của Âu Dương Vũ chợt nổi lên ý cười. Cái cười kia giống như là thiên sơn vạn thủy mang theo một loại kiểu như ta tin tưởng ngươi, ngươi cũng tin tưởng ta, ý tứ vô cùng ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Luồng sáng kì lạ (2)

Âu Dương Vũ cố tình lảng tránh đi cặp mắt nóng rực của hắn, nàng khẽ ho một tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nén nhang đang cháy chỉ còn lại hai phần ba kia, cũng không thấy đi lại, trong miệng từ từ ngâm:

Lan chi y y, tự đắc này hương.

Không thải mà bội, cho lan gì thương.

Hôm nay chi toàn, này hạt vì nhiên.

Ta đi tứ phương, lấy ban ngày năm.

Tuyết sương mậu mậu, tề mạch chi mậu.

Tử như không thương, ta không ngươi cấu.

Tề mạch chi mậu, tề mạch chi có.

Quân tử chi thương, quân tử chi thủ.

Nàng làm được!

Nàng hoàn toàn có thể thực hiện được mọi yêu cầu của công chúa Dao Hoa đưa ra, hơn nữa còn vượt xa sự mong đợi của mọi người nữa, bởi vì loại thể thơ đối bốn chữ này bất luận là thể loại gì cũng đều đứng trong hàng thể thơ bật nhất trong kinh thơ! Tuyệt đối là một trong những thể thơ kinh điển lưu danh sử sách.

Trong lúc nhất thời, mọi người nhìn phía Âu Dương Vũ ánh mắt đều thay đổi.

Nếu như nói lần ngâm thơ đầu tiên của nàng chỉ là ăn may thì lần thứ hai này gọi là cái gì? Bọn họ quả thực khẳng định chưa bao giờ nghe qua bài thơ này, cũng chưa bao giờ nhìn thấy bài thơ này lưu lại trong Kinh thi. Cho nên thơ của Âu Dương Vũ tuyệt đối là một trong những thi phẩm đặc sắc chưa từng có.

Tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn Âu Dương Vũ, bọn họ quả thực khó có thể tin rằng tại sao một người con gái ngu ngốc háo sắc như trong lời đồn đại bấy lâu bây giờ có thể làm ra một bài thơ mà ngay cả từng câu từng chữ đều trở nên tuyệt diệu đến vậy? Đây mà gọi là ngu ngốc sao? Nếu như nói nàng là kẻ ngốc, thì tất cả những người bọn họ hôm nay ngay cả đề như vậy cũng thực sự không làm được là loại người như thế nào? Đại ngốc sao?

Hoài An vương lẳng lặng nhìn Âu Dương Vũ, tinh tế thưởng thức thơ phẩm về hoa lan không ai có thể sánh bằng, ý cảnh thanh khiết như băng như ngọc, hắn nhìn nàng bằng một đôi mắt trầm ngâm lại không hề chớp mắt. Nếu như nói có thể nhìn ra tính cách của con người qua việc ngâm thơ thì Âu Dương Vũ bây giờ chính là ví dụ điển hình...vô cùng tiêu sái phiêu dật siêu phàm thoát tục.

Nhìn thần thái của Âu Dương Vũ trước mắt, trong lúc nhất thời, trong lòng Hoài An vương cảm thấy có một loại cảm thấy mà ngay cả chính hắn cũng không hiểu tại sao....một cảm giác của sự hối hận.....

Khóe miệng Dạ Trọng Hoa khẽ cong lên, dường như mang chút ý trêu chọc, đôi mắt thản nhiên kiêu ngạo nhìn về phía Hoài An vương.

Bây giờ trong lòng Hoài An vương bắt đầu trở nên đau xót, chén trong tay bất tri bất giác bị bóp vụn hóa thành bột phấn...

“Vương gia...”Nhìn thấy những mảnh vỡ của chén sứ đâm sau vào lòng bàn tay nhất thời bàn tay trắng nõn trơn máu tươi chảy đầm đìa, cung nữ đứng

bên cạnh Hoài An vương khẩn trương lên tiếng nhắc nhở."Câm miệng!" Hoài An vương bất động thanh sắc thản nhiên đem bàn tay bị thương giấu vào trong ống tay áo, trên mặt vẫn bình thản bất động, nhìn về phía Dạ Trọng Hoa lạnh bạc cười lạnh.

Dao Hoa công chúa dường như cũng bị chọc tức đến điên rồi! Nàng quả thực khó mà tin được, Âu Dương Vũ lại có bước đột phá, hai lần liên tiếp dọn hết rào cản cho mình, khiến cho những người xung quanh phải nhìn lại nàng với một con mắt khác, nàng trên người bây giờ như tỏa ra một loại ánh hào quang vô cùng chói mắt bắn ra bốn phía.

Dao Hoa công chúa hung hăng trừng hướng Âu Dương Tụ cùng Âu Dương Doanh, hai người kia thì không cần phải nói, nhưng chẳng phải Âu Dương Vũ là nữ tử không học vấn không nghề nghiệp sao? Không học vấn không nghề nghiệp mà lại có thể làm ra một thi phẩm tuyệt diệu như vậy sao?

Âu Dương Tụ bị ánh mắt đánh giá của Dao Hoa công chúa nhìn chằm chằm bất giác cúi đầu, không có mắt đối mắt với Dao Hoa công chúa, nhưng chợt Âu Dương Doanh lại từng bước tiến lên, áp sát vào tai của Dao Hoa công chúa, cúi đầu nói câu.

"Lời này là thật sao?" Dao Hoa công chúa nhíu mày, có chút không tin.

"Tuyệt đối là thật, thần nữ không nói dối nửa lời, nếu không phải, thần nữ nguyện chịu phạt!" Âu Dương Doanh thề thốt.

Ngày thường quan hệ của Dao Hoa công chúa và tam tỷ rất tốt, Âu Dương Doanh vẫn luôn ghen ghét vì không thể chen chân vào để có thể phá vỡ mối quan hệ này để lấy lòng công chúa, nhưng bây giờ chính là cơ hội ngàn năm có một của nàng, nếu như có thể giúp Dao Hoa công chúa báo thù, nàng về sau nhất định sẽ dùng một con mắt khác để đối đãi nàng.Huống chi, Âu Dương Doanh lúc này cũng vô cùng khó chịu với những gì mà Âu Dương Vũ đã làm hôm nay. Không một ai biết rằng lòng đố kị ghen ghét của nàng nổi lên giống như độc trùng gặm nhấm tâm can.

Lần thi thứ ba, nếu như Dao Hoa công chúa lúc trước đã đáp ứng yêu cầu của Âu Dương Vũ rằng sẽ tìm người thay thế vị trí của Âu Dương Hiên thì Âu Dương Hiên cũng chỉ biết cắn răng mà lui xuống dưới. Lúc thay người đương nhiên sẽ là một người mà Âu Dương Vũ không biết.

Lần đầu tiên, thuyền hoa nhỏ đến trước mặt Âu Dương Vũ, có lẽ là trùng hợp.

Lần thứ hai, thuyền hoa nhỏ vẫn đến trước mặt Âu Dương Vũ, có lẽ vẫn là trùng hợp.

Nhưng ở lần thứ ba, thuyền hoa nhỏ vẫn như trước vững vàng ngừng đến trước mặt Âu Dương Vũ, chuyện này không bình thường,quả thực không bình thường.

Dao Hoa công chúa đắc ý cười lạnh. Nơi này quả thật đâu có thiếu người chán ghét ngươi đâu, Âu Dương Vũ, đâu chỉ có một Âu Dương Hiên muốn hại ngươi? Người đang đánh trống kia – Đông Phương Hiên- cũng có ngoại lệ đâu? Bắc Minh Dao Hoa nàng đã muốn thuyền hoa dừng lại ở đâu thì nhất định phải dừng lại ở chỗ đó!

"Quả thực trùng hợp một cách kỳ lạ, xem ra lần này Âu Dương Vũ ngươi lại phải tiếp tục biểu diễn rồi." Đáy mắt thị huyết cười lạnh, nàng không tin lần này Âu Dương Vũ còn có thể tiếp tục đắc ý!

"Đa tạ công chúa quá khen." Âu Dương Vũ khí chất không kiêu ngạo không siểm nịnh, vô cùng thoát tục, thanh nhã nếu tiên.

"Hừ! Đừng vội đắc ý, lần này bản công chúa không yêu cầu ngươi làm thơ." Dao Hoa công chúa kỳ thật trong lòng cũng có chút buồn bực,hai bài thơ của Âu Dương Vũ vừa ngâm quả thật nàng đã bị đả kích không ít.

"Công chúa muốn sao thì cứ như vậy đi." Âu Dương Vũ thần sắc thản nhiên, một đôi mắt đẹp, thanh nhã giống như hằng nga giáng trần, ánh mắt trước sau vẫn như một đạm mạc vô cùng.

"Được! Đây là ngươi nói đó!" Dao Hoa công chúa bị chọc tức đến nghiến răng nghiến lợi, từ giờ phút này trở đi nàng tuyên bố rằng Bắc Minh Dao Hoa nàng sẽ thề không đội trời chung với Âu Dương Vũ ngươi!

"Cứ việc!" Âu Dương Vũ vẻ mặt an nhàn, y phục lấp lánh ánh bạc khiến nàng thanh nhã như tiên, thần sắc đạm mạc mà lạnh như băng.

"Hừ! Âu Dương Vũ, nghe nói tài chơi đàn của ngươi cũng không tệ, mà đã lâu ngươi cũng chưa hề chơi qua, hôm nay trong buổi tiệc đặc biệt này, hay là ngươi đàn một khúc đi. Yêu cầu? Rất đơn giản, phải là một thi khúc do tự ngươi sáng tác, không được sao chép của bất kì ai, thời gian giới hạn trong vòng một nén nhang, ngươi có dám thi tiếp không?"

Mày liễu của Âu Dương Vũ chợt nhíu lại. Vừa rồi nàng rõ ràng nhìn thấy Âu Dương Doanh tiến lại gần bên tai Dao Hoa công chúa nói gì đó, nếu không làm sao Dao Hoa công chúa lại có thể thay đổi chủ ý không cho nàng làm thơ.

Theo trí nhớ của chủ thể này thì xem ra ngoài thơ không biết làm ra thì thậm chí cả cầm, kỳ, họa đều không hiểu biết gì,. Vậy nên biết điểm yếu này của nàng, Âu Dương Doanh mới cố ý nói với Dao Hoa công chúa đổi đề thi từ thơ sang đánh đàn để thử nàng.

Âu Dương Vũ có chút nhíu mi, dừng một chút, mới nói: "Hình như công chúa đã quên quy định thứ nhất rồi?"

"Quy định gì?" Dao Hoa công chúa âm ngoan trừng mắt nàng.

Âu Dương Vũ môi sắc lóe trào phúng ý cười: "Chẳng lẽ công chúa đã quên? Dựa theo quy định của Lỗi Lạc Viên, ai là người đánh trống thì người đó sẽ ra đề thi."

Trong lòng Dao Hoa công chúa cười lạnh.Tuy rằng ngoài mặt không có nói ra nhưng mọi người ở đây ai cũng rõ, Công chúa Dao Hoa đã muốn làm gì thì vị công tử đánh trống kia cũng không có ý định chống đối nàng.

Người đánh trống kia chính là con trai duy nhất của Bộ Thượng Thư, lúc này hắn nhìn Dao Hoa công chúa liếc mắt một cái, khẽ cười dài, quay sang Âu Dương Vũ nói: "Âu Dương cô nương, ý của Dao Hoa công chúa cũng chính là ý của bản công tử, cô một mực từ chối như vậy, hay là...cô không biết đánh đàn?"

Người khác không biết, nhưng hắn biết rất rõ,bình rượu trên chiếc thuyền hoa nhỏ kia đã bị người bỏ thêm chút thuốc, nếu Âu Dương Vũ uống,.....hắn chỉ còn ngồi chờ xem trò vui phía sau thôi.

Âu Dương Vũ làm bộ thẹn quá thành giận thốt lên: "Ai không biết đánh đàn? Ngươi không biết thì đừng nói lung tung!"Dao Hoa công chúa nhìn Âu Dương Vũ, nàng làm sao dễ dàng từ bỏ buông tha cho nàng, chỉ thấy nàng lạnh lùng cười, "Âu Dương Vũ, nếu không đánh đàn được vậy thì uống hết bình rượu trên thuyền hoa kia đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Luồng sáng kì lạ (3)

Việc cố tình biểu hiện ra vẻ sợ hãi của Âu Dương Vũ đã thành công lừa gạt cô công chúa Dao Hoa ngu ngốc ấy. Thế nên bây giờ nàng thật sự nghĩ rằng Âu Dương Vũ sẽ không thể đánh đàn được, cho nên gắt gao khích nàng, khiến nàng phải lọt vào bẫy mà có lẽ Dao Hoa nàng đã dày công dựng lên.

Cho nên Âu Dương Vũ nàng mới nói dung mạo của nàng tỉ lệ nghịch với chỉ số IQ của nàng mà. Nếu như đã chơi vui như thế, nàng không tham gia vào cuộc vui của bọn họ chẳng phải sẽ dễ khiến người khác mất hứng sao.

Đàn khúc tự sáng tác sao? Đối với người bình thường mà nói quả thật vô cùng khó khăn, nhưng Âu Dương Vũ nàng là ai, thật trùng hợp rằng ở thế giới hiện đại, nàng có một niềm đam mê yêu thích vô cùng lớn với đàn cổ vì mỗi lần chơi đàn luôn giúp nàng trở nên sáng suốt hơn cho nên nàng tìm mọi cách để học nó, thật không ngờ bây giờ nó lại có ích trong tình huống này như vậy.

"Nếu công chúa đã ra đề mục thì thần nữ nguyện ý thử một lần, nếu như đàn không hay, công chúa, xin đừng trách phạt." Âu Dương Vũ tỏ vẻ mặt khiêm tốn.

"Vịt con mạnh miệng." Dao Hoa công chúa hừ lạnh một tiếng. Nàng không tin rằng Âu Dương Vũ có thể xuất sắc đến như vậy, dù sao đánh đàn không phải giống như đọc sách làm văn, đánh đàn là phải trải qua quá trình khổ luyện. Người luyện đàn phải luyện đủ bốn môn nghệ thuật: cầm, kỳ, thi, hoạ. Nếu Âu Dương Doanh đã dám đảm bảo rằng Âu Dương Vũ sẽ không làm được thì nàng chắc chắn sẽ không.

Hoài An vương mắt khẽ híp lại, hắn thật sự vô cùng ngạc nhiên. Hắn không giống như Dao Hoa - là lần đầu tiên tiếp xúc với Âu Dương Vũ, lần trước ở phủ Âu Dương hắn đã tận mắt nhìn thấy Âu Dương Vũ thông minh cơ trí, đem những chiêu trò khiêu khích đùa bỡn của Tôn Diệu Dương rõ ràng hóa giải.

Nếu như Âu Dương Vũ đã dám đồng ý yêu cầu này thì nàng nhất định sẽ hoàn thành một cách hoàn hảo.

Âu Dương Vũ, rốt cuộc ngươi đang còn che dấu tài năng gì nữa trong người?

Đáy mắt Hoài An vương hiện lên một tia phức tạp, hắn nhẹ nhàng vung tay lên, rất nhanh liền có cung nữ ôm đàn đi lên.Cây đàn này rõ ràng không phải là đàn bình thường, mà là phượng hoàng cầm, là một trong tứ đại danh cầm bậc nhất.

Lại không thể ngờ rằng Âu Dương Vũ lại khiến cho Hoài An vương phải lấy Phượng Hoàng cầm ra đưa cho nàng, vài vị thiên kim tiểu thư xung quanh sắc mặt đều trở nên khó coi, các nàng cho rằng Âu Dương Vũ đã không thể đánh đàn được huống hồ bây giờ lại được gảy lên cây đàn quý như vậy...quả đúng là một sự sỉ nhục lớn với Phượng Hoàng cầm.

Âu Dương Vũ giương mắt, mắt đẹp một lần đảo qua những người ở đây, khi nhìn đến Dạ Trọng Hoa, thâm mâu có chút nhếch lên.

Ánh mắt Dạ Trọng Hoa trở nên nóng rực như ánh mặt trời của mùa hè, sáng rực đến chói mắt, không gì sánh kịp, hắn cứ như vậy nhìn nàng.

Từ đầu đến cuối, hắn đều đứng về phía nàng, bên cạnh nàng, cho dù toàn bộ người trong thiên hạ này chống đối nàng, ganh ghét nàng, hãm hại nàng, xem nàng là kẻ thù thì hắn vẫn bình tĩnh đứng bên cạnh nàng bảo vệ nàng, tuy rằng vẫn chưa thể nói ra nhưng ánh mắt của hắn nhìn nàng như muốn nói hết với nàng hắn luôn thủy chung kiên định như vậy.Trong lòng Âu Dương Vũ có chút rung động, nhưng trên mặt vẫn bình thản bình ổn, nàng thấy gương mặt anh tuấn tràn đầy tin tưởng của Dạ Trọng Hoa.

Còn Dạ Trọng Hoa thì khẽ cong khóe môi lên cười.

Hai người tuy không có nói gì nhưng lại nhìn nhau, hiểu nhau một cách ăn ý đến vậy.

Sau khi đã rửa tay xong, Âu Dương Vũ lặng yên ngồi xuống, lẳng lặng ngồi trước cây đàn cổ. Nàng ngồi thẳng lưng. Hai chân đặt vững trên sàn. Cánh tay và bàn tay dần thả lỏng.

Không bao lâu sau, thi khúc nổi tiếng của Lâm Tâm Như trong bộ phim mà khi xưa nàng đã có xem qua " Khuynh Thế Hoàng Phi "và nàng vô cùng yêu thích giai điệu cùng ca từ của nó vang lên

Nàng búng, gảy, và lướt các đầu ngón tay trên dây tơ, tiếng đàn ngân nga vang lên.Tiếng đàn lượn lờ, thanh nhã vang lên. Cứ như tri âm tri kỷ, khi thì Như Vân đạm phong khinh, khi thì như đau đớn đến khóc như vũ bão, khi thì nhớ thương...

Âu Dương Vũ... Mỗi cử động... thật nhẹ nhàng và uyển chuyển. Nàng vừa đàn vừa khẽ hát:

Sự dịu dàng chàng trao tựa như áng mây trời

Êm ả say sưa, lưu bóng giữa lòng hồ vong tình

Nếu có thể quay trở lại, có thể hay không

Dâng hiến thanh xuân để trọn đời bên nhau

Ta chẳng hề hối hận

Dù qua bao trắc trở vẫn cứ đắm say

Yêu thật sâu nặng

Ta mới hiểu nỗi bi thương trong lòng chàng

Con đường về phía tây thật quá xa xôi

Đi tới đi lui vẫn mịt mù mây khói

Bất chợt nhận ra, còn ai lưu lại chốn này

Ta cứ mãi mỏi mòn tìm kiếm

Cũng chẳng thể quên đi

Ngày xưa ấy đôi ta ước định

Vầng trăng khi ấy

Rạng rỡ hào quang giữa rặng mây huyền ảo

Ta mãi khắc cốt ghi tâm duyên tình này.

Nàng làm được..Nàng rõ ràng có thể đàn hát được...

Hay cho câu " Bất chợt nhận ra, còn ai lưu lại chốn này. Ta cứ mãi mỏi mòn tìm kiếm". Đôi mắt Dạ Trọng Hoa chợt tối đen như mực, thâm mâu như yên tĩnh như đại hải, lại giống như hiện lên một chút phức tạp khó hiểu

Hay cho câu "Dâng hiến thanh xuân để trọn đời bên nhau. Ta chẳng hề hối hận. Dù qua bao trắc trở vẫn cứ đắm say. Yêu thật sâu nặng". Dạ Trọng Hoa đáy mắt hiện lên một chút rung động hoang mang.

Hay cho câu: "Ta mãi khắc cốt ghi tâm duyên tình này" Dạ Trọng Hoa đem ánh mắt dán chặt trên người Âu Dương Vũ một chút cũng không có ý định dời đi.

Con ngươi tối đen của hắn thâm tối như mực, thâm thúy như núi cao, giờ phút này đây,trên khuôn mặt hắn hiện lên một chút ôn nhuận như ngọc tươi cười.

Đi khắp thiên hạ này, hắn cuối cùng cũng đã thật sự tìm được một người tâm linh tương thông với hắn.

Mái tóc đen nhánh của Dạ Trọng Hoa khẽ đung đưa trong gió, ở ánh mặt trời thản nhiên tỏa ra ánh dương sáng chói phản chiếu lên tóc hắn, không biết tự khi nào, hắn từ trong ống tay áo lấy ra cây sáo ngọc mảnh khảnh màu xanh phỉ thúy ra. Từ từ chậm rãi tiến về phía Âu Dương Vũ

Mày kiếm hắn khẽ nhếch lên, ngay sau đó hắn đặt đôi môi chính giữa cây sáo ngọc, hòa theo cùng với tiết tấu của Âu Dương Vũ .

Tiếng đàn du dương êm tai, dư âm lượn lờ.

Tiếng tiêu trầm ổn, khí khái.

Hai người người đàn kẻ thổi tiêu kết hợp với nhau tạo ra một bản thần khúc giai nhân vô cùng tuyệt mỹ, rung động thế nhân.

Không biết khi nào, tiếng đàn cùng tiếng tiêu chậm rãi dừng lại.

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, tĩnh đến mức có thể nghe được âm thanh của tiếng lá rụng.

Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa nhìn nhau, cười, trong phút chốc trong mắt họ bây giờ chỉ có đối phương,cảm giác như thời gian đang ngừng trôi

Giờ phút này, khoảng cách trái tim của bọn họ rất gần, rất gần, đến mức nhìn nhau là thấy nhau trong nội tâm sâu kín của lòng mình.

Những người ở đây đều khó có thể tránh khỏi chính bản thân mình đều đắm chìm bản nhạc khúc vừa rồi, rất khó để có thể tự kiềm chế được.

Dường như rất lâu sau, người đầu tiên phục hồi tinh thần, kích động vỗ lên một tràng pháo tay rõ to.

Rồi tiếp đó người thứ hai, người thứ ba... Cuối cùng,tiếng vỗ tay vang lên ngập tràn cả yến hội, âm thanh như muốn nổ tung cả đất trời rất lâu không dứt!

Nhiệt tình, kích động, hưng phấn...quả thực mọi người ở đây bây giờ hận không thể nào tìm ra cho mình nổi lấy một tính từ để có thể miêu tả được khúc ca vừa rồi, quả thực không thể diễn tả bằng bất kỳ một ngôn từ tầm thường nào được.

Hoài An vương ngồi trên ghế hồi lâu vẫn không có bất kì hành động gì, cả người giống như pho tượng điêu khắc, ngồi bất động thật lâu. Hắn thật sự không ngờ rằng,Âu Dương Vũ lần này lại có thể cho hắn một sự rung động lớn đến như vậy!

Giờ phút này nàng không thể nghi ngờ gì nữa, tỏa sáng,....vô cùng chói mắt, tựa hồ toàn thân đều mang hàng trăm viên kim cương lấp lánh dưới ánh mặt trời chói lọi, không một luồng hắc ám nào có thể dập tắt đi ánh sáng rực rỡ ấy.

Một người phụ nữ giỏi giang lại bị coi là ngu ngốc sao? Người phụ nữ như vậy...mà chính bản thân mình dứt khoát vứt bỏ, buông tay, vũ nhục, bức nàng ấy tìm con đường chết sao?

Hắn lẳng lặng nhìn bộ dáng tâm đầu ý hợp của hai người kia đang đứng giữa sân, trên mặt ngập tràn sự hối hận và đau đớn..

Nếu như thời gian có thể quay lại, nếu như có thể... Hoài An vương bóp chặt chén rượu trong tay, chén rượu bất giác lại tan vỡ dưới bàn tay thon dài của hắn, từng giọt máu đỏ thẫm lặng lẽ theo kẽ tay chảy xuống giống như trái tim của hắn bây giờ vậy.

P/s: Thực sự bản gốc không phải là khúc này...mà là một bài hát thực sự Ta không rõ lắm về tác giả hay xuất xứ....Để đảm bảo mạch truyện trở nên dễ dàng đến "trym" người đọc..Ta đã tìm một bản đại loại cũng nói lên đúng tâm tình của Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa cho nên Ta chọn bài này...Có gì thì mong chị em góp ý.

- Còn nữa..ngoài bài này ra,..Ta muốn pr cho một bài hát nữa Ta vô cùng yêu thích...à..không phải một mà là hai...cùng một ca sĩ..đó là bài Nặc Ngôn Lão và bài Vong Xuyên...của Winky Thi...Ta cực kỳ thích.. chị em cùng thưởng thức ạ....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Muốn hủy hôn

Sau khi về nhà, mọi người ai cũng nhìn Âu Dương Vũ bằng một con mắt khác, mang theo một loại khiếp sợ, ghen tị, còn có một tia khó hiểu.

Nhị hoàng tử của Tây Lăng quốc lại quan tâm để ý đến Ngũ tiểu thư của Âu Dương gia sao?!

Thật đúng là tin tức sét đánh bên tai mà.

Âu Dương Vũ vừa mới trở về phòng, trà vẫn chưa kịp uống thì đột nhiên có hạ nhân đến bẩm báo: "Tiểu thư, lão gia cho gọi người."

Trong mắt Âu Dương Vũ hiện lên một tia châm chọc, ở thế giới cổ đại này lâu như vậy ngay cả cha ruột của mình còn chưa bao giờ gặp mặt qua dù chỉ một lần, ngay cả nghĩ đến chuyện thăm nàng thôi cũng không hề có. Thế mà hôm nay vừa nghe được tin nàng sắp trở thành vương phi của Tây Lăng quốc thì liền phái hạ nhân cho gọi nàng đến gặp hắn, liệu người này đang rắp tâm tính toán chuyện gì đây.

Âu Dương Vũ chậm rãi đến bên bàn, cầm lấy chén trà, khẽ nhấp một ngụm sau đó mới đứng dậy,sửa sang lại quần áo rồi theo hạ nhân đi đến thư phòng của Âu Dương Lưu.

Hắn đang ngồi ở vị trí trên cao bên trong thư phòng, Âu Dương Vũ lẳng lặng đứng ở cửa, cẩn thận đánh giá hắn, người cha này của nàng coi bộ vóc người trông cũng tuấn tú lịch sự, diện mạo nho nhã hiên ngang, gương mặt tuấn tú kia dường như không có vẻ mất đi theo năm tháng, Âu Dương Vũ tiến lên, nhẹ nhàng thi lễ với hắn nói: "Phụ thân."

Ngữ khí nhẹ nhàng nghe như trong lời nói đó không có một chút hèn nhát bỉ ổi cũng không có hàm ý lấy lòng.

Âu Dương Lưu mi dài hơi nhíu, biết rõ rằng đã lâu mình vẫn chưa gặp nữ nhi này, nhưng trong trí nhớ của hắn nữ nhi này lúc nào cũng cúi đầu, khép nép co rúm. Từ khi nào đứa con gái này đã khoác lên mình một dáng vẻ thong dong đầy khí chất như thế, xem ra lời đồn đại bên ngoài không phải là bịa đặt, liền nhanh chóng lên tiếng đáp lại nói: "Vũ nhi, lâu ngày không gặp con, Vũ nhi khiến cho phụ thân phải nhìn con bằng ánh mắt khác."

Hôm nay bộ y phục Âu Dương Vũ mặc đều được đạm màu vàng được phủ lấy bởi lớp kim tuyến, tóc được cột nhẹ lên, khiến cho người ta có một cảm giác vừa giản dị lại vừa thanh cao.

Hai con ngươi nàng đen thui sáng ngời trong sáng, trong vắt như châu, màu da trắng trong suốt như ngọc.

Âu Dương Lưu đã lâu không gặp qua con gái, hôm nay thấy bộ dáng xuất chúng của nó, hắn cảm thấy nó có vài phần giống với Dương thị hồi còn trẻ.

Âu Dương Vũ thấy mình bị đánh giá như vậy càng khiến nàng thêm tò mò, hôm nay ông ta gọi mình đến đây chẳng lẽ chỉ đơn giản là muốn ôn lại chuyện cũ sau đó bù đắp tổn thất cho nàng sao?

Không phải chứ? Khóe miệng Âu Dương Vũ cong lên ý cười, hào phóng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Lưu, mà ông ta cũng trùng hợp trọn tròn mắt nhìn nàng, dường như việc chạm mắt với mắt này khiến hắn bất ngờ không kịp đề phòng,chưa kịp thu hồi ánh mắt, trong lòng nàng thoáng chốc hiểu rõ vài chuyện, cha nàng chắc cũng biết được sự đổi thay của nàng ngày hôm nay ở yến tiệc cho nên mới kêu người gọi nàng tới thử xem có đúng như lời đồn đại đó hay không, không biết trong lòng hắn đang suy tính cái gì, không cần vội, từ từ xem xem vở kịch này hắn và nàng diễn tới đâu.Trên mặt Âu Dương Lưu có chút thất thố, khẽ ho khan một tiếng, thân ái cười nói: "Vũ nhi, phụ thân nghe nói hôm nay con gái ở tiệc ngắm hoa lan rất giỏi giang, xuất chúng nha?"

Nguyên lai là vì việc này, Âu Dương Vũ liền thuận hắn trong lời nói hỏi, không chút để ý nói: "Phụ thân nghe được chuyện gì?"

"À... Phụ thân nghe nói hôm nay không những làm được cả thơ hay mà đánh đàn hay thứ gì con cũng đều thể hiện xuất sắc. Có đúng như vậy không?"

Âu Dương Vũ thản nhiên câu môi: "Đúng vậy."

Âu Dương Lưu giật mình, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng nói: "Vũ nhi, tuy biết rằng ai ai cũng khát vọng chiến thắng, nhưng tự đi trên đôi chân của chính mình mới chính là người tài. Con biết không? "

Không ngờ cha của cơ thể này lại có suy nghĩ cùng thái độ quá mức hèn hạ ti bỉ này với con gái mình, nghĩ con người của Âu Dương Vũ như vậy, sau đó còn dùng những lời lẽ nói một cách thản nhiên không chớp mắt. Nhưng chỉ tiếc cho ông rằng cô con gái trước mắt ông vốn không phải kiểu người như trong trí nhớ của ông, ánh mắt Âu Dương Vũ đạm mạc, nhạt nhẽo, miệng cười nói: "Phụ thân sao có thể biết rõ được những thứ đó có phải do chính Vũ Nhi tự học hay không?"

"Ha ha ha, Vũ nhi thật biết nói đùa, con là con gái của phụ thân, phụ thân làm sao có thể không hiểu rõ cho được cơ chứ?" Âu Dương Lưu bật cười ha hả, cứ như là một loại đắc ý khi thắng trận vậy.

Âu Dương Vũ nhìn thấy vậy chỉ cảm thấy thật châm chọc, ý cười nơi khóe miệng càng thêm sâu sắc khinh thường, "Vậy sao? Phụ thân, từ khi mẫu thân con qua đời cho đến bây giờ, Vũ Nhi có thấy người nhắc đến con dù chỉ một lần đâu?"

Nghe Âu Dương Vũ nói xong, Âu Dương Lưu theo bản năng có vài phần áy náy. Lập tức hiểu ra, chẳng lẽ trong khoảng thời gian đó, mình thật sự đã lơ đãng thế sao, ngay cả con gái ruột của mình trở nên tài hoa kinh diễm mà bản thân mình cũng không biết....

"Vũ nhi có tài năng như vậy, phụ thân đương nhiên cảm thấy vui mừng rồi, nhưng rõ ràng Dao Hoa công chúa vẫn là người tài mạo vẹn toàn, huống chi Dạ Nhị hoàng tử và Dao Hoa công chúa vốn dĩ là một cặp trời định, chi bằng con nhường Dạ Nhị hoàng tử cho Dao Hoa công chúa đi."

Là một câu hỏi nhưng nghe ra có vẻ như là một câu khẳng định.

"Thế Vũ nhi hỏi phụ thân con nên làm thế nào cho phải?" Âu Dương Vũ bất giác mỉm cười, nàng quả thật không thể ngờ được rằng kẻ làm cha như hắn lại đi khuyên nhủ con gái của mình từ bỏ danh hiệu Dạ vương phi để nhường lại cho người khác, thật nực cười, vô cùng nực cười.

"Cái này thì cũng đơn giản thôi, chỉ cần con đến đó nói rằng con mang bệnh trong người, lúc đó Nhị hoàng tử cũng sẽ không muốn rước về Tây Lăng một vị vương phi có bệnh." Âu Dương Lưu bày ra vẻ mặt đạo mạo, đúng tình hợp lý.

Âu Dương Vũ nhìn người cha trước mặt, nghĩ đến việc tên kia thực chất chỉ muốn trêu đùa nàng trong trò chơi của hắn cho nên nếu như có sự trợ giúp của Âu Dương Lưu, nàng cũng không phải thành hôn gấp như vậy, ngay lập tức cười nói: "Vậy theo như sắp xếp của phụ thân đi."

Âu Dương Lưu nhìn chằm chằm vào cô con gái mà mình đã từng săn sóc lúc nhỏ, nghĩ đến những ngày mẹ nàng cùng hắn chăn chung nệm ấm khiến cho những thê thiếp của hắn phải sinh lòng ghen ghét đố kị mà hại cả nàng lẫn con gái của nàng.Hắn từng bước lại gần Âu Dương Vũ, đỡ lấy hai tay nàng, trên mặt đều mang ý cười, cao giọng nói: "Vũ nhi, con xem con kìa, thân thể không được khoẻ rồi còn cùng phụ thân hàn huyên tâm sự lâu đến như vậy,

thôi, con sớm trở về nghỉ ngơi đi. Người đâu, đưa tiểu thư trở về."

Gì? Chỉ mới bắt đầu thôi mà? Thôi cũng tốt, hôm sau lại cùng ông diễn tiếp màn kịch vậy.

Âu Dương Vũ sau lui lại vài bước, chậm rãi nói: "Vâng, phụ thân."

Âu Dương Lưu nhìn thấy thân ảnh nữ nhi rời đi, chậm rãi thong thả nhìn chằm chằm vào lá thư trả lời trước bàn, suy nghĩ một lát, liền nhanh chóng viết lên. Nhưng rõ ràng cái này có phải là tấu chương hay thư báo tin thì còn chưa rõ a?

Sáng sớm hôm sau, trời còn mới tờ mờ sáng, A Tú liền vội vã đẩy cửa phòng ngủ của Âu Dương Vũ,chạy đến trước giường, hoang mang rối loạn kêu lên: "Tiểu thư, tiểu thư, dậy mau lên, tiểu thư!"

Hai con mắt Âu Dương Vũ vẫn còn díu lại, bộ dáng trông còn ngái ngủ, nhíu mày lại ngáp một cái. Là A Tú, sao lại vội vội vàng vàng thế kia, chẳng lẽ lại có chuyện gì xảy ra sao? Lời còn chưa kịp hỏi, A Tú liền nhanh chóng cắt ngang: "Tiểu thư, mau lên! Thánh chỉ đến, người nhanh đi đến đó mà tiếp chỉ a!"

A tú kéo Âu Dương Vũ ra khỏi ổ chăn ấm đi ra, rửa mặt chải đầu sửa soạn y phục bất quá chưa đến một phút, rất nhanh sau đó ở sảnh trước phòng xuất hiện một tên công công. Từ trước đến giờ mọi thánh chỉ quan trọng của hoàng thượng đều đích thân Tào công công mang đến.Thế nhưng mới sáng sớm tinh mơ, cư nhiên người quan trọng như vậy lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ có biến cố gì đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ngưỡng mộ

Tào công công thấy Âu Dương Vũ đi ra, liền buông chén trà trong tay, tươi cười mang theo vài phần ân cần: "Nếu ngũ tiểu thư đã đến đây, chúng ta nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, không quấy rầy Tả thừa tướng!"

Âu Dương Lưu nhanh chóng chạy lên phía trước, cười nói: "Không sao không sao Tào công công vất vả rồi!"

Tào công công thanh thanh cổ họng, mở thánh chỉ ra đọc hùng hồn: "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Ngũ tiểu thư của phủ thừa tướng Âu Dương Vũ, hiền đức thục lương, tướng mạo hiếm có, ban hôn cùng với Dạ Nhị hoàng tử trở thành vương phi. Ban thưởng ngàn lượng hoàng kim, ngàn cây gấm vóc,trăm viên trân châu,một đôi ngọc như ý, phải bảo trọng thân thể, không để sinh bệnh, sau đó cử hành hôn lễ, khâm thử!"

Khép lại thánh chỉ, tào công công đem nó giao cho Âu Dương Vũ, trong miệng nói: "Chúc mừng Ngũ tiểu thư, nhớ giữ gìn sức khỏe, Tây Lăng quốc lấy được một người dung mạo khuynh quốc khuynh thành như tiểu thư quả thực là đã giữ thể diện cho Đông Tấn quốc chúng ta!"

Âu Dương Vũ trong lòng rất tức giận, chết tiệt,hắn như thế nào lại có thể động tay động chân nhanh đến như vậy, bệnh còn chưa kịp bắt đầu giả vờ thì lại đột ngột nhận cái thánh chỉ quỷ quái như thế này,lại còn phải bảo trọng thân thể, không được sinh bệnh, thế chẳng phải là đang nói khéo nàng nếu như sức khỏe không được tốt thì thể diện của Đông Tấn quốc sẽ bị đánh mất hết hay sao?

Xem ra giả bệnh là việc không thể thực hiện được rồi, chợt nhớ ra điều gì, Âu Dương Vũ ngẩng đầu nhìn Âu Dương Lưu, quả nhiên hắn âm trầm nhìn nàng, ánh mắt bày ra vẻ chán ghét.

Tào công công thấy Âu Dương Vũ chậm chạp không có ý định tiếp chỉ, âm thanh đột nhiên cao lên, tiếng nói như trống đánh vào tai: "Ngũ tiểu thư? Ninh vương phi? Sao còn không chịu tiếp chỉ?"

Âu Dương Vũ phục hồi tinh thần, mặc dù không tình nguyện, nhưng thánh chỉ một khi đã ban xuống thì không thể nào kháng chỉ được, nếu không chính bản thân mình sẽ là người gánh phải tai họa mất, nghĩ vậy nàng liền đưa hai tay lên tiếp chỉ: "Thần nữ Âu Dương Vũ, tạ long ân hoàng thượng."

Phía sau trong mắt Tôn thị đều như muốn phun ra lửa, Âu Dương Doanh thì tức giận đến dậm chân dậm cẳng cả lên, Âu Dương Tụ bình thường là người bình tĩnh nhất thì bây giờ chiếc khăn trong tay liền bị nàng xé rách.

Âu Dương Lưu tuy vẫn giữ sắc mặt âm trầm, nhưng khi ở trước mặt Tào công công tâm trạng dù không tốt cũng phải giữ bình tĩnh,nhanh chóng thu hồi thần sắc, khách khí tiễn Tào công công hồi cung.

Sau khi đã tiễn Tào công công đi bằng cửa sau, Âu Dương Lưu nhanh chóng thay đổi sắc mặt, so với vừa rồi lại càng đen hơn, giơ ngón cái lên chỉ thẳng vô mặt Âu Dương Vũ quát, "Ngươi, lại đây!"

Nhìn đám người không liên can ở xung quanh: "Bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy!" Hừ lạnh một tiếng, lắc lắc tay áo, quay đầu hướng về phía thư phòng.

Âu Dương Vũ thản nhiên đi theo Âu Dương Lưu đến thư phòng.

Vừa mới đến cửa thư phòng, liền có một vật..nhìn kĩ lại là chén trà cư nhiên phóng về phía nàng, Âu Dương Vũ thân thủ nhanh nhẹn nghiêng người né qua một bên, chén trà nhanh chóng rơi xuống đất vỡ thành nghìn mảnh, nước trà tràn lan khắp trên sàn. Âu Dương Vũ ánh mắt hiện lên một tia âm trầm, ngẩng đầu châm chọc cười nói: "Phụ thân muốn mưu sát con gái sao?"Âu Dương Lưu mạnh bị chọc tức đến muốn phát hỏa, tay chân bất giác cũng không ngừng run run: "Hừ! Con gái? Âu Dương Lưu ta mà có loại con gái như ngươi sao!"

Âu Dương Vũ nghe xong lời này thì một chút thương tâm, hay tức giận cũng không, chỉ bình thản đi đến bên ghế dựa, xoay người lạnh nhạt ngồi xuống, cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, Âu Dương Lưu nhìn một loạt động tác của nàng, đầu càng phát hỏa, vừa định chửi ầm lên, nhưng lại bị Âu Dương Vũ ngắt lời đoạt trước: "Sao thế? Vũ nhi ta đã gây ra chuyện gì khiến cho kẻ làm phụ thân như ông mất mặt sao? Ngay cả việc ta là con gái ông cũng không nhận ra sao?"

"Ngươi nghĩ ngươi còn mặt mũi nào để nói ra những lời này... Hả? Ngày hôm qua, ngay chính tại trong này, ngươi đã đồng ý với ta những gì? Ngươi luôn miệng nói nghe theo sự sắp đặt của ta, nhưng nào ngờ ngươi lập tức trở mặt nhanh như vậy, ngươi quả nhiên là, quả nhiên là..."

"Quả nhiên là cái gì?" Âu Dương Vũ cười lạnh một tiếng, "Đây là ý chỉ của hoàng thượng, Vũ nhi cũng không còn cách nào khác. Nếu không tin ông có thể hỏi đích thân hoàng thượng."

"Vớ vẩn, ngươi muốn ta ngang nhiên kháng chỉ sao?!" Âu Dương Lưu hít thật sâu một hơi, khống chế cảm xúc, nhìn đứa con gái trước mắt, thản nhiên ngồi, thần sắc nhìn như cung kính kì thực thật vô vị, trong mắt hắn một chút cũng không coi trọng Âu Dương Vũ.

Từ khi nào tính tình con gái của Dương thị đã khác xưa đến như vậy: "Ngươi không hề giống với mẹ ngươi chút nào, bà ta sao có thể sinh ra một đứa con gái đê tiện như ngươi chứ, đầu tiên là muốn vượt mặt công chúa về tài mạo, sau là muốn đoạt vị hôn phu, đường đường là Tả thừa tướng Âu Dương Lưu lại có một đứa con gái như vậy,thể diện của cả cái phủ thừa tướng này đều bị ngươi hủy hoại hết rồi! Ngươi, bây giờ lập tức lên xe ngựa vào cung nhận tội với Dao Hoa công chúa đi."

P/s: Ta là Ta không biết Chị nhà mình là con ổng hay bà cô Dao Hoa kia là con ổng nữa...=.=(Cảm thấy có sự bức xúc không hề nhẹ)...Cơ mà giờ nghĩ lại Bà chị nhà mình không tức việc gì Cô đây phải gánh dùm, xót giùm.... Toy là Toy rảnh quá mà...

Âu Dương Vũ cầm trong tay chén trà đặt lên trên bàn, theo tay áo rút khăn lụa, nhẹ nhàng mà lau miệng trào phúng nói:"Nhận lỗi? Dựa vào cái gì? Hay là trong lòng ông đang nghĩ rằng nếu như ta không đi nhận lỗi với cô ta thì con đường công danh sự nghiệp tương lai của ông sẽ gặp trắc trở sao?"

Âu Dương Lưu xanh cả mặt, vừa định phản bác, Âu Dương Vũ lại mở miệng nói tiếp, "Phụ thân ông thật nực cười, ở bữa tiệc đó, rõ ràng ta là người đứng đầu về tài đánh đàn, làm thơ, đó là chưa kể Dao Hoa công chúa còn cố tình gây làm khó ta, nhưng không may chính vì sự ngu ngốc của cô ta đã khiến cho ta một phen náo động ở đó, còn về phần như thế nào lại trở thành Ninh vương phi, tốt nhất ông nên tìm câu trả lời từ phía Dạ Phi Bạch đi!"

"Mày, mày, mày, sao mày lại không biết xấu hổ như thế hả? Mày cút đi cho tao, đúng là đứa con gái không biết vô liêm sỉ!" Âu Dương Lưu tức giận chỉ thẳng tay vào mặt Âu Dương Vũ quát.

Âu Dương Vũ vẫn tỏ thái độ thản nhiên cười, ngữ khí tỏ vẻ kinh ngạc, ánh mắt thâm thúy đáng sợ: "Phụ thân, nếu ta có rời khỏi phủ thừa tướng cũng không sao, nhưng phụ thân à, ông đã đắc tội với hoàng thất như vậy, liệu không biết cái phủ thừa tướng này có thể tồn tại được bao lâu nữa đây?"

Khuôn mặt của Âu Dương Vũ đột ngột thay đổi 360 độ tỏ ra thần sắc thương tâm, "Vũ nhi cảm thấy vì sao mẹ ta lại rời bỏ thế gian này đi sớm như vậy, để lại ta một mình một cõi không nơi nương tựa, không ai yêu thương. Nhưng giờ ngẫm lại cũng cảm thấy may mắn, may mắn vì mẹ ta đã đi sớm, nếu không ngay chính bản thân người làm con như ta cũng cảm thấy thương xót cho người mẹ này, đáng thương vì năm đó bà ấy yêu ông đến ngu muội, khiến cho cả đời phải sống trong tuyệt vọng và đau khổ. Nếu để bà ấy nhìn thấy sắc mặt khó coi của ông bây giờ, chỉ sợ trong lòng lại đau khổ thêm. Tạm thời ta vẫn còn gọi ông bằng một tiếng 'Phụ thân', phụ thân, ông vốn không phải thuộc loại người đáng để lên mặt dạy đời ta, nói ông là kẻ bán nữ cầu vinh ta thấy dùng thành ngữ này không sai. Nếu ông vẫn còn e ngại những gì người trong hoàng thất bàn tán, ông có thể tự mình tìm hoàng thượng mà hỏi, đứng trước mặt công chúa mà khóc lóc kể lể cầu xin tha thứ, mạnh mẽ tố cáo lên án con gái ông là loại người vô liêm sỉ..không biết xấu hổ như thế nào, cầu xin hoàng thượng đừng đem hết mọi chuyện đổ lên trên đầu ông, đừng tước đoạt hết đi con đường công danh sự nghiệp của ông. Ta nghĩ nếu ông làm thế, nói không chừng sẽ rất có ích cho ông về sau, cần gì phải gây khó dễ trút giận hết lên người ta, bắt ta phải làm những việc đó?"

Sau khi Âu Dương Lưu nghe Âu Dương Vũ nói xong, hai chân cảm thấy vô lực, lui lại mấy bước té ngã xuống ghế. Hai mắt hắn trừng lớn, hận không thể ngay lập tức rút kiếm bên hông ra để chém chết đứa con ngỗ nghịch này, chợt trong họng hắn cảm giác có chút tanh tanh ngọt ngọt, đầu hắn càng trở nên quay cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Kiều diễm ái muội

Âu Dương Vũ tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: "Đúng rồi, phụ thân,chắc chắn công chúa sẽ không buông tha cho ông đâu, cho nên từ hôm nay trở nên cuộc sống của ông có vẻ sẽ không hề dễ chịu chút nào! Ai, bây giờ cũng không còn sớm nữa, Vũ nhi xin về phòng trước."

Nói xong đứng lên, sửa sang lại quần áo, chậm rãi rời đi.

Bị những lời Âu Dương Vũ nói làm cho Âu Dương Lưu hắn như bùng lên lửa giận, đợi khi nàng ra khỏi cửa, hắn phun ra một ngụm máu tươi, lớn tiếng quát: "Cút!"

Sau khi nghe tin có thánh chỉ của Hoàng thượng đến, cả cái phủ Âu Dương này một mực cho rằng hôm nay sẽ đến chúc mừng cho Âu Dương Doanh, vậy mà cái tên công công đó lại quăng cho Âu Dương Vũ thánh chỉ đó, lại còn ban cho danh hiệu là vương phi của Dạ Nhị...Thật đúng là tức đến hộc máu.

Vốn tưởng rằng ở trước mặt mọi người, Dạ Trọng Hoa đã từ chối Dao Hoa công chúa thì lúc đó mình sẽ là người nắm phần cơ hội vàng đó, ai ngờ hắn lại chọn Âu Dương Vũ, hơn nữa lại được do chính hoàng thượng ban hôn.

Lúc trước chẳng phải Âu Dương Vũ là người mà nàng luôn tìm mọi cách để hiếp đáp, bắt nạt hay sao, giờ thì mọi chuyện sao lại thành ra thế này?

Nàng càng nghĩ càng giận, trên mặt hiện lên một tia dữ tợn, Âu Dương Vũ, cái loại háo sắc vô dụng như cô vạn lần không bao giờ xứng đáng để được Dạ Phi Bạch yêu thương!

Âu Dương Doanh lúc này mới nhớ ra vừa rồi Tào công công có thể hiện thái độ ngưỡng mộ đối với vẻ đẹp khuynh thành khuynh sắc của Âu Dương Vũ, trong lòng không khỏi ghen tức.

Tình cờ nhìn thấy Âu Dương Vũ theo Âu Dương Lưu đi từ trong thư phòng đi ra, diện mạo của Âu Dương Vũ quả thực rất thanh tú, chẳng qua vì trước kia tiếng xấu lan xa nên không ai dám cầu hôn, bộ dáng của cô ta mấy ngày hôm nay hoàn toàn không giống trước đây.

Âu Dương Vũ trước mặt có một đôi mắt vô cùng bình tĩnh cùng cơ trí, bên môi cong lên duyên dáng khiến cho người khác phải hồn siêu phách lạc.

Trong lòng Âu Dương Doanh càng ngày càng nổi lên cơn ghen tức, trên khuôn mặt xinh đẹp chợt xuất hiện vẻ trào phúng nồng đậm: "Để xem, bây giờ thân phận đã thay đổi, mà trông thái độ nóng giận của phụ thân mình thế kia thì xem ra cô bị phụ thân giáo huấn không ít nhỉ?"

"Phụ thân hình như rất vui mừng, còn cùng muội tâm sự rất nhiều chuyện." Âu Dương Vũ thản nhiên đáp, đi lướt qua mặt nàng đi qua.

Âu Dương Doanh nhìn bộ dáng của nàng rời đi, mái tóc đen mượt như nhung khẽ tung bay trong gió, những cánh hoa anh đào xung quanh khẽ rơi xuống tuyệt mỹ mà tinh tế bao quanh thân người nàng thật dễ khiến cho con người sinh ra cảm giác như hằng nga giáng trần đẹp không thể dùng bất kì một ngôn từ nào để diễn tả vẻ đẹp trước mắt này.

Âu Dương Doanh càng thêm ganh tị, Dạ Phi Bạch thích cô chẳng phải là do khuôn mặt xinh đẹp yêu nghiệt của cô đã thành công trong việc quyến rũ hắn hay sao? Ta thật sự muốn biết, nếu như cô không còn khuôn mặt như thế nữa thì liệu cô còn dám vác mặt đi dụ dỗ Dạ Nhị hoàng tử nữa hay không?!Âu Dương Vũ lúc này cảm nhận một cỗ khí lạnh từ phía sau truyền đến, nàng xoay người sang, đưa ánh mắt hào sảng, không chút úy kỵ nhìn lại cặp mắt đầy hận thù kia của Âu Dương Doanh, bên môi khẽ vẽ lên ý cười đạm mạc sau đó bình thản trở về biệt viện.

Khi chiều, Âu Dương Vũ nhìn thấy Âu Dương Doanh, nàng có cảm giác không ổn, chỉ sợ cô ta sẽ không từ bỏ ý đồ hãm hại mình.

Vì thế nên, mới tờ mờ canh ba, trong phòng ngủ của Âu Dương Vũ chợt xuất hiện một bóng đen nàng cũng chả có bất ngờ gì.

Bóng đen chậm rãi tới gần bên giường Âu Dương Vũ, trong tay hình như là cầm vật gì đó, mùi hương rất nồng đậm.Dựa vào khứu giác nhạy bén của mình, hắn đây chính là a xít sunfuric, loại a xít sunfuric này ở hiện đại chính là vũ khí nhanh nhất, chuẩn xác nhất để có thể hoàn toàn hủy hoại dung nhan, thật không ngờ ở cái thời cổ đại cũng có thứ này, xem ra Âu Dương Doanh cũng còn có đầu óc nhỉ? Lại có thể tìm được loại thuốc này, chẳng qua, cô tưởng có thể dễ dàng thực hiện được ý đồ này sao?

Aaa.....Ta thấy a xít sunfuric...nếu không cho cô thưởng thức qua một lần cũng cảm thấy có chút lãng phí.

Mắt thấy bóng đen trước mặt chậm rãi muốn cầm a xít sunfuric trong tay đổ ra, mắt Âu Dương Vũ lập tức mở to, nhẹ nhàng hừ một tiếng, người trước mắt cũng lập tức dừng động tác, Âu Dương Vũ cẩn thận xoay người một cái né qua, bên trong ống tay áo lấy một chút thuốc bột, tay khẽ vung lên, bóng đen trước mặt không kịp đề phòng hét lên một tiếng rõ to.. "A".....một tiếng rồi ngất đi.

Âu Dương Vũ nhanh chóng thắp đèn, nhìn rõ Âu Dương Doanh nằm trước mặt, đôi mắt nàng chợt lóe lên tia sát ý, bên môi lạnh lùng cong lên, hung hăng đạp nàng một cước, Âu Dương Vũ thản nhiên nhìn Âu Dương Doanh khẽ rên lên một tiếng sau đó hôn mê bất tỉnh.

Âu Dương Vũ lấy a xít sunfuric từ tay Âu Dương Doanh nhanh chóng cất đi, quay người lại chợt phát hiện trong phòng còn có một người nữa. Âu Dương Vũ còn chưa kịp nghĩ đến chuyện phải xử lý sạch sẽ người này thế nào thì không ngờ từ phía sau lưng nhanh chóng bị người ôm vào ngực. Âu Dương Vũ chợt ngửi được mùi hương quen thuộc

—— Dạ Trọng Hoa ____!

"Này, ngươi buông ta ra!" Âu Dương Vũ căm giận muốn giãy khỏi vòng ôm của hắn nhưng hai tay của Dạ Trọng Hoa giống như kìm sắt vây trọn lấy nàng khiến nàng không thể cử động.

"Bổn vương đang suy nghĩ, rốt cuộc vương phi của bổn vương còn mang đến bất ngờ nào để bổn vương được tận mắt thưởng thức." Hắn nói chuyện luôn như vậy, không nhanh không chậm, ôn nhuận, trầm thấp tà mị, khi thì tùy ý, khi thì lãnh khốc bức người.

Trong lòng Âu Dương Vũ thầm oán, con người này đúng là âm hồn bất tán mà, xuất hiện bất ngờ như vậy, thật đúng là khiến cho người ta không thể nào mà đoán ra được tâm tư suy nghĩ của hắn, nàng không có ý định sẽ trả lời hắn, cúi đầu không nói. Dạ Trọng Hoa thấy nàng không hề giãy dụa, Hai cánh tay cũng buông lỏng một ít, giơ tay phải lên khẽ xoa da thịt mịn màng bên dưới cằm nàng: "Vừa rồi nếu như ngươi có thể ngủ sâu hơn một chút thì mặt của ngươi về sau trông sẽ như thế nào?"

Và cũng chính vì Âu Dương Vũ biết hắn sẽ âm thầm phái người bảo vệ mình cho nên nàng chắc chắn hắn sẽ không để nàng rơi vào bất kì tình huống xấu nào. Lời còn chưa kịp nói ra thì ngay sau đó Dạ Trọng Hoa đột nhiên cuồng nhiệt hôn lên cánh môi mỏng của nàng, bá đạo mà cường thế, lại không mất đi sự ôn nhu.

"Này..." Âu Dương Vũ đánh vào ngực hắn, người đàn ông chết tiệt này tại sao mỗi lần gặp nàng lại đều khi dễ nàng, chiếm tiện nghi của nàng! Nàng với hắn rõ ràng một chút quan hệ cũng không có!

Khi cảm thấy nàng bị hắn hôn đến thiếu khí thì môi hắn mới lưu luyến mà rời môi nàng. Hắn khẽ cười hài lòng, nụ cười ái muội làm say lòng người. Không đợi cho nàng có thời gian kịp thích ứng, Dạ Trọng Hoa lại một lần nữa hôn lên môi của nàng,nhẹ nhàng triền miên, hắn cúi đầu, âm thanh theo đôi môi mỏng của hắn thoát ra giống như ác ma ở địa ngục vô cùng đáng sợ: " Nếu như ai đó dám làm nàng tổn thương, bổn vương chắc chắn sẽ nghiền xương kẻ đó thành tro!"

Trái tim Âu Dương Vũ đột nhiên không tự chủ được đập thình thịch, cho dù có là ở thế giới hiện đại thì chưa từng có một ai nói với nàng những lời như thế này một cách thật lòng và bá đạo như hắn. Dạ Trọng Hoa nhìn thấy khuôn mặt ngây dại của Âu Dương Vũ, con ngươi đen láy của hắn khẽ mang ý cười, sáng lấp lánh như ánh hào quang của mặt trời, khuôn mặt hắn lộ ra vẻ ngạo nghễ tuyệt thế không ai sánh bằng, hắn đưa tay khẽ vuốt nhẹ lên môi nàng bá đạo nói: "Ngươi là nữ nhân của bổn vương, bất kì ai cũng không thể khiến ngươi tổn thương."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hủy dung nhan

Sáng sớm hôm sau, A Tú vội vàng nhanh chóng chạy vào, thần sắc mang theo một chút hoảng loạn: "Tiểu thư, tiểu thư! Không hay rồi!"

"Vội vội vàng vàng như thế...Có chuyện gì sao?" Âu Dương Vũ không khỏi thở dài một hơi, nha đầu A Tú này đúng là không biết kiên nhẫn, mỗi lần có chuyện lên là đều hấp tấp vội vàng như thế.

"Nô tỳ đang định mua cho người một ít trái cây để ăn, lúc đi ngang qua núi giả, nô tỳ chợt nghe được nha hoàn bên cạnh Tứ tiểu thư nói nàng muốn hủy hoại dung nhan của người a."

"À!? Thật không?"Môi của nàng mang theo một chút nghiền ngẫm, không có một chút kinh ngạc. Nói vậy Âu Dương Doanh sẽ không đời nào bỏ qua chuyện hủy dung của mình đâu a.

Nàng bình tĩnh như vậy khiến A Tú trợn tròn hai mắt lên nhìn, "Tiểu thư, chẳng lẽ người không sợ một chút nào sao?"

"Sợ cái gì?" Âu Dương Vũ không chút để ý, nhìn nàng một cái, thấy hai tay nàng trống rỗng liền nói, " Chẳng phải em vừa nói muốn mua hoa quả cho ta thưởng thức sao, đúng lúc tiểu thư em đây đang đói bụng, nhanh mang chút điểm tâm cho ta đi."

Nhìn A Tú bước ra khỏi cửa, Âu Dương Vũ ngồi trước bàn, tay bắt đầu đùa nghịch lọ dược, bên môi vẽ a ý cười lãnh khốc: muốn hủy dung nhan của ta sao, vậy thì trước tiên hãy cố giữ khuôn mặt xinh đẹp của ngươi đi.

Nửa đêm, một thân ảnh màu đen yểu điệu vô thanh vô thức xuất hiện ở trong phòng Âu Dương Doanh, nàng đứng ngay trước đầu giường của Âu Dương Doanh, nhìn chằm chằm nữ nhân đang say ngủ say trước mặt, lấy bút lông viết vẽ lên mặt nàng, hoàn thành xong tác phẩm, Âu Dương Vũ hài lòng nhìn hai con rùa lớn rõ to hai bên má của Âu Dương Doanh mà nàng vừa mới nghịch xong.

Ánh trăng sáng tỏ xuyên qua ô cửa sổ chiếu sáng vào trong phòng, Âu Dương Vũ cảm thấy vô cùng vừa lòng, thứ này là nàng vừa mới nghiên cứu chế tạo ra, nếu như không tìm được giải dược, thì cả đời cũng đừng mong vác mặt mà nhìn thiên hạ, có điều so với ý định dùng a xít sunfuric để hủy dung nàng thì việc nàng làm hôm nay quả thật vẫn còn hơi nhẹ tay a.

Âu Dương Vũ sau khi giải quyết xong mọi chuyện liền thu xếp rời khỏi phòng, không một tiếng động đi ra ngoài. Ngày hôm sau, Âu Dương Vũ bất giác nghe tiếng thét chói tai ở trong phủ liền tỉnh dậy.

Tiếng kêu thét chói tai của Âu Dương Doanh hẳn khiến cho toàn bộ cái phủ thừa tướng này đều bị đánh thức, Âu Dương Vũ chỉ đơn giản là làm ngơ không thèm đếm xỉa, khẽ nằm xuống cuộc tròn chăn tiếp tục ngủ.

Đợi cho đến khi nàng từ từ tỉnh dậy, A Tú tiến lên hầu hạ, thấp giọng nói: "Phu nhân phái Ngô ma ma mời tiểu thư đi qua đó."

“Sao?!”

“Ngô ma ma đang đứng đợi ở ngoài cửa “

“Kêu nàng đợi lát nữa đi.” Âu Dương Vũ chậm rãi ăn cơm, mắt liếc nhìn thấy vẻ mặt bất mãn của Ngô ma ma, Âu Dương Vũ cũng không để ý đến nàng, nàng cũng là một hạ nhân thấp hèn mà thôi.

Âu Dương Vũ cũng nhanh chóng hoàn thành bữa ăn của mình rồi hướng đến biệt viện của Tôn thị mà đi. Tôn thị lúc này đây đang ngồi cao cao tại thượng trên ghế, một thân sắc màu xanh ngọc, trên đầu được đeo không biết bao nhiêu là trâm ngọc coi bộ muốn gãy cổ vì đống trang sức trên đầu rồi, chẳng lẽ nàng sợ rằng nếu không làm như thế thì không có ai biết rằng nàng có nhiều đồ trang sức quý giá hay sao?Vừa thấy Âu Dương Vũ đến, vẻ mặt của nàng đột nhiên giận dữ hét lớn một tiếng: “Ngươi, quỳ xuống cho ta!”

Âu Dương không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn nàng, thần sắc cố ý lộ ra chút ủy khuất: “Không biết nữ nhi đã làm sai chuyện gì? Vì sao phải quỳ?”

“Ngươi còn muốn giả nhân giả nghĩa hay sao, không phải ngươi hãm hại tứ tỷ, khiến nó giờ.....” Tôn thị nói đến đây xong liền đột ngột im bặt, trên mặt vô cùng đau khổ.

Âu Dương Vũ mở đôi mắt to tròn có ý tốt hỏi: “Tứ tỷ làm sao vậy?” Tôn thị thấy Âu Dương Vũ không chịu thừa nhận, ngực đau tức đến phập phồng, cơ hồ là đang tức muốn chết đây mà.

Âu Dương Vũ nhíu mày: “Chẳng lẽ là tứ tỷ bị mộng du hay sao? Hôm kia nửa đêm nữa hôm nàng có chạy đến phòng ta, lúc đầu ta còn tưởng là kẻ xấu...nên nhanh chóng đuổi nàng đi a, dọa chết người!”

“Bảo sao Doanh nhi lại bị thương đến như vậy, thì ra là ngươi cho rằng nàng là quỷ!” Tôn thị nghĩ đến ngày hôm qua Âu Dương Doanh ngay cả cử động chân tay cũng trở nên khó khăn hơn, không thể đứng dậy được, nàng đau lòng muốn chết, hỏi nàng thì nàng hoàn toàn không biết gì cả, nguyên lai là Âu Dương Vũ diễn tuồng.

“Phu nhân, nếu như nói người bây giờ không có chút đau lòng nào thì cũng là không phải đạo lý a, tam tỷ, tứ tỷ là do chính bản thân người mang nặng đẻ đau, dày công dưỡng dục như thế, người bênh vực các nàng là chuyện đương nhiên. Thế nhưng người cũng không nên đem hết tất cả nước bẩn hắt hết lên người ta như thế nha. Ta cũng là nữ nhi của Âu Dương gia, nửa đêm có người đột nhập vào khuê phòng của ta như thế, người thử nói xem có sợ không chứ, nếu như đụng phải tên nào có ý đồ gì thì có đánh chết cũng xứng đáng a. Dù sao thì ta cũng chỉ là ném nàng ra khỏi phòng ta mà thôi, về phần nàng có bị té hay bị thương gì, không chừng là nàng lại mộng du đến phòng của tam tỷ làm loạn gì đó bị tam tỷ biến thành ra như vậy!”

“Ngươi già mồm vừa vừa phai phải thôi! Được lắm, ngươi làm gì cũng đừng tưởng qua mắt được ta. Trên mặt Tứ tỷ ngươi thành ra vậy có phải ngươi làm hay không?”

“A? Tứ tỷ trên mặt có cái gì vậy?”

“Âu Dương Vũ, ngươi đừng ném đá giấu tay!”

“Ai, mẫu thân,oan uổng cho ta quá đi. Đối với thân phận là Dạ vương phi của Tây Lăng quốc mà nói, người lại đem nước bẩn mà hắt lên người ta như vậy, riêng ta thì không sao nhưng người cũng phải giữ chút thể diện gì đó cho Tây Lăng quốc chứ? Không phải sao?”

“Ngươi... Ngươi!” Nghĩ đến những chuyện Âu Dương Vũ vừa nói, mặt của nàng càng đen hơn, “Hiện tại sính lễ còn chưa có mang đến, ngươi vẫn chưa có tư cách gì để nói câu đó với ta cả!”

Vừa nói xong, một tiểu nha đầu chạy tới bẩm báo: “Phu nhân, Dạ Nhị hoàng tử mang đến phủ ta bao nhiêu là đồ sính lễ vô cùng nhiều a. Ngài nhanh ra xem.”

Tôn thị vội vàng đi ra, nhìn thấy đống sính lễ nhiều vô kể kia, đồ cưới mang đến nhiều không thể đến được a, sính lễ nhiều đến nỗi sân trước không đủ chỗ để chứa liền kéo dài ra đến tận cửa phủ, nhìn thật là đồ sộ, Tôn thị mặt kịch liệt co rúm lại, trong mắt lóe lên tia ghen ghét, nếu không phải tại Âu Dương Vũ, những thứ này.....những thứ này! Đều đã thuộc về nàng.

A Tú đã sớm bị đống châu báu đó hấp dẫn đến nỗi đứng đực ra nhìn nhưng ngay cả một món nàng cũng không dám đụng chạm qua, nàng quay lại nhìn Âu Dương Vũ nói: “Oa, Tiểu thư thật có phước a!”

“Tiểu thư, đây là cái gì a?” Âu Dương Vũ tùy ý cầm viên ngọc hổ phách gì đó nhét vào tay A Tú nói: “Ngươi cầm lấy mà dùng đi.”

A tú hai mắt mở thật to, hai tay bởi vì kích động ức chế không được run lên, trong khoảng thời gian ngắn đó cũng không biết nói cái gì cho phải, trên mặt giống như vừa mừng vừa lo, tựa tiếu phi tiếu, những thứ kia nếu như đem cho bọn họ hăn họ sẽ không còn phải lo nghĩ đến chuyện không có cái ăn cái mặt nữa a thế mà Âu Dương Vũ ngay cả nhìn cũng không thèm liếc qua tùy ý cho A Tú.

Những hạ nhân xung quanh đều bắt đầu có cảm giác hối hận, lúc trước vẫn là xem nhẹ vị ngũ tiểu thư vô dụng háo sắc này, nhưng về sau nàng đã trở thành vương phi của Dạ Nhị hoàng tử, là người có thân phận vô cùng tôn quý của Đông Tấn quốc. Nếu như lúc trước không bị Tam, Tứ tiểu thư xúi giục để cấu kết nhau khi dễ hiếp đáp nàng thì bây giờ bọn họ cũng sẽ được thưởng bao nhiêu của lạ báu vật ở đây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cầm đồ Sính lễ

Sau khi Âu Dương Lưu nghe được tin tức cũng nhanh chóng ra xem, nhìn thấy đống trân bảo quý báu trước mặt, Tôn thị nhìn thấy phu quân mình tới, trong lòng vui vẻ, liền bày ra bộ dạng chủ mẫu của đương gia phân phó: "Đem hết mấy thứ này cất vào kho."

Âu Dương Vũ thản nhiên liếc nàng một cái. Chỉ là cái liếc thản nhiên thế thôi cũng đủ khiến cho Tôn thị cảm thấy mình giống như đang ở trong hầm băng vô cùng lạnh lẽo, xâm nhập cả xương cốt lẫn linh hồn khiến người ta không nhịn được mà rét run, Âu Dương Vũ thanh thiển cười: "Không phiền mẫu thân lo lắng, con gái đã có dự tính cả rồi cho nên cứ để một mình con gái giải quyết ."

Âu Dương Lưu chứng kiến đứa con gái dùng ánh mắt xa lạ nhìn mình, nhất thời phun ra một ngụm máu. Hắn hận không thể ngay lập tức đến xé xác nha đầu này ra. Được! Được lắm! Hắn thực sự đã nuôi dưỡng ra một đứa con gái như vậy sao?!

Âu Dương Vũ phân phó cho hạ nhân đem hết tất cả đồ sính lễ đến biệt viện,nhìn thấy đống trang sức báu vật vô cùng đồ sộ đẹp mắt, nàng chỉ...

Âu Dương Vũ thở dài, nếu như trước kia không gian hai chiều vẫn còn hoạt động tốt thì nhiều như thế này nàng cũng chẳng lo gì, bây giờ Tiểu Kỳ Lân vẫn còn mê man bất tỉnh, nhiều như vậy thì biết cất ở đâu mới hết?

Đúng rồi, Tiểu Kỳ Lân! Khoảng thời gian này nàng quá bận rộn để đối phó với huynh muội nhà này lại thêm Dao Hoa công chúa gì đó nữa nên quên mất chuyện phải thăng cấp cho Tiểu Kỳ Lân, tuy rằng bây giờ Tiểu Kỳ Lân vẫn chưa tỉnh, nếu như muốn kiếm được kim hoàng thì bây giờ với cả đống sính lễ này không phải vấn đề đã trở nên dễ giải quyết hơn rất nhiều rồi sao.

Nhớ lại bộ dáng đáng yêu vô lại của Tiểu Kỳ Lân khi đói bụng nũng nịu nằm lăn quay ra sàn đòi được ăn kia, Âu Dương Vũ nhất thời cảm thấy buồn cười.

Hạ quyết tâm, Âu Dương Vũ gọi A Tú phân phó hạ nhân trong phủ đem hết đống sính lễ này mang ra ngoài phủ, sau khi đã được chứng kiến sự tỏa sáng vượt bậc bây giờ của Ngũ tiểu thư, ai ai trong phủ cũng đều mong có thể được giúp đỡ phục vụ nàng. Chỉ trong chốc lát, tất cả đồ cưới đều bị đem hết ra khỏi phủ sạch sành sanh. Nhìn thấy hết cảnh tượng đó, Âu Dương Lưu sắc mặt vô cùng khó coi, trên khuôn mặt ôn nhuận nho nhã xuất hiện sự bất mãn nồng đậm.

Tôn thị tận mắt chứng kiến cảnh sính lễ trước mắt bị đem đi, nàng cũng chỉ có thể nghiến răng túm chặt khăn trong tay mà vò chặt lấy. Âu Dương Tụ trong mắt lóe ra tia ghen tị. Tuy rằng nàng rất muốn ngăn cản chuyện này xảy ra, nhưng vừa rồi thấy mẫu thân mình cũng không còn cách nào khác nên nàng cũng không muốn bị mất mặt, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn mọi chuyện do Âu Dương Vũ tự ý an bài. Cuối cùng sau khi Âu Dương Vũ cùng A Tú đi ngang qua bọn họ, Âu Dương Lưu rốt cuộc nhịn không được quát: "Vũ nhi, mày muốn làm cái gì?"

Âu Dương Vũ dừng bước đứng lặng, thần sắc thản nhiên, mắt nhìn thẳng vào hắn, trong mắt ngoài có sự dũng cảm ra thì cũng vô cùng sắc bén, không có một chút sợ hãi, nàng lập tức nhìn Âu Dương Lưu mỉm cười ngọt ngào: "Phụ thân, Vũ nhi cảm thấy họ chuẩn bị nhiều sính lễ như vậy quả thật vướng víu vô cùng, cho nên con định mang hết chúng đến Trân Bảo Hiên để cầm!"Trân Bảo Hiên? Sính lễ vướng víu... Chướng mắt... Đi cầm? Âu Dương Lưu lúc này đầu óc choáng váng, tai như ù đi sau lời nói của nàng, trên trán dần dần thấm đẫm mồ hôi, Âu Dương Vũ này có thật là nữ nhi của hắn không? Hắn bây giờ bị nàng chọc giận đến đau đầu, tức đến muốn chết đây mà!

Về phía Tôn thị thì hai mắt bà ta đều như muốn phun lửa vào Âu Dương Vũ. Thế nhưng căn bản Âu Dương Vũ không hề để ý tới bọn họ, dẫn A Tú chậm rãi đi theo đoàn sính lễ ở phía sau ra khỏi phủ.

Không lâu sau đó trong kinh thành ngay lập tức tung tin " hot" khiến cho ai cũng phải ngất ngay tại chỗ, Dạ Nhị hoàng tử của Tây Tấn quốc cầu hôn Ngũ tiểu thư háo sắc vô dụng Âu Dương Vũ của Phủ thừa tướng, sau khi mang sính lễ hoành tráng long trọng đến cửa thì nàng lại cùng hạ nhân trong phủ đem hết tất cả vào Trân Bảo Hiên để.....Bán.

Bên trong Trân bảo hiên

Triệu chưởng quầy đang nghiên cứu chăm chỉ chiếc đồng hồ báo thức mà lần tức vị công tử kia mang đến cầm. Quả thật là một bảo vật hiếm có, chiếc đồng hồ này độ chính xác của nó vô cùng cao. Từ khi sở hữu được nó, bất kì vị quan to chức lớn nào đến đây đều cũng muốn có một món bảo vật như thế.

Đang trong tâm trạng vui vẻ thì bên ngoài hạ nhân kích động chạy vào bẩm báo: "Chưởng quầy, ngài mau ra đây xem đi!" Triệu chưởng quầy cũng không hỏi nhiều, rời khỏi phòng, vừa mới bước vào sảnh ngoài, liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.Bao nhiêu là châu báu, trang sức, bảo vật, gấm vóc quý hiếm, của lạ trên đời đều chất đầy toàn bộ sảnh kéo dài ra cả ngoài đường.

Triệu chưởng quầy lấy khăn tay lau mồ hôi đang tuôn đầy trán mình, lúc này hắn mới để ý đến vị tiểu thư tao nhã đang ngồi trên ghế, làn da mịn màng không có lớp trang điểm nào, trắng nõn nà. Nàng mặc một bộ y phục màu vàng nhạt sắc lụa mỏng, càng tôn lên vùng eo nhỏ của nàng. Mái tóc đen dài óng ánh dưới ánh mặt trời khẽ xuyên qua ô cửa sổ, tay nàng nhẹ nhàng cầm chén trà, đặt ở bên miệng chậm rãi nhấp một ngụm, động tác tao nhã mà cao quý. Nàng buông chén trà, cổ tay khẽ nâng, ánh mắt nàng đẹp lưu động nhìn về phía Triệu chưởng quầy, khẽ cười nói: "Triệu chưởng quầy, không nhận ra ta sao?"

Triệu chưởng quầy chỉ cảm thấy thanh âm rất quen tai, cẩn thận quan sát kĩ vị tiểu thư trước mặt, đột nhiên nhanh chóng phản ứng, đây chẳng phải là vị công tử lần trước đó sao? Không thể ngờ được vị công tử kia cư nhiên lại là một nữ tử.

Nghĩ vậy, chưởng quầy lập tức tươi cười: "Làm sao có thể? Khi đã gặp qua tiểu thư một lần, cả đời lão cũng không thể quên được."

Nói xong nhìn chung quanh phòng một vòng thắc mắc hỏi: "Chỉ là không biết, hôm nay tiểu thư đến đây muốn làm cái gì?"

Âu Dương Vũ cũng không thèm để ý lời tên Triệu chưởng quầy nói, chỉ bật cười ha hả: "Chưởng quầy, ông thật biết nói đùa, thân làm người trong nghề buôn bán đồ cổ lâu năm, khách đến tiệm của ông không cầm đồ thì làm cái gì?."

Triệu chưởng quầy nghe vậy ngay lập tức phân phó hạ nhân đem đồ cưới mở ra, vốn là sính lễ vô cùng đồ sộ sặc sỡ, mở ra lại càng thêm mê muội mắt người, này thì trân bảo kỳ ngọc, kia thì dược liệu nhân sâm quý hiếm, lại bên kia thì là đồ cổ vô cùng tinh xảo... Toàn bộ phòng thoáng chốc ngập tràn ánh sáng chói lọi nhìn đến muốn hại mắt. Triệu chưởng quầy lúc này trên trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi, Âu Dương Vũ tức thời nói: "Chưởng quầy cứ chậm rãi mà kiểm tra, không cần phải vội."

Triệu chưởng quầy cười cười đáp lại hạ liền việc mở, suốt một nén nhang thời gian, mới miễn cưỡng kiểm tra xong. Âu Dương Vũ cười nói: " Trị giá bao nhiêu?" Chưởng quầy cười hắc: "Hai mươi vạn lượng bạc, tiểu thư cảm thấy thế nào?"

Âu Dương Vũ khinh nhấp môi dưới, cũng không nói nhiều, chính là đứng lên đi đến trong đó nhất cái rương giữ, từ giữa xuất ra một cái bàn tay bàn lớn nhỏ địa cầu trạng trong suốt hạt châu, hạt châu bên trong là lưu động chất lỏng, trung gian cuồn cuộn không ngừng phun ra cột nước, thần kỳ là, phun ra cột nước hình thành sương mù rất giống là trung gian đứng lặng một vị tiên nữ.

"Viên ngọc lưu ly này là cái gì, ta tin chưởng quầy hiểu rõ giá trị của nó hơn ai hết? Chỉ một cái này thôi cũng đã không dưới năm vạn lượng, chưởng quầy lại dám khinh thường một người không am hiểu như ta hay sao?"

"Sao lại có chuyện như thế được? Tiểu thư người suy nghĩ nhiều rồi a, như vậy đi, người cũng là khách quen của cửa hàng, vậy hai mươi lăm vạn, không thể hơn được nữa!"

Âu Dương Vũ đứng lên, thản nhiên nói: "Ba mươi vạn lượng bạc, ta cũng đã chiếu cố đến chưởng quầy lắm rồi, chưởng quầy cũng biết, trong tay ta có rất nhiều bảo vật trân quý, một ngày nào đó nếu như có bảo vật độc nhất vô nhị trên thiên hạ này được bày trên cửa hiệu cầm đồ ở đây, thì chẳng phải con đường tiền tài danh vọng của ông có thể..."

"Thôi được, vậy ba mươi vạn lượng bạc, tiểu thư muốn nhận vàng?"

"Không, nhận ngân phiếu đi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Giao giải dược ra đây

Âu Dương Vũ rời khỏi Trân Bảo Hiên thì trời cũng đã tối, ngồi bên phía trước cửa sổ nhìn đống ngân phiếu đã kiếm được hôm nay, nghĩ đến việc đổi hết đống ngân phiếu này thành vàng thì Tiểu Kỳ Lân lúc đó sẽ hưng phấn sung sướng nhảy nhót đến mức nào. Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, nàng là dùng sính lễ của Dạ Trọng Hoa để đổi lấy. Dạ Trọng Hoa hắn có bị ngốc không cư nhiên lại đem đến nhiều của quý vật lạ làm chi, nàng cũng chẳng có suy nghĩ muốn gả cho hắn. Suy nghĩ một lúc, Âu Dương Vũ thở dài, chuyện lập gia đình đúng là chuyện vô cùng phiền phức nhất trên đời!

"Vương phi là đang nhớ nhung bổn vương sao hay là đang mộng tưởng tư?" Âm thanh hàm chứa ý cười từ phía sau truyền đến, Âu Dương Vũ đều biết rõ thói quen của Dạ Trọng Hoa là luôn xuất quỷ nhập thần cho nên nàng cũng không có lấy gì làm ngạc nhiên.

"Vương gia ngươi hình như đối với việc lén lén lút lút rất thú vị sao?"

Dạ Trọng Hoa cười khẽ, đứng ở phía sau Âu Dương Vũ, nhìn đống ngân phiếu trên bàn thốt lên: "Không vui sao?"

Không biết vì sao, Âu Dương Vũ cơ hồ lại nghĩ hàm ý câu mà hắn muốn hỏi chính là nàng có phải không hài lòng với đống sính lễ của hắn. Vội vàng giãy ra khỏi cái ôm ấp của hắn, đứng dậy xoay người đối mặt với hắn. Trên đời có một loại người, người đó rõ ràng là có một dung nhan tuyệt mỹ, anh tuấn, vân đạm phong khinh, người đó cũng lại có thể cho người khác một cảm giác bức bách áp lực lạ thường. Con ngươi của Dạ Trọng Hoa đen như mực, tóc dài dùng ngọc trâm cố định, ánh mắt thâm thúy như biển sao trên trời, mặt mày thản nhiên có chút ôn nhu cùng xa cách, môi mỏng nhẹ nhàng mím lại, tối nay Dạ Trọng Hoa mặc y phục màu trắng dài, cổ điển không cách điệu, không thêm thắt chi tiết cầu kỳ luôn toát ra một lực hút khó cưỡng khiến người đối diện phải ngất ngây.

Âu Dương Vũ suýt chút lại một lần nữa đắm chìm với vẻ yêu nghiệt của hắn, ảo não nhíu mày, khóe miệng khẽ cười: "Thì thế nào? Giá trị của ta chỉ từng đó thôi sao?"

Dạ Trọng Hoa nhìn như vậy Âu Dương Vũ, trong mắt thản nhiên hàm chứa một tia sủng nịch: "Vũ Nhi của ta sao có thể đem ra so sánh với giá trị đó được, sáu tòa thành trì bất quá cũng chỉ bằng một sợi tóc của Vũ nhi thôi."

[Cha Mẹ ơi.....Toy ngất đây...Dạ Huynh...Ông làm ơn bớt có thêm thuốc nổ vào đi cho....Ông mà làm thế có mà đợi đến khi tìm được giá trị của Bả thì con dân Ông chết chồng chơ ra rồi kìa Ông ơi....]

Nói xong hắn từ trọng tay áo lấy ra tờ giấy màu đỏ gì đó ra, đôi mắt híp lại, miệng nở nụ cười tươi như ánh sáng của ngọc lưu ly nhìn Âu Dương Vũ nói: "Đây là khế ước đất đai ở Tây quốc của bổn vương, đợi đến khi nào Vũ nhi cùng bổn vương trở về Tây quốc, ta sẽ giao toàn quyền cho ngươi xử lý, ngươi đã vừa lòng chưa?"

Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy máu nóng chảy ngược lên mặt, ngực đột nhiên nhảy dựng lên, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng như thế nào, ngẩng đầu lên thì đã thấy khuôn mặt điển trai rất gần của Dạ Trọng Hoa ngay trước mắt, thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp của hắn thổi phà vào mặt mình.

Dạ Trọng Hoa khóe môi nhếch lên: "Còn muốn gì nữa sao?"

Âu Dương Vũ lúc này bây giờ mới ý thức được, giật mình tỉnh lại...Khế ước nhà đất? Nàng nhanh chóng vội vàng đem tờ khế ước kia không biết từ khi nào đã ở trên tay mình bỏ vào lòng hắn, trong miệng liên tục kêu lên: "Không cần, không cần, ngươi cầm lấy đi!"

Vừa bị nàng từ chối không nhận lấy tờ khế ước, Dạ Trọng Hoa cảm thấy có chút buồn bực, tức giận liền nhanh chóng chế trị lấy gáy nàng, không để cho nàng có chút phòng bị nào, liền hướng về phía đôi môi mỏng hồng như cánh hoa anh đào lưu luyến triền miên trằn trọc mà hôn lên, nụ hôn của hắn như trừng phạt nàng mạnh mẽ bá đạo, nuốt hết những gì tinh túy nhất kiều diễm dài lâu, Âu Dương Vũ cơ hồ có cảm giác như không khí xung quanh nàng đều bị Dạ Trọng Hoa rút sạch đi.

Âu Dương Vũ hai tay để ở trước ngực, nàng có thể cảm nhận được tim của hắn và nàng đập rộn ràng, làn môi sau khi đã được phóng thích, nàng lập tức há miệng hô hấp, nàng cảm thấy ngay cả hô hấp bây giờ cũng đều là mùi hương của hắn tràn vào mũi nàng, miệng nàng nóng rực . Không thể phủ nhận rằng trong giây phút hắn hôn nàng, nàng cũng dường như bị lạc chính mình, trầm luân cùng nụ hôn bá đạo nhiệt tình của Dạ Trọng Hoa!

Dạ Trọng Hoa lưu luyến buông Âu Dương Vũ ra, trên mặt nàng loáng thoáng một mảng hồng trông thật đáng yêu, hắn liền cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán nàng, thuận thế chuyển qua tai nàng nhẹ giọng nói: "Vũ Nhi ngoan a, ngoan ngoãn chờ bổn vương tới rước đi, cũng đừng nên nghĩ đến chuyện trốn, bổn vương khẳng định với nàng, nàng nhất định sẽ không thoát được đâu!"

Nàng nhìn vào ánh mắt kiên định của hắn, thâm thúy, hồn nhiên mang theo sự tôn quý vương giả, làm cho người ta không dám phản kháng, nhất thời không nói nên lời.

Dạ Trọng Hoa nói xong câu này xung quanh không khí bỗng dưng lặng im không một tiếng động.

Âu Dương Vũ thấy Dạ Trọng Hoa đi rồi mới nhanh chóng thở hổn hển, áp chế tia rung động trong lòng mình xuống. Tự nhắc nhở bản thân không được trêu chọc tên nam nhân thâm sâu hiểm độc này, tên Dạ Trọng Hoa này càng ngày càng sâu không thể lường trước được, phải nhanh chóng tìm cách thoát khỏi móng vuốt của hắn. Lấy khăn tay từ trong tay áo để lau đi mồ hôi trên mặt mình thì không biết từ khi nào trong tay áo lại rơi ra một tờ giấy. Rõ ràng là tờ giấy lúc nãy Dạ Trọng Hoa đưa cho nàng bảo là khế ước đất đai gì đó. Hắn tự khi nào đã lén nhét vào ống tay áo của nàng?

Âu Dương Vũ cố gắng áp chế sự cảm động trong lòng, đem tờ khế ước đó đặt ở trên bàn âm thầm thề: "Dạ Trọng Hoa, cho dù ngươi có cho ta toàn bộ Tây quốc, ta cũng không muốn gả cho ngươi!"

Hoa viên của thừa tướng phủ, bốn mùa trăm hoa đua nở, mùi thơm của hoa thản nhiên truyền đến say đắm gọi người.

Âu Dương Vũ ngồi ở trong hoa viên, ngáp một cái rõ dài, ánh mặt trời chiếu rọi trên người nàng, có vẻ lười biếng. Nàng cúi đầu lẳng lặng uống trà, thưởng thức mùi hương trà hoa thấm vào trong ruột gan, trên mặt lộ ra vẻ thích chí.

Tựa hồ như nghe được tiếng khóc của Âu Dương Doanh đâu đây, Âu Dương Vũ không tự chủ được nhếch lên một tia mỉm cười.

A Tú tiến lên thấp giọng nói: "Tiểu thư, nghe những người trong viện nói Tứ tiểu thư bị người nào đó vẽ bậy trên mặt rửa thế nào cũng không sạch được, bây giờ ngay cả trong nhà nàng cũng không dám ra khỏi cửa a."

"Ồ, thật không?" Âu Dương Vũ húp một ngụm trà, không chút để ý, cùng lắm chỉ là hai con rùa thôi mà, so với việc nàng tâm địa ác độc muốn dùng a xít sunfuric hại nàng đã là nhẹ lắm rồi.

Nhưng vào lúc này, tiếng khóc càng ngày càng gần, chỉ chốc lát sau, Âu Dương Doanh liền lấy khăn tay bụm mặt hướng về phía biệt viện chạy tới, đến trước mặt Âu Dương Vũ hai con mắt sắc bén như lưỡi dao như muốn chém nàng thành trăm mảnh trừng mắt nhìn nàng quát lớn "Âu Dương Vũ, ngươi mau giao giải dược ra đây!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ngươi phải trả giá

“Tứ tỷ, tỷ làm gì vậy?” Âu Dương Vũ bày ra bộ mặt nghi hoặc: “Này, tỷ đùa muội sao? Muội chẳng có lý do gì để phải làm những chuyện như thế cả?”

Nói xong, mỉm cười cười, cầm chén ngọc bích nhỏ lên rót trà cho Âu Dương Doanh: ”Nếu tỷ đã đến đây rồi thì đừng lãng phí cảnh đẹp nơi này, ngồi xuống cùng muội uống trà đi?”

Âu Dương doanh lấy hai tay che mặt, hung hăng trừng mắt nhìn vào trong chén trà trên tay nàng, như nhìn thấy tang vật, liền từ từ lui về phía sau: “Đừng có ở chỗ này mà làm bộ làm tịch, ai mà biết được ngươi có bỏ độc bên trong hay không?!”

Âu Dương Vũ nhìn chén trà trong tay, tỏ vẻ tiếc nuối thở dài, vốn nghĩ đã hại cô ta trở thành như thế, có ý tốt muốn đưa thuốc giải cho cô ta. Thế nên chỉ cần uống chén trà này, nước trà gặp khí trời kết hợp với vết mực đen người mặt nàng sẽ tự nhiên biến mất, nếu cô ta đã không cảm kích thì...quên đi.

Âu Dương Vũ bảy bộ mặt ủy khuất: “Tứ tỷ, tỷ nói như vậy khiến cho muội cảm thấy rất buồn. Đây là trà thượng hạng, không uống thì đừng có hối hận —— còn nếu tỷ đã không có tâm trạng thưởng thức thì muội muội ta cũng không ép buộc,“

“Âu Dương Vũ, ngươi nhớ kỹ ngày hôm nay cho ta!” Âu Dương doanh trong mắt hiện lên chút tàn khốc, “Đừng tưởng rằng ta không có biện pháp gì để trừng trị ngươi, ngươi chờ đó, ta sẽ bắt ngươi phải trả giá đắt cho những việc làm mà ngươi đã gây ra!”

Nhìn thấy bóng dáng Âu Dương Doanh rời đi, cả người A Tú đột nhiên run lên bần bật.

Thế nhưng Âu Dương Vũ vẫn tỏ vẻ lơ đễnh, tiếp tục ngồi thưởng trà ngắm hoa, dường như nàng không hề để tâm đến lời uy hiếp của Âu Dương Doanh. A Tú nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, vết trên mặt ngũ tiểu thư... là do người làm?”

Âu Dương Vũ chỉ là cười cười, không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận.

“A Tú, em cảm thấy Tiểu thư nhà em là người như thế nào?”

“Tiểu thư là vị chủ tử tốt nhất trên đời a!” A Tú lập tức nói, biểu tình rất thành thật.

Âu Dương Vũ khẽ bưng chén trà lên thưởng thức cười nói: “ A Tú ngốc này, tiểu thư em không có tốt đến mức đó đâu, chỉ là so với bọn họ thì đúng là như vậy!”

Nếu đối xử tốt với ta, ta sẽ đối xử tốt gấp bội với người đó, nhưng nếu ngược lại, thì... a..hậu quả giống như Âu Dương Doanh phải gánh chịu bây giờ vậy, một người phụ nữ xấu xa, gánh trên lưng một cái mai rùa hèn hạ, kiểu người hai mặt như cô ta phải nên dạy dỗ mạnh tay.

Đã nhiều ngày Âu Dương Doanh không đến tìm nàng gây sự, Âu Dương Vũ cảm thấy vô cùng thanh nhàn.

Ngày xuân giữa trưa, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua tán lá cây, mang đến một tầng kim sắc vàng rực rỡ. Âu Dương Vũ dẫn theo A Tú đang muốn đi ra ngoài dạo chơi, mua vài thứ, đi tới cửa thì nhìn thấy quản gia dẫn theo một người đàn ông trung niên, trông có vẻ giống người trong giang hồ. Người này mặc một y phục màu xám với áo choàng bên ngoài, bên hông vác thêm một cái hòm đựng thuốc màu đen, cả người thoạt nhìn lười biếng, tao nhã, nhưng rõ ràng lại mang vài phần lo lắng, con mắt có vẻ vô cùng đạm mạc.

Quản gia nhìn thấy Âu Dương Vũ, thần sắc có chút khẩn trương, khấu kiến: “Thưa Ngũ tiểu thư!”

Âu Dương Vũ vuốt cằm gật đầu, mặc dù đã hiểu được vài phần nguyên do tại sao lại có vị thần y đến nhà, nhưng vẫn lên tiếng hỏi: “Quản gia, vị này là?”

“À, đây là thần y do đích thân Tôn tướng quân của Quý phủ đích thân mời đến, ông ấy có thể chữa trị hầu hết những bệnh nan y.” Nói xong, tên thần y hướng về phía Âu Dương Vũ hành lễ, thanh âm bình thản vô kỳ: “Thưa Ngũ tiểu thư, tại hạ là Vân Tang.”

Âu Dương Vũ nhìn chằm chằm vào vị thần y, cảm thấy có chút quen thuộc, thậm chí cảm thấy trong ánh mắt hắn hàm chứa có ý cười khó hiểu. Âu Dương Vũ mày nhảy dựng lên.

Lúc này, quản gia nhìn Âu Dương Vũ nói: “Ngũ tiểu thư, lão gia cùng phu nhân vẫn còn đang chờ bên trong, tiểu thần đi trước.”

Âu Dương Vũ gật gật đầu, quản gia liền dẫn theo danh y đi vào, nhìn bóng dáng đằng sau của tên danh y này, dáng đi thật mạnh mẽ, người trong giang hồ đều như thế sao? Đây hẳn là ý của Tôn thị muốn thông qua lệnh của Tôn tướng quân tìm giúp nàng một vị thần y để trị mặt cho Âu Dương Doanh a. Nghĩ đến lời cảnh cáo của Âu Dương Doanh lần trước, Âu Dương Vũ khẽ cười thanh. Muốn trị mặt không phải không có phương pháp tự nhiên nào, chỉ sợ nếu như đây là vị thần y tài giỏi như mọi người đồn như vậy, thì có lẽ việc tìm thuốc trị liệu không dễ dàng như vậy đâu?

Âu Dương Vũ đột nhiên rất muốn mở mang kiến thức của vị thần y này rốt cuộc vị thần y này có bao nhiêu bản lĩnh để chữa trị hoàn toàn trả lại khuôn mặt xinh đẹp của Âu Dương Doanh: “A Tú, đột nhiên ta cảm thấy có chút mệt hay là em mang theo vài nha hoàn ra ngoài mua chút gì đi.”

“Vâng, thưa tiểu thư.”

Từ sau khi có sự xuất hiện của thần y trong phủ, không có bất kì người nào dám cản trở hay làm chậm trễ thời gian của hắn cả. Âu Dương Vũ không biết rằng khả năng y thuật của vị này đạt được đến đâu, chỉ là nghe tin rằng tình hình của Tứ tiểu thư Âu Dương Doanh nàng đã ngày một được cải thiện.

Giữa trưa nàng lại tình cờ gặp Âu Dương Doanh,trên mặt của nàng được băng quấn kín mắt chỉ để lộ ra đôi mắt đen tối cùng với đôi môi diễm lệ hé ra. Cái bộ dạng hiện nay của nàng bây giờ so với cái xác ướp Ai Cập cổ đại thì còn khủng bố hơn. Âu Dương Vũ cảm thấy có chút ngỡ ngàng, chỉ là vết mực thôi mà, không phải nghiêm trọng đến như vậy chứ?

Âu Dương Doanh thấy Âu Dương Vũ liền cười lạnh một tiếng, ném lại cho nàng ánh mắt đầy hận ý mang theo vài phần đắc ý: "Âu Dương Vũ, cứ chờ mà xem, một ngày nào đó, ta sẽ lột da ngươi rồi nướng cho lợn ăn!"

Nói xong, không thèm để ý tới Âu Dương Vũ, giận dữ xoay người rời đi.

Âu Dương Vũ nhìn theo bóng dáng của Âu Dương Doanh rời đi, thầm nghĩ: Âu Dương Doanh này thật đúng là một nhóc con cứng đầu, ngu ngốc tự tổn thương bản thân mình để hại người khác, cũng không đến tìm mình cầu xin sự tha thứ, chẳng phải cô ta rất yêu quý khuôn mặt này sao?

Ai, thật là đáng tiếc, vốn muốn nhìn thấy cảnh cô ta đến quỳ gối cầu xin mình tha thứ vậy mà....vở kịch kết thúc....mất cả hứng!

Lúc đó A Tú đứng một bên nghe được những lời cuối cùng Âu Dương Doanh vừa nói liền suy nghĩ cẩn thận trong lòng lo lắng đến run cả người nói: "Tiểu thư, tiểu thư... Tứ tiểu thư rốt cuộc đang mưu tính cái gì vậy?"

"Ta cũng không biết, đây là lựa chọn của cô ta."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Khuôn mặt hoàn toàn bị phá hủy

Ban đêm.

Trong phòng Âu Dương Doanh phát ra âm thanh thê lương của nha đầu "A! A... Tứ tiểu thư, a... Người sao có thể đối xử với nô tỳ như vậy! A..." Ánh nến le lói thắp sáng cả căn phòng, chiếu soi vào khuôn mặt buộc đầy băng gạc xung quanh của Âu Dương Doanh trông giống quỷ địa ngục. Nàng thản nhiên chứng kiến nha đầu của mình đang lăn lộn vật vã trên mặt đất,ánh mắt u ám khẽ chớp động yêu dã, thần sắc lạnh lùng nói: "Xem ra công dụng của bột thuốc này quả lợi hại nha."

Nha hoàn đang không ngừng lăn lộn kia chưa bao giờ tưởng tượng được mình chưa hầu hạ Tứ tiểu thư được bao lâu thì lại bị nàng đem mình ra làm vật thí nghiệm, trên khuôn mặt non nớt của nàng bây giờ đã trở nên mơ hồ, cả người ngứa ngáy vô cùng, hai tay nàng gãi như điên co quắp lại, âm thanh hét lên ngày một thảm thiết.

Âu Dương Doanh không hề bận tâm, lạnh lùng nhìn chiếc bình sứ trong tay,đôi môi đỏ mọng có chút giơ lên, nàng chậm rãi nâng một bàn tay lên, sờ vào mặt mình: "Âu Dương Vũ, ta muốn ngươi phải trả giá đắt!"

Âu Dương Vũ vốn tưởng rằng vị thần y này sẽ mang đến cho nàng nhiều phương pháp chữa trị bất ngờ mới lạ, thật không ngờ rằng hắn lại nghĩ ra được cái biện pháp vô cùng ngu xuẩn như thế, nếu một ngày nào đó Âu Dương Doanh biết rằng khuôn mặt mình căn bản không cần phải buộc như quỷ thế kia thì không biết lúc đó nàng sẽ phản ứng như thế nào nhỉ?

Gần đây Âu Dương Vũ lại nghiên cứu chế tạo ra một loại nước màu vẽ mới, mang theo mùi hương của hoa nồng đậm không dễ gì phai mờ trong không khí, có thể giữ được màu sắc đến cả vạn năm chứ không ít, đang muốn thử tác dụng thần kì của nó thì chợt nhìn thấy A Tú cả người hưng phấn chạy tới trong tay cầm một chiếc bình nho nhỏ, mặt ngoài được khắc thêm cây cỏ thanh nhã xung quanh, nàng cầm chiếc hộp đó nhẹ nhàng nâng niu giống như báu vật đem cống nạp cho hoàng thượng vậy đưa cho Âu Dương Vũ: "Tiểu thư, đây là thuốc trị sẹo cao cấp do Đại thiếu gia đi Tây vực mang về, nghe nói có thể trị sẹo tận gốc trả lại một làn da trắng mịn nõn nà, ngoài ra nó còn có công dụng làm trắng da thần kì nữa, Đại thiếu gia mang về cho Tứ tiểu thư nhân tiện tặng cho tiểu thư một hộp để sử dụng,....Chà..., Tiểu thư, mau nhìn xem, thuốc này quả thực có công dụng thần kỳ đến vậy sao a?"

Nghe A Tú líu ríu nói xong, Âu Dương Vũ không khỏi lắc đầu cười, Âu Dương Hiên đột nhiên lại chân thành tặng đồ cho Âu Dương Vũ? Không biết chừng đang có âm mưu gì đây.

Âu Dương Vũ nhận lấy chiếc hộp nhỏ từ tay A Tú từ từ mở ra, bên trong quả thực chất lượng khác với cao trị sẹo bình thường, chất lỏng trong suốt sáng trong. Từng mùi hương nhè nhẹ tản ra kích mũi nàng, mùi hương vô cùng dễ chịu.

Chỉ có điều..mùi hương này...

Âu Dương Vũ đem chiếc hộp nhỏ tinh tế để lại gần mũi cẩn thận ngửi, đồng tử của nàng nhanh chóng giãn to ra, phát ra một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng, lãnh đạm bức người, khóe môi của nàng cong lên ý cười trào phúng.

Bảo sao tên Âu Dương Hiên này lại trở nên tốt như vậy a, một chút tài hèn mọn của ngươi có khi nào qua được con mắt của ta đâu: "A Tú, chuyển lời của Ta đến Đại thiếu gia bảo rằng Ta vô cùng thích hộp thuốc trị sẹo này."A Tú rất vui vẻ, nghĩ đến việc hiện tại Ngũ tiểu thư sắp thành Dạ Nhị vương phi, ngay cả Âu Dương Hiên thiếu gia cũng bắt đầu đối xử, quan tâm tốt đến chủ tử mình liền cảm thấy rất vui mừng.

Nàng vui vẻ nói một câu: "Dạ vâng, tiểu thư."

Sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi cửa.

Âu Dương Vũ đứng dậy, đặt chiếc hộp ngay trước mặt mình, từ trong tay lấy ra một cái bình sứ nhỏ, đây là thuốc mà lần trước Âu Dương Doanh định ném vào người nàng. Âu Dương Doanh ơi là Âu Dương Doanh, với loại độc dược khiến cho da người trở nên ngứa ngáy sau đó da thịt bắt đầu thối rữa thế này quả thật so với việc tôi làm với cô như thế vẫn còn quá nhẹ rồi, xem ra về sau tôi không nên tiếp tục lương thiện với cô nữa!

Từ hôm nhờ có thần y Vân Tang, khuôn mặt Âu Dương Doanh kết hợp với thuốc ngừa sẹo của Đại huynh nàng đã gần như khỏi hẳn. Âu Dương Doanh nhìn chính khuôn mặt của mình đã gần như khôi phục về hiện trạng ban đầu, thậm chí so với phía trước càng thêm trơn bóng trong gương, nàng liền gọi các nha hoàn tới phân phó "Vài người các ngươi, mau gọi lão gia, phu nhân, tam tỷ đến phòng khách, còn có, đừng quên con tiểu tiện nhân Âu Dương Vũ kia nữa!"

Hừ, tiện nhân, tôi muốn cho cô nhìn xem khuôn mặt của tôi bây giờ biến dạng hay gương mặt của cô biến dạng.

Trên mặt Âu Dương Doanh lộ ra vẻ khinh bỉ cùng ngạo nghễ, tay cầm lấy chiếc lụa trắng trên bàn, sau đó đi về phía phòng khách.

Khi Âu Dương Vũ vừa đến thì mắt đã thấy bọn người Âu Dương Lưu có mặt đầy đủ hết ở đây. Bắt gặp được ánh mắt kinh ngạc của Âu Dương Doanh đang nhìn mình, nàng chỉ thản nhiên cười cười, nâng tay che mặt, cũng nhìn Âu Dương Doanh cười nói: "Nghe nói mặt của Tứ tỷ đã khỏi hẳn, vậy tại sao còn phải đeo băng gạc phiền phức thế này, bỏ nó đi không tốt hơn sao?"

Âu Dương doanh oán hận trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, Âu Dương Lưu cũng lúc này mở miệng chen vào: "Vân đại phu, nhanh tháo băng trên mặt Doanh nhi xem nào!"

Vân Tang đứng một bên tuân mệnh tiến lên, đem băng gạc trên mặt Âu Dương Doanh chậm rãi tháo xuống, nhìn thấy tay hắn nhẹ nhàng mang miếng băng gạc từ từ tháo ra, Âu Dương Vũ một bên đứng nhìn, trong mắt có một tia hiểu rõ. Băng gạc chậm rãi tháo ra, trên mặt Âu Dương doanh da thịt trơn bóng lại như lúc ban đầu, Âu Dương Lưu và Tôn thị cảm thấy vô cùng vui mừng.

Âu Dương Doanh chậm rãi đứng lên, đi đến Âu Dương Vũ trước mặt: "Ngũ muội muội, sao vậy, nhìn thấy mặt tỷ lành lặn như vậy cảm thấy không vui sao?"

Âu Dương Vũ cũng không phản bác, chỉ là có chút lắc đầu, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Âu Dương Doanh đang mang bản mặt rất đắc ý thong thả thì đột nhiên bắt đầu vặn vẹo, giống như là đang chịu đựng sự đau khổ vô cùng lớn "A, làm sao có thể? Sao có thể a?" Vừa mới khỏi hẳn, tay nàng dường như không chịu được đớn đau dùng sức mà cào mạnh lên mặt, chậm rãi, trên mặt bắt đầu xuất hiện tơ máu, nàng giống như không cảm giác được đau đớn, không quan tâm đến việc cào xé chính bản thân, nhanh chóng đem móng tay sắc nhọn bấu xé da thịt, trên mặt Âu Dương Doanh bắt đầu chảy ra máu lòi đến cả thịt bên trong, sau đó chính là tiếng thét thê thảm tràn ngập toàn bộ sảnh chính phòng khách.

Đám người Âu Dương Hiên bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngốc, nghe được tiếng kêu la mới giật mình tỉnh lại, Âu Dương Hiên từ đằng xa bước lên, giữ chặt hai tay Âu Dương Doanh quật ngược về phía sau, một chưởng đánh ở phía sau gáy, Âu Dương Doanh lập tức hôn mê bất tỉnh. Khuôn mặt của nàng chính thức bị phá hủy hoàn toàn nát trưm thối rữa khiến cho những người chứng kiến ở đây phải một phen bị buồn nôn. Tôn thị cùng Âu Dương Tụ nhìn thấy sự việc trước mắt, chỉ còn biết dùng khăn che miệng lại, khuôn mặt tỏ ra vô cùng hoảng sợ.

Âu Dương Lưu cũng bắt đầu có phản ứng, lớn tiếng hỏi: "Vân Tang, chuyện như vậy là sao hả?!"

Vân Tang bắt đầu trở nên hoảng sợ, cúi đầu, trong thanh âm mang theo một tia run run: "Thuốc tại hạ kê đơn tuyệt đối không có sai sót gì, đại nhân có thể cho tiểu thần một cơ hội xem lại thuốc trị mặt của tiểu thư lại một lần nữa được không ạ?"

"Tốt hơn không phải là ngươi!" Âu Dương Lưu giận tím mặt, mắt hung ác trừng mắt, "Người đâu, đến khuê phòng tiểu thư đem thuốc trị mặt đến đây!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Nối lại tình xưa

Trong chốc lát, có hạ nhân đã mang thuốc đến trên tay còn mang theo cả thuốc trị sẹo. Vào cùng hạ nhân còn có một vị đại phu, Âu Dương Lưu bây giờ không hề tin bất kỳ thứ gì mà Vân Tang nói, từ lúc phân phó hạ nhân lấy thuốc hắn đã sớm kêu người mời thần y khác trong thành đến. Đại phu kiểm tra kĩ lưỡng thành phần thuốc, cầm lấy chai thuốc trị sẹo nhìn, sau đó lập tức đưa lên mũi ngửi, sắc mặt thoáng chốc tái mét: "Đại nhân, trong lọ thuốc trị sẹo

này rõ ràng có mùi hương thoảng qua, mùi hương này chính là một loại độc dược khó kiếm ở vùng Tây Bắc có tên là Tuyệt Mệnh Tán. Loại này một khi mà đã tiếp xúc với da, nặng thì mất mạng, nhẹ thì sẽ khiến toàn thân ngứa ngáy khó chịu không thể không chế được,cứ nửa tháng thì lại phát tác một lần sau đó da thịt dần dần trở nên thối rữa máu trương chảy ra ngoài, đây quả thực là một loại độc dược chết người!"

Âu Dương Lưu nghe đại phu phân tích một phen, sắc mặt trở nên khó coi, vội vàng hỏi: "Có thuốc giải không?"

"Tiểu nhân tài mọn kém cỏi, học thức không chuyên sâu cho nên không thể tìm ra thuốc giải."

Âu Dương Lưu đưa ánh mắt quét về phía Tang, chờ đợi nói: "Vân đại phu, nghe nói ông là một thần y có một không hai, chữa được bách bệnh, vậy liệu có biện pháp nào chữa khỏi khuôn mặt cho con gái của Ta không?"

Vân Tang thản nhiên nói: "Vô phương cứu chữa."

Âu Dương Vũ nhìn khuôn mặt lạnh tanh của Vân Tang lúc này, mở miệng nói: "Phụ thân, nếu như độc này lợi hại như vậy hay là đi tìm người đã đưa thuốc trị sẹo này đi, đương nhiên người hiểu được đặc tính của độc dược thì chẳng phải thuốc giải cũng sẽ tự khắc có hay sao."

Tôn Thị thì thào lặp lại câu nói của Âu Dương Vũ: " Người đưa thuốc trị sẹo?" Nói xong kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Âu Dương Hiên. Âu Dương Hiên thấy mọi người đổ dồn ánh mắt về phía người mình, sắc mặt lập tức trắng bệch, vội vàng xua tay, trong miệng hô to: "Mọi người không được nghe Ngũ nha đầu nói bậy bạ, con làm sao có thể hại Tứ muội được?"

"Vậy sao? Thế Hiên huynh giải thích thế nào về chuyện bình thuốc trị sẹo này là do đích thân huynh mang về từ Tây vực, hơn nữa bên trong còn có Tuyệt Mệnh Tán - một loại dược khó kiếm ở trong thành, liệu ai có thể tìm được?" Âu Dương Vũ thản nhiên đáp lại.

"Đó là do tứ muội..." Đang định nói ra thì đột nhiên nghĩ gì đó, ngừng một chút, mới hổn hển la lên: "Tóm lại, ngươi đừng có nói bậy!"

"Tất cả đều câm miệng hết cho ta!" Âu Dương Lưu lớn tiếng nói "Hiên nhi, thuốc trị sẹo này là do con mang về từ Tây vực, nên con cũng không tránh khỏi được liên lụy...Người đâu, lôi đại thiếu gia đến phòng giam, cấm túc...không được sự cho phép của Ta, không được để hắn rời khỏi phòng nửa bước!"

Tôn thị nghe xong giống như bị điện giật hoảng loạn khuyên nhủ: "Lão gia, chắc chắn là có người hãm hại Hiên nhi! Hiên nhi làm sao có thể ra tay hãm hại chính muội muội ruột thịt của mình được, nhất định là..... Nhất định là do tiểu tiện nha đầu Âu Dương Vũ!"

"Bà câm miệng cho ta!" Âu Dương Lưu lớn tiếng quát, hắn nhìn thoáng qua vẻ mặt vô tội của Âu Dương Vũ, lại nhớ đến khuôn mặt đầy máu me của Âu Dương Doanh, thở dài một hơi nói: " Đưa phu nhân và Tứ tiểu thư trở về phòng."Sau khi mọi người đã đi hết, trước sảnh phòng khách giờ chỉ còn lại có Âu Dương Vũ cùng Vân Tang. Âu Dương Vũ nhìn lẳng lặng đánh giá Vân Tang xong, chậm rãi đi về phía hắn thì thầm nói: "Vì sao phải đổi phấn ngứa thành Tuyệt Mệnh Tán?"

Vân Tang nghe vậy ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Vũ, ánh mắt tràn đầy vẻ hứng thú nói: "Xem ra y thuật của Mộ Dung gia vẫn còn tác dụng tốt đến như vậy, chậc chậc. Này tiểu nha đầu, tỷ tỷ cô ác độc như thế, còn cô thì cứ dễ dàng buông tha cho ả ta, ừm...chuyện này nhất định Dạ Nhị sẽ không tán thành với cách làm của cô đâu.... ha ha ha.... Dạ Nhị..hắc hắc, ngươi thiếu ta một món nợ nhân tình nha!"

Nói xong bản thân không kiềm được vui sướng cười rộ lên, sau đó lấy bình sứ trong tay quăng về phía Âu Dương Vũ rồi lắc mình lập tức biến mất.

Âu Dương Vũ chụp lấy bình sứ, mở ra, quả nhiên là Tuyệt Mệnh Tán, lúc này nàng mơ hồ nghe được giọng nói của Vân Tang truyền đến: "Lọ thuốc này là đồ tốt đó, cho cô!"

Âu Dương Vũ bất chợt bật lên tiếng cười, Vân Tang ơi là Vân Tang, quả nhiên là người bên cạnh Dạ Trọng Hoa, làm chuyện gì cũng đều nhanh gọn ngoan độc.

Sính lễ của Dạ Trọng Hoa mang đến phủ Âu Dương thừa tướng khiến cho toàn bộ kinh thành phải kinh động, bây giờ toàn bộ người dân trong kinh thành đều biết Dạ Nhị hoàng tử đối với vị vương phi chưa chính thức này vô cùng sủng ái, cứ như ngài ấy hận không thể đem hết đồ tốt nhất trong thiên hạ đều đưa cho nàng. Tin tức này rất nhanh rơi vào tai của Hoài An vương. Ngay khi nhận được tin tức này, Hoài An vương chỉ cảm thấy trống ngực vô cùng rầu rĩ, giống như là bị vật gì đó đè ép đến ngạt thở. Trước kia luôn bị Âu Dương Vũ quấn quýt si mê, hắn vô cùng chán ghét nàng, chán ghét đến tột cùng, chán ghét đến muốn bức nàng tìm đường chết để biến mất khỏi tầm mắt của hắn. Thế nhưng nhớ lại khuôn mặt lạnh lùng xa cách của nàng khi nhìn hắn, thậm chí còn không buồn liếc hắn đến một cái, hắn càng ngày càng quan tâm nàng, để ý nàng, thậm chí còn mong được nhìn thấy nàng mỗi ngày! Lòng người là như thế, phàm là khi đã có được thì không bao giờ quan tâm còn khi đã mất đi thì lại nhớ nhung giữ chặt lấy.

Hoài An vương mặt không chút thay đổi ngồi ở trước bàn đọc sách, thưởng thức chén trà trong tay, nhìn nước sóng sánh trong chén trà khẽ động, môi hắn khẽ cong lên đột nhiên mang một tia sát khí: Thứ mà ta không chiếm được thì người khác cũng đừng hòng đụng đến.

Nghĩ như thế hắn liền ngay lập tức đứng dậy, rất nhanh sau đó cưỡi ngựa đến phủ thừa tướng. Vừa đúng lúc hắn nhìn thấy Âu Dương Vũ dẫn nha hoàn của mình ra ngoài hình như là muốn ra ngoài. Âu Dương Vũ giờ phút này đây trên khuôn mặt của nàng không có trang điểm điều đó khiến nàng trở nên tươi mát rung động lòng người,giống như người trước mặt hắn bây giờ với người mà hắn trước đây từng biết là hai người hoàn toàn khác nhau. Hắn vẫn đứng đó dùng ánh mắt si mê dõi theo hình bóng của nàng, như tiên nữ giáng trần, lại mang chút thản nhiên lạnh như băng,con ngươi đen láy thâm sâu giống như có thể nhìn thấu hết thảy sự tình. Mái tóc đen nhánh của nàng được buông thả nhẹ nhàng với cây trâm được cài nhẹ lên tóc, một vài sợi tóc bướng bỉnh khẽ tung bay trong gió khiến cho nàng mang một dáng vẻ tuyệt mỹ không ai sánh bằng. Hoài An vương kinh ngạc nhìn nàng đến ngây ngốc, si mê. Hắn nhanh chóng xuống ngựa tiến lên, cùng lúc đó buông ra một câu: "Nếu đã không muốn gả thì ta có thể giúp nàng."

Âu Dương Vũ cũng có chút kinh ngạc, cư nhiên lại gặp Hoài An vương ở trước cửa phủ như thế này, thấy trên mặt hắn tỏ vẻ cấp bách khẩn trương như vậy, phỏng chừng chắc là vì chuyện thành hôn của mình mà đến đây..Quả nhiên....trên gương mặt nàng hiện lên ý buồn cười. Nàng quả thật không muốn gả, nhưng so với Dạ Trọng Hoa, nàng cảm thấy chán ghét tên Hoài An vương trước mắt này hơn - một kẻ kiêu căng tự phụ đầu heo. Âu Dương Vũ nhìn hắn một lúc, trong mắt mang ý cười đùa cợt, cũng lạnh lẽo, khiến cho người ta ngay lập tức có cảm giác như mình đang ở trong một vùng núi tuyết âm u giá lạnh. Nàng lẳng lặng nhìn hắn, sau đó tầm mắt chuyển sang nhìn khoảng trước xa xôi, đạm mạc cười: "Không cần."

Trong lòng Hoài An vương có chút hờn giận, người phụ nữ không biết tốt xấu này sao có thể dùng thái độ khinh bỉ cùng chán ghét như vậy với hắn. Rõ ràng không phải nàng rất yêu hắn, yêu hắn đến chết sao? Tại sao lúc này ở trước mặt hắn, nàng lại từ chối sự giúp đỡ của hắn, muốn làm vương phi của Dạ Nhị kia, lẽ nào chính hắn là đang tự mình đa tình? Trên mặt hắn khẽ cười lạnh, bạc môi nhếch lên, trong mắt mang theo vẻ lưu luyến mà triền miên, cũng mang theo vài phần ý cười, hắn vươn ngón tay thon dài, chế trụ cằm của nàng, nhẹ nhàng gằn từng chữ: "Nếu nàng vẫn quyết định theo hắn chỉ vì muốn chọc tức ta, vậy được...nàng thắng!"

Âu Dương Vũ chỉ thản nhiên, nhưng mày đã nhíu lại. Tên đầu heo này, bộ hắn không hiểu tiếng người sao? Bây giờ một chút tình cảm với hắn nàng CŨNG KHÔNG CÓ!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Công chúa nổi điên

"Ba" một tiếng

Âu Dương Vũ gạt đi ngón tay hắn đang nắm lấy cằm nàng, lạnh lùng nhìn thấy thần sắc thản nhiên vô cùng tự tin kiêu ngạo của hắn kia, nhíu mày nói: "Lẽ nào bây giờ, vương gia còn nghĩ rằng trong tim Âu Dương Vũ ta vẫn có chỗ đứng cho ngài sao? Dạ Nhị hoàng tử rõ ràng là Đệ nhất chiến thần, là giấc mộng của biết bao nhiêu cô gái trong khắp thiên hạ này ao ước sở hữu lấy! Cho dù có luận về dung mạo hay mưu lược tài võ thì so với vương gia, hắn ta còn hơn ngài gấp mấy vạn lần, không biết vương gia đã có từng nghe qua câu. "Sự vượt trội không bao giờ chỉ là vô tình; đó là kết quả của sự chú tâm cao độ, nỗ lực tận tâm, định hướng thông minh, thực hành khéo léo, và tầm nhìn để thấy được cơ hội trong trở ngại". Ngài nói thử xem một người như Dạ Nhị hoàng tử như vậy ta làm sao nỡ buông tay?"

Hoài An vương bị nàng chọc cho tức chết rồi! Ở trong mắt Âu Dương Vũ, Dạ Phi Bạch thì như chiến thần như cứu thế còn hắn chỉ là một kẻ tiểu nhân hèn mọn không hơn không kém, trong mắt nàng chỉ toàn sự khinh miệt đối với hắn, hắn căn bản không bao giờ có thể đứng ngang hàng với Dạ Phi Bạch!

Sắc mặt hắn có chút hổ thẹn đỏ ửng lên, bởi vì phẫn nộ, mày không tự chủ được nhíu lại. Là đệ nhất mỹ nam của Đông Tấn quốc, từ nhỏ đến lớn hắn nhận không biết bao nhiêu lời khen ngợi, nịnh hót từ người ngoài, mọi chuyện đến với hắn đều chỉ có tốt và tốt nhất, cộng thêm cả việc dạo trước Âu Dương Vũ suốt ngày bám lấy hắn cho nên hắn tự xem hắn là con trời. Một người chưa bao giờ hứng chịu phải sự châm chọc, miệt thị từ kẻ khác, huống chi người này lại là người phụ nữ đã từng bị hắn ném giấy hủy hôn vào mặt. Sắc mặt hắn tái mét đi, tay chỉ vào Âu Dương Vũ lạnh lùng nói: "Ta không ngờ nàng là loại đàn bà đứng núi này trông núi nọ!"

Âu Dương Vũ cười nhẹ, cũng không thèm để ý, nàng chỉ biết mình đã thành công trong việc chọc đúng chỗ đau của hắn.

"Nếu không còn chuyện gì nữa, ta đi đây."

Hoài An vương không tự chủ được giữ chặt bả vai nàng: "Không được sự cho phép của ta, nàng..."

"Như thế nào?" Âu Dương Vũ thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, "Vương gia muốn ép buộc ta?"

Hoài An vương chống lại ánh mắt của nàng, trên gương mặt xinh đẹp của nàng tràn đầy lãnh khốc quyết tuyệt, phát ra sự quyết đoán khiến cho người khác không dám nhìn thẳng vào mắt, đây quả thực đúng là Âu Dương Vũ háo sắc vô năng sao?

Tay hắn chậm rãi buông xuống dưới.

Vừa đúng lúc Âu Dương Tụ cùng nha hoàn từ chợ mua xong vài thứ lặt vặt trở về, chứng kiến từ xa cảnh Hoài An vương cùng Âu Dương Vũ đang trước cửa phủ "mắt nhìn mắt, vai kề vai " nói xong cái gì đó,. Lúc này nàng chỉ cảm thấy một luồng khí tức giận bốc lên trên đỉnh đầu, con tiện nhân này thì ra muốn bắt cá hai tay, Ả dựa vào cái gì mà hai người đàn ông ưu tú trong thiên hạ đều bị con tiện nhân này quyến rũ mê hoặc.

Lòng đố kị nồng đậm bùng lên, Âu Dương Tụ không ngừng bước nhanh về phía chỗ của hai người kia.Cuối cùng đương nhiên trước mắt Hoài An vương, nàng vẫn giữ nguyên bộ mặt xinh đẹp lương thiện lộ ra nụ cười tươi ngọt nhìn về phía hắn mong muốn nhận được sự chú ý của hắn, thế nhưng hắn ngay cả liếc nàng cũng không có.Âu Dương Tụ không cam lòng trừng mắt nhìn Âu Dương Vũ liếc mắt một cái, giả ý nói: "Ngũ muội à, hoàng thượng không phải đã lưu ý trong thánh chỉ rồi sao, muội phải cẩn thận giữ gìn sức khỏe, nếu cứ tùy hứng ra ngoài rồi gặp phải chuyện gì, bị thương thì biết phải làm thế nào đây?"

"Đa tạ Tam tỷ đã quan tâm nhắc nhở, Vũ nhi nhất định sẽ tự lo cho bản thân thật tốt." Âu Dương Vũ nhanh chóng rời đi, Hoài An vương ngơ ngác nhìn hình bóng yểu điệu gầy gò của nàng rời đi rất nhanh biến mất ngay tại cuối hành lang .

Âu Dương Tụ đứng bên cạnh lén nhìn một bên sườn mặt vô cùng anh tuấn của Hoài An vương, dưới ánh mặt trời càng lộ ra vẻ trơn bóng sáng như ngọc. Chỉ là giờ phút này, mày hắn khẽ nhướng lên, hai mắt đều dán chặt vào hình bóng của Âu Dương Vũ, từ đầu đến cuối, ngay cả một cái liếc mắt cũng không có nhìn đến mình, lòng đố kỵ lại bùng lên vừa đố kỵ vừa hận.

Âu Dương Tụ nhẹ nhàng yêu kiều cười một tiếng: "Không bao lâu nữa Ngũ muội sẽ gả cho Dạ hoàng tử."

Ý của Âu Dương Tụ là, nàng đã sắp lập gia đình rồi còn lại đi cùng với Hoài An Vương chàng ba lời bốn ý nói chuyện như thế này thật không biết xấu hổ. Thế nhưng khi qua đến tai của Hoài An vương thì quả thật làm hắn vô cùng khó chịu, đúng vậy, nàng sắp phải lập gia đình, nàng rất nhanh sẽ trở thành thê tử của người khác.

Hắn hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi, chỉ còn lại có Âu Dương Tụ cắn môi đứng tại chỗ, đôi mắt đẹp tỏ ra vẻ ác độc.

Nàng bước nhanh rời đi, nha đầu bị bỏ lại phía sau nhanh chóng bắt kịp kêu lên: "Tiểu thư, tiểu thư, người muốn đi đâu vậy?"

"Vào cung!"

Âu Dương Tụ áp chế trái tim đầy ghen tị này nuốt xuống, gần như chút lý trị còn lại của nàng suýt chút nữa là bị mất đi, Tiểu tiện nhân háo sắc vô dụng kia dựa vào cái gì lại có thể được hai nam nhân ưu tú nhất trong thiên hạ vạn người đến chết mê chết mệt ưu ái mến mộ chứ? Còn nàng lại không được?! Âu Dương Tụ nàng dù vậy nhưng tài mạo cũng tài hoa không kém gì Âu Dương Vũ đâu!

Nàng nheo mắt lại, đi vào trong cung, đã thấy trong cung một đống hỗn độn, những đồ sứ quý báu bị đập thành nhiều mảnh rải đầy trên mặt đất, những cung nữ gần đó quỳ xuống mặt đất thu nhặt hết đống vương vãi trên sàn, thân thể lạnh run, vài cung nữ trên mặt còn có những dấu vết bị quẹt xước. Chắc là Dao Hoa công chúa tức giận nhất thời phát tiết đây mà, giờ phút này nàng đang ngồi bướng bỉnh trên chiếc giường hoa rộng lớn đầy tráng lệ tinh xảo xa hoa, khóc lóc như vũ bão, khóc đến mức muốn chết đi sống lại.

Âu Dương Tụ trong lòng cười lạnh, ngồi đó mà chỉ biết khóc thì được ích lợi gì, ngồi đó khóc như thế thì công chúa ngươi có thể cướp được Dạ Trọng Hoa khỏi tay của Âu Dương Vũ về sao?

Cung nữ thân cận bên cạnh công chúa Dao Hoa thấy Âu Dương Tụ đến đây, nhanh chóng đi đến trước mặt của nàng thấp giọng nói: "Âu Dương tiểu thư, tâm trạng công chúa bây giờ tiểu thư cũng biết đó thôi cứ như vậy mà tự hành hạ bản thân, người nhanh đi khuyên nhủ công chúa đi!"

Âu Dương Tụ vẫy tay bảo hết hạ nhân lui xuống, đi đến trước mặt công chúa, cúi đầu an ủi: "Công chúa, người có biết rằng Dạ Nhị hoàng tử đã gửi rất nhiều đồ sính lễ đến cho Âu Dương Vũ không? Thật đúng là không coi toàn bộ người trong thiên hạ đây ra gì mà!"

"Ngươi nói cái gì?!" Dao Hoa công chúa ngẩng đầu lên, trên mặt còn chưa có khô nước mắt, hai mắt nàng trợn lên, trong thần sắc toát ra một tia dữ tợn.

Âu Dương Tụ cố ý nói: "Tất cả những của báu vật lạ trên đời Dạ hoàng tử đều tặng hết cho Âu Dương Vũ, nhiều món bảo vật ngay cả người trong Âu Dương phủ cũng chưa từng thấy qua. Đúng rồi, đặc biệt là bộ giá y, gía y của Tây Lăng quốc là loại độc nhất vô nhị được may bởi người trong hoàng thất với chất liệu tơ tằm nổi tiếng khắp thiên hạ, được thêu đôi rồng phượng tráng lệ, nhan sắc huyến lệ, ngoài ra chân giá y còn được khảm ngọc lục bảo, ngọc châu cùng ngọc thúy, vô cùng cầm lệ, giá y như vậy quả thực là giấc mộng của bao nhiêu nữ tử trên thiên hạ.

Dao Hoa công chúa dùng tay xé rách tấm màn hoa che phía trước giường mình móng tay như khảm chặt lên đó xé rách toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Thân bại danh liệt

Âu Dương Tụ cúi đầu thở dài một hơi: "Vốn những thứ đó là thuộc về công chúa nhưng cuối cùng lại..." Nàng dừng một chút, sau đó nghe được tiếng thét lớn đầy phẫn nộ của công chúa "Im miệng!"

Âu Dương Tụ lập tức cảm thấy trên mặt đau xót, một bên má của nàng nóng lên như bị lửa thiêu đốt, nàng ôm mặt, vội vàng quỳ xuống đất hốt hoảng nói: "Công chúa, ta nói sai cái gì sao?"

Dao Hoa công chúa nặng nề mà thở phì phò, ngực kịch liệt phập phồng, vốn nghĩ Dạ Phi Bạch đến Đông Tấn quốc là để cưới nàng làm vương phi của hắn, thế nhưng con tiện nha đầu Âu Dương Vũ này lại đoạt hết mọi thứ, nàng không cam lòng, không cam lòng!

Âu Dương Tụ biết lời nói dối của mình đã tác động đến tâm tình của cô công chúa này. Rõ ràng nàng biết cô công chúa ngu ngốc này đã trúng kế điệu hổ ly của nàng, liền tiếp tục cúi đầu nói: "Bây giờ Âu Dương Vũ vô cùng đắc ý, cô ta bảo rằng Dạ Nhị hoàng tử đã đem sính lễ đến phủ, còn mạnh mồm nói đã danh chính ngôn thuận trở thành Dạ vương phi, cô ta còn nói..."

"Còn nói cái gì?!"

"Cô ta còn nói bây giờ thân phận của công chúa so với thân phận của ả còn không bằng chủ tớ, cô ta chẳng những có âm mưu muốn cướp vị hôn phu của công chúa mà còn muốn dẫm nát công chúa dưới chân mình!"

"Đồ vô liêm sỉ!" Dao Hoa công chúa tức giận đến mức hung hăng đạp Âu Dương Tụ một cước, hai tay nắm chặt lại thành quyền, móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay, nàng nghiến răng nghiến lợi: "Âu Dương Vũ, cô ta mà cũng dám nói ra những lời này sao, ta nhất định sẽ khiến cô ta phải trả giá đắt!"

Âu Dương Tụ cúi đầu khóc nức nở, trong lòng âm thầm cười trộm, khóe môi cong lên ý cười đắc ý, tà ác, bởi nàng biết, Âu Dương Vũ sẽ không sống được yên ổn bao lâu nữa!

Âu Dương Tụ nhỏ giọng nói: "Không biết công chúa muốn đối phó với Âu Dương Vũ như thế nào?"

Dao Hoa công chúa nghiến răng nghiến lợi: "Bản công chúa muốn cô ta thân bại danh liệt."

Sau khi Âu Dương Vũ trở về, chỉ rảnh rỗi ngồi trong phòng, ngón tay thon dài của nàng đùa nghịch lọ thuốc độc mà Vân Tang đưa. Đột nhiên có một con bồ câu trắng từ bên ngoài bay vào đậu lên cửa sổ đứng trên bàn trang điểm. Âu Dương Vũ đưa mắt nhìn xuống dưới một bên chân của nó, mắt thấy có một cuộn giấy nhỏ được buộc sau chân. Nàng nhanh chóng lấy mật thư ra khỏi vị trí, sau đó mở lá thư ra xem, nhìn thấy những dòng chữ hiện ra trên lá thư, trên khuôn mặt nàng thoáng hiện ý cười lạnh. Âu Dương Vũ gấp tờ giấy lại, thả bồ câu từ từ bay đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, đáy mắt kia của nàng mang ý cười giảo hoạt không dễ gì phát hiện, ý cười càng thêm nồng hậu.

Chẳng bao lâu sau, Âu Dương Tụ đến biệt viện nàng, đưa cho Âu Dương Vũ một tấm thiếp mời nói: "Ngũ muội muội, Dao Hoa công chúa phái người đưa thiếp mời cho muội, nghe nói là khu viên của hoàng gia vừa đúng lúc mở hội hoa."

Âu Dương Vũ đưa tay tiếp nhận tấm thiếp mời, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc: "Hội hoa sao?"

"Đúng vậy, Dao Hoa công chúa đặc biệt muốn muội có thể đến tham dự lễ hội này!"Hàng năm Dao Hoa công chưa đều ở phía sau chịu trách nhiệm chủ trì lễ hội ngắm hoa lớn như vậy, khắp kinh thành không ít thiên kim của quan to chức lớn vì muốn lấy lòng vị công chúa này để được nàng trọng dụng mà đã tốn bao nhiêu tiền bạc công sức để có được tấm thiếp mời này. Thế nhưng nàng....một cô gái được coi là háo sắc vô lại thế mà dễ dàng được mời đến tham gia một lễ hội hoa lớn đến như thế.

Âu Dương Vũ căn bản hiểu được, Dao Hoa công chúa vốn cũng vô cùng căm hận nàng, Âu Dương Tụ lại hy vọng nàng càng không nên xuất hiện trước mặt mọi người, nay lại đặc biệt mong muốn nàng đến tham dự lễ hội ngắm hoa đó. Rõ ràng là các nàng đã đào một cái bẫy như vậy chỉ chờ nàng lọt bẫy thôi, các nàng lẽ nào không rõ Âu Dương Vũ nàng bây giờ nếu cư nhiên lại ngu ngốc mà có thể lọt bẫy các ngươi dễ dàng như vậy thì danh dự của một đặc công như ta để cho chó ăn mất rồi sao?

Âu Dương Vũ cười nhẹ, đem tấm thiếp trả lại cho nàng, ra vẻ khó xử nói: "Quên đi, muội không muốn đi, không có muội ở đó, mọi người sẽ vui vẻ hơn!"

"Sao lại nói như thế? Bây giờ muội là hôn thê của Dạ Nhị hoàng tử, sắp trở thành Dạ vương phi, là thân phận cao quý nhất kinh thành, mọi người còn ước lấy lòng muội không kịp nữa là." Âu Dương Tụ nói những lời này vô cùng chân thành, bên ngoài là thế nhưng bên trong thì nghe ra có vài phần nghiến răng nghiến lợi, có thể thấy được trong lòng đang bị lòng đố kị thiêu đốt nồng đậm đến mức nào a.

Âu Dương Vũ thở dài một hơi, tiếp tục khó xử nói: "Nếu công chúa và tỷ muốn Vũ nhi tham dự, vậy Vũ nhi đành cung kính không bằng tuân mệnh!"

Trên mặt Âu Dương Tụ vẫn là mang theo nụ cười ôn nhã nhưng bên trong thì mừng thầm trong lòng.

Sau khi A Tú biết được Âu Dương Vũ muốn tham gia lễ hội ngắm hoa do công chúa tổ chức, trên mặt mừng rỡ muôn phần. Từ trước đến nay mỗi năm đến lễ hội ngắm hoa lớn thế này, tiểu thư nhà nàng chưa bao giờ được mời tham dự, dù chỉ một lần. Ấy thế mà năm nay nàng lại được đích thân nhận thiếp mời đặc biệt từ công chúa, vì thế nàng vui mừng phấn khởi nhanh chóng tìm thật nhiều bộ y phục xinh đẹp, thậm chí còn tìm thêm vài món phụ kiện trang sức vô cùng tinh xảo đưa cho tiểu thư nhà mình nói: "Tiểu thư, người mau nhìn xem, người thích đeo loại trang sức nào a?" Âu Dương Vũ bị một đống mỹ ngọc, trâm cài, bảo thạch quý giá chiếu sáng đến hoa cả mắt nàng phất phất tay: "Cũng chỉ là tham gia lễ hội ngắm hoa thôi mà, không nhất thiết phải quan trọng hóa như vậy chứ?"

A Tú mở to hai mắt nhìn: "Như vậy sao được? Bây giờ người đã là Dạ vương phi, cho dù thế nào cũng không để cho người khác đánh giá thấp vẻ ngoài của mình được."

A Tú nhanh nhảu kiên định nói vài câu, Âu Dương Vũ vẫn nhất quyết mặc một bộ y phục màu tím giản đơn dài hơn mắt cá chân, trên tóc gắn thêm chỉ một cây trâm cài hoa mẫu đơn, trên lưng thắt thêm một vòng đai lưng bằng ngọc lưu ly, trang sức nàng đeo cũng không quá cầu kì phức tạp nhưng lại toát lên một tư thái vô cùng cao sang quý phái.

A Tú lại vẫn cau mày nhìn Âu Dương Vũ: "Tiểu thư, người có phải ăn mặc mộc mạc đơn giản quá hay không?"

"Thế nào, khó coi sao?"

"Đẹp..rất đẹp a! Chẳng qua... Vẫn còn thiếu một cái gì đó....." A Tú nhìn nàng chăm chú si mê một cái, cảm thấy khó hiểu.... Tiểu thư bây giờ lại càng ngày càng không giống như lúc trước, trên người nàng mang một loại phong thái khiến cho người ta kìm lòng không được phải trầm mình trong sự mê đắm đó. A Tú liên tục gật gật đầu, tiện thể lấy một cây trâm hình dáng cánh sen hồng khẽ cài lên tóc Âu Dương Vũ, thanh khiết mà tao nhã, hoa mỹ mà nhẹ nhàng, "Như vậy mới hoàn hảo a!"

“Tiểu nha đầu này!” Âu Dương Vũ tươi cười với bộ dạng của tiểu nha đầu này, mặt mày bên trong càng thêm mị hoặc, nàng căn bản không thích những loại trang sức rườm rà phức tạp chỉ tổ vướng víu thôi, nàng lại là người không thích bị trói buộc cho nên nhìn nàng bây giờ như vậy là vô cùng ổn.

Sau khi chủ tử đã chuẩn bị xong xuôi hết mọi thứ, Âu Dương Vũ mới đi ra cửa, xe ngựa dừng trước sân căn bản vốn không như nàng nghĩ...mộc mạc, giản dị...mà thay vào đó là một chiếc xe ngựa có màn che được làm từ tơ lụa tốt nhất kinh thành, xung quanh thành xe gắn đầy châu báu, xa hoa vô cùng, ngay cả yên ngựa cũng đều được khảm không ít ngọc lục bảo châu cùng vòng mã não màu đỏ, đan xen vào chiếu rọi càng tôn thêm vẻ tráng lệ. A Tú thấy vậy không ngừng nói: “Tiểu thư, xe ngựa này là do đích thân Dạ Nhị hoàng tử chuẩn bị riêng cho người.” Âu Dương Vũ không nói gì, xe ngựa này quả thực cũng xa hoa quá đi!

Cách đó không xa xe ngựa của Âu Dương Tụ với xe ngựa của Âu Dương Vũ quả thực nếu đem so sánh thì như voi với kiến vậy, Âu Dương Tụ sau khi ra cổng phủ nhìn thấy xe ngựa của Âu Dương Vũ, sắc mặt thoáng chốc trở nên đen lại đến nỗi không thể nào đẹp mặt hơn được nữa.

Đối với việc có vài lần tiếp xúc với hắn,Âu Dương Vũ biết rõ Dạ Trọng Hoa luôn luôn muốn những thứ xung quanh mình phải thật hoàn hỏa hoành tráng như vậy, liền cảm thấy khó xử lớn tiếng nói: “Xe ngựa xa hoa như vậy quả thật ta đúng là 'Không dám' ngồi luôn nha.”

Âu Dương Tụ vốn đã ganh tị mà nghe Âu Dương Vũ nàng nói ra câu đó, lạnh giọng lãnh khí nói: “Ngũ muội này, sao có thể nói như vậy được, đây là xe ngựa do Dạ Nhị hoàng tử cố tình chuẩn bị cho muội, sao lại không dám ngồi. Aida.... Muội muội thật là có phước, tỷ chỉ sợ rằng cả đời này cũng chưa bao giờ có cơ hội được ngồi trên chiếc xe ngựa quý như vậy đâu!”

Âu Dương Vũ cúi đầu, suy nghĩ cái gì đó trong chốc lát nói: “Tam tỷ không cần nói khách khí như vậy, hay là thế này, từ nhỏ muội không có thói quen đi trên một chiếc xe xa hoa tráng lệ như vậy, chi bằng hai tỷ muội chúng ta đổi xe ngựa, muội cũng không cảm thấy gò bó mà tyt cũng đã có cơ hội thỏa mãn niềm mong ước rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Tự làm tự chịu

Tuy Âu Dương Tụ rất khinh thường Âu Dương Vũ bày ra bộ mặt thanh cao, xe ngựa tốt xa hoa như vậy còn nói không quen ngồi, nhưng nàng vẫn bị Âu Dương Vũ bắt bài, không chịu được lòng ham muốn của mình, cũng vui vẻ đồng ý, vẫn cố ra vẻ tao nhã, trên mặt giấu không được vẻ đắc ý, hạ nhân phía sau nhanh chóng nâng rèm đưa nàng vào trong.

Mơ hồ, Âu Dương Vũ nghe được tiếng nói của Âu Dương Tụ: gì mà “ Xe ngựa xa hoa thế này mà loại tiểu tiện háo sắc vô lại như cô ta có thể xứng để ngồi sao? “. Âu Dương Vũ cười nhẹ, A Tú liền đỡ nàng ngồi vào trong xe ngựa của Âu Dương Tụ.

Dọc đường đi, A Tú vẫn xốc mành che lên thích thú nhìn khung cảnh bên ngoài. Đột nhiên nghe được một tiếng thét chói tai, xe ngựa xa hoa mà Âu Dương Tụ đang ngồi ở bên trong đi trước xe ngựa nàng bỗng nhiên không thể khống chế được, con ngựa điên cuồng chạy loạn xạ, xa phu cũng không thể điều khiển con ngựa điên này, bị nó đá xuống xe. A Tú và Âu Dương Vũ nhanh chóng xuống xe nhìn chiếc xe ngựa xa hoa kia dần dần biến mất. Giờ đây A Tú nhìn thấy một màn này chỉ há mồm trợn mắt. Một lúc sau mới bình tĩnh lại run rẩy lên tiếng: “Tiểu thư, sao lại thế này?”

Âu Dương Vũ vẫn tỏ ra vẻ thản nhiên nhìn: “Cái này thì cần phải hỏi chủ nhân của xe ngựa.”

“Xe ngựa này không phải là của Dạ Nhị hoàng tử sao?”

“Ồ? A Tú, bọn họ nói với em xe ngựa này là của Dạ Nhị hoàng tử?”

A tú mờ mịt lắc đầu: “ Bây giờ nên làm sao đây? Tam tiểu thư vẫn còn ở trong xe!”

Âu Dương Vũ vung tay về phía phu xe bị té thông báo: “Lập tức quay về thông báo tình hình hôm nay cho thừa tướng đại nhân, nói rằng xe ngựa của tam tiểu thư có trục trặc không khống chế được, đã mất tích.” Nói xong rồi mang A Tú trở lại xe ngựa, quay về phủ thừa tướng “Tam tiểu thư mất tích, chúng ta còn có tâm trạng đi tham gia cái lễ hội ngắm hoa nhàm chán kia sao?”

A Tú chắp tay đưa lên trước ngực, nói a di đà phật: “May mà tiểu thư nhà mình không có ngồi lên cái xe ngựa kia, nếu không bây giờ không thể tưởng tượng được chủ tử nhà mình tình trạng sẽ như thế nào?”

Sau khi Âu Dương Lưu biết được Âu Dương Tụ mất tích lập tức phát động cho người tìm kiếm tung tích, thậm chí còn bẩm báo sự việc này lên cho hoàng thượng. Hoàng thượng nghe vậy liền phái một đội thị vệ trợ giúp Âu Dương gia tìm kiếm. Cho đến khi trời tối, tình hình vẫn chưa có tiến triển gì, vẫn không tìm được. Không khí toàn bộ phủ thừa tướng đều trở nên trầm lặng, Tôn thị thì gấp gáp đến mức như kiến bò trên chảo, hồi hộp lo sợ.

Còn Âu Dương Lưu không ngừng đi qua đi lại lo lắng sốt ruột, cuối cùng ở ngoài cổng hắn thấy được hai ngọn đuốc hướng về phía này với tốc độ rất nhanh, người đến trước mắt chính là hộ vệ của hoàng thượng, ngoài ra còn mang về một chiếc xe ngựa. Tướng lĩnh hộ vệ quân thống lĩnh Dương tướng quân tiến lên hành lễ: “Thừa tướng, tam tiểu thư đã tìm được, chỉ là...”

Âu Dương Lưu chen ngang sau đó nói: "Dương thống lĩnh, con gái nhỏ của ta có thể tìm được trở về, vất vả cho ngài rồi, giúp lão thần gửi lời cảm ơn đến hoàng thượng!" Dương thống lĩnh nhìn Âu Dương Lưu muốn nói nhưng lại thôi, chỉ khoát tay áo rồi từ từ lui ra một bên. Tôn thị nghe được có tin tức vội vàng chạy ra, khi đứng trước cửa xe ngựa, bà vui mừng không thôi xốc mành xe lên, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, bà ngây ngốc sửng sờ giật lùi ra xa. Âu Dương Lưu nhìn thấy phu nhân mình đột nhiên có những hành động kì lạ, có chút thiếu kiên nhẫn tự mình bước đến. Cho đến khi tận mắt chứng kiến tình hình bên trong xe, khuôn mặt vui vẻ của hắn thoáng chốc cứng ngắc. Một lát sau, Dương thống lĩnh tiến lên tiếp tục nói những lời khi nãy còn chưa nói xong: "Tam tiểu thư được tìm thấy ở rừng cây nhỏ ngoài thành, khi tìm ra thì bộ dạng đã như thế này."

Âu Dương Lưu xoay người lại, âm thanh run rẩy: "Dương thống lĩnh, tối hôm nay vất vả cho các ngài rồi, sự việc nhà lão thần vẫn còn chưa rõ ràng, cho nên không thể tiếp đãi các vị chu đáo."

Dương thống lĩnh phất phất tay, tỏ vẻ không thèm để ý, dẫn theo đội hộ vệ kia trở về.

Không còn ánh đuốc, cả phủ thừa tướng như chìm trong màn đêm yên tĩnh lạnh lẽo đến đáng sợ, lúc này Tôn thị mới bật khóc thành tiếng: "Tụ nhi, con đã gặp phải chuyện gì nói cho mẫu thân nghe xem nào?"

Trong xe một thân y phục của Âu Dương Tụ đã rách tung toé, che không được vết bầm xanh tím trên cổ trắng ngần của nàng, tóc tai rối loạn tơi bời, trên mặt trở nên ngây dại ra, giày thì một chiếc mất một chiếc bị văng ra đằng xa. Cả người nàng nấp lui lủi ở góc xe ngựa, lạnh run. Tôn thị tiến lên kéo nàng ra, dẫn nàng về phòng, còn sắc mặt Âu Dương Lưu thì vô cùng khó coi đi theo sau.

Âu Dương Vũ nghe được tình hình có chút chuyển biến mới đi ra ngoài xem thì trùng hợp nhìn thấy cảnh tượng trên, cũng ngầm hiểu được, bên trong ám thư mà bồ câu đưa đến cho nàng có viết nàng phải cẩn thận với Âu Dương Tụ và Dao Hoa, mặt sau tờ giấy còn vẽ một bức tranh có bốn, năm người đàn ông đi vòng trên đường..lúc đầu nàng chỉ nghĩ rằng người gửi bức mật thư này muốn ám chỉ nàng nên cẩn thận chiếc xe ngựa nhưng không ngờ lại còn mang một hàm ý khác: đàn ông, bánh xe, thật sự là..... Âu Dương Vũ vô cùng bội phục người viết ám thư đó, thật không hiểu tên này có bao nhiêu tai mắt trong cả kinh thành.

Âu Dương Tụ vốn thần sắc ngây dại, liếc mắt nhìn thấy Âu Dương Vũ thì kích động đứng lên, mạnh mẽ bắt lấy tay Âu Dương Vũ, móng tay dường như muốn đâm vào da thịt nàng, vẽ ra từng vết máu, nàng đau đớn bi thương, âm thanh bén nhọn, lạnh lùng nói: "Tiện nhân, đều tại ngươi, đều do ngươi hại ta, nếu như ngươi không đổi xe ngựa với ta, ta sẽ không... Ta cũng sẽ không..."

Nói đến đây cả người Âu Dương Tụ như bị kích động khóc òa lên, oán độc nhìn Âu Dương Vũ: "Bị chà đạp phải là ngươi!"

Âu Dương Vũ nhìn đến cảnh tượng trước mắt, trong lòng không có một chút đồng cảm, nếu như nàng không đổi xe ngựa,thì người đang nằm la gào, khóc thét này không biết chừng lại chính là nàng. Đây là cái bẫy do Dao Hoa và Âu Dương Tụ thiết kế ra để dụ nàng, nhưng các người không ngờ, làm việc với nhau lại không ăn ý phối hợp một chút nào, ngược lại còn tự mình hại mình.

Chứng kiến hai đứa con gái của mình lần lượt bị hủy hoại từ dung nhan lẫn thanh danh, Tôn thị gần như phát điên.Sắc mặt nàng trở nên tái nhợt, đôi môi run run, bà biết chắc rằng tương lai của hai đứa con gái mình sẽ không đi về đâu, về sau bà biết phải dựa dẫm vào ai đây. Nghe thấy Âu Dương Tụ nói như vậy, bà cũng đem tầm mắt của mình phóng thẳng về phía Âu Dương Vũ, bà hận không thể ngay tại đây đánh cho Âu Dương Vũ một trận tơi bời cho bỏ tức: "Âu Dương Vũ, là mày!"

"Mẫu thân, chuyện xảy ra hôm nay ta hoàn toàn không biết, cũng không có liên quan, ngày hôm qua, tam tỷ muốn đổi xe ngựa với ta, ta nào ngờ kết cục lại thế này."

Từ trước đến nay Tôn thị chưa bao giờ tin tưởng bất cứ lời nói của Âu Dương Vũ, nhưng trong từng lời nói cử chỉ của nàng, bà căn bản không tìm ra được chút sơ hở gì, vừa định tiếp tục tra khảo, Âu Dương Lưu vốn im lặng thì đột nhiên mở miệng: "Đủ rồi, còn muốn làm lớn chuyện nữa sao, hôm nay hộ vệ đã chứng kiến hết mọi chuyện, ngày mai toàn bộ những người trong kinh thành sẽ biết tường tận sự việc hôm nay, các cô còn tâm trí mà cãi vã ầm ĩ sao, toàn bộ trở về phòng hết cho ta!"

Thấy hai đứa con gái hắn lần lượt bị hủy hoại, Âu Dương Lưu có chút đau đầu, mặc kệ chuyện cho chuyện này có dính líu đến Âu Dương Vũ hay không cũng không có vấn đề gì, hắn không muốn truy cứu nữa. Âu Dương Vũ bây giờ không còn là Ngũ tiểu thư háo sắc vô dụng như trước, nó của bây giờ là một người con gái ưu tú, tài giỏi, tự tin hơn người, dễ dàng trở thành Dạ vương phi, người như vậy ai chẳng muốn lấy lòng nó. Nếu như hắn muốn tiền đồ của hắn tiến thêm một bước thì chẳng phải hắn cần dựa vào Vũ nhi sao!

Nếu như ngày xưa Âu Dương Lưu đối xử ưu ái với Âu Dương Tụ thì chứng kiến chuyện phát sinh hôm nay, hắn hầu như không thèm quan tâm. Tôn thị thấy thế vô cùng thất vọng, chỉ còn cách nhìn thấy hai đứa con gái mình bị ủy khuất. Mọi oán hận bà đổ hết lên người Âu Dương Vũ, bà chỉ biết ngậm đắng liếc nhìn Âu Dương Vũ sau đó đưa Âu Dương Tụ trở về phòng, bà thế nhất định phải báo thù cho hai đứa con gái đáng thương của mình.

Âu Dương Vũ vẫn thản nhiên cười, xoay người trở về phòng.

Âu Dương Tụ, tự làm tự chịu...chuyện mình làm thì tự mình gánh đi, đừng oán trách ta.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Nha hoàn của Dao Hoa?!

Những ngày sau đó, chăm sóc Âu Dương Tụ một đêm, Tôn thị nhanh chóng vội vàng rửa mặt, ăn mặc gọn gàng sau đó vội vàng vào cung. Đây là biện pháp duy nhất mà từ tối hôm qua nàng đã phải vắt óc thức một đêm để nghĩ ra. Hai đứa con gái nàng bị hủy hoại trong tay Âu Dương Vũ, Âu Dương Hiên thì bị cấm túc sau đó bị Âu Dương Lưu lưu đày ra ải biên cương. Bây giờ Âu Dương Lưu còn yêu thương, quý mến Âu Dương Vũ. Thậm chí không nhẫn tâm hỏi tội nàng hay trách phạt nàng, hơn nữa lại cử thêm hạ nhân đến biệt viện để hầu hạ nàng cho thật chu đáo nữa.

Từ trước đến giờ Tôn thị nào không hiểu bản chất con người Âu Dương Lưu,kẻ nào càng tạo điều kiện giúp cho con đường công danh sự nghiệp của hắn đi lên mây thì hắn sẽ càng kính trọng kẻ đó. Nếu như Âu Dương Lưu đã không giúp nàng đòi lại công bằng thì nghĩ tới nghĩ lui, bây giờ chỉ có Dao Hoa công chúa và hoàng hậu mới có thể giúp nàng tìm cách đối phó tiểu tiện nhân kia!

Dù sao Âu Dương Vũ cũng đã đoạt mất vị trí Dạ vương phi của cô ta, cướp mất Dạ Phi Bạch của Dao Hoa, khiến cho cả hoàng thất vô cùng hổ thẹn, nếu như bà đổ thêm dầu vào lửa, nói thêm vài câu châm ngòi thì hẳn toàn bộ hoàng thất sẽ nhất định sẽ coi Âu Dương Vũ như là kẻ thù không đội trời chung!

Hôm nay tâm trạng Dao Hoa công chúa không được vui cho nên mới sáng sớm đã đến chỗ hoàng hậu để thỉnh an. Dao Hoa công chúa cùng với hoàng hậu trò chuyện tâm sự với nhau thì nghe được bên ngoài có người tới bẩm báo: "Tôn thị - phu nhân của Tả thừa tướng xin cầu kiến!"

Hoàng hậu nhìn công chúa, cười nói: " Cẩm nhi lâu rồi chưa thấy vào cung, sao hôm nay lại có nhã hứng đến thăm ta như vậy, truyền vào!"

Một lát sau, Tôn thị từ bên ngoài tiến vào, hoàng hậu phát hiện tuy trên mặt của nàng đã được trang điểm rất đậm nhưng cũng không thể che giấu được vẻ tái nhợt cùng đôi mắt thâm quầng, bộ dạng của nàng đột nhiên trông già đi mười tuổi, đôi mắt mang theo một nét tiều tụy không còn sức sống. Tôn thị là người luôn chú trọng đến vẻ bên ngoài của mình, bình thường nàng chăm sóc bản thân vô cùng kĩ lưỡng nhất quyết sẽ không để cho bản thân phải bị bất kì một dấu hiệu của sự già nua hay lão hóa, hoàng hậu mặt mày nhảy dựng lên nói: "Cẩm nhi, ngươi bị sao vậy?"

Tôn thị vừa tiến vào, nhìn thấy hoàng hậu cùng Dao Hoa công chúa liền rên lên kêu la, nước mắt trào ra rửa trôi hết lớp trang điểm xuống trông thật giống như ma quỷ, hoàng hậu không hiểu chuyện lên tiếng hỏi han: "Ngươi làm sao vậy?"

Dao Hoa công chúa cũng vô cùng kinh ngạc, tiến lên phía trước Tôn thị nhẹ nhàng đỡ nàng lên hỏi: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Tôn thị khóc càng khóc to hơn nữa: "Nương nương cùng với công chúa giúp Ta báo thù cho Tụ nhi cùng Doanh nhi a!"

"Tụ nhi đã xảy ra chuyện gì? Hôm qua ta còn thấy Tụ nhi cùng Vũ nhi có được mời tới tham gia lễ hội ngắm hoa kia cơ mà, các nàng tại sao lại không đến?" Dao Hoa công chúa trong mắt hiện lên một chút đắc ý, nàng hiện tại đều không phải quan tâm Âu Dương Tụ, căn bản chính là muốn nghe tin tức bi thảm của Âu Dương Vũ.

"Tụ nhi nàng... Tụ nhi nàng... Đều là do cái tiểu tiện nhân Âu Dương Vũ kia, hôm qua... Hôm qua... Các nàng vốn đã muốn tới tham gia lễ hội ngắm hoa do công chúa đích thân tổ chức kia, nhưng là vì Tụ nhi lại ngồi lên xe ngựa của Âu Dương Vũ, không thể ngờ được xe ngựa kia có vấn đề đưa Tụ nhi ra khỏi thành, sau đó.... Tụ nhi, Tụ nhi bị... Ta khẳng định đây chính là cái bẫy do Âu Dương Vũ giăng ra để hại Tụ nhi của Ta!"Dao Hoa công chúa nghe được tin tức này, trong lòng từ sung sướng nghe chuyện thì chợt chùng xuống, khuôn mặt từ ân cần dịu dàng lại không thể che giấu đi bộ mặt dữ tợn cùng tức giận, như bóng tối trong rừng rậm sâu thăm thẳm không thấy đáy khiến gọi người phải sợ hãi. Một đôi mắt trong suốt lạnh lẽo như băng ngàn năm không tan chảy, mang theo lệ khí nồng đậm. Đây chính là cái bẫy mà nàng đã vắt óc suy nghĩ, vắt vả thiết kế ra, vốn tưởng rằng ngày hôm qua Âu Dương Vũ không xuất hiện ở lễ hội ngắm hoa, khẳng định là danh dự của nàng hẳn đã bị hủy hoại, thật không ngờ! Dao Hoa công chúa nghĩ đến đây, tức giận dậm chân, trong lòng nhịn không được thầm oán Âu Dương Tụ, cái nữ nhân ngu xuẩn này, sao lại không đầu óc như thế hả, chẳng những không hãm hại được Âu Dương Vũ mà còn để chính mình trở thành người bị hại....ngươi....đáng bị vũ nhục a.

Hoàng hậu nghe được những lời nói của Tôn thị vừa rồi thì vô cùng khiếp sợ, nhìn sang phía Dao Hoa đang có biểu tình khác thường. Người xưa có câu: Không có ai hiểu con bằng mẹ, như hiểu được sự tình gì đã diễn ra, đôi mắt khẽ nhíu lại, lạnh lùng nhìn Dao Hoa công chúa liếc mắt một cái. Hoàng hậu không nhanh không chậm mở miệng, nhìn Tôn thị trấn an nói: "Tụ nhi thật là đáng thương, một nữ tử tài hoa tốt bụng như vậy sao lại có thể gặp phải những chuyện như thế chứ? Ngươi đã điều tra mọi việc như thế nào chưa? Là Âu Dương Vũ gây ra sao?"

Tôn thị nức nở càng to hơn, trong mắt phát ra tia hận ý mãnh liệt: "Âu Dương Vũ kia, từ sau khi biết mình sắp trở thành vương phi của Dạ Nhị hoàng tử thì từ đó trở đi không biết kiêng nể là gì, không chỉ gây khó dễ với những người trong phủ mà còn không coi phụ mẫu huynh tỷ trong nhà ra cái gì cả, lại... Lại..."

"Sao? Lại như thế nào?" Dao Hoa thấy Tôn thị nói không nên lời, liền tiếp lời hỏi.

"Lại không đem toàn bộ hoàng thất để ở trong mắt!"

"Làm càn!" Hoàng hậu sắc mặt âm trầm xuống, mặt mày tinh xảo trong lúc đó mang theo sự tức giận nồng đậm. Việc Dạ Phi Bạch cự tuyệt công chúa đã khiến cho hoàng thất phải một phen hổ thẹn, nàng, dám không để toàn bộ hoàng thất này để trong mắt! Hoàng hậu tay nắm lấy chén trà trên bàn tức giận ném xuống "Tạp ". Âm thanh chói tai từ chén trà vang lên!

"Mẫu hậu bớt giận, nữ nhi đã có gặp qua Âu Dương Vũ này vài lần, cũng chỉ là qua mắt được người khác thôi chứ nữ nhi biết rõ nàng là nàng dùng yêu thuật câu dẫn, dụ dỗ Dạ Phi Bạch, tự cho mình sẽ là Dạ vương phi tương lai, sau đó liền không coi những người xung quanh ra gì. Nàng ở trong tướng phủ được ngày nào thì tai họa lại cứ tìm đến, nàng đúng là người mang điềm xấu đến cho những người xung quanh nàng, nếu Dạ Phi Bạch biết được sự tình này, sợ là cũng..."

Dao Hoa công chúa nhìn hoàng hậu liếc mắt một cái, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, tiếp tục nói dường như không có điểm dừng, chỉ nhẹ nhàng đưa chiếc khăn tay lên miệng che giấu nụ cười thâm độc ác ý của mình.

"Một người mang điềm xấu như vậy, không thể nào chấp nhận bao che được, phải để cho tất cả những người trong thiên hạ này biết rõ bộ mặt thật của nàng!" Hoàng hậu thản nhiên đáp.

AA.., Âu Dương Vũ, sự tôn nghiêm của hoàng thất mà ngươi cũng dám nghĩ đến chuyện chà đạp khinh thường sao.

***

Dạ Trọng Hoa ngồi ở trong điện, hoàng thượng đang ngồi ở trước điện chậm rãi uống trà. Việc thanh danh của Âu Dương Vũ bị phá hoại, là nữ nhân mang mệnh xấu, điềm xấu mấy ngày gần đây cả Đông Tấn quốc tin tức lan truyền rất nhanh. Tin chắc rằng không bao lâu sau toàn bộ người dân trong thiên hạ đều sẽ biết Ngũ tiểu thư của phủ thừa tướng không chỉ là loại người háo sắc vô dụng mà còn là người mang điềm xấu, mang điềm xui xẻo đến cho bất kì ai thân cận nàng.Hôm nay hoàng thượng của Đông Tấn quốc mời hắn tiến cung cũng là để bàn bạc về việc này, Dạ Trọng Hoa trên mặt hiện lên đầy vẻ châm biếm không thể che giấu được.

Hoàng thượng buông chén trà, không nhanh không chậm nói, "Gần đây Vương gia có nghe tin đồn gì không?"

"Hoàng thượng nghĩ bổn vương đã nghe được tin gì?"

Dạ Trọng Hoa không nhẹ không nặng hỏi lại hoàng thượng, sắc mặt thản nhiên âm trầm, nếu không phải tiểu nha đầu Dao Hoa kia mới sáng sớm tinh mơ đã quấn quít, nài nỉ hắn đòi cho gọi Dạ Phi Bạch tới thì hắn căn bản cũng không muốn ngồi đây giao du với kẻ thâm hiểm như Dạ Phi Bạch đây. Cố kiềm chế tâm tình bản thân, hoàng thượng tiếp tục mở miệng: "Trẫm gần nhất có nghe nói không ít về chuyện....Ngũ tiểu thư của Tướng phủ."

Dạ Trọng Hoa vân đạm phong khinh ngồi, mi mắt dài mảnh như á liễu mùa thu kia dày đặc tối tăm, gương mặt bừng sáng tư chất đế vương, dáng dấp đạo mạo thanh cao, khi uống trà, ngón tay thon dài như ngọc tôn lên đồ sứ màu xanh nhiên sáng bóng, mang theo một tia cô tịch đạm mạc,ung dung đẹp đẽ, phong hoa tuyệt đại.

Hắn đem cái đĩa chén trà chậm rãi kéo đến lại gần mình.Trà đặt trên môi, hương nhè nhẹ dâng lên khiến hồn người cũng đắm say, lúc này mới chậm rãi nói: "Sao? Hoàng thượng nghe được chuyện gì về vương phi của bổn vương?"

Hai chữ vương phi hắn cố ý nhấn mạnh lên. Con ngươi Dạ Trọng Hoa trở nên thâm thúy, lạnh lùng vô tình, hắn lơ đãng liếc mắt một cái nhìn về phía hoàng thượng, trong ánh mắt mang theo một loại thần thái ngạo nghễ cùng khinh thường, lộ ra dáng vẻ cao quý không ai sánh kịp, mặc dù thân là hoàng thượng, đứng đầu thiên hạ như vậy cũng không thể chịu nổi được ánh mắt ấy người khẽ run lên một chút.

"Gần nhất trên phố đồn rằng,Ngũ tiểu thư của Âu Dương gia có mệnh xấu mang rắc rối đến những người xung quanh, trong phủ chưa bao giờ có phút giây nào yên ổn kể từ khi nàng xuất hiện. Nếu những lời đồn là sự thật, vậy vương gia, nếu ngài rước nàng, sợ là sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh quốc gia!"

"Choang" một tiếng,chén ngọc đặt trên bàn gỗ ngay lập tức bị Dạ Trọng Hoa nặng nề dùng sức nắm chặt đến vỡ tan thành từng mảnh nhỏ. Hắn không khỏi nhíu mày,bộ dạng của hắn như Diêm La địa ngục trần gian: "Không thể tưởng được đường đường là một Đông Tấn quốc lại sợ hãi sự tồn tại của một người con gái như nàng.Thật nực cười! Bổn vương không tin cái số mệnh nhảm nhí đó, huống chi, nếu là thật, bổn vương vẫn cưới nàng, chẳng phải lúc đó Đông Tấn quốc sẽ không phải vừa lúc giải quyết xong bài toán khó này hay sao?"

Hoàng thượng vốn có ý muốn mượn thế lực sau lưng của Dạ Trọng Hoa, càng hy vọng hắn có thể cùng Dao Hoa thành thân. Chỉ đến khi nhìn thấy được thần sắc ngông cuồng tự cao của Dạ Trọng Hoa kia, chỉ hối hận vì chính bản thân mình đã từng nghĩ sẽ gả đứa con gái bảo bối của mình cho hắn.

"Ha ha, vương gia cứ nói đùa, vương gia ngàn dặm xa xôi cố ý đến Đông Tấn quốc ta cầu thú một cô gái tài sắc vẹn toàn, làm sao trẫm có thể nào đưa một cô gái bị người đời bàn ra tán vào để nên duyên với vương gia được?" Hoàng thượng lạnh nhạt cười:" Quả thật dung mạo của Âu Dương Vũ vô cùng tuyệt mỹ, nhưng nàng không đáng phải dùng đến sáu tòa thành trì để đổi lấy. Nếu nói về tài sắc thì trẫm vẫn cảm thấy Dao Hoa của trẫm tốt hơn, nàng không những là đệ nhất kỳ nữ của Đông Tấn quốc mà còn là một cô gái tôn quý thanh cao nhất của Đông Tấn quốc ta, nếu cưới nàng, ta khẳng định với ngài nàng sẽ mang nhiều vận may đến cho Tây Lăng quốc, vương gia cảm thấy thế nào?"

Dạ Trọng Hoa môi bạc cong lên ý cười khinh bỉ, sự châm chọc càng thêm nồng đậm cũng không hề lên tiếng.

Hoàng thượng thấy Dạ Trọng Hoa không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn mình. Trong lòng âm thầm nghĩ: lẽ nào những lời của hắn đã đả động đến tâm của Dạ Phi Bạch, suy nghĩ một lát, mới nhíu mày bày kế, đề nghị nói: "Nếu vương gia thật sự thích Âu Dương Vũ, vậy thì hãy để nàng làm nha hoàn bên cạnh Dao Hoa, cô gái này, tuyệt đối ngài không thể cưới. Thanh danh của nàng không tốt, vốn không xứng đáng làm Dạ vương phi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Ám sát bất thành

Những lời này hoàn toàn chọc giận đến Dạ Trọng Hoa, đáy mắt hắn mang theo tia lửa giận, giống như nham thạch nóng chảy từ một vụ núi lửa bất ngờ bùng phát, sôi sục. Phượng mâu khẽ híp lại, trong mắt tràn ngập sát khí: "Dao Hoa công chúa sao? Bổn vương thấy nếu dùng một tòa thành trì để đổi lấy cô ta cũng không xứng, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân? Chỉ được cái mã ngoài."

Nói xong những lời trên dường như hắn cảm thấy chưa đủ xả giận, liếc mắt một cái nhìn mặt mày tái mét của hoàng thượng, tiếp tục nói: "Vũ Nhi của bổn vương thân phận cao quý sao có thể mang ra so sánh với kẻ khác. Hơn nữa, người của bổn vương không cần người khác phải bàn ra tiếng vào! Hoàng thượng lo lắng thừa rồi, bổn vương đi đây!"

Nói xong đi thẳng ra cửa điện, phất tay áo rời đi, để lại một thân hoàng thượng mặt mày tái xanh không biết giấu mặt vào đâu, nếu không phải hắn rất cần sự tương trợ từ Tây Lăng quốc, thì hàng vạn lần cũng đừng tưởng tượng đến chuyện hắn nhẫn nhịn cúi đầu trước mặt Dạ Phi Bạch...một tên ngông cuồng! Hắn thở dài, nhẹ giọng nói: "Dao Hoa, con hết hy vọng rồi!"

Phía sau điện, thân thể Dao Hoa run nhè nhẹ, sắc mặt thật khó coi. Thì ra! Trong lòng hắn, nàng chả là cái gì đối với hắn, hắn coi nàng không xứng đáng với hắn hơn là Âu Dương Vũ. Những gì mà Dạ Trọng Hoa nói khiến cho lòng nàng đau đớn đến mức chết tim chết phổi, giống như bị một thanh kiếm sắc nhọn dứt khoát đâm một nhát vào tim, tim nàng đau lắm, từ lâu nàng đã ngưỡng mộ hắn, yêu thầm hắn, cuối cùng là tự chính mình đa tình sao?! Nàng hận, nàng hận, tất cả đều do con hồ ly tinh Âu Dương Vũ gây ra! Lúc này Dao Hoa cảm thấy lửa hận muốn trào lên đến trước ngực, đỉnh ngực sinh đau, nàng nổi điên muốn xé rách mành che trước mắt cho đến khi hoàng thường hét to lên một câu mới tìm lại được lý trí.

Âu Dương Vũ, nàng dựa vào cái gì, khắp thiên hạ này không có người phụ nữ nào có thể đứng ngang hàng với ta, nàng dựa vào cái gì mà khiến cho Dạ Phi Bạch phải lạc lối theo nàng, coi trọng nàng, bênh vực nàng, bảo vệ nàng?!

Hai bàn tay của Dao Hoa nắm chặt lại, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay lúc nào không biết. Sợ sệt một lát, nàng bật khóc nức nở chạy thẳng một mạch đến cung điện của hoàng hậu.

Trong ngự phòng, không khí vô cùng ấm cúng thoạt nhìn trông rất đẹp mắt, hoàng hậu chậm rãi gắp lấy một khối điểm tâm bỏ vào miệng, mùi vị rất thơm."Người đâu, lấy thêm điểm tâm đem đến cho công chúa cùng thưởng thức." Vừa dứt lời, thì nhìn thấy Dao Hoa từ ngoài điện chạy vào, trên khuôn mặt khuynh thành bị lấp đầy bởi những giọt nước mắt rơi như mưa. Hoàng hậu buông đũa nhanh chóng đi lên phía trước lên tiếng hỏi: "Dao Hoa, con tới đây làm gì?"

Dao Hoa vừa khóc vừa kể lể sự tình, hoàng hậu lặng im một lúc, thở dài, đưa ngón tay thon dài của mình lau đi những giọt nước mắt chưa kịp khô của Dao Hoa, thần sắc tỏ ra vẻ bất lực nói: "Việc đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác, trừ phi..."

"Trừ phi cái gì?" Dao Hoa giống như chết đuối vớ được cọc, ánh mắt mở to không dám chớp.

"Trừ phi Âu Dương Vũ... phải chết!" Hoàng hậu trầm giọng nói.Đúng thế! Âu Dương Vũ, cô ta đáng phải chết, trên mặt Dao Hoa công chúa lóe lên một chút tia ngoan độc, ghen tị giống như rắn độc cắn nuốt lòng của nàng, Âu Dương Vũ chính là khắc tinh của nàng, nàng nhất định phải khiến cho nàng ta chết không có chỗ chôn!

Mấy ngày trôi qua ở phủ, Âu Dương Vũ cảm thấy rất thanh nhàn. Gần đây, không biết Âu Dương Lưu đang âm mưu cái gì, mỗi lần nhìn thấy mình thì tỏ vẻ thân thiện, cười hiền hòa với mình trông giống như tình cảm của một người cha thật sự đối với con ruột mình, chẳng lẽ hắn muốn bắt đầu lại với nàng, muốn trở thành một người cha tốt?!

Âu Dương Lưu đã bắt đầu đồng ý việc Âu Dương Vũ gả cho Dạ Trọng Hoa, dù sao Âu Dương Vũ cũng là con gái ruột của hắn, về sau hắn chính là nhạc phụ của Dạ Trọng Hoa, lúc đó địa vị của hắn sẽ càng thêm vững chắc.

Đã từ Âu Dương Vũ không hề thích con người của Âu Dương Lưu, có điều nếu cha mình đã quan tâm đến mình như vậy, nàng ở trong phủ cũng được đối đãi tốt hơn, không phải lo việc bị người khác làm phiền, thế nên mấy ngày gần đây nàng sống rất nhàn hạ, một cuộc sống không có phiền phức thật thích.

Hội hoa đăng

Sau khi cùng A Tú dùng xong cơm chiều, A Tú đi đến bên cạnh Âu Dương Vũ, lắp bắp nói: "Tiểu thư, hôm nay có tổ chức hội thả hoa đăng, bên ngoài có rất nhiều đèn hoa đăng được thắp sáng vô cùng rực rỡ, à phố xá náo nhiệt vô cùng, tiểu thư không muốn đi xem sao?"

Âu Dương Vũ nhìn A Tú, cười nhạo: "Nha đầu em thật là, bản thân mình muốn đi thì nói thẳng ra còn lôi ta vào làm gì?"

A Tú như bị chủ tử mình đi guốc trong bụng, ngượng ngùng nói: "A Tú chỉ muốn tốt cho người thôi!"

"Được rồi, đúng lúc ta vừa ăn cơm xong, bây giờ ta dẫn em ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa!"

Từ khi Âu Dương Vũ xuyên qua cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy trên đường lại náo nhiệt đến như vậy. Những ngọn đèn rực rỡ được thắp lên, người đi xung quanh vui vẻ nhộn nhịp cười đùa với nhau trông thật huyên náo, những quan to, những thương nhân, thực khách,người buôn bán nhỏ, lớn lúc này đều tập trung hết tại đây, không khí trở nên vui vẻ tấp nập, âm thanh của tiếng rao hàng, âm thanh của những vị công tử, vị tiểu thư xung quanh cùng nhau dạo chơi ngắm đèn hoa đăng, âm thanh của những khúc xướng lúc nháo rượu. Hai bên đường, nơi nơi đều là những chiếc đèn hoa đăng sặc sỡ màu sắc với nhiều kích thước hình dạng khác nhau, đủ loại kiểu dáng hàng hóa khiến cho kinh thành càng thêm tráng lệ.

Trên đường được treo đầy đủ các loại hoa đăng, trông rất đẹp mắt. Dù Âu Dương Vũ có hứng thú với phố phường thế này,nhưng so với thành phố lên đèn về đêm ở thế giới hiện đại thì quả thực chưa có lộng lẫy, hào nhoáng bằng.

Âu Dương Vũ nhìn xung quanh đều vô cùng ngạc nhiên, nàng nghe được âm thanh một ông quán chủ hét to, lập tức bước nhanh đến. Trên sạp hàng kia bán đầy những loại đèn hoa đăng đầy màu sắc, hoa văn trên đèn vô cùng tinh xảo được chế tạo bằng thủ công nên hình dáng đèn so với thế giới hiện đại đương nhiên có chút thô sơ, những ánh đèn bên trong tỏa ra ấm áp chiếu rọi quanh đèn khiến cho đèn hoa đăng trở nên lung linh, rực rỡ lạ thường. Âu Dương Vũ cầm lấy một chiếc đèn hoa đăng nhìn, không khỏi cười rộ lên, lại có chút mờ mịt, ánh mắt nhìn chăm chú vào đèn tựa như mơ hồ giữa trời đêm đầy sao.Trên đường người đi lại nhiều vô kể. Cho nên không lâu sau, Âu Dương Vũ nhận ra nàng cùng A Tú đều bị tách ra, Âu Dương Vũ cũng không vội vàng lo lắng, trong lòng thầm nghĩ A Tú nếu không tìm thấy mình cũng sẽ chạy về phủ cho nên chậm rãi tiếp tục tản bộ đến khu chợ khác. Hoa đăng ở đây có đủ loại kiểu dáng, còn có đố đèn, đột nhiên khiến cho tâm tình của Âu Dương Vũ ngày một hưng phấn. Dạo một lúc có chút mệt mỏi, nàng tìm ở bên đường thấy có một cái sạp trà nhỏ bèn ghé đến đó ngồi xuống uống chút trà. Vẫn chưa kịp thưởng thức vị trà trong chén thì chợt nghe thấy tiếng thét chói tai của A Tú vang lên từ xa: "Tiểu thư!"

Âu Dương Vũ nhìn thấy một luồng ánh sáng phía trước lóe lên, một tên áo đen, người bịt mặt từ trên không nhảy xuống, trên tay cầm thanh kiếm đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, tốc độ cực nhanh. Âu Dương Vũ đang định trốn đi thì cảm nhận được có một người nữa ở phía sau đang đến gần nàng, Âu Dương Vũ vốn định thần lại để ứng phó tình huống trước mắt nhưng tự dưng không hiểu sao tâm tình nàng trở nên bình ổn đứng bất động tại chỗ.

Một thân ảnh lạnh lùng chắn ở phía trước, sợi tóc đen nhánh ở trong đêm tối điên cuồng tung bay trong gió. Quả nhiên, người xuất hiện với tốc độ thần sầu cứu Âu Dương Vũ nàng chỉ có thể là Dạ Trọng Hoa. Men theo chút ánh sáng phát ra từ những chiếc đèn hoa đăng,nàng có thể thấy được độ cong của chiếc cằm hoàn mỹ giống như điêu khắc, đôi môi mỏng như cánh hoa anh đào kia bạc lạnh đỏ sẫm, tóc đen như mực cuồng phong trong gió, trông có vẻ cực kỳ mị hoặc lòng người, cuồng lệ phi phàm. Âu Dương Vũ còn chưa kịp phản ứng lại thì chỉ thấy một luồng sáng nữa lại lóe lên, tên áo đen kia không biết thanh kiếm mình tự khi nào đã lọt vào tay Dạ Trọng Hoa, một giây sau đó, chưa kịp có bất kỳ hành động tiếp theo, tên áo đen dường như cảm thấy như gân tay của hắn như muốn đứt lìa, nhìn thấy tia máu chợt phụt ra khỏi cánh tay. Tên áo đen kêu lên thảm thiết.

Xung quanh vốn đang vô cùng náo nhiệt lại chứng kiến được một màn này, ai ai cũng đều sợ hãi đến mức chạy trăn trối. Chỉ trong một thời gian ngắn, không khí xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, gió lạnh thổi lên, mùi vị của máu như hòa cùng với gió mà lan tỏa trong không khí.

Dạ Trọng Hoa nhìn tên áo đen nằm đó bằng ánh mắt tàn nhẫn như Diêm La địa ngục, tay hắn cầm kiếm lên, đôi mắt như hàn băng cùng ánh trăng khẽ chiếu vào phản chiếu lạnh như băng, Âu Dương Vũ đã thấy người bịt mặt phía trước ngã xuống mặt đất, ở yết hầu trào ra máu là máu, tiếng kêu thảm thiết im bặt.

Âu Dương Vũ nhìn tên nam nhân khí thế bức nhân này trước mặt, toàn thân hắn tỏa ra một cỗ sát khí nghiêm nghị,ánh mắt hắn sắc bén thâm thúy, trầm ổn mà lạnh lùng, khiến cho người ta tránh không khỏi việc rét run.

"Bắt sống!" Hắn thản nhiên mở miệng, phân phó thủ hạ của hắn, chung quanh sát thủ rất nhanh đã bị Dạ Trọng Hoa xử lý sạch sẽ, phòng chừng sẽ bị hắn chốc nữa đi tra khảo.

Dạ Trọng Hoa nhìn vương phi của hắn, nàng gặp nguy hiểm như vậy, thế nhưng trên mặt lại chẳng có một tia khiếp đảm nào, khuôn mặt như bạch ngọc kia dưới ánh trăng càng tôn lên đôi môi đỏ mọng cùng hàm răng trắng ngần của nàng, cặp lông mi dài đen nhánh kia cùng hai tròng mắt bên dưới trong sáng như ngọc trong giếng, tản ra liễm diễm mà trong trẻo nhưng lạnh lùng quang mang. Đột nhiên không biết mở miệng bắt đầu từ đâu, hắn khẽ nhíu mi, gương mặt nghiêm túc nhìn nàng mở miệng, ngữ khí bên trong mang theo vẻ nồng đậm đầy trách cứ: "Âu Dương Vũ, gặp nguy hiểm còn không biết đường tự vệ sao!"

"Có ngươi ở đây, ta sợ gì nguy hiểm nữa?" Âu Dương Vũ thốt ra, lập tức nàng liền bị hắn ôm vào trong lòng hắn thật chặt, trong đầu có chút sững sờ, hai tay Dạ Trọng Hoa như gọng kiềm đem nàng ôm lấy thật chặt. Một đôi đôi mắt đẹp thâm thúy nhìn Âu Dương Vũ, lập tức khóe miệng tràn đầy khởi một chút ánh sáng ngọc đạm cười, hồng ân môi tản mát ra oánh nhuận sáng bóng: "Xem ra vương phi tin tưởng bổn vương đến vậy!"

Âu Dương Vũ hoạt kê, chàng tiến hắn mỉm cười hẹp dài phượng mắt, không khỏi gục đầu xuống đến: "Đã có tấm chắn miễn phí bảo vệ, vì lý do gì ta lại không tin tưởng chứ?"

Dạ Trọng Hoa cúi đầu cười rộ lên, lời nói của hắn giống như rượu nguyên chất rót bên tai thật âm ái ôn nhu, hắn khẽ hôn nhẹ lên vầng trán cao ráo của Âu Dương Vũ trêu chọc: "Bướng bỉnh"

Âu Dương Vũ thực muốn thoát khỏi cái ôm của Dạ Trọng Hoa, bị hắn ôm như vậy, Âu Dương Vũ dù có nhích tới nhích lui đi chăng nữa cũng không thoát khỏi hắn. Đột nhiên nghe được âm thanh của Dạ Trọng Hoa miệng hắn áp sát vào lỗ tai của nàng hô hấp của hắn phun ra nóng rực thầm thì: "Nếu động đậy, bổn vương không đảm bảo loại chuyện tiếp theo bổn vương làm là gì đâu?"

Chính lúc này, một tên mặc áo lam đi tới, đứng xa xa, muốn nói cái gì đó, lại không dám tới gần mà quấy rầy Dạ Trọng Hoa cùng vương phi, thần sắc thê lương hoảng sợ. Âu Dương Vũ đem mặt quay đi nói: "Người của ngươi đến kìa."

Dạ Trọng Hoa trên mặt mang theo một tia giận hờn tái đi, nhưng vẫn kêu người lại. Tên nam tử áo lam tới gần bên tai hắn nói một câu, Dạ Trọng Hoa gật đầu ý bảo hiểu chuyện, liền vẫy tay bảo hắn lui.

Dạ Trọng Hoa cúi đầu tới gần bên tai Âu Dương Vũ, cử chỉ vô cùng thân mật nói: "Gần đây có chút nhàm chán, Vũ nhi cùng bổn vương đi xem kịch? Được không?"

Âu Dương Vũ hình như đã hiểu ra được vài phần chuyện gì sắp xảy ra, khẽ cười một tiếng: "Vương gia thật hồ đồ? Xem diễn kịch thì đông người mới náo nhiệt." Nói xong, ngẩng đầu nhìn Dạ Trọng Hoa cùng nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hạ màn

Tinh hoa cung.

Trên giường rõ ràng có nữ tử vẫn đang ngủ say ở bên trong, tinh thần có vẻ không được tốt, cho nên lúc ngủ khuôn mặt hết sức khủng bố. Mày hoa nhăn hết lại, trên trán nhăn nheo có vài giọt mồ hôi.

Trong mơ, Dao Hoa nàng thấy thân ảnh của Dạ Trọng Hoa cầm trong tay bảo kiếm màu son đỏ, mũi kiếm còn sót lại vài giọt máu tươi, máu tươi nóng ấm cứ từ từ rơi xuống tí tách như vậy, trên khuôn mặt phong hoa tuyệt mỹ ấy mang theo sát khí nồng đậm, đôi mắt xinh đẹp trở nên lạnh như hàn băng, "Bổn vương đã quá xem thường ngươi, không ngờ tâm địa ngươi lại xấu xa đến như vậy!"

Nói xong liền hướng mũi kiếm hướng về phía tim của Dao Hoa mà đâm vào.

"Không!" Cùng với một tiếng thét kinh hãi, Dao Hoa công chúa trợn to hai mắt, đột nhiên ngồi dậy, lúc này nàng mới phát hiện đây chỉ là giấc mộng. Nàng cầm chiếc khăn tay mềm mại cẩm tú lau đi những giọt mồ hôi lạnh còn đọng trên trán, sờ sờ lấy gương mặt đỏ ửng vì sợ hãi của mình, lúc này nàng mới tin rằng mình vẫn còn sống, ngay lập tức vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm: "Thật may, chỉ là ác mộng."

"Công chúa, ngươi ngủ ngon nhỉ, có điều..." Phía sau chợt vang lên âm thanh lạnh lẽo như băng khiến cho Dao Hoa đột nhiên cả kinh, bỗng nhiên quay đầu lại đối diện với chủ nhân của đôi mắt lãnh khốc ấy.

Ánh trăng sáng tỏ khẽ chiếu rọi xuống, Dạ Trọng Hoa một thân hắc y đứng ở phía trước cửa sổ, ánh trăng khẽ soi sáng lên người hắn làm nổi bật lên gương mặt tinh xảo không tỳ vết của hắn, khiến cho hắn thoạt nhìn đẹp đến hồn siêu phách lạc. Hắn thấy Dao Hoa nhìn chăm chú vào mình, liền tiếp tục nói: "Chỉ có điều, thật đáng thương cho tên nô tài này."

Theo ánh mắt của hắn nhìn sang, Dao Hoa công chúa rõ ràng phát hiện ra trong phòng nàng còn một người nữa, người này bây giờ có bộ dạng vô cùng chật vật, nhìn cẩn thận thêm chút nữa mới nhận ra đó chính là ám vệ mà buổi sáng mình đã phân phó nhiệm vụ cho buổi tối ngày hôm nay.

Mi dài của Dao Hoa khẽ nhíu lại, kéo chăn phủ gấm, cố gắng trấn tĩnh nói: "Người này là ai? Bản công chúa không biết. Nhưng vương gia à, đêm khuya đến khuê phòng ta thế này đã ảnh hưởng đến thanh danh của bản công chúa ta rồi, ngài liệu mà cân nhắc đi."

"À, người này đến ám sát vương phi của bổn vương, đương nhiên bỏ qua là điều không thể. Ai dám động đến một sợi tóc của Vũ nhi, cái giá mà hắn trả phải gấp vạn lần!" Nói xong lời cuối cùng đã là quá giới hạn sức chịu đựng của hắn, thản nhiên gật đầu với tên áo lam ra lệnh.

Người đàn ông áo lam nhận được mệnh lệnh, chậm rãi từ bên hông rút ra thanh kiếm sáng chói. Dưới ánh trăng tỏa ra vầng sáng u ám lãnh khốc, nhìn vô cùng sắc bén.

Hắn đi tới với sát khí xung quanh, thanh kiếm sắc bén chậm rãi tới gần tên áo đen đang bị trói, cơ thể lộ da thịt ra bên ngoài. Thanh kiếm kia chậm rãi tới gần áp sát vào da thịt, hắn dùng lực, thanh kiếm sắc bén đâm phập sâu vào nội tạng, thoáng nghiêng, thuận thế chậm rãi cắt thêm miếng da dưới cánh tay, máu nương theo thanh kiếm chậm rãi chảy xuống đỏ thẫm, tên áo đen đột nhiên mở to hai mắt, đau đớn rên ra tiếng, đôi môi trắng bệch run run.Dao Hoa nhìn trước mắt cảnh tượng, thần sắc tái nhợt thất kinh, toàn thân kịch liệt run lên.

Đây là hình phạt lăng trì trong truyền thuyết có nói qua, là một trong những hình phạt tàn khốc và dã man nhất trong các án tử hình.Phạm nhân sẽ bị xẻo những phần nhỏ như mắt, mũi, tai, lưỡi, ngón tay, ngón chân trước khi bị cắt những phần lớn như tứ chi, vai, đùi v.v... Thịt bị lóc ra sẽ được trưng bày ở đầu đường với mục đích răn đe khiến cho họ vô cùng đau đớn nhưng không thể chết một cách nhanh chóng, mặc dù từ xa xưa việc áp dụng hình thức lăng trì này vô cùng phổ biến nhưng bây giờ có rất ít nơi sử dụng hình thức này huống chi là chứng kiến tận mắt.

Người đàn ông áo lam vẫn tiếp tục động tác, tên áo đen bị trói kia bắt đầu hừ nhẹ, tiếng kêu càng ngày càng vang dội, thân thể vì đau đớn tột cùng không ngừng giãy dụa, muốn tránh xa thanh kiếm sắc bén đang lột đi từng miếng thịt trên người mình. Thế nhưng thanh kiếm lại như con rắn độc trườn bò trên người hắn, tình cảnh lúc này vô cùng tuyệt vọng. Cánh tay hắn trong nháy mắt chỉ còn lại khung xương với một vũng máu tươi trên sàn cùng với những mẩu thịt được cắt thành nhiều mảnh rơi rải rác xung quanh. Tiếng thét chói tai, mùi máu tươi tràn ngập toàn bộ căn phòng, tên ám vệ lúc này giãy dụa càng mạnh hơn, động tác càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Đột nhiên, "Đinh" một tiếng, bên trong người tên áo đen rơi ra một khối lệnh bài. Tên áo lam tạm thời dừng động tác, nhặt vật kia lên mang đến cho Dạ Trọng Hoa.

Khi Dao Hoa nhìn thấy tấm lệnh bài kia sắc mặt từ đỏ hồng chuyển sang trắng bệch, Dạ Trọng Hoa cầm lấy lệnh bài, trên mặt ý cười càng rõ, nghiền ngẫm suy nghĩ: "Nghe nói Dao Hoa công chúa của Đông Tấn quốc, tài mạo vô song, được hoàng thượng của Đông Tấn quốc vô cùng sủng ái, vì muốn bảo vệ an toàn cho con gái mình nên đã bí mật huấn luyện một đám ám vệ ở bên cạnh. Những tên ám vệ này bình thường giấu mình dưới thân phận là hạ nhân bên cạnh, trừ ngươi ra thì không ai biết gì về chuyện này, thế nhưng..." Dạ Trọng Hoa tà mị cười, "Trên người tên ám vệ này lại mang theo một lệnh bài, trên lệnh bài có khắc chữ..." Dạ Trọng Hoa vừa nói vừa thưởng thức tấm lệnh bài trong tay, nói đến lời này, hắn đưa tấm lệnh bài lên khẽ soi dưới ánh trăng nhẹ giọng mỉa mai: "Đông Tấn quốc!"

Trong đầu Dao Hoa dường như ngốc lăng, cảm giác sợ hãi bao trùm quanh người nàng, chuyện nàng có ám vệ bên người ngoài phụ hoàng ra thì không có một ai biết. Thế nhưng tại sao Dạ Phi Bạch này lại có thể nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay đến như vậy? Dao Hoa ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt lạnh như băng của Dạ Trọng Hoa, ánh mắt tà nghễ khắp thiên hạ, như đang nhìn thấu được tội ác của nàng. Dao Hoa cảm thấy đáy lòng lạnh đến run người. Nàng không ngăn được nước mắt đang chực trào ra, nghẹn ngào nói: "Âu Dương Vũ rốt cuộc có cái gì tốt chứ? Cô ta đáng để chàng phải lao tâm tổn lực giúp đỡ ả như vậy sao?! À...hay là chàng cảm thấy bổn công chúa là loại người lòng dạ ác độc, còn Âu Dương Vũ của chàng thì như tiên nữ nhân từ? Chính cô ta là người đã hủy hoại dung nhan của Âu Dương Doanh, khiến cho Âu Dương Tụ đánh mất sự trong sạch, cô ta mới đúng là loại đàn bà có tâm địa rắn độc!"

"Ồ? Công chúa coi trọng ta quá rồi đó, ngươi biết Âu Dương gia vốn không có quyền có thế, thậm chí không thèm để mắt đến Ngũ tiểu thư ta đây, cho nên cô nghĩ ta lấy đâu ra năng lực để suy tính tinh vi những âm mưu vừa rồi." Một âm thanh trong trẻo đột nhiên vang lên khiến cho Dao Hoa cả người run lên, nghe được âm thanh kia quay đầu sang mới phát hiện người đang ngồi ở ghế ẩn nấp trong bóng đêm là Âu Dương Vũ.Âu Dương Vũ chậm rãi đứng dậy, ánh mắt thanh nhạt giống như cánh bướm xinh đẹp uyển chuyển vỗ cánh tung bay trong đêm, nàng đi thong thả tới gần Dao Hoa nhẹ giọng nói: "Dung nhan Tứ tỷ bị hủy là lỗi của đại ca ta ngu ngốc khờ khạo, còn về phần Tam tỷ mất đi trong sạch thì ta nghĩ công chúa là người hiểu rõ nhất!"

"Âu Dương Vũ, ngươi đừng có làm ra vẻ như mình vô tội."

Âu Dương Vũ lẳng lặng nhìn nàng: "Công chúa không thắc mắc vì sao đến bây giờ tên phu xe vẫn chưa trở về à? "

Dao Hoa công chúa đột nhiên hiểu ra được chuyện gì, hận chính mình hành sự không thành, nên mới không có chú ý đến việc hạ nhân bên người nàng sau khi hành sự xong vẫn chưa có trở về, chẳng lẽ?

Dao Hoa công chúa liếc mắt nhìn trên ám vệ ở phía trước đang hấp hối giữa một vũng máu với cánh tay trơ xương, không khỏi rùng mình một cái, thất thanh hỏi: "Các ngươi đã làm gì hắn?"

"Chỉ đơn giản làm chút chuyện khiến cho hắn khai ra, ai là kẻ đứng sau thao túng thôi!"

Dao Hoa công chúa ngẩng đầu nhìn Âu Dương Vũ, lại nhìn sang Dạ Trọng Hoa đứng cách đó không xa, cảm thấy bọn họ giống như quỷ sứ địa ngục khủng bố vô cùng, đột nhiên nghĩ ra điều gì nhìn xung quanh hô lớn: "Người đâu! Mau tới! Có thích khách! Người đâu!"

Cửa phòng nhanh chóng mở tung ra, Dao Hoa lòng đầy an tâm nhìn người phía ngoài cửa. Chỉ là khi nhìn thấy đám người từ từ đi vào ánh mắt tức thì trở nên kinh ngạc không thôi "Sao lại là các ngươi?"

"Công chúa, là ngươi! Thì ra là ngươi!" Âu Dương Tụ giận dữ, sắc mặt tái mét, nàng giống như một người điên chạy lên, hận không thể bóp chết Dao Hoa công chúa. Nàng điên cuồng nắm tóc Dao Hoa công chúa, xé rách y phục của cô ta, giống như hổ cái nổi giận, nức nở hỏi: " Vì sao? Vì sao? Ngươi là loại phụ nữ độc ác!"

Lời nói cuối cùng của Âu Dương Tụ đánh tan phòng tuyến cuối cùng của Dao Hoa, nàng giận dữ giật phắt hai cánh tay đang bấu víu lấy mình, lấy tay đẩy Âu Dương Tụ ngã xuống đất, lớn tiếng chất vấn la lên: "Đều tại ngươi ngu dốt, nếu không phải tại ngươi, bây giờ Âu Dương Vũ ả ta cũng không có thể an toàn mà đứng đây? Gì mà mưu kế của bản công chúa bị thất sách? Tất cả lỗi đều do ngươi! Ngươi mới là đồ phụ nữ ngu xuẩn...không những không giúp được việc, lại còn để chuyện đổ bể đến mức này!"

Đi theo sau Âu Dương Tụ còn có Tôn thị, Tôn thị thấy con gái mình không chỉ bị Dao Hoa đánh ngã xuống đất mà còn bị nó nhục mạ. Nhất thời máu nóng trào lên, bất chấp thân phận, tiến lên chỉ thẳng vào mặt Dao Hoa mắng: "Rõ ràng ngươi mới là đồ phụ nữ ác độc, còn mạnh miệng trách này trách nọ!"

Dao Hoa khinh miệt nhìn hai mẹ con la lối trước mặt: "Đúng là mẹ nào con nấy, đều ngu xuẩn như nhau."

"Ngươi! Được lắm, đúng như ngươi nói hai người chúng ta là mẹ nào con nấy, thế còn ngươi với mẫu hậu ngươi thì sao? Chẳng phải cũng ngoan độc âm hiểm như nhau sao? Chỉ có người ngoan độc ác ôn như mẫu hậu ngươi mới sinh ra một loại công chúa lòng lang dạ thú như ngươi!"

"Vậy sao? Tôn cẩm nhi, bản cung thật sự rất tò mò bản cung ác độc như thế nào?" Lời vừa nói ra thì hoàng hậu từ bên ngoài cửa vội vàng tiến vào. Vốn chỉ vì lo lắng cho tâm trạng bất ổn của Dao Hoa, buổi tối sợ con gái bị mất ngủ nên đến xem thử, bà chưa bao giờ nghĩ rằng có thể nghe được những lời cay độc từ miệng Âu Dương Tụ.Tôn thị nhìn về phía hoàng hậu, có chút nao núng, cúi đầu nhìn thấy Âu Dương Tụ ở trên mặt đất khóc nức nở, trong lòng không có một chút sợ hãi nào. Con gái của bà từ trước đến giờ luôn dịu dàng thục nữ, vốn có thể gả cho những người có quyền thế địa vị thì lại bị chính tay Dao Hoa công chúa độc ác hủy hoại! Giống như đã tìm được một lý do cho mình, không quan tâm nói: "Hoàng hậu, bà vẫn còn nhớ Trữ phi - Mẫu thân ruột thịt của Hoài An vương?" Nói xong nhìn thấy sắc mặt hoàng hậu trở nên trắng bệch, đắc ý nói: "Hoàng hậu, năm đó vì được hoàng thượng độc sủng nên lập tức đứng đầu nắm giữ cả hậu cung, bà còn dạy cho các tần phi " Vu thuật cổ", khiến cho bọn họ ganh ghét ghen tị, tàn sát lẫn nhau, thậm chí giết hại cả con nối dòng của chính họ. Lúc đó, Trữ phi thiếu chút nữa cũng bị mất mạng trong tay của bà!"

"Bây giờ ả ta đang ở đâu?" Hoàng hậu thất thanh hỏi.

"Nực cười? Nếu như không muốn người khác biết thì ngay từ đầu đừng có làm những chuyện xấu đó."

"Làm càn, Tôn Cẩm nhi, ngươi đừng có bày ra bộ dáng ghê tởm đó, ngươi âm hiểm nào có kém bản cung là bao? Năm đó Âu Dương Lưu yêu thương, sủng ái Dương thị bao nhiêu thì đối với ngươi hắn ta chỉ cười cười lấy lệ, không muốn mình bị ủy khuất, ngươi đã dùng hết tất cả mọi thủ đoạn yêu thuật dụ dỗ bằng bất cứ giá nào cũng phải gả cho Âu Dương gia. Khi vào được phủ rồi thì dụ hoặc Âu Dương Lưu, giết hại Dương thị, nhớ tới những lời trước khi chết Dương thị từng nói, bản cung cũng hiểu được cái gì gọi là vô tâm vô tình, không những vậy, sau khi Dương thị chết, ngươi còn..." Hoàng hậu

dừng một chút, liếc mắt nhìn về phía Âu Dương Vũ đang đứng ngay cửa sổ, tiếp tục nói: "Còn cướp đồ cưới của nàng ta,khiến con gái của nàng ta phải sống một cuộc sống quá đỗi thê thảm. Ngươi nói xem loại đàn bà như ngươi, có tư cách gì để giáo huấn bản cung?"

"Bà! Bà! Bà không xứng đáng là bậc mẫu nghi thiên hạ!"

" Còn ngươi có tư cách gì để làm chủ mẫu của tướng phủ?"

"Câm miệng!"

"Ngươi mới câm miệng!" Tôn thị cùng hoàng hậu đồng thanh hô to thì ngay lập tức phát hiện hai chữ " Câm miệng" vừa rồi không phải của đối phương phát ra, đồng thời quay đầu mới nhìn thấy chủ nhân của tiếng nói đó đang đứng ngoài cửa, sắc mặt trắng bệch, ngã từ từ xuống đất, thân mình run lên cầm cập ngực kịch liệt phập phồng: "Hoàng thượng..."

Ngoài vị hoàng thượng đứng ở cửa với khuôn mặt tái xanh kia, còn có gương mặt khó coi của Âu Dương Lưu phía sau. Vốn nhận được ý chỉ vào cung, Âu Dương Lưu không ngờ mình lại bắt gặp một màn đáng xấu hổ này, hắn chợt có chút nghi ngờ, không phải hoàng hậu truyền hắn vào cung, thế ai là người đã phát ra ý chỉ?

Và người có cùng thắc mắc với hắn còn có hoàng thượng: "Hoàng hậu, ngươi nói hôm nay ngươi cùng Dao Hoa hẹn trẫm đến đây có chuyện để nói? Nhưng trẫm không thể ngờ được mấy năm trước con trai nối dõi của trẫm thì ra lại chết dưới tay của loại độc phụ ngươi!" Nói xong, hắn cũng không quan tâm đến vẻ thất thần sợ hãi trên gương mặt của hoàng hậu và Dao Hoa, nhìn xung quanh phòng một vòng, thấy tên ám vệ đang hấp hối. Ngay cả là đã từng chứng kiến biết bao nhiêu cảnh máu me trên chiến trường, thân là hoàng thượng hắn cũng không khỏi lạnh run người lên tiếng: "Dạ Phi Bạch, ngài dám ngang nhiên ở trong cung của trẫm mà hành hung?"Dạ Trọng Hoa châm chọc trở lại: " Vũ nhi của bổn vương suýt chút nữa chết trong tay tên này. Tốt hơn là ông nên hỏi thăm cô công chúa bảo bối của ông một chút, bổn vương chưa dùng hình thức lăng trì trừng phạt cô ta đã là giữ mặt mũi cho Đông Tấn quốc của ông rồi."

Hắn là quốc vương của Đông Tấn quốc, chưa từng có người nào dám nói chuyện với hắn như thế, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, tức giận đến thiếu chút nữa té xỉu. Đang định đáp trả lại thì nghe Tôn thị nhân cơ hội nói: "Dao Hoa công chúa phái người vũ nhục con gái nô tì, cầu xin hoàng thượng đứng ra làm chủ!"

"Ai bảo cô ta ngu xuẩn tự làm tự chịu..." Dao Hoa còn muốn nói gì đó, thì chợt bắt gặp ánh mắt lạnh tanh của hoàng thượng thì rùng mình, hắn nổi giận quát lớn một tiếng, hoàng hậu lôi kéo tay nàng "Dao Hoa!"

Dao Hoa công chúa không phục quỳ xuống, ủy khuất nói: "Phụ hoàng, con gái biết sai rồi."

Vốn là muốn mắng một trận nhưng hắn cảm thấy vô lực, oán hận nhìn thoáng qua hoàng hậu đang lạnh run đứng phía sau Dao Hoa, xiêm y không chỉnh tề, tóc không chỉnh chu, thần sắc thì kích động, cả người thoạt nhìn vô cùng lộn xộn. Cô con gái mà hắn vô cùng yêu thương hết mực lại chính là loại phụ nữ âm ngoan hiểm độc sao? Không chỉ bí mật hành hung hại người, còn bị người bắt tại trận, đúng như Dạ Phi Bạch đã nói.

Hoàng thượng suy nghĩ một lát đưa ra quyết định: "Từ trước đến nay trẫm luôn luôn yêu thương con, chăm sóc con, làm hết mọi chuyện vì con, vốn muốn để con ở bên cạnh trẫm thêm vài năm nữa, nhưng không ngờ rằng con ỷ vào quyền thế mà lộng hành! Người đâu, đưa công chúa về Tinh Hoa cung, ba tháng này không được bước ra khỏi cửa nửa bước, phạt lương bổng một năm." Dừng một lúc, thấy Dạ Phi Bạch tỏ vẻ không có chút vừa lòng, một lát sau tiếp tục nói: "Tôn tướng quân nhiều lần có công đóng góp cho xã tắc, ngoài ra đứa cháu đích tôn - Tôn Diệu Dương là người tài hoa, trẫm thấy bây giờ cũng là thời điểm thích hợp để gả Dao Hoa cho nên ba tháng này con liệu mà sống tốt ở trong Tinh Hoa cung, ba tháng sau sẽ nhanh chóng cử hành hôn lễ!"

Hy vọng tên Tôn Diệu Dương kia sẽ đối xử tốt với Dao Hoa!

Tôn thị vốn không thích Dao Hoa gả cho cháu của mình. Đang phẫn nộ thì nhìn thấy Dao Hoa công chúa sắc mặt trắng bệch, trong lòng liền bùng lên sự ác độc vô hạn, bà sẽ không để cho con gái mình chịu bất kỳ ủy khuất gì, cũng càng không để cho Doa Hoa sống yên ổn, mới cúi đầu cảm tạ hoàng thượng: "Hoàng thượng anh minh, thần nữ thay mặt Diệu Dương nhi tạ long ân hoàng thượng!"

Dao Hoa công chúa liếc mắt nhìn Âu Dương Vũ, đáy mắt lóe lên một tia ngoan độc. Trong trí nhớ của nàng, tên Tôn Diệu Dương này là một kẻ ăn không ngồi rồi, không học vấn không nghề nghiệp ăn chơi trác táng. Sắc mặt nàng càng tỏ ra vẻ khó coi, khẽ nắm chặt lòng bàn tay.

"Hoàng thượng..." Hoàng hậu đứng một bên vốn muốn lên tiếng cầu tình, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt âm trầm lạnh lùng của hoàng thượng bây giờ, nàng chỉ còn biết im bặt đi.

"Hừ, hoàng hậu, trẫm nể tình ngươi đã có công cai quản cái hậu cung nhiều năm nhưng trẫm thật không ngờ ngươi lại gây không ít họa đến cho cái hậu cung này như vậy. Từ nay về sau ngươi bị nhốt trong lãnh cung ăn chay niệm phật." Nghĩ tới việc hắn chưa kịp thấy mặt mũi những đứa con trai hắn liền tiếp tục nói: " Cả đời không được phép rời khỏi lãnh cung nửa bước!"

Hoàng hậu nghe vậy liền cảm thấy như sét đánh ngang tai, hôn mê bất tỉnh ngã vào lòng Dao Hoa.

"Mẫu hậu! Phụ hoàng, mẫu hậu ngươi..."

"Lo làm tốt chuyện của con đi, không cần nhiều lời!"

Dao Hoa công chúa cơ hồ như muốn nổi điên, phẫn uất trừng mắt nhìn những người đang đứng ở đây, liếc mắt một cái nhìn Âu Dương Vũ, tất cả đều tại

con tiểu tiện nhân Âu Dương Vũ này. Đột nhiên nàng lại bị ánh mắt tàn khốc, âm lãnh của Dạ Phi Bạch làm cho kinh sợ.

Dạ Trọng Hoa chậm rãi tiến lên, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Không phải ngươi muốn biết vì sao Vũ nhi lại tài hoa hơn ngươi sao? Bổn vương nói cho ngươi biết: luận về phương diện gì ngươi cũng đều thua xa Vũ nhi, chỉ có duy nhất bổn vương hứng thú, chính là..." Khóe môi ý cười càng phát ra thâm sâu hơn: "Ngu xuẩn."

Dao Hoa nghe vậy kinh hãi đến từ từ ngã xuống bàn, toàn thân khí lực đều như bị rút đi, hoàng thượng thấy thế nói: "Người đâu, mang hoàng hậu và công chúa ra ngoài." Nói xong ho một tiếng, hoà hoãn sắc mặt, nhìn Âu Dương Vũ cười cười, nói: "Vũ nhi! Lúc nãy chắc là bị kinh sợ không ít nhỉ?"

Âu Dương Vũ cười nhẹ: "Cũng không có, chỉ là..."

"Chỉ là thế nào?"

Âu Dương Vũ thản nhiên liếc mắt cùng Âu Dương Tụ cùng nhau đứng ở một bên Tôn thị, giơ lên khóe môi ẩn hàm một tia châm chọc: "Hoàng thượng vừa rồi cũng biết, khi xưa mẫu thân của thần nữ phải hứng chịu nhiều đau khổ uất ức, thời gian trôi qua đã lâu, thân là con gái của bà, thần nữ không hy vọng đồ cưới của mẫu thân mình toàn bộ đều rơi vào tay của người khác."

Nghe vậy, hoàng thượng liếc mắt nhìn Âu Dương Lưu và Tôn thị, sắc mặt hai người trông mất tự nhiên, cất cao giọng nói: "Đó là lẽ đương nhiên!"

Cả người Tôn thị run lên, nhưng bây giờ còn biện pháp nào nữa, đây là ý chỉ của hoàng thượng! Xem ra chỉ còn có thể trông cậy vào Tôn phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Hai kẻ tiểu nhân liên minh

Tôn Diệu Dương từ sau khi biết được mình được hoàng thượng ban hôn cùng với Dao Hoa công chúa, cả người lập tức kích động mặt mày đỏ bừng không thôi.

Hắn dường như không thể tin được mình lại may mắn đến như vậy —— đệ nhất mỹ nữ Đông Tấn quốc, đệ nhất quý nhân sắp trở thành thê tử của mình. Hắn suốt cả ngày vui vẻ, sung sướng, ăn chơi rượu chè ngày một trác táng hơn, ngồi cũng với bạn nhậu thì ra sức thổi phồng đánh bóng bản thân. Trong khoảng thời gian ngắn, Tôn phủ cũng ngay lập tức trở thành tâm điểm của sự chú ý ở khắp kinh thành, mấy ngày gần đây không ít người nghe được tin đồn nên lập tức hành động.. mang theo nhiều lễ vật đến tặng để nịnh bợ. Vì thế Tôn Diệu Dương mới vô cùng đắc ý, toàn bộ Tôn phủ cũng đều cảm thấy nở mày nở mặt.

Hoàng thượng hạ chỉ cho gọi Tôn Diệu Dương tiến cung, nói là bàn bạc kỹ lưỡng về việc hôn sự. Cho đến giữa trưa thì mới bàn bạc xong.

Tôn Diệu Dương đang muốn ra khỏi cung, thì đã thấy một toán cung nữ phía trước ngăn cản hắn: "Tôn công tử, công chúa chờ ngươi đã lâu, xin mời đi theo chúng ta."

Vị cung nữ vừa mới nói này quả đúng cung nữ thân cận bên Dao Hoa, bộ dáng rất cung kính. Tôn Diệu Dương tuy rằng sắp trở thành phò mã, nhưng cũng không dám vi phạm đến cấp bậc lễ nghĩa trong cung. Nếu như Dao Hoa không cho gọi hắn, hắn cũng không đời nào có lá gan để đến gặp nàng. Nay lại được chính nàng gọi mình đến phòng thế này,nhất thời mừng rỡ, trên mặt lộ ra ý cười nồng đậm, ánh mắt vì cười mà nheo hết lại, bộ dáng của hắn không khỏi khiến người khác càng thêm khinh thường. Cung nữ nhìn thấy thần sắc của Tôn Diệu Dương này, mày cũng nhẹ nhàng nhíu lại tỏ vẻ khó chịu, một nam nhân hành xử lỗ mãng như vậy,nếu như mà so sánh với người mà Dao Hoa công chúa luôn nhớ nhung Dạ Phi Bạch kia không biết là kém xa bao nhiêu!

Dao Hoa công chúa từ sau khi bị cấm túc cũng có một chút mong chờ, hy vọng. Hoàng thượng yêu thương nàng như vậy làm sao có thể bỏ mặt nàng bị trừng phạt ở đây được, làm sao có thể đem nàng gả cho Tôn Diệu Dương- một cái tên ăn chơi trác táng như vậy. Nhưng nàng nào có biết rằng chỉ từ khi xảy ra những chuyện hôm trước,, hoàng thượng bắt đầu kính trọng Dạ Trọng Hoa vài phần, lại thêm việc hắn hận hoàng hậu vì đã giết hại con nối dõi trong hoàng thất như vậy cho nên đối với việc yêu thương nữ nhi của hắn đã có vài phần ít đi.

Dao Hoa công chúa cứ dần dần sống trong Tinh Hoa cung này đến nhàm chán, sự kiên nhẫn, trông mong mòn mỏi từ sự tha thứ phụ hoàng nàng dần dần bị thời gian xóa nhòa, bây giờ nàng vô cùng oán hận Âu Dương Vũ. Nàng không cam lòng, nàng không cam lòng chính bản thân mình cả đời phải bị hủy hoại trong tay Âu Dương, nàng không cam lòng phải bị gả cho một tên nam nhân như Tôn Diệu Dương. Vì oán hận như vậy nên trong những ngày ở trong cung cấm này, nàng chợt nảy sinh ra một âm mưu âm độc để hãm hại con tiểu tiện nhân đó.

Dao Hoa công chúa phái nô tỳ Tiểu Hân cho gọi Tôn Diệu Dương đến, nàng bây giờ không thể ra khỏi cung, có một số việc không thể chính mình động thủ được, nhưng Tôn Diệu Dương thì có thể. Trước đây nàng từng có Âu Dương Tụ làm tay chân cho nàng nhưng bây giờ chuyện nhờ vả nàng thì là chuyện bất khả thi, Âu Dương Doanh là một loại nữ nhân ngu ngốc hôm trước có gặp Tôn Diệu Dương cùng Âu Dương Vũ nhưng nàng một chút cũng không đối phó được, hiện nay xét đi xét lại vẫn là Tôn Diệu Dương là quân cờ tốt nhất trong tay nàng, nàng có thể lợi dụng Tôn Diệu Dương giúp mình thu xếp hết mọi chuyện này.Tôn Diệu Dương tới Tinh Hoa cung, khi nhìn thấy Dao Hoa công chúa đứng ở dưới tán cây hoa đào để lại cho hắn bóng dáng yểu điệu thướt tha phía sau, đỉnh đầu nàng có vài cánh hoa rơi xuống theo gió thoảng qua, vô cùng diễm lệ. Nhìn thấy một cảnh như vậy, Tôn Diệu

Dương đứng bất động ở đó thật lâu sau mới giật mình tỉnh lại, ha ha kêu một tiếng: "Công chúa."

Dao Hoa công chúa nghe được tiếng của Tôn Diệu Dương kêu nàng, hàng lông mày khẽ nhíu lại không vui, bên môi khẽ cười lạnh. Nàng rất nhanh che giấu đi tâm tình của mình lúc này, xoay người sang chỗ khác. Mày liễu mắt phượng nhìn quanh, mái tóc búi cao của Dao Hoa công chúa được cài thêm trâm ngọc phỷ thúy lên trên. Dưới ánh nắng của mặt trời tỏa ra vầng sáng lộng lẫy kiêu sa. Bộ y phục màu đỏ với cánh phượng được thêu vô cùng tỉ mỉ với chiếc thắt lưng đính thêm mạ ngọc làm tôn thêm vòng eo mảnh khảnh nhỏ nhắn của nàng, phong thái xuất trần thướt tha. Vẻ mặt của nàng nhàn nhã, lại có chút ưu sầu khiến cho người ta muốn ngay lập tức ôm vào lòng mà bảo vệ.

Mặc dù đã quen với việc nhìn thấy người đẹp như vậy thế nhưng Tôn Diệu Dương hắn vẫn không tránh khỏi việc đứng ngây ngốc nhìn nàng, trong lòng thầm than: quả không hổ danh là đệ nhất mỹ nhân của Đông Tấn quốc, chỉ có điều đúng là nếu mà liếc nhìn sơ qua mà đã đẹp như vậy, khiến cho người ta phải phạm tội như vậy....Hắn nghĩ đến cảnh rước nàng về nhà..... Nghĩ vậy, Tôn Diệu Dương nhịn không được cười bật thành tiếng.

Dao Hoa công chúa thấy Tôn Diệu Dương nhìn chằm chằm vào nàng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, hai tròng mắt đen láy dường như không chớp động nhìn từ trên xuống dưới đánh giá mình. Mặc dù Dao Hoa sớm biết con người của Tôn Diệu Dương đều cáng ra sao,thế nhưng cho đến hôm nay nhìn thấy tận mắt nàng mới thấy hắn đáng khinh, tinh tởm hạ lưu đến mức nào. Phụ hoàng ơi phụ hoàng, ngươi tại sao lại ngốc nghếch đến mức lại đem ta gả cho tên cầm thú Tôn Diệu Dương này?

Dao Hoa nghĩ vậy liền không khỏi nhớ lại cái đêm đó nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Dạ Phi Bạch, cùng với việc hắn luôn bên cạnh dốc hết sức lực che chở, bảo vệ Âu Dương Vũ. Đúng vậy, tất cả là tại con tiểu tiện nhân Âu Dương Vũ! Dao Hoa nhìn tên Tôn Diệu Dương đê tiện trước mắt vừa cảm thấy tuyệt vọng vừa rất phẫn uất..... Âu Dương Vũ, nếu như ta đã thành ra như vậy thì ngươi cũng đừng mong có cuộc sống an nhàn!

Nghĩ đến đây, Dao Hoa thu bộ mặt ác tâm của mình lại, nhìn Tôn Diệu Dương cười lạnh nói: "Làm càn, sao ngươi dám dùng loại ánh mắt này nhìn bản công chúa, ngươi có tin bây giờ bản công chúa móc mắt của ngươi ra cho chó ăn không!"

"Công chúa diện mạo khuynh quốc khuynh thành như thế nên ta mới.... Ta cũng chỉ là, chỉ là..."

Dao Hoa nghe vậy chỉ cảm thấy ghê tởm, không để mắt hắn tiếp tục nói: "Được lắm, bản công chúa cũng nể tình lời khen của ngươi mà bỏ qua. Thế nhưng nếu như nói đến dung mạo khuynh quốc khuynh thành, ngươi cảm thấy Ngũ biểu muội của ngươi thế nào, nghe Doanh nhi nói, ngươi có một chút cảm tình với Âu Dương Vũ, đã từng muốn thành thân với nàng, chuyện này là thật sao?"

Tôn Diệu Dương không biết tại sao Dao Hoa lại hỏi những điều này, cẩn thận đánh giá thần sắc của nàng nhưng cũng không thấy bất kì manh mối nào. Chẳng lẽ nàng đang nghi ngờ hắn, nghĩ như vậy hắn liền vội vàng xua tay nói: "Đó chỉ là Doanh nhi nói lung tung thôi, Âu Dương Vũ mặc dù đúng là dung mạo khuynh quốc, nhưng so với công chúa đệ nhất mỹ nhân Đông Tấn quốc này thì còn kém xa, có được một vị diễm thê như công chúa thế này thì ta nào dám không an phận đi tơ tưởng đến bất kỳ nữ nhân nào khác chứ." Nói xong trên mặt lộ ra vẻ lấy lòng tươi cười.Dao Hoa thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, cười nhạo nói: "Bản công chúa đã rộng lượng như thế, ngươi ngay cả một chút cảm kích cũng không có, trên thế gian này chuyện ba thê bốn thiếp đối với nam nhân mà nói là lẽ thường tình không phải sao? Ngươi nếu đã không đồng ý như vậy, về sau ngươi cũng đừng mong nghĩ đến chuyện nạp thiếp đi."

Tôn Diệu Dương nghe vậy có chút sợ sệt, trên đời này nào có nam nhân nào không muốn nghĩ đến chuyện có nhiều vợ để hầu hạ đâu. Tôn Diệu Dương nhìn mỹ nhân trước mắt, công chúa đẹp thì đẹp thật, nhưng nghĩ đến việc về sau hắn chỉ nhìn đến mỗi khuôn mặt của nàng, chỉ có một mình nàng là thê tử của hắn, trong lòng tự nhiên có chút mất mát, bất mãn. Hắn nhớ đến vẻ đẹp mặn mà,kiêu sa của Âu Dương Vũ, nàng có bộ dáng kiêu ngạo, tâm tư thâm sâu khó có thể thấu hiểu tận đáy lòng nàng đang suy nghĩ gì.

Tôn Diệu Dương xấu hổ cười cười: "Nếu công chúa đã rộng lượng như vậy, ta đương nhiên là rất vui mà chấp nhận rồi! Chỉ có điều..."

Dao Hoa công chúa nhìn hắn một cái, đôi mắt đẹp mang theo một tia hàm xúc không rõ: "Điều gì?"

Tôn Diệu Dương chần chừ một lát mới nói: "Tiểu biểu muội của Ta rất cứng đầu a, nàng rõ ràng đã từ chối không đồng ý gả cho ta!"

"Ngươi đường đường là một nam tử hán, một nữ tử yếu đuối như thế lại không làm gì được sao? À, thì ra trên thế gian này, thứ mà ngươi sợ nhất chính là nữ nhân sao..." Dao Hoa xoay người lại chống mắt lên nhìn Tôn Diệu Dương, dùng ngữ khí bình thản nói ra những lời ác ý

Tôn Diệu Dương đột nhiên ngẩng đầu, chần chờ nói: "Ý công chúa là...?"

Dao Hoa nhìn dãy núi đằng xa kia, nở nụ cười khó hiểu.

Chỉ cần Tôn Diệu Dương cùng Âu Dương Vũ bị bắt gặp là đang có gian tình với nhau thì tấm thân trong sạch của Âu Dương Vũ sẽ nhanh chóng bị hủy hoại, còn Tôn Diệu Dương cũng sẽ đừng mong có khả năng nghĩ đến việc trở thành phò mã tương lai của Đông Tấn quốc, đây chính là một mũi tên trúng hai con nhạn!

Âu Dương Vũ từ ngày gặp Dạ Trọng Hoa cho đến bây giờ trong lòng có cả một bụng là phiền muộn, ngày lại đến rồi đi. Ngày tổ chức hôn lễ sẽ đến không bao lâu nữa, nhưng cho đến nay nàng vẫn chưa nghĩ ra cho mình một biện pháp tốt nhất để có thể đào hôn, Tiểu Kỳ Lân bây giờ cũng chưa có tiến triển gì. Dạ Trọng Hoa lại phái thêm nhiều ám vệ hơn ở xung quanh nàng để bảo vệ nhân tiện theo dõi nàng đề phòng nàng chạy trốn, quả thật bây giờ nàng có mà chạy đằng trời a.

Âu Dương Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, sớm biết sẽ có ngày hôm nay nàng lúc trước đã không cứu hắn rồi.

A Tú nhìn thấy tiểu thư một mình ngồi trong phòng đùa nghịch lọ dược phẩm, thấy nàng tỏ ra rầu rĩ không vui như thế nàng trong bụng nghĩ rằng tiểu thư

nàng lâu ngày không gặp Dạ Nhị hoàng tử nên ngồi buồn tương tư.

Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ dạng lo lắng của A Tú liền cười bất đắc dĩ: "A Tú à, ngươi đang nghĩ ngốc nghếch gì thế?"

A tú mở to hai mắt nhìn: "Chẳng lẽ không đúng sao a? Nô tỳ thấy Dạ Nhị hoàng tử là nam nhân tốt nhất trên thế gian không ai sánh bằng. Mỗi lần tiểu thư gặp nguy hiểm đều luôn bên cạnh tiểu thư, che chở bảo vệ tiểu thư đấy thôi!"

Âu Dương Vũ lắc đầu cười nói: "Thôi được rồi, hôm nay Ta thấy thời tiết tương đối tốt, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi."

"Đúng vậy, đúng vậy a! Biết đâu có thể tình cờ gặp được Dạ Nhị hoàng tử a."

Âu Dương Vũ bên môi gợi lên một chút ý cười bất đắc dĩ: "A Tú à, ngươi có cảm thấy gần đây miệng ngươi hoạt động quá công suất rồi không?"

Mùa xuân ấm áp, Âu Dương Vũ miễn cưỡng đứng lên, thoải mái co giãn gân cốt một chút. Mấy ngày gần đây Âu Dương Doanh và Âu Dương Tụ đều không có tới tìm nàng gây sự cho nên nàng sống trong biệt việc quá thanh nhàn. Cho nên hôm nay nàng tự cho phép mình phóng túng bản thân một lần đem tiền ra ngoài thưởng thức dạo chơi phố phường náo nhiệt nơi cổ đại này.

A Tú đi bên cạnh Âu Dương Vũ, ánh mặt trời khẽ chiếu soi lên da thịt trắng nõn nà của nàng, làn da trắng mịn láng bóng như da em bé vậy, mang theo một loại ánh dương ấm áp của mùa xuân, tinh khiết, đơn thuần không nhiễm bất cứ bụi trần nào. Đôi mắt của nàng bình tĩnh mà tự tin, thế nhưng nhìn vào đôi mắt này của nàng không ai có thể hiểu được thấu suy nghĩ của nàng. A Tú nhìn nàng đến si mê, Ngũ tiểu thư thật không giống như lúc xưa.

Nếu như nói không giống như vậy thì nàng bây giờ khác xưa ở điểm nào, A Tú nàng thậm chí cũng không biết giải thích rõ ràng sự thắc mắc của mình lúc này. Tóm lại, chỉ cần có tiểu thư bên cạnh như thế này nàng cái gì cũng không sợ.

Hai người đi dạo không bao lâu, a tú liền mở miệng nói: "Tiểu thư, người có nóng không, nắng như thế này người có đau đầu không?"

"Tiểu thư người có mệt không?"

"Tiểu thư, người có khát nước không?"

A tú ở bên cạnh Âu Dương Vũ lải nhải: "Sớm biết như thế này nô tỳ đã kêu xe ngựa tới rồi!"

Âu Dương Vũ thở dài một hơi: "A Tú, ngươi lắm chuyện thế, ta đang suy nghĩ nếu như có một ngày ngươi gả cho một tên nam nhân nào thì chắc lỗ tai của phu quân ngươi đến điếc mất thôi."

A Tú xấu hổ đỏ mặt, dậm chân: "Tiểu thư..."

"Ha ha, nhìn ngươi ngượng ngùng kìa." Âu Dương Vũ thấy A Tú ngượng ngùng như vậy, cũng không định trêu ghẹo nàng thêm nữa. Nàng thoáng nhìn qua Nhất Phẩm Hiên đối diện rồi nhìn A Tú cười nói: "A tú, hắn giờ ngươi cũng mệt rồi, chúng ta đến Nhất Phẩm Hiên uống trà nghỉ ngơi đi? Như thế nào?."

A tú tiếp tục chà chà chân: "Tiểu thư, người ta rõ ràng không có nghĩ như vậy, người như thế nào lại mặc định như vậy mà xuyên tạc ý tứ của nô tỳ vậy chứ!"

Âu Dương Vũ thấy nàng lại lải nhải như vậy, liền cầm ngay ấm trà bên cạnh, nàng tự tay rót cho A Tú một chén trà. A tú thấy tiểu như đối đãi với mình như thế có chút kinh ngạc, Âu Dương Vũ mở miệng nói: "A tú, ngươi nói nhiều như vậy nói, chắc là khát nước rồi, uống nhiều một chút." A tú khẽ kêu một tiếng: "Tiểu thư, người chỉ biết trêu ghẹo nô tỳ!"

A tú đúng là có khát thật, nhanh nhảu nốc cạn chén trà, Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ dạng nhanh nhảu uống trà của nàng như vậy bất đắc dĩ cười trừ. Trà ngon như vậy lại bị dáng vẻ thưởng thức như vậy làm mất giá trị vốn có của trà đạo mất rồi. Âu Dương Vũ nâng chén trà lên nhấp một ngụm, đột nhiên có cảm giác có người tiến vào, ngẩng đầu lên thì liền bắt gặp ánh mắt sắc bén với ý cười nồng đậm trên môi vừa sủng nịch nhưng cũng vừa bá đạo.

"Vũ nhi hôm nay lại có nhã hứng đến đây uống trà sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 54: U Lan Hương

"Hôm nay Vũ nhi có nhã hứng đến đây uống trà sao?"

Dạ Trọng Hoa ăn mặc thanh lịch. Đường cong của cằm đẹp như quý tộc ngạo lạnh như băng, một lần giơ tay một lần nhấc chân lên thì toàn thân toát ra khí phách của vương giả, mang theo một loại mị lực khó có thể kháng cự. Hắn ngồi xuống đối diện với Âu Dương Vũ, A Tú ngồi một bên cảm thấy vô

cùng căng thẳng và lo sợ cho nên nàng vội vàng đứng lên nhanh chóng lui ra ngoài.

Âu Dương Vũ đột nhiên cảm thấy cái miệng của A Tú thật không khác gì miệng quạ,nói gì đúng đó. Bây giờ nàng không hề có tâm trạng để gặp cái tên Dạ Trọng Hoa đáng ghét này, nàng không muốn cùng hắn có bất kỳ mối quan hệ mờ ám nào nữa, càng gần gũi với hắn bao nhiêu nàng cảm thấy càng nguy hiểm cho bản thân mình bấy nhiêu!

Dạ Trọng Hoa tự mình rót trà, thấy Âu Dương nhìn chằm chằm vào mình, trên mặt tươi cười lại thâm trầm thêm vài phần, mặt mày gian xảo có chút ôn nhu : "Sao vậy? Vũ nhi si mê bổn vương đến thế à?"

Âu Dương Vũ thở dài: "Ta chỉ là cảm thấy thắc mắc tại sao âm hồn của ngươi lại không tiêu tán đi thôi."

Dạ Trọng Hoa duỗi cánh tay thon dài của mình ra nắm lấy cằm của Âu Dương Vũ, ngón tay cái vỗ về đôi môi đỏ mọng của nàng, động tác vô cùng ái muội: " Vũ nhi, ngươi cứ tạo cho mình một bức tường vững chãi như vậy sao, ngươi nên biết ngươi cũng sắp là vương phi của ta rồi."

"Không thì như thế này đi, chúng ta làm một cuộc giao dịch nhỏ, ngươi không cưới ta nữa, ta sẽ đồng ý mọi điều kiện gì ngươi đưa ra."

"Ồ? Mọi điều kiện?" Trong mắt Dạ Trọng Hoa ánh lên một tia nghiền ngẫm, "Nếu không thì sinh con cho ta đi?"

[Quỷ thần ơi...!!! Đào lỗ cho Toy nhét cái mặt dày của thằng cha bá đạo này vô cái...]

Âu Dương Vũ kiềm chế cảm xúc muốn giết tên đàn ông mặt dày trước mặt mình, giật cánh tay của hắn ra, lạnh lùng trừng mắt nhìn Dạ Trọng Hoa, đứng dậy bước nhanh ra ngoài, cái tên chết tiệt này rõ ràng là muốn chọc cho nàng tức chết đây mà.

Dạ Trọng Hoa cũng không có ý định đuổi theo, vẫn ngồi yên một chỗ, cầm lấy chén trà mà Âu Dương Vũ đã dùng qua, ngón tay khẽ lướt qua, thành trên của chén vẫn còn lưu lại sự ấm áp nơi môi của nàng cũng mùi thơm đặc trưng không dễ gì mà tiêu tán trong không khí.

A Tú đi theo phía sau Âu Dương Vũ, thấy nàng càng lúc càng đi nhanh hơn, A Tú cũng nhanh chóng chạy theo kịp bước chân chủ tử mình, nàng thở hồng hộc hỏi: "Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy, người cùng với Dạ Nhị hoàng tử cãi nhau sao?"

"Không có."

"Vậy vì sao lại phải vội vội vàng vàng đi như vậy, hại nô tỳ chạy muốn đứt hơi, hai người thật khó mới có thể gặp được nhau, sao không ở lại thêm chốc nữa, cùng nhau tâm sự?"

Âu Dương Vũ tức giận liếc xéo A Tú: "A Tú, gần nhất lá gan của em lớn lên không ít ha, còn nhiều chuyện, dám xen vào chuyện tình cảm của tiểu thư nhà em?"

"A Tú..... A Tú nào dám a."

"Trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta mau trở về phủ thôi."Âu Dương Vũ vừa mới trở về, thì thấy Âu Dương Doanh đứng ngay trước biệt viện chờ nàng, đi theo nàng có nha hoàn trong tay cầm một cái giỏ. Âu Dương Vũ vân đạm phong khinh nhìn Âu Dương Doanh liếc mắt một cái, cả khuôn mặt bị bịt kín mít bởi băng trắng, ngoài đôi mắt linh động của nàng ra thì khuôn mặt của nàng bây giờ rõ ràng không còn ra một cái loại hình dáng gì nữa.Từ sau khi Âu Dương Doanh tự mình hủy hoại nhan sắc thì rất lâu sau Âu Dương Vũ không có gặp lại nàng, hôm nay lại xuất hiện trước biệt viện nàng như thế này, nhất định là không có chuyện gì tốt.

Âu Dương Doanh nhìn thấy Âu Dương Vũ trở về, nhanh nhảu nở nụ cười yêu kiều cười một tiếng: "Muội muội cuối cùng cũng chịu trở về."

Âu Dương Doanh cảm giác được Âu Dương Vũ đang nhìn mình, lưng bỗng cứng đờ, ánh mắt nhất thời trở nên sắc bén, nhưng trong chớp mắt, liền khôi phục lại ý cười."Sao thế? Chẳng nhẽ muội muội muốn để cho tỷ tỷ phải đứng ngoài này à?"

Âu Dương Vũ biết Âu Dương Doanh không có ý tốt, mà tâm trạng bây giờ của mình lại không được tốt chút nào, không muốn cùng cô ta diễn kịch làm trò nên sắc mặt đạm mạc lên tiếng: "Không biết hôm nay tỷ tới đây là có chuyện gì?"

Âu Dương Doanh cười đến nhiệt tình, tiến lên nắm lấy cánh tay thon dài của Âu Dương Vũ, giống như tình cảm chị em từ trước đến giờ vô cùng thân thiết. Động tác như vậy khiến cho Âu Dương Vũ cảm thấy cả người đều nổi da gà lên, nàng lặng lẽ nhẹ nhàng rút cánh tay của mình ra khỏi cái nắm gọng kiềm, nghe được Âu Dương Doanh nói: "Tất nhiên là đến để cùng muội nói chuyện việc nhà, muội có thể mời tỷ vào phòng ngồi một lát được không?"

Âu Dương Vũ cảm thấy hôm nay Âu Dương Doanh có chút kỳ quái, nhìn thấy chiếc giỏ đựng gì đó từ tay nha hoàn bên cạnh Âu Dương Doanh. Hay lắm!!! Để xem hôm nay cô muốn cho tôi nếm loại thuốc gì nữa!

"Nếu tỷ không chê biệt viện của muội đơn sơ, mộc mạc thì mời vào trong uống trà."

Nói xong Âu Dương Vũ liền dẫn bọn họ vào phòng, Âu Dương Doanh đi đằng sau liếc nhìn nha hoàn đi sau mình, thấy nha hoàn gật gật đầu ngỏ ý đã hiểu, hai người nhanh chóng theo Âu Dương Vũ cùng đi vào trong phòng.

Âu Dương Vũ đi tới ghế tựa gần đó, ngồi xuống sau đó nhìn Âu Dương Doanh nói: "Tỷ có chuyện gì, ngồi xuống rồi nói."

Âu Dương Doanh nghe vậy liền ngồi xuống ghế, từ từ bày ra bộ mặt đáng thương, đưa ánh mắt đầy hối hận nhìn Âu Dương Vũ lên tiếng: "Muội muội,

không giấu gì muội, từ sau khi dung mạo của tỷ này hoàn toàn bị hủy hoại, cuối cùng tỷ đã ngồi một mình trong phòng suy ngẫm thông suốt ra nhiều chuyện. Trước kia tỷ luôn ganh ghét, bắt nạt, ức hiếp muội, hại muội phải sống khổ sống sở, nay nghĩ lại tỷ cảm thấy vô cùng hối hận, nên hôm nay tỷ đến gặp muội là để mong muội có thể tha thứ mọi lỗi lầm mà tỷ đã gây ra...tỷ....” Lời còn chưa nói xong thì nước mắt đã rơi lã chã.

Âu Dương Vũ nhìn thấy biểu tình của Âu Dương Doanh như vậy, trong lòng âm thầm buồn cười. Âu Dương doanh rõ ràng hận nàng đến mức muốn nàng chết đi cho bỏ hận. Nay lại trước mặt kẻ thù lớn của mình như vậy nói ra những lời buồn nôn kiểu hối hận chuyện quá khứ thì chẳng phải vở bi kịch này rất buồn cười hay sao.Nghĩ là thế nhưng ngoài mặt Âu Dương Vũ vẫn hài hòa tươi cười, thản nhiên nói: “Tỷ không cần tự trách mình, muội cũng không để bụng đâu.”

Âu Dương Doanh nghe được những lời này, tưởng rằng mình đã được tha thứ, lòng thở phào nhẹ nhõm, xoay người kêu nha hoàn phía sau tiến lên, đem giỏ mở ra, bên trong là một bộ trà cụ với một bát nhỏ. Âu Dương Doanh nhìn Âu Dương Vũ cười trong trẻo nói: “Nếu muội đã tha thứ cho tỷ rồi, thì hãy uống loại huyết yến này đi, đây chính là huyết yến do đích thân tỷ xuống bếp tự tay hầm cho muội, coi như là quà cám ơn muội đã tha thứ cho tỷ.”

Âu Dương Vũ cũng không có biểu tình gì thái quá, trong lúc đó ánh mắt xuất hiện vẻ thản nhiên đùa cợt, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, lại cúi đầu nhìn bát huyết yến trong tay Âu Dương Doanh. Nàng cứ dùng đi dùng lại mấy chiêu này, không cảm thấy nhàm chán sao.Âu Dương Vũ chỉ dùng khứu giác cũng đã thấy bên trong bát huyết yến này có chút khác thường, mùi hương thoang thoảng qua kia —— U Lan Hương____Đây chẳng phải là mê tình dược hay sao, người bình thường chắc chắn sẽ không nhận ra được mùi hương của nó,vì bản thân cũng có nghiên cứu các loại độc dược từ lâu cho nên đối với những loại thuốc mê này nàng nắm rõ trong lòng bàn tay.

U lan hương không phải là một loại mê tình dược bình thường, chỉ cần uống phải một chút thôi thì cả người lập tức sẽ trở nên si ngốc, ngây ngốc, không nhớ bất kỳ chuyện gì, ở trên giường thì vô cùng nhiệt tình, ha ha, quả thật là một mưu kế thâm độc a.

Âu Dương Vũ kiềm chế một bụng tức giận, nhắm chặt hai tròng mắt, ngón tay nắm chặt, nàng nhắm mắt lại, hai đồng tử trong mắt phát ra một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng, lãnh liệt bức người: nếu dám hạ độc ta, thì cũng dám mà tiếp chiêu của ta đi!

Âu Dương Doanh thấy Âu Dương Vũ chậm chạp không tiếp nhận, liền lên tiếng nhắc nhở nói: “Muội muội?”

Âu Dương Vũ khóe môi giơ lên một chút cười yếu ớt, lấy tay tiếp nhận bát huyết yến kia, nhìn về phía Âu Dương Doanh thanh đạm cười nói: “Bát huyết yến này quý giá đến mức người thường có ước cũng không ăn được. Hôm nay tỷ tự mình làm, tự mình đưa đến tận đây, đương nhiên muội sẽ thưởng thức nó rồi, chỉ có điều trời cũng đã muộn, bây giờ muội mệt mỏi đến rã rời.”

“Muội muội nhất định phải uống cho tỷ xem, lúc đó tỷ mới cảm thấy muội đã thật lòng tha thứ cho tỷ. Nếu muội uống xong, tỷ sẽ đi ngay, không quấy rầy muội nghỉ ngơi.”

“Nếu vậy muội cung kính không bằng tuân mệnh.”

Âu Dương Vũ cầm thìa, giả ý uống một ngụm: “Như vậy được chưa?” Tạm dừng một lát, đem thìa buông xuống. Chẳng bao lâu sau, thần sắc có chút khó chịu.

Âu Dương Doanh nhìn thấy Âu Dương Vũ đã thật sự uống bát huyết yến đó, liền đứng dậy nói: “Thế vậy muội muội nghỉ ngơi sớm đi, tỷ về trước, ngày mai lại cùng muội muội nói chuyện phiếm.”

Ngay khi Âu Dương doanh rời đi,nha đầu bên cạnh Âu Dương Doanh quay đầu nhìn Âu Dương Vũ liếc mắt một cái, Âu Dương Vũ nhìn lại ánh mắt của nàng, nhất thời phát hiện được điều gì. Quả thật một ánh mắt sắc bén kia hăn là không nên xảyra với một nha hoàn yếu đuối kia.

Nhìn Âu Dương Vũ gật đầu với nàng một cách khó khăn, Âu Dương Doanh khóe môi gợi lên một chút ý cười tà ác. Nàng dẫn theo nha hoàn rời đi, trong lòng thầm nghĩ: Âu Dương Vũ, lần này cô cứ chờ thanh danh của mình bị hủy hoại đi, đến lúc đó tôi muốn cô phải chịu đau đớn khổ sở hơn tôi gấp một trăm một vạn lần!

Chỉ có điều Âu Dương Doanh không bao giờ ngờ tới, vừa lúc Âu Dương Vũ đang vật vả khổ sở kia, thì ngay sau đó liền chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một tia khôn khéo, nàng từ trong lòng lấy ra một chiếc khăn tay, để sát bên môi, chậm rãi phun ra thứ chất lỏng trong miệng.

Âu Dương Vũ nhìn lên bầu trời đêm tối ngoài cửa sổ, đôi môi tuyệt mỹ chậm rãi hiện lên ý cười, lạnh như băng, nguy hiểm đến cực điểm.

Ba phút sau khi Âu Dương Doanh rời đi, trong biệt viện liền xuất hiện một bóng người. Người này rõ ràng không phải ai xa lạ mà chính là nha hoàn lúc nãy đi bên cạnh Âu Dương Doanh. Nàng rón rén vào phòng Âu Dương Vũ. Bây giờ Âu Dương Vũ đã bị trúng độc của u lan hương, độc này sẽ rất nhanh phát tác liền nhân thời điểm này nhanh chóng đưa Âu Dương Vũ đi. Nhưng khi vừa đi vào bên trong, nhìn bên giường mới rõ ràng phát hiện ra trên giường không có người,nàng không từ bỏ ý định nhìn xung quanh phòng một lần, đầu đột nhiên có chút nghi ngờ. Đột nhiên cảm giác được có nguy hiểm phía sau xoay người lại thì bị đánh úp khiến nàng hôn mê bất tỉnh ngã xuống sàn.

Âu Dương Vũ nhìn nha hoàn đang hôn mê trên mặt đất, chậm rãi ngồi xổm xuống, lấy tay quật hai cánh tay nàng về phía sau,sau đó kéo nàng ra về hướng có ánh sáng. Nàng rõ ràng cảm thấy nha hoàn này có đôi mắt không tầm thường liền ngay lập tức cởi bỏ mặt nạ phía sau khuôn mặt kia ra. Quả nàng đoán không sai...nhưng có một điểm nàng hơi bất ngờ,..Người này sao lại là công chúa Dao Hoa?

Không phải cô ta đang bị cấm túc sao, giờ lại xuất hiện ở chỗ này. Trong đầu Âu Dương Vũ ngay lập tức nảy ra một ý hay...Lại có kịch hay để xem rồi..lần này kịch này hơi bị kích thích nha.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Trả giá

Nửa đêm

Tôn Diệu Dương chậm rãi tới gần phòng của Âu Dương Vũ, bởi vì trong lòng vô cùng cao hứng cho nên miệng hắn cứ một lúc thì cười lên như bệnh dở hơi. Đám hộ vệ ở biệt viện Âu Dương Vũ đã bị Âu Dương doanh ra lệnh rời đi, Âu Dương Vũ lúc này thì bị công chúa tự mình hạ dược. Hiện nay bốn phía đều không có người, cũng không có bất kỳ ai đi theo, liền nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, lại kỹ lưỡng xem xét tình hình xung quanh. Chỉ là không may mắn cho hắn, hắn cư nhiên lại không nhận ra dưới bóng cây cổ thụ to trong biệt viện có một người đang ẩn núp trong bóng tối với nụ cười đạm mạc nhưng tràn ngập quỷ dị.

Tôn Diệu Dương đóng cửa lại,sau đó liền vội vàng đi đến bên giường, chỉ thấy trên giường có một nữ tử lúc này đang nằm nghiêng người lại, mái tóc đen óng cẩn thận khéo léo che đi khuôn mặt. Tôn Diệu Dương cảm thấy trong lòng vô cùng ngứa ngáy khó chịu, không thể kiềm chế bản thân được nữa.

Ngoài phòng.

Đứng dưới bóng cây nghe được những tiếng hoang dâm truyền ra ngoài, khóe miệng chậm rãi gợi lên một tia trào phúng.

Sau khi Dao Hoa công chúa tỉnh lại chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, mơ hồ có cảm giác mình vừa trải qua một giấc mộng vô cùng khủng khiếp. Nói chính xác hơn là cơn ác mộng, trong cơn ác mộng đó rõ ràng hiện lên khuôn mặt đáng khinh của tên Tôn Diệu Dương kia cùng với những ngôn từ hạ lưu. Cảm giác đau đớn lúc này càng trở nên chân thật, cả người như bị xe ngựa cán qua, Dao Hoa công chúa từ từ mở to mắt, ngay lập tức mới phát giác đây không phải là phòng của mình. Đột nhiên hít một hơi lạnh, xốc chăn lên, trên người đầy mảng xanh xanh đỏ tím liền đập vào mắt nàng.

Dao Hoa lúc này không thể tin được chuyện gì đang diễn ra, sau một lúc lâu mới có dũng khí chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía người bên cạnh mình, chỉ thấy tên Tôn Diệu Dương đang nằm bên cạnh mình ngủ trông rất ngọt ngào, cả người thì trần trụi, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng hắc tặc lưỡi vô lại của hắn khiến trong lòng Dao Hoa trở nên trống rỗng vì sợ hãi.

"A a a a a!"

"Oành" cùng với tiếng thét chói tai đó là một tiếng của vật gì đó rơi xuống đất vang lên.

Tôn Diệu Dương bị ai đó đạp rơi xuống đất ngay lập tức bừng tỉnh, đưa tay xoa xoa đầu, thầm nói: "Vũ nhi biểu muội, muội làm cái gì vậy?" Ngẩng đầu nhìn về phía người đối diện trước mắt, hắn ngay lập tức liền ngây người.

Lúc này Dao Hoa đang dùng chăn nhanh chóng bao bọc lại thân thể của mình, trên mặt lộ ra vẻ mặt dữ tợn, cơ hồ như muốn cào xé rách cái khuôn mặt phong lưu háo sắc của hắn ngay lúc này. Dao Hoa công chúa oán hận nhìn thẳng vào Tôn Diệu Dương, đưa ngón tay thon ngọc run run chỉ thẳng vào mặt hắn: "Tên hỗn đản này! Súc sinh! Ngươi sẽ không được chết tử tế!"

Cùng với tiếng thét kích động thì ngay sau đó tên Tôn Diệu Dương phải gánh chịu một trận đòn bằng gối do nàng ném ra.

Tôn Diệu Dương lúc đầu ngốc lăng không thể hiểu vô lý này, nhưng ngay sau đó cũng đã nhanh tỉnh táo lại, nhìn thấy Dao Hoa như vậy, nghi hoặc hỏi: "Công chúa, tại sao lại là người?"Dao Hoa chỉ cảm thấy rất như bản thân đang rơi vào hố tuyệt vọng, lớn tiếng nói: "Ngươi là tên ti bỉ, hạ lưu, hỗn đản! Ngươi cút đi cho ta, cút xéo đi! Ta sẽ bẩm báo với phụ hoàng, sẽ đem cả nhà ngươi tru di cửu tộc!" Nói xong liền lấy chăn quấn lấy thân thể trần trụi của nàng chậm rãi tiến về phía chỗ quần áo đang rơi vãi gần đó.

Tôn Diệu Dương đứng dậy tiến lên định ngăn cản nàng, nhưng lại bị kinh hoảng vì ngay sau đó Dao Hoa vô ý đá trúng chỗ hiểm của hắn, tức thì đau đớn đến mức cả người không đứng thẳng dậy nổi. Tôn Diệu Dương tuy vậy nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình thường, trên mặt mang theo ý cười ranh ma: "À.. Tru di sao? Ban đầu người ta muốn giao hoan cùng chính là biểu muội, ai ngờ lại biến thành ngươi?"

Chợt dừng lại một chút giống như hiểu ra được điều gì, dâm đãng cười một tiếng, tiếp tục nói: "Còn nữa, việc này do người bày ra. Công chúa à, ngươi với ta vốn là phu thê, nếu như muốn ân ái trước khi thành thân như vậy ngươi việc gì phải vòng vo bày đủ mọi cách như vậy."

"Ngươi! Ngươi nói bậy bạ gì đó! Ngươi vô sỉ!" Dao Hoa không khống chế được hô lớn, nước mắt bất ngờ tuôn ra, thanh âm thê lương.

"Hắc, miệng lưỡi nữ nhân đúng là luôn không thành thật như vậy a, đêm qua công chúa ngươi..." Tôn Diệu Dương nói xong nói xong càng thêm đáng khinh, "quả thực đẹp đến mê hồn..."

"A a a, ngươi câm miệng lại cho ta!" Dao Hoa rốt cục giống khống chế không được nhục nhã liền xông ra ngoài, tay vô tình chụp lấy một vật bên cạnh bàn gần đó,tay dùng lực mạnh mẽ đánh về phía Tôn Diệu Dương.

"A a a a!" Phòng trong truyền ra tiếng kêu như lợn bị chọc tiết, chỉ thấy hạ thân của Tôn Diệu Dương bây giờ là một vũng máu đỏ, cả người lăn lộn trên mặt đất, trong miệng tru lên một cách thê lương.

“Ha ha ha ha ha, ta muốn cả đời này ngươi sẽ không bao giờ chạm vào nữ nhân được nữa!” Dao Hoa nhìn thấy bộ dạng đau đớn của Tôn Diệu Dương liền thoải mái cười to. Nàng giờ phút này như là người điên, nàng đã bị hủy, hủy ở trong tay một kẻ hạ lưu. Không thể được, tuyệt đối không thể như vậy được, nàng nhất định phải tự tay giết chết con tiện nhân đó.

Tôn Diệu Dương ôm lấy vết thương của mình, sắc mặt tái nhợt, đau đến chết đi sống lại, hắn nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của Dao Hoa, giống như muốn giết chết mình. Tôn Diệu Dương lúc này cố nén sự đau nhức dưới thân, liều mạng dùng một tia khí lực cuối cùng tiến lên mạnh mẽ đoạt lấy chiếc kéo đã thấm đẫm đầy máu tươi từ tay Dao Hoa. Nhưng hắn lại không ngờ thân thủ của Dao Hoa lại nhanh đến như vậy, thấy Tôn Diệu Dương có ý muốn cướp đoạt lại, liền hướng về phía hắn tiếp tục đâm vào.

Tôn Diệu Dương thấy Dao Hoa lại muốn đả thương mình, liền gắng dùng sức nắm lấy cánh tay đang cầm kéo của Dao Hoa bẻ ra phía sau, lại bởi vì hai người đang không ngừng vật vả xoay lộn như vậy cho nên cái kéo ngay lập tức bay thẳng đến khuôn mặt của Dao Hoa mà đâm vào.

“A!” Kéo rơi xuống đất. Lúc này chỉ thấy trên khuôn mặt khuynh quốc tuyệt mỹ của Dao Hoa bị loét thành một cái lỗ rất lớn, da thịt giống như vị dùi đục thủng. Nhìn kỹ lại thì như có con rết khổng lồ đi qua khuôn mặt vậy.Dao Hoa lúc này hai cánh tay run run chậm rãi giơ lên, muốn ôm lấy khuôn mặt nhưng lại không dám, lơ đãng nhìn sang bàn trang điểm chậm rãi tiến lên nhìn lên chiếc gương đồng lúc này, chỉ thấy miệng vết thương vẫn không ngừng chảy máu, giống như mũi tên đâm xuyên qua tim khiến cho tâm can dường như đứt rời ra.

“A a a, sao lại có thể như vậy! Mặt của ta... Mặt của ta....aaaaa!”

Lý trí của Dao Hoa bây giờ hoàn toàn điên loạn, nàng không thể tin vào mắt mình nữa! Nàng là đệ nhất mỹ nhân của Đông Tấn quốc, đệ nhất nữ nhân cao quý nhất. Tại sao chỉ trong một đêm kinh hoàng như thế này, những danh hiệu đó đã bị máu rửa trôi đi mất....Tại sao.....?!

“Công chúa!” Dao Hoa công chúa nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn cái người vừa gọi tên mình “ Âu Dương Doanh!?Ngươi sao lại ở đây?! A, mặt của ngươi!”

“Tiện nhân, tiện nhân!” Dao Hoa công chúa lúc này không khống chế bản thân được nữa nhìn thấy người kia bước vào liền ngay lập tức đánh nàng tơi bời, nàng nắm lấy đầu Âu Dương Doanh mà giật mà kéo, Âu Dương Doanh thấy bị nắm giật như vậy đến sinh đau, nàng dồn lực đẩy Dao Hoa công chúa ra, “Công chúa, người đang làm cái gì vậy? Người không phải bảo rằng nếu như thay người hoàn thành mọi việc thì ngươi có thể giúp ta khôi phục lại dung nhan hay sao?”

Dao Hoa công chúa cười đến điên cuồng: “Khuôn mặt của ngươi rõ ràng là không thể chữa trị được nữa. Bây giờ cũng không giấu gì ngươi, khuôn mặt này hàng vạn lần cũng đừng mong chữa khỏi, ngươi căn bản là kẻ quái dị, chỉ cần liếc nhìn ngươi thôi ta cũng cảm thấy ghê tởm rồi”

Âu Dương Doanh lạnh lùng cười rộ lên: “Ngươi bây giờ có tư cách gì để nói với ta những điều đó? Mặt của ngươi hiện giờ với mặt của Ta có khác gì nhau đâu. Ngươi còn tưởng ngươi là đệ nhất mỹ nữ của Đông Tấn quốc sao, nay ngươi chính là nữ nhân xấu nhất thiên hạ, ha ha ha ha...”

Hai nữ nhân bắt đầu nắm đầu nhau đánh tơi bời, giống như hai kẻ điên tử cấu xé nhau, dùng những lời lẽ khó nghe để công kích đối phương.

Âu Dương Lưu nghe được tin của hạ nhân bẩm báo, liền bỏ hết công việc dở dang chạy tới, chứng kiến tình cảnh thê thảm trước mắt. Hắn chỉ cảm thấy đau đầu hoa mắt, Âu Dương gia từ lâu luôn quy củ nề nếp, bây giờ lại vướng phải nhiều chuyện như vậy!

Trong hoàng cung...

Bầu trời không một gợn mây, cái nắng chói chang gay gắt chiếu xuống. Ngay trước của điện của hoàng thường lúc này, Tôn tướng quan – Tôn Bỉnh Quyền đã gần bốn mươi năm, chinh chiến biết bao nhiêu trận, giết chết biết bao nhiêu tên giặc, đã bao lần ngạo mạn đứng trên đỉnh vinh quang thế nhưng giờ đây lại quỳ gối trên mặt đất như thế này. Hắn bây giờ cảm thấy đau đầu và đau cơ, hoa mắt, ù tai, khiến cho hắn có chút choáng váng. Dao Hoa công chúa vẫn đang được thần y chuẩn đoán chữa trị bên trong, e rằng khuôn mặt kia cũng khó lòng mà lấy lại được nhan sắc như xưa, nghe nói tinh thần cũng không được bình thường, thậm chí có triệu chứng của bệnh điên. Mọi chuyện đều là do cái tiểu tử bất hiếu Diệu Dương kia làm ra! Tôn Bỉnh Quyền trong lòng thầm oán nói, sau khi biết được sự tình liền nhanh chóng đến tạ tội với hoàng thượng. Không ngờ hoàng thường một câu quở trách cũng không sau đó liền ra lệnh cho hắn quỳ gối trước cửa điện. Nếu như công chúa vẫn chưa tỉnh lại thì cho dù có chết cũng phải quỳ ngay tại đó.

Tôn Bỉnh Quyền bị quỳ phơi nắng đến mức choáng váng, hắn chỉ cảm thấy hô hấp ngày một rối loạn, nhịp thở nhanh hơn bình thường, miệng lưỡi đều khô khốc, hắn thầm nghĩ nếu như lúc này có một chén nước thì tốt biết bao. Ý nghĩ còn chưa kịp dứt thì hắn cảm thấy trên mặt có một chút ướt át, Tôn Bỉnh Quyền ngẩng đầu lên, hắn lúc này mới phát hiện trời đã được bao phủ bởi một lớp mây đen dày đặc, những hạt mưa lớn không ngừng rơi táp thẳng vào mặt hắn.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, Tôn Bỉnh Quyền toàn thân đã ướt đẫm, nhưng hắn buộc vẫn không thể rời đi. Trên mặt đã nóng lên vì nắng thì cơn mưa như trút này khiến hắn cảm thấy có chút lạnh lẽo khẽ rùng mình. Cảm giác nóng lạnh đang xem với nhau, Tôn Bỉnh Quyền cảm thấy đầu càng ngày càng choáng hơn, hắn chỉ cảm thấy lúc này cơ thể vô cùng lạnh lẽo nhưng bên trong cơ thể là có một cỗ nhiệt vô cùng nóng phát ra, cực kỳ khó chịu.

Khó chịu là vậy nhưng Tôn Bỉnh Quyền cũng chỉ biết cúi đầu. Cùng lúc đó hắn nhìn thấy xuất hiện trước mắt hắn rõ ràng có một đôi hài. Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên mới phát hiện ra người trước mặt mình chính là công công tâm phúc bên cạnh hoàng thượng – Tào công công. Tinh thần như được lên dây cót, hắn nhanh chóng hỏi han: “Công công, tình hình công chúa thế nào rồi? Hoàng thượng có nói gì không?”

Tào công công chỉ thản nhiên đáp: “Công chúa đã tỉnh lại, có điều...” Nói xong lão liếc mắt nhìn khuôn mặt tràn trề hy vọng của Tôn Bỉnh Quyền, tiếp tục nói: “Chỉ có điều bây giờ dung mạo công chúa đã bị hủy, thần trí không tỉnh táo cho lắm, hoàng thượng vô cùng giận dữ vì chuyện này!”

Tôn Bỉnh Quyền nghe vậy sắc mặt trắng bệch, từ từ ngã xuống đất.

Tào công công nhìn thấy một Tôn Bỉnh Quyền như vậy, còn đâu là Tôn tướng quân lẫm liệt khí khái như ngày xưa nữa đâu, liền thở dài một hơi nói: "Tôn tướng quân, tình hình hoàng thượng đã như vậy, nhưng ta vẫn còn một cách để chỉ đường cho Tướng quân, thế nào?"

Tôn Bỉnh Quyền như chết đuối vớ được cọc, vội vàng nói: "Mời công công chỉ giáo cho!"

Tào công công ngẩng đầu lên nhìn về phía đằng xa, nhẹ giọng nói: "Giao binh quyền ra."

Giao binh quyền.. Vậy thì tất cả cuộc đời của hắn còn ý nghĩa gì nữa, quyền lợi hết thảy đều bị mất đi, danh hiệu Tôn đại tướng quân tiếng tăm lẫy lừng cũng sẽ bị mất. Tôn Bỉnh Quyền sắc mặt trở nên tuyệt vọng chậm rãi gật đầu. Tôn gia một khi đã thua thảm bại như vậy, binh quyền của Tôn Bỉnh Quyền bị rơi vào tay người khác. Kể từ giây phút này hắn và Tôn Diệu Dương không còn quan hệ cha con nữa, Âu Dương Doanh cũng đừng mong bước ra khỏi phủ ngẩng mặt mà nhìn thiên hạ.

Còn Âu Dương Vũ.....lại được lập công.

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết:

Ngũ tiểu thư của Thừa tướng phủ Âu Dương Vũ ôn chính cung lương, đoan trang thục nữ, học hành lễ nghi tử tế, từ tâm hướng thiện, khiêm tốn kính cẩn làm cho hoàng thượng vô cùng tâm đắc, nay trước phong làm quận chúa Thái Bình, ban thưởng cho nàng một vạn kim hoàng, một tòa thành trì, một số nhân sâm thảo dược quý hiếm, vải vóc, gấm lụa được làm từ trong hoàng thất. Hy vọng sau này vẫn duy trì được đức tính đoan trang thục nữ như vậy chớ khiến người trong thiên hạ thất vọng, khâm thử!

Tôn thị nghe xong lập tức bị nổi điên lên đến mức muốn đập đầu tự tử, đâm ra tự hành hạ bản thân suốt ngày bị tức giận sinh ra tâm bệnh không khỏi xuống giường được phải uống thuốc bồi dưỡng qua ngày. Nàng không cam lòng, nàng không cam lòng, nàng không cam lòng, nhưng bây giờ còn biện pháp nào cho nàng nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện chạy trốn

Ngày tháng dần qua cuối cùng đã đến tháng năm. Ngày tổ chức hôn lễ cũng đến.

Trời mới tờ mờ sáng, Âu Dương Vũ vẫn còn đang ngái ngủ thì bị nha hoàn bên cạnh lôi ra khỏi giường đánh răng, rửa mặt, mặc bộ giá y đỏ thẫm do Dạ Trọng Hoa đưa tới, gả y rất vừa với vóc người nàng, có cảm thấy như bộ giá y này may ra chỉ dành riêng cho mỗi nàng, kim tuyến được đính lên trên, con chim phượng hoàng được thêu lên giữa bộ giá y lộng lẫy giống như đang muốn giương cánh bay đi, cùng làn váy được khảm bằng ngọc lục bảo, chân trâu cùng phỉ thúy lóng lánh khiến cho các nha hoàn hầu hạ xung quanh nàng nhìn phải đến mức chói mắt

Theo sau, Âu Dương Vũ ngồi trước bàn trang điểm, nha hoàn chăm sóc đứng một bên trước mặt là cả tá phấn son đủ loại thượng hạng, Âu Dương Vũ nhìn thấy khuôn mặt bị lấp trắng như quét vôi kia cảm thấy bản thân không khác gì ma cà rồng là mấy. Không tránh khỏi nhíu mày, nhịn không được lấy khăn tay lau đi: "Này tiểu nha đầu, em trang điểm đậm cho ta thế này, đến cả bản thân ta cũng không nhận ra đấy."

"Sao có thể nói thế được a... tân nương tử như thế mới xinh đẹp!" Nha hoàn không một chút để ý đến lời nói của nàng, ha ha cười, sau đó xuống tay không chút lưu tình, hận không thể đem hết cả bộ phấn son trên bàn mà trát hết lên mặt của tân nương tử hôm nay.

Âu Dương Vũ bất đắc dĩ nhìn chính mình trong gương, nhìn thấy khuôn mặt một nùng phấn son trát trên mặt với vài kim tuyến nhẹ đính hai bên khóe mắt, liền thở dài một hơi. Trong đầu đột nhiên nảy ra một ý, nếu như cái bộ dạng này mà dọa được Dạ Trọng Hoa chạy mất mật thì hay biết mấy, miễn sao mình có thể trốn thoát ra khỏi cái vụ thành hôn khốn kiếp như thế này là được.

Nha đầu bên cạnh lấy một lọ hương quế thơm ngát bôi nhẹ lên mái tóc đen óng của nàng, tỉ mỉ búi tóc lên một cách tinh xảo. Tiếp theo là lấy trâm cài lên tóc nàng, những chiếc trâm quý giá từ từ cài lên trông thật quyến rũ.

Bà mai nhìn thấy Âu Dương Vũ trong gương, liền cười tủm tỉm mở miệng nói: "Vương phi, người thật đúng là đẹp như tiên nữ giáng trần, khí thế thật phiêu miểu, chói lọi."

Âu Dương Vũ thầm nghĩ trong lòng: ngươi xác định không phải là quỷ mà là tiên sao...

Trên đầu mũ phượng châu ngọc chậm rãi đội lên, trông vô cùng lộng lẫy đẹp mắt, chỉ là giờ phút này Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy mình như vừa bị ai đó đặt tảng đá nặng cả tấn lên đầu. Nàng không quan tâm bây giờ cả người mình toát ra bao nhiêu sự tôn quý, quý phái. Nàng chỉ thấy chán ghét bộ dạng lúc này của mình, cực kỳ chán ghét.

Nàng nhìn những nha đầu xung quanh chăm sóc cho mình, đúng là chỉ biết nịnh hót để được lòng người. Trong lòng đột nhiên nhớ đến A Tú, nha đầu

luôn miệng líu rít kia từ tối hôm qua đã bị nàng đuổi đi không cho ở bên cạnh nàng để hầu hạ nữa, không biết về sau có còn được gặp lại tiểu nha đầu láu táu đó nữa không. Còn nhớ rõ lúc nàng ra lệnh cho A Tú rời khỏi chỗ này, nàng đưa cho nàng bạc cùng khế ước bán thân cho nàng, nàng một thân bộ dáng nước mắt tuôn lã chã, trong lòng cũng có chút không nỡ rời đi.

Thật ra thì còn có biện pháp nào nữa đâu, nếu như để A Tú bên người như vậy, con đường trốn chạy của nàng sẽ càng gian nan hơn, nếu như có duyên thì mong là sẽ được gặp lại.Âu Dương Vũ trầm tư suy nghĩ hồi lâu, thần sắc trở nên ảm đạm, nha hoàn săn sóc phía sau nghĩ rằng Âu Dương Vũ không hài lòng với tay nghề của mình, cẩn thận nói: "Ngũ tiểu thư, à không, Thái Bình quận chúa, người đã mang thân phận tôn quý bậc nhất ở khắp Đông Tấn quốc này, chỉ có bộ dạng lộng lẫy kiêu sa đây mới có thể sánh với địa vị bây giờ của người!"

Âu Dương Vũ thản nhiên liếc nàng một cái, cũng không nói lời nào. Thái Bình quận chúa, hoàng thượng cố tình sắc phong nàng là Thái Bình quận chúa không phải là vì để xứng với với vị trí vương phi của Dạ Trọng Hoa hay sao, ban đầu là tự bản thân nàng ra tay cứu Dạ Trọng Hoa, sau đó nàng lại cùng với người này dây dưa từ chuyện nhà cho đến chuyện tương lai của nàng, cứ mỗi khi ai đó nhắc đến tên Âu Dương Vũ, thì sẽ đều nhắc đến vị thiên tử Dạ Trọng Hoa.

Dạ Trọng Hoa, Dạ Trọng Hoa, nàng thật sự là đã chịu đựng quá đủ rồi! Thời điểm xuất giá sẽ chỉ không còn bao lâu nữa, ngẫm nghĩ tới cuộc sống về sau không biết sẽ gò bó khó chịu đến mức nào, Âu Dương Vũ liền cảm thấy phiền chán mà đứng lên.

Nàng nhớ tới thần sắc thản nhiên mà kiêu ngạo của Dạ Trọng Hoa, ngay lập tức có chút bực mình, tức giận lấy hết tất cả những gì trên đầu trên tay trên người mình ra mà ném hết xuống mặt đất!

Phía sau nha hoàn xung quanh sợ hãi đến mức trợn tròn hai mắt, các nàng chưa bao giờ gặp trường hợp tân nương lại nổi giận mà ném hết đồ cưới đi thế kia, một nha hoàn gần đó định nói điều gì thì đã thấy khóe môi Âu Dương Vũ giơ lên một chút cười yếu ớt: "Nặng, ta cảm thấy cổ không thoải mái."

"Vâng! Vâng!" Dung nhan của Âu Dương Vũ càng kiều diễm mà quyến rũ đến rung động lòng người, có điều ánh mắt của nàng vẫn hờ hững như không, như là băng sơn trên núi tuyết lạnh lẽo, chỉ cần nàng vung tay, cũng không có bất kỳ ai dám nữa mở miệng ngăn cản.

Âu Dương Vũ sau khi đã được nha hoàn tháo gỡ bớt tất cả những thứ trang sức nặng kịch trên đầu chỉ còn lưu lại vài món đồ đơn giản nhẹ nhàng, khuôn mặt lúc này cũng được trang điểm nhạt hơn so với ban đầu. Lúc này nàng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Cùng lúc đó, có hạ nhân vội vàng chạy vào, gấp giọng nói: "Tiểu thư, đội đón dâu của vương gia đang đợi chờ ngoài cổng phủ, lão gia ra lệnh cho tiểu nhân đến mời tiểu thư ra ngoài."

Âu Dương Vũ nhìn gương mặt xinh đẹp của mình trong gương, vẫn còn muốn lau chùi bớt đi, nhưng ngay lập tức lại cảm thấy nếu như khuôn mặt mình trát phấn như thế không không có gì là không tốt, nàng nhoẻn miệng cười, đưa tay cho bà mai nắm đi ra.

Âu Dương Vũ bị một đám nha hoàn vây quanh đi tới cửa, liền thấy Dạ Trọng Hoa đã ở cửa, đang cùng Âu Dương Lưu trò chuyện cái gì, hắn hơi nghiêng mặt, thoạt nhìn không chút để ý. Trên mặt hắn phát ra khí thế vô cùng tuấn tú hào hoa, nhìn theo góc độ của Âu Dương Vũ mà nói có thể nhìn rõ vẻ anh tú tinh xảo đẹp như họa của đối phương, nồng đậm dài tiệp, khóe môi mỏng manh có chút giơ lên, hôm nay hắn mặc một bộ y phục được thêu kim sắc đường viền vô cùng tỉ mỉ tinh tế, thắt lưng được đính thêm một viên hồng ngọc phi sắc, gió nhẹ khẽ tung bay tà áo choàng của hắn, kim tuyến thêu được thêu thành hoa mai vàng nhẹ nhàng bay ra, cả người thoạt nhìn vô cùng tuấn lãng, lưu tinh, phong hoa tuyệt đại, làm người ta không thể rời khỏi mắt hắn. Như cảm giác được điều gì, Dạ Trọng Hoa từ từ chuyển hướng của mình sang phía bên này, lập tức liền nhìn thấy được ánh mắt trong suốt nhưng hờ hững của Âu Dương Vũ.Âu Dương Vũ mặc bộ gả y đỏ rực lửa, xinh đẹp chói mắt. Chỉ là khi ánh mắt của hắn nhìn đến khuôn mặt kia thì có chút ngây người. Vũ nhi của hắn mặc kệ có trang điểm lên như thế nào, trong mắt hắn đều xinh đẹp đến chói mắt như vậy, giống như một viên ngọc dạ minh châu sáng lấp lánh, vừa mới bước ra đã thu hút không biết bao nhiêu là ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình.

Âu Dương Vũ chậm rãi đi tới cửa, đứng bên cạnh đó là Âu Dương Lưu và Tôn thị, ánh mắt nhìn có vẻ hờn giận.

Tôn thị là phu nhân của Âu Dương gia, cho dù có ghét bỏ như thế nào, thì hôm nay nàng cũng muốn tận mắt tận tay đưa Âu Dương Vũ xuất giá, nàng mặc dù bệnh nặng chưa lành, lúc này trên gương mặt quý phái ngày nào đã trở nên tiều tụy, từng nét lão hóa cũng tuổi già bắt đầu xuất hiện. Cho dù đã trang điểm để che giấu tất cả những khiếm khuyết.

Âu Dương Vũ đi qua, nhìn Âu Dương Lưu cùng Tôn thị đầu khẽ cúi xuống, thấp giọng nói: "Phụ thân, mẫu thân."

Tôn thị đưa tay đỡ lấy Âu Dương Vũ, nàng mặc dù trong lúc này ngay cả đứng lên cũng phải cần đến nha hoàn bên cạnh giúp đỡ, ngay cả nói chuyện cũng trở nên khó khăn, đều thở hồng hộc, nàng chỉ đơn giản cũng không muốn mở miệng.

Âu Dương Lưu trên mặt thật là vui sướng, trên mặt tỏ ra vẻ nho nhã hiên ngang tươi cười, hắn nắm tay Âu Dương Vũ, cất cao giọng nói: "Vũ nhi, hôm nay là ngày xuất giá của con. Thời gian trôi qua thật nhanh, mới vẫn còn là một đứa trẻ ngây thơ ngày được phụ thân ôm vào lòng thế mà hôm nay đã trưởng thành, đã xuất giá rồi, quả thật phụ thân có chút không nỡ."

Trên mặt Âu Dương Vũ lộ ra nụ cười trào phúng, tươi cười tới đáy mắt. Âu Dương Lưu thật đúng là một diễn viên tài năng nha, thế nhưng bây giờ Âu Dương Vũ cũng không có ý định ngay tại đây đánh cho hắn một trận cho bỏ tức thì chợt thấy hốc mắt hắn đã ngân ngấn nước mắt: "Lần sau không biết phụ thân còn có cơ hội gặp lại được Vũ nhi nữa hay không, nhưng hôm nay là ngày vui con gái cha, cha phải vui vẻ mới phải."

Nói xong, Âu Dương Lưu quay đầu nhìn về phía Dạ Trọng Hoa: "Vương gia, đây là con gái mà lão già yêu thương nhất trên thế gian, phiền vương gia sau này thay người cha già này chăm sóc bảo vệ yêu thương cô con gái nhỏ của lão, cùng nhau sống hạnh phúc trong nửa quãng đời còn lại. Có như thế lão mới yên lòng!"

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy Âu Dương Lưu nói với Âu Dương Vũ những lời gửi gắm ngọt ngào trước lúc đi xa như thế, khóe miệng hiện lên một tia châm chọc, liền đáp: "Ông đừng lo, ta sẽ đối xử tốt với Vũ nhi. Sẽ không để nàng bị bất kỳ ai làm tổn thương, chỉ cần Vũ nhi muốn, thậm chí là hái sao trên trời, ta cũng sẽ làm!"

[Thật sự Toy là Toy không muốn edit lại lời sến súa ơi là sến súa của Cha nội này đâu...mà tác giả....tác giả....Dạ Trọng Hoa ơi Dạ Trọng Hoa...Ông nổ cũng vừa thôi a. Toy phải đến... mất thôi =.=]

Dạ Trọng Hoa sau khi nói những lời này xong, quay đầu lại nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, trong mắt tràn đầy sự cưng chiều sủng nịch chưa từng thấy, kiên định như vậy. Tâm tình Âu Dương Vũ bây giờ như bị ai đó đập bộp một phát, lập tức cúi đầu.Âu Dương Lưu biết Dạ Trọng Hoa đang trêu chọc nữ nhi của mình, trên mặt vô cùng xấu hổ, nhất thời không nói gì, vừa lúc bà mai mở miệng la to: "Giờ lành đã đến, mời tân nương lên kiệu hoa."

Âu Dương Lưu giả ý ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đề nghị nói: "Khụ, vương gia, giờ lành cũng đã đến, đường đến Tây Lăng quá xa xôi hiểm trở, nên khởi hành sớm chứ để không kịp!"

Âu Dương Lưu đề nghị như vậy, Dạ Trọng Hoa cũng không có nói gì nhiều khẽ nắm chặt tay Âu Dương Vũ nói: "Cáo từ."

Nội viện bên trong, Âu Dương Vũ mơ hồ nghe được trong viện truyền đến tiếng vang kịch liệt, sau đó là tiếng nữ tử nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ vang lên: "Cút, tất cả đều cút cho ta....Ra ngoài... đi ra ngoài, Cút!"

Âu Dương nhìn về phía nơi phát ra âm thanh kia, mày có chút nhăn lại.

Một tiểu nha đầu đi bên cạnh Âu Dương Vũ lên tiếng giải thích: "Là Tứ tiểu thư, tối hôm qua đến giờ đều trút giận lên hạ nhân, bây giờ tình hình trong phòng đều hỗn loạn, nàng giống như người điên mất trí vậy."

Âu Dương Vũ thản nhiên cười cười, Âu Dương Doanh tình hình nay như thế nào nàng một chút cũng không quan tâm.

"Chủ tử, chúng ta đi thôi." Hộ vệ bên cạnh Dạ Trọng Hoa thấp giọng nhắc nhở, Dạ Trọng Hoa có chút vuốt cằm, cánh tay thon dài vừa nhấc lên. Một bên nha hoàn từ trên khay bạc cầm lấy hỷ khăn đội lên đầu Âu Dương Vũ. Đoàn xe đón dâu đã đến, xe ngựa cầm đầu được trang trí đầy những tơ lụa đỏ tươi vô cùng hoan hỉ. Màn che được làm từ gấm tứ xuyên thêu thành, xa hoa vô cùng, người đánh xe ngựa cũng là thanh niên cường tráng.

Đoàn xe phía sau có đội ngũ rước dâu chậm rãi theo sau,đồ cưới ở phía sau nhiều không đếm xuể, lung linh, rực rỡ, khung cảnh vui vẻ trong sắc đỏ rực. Đằng xa, người người tứ phương tụ tập lại tấp nập, tất cả cùng nhau chứng kiến lễ rước dâu linh đình, chứng kiến cảnh Quân chúa Thái Bình hôm nay xuất giá, gả sang Tây Lăng quốc.

Pháo hoa nổ tung trời, tiếng chiêng tiếng trống dồn dập vui nhộn vang lên, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, tầm nhìn chỉ còn lại có một mảnh hồng.

Tay nàng đặt lên tay của nha đầu gần đó, bà mai nắm một bàn tay khác của nàng, nâng nàng lên xe ngựa. Âu Dương Vũ vừa định lên xe ngựa, hai chân đột nhiên ở trên không, một cánh tay mạnh mẽ hữu lực đem nàng ôm lấy, thoải mái ôm nàng vào xe ngựa, bên trong được trang trí bao nhiêu là châu ngọc, mạ vàng đủ màu sắc, cúi đầu liền nhìn thấy màu đỏ tươi của gấm vóc cùng khăn đệm được thêu hoa mẫu đơn một cách tinh xảo lộng lẫy, khắp xe đều vô cùng xa hoa xa xỉ.

Âu Dương Vũ ngồi xuống sau, xe ngựa bắt đầu khởi hành, xe ngựa cũng không bị xóc nảy đi rất nhẹ nhàng êm ái.

Bên tai liên tục phát ra âm thanh của tiếng pháo hỉ điếc cả lỗ tai, ngã tư đường phía trên chật kín người với người bàn tán ra vào.

Âu Dương Vũ rốt cục vẫn phải ngồi trên chiếc xe rước dâu chết tiệt này, đội ngũ đón dâu nhiều người như vậy, nàng làm sao có thể đào tẩu đây?Xe ngựa không biết đã chạy bao lâu, Âu Dương Vũ trong lòng đang nghĩ cách để trốn thoát thì đột nhiên cảm thấy trước mặt bỗng bị luồng ánh sáng bất ngờ đập vào mắt, khăn lụa màu đỏ trên đầu bỗng nhiên bị Dạ Trong Hoa xốc lên. Âu Dương Vũ đưa mắt chống lại ánh mắt màu hổ phách của Dạ Trọng Hoa, một đôi mắt thâm thúy xinh đẹp lẳng lặng nhìn nàng, hắn nhìn nàng như muốn đọc hết tất cả những suy nghĩ của nàng từ tận đáy lòng nàng, bao hàm thâm ý, hắn đột nhiên mở miệng nói: "Mặt sao lại như thế?"

Hắn không phải là nên cưỡi tuấn mã uy phong lẫm liệt đi ở phía trước sao, sao lại cũng ngồi xe ngựa với nàng, Âu Dương Vũ lạnh lùng nhắm mắt lại nói: "Ngươi đừng xen vào."

"Mất hứng?" Dạ Trọng Hoa yên lặng nhìn Âu Dương Vũ, thấy nàng khẽ nhíu mày không biết suy nghĩ cái gì, hắn mới chậm rãi để môi mỏng mình sát bên tai Âu Dương Vũ nhẹ giọng nói: "Lẽ nào đoàn xe rước của bổn vương chưa đủ khiến nàng hài lòng? Cảm thấy chưa đủ xa hoa?"

Không hài lòng, quả thật thực rất không hài lòng, vì nó quá mức xa hoa!

Âu Dương Vũ sờ sờ mặt: "Ta chỉ cảm thấy hôm nay bản thân mình quá đẹp mà thôi."

Dạ Trọng Hoa cười một tiếng, hai bàn tay thon dài ôm lấy khuôn mặt Âu Dương Vũ, hắn thu lại nụ cười, một tay ôm nàng, một tay giơ lên, ngón tay khẽ nhẹ nhàng đặt xuống trán và đôi mày của nàng, ánh mắt vừa thâm sâu vừa triền miên. Hô hấp dần dần trở nên ái muội đan xen với nhau, hắn tán thành gật gật đầu, lập tức nhẹ hôn lên má của Âu Dương Vũ: "Vương phi nói rất đúng, dù nàng có thế nào, bổn vương đều thích."

Trong lòng Âu Dương Vũ thầm than: anh đúng là không biết xấu hổ, chợt nàng bỗng hiện lên ý cười quỷ dị nhìn Dạ Trọng Hoa: "Vương gia cảm thấy son này mùi vị thế nào?"

Sớm biết vậy nàng đã bôi thêm thuốc mê lên son này rồi! Có điều phương pháp này có lẽ không nên làm thì hơn!

Dạ Trọng Hoa thản nhiên cười: "Mùi vị? Bổn vương vẫn chưa nếm qua."

Dạ Trọng Hoa tới gần nàng, ấm áp trong ngực đều dán tại thân thể của nàng thượng, hắn lúc này không muốn dung túng cho sự ngạo mạn của cô nữa, Hắn nâng cằm nàng lên, ngón cái thô ráp khẽ lướt qua môi nàng, ánh mắt u tối. Tim Âu Dương Vũ lúc này như muốn nghẹt thở. Ngón tay hắn vòng qua sau gáy nàng, cúi đầu xuống nhẹ nhàng cắn vành tai nàng, ôn nhu mà lưu luyến. Âu Dương Vũ cố gắng đè nén cảm giác căng thẳng trong lòng xuống hai tay nắm chặt thành quyền muốn đẩy hắn ra. Người đàn ông chết tiệt này, luôn tìm mọi cách chiếm tiện nghi nàng,. Giống như cảm giác bị điện giật xuyên qua từng tế bào, Âu Dương Vũ muốn tránh né sự gần gũi đó, nhưng một bàn tay giống như gọng kiềm của Dạ Trọng Hoa gắt gao giữ trụ lấy thân thể nàng, mặt khác một bàn tay nắm lấy cằm nàng. Hắn cuối đầu xuống hôn lên môi nàng mà không hề báo trước. Nụ hôn của hắn rất dịu dàng, men theo khóe môi từ từ tìm hiểu hai cánh môi nàng. Chiếc lưỡi trơn mềm giống như một cây bút vẽ, miêu tả từng hình dáng, từng đường nét trên môi nàng. Bây giờ Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy hô hấp của mình tràn ngập mùi hương đặc trưng của hắn dường như hít thở không thông vì tim nàng đập quá nhanh khiến não bắt đầu thiếu khí. Thân thể Âu Dương Vũ dần dần nóng lên.Nàng nhịn không được ảo não mở miệng: "Dạ Trọng Hoa, ngươi đừng như vậy..."

Rõ ràng mạnh miệng nói như vậy, nhưng khi lọt vào tai của Dạ Trọng Hoa thì lại trở nên ngọt ngào khác biệt.

"Không muốn?" Môi Dạ Trọng Hoa vẫn không có ý định từ bỏ, dán chặt lên gương mặt nàng, vẻ mặt đắc ý mà sung sướng, xe ngựa chợt bị xốc nảy, Âu Dương Vũ bị mất thăng bằng, thuận thế ngã vào lòng Dạ Trọng Hoa. Ngay sau đó, Dạ Trọng Hoa nhanh chóng giữ lấy cằm nàng,môi của hắn lại một lần nữa bao trùm lấy cánh môi mỏng của nàng, ánh mắt lộ ra khí thế vương giả "Ồ? Vương phi muốn thế này?"

Còn chưa kịp kêu lên, đôi môi đỏ mọng của Âu Dương Vũ lại bị hắn một lần nữa bá đạo mà hôn. Nụ hôn của hắn đột nhiên trở nên dịu dàng lưu luyến. Vừa đúng lúc ý thức của Âu Dương Vũ trở nên trống trơn, nàng không còn sức để vùng vẫy nữa. Nụ hôn của hắn cũng dần trở nên triền miên bá đạo.

Hơi thở của hai người vấn vít đan hòa vào nhau, cũng giống như sự quấn quýt của răng và lưỡi vậy. Đầu óc Âu Dương Vũ bắt đầu thiếu dưỡng khí, tay nàng từ đầu đến cúi đều chống trước ngực hắn mềm ngoặt không còn chút sức lực, hắn cứ như vậy chiếm hết toàn bộ ý thức của nàng lúc này.

Lần này hôn so với lần trước càng mạnh mẽ hơn. Như một lữ khách tìm thấy nguồn nước ngọt trên sa mạc khô cằn. Dạ Trọng Hoa chuyển từ dịu dàng sang điên cuồng đòi hỏi, chiếm hữu, thân thể cảm giác được sự chân thật không phải ảo giác. Có một thứ vô cùng kỳ diệu trên đời, nó mềm mại ngọt lịm như cánh hoa anh đào trong thời khắc chuyển mùa, Âu Dương Vũ nàng lúc này gần như tan chảy trong vòng tay rắn chắc của tên nam nhân trước mặt.

Chiếc lưỡi trơn mềm vẫn tiếp tục mạnh mẽ thâm nhập vào trong miệng của nàng, triền miên mà si mê...

Một lúc sau Dạ trọng Hoa mới buông nàng ra, Âu Dương Vũ lập tức mở miệng thở dốc, cảm thấy ngay cả thở ra hít vào cũng tràn ngập mùi hương của hắn.

Dạ Trọng Hoa ánh mắt lặng lẽ liếc nhìn đôi môi Âu Dương Vũ, có chút ái muội nói: "Quả nhiên rất ngọt."

Nói xong, Âu Dương Vũ nhìn ánh mắt Dạ Trọng Hoa, chỉ cảm thấy trên mặt có chút nóng bỏng, nhanh chóng thu hồi ánh mắt của mình nhìn ra phía bên ngoài.

Dạ Trọng Hoa tâm tình bắt đầu tốt lên ngắm nhìn vẻ ngượng ngùng trên gương mặt Âu Dương Vũ, lập tức theo ánh mắt của nàng nhìn ra bên ngoài, trong nháy mắt như là nghĩ ra chuyện gì đó. Ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng nắm lấy cằm Âu Dương Vũ kéo về hướng mình. Ánh mắt hắn nhìn nàng nghiêm túc, nhíu mày nói: "Vũ nhi, đến bây giờ vẫn còn không cam tâm tình nguyện gả cho ta?"

"Dạ Nhị hoàng tử anh tuấn bất phàm, cao cao tại thượng, là đàn ông ưu tú mà mọi phụ nữ trên khắp thiên hạ đều muốn gả. Vũ nhi ta đương nhiên là cam tâm tình nguyện."

"Nói dối! Nàng muốn chạy trốn." Dạ Trọng Hoa nhìn vào ánh mắt của Âu Dương Vũ, vô cùng rõ ràng, trong ánh mắt của nàng lúc này không có một chút tình cảm nào dành cho hắn, chỉ có đạm mạc, lạnh như băng. Nhận ra ý nghĩ của nàng lúc này tâm tình hắn lập tức chùng xuống, ánh mắt không còn mang vẻ ôn nhu như trước, giống nước có một trận bão đột ngột xuất hiện giữa lúc trời quang mây tạnh vậy, ánh mắt hiện lên một tia âm hàn: "Có điều bổn vương nhắc nhở nàng, tốt nhất đừng nghĩ đến chuyện đó."

Âu Dương Vũ nhìn Dạ Trọng Hoa gần ngay trước mắt mình, nghĩ đến đoàn tùy tùng bên ngoài kia, xem ra việc trực tiếp chạy trốn vẫn có vẻ rất khó khăn. Việc trước mắt quan trọng nhất phải làm là khiến cho tên nam nhân này tâm tình ổn định. Nàng vui vẻ cười: "Có sao? Khắp thiên hạ này không có người phụ nữ nào ngu ngốc đến nỗi không tình nguyện gả cho người đàn ông đã bất chấp dùng sáu tòa thành ra để làm sính lễ, sao lại nghĩ ta muốn trốn, nếu ta làm vậy, toàn bộ phụ nữ khắp thiên hạ sẽ hận ta đến mức hy vọng tôi chết mà không có chỗ chôn mất?"

Ngay lập tức Dạ Trọng Hoa mở miệng ngắt lời Âu Dương Vũ, tỏ vẻ không đồng ý nói: "Trong ngày xuất giá hôm nay, không cho phép nàng nói như thế! Nhưng nếu có nhiều phụ nữ muốn cưới bổn vương, vậy nàng sẽ ghen sao?"

Dạ Trọng Hoa, anh đang tự cho mình là danh giá, đưa bản thân lên đến tận mây xanh như vậy à. Âu Dương Vũ không biết phải nói gì với hắn. Đột nhiên Âu Dương Vũ nghĩ tới cái gì đó thốt lên: "Vương gia, ngài có biết phong tục của Đông Tấn quốc, khi vẫn chưa đến đêm động phòng hoa chúc thì hai vợ chồng không được gặp mặt nhau, nhưng bây giờ ngài lại..."

Dạ Trọng Hoa vẫn thản nhiên nhìn nàng luyên thuyên nói về tập tục kì lạ, đôi mắt đẹp tựa như ánh sao trên trời, khóe miệng tà mị cong lên: "Vũ nhi, nàng gả cho bổn vương thì bây giờ đã là người của Tây Lăng quốc, vì thế cái tập tục đó đối với bổn vương không quan trọng. Hơn nữa, nàng không phải là người chú trọng hình thức!"

Dạ Trọng Hoa nói xong liền đem ánh mắt nhìn chằm chằm vào Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ mắt đối mắt với ánh mắt sáng rực của Dạ Trọng Hoa, kia trong ánh mắt như hiểu rõ trong lòng nàng đang nghĩ gì, chợt có chút chột dạ, xem ra muốn tách ra khỏi người Dạ Trọng Hoa cũng không dễ dàng, không thể xa rời nhau như thế này biết khi nào mới có thể tiếp tục kế hoạch chạy trốn đâu. Âu Dương Vũ thoáng chốc sinh ra chút thất bại trong lòng, không thèm để ý đến người bên cạnh tiếp tục nhoài người ra cửa nhìn cảnh vật xung quanh xe.

Bởi vì đường xá xa xôi, cho nên bên trong xe có bài trí rất là đầy đủ. Nào là bàn, trà cụ, rương đựng y phục, thậm chí còn có cả giường để nghỉ ngơi nữa.

Giường! Nhìn thấy chiếc giường phía sau, mi mắt Âu Dương Vũ nhảy dựng lên, ngay lập tức nảy ra một ý tưởng. Lần đó khi Dạ Trọng Hoa ép nàng ngủ với hắn một đêm, cho nên nàng biết khi hắn ngủ bên cạnh nàng hắn sẽ không có bất cứ phòng bị nào với nàng! Hắn ngủ rất say. Nếu như nàng hạ thuốc mê với hắn, đến lúc đó chẳng phải nàng đã có thể chạy thoát được sao?

P/s: Tiết lộ một chút với chị em là chương sau sẽ kịch tính hơn... vụ cá cược của hai Cô Dạ và Chú Dạ xem thử ai sẽ là người thắng ha.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 57: Tân nương chạy trốn

Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ nhìn chằm chằm vào chiếc giường, cố ý nói: "Mệt rồi? Cùng bổn vương qua đó nghỉ một chút!"

Nói xong liền đưa cánh tay rắn chắc ôm nàng vào ngực, xoay người mang nàng lên giường, bên môi khẽ cong lên ý cười.

Âu Dương Vũ cảm thấy có chút chột dạ lẫn tức giận, tuy đúng mục đích của nàng bây giờ là muốn cho Dạ Trọng Hoa ngủ, chỉ có điều... Âu Dương Vũ nhìn người đàn ông tuấn tú gần ngay trước mắt, nằm trong ngực hắn, nàng thậm chí có thể nghe thấy được âm thanh mạnh mẽ từ trái tim của hắn. Mặt mày Âu Dương Vũ có chút khô nóng, vừa nhấc đầu thì lại chạm ngay vào ánh mắt nóng rực, sâu thẳm từ đầu vẫn luôn dõi theo từng sự biến hóa trên gương mặt nàng. Sau đó Dạ Trọng Hoa mới thu hồi vẻ mặt trêu chọc, nhìn Âu Dương Vũ nói: "Vũ nhi, vẫn còn có ý định chạy trốn?"

Âu Dương Vũ nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị của Dạ Trọng Hoa, cảm thấy có chút nghẹn lời, nếu như bình thường nàng có thể hùng hồn đấu võ mồm phản bác câu khẳng định của hắn, thì ngay lúc này đây, nghe xong những lời vừa rồi nàng chỉ biết cúi đầu, cũng không nói lời nào. Chỉ cảm thấy hô hấp Dạ Trọng Hoa càng ngày càng gấp, bên tai nàng có thể cảm nhận được luồng khí nóng rực, nàng nghe được âm thanh trầm thấp của Dạ Trọng Hoa: "Vũ nhi, hứa với bổn vương, không được rời xa bổn vương, được không?"

Lời nói thản nhiên của hắn vờn quanh tai nàng, Âu Dương Vũ không nói gì, chỉ nhắm lại vờ như đang ngủ.

Dạ Trọng Hoa thấy nàng không lên tiếng đáp lại, đành chỉ nhẹ nhàng buông nàng ra, cúi đầu thì chợt phát hiện hai mắt của Âu Dương Vũ nhắm nghiền lại, hô hấp vô cùng trầm ổn. Nàng ngủ rồi sao... Dạ Trọng Hoa thản nhiên nở nụ cười, nhìn thấy mặt nàng trát đầy phấn thế kia, đầu nàng cài nhiều trâm thế kia hẳn là nặng nề lắm đây. Hắn nhẹ nhàng cầm lấy khăn lau tay nhẹ nhàng lau đi lớp phấn dày trên mặt nàng. Sau khi lau đi thì gương mặt mộc của nàng lộ ra trông thật thanh nghiên đoan trang, như thế này hắn mới cảm thấy thoải mái. Âu Dương Vũ vốn chỉ giả vờ ngủ, cảm giác được Dạ Trọng Hoa lặng lẽ lau nhẹ chà sát khuôn mặt nàng, sau đó mới lặng lẽ nằm xuống bên cạnh nàng, ôm vào trong ngực: "Vũ nhi, nàng nên biết, nàng là người mà ta đã định, ta sẽ không để cho nàng có cơ hội thoát khỏi ta, rõ chưa?"

Âu Dương Vũ nghe Dạ Trọng Hoa bá đạo tuyên bố như vậy khẽ chớp mắt, nói thầm: "Vậy để thử xem!"

Âu Dương Vũ trong lúc vờ ngủ, cố ý giật giật thân thể, ngẩng đầu lên sờ sờ cái mũi, trong nháy mắt, móng tay của nàng đụng phải môi của chính mình. Dạ Trọng Hoa lúc này đột nhiên mở mắt, nhìn Âu Dương Vũ, trừng mắt liếc nhìn nàng bá đạo nói: "Ngủ!"

Giường ngủ cũng không rộng lắm, chỉ chứa đủ một người, hai người cùng nhau nằm như vậy đương nhiên có chút chật chội.

Giờ phút này Dạ Trọng Hoa gắt gao ôm lấy vòng eo thon gọn của Âu Dương Vũ hận không thể đem nàng cả người nàng nhập vào thân thể của chính mình, mặt của hắn cũng rất gần với mặt của nàng. Âu Dương Vũ nhìn chằm chằm Dạ Trọng Hoa, ánh sáng bên trong xe ngựa có chút le lói, men theo ánh sáng đó nàng nhìn thấy khuôn mặt ẩn hiện của hắn, mái tóc đen mượt uốn lượn lưu luyến cùng với mái tóc của nàng một chỗ, trông có vẻ mặt rất dày mà tà mị.Ánh mắt Âu Dương Vũ dần dần dần đánh giá khuôn mặt của hắn, đột nhiên chuyển tầm mắt về phía môi hắn, tiếp theo khẽ nhếch cổ lên, khẽ mở đôi môi đỏ mọng, đem chính môi mình áp lên môi hắn!

Âu Dương Vũ từ lúc nào đã chủ động mà nhiệt tình đến vậy, Dạ Trọng Hoa chỉ cảm thấy có một đôi môi mềm mại ôn nhu hôn lên chính đôi môi của mình, nhu tình đột ngột của nàng khiến hắn không kịp tiêu hóa được cảm xúc phức tạp lúc này. Âu Dương Vũ từ trước đến nay ở phương diện này đều luôn là người bị động, nay lại chủ động với hắn như vậy khiến hắn như uống phải rượu ủ ngàn năm. Dạ Trọng Hoa cũng không muốn mình bị nàng dẫn dắt nữa, thấy nàng không có động tác gì tiếp theo, đôi mắt Dạ Trọng Hoa trở nên u ám, thân thể chặt chẽ ôm sát nàng, hai tay vòng qua cổ của nàng, đầu lưỡi ướt át "tiến quân thần tốc", trực tiếp tấn công khoang miệng nàng, khi hai đầu lưỡi quấn chặt lấy nhau. Nụ hôn của nam nhân này vừa ngang tàng vừa bá đạo,gấp gáp như muốn nghiền nhỏ đôi môi nàng, đi vào khoang miệng, cùng đầu lưỡi nàng quấn quýt. Hơi thở của hai con người giao hòa vào nhau.!

Âu Dương Vũ có chút mê man, lời lẽ trong lúc đó của hắn nhu tình như nước, hắn hô hấp ngày càng nặng nề hơn, nàng lúc này có cảm giác như không khí xung quanh đều bị Dạ Trọng Hoa nuốt hết vào bên trong! Âu Dương Vũ nghĩ chẳng phải mình đang tự rước khổ vào mình sao, nàng rốt cục nhẫn chịu không được, một phen đẩy hắn ra, có chút hung hăng nói: "Ngủ!"

Dạ Trọng Hoa cúi đầu nở nụ cười một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ thoả mãn, hắn cắn nhẹ môi nàng thủ thỉ: "Vũ nhi, vừa nhiệt tình như thế, giờ lại nhát như chuột rồi?"

Âu Dương Vũ bĩu môi, hướng lý phiên cái thân, không để ý tới hắn.

Phía sau Dạ Trọng Hoa đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, thanh âm ảm ách, mang theo một tia trầm thấp dụ hoặc: "Chờ khi đến Tây Lăng, ta nhất định sẽ cho ngươi một đêm động phòng hoa chúc đáng nhớ!"

Âu Dương Vũ khẽ nghiến răng, ngươi đừng hòng mơ tưởng như thế.

Màn đêm sớm buông xuống, bóng tối bao phủ lấy trông thật ảm đạm, đoàn xe vẫn chỉnh tề chậm rãi đi về phía trước. Dạ Trọng Hoa đã sớm ngủ say, Âu Dương Vũ chậm rãi mở to mắt, nhìn thấu ánh trăng bên màn cửa sổ, nhìn sang dung nhan của Dạ Trọng Hoa đang chìm đắm trong mộng đẹp, đôi mi dài như lá liễu đầu mùa hạ, cái mũi cao thẳng, đôi môi mỏng manh nhẹ nhàng khẽ giơ lên, hắn ngủ vô cùng an tĩnh mà anh tuấn. Cổ áo của hắn khẽ hở rộng một ít, lộ ra xương quai hàm khêu gợi nhè nhẹ tà mị dụ hoặc.

Âu Dương Vũ cẩn thận giãy ra khỏi lòng hắn, thử kêu lên tiếng: "Dạ Trọng Hoa, Dạ Trọng Hoa?"

Dạ Trọng Hoa ngủ cực trầm ổn, ánh mắt căn bản không thể mở ra được, mơ hồ không nghe thấy âm thanh từ Âu Dương Vũ phát ra, lầu bầu một câu gì đó, lại vươn tay một lần nữa nắm lấy cái gì, Âu Dương Vũ rất nhanh lấy cái gối mềm bên cạnh bỏ vào lòng hắn, mày hắn khẽ dãn ra tỏ ý hài lòng sau đó tiếp tục ngủ.

Âu Dương Vũ nhìn thấy Dạ Trọng Hoa như vậy, khóe miệng thản nhiên hiện lên ý cười.

Nàng nhẹ nhàng nhích người rời đi, đứng dậy chậm rãi hướng về phía cửa ra, đi đến cửa xe, đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Dạ Trọng Hoa còn đang say giấc nồng, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác lưu luyến, tình cảm phức tạp mà ngay cả chính bản thân nàng cũng không rõ, một lát sau, nàng kiên quyết mở cửa xe rời khỏi.

Dạ Trọng Hoa tỉnh dậy khi trời đã là hừng đông, cúi đầu nhìn thấy chiếc gối mềm trong lòng mình chợt bừng tỉnh. Hắn vỗ đầu ngồi dậy, nhìn xung quanh xe ngựa, trong xe ngựa căn bản không có người. Giá y đỏ thẫm tung tóe rơi trên mặt đất, đập vào mắt hắn là một mảng đỏ tươi trông hoa mắt vô cùng.Nơi nơi thì tràn ngập khoa trương vui mừng, nhưng vẫn thiếu một thứ quan trọng nhất đối với hắn---- Âu Dương Vũ —— vương phi hắn!

Ánh mắt Dạ Trọng Hoa trở nên sắc bén, khuôn mặt anh tuấn dường như được bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc. Bóng lưng thẳng lạnh băng, chiếc cằm kiêu ngạo trở nên cứng ngắc. Hơi thở tàn nhẫn lãnh khốc xuyên qua bộ y phục đỏ rực tuyệt đẹp. Âu Dương Vũ, cô ấy dám biến mất, dám bỏ trốn trước mắt mình!

Hắn đột nhiên nhớ tới nụ hôn kiều diễm tối hôm qua, vừa trúc trắc nhưng lại mang hương vị kiên quyết! Giỏi lắm, ngay lúc đó, nàng đã tính kế với hắn, cố tình hôn hắn để hạ thuốc mê hắn , nàng lợi dụng lòng tin của mình đối với nàng để lừa hắn!

Con ngươi Dạ Trọng Hoa khẽ híp lại, hắn mạnh mẽ xé bỏ bộ giá y trên người, xốc mành che lên, quát: "Dừng xe, tất cả dừng hết lại cho bổn vương!"

Mọi người xung quanh bị giật mình một phen, từng người lần lượt hoảng hốt đưa mắt nhìn chủ tử, Dạ Trọng Hoa đứng trên xe ngựa, sắc mặt lạnh như băng, từ cánh tay của hắn vung xuống từng mảnh vải nhỏ màu đỏ rơi xuống tung bay trong gió trước mặt mọi người.

Những người ở đây bắt đầu giật thót nhận thấy vẻ mặt cực lỳ khó coi của vương gia liền hít một hơi lạnh, dường như đã đoán ra được chuyện gì đã xảy ra!

Vân Thương cùng với đoàn rước ở giữa ngừng lại, phóng ngựa về phía trước, đến trước mặt thì đã nhìn thấy Dạ Trọng Hoa khoanh tay đứng trên xe, bầu không khí như chìm vào một vùng chết chóc đến đáng sợ, ánh mắt lạnh lẽo của Dạ Trọng Hoa quét về phía xa phu, có một tia khắc nghiệt cùng cảnh cáo, ngay cả giọng nói cũng trở nên nghiêmtrọng, nổi giận: "Vương phi đâu?"

Tên xa phu kia sợ hãi khúm núm lên tiếng: "Tối hôm qua, Vương phi nói với tiểu nhân.... Nói.... Nói vương gia cho phép người ra chỗ này một lát, tiểu nhân không dám ngăn cản, tiểu nhân không biết, không biết vì sao vương phi lại biến mất không thấy tăm hơi, tiểu nhân thật sự không biết..."

Nói xong toàn bộ người ở đây đều run rẩy lo sợ

Vân Thương nghe xong những lời nói kia đều hiểu được chuyện gì đang xảy ra, thì ra nha đầu kia muốn đào hôn bỏ trốn. Có điều tiểu nha đầu này quả thực có năng lực không tệ, ở bên cạnh Dạ Trọng Hoa nhưng vẫn thoát khỏi móng vuốt của hắn, không biết bây giờ nha đầu đó đang ở đâu.

Vân Thương nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị có chút giận dữ của Dạ Trọng Hoa, trong lòng cười thầm: Dạ Nhị ơi là Dạ Nhị, không ngờ cậu cũng có ngày bị phụ nữ ghét bỏ như hôm nay nha. Dù thế nhưng hắn vẫn cố tỏ vẻ thản nhiên, xuống ngựa đến gần Dạ Trọng Hoa: "Vẫn không thấy?"

Dạ Trọng Hoa hơi cao giọng, mày chau lại thành một đường cong đầy uy nghiêm, giận dữ nói: "Ngươi lập tức mang theo người ngựa đuổi theo hướng Đông Tấn quốc, bằng bất cứ giá nào cũng tìm cẩn thận cho ta!"

Vân Thương biết bây giờ Dạ Trọng Hoa đang rất phẫn nộ nên lập tức nhận lệnh mang theo một toán hộ vệ đuổi về phía Đông Tấn, cảm thấy không khỏi lo lắng cho Âu Dương Vũ, chọc ai không chọc lại đi chọc đến tên đại ma đầu Dạ Nhị này. Ngay cả chính bản thân hắn cũng chưa bao giờ nhìn thấy qua bộ dạng tức giận như vậy của Dạ Nhị!

Dạ Trọng Hoa nhìn Vân Thương đã đi xa, thu hồi tầm mắt, ngữ khí lạnh như băng, ngữ điệu điềm nhiên nhưng đầy tính sát thương: "Vũ nhi, nàng trốn không thoát đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Dạ Trọng Hoa nổi giận

Mà giờ phút này, Âu Dương Vũ cũng không có đi xa, nàng vứt bỏ hết tất cả mũ phượng, trang sức trên người đi chỉ mang độc một bộ y phục nam trang như gã sai vặt trong đoàn rước rồi thắt cho mình một kiểu tóc giả để che giấu. Nàng cúi đầu nghiêm mặt đứng lẫn trong đám tùy tùng. Nàng cho rằng, trong khoảng thời gian này nàng sẽ rất khó bị người khác phát hiện. Nàng đúng là có nghe thấy tiếng rống to phát ra phía trước, khinh thường bĩu môi, cúi đầu an phận tiếp tục đứng.

Nực cười, nàng không có ngốc mà để hắn tìm thấy nàng, ông bà xưa có câu nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất. Mà nàng cho rằng nơi an toàn nhất chính là vẫn ở bên cạnh Dạ Trọng Hoa, hắn nhất thời nổi giận sẽ không đề phòng những người xung quanh!

Mãi đến trưa, Vân Thương vẫn chưa có trở về, cũng không có tin tức gì truyền đến. Cũng đồng nghĩa với việc, tin tức của vương phi cũng không có, toàn bộ đoàn xe đều đứng ở tại chỗ, tất cả mọi người không ai dám lớn tiếng nói chuyện, vẫn là cúi đầu chờ xem tình hình, để tránh vương gia trút hết cơn tức giận vào người mình.

Âu Dương Vũ nghe thấy âm thanh của cái bụng mình đang biểu tình, không khỏi sờ sờ bụng, hôm qua đã không có một chút gì vào bụng cho nên lúc này nàng thực sự rất đói a. Âu Dương Vũ bây giờ vô cùng hối hận, sớm biết tối hôm qua ở trong xe ăn một chút rồi hẳn chạy trốn có phải tốt hơn không.

Âu Dương Vũ ngẩng đầu nhìn xem dần dần ngầm hạ đến sắc trời, nghĩ nghĩ, liền hướng đoàn xe lâm thời dựng tiểu phòng bếp đi đến. Tiểu tại phòng bếp mặt bất đổng cho bên ngoài nặng nề, truyền đến xào rau thanh, thiết thái thanh, có vẻ có chút náo nhiệt.

Âu Dương Vũ liền ngửi thấy mùi đồ ăn, càng cảm thấy bụng kêu dữ dội hơn. Nàng nhìn thấy một vị nữ tử đang nhặt rau gần đó đang ôm trong tay một giỏ qua quả trên đầu, bộ dáng thoạt nhìn trông vô cùng thân thiện, Âu Dương Vũ đi ra phía trước, cười khẽ, tăng hắn cổ họng nói: "Tỷ tỷ kia ơi, có cần đệ giúp gì không?"

Cô gái kia nghe vậy ngẩng đầu, đánh giá Âu Dương Vũ – lúc này đang là gã sai vặt trước mặt, bộ dáng khoảng tầm mười sáu, mười bảy tuổi, thoạt nhìn trông rất thanh tú, đôi mắt đơn thuần như nai tơ. Nàng nhìn thoáng qua, liền không tránh khỏi mặt mình có chút đỏ ửng, lên tiếng nói: "Cậu bé này trông rất lạ mắt, chắc là tùy tùng trong đoàn trước ở Đông Tấn quốc, phải không? Xin lỗi em, công việc này chỉ phân công mỗi cho tỷ là thôi, nếu như em muốn giúp việc thì hãy đến chỗ khu bếp kia thử xem, sẽ có vài công việc cần đến em!"

Nói xong đã thấy Âu Dương Vũ nhìn chằm chằm vào chính mình trong tay một bên điểm tâm, liền bưng lên điểm tâm, đưa cho Âu Dương Vũ, cười nói: "Chắc em đói bụng rồi, hay là ăn tạm điểm tâm này đi." Nói xong sắc mặt chợt ửng đỏ.

Âu Dương Vũ nhận lấy điểm tâm từ tay vị tiểu cô nương, cảm thấy rất là cảm kích, nhìn về phía nữ tử sáng sủa cười: "Cảm ơn tỷ!" Nàng chỉ cảm thấy khuôn mặt của cô gái đó càng ngày càng đỏ.

Sau khi Âu Dương Vũ cảm ơn xong thì đứng qua một bên thưởng thức bữa điểm tâm nhẹ, ăn xong mới cảm thấy bụng dễ chịu đi hẳn. Nhớ tới lời cô gái kia vừa nói có thể kiếm được công việc gì đó từ phía đầu bếp, liền nhìn xung quanh một vòng, một lát sau đi về phía khu bếp.Càng đi tới gần đầu bếp, mùi hương của thức ăn lan tỏa ra càng đậm, Âu Dương Vũ nhịn không được nuốt nước miếng ừng ực, đi lại gần tên đầu bếp bên cạnh, cười cười thân thiện nói: "Sư phó, ông có cần cháu giúp không?"

Đầu bếp nhìn Âu Dương Vũ, hình như người này không phải là người của Đông Tấn quốc mình, chắc là người của Tây Lăng. Hắn nhìn thấy dáng người gầy gò ốm yếu của thằng nhóc trước mắt, không khỏi nổi lòng thương tiếc, nghĩ nghĩ mới nói: "Thế giúp ông xem lửa bên kia thế nào đi!"

Âu Dương Vũ vâng vâng dạ dạ, ước chừng một chút liền từ từ thêm lửa. May mắn cho nàng rằng trong đám tùy tùy này vừa có cả người Đông Tấn quốc vừa có cả người của Tây Lăng quốc cho nên không ai biết ai là ai. Hơn nữa nàng vốn là Ngũ tiểu thư của phủ thừa tướng, lại là tân nương cao quý của Dạ Trọng Hoa nữa, ai lại có thể tin rằng người ngồi đang nhóm lửa như thế này là nàng cơ chứ. Đang miên man nghĩ, thì nghe thấy đầu bếp kêu mình, nàng vừa đứng dậy thì nhìn thấy đầu bếp đem ra một đĩa đựng thức ăn đưa cho Âu Dương Vũ nói: "Đói bụng phải không? Hôm nay tâm tình của Dạ Nhị hoàng tử không tốt, không có mệnh lệnh của ngài, mọi người ai cũng không dám ăn cơm, trước hết cứ ăn tạm đĩa cơm này cho đầy bụng. Đây chính là món ăn truyền thống của Đông Tấn quốc, con nếm thử đi."

Âu Dương Vũ cầm lấy chiếc đũa, gắp một miếng bỏ vào trong miệng nhai sau đó liền nhìn tên đầu bếp cười nói: "Ừ, ngon thật, cảm ơn, sư phó."

Đầu bếp thấy hắn thích đồ ăn của mình đem đến, trong lòng cũng dâng lên niềm vui nho nhỏ, vui vẻ khoanh tay lại cười to.

Âu Dương Vũ cầm chừng ở phòng bếp gần nửa canh giờ, ăn uống đã no đủ sau đó mới từ từ chậm rì ra khỏi phòng bếp. Vừa mới trở lại đoàn xe, thì nhìn thấy Vân Thương đã mang theo người trở về báo tin. Âu Dương Vũ nhanh chóng ẩn nấp vào đám người bên trong, thấy Vân Thương phóng ngựa đứng trước mặt Dạ Trọng Hoa, rất nhanh xuống ngựa, nhìn Dạ Trọng Hoa báo cáo: "Trên đường trở về đều đã tìm qua nhưng tất cả đều không thấy, tôi cũng đã phái người trở về tướng phủ hỏi thăm tình hình nhưng cũng vẫn chưa có tin tức gì."

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy sắc mặt của Vân Thương cũng đã hiểu được, ánh mắt chợt co rút lại. Cả một màu đỏ giá y trước mắt đỏ rực rọn ngợp trước mặt, quất từng cơn giá buốt vào tim hắn. Chỉ mới đi khỏi đây mới một ngày, cách Đông Tấn cũng không có xa lắm, Vân Thương lại mất một khoảng thời gian dài như vậy,truy tìm đến từng ngóc ngách như vậy cũng không thể tìm ra. Nếu như vậy, chỉ còn một nơi.....

Dạ Trọng Hoa lúc bấy giờ không thể bình tĩnh được nữa, luồng khí nguy hiểm bao phủ cả người hắn, bờ môi khẽ mấp máy, ra lệnh rành mạch từng chữ: "Lập tức phong tỏa đoàn xe, kiểm tra số lượng người ở đây, kẻ nào cũng không được phép rời đi!"

Âu Dương Vũ nghe lệnh của Dạ Trong Hoa truyền đi ở phía trước, ngay lập tức liền biến sắc, thân thể đột nhiên cứng đờ, khóe môi cũng hung hăng co rúm lại, quả nhiên Dạ Trọng Hoa, anh thật thông minh, nhanh như vậy đã nghĩ tới khả năng này.

Nếu bây giờ nàng mà bị bắt, chắc chắn hắn sẽ hành hạ nàng đến chết đi sống lại mất thôi. Âu Dương Vũ bỗng nhiên thấy xe ngựa được tập trung lại một chỗ, trong đầu một ý nghĩ chợt lóe lên, lắc mình đi qua đó.Dạ Trọng Hoa gọi hết tất cả mọi người ở đây tập trung lại kiểm tra, số lượng người trong đoàn thực ra cũng không có nhiều lắm, vì thế nên hắn lại ra lệnh cho từng người kiểm tra kĩ đến từng chiếc xe ngựa, cho đến chiếc cuối cùng cũng không có manh mối gì. Dạ Trọng Hoa dường như lúc này đã mất hết sự kiên nhẫn, nghiêm nghị đứng xa chỗ những chiếc xe ngựa kia. Dưới ánh mặt trời, đồng tử của hắn chợt lóe lên một tia quỷ dị. Mái tóc của hắn tung bay trong gió cuồn cuộn như cơn thịnh nộ của hắn lúc này, khuôn mặt anh tú, tuấn lãng giờ đây đã đằng đằng sát khí, hắn nói với Vân Thương: "Ngươi thử đoán xem rốt cuộc nàng ấy đã đi đâu?"

Vân Thương sau khi chứng kiến cơn thịnh nộ của Dạ Trọng Hoa, cũng chỉ có thể cẩn thận nói: "Quả thực tâm tư của Âu Dương Vũ không ai có thể nắm bắt được."

Một gã thị vệ từ xa xa đã chạy tới: "Bẩm nhị hoàng tử, không có tin tức gì của vương phi ạ!"

"Ngu xuẩn!" Dạ Trọng Hoa trong ngực kịch liệt phập phồng, hắn dùng lực đá ngay bên ngực, sau đó liền tung một cước vào bên đùi trái của tên thị vệ. Tên hộ vệ lúc đó trong miệng phun ra một ngụm máu tươi. Hắn ôm lấy ngực của mình, vừa định mở miệng cầu xin tha thứ, cũng vừa đưa ánh mắt đầy sự yếu ớt nhìn chủ tử hắn.

Âu Dương Vũ vốn là đang nấp ở rất gần với Dạ Trọng Hoa và Vân Thương, nàng có thể nghe rõ giọng nói của họ phát ra, cũng có thể thấy rõ ràng hoa văn trên chiếc hài mà họ mang. Vốn nàng có chút khẩn trương, tim nàng bây giờ như trống đập trong ngực kêu bang bang phanh. Mà lúc này nàng đột nhiên bị một màn ngay trước mắt đập tới, trên mặt nàng dần dần trở nên trắng bệch!

Trong đầu nảy sinh ra hàng trăm ý nghĩ mông lung hoảng loạn, chẳng nhẽ nàng muốn bị hắn phát hiện sao?!

Thị vệ hét lên một tiếng, Âu Dương Vũ gắt gao nhắm chặt hai mắt lại. tên thị vệ chỉ còn biết để lại sau đó một tiếng kêu sợ hãi, còn chưa kịp hoàn hồn, lại cảm thấy mình lại bị nhận thêm một cước nữa.

Âu Dương Vũ chỉ thấy Vân Thương khẽ cúi đầu không dám mở miệng nói gì! Hộ vệ trên mặt đất xoay một vòng trên không sau đó rơi xuống đất, hắn chỉ cảm thấy khắp người đau đớn vô cùng. Sau đó hai mắt hắn chợt mở to tỏ vẻ ngạc nhiên, đưa tay chỉ về chỗ mà Âu Dương Vũ đang cố gắng cúi đầu xuống, không nói nên lời liền hôn mê bất tỉnh.

Vân Thương nhìn thấy tên thị vệ ngất đi sau một cước đá của chính mình, nhìn qua thấy vẻ mặt tái mét của Dạ Trọng Hoa, cảm thấy mệt mỏi thở dài: Ngươi đừng có trách ta a, nếu như ta không làm như vậy thì ngươi cũng sẽ bị tên Dạ Nhị này trút giận cho đến chết thôi a!

Dạ Trọng Hoa cảm thấy phiền phức nhìn tên hộ vệ hôn mê trước mắt, hừ lạnh một tiếng, liền phẩy tay hướng đoàn xe bỏ đi, Vân Thương ở phía sau sờ sờ cái mũi, phân phó hạ nhân đem tên hộ vệ kia mang đi, sau đó cũng theo Dạ Trọng Hoa rời đi.

Âu Dương Vũ sau khi đã thấy bọn họ đi xa, mới phát hiện ra vừa rồi toàn thân mình các tế bào dường như bị đóng băng toàn bộ, dây thần kinh căng lên đến cực điểm. Bây giờ bọn họ đi rồi, nàng lúc này cảm thấy toàn thân lập tức thở phào nhẹ nhõm. Nàng thoải mái giơ hai tay lên, vỗ ngực một cái, thở một hơi dài: "Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!"Nói xong nghiêng người lặng lẽ đi ra ngoài.

Trải qua một ngày căng thẳng, sắc trời cũng nhanh chóng buông xuống.

Dạ Trọng Hoa ngồi một mình ở bên trong xe, nghĩ rằng Âu Dương Vũ cứ như vậy không coi mình ra gì, không quan tâm đến suy nghĩ của hắn lại càng khiến hắn thêm phẫn uất, nâng tay tung một chưởng mạnh vào vách xe ngựa, xe ngựa ngay lập tức vang lên tiếng vỡ vụn. Hộ vệ bên ngoài xe nhìn thấy tình cảnh trước mắt trong lòng cảm thấy kinh hoảng, chỉ lặng lẽ cúi đầu cho qua một bên, không dám tiến lên.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy đám hộ vệ trước mắt, bỗng nhiên nhớ tới hôm nay sau khi bị Vân thương đá một cước, tên hộ vệ kia trước khi té xỉu là những hành động vô cùng kì quái.

Vừa lúc thấy Vân Thương bước vào xem tình hình hắn liền lên tiếng tra hỏi: "Tên thị vệ bị đánh hôm nay đang ở đâu?"

Vân Thương nhất tưởng, nói: "Cái tên bị đánh đến hôn mê bất tỉnh kia á? Hắn đang nghỉ ngơi ở ngoài lều."

Dạ Trọng Hoa thiếu kiên nhẫn nói: "Phái người gọi hắn tới đây."

Không bao lâu sau, có người lập tức dẫn tên thị vệ đến, nhìn hắn đi đứng không được bình thường thoải mái cho lắm. Đương nhiên thôi, bị Dạ Trọng Hoa làm một cước ngay đùi kia cơ mà. Hộ vệ liền đi tới trước mặt Dạ Trọng Hoa, quỳ rạp xuống đất.

Dạ Trọng Hoa lạnh tanh nhìn hắn một cái: "Trước khi ngươi hôn mê có làm những hành động kì lạ, ngươi nhìn thấy gì?"

Hộ vệ thấy Dạ Trọng Hoa hỏi mình, liền nhanh chóng trả lời: "Hôm nay ngã trên mặt đất, trước lúc hôn mê tiểu nhân nhìn thấy dưới xe có người đang ẩn nấp trong đó, bộ dáng trông rất giống vương phi, vừa định lên tiếng, thì..." Nói xong hắn nhìn vào mắt của Vân Thương, chỉ thấy đối phương sờ sờ cái mũi, vẻ mặt vô tội, tiếp tục nói: "thì ngất đi ạ."

Dạ Trọng Hoa nghe vậy vội vàng đi đến chiếc xe ngựa cuối cùng ở đằng xa kia, cầm lấy cây đuốc trên tay thị vệ bên cạnh đưa nhanh xuống phía dưới gầm xe xem xét, đã thấy dưới gầm xe trống rỗng, cũng không có người nấp ở đây. Hắn lập tức đứng dậy, đi đến xe ngựa bên cạnh, mở cửa xe ra, bên trong cũng không có người. Dạ Trọng Hoa thất vọng vô cùng, một tay bắt vách tường trống rỗng của xe ngựa, sau đó liền dùng sức mà đập nát nó, giận dữ đem cây đuốc ném đi, trên mặt hắn lúc này lúc ẩn lúc hiện theo ngọn đuốc trước mặt trông giống như Diêm Đế dưới địa ngục, tâm tình lúc này của hắn khó ai có thể dò được, âm thanh lạnh lùng nói: "Lại chậm một bước!"

Ha! Vương phi của hắn! Nàng so với hồ ly còn giảo trá hơn nhiều, so với cá chạch còn trơn trượt hơn nhiều, hắn thật sự đã được mở rộng tầm mắt.

Nói xong liền giương đôi mắt phẫn hận trừng mắt nhìn Vân Thương, ánh mắt kia cứ như hận không thể bổ tới đào lỗ trên người Vân Thương kia ra thành nhiều lỗ kia.

Vân Thương tự biết mình sai, liền quay đầu đi không dám nhìn hắn cũng không dám nói gì.

Nhưng vào lúc này, hắn lại vừa đúng lúc thấy một tên hộ vệ cứ ấp a ấp úng muốn nói gì nhưng lại thôi, mới nhớ ra hôm nay vì mãi tìm kiếm vị vương phi xảo quyệt này nên vẫn chưa xem xét rõ tình hình trong đoàn tùy tùng, liền chủ động hỏi người nọ: "Có chuyện gì?" Người nọ thấy Vân Thương chủ động hỏi, vội vàng đáp: "Khởi bẩm đại nhân, hôm nay đoàn xe của chúng bị thiếu mất một con ngựa, vừa nãy có người thấy có ai đó đã cưỡi con ngựa đó đi về phía bên kia!" Nói xong hắn chỉ nơi đó cách không xa khu rừng rậm kia là bao.

Vân Thương lập tức hỏi: "Bao lâu rồi?"

"Ước chừng đã được một canh giờ."

Còn chưa kịp đợi Vân Thương đến bẩm báo, Dạ Trọng Hoa đã nhanh chóng vọt tới đoạt lấy ngựa của một gã hộ vệ trước mặt, phi thân lên ngựa, rất nhanh hướng về phía rừng rậm mà vọt đi, Vân Thương ở phía sau thấy thế vội hét to lên: "Dạ Nhị, ngươi đợi ta với!"

Hai người kia đúng là trời sinh một cặp mà: nàng muốn tung cánh hắn sẽ là người bẻ gãy đôi cánh kia.

Âu Dương Vũ chậm rãi cưỡi ngựa đi vào trong khu rừng rậm rạp, cũng không phải nàng không muốn đi nhanh, nàng biết chắc chắn không bao lâu nữa Dạ Trọng Hoa sẽ phát hiện ra nàng trốn thoát bằng ngựa thế này cũng khẳng định sẽ nhanh chóng đuổi theo.

Chỉ có điều ban nãy thúc ngựa chạy như điên, Âu Dương Vũ mới phát hiện ra một điều, nàng vẫn mãi không thể thoát khỏi được khu rừng bí ẩn này. Âu Dương Vũ càng đi sâu vào càng cảm thấy khu rừng rậm này rất là quái dị, giống như là mê cung không thể tìm ra lối thoát. Nếu như cái không gian kia của nàng không phải bị hỏng thì nàng đã dùng đến chiếc la bàn, lúc đó mọi chuyện cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều a.

Nhưng lúc này đây, nàng bị lạc đường, vì thế nên nàng cùng ngựa dừng lại, ngồi xuống gốc cây gần đó từ từ suy nghĩ tìm cách thoát ra khỏi nơi quỷ quái này.

Vốn là đang chìm đắm trong suy nghĩ, Âu Dương Vũ chợt im lặng lắng nghe tiếng động xung quanh. Trải qua nhiều năm huấn luyện trong đội đặc công, theo bản năng nàng nhanh chóng đứng lên, nàng chậm rãi nhìn kỹ lưỡng bốn phía xung quanh, chợt phát hiện xung quanh chỉ toàn một màu đen, nàng căng thẳng nhíu mày, khẽ cắn môi, ánh mắt đã nhìn không thấy gì phía trước vậy nàng cố gắng ngưng thở tập trung thính lực vào lỗ tai đi.

Âu Dương Vũ lẳng lặng lắng nghe âm thanh bốn phía, cả người vẫn không nhúc nhích, đề phòng quan sát bốn phía.

Mây đen từ từ xua tan đi để lộ ra vầng trăng sáng tỏ trên bầu trời, ngay khi ánh trăng chiếu sáng lên khu rừng rậm kia. Lập tức, Âu Dương Vũ liền nghe thấy âm thanh sắc bén của tiếng gió rít qua tai nàng, nàng trợn mắt lên nhận ra ngay lập tức tình hình lúc này, liền thấy có một tên hắc y nhân cầm thanh kiếm bay đến đâm về hướng nàng đang đứng.

Ngay khi thanh kiếm cách khuôn mặt của mình chỉ còn mấy centimet,Âu Dương Vũ thân thủ rất nhanh thuận thế ngã trên lưng ngựa, nhấc chân hướng về phía ngực tên hắc y nhân đó đạp hắn một cước. Ngay lúc đó tên hắc y nhân có chút ngỡ ngàng, hắn không tưởng tượng được nàng lại đương nhiên có võ công, nhất thời chưa kịp chuẩn bị nên bị dính phải đòn tấn công bất ngờ từ nàng. Không đợi Âu Dương Vũ đứng dậy, tên hắc y nhân nhanh chóng xoay người bay tới. Âu Dương Vũ cũng chỉ có thể nghiêng người né tránh liền rơi xuống đất, sau đó nhanh chóng đứng lên, né một kiếm vừa xẹt qua khuôn mặt của nàng, một tay nàng nhanh chóng đánh bổ trên gáy tên hắc y nhân, hắc y nhân không kịp hét lên ngã xuống đất.

Âu Dương Vũ rất nhanh lui lại mấy bước, nương theo ánh sáng của ánh trăng, nàng rõ ràng phát hiện có rất nhiều tên hắc y nhân, đông nghìn nghịt, hẳn có thể ước chừng lên đến mấy chục tên chứ không ít. Âu Dương Vũ ban đầu có chút kinh hãi, tuy rằng đã dự tính trước rằng không phải chỉ có một tên hắc y nhân này muốn đến ám sát nàng, nhưng nàng cũng không ngờ rằng lại có nhiều người đến như vậy. Không biết là ai lại hận nàng đến như vậy, phái

ra đám sát thủ theo nàng đến tận nơi này để giết nàng. Trên mặt Âu Dương Vũ tràn ngập thần sắc chết chóc, ánh mắt tràn ngập sự sắc bén mà lạnh buốt như băng. Theo kinh nghiệm lâu năm của nàng cho hay, nàng tiến cũng không được mà lui cũng không xong, nàng lại càng không thể luống cuống được, hôm nay mặc kệ có trốn thoát khỏi tay Dạ Trọng Hoa được hay không thì cũng phải chiến đấu trận chiến sống còn này mới được.

Tên hắc y nhân thấy sắc thái bình tĩnh của Âu Dương Vũ, trên người tản ra một loại sát khí sắc bén khiến cho người ta gần như bị uy hiếp không thể nhúc nhích được, hắn có chút chậm chạp không dám tiến lên.

Một lát sau, tên cầm đầu trong đám hắc y nhân nhìn mọi người nháy mắt ra hiệu tiến lên, cùng nhau rút kiếm, hướng về phía Âu Dương Vũ ùa lên.

Âu Dương Vũ lạnh lùng cười, vừa định liều mạng một trận chiến, bên tai chợt vang lên một thanh âm: "Kẻ nào dám làm động đến vương phi của bổn vương!"

[Mẹ ơi...Ẻm xuất hiện rồi.....mừng muốn chót....thế mới nói Cô à Cô có phúc mà chạ biết hưởng hết tron hết trọi a...Ngừ ta bất chấp tánh mạng tới rồi kìa!!! ^^]

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ta đáng sao?!

Âm thanh lạnh như băng nhanh chóng truyền đến tai Âu Dương Vũ. Phải! Nàng nghe không sót một câu nào của hắn, người vừa quát lên câu đó chính là người đàn ông mà nàng vô cùng chán ghét, chính là người đàn ông mà nàng phải dày công tìm đủ mọi cách để thoát khỏi cái lồng mà hắn tạo ra cho nàng. Giờ phút khi dây thần kinh căng ra như dây chằng, nghe được âm thanh lạnh lùng quen thuộc của hắn thì bỗng nhiên tâm tình dần buông lỏng. Trong lòng nàng đang dâng trào một cảm giác khó tả, nói sao đây....cảm giác như chỉ cần có Dạ Trọng Hoa ở đây nàng sẽ không còn cảm giác sợ hãi nữa.

Âu Dương Vũ thấy hình bóng của hắn càng lại gần trước mắt mình, mái tóc đen nhánh dưới ánh trăng đêm tối âm u quỷ dị kia tung bay trông thật cuồng loạn phi vũ, hắn khẽ nhếch môi trong đó mang theo hàm ý lạnh lùng,.

Hắn chống lại ánh mắt của nàng, bên môi khẽ mỉm cười, nhưng ngay lập tức nụ cười của hắn dần trở nên nồng đậm phẫn nộ. Hắn chỉ thản nhiên đưa mắt liếc nhìn nàng, sau đó nhanh chóng nhảy xuống ngựa, trường kiếm trên tay chợt lóe lên ánh hào quang sáng chói, ống tay áo tung bay. Chỉ ngay sau đó Âu Dương Vũ nhìn thấy hai tên áo đen còn chưa kịp hét lên đã ngã xuống đất, máu từ vết thương trào ra trông thật bi thảm.

Dạ Trọng Hoa nhanh chóng tới gần Âu Dương Vũ, đứng trước mặt nàng bảo vệ cho nàng sau đó nhét trường kiếm của mình vào tay nàng.

Hắn hờ hững không lên tiếng càng khiến cho Âu Dương Vũ cảm nhận được sát khí trên người hắn càng lúc càng nồng đậm.

Ngay lúc này Âu Dương Vũ không dám nhiều lời, chỉ có thể chủ động để giành lợi thế, hướng về phía tên áo đen kia vung kiếm lên một chiêu chí mạng.

Vì ở thế giới hiện đại đã được huấn luyện nghiêm ngặt cho nên lúc nàng vung kiếm lên cũng không có run rẩy hay lo sợ. Hơn nữa có Dạ Trọng Hoa ở bên cạnh nàng nên hai người đồng tâm hiệp lực chống lại những tên áo đen còn lại.

Chẳng biết có phải vì duyên phận gặp được Dạ Trọng Hoa trong tình cảnh nguy hiểm này, rồi cái cách hắn sẵn sàng tìm mọi cách để bảo vệ nàng hay là vì nguyên cớ nào đó tác động, Âu Dương Vũ đột nhiên cảm thấy bản thân mình tràn đầy sức lực, xuống tay với một tốc độ vừa thâm vừa chuẩn.

Hai người, kẻ tiến người lui, khiến tận sâu trong đáy lòng của cả hai như xuất hiện một cảm giác tâm linh tương thông vui buồn khó tả.

Không biết khi nào nàng cảm thấy bên cạnh mình trở nên trống trải lạ thường, thì ra là trong lúc mải đánh nhau nàng dường như bị đẩy gần ngay sát chỗ vách núi đen gần đó.

Âu Dương Vũ không để ý tên áo đen nào đó cầm thanh kiếm lập tức bổ nhào về phía nàng mà đâm tới. Bên phải, cả bên trái nàng cũng có vài tên nhào về phía nàng, Âu Dương Vũ có kịp đề phòng cũng đã quá muộn. Dạ Trọng Hoa nhìn thấy Âu Dương Vũ gặp nguy hiểm, liền thất thần đứng tại chỗ. Tên áo đen kia nhân thời cơ đâm một kiếm vào bụng Dạ Trọng Hoa. Dạ Trọng Hoa khẽ rên đau đớn, nhưng ngay lập tức phục hồi tinh thần vung một kiếm kết liễu tên áo đen đó, rồi tự mình nhanh chóng phi thân đến ôm lấy Âu Dương Vũ. Sau đó cả hai ngã nhào sang một bên, thoát khỏi mũi kiếm của tên áo đen trong tức khắc. Nhưng vì hắn ngã không giữ được đà cho nên cả hai cùng rơi xuống vách núi.Vài tên áo đen còn lại nhanh chóng chạy tới vách núi đen sâu không đáy kia kiểm tra tình hình, nhìn thấy vách núi đen sâu thăm thẳm tối mực, trong mắt bọn họ hiện lên một tia hài lòng. Một lát sau, một tên áo đen lên tiếng: "Rút lui!" Nói xong vài tên áo đen khác lập tức biến mất ở khu rừng rậm.

Âu Dương Vũ bị Dạ Trọng Hoa ôm chặt trong lòng ở trên không rơi xuống, nằm trọn trong lòng hắn, chóp mũi nàng có thể ngửi được rõ mùi hương hoa quỳnh thanh nhã đặc trưng trên người hắn, còn có thêm mùi tanh của máu. Dưới ánh trăng u tối đêm nay, hai mắt hắn nhắm nghiền lại, có vẻ như đang kiên cường vật lộn với sự đau đớn. Vì hắn càng ngày càng mất máu nên gương mặt hắn trở nên tái nhợt rồi dần dần trắng bệch.

Âu Dương Vũ nhìn kĩ khuôn mặt hắn, nhớ đến khoảnh khắc lúc hắn không kịp quan tâm đến vết thương trên người, không một chút do dự chạy đến bên cạnh nàng mạnh mẽ giữ lấy nàng trong lồng ngực mình rồi từ từ ngã xuống vách núi, đã thế lại còn nghe được âm thanh vừa kiên định vừa bá đạo của

hắn: "Có ta đây, đừng sợ."

Ánh mắt Âu Dương Vũ trở nên khó hiểu, có chút xót xa, nàng khẽ đưa tay xoa nhẹ lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Dạ Trọng Hoa, nhẹ giọng nói: " Đồ ngốc, vì sao phải tốt với ta như vậy hả?"

Cũng không ngờ ngay khi vừa nói xong câu đó, Dạ Trọng Hoa lại đột nhiên mở hai mắt, khó khăn cười lên tiếng: "Bởi vì nàng là người phụ nữ của ta!"

Cả trái tim Âu Dương Vũ nháy mắt bị cái gì đó lấp đầy, tràn đầy sự ấm áp, cảm thấy lúc này vô cùng hạnh phúc.

Chỉ có điều bây giờ nàng với hắn lại đang rơi xuống vách núi đen, Âu Dương Vũ không thể nghĩ ra cách để cứu vãn tình hình ngàn cân treo sợi tóc thế này, chỉ thầm hy vọng kỳ tích xảy ra.

Âu Dương Vũ thầm mắng: Tiểu Kỳ Lân ơi là Tiểu Kỳ Lân, ngươi đưa ta đến thế giới này rồi cứ như thế chưa kịp lên cấp cho ngươi thì phải chết tại đây sao?

Đúng lúc này, Âu Dương Vũ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng ngáp dài, sau đó là âm thanh của Tiểu Kỳ Lân: "Gì? Chủ nhân, ngươi đùa ta chắc?"

Âu Dương Vũ biết được Tiểu Kỳ Lân đã tỉnh, trong lòng nhất thời vô cùng vui sướng, trong lòng thầm nói với Tiểu Kỳ Lân: "Tiểu Kỳ Lân, mau nhanh lên, ta và Dạ Trọng Hoa đang rơi xuống vách núi đen! Nhanh đến cứu!"

Chỉ thấy Tiểu Kỳ Lân một chút cũng không có biểu hiện vẻ kích động, nó dùng móng vuốt gãi gãi mặt, sau đó mới nói: "Không có việc gì, có Tiểu Kỳ Lân ta thì dù chuyện có trên trời hay dưới đất ta cũng có thể nhắm mắt giải quyết được!"

Âu Dương Vũ nhìn điệu bộ thảnh thơi, thản nhiên kiêu ngạo của nó, trong người lập tức cảm thấy khó chịu, nhịn không được rống lên một tiếng: "Nhanh một chút cho ta!"

Tiểu Kỳ Lân nhất thời lui sang một bên, trong miệng than thở nói: "Được rồi,được rồi!" Nói xong nó dùng sức mở ra một không gian, bên trong từ từ xuất hiện ra một vòng ánh sáng nhỏ, vòng ánh sáng ấy càng lúc càng lớn thậm chí lớn bằng cả tùy thân không gian của nàng từ từ bao bọc lấy Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa cho đến khi đã hai người hoàn toàn được bao phủ trong chiếc vòng ánh sáng ấy.Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa theo quán tính rơi xuống, vòng ánh sáng đó từ từ chậm rãi bay xuống, một lúc sau hai người đáp xuống vách núi đá một cách an toàn.

Sau khi đã đứng vững trên mặt đất, vòng ánh sáng ấy cũng tự động thu nhỏ lại, Tiểu Kì Lân thấy thế cũng ngay lập tức há miệng nuốt trở về.

Âu Dương Vũ dìu Dạ Trọng Hoa cùng đứng vững, cúi đầu nhìn Dạ Trọng Hoa, thấy gương mặt hắn tái nhợt hẳn đi, mặt trắng như tờ không còn chút sự sống đang hôn mê bất tỉnh.

Âu Dương Vũ vội vàng xem xét miệng vết thương hắn, miệng vết thương ngay chính giữa bụng. Bọn chúng ra chiêu cũng thật hiểm độc. Âu Dương Vũ thầm than: cũng may mắn là vết thương không ở vị trí chí mạng. Nhưng tại sao miệng vết thương kia vẫn không ngừng khép lại, máu vẫn cứ tràn ra, hơn nữa máu còn biến thành màu đen. Ánh mắt chợt lạnh lùng,....Nguy rồi,..kiếm..có độc.

Màu đen của máu cứ như vậy mà tuôn ra từ miệng vết thương, thoạt nhìn thật khiến cho người ta sợ hãi. Cơ thể Dạ Trọng Hoa trở nên nóng rực, trên trán của hắn đổ mồ hôi ngày càng nhiều, thấm đẫm cả gương mặt hắn, nhưng một lúc lâu sau cơ thể hắn đột nhiên trở nên lạnh như băng, hắn vì lạnh mà run lên, rồi bỗng nhiên vô thức ôm chặt lấy Âu Dương Vũ, hai cánh tay dùng lực dường như muốn nhập cả nàng vào trong người hắn.

Rốt cuộc là kẻ nào lại đến ám sát nàng, ra tay ngoan độc đến mức này, còn liên lụy đến Dạ Trọng Hoa, trong mắt Âu Dương Vũ lóe lên một tia tàn nhẫn, bên môi mím chặt biểu cảm đầy nguy hiểm và vô cùng giận dữ.

"Chủ nhân, đừng có ngẩn người nữa, nhanh chóng xử lý miệng vết thương cho hắn đi!" Tiểu Kỳ Lân thấy Âu Dương Vũ đang đắm chìm trong suy nghĩ liền lên tiếng nhắc nhở "Hắn sắp chết đến nơi rồi kìa!"

"Hắn tuyệt đối sẽ không chết!" Âu Dương Vũ thoát khỏi dòng suy nghĩ, định thần lại rồi nhanh chóng đi vào tùy thân không gian.

Lâu lắm rồi nàng không có đi vào không gian, chỉ thấy trong không gian trước mặt lúc này so với lúc trước đã có chút thay đổi, từng đàn cá khổng lồ thảnh thơi chơi đùa trong ao sông, trên núi lúc này đã có thêm nhiều loài động vật, cây nàng lúc trước gieo trồng giờ đã đâm chồi nảy lộc.

Tiểu Kỳ Lân thấy Âu Dương Vũ tiến vào, cả người nhảy dựng lên, nhanh chóng nhảy bổ vào lòng Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ vững vàng tiếp được Tiểu Kỳ Lân, coi bộ dáng Tiểu Kỳ Lân so với lúc trước cũng có chút khác biệt, hình như đã lớn lên một chút, bộ lông của nó cũng càng thêm mềm mại, đôi mắt đen đen nho nhỏ ấy thì tỏa sáng lấp lánh khẽ chớp động.

"Chủ nhân, đã lâu không gặp, chủ nhân có nhớ ta nhiều không?!" Âu Dương Vũ nhìn thấy Tiểu Kỳ Lân trong lòng mình đang phô bày ra một bộ dáng nũng nịu, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, vẻ lo lắng cũng trút bớt đi không ít. Nhớ tới Dạ Trọng Hoa bên ngoài vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, nàng gấp gáp đi đến kho dược liệu, lấy mấy cái hòm thuốc đến, sau đó đảo mắt nhìn thấy vài hộp thuốc lạ, trong lòng đang nghi hoặc thì Tiểu Kỳ Lân đã chạy đến nhanh nhảu cầm lấy một trong số hộp thuốc đó, vẻ mặt kiêu ngạo khoe khoang: "Chủ nhân, còn nhớ lần trước ta đã hấp thu rất nhiều thuốc quý ở Tôn phủ không? Là ta đã luyện chúng thành các loại thuốc thế này, ngươi xem, đây đều là thuốc bổ cả đấy, này là thuốc tráng dương, này là thuốc giải độc..."Nghe nó thao thao bất tuyệt giới thiệu, Âu Dương Vũ đang chuẩn bị khen ngợi thì nghe được hai chữ tráng dương, mặt nàng trở nên đen lại. Thế nhưng đột nhiên ngay tại thời điểm nghe thấy được hai chữ giải độc, ánh mắt chợt sáng ngời, lên tiếng ngắt lời nói: "Giải độc? Thuốc giải độc gì?"

Tiểu Kỳ Lân kiêu ngạo, vỗ vỗ bộ ngực lên tiếng: "Ta.. cực phẩm Ngọc Kỳ Lân không có loại độc nào làm khó được Ta cả!"

Âu Dương Vũ cười ra tiếng, vốn trong lòng mãi lo lắng độc trong người Dạ Trọng Hoa không có biện pháp cứu chữa, còn cần nghiên cứu chế tạo nhưng không ngờ đúng lúc lại gặp may thế này. Âu Dương Vũ tiến lên cầm lấy hộp thuốc cùng với vài bình sứ nhỏ rồi xoay người định rời đi thì đột nhiên một bên chân bị kéo lại, cúi đầu mới nhận ra Tiểu Kỳ Lân đang dùng miệng cắn lấy gấu váy, trong lòng không khỏi nghi hoặc hỏi: "Làm gì thế?"

Tiểu Kỳ Lân bày ra bộ mặt đáng thương day day gấu váy, ánh mắt long lánh mở miệng nói: "Chủ nhân, người không khen ngợi ta một tiếng hay sao?"

Âu Dương Vũ cảm thấy buồn cười, liền ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu nó: "Vâng, Tiểu Kỳ Lân rất giỏi!" Dừng lại một chút sau đó hừ một tiếng: "Ta còn chưa tra khảo người vì sao hôn mê lâu đến như vậy đâu?"

Nghe được câu hăm dọa của chủ nhân mình, nếu nói ban đầu Tiểu Kỳ Lân còn tỏ vẻ đắc ý thì chỉ vì câu hỏi đó mà lập tức cụp mặt xuống, Âu Dương Vũ rõ ràng nhận ra gương mặt có chút xấu hổ của tiểu Kỳ Lân.

Nàng vươn tay khẽ xoa đầu Tiểu Kỳ Lân, ra khỏi tùy thân không gian cười: "Đến giúp một tay đi!"

Âu Dương Vũ buông hòm thuốc ra, lấy thuốc giải trong hộp đưa cho Dạ Trọng Hoa uống.

Chỉ cầncó thể giải được độc trong người Dạ Trọng Hoa, thì chuyện xử lý vết thương của hắn không còn gì nghiêm trọng nữa. Âu Dương Vũ cởi bỏ bộ y phục của Trọng Hoa, không khỏi nhíu mày, lần trước nàng có khâu vết thương cho hắn,sẹo vẫn chưa kịp mờ đi thì bây giờ lại phải khâu thêm cho hắn một mũi nữa.

"Cầm đèn pin đến đây " Âu Dương Vũ mặc bộ đồ mổ sạch sẽ, lấy nước tiêu độc làm sạch miệng vết thương, cầm lấy cái nhíp nhìn miệng vết thương ra lệnh: "Kim, chỉ khâu..."

Tiểu Kỳ Lân dùng móng vuốt mập mạp nhỏ bé của mình đưa kim và chỉ khâu đến cho nàng, Âu Dương Vũ xoa nhẹ miệng vết thương của Dạ Trọng Hoa, xe chỉ luồn kim, động tác sạch sẽ lưu loát, Tiểu Kỳ Lân có bất ngờ há mồm trợn mắt, khó khăn nuốt từng ngụm nước miếng, lắp bắp nói: "Chủ nhân.... ngươi.... đừng nói với ta ngươi đang khâu miệng vết thương nha?"

"Ừ." Âu Dương Vũ lên tiếng, sau đó Tiểu Kỳ Lân giơ hai móng vuốt lên bịt kín mắt mình: "Máu me kinh quá đi."

Âu Dương Vũ không thèm đếm xỉa tới nó, nhanh chóng khâu đến mũi cuối cùng rồi cố định chỉ kết thúc quá trình.

Tiểu Kỳ Lân khẽ hé mắt nhìn, thấy Âu Dương Vũ cuối cùng cũng khâu xong miệng vết thương, cao hứng đưa hai móng lên vỗ đành đạch: "Chủ nhân, ngươi cứu sống hắn rồi, tay nghề của ngươi thật lợi hại, chủ nhân thật lợi hại..... thật là lợi hại.... thật là lợi hại a..."

Âu Dương Vũ khóe môi khẽ giật lên tiếng: "Tiểu Kỳ Lân, ngươi ồn chết đi được!"

Âu Dương Vũ sau khi băng bó miệng vết thương của hắn xong, cầm lấy dụng cụ khâu đi ra ngoài. Trong lòng thầm than: tuyệt đối không thể không tránh khỏi việc hắn dễ dàng sẽ bị cảm mạo vì thời tiết khắc nghiệt ở đây, tuy sức lực của hắn rất tốt, nhưng với vết thương trên người sẽ khiến cơ thể suy yếu đi, ở một nơi âm u không lấy một chỗ lý tưởng để dưỡng thương thì vết thương của hắn sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Sau khi hoàn thành việc khâu vết thương cho Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng lấy tấm thảm dày từ trong không gian đắp lên người hắn, điều chỉnh tư thế thoải mái cho hắn để hắn ngủ được an giấc. Hắn tìm mình lâu như vậy, còn không quan tâm hiểm nguy chạy đến cứu mình, giờ lại thêm việc hắn bị thương. Hắn là tên ngốc mà. Âu Dương Vũ ôm lấy đầu gối ngồi co rúm lại ngồi bên cạnh hắn, lẳng lặng nhìn sắc mặt tuyệt đẹp đang trắng bệch kia, nàng khẽ cắn chặt môi, một lát sau cười khinh ra tiếng: "Dạ Trọng Hoa, ngươi là đồ ngốc sao, ngươi vì ta mà làm những chuyện như vậy, đáng sao?"

"Ngươi đối xử tốt với ta như vậy, ta có nên làm vài điều gì đó để cảm ơn ngươi không?." Âu Dương Vũ thở dài một hơi, biểu tình vô cùng buồn rầu.

Dạ Trọng Hoa cũng không có đáp lại, hô hấp vẫn vững vàng, hắn vẫn như thế không chịu mở mắt ra, dù sao sắc mặt so với lúc trước cũng đã hồng hào hơn rất nhiều.

Âu Dương Vũ yên lòng, nhìn sắc trời. Dạ Trọng Hoa vẫn cứ như vậy không có dấu hiệu của việc tỉnh dậy, đôi mắt sắc bén của hắn vẫn cứ nhắm chặt lại, khuôn mặt tinh xảo tuy đã tái nhợt nhưng vẫn tuyệt mỹ đến rung động lòng người. Đúng rồi....Xảy ra biến cố như vậy đến bây giờ cả nàng và hắn đều chưa có chút gì bỏ vào bụng. Nàng đứng dậy đi vào tùy thân không gian, lấy một ít gia vị, một nửa con gà, lấy chút nấm tươi, táo đỏ cùng nhân sâm, sau đó trở ra để lại Tiểu Kỳ Lân vẫn đang ai oán nhìn nàng.

Bởi vì cha mẹ Âu Dương Vũ đã sớm không còn trên thế gian cho nên trong nhiều năm qua nàng tự mình chăm sóc bản thân rất tốt, tay nghề nấu ăn của nàng cũng không đến nỗi tệ. Vì Dạ Trọng Hoa còn mang thương thế trong người nên Âu Dương Vũ nghĩ nên nấu một chút gì đó cho hắn ăn để bồi bổ cơ thể. Nàng nấu cho hắn món cháo gà hầm nấm, dùng nửa miếng thịt gà đó hầm cùng với ít nấm tươi, sau đó bỏ thêm một chút táo đỏ cùng nhân sâm có tác dụng bổ máu, sẽ khiến cho vết thương của hắn mau lành hơn.

Đến khi Dạ Trọng Hoa mở mắt ra thì đập vào mắt hắn chính là thân ảnh của một người con gái, dáng người cô gái đó thon mảnh gầy gò ẩn ẩn hiện hiện trong làn khói mù mịt. Mái tóc dài đã được búi cao lên để lộ ra vùng cổ trắng nõn nà, vài sợi tóc bướng bỉnh khẽ vương qua vai nàng càng tôn lên dáng vẻ kiêu sa, thùy mị của nàng. Trên gương mặt không trang điểm lại trở nên tươi mát rung động lòng người.Hai tròng mắt trong như nước mùa thu, mang theo tia thản nhiên ôn nhu, tựa như có thể nhìn thấu hết thảy, mười ngón tay nhỏ nhắn khéo léo chuẩn bị vài thứ bề bộn xung quanh, bộ dáng trông linh hoạt, có vài phần không giống như thường ngày, cảm thấy có chút dịu dàng, có chút nghịch ngợm cùng đáng yêu.

Ánh sáng của mặt trời bao phủ người nàng khiến nàng trở nên rực rỡ, vạn phần chói ngợp. Dạ Trọng Hoa chỉ cảm thấy trong lòng có chút hương vị của sự dào dạt ấm áp.

Dạ Trọng Hoa đang tận hưởng cảm giác mới mẻ ấy thì đột nhiên nhớ ra điều gì, sắc mặt có chút trầm xuống lên tiếng hỏi: "Vì sao muốn chạy trốn?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Rừng cây ma quái

Âu Dương Vũ nghe vậy sửng sốt, buông những vật dụng trong tay, xoay người nhìn lại, nhìn hắn một cái, đạm mạc cười nói: "Ngươi tỉnh rồi sao?"

"Vì sao lại muốn trốn?" Dạ Trọng Hoa gằn ra từng chữ, hai tay của hắn nắm thành quyền, gân xanh nhất thời nổi lên, đôi mắt đẹp đen tuyền vì tức giận mà trở nên hung tàn.

Dạ Trọng Hoa nhìn trân trối vào khuôn mặt đang tươi cười của Âu Dương Vũ, nàng vẫn cứ trơ bộ mặt như vậy không một chút phản ứng nào khác. Hắn nâng tay vung một quyền lên, nhìn thấy bao cát nhỏ bên cạnh,hắn cố bám víu để ngồi dậy. Dạ Trọng Hoa giãy dụa đứng lên, bởi vì ảnh hưởng đến miệng vết thương, hắn chợt nhíu mày, trên mặt che giấu đi sự lo lắng nồng đậm, hắn cố chấp hỏi nàng: "Âu Dương Vũ, ta hỏi nàng, vì sao lại muốn chạy?"

Âu Dương Vũ thấy hắn như vậy liền nhớ đến hắn vẫn còn đang bị thương chưa khỏi, liền nhanh chóng tiến lên đỡ lấy. Nàng rõ ràng chưa từng thấy qua một Dạ Trọng Hoa với ánh mắt lạnh lùng hung dữ như vậy nhìn nàng, trên mặt chợt có điểm xấu hổ, cười ha ha hai tiếng.

Dạ Trọng Hoa dùng sức bắt lấy tay nàng, khí lực vô cùng mạnh mẽ, cơ hồ muốn bóp nát cổ tay nàng: "Chết tiệt, nàng còn dám lừa ta!"

Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ rút cổ tay ra trầm mặc không nói, phượng mâu khinh mị: "Cứ như vậy mà chán ghét ta?"

Dạ Trọng Hoa môi chợt tái nhợt bày ra nụ cười khổ sở, trong mắt mang theo một cảm giác vô cùng thất bại. Trong khoảng thời gian ngắn đó, nàng không dám nhìn thẳng vào hắn, nàng gục đầu xuống nhìn đôi chân trần của mình, nhớ tới những lời nói của hắn lúc này, cảm thấy lúc này rất muốn mở lòng với hắn, nói: "Ta không phải chán ghét ngươi, chỉ là không muốn gả cho ngươi thôi."

Âu Dương Vũ nói tới đây, một lần nữa ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt buồn bã có chút đau đớn của Dạ Trọng Hoa liền nói: "Ngươi có quan tâm đến suy nghĩ của ta không? Dạ Trọng Hoa. Ngươi luôn mồm nói muốn ta gả cho ngươi, làm vương phi của ngươi, ngươi từng bước từng bước một bức bách ta, ép buộc ta. Ta sở dĩ lên kiệu hoa cũng là vì bất đắc dĩ."

"Bất đắc dĩ? Hay cho câu bất đắc dĩ!" Dạ Trọng Hoa cúi đầu cười rộ lên, khuôn mặt không chê vào đâu được của hắn khẽ xuất hiện tia cười nhạo, hắn một lòng một dạ muốn thành thân với nàng, muốn nàng trở thành vương phi của riêng một mình hắn, thế nhưng nàng chỉ là bất đắc dĩ!

Hắn đưa ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm nàng, giống như muốn nhìn thấu tâm tư, thấu tận đáy lòng nàng giờ phút này đây nghĩ gì về hắn, nàng coi hắn là cái gì,. Đôi mắt hắn lạnh lẽo như băng trên đỉnh núi tuyết, tà khí trên người hắn phát ra nồng đậm, khuôn mặt đen lại.

Âu Dương Vũ cũng lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt hắn lên tiếng: "Đúng, trên đời này mọi nữ tử đều muốn gả cho ngươi, nhưng đối với ta thì không phải như thế. Tình cảm chân thành chính là thứ không thể nào dùng từ miễn cưỡng đặt lên trước từ tự nguyện được."

Hai bên thái dương của Dạ Trọng Hoa khẽ nhăn lại, mặt hắn đằng đằng sát khí, miệng vết thương cũng bởi vì kích động đã có chút rách ra, từ khi hắn sinh ra cho đến giờ chưa có ai dám cả gan nói với hắn như vậy cả!Tay của hắn nhanh chóng hướng về phía cổ trắng nõn nà của nàng, nàng lại linh hoạt né tránh khỏi bàn tay tà ác của hắn, tỏ vẻ quan tâm hắn căn dặn: "Ngươi phải cố gắng dưỡng sức, ta rất vất vả mới cứu ngươi toàn mạng như vậy, ngươi nên biết trân trọng!"

Dạ Trọng Hoa bạc môi đột nhiên tà mị giơ lên, hắn một phen để sát vào nàng, một cỗ cường hãn nhuệ khí mưa gió sắp đến bàn áp bách mà đến, hắn trên người phương thảo hơi thở mùi thơm ngào ngạt thanh u, hắn nhìn đến Âu Dương Vũ thật cẩn thận nhìn hắn miệng vết thương, muốn nói lại thôi bộ dáng, trên mặt tức giận thoáng chốc đều biến mất vô tung.

Dạ Trọng Hoa khinh thở dài một hơi: "Vũ nhi của bổn vương làm việc gì cũng tùy hứng như thế sao?."

Âu Dương Vũ ngẩn ra, đã thấy ánh mắt sáng rực của Dạ Trọng Hoa, khóe miệng cũng hiện lên ý cười, hắn vươn tay chậm rãi nắm lấy tay của Âu Dương Vũ mở miệng: "Rõ ràng là quan tâm đến ta, lo lắng cho ta thế nhưng lại luôn dùng ngữ khí lãnh đạm như vậy, tâm ta...đau."

Âu Dương Vũ chấn động nhìn hắn, trên nam nhân lãnh khốc trước mặt nàng là Dạ Trọng Hoa nàng từng biết hay sao, cư nhiên ở trước mặt nàng lại biểu lộ vẻ mặt giống như đang.....làm nũng nàng thế này!

[Toy đi chết đây....Dạ Huynh...quả đúng là người biết suy biết nghĩ nha....Hình tượng là gì...có xoi được không....]

"Dù sao thì ta cũng sẽ không gả cho ngươi, ngươi không cần phải nhiều lời. Ngươi đã cứu ta một lần, ta cũng cứu ngươi một lần, chờ sau khi hai chúng ta

thoát khỏi đây, từ nay về sau hai ta không ai nợ ai."

"Vũ nhi, nàng đúng là nữ nhân độc mồm. Chuyện như vậy mà ngươi dễ dàng phủi tay coi như chưa từng xảy ra sao?"

Âu Dương Vũ còn muốn nói cái gì đó, đã thấy Dạ Trọng Hoa không thoải mái nhíu mày. Hắn vẫn còn muốn cảnh cáo nàng thế nhưng, nếu nói nhiều như vậy sẽ liên lụy đến miệng vết thương, hắn cau mày ngồi xuống chỗ vừa nằm.

Gió nhẹ quất vào mặt, bầu không khí trong xanh của cây cỏ khiến cho lòng người trở nên nhẹ nhõm thoải mái.

Âu Dương Vũ hít một hơi thật sâu, đã thấy Dạ Trọng Hoa đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn nàng: "Vũ nhi, nàng thật sự muốn gì?"

Âu Dương Vũ không một chút suy tư trả lời: "Ta thích tự do tự tại, rời xa khỏi sự tranh đoạt giữa chốn hoàng cung."

Dạ Trọng Hoa nhìn nàng thật lâu, mặt mày trong lúc đó dẫn theo một tia mờ mịt, lập tức kéo kéo môi. Hắn nhìn về phía nàng vẫy vẫy tay, ý bảo Âu Dương Vũ đi lại về phía hắn. Âu Dương Vũ thấy hắn đột nhiên không nói lời nào, lại nghĩ đến chắc miệng vết thương hắn vẫn còn đau, cũng liền nghe hắn đi qua. Dạ Trọng Hoa nhân cơ hội đó cầm lấy tay nàng, thanh âm có vài phần phiêu miểu, lại là kiên định: "Ở lại bên cạnh ta ba tháng, nếu như sau ba tháng nàng vẫn không muốn gả cho bổn vương, bổn vương sẽ để nàng đi, như thế nào?"

Dạ Trọng Hoa lẳng lặng nhìn nàng, đôi mắt của hắn trong suốt như nước biển, bình lặng như tầng mây xanh thẳm trên trời xanh. Hắn cứ nhìn nàng bằng ánh mắt như vậy thì nàng có thể tìm được cho mình một lý do nào để cự tuyệt hắn được đây.Nói Dạ Trọng Hoa sinh ra là đã là yêu nghiệt quả là không sai mà, đúng là hắn rất xuất sắc, rất anh tú tài hoa, nàng không phải là không có tình cảm gì với hắn nhưng hắn cũng là một nam nhân nguy hiểm nếu như ở bên cạnh hắn ắt sẽ gặp không biết bao nhiêu là phiền toái.

Chỉ có ba tháng thôi mà, chịu đựng hết khoảng thời gian này nàng cuối cùng cũng sẽ được tự do.

Âu Dương Vũ cười nhẹ, lập tức đáp: "Được."

Nhìn Dạ Trọng Hoa trên mặt tươi cười, Âu Dương Vũ cũng cảm thấy đỏ mặt vội xoay người lại nhìn ra chỗ khác sau đó nhìn về phía nồi cháo nhỏ tiếng kêu lên: "Cháo ta nấu xong rồi"

Nàng nói xong liền đứng lên, đi đến nồi cháo múc cho hắn một bát sau đó đem đến trước mặt Dạ Trọng Hoa.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy bát cháo nóng trước mắt, chỉ cảm thấy bát cháo ấy vẫn còn nóng, lại nhíu mày nói: "Nóng."

Dạ Trọng Hoa tựa vào thân cây, mái tóc đen mượt của hắn xõa tự nhiên, hai tay hắn không có một chút ý định giơ ra để cầm lấy bát cháo, chỉ là vẫn chăm chú nhìn Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ đột nhiên cảm thấy này tên Dạ Trọng Hoa này sau khi bị thương thì lập tức lại có những hành động như một đứa trẻ vậy.

Nàng bất đắc dĩ chỉ có thể múc một ngụm cháo, đặt ở bên miệng thổi thổi, sau đó để ngay trước miệng Dạ Trọng Hoa, Dạ Trọng Hoa mỉm cười nuốt xuống, hí mắt cười: "Ngon."

"Ngươi không có tay sao?" Âu Dương Vũ nhìn Dạ Trọng Hoa, tức giận nói.

"Ta vì nàng mà bị thương đó, chăm sóc ta là chuyện đương nhiên." Lúc này mà tên Dạ Trọng Hoa này lại còn có thể đùa giỡn với nàng đúng là khiến cho người ta tức giận đến nghiến răng nghiến lợi mà, nhưng mà những điều hắn nói cũng đâu có sai.

Cho nên Âu Dương Vũ đành phải kiềm chế cơn tức của mình hầu hạ hắn đến nơi đến chốn!

Âu Dương Vũ ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, đem bát cháo múc một ngụm đút cho hắn. Ánh nắng mặt trời thản nhiên chiếu rọi lên người bọn họ, tạo ra một khung cảnh đầm ấm, bình yên. Âu Dương Vũ đút hắn ăn cháo, sau đó lại đút hắn uống canh gà.

Thấy hắn tựa vào thân cây thượng nghỉ ngơi, sau đó nàng lại tiếp tục đưa thuốc cho hắn.

Thuốc này nàng vất vả lắm mới nấu cho Dạ Trọng Hoa, thế nhưng hắn vừa nhìn thấy chén thuốc, đầu cũng lảng qua một bên lơ đãng nói: "Không uống!"

"Không phải chứ ta đã nấu thuốc này rất khổ sở đó a!" Âu Dương Vũ chán nản, nàng vì vết thương của hắn chưa khỏi, vất vả mấy giờ đồng hồ mới có thể nấu được một chén thuốc quý này cho hắn, vậy mà hắn vứt thẳng vào mặt nàng hai chữ " Không uống ". Nàng cau mày: "Ngươi thực...."

"Đút cho ta!" Dạ Trọng Hoa vân đạm phong khinh nói một câu, lập tức khuôn mặt của hắn chợt có vài tia đỏ ửng, Âu Dương Vũ nhìn hắn có thần sắc không được tự nhiên, liền phụt một tiếng cười: "Ta nói, đường đường là nhị hoàng tử uy danh lẫy lừng của Tây Lăng quốc tại sao lại có thể cư xử như một đứa con nít như vậy hả! Ngươi bị thương ở bụng, không phải bị thương ở tay..."

Âu Dương Vũ trong lòng oán thầm, nàng đã đút hắn ăn cháo uống canh giờ hắn lại được đằng chân lên đằng đầu ra lệnh cho nàng đút hắn thuốc. Có điều vẻ mặt Dạ Trọng Hoa đột nhiên lại trở nên thay đổi, thấy vài tia ủy khuất kia của hắn, nàng đem dược thổi nguội đi sau đó đưa đến bên môi hắn, nhìn hắn chậm rãi uống xong, mới cầm lấy chén thuốc đi.

"Đắng không?"

Dạ Trọng Hoa khẽ mím môi, không quan tâm đến đầu lưỡi của mình dường như tê dại đi vì đắng, quả quyết nói: "Không đắng."

"Thật sao? Ta tưởng là đã nhỡ tay cho rất nhiều hoàng liên, nếu sớm biết không đắng như vậy ta đã cho thêm vào thuốc nhiều một chút rồi." Âu Dương Vũ kinh ngạc nói, lập tức liền nhìn thấy Dạ Trọng Hoa nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nàng, "Âu! Dương! Vũ!"

Âu Dương Vũ cười hì hì nói nhìn Dạ Trọng Hoa, cùng lúc đó trên tay có cầm theo một đĩa hoa quả đến đưa trước mặt hắn: " Ăn một chút đi, nó sẽ khiến ngươi hết đắng!"

Dạ Trọng Hoa uống thuốc lại dần dần chìm vào giấc ngủ.

Âu Dương Vũ sau khi đợi hắn ngủ xong, mới bắt đầu quan sát tình hình xung quanh, lại phát hiện cảnh vật cây cối xung quanh có điểm khác thường, kì quái, cơ hồ thấy không rõ lắm, nàng cũng không dám đi xa chỗ này mà lại để Dạ Trọng Hoa ở một mình.

Lúc này, âm thanh của Tiểu Kỳ Lân truyền đến: "Chủ nhân, chúng ta đang ở trong vùng rừng cây ma quỷ!"

Âu Dương Vũ vô cùng tò mò: "Cái gì ma quỷ?!Rừng cây?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 61: Nguy hiểm khôn lường

Trong đầu Tiểu Kỳ Lân ngốc manh này bày ra biểu tình sợ hãi nói: "Tốt nhất bây giờ chăm sóc vết thương cho hắn thật tốt, muốn ra khỏi rừng cây quỷ quái này, hai ngươi cần phải có thời gian để lấy lại sức lực."

Âu Dương Vũ quả thật muốn chửi thề " Shit! Chuyện đùa gì chứ, đầu tiên thì bị lạc trong rừng rậm, vất vả lắm mới thoát khỏi một đám sát thủ, bây giờ thì lại đang ở cái chỗ rừng cây ma quỷ gì đó, quay lại nhìn thấy biểu tình của Tiểu Kỳ Lân, đoán chắc rằng trong khoảng thời gian tiếp theo của bọn họ hắn sẽ không được ngày nào yên ổn.

Tiểu Kỳ Lân thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Âu Dương Vũ, liền nhanh nhẩu vỗ vỗ ngực, mở miệng nói: "Cơ mà chủ nhân cũng không cần lo lắng, có ta ở đây mà."

Âu Dương Vũ tuy vậy cũng vẫn có chút lo lắng, liền tiến vào tùy thân không gian, nhìn thấy Tiểu Kỳ Lân đang lăn lộn trên mặt đất, liền mắt mang hoài nghi ánh mắt tà nghễ nó, Tiểu Kỳ Lân nhìn Âu Dương Vũ ánh mắt, ý thức được chính mình tiền đoạn thời gian mê man bất tỉnh, ngạch, có vẻ có như vậy điểm không dựa vào phổ, liền chuyển khẩu nói: "Vậy sao, thật như vậy sao? Ai mà biết được có chuyện gì đó đột ngột phát sinh cũng nên ha."

Nói xong hắn có chút xấu hổ thừa nhận gật đầu, gãi gãi đầu.

Âu Dương Vũ hiển nhiên cũng không có tin lời của Tiểu Kỳ Lân này nói, lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn đến tòa tháp xa xa kia, lúc này mới nhớ ra bởi vì trong khoảng thời gian Tiểu Kỳ Lân mê man, nàng đã lâu vẫn chưa thăng cấp cho Tiểu Kỳ Lân, đáng tiếc, lần này trên người nàng không có mang theo hoàng kim, nghĩ vậy nàng không khỏi thở dài.

Tiểu Kỳ Lân đứng một bên cẩn thận quan sát vẻ mặt của Âu Dương Vũ, thấy nàng thở dài, liền chạy nhanh đến giơ hai chi ngắn củn của nó lên lay lay vào đùi của Âu Dương Vũ đùi, cọ đi cọ lại, hỏi: "Chủ nhân, ngươi đừng cứ thở dài như vậy cẩn thận có nếp nhăn sẽ nhanh già a!"

Âu Dương Vũ đem Tiểu Kỳ Lân ôm lấy, đôi mi thanh tú khẽ nhếch lên: "Này, ta bây giờ có rất nhiều ngân phiếu, vốn định chờ ngươi tỉnh lại sẽ đem đi đổi thành hoàng kim để cho ngươi, nhưng bây giờ lâm vào tình cảnh này, ta bây giờ có đổi cũng không được, cho nên không thể giúp ngươi thăng cấp được rồi."

Vừa nói vừa nhìn lên tòa tháp cao đối diện kia, nhớ tới việc bên trong nó có rất nhiều vũ khí quân sự tối tân hiện đại, bao nhiêu là bảo vật, trong lòng nàng cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

Tiểu Kỳ Lân vừa nghe thấy có ngân phiếu, hai mắt nhanh chóng lấp lánh tỏa sáng, tránh không khỏi việc nuốt nước miếng, nhìn Âu Dương Vũ nói: "Chủ nhân, ngân phiếu cũng được mà!"

Âu Dương Vũ nghi hoặc hỏi: "Không phải nói nhất định phải là hoàng kim sao?"

Tiểu Kỳ Lân nhất ưỡn ngực, đắc ý nói: "Ta có hệ thống tự động chuyển hóa đơn vị!"

Âu Dương Vũ nghe vậy liền tới gần Tiểu Kỳ Lân, tà cười nói: "Vậy sao lúc đầu ngươi bảo chỉ ăn được có mỗi hoàng kim."

Tiểu Kỳ Lân lại đắc ý, a khai miệng đều có thể nhìn đến bên trong chỉnh tề nha khẩu, dùng hai móng vuốt gãi gãi mặt: "Đó là bởi vì hoàng kim ăn rất tốt

thôi! Mùi vị của nó, ta thích nhất!"Âu Dương Vũ tiến lại càng gần, tiếp tục nói: "Cho nên, ngươi vì muốn ăn hoàng kim, khiến ta phải yêu cầu tên Triệu chưởng quầy kia đổi thành nhiều hoàng kim như vậy rồi vất vả vác về cho ngươi?"

Nói xong câu cuối cùng nàng đột nhiên nghiến răng nghiến lợi, tiến lên ôm lấy Tiểu Kỳ Lân, "Ngươi có biết hiện giờ ta muốn làm cái gì không? Ta muốn bóp chết ngươi!"

Tiểu Kỳ Lân rốt cục cũng ý thức được Âu Dương Vũ thái độ của nàng có chút không đúng, vội vàng từ từ rụt lui, tưởng đã thoát khỏi móng vuốt của Âu Dương Vũ, cũng không ngờ rằng Âu Dương Vũ lập tức ôm lấy hắn cực nhanh, hắn giãy dụa thoát ra không được, liền cười gượng vài tiếng: "Ha ha, ha ha, chủ nhân, ngươi nhân từ tốt bụng như vậy chắc không phải vì một chuyện nhỏ nhặt này mà giận ta đúng không? Chủ nhân đối với Tiểu Kỳ Lân là tốt nhất!"

Nói xong hắn chớp chớp đôi mắt ngây thơ của mình nhìn Âu Dương Vũ, trong mắt bắt đầu lóng lánh.

Gì đây?! Phô ra cái bộ dạng ủy khuất đáng thương kia, lại còn ở khóe mắt có chút ướt đẫm nữa, muốn lừa tình chủ nhân ngươi à!

Âu Dương Vũ hít một hơi thật sâu, nhìn bộ dạng của Tiểu Kỳ Lân, cuối cùng cũng không nhịn được bật cười ra tiếng. Nàng đem Tiểu Kỳ Lân đặt lên mặt đất, một tay bắt sau gáy nó, một tay từ trong lòng lấy ra ngân phiếu mà nàng đã lấy ra từ trong tùy thân không gian, nhét vào hai móng vuốt nho nhỏ của Tiểu Kỳ Lân, gian nịnh nói: "Ăn đi cho Ta!"

Tiểu Kỳ Lân nhìn Âu Dương Vũ, tội nghiệp cầm lấy đống ngân phiếu trong tay, hé miệng ra bỏ vào miệng, biểu tình —— Haizz, biểu tình mặc dù không hài lòng lắm nhưng cũng thoải mái.

Sau mỗi lần Tiểu Kỳ Lân nuốt, nàng chỉ nghe thấy một thanh âm không ngừng nói: "Chúc mừng ngươi, đã thành công thăng tới cấp sáu."

"Chúc mừng ngươi, đã thành công thăng tới cấp bảy..."

Đến khi Tiểu Kỳ Lân nuốt vào tấm ngân phiếu cuối cùng kia thì âm thanh vang lên: "Chúc mừng ngươi, đã thành công thăng tới cấp mười."

Âu Dương Vũ nghe được âm thanh kia phát ra, trong lòng nội tâm vô cùng hưng phấn. Ánh mắt chợt lóe lên, liếc chống mắt lên nhìn đôi mắt nhỏ nhắn đen láy của Tiểu Kỳ Lân.

Tiểu Kỳ Lân cũng rất hưng phấn, vui vẻ vỗ hai móng vuốt nói: "Chủ nhân, ta lên cấp mười rồi, chúng ta có thể vào tháp được rồi!"

Hắn nói xong liền nhanh chóng vắt chân lên chạy ở phía trước, Âu Dương Vũ cũng đứng dậy, theo sát sau đó.

Đi qua chiếc cầu treo bằng gỗ lỏng lẻo kia, Âu Dương Vũ nhìn tòa tháp cao trước mắt đề tên "Thất bảo lâu". Tiểu Kỳ Lân vui vẻ dừng ngay trước cửa, quay đầu nhìn về phía Âu Dương Vũ nói: "Chủ nhân, mau tới đây mở cửa!"

Âu Dương Vũ tiến lên, lấy tay đẩy cửa, lại thấy cửa vẫn không một chút phối hợp theo động tác của nàng mà mở ra, nàng không tránh khỏi nhíu mày.

Gì? Không phải nói có thể đi vào sao? Nghĩ vậy nàng liền dùng hết sức lực đẩy ra nhưng cửa vẫn không nhúc nhích.

Âu Dương Vũ lại đang muốn dùng thêm sức mở ra, lại nghe thấy Tiểu Kỳ Lân nói: "Chủ nhân, cái cổng này có chức năng giống với thế giới hiện đại của người..dùng vân tay để mở ra a!"Âu Dương Vũ dừng lại, tò mò quay đầu nhìn Tiểu Kỳ Lân, chỉ thấy nó rất là kiêu ngạo giơ lên hai móng lên, nhìn Âu Dương Vũ nói: "Chủ nhân, người xem đi, trên cửa kia hai cái Kỳ Lân ấn, nếu như Ta đưa hai móng vuốt này của ta thì sẽ khớp liền a!"

Tiểu Kỳ Lân thần sắc vô cùng kiêu ngạo.

Âu Dương Vũ lúc này mới phát hiện trên cửa có hai cái dấu ấn, lại nhìn thấy hai cái móng vuốt Tiểu Kỳ Lân cao ngạo giơ lên cao, bất giác trên trán nàng nổi gân xanh lên, ẩn nhẫn nói: "Vậy tại sao khi nãy còn bảo ta lên mở cổng hả?!"

Tiểu Kỳ Lân chậm rãi rụt lui, ủy khuất nói: "Ta, ta chỉ là không có đủ khả năng thôi!"

Âu Dương Vũ nhìn lên dấu ấn trên cổng kia, quả thật đúng là với bộ dạng của Tiểu Kỳ Lân nhỏ như thế này làm sao có thể với tới, liền chỉ có thể không nói gì. Nàng khom người vươn hai cánh tay ra, Tiểu Kỳ Lân thấy thế liền vui mừng nhảy vào lòng Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ đứng dậy, Tiểu Kỳ Lân liền dùng sức duỗi thẳng hai tay, nhưng dù có cố gắng thế nào cũng không thể chạm tới được dấu ấn trên cổng kia.

Sau nhiều lần cố gắng, Tiểu Kỳ Lân ai oán xoay người lại nhìn Âu Dương Vũ, kêu lên: "Chủ nhân... Ngươi bắt nạt ta!"

"Ta đúng là bắt nạt ngươi đó, ngươi làm gì được Ta?" Âu Dương Vũ hắc hắc tà ác cười, mặc kệ Tiểu Kỳ Lân ai oán, liền nở nụ cười một hồi lâu mới ngừng lại, nhẹ nhàng đem Tiểu Kỳ Lân nhấc lên cao một chút. Tiểu Kỳ Lân rốt cục cũng có thể chạm đến dấu ấn trên cổng, liền vội mang hai móng vuốt của mình ra đặt vào khớp với mặt trên của con ấn kia.

Móng vuốt của Tiểu Kỳ Lân vừa tra vào con ấn, cánh cổng tháo từ từ chậm rãi mở ra, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy trước mắt có một luồng sáng hiện ra từ bên trong cánh cổng.

Cánh cổng ngày càng mở rộng ra, Tiểu Kỳ Lân từ trong lòng Âu Dương Vũ nhảy ra, đáp xuống đất sau đó nhanh chóng chạy vào bên trong. Âu Dương Vũ nhớ đến bên trong có rất nhiều vũ khí quân sự nên cũng không chậm trễ đứng nhìn lập tức theo sau Tiểu Kì Lân mà chạy tới.

Vừa mới vào trong, Âu Dương Vũ liền bị ngây người với cảnh tượng trước mắt. Trước mắt nàng bây giờ là cả một kho quân dụng, kho hàng đầy những loại vũ khí quân sự, vũ khí chiến đấu vô cùng hiện đại.

Có các loại kiếm, súng ngắm, súng lục, súng tự động, đoản súng trường, báng súng, súng trường, bên cạnh được trang bị rất nhiều đầu đạn, viên đạn, còn có lựu đạn, ngư lôi, ống phóng rocket vũ khí kiểu mới, còn có một số loại vũ khí được chế tác tinh xảo, sắc bén như móng vuốt, thiết chùy, co duỗi thẳng. Âu Dương Vũ nhìn thấy những thứ vũ khí quen thuộc đó, trong lòng vô cùng kích động.

Tiểu Kỳ Lân vui vẻ chạy xung quanh đống vũ khí bên trong, như thể gặp được bạn tốt. Chạy một vòng xong lại trở về bên cạnh Âu Dương Vũ kiêu ngạo nói: "Chủ nhân, những thứ này là do những người tiền bối của chủ nhân để lại đó nha! Những thứ này vô cùng lợi hại nha!"

Âu Dương Vũ nhìn đống vũ khí vô cùng quen thuộc ở phía trước, sắc mặt vô thức gật gật đầu, trong lòng kích động như con sóng mãnh liệt, nhiều vũ khí như vậy, nếu như nàng đem hết chúng về thế giới hiện đại, chậc chậc, bất luận có là loại kẻ thù nào lợi hại đi chăng nữa, Âu Dương Vũ nàng nhất định sẽ làm bá chủ, thống nhất quốc gia.[Ảo tưởng....=.=]

Chẳng qua nàng cũng không có dã tâm lớn đến như vậy, nàng chỉ dùng số vũ khí này để phòng thân thôi không có mục đích chính trị gì khác.

Tiểu Kỳ Lân quan sát từng sự thay đổi nhỏ nhặt trên gương mặt của Âu Dương Vũ, biết nàng đối với đống vũ khí này vô cùng hài lòng, liền tiếp tục nói: "Chủ nhân, trên lầu vẫn còn có rất nhiều,..rất nhiều bảo bối a!" Thần sắc của hắn ngày càng kiêu ngạo, thế nhưng ngay lập tức lại trở nên uể oải, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Có điều level của ta hiện nay vẫn chưa có đủ a."

Âu Dương Vũ nhìn Tiểu Kỳ Lân, nàng hiện tại là dũ phát cảm thấy Tiểu Kỳ Lân rất là thần kỳ, khinh khẽ cười cười, thưởng cho bàn sờ sờ Tiểu Kỳ Lân đầu: "Ngươi đừng lo, chúng ta sẽ từ từ mà kiếm tiền, từ từ mà thăng cấp, dù sao đống bảo bối này cũng có chạy đi được đâu."

Tiểu Kỳ Lân nghe vậy liền lập tức vui vẻ đứng lên, chạy vòng quanh chân của Âu Dương Vũ sôi nổi kêu lên.

Bởi vì ở lại trong không gian tùy thân hơi lâu cho nên lúc Âu Dương Vũ trở lại bên cạnh Dạ Trọng Hoa thì sắc trời cũng đã trễ, cũng may Dạ Trọng Hoa vẫn còn đang mê man nên cũng không biết.

Âu Dương Vũ ngồi xuống bên cạnh Dạ Trọng Hoa, ngẩng đầu quan sát bốn phía, nhớ tới lời của Tiểu Kỳ Lân nói nơi này là rừng cây ma quỷ. Rừng cây ma quỷ, vừa nghe đến cái tên này thì nàng biết chắc rằng ở cái nơi khỉ gò cò gáy này chả có tốt đẹp gì, không biết có những thứ kinh khủng gì đang chờ bọn họ phía trước nữa?

Dạ Trọng Hoa tỉnh lại thì thấy Âu Dương Vũ ngồi ở bên cạnh mình, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại hình như trong người có vẻ khó chịu điều gì.

Hắn khẽ ho lên, nói: "Đi đâu lâu vậy?"

Âu Dương Vũ bị âm thanh của người bên cạnh làm bừng tỉnh, quay đầu lại đã thấy Dạ Trọng Hoa nửa nằm nửa ngồi dựa vào tảng đá bên cạnh. Thấy thế nàng liền lại giúp hắn một tay điều chỉnh tư thế thoải mái cho hắn. Hắn sắc mặt mặc dù cũng không còn tái nhợt như lúc trước, nhưng cũng còn có chút khó coi.

Thân mang trọng thương như vậy, lại còn phải dưỡng thương trong cái hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, không biết hắn nghỉ ngơi có tốt hay không.

Âu Dương Vũ nhìn thấy thân thể Dạ Trọng Hoa như vậy cũng không tính đem hết chuyện tình rừng rú này để nói cho hắn.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy thần sắc thẫn thờ của Âu Dương Vũ liền biết nàng đang suy nghĩ gì đó, vuốt ve mái tóc của nàng, đem nàng chậm rãi ôm vào trong lòng, trên người hắn tỏa ra mùi hương hoa quỳnh thoang thoảng thơm ngát, cho dù có đang bị thương, cũng không thể che lấp được sự sáng rọi tuyệt mỹ trong ánh mắt, thâm thúy nói: "Nói đi, Vũ nhi, bổn vương nói không chừng có thể biết chút ít."

Âu Dương Vũ trầm ngâm một tiếng: "Chúng ta đang ở một nơi được gọi là rừng cây ma quỷ, ngươi đã từng nghe nói qua chưa?"

Dạ Trọng Hoa nghe được ma quỷ cây cối khi sắc mặt liền có chút âm trầm, phượng mâu híp lại, dừng một lát mới nói: "Năm ngoái Bổn vương có nghe nói, tương truyền rừng cây ma quỷ này có một loại thảo dược có thể khiến cho con người cải tử hoàn sinh, rất nhiều người đã thử đến đây để tìm, nhưng đột nhiên cây cối xung quanh đó liền biến mất cùng với bọn họ, mãi đến bây giờ không một ai dám tiến vào nơi này nửa bước."Nói xong sắc mặt càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Dạ Trọng Hoa luôn tỏ ra thần thái ngạo nghễ tuyệt thế, từ trước đến nay không kiêng kị với bất cứ cái gì, nay nhìn ra được vẻ mặt của hắn lúc này, Âu Dương Vũ trong lòng hiện lên một tia bất an, nàng cúi đầu nỉ non một câu: "Biến mất?"

Dạ Trọng Hoa thản nhiên gật đầu.

Biến mất kia hẳn chắc là lành ít dữ nhiều, thì ra cái chỗ này lại khủng bố đáng sợ đến như thế.

Chỉ có điều.. Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên nhìn bốn phía xung quanh, núi xanh nước biếc, phong cảnh kiều diễm, tự nhiên mà ấm áp, nơi này cảnh sắc đẹp như tranh vẽ thế này mà lại có thể kinh khủng đến vậy sao?

Thôi, tóm lại cẩn thận một chút vẫn hơn.

Âu Dương Vũ nghĩ thế, nhìn Dạ Trọng Hoa thoáng có chút nhăn mày, cười nói: "Sao thế, vương gia cũng có lúc biết sợ sao?"

Dạ Trọng Hoa nghe vậy cằm khẽ nhếch, bộ mặt ngạo nghễ thiên hạ, khinh miệt nói: "Hừ, những thứ vô dụng đó, bổn vương sợ sao?"

Âu Dương Vũ nghe vậy chỉ cười không nói, quay đầu nhìn nhìn sắc trời, đã là hoàng hôn rồi, đêm nay chuyện nghỉ ngơi như thế nào cũng là một vấn đề lớn. Hôm qua bởi vì không biết cái địa phương này lại nguy hiểm đến như vậy, cho nên trong lòng vẫn an tâm trải qua một đêm.

Tối nay cho dù thế nào cũng không thể an tâm được, nàng rất một tìm một nơi an toàn hơn để nghỉ ngơi.

Âu Dương Vũ nghĩ nhất thời có chút khó khăn, nếu như chỉ có một mình nàng ở đây thì nàng có thể thoải mái đi vào không gian tùy thân để an giấc qua một đêm. Nhưng lúc này lại có thêm Dạ Trọng Hoa ở đây nữa, liền có chút khó xử, nếu hắn phát hiện ra mọi chuyện về cái không gian huyền bí này, không biết nàng lại phải gặp biết bao nhiêu phiền toái nữa đây!

Âu Dương Vũ đang suy nghĩ thì trong đầu chợt vang lên tiếng của Tiểu Kỳ Lân: "Chủ nhân, ta có mê dược a!"

Âu Dương Vũ lúc này khóe môi không khỏi nhếch lên, Tiểu Kỳ Lân giảo hoạt này! Nàng lấy lại vẻ mặt bình thản như không, quay đầu nhìn Dạ Trọng Hoa nói: "Trời cũng không còn sớm nữa, ta đi làm chút gì ăn a."

Nói xong, Âu Dương Vũ cũng không chờ Dạ Trọng Hoa đáp lại, liền đứng dậy đến chỗ khu bếp tạm bợ của nàng.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy Âu Dương Vũ đi xa, sắc mặt thần sắc liền trở lại vừa rồi, ma quỷ cây cối, không biết sẽ phát sinh ra những chuyện gì, chẳng qua cùng với người hắn yêu thương ở cùng một chỗ như thế này, cho dù có ở địa ngục trần gian hay bồng lai tiên cảnh, hắn vẫn cảm thấy hài lòng.

Ánh mắt đen láy sáng như ngọc của Dạ Trọng Hoa khẽ chớp động, đắm chìm trong suy nghĩ của mình cho nên Dạ Trọng Hoa cũng không thấy được Âu Dương Vũ ở trong bát thức ăn của hắn đã động tay động chân.

Dạ Trọng Hoa sau khi ăn xong bữa tối, uống thuốc xong, thì lại bắt đầu mê mang đi vào giấc ngủ. Âu Dương Vũ liền đem cả cơ thể đang hôn mê của hắn mang vào trong không gian.

Chỉ có điều... Tiểu Kỳ Lân ngươi có thể dừng cái trò háo sắc sàm sở người ta lúc này có được hay không hả?!

Âu Dương Vũ nhìn thấy cảnh tưởng trước mắt không khỏi khổ não.

Tiểu Kỳ Lân đem hai móng vuốt khoát ra phía sau lưng Dạ Trọng Hoa mà lúc này đã được đặt lên trên ghế sô pha, hai đôi mắt nhỏ long lanh của hắn nhìn chằm chằm vào Dạ Trọng Hoa, trong mắt sáng lên lóng lánh.

Âu Dương Vũ cảm thấy vô cùng hoài nghi, sau khi Dạ Trọng Hoa ăn bát cháo của mình xong thì ngay lập tức hôn mê, nàng tự mình đem Dạ Trọng Hoa vào không gian, thế nhưng từ lúc đó đến giờ Tiểu Kỳ Lân liền có thái độ khác thường cứ ở mãi bên cạnh Dạ Trọng Hoa ngắm nhìn mãi, không phải nó hắn phải nhảy bổ lên người nàng sau đó mà lăn lộn đùa giỡn với nàng hay sao?

Hơn nữa, từ lúc nàng vất vả khổ sở mang Dạ Trọng Hoa đến biệt thự của mình nằm trên sô pha này, Tiểu Kỳ Lân liền ngay lập tức nhảy đến, bổ nhào vào lòng Dạ Trọng Hoa, giữ cái tư thế này hắn là cũng đã nửa giờ đồng hồ rồi a.

Âu Dương Vũ ho nhẹ một tiếng, thử hỏi: "Tiểu Kỳ Lân, ta vẫn quên chưa hỏi ngươi, ngươi là giống cái sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Lo lắng cho bổn vương sao?

Tiểu Kỳ Lân nghe vậy mạnh mẽ rút hai móng về, lớn tiếng quát: "Bậy bạ a! Ta là nam tử hán chính cống nha!"

Nói xong hắn không ngừng dùng một cái móng vuốt vỗ vỗ trước ngực, Ừ...là để khẳng định rõ ràng hắn là giống đực, là nam tử hán.

Âu Dương Vũ rõ ràng một chút cũng không tin, chỉ chỉ vào người Dạ Trọng Hoa nói: "Vậy ngươi sao phải..."

Tiểu Kỳ Lân thần sắc rất là xấu hổ: "Chủ nhân không biết đó thôi, bộ tộc Kỳ Lân chúng ta rất sùng bái kính trọng những người thân là truyền nhân của rồng, khí chất vương giả cho nên mới nhìn hắn đến ngẩn người như vậy a..."

Âu Dương Vũ nghe được Tiểu Kỳ Lân nói vậy, đưa mắt nhìn Dạ Trọng Hoa đang an giấc trên ghế sô pha có chút suy nghĩ.

Lúc này cơ thể to lớn rắn chắc của Dạ Trọng Hoa chiếm hết toàn bộ chiếc ghế sô pha dài rộng lớn kia, mái tóc đen dài hỗn độn tự nhiên xõa dài một bên, cánh tay thon dài nhẹ nhàng đặt ở trên ghế sô pha, một tay khác thì đặt lên vòm ngực ấm áp của hắn, tư thế vô cùng tao nhã đắc tượng giống như

một vị vương tử. Âu Dương Vũ nhìn hắn có chút giật mình, nếu hắn mà ở thời hiện đại của nàng thì bây giờ hắn đã trở thành một trong những dàn mỹ nam quốc dân nổi tiếng trên truyền hình được biết bao cô fangirl hâm mộ, thần tượng. Hắn ngủ không một chút phòng bị, hô hấp đều đặn mà yên ổn, hàng mi nồng đậm đen dài bao trùm lấy đôi mắt phượng, hàng mũi cao thẳng, bạc môi khinh mân.

Trong đầu Âu Dương Vũ bỗng nhiên tưởng tượng đến bộ dáng của hắn, một thân sáu múi dính đầy bọt nước, mái tóc xõa xuống đen óng ả bồng bềnh ảo diệu bao phủ lấy thân hình vạm vỡ. Vòm ngực rắn chắc rộng rãi lộ ra làn da màu nâu mật ong gợi cảm mà mê người. Âu Dương Vũ vội vàng lắc lắc đầu, nhanh chóng loại bỏ cái ý nghĩ xấu xa đó trong đầu, nếu mà hắn phô bày ra cái bộ dạng kia, nàng sẽ ngay lập tức biến thành sắc nữ mất!

Âu Dương Vũ đỏ mặt ném cái mền mỏng lên người hắn, sau đó đi vào phòng bếp rót một cốc nước uống. Nhớ lại những lời Dạ Trọng Hoa nói lúc ban sáng, rừng cây ma quỷ, cải tử hồi sinh, những người mất tích, liệu ba điều này có quan hệ mật thiết gì với nhau hay không?

Tiểu Kỳ Lân thấy Âu Dương Vũ lại bắt đầu trầm tư, liền lén đến bên người nàng đem đôi vuốt sắc nhọn của mình nắm lấy làn váy của nàng, Âu Dương Vũ lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nhìn Tiểu Kỳ Lân, đột nhiên nghĩ đến mớ hỗn độn trên liền hỏi: "Tiểu Kỳ Lân, ngươi nói thử xem rốt cuộc rừng cây ma quỷ đó là nơi như thế nào? Ban sáng Dạ Trọng Hoa có nói một chút với ta, còn ngươi có biết chút gì không?"

Tiểu Kỳ Lân nhìn thấy Âu Dương Vũ nhìn mình với ánh mắt mong chờ, xấu hổ gãi gãi đầu, nói: "Này... Chủ nhân, là như này, đúng là ta có cảm giác nguy hiểm, nhưng....ta chỉ không biết nó nguy hiểm như thế nào thôi..." Âm thanh của hắn càng nói càng nhỏ, đầu nhanh chóng cúi xuống chạm đến cả ngực.

Âu Dương Vũ lúc này cảm thấy mặt nàng trở nên đen lại, nàng buông ly nước xuống, nắm lấy móng vuốt Tiểu Kỳ Lân, rồi để trong tay mà chà đạp mà nhéo hắn: "Ngươi nói xem ngươi tốt chỗ nào nhỉ?Luôn miệng tự cho mình là chuyện trên trời dưới đất cái gì cũng biết, giờ chút chuyện này thì mù tịt không biết là sao hả?!""Không phải như vậy nha, chủ nhân!" Tiểu Kỳ Lân cố gắng phản biện, nghiêm trang biện minh "Đôi khi người ta cũng có năng lực vô song a!"

Âu Dương Vũ bất đắc dĩ thở dài, được rồi, xem ra chỉ có thể tận mắt chứng kiến thôi.

Âu Dương Vũ lại nhắm mắt ngồi trong chốc lát, cũng có chút mệt nhọc, chuẩn bị đi vào phòng ngủ để ngủ. Lúc này Dạ Trọng Hoa lại chuyển mình cũng may mắn sô pha vừa rộng đủ để hắn không phải ngã xuống. Nương theo ánh sáng yếu ớt của đèn ngủ, khuôn mặt tinh xảo của hắn thoạt nhìn có chút yếu ớt, giống như một đứa trẻ không một chút dính bụi trần,thế tục. Âu Dương Vũ dường như bị ma quỷ xui khiến đi lại về phía hắn, giúp hắn sửa lại tư thế, nhẹ nhàng đắp lại chăn lên người hắn để sưởi ấm.

Âu Dương Vũ đột nhiên tạm dừng động tác một chút, nàng không thể nào không khỏi thở dài, không biết ngày mai thứ mà nàng với hắn phải đối mặt là cái gì đây?

Thôi bỏ đi....qua đêm nay rồi hãy tính.

Âu Dương Vũ sau khi đã cho Dạ Trọng Hoa uống thuốc mê đến sáng hôm sau thì hết tác dụng. Biết được điều đó nên nàng đã ước chừng được thời gian, kéo Dạ Trọng Hoa ra khỏi không gian trước khi hắn tỉnh dậy, để lại một mình tên tiểu tử ham ngủ Tiểu Kỳ Lân ở lại một mình trên sô pha.

Dạ Trọng Hoa sau khi tỉnh lại thì phát hiện trời đã sáng, hắn chậm rãi đứng dậy, nhìn chung quanh bốn phía, liền nghĩ trong cái nơi rừng rú nguy hiểm như thế này mà hắn vẫn còn có tâm trí mà ngủ ngon đến vậy...hắn cảm thấy có chút kinh ngạc. Dù sao thì bây giờ thân thể hắn bây giờ đã có thể hoạt động tốt, vết thương ở bụng gần như đã muốn liền lại, không còn cảm giác đau như trước nữa.

Dạ Trọng Hoa quay đầu quan sát bốn phía, phát hiện ở cách đó không xa bên cạnh dòng suối,Âu Dương Vũ đang quan sát cái gì đó, liền chậm rãi đứng dậy, một tay khẽ chống thắt lưng chậm rãi tiêu sái tới gần.Âu Dương Vũ nhìn xuống hồ nước, hai hàng lông mày khẽ nhăn lại, đến khi nghe thấy được giọng nói âm trầm của Dạ Trọng Hoa bên cạnh mới hồi phục tinh thần. Âu Dương Vũ vươn tay chỉ vào mặt hồ, nói: "Anh xem."

Dạ Trọng Hoa theo tay nàng chỉ nhìn về phía hồ nước, liền hiểu được: "Đó là hồ chết."

Âu Dương Vũ thản nhiên gật đầu: "Hôm qua tôi có đi dọc theo bờ hồ quan sát, phát hiện hồ nước này không có dấu hiệu của sự sống, có vẻ như có cái gì đó tích tụ lại..." Bị vùi lấp bởi một thứ bí ẩn dưới đáy hồ.

Âu Dương Vũ chưa dứt lời, Dạ Trọng Hoa đã hiểu ra, quay đầu nhìn quanh bốn phía, lại ngẩng đầu lên nhìn vách núi đen đối diện, vách núi đen được bao phủ bởi rừng cây rậm rạp, cũng không thể thấy rõ bên trong là cái gì.

Dạ Trọng Hoa nhìn Âu Dương Vũ hỏi: "Vũ nhi có dự tính gì không?"

Âu Dương Vũ nhẹ giọng nói: "Tôi muốn xem thử dưới nước này có gì."

Dạ Trọng Hoa nghe vậy, đôi mắt tối lại, lập tức phản đối: "Không được, Vũ nhi, bổn vương không cho phép ngươi xuống nước!"

Âu Dương Vũ nhìn Dạ Trọng Hoa không nói gì nói: "Ai nói tôi muốn xuống nước?"

Âu Dương Vũ nói xong từ trong lòng lấy ra một cái vậy màu đen có cái ống dài dài,...thực ra cái mà Âu Dương Vũ nàng đang cầm chẳng phải cái gì xa lại mà đó chính là kính viễn vọng. Nàng đã cải trang bao phủ nó một lớp vải thô cũ, có điều trước khi phủ lớp vải thô lên nàng có gắn thêm có nó một hệ thống thiết bị chiếu sáng, có thể chiếu sáng mọi thứ ngay khi đưa xuống nước, hơn nữa còn khả năng co rút lại, dễ dàng mang theo bên người.Âu Dương Vũ nhẹ nhàng dò xét mọi thứ, nguyên bản vì kính viễn vọng này hơi ngắn lại nhỏ nhưng có thể kéo rất dài, hơn nữa ở bên trong còn được trang bị một thiết bị hình xoắn ốc, có thể xoay tròn điều chỉnh phương hướng.

Dạ Trọng Hoa quan sát mọi động tác của Âu Dương Vũ động tác, trong lòng tò mò. Hắn trước kia chỉ cảm thấy Âu Dương Vũ tác phong làm việc của nàng không giống với người bình thường, rất thú vị. Sau này mới phát hiện, càng tiếp cận Âu Dương Vũ bao nhiêu thì lại cảm thấy nàng càng thú vị bấy nhiêu. Cũng tốt, Dạ Trọng Hoa không khỏi thản nhiên câu môi, không chút để ý hỏi một câu: "Thứ này là gì, bổn vương chưa từng gặp qua?"

Âu Dương Vũ tùy ý đáp: "Nhặt được."

Nàng một bên trên tay vẫn tiếp tục động tác một bên nói: "Có thể xem như đó là một chút bảo bối thần kì của Đông Tấn quốc."

Âu Dương Vũ cảm thấy dò xét nãy giờ cũng đã đủ, liền mở thêm chức năng phát sáng để xem xét dưới đáy nước, từ từ dò xét chậm rãi dưới đáy nước, Dạ Trọng Hoa thấy thế liền đến bên hỗ trợ.

Âu Dương Vũ hai mắt đưa lại gần ống ngắm, một bên nhìn xuống đáy nước, một bên điều chỉnh độ dài của thiết bị, chậm rãi quan sát tình hình dưới đáy nước.

Dạ Trọng Hoa nắm lấy tay giúp đỡ Âu Dương Vũ chậm rãi quan sát.

Âu Dương Vũ đột nhiên hô: "Ngừng!"

Dạ Trọng Hoa nhìn Âu Dương Vũ sắc mặt có chút cứng ngắt, liền buông thả cánh tay đang dò tìm của nàng ra, đưa mắt lại thiết bị kì quái của nàng. Nhìn qua ống nhòm hắn chỉ thấy dưới đáy nước có vô số bộ xương cốt thi hài, Dạ Trọng Hoa di chuyển ra phía xa, những bộ xương càng ngày càng phân bố rộng rãi theo chiều sâu.

Dạ Trọng Hoa buông thiết bị ra, thần sắc cũng có chút nghiêm trọng, nói: "Xem ra lời đồn quả không sai, nơi này một khi có người tiến vào thì sẽ không thấy người ra, biến mất, biến thành xương cốt dưới hồ chết này."

Âu Dương Vũ cũng đã phục hồi tinh thần, lên tiếng nói: "Xem ra nơi này đang che giấu một bí mật nào đó."

Âu Dương Vũ nhớ tới hôm qua có nhìn thấy lớp sương mù, liền đem chuyện này nói cho Dạ Trọng Hoa cùng nghe. Dạ Trọng Hoa nghe xong nhìn xuống mặt hồ nước phẳng lặng này, Âu Dương Vũ cũng theo ánh mắt hắn hiểu được vài phần.

"Hồ nước tĩnh lặng thế này, tại sao lại xuất hiện xương cốt người?." Dạ Trọng Hoa thản nhiên nói.

Âu Dương Vũ nói tiếp: "Nói như vậy cũng không hẳn là hồ này lúc nào cũng yên tĩnh."

Dạ Trọng Hoa nghe vậy cười khẽ: "Được ở bên cạnh ngươi, dù có trải qua hiểm nguy, bổn vương cũng không ngại!"

Trong lòng Âu Dương Vũ không sợ hãi là mấy, nơi này là hồ tử thần, chỉ có thể chờ thứ gì đó bí ẩn ngay dưới hồ này xuất hiện lúc đó mới có biện pháp rời khỏi đây, huống hồ nàng còn có không gian tùy thân, nàng còn lo sợ cái gì nữa?

Nghĩ vậy, Âu Dương Vũ quay đầu nói với Dạ Trọng Hoa: "Dạ Nhị hoàng tử, ta nghĩ ngươi nên dưỡng thương đi "

Dạ Trọng Hoa tà mị cười: "Lo cho bổn vương?""Là ta sợ ngươi làm vướng chân vướng tay ta làm việc!" Âu Dương Vũ chẳng hề kiêng kị gì mở miệng, Dạ Trọng Hoa sắc mặt tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng một cái, "Bổn vương vừa phát hiện ra vương phi thực ra là một người thích nói một đằng làm một nẻo."

Âu Dương Vũ nhìn hắn này phó tà mị hết sức lông bông bộ dáng, chính là đem tầm mắt vòng vo đi qua, dừng ở xa xa: "Nói cái gì đó, có phải ngươi bị trọng thương ngay bụng mà ảnh hưởng lên đến não luôn đó chứ, nếu có việc gì bất trắc xảy ra, chẳng phải người duy nhất có thể bảo toàn tính mạng cho ngươi chính là ta sao?"

"Bổn vương rất giống kiểu người để phụ nữ làm lá chắn trước mặt sao?" Dạ Trọng Hoa hỏi lại, ngữ khí kiên định quyết đoán, hắn nắm hai vai Âu Dương Vũ, "Đừng nhiều lời, bổn vương sẽ bảo vệ ngươi, ngươi đừng nghĩ ngợi nữa."

Âu Dương Vũ nhìn hắn bằng ánh mắt thâm thúy, đôi mắt giống như tĩnh lặng thì chợt có một tia gợn sóng.

Uầy...cứ tưởng là có cách nào hay ho, Âu Dương Vũ trong đầu lúc này không nghĩ nhiều đến việc khác ngoài việc chuyên tâm điều trị vết thương cho Dạ Trọng Hoa để tránh cho miệng vết thương càng thêm nghiêm trọng. Ngoài việc dưỡng thương cho hắn, Âu Dương Vũ còn phải làm chút gì đó để bồi bổ cơ thể Dạ Trọng Hoa.

Dạ Trọng Hoa cảm thấy những ngày tháng sống ở đây hắn cảm thấy thanh thản vô cùng, Âu Dương Vũ nàng cứ như vậy ở bên cạnh hắn, vì hắn mà xuống bếp, vì hắn mà chăm sóc vết thương, vì hắn mà bón thuốc.

"Vũ nhi, đã nhìn thấy thân thể của bổn vương thì nhất định phải là người phụ nữ của bổn vương."

"Đại phu xem bệnh cho bệnh nhân là chuyện thường tình, nhưng nếu ngươi đã nói như vậy, cẩn thận về sau ta thêm hoàng liên bây giờ." Âu Dương Vũ cũng không ngẩng đầu lên, trong lòng oán thầm, tuy rằng cơ thể anh đúng thật rất mê người, nhìn qua cũng rất thỏa mắt, nhưng tôi không để anh đắc ý nhìn thấu hết tâm tư của tôi đâu!

Dạ Trọng Hoa cười nhẹ, Vũ nhi, một khi bổn vương đã muốn nàng bên cạnh bổn vương thì cả đời này đừng hòng vuột khỏi tay bổn vương.

Sau khi Âu Dương Vũ giúp hắn thoa thuốc cẩn thận, dùng băng gạc buộc nơ lại cho hắn. Dạ Trọng Hoa sờ sờ lên miếng gạt trên người, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, muốn giết bổn vương, các ngươi còn quá non.

Ngày hôm nay trôi đi vẫn cứ bình lặng như vậy không có nguy hiểm gì bất ngờ ập đến. Âu Dương Vũ nhìn bát thuốc trước mắt, đánh tan ý niệm trong đầu là sẽ tiếp tục đánh thuốc mê hắn, Dạ Trọng Hoa - một người đàn ông nếu chỉ là một vương giả thuần túy, cũng đủ khiến người ta nghĩ đến mà sợ hãi, mà hắn lại không chỉ có là một người đàn ông thông minh khôn khéo, mà còn là một người âm hiểm, lần trước nàng hạ thuốc mê hắn, hắn chắc chắn đã có chút nghi ngờ, nếu bây giờ lại sử dụng một lần nữa, nhất định sẽ bị phát hiện, huống chi, khu rừng ma quỷ này nói không chừng sẽ có điều gì đó xuất hiện vào buổi chiều tối, cho nên nếu tiếp tục trốn ở trong không gian tùy thân, chắc chắn nàng sẽ không tìm ra được bí ẩn đằng sau bức màn chết chóc này.

Nghĩ vậy, Âu Dương Vũ cầm lại viên thuốc mê trong tay, đem bát thuốc đến bên cạnh Dạ Trọng Hoa, sau đó xoay người chậm rãi đi xa.Dạ Trọng Hoa có chút mở hai mắt, nhìn thấy bóng dáng Âu Dương Vũ đang từ từ xa dần liền cong lên ý cười tà mị, khó nắm bắt được.

Âu Dương Vũ thấy mình đã rời xa khỏi chỗ Dạ Trọng Hoa, đứng lại nghĩ một lát sau đó đi vào tùy thân không gian.

Tiểu Kỳ Lân thấy Âu Dương Vũ tiến vào, vừa định nhào vào lòng nàng, thì thấy Âu Dương Vũ đi về hướng siêu thị, nàng căn bản là không một chút quan tâm đến Tiểu Kỳ Lân đang đứng một bên với ánh mắt mong chờ sự quan tâm.

Tiểu Kỳ Lân khuôn mặt vốn đang rất hưng phấn thấy Âu Dương Vũ như vậy nhất thời ủ rủ đi theo sau Âu Dương Vũ mặt mày trông vô cùng ủy khuất.

Âu Dương Vũ đi vào siêu thị riêng của mình sau đó đi thẳng đến khu đồ dụng tiện lợi, khi dừng đến trước chỗ để lều trại. Âu Dương Vũ chọn ngay một chiếc lều nhẹ nhàng, cầm lấy mở ra nhìn nhìn.

Tiểu Kỳ Lân thấy Âu Dương Vũ lấy lều trại, liền đứng ở một bên hưng phấn, kêu la nói: "Chủ nhân, có phải chúng ta sắp đi dã ngoại không?"

Âu Dương Vũ nhìn Tiểu Kỳ Lân liếc mắt một cái, bất đắc dĩ nói: "Ta muốn tối nay ngủ bên ngoài, cái này là dùng để ngủ."

Tiểu Kỳ Lân ánh mắt vừa mới hưng phấn lên thì ngay lập tức trong lòng liền chùng xuống, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Nhưng ta cũng muốn đi..."

Âu Dương Vũ tiếp tục động tác, nhìn Tiểu Kỳ Lân liếc mắt một cái, nói: "Không được phép."

Vốn định đứng dậy bước đi thì Âu Dương Vũ bắt gặp thấy ánh mắt tội nghiệp của Tiểu Kỳ Lân, liền quay đầu nhìn nó, chần chừ nói: "Nếu không thì... Ta cho ngươi một cái lều nhỏ để ngươi dựng ở trên thảm cỏ gần kia ở đây được hay không?"

Tiểu Kỳ Lân tức thì vô cùng hưng phấn hài lòng, vội vàng gật đầu như cối giã gạo, hô lên: " Được! Được! Quá được!"

Sau khi Âu Dương Vũ ra khỏi không gian để lại một mình tên nhóc Tiểu Kỳ Lân đang vui vẻ lăn đi lăn lại với chiếc lều nhỏ trên thảm cỏ.

Âu Dương Vũ sau khi trở về, phát hiện ra Dạ Trọng Hoa đã ăn xong, thuốc cũng đã uống hết, đang thản nhiên ngồi tại chỗ, vắt chân như đang ngóng trông cái gì, thấy Âu Dương Vũ trở về, trong mắt bất giác mỉm cười, tiếp theo liền lộ ra một tia nghi hoặc, hắn gắt gao nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ trong tay cầm một thứ quái dị.

Đợi cho Âu Dương Vũ đến gần, Dạ Trọng Hoa liền lên tiếng hỏi: " Đi lâu vậy? Cái gì đây?"

Âu Dương Vũ trả lời: " Trời cũng tối, không thể ngủ ngoài thế này được, cái này có thể đảm bảo an toàn cho chúng ta tối nay."

" Ở đâu ra?"Dạ Trọng Hoa thản nhiên ra tiếng.

Âu Dương Vũ ưỡn ngực, nói: " Nhặt được."

" Cũng là bảo bối đặc biệt của Đông Tấn quốc?"

"Đúng vậy,đúng vậy."Âu Dương Vũ thuận miệng đáp, tìm ra được khu đất rộng bằng phẳng, liền đặt lều xuống dựng lên.

Dạ Trọng Hoa ngồi một bên nhìn một loạt động tác của nàng, khẽ cười nói: " Bổn vương chưa từng nghe nói qua việc Đông Tấn quốc có mấy thứ bảo bối thế này". Nói là như vậy, hắn biết nàng đang che giấu hắn, đang nói dối hắn, hắn đương nhiên không tin nàng có thể nhặt được những thứ kì dị này trong thời gian ngắn, lại ở một nơi rừng núi hiểm trở. Nhưng hắn không định vạch trần, hắn cho nàng thời gian để một ngày nào đó nàng sẽ nói toàn bộ sự thật với hắn.

Âu Dương Vũ nghe Dạ Trọng Hoa nói như thế, liền ha ha cười gượng.

Có điều, cho đến khi dựng xong lều trại, Âu Dương Vũ mới bắt đầu cảm thấy có chút hối hận, sớm biết như thế này đã cho hắn uống thuốc mê cho rồi!

Dạ Trọng Hoa rất tự nhiên đặt Âu Dương Vũ nằm phía trong, hắn nằm phía ngoài, sau đó ôm lấy nàng thủ thỉ: " Đã lâu Bổn vương vẫn không có ôm ngươi ngủ, bổn vương rất nhớ khoảnh khắc đó."

Những lời này mà hắn cũng nói được... Thật đúng là không biết xấu hổ!

Có điều Âu Dương Vũ cũng không bài xích hắn, sắc trời dần dần tối lại, ngủ bên ngoài trời như thế này thật có chút lạnh, mà hắn ôm nàng ấm áp như thế này khiến cho nàng có một cảm giác an toàn. Âu Dương Vũ bị hắn ôm vào trong ngực, ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người hắn cảm thấy yên tâm đi vào giấc ngủ. Không biết tự khi nào thì trên lưng của nàng lại có cái gì đó ấm áp.....Tay của Dạ Trọng Hoa! Âu Dương Vũ ngạc nhiên tỉnh lại, lúc này mới phát hiện bàn tay của hắn không phải đặt bên ngoài bộ y phục của nàng mà.....mà là thực sự đặt ngay lên tấm lưng trần của nàng, ngay trên da thịt của nàng. Còn Dạ Trọng Hoa cũng không có bất kì phản ứng gì, vẫn tiếp tục ngủ, vẻ mặt vô cùng hài lòng, cũng có chút hưởng thụ.

Âu Dương Vũ hận không thể đến chặt đứt cánh tay tùy tiện đó của Dạ Trọng Hoa, chỉ tiếc lúc này không có thứ gì đó để chém thôi!

Âu Dương Vũ còn chưa có lên tiếng mắng chửi hắn, thì phát hiện ra cái tay kia cũng bắt đầu không thành thật, giở trò với nàng. Hắn!... Vô sỉ... Âu Dương Vũ lúc này muốn đánh mạnh vào lồng ngực hắn nhưng sợ sẽ ảnh hưởng đến vết thương của hắn, nên chỉ biết hung hắn há mồm cắn phập vào ngực Dạ Trọng Hoa.

[Xin Ông đừng biến Bà ấy trở thành " Cẩu Bà" chỉ vì sự thiếu đứng đắn của Ông]

Vì ngực của hắn cơ bắp rắn chắc vô cùng, cho nên căn bản nàng cắn hắn, hắn không đau mà lại tự mình hại mình cắn đến môi mình đau điếng!

Âu Dương Vũ tức giận nắm lấy tay hắn bẻ ngoặc ra, hung tợn nói: " Dạ Trọng Hoa, ngươi ngay lập tức bỏ cánh tay heo của ngươi ra khỏi người ta....ngay lập tức!"

Dạ Trọng Hoa làm vẻ như vừa tỉnh ngủ, mở đôi mắt vẫn còn mơ màng ra, vì ánh sáng bên trong không đủ cho nên nàng không thấy rõ biểu tình lúc này của hắn như thế nào. Hắn khẽ cau mày, âm thanh lạnh lẽo vang lên: " Vũ nhi, ngủ đi!"

" Ta nói, ngươi bỏ cánh tay anh ra khỏi người tz ngay!"Âu Dương Vũ trừng mắt.

" Ngươi rất lạnh, ta ôm ngươi. Đừng nhúc nhích!"

Cái tên Dạ Trọng Hoa chết tiệt này! Âu Dương Vũ nghiến răng nghiến lợi: " Dạ Trọng Hoa!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Nguy hiểm dồn dập

Vết thương của Dạ Trọng Hoa sau khi được Âu Dương Vũ trị liệu chăm sóc chu đáo nên thương thế trong người cũng đã có biến chuyển tốt lên chưa quá hai ngày. Chỉ có điều hai người lại phải bị nhốt tại cái nơi quỷ quái đầy rẫy nguy hiểm như thế này quả thực khiến nàng vô cùng buồn bực.

Âu Dương Vũ ngồi dưới đất ngẩng đầu lên nhìn trời, lại nhìn xuống mặt hồ phẳng lặng. Dạ Trọng Hoa từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Âu Dương Vũ, nói: " Đã nhiều ngày rồi mà mọi thứ vẫn như thế?"

" Ừ, thời tiết vẫn thật sáng sủa, chỉ có điều... Hôm nay trời có sắc trời có chút khác thường."Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên nhìn sự biến đổi của bầu trời, hai bên thái dương có chút động.

" Xem ra trò chơi bắt đầu."

Âu Dương Vũ nhìn thấy Dạ Trọng Hoa trước mắt, thản nhiên gật đầu.

Âu Dương Vũ là bị tiếng gió thổi vù vù làm cho bừng tỉnh, mở to hai mắt nhìn liền thấy lều trại có nguy cơ bị sập xuống, Dạ Trọng Hoa bên cạnh cũng không khỏi chau mày, hai người liếc nhìn nhau, ngay lập tức hiểu được. Ban ngày lại phát sinh những hiện tượng kì dị quái đản như thế này, thật không ngờ mối bận tâm của nàng lại đến nhanh như vậy. Dù sao thì, cũng tốt, nàng sẽ sớm tìm ra cách để thoát khỏi nơi này.

Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa đồng thời đứng lên, nháy mắt với nhau, chiếc lều yếu ớt cuối cùng cũng không chống đỡ được sức mạnh của gió liền ngay lập tức bị thổi văng đi.

Dạ Trọng Hoa nhanh chóng ôm giữ Âu Dương Vũ trong lòng để nàng không bị ảnh hưởng bởi sức gió, nhanh chóng quay đầu lại nhìn xung quanh, đột nhiên phát hiện cách đó không xa đúng lúc có một tảng đá to lớn, liền phẩy tay ý bảo Âu Dương Vũ đang ở trong lòng mình đến đó.

Âu Dương Vũ nhìn theo cánh tay Dạ Trọng Hoa, sau liền gật gật đầu. Hai người đã chuẩn bị sắp xếp xong, bước từng bước khó khăn chậm rãi về phía tảng đá lớn đó, cũng may là hai người đều là những người tập võ, hơn nữa sức lực cũng không tồi, bằng không một chút nữa thôi sẽ bị cuốn vào vòng lốc xoáy kia mất.

Từng bước một, hai người đi sát cạnh nhau, hơn nữa Dạ Trọng Hoa dùng nội lực của mình che chợ cho Âu Dương Vũ tránh việc nàng phải tận lực chống đỡ mà mất sức.

Đoạn đường ngắn như vậy nhưng phải mất đến mười lăm phút mới cho thể đến được nơi đó. Cuối cùng bước từng bước đứng phía sau tảng đá, lúc này hai người bọn họ mới cảm thấy áp lực trên người lúc này biến mất.

Âu Dương Vũ thở phào nhẹ nhõm, Dạ Trọng Hoa nhìn thấy nàng ở trong lòng mình đã an toàn lúc này cũng an tâm hơn, sau đó hắn nhìn quanh bốn phía, sắc trời đột ngột xám xịt, ngẩng đầu lên nhìn thấy mây đen phủ đầy trời, xem ra tình huống trước mắt này lại càng khó đối phó hơn.

Đột nhiên Dạ Trọng Hoa phát hiện gần phía bên bờ sông kia có một con thuyền nhỏ. Khẽ nháy mắt ý bảo nàng nhìn theo hướng của hắn.

Dạ Trọng Hoa nhìn lên đám mây đen cuồn cuộn trên đỉnh đầu, cuồng phong, mây đen, vậy tiếp theo sẽ là...

" Mưa!"Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa đồng thời bật lên tiếng.Âu Dương Vũ đứng nhìn cơn mưa quái đảng đột ngột xuất hiện này có chút tức giận: " Chết tiệt!! Khu rừng quái quỷ này."

Nói xong Dạ Trọng Hoa không để ý đến cơn tức giận của nàng, đôi mắt như lạnh đi vài phần, ôm lấy nàng thật chặt bay đến đặt nàng lên thuyền. Nàng lúc này cũng không nhiều lời liền ngay lập tức giúp hắn khống chế thuyền tránh hắn phải dùng nhiều sức ảnh hưởng đến vết thương, Dạ Trọng Hoa sau khi đã khống chế được hướng thuyền liền ở bên cạnh nàng, giơ tay ra che mưa giúp nàng.

[Ta ngất....@.@]

Tuy rằng mưa to, thế nhưng trước kia Âu Dương Vũ cũng đã từng có nhiều kinh nghiệm để ứng phó, cho nên gặp phải hoàn cảnh này cũng không có bất kỳ hoảng loạn, hay lo lắng, thuyền tuy nhỏ nhưng rất chắc chắn, vẫn cứ trôi chầm chậm như vậy. Dạ Trọng Hoa cũng không có biến đổi gì nhiều trên gương mặt lặng lẽ đứng bên cạnh đưa nhẹ tay áo lên che mưa giúp nàng.

Thuyền cách vách đá càng lúc càng gần, chỉ còn một chút nữa thôi thì có thể đến gần vách đá, thế nhưng mặt hồ vốn đang tĩnh lặng thì đột nhiên lại cuồn cuộn luồng gió hút nước xoáy tít, từng luồng sóng ồ ạt dồn dập đánh tới.

Âu Dương Vũ cật lực ổn định thân thuyền, những con sóng cứ tới tấp đập tới giống như rót dầu sôi càng ngày càng điên cuồng.

Âu Dương Vũ lúc này trong lòng thầm kêu không ổn, ngay cả người có kỹ thuật điêu luyện như Âu Dương Vũ lại thêm việc thuyền này lại quá nhỏ, trước tình huống long trời lở đất như thế này thì càng không tìm thấy lối ra.

Nàng trước giờ vẫn luôn luôn bình tĩnh, nhưng giờ phút này trán cũng không sao kiểm soát được toát mồ hôi lạnh, nếu như mọi việc cứ xảy ra như vậy, nàng bất lực như vậy, hẳn nàng sẽ trở thành bộ sưu tập mới nhất cho đám hài cốt ở dưới đáy hồ này thì phải.

Dạ Trọng Hoa lúc này mới chạy đến bên cạnh ôm lấy Âu Dương Vũ vào lòng, nàng lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Dạ Trọng Hoa, chỉ thấy Dạ Trọng Hoa đem đôi mắt lãnh khốc của mình mình đến gốc cây cổ thụ không xa vách núi kia là bao. Sau đó, hắn cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng hắn. Quả thật lúc nãy hắn không ra tay, hắn muốn nhìn xem nữ nhân mà hắn chọn thật sự có năng lực đến mức nào, nhưng một lúc sau hắn nhìn thấy dáng vẻ bất lực của nàng kiềm lòng đến bên nàng, chỉ muốn ôm chặt lấy nàng vào lòng cả đời mà bảo vệ, chăm sóc nàng, hắn đưa đôi mắt lạnh lẽo nhưng đầy tính chiếm hữu ra lệnh nói: "Buông tay."

Âu Dương Vũ trong nháy mắt liền hiểu được ý tứ của Dạ Trọng Hoa, tay ngừng động tác, nháy mắt cũng bình tĩnh hơn, sau đó liền thấy mình bị ôm vào trong ngực, hắn phi thân lên cao, bỏ lại phía sau con thuyền sớm đã bị nuốt lấy bởi cơn lốc xoáy kinh khủng kia.

Dạ Trọng Hoa dưới cơn mưa vẫn đổ như thác ấy mang theo Âu Dương Vũ bên mình nhanh chóng bay về phía cây cổ thụ, đến trước mặt, một bàn tay bắt lấy thân cây dùng sức dồn hết trọng lực vào cành cây dưới chân, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy đầu mình chính mình dường như hoa đi, giống như có tảng đá to đè nặng lên, lập tức vang lên tiếng kêu đau đớn.

Dạ Trọng Hoa nghe được âm thanh đau đớn của nàng không khỏi không lo lắng cúi đầu xuống nhìn, hắn một tay bám trụ lấy thân cây, còn hai chân hắn bám trụ chắc trên nhánh cây gần như đã mất đi sự kiên cố của nó. Âu Dương Vũ cảm thấy như đang đứng trên biển lửa, nhìn thấy dòng nước cuồn cuộn dâng lên như cơn lốc xoáy muốn cuốn đi hết tất cả những gì có mặt ở đó, thần kinh của Âu Dương Vũ như có chút thả lỏng hơn, lần đầu tiên nàng cảm thấy đường đến với cánh cổng tử thần lại gần đến như vậy.Cho dù trong tay có tùy thân không gian, thế nhưng đối với những chuyện liên quan đến thiên tai, đến chuyện của trời đất như thế này, nàng một chút cũng không thể nắm chắc được vận mệnh của mình.

"Vũ nhi, sợ gì chứ, ta ở đây." Dạ Trọng Hoa buông ra lời nói vừa nhẹ nhàng nhưng có chút bá đạo, trên mặt cũng không biểu tình gì nhiều vẫn lãnh tình, âm trầm như vậy. Thân cây dưới chân bọn họ quá yếu, với sức nặng của hai người bọn họ căn bản không thể chịu đựng được lâu, không bao lâu sẽ gãy đi. Mực nước ngày càng dâng lên cao, cho dù thân cây này có đủ chắc để giữ được bọn họ đứng lâu thêm một chút thì cũng sẽ bị chết đuối trong biển hồ.

Không hiểu sao, Âu Dương Vũ khi nghe được âm thanh trầm thấp chắc nịch của Dạ Trọng Hoa tâm trạng hoảng loạn của nàng lúc này đã vơi đi rất nhiều.

Dạ Trọng Hoa ngẩng đầu xung quanh khu vực, lơ đãng nhìn lên phía trên cách đó không xa có một tảng đá nhỏ nhô ra, loáng thoáng nhìn kĩ hắn đoán được bên trong chắc chắn có một hang động.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy tình cảnh trước mắt nghĩ ngợi một lúc, sau đó cúi đầu nhìn Âu Dương Vũ nói: "Ôm chặt, chúng ta đi lên."

Tiếng nói vừa dứt, Âu Dương Vũ theo phản xạ đưa tay ôm mặt lấy cả người Dạ Trọng Hoa. Vừa mới ôm chặt, lại thấy Dạ Trọng Hoa đưa chân phải mượn lực đứng dậy hướng phía trên cao phi lên, nhánh cây dưới chân cũng không thể chịu đựng nổi sức nặng của hai người, ngay lập tức đứt gãy rơi

xuống hồ.

Âu Dương Vũ một bên ôm Dạ Trọng Hoa, một bên nhìn tình hình xung quanh bốn phía. Khi Dạ Trọng Hoa xem xét tình hình xung quanh lúc nãy, nàng cũng đã phát hiện tảng đá này trên đầu mình. Dạ Trọng Hoa với tốc độ cực nhanh, đến khi chạm tới đỉnh tảng đá mới phát hiện tảng đá này thực sự to hơn so với hắn nghĩ, bọn họ có thể tạm thời an toàn khi ở trên này.

Dạ Trọng Hoa nhẹ nhàng đáp xuống, vừa mới đáp xuống, Âu Dương Vũ nhanh chóng buông đôi tay đang ôm chặt lấy người hắn, hai người nghiêng đầu qua thì vừa thấy, quả nhiên, phía trên vách đá này có huyệt động, bề rộng chừng được một thước, độ cao cũng không quá đầu người.

Âu Dương Vũ thăm dò tình hình bên trong huyệt động, chỉ cảm thấy có một luồng khí ẩm thấp xông vào mũi, Dạ Trọng Hoa thấy thế bèn đưa tay ôm chặt lấy Âu Dương Vũ kéo lại, nhẹ giọng nói: "Đợi chút."

Âu Dương Vũ thuận thế lui xuống, xoay người nhìn xuống phía dưới hồ nước, đã thấy hồ nước không còn quay cuồng nữa, nước cũng dần dần trút xuống, dần dần yên tĩnh trở lại, mưa to lúc nãy cũng chỉ rơi tí tách lại không tầm tã như vừa rồi.

Âu Dương Vũ trong lòng có chút kì quái tò mò nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, quay đầu nhìn Dạ Trọng Hoa nói: "Ngươi xem có kì lạ hay không, chúng ta vừa đứng trên tảng đá này, hồ nước cũng ngay lập tức không còn cuồn cuộn dâng lên nữa, gió cũng ngừng thổi, mưa cũng đã ngớt dần, Ta có cảm giác như những thứ kinh khủng trên dường như có mục đích như ép chúng ta lên đây thì phải?" Nói xong nàng nhìn quanh bốn phía, phát hiện ngoài cái huyệt động trước mắt này, hai người bọn họ thực sự lúc này không còn đường lui nữa.Dạ Trọng Hoa cũng hiểu được trước mắt tình cảnh, có chút suy tư, nhẹ giọng nói: "Có vẻ như hồ nước này sợ thứ gì đó trong động này." Nói xong liền tiếp lời Âu Dương Vũ: "Cũng có thể ép chúng ta phải vào động này."

Âu Dương Vũ nghe vậy cười khẽ: "Thật sao? Ta lại càng tò mò muốn biết bên trong huyệt động này có ẩn chứa cái gì."

Tuy nói là vậy, nhưng hai người bọn họ cũng không có bất kỳ phương án dự phòng cho nên chỉ có thể còn cách tiến vào huyệt động.

Âu Dương Vũ vốn không phải người nhát gan cho nên làm sao có thể ngăn cản nàng không vào hang động mà tìm tòi? Về phần Dạ Trọng Hoa, đương nhiên là sẵn sàng phụng bồi nàng rồi.

Trải qua một phen khiếp vía vừa rồi, thể lực của cả hai cũng đã có chút hao mòn.

Hai người thấy nơi này có vẻ rộng rãi, liền chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, hồi phục thể lực.

Trải qua khoảng khắc tìm được đường sống từ cõi chết ra, Âu Dương Vũ cảm thấy trên người khí lực dường như bị mất đi một nửa, hiện tại nàng vừa lạnh vừa đói, hắn rất cần bổ sung năng lượng. Dạ Trọng Hoa lặng lẽ quan sát mọi cử chỉ nét mặt nàng lúc này hiểu được ý nghĩ của nàng nhẹ giọng nói: "Vũ nhi, ta tìm thức ăn, ngươi ở lại đây chờ ta."

Trước tình cảnh này, hai người tốt nhất không nên tách riêng ra.

"Không cần, để ta." Nay tình hình này chắc sẽ không được ăn uống tử tế, cho nên Âu Dương Vũ từ trong túi mình lấy ra một bịch bích quy với hai chai nước khoáng nhỏ, xé mở bịch bánh quy, mở nắp chai nước khoáng đưa cho Dạ Trọng Hoa.

Dạ Trọng Hoa nhíu nhíu mày: "Ngươi trên người còn có những thứ này?"

"Ừm, nếu như không còn sống được bao lâu thì ta cũng không muốn trở thành quỷ chết đói đâu a." Âu Dương Vũ ngồi một bên, nhẹ nhàng cắn bánh bích quy.

Dạ Trọng Hoa nhìn món ăn kì lạ trong tay, liền đưa vào trong miệng cắn một mẩu, lông mi hơi nhíu lại, nuốt mẩu bánh quy trong miệng sau đó chau mày nói: "Khó ăn."

Âu Dương Vũ lạnh lùng Dạ Trọng Hoa liếc mắt một cái, nói: "Nhị hoàng tử, bây giờ có cái ăn là được rồi lại còn yêu cầu đòi hỏi nhiều thế. Có ăn hay không a, không ăn cẩn thận đói chết a."

Dạ Trọng Hoa trừng mắt nhìn Âu Dương Vũ liếc mắt một cái, sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, bất đắc dĩ cầm lấy nhưng cũng không có ý định ăn chỉ nhìn nàng.

Âu Dương Vũ nhìn thấy Dạ Trọng Hoa chau mày liền né tránh ánh mắt của hắn khẽ cắn bánh bích quy, khóe môi giơ ra một ý cười nhợt nhạt, lập tức lại có chút bất đắc dĩ, chậm rãi buông bánh bích quy trong tay, kỳ thật nàng ăn nuốt cũng không vô.

Vì vừa mới hứng một trận mưa to xong, cho nên trên người có chút lạnh lẽo, cho nên lúc này mà ăn lương khô như thế này thì đúng là không thể nào mà ăn được.

Đang nghĩ ngợi,thì bỗng nhiên trong đầu liền xuất hiện âm thanh thở dốc hổng hộc,Tiểu Kỳ Lân từ từ hiện ra trong lòng đang ôm lấy một tô mỳ ăn liền nóng hổi ăn rất vui vẻ, Âu Dương Vũ chứng kiến cảnh tượng này tức giận hô to: "Tiểu Kỳ Lân!"Đang tận hưởng niềm vui vẻ thì nghe tiếng thét của Âu Dương Vũ, Tiểu Kỳ Lân giật mình cả kinh, chiếc đũa cũng theo đó mà rơi xuống. Sau một lúc lâu, hắn mới ảo não mở miệng: "Chủ nhân, ngươi hung dữ với ta vậy, ta chỉ mới ăn có một bát mì ăn liền thôi mà... Dù sao thì trong kho cũng còn rất nhiều..."

Âu Dương Vũ đen mặt, nói: "Ta muốn nói, ngươi thì ngồi đó vui vẻ sung sướng ăn mỳ ăn liền còn chúng ta ở ngoài này sắp bị cái lạnh đông chết rồi mà

ngươi cũng không chuẩn bị cho chúng ta một chút sao hả?"

"Chủ nhân có chiếc gối ôm hình người ấm áp vậy, sao lại lạnh cơ chứ." Tiểu Kỳ Lân nói xong cười hì hì, chọc Âu Dương Vũ, định tiến vào trong không gian đập cho hắn một trận, thì đã thấy nó từ phía sau lấy ra hai bát mỳ với thịt kho tàu bên trên, a dua nói: "Chủ nhân, ngươi xem, ta đều đã vì các ngươi mà chuẩn bị chu đáo như thế này, ngươi không cảm kích thì thôi còn lên giọng mắng ta!" Nói xong giọng đầy uất ức có chút dào dạt đắc ý.

Âu Dương Vũ nhìn hắn một lát sau không biết phải nói gì, bất đắc dĩ nói: " Được rồi, Tiểu Kỳ Lân vẫn là thông minh nhất."

Nói xong thừa dịp Dạ Trọng Hoa đang nhắm mắt dưỡng thần không chú ý, đem hai bát mỳ ăn ăn liền từ trong không gian lấy ra, để lại Tiểu Kỳ Lân tiếp tục một mình hồng hộc cầm bát mỳ ăn liền mà ăn.

Âu Dương Vũ nhìn hai bát mỳ trong tay, ho khan vài tiếng. Dạ Trọng Hoa sau khi nghe được liền xoay người lại, tưởng nàng vừa trải qua chuyện như vậy sinh bệnh nên trong lòng có chút lo lắng, nhìn thấy Âu Dương Vũ trong tay cầm thứ gì đó là lạ liền đưa đôi mắt sắc bén ra tìm tòi nghiên cứu.

"Này, cho ngươi."

Dạ Trọng Hoa cầm lấy bát mỳ sau đó mở ra thấy bên trong là sợi mỳ, tuy nhiên sợi mỳ này lại hơi cong so với mỳ mà hắn thường ăn. Hắn cười khẽ một chút, cầm lấy nĩa nhựa bên cạnh nhẹ nhàng bình tĩnh ăn.

Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ dạng bình thản không chút phản ứng gì của Dạ Trọng Hoa thì trong lòng có chút chột dạ, chần chờ hỏi: "Ngươi không hỏi ta làm sao lại có những thứ này?"

Dạ Trọng Hoa cảm thấy mùi vị không tồi, nghe vậy ngẩng đầu, trên mặt tựa tiếu phi tiếu: "Nhặt được."

Âu Dương Vũ nghe vậy uống một ngụm, vẻ mặt đỏ bừng, miễn cưỡng đáp: "Ờ, nhặt được."

Dạ Trọng Hoa ăn cũng không nhiều lắm, đặt bát mỳ xuống hài lòng nói: "Không tệ."

Âu Dương Vũ chỉ coi như không nghe thấy, cắm cúi ăn mỳ.

Dạ Trọng Hoa cũng không phải là kẻ ngốc, Hắn nếu có hỏi nàng cũng sẽ không nói thật cho hắn.

Hai người sau khi ăn no nghỉ ngơi đã đủ liền suy nghĩ tìm ra đường thoát, Âu Dương Vũ nhìn thấy huyệt động trước mắt, vốn định là dùng cây đuốc, nhưng trong không gian ẩm ướt như thế này, cầm đuốc chắc chắn sẽ nhanh chóng bị dập tắt bởi điều kiện ẩm mốc, cho nên nàng mới từ trong lòng lặng lẽ lấy ra chiếc đèn pin, quay đầu nhìn Dạ Trọng Hoa nói: "Đi thôi."

Dạ Trọng Hoa đi lên phía trước vài bước che chở cho Âu Dương Vũ, quay đầu lại nhìn Âu Dương Vũ cười: "Đi sau Ta."Âu Dương Vũ tỏ ra vẻ bất đắc dĩ, mở đèn pin ra, ý bảo hắn đi trước.

Dạ Trọng Hoa thuận thế nhanh chóng cầm lấy tay của nàng, nắm chặt: "Cẩn thận."

Hai người từng bước đi vào sâu trong huyệt động, nàng cảm thấy vừa rồi ở nếu như lúc nãy nàng cảm thấy nó có mùi vị ẩm thấp thì bây giờ nàng lại được trải qua cảm giác như đang ở vùng bắc cực lạnh giá, lạnh đến thấu xương.

Huyệt động cũng không cao lắm, Dạ Trọng Hoa lúc này cảm thấy có chút khó khăn đi vào. Chỉ cảm thấy đỉnh đầu hắn những giọt nước nhỏ không ngừng roi xuống trên đỉnh đầu hắn, trong động ngoài tiếng bước chân nhỏ của hai người ra, thỉnh thoảng lại có những tiếng tí tách của những giọt nước rơi xuống.

Vì ở đây nước đọng lại rất nhiều cho nên đường vào động rất trơn trượt, Âu Dương Vũ đi vô cùng cẩn thận. Vốn định giúp đỡ động vách tường thủ ở đụng tới động vách tường trắng mịn sau chỉ có thể lùi về, loại này huyệt động, bên trong rốt cuộc hội có cái gì đâu?

Dạ Trọng Hoa lôi kéo Âu Dương Vũ thật cẩn thận tiêu sái, Âu Dương Vũ quay đầu nhìn lên đã là nhìn không tới động xuất khẩu. Trong động cực kỳ sâu thẳm, đèn pin chiếu đến địa phương thượng có một tia ánh sáng, lại cũng chỉ có thể nhìn đến dưới chân địa phương.

Âu Dương Vũ chỉ mãi lo nhìn dưới chân mình, thế cho nên Dạ Trọng Hoa đi phía trước đột ngột dừng lại nàng cũng không hề biết, lập tức cả người bổ nhào sau lưng Dạ Trọng Hoa.

"Này, làm gì vậy?" Âu Dương Vũ sờ sờ cái mũi đau của mình, không hiểu tại sao Dạ Trọng Hoa đột nhiên dừng lại hỏi.

"Im lặng." Dạ Trọng Hoa ý bảo Âu Dương Vũ cẩn thận nghe âm thanh xung quanh.

Âu Dương Vũ nghe thấy vậy nín thở cẩn thận nghe ngóng âm thanh xung quanh, hai người không có ý định nhúc nhích, lúc này bọn họ chỉ có thể nghe âm thanh của những giọt nước mưa rơi tí tách. Không đúng! Trong đó còn có âm thanh của một vật gì đó đang trượt qua, cùng với tiếng xèo xèo nghe trông quái dị.

Ẩm ướt hoàn cảnh, tê tê thanh, Âu Dương Vũ lập tức nghĩ tới một loại trắng mịn động vật, ngẩng đầu cùng Dạ Trọng Hoa liếc nhau, đã là hiểu được.

Hai người đứng ở tại chỗ bất động, chỉ nghe thấy tiếng xèo xèo càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, rồi đột nhiên, không có bất cứ thanh âm nào nữa.

Âu Dương Vũ cẩn thận nghe động tĩnh xung quanh lại lần nữa, lạ thật là ngoài tiếng của giọt nước mưa ra thì nàng không nghe ra bất kỳ tiếng động nào khác nữa, vừa định cùng Dạ Trọng Hoa tiếp tục đi về phía trước, liền thấy có cảm giác nhồn nhột trơn trượt dưới chân, theo mắt cá chân mà càng chặt càng trượt vào.

Âu Dương Vũ mặc dù không tỏ ra khiếp sợ nhưng trong lòng bỗng sinh ra cảm giác sợ hãi, tay khẽ giơ nên nắm lấy tay Dạ Trọng Hoa, tiếp theo liền đem đèn pin chiếu xuống dưới chân mình.

Dạ Trọng Hoa quay đầu mắt nhìn theo ngọn đèn, rõ ràng phát hiện một con rắn thô đang bám chặt lên mắt cá chân của Âu Dương Vũ, chậm rãi vòng vòng, càng siết càng chặt.Âu Dương Vũ trong lòng căng thẳng, một loại cảm thấy rùng rợn theo mắt cá chân đi lên trên, lưng nàng toàn là mồ hôi lạnh, cả người đều cảm thấy lạnh buốt. Kiếp trước nàng không sợ hãi bất cứ điều gì, chỉ là trong một lần đi làm nhiệm vụ thì bị rắn cắn, từ đó về sau nàng luôn luôn ó cảm giác sợ hãi đối với rắn, hay nói cách khác là nàng sợ hắn như ma quỷ vậy, loài sinh vật không chân kinh tởm ấy nàng ghê tởm nhất thế gian. Mà lúc này đây loài mà nàng kinh tởm nhất lại đáp ngay lên chân của nàng, không một chút do dự mà quấn lấy chân nàng, răng nanh của nó đều đã muốn giương ra nhằm ngay bắp chân nàng mà cắn bập vào đó.

Âu Dương Vũ sợ hãi vô thức kêu lên, nàng không dám nhìn xuống chân mình một giây một phút nào nữa. Chỉ dám ngước nhìn Dạ Trọng Hoa bằng ánh mắt ủy khuất đáng thương, trong mắt tràn đầy sự yếu ớt hiếm thấy, bất quá vì ánh sáng ở đây quá yếu cho nên Dạ Trọng Hoa cũng không nhìn thấy được nữ nhân của hắn trong lúc này có bộ dáng yếu đuối cần hắn che chở giúp đỡ thế nào. Chỉ thấy Dạ Trọng Hoa đưa đôi mắt lạnh tanh nhìn chằm chằm con rắn kia. Hắn ngay lập tức ra tay nhanh nhẹn dứt khoát, bắt lấy đuôi con rắn kia thuận thế dùng sức quăng con rắn kia ra xa mặt đất, con rắn kia lập tức rơi thẳng xuống đất không một chút di chuyển

Âu Dương Vũ biết lúc này không còn nguy hiểm nữa nên chân lúc này cũng trở nên thoải mái, vừa định cử động hai chân, liền nghe Dạ Trọng Hoa lạnh lùng vang lên: "Đừng cử động!"

Vừa dứt lời, hắn nhanh chóng vươn tay hướng về phía sau lưng Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ nhìn lại, thì thấy lại thêm một con rắn khác so với con rắn lúc này thì to hơn gấp đôi chậm rãi hướng về phía mình bò tới. Dạ Trọng Hoa vốn muốn đưa tay ra phía sau kinh hoạt mà nắm lấy đuôi của nó quật ra, nhưng Dạ trọng Hoa lại không ngờ con rắn này lại nhanh hơn hắn một bước, vừa định vươn tay nắm lấy đuôi nó thì đầu nó lập tức quay ra phía sau, con rắn nhanh chóng giơ nanh cắn một phát vào cánh tay của Dạ Trọng Hoa.

"Ư..." Dạ Trọng Hoa nhịn không được kêu ra tiếng.

Âu Dương Vũ mở to hai mắt nhìn, không dám chậm trễ nữa, thấy thế lập tức lấy ra từ trong không gian tùy thân con dao găm ra, rất nhanh xông lên chém đứt con rắn thứ nhất, con thứ hai phía sau cũng không thoát khỏi lưỡi dao của nàng liền đứt làm đôi, Dạ Trọng Hoa mơ hồ thuận thế lấy tay bắt con rắn đang ở phía sau lưng nàng tiến tới đập đầu nó vào tảng đá gần bên.

Rắn này có độc!

Âu Dương Vũ nhanh chóng lấy dùng dao rạch tay hắn ra, vừa định dùng miệng hút hết chất độc trong tay hắn ra, chợt nghe loáng thoáng âm thanh của Tiểu Kỳ Lân nói: "Chủ nhân chủ nhân, ngươi có huyết thanh kháng nọc rắn mà...nếu như ngươi ngu ngốc làm thế ngươi cũng sẽ bị trúng độc đó a."

Âu Dương Vũ nhanh chóng khẩn cấp vàotrong không gian lấy ra huyết thanh kháng nọc rắn ra tiêm vào cơ thể Dạ Trọng Hoa, trong bóng đêm Dạ Trọng Hoa cơ hồ không thấy rõ trong tay Âu Dương Vũ đang cầm thứ gì, hắn lúc này chỉ cảm thấy bị cái gì đó đâm vào tay, một dòng chất lỏng nào đó theo tay hắn lan ra đầy vào cơ thể hắn. Hắn còn chưa kịp phản ứng gì thì miệng lại bị Âu Dương Vũ bịt kín lại kèm theo đó là một viên thuốc, hắn nghe thấy Âu Dương Vũ nhẹ giọng nói: "Đây là thuốc giải độc, nọc độc trong người ngươi sẽ nhanh chóng được tiêu tan."

Âu Dương Vũ dùng đèn pin chiếu soi miệng vết thương của Dạ Trọng Hoa, lấy từ trong túi ra một chai nước khử trùng với băng gạc, đem miệng vết thương nhẹ nhàng xử lý, dùng băng gạc băng bó lại.

Âu Dương Vũ nhìn thấy vết thương đã được băng bó tốt, đáy lòng bất giác có chút áy náy, Dạ Trọng Hoa hai lần bị thương đều là vì nàng, Nói không có một chút cảm động thì chính là nói dối. Chỉ có điều, Âu Dương Vũ ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Dạ Trọng Hoa, nàng biết phải làm gì đây?

[Ngốc.....Còn phải hỏi lòng sao....Lấy thân báo đáp....^.^]

Nghĩ ngợi một hồi liền đem mọi thứ thu dọn, sau đó từ trong lòng nàng lấy ra một lọ thuốc bột, đưa cho Dạ Trọng Hoa nói: "Này, lưu hoàng."

Note: Lưu hoàng là lưu huỳnh là chất phổ biến dùng để xua đuổi rắn, Mùi lưu huỳnh sẽ có tác dụng xua đuổi rắn đi rất xa

Dạ Trọng Hoa cầm lấy bình dược, bỏ vào trong lòng, quay đầu nhìn sắc trời xung quanh, đã tối đen một mảng, nghĩ đến việc nếu trở ra thì là chuyện không thể. Cho dù có nguy hiểm, hắn nhất định phải tìm ra được đường ra, nghĩ ngợi xong liền nắm tay Âu Dương Vũ dắt đi, nhẹ giọng nói: "Chúng ta đi thôi."

Âu Dương Vũ thản nhiên gật gật đầu, đem theo đèn pin đi phía trước soi đường.

Càng đi vào bên trong, không khí càng trở nên ẩm thấp, Âu Dương Vũ cảm thấy trên người y phục đã trở nên ẩm ướt khó chịu, nơi này phát sinh nhiều thứ khiến cho người ta có cảm giác ghê sợ rùng rợn.

Hai người chậm rãi đi vào bên trong, Âu Dương Vũ lơ đãng cầm đèn pin trong tay đi phía trước. loáng một cái nàng liền thấy phía trước có thứ gì đó giống như có rất nhiều cây gậy thẳng đứng. Trong huyệt động này cũng có gậy gộc sao? Đang nghĩ mông lung, đèn pin trong tay bất giác chiếu lên phía

trước, từ dưới hướng lên trên, cho đến khi nhìn thấy đỉnh chóp, Âu Dương Vũ hít một ngụm khí lạnh, đây không phải là gậy gộc gì, đây rõ ràng là...hang ổ của rắn...chúng tụ tập với nhau, quấn lấy nhau thành một phương thẳng đứng, ít nhất cũng có hơn mười nhánh như vậy, mỗi nhánh đều có nhiều con rắn trườn bò quanh nhau đen thui như vậy, trông giống như là một địa bàn bất khả xâm phạm của chúng, nhìn thấy Âu Dương Vũ và Dạ Trọng Hoa chúng liền phun ra từ hai răng nanh chất nọc màu tím hồng, âm thanh tê tê vang lên.

Mẹ ơi! Nhiều rắn như vậy sao!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 64: Thoát chết trong gang tấc

Âu Dương Vũ nhìn đám rắn ghê tởm phía trước, cảm thấy da đầu có chút run lên, thậm chí là ghê tởm muốn nôn.

Dĩ nhiên nàng biết, giờ phút này bản thân mình không được phép sợ hãi. Nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không khống chế được tái nhợt đi, thoáng cứng đơ, tay nàng run run nắm chặt con dao găm trong tay.

Hiển nhiên Dạ Trọng Hoa cũng đã phát hiện tình huống lúc này, hắn nhanh chóng kéo Âu Dương Vũ ra sau đưa tay ôm lấy nàng trong lòng che chở trước người, từ trong lòng nhanh chóng lấy ra chai lưu hoàng Âu Dương Vũ đưa cho hắn, nhanh chóng vẫy ra phía trước.

Sau đó kéo Âu Dương Vũ lui lại mấy bước, đứng ở phía sau vách, chỉ thấy đám rắn đối diện chậm rì rì lội tới, đến chỗ lưu hoàng liền không dám đi về phía trước, chỉ là chậm rãi vươn thân thẳng đứng, lập tức nhảy lên cao đột nhiên hướng về phía bọn họ.

Dạ Trọng Hoa nắm tay kéo Âu Dương từ từ lui xuống từng bước, đoạt lấy con dao găm trong tay Âu Dương Vũ trực tiếp nhắm đến khúc thân thứ bảy của nó nhẹ nhàng dứt khoát chém đi, con rắn lúc này run lên sau đó không một chút cử động.

Dạ Trọng Hoa giơ tay nhanh chóng đẩy Âu Dương Vũ tránh xa nơi này, một mình hắn đem con dao găm thuận thế giơ lên tiêu diệt hết những con rắn trước mặt. Những con rắn khác sau khi chứng kiến đồng loại của mình bị lưu hoàng giết chết như vậy, liền lập tức kích động một phen bò lên, nhưng cũng không dám đi lướt qua vùng lưu hoàng kia, chỉ có thể phi ra công kích bọn họ.

Đàn rắn đột nhiên công kích cùng một lúc trước lúc trước, có điều số lượng không có giảm đi là bao, ầm ầm từng con một rơi xuống đất liên tiếp, cũng có vài con bị dính phải lưu hoàng chết tại chỗ. Dạ Trọng Hoa thấy thế liền phải công kích vừa nhanh gọn vừa nhìn xung quanh tứ phía, thấy được một con đang hướng về phía mình, nhanh chóng giơ con dao găm lên chém qua nhưng lại trượt tay, hắn lập tức né qua một bên, huyệt động thật sự không lớn, Dạ Trọng Hoa thi triển gần như hết sức lực, không bao lâu sau, băng gạc trên tay hắn đã nhiễm một chút máu.

Dạ Trọng Hoa cũng không quan tâm, chỉ chuyên tâm cố hết sức chiến đấu, đám rắn này vì hiểu ra địa bàn ở đây nên sau khi bị quật ngã như vậy cũng từ từ bò dậy, Dạ Trọng Hoa càng về sau khả năng đánh trúng vào đám rắn đó càng ít.

Dạ Trọng Hoa lại một lần nữa đem con dao găm cắm vào xuống bùn đất, vừa muốn đứng dậy dùng chút sức lực tiêu diệt hết chúng liền thấy trên đỉnh đầu một con rắn khổng lồ từ đâu bay xuống, thấy tình huống trước mắt như thế, Dạ Trọng hoa định dùng nội lực của mình đánh trả thì đã thấy nó bị cái gì đó đánh trúng sau đó đau đớn rơi xuống đất chết tươi.

Âu Dương Vũ hướng về phía Dạ Trọng Hoa hô to: "Trở về, dùng cái này đi!"

Dạ Trọng Hoa nhanh chóng trở lại, tới bên cạnh Âu Dương Vũ, cúi đầu nhìn thấy trong tay Âu Dương Vũ đang cầm một loại cung tiễn nhỏ, có điều không phải là do rèn đúc mà thành, kỳ thật cây cung trong tay Âu Dương Vũ cầm là cây cung tiễn bằng gỗ. Dạ Trọng Hoa liền cầm lấy dồn hết trọng tâm vào lực tay nhắm ngay con rắn đang bò lại về phía này đánh rơi xuống.Âu Dương Vũ từ trong lòng lấy ra một cây cung tên khác, đem đưa tới tay Dạ Trọng Hoa. Dạ Trọng Hoa tiếp nhận, khai cung hướng về phía đám rắn kia phóng tới, Dạ Trọng Hoa bắn tên vô cùng chuẩn xác, vốn lúc này rắn cũng không còn nhiều lắm, mà Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa hết lực phối hợp với nhau, chàng giương cung tiêu diệt, nàng hỗ trợ cấp tên, cho đến khi trên mặt đất lúc này chỉ thấy toàn là xác với xác đám rắn nằm chất ngổn ngang.

Âu Dương Vũ nhìn cả một tập đoàn rắn trước mắt, nghĩ rằng trong cái động này không chỉ có chỗ này có rắn, đám rắn này chắc chắn vẫn còn ở những chỗ khác nữa, nghĩ vậy liền ngẩng đầu nhìn Dạ Trọng Hoa.

Dạ Trọng Hoa đương nhiên cũng có cùng ý nghĩ như nàng, liền cúi đầu nhìn Âu Dương Vũ nói: "Vũ nhi, còn lưu hoàng không?"

Âu Dương Vũ nghe vậy từ trong lòng lấy ra một lọ khác, nói: "Là lọ cuối cùng." Lưu hoàng này, Âu Dương Vũ vẫn chưa chuẩn bị nhiều, bây giờ cũng không có nhiều thời gian để điều chế cho nên chỉ còn có duy nhất một lọ.

Dạ Trọng Hoa gật gật đầu, nói: "Cầm đi."

Âu Dương Vũ cầm lưu hoàng trong tay giữ trong lòng, ngẩng đầu lên thì thấy Dạ Trọng Hoa đang dùng con dao găm gạt con rắn ở giữa ra.

Dọc đường Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa rửa sạch vết máu trên người, sau đó tiếp tục đi bên cạnh Dạ Trọng Hoa.

Dạ Trọng Hoa đứng dậy kéo lấy tay Âu Dương Vũ, hai người đối diện nhau gật gật đầu sau đó tiến về phía trước.

Kỳ quái, hang động càng đi vào bên trong không gian càng mở rộng, không giống như phía sau, cũng không còn ẩm thấp. Hai người càng ngày đi càng nhanh, không chậm rãi thong thả như ban đầu.

Ước chừng đi được khoảng một lúc, Âu Dương Vũ đột nhiên thấy được luồng ánh sáng nhỏ phía trước, đưa mắt liếc nhìn Dạ Trọng Hoa sau đó hai người đi nhanh đến đó.

Thứ ánh sáng ấy càng ngày càng sáng, tầm nhìn mỗi lúc một mở rộng, hai người đưa tay lên mắt che đi luồng ánh sáng chói lóa đột ngột ấy chạy tới đó càng lúc càng gần. Cuối cùng trải qua một trận chói mắt vừa rồi, hai người từ từ chậm rãi mở to mắt ra, bị cảnh tượng trước mắt làm cho bất ngờ.

Chỉ thấy trước mắt là một mảnh hồ nước, mặt hồ này thản nhiên lượn lờ dường như có một chút tĩnh lặng của mùa thu, ở giữa hồ có một hòn đảo núi đá, núi đá này dài với đầy các loại hoa cỏ, cùng lắm là cũng chỉ thấy được những thứ nhỏ xíu ở giữa núi đá, màu trắng của những đóa hoa trong suốt, màu xanh nhạt của lá cây, thoạt nhìn vô cùng trong sáng tuyệt mỹ, lúc này chỉ này giữa đám hoa cỏ đẹp lung linh đủ loại màu sắc kia có một loài cây đứng ngạo nghễ ở bên trong, hoa cỏ xung quanh như bao bọc nó, làm nền cho sự tồn tại của nó.

Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa sau khi phục hồi tinh thần, nhấc chân ra khỏi động, thì ngay lập tức nghe thấy tiếng động ầm trời nghe như tiếng đóng cửa, quay đầu nhìn lại thì thấy hai cánh cửa đá đã được đóng lại khép kín.

Âu Dương Vũ liếc nhìn Dạ Trọng Hoa, nơi này chắc chắn có điều gì đó kỳ quái.

Âu Dương Vũ phục hồi lại tinh thần, đem tầm mắt hướng về phía núi đá nơi có những loài cây hoa kì lạ, những loài hoa này không giống với những loài hoa bình thường. Vừa định nói gì đó với Dạ Trọng Hoa thì trong đầu liền nghe thấy tiếng hưng phấn của Tiểu Kỳ Lân thốt lên: "Chủ nhân, đó là Bạch Đà La a!"Âu Dương Vũ kinh ngạc hô ra tiếng: "Bạch Đà La?"

Dường như phát giác được âm thanh của nàng, Dạ Trọng Hoa nghe vậy, dường như nhớ ra điều gì lên tiếng giải thích: "Tương truyền ở khu vực biên giới thời cổ có rất nhiều loại hoa đà la, loài đà la này chia làm hai loại thứ nhất là loại đà la độc, hay còn gọi là cà độc dược, loại này khi bị trúng độc, người sẽ có triệu chứng mờ mắt, tim đập nhanh, môi miệng khô, khô cổ đến mức không nuốt và không nói được. Chất độc tác động vào vùng bên trong đầu, có thể gây chết người do hôn mê. Mặc khác loại thứ hai công dụng hoàn toàn ngược lại là loại Bạch Đà La có tác dụng cải tử hoàn sinh, có điều loài hoa này theo thời gian đã dần dần biến mất, chẳng lẽ đây chính là loài cây mà người đời đã nhắc đến? Có tác dụng cải tử hồi sinh."

Tiểu Kỳ Lân vốn định giải thích cho Âu Dương Vũ nghe, thì lại bị Dạ Trọng Hoa cướp lời trước, cũng không giận, chỉ nói với Âu Dương Vũ: "Chủ nhân, hắn nói rất đúng, loại bạch đà la này có thể cải tử hồi sinh. Chủ nhân, ngươi hái nó đi sau đó trồng vào trong tùy thân không gian, sau này chúng ta sẽ thu hoạch làm thuốc quý."

Âu Dương Vũ vốn là người rất yêu thích, hứng thú với các loại thảo dược, nghe thấy Tiểu Kỳ Lân nói còn có thể gieo trồng mới nhìn sang Dạ Trọng Hoa nói: "Được, Bạch Đà La này ta nhất định phải có, giúp ta một tay."

Dạ Trọng Hoa nhìn bốn phía, không thấy có bất kỳ nguy hiểm gì mới ôm lấy Âu Dương Vũ, nhẹ nhàng bay qua hồ nước đáp xuống ngay giữa nơi Bạch Đà La. Sau khi chân Âu Dương Vũ chạm đến mặt đất thì lập tức ngồi xổm xuống, đưa tay cẩn thận gạt hoa Đà La ra khỏi những bông hoa xung quanh nó, chậm rãi đến dưới gốc hoa Đà La, nhẹ nhàng nhấc ra khỏi mặt đất, Hoa Đà La vốn là loài cây rễ cọc cho nên rất dễ dàng nhổ lên.

Âu Dương Vũ nhìn thấy Hoa Đà La trên tay mình, tâm trạng trở nên vui vẻ, hưng phấn. Không có ý định ở lại đây lâu thì đột nhiên trong nháy mắt trời đất rung chuyển. Bốn hòn đảo nhỏ quanh hồ bắt đầu quay cuồng, như một mê trận đang chuyển động. Hồ nước càng lúc càng quay điên cuồng, một lát sau, trong trung tâm xoáy nước xuất hiện một con mãng xà khổng lồ, bọt nước dần dần biến mất, con mãng xà khổng lồ vươn đầu lên đứng lặng lẽ trong nước, mở miệng đầy răng nanh cảnh cáo đe dọa.

Âu Dương Vũ cầm lấy Bạch Đà La nhanh chóng cất vào lòng, đứng dậy đi đến bên cạnh Dạ Trọng Hoa đứng nhìn cảnh tượng kinh hãi trên.

Đất rung núi chuyển vẫn chưa chấm dứt, con mãng xà trước mắt không ngừng điên cuồng gào lên, theo tiếng gào của nó, từ bốn phía xung quanh nhanh chóng xuất hiện rất nhiều con rắn nhỏ, hướng về bốn hòn đảo nhỏ trên hồ nhanh chóng bơi tới.

Âu Dương Vũ nhìn trước mắt cảnh tượng đáy lòng có chút sợ hãi, đối mặt với kẻ địch nàng có thể không sợ, nhưng khi nhìn thấy cả đàn rắn đang chầm chậm lại gần ở khắp mọi nơi, nàng không khỏi run sợ đến nổi da gà.

Cuối cùng con mãng xà cũng chấm dứt màn gào thét của mình và cũng chính lúc này nó bắt đầu mở cuộc công kích. Nó cong cái đuôi khổng lồ của mình từ trong hồ liều mạng nhằm về phía Âu Dương Vũ quật tới, Dạ Trọng Hoa thấy vậy phản ứng rất nhanh, ôm lấy Âu Dương Vũ nghiêng người chuẩn xác né được cú tập kích trí mạng. Thấy đòn vừa rồi bị trượt, con mãng xà khổng lồ lập tức gào lên, há miệng thổi về phía Âu Dương Vũ.Dạ Trọng Hoa thấy mãng xà tiến đến mới nhanh chóng rút con dao găm trong tay, phi thân nhẹ nhàng lên trên đầu mãng xà, một cước đập nát hai cái sừng trên đầu nó. Con mãng xà thấy đầu mình bị tập kích thì trở nên điên cuồng hơn, dùng sức lắc đầu như muốn Dạ Trọng Hoa dừng mọi hành động lại. Nó lại càng không thể mở lớn miệng kêu to. Dạ Trọng Hoa sớm đã đứng vững trên đầu nó, đôi mắt Dạ Trọng Hoa càng ngày càng lạnh như băng, suy tính một lúc phi thân xuống bám chắc lấy thân con mãng xà thì thấy toàn thân con mãng xà này được bao phủ một lớp da vô cùng sắc nhọn, cổ tay Dạ Trọng Hoa bị ma sát với chỗ da mãng xà rỉ đầy máu tươi.

Âu Dương Vũ thấy thế, kêu Dạ Trọng Hoa: "Mau xuống dưới!".

Dạ Trọng Hoa không nhìn Âu Dương Vũ vững tâm kêu lên: "Khúc thứ bảy!"

Âu Dương Vũ lập tức hiểu ra, nếu như muốn giải quyết con mãng xà này thì căn bản mấu chốt phải tìm cho ra được khúc thân thứ bảy của nó sau đó chém một đòn chí tử, con mãng xà này sẽ chết, Dạ Trọng Hoa lúc này đứng trên lưng mãng xà là muốn đâm trúng khúc thứ bảy của nó, lúc này con mãng xà giãy dụa với cường độ càng ngày càng mạnh hơn, nếu như không đem sự chú ý của nó dồn lên hết trên người Dạ Trọng Hoa, Dạ Trọng Hoa chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Nghĩ như vậy, Âu Dương Vũ lấy cây cung tiễn gỗ từ trong lòng ra nhắm ngay con mắt của mãng xà bắn tên. Con mãng xà thấy thế lập tức nhắm mắt lại, nghiêng thân né tránh vì thế một tên vừa rồi của Âu Dương Vũ bị thất bại, nhưng đã thành công thu hút sự chú ý của mãng xà lên người nàng.

Lúc này mãng xà không hề để ý đến Dạ Trọng Hoa vẫn đang cố gắng tìm đến khúc thứ bảy trên lưng mình, chỉ việc hướng về phía Âu Dương Vũ rít gào, tiếng thét của nó như muốn xé rách cả màng nhĩ của Âu Dương Vũ. Trong thời khắc nguy hiểm này, Âu Dương Vũ cố gắng trấn an bản thân, tay nàng vững chắc cầm lấy cây cung tiễn, ánh mắt nàng mang theo một tia tự tin, nàng cầm cung tên tiếp tục bắn loạn xạ lên con mãng xà, con mãng xà không có cách nào phản công được.

Trên lưng mãng xà, Dạ Trọng Hoa đã vững vàng ổn định chỗ đứng, chậm rãi đi đến khúc thứ bảy của nó, một tay giơ con dao găm lên cao, dùng sức đâm xuống, mà thân con mãng xà này cứng vô cùng, đâm lần thứ nhất không những vẫn chưa đâm vào trong thịt nó, mà còn vô tình chọc giận thêm nó.

So với ban đầu thì con mãng xà càng ngày càng ra sức giãy dụa mạnh hơn, Dạ Trọng Hoa cố gắng đứng vững khống chế từng bước chuyển động của nó, trên tay máu tươi chảy ra, cả người Dạ Trọng Hoa như được bao phủ bởi một màn sương đêm đầy sát khí của Diêm La địa ngục, hắn đưa đôi mắt sắc bén lạnh lẽo của mình nhắm thẳng đến điểm yếu của mãng xà.

Con mãng xà tức giận đến đỉnh điểm mà sức lực của Dạ Trọng Hoa dần dần giảm đi, cả người hắn cố nắm chặt lấy lớp vảy khổng lồ của nó.

Dạ Trọng Hoa đưa đôi mắt u ám nhìn về phía Âu Dương Vũ, rồi đột nhiên cười nhạt. Cuối cùng một lần nữa dùng hết khí lực liều mạng một lần, rốt cuộc, phập một tiếng con dao găm kia cùng với dòng máu tươi chảy ra, con mãng xà điên cuồng hét lên một tiếng, dùng lưng của mình quật Dạ Trọng Hoa đã mất hết sức lực kia lên hòn đảo nhỏ kia rơi ầm xuống đất. Lúc này Dạ Trọng Hoa không còn sức lực, chịu không được cú ngã vừa rồi, máu trong người tràn đầy ở cổ họng, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.Âu Dương Vũ bất chấp chạy đến bên hắn xem xét tình trạng thương thế của Dạ Trọng Hoa,nhưng lại bị Dạ Trọng Hoa ôm chặt lại bảo vệ trong ngực, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm con mãng xà trong hồ kia.

Chỉ thấy trong hồ nước con mãng xà bắt đầu giãy dụa kịch liệt quay cuồng, hoa đẹp nước trời, cuối cùng, ầm một tiếng con mãng xà trở về xuống trong nước. Trên bờ những con rắn nhỏ thấy thế cũng rất nhanh lui về vị trí rồi đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Dạ Trọng Hoa thấy mãng xà đã đi rồi lập tức ngã xuống, nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng không thể chịu đựng nổi, hôn mê bất tỉnh.

Âu Dương Vũ cảm giác được sự bất thường của Dạ Trọng Hoa, nhanh chóng quay lại, thấy Dạ Trọng Hoa lâm vào trạng thái hôn mê, vừa muốn giúp hắn nhanh chóng trị liệu, thì chợt thấy lúc này có điều gì đó không đúng.

Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn cảnh vật xung quanh mình lúc này từ từ biến mất, một lát sau nàng nhận ra tầng sương mù dày vừa rồi đột nhiên tan biến, mà nàng cùng với Dạ Trọng Hoa đang ngồi trên một cái sạp bằng gỗ, phía sau là một bể hồ nước, mà phía trước cách đó không xa chính xác là khu rừng ma quái đó, mà giờ phút này sắc trời cũng đã có chút tối đen.

Âu Dương Vũ nhìn cảnh tượng trước mắt, hay là rừng cây ma quái này chỉ là do người sinh ra ảo giác mà thành?

Âu Dương Vũ sờ sờ trong lòng, quả thật trong người nàng vẫn còn gốc cây Bạch Đà La kia, thôi. Cứ tưởng rằng thiên hạ to lớn thiên biến vạn hóa, nàng thì có trong tay tùy thân không gian lợi hại như vậy, sao lại không thể không sinh ra ảo ảnh được cơ chứ?

Âu Dương Vũ quay đầu nhìn chằm chằm Dạ Trọng Hoa đang hôn mê bất tỉnh trong lòng mình, xem ra thương thế rất nặng.Trong mắt nàng hiện lên một tia lo lắng, liền đưa hắn nhẹ nhàng nằm trên mặt đất, một tay lấy thuốc trong người ra chữa trị cho hắn, cũng không ngờ rằng phía sau lại vang lên tiếng bước chân.

"Ha ha ha, thật sự đúng là không uổng phí toàn bộ công sức, có điều nói đi cũng phải nói lại, cuối cùng các người vẫn nằm trong tay bọn ta!" Nói xong một tiếng cười càn rỡ vang lên.

Âu Dương Vũ quay đầu lại thì nhìn thấy một đám người áo đen, cầm đầu chính là cái tên vừa lên tiếng, lúc này đang há mồm cười ngặt nghẽo.

Tên thủ lĩnh của bọn áo đen nhìn thấy người con gái trước mắt, đắc ý cười, vốn định phụng mệnh tới đây để lấy tính mạng của Ninh vương Dạ Nhị hoàng tử khi hắn ta còn có chút sợ hãi, nào ngờ ngờ ngay cả ông trời cũng động lòng giúp hắn, nhìn thấy tên Ninh vương kia đang bất tỉnh nhân sự nằm trên sạp gỗ, tên thủ lĩnh đắc ý cười ra mặt.

Tên áo đen đứng một bên thấy thế cũng bật cười ha ha, nói: "Đại ca anh minh!"

Âu Dương Vũ giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn đám hắc y nhân trước mắt, âm thanh lạnh lùng nói: "Ai phái các ngươi đến?"

Hắc y thủ lĩnh vừa nghe vừa cười cực kỳ khinh miệt: "Cô lấy bản lĩnh gì mà muốn tôi phải trả lời cô, chỉ cần cô biết rằng, chủ nhân của tôi muốn tính mạng của các người!" Nói xong nhìn Dạ Trọng Hoa liếc mắt một cái, tiếp tục nói: "Thấy các người sắp chết đến nơi rồi, ta từ bi cho các người một cơ hội để nói lời từ biệt?"Âu Dương Vũ cười lạnh một tiếng thì đột nhiên nghe được một tên áo đen khác lên tiếng đề nghị: "Đại ca, huynh xem ả đàn bà này đi, da dẻ hồng hào trắng nõn thế kia, bộ dáng cũng xinh đẹp vô cùng!" Ngữ khí rất đáng khinh.

Những người khác vừa nghe cũng lập tức phụ họa, tên thủ lĩnh áo đen nâng tay ý bảo mọi người không cần ầm ỹ, hắc hắc cười hai tiếng nói với Âu Dương Vũ: "Cô gái, cô có nghe không? Nếu như cô hầu hạ huynh đệ chúng ta được thư thái, ta sẽ cho cô một con đường sống, thế nào?" Nói xong liền cười ha ha.

Một tên áo đen nghe nói như vậy lập tức nhảy bổ vào tiếp lời: "Đại ca, huynh thưởng thức trước, sau đó đến đệ nha!"

"Thứ hai là đệ!"

"Vậy đệ là người thứ ba đi!"

...

"Chúng ta cùng xông lên đi!"

"Ha ha ha!"

Lời nói đáng khinh, ánh mắt đáng khinh, Âu Dương Vũ nhìn thấy một đám người ghê tởm trước mắt, thần sắc vẫn giữ nét thản nhiên, đối mặt với loài sinh vật như mãng xà nàng quả thực có chút sợ hãi, nhưng cái đám tép riu này thì.....

Đôi mắt xinh đẹp của nàng tỏa ra tia thị huyết, khóe miệng gợi lên một tia cười tà mị, chậm rãi đưa tay vào trong lòng.

Hắc y nhân thấy thế trong lòng mừng như điên kêu to lên: "Đại ca, huynh xem, ả đàn bà này muốn tự mình thoát y ha ha ha!"

Âu Dương Vũ tiếp tục thong thả thong thả động tác trên tay, ánh mắt dần dần lạnh như băng. Đột nhiên, Âu Dương Vũ đưa trong tay rất nhanh lấy ra, trong tay rõ ràng là một khẩu súng lục AK cầm tay cỡ nhỏ màu bạc.

Lúc này bọn họ chỉ thấy cô gái kiều mỵ với mái tóc màu đen dài tung bay trong gió trước mắt này trông vô cùng nghiêm túc mà phẫn nộ, trong tay nàng cầm một thứ gì đó mà từ trước đến nay bọn họ chưa một lần thấy qua, một thứ gì đó màu trắng, sang sáng giống như đến từ địa ngục ma quỷ, khiến cho người ta run sợ. Bên môi nàng vẫn giữ nụ cười đó, đôi mắt kia chẳng khác nào dòng sông băng lạnh vĩnh viễn không bao giờ tan chảy vô tình, lãnh khốc như vậy khí thế cường đại, khiến cho người ta không khỏi sửng sốt.

Không nhìn thấy được động tác của Âu Dương Vũ, chỉ nghe được một tiếng " oành", tên thủ lĩnh áo đen vốn đang cười quàng quạc đột nhiên hai con mắt trừng lớn, nhìn phía trước ngực mình có một lỗ máu không thể tin được, một lát sau liền ngã ầm xuống đất không hề nhúc nhích cũng không một tiếng kêu la.

Những tên áo đen còn lại thấy một màn kinh hãi trên đều trở nên ngây ngốc.

Cô gái này, không, ả không phải là người đơn giản. Trên gương mặt xinh đẹp kia tràn đầy lãnh khốc quyết tuyệt, tỏa ra một vẻ quyết đoán khiến cho người khác không cách nào nhìn thẳng được vào đôi mắt đó!

Ý cười bên môi Âu Dương Vũ càng trở nên rạng rỡ, tên áo đen đứng một bên kia thấy thế sắc mặt đều tái nhợt, hoảng loạn, nhìn khẩu súng lục AK trong tay Âu Dương Vũ từng bước lui về phía sau, thậm chí là hốt hoảng mà chạy.

Âu Dương Vũ chậm rãi đứng dậy, một tay ổn định khẩu AK, khóe miệng cong lên ý cười thị huyết. A! Muốn chạy? Khẩu khí ban nãy đâu rồi?Sát khí bất ngờ tràn ngập bốn phía, Âu Dương Vũ nắm lấy cây súng trong tay, trong lòng có một loại hưng phấn. Trò chơi bắt đầu!

Vừa dứt lời oành một tiếng nhắm ngay tên áo đen đang chạy kia, chưa kịp lên tiếng đã ngã xuống đất. Những tên áo đen còn lại lâm vào tình trạng khủng hoảng,

"đoàng" "oành" "oành" vài tiếng súng vang lên, còn một tên áo đen cuối cùng quàng quạc ngã xuống đất, không rõ vì sao mình đã chạy trốn ra thật xa rồi mà vẫn chết thế này.

Nhìn đám người áo đen giãy dụa dưới đất, dưới ánh trăng khóe môi Âu Dương Vũ cong lên ý cười thản nhiên. Nàng lặng lẽ đứng đó, gió thổi tung bay tà áo nàng, mái tóc cũng bị gió thổi khẽ lượn, bộ dáng của nàng lúc này tỏa ra một ánh hào quang chói lọi không ngờ.

Sau khi Vân Thương nhìn thấy Dạ Trọng Hoa giục ngựa chạy đi tìm vương phi của hắn thì lập tức ra lệnh cho đám hộ vệ của hắn đuổi theo ở phía sau, đuổi cho đến khi phát hiện bên cạnh vách núi đá có một mảnh vải còn sót lại từ bộ y phục, cùng với thi thể của vài tên áo đen, đây chẳng phải là mảnh vải từ bộ y phục của Dạ Trọng Hoa hay sao?! Hai con ngươi Vân Thương như mở to ra có vẻ ngỡ ngàng, hai tay nắm chặt lại thành quyền, gân xanh như muốn nổi hết lên, chuyện này không có khả năng xảy ra!

Hắn không tin mạnh mẽ đi đến mép vách núi đen, nhìn hồi lâu mới run giọng nói: "Dạ Nhị, ông bà có câu " người chết vì nghiệp lớn", ngươi sẽ không dễ dàng ra đi như vậy chứ? Người đâu, theo ta xuống vách núi tìm!"

Vách núi đen này quả thật sâu không lường được, Vân Thương mang theo vài người đến thử rất nhiều lần nhưng không cách nào mà đi xuống được bên dưới, liền đi đường vòng từ phía dưới vách núi đen vào, lại chỉ thấy sương mù lượn lờ dày đặc, rất khó đi vào.

Thử qua nhiều lần, lúc này Vân Thương cảm thấy bất lực muốn bỏ cuộc, hắn đứng lặng ở lối vào nhìn thấy màn sương mù trước mắt, thì thầm nói: "Dạ

Nhị, ta không tin ngươi đã chết, tuyệt đối không tin."

Nói xong xoay người rời đi, cũng không quên phân phó mấy người ở lại trông chừng nơi này.

Hôm sau, Vân Thương vẫn kiên trì thức dậy từ sớm, vội vã mang theo vài người xuất phát, tiếp tục tìm kiếm vài manh mối từ vách núi đen. Đang định xuất phát thì một con ngựa từ xa phi đến, sau đó có người quỳ xuống bẩm báo: "Đại nhân, tối hôm qua tiểu nhân đêm ở vách núi đen có phát hiện... Phát hiện..."

Vân Thương vừa nghe đến vách núi đen, lập tức hỏi: "Phát hiện cái gì? Nói mau!"

"Phát hiện vách núi đen đột nhiên biến mất!"

Vân Thương vừa nghe xong thì có chút mơ hồ khó hiểu, nghi hoặc hỏi: "Ngươi nói cái gì mà vách núi đen biến mất hả?"

"Chính là ở nơi đó vốn phải có vách núi đen nhưng lại không thấy nữa, rừng rậm ở bên ngoài thì biến thành một cái hồ nước."

Vân Thương cảm thấy có điều bất thường, lập tức lên ngựa, nói: "Đi, chúng ta đến xem thử!"

Sau khi Âu Dương Vũ xử lý sạch sẽ hết đám áo đen kia thì quay lại bên cạnh Dạ Trọng Hoa, thấy sắc mặt của hắn ngày càng tái nhợt, sắc trời đang dần dần tối, xem ra chỉ còn cách đưa Dạ Trọng Hoa vào trong không gian để trị liệu cho thật kỹ lưỡng mới được.

Tiểu Kỳ Lân thấy sự xuất hiện đột nhiên của Âu Dương Vũ và Dạ Trọng Hoa thì đang tựa vào người nàng hôn mê bất tỉnh, vốn đang cầm quả bóng cao su trong tay thì đứng đực ra, bóng ngẫu nhiên rơi trên mặt đất, nhanh chân chạy hồng hộc đến.

"Tại sao trong thời gian ta không theo dõi các ngươi thì lại để hắn bị thương nghiêm trọng thế này?" Tiểu Kỳ Lân đứng một bên tiếc hận nói.

Âu Dương Vũ trừng mắt Tiểu Kỳ Lân: "Nhiều lời! Không thấy hắn đang bị thương rất nghiêm trọng à?" Nói xong cũng không kịp để cho Tiểu Kỳ Lân có cơ hội phản bác, phân phó nói: "Nhanh, đến giúp ta đưa hắn tới kho thuốc."

Âu Dương Vũ dìu Dạ Trọng Hoa đi về phía trước, Tiểu Kỳ Lân ở một bên hộc hộc trợ giúp nâng đỡ Dạ Trọng Hoa, thoạt nhìn bộ dáng nhỏ bé như hắn đang nỗ lực cố hết sức.

Sau khi vất vả đem Dạ Trọng Hoa tới hiệu thuốc, lập tức đem hắn đặt trên giường, Âu Dương Vũ nhìn thấy Dạ Trọng Hoa ở trên giường nằm sắc mặt ngày một tái nhợt, cái mũi kết hợp với khuôn mặt giống như bị người ta dùng ngọc thạch tỉ mỉ điêu khắc, mặc dù hắn vẫn cứ lẳng lặng nằm im vậy, nhưng cũng khó mà dấu đi vẻ mặt lãnh khốc cùng khí chất vương giả vốn có của hắn.

Âu Dương Vũ nhìn hắn giờ phút này, lại có chút rung động kìm lòng không được đưa tay lên khẽ vuốt nhẹ bên sườn mặt hắn: Dạ Trọng Hoa, ngươi nếu như không một mực tìm ta thì sẽ không có lúc lại lâm vào hoàn cảnh như thế này.

Âu Dương Vũ nhanh chóng dùng nước khử trùng rửa sạch tay mình, cẩn thận kiểm tra vết thương trên người Dạ Trọng Hoa, cũng may ngoại trừ vết thương ban đầu ra, trên người hắn cũng không có quá nhiều vết thương nào nguy hiểm. Âu Dương Vũ giúp hắn băng bó miệng vết thương cũ lại. Sau đó cầm mấy viên thuốc đút cho hắn, có tác dụng thanh nhiệt giải độc, bổ khí dưỡng thân.

Vân Thương phóng ngựa thẳng đến vách núi đen, đã thấy vách núi đen quả thật biến mất không thấy đâu nữa. Kêu lên một tiếng ghìm ngựa, xoay người xuống ngựa định xem xét tình hình xung quanh thì thấy bên hồ xuất hiện hình bóng của hai người. Vân Thương khẽ chớp chớp mắt, tập trung nhìn vào, thực sự bên hồ có hai bóng người, hình như là một nam một nữ, người đàn ông thì dựa vào người phụ nữ. Vân Thương vốn định không quan tâm đến cảnh tình tứ trước mắt thì chợt thấy người phụ nữ đó nghiêng đầu lại, hắn bất ngờ kêu lên: "Âu Dương Vũ!"

Âu Dương Vũ nghe thấy thanh âm vừa rồi quay đầu lại thì thấy Vân Thương nhanh chóng chạy về phía mình, đến trước mặt, thấy Âu Dương Vũ một bên dìu Dạ Trọng Hoa dù không còn hôn mê nữa nhưng sắc mặt vô cùng khó coi, hắn lập tức lên tiếng hỏi: "Dạ Nhị, cậu bị làm sao vậy?"

Không kịp để cho Âu Dương Vũ mở miệng, Dạ Trọng Hoa lạnh nhạt lên tiếng: "Vết thương nhỏ. Chuẩn bị xe. Tiếp tục trở về."

Vân Thương nghe vậy nhìn Âu Dương Vũ liếc mắt một cái, không nói gì thêm nữa, tức khắc xoay người phân phó hạ nhân: "Người đâu, đi chuẩn bị xe ngựa, vương gia đã trở về!"

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy Vân Thương không còn mang vẻ bình tĩnh như trước, trong lòng có chút hiểu ra, bất đắc dĩ cười nhẹ. Âu Dương Vũ thì có chút kinh ngạc, tên Vân Thương này từ lúc quen biết hắn đến bây giờ có khi nào thấy bộ dáng kích động của hắn bao giờ đâu.

Xe ngựa rất nhanh đã đến, mọi người lập tức đi lên muốn nâng đỡ Dạ Trọng Hoa dậy, đã thấy Dạ Trọng Hoa vẫn gắt gao giữ chặt lấy tay Âu Dương Vũ không buông, một mực đưa mắt nhìn về phía Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ quả thực cũng bất đắc dĩ, nhìn Dạ Trọng Hoa nói: "Ta dìu ngươi."

Dạ Trọng Hoa nghe vậy cười khẽ, lúc này mới nhẹ nhàng buông tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 65: Ninh vương phủ

Tin Dạ Trọng Hoa dùng sáu tòa thành trì của mình để đổi lấy Âu Dương Vũ được lan truyền nhanh chóng khắp Tây Lăng quốc.

Dạ Trọng Hoa là chiến thần tiếng tăm lẫy lừng của Tây Lăng quốc, cũng là vị hoàng tử mà dân chúng Tây Lăng tôn sùng nhất, nay lại là vì một người phụ nữ mà mất đi sáu tòa thành, mất đi đất đai của mình. Mà nghe đồn tai tiếng của cô gái đó không gì dơ bẩn hơn, nào là một cô gái vô dụng, nào là háo sắc!

Dân chúng Tây Lăng dấy lên phẫn nộ, căm giận, một cô gái thấp hèn như thế không hề xứng đáng để Nhị hoàng tử phải làm như vậy, cũng không xứng đáng trở thành vương phi Tây Lăng quốc của bọn họ. Bọn họ tin tưởng chiến thần vương lẫy lừng nhị hoàng tử từ trước đến nay quyết định mọi chuyện đều có chừng có mực, chắc chắn là cô gái Âu Dương Vũ kia đã sử dụng bùa mê thuốc lú gì đó dụ dỗ câu dẫn nhị hoàng tử, bắt hoàng tử nhất định phải thành thân với nàng, nhất định là như vậy!

Bởi vậy mới nói, Âu Dương Vũ còn chưa chính thức gả cho Tây Lăng quốc thì nàng đã bị dân chúng ở đây gọi là hồng nhan họa thủy rồi.

Chuyện như thế này Âu Dương Vũ cũng thật không ngờ, cũng khó mà hiểu được.

Đoàn xe đã trải qua mấy ngày, cuối cùng cũng tới được Tây Lăng quốc. Đây là lần đầu tiên từ khi bước chân đến thời cổ đại Âu Dương Vũ lại đi xa đến như vậy cho nên cũng có chút tò mò. Nàng vén rèm cửa lên, hứng thú nhìn náo nhiệt bên ngoài. Tây Lăng quốc thoạt nhìn quả thật là một cường quốc phát triển dồi dào, trên phố người người tấp nập rộn ràng nhốn nháo, náo nhiệt vô cùng, dọc đường có đủ loại người nam thanh nữ tú, quần áo gọn gàng thanh cao.

Dạ Trọng Hoa ngồi một bên nhìn thấy Âu Dương Vũ có chút hứng thú với bên ngoài thành đột nhiên cả người kề sát bên nàng ái muội, hơi thở của hắn phun lên khuôn mặt của nàng, hai cánh tay thon dài vòng qua ôm trọn lấy vòng eo thon gọn của nàng, Âu Dương Vũ có chút giãy dụa, nhưng càng giãy dụa bao nhiêu thì hai cánh tay kia của ai đó lại càng siết chặt lấy nàng bấy nhiêu. Hắn đặt cằm của hắn lên đỉnh đầu nàng thì thầm hỏi: "Thích không?"

"Không biết." Âu Dương Vũ trầm ngâm, kéo kéo môi, thích thì sao mà không thì sao. Dù gì có một ngày nàng sẽ sớm rời khỏi đây, khi đó nàng sẽ tìm một nơi thích hợp để ngao du sơn thủy.

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Dạ Trọng Hoa, ánh mắt hắn bình thản, thần sắc có chút suy nghĩ.

Âu Dương Vũ không khỏi thầm nghĩ: Tây Lăng quốc có được sự phồn thịnh như ngày hôm nay chắc chắn công lao của vị chiến thần này cũng không có nhỏ a!

Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ nhìn chằm chằm vào mình, trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia gợi lên ý cười tà mị, ghé sát bên tai Âu Dương Vũ nói: "Vũ nhi, ngươi thấy đàn ông trên đất Tây Lăng quốc này, có ai tuấn tú bằng bổn vương không?"

[Mẹ ơi...thế Ông thấy trong cái dàn mỹ nam này Ông có thấy có ai tự mãn bằng ông không? =.=]

Âu Dương Vũ nghe vậy chỉ cảm thấy mặt mình như đen lại, đây là cái tên mà lúc nào cũng lãnh khốc vô tình kia ư, có ai lại đi đặt câu hỏi mà như câu khẳng định như hắn không cơ chứ. Tự mãn. Âu Dương Vũ khẽ hừ một tiếng nói: "Vũ nhi cảm thấy vương gia là một vị chiến thần ưu tú của Tây Lăng quốc, là người vất vả vì miếng cơm manh áo, vì hòa bình ấm no cho dân chúng. Thậm chí cả hôn lễ của mình, dân chúng cũng phải bỏ hết việc để đến xem bàn ra tán vào. Quả thật là quá hoàn mỹ."Dạ Trọng Hoa nghe vậy ngẩng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, thấy xung quanh từng tốp dân chúng nhận ra đoàn xe của Nhị hoàng tử bọn hắn, đoàn xe của bọn họ sau đó dừng lại nghỉ chân một lát, giờ phút này, hai bên đường được vây kín bởi phần đông là dân chúng ở đây.

Quái lạ! Trên mặt của bọn họ thật nhiều biểu cảm cảm xúc khó mà lý giải được a! Nào thì thể hiện sự kiêu ngạo, khi thì khinh bỉ, khi thì tiếc hận, khi thì ghét hận.

Âu Dương Vũ nhìn thấy cảnh tượng ngoài cửa sổ, rồi quay lại nhìn nét mặt Dạ Trọng Hoa thoáng có chút u ám trầm mặt, trong lòng chợt hiểu ra được vài phần. Trong lúc mơ hồ Âu Dương Vũ còn nghe được: "Không biết cô gái này có tài cán gì đặc biệt mà đáng để Nhị hoàng tử của chúng ta phải dùng đến sáu tòa thành trì đổi lấy."

Dạ Trọng Hoa mặc cho những lời nói bên ngoài, vươn tay buông rèm cửa xuống, kéo Âu Dương Vũ vào lòng mình bá đạo nói: "Đừng để ý!"

Âu Dương Vũ định mở miệng nói rõ với hắn, nàng cũng không có để ý đến những lời nói đó, chợt nghe bên ngoài càng ngày âm thanh càng trở nên hỗn độn,lớn nháo.

Âu Dương Vũ nghi hoặc nhìn Dạ Trọng Hoa liếc mắt một cái, bên ngoài xe liền vang lên âm thanh nhu nhược chói tai của một người con gái: "Tiểu nữ bái kiến vương gia."

Dạ Trọng Hoa nhắm mắt dưỡng thần, dường như hắn không có ý định nghe cũng không có ý định quan tâm.

Cô gái bên ngoài thấy người bên trong không có phản ứng bèn tiếp tục kiên trì nói: "Vương gia, hôm nay tiểu nữ đến đây đại diện cho dân chúng ở Tây

Lăng quốc xin góp ý kiến một chút với vương gia. Vương gia, ngài là chiến thần độc nhất vô nhị, tài mạo vô song của Tây Lăng quốc chúng ta, chúng ta tôn kính ngài, sùng bái ngài, nhưng tại sao chỉ vì một cô gái mà ngài lại bất chấp dùng sáu tòa thành trì của mình để đổi lấy? Chúng tôi biết ngài chắc chắn đã bị hồ ly tinh kia dụ dỗ mị hoặc. Cho nên hôm nay chúng tôi đến cầu xin ngài, đừng để hồng nhan họa thủy!"

Dạ Trọng Hoa mặt mày nhăn lại, hai mắt đột ngột mở ra, tỏa ra một thần sắc lạnh như băng.

Âu Dương Vũ không có để ý đến sắc mặt ngày càng âm trầm của Dạ Trọng Hoa, nghe thấy những lời nói này có chút hưng phấn. Cô gái này trông có vẻ vụng về đáng thương, dù sao cô ta cũng chỉ muốn dùng lý do này nọ để gây ấn tượng xấu của mình trong mắt Dạ Trọng Hoa thôi. Có điều, cũng tốt, hậu quả nàng có thể gánh.

Sau khi Dạ Trọng Hoa nghe được câu cuối cùng từ miệng của cô dân nữ kia thì đột nhiên đứng dậy, tiêu sái sải bước mở cửa xe. Cô gái bên ngoài mắt thấy Dạ Trọng Hoa mở cửa đi ra, trên gương mặt kiều mị lộ ra ý cười, khi nàng đem tầm mắt của mình dừng lại trên gương mặt hung ác lạnh băng của Dạ Trọng Hoa, ý cười lập tức đọng lại bên môi.

Ánh mắt Dạ Trọng Hoa u ám mang theo tia cảnh cáo sắc nhọn khiến cho những người xung quanh không khỏi hoảng sợ lui ra xa, hắn đưa mắt nhìn cô gái trước mặt, âm thanh lạnh lùng nói: "Đại diện cho dân chúng Tây Lăng?"

Cô gái chần chờ một chút, kiên trì ôn nhu nói: "Vâng!."

Dạ Trọng Hoa cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: "Cô lấy đâu ra cái quyền đó? Ai bảo cô làm đại diện cho Tây Lăng quốc?"Cô gái vừa nghe xong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, đang định đưa tay chỉ những dân chúng xung quanh, Dạ Trọng Hoa tiếp tục tuyên bố: "Từ khi nào chuyện tuyển vương phi của Bổn vương đã đến phiên các ngươi can thiệp? Vương phi của Bổn vương, đừng nói là dùng sáu tòa thành trì, chỉ cần bổn vương thích, cái gì cũng có thể cho nàng."

[Bá đạo..Anh giai à...Anh có thể bớt bá đạo đi được không hả?]

Nói xong không hề liếc mắt nhìn cô gái kia thêm lần nào, chỉ lãnh đạm ra lệnh phân phó: "Người đâu, tội xem nhẹ vương phi, bắt giam!"

Cô gái nghe vậy từ từ ngã xuống đất, chỉ biết khóc lóc kêu vương gia, Dạ Trọng Hoa lập tức xoay người đi vào xe ngựa, đối với những hạng người như thế, hắn một chút cũng không quan tâm, càng không muốn lãng phí thời gian với sức lực, chậm rãi đến ngồi bên cạnh Âu Dương Vũ.

Xe ngựa một lần nữa khởi hành đi về phía trước, Âu Dương Vũ đưa mắt nhìn sang thấy nét mặt vẫn như trước âm trầm của Dạ Trọng Hoa thì giơ tay lên rót một chén trà cho hắn: "Việc này ta không để bụng thì thôi,, vương gia ngài tức giận làm gì. Huống hồ cô gái kia nói ta là hồng nhan họa thủy, ta cảm thấy rất hài lòng!"

Dạ Trọng Hoa đưa tay nâng chén trà lên uống một ngụm trà xanh, hắn khẽ vuốt mép chén trà, nhìn Âu Dương Vũ bằng ánh mắt thản nhiên đầy tà mị: "Vậy sao?"

Âu Dương Vũ nghiêm mặt nói: "Chỉ có điều xem ra dân chúng ở Tây Lăng quốc này thực sự không thích loại vương phi hồng nhan họa thủy như ta đâu, hay là chúng ta sớm.."

"Sớm động phòng?" Dạ Trọng Hoa chen ngang đánh gãy câu nói của Âu Dương Vũ, hắn vươn ngón tay thon dài ra giữ chặt lấy cằm Âu Dương Vũ, trên mặt khẽ giơ lên ý cười tà mị đầy mê hoặc: "Xem ra vương phi không thể chờ lâu hơn nữa? Hừm?"

Âu Dương Vũ chậc chậc chậc ba tiếng, đẩy cánh tay hắn ra, nàng lúc này chẳng có tâm tư đâu mà đi đùa giỡn chơi trò mập mờ với hắn, nàng thậm chí còn không biết có bao nhiêu điều phiền toái đang chờ trước mắt nàng đâu.

Dạ Trọng Hoa nhìn bộ dạng đang suy nghĩ sâu xa của Âu Dương Vũ, khóe môi thản nhiên cong lên.

Từ lúc quen biết nàng đến nay, trong mắt hắn, nàng khi thì cơ trí, khi thì dũng cảm, khi thì lúng túng, khi thì trầm mặc. Càng tiếp xúc với nàng, hắn từng bước từng bước cảm nhận được nhiều tính cách trong con người nàng, mỗi phần tính cách đó hắn đều cảm thấy thú vị. Dạ Trọng Hoa lại một lần nữa vươn tay ra kéo Âu Dương Vũ ôm vào trong lòng, sau đó lại nghe thấy âm thanh tức giận của Âu Dương Vũ: "Dạ Trọng Hoa, ta là hồng nhan họa thủy đấy, tốt nhất là ngươi nên cách xa ta ra một chút đi."

Dạ Trọng Hoa nghe vậy khẽ cười nói: "Dù sao thì nàng cũng chỉ có thể là hồng nhan họa thủy của bổn vương!"

Đi được một lát, đoàn xe liền dừng lại ở trước một tòa cung điện lớn, Âu Dương Vũ từ trên xe đi xuống, lọt vào trong tầm mắt đó chính là một nơi có thể được gọi là tòa lâu đài tráng lệ ở nước ngoài, trên cánh cổng lớn phía trước đề hai chữ "Lưu Viên", hai chữ này vừa đọc xong đã thấy một sự cuồng ngạo không thể chịu đựng được, vừa hào phóng song vẫn mang theo sự mạnh mẽ, giống như bản chất của vị chiến thần đang đứng ngay bên cạnh nàng lúc này.Dạ Trọng Hoa đứng bên cạnh Âu Dương Vũ, thấy nàng nhìn hai chữ đề trên cửa đến mê mẩn thì không khỏi bật cười, nắm nhẹ tay nàng, dắt nàng đi vào bên trong.

Âu Dương Vũ thuận thế đi theo Dạ Trọng Hoa đi vào cung điện đồ sộ đó. Khi Âu Dương Vũ còn chưa có bước qua cánh cổng thì đã nhìn thấy một hồ nước biết bên trong khuôn viên phía trước vô cùng đẹp mắt, bên trong vườn lấy núi đá làm chủ đạo, đối diện là một tòa thổ sơn, được đặt tinh tế có một cảm giác thoải mái dễ chịu khó tả. Bên dưới núi đá kia có một cái hồ nhỏ, núi đá với nước hồ được kết hợp với nhau bằng một lối đi nhỏ gấp khúc.

Dạ Trọng Hoa đưa nàng đi lên phía trước đình, bởi vì đứng trên cao cho nên cảnh sắc phong cảnh ở đây đều lọt hết trong đáy mắt của nàng.

Âu Dương Vũ không khỏi trầm trồ khen ngợi nghệ thuật làm vườn độc đáo ở đây, lấy non sông tươi đẹp kết hợp cùng với cùng đình lầu các, lấy khung cảnh tự nhiên sinh ý của đất trời kết hợp cùng với nghệ thuật sáng tạo của nghệ nhân quả thực là đẹp như chốn bồng lai tiên cảnh.

Toàn bộ cung điện này được chia làm bốn bộ phận đông, tây, bắc, và khu trung tâm, khu trung tâm lấy phong cảnh nước non làm chủ đạo cũng chính là khu hoa viên lúc nãy giữa hai khu tiểu viện. Khu trung tâm lại phân ra làm hai khi đó là khu đông và khu tây. Phần phía tây chủ yếu là sơn thủy còn phía đông đa phần nghiêng về bên kiến trúc. Khu nam với khu bắc là núi non, trung tâm là thành trì, Khu đông với nam là kiến trúc.

Trước mắt nàng cây cỏ ở đây đều xanh um tươi tốt, yên tĩnh mà lại gần gũi với thiên nhiên, quả thực làm nên sự khác biệt đặc trưng, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy phong cảnh xung quanh như vậy khiến cho tâm tình của người ta càng thêm vui sướng, quay đầu nhìn về phía Dạ Trọng Hoa, sắc mặt tràn đầy ý cười.

Dạ Trọng Hoa cười khẽ hỏi: "Thích sao?"

Âu Dương Vũ thản nhiên gật đầu, lên tiếng đáp: "Cảnh sắc rất đẹp."

Dạ Trọng Hoa vươn tay ra khẽ vuốt ve vài sợi tóc rối của Âu Dương Vũ, ánh mắt như những viên đá thủy tinh dưới ánh mặt trời sáng chói mắt chợt lóe lên vẻ nghiêm nghị khí duệ nói: " Đại hôn sắp đến, trước tiên nàng cứ ở đây, sau này Bổn vương sẽ sắp xếp một chỗ tốt hơn cho nàng."

Vừa dứt lời, bên ngoài liền có người vào bẩm báo: "Vương gia, hoàng thượng triệu ngài vào cung!"

Dạ Trọng Hoa thản nhiên nhíu nhíu mày, phụ hoàng ra tay nhanh thật.

Hắn cúi đầu nhìn Âu Dương Vũ, mắt thấy nàng đang cúi đầu chăm chú nhìn vào trong hồ cá, khẽ nói với nàng: "Vũ nhi, nếu mệt mỏi thì đi nghỉ, ta đi một lát rồi về ngay."

Âu Dương Vũ ngẩng đầu cười nói: "Vương gia, ngài đi đường cẩn thận."

Sau khi Dạ Trọng Hoa rời đi, nha đầu hầu hạ bên cạnh Âu Dương Vũ liền mở miệng nói: "Vương phi, vương gia đã sớm phân phó hạ nhân chuẩn bị phòng cho người, nô tỳ dẫn người đi xem."

"Được."

Âu Dương Vũ được Trúc Lục dẫn đến phòng của nàng, cửa phòng được gắn thêm một bức rèm che mã não, theo gió nhẹ nhàng lay động, ngoài bức rèm che ở ngoài ra còn có một lớp màn che kim sắc rực rỡ. Trúc Lục giúp nàng xốc bức rèm che lên, mời Âu Dương Vũ đi vào, Âu Dương Vũ nhìn chung quanh một vòng, phát hiện một căn phòng sáng ngời mà vô cùng rộng lớn. Bên trong thì không biết bao nhiêu là đồ cổ trân quý, đặc biệt là chiếc chén cổ màu hồng phỉ thúy kia, bên ngoài nhìn rất là diễm lệ, rất là bắt mắt.

"Vương phi, những món đồ trân quý này đều do vương gia phân phó người mang đến đây." Trúc Lục cười tủm tỉm dẫn Âu Dương Vũ đi phòng ngủ, "Trong này thì lại càng nhiều bảo bối hơn đó ạ."

Âu Dương Vũ đi vào phòng ngủ, mới phát hiện ra trong này quả thực bắt mắt khoa trương đến mức nào, dùng loại tơ tằm vàng tốt nhất, tài chất cùng với những đóa hoa được thêu lên tất cả đều vô cùng tinh mỹ. Kệ chứa y phục được đặt sát mặt tường làm bằng gỗ quý, bên trong được treo biết bao nhiêu là y phục của Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ lơ đãng sờ lên, xúc tua trắng mịn mềm mại, hình thức bên ngoài nàng đều thích, liền có chút thích thú không nỡ buông tay. Trúc Lục đứng một bên nhẹ nhàng mở miệng: "Tất cả y phục của người ở đây được làm bằng từ tuyết tằm, chỉ có tại những rơi giá rét mới nuôi được nó, mùa hè mặc vô cùng thoải mái. Vì thế cho nên loại vải dệt này thực sự rất quý, chỉ có người trong hoàng thất mới có. Vương gia vì vương phi mà đã tìm riêng một y phường cẩm tú tốt nhất ở Tây Lăng quốc để dệt ra tất cả, đối với tất cả nữ tử mà nói, có thể khoác lên mình bộ y phục của y phường cẩm tú đó, không chỉ có ý nghĩa biểu trưng cho sự tài phú, mà nó cũng nói lên thân phận cùng địa vị gia thế của vị nữ tử. "

Mặt khác bên cạnh gần đó chính là bàn trang điểm, được làm từ gỗ thanh đàn quý, Trúc Lục đỡ Âu Dương Vũ ngồi xuống: " Tất cả đồ trang sức, tráp đựng gương lược này đều là những thứ vương gia chuẩn bị riêng cho người, vương gia nói, nếu người không thích, ngài ấy sẽ lệnh cho hạ nhân lập tức làm cái khác theo ý người!"

Âu Dương Vũ khẽ gật đầu, nàng hầu như không có hứng thú mấy với mấy thứ hồ trang sức hay ngọc ngà.

Trúc Lục thực sự là một nha đầu cẩn thận, thấy Âu Dương Vũ có vẻ mệt mỏi thì lập tức nói: " Trông vương phi có vẻ mệt mỏi, để nô tỳ pha cho người một chén trà a?"

Âu Dương Vũ khẽ gật đầu, Trúc Lục nhận được lệnh ngay lập tức đã mang đến một chén trà đưa đến trước mặt nàng, Âu Dương Vũ nhẹ nhàng nâng chén lên nhấp một ngụm, hương thơm rất dễ chịu, tỏa ra như có như không hương thơm thoang thoảng của hoa mai, Âu Dương Vũ hài lòng nói: " Trà này rất thơm."

" Bẩm vương phi, loại trà này được pha chế từ những đóa mai nở đặc biệt vào mùa đông ngâm trong tuyết vài năm, cho nên mùi hương của mai vừa thơm ngát vừa mát dịu như vậy ạ."

" Quả là một chủ kiến hay, ai là người tạo ra nó, thật đúng là một viên ngọc sáng trong tương lai. "Âu Dương Vũ lại nhấp thêm một ngụm, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy bộ dáng của Trúc Lục muốn nói gì đó nhưng lại thôi, trong lòng hoài nghi hỏi: " Làm sao vậy?"

Trúc Lục nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, thần sắc có chút lúng túng, cắn cắn môi: " Vương phi, có chuyện này, không biết nên nói cho người không?."

" Em nói đi."

Âu Dương Vũ thần sắc lạnh nhạt, mặt mày hiện ra một chút thành ý, Trúc Lục trầm tư một lúc lâu mới có dũng khí nói: " Việc dùng hoa mai tuyết pha trà này chính là do Phượng tiên cô nương nghĩ ra, vì vương gia cũng không chê, nên vẫn giữ lại."

" Ồ! Phượng tiên cô nương?"Âu Dương Vũ khóe mắt nhảy dựng lên, lập tức bày ra vẻ mặt ôn hoà cười: "Chắc em là nha hoàn đã quen với quy củ trong vương phủ, nói vậy em hẳn là người rất quen thuộc với những chuyện xảy ra nơi Ninh vương phủ. Từ giờ phút này, ta đã được gả đến Ninh vương phủ, vậy em nói cho ta biết vài chuyện ở Ninh vương để ta liệu đường mà chuẩn bị tránh khỏi lạ lẫm."

" Vâng, thưa vương phi!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Nữ nhân duy nhất của hắn

Dạ Trọng Hoa đi đến ngự thư phòng, thấy phụ hoàng hắn đang ngồi ở trước bàn, mặc một thân long bào minh hoàng, cầm trong tay tấu chương, Dạ Trọng Hoa đi lên phía trước, khẽ cúi đầu nói: " Tham kiến phụ hoàng."

Hoàng thượng đưa con ngươi thâm thúy uy lẫm, ngẩng đầu thản nhiên nhìn hắn một cái, sau một lúc lâu mới nói: " Miễn lễ."

Dạ Trọng Hoa ngẩng đầu lên, lên tiếng đáp: " Tạ phụ hoàng."

Hoàng thượng nhìn đứa con trai tài hoa của hắn trước mắt, đây chính là nhi tử mà hắn kỳ vọng, yêu thương nhất. Ở trên chiến trường thì hung hãn như Diêm la, mọi tên địch gặp nó đều phải biến sắc, mưu lược triều đình đều thông thạo, cơ trí hơn người.

Nhưng lần này —— nó dám lấy sáu tòa thành trì ra để đem đi đổi lấy một nữ nhân có tai tiếng xấu! Hồ đồ, quả thực là quá hồ đồ!

Nghĩ vậy, hoàng thượng sắc mặt trở nên âm trầm, trầm giọng nói: " Phi Bạch, con có biết trong tay trẫm đang cầm thứ gì không?"

Dạ Trọng Hoa ngẩng đầu thản nhiên nhìn thoáng qua, liền trả lời: " Không."

" Được, Được lắm, Con không biết. Đây chính là tấu chương đề cập đến con! Nói con ngu ngốc, dám dùng sáu tòa thành trì để đổi một người con gái, có phải con nên cho phụ hoàng này một lời giải thích rõ ràng không?!"

"Lấy sáu tòa thành trì so với nàng ấy? Sáu mươi tòa cũng chưa đủ."Dạ Trọng Hoa vô tình trả lời, khẩu khí không có một chút thay đổi.

[Tim Toy vẫn ổn...ổn mà...rất ổn...(mọi người xung quanh) Bác sĩ...trợ tim a!!!]

Hoàng thượng tái xanh cả mặt, hắn chưa kịp mở miệng dạy dỗ ngốc tử này, thì lại nghe thấy Dạ Trọng Hoa tiếp tục nói: " Phụ hoàng, lần này mất đi sáu tòa thành trì, nhưng Vũ nhi sẽ trả lại Tây Lăng quốc này sáu mươi tòa!"

" Hoang đường! Con....con....con thật sự bị con hồ ly tinh kia dụ dỗ đầu độc đến hỏng đầu hết rồi phải không? Được...Được lắm con nói dân chúng Tây Lăng không có quyền nhúng tay vào chuyện chọn vợ của con, vậy trẫm thì sao? Trẫm ra lệnh cho con lập tức đưa cô gái kia trở về!"

Dạ Trọng Hoa vẫn thản nhiên nghe một tràng tức giận của phụ hoàng hắn, con ngươi từ đạm mạc dần dần xuất hiện một chút âm lãnh, miệng của hắn bất giác giơ lên một tia cười lạnh, hắn cũng biết sớm muộn gì sự việc xảy ra ở trước phố hôm nay cũng đến tai phụ hoàng hắn, nhưng không ngờ tốc độ đúng thật là nhanh.

Hắn kiêu căng đưa đôi mắt âm trầm lên nhìn, tự nhiên tiêu sái nói: " Đời này Nhi thần chỉ cưới một mình Vũ nhi."

Hoàng thượng nhìn con trai trước mắt mình, đôi mắt giống như đôi mắt của chim ưng trong bóng đêm, lãnh ngạo cô thanh mà lại mang khí thế bức người. Hắn biết bất kỳ chuyện gì nó đã quyết định, bất luận kẻ nào cũng đều khó mà thay đổi được, cho dù có là phụ hoàng nó đi chăng nữa. Tuy rằng chính vì điều này khiến hắn phải lao tâm khổ tứ, nhưng còn cách nào khác đâu, còn nhiều thời gian hắn sẽ suy tính kỹ lưỡng chuyện này.

" Thôi được, vậy con cứ từ từ chờ đến ngày Đại hôn của hai đứa đi!"Nói xong, hắn đem tấu chương ném xuống trước mặt Dạ Trọng Hoa, phất tay áo đi ra khỏi ngự thư phòng.Dạ Trọng Hoa cúi đầu, lúc này tấu chương bên trong đã mở ra viết rõ ràng từng chữ một: Tấu chương của Lý Hiển Diệu phủ Vinh Quốc Công.

Nói đến phủ Vinh Quốc Công này, địa vị cũng cực kỳ hiển hách, Lão Vinh Quốc Công này có hai người con, một là nữ nhi tài cán cũng không thua kém ai, nay đã là hoàng hậu của Tây Lăng quốc, người còn lại là con trai trưởng Lý Hiển Diệu cũng đã sinh ra được hai đứa con trai và hai người con gái, trong đó con trai lớn nhất là Lý Ngọc, trong tay nắm binh quyền của Tây Lăng, sở hữu đến hơn ba ngàn binh mã; con thứ hai chính là Lý Nhiễm, mưu

lược kinh người. Ở Tây Lăng quốc này, không ai không biết quyền lực to lớn của Lý gia, lại không có bất kì ai dám đắc tội với người của phủ Lý gia.

Vốn những người không đáng để ta quan tâm ta cũng không cần phải tốn nhiều sức lực, nhưng hôm nay bọn họ lại muốn thử tính nhẫn nại của ta

Dạ Trọng Hoa nhìn lướt qua, khóe miệng kéo ra ý cười châm chọc rõ ràng.

Âu Dương Vũ ngồi đợi Dạ Trọng Hoa trở về Lưu Viên là đã hoàng hôn, chỉ thấy hắn chậm rãi tiêu sái, đạp ánh dương yếu ớt còn sót lại từ từ đi tới, ánh chiều tà khẽ chiếu lên người hắn làm cho ngũ quan của hắn càng thêm tuyệt mỹ, hào hoa. Âu Dương Vũ lặng lặng ngắm nhìn hắn, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác gì đó ấm áp chậm rãi sinh ra, giống như cảm giác của một người vợ thực sự chờ chồng về vậy.

Dạ Trọng Hoa đi đến Âu Dương Vũ trước mặt, tà mị cười: " Đợi bổn vương?"

Âu Dương Vũ đương nhiên biết hôm nay hoàng thượng triệu kiến hắn chắc chắn cũng không có chuyện gì tốt, nhưng thấy tâm tình kì quái của Dạ Trọng Hoa lúc này, cũng không muốn đề cập đến, cũng không hỏi han gì, chỉ khẽ cười nói: " Đúng vậy, đặc biệt ngồi đây chờ vương gia về bàn vài chuyện."

Dừng một lúc sau đó nàng liền cười gian xảo: " Tiên Nhi cô nương xinh đẹp của Quý phủ có đến chờ ngươi hồi phủ đó "

Dạ Trọng Hoa cười càng thêm tà mị, làm bộ đưa mũi lại gần khuôn mặt Âu Dương Vũ nói: " Hửm? Ăn giấm chua sao?"

Âu Dương Vũ nghe xong liền kiêu ngạo nâng cằm lên, ngạo nghễ nói: " Xùy, trên đời này có ai sánh bằng với bổn tiểu thư hồng nhan họa thủy này?"Nói xong cũng không quan tâm biểu tình lúc này của Dạ Trọng Hoa lập tức đi nhanh trở về phòng.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy bộ dáng vừa lúng túng vừa đáng yêu bước nhanh, mái tóc đen dài bị gió đêm thổi tung lên,mang một nét huyền bí khó tả, bất giác hắn cười ra tiếng, sau đó khóe mắt liền hiện lên một tia giảo hoạt, liền đi theo sát phía sau Âu Dương Vũ đi về hướng phòng nàng.

Âu Dương Vũ quay đầu lại liền nhìn thấy Dạ Trọng Hoa thản nhiên theo sau mình, chỉ muốn ném hắn ra khỏi phòng mình lên giọng nói: " Được rồi, ngươi mau đi đi, nếu có nhu cầu muốn ôm ôm ấp ấp với ai đó thì rất tiếc chỗ này không có đáp ứng được."

"Ôm ôm ấp ấp?"Dạ Trọng Hoa nhướng mày lên, thân mình có chút lạnh, liền chặt chẽ vươn cánh tay thon dài rắn chắc ôm lấy vòng eo Âu Dương Vũ, đem nàng giữ chặt trong lòng trầm giọng lên tiếng " Ngươi cũng biết nói đùa sao?"" Chẳng lẽ không đúng?"Âu Dương Vũ cũng nhíu mày nhìn hắn, thần sắc lạnh nhạt, bên miệng mang theo ý cười nhợt nhạt.

Dạ Trọng Hoa vẫn không thay đổi thần sắc, đôi mắt lóe lên lãnh tình nhìn nàng sau đó cúi người xuống hôn lấy đôi môi anh đào đỏ mọng mà quật cường này của nàng: " Ta không muốn nhiều lời với ngươi, ngươi nhớ kỹ. Ngươi là người của ta. Ta không có phép ngươi nhắc đến bất kỳ người con gái khác trước mặt Ta. Rõ chưa?"

Đôi mắt Âu Dương Vũ híp lại, ánh mắt lộ ra một tia giảo hoạt, nàng đột nhiên hung hăng cắn môi dưới của hắn thầm mắng "Tên bá đạo!"

Ninh vương phủ, trong sảnh viện.

Trong một căn phòng tinh xảo, một nữ tử đang ngồi trang điểm trước gương, người này chính là Sở Phượng Tiên, là mỹ nữ mà hoàng đế đã ngự ban cho Dạ Trọng Hoa.

Sở Phượng Tiên nhìn thấy chính mình trong gương, không khỏi đưa tay lên khẽ vuốt hai gò má của chính mình, gương mặt trắng trong suốt như thủy tinh, mang theo một loại diễm lệ khó tả.

Tô mắt sửa mi, nhìn đi ngắm lại, chợt thấy vẫn thiếu gì đó cầm hộp phấn lên khẽ tô trát lên một chút lên mặt, sau đó chớp chớp mắt. Nàng vô cùng tự tin với dung mạo hiện giờ của nàng, chỉ cần đứng trước mặt bất kỳ nam nhân nào gặp nàng lần đầu thì sẽ ngay lập tức si mê. Nàng tin rằng chỉ cần có cơ hội được ở chung với Ninh vương gia, nàng rất nhanh sẽ như diều gặp gió, trở thành vương phi của hắn.

Vì cái ý nghĩ đó nên khoảng thời gian ở Ninh vương phủ nàng tự cho mình đã là nữ chủ nhân của cả cái phủ này.

Mà chính bản thân nàng cũng thật không ngờ, mình đã hành động cẩn thận thế nào nỗ lực thế nào để rồi đến giờ phút này lại đau đớn nhận quyết định từ phía hắn rằng nàng bị đuổi ra khỏi phủ. Nghĩ đến đây, trên gương mặt của nàng lộ ra vẻ dữ tợn, dường như muốn xé nát cái gương mặt thiên kim xinh đẹp trên gương kia.

Nàng vốn con gái của hầu vương, nếu cha mẹ nàng không sớm qua đời, gia thế suy tàn, nàng sao lại có thể đi đến kết cục thế này. Nàng nịnh bợ hoàng hậu nương nương, thật vất vả bao nhiêu mới có thể ngồi lên cái vị trí này, nàng sinh ra phải là người của Ninh vương phủ, chết cũng là ma của là Ninh vương phủ!

Trong lòng nàng luôn ủ ấp dã tâm trở thành chính phi của Dạ Nhị hoàng tử, thầm nghĩ gần gũi bên cạnh Ninh vương thì sẽ nhận được sự sủng ái của người.

Nhưng hôm nay vị vương phi này thậm chí vẫn chưa được cưới hỏi chính thức vào Ninh vương phủ, nàng lập tức bị đuổi ra khỏi phủ, ngay cả một chỗ dung thân cũng không có sao?

Nha đầu Hồng Diệp bên cạnh nàng thấy nàng có vẻ mất hứng, cầm lấy khăn tay lau nhẹ đi khóe mắt nàng: " Tiểu thư, người chính là người phụ nữ được hoàng thượng chấp bút ban cho Dạ Nhị hoàng tử, nếu lấy thân phận của người ra thì người có dư khả năng để làm sườn phi, thế nhưng hôm nay lại..."

Hồng Diệp vừa nói vừa làm bộ mặt sầu khổ, hoàng hậu nương nương phân phó nàng hầu hạ bên cạnh Sở Phượng Tiên, chính là để theo dõi giám sát nàng, nhân tiện tìm cơ hội khiến cho cả cái Ninh vương phủ một ngày trở nên không ngủ yên giấc." Nhất định là do con đàn bà kia sai khiến!"Sở Phượng Tiên một bên ai oán bật khóc, một bên căm hận lên giọng nói, móng tay thiếu chút nữa bị nàng bẻ gẫy trong tay.

Nàng thật đúng là số khổ mà, nàng nghĩ rằng được hoàng thượng ban cho Dạ Trọng Hoa, dựa vào dung mạo tuyệt đẹp của nàng, một vài thủ đoạn nhất định có thể nhận được sự sủng ái từ hắn. Tuy nhiên Dạ Trọng Hoa từ trước đến nay chưa từng liếc qua nàng dù chỉ một lần, thậm chí ngay cả một lần triệu kiến gặp hắn cũng chưa từng có qua, nàng cứ ngỡ rằng thời cơ vẫn chưa đến mà thôi.

Thế nhưng một khi đã nhận được lệnh phải bị trục xuất ra khỏi phủ, nàng cả đời này có muốn ngẩng đầu lên với thiên hạ cũng không được nữa rồi —— hoặc là nói, cuộc đời nàng sau này tiêu tan rồi.

Hoàng hậu nương nương hẳn là sẽ không cần một thứ phế vật, một kẻ vô tác dụng như vậy.

" Lúc này ta biết phải làm sao bây giờ?"Sở Phượng Tiên khóc lóc khổ sở khiến lòng người phải sinh ra lòng thương tiếc, lý trí dường như bị mất đi, trên mặt vừa hận vừa giận, đôi mắt như con thỏ đỏ rực nức nở: " Vương gia hạ lệnh bảo ta phải lập tức rời khỏi nơi này."

Hồng Diệp đảo mắt nhìn quanh sau đó nảy ra chủ ý gì đó nói: " Hay là..hay là người đến cầu xin vương phi tương lai thử xem."

" Làm như thế cũng được sao?"Sở Phượng Tiên có chút chần chờ, chợt Hồng Diệp lại gần bên lỗ tai nàng nói nhỏ: " Nghe nói vương phi này rất là rộng lượng, chỉ cần người xuống nước trước van xin cầu khẩn nàng, lúc đó nàng sẽ mủi lòng từ bi chấp thuận cho người, đồng nghĩa với việc vương gia cũng sẽ thu hồi lại lệnh trục xuất người ra khỏi phủ."

Âu Dương Vũ mới vừa nghe được chút sự tình của Sở Phượng Tiên từ Trúc Lục, lại không ngờ nhanh như vậy đã thấy người tới tận cửa.

Cả người nàng mặc một bộ y phục lụa trắng, trên đầu không có đeo bất cứ loại trâm cài nào để tự nhiên như vậy, cùng với tà áo trắng thướt tha kết hợp đối lập nhau mãnh liệt, đẹp không sao tả xiết. Dáng người nàng lượn lờ, yểu điệu, động tác tao nhã hào phóng, mặt mày tinh xảo như họa, đôi mắt mang vẻ ủy khuất khiến cho người ta phải sinh lòng thương tiếc. Sở Phượng Tiên vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ, liền phóng ngay đến bên chân nàng quỳ xuống, âm thanh vừa mềm mại vừa có nét đáng thương: " Vương phi, cầu xin người đừng bắt ta phải rời khỏi đây."

Âu Dương Vũ vẫn không có bất kì phản ứng gì, từ từ đánh giá vị nữ tử trước mặt, trong mắt hiện lên một tia đùa cợt, nàng còn nhớ rõ lời nhắc nhở buồn cười của Trúc Lục: " Vương phi à! Trong cái phủ này, Sở tiểu thư tâm cơ vô cùng thâm hiểm, là một đối thủ đáng gờm khó đối phó đó nha!"

Hôm nay nhìn thấy tận mắt, xem ra cũng chẳng đáng để bận tâm. Âu Dương Vũ thế nên đối với loại chuyện này cũng thờ ơ, cũng chỉ là một hạng người tép riu thôi. Chẳng qua, Âu Dương Vũ lúc này mày không tự chủ được nhíu lại, Dạ Trọng Hoa ngươi rốt cuộc đã chọc phải bao nhiêu nữ nhân, lắm hoa đào thế không biết, nàng còn chưa chính thức gả vào Ninh vương phủ, thì đã có nữ nhân bên trong phủ đến tìm nàng đòi xin ở lại phủ, thật nực cười.Âu Dương Vũ uống một ngụm trà, khóe môi khẽ kéo lên nhè nhẹ cười: " Việc đi hay ở của tiểu thư đây quả thực chẳng liên quan gì đến ta, tiểu thư tìm nhầm người rồi."

Sở Phượng Tiên thật không ngờ Âu Dương Vũ lại có thể cư xử với thái độ như thế, thầm cắn chặt răng, cố tỏ ra vẻ bình thường: " Ta tuyệt đối sẽ không tranh giành vị trí của vương phi, ta nguyện trở thành tỳ thiếp cả đời. Ở cả phủ này mọi người đều biết rõ ta có tình cảm sâu đậm với vương gia, chỉ cần vương phi có thể cho ta ở bên cạnh vương gia thôi cũng đủ lắm rồi, van cầu vương phi."

Sở Phượng Tiên thấy Âu Dương Vũ vẫn không lên tiếng sở vi bất động, liền nắm chặt ống tay áo Âu Dương Vũ tiếp tục ai oán nói: "Ta có nghe nói vương phi là người bản tính thiện lương rộng lượng, nhất định sẽ không để ta oan uổng mà bị đuổi ra khỏi phủ, đúng không?"

Nàng cúi đầu, trong mắt hiện lên một âm hiểm, cho dù có sử dụng đến bất kỳ biện pháp cầu xin nào. Chỉ cần nàng thành công ở lại được Ninh vương phủ, kế hoạch từ trước đến nay của nàng chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió.

Âu Dương Vũ nhìn Sở Phượng Tiên liếc một cái, một nữ tử xinh đẹp như vậy mà cũng có ngày đến cầu xin sao. Dạ Trọng Hoa ngươi quả thực là có mị lực kinh người a. Có điều Ta không muốn nhúng tay vào những cái loại chuyện vớ vẩn như thế này. Âu Dương Vũ che miệng cười: " Thật à? Bổn vương phi chưa bao giờ nghe qua loại tin đồn như vậy, bổn vương phi ta chỉ có tiếng tăm ác độc thì lan truyền rộng khắp thôi, chẳng lẽ ngươi chưa bao giờ nghe qua sao?"

Sở Phượng Tiên thân mình run rẩy, vốn định tiếp tục vở diễn của mình nhưng đột nhiên lại không nói nên lời.

Trúc Lục đứng bên cạnh định tiến lên khuyên Sở Phượng Tiên tốt nhất là nên trở về, đừng ở nơi này mà nháo loạn, thì chợt nghe tiếng Âu Dương Vũ thản nhiên nói: " Ta chỉ muốn nói với tiểu thư một câu, hôm nay mới xuống kiệu hoa có chút mệt.Người đâu, tiễn khách, ta muốn nghỉ ngơi."

Sở Phượng Tiên nhìn thấy Âu Dương Vũ xoay người rời đi, hồn phách như muốn lìa khỏi người lập tức ngã xuống đất.

Hồng Diệp nhìn thấy bộ dạng của Sở Phượng Tiên, trong mắt hiện lên một chút phức tạp: " Tiểu thư, nếu vương phi không muốn giữ người lại trong phủ. Chúng ta không làm thì thôi, đã làm thì làm cho đến cùng, nếu tình hình đã như vậy đành phải bất chấp mọi thủ đoạn khiến cho vương gia không thể không giữ người ở lại."

Sở Phượng Tiên ngẩng đầu, nhìn về phía Hồng Diệp, giống như người chết đuối vớ được cọc, trong mắt lóe lên tia sáng.

Sở Phượng Tiên giống như dã thú, ở trong phòng đi tới đi lui, một chút cũng không yên ổn được.

Nàng không nghĩ đến nước này nàng phải dùng cách như vậy, ngay từ đầu thứ nàng muốn không phải là vị trí thất thiếp kia, mà rõ ràng hiện tại ngay cả đến việc tơ tưởng đến vị trí như vậy nàng cũng không thể với tới được. Kể từ khi gia nhập vào phủ Ninh vương, mọi hành động cử chỉ thái độ của nàng đều vô cùng cẩn trọng, từng chút từng chút một tính toán tỉ mỉ. Trong vài năm đó, nàng đã phải bỏ ra biết bao nhiêu công sức để lấy lòng nhiều người từ thân phận thấp như nô tỳ đến thân phận cao hơn như chưởng quỹ hay ma ma trong phủ, đem toàn bộ mọi người trong phủ này đối xử tốt như vậy, nàng cẩn thận từng chút một chỉ sợ có người bắt bẻ thấy được sai sót của nàng khiến cho Ninh vương sẽ đem nàng đuổi ra khỏi phủ. Nàng luôn chú ý đến mọi hành động của bản thân, thậm chí là bắt chước những cử chỉ hành vi của hoàng hậu nương nương, hy vọng mình có thể có một vị trí nào đó trong tim của Dạ Trọng Hoa, nhưng hôm nay...Không, nàng phải lựa chọn làm thế, nàng tuyệt đối không cho phép kế hoạch mà nàng đã vất vả cất công dựng lên hóa thành bọt biển, nghĩ mở ra bàn tay, nhìn bình sứ màu hổ phách nhỏ vừa rồi Hồng Diệp có đưa cho nàng, thần sắc kiên định.

Một thân áo trắng, y phục phiêu bạc mỏng manh đơn chiếc ở trên người Sở Phượng Tiên, nhìn vô cùng phong tình mà quyến rũ. Nàng nhẹ nhàng đi tới trước cửa thư phòng. Bên trong phòng vẫn còn sáng, hẳn là vương gia phải thức khuya để giải quyết việc triều chính. Nghĩ vậy liền cầm lấy giỏ thức ăn khuya trong tay nhẹ nhàng đặt trên mặt đất, giơ tay lên cố gắng dùng một chất giọng quyến rũ chết người của mình nói: " Vương gia, thiếp là Phượng Tiên, thiếp có thể vào một chút được không?"

Không có nghe tiếng đáp lại, Sở Phượng Tiên đợi một lát sau đó liền bưng giỏ đồ ăn khuya lên, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn trước nhìn sau thấy không còn người nào liền đi vào thư phòng.

Sở Phượng Tiên sắc mặt quyến rũ, ngẩng đầu nhìn về phía bàn, nhìn thấy người trước mắt mình bất chợt kêu lên tiếng sợ hãi, giỏ thức ăn trong tay rơi oành xuống sàn.

Đứng ở trước bàn chính là Hình ma ma đang đưa mắt nhìn Sở Phượng Tiên trước mắt, thần thái khinh bỉ.

Bà đã sớm biết nữ nhân này vốn đã có mưu đồ từ lâu, từ lúc mới vào phủ, nàng liền tự cho mình đã trở thành chủ nhân của cả cái phủ này. Hừ! đứa nhóc Trọng Hoa này một tay bà nuôi nấng từ nhỏ đến lớn, sao lại không biết, hôm nay bà sẽ thay hắn dạy dỗ nữ nhân không biết thân biết phận này một tay.

Sở Phượng Tiên ngày thường ở trong phủ được đại đa số hạ nhân ở đây tôn trọng, duy nhất chỉ có Hình ma ma là không như vậy, mỗi lần gặp nàng là đều có thái độ châm chọc khiêu khích. Vì bà ta là vú nuôi của vương gia, nên nàng cũng không dám đắc tội.

Không ngờ rằng hôm nay bà ta lại đến thư phòng quét dọn. Trời đúng là không giúp ta mà, Sở Phượng Tiên ngẫm nghĩ một lát định lui ra khỏi thư phòng.

Hình ma ma lúc này lại mở miệng, ngữ khí vô cùng châm chọc: " Ra là cô nương, Sở cô nương nửa đêm nửa hôm đến đây muốn làm gì vậy?"

Sở Phượng Tiên cho dù có tính đường thoát cũng không thể, đành ôn nhu nói: " Hình ma ma, Phượng Tiên cứ tưởng vương gia ở trong này, nghĩ rằng cả ngày nay ngài làm việc mệt mỏi nên đến đưa cho ngài chút đồ ăn khuya."

Hình ma ma ánh mắt lại khinh miệt, lên tiếng châm chọc: " Cũng thật may hôm nay người ở đây là ta chứ không phải là vương gia, nếu là vương gia thì ta sợ ngươi sẽ làm bẩn mắt của vương gia mất!"

Sở Phượng Tiên sau khi nghe được một câu như vậy sắc mặt trắng bệch: " Hình ma ma bà nói hơi quá đáng rồi đó!"

" Quá đáng? Ta nói như thế là đã nhẹ với ngươi rồi, tự mình xem lại bản thân mình đi, ăn mặc phong phanh như kỹ nữ thế kia, ngươi nghĩ vương gia sẽ muốn ngươi sao? Có lần nào ngươi tự đứng trước gương mà soi lại bản thân mình chưa? Không biết lượng sức mình, ta khuyên ngươi một câu, đừng có si tâm vọng tưởng nữa!" Hình ma ma dường như có chút tức giận rống lên, những hạ nhân trong phủ chưa kịp nghỉ ngơi đã bị âm thanh của nàng đánh thức, tập trung vây quanh trước cửa thư phòng xem sự tình.Sở Phượng Tiên sắc mặt tái nhợt, còn chưa mở miệng, thì lại bị Hình ma ma đoạt trước: " Chậc chậc chậc, ngươi nhìn hạng người như ngươi xem, cũng chỉ là cái loại đi dụ dỗ người khác. Sao? Ngươi cho là ngươi học được chút mánh khóe dụ dỗ rẻ tiền bên ngoài kỹ viện Lâu Tình gì đó thì có thể hấp dẫn được đàn ông sao? Đúng là trời sinh ra đã là một con tiện nhân, nếu ngươi đến làm ở kỹ viện kia, không chừng cũng có thể vài tên đàn ông để mắt đến, còn muốn câu dẫn vương gia, bà già này khinh!"

Hạ nhân đứng ngoài cửa nghe hết những lời Hình ma ma nói ra nhịn không được bật cười thành tiếng.

Sở Phượng Tiên cảm thấy nhục nhã vô cùng, ôm mặt chạy nhanh về biệt viện của mình.

Hình ma ma bày ra vẻ mặt bình thản, không giận nổi, liền đuổi theo Sở Phượng Tiên đang chạy đi, dọc đường đi chỉ nghe được tiếng: " Haizz, cái loại tiện nhân như ngươi cũng không phải không thiếu!"

Bỏ lại sau lưng Sở Phượng Tiên chính là những tiếng chửi rủa, kinh thường, chế nhạo vang mỗi lúc một xa.

Sở Phượng Tiên chạy nhanh về lại phòng của mình, nằm úp sấp lên bàn nức nở, Hồng Diệp nghe thấy những tiếng ầm ĩ bên ngoài, cũng đã hiểu được sự tình, liền tiến lên vừa định an ủi thì thấy Sở Phượng Tiên nhanh chóng đứng dậy, vừa khóc vừa đứng ngay cây cột bên cạnh, mở miệng nói: " Bà ta nhục nhã ta trước mặt nhiều người, ngươi để ta đi chết đi cho rồi!"

Hồng Diệp chạy nhanh đến giữ chặt lấy Sở Phượng Tiên, khuyên nhủ: " Tiểu thư, sao người có thể ngu ngốc như vậy,.người vẫn chưa hiểu lý do tại sao Hình ma ma lại đối xử với người như vậy à, là bởi vì người không có danh phận!"

Sở Phượng Tiên mở to hai con mắt sưng đỏ của mình, nhìn Hồng Diệp, chỉ nghe thấy nàng tiếp tục nói: " Tiểu thư, người bây giờ phải nhanh chóng đem gạo nấu thành cơm lúc đó mới có thể thành công sau đó đem chuyện hôm nay báo thù vẫn chưa muộn!"

Sở Phượng Tiên nghe những tiếng chửi rủa bên ngoài, lặng lẽ nắm chặt hai tay, âm thầm hạ quyết tâm, mối thù hôm nay ta nhất định sẽ báo!

***

Mấy ngày nay, trời đã khuya, Dạ Trọng Hoa vẫn còn đang ở trong thư phòng xử lý mấy chuyện vặt vãnh trong triều đình. Thực sự hắn không một chút hài lòng nào khi phải giải quyết những thứ chuyện như thế này. Đang nhắm mắt dưỡng thần thì lại nghe thấy bước chân nhè nhẹ của ai đó vang lên, càng lúc càng gần, cửa thư phòng bị đẩy ra, một vị nữ tử mặc một bộ y phục đỏ như lửa từ bên ngoài nhẹ nhàng tiến vào.

Sở Phượng Tiên ngày xưa luôn mặc bộ y phục màu trắng, luôn tự cho mình là một tiên nữ thuần khiết trong sáng. Nhưng hôm nay lại mặc một bộ y phục không giống với hình ảnh của nàng khi xưa, trang sức diễm mạt, bộ sa y màu đỏ trong suốt, tựa hồ như có thể thấy được hết toàn bộ thân thể xinh đẹp bên trong, một đầu tóc màu đen bóng dài rủ xuống dưới, phong tình chết người.

Nàng tiến vào đưa mắt nhìn vào ánh mắt lạnh băng của Dạ Trọng Hoa, sau đó nhìn hắn một cái cười vô cùng mị hoặc.

Nàng nghĩ rằng, cá cũng đã cắn câu, nam nhân cũng đều một loại người như nhau cả thôi, đêm nay nàng nhất định phải thành công.

Sở Phượng Tiên vốn là nữ tử có gia thế cũng không tồi, am hiểu cầm kỳ thư họa, đặc biệt việc nhảy múa nàng từ nhỏ đã luyện tập vô cùng chăm chỉ khổ sở. Giờ phút này nàng nhẹ nhàng đem vòng eo mềm mại duỗi ra, uyển chuyển đứng lên, bên ngoài tiếng tì bà từ đâu phát ra nghe thật êm tai, điệu múa của nàng cùng âm thanh trầm lắng dường như hòa làm một.

Sở Phượng Tiên nhìn thấy tầm mắt của Dạ Trọng Hoa một chút cũng không đặt lên người mình vẫn tiếp tục dưỡng thần. Nàng âm thầm quyết tâm không bỏ cuộc, cơ thể bắt đầu khiêu gợi, nụ cười bên môi cũng càng trở nên sáng lạn, nàng bắt đầu phong thái đùa nghịch, động tác cũng ngày một thêm kiều diễm diễm ái muội, nàng khẽ nhếch mở đôi môi đỏ mọng, khẽ liếm, lưỡi bắt đầu xoay tròn, thân thể cũng bạo dạn tiến lại gần Dạ Trọng Hoa, xoay tròn một vòng chiếc áo hồng mỏng tang bên ngoài theo đà bay ra nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Lúc này, toàn thân của nàng chỉ còn lại có mỗi cái yếm duy nhất, nàng đang chuẩn bị thuận thế tựa vào người Dạ Trọng Hoa, như con rắn linh hoạt khẽ vòng qua cổ Dạ Trọng Hoa. Nàng còn chưa có hành động nào tiếp theo, thì liền cảm thấy cả người đau đớn, nàng dường như bị một áp lực lớn đẩy văng ra xa. Cho đến khi nàng kịp phản ứng lại thì đã thấy bản thân mình đang nằm quằn quại bên ngoài cửa phòng bên cạnh tảng đá lạnh như băng, toàn thân đều đau đớn vô cùng, nàng cố gắng gượng dậy thì chợt nghe âm thanh lạnh như băng không một tia ấm nào bên trong của Dạ Trọng Hoa vang lên giận dữ: "Cút!"

Những lời này như một đòn chí mạng, đả kích cả thể xác lẫn tinh khiến cho Sở Phượng Tiên hôn mê bất tỉnh.

Ngày hôm sau, chuyện Sở Phượng Tiên câu dẫn Dạ Trọng Hoa bị đánh bay ra ngoài cửa liền nhanh chóng truyền đi khắp toàn bộ Ninh vương phủ, đương nhiên cũng truyền đến tai của Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ lạnh nhạt cười: " Chuyện này do chính tay Dạ Trọng Hoa xử lý."

Một bên Trúc Lục lấy lòng nói: " Xem ra vương gia thực lòng yêu mến vương phi nha, xử lý vô cùng nhanh gọn mà sạch sẽ luôn nha."

" Vậy sao?"

" Buổi sáng hôm nay, Phượng Tiên tiểu thư đã bị đuổi ra, nghe nói là bị đày đến một cái thôn trang rách nát nào đó, về sau nàng sẽ không bao giờ được phép xuất hiện trước cửa phủ này một lần nào nữa a. Có điều không biết làm như vậy có chọc giận đến hoàng thượng không."

Âu Dương Vũ khóe môi không khỏi nở nụ cười, không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

P/s: Gã Dạ Trọng Hoa này nhiều em theo quá đê...những chương sau hành xác bà Vũ phải khổ sở bị gái nó hâm dọa...vẫn còn nhiều em âm thầm yêu thương lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 67: Âm mưu của Lý Phương Phỉ

Ngự hoa viên.

Mấy vị công chúa đang ngồi ở bên cạnh bàn thạch nói chuyện phiếm thưởng thức cảnh đẹp. Lúc này Tứ công chúa tay cầm chén rượu, tà tà ở trên bàn, thần sắc tao nhã, lại mang theo vài phần mơ màng, giống một cái sắp giấc ngủ trưa miêu, nàng khơi mào tinh xảo mi, nhìn ngũ công chúa Dạ Diêu hỏi: " Ngũ muội, lần trước không phải đã đi nhìn trộm vương phi của Phi Bạch rồi sao? Như thế nào? Có giống như lời đồn, kiều dung mạo tuyệt thế?"

Dạ Diêu nghe vậy buông chén rượu trong tay ra, hưng phấn nói: " Tỷ nói Nhị hoàng tẩu a, tỷ không biết đâu, từ trước đến nay muội chưa gặp qua một cô gái nào như tẩu ấy cả, này nha, cơ trí thông minh, quyết đoán dũng cảm, tính cách thoải mái, còn có, y thuật cao siêu vô cùng. Quả nhiên, muội biết mắt nhìn người của Phi Bạch ca ca không hề sai chút nào, đúng là không phụ lòng mong đợi của muội!"

Nói xong, Dạ Diêu tà tà liếc mắt nhìn Nhị công chúa cùng với Lý Phương Phỉ.

Lý Phương Phỉ thấy Dạ Diêu đem ánh mắt sắc bén nhìn mình thì ôn nhã lên tiếng: " Nhưng ta nghe người ngoài đồn đại nói cô gái này..."

Nhị công chúa thấy nàng ấp a ấp úng thì nhịn không được lên tiếng hỏi: " Đồn gì?"

Lý Phương Phỉ thế này mới tiếp tục nói: " Nói cô gái này là hồng nhan họa thủy!"

Tứ công chúa nghe vậy cười khinh ra tiếng: " Hay cho một hồng nhan họa thủy, ngũ muội, tỷ thấy cô gái họa thủy này không chỉ mê hoặc đàn ông mà ngay cả muội cũng bị vị đó đầu độc linh hồn đến điên đảo luôn ấy chứ!"Nói xong nàng không ngừng khanh khách cười, đáy mắt mang theo một tia khinh miệt.

Dạ Diêu là người từ trước đến nay không thích bị người khác bóc bẻ đánh giá mình, ở trong mắt của nàng Âu Dương Vũ chính là nhị tẩu của nàng, chính là người thân của mình, nàng lúc này nghe người khác nói mình như vậy,sắc mặt cực kì khó coi, khiến cho nàng có cảm giác như bị mọi người xa lánh,không tin tưởng nàng, nàng có chút tức giận, bất bình nói: " Mặc kệ tỷ nói gì, muội thấy nhị hoàng tẩu của chúng ta là một người tốt! Hừ!"

Nói xong liền đứng dậy, phẩy tay áo bỏ đi.

" À...Tức giận sao?!"Tứ công chúa nhìn bóng dáng của Dạ Diêu đi xa, sau đó quay lại nhìn hai người còn lại nói, " Nói như vậy thì cô gái kia thực sự thủ đoạn thâm sâu a, ngay cả ngũ muội của chúng ta cũng bị mua chuộc."

Lý Phương Phỉ ôn nhu cười nói: " Vậy Phỉ Phỉ đi trước đến thỉnh an hoàng hậu, hai vị công chúa có đi cùng không?"

Tứ công chúa miễn cưỡng dựa lên bàn, bởi vì uống rượu giải sầu cho nên hai gò má nàng lúc này đỏ ửng, mang theo một loại tư thế hữu mị nói: " Ta chơi chưa có đủ, các người về trước đi."

Lý Phương Phỉ đứng dậy, cùng nhị công chúa rời đi.

Tứ công chúa nhìn bóng dáng của Lý Phương Phỉ rời đi, đôi mắt khẽ híp lại.

Dạ Phi Bạch, ha ha, hoàng huynh của muội. Không lâu sau sẽ cử hành hôn lễ, mà lúc này mình vẫn còn mơ mộng tơ tưởng đến huynh ấy được sao.

Tứ công chúa cười lạnh một tiếng, giơ chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

" Công chúa, trời hình như sắp mưa."Một giọng nam tử vừa ôn nhu vừa êm tai truyền đến từ phía sau, tứ công chúa sau đó liền rơi vào một cái ôm ấm áp, nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không biết tự khi nào bầu trời lại xuất hiện mây đen dầy đặc. Tứ công chúa lôi kéo tên nam nhân vừa ôm nàng ngồi xuống, đem chén rượu của mình uống lúc này đưa lên miệng hắn, hắn dịu dàng cầm lấy uống cạn.Tứ công chúa kinh ngạc nhìn tên nam nhân này, hắn có vẻ rất trẻ tuổi, khuôn mặt nghiêm nghị đẹp kinh hồn, phượng mi hoàn hảo, môi đỏ mũi ngọc, ngũ quan xinh xắn hoàn mỹ không có bất kỳ tì vết nào.

Bộ y phục màu trắng tơ vàng thêu lên một đôi chim thiên nga trên mặt hồ phẳng lặng, tay áo đẹp đẽ quý giá từ từ vung lên vòng khoát lên ghế, sấn tới mặt hắn, càng phát ra vẻ yêu dã bức người. Cả người Tứ công chúa mềm ngoặt ở trong lòng hắn, giống như con rắn uốn lượn quấn chặt lấy hắn, mùi rượu cứ thế thản nhiên phun lên mặt hắn, khẽ thì thào: " Ôn Nhã, Tiểu Nhã của ta."

" Công chúa, người say."Bàn tay của Ôn Nhã hắn nhanh chóng vươn ra ôm lấy nàng, sợ nàng ngã xuống.

" Ta không có say." Tứ công chúa hừ một tiếng, nhìn thẳng vào ánh mắt mị nhãn như tơ của hắn.

Mọi người đều nói Tứ công chúa bản tính hoang dâm, nam sủng thì ba ngàn người. Nhưng chỉ có Ôn Nhã là nam nhân mà nàng sủng ái nhất, không ai mà không biết, chỉ có một điều họ mãi mãi không bao giờ biết lý do tại sao. Bởi vì ánh mắt của hắn cực kỳ giống người kia. Giống với hoàng huynh lạnh lùng của nàng. Lúc này, Tứ công chúa nàng si mê nhìn chăm chú vào ánh mắt của hắn, đem đôi môi kiều my nhẹ nhàng hôn lên mí mắt hắn, bộ ngực cao vút gắt gao dán chặt lấy trước ngực hắn: " Ôn Nhã, ôm ta trở về."

" Vâng."

***

Nàng nhìn nhìn vị nhị công chúa đi bên cạnh mình, trên mặt lộ ra vẻ điềm tĩnh mà hồn nhiên cười. Nhị công chúa là vị muội muội ruột của Dạ Trọng Hoa. Nàng mặc dù không thông minh, tính cách cũng không có vài phần mạnh mẽ tuy nhiên ở trong cung cũng không dám có bất kỳ ai đến bắt nạt hay khi dễ.

Nghĩ vậy, Lý Phương Phỉ liền cười gọi nàng: "Nhị công chúa, nhị hoàng tử đã trở về, người đã đi hỏi thăm ngài ấy chưa?"

Nhị công chúa bản ở xem xét ven đường cảnh sắc, nghe được Lý Phương Phỉ câu hỏi, liền đáp: "Vẫn chưa, đang định đi thăm huynh ấy....hay là Phỉ Phỉ ngươi cùng ta đến hỏi thăm huynh ấy một chuyến, được không?"

Lý Phương Phỉ thấy Nhị công chúa hỏi ý kiến của nàng, khóe môi bất giác cong lên nhưng vẫn tỏ vẻ khó xử ra mặt.

Nhị công chúa thấy nàng trầm tư suy nghĩ, liền hỏi: "Sao vậy?"

Lý Phương Phỉ lúc này mới cười nói: "Phỉ Phỉ đương nhiên là cầu còn không được ấy chứ, chỉ có điều... Nhị hoàng tử mới từ Đông Tấn trở về, chắc vẫn còn mệt mỏi, công chúa lại là người thân thiết với nhị hoàng tử, sao không tự mình làm chút gì đó ví dụ như hầm canh mang đến cho nhị hoàng tử?"

Nhị công chúa nghe vậy ánh mắt nhất thời sáng ngời, sau đó lại lập tức ảm đạm xuống dưới.

Lý Phương Phỉ thấy tình cảnh như vậy, thắc mắc lên tiếng hỏi: "Công chúa gặp chuyện gì khó khăn?"

Nhị công chúa lúc này mới lúng túng nói: "Nhưng ta không biết làm canh hầm..."

Lý Phương Phỉ nghe xong mới thở dài một hơi, thản nhiên nói: "Thế này đi, Phỉ Phỉ sẽ giúp công chúa hầm canh, công chúa mang đến cho nhị hoàng tử, đương nhiên công chúa không được nói là do ta làm!"Nhị công chúa nghe vậy rất vui vẻ: "Thật sao? Phỉ Phỉ, ngươi thật sự là một người tốt a!"

Lý Phương Phỉ chỉ thản nhiên cười, cầm lấy khăn tay khẽ che môi dưới, nhân tiện giấu đi nụ cười âm hiểm giảo hoạt.

Trong trời đêm giắt một vòng sáng tỏ minh nguyệt, nguyệt hoa như nước, tinh không ánh sáng ngọc.

Hai ngày này quả thực rất bận rộn, cả một ngày Dạ Trọng Hoa đều ngồi ở trong thư phòng xem tấu chương, chỉ có một điều khiến hắn buồn bực cả một ngày đó là hắn không hề thấy nha đầu Âu Dương Vũ kia đến hỏi thăm hắn, không khỏi có chút nhớ nàng, cũng không biết giờ này nàng đang làm gì, chắc còn giận hắn đây?

Từng cùng Vũ nhi lập ước hẹn ba tháng, bây giờ đã qua mấy ngày rồi, hắn không muốn lãng phí bất kỳ giây phút nào để có thể khiến nàng dập tắt cái ý nghĩ muốn rời khỏi hắn.

Dạ Trọng Hoa khẽ cong khóe môi, sau đó cúi xuống xem tấu chương với tốc độ nhanh hơn trước, hắn muốn mau chóng xử lý hết mớ rắc rối này sau đó sớm bồi đắp tình cảm với nàng.

Đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa, liền tùy ý trả lời: "Vào đi."

Cửa nhẹ nhàng đẩy ra, Dạ Trọng Hoa cũng không ngẩng đầu lên, liền hỏi: "Chuyện gì?"

"Hoàng huynh, hôm nay muội đặc biệt đến thăm huynh!"

Dạ Trọng Hoa nghe thấy âm thanh quen thuộc, mới ngẩng đầu lên nhìn thấy muội muội của mình, liền cười nói: " Nha đầu, trễ rồi đến đây làm gì?" Ánh mắt đang nhìn cô tiểu muội nhỏ bé thì đập vào mắt hắn là Lý Phương Phỉ đang đứng bên cạnh, mày bất giác nhăn lại. Người của phủ Lý gia sao, đối với tất cả người nhà của phủ Lý gia, hắn hầu như không để họ trong mắt, còn lại có ác cảm, có điều, vị tiểu thư của Lý gia này từ nhỏ đến giờ đều luôn thân thiết với muội muội hắn.

Nhị công chúa trời sinh ra vốn ngu dốt, cũng không có am hiểu lòng người cho nên không có cảm giác được tâm trạng của Dạ Trọng Hoa có chút không vui. Sau đó nàng đi về phía nha hoàn bên cạnh lấy chiếc hộp, mở ra bên trong liền có một bát canh hầm. Nhanh nhau cầm bát canh hầm đó đưa tới cho Dạ Trọng Hoa, vui vẻ nói: "Hoàng huynh, huynh vừa mới từ Đông Tấn trở về, muội biết huynh rất mệt mỏi cho nên đã tự tay hầm cho huynh bát canh bổ dưỡng, huynh nếm thử đi?"

Dạ Trọng Hoa nghe vậy có chút nhướng mày khẽ cười: "Chu đáo thế sao? Được, hoàng huynh nếm thử xem sao?" Hoàng muội của hắn vốn không thông minh, nghe những lời nói như thế cũng có chút ngờ vực. Nhưng Dạ Trọng Hoa cũng đang có chút đói bụng, nên cũng không để bụng nghi vấn vừa rồi, tiêu sái đưa bát canh uống một ngụm, cười nói: "Ừm, không tệ."

"Nếu Hoàng huynh thích, cứ ăn nhiều lên một chút nha." Nhị công chúa nghe xong vô cùng vui vẻ, quay đầu về phía Lý Phương Phỉ nháy mắt một cái.

Dạ Trọng Hoa ừ một tiếng, đem chén canh uống một ngụm nữa rồi nhẹ nhàng đặt xuống.

Lý Phương Phỉ thấy vậy liền cười, trong ánh mắt cũng mang theo một tia giảo hoạt. Nhị công chúa quay đầu nhìn đống tấu thư trên bàn, liền nhìn về phía Dạ Trọng Hoa nói: "Hoàng huynh vẫn chưa xử lý xong công việc sao?"Dạ Trọng Hoa cười khẽ, ngẩng đầu nhìn sắc trời khẽ nói: "Trời không còn sớm nữa, huynh còn bận nhiều việc, muội về trước đi, khi nào rảnh huynh qua thăm muội."

Nhị công chúa nghe vậy cười nói: "Được, hoàng huynh nhớ giữ lời nha, vậy hoàng muội đi trước."

"Người đâu, đưa công chúa hồi cung!"

Dạ Trọng Hoa mắt vẫn không một lần liếc nhìn qua Lý Phương Phỉ, Lý Phương Phỉ đi theo Nhị công chúa ra khỏi thư phòng, mới đi tới cửa thì đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vội nhìn công chúa nói: "Công chúa, Phỉ Phỉ không thấy khăn tay của mình đâu cả!"

"Có thể là rơi ở trong thư phòng hoàng huynh chăng?" Nhị công chúa đưa ra phỏng đoán.

Lý Phương Phỉ nhanh nhẩu tiếp lời: "Chiếc khăn này Phỉ Phỉ rất yêu thích, ta phải quay lại tìm, sắc trời không còn sớm nữa, công chúa mau chóng hồi cung đi."

Nhị công chúa nghĩ ngợi gì đó, chắc hoàng huynh sẽ không gây khó dễ cho Phỉ phỉ, mà đã muộn như thế này cổng cung mà đóng lại thì lại vướng bận

thêm nhiều phiền phức, nàng quay đầu nhắc nhở vài câu với Lý Phương Phỉ sau đó tự mình trở về cung.

Lý Phương Phỉ thấy Nhị công chúa đã đi xa mới nhanh chóng xoay người lập tức chạy đến thư phòng.

Sau khi Dạ Trọng Hoa uống xong bát canh hầm tiếp tục hoàn thành công việc đang dang dở, đột nhiên cảm thấy đầu bắt đầu choáng váng, tấu chương đột nhiên bắt đầu quay mòng mòng trong đầu hắn. Dạ Trọng Hoa nhíu mày, trọng mắt hiện lên một tia lạnh như băng, như hiểu ra chuyện gì, tay hắn không tự chủ khẽ đưa lên vuốt mi tâm, vì thuốc mê bắt đầu ngấm vào cơ thể hắn, cho nên ngay sau đó hắn liền ngã nằm lên bàn.

Cửa thư phòng nhẹ nhàng bị mở ra, Lý Phương Phỉ đi đến bàn công văn, trong mắt hiện lên một tia đắc ý, nhìn thấy Dạ Trọng Hoa đang hôn mê, kiên định nói: "Ta nhất định sẽ không để bất kỳ cô gái nào có được chàng ngoài ta!"

Sau khi Dạ Trọng Hoa tỉnh lại chỉ cảm thấy toàn thân một chút sức lực cũng không có, đầu óc cũng có chút mơ màng đau nhức. Hắn cố gắng kéo lại lý chí kiên cường, gắng gượng mình ngồi xuống. Hắn lúc này mới phát hiện, vốn đáng lý ra phải là thư phòng thì không biết khi nào đã nằm trên giường. Hắn vẫn chưa kịp tiêu hóa hết mọi chuyện thì phía sau hắn truyền đến một âm thanh kiều my lại có vài phần ủy khuất: "Nhị hoàng tử, ngài tỉnh rồi sao?"

Dạ Trọng Hoa ngẩn ra, xoay người lại, phát hiện người nằm bên trong giường lúc này chính là cái người mà hôm qua đã cùng với muội muội hắn tới thư phòng - Lý Phương Phỉ. Lúc này nàng dùng chăn che chắn bản thân, lộ ra xương quai hàm tinh xảo, mà y phục của hắn có chút hỗn độn. Dạ Trọng Hoa rất nhanh phản ứng lại. Bất giác mắt hắn trở nên lạnh đi. Giỏi lắm. Dám lừa hắn.

Hắn nhìn nàng một cái, ánh mắt sắc bén kia dường như hiểu rõ hết thảy mọi chuyện kia khiến cho Lý Phương Phỉ không khỏi run rẩy, nhớ tới việc hắn giải quyết nữ tử Sở Phượng Tiên tác quai tác quái kia, nàng trong lòng vô cùng sợ hãi. Nhưng cũng rất nhanh khôi phục tinh thần, cảm giác sợ hãi cũng dần tiêu biến, nàng không phải là cái cô gái ngu ngốc Sở Phượng Tiên kia. Nàng một khi đã ra tay thì sẽ nắm chắc phần thắng. Nàng ôm chăn đứng lên, con ngươi khẽ nhắm xuống, hai má bắt đầu đỏ ửng, thanh âm nũng nịu: "Nhị hoàng tử, sao ngài lại nhìn ta như thế?"

"À. bổn vương đang nghĩ loại tiện nhân như ngươi cũng tồn tại sao?"

Dạ Trọng Hoa hắn từ trước đến nay căm ghét nhất là bị người khác uy hiếp, hắn vốn không quan tâm đến những hạng phụ nữ thế này, càng không muốn có bất cứ dính líu quan hệ gì. Có điều, nếu như đã chọc giận đến hắn, hắn cũng sẽ không đơn giản mà bỏ qua.

Lý Phương Phỉ thấy Dạ Trọng Hoa như thế, cảm thấy có chút chột dạ, thuận tiện ôm lấy cánh tay hắn. Đột nhiên khí lạnh tới từ mày, khóe mắt hắn sau đó là khuôn mặt hắc ám như Diêm La địa ngục của Dạ Trọng Hoa trầm giọng lên tiếng: "Thử động vào bổn vương xem." Cửa phòng bị mở ra, hoàng hậu cùng hạ nhân xuất hiện ở cửa, bọn hạ nhân nhìn thấy tình cảnh trong phòng nhất thời có chút xấu hổ, hoàng hậu một màn như vậy, xoay người lớn tiếng với bọn hạ nhân quát: "Còn không mau cút xuống hết cho ta!"

Bọn hạ nhân lập tức lui xuống, sẵn tiện đóng cửa lại.

Hoàng hậu sau khi chứng kiến chuyện này, đáy mắt hiện lên ý cười, nhanh chóng áp chế tâm tình của mình lúc này xoay người lại nhìn Dạ Trọng Hoa cùng Lý Phương Phỉ đang ở trên giường, chậm rãi nói: "Vừa rồi có hạ nhân đến bẩm báo, nói rằng sức khỏe của Phi Bạch không được tốt, trong lòng bản cung lo lắng không thôi mới vội vàng chạy đến xem tình hình. Thế nhưng lại... hai người nên cho bản cung một lời giải thích rõ ràng về việc này chứ?"

Lý Phương Phỉ nức nở, ủy khuất nói: "Hôm qua Phỉ Phỉ với Nhị công chúa cùng nhau đến thăm Nhị hoàng tử, vốn định cùng công chúa trở về nhưng Phỉ Phỉ vì đánh rơi chiếc khăn tay mà Phỉ Phỉ thích nhất ở trong thư phòng nhị hoàng tử nên quay lại tìm, lúc quay lại thư phòng thì thấy nhị hoàng tử đã gục trên bàn, Phỉ Phỉ sợ nhị hoàng tử có chuyện gì nên tiến lại gần, nhưng không ngờ, Nhị hoàng tử... Nhị hoàng tử ngài..."

Nói đến chỗ này liền nức nở không thành câu.

Dạ Trọng Hoa vốn vẫn không thay đổi sắc mặt, ánh mắt vẫn lãnh khốc như vậy, cười lạnh một tiếng, hỏi: "Bổn vương thế nào?"

Lý Phương Phỉ ngạc nhiên, nhất thời ngốc lăng, không biết phải trả lời như thế nào thì một bên hoàng hậu lại ra tay đúng lúc giải nguy cho nàng: "Hỗn xược, Phi Bạch, ngươi nói vậy là có ý gì?"

"Hỗn xược? Thứ nhất bà không có tư cách gì để lên tiếng hỏi bổn vương, thứ hai Bổn vương có như thế hay không trong lòng bà biết rõ." Nói xong ánh mắt tà ác liếc mắt nhìn Lý Phương Phỉ, trong đôi mắt chứa đầy sát khí cùng lãnh băng khiến người khác như chìm vào một bầu không khí chết chốc, đẫm máu. Lý Phương Phỉ bắt đầu trở nên sợ hãi khốn đốn, nhưng vẫn cố tỏ vẻ kiên định bình tĩnh, cắn cắn môi, ngượng ngùng nói: "Nhị hoàng tử, đêm qua Phỉ Nhi mất đi tấm thân trong sạch cũng chỉ vì ngài."

Hoàng hậu lúc này mới lên tiếng nói: "Nếu ván đã đóng thuyền, Phi Bạch ngươi phải chịu trách nhiệm với Phỉ Nhi đi!"

"À!?Trách nhiệm?"

"Đương nhiên là cưới nó, cùng nó tổ chức hôn lễ." Hoàng hậu thản nhiên nói.

Lý Phương Phỉ ở trên giường bộ dạng vẫn như trước khóc như mưa. Dạ Trọng Hoa nghe vậy sắc mặt càng thêm lạnh như băng, liếc nhìn Lý Phương Phỉ một bộ dáng trên giường. Dường như đang tính toán điều gì, khóe miệng gợi lên một tia cười tà ác, trả lời: "Được."

Nói xong chậm rãi đi xuống giường, rời khỏi phòng.

Được sao! Hắn đồng ý, không từ chối!

Trên giường Lý Phương Phỉ trên mặt mừng như điên, nàng vốn tưởng rằng mình cần phải sử dụng vài chiêu thủ đoạn khác nữa để ép hắn, nhưng hiện tại Dạ Trọng Hoa lại dễ dàng đáp ứng, khóe miệng của nàng không nhịn được bật ra tiếng cười thỏa mãn, nói vậy Dạ Trọng Hoa cũng có tình cảm với nàng sao.

Dạ Trọng Hoa sau khi đã rời đi, Lý Phương Phỉ ngồi trên giường nhìn hoàng hậu hai người nhìn nhau, cười: "Cảm ơn Cô Cô."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Hậu quả của việc chọc giận hắn

Âu Dương Vũ từ trước đến nay đến Tây Lăng sau, mỗi ngày đều đi vòng quanh Lưu Viên, cảnh sắc trong vườn đẹp như tranh vẽ, ngoài Trúc Lục ở bên cạnh ra, không ai ở trong phủ dám quấy rầy nàng. Mỗi ngày nàng đều được phục vụ với những món ăn tinh tế ngon miệng. Vì sợ nàng buồn chán Dạ Trọng Hoa có để lại cho nàng vài tập thơ để đọc, đọc xong rồi cũng không có việc gì làm, đột nhiên nổi hứng bảo Trúc Lục cùng nàng đi hái chút hoa để làm thuốc màu vẽ, ngày qua ngày yên bình như vậy quả thực không phải không thích, nhưng bây giờ nàng thực sự có chút nhàm chán.

Âu Dương Vũ quyết định rồi, nàng phải kiếm chuyện gì đó để hoạt động gân cốt, có điều nàng cần phải bàn bạc tính kế một chút để vơ vét một chút từ túi tiền của Dạ Trọng Hoa làm chút chuyện.

Vừa nói bản thân nhàm chán, ngay lập tức đã có người tìm đến tận cửa bồi nàng.

Âu Dương Vũ nhìn thấy vị nữ tử trước mắt, y phục mỏng manh màu xanh lục, đôi mắt như xuân thủy thanh ba khẽ chớp động, trên đầu nàng là biết bao nhiêu trâm cài quý báu được cài hết lên. Khuôn mặt của nàng thanh lệ, trên môi được thoa một lớp son dày, đỏ mọng đến chói mắt.

Âu Dương Vũ nhìn trước mắt nữ tử, được vây quanh bởi một đống nha đầu, chắc hẳn cũng là một vị thiên kim quý tộc phủ nào đó. Những nữ nhân mà đến đây tìm nàng chắc chắn cũng chỉ có duy nhất một việc.

Có điều đối phương từ đầu đến cuối không có mở miệng, Âu Dương Vũ cũng không có ý định trò chuyện với những loại người này, chỉ lặng lẽ đứng đó, trên mặt mang theo ý cười trừ.

Lý Phương Phỉ nhìn chằm chằm vị vương phi trước mắt, lạnh lùng đứng yên tại chỗ, mỗi động tác giơ tay nhấc chân của nàng đều tao nhã, phong thái trác tuyệt, thần thái vô song. Nàng có một đôi mắt vô cùng đẹp, như hai viên thủy tinh trong suốt rung động lòng người, quả thực chỉ cần liếc mắt nhìn một cái sẽ khiến cho người ta không thể rời tầm mắt sang hướng khác.

Lý Phương Phỉ thấy Âu Dương Vũ không có ý định hỏi han gì, liền chủ động tiến lên nói: "Vương gia nói ta từ nay ở lại chỗ này, hôm nay thấy muội muội ở đây liền đến cùng muội tâm sự chuyện phiếm."

Âu Dương Vũ vừa nghe được những lời này liền đã hiểu rõ ngọn ngành, đạm mạc cười nói: "Muội muội ta xưa nay tiếng tăm không được tốt cho lắm cho nên ta khuyên cô nương nên tránh xa ta ra một chút thì hay hơn."

Lý Phương Phỉ vừa mở miệng thì lại bị Âu Dương Phủ tạt cho một gáo nước lạnh lên sự nhiệt tình miễn cưỡng của mình, mặt ngay lập tức lạnh đi, nói: "Cô nương nếu như không có hứng thú như vậy, Phỉ Phỉ cũng không làm phiền nữa, chỉ có điều sợ ngày sau đang hầu hạ cho vương gia, mà lại tỏ ra xa lạ đến như vậy, chỉ sợ vương gia không vui."

Âu Dương Vũ mặc dù còn chưa chính thức cùng Dạ Trọng Hoa thành hôn, nhưng có vẻ như thân phận Dạ vương phi của nàng dường như muốn bị ném ra cho chó ăn rồi. Lý Phương Phỉ cố tình gọi nàng là cô nương, trong lòng nàng không cần nghĩ cũng biết, Lý Phương Phỉ nói xong trên mặt lộ vẻ đắc ý: "Vương gia hôm qua đã sủng hạnh ta một đêm, nếu như một khi có thai, đến lúc đó ai mới là vương phi tự khắc cô nương đây cũng hiểu."Âu Dương Vũ làm ra vẻ nghi hoặc, quay đầu hỏi Trúc Lục: "Chẳng lẽ nữ nhân ở Tây Lăng quốc này đều là cùng một loại người như vậy sao, chưa xuất giá mà đã thất thân?"

"Ngươi! Ngươi rõ ràng là đang ghen tị, vương gia thích ta thì có cái gì mà không được chứ?" Lý Phương Phỉ nghe vậy sắc mặt nhất thời âm trầm, hừ một tiếng, liền xoay người nói: "A, đừng tưởng rằng mình chính là chính phi của vương gia thì muốn làm gì thì làm, vương gia đã đáp ứng sẽ cưới ta, chỉ có thể cưới một mình ta!"

Lý Phương Phỉ nói xong cười tà ác sau đó rời khỏi cửa phòng.

Âu Dương Vũ nhìn bóng dáng của Lý Phương Phỉ rời đi, khóe môi giơ lên một tia cười lạnh, Dạ Trọng Hoa, ngươi đúng là sao chổi mà, lúc nào cũng mang bao nhiêu là rắc rối cục nợ ném hết lên người ta..Thật là khổ a!

Lý Phương Phỉ rời đi không lâu, Trúc Lục liền ôm một cái hộp vô cùng đẹp mắt lại bẩm báo: "Vương phi, đây là phần điểm tâm vương gia đặc biệt cho người phân phó làm riêng cho người đấy ạ, một phần là bánh hoa mai, còn có thạch ngũ sắc."

“Ta không đói.” Âu Dương Vũ cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái, chỉ cúi đầu tiếp tục nghiên cứu mới chế tạo ra thuốc màu để vẽ tranh. Trúc Lục tay vẫn ôm chiếc hộp thức ăn đó đứng một bên cẩn thận hỏi, “Vương phi, ngài tức giận sao?”

Âu Dương Vũ dừng bút trong tay một chút, nàng có tức giận sao? Nghe được tin Dạ Trọng Hoa muốn kết hôn với một nữ nhân khác, lòng của nàng vì sao lại có cảm giác giống như bị cái gì đó chặn lại, khó thở hơi đau nhói, nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, thản nhiên nói: “Ta phải tức giận sao?”

Trúc Lục vẫn cứ vòng vo lên tiếng: “Dạ.... Vương gia nói buổi tối ngài sẽ ghé qua thăm người.”

“Không cần, đêm nay ta sẽ đi ngủ sớm một chút, bảo với hắn đừng có đến.”

Trải qua mấy ngày nay ở chung, Trúc Lục cảm thấy Âu Dương Vũ cũng là một vị chủ tử tốt, người ngoài đều luôn nhìn thấy vẻ mặt ôn hoà của nàng, nhưng căn bản là không bao giờ thấu được tâm tư suy nghĩ cảm xúc thật sự của vị vương phi này, thần sắc của nàng luôn thản nhiên, ở trên mặt nàng không có quá nhiều biểu cảm tức giận, vui hay buồn.

“Sao? Vũ nhi giận bổn vương?” Nam nhân cao lớn tuấn mỹ đứng một bên cửa khoanh tay lại, thần sắc mang theo một chút vui vẻ, Trúc Lục nhìn thấy Dạ Trọng Hoa bước vào, đứng thẳng lên, nàng đem hộp thức ăn đặt vào lòng Âu Dương Vũ sau đó hành lễ với Dạ Trọng Hoa rồi vội vàng rời đi.

Âu Dương Vũ chỉ là làm như không nghe không thấy hắn, cau mày suy nghĩ sâu xa làm thế nào để có thể vẽ bức trăm hoa đua nở một cách sinh động hấp dẫn. Còn Dạ Trọng Hoa vẫn đi thong thả bước lại gần Âu Dương Vũ, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Âu Dương Vũ, đem cằm của mình tựa lên đầu nàng. Hắn cẩn thận nhìn chằm chằm vào bức họa mà nàng đang vẽ, mở miệng nói: “Vương phi của ta quả là nữ nhân hoàn mỹ nhất trên đời, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, sống sót khỏi rừng cây ma quỷ, trị được bách bệnh,còn cái gì mà bổn vương chưa biết về ngươi không?”

Âu Dương Vũ a một tiếng: “Dạ Trọng Hoa, ngươi có phải đang nịnh hót ta không, muốn thoát tội sao?”

“Hửm?”“Tối hôm qua ngươi sủng hạnh nữ nhân kia, hôm nay bỏ chạy đến chỗ ta mà nói ngon nói ngọt đến thế cơ à.”

Dạ Trọng Hoa vươn ngón tay thon dài cầm lấy cây trâm duy nhất trên đầu nàng kéo ra khỏi mái tóc nàng. Tóc nàng mềm mượt đen óng buông xuống trông thật như tiên nữ thần khuyết. Dạ Trọng Hoa đưa tay khẽ cầm lọn tóc của Âu Dương Vũ trong tay thưởng thức: “À?Để bụng vậy sao?.”

Âu Dương Vũ đem cây bút đang vẽ đặt lên bàn, xoay người trừng mắt với hắn: “Ngươi trả trâm lại cho ta!”

Dạ Trọng Hoa nhìn bộ dáng tức giận của Âu Dương Vũ, hai con mắt thì trừng lớn, môi đỏ mọng khẽ chu ra, cảm thấy nàng như một con mèo đang giương nanh giơ vuốt trông vô cùng đáng yêu. Mắt hắn hiện lên ý cười nhạt, hắn nhanh chóng nắm lấy tay nàng xoay người áp chế nàng đè cả người nàng lên bàn, đôi mắt một chút cũng không có ý định dời đi chỗ khác nhìn nàng không chớp mắt, hắn bá đạo tuyên bố: “Ngoài Vũ nhi ngươi, Ta không muốn tốn thời gian cùng sức lực với bất kỳ nữ nhân nào khác. Ngươi rõ không?”

Âu Dương Vũ nhớ tới những lời nói đầy kiêu ngạo của Lý Phương Phỉ ở cửa, vừa định mở miệng cãi lý với hắn, thì đôi môi của Dạ Trọng Hoa ngay lập tức hung tợn mà hôn mà nhấm nháp đôi môi đỏ mọng của nàng. Âu Dương Vũ vừa tức vừa giận, hai tay hắn dùng lực đẩy lồng ngực của hắn ra. Dạ Trọng Hoa bỗng nhiên dùng sức, Âu Dương Vũ hô hấp cứng lại, không khỏi hé miệng, hắn mạnh mẽ gắn chặt lấy răng môi nàng, khi hắn hôn mang theo một hương vị vừa bá đạo vừa hung tợn. Hắn tiến quân thần tốc, không chút nào lùi bước, cuồng dã mê loạn khiêu khích. Âu Dương Vũ nhất thời quên cả chống cự, cự tuyệt hắn, hai tay đặt trên ngực hắn bắt đầu mềm ngoặc ra.

Không biết bao lâu, Dạ Trọng Hoa lúc này mới buông nàng ra, vuốt lại những sợi tóc rối của nàng: “Vũ nhi, ngươi ghen thế này ta rất cao hứng nhưng ngươi nên biết rõ một điều, người ta muốn cưới chỉ có mình ngươi.”

“Ai ghen tị?” Âu Dương Vũ nâng gương mặt vẫn còn phiếm hồng lên phản bác, Dạ Trọng Hoa nhìn cái bộ dáng ngây ngô lúc này của nàng, bên môi lộ ra ý cười tà mị: “Ngươi nhìn bổn vương như vậy, muốn bổn vương hôn ngươi sao?”

“... Vô sỉ!”

Nhắc tới mấy ngày nay, người sung sướng nhất hắn chính là Lý Hiển Diệu, Lý Phương Phỉ với Dạ Trọng Hoa đã gần như sắp trở thành phu thê, về sau thế lực họ Lý này sẽ ngày một thêm lớn mạnh và cường đại.

Lý Hiển Diệu ngồi ở phòng khách thoải mái uống trà, liền cảm thấy tâm tình hôm nay vô cùng tốt, đưa tay vuốt râu, ha ha ngâm khúc. Vừa lúc đó chợt thấy Lý Phương Phỉ từ trong phòng đi ra, thần sắc rất là vui sướng, đang có ý định ra ngoài, liền hỏi nói: “Phỉ nhi, con muốn đi đâu thế?” Lý Phương Phỉ lại gần bên cạnh Lý Hiển Diệu, vui vẻ nói: “Cha, vương gia có hẹn với con ra ngoài, nói là muốn cùng ngài ấy đi dạo mua vài thứ.”

Lý Hiển Diệu nhìn lên sắc trời, nói: “Lúc này trời đã không còn sớm nữa, bây giờ lại muốn ra ngoài hay sao?”

“Phụ thân, chúng con chỉ đi dạo chợ thôi mà. Hơn nữa, có vương gia bảo vệ cho con, cha cứ phải lo thừa thải như thế sao!”Lý Hiển Diệu nhìn nữ nhi vui vẻ như vậy, ha ha cười không ngừng, đành nói: “Vậy đi sớm về sớm!”

Lý Phương Phỉ nghe thấy vậy gật gật đầu, ngay cả nha hoàn bên cạnh nàng cũng không mang theo. Chiến thần sao, cũng chỉ là nam nhân bình thường thôi,không thể nào thoát khỏi được ải mỹ nhân. Bây giờ vương gia hắn đã không có nghi ngờ gì về âm mưu hôm đó của nàng, tin rằng hắn với nàng đã xảy ra quan hệ xác thịt cho nên sẽ sủng hạnh mình. Lý Phương Phỉ một bên môi giơ lên một chút ý cười sung sướng, nàng vừa đi vừa nhìn tờ giấy trong tay, tờ giấy viết: Quán trà Thành Đông —— Dạ Phi Bạch.

Lý Phương Phỉ không muốn bị người khác quấy rầy, cho nên không cho nha hoàn theo bên người nhanh chóng một mình đi trước. Đến trước quán

Thành Đông thì đã thấy quán đóng cửa. Lý Phương Phỉ có chút nghi hoặc, xoay người nhìn xung quanh cẩn thận một lần nữa phát hiện nơi này cũng không có người nào.

Lập tức trong lòng có chút sợ hãi, vừa định rời đi, bất thình linh từ phía sau có một cánh tay vươn ra, cầm trên tay chiếc khăn ẩm ướt mạnh mẽ bịt lấy miệng của Lý Phương Phỉ. Lý Phương Phỉ cố gắng giãy dụa nhưng vì người ở phía sau gia tăng lực đạo. Cho đến khi nàng kiệt sức vì giãy dụa, cuối cùng ngã vào lòng tên nam tử phía sau. Nam tử thấy nàng đã ngất đi, liền đem nàng khiêng lên người, chạy thẳng ra phía bìa rừng ngoài thành...

Đêm qua Dạ Trọng Hoa nói muốn đến phòng nàng qua đêm, nói gì mà đã là Ninh vương phi thì phải làm tròn trách nhiệm, gì mà phu thế với nhau phải đồng giường cộng chẩm, gì mà bảo nhớ những ngày tháng ôm ấp lúc trước. Âu Dương Vũ muốn điên cả đầu với hắn nhưng vẫn không lay chuyển được ý định của hắn. Ngủ một mạch đến sáng sớm lại bị đánh thức bởi âm thanh ồn ào của hạ nhân, Âu Dương Vũ còn chưa lên tiếng hỏi, thì liền có hạ nhân ở ngoài cửa bẩm báo: "Vương gia, lý đại nhân đứng bên ngoài ầm ĩ đòi nhất định phải gặp được ngài."

Dạ Trọng Hoa trên mặt cũng không có một chút tức giận, chỉ khẽ chau mắt, vừa mới tỉnh ngủ cho nên tâm tình hắn không tốt lắm, hắn đem mặt chôn sâu ở cổ Âu Dương Vũ thấp giọng: "Để bọn họ chờ."

Âu Dương Vũ né sang một bên: "Dạ Trọng Hoa, nhạc phụ đại nhân của ngươi tới tới gặp ngươi kìa, ngươi hẳn phải nên đi ra ngoài nồng nhiệt chào đón hắn hay sao?"

"Nhạc phụ đại nhân đang ở Đông Tấn quốc, nếu hắn có đến ta cũng lười gặp." Dạ Trọng Hoa ngồi dậy ôm lấy Âu Dương Vũ, "Vũ nhi, muốn ta giúp ngươi thay y phục sao?"

Âu Dương Vũ khóe môi run run, ngươi đừng có mà bày ra nói ra những lời không đứng đắn như thế có được hay không? Tên Dạ Trọng Hoa chết tiệt

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy Âu Dương Vũ bĩu môi, bật cười nhẹ nhàng xoa đầu nàng: "Vũ nhi, đi xem trò vui với Ta!"

Lý Hiển Diệu cùng với Lý Cung đã đợi trước sảnh phòng khách gần nửa canh giờ mà vẫn không thấy Dạ Trọng Hoa đi ra, liền có chút tức giận mất kiên nhẫn, Lý Cung dùng sức đạp lên bàn, cả giận nói: "Nhị hoàng tử của các ngươi có phải là đang cố tình gây khó dễ đến chúng ta không, Phỉ Nhi còn chưa tìm được, hắn thì lại trốn tránh, việc này chắc chắn có liên quan đến vương gia các ngươi!""Lý công tử nói bổn vương?" Dạ Trọng Hoa mang theo Âu Dương Vũ bên người chậm rãi đi tới, cằm khẽ nhếch lên môi khóe ra nụ cười châm chọc.

Lý Hiển Diệu thấy bọn họ đi ra, liền tiến lên nói: "Vương gia, con gái Phỉ nhi của ta đêm qua nói là có hẹn với vương gia, nhưng sau khi ra khỏi nhà thì không thấy quay trở về, vương gia chắc hẳn cũng biết có chuyện gì đã xảy ra?"

Dạ Trọng Hoa nghe vậy giật mình, nói: "Bổn vương hôm qua quả thật có hẹn nàng ấy đến thưởng trà, nhưng bổn vương chờ thật lâu cũng không thấy. Trong phủ lại có chút việc gấp, nên bổn vương trở về xử lý, bây giờ nàng vẫn chưa hồi phủ?"

Một bên Âu Dương Vũ vẫn im lặng không nói gì, Dạ Trọng Hoa ngươi đúng là nói dối mà không chớp mắt mà, hôm qua hắn ở cùng với nàng châm chọc nàng như vậy, chờ với chả xử lý việc gấp gì chứ. Biến thái.

Lý Cung thấy Dạ Trọng Hoa nói như thế, lại càng thêm tức giận, lên giọng nói: "Ngươi càng dám chối đây chối đẩy sao, nếu vậy thì tại sao đến bây giờ vẫn không thấy Phỉ nhi?"

Nói xong thấy Âu Dương Vũ đứng một bên từ đầu đến cuối vẫn chưa nói gì, hừ lạnh một tiếng nói: "Hôm qua Phỉ Nhi có gặp ngươi, nói không chừng bị các ngươi bắt giữ nơi nào cũng nên!"

Lý Hiển Diệu thấy Lý Cung càng nói càng thái quá, liền lên tiếng chặn đứng lời hắn: "Chớ có nói bậy!"

Đúng lúc này, ngoài cửa vội vàng việc việc chạy tiến một cái hạ nhân, thần sắc rất là kích động, đến trước mặt nói: "Lý đại nhân, Phỉ tiểu thư đã tìm ra, chỉ có điều..."

Lý Cung tiến lên từng bước hỏi: "Điều gì..."

"Tiểu thư được tìm thấy ở bìa rừng ngoài thành phía Đông, khi tìm thấy thì nàng đang hấp hối, nay đã..."

Lý Hiển Diệu nghe nói lời ấy, có chút đứng không vững, lui lại vài bước ngã xuống ghế, run giọng nói: "Nay thế nào?"

Hạ nhân cúi đầu nhẹ giọng nói: "Đại phu nói, nàng vô phương cứu chữa."

Lý Cung nghe vậy không thể tin: "Làm sao có thể?Không thể nào,Ta phải tận mắt chứng kiến. ta không tin!" Nói xong liền vội vàng chạy đi, Lý Hiển Diệu lúc này mới hồi phục tinh thần lại, cũng đi theo Lý Cung rời đi.

Âu Dương Vũ nhìn bóng dáng bọn họ rời đi bóng dáng, có chút suy nghĩ, nàng liếc nhìn về phía Dạ Trọng Hoa một cái, trên mặt hắn cũng không có biểu hiện gì khác thường, vẫn bình thản cuồng ngạo như vậy. Chuyện này nếu không phải Dạ Trọng Hoa làm, vậy thì ai đã ra tay?

Dạ Trọng Hoa cũng không thèm để ý, đối với hắn mà nói Lý Phương Phỉ chả là gì trong mắt hắn cả, nay nếu đã có người thay hắn giải quyết sạch sẽ như vậy, hắn cũng không cần phải bỏ ra chút sức lực để tính toán. Hắn là kẻ dễ bị người khác nắm thóp như vậy sao. Người không động ta ta cũng không động người. Nếu động ta, Ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là địa ngục trần gian. Hắn gọi Trúc Lục đem bữa sáng của Âu Dương Vũ lên, tự mình múc một muỗng cháo vây cá đưa lên miệng Âu Dương Vũ: "Ăn đi."

Lý Hiển Diệu cùng với Lý Cung nghe được tin Lý Phương Phỉ đang hấp hối thì trong lòng vẫn luôn mang theo chút hy vọng. Cho đến khi bọn hắn đến nơi thì Lý Phương Phỉ đã tắt thở. Lý Hiển Diệu cùng Lý Cung dường như không thể tin được cảnh tượng trước mắt, Lý Phương Phỉ sắc mặt trắng bệch trong một cắt máu, cứng ngắc mang theo vẻ sợ hãi, tóc nàng rối tung, trên mặt vẫn còn lưu lại nhiều vết sẹo trông vô cùng kinh khủng, y phục gần như không còn nguyên vẹn trên người, da thịt đã muốn lồ lộ hết ra ngoài, những vết thâm, vết bầm tím nổi bật khắp người khiến người ta không thể chịu nổi cảnh tượng này.Lý Cung nhìn thấy muội muội mình như vậy chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, quay đầu không có dũng khí tiếp tục nhìn, sắc mặt tái mét nhìn lão phu nhân, hỏi: "Nội à, chuyện gì đã xảy ra?"

Lão phu nhân bờ môi sắc xám trắng, toàn thân run lên, nàng lạnh lùng nói: "Lý đại phu nói, Phỉ nhi đêm qua bị làm nhục cho đến chết!"

Lý Hiển Diệu cả người lui về phía sau vài bước, thì thầm nói: "Điều này sao có thể? Là ai? Ai dám làm như thế? Ai dám!" Hắn càng nói càng kích động, giật lấy thanh kiếm đặt ngay trên tường rút ra, hùng hổ muốn đi ra ngoài, "Là ai đã hại chết nữ nhi của ta, ta nhất định sẽ bắt hắn nợ máu phải trả bằng máu!"

Lý Cung vội vàng kéo Lý Hiển Diệu: "Cha, người đừng xúc động."

Hắn hai mắt đỏ đậm: "Bất kể là ai, Lý gia chúng ta chắc chắn sẽ không để hắn chết tử tế!"

Bên ngoài bầu trời đột nhiên trở nên xám xịt, sấm chớp rạch ngang bầu trời sáng lóa, một thanh âm vang lên, những cơn mưa nặng hạt dần dần rơi xuống. Ngay lập tức trong lúc đó, khắp nơi đều vang lên tiếng rền sấm ầm trời, Lý Phương Phỉ vẻ mặt bất giác trở nên xám xịt, Lý Cung khóc không ra tiếng: "Cha, người nhất định phải thay muội muội báo thù!"

"Nhanh, lập tức đi thăm dò, trước khi chết Phỉ Nhi đã có gặp qua người nào không, lập tức điều tra ra cho ta!" Lão phu nhân dường như là quát lên mặt mày thâm đen lại, trong mắt dường như chỉ có việc báo thù.

Một tiểu nha đầu người mà luôn bên cạnh Lý Phương Phỉ từ từ chầm chậm đi vào quỳ gối trước mặt lão phu nhân giọng run run nói: "Dạ, là... Dạ vương phi."

"Là nữ nhân mà Ninh vương mang về sao?"

"Đúng vậy." Những giọt lệ vẫn còn nơi khóe mắt chưa khô đi, nha đầu đem hết tất cả những chuyện ngày hôm qua Lý Phương Phỉ gặp Âu Dương Vũ ra kể từ đầu tới đuôi, Lý Cung nghe xong căm giận nói: "Chắc chắn nữ nhân kia đã sinh lòng đố kỵ với Phỉ Phỉ vì được vương gia sủng ái, cho nên mới ra tay với muội muội như vậy."

"Hừ, ta phải bẩm báo chuyện này với hoàng thượng, khiến cho nữ nhân này phải trả giá đắt cho cái chết thảm thương của nữ nhi ta!" Lý Hiển Diệu không quan tâm đến sắc trời ngày một xấu đi, lập tức cho người gọi xe ngựa nhanh chóng tiến cung, tóc tai hắn hỗn độn, y phục không chỉnh tề, sau khi chờ cho thái giám bẩm báo xong, liền tiến vào trực tiếp quỳ xuống trước mặt hoàng thượng, lão bắt đầu kể lể: "Hoàng thượng, người phải thay vi thần làm chủ a, hoàng thượng ——"

" Ái khanh ngươi làm sao vậy?"

"Phỉ Nhi – tiểu nữ nhi của vi thần —— bị Dạ vương phi hại chết rồi, cầu xin hoàng thượng giúp vi thần lấy lại công đạo.""Ngươi nói Âu Dương Vũ?" Hoàng thượng không khỏi nhíu mày, Âu Dương Vũ tuy hắn có chút không hài lòng, nhưng vì Dạ Trọng Hoa quyết định nàng chỉ là nữ nhân duy nhất của nó, cho nên hắn nếu đã thừa nhận thân phận vị trí của nàng, thì hắn sẽ coi nàng là một nửa của hoàng thất: "Ngươi có chứng cứ không?"

"Còn phải dựa vào chứng cứ nữa sao?!" Lý Hiển Diệu cả giận nói, "Phỉ Nhi trước khi chết có gặp qua Âu Dương Vũ, ngoài nàng ta ra, còn ai có âm mưu muốn hại tiểu nữ nhi đáng thuwong của thần không? Vốn Phỉ Nhi sẽ cùng Ninh vương thành thân, vậy mà.... ô ô ô, Phỉ Nhi của ta..."

Lý Hiển Diệu gào khóc, hoàng thượng ho khan một tiếng, hai tay nâng Lý Hiển Diệu đứng dậy: "Ái khanh, ngươi nén bi thương, trẫm nhất định sẽ điều tra rõ vụ việc này giúp ngươi lấy lại công đạo, nếu thật sự là Âu Dương Vũ gây nên, trẫm sẽ khiến nàng phải đền tội."

"Tạ hoàng thượng!"

Nhìn Lý Hiển Diệu bóng dáng tập tễnh rời đi, hoàng thượng thở dài một hơi, không khỏi giơ tay lên xoa xoa mi tâm, Âu Dương Vũ, lại là Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ bất quá là đông tấn thừa tướng chi nữ, lại cần lục tòa thành trì đến đổi, nàng lại là nữ nhân ác độc như vậy, hắn nhất quyết không thể để nàng trở thành con dâu của hắn, trở thành Ninh vương phi.

Nhưng chuyện hôm nay Phi Bạch lại không truy cứu mà còn bao che cho Âu Dương Vũ sao?

Từ nhỏ đến nay hắn đương nhiên là hiểu rõ được nhi tử của hắn, nếu như hắn đã khẳng định nhất kiến chung tình chỉ với mỗi một Âu Dương Vũ, cả đời sẽ không cưới nữ nhân nào khác ngoài nàng ta thì sẽ rất khó mà thay đổi ý định của nó. Nghĩ như vậy, trong lòng hắn không khỏi trở nên nặng nề, tay đặt lên bàn khẽ gõ nhẹ, một bên án văn vẫn còn chưa xem xong, sấm vẫn thản nhiên rền vang giữa trời đêm âm u.

Hoàng hậu đi vào ngự thư phòng nhìn thấy vẻ mệt mỏi của hoàng thượng, liền tiến lên nhẹ giọng hỏi han: "Hoàng thượng có chuyện gì khiến người phải phiền lòng sao?"

Hoàng thượng nghe vậy ngẩng đầu, gặp là hoàng hậu, âm thanh lạnh lùng nói: "Trẫm đang suy nghĩ, hôn sự của Phi Bạch và Âu Dương Vũ —— Âu Dương Vũ, ta không cho phép một nữ nhân với tiếng tăm như thế làm Ninh vương phi của Tây Lăng ta!"

Hoàng hậu vốn không thích Âu Dương Vũ, mới vừa rồi nàng có đến thăm Lý Hiển Diệu liền biết được thông tin cái chết của Phỉ nhi. Nàng khẳng định chuyện này nhất định có liên quan tới Âu Dương Vũ, liền đề nghị nói: "Hoàng thượng, nếu như không thể thay đổi được quyết định của Phi Bạch, vậy tại sao lại không thử thuyết phục Âu Dương Vũ đổi ý, nếu như vậy..."

Hoàng hậu trong mắt hiện lên một tia sát ý, hoàng thượng lúc này mới giật mình tỉnh lại, gật gật đầu, cất cao giọng nói: "Người đâu, truyền Âu Dương Vũ vào cung!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 69: Bách Hoa yến

Đây là lần đầu tiên Âu Dương Vũ vào cung, cung điện trước mặt vô cùng nguy nga, tráng lệ. Màu đỏ nâu của mái ngói, kết hợp với lưu ly thanh cổ cao quý, thản nhiên sáng rực như ánh hào quang, trong hoàng cung khắp nơi đều tỏa ra hương hoa thanh nhã, chung quanh là những cây trụ cột màu đỏ thắm, hình tròn được điêu khắc rất nhiều những con rồng, phượng đang bay trông rất sống động, rồng bay phượng múa, mặt đường được trát bằng một lớp đá cuội trơn nhẵn.

Âu Dương Vũ sau khi tiến cung, liền được người dẫn đi đến trước cửa ngự thư phòng, sau đó cũng không có tuyên nàng vào.

Phỏng chừng nửa canh giờ trôi qua, nàng vẫn đứng chờ ở ngoài, hắn là hoàng thượng muốn hành hạ nàng một chút đây mà. Tên hoàng đế đáng chết.

Âu Dương Vũ giấu đi sự bực dọc trong người, trên mặt vẫn lộ ra vẻ thản nhiên cười.

Hơn mười lăm phút sau, công công từ bên trong phòng đi ra, đi tới trước mặt Âu Dương Vũ, nói: "Âu Dương cô nương, hoàng thượng triệu người vào cung diện kiến."

Âu Dương Vũ thản nhiên cúi đầu, nhấc chân chậm rãi đi về phía ngự thư phòng.

Hoàng đế thân hình cao lớn, chắc là hồi còn trẻ cũng từng là một mỹ nam đây, chính là hàng năm cuộc sống của một bậc đế vương khiến trên người hắn mang theo một loại khí chất bức người, khiến người khác không tự chủ được sinh ra sợ hãi. Âu Dương Vũ không kiêu ngạo không siểm nịnh cúi đầu hành lễ, mặt mày nghiêm trang cung kính đứng đó.

Hoàng thượng nhìn người con gái trước mặt, phút chốc có một tia sợ sệt, hắn vốn tưởng rằng Âu Dương Vũ là một cô gái yêu mị dụ hoặc, nhưng người này vừa mới nhìn vào, chỉ là một cô gái đơn thuần thân bộ y phục màu trắng khiến nàng thật thanh khiết như tiên nữ, đoan chính thanh nhã, băng phu oánh triệt. Khí chất của nàng vô cùng tao nhã, động tác hành lễ lưu sướng, hắn thật sự chưa gặp qua cô gái nào như nàng.

Quả thực không thể phủ nhận một điều rằng Âu Dương Vũ là một mỹ nhân tuyệt sắc, lúc này thân phụ hoàng này cũng đã hiểu tại sao con trai nhỏ của hắn lại cứ nhất quyết đòi cưới mình nàng. Suy nghĩ như vậy khiến hắn không khỏi lạnh mặt, thanh âm trầm xuống nói: "Cô chính là Âu Dương Vũ?"

Nước mắt Âu Dương Vũ đã bắt đầu lưng tròng khẽ đáp: "Hoàng thượng nói dân nữ không xứng đáng với sáu tòa thành trì, vậy dân nữ sẽ tự nguyện rời khỏi đây."

Hoàng thượng vốn đang định quở trách nàng, không ngờ Âu Dương Vũ lại nói ra chuyện rời khỏi đây dễ dàng lưu loát như thế. Âu Dương Vũ chậm rãi đứng lên, ánh mắt thoáng có chút sưng đỏ, khóe mắt đã có chút ngân ngấn nước muốn ùa theo mà rơi xuống, nàng chậm rãi đi đến trước mặt hắn: "Nhưng trước khi rời đi, dân nữ có một thứ này muốn tặng cho hoàng thượng."

Hoàng thượng cũng không quan tâm nhiều đến lời nói của Âu Dương Vũ, hắn đã nhìn qua, sở hữu qua vô số báu vật, mà Âu Dương Vũ, xuất thân như thế nào hắn còn không biết sao, muốn tặng này tặng nọ.Không biết lượng sức mình

Âu Dương Vũ không nói lời nào, vẫn cười yếu ớt, tay chậm rãi lấy từ trong tùy thân không gian một chiếc đồng hồ báo thức, nhẹ nhàng đặt ngay trên bàn tấu chương, lạnh nhạt cười: "Hoàng thượng xem."Hoàng thượng chỉ thản nhiên liếc mắt một cái, cái đồ vật trước mắt gì đó, được bao phủ bởi lớp mạ vàng bóng loáng, bên trong có mấy cái cây kim, phía trên có hai cái vòng kim loại gì gì đó, từ từ đưa tay lên chạm vào thì đột nhiên nghe được âm thanh chói tai vang lên, hai vòng kim loại va đập vào nhau kêu liên thanh nghe như tiếng chuông.

Hoàng thượng kinh ngạc một lúc lâu thì vô cùng tò mò đưa mắt quan sát, phát hiện kim đồng hồ kia cư nhiên lại có thể tự di chuyển, hắn không khỏi tò mò mở miệng hỏi: "Đây là thứ gì?"

Âu Dương Vũ giới thiệu: "Cái này gọi là đồng hồ báo thức, cách thức hoạt động của nó cũng không có gì phức tạp, này là kim chỉ giờ, kim màu đen này là chỉ phút, còn kim còn lại chỉ giây, cứ nửa canh giờ sẽ hai thanh kim loại này sẽ gõ vào nhau một lần. Hoàng thượng nếu như không tin, phái người đem đồng hồ cát ra để kiểm chứng."

Hoàng thượng cảm thấy cái vật này hoàn toàn là một món đồ hoạt động rất thú vị, hắn bất giác liền tin những lời Âu Dương Vũ nói. Hắn cảm thấy có

chút thần kỳ, thắc mắc hỏi: "Đồng hồ báo thức này ở đâu mà con có?"

Âu Dương Vũ thản nhiên nói: "Vũ nhi đã từng đi du ngoạn khắp bốn phương, vì tình cờ gặp một vị cao nhân, ông ấy thấy Vũ nhi và hắn có chút duyên phận nên tặng Vũ nhi rất nhiều của lạ vật hiếm."

Hoàng thượng đưa đôi mắt nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ báo thức trong lòng có một niềm yêu thích không nỡ buông tay, một vật thần kỳ như vậy liền có giá trị sánh ngang với một tòa thành trì. Hắn thắc mắc không biết trong tay nàng thực sự còn có những món đồ kỳ lạ này nữa không. Hắn lại nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, nàng không chút kiêu ngạo cũng không siểm nịnh đứng yên ở đó, không tranh quyền cũng không nịnh nọt, hoàng thượng đột nhiên cảm thấy ở trong mắt mình Âu Dương Vũ đã có ấn tượng hơn rất nhiều.

Âu Dương Vũ lại nhìn về phía hoàng thượng rồi hành lễ: "Hoàng thượng, vậy bây giờ tiểu nữ có thể rời đi được chưa?"

Hoàng thượng không một chút do dự, suy nghĩ mở miệng gọi nàng lại: "Khoan, đợi đã!"

Âu Dương Vũ tò mò nhìn hắn một cái: "Hoàng thượng còn chuyện gì sao?"

"Mấy ngày gần đây Phi Bạch ăn ngủ tốt không?"

Âu Dương Vũ cẩn thận trả lời: "Gần đây vương gia ăn ngủ đều tốt ạ."

"Nói vậy từ khi Phi Bạch ở chung với con, tâm tình đã có chút tốt lên, như vậy đi, mấy ngày nữa Dạ Diêu sẽ tổ chức hội Bách Hoa yến, đến lúc đó con với hắn nhất định phải có mặt tham gia. Đây là mệnh lệnh!"

"Vâng, Vũ nhi về sẽ báo với vương gia một tiếng." Âu Dương Vũ đáp, trên mặt có chút mỉm cười.

Âu Dương Vũ theo ngự thư phòng lý đi ra ngoài không bao lâu, ngay tại góc chỗ gặp vẻ mặt tựa tiếu phi tiếu mặt, Âu Dương Vũ trở về hắn một cái thản nhiên mỉm cười: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Bổn vương nghe nói phụ hoàng gọi nàng vào cung."

"Thì sao?"

"Bổn vương không ngờ vương phi khóc trông diễm lệ đến vậy." Dạ Trọng Hoa khẽ hừ một tiếng tỏ vẻ bực dọc: "Lần sau chỉ được phép khóc trong lòng ta!""Ha ha." Âu Dương Vũ cười gượng hai tiếng, nói vậy mới vừa rồi nàng diễn trò kia một đoạn đều bị Dạ Trọng Hoa xem ở trong mắt. Dạ Trọng Hoa thuận thế khiên trụ tay nàng: "Bổn vương ban đầu nghĩ nàng sẽ chịu thiệt thòi, không ngờ còn cả gan mua chuộc cả phụ hoàng ta. Lá gan nàng không nhỏ đâu."

"Muốn không để bản thân mình chịu thiệt thì phải có biện pháp thôi."

***

Thời gian thấm thoắt như thoi đưa, những vị công chúa của Tây Lăng quốc hàng năm đều đại diện đứng ra tổ chức lễ hội ngắm hoa ở ngự hoa viên mỗi năm một lần. Vì chủ đề chính của năm nay là đề cập đến bách hoa, cho nên lấy mới tên gọi là bách hoa yến. Ngũ công chúa Dạ Diêu là loại nữ tử ưa thích náo nhiệt, hai năm liền đều do chính tay nàng tự tay tổ chức chủ trì yến hội, cũng chính nàng sẽ quyết định mời các thiên kim tiểu như, nam tử, công tử từ các phủ đến tham gia.

Mấy dạo trước có một điều khiến cho Dạ Diêu rất buồn rầu, nàng vô cùng yêu thích Âu Dương Vũ, càng muốn chân thành mời Âu Dương Vũ cùng đến ngắm hoa do nàng tổ chức, nhưng vì hoàng thượng, hoàng hậu đều không thích Âu Dương Vũ. Cho nên nàng vẫn đang chần chừ không biết là có nên mời hay không. Rồi đột nhiên hôm qua phụ hoàng gọi nàng đến bảo nhất định phải phát thiếp mời đặc biệt đưa cho Âu Dương Vũ, Dạ Diêu cảm thấy vui mừng hơn là ngạc nhiên trước quyết định của người.

Vài ngày sau, yến hội cuối cùng cũng đến.

Sáng hôm nay, Âu Dương Vũ có thức dậy sớm hơn mọi khi, nàng rời giường ,trang điểm chuẩn bị xong xuôi sau đó mang theo Trúc Lục vào cung, nàng vừa mới vén rèm xe ngựa lên để đi xuống thì đập vào mắt nàng đó chính là một đôi mắt vừa tà mỹ vừa ngạo nghễ đang ung dung đứng bên cạnh một chiếc xe ngựa khác, hắn từ từ tiến lại gần nàng, tự nhiên vươn tay kéo nàng vào lòng: "Vào thôi."

Âu Dương Vũ tà tà liếc nhìn hắn một cái: "Hôm nay có rất nhiều vị thiên kim tiểu thư, con gái nhiều thế này, ngươi có mặt ở đây có thích hợp lắm không?"

Mặc dù là nói vậy nhưng Âu Dương Vũ trong lòng cảm thấy an tâm hơn một chút, trước mặt bao nhiêu kẻ xa người lạ ở đây, biết bao nhiêu bộ mặt giả tạo phơi bày, những nụ cười xã giao, những màn trò chuyện vô vị ấy nàng thực sự chịu không nổi, nhưng nếu như có Dạ Trọng Hoa, hẳn nàng sẽ lấy hắn làm bia đỡ đạn, tránh để cho người ta phải tìm nàng gây phiền phức.Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, có hắn giữa một rừng mỹ nữ chẳng phải nàng đang tự chui đầu vào rọ sao? Đồ tên yêu nghiệt chết bầm này!

"Nàng nghĩ Bổn vương quan tâm đến việc đó sao?" Dạ Trọng Hoa nhìn Âu Dương Vũ có bộ dạng thờ ơ xa cách kia trong lòng khó chịu có chút hờn dỗi, hận không thể bóp chết nàng: "Diêu nhi đang chờ chúng ta."

Âu Dương Vũ nhớ tới bộ dáng đáng yêu đơn thuần của cô công chúa nhỏ kia, không khỏi lộ ra nụ cười.

Bên trong Ngự hoa viên rộn ràng náo nhiệt như trẩy hội, thuỵ hương, bạch ngọc lan, quỳnh hoa, hải đường, đinh hương, đỗ quyên, lưu ly, cẩm chướng, đều đã nở rộ, khoe sắc. Những đóa hoa được trải dài hai bên đường, tràn đầy sắc màu rực rỡ, diễm lệ khó cưỡng, ngỡ như đang ở chốn bồng lai tiên cảnh.Đêm đó Trọng Hoa chấp nhất Âu Dương Vũ đi vào ngự hoa viên khi, liền thấy trước mắt chợt lóe, Dạ Diêu vui đã chạy tới giữ chặt Âu Dương Vũ thủ, trực tiếp không nhìn Dạ Trọng Hoa, vui vẻ thẳng kêu: "Hoàng tẩu, cuối cùng tẩu cũng đã tới, muội chờ tẩu từ nãy đến giờ!"

Dạ Trọng Hoa nhìn lên bàn tay trống không của mình, lại nhìn thấy cánh tay Âu Dương Vũ bị Dạ Diêu cầm lấy, con ngươi khẽ nhíu lại, có chút ảo não trừng mắt nhìn Dạ Diêu một cái.

Âu Dương Vũ nhìn thấy Dạ Diêu, trên mặt tỏa ra tia ấm áp tươi cười: "Này nha, ai cho phép em gọi ta là hoàng tẩu hả?"

Dạ Diêu vẻ mặt không thèm để ý: "Quan trọng gì chứ, tẩu rõ ràng là hoàng tẩu mà! Ngoài tẩu ra, không ai có thể xứng đôi với Trọng Hoa ca ca nha!"

Nàng vẻ mặt thần thái sáng láng, dường như hận không thể đem cái tin tức tốt này nói cho khắp mọi người trong thiên hạ. Âu Dương Vũ nhìn thấy Dạ Diêu như vậy, gương mặt không khỏi lộ ra vẻ bất đắc dĩ.Nhưng không ngờ Dạ Trọng Hoa bên cạnh lại tiếp lời nói: "Diêu nhi nói rất đúng."

Âu Dương Vũ cũng chỉ biết lắc đầu bó tay với huynh muội nhà này.

Dạ Diêu náo loạn trong chốc lát sau đó một bên tay trái lôi kéo Âu Dương Vũ, còn tay phải thì lôi kéo Dạ Trọng Hoa, đắc ý nói: "Đi, mang hai người vào trong thưởng thức!"

Trên đường đi vào ngự hoa viên, sắc hoa rợn ngợp cả bầu trời, núi giả hai bên vững như thạch bàn kết hợp với hồ nước trong xanh, cảnh trí được bày ra như một khu rừng nhân tạo thiên biến vạn hóa khiến người khác nhìn vào cũng phải há miệng sửng sốt.

Ba người đi tới giữa sân đình, cùng lúc đó đứng trước đình còn có vài vị nử tử, người người quần áo sáng rỡ, mặt mày nghiên lệ, đứng ngồi xung quanh cười đùa kể chuyện phiếm. Đang vui vẻ bỗng chợt thấy Dạ Diêu mang người đến, nhất thời trở nên yên ắng. Âu Dương Vũ lúc này đưa mắt sang đánh giá vị nữ tử kia. Mặc một thân y phục diễm lệ đặc biệt khiến cho người khác không thể không chú ý. Chiếc váy lụa mềm mỏng được thêu hoa ngọc trâm vô cùng nổi bật, màu vàng của cánh phương như đang muốn nâng cánh bay giữa bầu trời, màu tím của hoa oải hương như mang đầy sự dịu dàng kiều mị quyến rũ xinh đẹp đến mức không thể nói nên lời. Nhìn thoáng qua gương mặt kia trông đầy mị hoặc lượn lờ, mỗi cử chỉ giơ tay nhấc chân lên trong lúc đó của nàng có một loại phóng đãng, tùy tiện không thể kiềm chế được.

"Đó là Tứ tỷ." Dạ Diêu thấy Âu Dương Vũ nhìn chằm chằm vào người kia, liền ghé sát bên tai Âu Dương Vũ thì thầm: "Dạ Nhiêu."

Tứ công chúa đúng lúc đó cũng đưa tầm mắt mắt đặt lên người Âu Dương Vũ, quả là một đôi mắt đẹp. Dạ Nhiêu trong mắt hiện lên một tia phức tạp lại mang chút tàn nhẫn, nhưng rất nhanh lấy lại được vẻ mặt bình thản của mình. Nàng yêu kiều nở nụ cười lên tiếng: "Ngũ muội, chúng ta chờ người đã lâu rồi a"

Lời vừa nói ra liền đã hấp dẫn được mọi ánh mắt của những người xung quanh trong đình, họ chỉ thấy đứng bên cạnh Dạ Diêu còn có một vị nữ tử, ánh mắt an tĩnh mà bình thản nhưng có chút giảo hoạt, dáng người thon gọn thướt tha, chi diễm, hàng mi dài như được tô vẽ, đặc biệt là ánh mắt vừa trong trẻo nhưng lạnh lùng của Dạ Trọng Hoa nhìn người đó bằng một sự ôn nhu hiếm có. Họ trong lòng cả kinh tự hỏi đây là nam nhân tiếng tăm lẫy lừng khiến ai cũng phải khiếp sợ đây sao, điều này khiến biết bao nhiêu nữ tử ở đây cảm thấy đố kị vô cùng.Dạ Diêu nghe vậy buông tay hai người kia ra, vẻ mặt thân thiện cười: "Vị này chính là người mà ta yêu mến nhất a - Vũ nhi tỷ tỷ, cũng chính là nhị hoàng tẩu tương lai a."

Tứ công chúa cũng không thèm liếc nhìn nàng, đôi mắt đẹp thẳng tắp nhìn thẳng vào Dạ Trọng Hoa: "Nhị hoàng huynh thật sự coi vị hoàng tẩu tương lai này như bảo bối a, cùng lắm chỉ là một yến tiệc ngắm hoa thôi, thế mà nhất định phải đích thân đưa đến đây. Hay là sợ bọn muội dở trò trêu chọc cô ấy?"

Tứ công chúa nói xong đưa tay che môi, kiều mỵ cười, nhiều nữ tử bên cạnh cũng phụ họa theo cười rộ lên, còn nhiều người đem tầm mắt của mình nhìn về phía Dạ Trọng Hoa, chỉ thấy khóe miệng hắn lúc này lộ ra ý cười nhạt vẫn thản nhiên coi như không có chuyện gì xảy ra.

Âu Dương Vũ và Dạ Trọng Hoa vốn không muốn phí lời nhưng Dạ Diêu bên cạnh lại để bụng dậm chân: "Tứ tỷ, ngươi đừng đùa như vậy nữa." Dạ Diêu kéo tay Âu Dương Vũ, đem người chị dâu quyến rũ tài hoa xinh đẹp nhất thế gian giới thiệu cho mọi người xung quanh: "Đây là Tứ tỷ, Nhị tỷ... Đây là..."

Khi Dạ Diêu giới thiệu đến vị nữ tử đang im lặng ngồi một góc ở kia, ánh mắt chợt sáng lên: "Đây là tam tiểu thư của Lý gia, tài mạo song toàn Lý Vân Phỉ."

"Ngũ công chúa quá khen." Lý Vân Phỉ tự nhiên rộng rãi mỉm cười, hôm nay nàng mặc một bộ y phục hoa lệ màu hồng, trên đầu được cài một chiếc trâm màu hồng phỉ thúy lưu tô nhẹ nhàng, vẻ đẹp giống như đóa mai nở rộ.

Vị này là Lý Vân Phỉ, Âu Dương Vũ cũng có biết đến, đó là muội muội của Lý Phương Phỉ. Tỷ tỷ của nàng vừa mới qua đời, nàng lại mặc một thân diễm lệ đến đây, đến tham gia yến hội ngắm hoa như thế này để gây náo động sao.

Khi tầm mắt của Lý Vân Phỉ đặt hết lên người Âu Dương Vũ, ánh mắt nàng không một chút che dấu mang theo một sự oán độc vô cùng đậm nồng, giống như một con rắn độc, hai tay nàng không tự chủ được nắm chặt lại. Âu Dương Vũ - nữ nhân này đã đoạt lấy sự sủng ái của Dạ Trọng Hoa, lại còn bày mưu tính kế giết hại tỷ tỷ ruột thịt của mình, hôm nay tôi cố ý đến đây chính là để khiến cô xấu mặt với tất cả mọi người.

Một khi đã nghĩ sao thì dám làm như thế. Ngay thời điểm Dạ Diêu mang Âu Dương Vũ đi qua trước mặt nàng, nàng chậm rãi đưa chân ra. Nhưng kết

quả lại không như nàng mong đợi, Âu Dương Vũ cũng không có ngã sấp xuống trước mặt mọi người mà đôi giày của Âu Dương Vũ không một chút nhân nhượng giẫm lên bàn chân nàng đi qua —— đau, có cảm giác như cả bàn chân như đứt rời từng khúc.

Âu Dương Vũ cuối cùng cũng phát hiện ra bản thân mình đã giẫm phải cái gì đó, mờ mịt ngẩng đầu lên tỏ vẻ quan tâm nói: " Thật ngại quá, có phải đã giẫm lên cô rồi không?"

Lý Vân Phỉ dùng khăn tay che dấu đi lớp mồ hôi lạnh trên trán mình, vừa muốn nói gì đó, chợt nghe Âu Dương Vũ nói: "Cẩn thận một chút chưa, sao có thể đưa chân ra trước mặt tôi như vậy?"

Lý Vân Phỉ chống lại đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Âu Dương Vũ, cuối cùng cũng không biết nói làm sao cho phải.

Sự xuất hiện của Âu Dương Vũ dường như đã hấp dẫn mọi ánh nhìn từ bốn phía, bởi vì nàng có dung mạo hơn người, cũng bởi vì nàng là vương phi có thân phận tôn quý, cho dù nàng có xuất hiện với bộ dạng gì đi nữa, nhưng ánh mắt của nàng vẫn vân đạm phong khinh mỉm cười. Được Dạ Diêu dẫn đi giới thiệu một vòng, nàng cũng biết được đại khái ai là địch ai là bạn.

Khóe mắt đột nhiên nhảy dựng lên, Âu Dương Vũ nhìn thoáng qua thấy Dạ Trọng Hoa ngoắc tay nàng lại, cũng ngoan ngoãn chầm chậm tiến về phía hắn đi qua, hắn ngồi ở góc không có quá nhiều người đến, tay áo bào màu tím khẽ giơ lên, hương gỗ mộc nhè nhẹ thoang thoảng tỏa ra từ người hắn khiến nàng có cảm giác vô cùng dễ chịu, hắn đưa tay ra rót cho nàng một ly trà rồi đưa lên cho nàng, mỉm cười nói:"Khát nước rồi? Uống trà đi."

Lúc này đứng trò chuyện với nhiều người, Âu Dương Vũ quả thật cũng có chút khát nên cầm lấy ly trà của hắn uống một ngụm sạch. Đột nhiên phát hiện tầm mắt hướng về phía mình càng lúc càng nhiều, mà lúc này Dạ Trọng Hoa chợt vươn tay yêu thương xoa đầu nàng, cô ngốc, mệt mỏi cho nàng rồi. Thấy cử chỉ âu yếm của hắn, Âu Dương Vũ cúi đầu càng thấp, nàng nhỏ giọng nói: "Dạ Trọng Hoa, ngươi có biết biểu hiện ân cần quan tâm của ngươi sẽ khiến ta trở thành tội nhân thiên cổ không? Ngươi xem có biết bao nhiêu ánh mắt căm phẫn đang trừng liếc ta, lại còn bàn ra tiếng vào nữa kìa! Haizz Dạ Trọng Hoa, ngươi đúng là đang giúp ta thêm kẻ thù nữa rồi."

Dạ Trọng Hoa còn chưa lên tiếng thì lúc này đã có một tên nam nhân cất cao giọng nói: "Kẻ nào? Hay là để bổn vương cùng Tam ca đến dạy dỗ bọn họ một chút đi?"

P/s: Preview trước cho mấy chị em chương tiếp theo là Anh Chị lên sàn diễn....Hai zợ chồng thi nhau tỏa sáng

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 70: Kim lũ y

Vừa dứt lời, liền thấy từ bên ngoài đình có hai tên nam nhân đi vào, một người thì mặc bộ y phục màu đen huyền, người còn lại mặc một thân áo màu xanh lục, cả hai đều vô cùng tuấn mỹ. Tên áo đen kia dáng hình thon to cao, khuôn mặt anh tuấn, hai mắt hữu thần, bộ mặt ôn hòa. Mặt khác tên nam tử áo xanh kia lại mang một dáng vẻ uy nghiêm thâm sâu, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt hoa đào đẹp đẽ mang theo vài phần sắc bén, khiến cho người ta có một loại cảm giác lạnh như băng.

Bước vào trong đình, Tam hoàng tử nhìn thấy Dạ Trọng Hoa cười nói: "Nhị ca, từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy huynh tham gia yến hội như thế này nha? Hay là cảm thấy nhớ huynh đệ tụi này"

Dạ Trọng Hoa khẽ cười, cũng không buồn mở miệng. Tứ hoàng tử thấy thế liền cười vang nói: "Tam ca, huynh nói những lời này thật không đúng rồi, nhị ca vì có mỹ nhân ôm ấp trong lòng nên không có thèm đoái hoài gì đến huynh đệ chúng ta nữa đâu?"

Nói xong, mắt hắn liền nhìn lướt qua Âu Dương Vũ đang ngồi một bên.

Âu Dương Vũ lúc này cũng biết được người trước mắt nàng là ai, nghe người ngoài đồn rằng Tứ hoàng tử là người luôn tìm mọi cách đối đầu với Dạ Trọng Hoa, hôm nay nghe được những lời nói móc nói xỉa đó, liền chỉ bất giác mím môi, xoa cằm mỉm cười nói: "Tứ hoàng tử quá khen."

Tứ hoàng tử nghe vậy có chút ngạc nhiên, một lát sau mới nói: "Khụ, vừa rồi bổn vương nghe nói có người muốn làm thơ, chi bằng lúc này người đó tới đây làm thơ để mọi người được thưởng thức một chút?"

Lý Vân Phỉ thấy mọi người đều đem tầm mắt tập trung dồn hết về phía nàng, trong lòng nghĩ nàng hẳn đã làm kinh động quá rồi. Như ma xui quỷ khiến nàng lấy từ trong ống tay áo ra mẩu giấy nhỏ vừa nhặt được nói: "Vân Phỉ cũng chỉ là tức cảnh làm thơ thôi, chỉ sợ thơ không hay làm mất nhã hứng người nghe."

"Không sao, cứ làm thử một chút nghe xem." Tứ hoàng tử tiếp lời nói.

Lý Vân Phỉ liền thản nhiên mở miệng:

"Khuyên quân đừng tích kim lũ y,

Khuyên quân đừng giữ lại thiếu niên.

Hoa khai kham chiết thẳng tu chiết

Đừng đãi vô hoa không chiết chi.''

(Dịch thơ: Áo Kim Tuyến

Khuyên anh đừng tiếc áo thêu vàng

Hãy tiếc thời niên thiếu đã sang.

Hoa đang nở thì nên hái lấy

Bẻ chi cành trọc lúc hoa tàn.)

Tứ hoàng tử nghe xong, mày khẽ nhíu lại, cười nói: "Không tồi! Quả không tồi!''

Tam hoàng tử cười nói: "Từng có nghe danh tam tiểu thư của Lý gia tài mạo song toàn, hôm nay mới được tận mắt chứng kiến,nghe được những dòng thơ hay của tiểu thư đây, quả nhiên lời đồn này không có sai nha.''Những vị nữ tử xung quanh đều đưa mắt ngước nhìn về phía Lý Vân Phỉ bằng ánh mắt ngưỡng mộ tán dương, có thể được Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử khen ngợi như vậy thì thật vô cùng vinh hạnh.

Lý Vân Phỉ khóe môi có chút cong lên,trên mặt mang theo ý cười khiêm tốn. Kỳ thật lời khen mà nàng muốn được nghe nhất đó chính là từ miệng của Dạ Trọng Hoa, tuy nhiên hắn ngay cả liếc nhìn nàng cũng không có!

Mà giờ phút này, Tứ hoàng tử nhìn thoáng qua nét mặt trầm tư suy nghĩ gì đó của Âu Dương Vũ liền có chút tò mò, sau đó cười khẽ mở miệng hỏi: "Âu Dương cô nương cảm thấy thế nào?''

Từ sau cái chết của Lý Phương Phỉ, Âu Dương Vũ hiển nhiên đã trở thành một người có hiềm khích lớn với Lý gia, huống chi những người nếu thông minh sáng suốt liếc mắt một cái có thể nhận ra được Lý Vân Phỉ có tình ý, ôm mộng tương tư với Dạ Trọng Hoa. Nghe được Tứ hoàng tử hỏi nàng, liền làm ra bộ dáng suy tư, một lát sau mới nói: "Vũ nhi học thiển không mấy tài giỏi, nếu như cứ tự tiện đánh giá bừa bãi như vậy chỉ sợ không ổn, cho nên ta không có ý kiến gì.''

Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ nói như thế. Trong lòng đã hiểu được ý tứ của nàng, khóe miệng thản nhiên cong lên, trong ánh mắt tràn đầy ý cười. Mèo con giảo hoạt!

Chỉ có điều Lý Vân Phỉ lại không hề buông tha cho Âu Dương Vũ dễ dàng như vậy, trong lòng thầm nghĩ chỉ sợ Âu Dương Vũ ngay cả từng câu từng chữ trong thơ của nàng một chút cũng không hiểu được, liền nói: "Âu Dương cô nương không cần phải khiêm tốn như thế, nếu như cô nương nói như vậy, Vân Phỉ cảm thấy thật hổ thẹn với tài năng của mình.''

Âu Dương Vũ thản nhiên nhìn Lý Vân Phỉ, đây là ngươi tự tìm lấy nhục nha, thực ra đây là bài thơ " Kim lũ y" của nhà thơ Đỗ Thu Nương, một bài thơ xưa rất độc đáo, hiếm hoi. Bài thơ này khuyên người ta phải biết tranh thủ sống với thời gian thực tại, phải biết giành lấy hạnh phúc ngay khi còn trẻ, đừng bỏ phí tuổi xuân xanh mà bỏ qua hạnh phúc trần gian hiện có. Hắn có lẽ ý thơ này rất hợp với tâm trạng hiện giờ của Lý Vân Phỉ.

Thực ra bài thơ này là nàng rảnh rỗi viết ra sau đó để trong ống tay áo. Nếu như Lý Vân Phỉ không ngâm lên bài thơ này, hẳn nàng cũng không biết là mình đã đánh rơi nó.

Âu Dương Vũ chậm rãi nói: "Trước tiên nhìn chung ý thơ không tệ, tuy nhiên câu "Hoa đang nở thì nên hái lấy, bẻ chi cành trọc lúc hoa tàn". Như vậy hai câu này chẳng phải đang nói trắng ra là Lý tiểu thư hối tiếc với mảnh tình chưa dám nói, muốn hoài xuân.''

Tam hoàng tử cùng tứ hoàng tử cũng không phải không rõ ý tứ của Âu Dương Vũ, đột nhiên phản ứng lại: Lý Vân Phỉ chẳng lẽ cho rằng nam nhân ở đây điên hết rồi sao, cư nhiên dám công khai ngâm ra những câu từ như thế này.

Lý Vân Phỉ nghe vậy sắc mặt tái nhợt, cả người lảo đảo một chút, dường như đứng không nổi, nàng vừa định mở miệng, liền nghe thấy âm lạnh lạnh lùng vang lên từ Tứ công chúa khẽ cười: " Hoa đang nở thì nên hái lấy,bẻ chi cành trọc lúc hoa tàn, ha ha.''

Lý Vân Phỉ nghe được những tiếng cười nhạo xung quanh mình, nhất thời cả khuôn mặt đỏ ửng lên vì xấu hổ, cũng có giận dữ. Thực ra bài thơ này là từ trong ống tay áo của Âu Dương Vũ rơi ra, nàng vốn định ăn cắp bài thơ này để gây ấn tượng cho mọi người ở đây, đặc biệt là với Dạ Trọng Hoa. Vì nàng có nghe qua tin đồn rằng khả năng làm thơ của Âu Dương Vũ vô cùng xuất sắc. Nàng không ngờ kết cục lại như thế này . Càng nghĩ nàng càng hận Âu Dương Vũ! Nàng phóng đôi mắt sắc bén của mình nhìn về phía Âu Dương Vũ: "Nếu ngươi đã nói như vậy, thì chắc ngươi đã nghĩ ra được bài thơ nào đó trong đầu rồi đúng không? Vậy mời ngươi hãy đọc lên cho mọi người ở đây cùng thưởng thức!''Âu Dương Vũ thản nhiên ngồi im bất động, chỉ tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng, Lý Vân Phỉ cười nói: "Thế nào? Vương phi vẫn chưa nghĩ ra hay là bản chất vương phi không biết làm thơ?''

"Vân tưởng xiêm y hoa tưởng dung,

Gió xuân phất hạm lộ hoa nùng.

Nếu không có đàn ngọc đỉnh núi gặp,

Hội hướng dao thai dưới ánh trăng phùng.”

(Dịch thơ: ĐIỆU HÁT THANH BÌNH

Mây tưởng xiêm y hoa tưởng người

Gió xuân phân phất hạt sương rơi

Nếu không gặp gỡ nơi Quần Ngọc

Chắc cũng Giao Đài bóng nguyệt soi.)

Ánh mắt của mọi người xung quanh như dại đi, đứng ngây ngốc nhìn, chỉ có Dạ Trọng Hoa thì vẫn thản nhiên, khóe môi hắn khẽ cong lên, hắn nhìn thấy dáng vẻ lạnh nhạt của Âu Dương Vũ đứng ở kia, không ai có thể thấy rõ được trên mặt nàng có một sự tự tin nồng đậm.

Âu Dương Vũ tiếp tục nói:

“Nhất chi đỏ tươi lộ ngưng hương,

Mây mưa vu sơn uổng đoạn trường.

Thử hỏi hán cung ai giống như,

Đáng thương phi yến ỷ tân trang.

Danh hoa khuynh quốc hai tướng hoan,

Thường quân vương mang cười xem.

Giải thích gió xuân vô hạn hận,

Trầm hương đình bắc ỷ lan can.”

(Hương đông móc đượm một cành hồng,

Vu Giáp mây mưa những cực lòng.

Ướm hỏi Hán cung ai mảng tượng?

Điểm tô, Phi Yến tốn bao công.

Sắc nước, hương trời khéo sánh đôi,

Quân vương nhìn ngắm những tươi cười.

Sầu xuân man mác tan đầu gió,

Cửa bắc đình Trầm đứng lả loi.

Thi sĩ: Lý Bạch)

Tứ công chúa híp đôi mắt lại, sự miệt thị khinh thường trong mắt dần dần tiêu biến, nhưng thay vào đó chính là một thứ có tên gọi là ghen tị, sát ý ở đáy mắt tụ lại, dường như chỉ trong chốc lát sẽ bùng nổ ra, nhưng ngay sau đó cũng lập tức kiềm chế đi cảm giác đó trên khuôn mặt mình.Trong khi mọi người vẫn còn ở ngốc lăng đứng lặng người ở đó, tinh tế thưởng thức những dòng thơ hay đến rung động lòng người của Âu Dương Vũ, Dạ Trọng Hoa đưa con ngươi thản nhiên nhìn chằm chằm vào Vũ nhi của hắn lên tiếng: “Vũ nhi làm thơ hay như vậy hẳn bổn vương cần phải giữ lại bên người rồi, người đâu, đem giấy và bút mực đến.”

Âu Dương Vũ sau khi ngâm bài thơ đó xong thì không ai dám cùng nàng so tài làm thơ nữa. Câu trả lời rất đơn giản: bài thơ của nàng đã là tuyệt nhất không có ý thơ nào có thể sánh bằng.

Lý Vân Phỉ nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trên mặt xuất hiện vẻ oán hận, khăn tay của nàng cũng đã bị nàng vò muốn rách đi. Bây giờ mọi người đều đặt tầm mắt cùng tâm trí lên cả người của Âu Dương Vũ, nàng lúc này cũng biết bản thân mình tốt nhất không nên ở lại lâu ở chỗ này, liền vội vội vàng vàng muốn rời khỏi đây. Nhưng có một chuyện nàng thật không ngờ, vì nàng đi quá vội cho nên khi đi qua đám người phía trước không cẩn thận đụng phải vị tiểu thư bên cạnh trượt ngã một cái, cả người chật vật nằm trên mặt đất, đồng thời từ trong tay áo của nàng rơi ra một mẩu giấy nhỏ, Lý Vân Phỉ còn chưa kịp phản ứng lại trước tình huống xấu hổ thế này thì trước mắt đã bị Tam hoàng tử chắn ngang xem thử sự tình, sau đó một vị nữ từ từ đầu lấp ló ở phía sau hô lên, trên mặt xuất hiện thần sắc kinh ngạc: “A? Bài thơ trên tờ giấy này chẳng phải là thơ lúc nãy nàng ngâm sao, chẳng lẽ Lý Vân Phỉ lại nhờ

người khác viết thay cho mình?"

"Không phải chứ, nghe nói tam tiểu thư của Lý gia thi ca nhạc họa mọi thứ đều tinh thông a, rất tài hoa, hay là từ trước đến nay nàng chỉ có tiếng mà không có miếng nhỉ, đều nhờ người khác giúp đỡ sao?"

Một loạt những âm thanh bàn luận về nàng càng lúc càng lớn, Lý Vân Phỉ lúc này mới vất vả đứng lên, giờ phút này nàng cũng không còn gì để mất nữa, rốt cuộc nhịn không được hét lên: "Đây là thứ rơi từ trên người của Âu Dương Vũ! Không phải là của ta!"

Âu Dương Vũ trên mặt nhất thời liền xuất hiện tia ủy khuất kêu lên: "Ta làm sao có thể viết được những câu thơ như thế? Nhưng nếu như ngươi nói,vậy tại sao còn không mang trả lại cho ta, còn ở trước mặt mọi người ở đây đọc lên cơ chứ?"

Lý Vân Phỉ hung hăng dậm chân, đầu nàng lúc này như rối mù lên: "Âu Dương Vũ!"

"Ngươi từ đầu tới cuối đều giấu nhẹm không có nói ra, bây giờ sự việc xảy ra như vậy ngươi liền bêu xấu đổ thừa cho ta?"

Lý Vân Phỉ nghiến răng nghiến lợi, chỉ thẳng ngón tay trỏ của mình vào mặt Âu Dương Vũ quát lớn: "Thật sự là của ngươi!"

"Mang nó lại đây!" Dạ Trọng Hoa lạnh lùng đưa đôi mắt của mình nhìn chằm chằm vào Lý Vân Phỉ sau đó gọi Tam hoàng tử mang tờ giấy trong tay lại. Sau khi nhìn qua, khuôn mặt hắn càng trở nên lạnh lùng âm trầm "Không phải nét chữ của Vũ nhi, chớ xàm ngôn."

"Đúng vậy a, mọi người phải lấy lại công bằng cho ta a, sao lại có thể nói xấu người ta như vậy?" Âu Dương Vũ đem vẻ mặt ủy khuất bày ra, chủ động ôm lấy cánh tay Dạ Trọng Hoa, đem cả khuôn mặt mình chôn vùi trong vòm ngực rắn chắc của hắn, nước mắt đã hiện ra nơi khóe mắt, "Vương gia, nàng ức hiếp ta a."

"Được rồi, Vũ Nhi đừng khóc." Dạ Trọng Hoa lạnh lùng nhìn Lý Vân Phỉ liếc mắt một cái: "Cút!"

[Thặc là đáng sợ...Cô Âu à cô đã trở thành một diễn viên thực thụ rồi. Cô rất có tiềm năng. Bên cạnh còn có nam chính phối hợp cũng chẳng tồi. Đúng là vợ tung chồng hứng mà =.=]

Lý Vân Phỉ lúc này chỉ cảm thấy vô cùng mất mặt, lập tức dùng khăn tay ôm lấy mặt khóc bù lu bù loa lên: Âu Dương Vũ, những chuyện xảy ra hôm nay Ta nhất định sẽ nhớ kỹ! Sẽ có một ngày, ta sẽ khiến ngươi thân bại danh liệt, chết không được yên thân!

Lúc này, đã có thái giám đem giấy và bút mực mang đến. Dạ Trọng Hoa đi tới trước bàn đá cẩm thạch, tao nhã cầm bút lên vừa đọc từng câu thơ viết chấp bút lên giấy. Dạ Trọng Hoa hành văn liền mạch lưu loát, ngay khi hắn đọc đến câu cuối cùng cũng chính là lúc cây bút đặt xuống, mọi người đều tiến lên nhìn, chỉ thấy trên trang giấy trắng kia đã có những hàng chữ được viết lên đẹp tựa rồng bay phượng múa, nét chữ vừa mạnh mẽ dứt khoát vừa uyển chuyển mượt mà nhưng cũng mang theo một loại cuồng ngạo không ai bì kịp.

Tam hoàng tử lúc này mới lên tiếng tán thưởng: "Thơ hay! Chữ đẹp!"

Dạ Diêu trở nên phấn khích, lớn tiếng nói: "Hoàng tẩu thật là lợi hại, Trọng Hoa ca ca tuyệt quá!"

"Cái gì rất tuyệt? Trẫm cũng muốn xem!"

Tứ công chúa nhìn thoáng qua, trong mắt bỗng hàm chứa một tia thưởng thức.

Mọi người quay đầu lại liền thấy hoàng thượng đang sải bước mà đến, ngay lập tức đồng thanh hô to: "Tham kiến hoàng thượng!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 71: Phượng Vỹ Cầm

Hoàng thượng hướng về phía bọn họ khoát tay áo, sau đó đi tới bên cạnh bàn, cúi đầu những dòng thơ được viết lên giấy, trên mặt bất chợt bày ra vẻ mặt bất ngờ sau đó là vui sướng, ngẩng đầu hỏi: "Thơ này là do ai làm?"

Dạ Diêu chạy tới bên người hoàng thượng, nhanh nhảu nói: "Là Vũ tỷ tỷ làm, còn Trọng Hoa ca ca là người viết thơ a!"

Hoàng thượng gật gật đầu: "Ồ, quả thật là thơ hay, là bài thơ hay nhất mà trẫm từng đọc!"

Nói xong lời tán dương hắn đưa mắt liếc nhìn Âu Dương Vũ, đột nhiên hắn cảm thấy thêm ấn tượng sâu sắc đối với con người của Âu Dương Vũ.

"Tạ hoàng thượng đã quá khen" Âu Dương Vũ có chút cúi người, trả lời.

Chính vào lúc này, có hạ nhân tiến lên bẩm báo: "Yến hội đã chuẩn bị xong xuôi, mời các vị chủ tử ngồi vào vị trí!"

Hoàng thượng nghe vậy đi đầu nói: "Thế mọi người cùng nhau ngồi xuống đi!"

Mọi người cũng bắt đầu tìm đúng chỗ cho mình rồi ngồi xuống, Dạ Trọng Hoa ngồi xuống khẽ đưa mắt nhìn nữ nhân của hắn bên cạnh trong mắt có vài phần ôn nhu, Âu Dương Vũ cũng nhìn hắn đạm mạc cười. Ngay lúc nàng ngẩng đầu thì phát hiện vị tam tiểu thư của Lý gia Lý Vân Phỉ lúc nãy đã muốn bỏ chạy bây giờ đang ngồi ở đối diện với nàng, đôi mắt gắt gao trừng mắt với Âu Dương Vũ, không phải cô ngốc này vừa mới xấu hổ và giận dữ đã chạy đi rồi sao, như thế nào lại quay trở lại?

Âu Dương Vũ quay đầu nhìn Dạ Trọng Hoa đang ngồi bên cạnh khẽ nhắm mắt dưỡng thần không quan tâm đến những thứ xung quanh, có chút lắc lắc đầu, haizzz, tên nam nhân yêu nghiệt này muốn hủy hoại tuổi thanh xuân của biết bao nhiêu nữ nhân đây.

Dạ Trọng Hoa dường như cảm giác được ánh mắt của Âu Dương Vũ đang nhìn mình, khẽ mở mắt ra thấy vẻ mặt biểu tình bất đắc dĩ của nàng, hắn cảm thấy buồn cười. Cúi đầu ghé sát vào tai Âu Dương Vũ, khẽ cười nói: "Thức ăn thơm ngon đương nhiên sẽ có ruồi đậu, Vũ nhi nếu thấy khó chịu, bổn vương không ngại ra tay giúp đâu."

Ruồi đậu.. Âu Dương Vũ nghe xong mặt ngay lập tức đen lại, ngước lên chống lại ánh mắt của Lý Vân Phỉ, khẽ chu môi: "Không cần."

Lý Phương Phỉ giờ đây mặt mày tinh xảo, cả người nhìn có vẻ có tinh thần sáng láng. Xem như chuyện lúc nãy trước mặt mọi người chịu đựng sự nhục nhã như chưa từng xảy ra. Cùng lắm là nàng cũng đã gây được sự chú ý của nhiều giới quý tộc ở đây. Nếu như có thể nhân cơ hội này cố gắng gây dựng lại hình tượng tốt hơn, tại sao nàng lại không can tâm tình nguyện thử chứ?

Vả lại, lần này lại hoàng thượng đích thân đến xem yến hội, nàng càng phải ở lại đây, không thể bỏ chạy như con rùa rụt cổ thế được, có hoàng hậu đứng sau làm hậu thuẫn cho nên Lý Vân Phỉ càng có tự tin để ngồi lên chỗ hoàng thất.

Cho nên mọi người ở đây cũng không có lấy làm lạ, ngoài các vị công chúa, hoàng tử ở đây ra thì Lý Vân Phỉ cũng được đặc quyền ngồi lên chỗ vị trí dành cho người của hoàng thất. Đối với Lý Vân Phỉ mà nói, nàng có là người có địa vị ngang ngửa với những người trong hoàng tộc cho nên nàng càng có cơ hội được gả cho người của hoàng thất.Hoàng thượng thấy mọi người ai nấy đều đã ngồi đúng vị trí của mình, vẻ mặt ôn hoà khen tặng Dạ Diêu vài câu, hắn rất hài lòng với yến hội hôm nay mà nàng đã tổ chức, cho nên nàng xứng đáng được thưởng! Dạ Diêu tất nhiên là rất vui vẻ, nâng chén nói: "Đa tạ phụ hoàng đã khen thưởng, bây giờ, nữ nhi kính phụ hoàng một ly."

Nói xong, Dạ Diêu nâng cốc uống một hơi cạn sạch, mấy vị công chúa, hoàng tử khác đương nhiên cũng không khách khí nữa, cùng nâng ly kính rượu.

Lý Vân Phỉ thấy bầu không khí vui vẻ lúc này, liền đứng dậy khẽ sờ búi tóc của mình lên tiếng nói: "Hôm nay yến hội vui như thế này, chi bằng để Vân Phỉ cống hiến một chút tài năng, đàn một khúc tỳ bà, không biết có được không?"

Hoàng thượng nghe vậy hài lòng cười lớn: "Rất tốt!Rất tốt, người đâu, mang đàn ra đây."

Lý Vân Phỉ thản nhiên liếc mắt nhìn Âu Dương Vũ, đứng dậy đi đến ngồi xuống trước cây đàn tỳ bà vừa được mang đến, cây đàn có hình dáng như một quả lê được bổ đôi, mặt đàn được làm bằng gỗ nhẹ, đầu đàn cong có chạm khắc vô cùng tinh tế cầu kì, nơi đầu đàn được gắn bốn trục dỗ để lên dây. Nàng cầm lấy tỳ bà xoay người một vòng, đưa tay ra thử dây đàn, âm sắc thanh thúy như âm thanh của những hạt châu rơi. Khóe môi của nàng khẽ giơ lên mỉm cười, tay phải đặt nhẹ nhàng dây đàn vân vê, âm thanh phát ra nghe động lòng người, các ngón nhấn, ngón vuốt, ngón mổ, bấm hợp âm,chuyển động mượt mà, âm luyến nghe yếu nhưng mềm mại,âm thanh xao động lòng người của nó có thể đưa mọi người đến chốn tiên giới cổ xưa đầy mỹ lệ.

Mọi người dường như đều đắm chìm trong tiếng đàn tỳ bà thanh trầm, tiếng đàn lại càng trở nên thâm thúy, kiều diễm, hay cho khúc phượng cầu hoàng, hay cho một ánh mắt quyến rũ. Âu Dương Vũ nhìn chằm chằm vào ánh mắt kia của Lý Vân Phỉ, không khỏi nheo lại nhìn Dạ Trọng Hoa liếc mắt một cái, vì sao nhìn thấy nữ nhân khác thương nhớ hắn, khát khao có được hắn, trong lòng nàng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Khi Âu Dương Vũ ảo não nhìn qua Dạ Trọng Hoa, Dạ Trọng Hoa cũng nhìn nàng, cầm chén trà đùa nghịch trong tay, rồi hình như hắn có nói gì đó, xong rồi khóe môi khẽ cong lên tà mị cười. Âu Dương Vũ nhìn theo khẩu hình miệng của hắn nhìn được ra, hắn đang nói: "Vũ nhi là phượng hoàng của bổn vương."

Mặt mày hắn mang theo ý cười, khuôn mặt anh tuấn khiến người ta nhìn vào phải tim đập chân run.

Lý Vân Phỉ nhìn thấy hai người âu yếm nhìn nhau như vậy, trong lòng càng trở nên phẫn uất, tại sao nam nhân mà nàng luôn thương nhớ, luôn mong chờ như vậy lại có thể bị cướp đi bởi Âu Dương Vũ cơ chứ, hai tay nàng lúc này không chế không được lực đạo càng phát ra kịch liệt, âm sắc trở nên bén nhọn, nghe thật chói tai.

Tam hoàng tử từ đầu đến cuối cũng không có cảm nhận gì khác biệt, lấy tay nhẹ nhàng rõ đùi mình đi theo tiết tấu.

Tứ hoàng tử có chút nhíu chặt mày, tà ý liếc mắt nhìn Lý Vân Phỉ, thấy nàng không thể khống chế được ý thức của mình lúc này, tiết tấu đều bắt đầu rối loạn, hắn lạnh lùng cười, liền cầm lấy chén rượu trên bàn, uống một hơi cạn sạch.Tứ công chúa một tay cầm chén rượu lên, cái miệng nhỏ khẽ mím lại, mày nhíu đi vài phần. Tại sao trên thế gian này ai cũng có thể...có thể công khai tình cảm thầm kín của mình ra như vậy, mà nàng thì không thể, hơn nữa một chút cũng chưa bao giờ biểu lộ ra bên ngoài, móng tay dài đâm sâu vào lòng bàn tay, đáy mắt nàng càng ngày càng lạnh, đạm mạc giống như sông băng, nàng đột nhiên cầm theo ly rượu trên bàn đứng dậy: "Phụ vương, nữ nhi cảm thấy có chút không thoải mái, nên ra về trước!"

Tứ công chúa xoay người rời đi, nàng từ trước đến nay đều như vậy, không bao giờ câu nệ tiểu tiết, tiêu sái mà đi. Cho nên hoàng thượng cũng không có ý kiến gì, cũng không hờn giận.

Nhị công chúa nhìn thấy ánh mắt dữ tợn của Lý Vân Phỉ, không tự chủ được thấp giọng hô một tiếng: "Vân Phỉ!"

Vừa dứt lời, liền nghe được " Tưng" một tiếng, Lý Vân Phỉ bất ngờ kêu "A" lên, cây đàn tỳ bà trong tay nàng rõ ràng đã bị đứt một dây đàn ngay lúc đó.

Lý Vân Phỉ vừa mới nhìn thấy Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ thân thiết với nhau, trong lòng vô cùng ghen ghét dữ dội, lúc này dây đàn tỳ bà bị đứt, nàng lúc này mới giật mình phản ứng lại, kết quả này nàng quả thực chưa bao giờ nghĩ tới. Trên trán của nàng bất giác đổ mồ hôi lạnh, nàng cảm giác được có rất nhiều ánh mắt đặt hết lên toàn bộ người nàng. Nàng mất rồi...mất tất cả rồi. Danh tiếng từ trước đến nay của nàng cất công dựng nên, đệ nhất tài nữ của Tây Lăng quốc, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông chỉ vì ngày hôm nay đều đã tan thành mây khói.

Tất cả đều do con tiện nhân Âu Dương Vũ này gây ra!

Lý Vân Phỉ trong lòng trở nên hoang mang rối loạn lập tức quỳ gối xuống trước mặt hoàng thượng hoảng hốt lên tiếng: "Hoàng thượng thứ tội, đều do Vân Phỉ đàn nghệ không tinh thông."

Hoàng thượng cũng không tỏ thái độ tức giận, chỉ ha ha cười nói: "Vân Phỉ không cần tự trách mình, hôm nay có vẻ như ngươi có chút phân tâm, về chỗ của mình đi."

Lý Vân Phỉ cúi đầu ảm đạm quay về chỗ ngồi, ngồi xuống lại ngẩng đầu lên đưa ánh mắt ủy khuất cùng ai oán nhìn về phía Dạ Trọng Hoa, nhưng đáng tiếc Dạ Trọng Hoa vẫn thủy chung nhìn Âu Dương Vũ, một chút cũng không thèm liếc nhìn nàng một lần.

Tứ hoàng tử cầm cầm ly rượu trong tay khẽ đặt lên bàn, mở miệng nói: "Nghe đồn Âu Dương cô nương thi ca nhạc họa đều vô cùng tinh thông, vậy nhân yến hội đông vui hôm nay, cô nương có thể cho mọi người cùng hoàng thượng ở đây được thưởng thức một chút tài năng được không?"

Hoàng thượng nghe vậy cảm thấy hứng thú vô cùng, hắn đã có ấn tượng rất tốt với Âu Dương Vũ, thậm chí còn hy vọng được thưởng thức thêm nhiều khả năng tiềm ẩn từ nàng, hắn lên tiếng hỏi: " Vậy sao? Việc này là thật sao?"

Âu Dương Vũ cảm thấy bản thân mình bị người khác nói như thế, một chút cũng không sợ hãi, nhẹ giọng nói: "Tứ hoàng tử nói quá rồi, có điều lúc nãy Lý tiểu thư đàn tấu một bản như vậy, Vũ nhi sợ là bản thân mình cũng mất tập trung không thể nhập tâm để biểu diễn làm hỏng thú vui của mọi người ở đây."Lý Vân Phỉ hừ một tiếng, thấp giọng nói: "Rõ ràng là làm bộ làm tịch, không biết đánh đàn thì cứ nói ra, đừng nói như thế đỡ phải xấu mặt với bản thân."

Lý Vân Phỉ cũng không tin, chuyện gì Âu Dương Vũ cũng có thể giỏi hơn mình!

Âu Dương Vũ không nói gì chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng.

Tam hoàng tử cười nói: "Nói vậy chắc tiếng đàn của nhị tẩu hẳn phải hay đến động lòng người."

"Nếu vậy, ta thử xem sao." Âu Dương Vũ nhợt nhạt cười, chợt thấy có người cầm đàn cổ ngồi một bên, nàng thấy nhóm bè bên kia quả thực chẳng biết chơi nhạc nghệ thuật là gì, tấu đàn nhàm chán vô cùng, liền đứng dậy nói: " Vậy ta sẽ chơi một khúc đàn cổ vậy!"

Nói xong nàng khoan thai đi tới trước cây đàn cổ, ngồi xuống sau đó vươn tay ra thử đàn. Thực chất nàng chọn đàn này cũng vì nghệ thuật của cổ cầm là thể hiện vẻ đẹp, cao quý, trí tuệ vượt ra ngoài thế gian, được xem là cảnh giới "thiên nhân hợp nhất" và "thiên địa tương thông". Nàng chậm rãi đặt tay lên dây đàn nhẹ nhàng gảy lên, khúc nhạc bắt đầu bằng những thanh âm nhẹ nhàng và chậm rãi, âm thanh trong trẻo véo von vang lên, khúc điệu du dương, dìu dập, trong tiếng đàn có tiếng nhạn vui vẻ mà ấm áp, một biển hoa kết hợp với khúc tấu khiến cho không khí nơi này càng trở nên hữu tình.

Năm ngón tay mảnh khảnh của Âu Dương Vũ lướt nhẹ trên dây đàn khi trầm khi bổng, dặt dìu, êm ái. Tiếng đàn đưa mọi người đến một không gian cao, rộng và thoáng đãng và mơ màng. Rồi bỗng nhiên, nhịp đàn nhanh dần, réo rắt những dịp dồn dập nhau. Tưởng chừng như cả trái tim Âu Dương Vũ lúc này cũng rung lên theo nhịp thở gấp gáp. Dường như mọi người ở đây lại như thấy mình đang ở giữa một khung cảnh sơn thủy hữu tình, một ngọn núi xa xa, một dòng thác chảy mạnh mẽ. Dòng nước cuộn sóng tung bọt trắng xóa. Con nước chảy từ trên cao hòa mình vào dòng nước lớn. Tiếng đàn uyển chuyển trầm thấp,không chỉ hay ở giai điệu mà còn đẹp như một bức tranh hữu tình. Đôi khi lại thấy tiếng đàn như rót vào tim những thanh âm trong trẻo nhất. Một chút gì đó hoàn toàn thanh khiết không vướng bụi trần. Đó là tinh hoa của trời đất, của tình người tri cố, của những tâm hồn cô độc tìm thấy nhau giữa trần đời nhiều oan trái. Kết thúc khúc tấu vẫn là những điệu âm réo rắt rồi nhỏ dần nhỏ dần như dòng chảy đang dần về một nơi xa lắm.

Mọi người chỉ cảm thấy, họ thực sự chưa bao giờ nghe qua tiếng đàn hay đến như vậy. Rõ ràng cũng chỉ là một cây cầm cổ, nhưng lại khiến cho người nghe có cảm giác biển lớn đang vỗ sóng bên tai, âm vang mãi không thôi, khiến người nghe có thể cảm nhận dư vị hết sức ngỡ ngàng và thú vị.

Kết thúc xong khúc tấu nhưng mọi người vẫn còn chìm đắm, say mê trong đó, Âu Dương Vũ mỉm cười hành lễ với mọi người, những người xung quanh lúc này mới giật mình ra khỏi giấc mộng, đem những ánh mắt hâm mộ của mình đặt hết lên người Âu Dương Vũ.

Dạ Trọng Hoa cũng hiểu qua con người của Âu Dương Vũ, không chỉ có thể khiến cho mọi người kinh diễm như vậy mà còn vô cùng tán dương. Ánh mắt của hắn có chút khó hiểu dính chặt trên người nàng, từ đầu đến cuối không rời khỏi nàng.

Lý Vân Phỉ nhìn thấy tình cảnh như vậy chỉ hận không thể đem hết tất cả mọi thứ trên bàn ném đi, trên gương mặt của nàng lúc này mang theo sự ghen tị nồng đậm, nàng hận, nàng hận bản thân mình quá vô dụng để bị người đời bêu xấu. Còn Âu Dương Vũ có thể đại náo cả yến hội, nàng hận, hận Âu Dương Vũ đã cướp đi nam nhân mà nàng yêu nhất, được mọi người sùng bái!

Dạ Diêu cao hứng hét lớn: "Vũ nhi tỷ tỷ lợi hại quá đi, biết nói như thế nào đây nhỉ, khúc đàn nãy quả thực khiến muội như đang ở trong tiên cảnh vậy,

thế gian này muội chưa từng nghe qua tiếng đàn nào lại hay đến như vậy a."

Hoàng thượng cũng theo tâm trạng vui vẻ của Diêu nhi cười to ra tiếng: "Vũ nhi đàn khúc này quả thực rất hay!"

Ánh mắt hắn chợt lóe lên rồi chậm rãi nói: "Ta nghĩ rằng Vũ nhi rất có duyên với đàn cổ cầm, như vậy đi, trẫm ban cây Phượng Vỹ Cầm cho ngươi!"

Mọi người nghe xong mặt trở nên biến sắc, cây cầm cổ này là vật mà Hoàng thái hậu yêu thích nhất -- Phượng vĩ cầm, là loại nhạc cụ được lấy từ chất liệu gỗ trầm hương tốt nhất mà làm ra, âm sắc thuần khiết rất thanh, trên thế gian này chỉ có duy nhất một cái không có cái thứ hai.

Tự sau khi Hoàng Thái Hậu qua đời, cây cầm cổ này trở thành bảo vật mà hoàng thượng yêu thích nhất. Cho nên cây cầm này rất hiếm khi xuất hiện trước mặt mọi người, nay Âu Dương Vũ lại được chính hoàng thượng mở miệng nói dễ dàng một câu ban tặng thứ mà người thích nhất.

Âu Dương Vũ cũng hiểu biết rằng bản thân mình chỉ có chút tài mọn nhỏ này thôi. Chỉ là ở hiện đại, trong một lần tình cờ nàng có nghe qua khúc này sau đó liền thích cố gắng để có thể chơi nó. Không ngờ xuyên đến cổ đại này lại trở thành một thần khúc rung động lòng người như vậy.

Âu Dương Vũ thấy phản ứng bất ngờ của mọi người như vậy, cũng cố ý tỏ ra thái độ sợ hãi lên tiếng: "Một vật quý giá thế này, Vũ nhi không dám nhận."

Hoàng thượng khoát tay áo, ý bảo nàng về lại chỗ ngồi. Âu Dương Vũ vừa mới ngồi vào vị trí, liền bắt gặp được ánh mắt oán độc ở phía đối diện, hai mắt của Lý Vân Phỉ đã ửng đỏ, trừng mắt nhìn mình.

Âu Dương Vũ trong lòng thầm nghĩ, nàng từ đầu cũng chả ưa gì Lý Vân Phỉ, mà ánh mắt của Lý Vân Phỉ vẫn không thể dời được khỏi người nàng, căm hận nhìn chằm chằm suốt cả yến hội. Nếu Lý Vân Phi đã ghen tị đến mức như vậy, nàng cũng không ngại đổ thêm dầu vào lửa, cho Tam tiểu thư của Lý gia một phen mở rộng tầm mắt với một kẻ vô dụng như nàng.

Âu Dương Vũ nhìn về phía Dạ Trọng Hoa ngón tay thon dài giơ ra gắp lấy miếng rau câu trên đĩa đưa lên miệng hắn, thanh âm nũng nịu: "Vương gia, Ngài ăn rau câu đi a."

Dạ Trọng Hoa tựa tiếu phi tiếu nhìn qua, biết rõ là nàng đang diễn trò. Không tồi -- không ai biết rằng khi hắn nghe được âm thanh nũng nịu của nàng vừa rồi trong lòng hắn trở nên ấm áp giống như có gió xuân phất đâu đây, bên môi hắn cong lên thản nhiên cười, tao nhã ăn rau câu từ tay nàng, cảm thấy cứ là đồ ăn mà nàng đưa cho hắn dù có tầm thường đến đâu ăn cũng đều trở thành mỹ vị.

Âu Dương Vũ thấy tâm tình của hắn có chút vui vẻ, liền thấp giọng nói: "Ngươi xem hiện tại có biết bao ánh mắt ghen tị đang chĩa mũi kiếm vào người ta kìa."

Dạ Trọng Hoa trả lời: "Quả thực đúng là như vậy."

Tứ hoàng tử nghe được những lời nói đường mật của hai người, liền đưa mắt nhìn Âu Dương Vũ sau đó lại nhìn lên phía đối diện người vừa bị bẽ mặt chật vật của Lý Vân Phi, có chút suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Lễ tế trời

Chuyện Âu Dương Vũ gây chấn động ở yến hội trong nháy mắt đã được lan truyền khắp Tây Lăng quốc. Trong khoảng thời gian ngắn, Tây Lăng quốc liền biết rằng nữ nhân mà Ninh vương cao quý của họ muốn cưới về quả thực là một tài nữ dung mạo không nhưng tuyệt mỹ mà tài hoa thì lại vô cùng tuyệt diễm, không ai sánh bằng.

Trong tòa Lưu viên.

Trúc Lục đem những tin đồn đó nói cho Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ đưa chén trà lên nhấp một ngụm cười như không. Không ngờ nàng chỉ tùy tiện đạo thơ, đạo khúc phổ thôi mà từ trong miệng dân chúng ở đây kêu nàng là một con hồ ly tinh hại người, là hồng nhan họa thủy lại thành một kì nữ tài trí hơn người, dung mạo tuyệt sắc. Quả nhiên tri thức chính là lực lượng, có tài năng mới khiến cho người nể

Ngoài việc dân chúng Tây Lăng quốc có cách nhìn khác về con người của Âu Dương Vũ ra, Âu Dương Vũ cũng đã trở thành một nhân vật có sức ảnh hưởng lớn đối với những người trong hoàng thất, một vài vị thiên kim tiểu thư muốn cùng nàng kết giao tỷ muội, trở thành bạn chí cốt. Đáng tiếc thay Âu Dương Vũ là loại người thích thanh tĩnh, đành phải bảo Trúc Lục lấy cớ để khỏi phải rước phiền phức.

Tây Lăng quốc từ xưa đến nay có một phong tục tập quán đặc biệt, đó là ba năm một lần trên núi Tây Sơn sẽ cử hành nghi lễ tế trời đất.

Thân là Ninh vương phi, Âu Dương Vũ cũng phải bắt buộc tham gia nghi thức tế trời này.

Âu Dương Vũ nhìn tấm thiếp mời trong tay, chính là tấm thiếp do chính hoàng thượng tự mình đưa đến, khiến nàng dù có không muốn đi cũng phải cắn

răng mà đi. Không thể phủ nhận một điều, không nên cưới những người trong hoàng thất, sống ở hoàng cung với những lễ nghi, nghi thức phiền toái, nào là yến hội, bây giờ thì lại đến nghi thức cúng bái tế đất tế trời gì đó nữa. Nghi lễ tế trời của hoàng thất là một nghi thức vô cùng trang trọng, mỗi một hành động, mỗi một lời nói, thậm chí ngay cả cách diện y phục như thế nào cũng phải chú trọng đến từng chi tiết một,nếu không thì mất đầu như chơi.

Nàng còn nhớ rõ khi còn là người ở Đông Tấn quốc, có một lần tổ chức lễ tế lớn, bởi vì văn tế đàn viết không đủ súc tích, tinh tế ; khăn trải bàn không chỉnh tề, thế là hoàng đế của Đông Tấn quốc liền ngay lập tức giận dữ hạ lệnh bắt giam tất cả những người chịu trách nhiệm những công đoạn đó. Mà tình tình hoàng đế của Tây Lăng quốc đây lại vô cùng khó chịu, khắt khe, không biết tương lai trước mắt sẽ xảy ra những chuyện gì khủng khiếp nữa đây.

Dạ Trọng Hoa đứng trước cửa đã lâu, nhìn thấy Âu Dương Vũ chống tay lên bàn đầu dựa lên tay trầm tư suy nghĩ, liền chậm rãi đến bên cạnh nàng, đưa tay khẽ xoa hai bên thái dương của nàng: "Vũ nhi! Ngươi mệt sao? Gần đây lại nghiền ngẫm chế tạo thứ thuốc gì nữa rồi?"

Dạ Trọng Hoa biết Âu Dương Vũ tinh thông y thuật, lúc rãnh rỗi thường hay ngồi mò mẫm nghiên cứu ra nhiều loại dược mới, độc có, chữa bệnh có. Đôi lúc hắn thấy nàng làm việc quá sức lại hay bị mỏi cổ. Cho nên hôm nay thấy nàng uể oải như vậy, hắn dùng ngón tay thon dài của mình ấn nhẹ lên hai bả vai nàng, Âu Dương Vũ nhất thời cảm thấy thoải mái vô cùng quên cả việc phải cự tuyệt, nàng cảm thấy có phải nàng đã có thói quen ở cùng với hắn lâu dần nên không bài xích hắn nữa không: "Không phải chuyện đó, Ta đang nghĩ đến nghi lễ tế trời..."Nàng đưa tấm thiếp trong tay mình cho hắn xem, Dạ Trọng Hoa nhìn thoáng qua, khuôn mặt anh tuấn không khỏi có chút cười: "Sợ sao? Nếu sợ như vậy, diễn trò giả bệnh đi."

"Ai nói ta sợ?" Âu Dương Vũ liếc mắt nhìn hắn.

Dạ Trọng Hoa đem tấm thiếp đặt trên bàn, khẽ vuốt ve tóc Âu Dương Vũ: "Mỗi khi đến lễ tế trời, Vô Vi đạo sĩ sẽ là người chủ trì buổi tế, phụ hoàng rất tin tưởng hắn. Tuy nhiên có một điều ông không biết, Lý gia cùng vị đạo sĩ này có qua lại bí mật với nhau."

Âu Dương Vũ thấy khẩu khí của Dạ Trọng Hoa phát ra một tia nguy hiểm. Lý gia cho rằng nàng là kẻ chủ mưu giết chết Lý Phương Phỉ, đáng tiếc lại không có chứng cớ, cho nên bọn họ không có cách gì để tố cáo nàng. Lý Vân Phỉ bây giờ tại tìm mọi cách để trả thù,đối đầu với nàng, lần trước ở Bách Hoa yến đã bị Âu Dương Vũ nàng hủy hoại danh dự, chiếm lấy hết sự nổi bật. Cho nên Lý gia chắc chắn sẽ không dễ dàng mà buông tha cho nàng được.

Có điều nàng là Âu Dương Vũ, núi đao biển lửa còn không sợ, rừng cây ma quỷ còn có thể thoát ra được, nàng bây giờ có cái gì mà không dám đương đầu cơ chứ! Nghĩ như vậy, Âu Dương Vũ khẽ cười một tiếng.

Dạ Trọng Hoa thấy được ánh mắt vô cùng tự tin của Âu Dương Vũ, khẽ nhếch môi tiếp tục nói: "Tên đạo sĩ này có một khả năng rất thú vị, ngay cả phụ hoàng ta cũng phải phục lăn. Vũ nhi đã nghe qua " Thiên nữ tán hoa"?"

Âu Dương Vũ đưa tay chống cằm nhìn Dạ Trọng Hoa ý bảo tiếp tục.

Dạ Trọng Hoa cười khẽ, tiếp tục nói: "Khả năng của hắn chính là "đạo sĩ tán giấy."

"Hả? Đạo sĩ tán giấy là cái gì?"

"Đơn giản, hắn chuẩn bị một ít lá bùa, ngày sinh tháng đẻ được viết bên trong đó, dùng tờ giấy trắng bên ngoài bọc lại ném lên trời, dùng nước vẩy lên tờ giấy đó, lúc đó hắn sẽ đọc được số mệnh của người đó thông qua tờ giấy ẩm đó."

"Chỉ là chút mánh khóe thôi." Âu Dương Vũ nghe vậy lắc lắc đầu, chậm rãi đứng dậy, trên mặt hiện ra vẻ thản nhiên tươi cười, nàng nói: "Có điều nếu như có người khác giở trò sau lưng, ta tất nhiên cũng sẽ phụng bồi rồi, không bằng vương gia giúp Vũ nhi chuẩn bị vài thứ được không a?"

Dạ Trọng Hoa đứng dậy đi tới bên cạnh Âu Dương Vũ, đem Âu Dương Vũ ôm vào lòng, tà mị cười nói: "Tùy ngươi."

Rất nhanh cũng đã đến ngày cử hành Lễ tế trời, lễ tế trời bắt buộc yêu cầu tất cả những người trong hoàng tộc phải có mặt. Âu Dương Vũ dĩ nhiên cũng là một trong số đó.

Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa đến thì lúc đó các vị công chúa cùng hoàng tử cũng đã có mặt đầy đủ ở đây, Dạ Diêu trước sau như một cứ hễ nhìn thấy Âu Dương Vũ liền vui tươi hớn hở nhanh nhảu chạy đến kéo Âu Dương Vũ lại thao thao bất tuyệt nói đủ chuyện trên đời.

Dạ Trọng Hoa vừa thấy Dạ Diêu thì đau đầu, nhất là khi thấy nàng kéo tay Âu Dương Vũ đi cùng, hắn lại cảm thấy khó chịu khi thấy nữ nhân bên cạnh hắn bị cướp đi.

Âu Dương Vũ mỗi lần gặp Dạ Diêu thì tâm tình trở nên tốt lên, đang cùng Dạ Diêu trò chuyện, thì bắt gặp ánh mắt Dạ Diêu sáng lên. Âu Dương Vũ theo ánh mắt của Dạ Diêu nhìn lại thì thấy có một vị nữ tử từ hướng cổng chính đi vào, khí chất của nàng không giống với khí chất của các vị công chúa mà nàng từng gặp, đó là khí chất oai hùng hiên ngang, liền nghĩ ngay đến đó chính là đại công chúa của Tây Lăng quốc Dạ Ngu Phi, nàng đã sớm nghe nói rằng Tây Lăng quốc ngoài chiến thần lẫy lừng Dạ Trọng Hoa ra thì người thứ hai có tầm ảnh hưởng lớn đến cường quốc này chính là Dạ Ngu Phi, vị công chúa này là một nữ nhân kiên quyết quả cảm, tính tình thẳng thắn, thạo binh pháp, hơn nữa trong tay còn nắm giữ một số lượng nữ binh lớn.Dạ Ngu Phi nhìn thấy đám người Dạ Trọng Hoa, liền lập tức đi đến, đi tới trước mặt, nhìn thấy Âu Dương Vũ đứng một bên, hôm nay Âu Dương Vũ nàng mặc một bộ y phục thanh lịch, đứng bên cạnh một phong hoa tuyệt đại Dạ Trọng Hoa nhưng cũng không mất đi vẻ đẹp thuần khiết của mình.

Dạ Ngu Phi quả thực không có chút kinh ngạc với hôn sự của đệ đệ nàng, nàng biết khối băng lạnh lẽo này từ nhỏ đến lớn đều chỉ biết có công việc với mưu lược, nay nhìn thấy Âu Dương Vũ bên cạnh hắn thế này, liền cũng nhịn không được đưa mắt liếc nhìn ánh mắt dường như đã dần thay đổi của Dạ Trọng Hoa. Nàng cảm thấy có chút ngưỡng mộ nữ nhân trước mắt này, cẩn thận tinh tế đánh giá Âu Dương Vũ, thấy thần thái của nàng thong dong,bình thản, khuôn mặt thanh lệ, không giống với những nữ nhân nhu nhược bình thường khác, trên người tự nhiên tỏa ra một khí chất đặc biệt khó có thể hình

dung được, như một đóa hoa phù dung đẫm hơi sương, tươi mát mà tinh khiết.

Dạ Ngu Phi từ trước đến giờ chỉ gắn bó với việc quân, việc nước, không giống với các vị công chúa tiểu bạch được nuông chiều từ bé, cách ăn nói không quá yểu điệu nhưng cũng không mất đi sự cao quý, nói chuyện cũng ngay thẳng, nàng hướng về phía Dạ Trọng Hoa lên tiếng: "Rốt cục cũng đã thông suốt rồi sao? Quả nhiên con mắt của đệ đệ ta không tệ a!"

Dạ Trọng Hoa nhìn sang Âu Dương Vũ sủng nịch cười.

Âu Dương Vũ đương nhiên là biết nàng là nói mình, cũng không xấu hổ, chỉ lặng lẽ tiếp lời Dạ Ngu Phi: "Công chúa nói như vậy quả thực không đúng rồi, Vũ nhi chính là cảm thấy ngài là khối băng lạnh lùng và là một người...vô cùng vô vị."

Dạ Trọng Hoa nghe vậy đầu hắn bắt đầu đen lại. Khối băng lạnh lùng? Vô vị? A, xem ra bản thân hắn vẫn chưa đủ "Nhiệt tình".

Dạ Ngu Phi nghe Âu Dương Vũ nói như thế, nhịn không được cười to lên không ngừng: "Vũ nhi nói rất đúng, đệ đệ lạnh lùng của ta quả thực chẳng có chút thú vị gì cả."

Dạ Diêu đứng ở một bên nghe lời này cũng là khanh khách cười không ngừng. Âu Dương Vũ thản nhiên đứng, cũng không ngờ vừa có thứ gì đó va chạm vào người mình, cúi đầu xuống thì thấy một tiểu hài tử mặc một bộ cẩm phục màu hồng phấn, tiểu tử đó mặt đỏ bừng, ánh mắt thật to tròn, thật là đáng yêu. Âu Dương Vũ vừa định ôm lấy hắn đứng dậy một phen thì hắn bất ngờ đứng dậy, than thở nói: "Bổn hoàng tử tự mình làm được!"

Âu Dương Vũ thấy bộ dáng này của tiểu hài tử, tay có chút cứng ngắc, không ngờ hắn vừa vụng trộm nhìn Dạ Trọng Hoa một cái, liền chạy bay ra xa như ma đuổi.

"Thất đệ, cẩn thận một chút!" Một bên Dạ Diêu vội vàng hô to.

Dạ Ngu Phi một bên cười nói: "Chậc, Vũ nhi này, ngươi thấy không, tiểu thất này lúc nào cũng nghịch ngợm hiếu động như vậy thế nhưng hễ cứ vừa thấy Trọng Hoa thì như chuột thấy mèo vậy!"

Dạ Diêu nhịn không được phụt một tiếng cười, nhìn Âu Dương Vũ nói: "Vũ nhi tỷ tỷ, người kia là Lục ca ta, hắn rất sợ Trọng Hoa ca ca a!"

Âu Dương Vũ nhìn theo ánh mắt của Dạ Diêu đi qua, đã thấy đứng cách đó không xa có vài tên nam tử đang trò chuyện vui vẻ, hắn dường như phát giác ra có ai đó đang nhìn mình liền ngẩng đầu lên bắt gặp Âu Dương Vũ và đứng bên cạnh đó là Dạ Trọng Hoa, hắn lập tức cúi đầu xuống thật sâu, thậm chí còn sợ Dạ Trọng Hoa sẽ nhìn thấy hắn, sau đó hắn còn cẩn trọng lặng lẽ nấp ở phía sau Tam hoàng tử để vị Nhị huynh này của hắn không có tìm ra hắn!"Này!" Âu Dương Vũ nhẹ nhàng kéo kéo tay Dạ Trọng Hoa: "Ngươi có phải đã đối xử quá nghiêm khắc với các huynh đệ ngươi hay không? Ai cũng đều sợ ngươi hết kìa?"

Dạ Trọng Hoa vẻ mặt hắc tuyến, lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng liếc một cái. Chính lúc này có một tên thái giám tiến lên nói: "Các vị chủ tử, hoàng thượng nói nghi thức Tế trời đã chính thức bắt đầu ạ."

Mọi người nghe vậy đều đứng dậy, cùng nhau đi ra cửa trước.

Nghi thức tế trời vô cùng long trọng, trời đất quang cảnh ở đây dường như đọng lại.

Ở trong tình cảnh trang nghiêm như thế này, không một ai dám phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Hoàng thượng đứng ngay ở dàn tế trên ao, bên cạnh có một tên đạo sĩ mặc bộ y phục màu xám, đạo cốt tiên phong, mặt mũi hiền lành, khóe miệng mỉm cười. Hắn cầm trong tay nén hương dài đứng một bên, thần sắc nghiêm túc, không khỏi khiến cho nhiều người ở đây có cảm giác tin tưởng, sùng bái.

Hôm qua Âu Dương Vũ có nghe được một số chuyện của tên đạo sĩ Vô Vi này từ Dạ Trọng Hoa, giờ phút này được chứng kiến mọi hành động của hắn từ xa kia, nàng cảm thấy trong đôi mắt trong veo của hắn có một tia tà khí.

Lúc này, lễ bộ thượng thư cao giọng nói: "Đồ cúng bắt đầu."

Hoàng đế lặng lẽ tiếp nhận hương từ tay tên đạo sĩ, bắt đầu hành lễ, từ từ quỳ xuống, tiếp theo ở phía sau các vị hoàng tử công chúa cũng lần lượt chậm rãi quỳ xuống.

Hoàng thượng sau khi hành lễ xong đứng lên tiếp nhận chén rượu, chậm rãi giơ tay lên, vung lên phía trước. Tiếp theo, hoàng thượng liền đem sớ thư kinh Phật hướng về phía tổ tiên thần linh, cất cao giọng nói: "Cảm tạ trời xanh phù hộ cho Tây Lăng quốc ba năm nay mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an, Ta! Đại diện cho toàn bộ dân chúng của Tây Lăng cảm tạ trời xanh."

Nghi thức Lễ tế trời Tế chấm dứt, hoàng thượng đứng dậy hướng về phía mọi người nói: "Mọi người đều đứng dậy hết đi."

"Tạ hoàng thượng!"

"Truyền ý chỉ của trẫm, hôm nay cử quốc đồng khánh!"

"Hoàng thượng thánh minh!"

Hoàng thượng trên mặt tràn đầy ý cười, nói xong liền rời khỏi khu lễ tế đi tới bên cạnh thái hậu, sắc mặt thái hậu lúc này xuất hiện một tia ủ rũ, hoàng thượng nhẹ giọng nói: "Mẫu hậu, người mệt mỏi sao? Hay là đi đến biệt viện ở Tây Sơn nghỉ ngơi một lát."

Thái hậu cười nói: "Hôm nay cử quốc đồng khánh, cũng không nỡ đi, có điều lâu lắm rồi ta cũng chưa có ghé qua biệt viện ở đây nên đi tới đó nhìn một chút cũng tốt."

"Vậy tùy ý người."

Thái hậu đã muốn như thế nào thì không một ai dám làm trái ý nàng, vì thế cả đoàn người đều đi theo thái hậu nghi thức đi tây sơn biệt viện. Nơi này, kim bích huy hoàng, đưa mắt nhìn ra xa, đình thai lầu như được phủ bởi một lớp nạm vàng chói lóa, linh lung hoa lệ, rộng rãi uy nghi. Hoa viên hai bên ven đường cây mọc xanh um.

Cả đoàn người đều không dám nói lời nào, ngay cả người mồm miệng tíu tíu như Dạ Diêu cũng không buồn mở miệng. Khung cảnh hữu tình với những loài hoa kì lạ sặc sở khiến cho toàn bộ hoa viên tở nên yên tĩnh mà tao nhã, không mất đi vẻ tráng lệ, cao quý.

Hoàng thượng đến ngay sau đó, hít sâu một hơi bầu không khí mới mẻ này nhìn thái hậu nói: "Mẫu hậu, người muốn đi dạo, để Nhi thần cùng người đi một chuyến?"

Thái hậu cười nói: "Ngươi đi làm việc của mình đi, ở đây có hoàng hậu chăm sóc là được rồi."

Hoàng thượng cũng là không ở nhiều lời, chính là nói: "Vậy trẫm đi xử lý công sự đây, mẫu hậu cứ yên tâm nghỉ ngơi."

Thái hậu gật gật đầu liền cùng hoàng hậu đi về phía trước.

Hoàng thượng nhìn thái hậu bọn họ đã đi xa, liền nhìn Vô Vi và cả đoàn người phía sau nói: "Chúng ta sang bên kia ngồi đi."

Nói xong hắn liền dẫn đầu hướng về phía đình viện đi đến, mọi người thấy hoàng thượng lại đi về hướng đó, trên mặt đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhưng sau đó cũng chỉ có thể đi theo sau, Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa cũng âm thầm đưa mắt nhìn nhau, trong mắt xẹt qua một tia giảo hoạt nhưng nhanh chóng lấy lại được một chút bình tĩnh.

Đến đình viện, hoàng thượng đã an tọa, quay về phía Dạ Trọng Hoa nói: "Trọng Hoa, ngươi với Vũ nhi lại đây."

Dạ Trọng Hoa nghe vậy đáp: "Vâng, phụ hoàng."

Nói xong liền nắm Âu Dương Vũ đi lên.

Đứng ở bên hoàng thượng là tên đạo sĩ Vô Vi, vốn dĩ là đang yên đang lành, thì sau khi nhìn thấy Âu Dương Vũ, trên mặt lại đột nhiên hiện ra thần sắc kỳ quái, mặt hắn vặn vẹo méo xẹo,có vẻ như là đang nhìn thấy một thứ gì đó đáng sợ.

"Không được lại đây!" ngón tay của Vô Vi thẳng tắp chỉ về hướng của Âu Dương Vũ, hét lớn một tiếng, "Không được lại đây!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Tứ hoàng tử Dạ Phi Hi

Dạ Trọng Hoa mặc dù đã có thể đoán trước được tên đạo sĩ này dở trò yêu yêu tinh tinh, nhưng khi thấy hắn cứ như vậy mà ngang nhiên công kích Âu Dương Vũ, sắc mặt hắn tối sầm lại, mi dày nhíu lại, con ngươi tối sầm lại, mang theo lệ khí nồng đậm.

Mà một bên Âu Dương Vũ vẫn cố giữ thần sắc vui mừng, thản nhiên đứng ở tại chỗ, ánh mắt chợt lóe lên chút lạnh nhưng nhanh chóng vụt tắt.

Thân thể Vô Vi run rẩy đến cực điểm, xoay người nhìn hoàng thượng nói: "Hoàng thượng, trên người cô gái này có mang theo sát khí, có mệnh khổ, phàm là nếu gặp phải nàng người đó chắc chắn sẽ gặp tai họa khôn lường, nếu như vương gia cưới nàng thì..."

Hoàng thượng đã có một ấn tượng tốt đẹp với Âu Dương Vũ, nhưng từ lâu hắn đã đặt niềm tin vào tên đạo sĩ kia – hắn có thể hô phong hoán vũ còn am hiểu, chế hương dược liệu. Nhiều năm gần đây Tây Lăng quốc mưa thuận gió hoà là nhờ có một nửa công lao của hắn. Nay nghe được những lời nói không tốt từ Vô Vi, lưng hắn không khỏi toát ra một tầng mồ hôi lạnh, vội vàng hỏi ra tiếng: "Thì thế nào?"

Vô vi tỏ vẻ đau lòng: "Thì chắc chắn vương gia sẽ gặp họa lớn, nàng sẽ gây ra họa lớn cho Tây Lăng a!"

Hoàng thượng mạnh mẽ lập tức đứng dậy, trừng mắt nhìn thẳng vào Âu Dương Vũ, hận không thể đào ra một cái hang động thật lớn trên người nàng. Hắn đột nhiên nhớ tới những lời mà mật thám của hắn đã báo cáo lại, Dạ Trọng Hoa trên đường đưa Âu Dương Vũ về Tây Lăng đã mất tích nhiều ngày, sau đó lại bị thương. Nếu như không phải hắn chưa tới số phải chết, thì lúc đó chỉ sợ hắn chết oan chết uổng. Hoàng thượng chỉ cảm thấy cổ họng nhất

thời nghẹn lại. Từ khi Âu Dương Vũ đến Tây Lăng quốc, đầu tiên là Sở Phượng Tiên bị đuổi ra khỏi phủ, sau đó là Lý Phương Phỉ bị vũ nhục cho đến chết, thực sự tất cả những chuyện đó có thể đều là do Âu Dương Vũ gây nên!

Hoàng thượng thần sắc trở nên ảo não, hắn là hắn phải đuổi Âu Dương Vũ ra khỏi Tây lăng quốc này tránh gây hậu họa về sau!

Một bên Dạ Diêu vừa nghe cũng không khỏi sửng sốt há to miệng, mọi người trong hoàng thất đều rất tôn sùng, sùng bái Vô Vi này.

Âu Dương Vũ vẫn thản nhiên đón nhận ánh mắt lạnh lùng của hoàng thượng. Thế nhưng trái lại, Dạ Trọng Hoa sắc mặt hắn lúc này càng trở nên tối tăm âm trầm, đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn vào tên đạo sĩ kia, tay hắn nắm chặt đến mức gân tay đã muốn nổi hết lên.

Thấy vậy Âu Dương Vũ nắm nhẹ lấy tay Dạ Trọng Hoa, đưa tay kia vỗ nhẹ trấn an hắn.

Ánh mắt Âu Dương Vũ vờ tỏ vẻ hoài nghi lên tiếng: "Vô vi đạo sĩ nói Vũ nhi như vậy, có bằng chứng gì không?"

Vô Vi khinh miệt nhìn Âu Dương Vũ liếc mắt một cái, hừ nói: "Yêu nữ lớn mật, ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng không, ta sẽ chứng minh cho ngươi xem!"

Nói xong, hắn liền từ trong lòng lấy ra một tờ giấy bùa, đưa bút ra múa máy một vòng, trên mặt giấy liền hiện lên ngày sinh tháng đẻ, nhìn Âu Dương Vũ nói: "Đây chính là ngày sinh tháng đẻ của ngươi?"Âu Dương Vũ thản nhiên thoáng nhìn qua, khẽ cười nói: "Đúng vậy."

Vô vi hừ nhẹ một tiếng, để xem ngươi có còn cười được nữa hay không. Không biết sau đó hắn niệm chú cái gì, nói ra một loạt từ không thành từ, câu cũng chả ra câu, sau đó liền đem lá bùa ném lên trên cao, lúc này mọi người thấy tờ giấy bùa ấy từ từ rơi xuống.

Âu Dương Vũ nghe bên cạnh Dạ Diêu nhẹ giọng lẩm bẩm nói: "Trong đó là ý chỉ của thần linh."

Vô Vi làm ra vẻ mặt mơ hồ, mọi người bên dưới không ai dám thở mạnh, chỉ sợ nếu như chính mình có phát ra bất cứ âm thanh nào thì sẽ ảnh hưởng đến thần linh.

Vô Vi đem tấm bùa kia lật ra, đặt lên bàn, một bên cầm lấy bình trà trong tay rót vào trong chén sau đó lẩm bẩm gì đó, trong lúc đó hắn liếc nhìn Âu Dương Vũ một cái, thần sắc cực kì khinh miệt.

Hắn đưa nước trà trong chén vẩy vẩy thấm ướt tờ giấy, cho đến một chừng mực nào đó, Vô Vi mới dừng tay lại, đem ấm trà đặt một bên.

Ở đây mọi người biết Vô Vi là người có thể nhìn thấy được số mệnh của người, nhưng chưa có ai tận mắt chứng kiến quá trình đó, nghe nói đạo sĩ nào trong người cũng đều có nguyên khí. Tờ giấy thấm ướt đã từ từ hiện ra chữ viết, nét chữ thanh thoát dần dần rõ ràng, Dạ Diêu thấy thế đọc ra tiếng: "Nhân gian phượng hoàng, thiên chi kiều nữ."

Vô Vi vốn là khuôn mặt đang đắc chí cười thì sau khi nghe được tám chữ này ngay lập tức trở nên trắng bệch, trong miệng thì thầm nói: "Không có khả năng, không có khả năng! Ta..."

Âu Dương Vũ xuy cười một tiếng, nói: "Ô? Sao lại sai lầm như vậy a? Hay là đạo sĩ ngươi bất quá cũng chỉ là một kẻ ăn nói bừa bãi thôi?"

Vô Vi bị những lời nói công kích của Âu Dương Vũ làm cứng họng, hổn hển nói: "Làm sao có thể như thế được, chắc chắn có gì đó sai sót ở đây!"

"Sai sót sao? Hay là tờ giấy này đạo sĩ ngươi cố tình viết lên trước sau đó mang đến đây? Hay nói cách khác ngươi cố tình lừa gạt trước mặt mọi người, hãm hại oan uổng cho ta sao?"

"Ngươi...!" Vô vi trên mặt nhất thời thấm ra từng giọt mồ hôi, môi sắc tái nhợt, không thể nào, không có khả năng, hắn đã chuẩn bị rất chu đáo như thế tại sao lại xảy ra sai sót nghiêm trọng như thế này. Hắn khẽ đưa mắt vụng trộm nhìn thoáng qua hoàng thượng, đã thấy hắn khẽ cau mày, nhìn về phía mình với ánh mắt hoài nghi!

Vô Vi vẫn ngoan cố: "Yêu nữ lớn mật, chớ có xàm ngôn. Yêu khí trên người ngươi bức ra mạnh như thế, ngươi căn bản không thể gả cho hoàng thất được, nếu không sẽ trở thành mối nguy hại nghiêm trọng cho toàn bộ Tây Lăng! Không bằng để ta làm lại lần nữa..."

Dạ Trọng Hoa lạnh lùng ra tiếng: "Vô vi đại sư đây nói có nhầm hay không? Thân là đại sư ngươi hẳn nên biết số mệnh con ngươi có thể nói tùy tiện muốn xem lại lần nữa thì xem được sao?"

Âu Dương Vũ thở dài một hơi nói: "Một người đức cao vọng trọng như Vô Vi đại sư đây hay bất quá chỉ là một tên lừa gạt, hôm nay lấy chuyện này ra làm trò đùa cho thiên hạ?""Ta ta..." Vô Vi chưa bao giờ bị thất thố trước mặt người khác như thế này, toàn thân khắp người đều đổ mồ hôi lạnh, nhất thời không nói nên lời.

Hoàng thượng lạnh lùng hừ một tiếng, đứng lên, Vô Vi thấy thần sắc âm u của hoàng thượng lúc này, lập tức quỳ xuống mặt đất dập đầu: "Hoàng thượng, hoàng thượng cầu xin người hãy tin tưởng tiểu thần!"

"Ta hỏi ngươi rốt cuộc số mệnh của Âu Dương Vũ là như thế nào?" Hoàng thượng cau mày.

Vô vi trên mặt mồ hôi lạnh rơi xuống, nếu hắn hiện tại kiên trì Âu Dương Vũ mệnh cách không tốt, lớn như vậy gia sẽ nghi ngờ hắn đạo hạnh, nếu là lại có gian nịnh tiểu nhân nhân cơ hội góp lời, hắn thực mới có thể bị đuổi ra hoàng cung đi, cân nhắc luôn mãi, hắn cắn chặt răng: "Tiểu..... tiểu nhân sẽ tính

toán lại cẩn thận một lần nữa."

Sau một lát hắn mới chậm rãi nói: "Vương phi quả thật đúng là phượng hoàng của nhân gian, thiên chi kiều nữ, là người mang đại phúc... Chỉ có điều.."

"Chỉ có điều gì?"

"Chỉ có điều vì trên người vương phi mang một loại khí phúc bức người như vậy, vừa rồi tiểu nhân có xem qua, vương phi trong một tương lai không xa sẽ có thể gặp đại nạn, hắn là do có người hận vương phi, muốn âm thầm tính kế mưu sát nàng, cho nên vương phi cũng nên cẩn thận."

Âu Dương Vũ nghe vậy cười nhẹ: "Làm phiền Vô Vi đạo sĩ ngươi đã chỉ điểm."

Hoàng thượng hài lòng thở dài một hơi: "Trẫm có chút mệt mỏi."

Một bên công công lập tức hiểu tiến lại, cùng hoàng thượng rời đi.

Mọi người đồng thanh lên tiếng: "Cung tiễn hoàng thượng!"

Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa nhìn nhau cười, một bên Lý Vân Phỉ oán hận nghiến răng kèn kẹt. Cơ hội tốt như vậy lại không thể loại bỏ được Âu Dương Vũ ngươi!

Tình cảnh này cũng vừa vặn rơi vào tầm mắt của Tử hoàng tử. Ha, để xem các ngươi còn đắc ý như vậy được bao lâu.

Tứ công chúa đưa đôi mắt sắc bén của mình nhìn lướt qua Âu Dương Vũ, sau đó cũng không muốn nán ở lại đây lâu, chờ cho đến khi hoàng thượng rời đi, cũng thản nhiên rời khỏi chỗ này.

Hoàng thượng trải qua chuyện xem số mệnh vừa rồi có không còn có ác cảm nào với Âu Dương Vũ.

"Nhân gian phượng hoàng, thiên chi kiêu nữ" danh hiệu này không phải ai cũng có thể tùy tiện mà có được.

"Ngươi cảm thấy Âu Dương Vũ là người như thế nào?" Hoàng thượng lên tiếng hỏi Thôi công công.

Thôi công công chần chừ mãi mới chậm rãi nói: "Nô tài thật ra cảm thấy Âu Dương cô nương là một người lương thiện, thông minh, cơ trí, cũng dễ hiểu khi Nhị hoàng tử một mực khẳng định đời này chỉ cưới mình nàng."

Hoàng thượng có chút vuốt cằm, cũng không nói lời nào, trong lòng cũng đồng ý với ý kiến của Thôi công công. Tiểu nhi tử Phi Bạch của hắn, từ nhỏ không lúc nào được nhìn thấy khuôn mặt ấm áp nở nụ cười của hắn, hắn thủy chung vẫn lạnh lùng, khuôn mặt đều lãnh tình, ngữ điệu cũng không có nửa điểm ấm áp, vui buồn đều không có biểu hiện ra mặt, hắn thậm chí đối với nữ nhân không có chút gần gũi thân cận nào, ngay cả nữ nhân do đích thân một tay phụ hoàng hắn đây bạc đầu lựa chọn kĩ lưỡng hắn đều không chút ngó ngàng đến mà đuổi hết đi. Âu Dương Vũ mệnh vốn là "Nhân gian phượng hoàng, thiên chi kiêu nữ, " lúc này hắn cũng mừng cho Phi Bạch nhi tử hắn đã nhìn trúng một nữ tử như vậy, nàng đương nhiên lúc này có đủ tư cách để trở thành Ninh vương phi.***

Dạ Trọng Hoa nắm tay Âu Dương Vũ nhàn nhã theo mọi người đi ra, Âu Dương Vũ thoạt nhìn tâm tình tốt vô cùng, trên mặt đầy ý cười, Dạ Trọng Hoa đem nàng kéo lại ôm lấy, cúi người ghé sát bên tai nàng thủ thỉ: "Nhân gian phượng hoàng, thiên chi kiêu nữ", da mặt ngươi khi nào đã dày hơn một chút rồi."

Âu Dương Vũ nghe vậy làm bộ ngượng ngùng: "Vương gia chẳng lẽ không cho điều đó là đúng sao?"

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy điệu bộ ngại ngùng của nàng, khóe môi khẽ cong lên cười: "Chỉ cần Vũ nhi không thoát ra khỏi lòng bàn tay của bổn vương, làm phượng hoàng cũng không có gì là không thể."

Âu Dương Vũ đưa mắt trừng hắn một cái, cái người này từ trước đến nay vẫn là bá đạo như vậy, nguwoi nói không thoát khỏi được lòng bàn tay của ngươi sao. Ta lại càng muốn thoát khỏi đấy. Ngươi cứ chờ đi!

"Đúng rồi, ngươi làm sao có thể lấy được tờ giấy thật từ trong người hắn , hay là tên đạo sĩ ngu ngốc kia bị sắc đẹp của ngươi làm cho mê hoặc rồi?"

Dạ Trọng Hoa đang tươi cười ra mặt thì nhất thời cứng đờ, trên mặt xuất hiện vài tia khó coi, hắn vươn tay gõ nhẹ lên vầng trán của Âu Dương Vũ: "Dám trêu ta, ngươi chán sống rồi."

Âu Dương Vũ hắc hắc nở nụ cười: "Ngươi sẽ không làm thế đâu a! Nói mau đi, nói mau đi..."

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy bộ dáng làm nũng của nàng, nhẹ nhàng cười: "Để thỏa mãn tính tò mò của ngươi, Vân Thương là lựa chọn thích hợp."

Âu Dương Vũ nhớ ra thần sắc bất đắc dĩ lúc nãy của Vân Thương, cùng với cái thói quen rất hay sờ sờ cái mũi bất di bất dịch đó, bất giác cười ra tiếng, hắn quả thực có nhiều biện pháp giải quyết nhỉ. Tuy ấn tượng ban đầu của nàng với hắn chỉ là một tên nam tử không đứng đắn, chắc là từ lúc ở bên Dạ Trọng Hoa chuyện gì mà đã giao cho hắn thì chỉ có thành công không có thất bại.

Trong cung tổ chức yến hội, Âu Dương Vũ là người đến sau, Dạ Trọng Hoa mang theo nàng đến chỗ vị trí của bọn họ an tọa, lần này có toàn bộ những người trong hoàng thất đều tham gia, Lý Vân Phỉ đương nhiên cũng là một trong số đó.

Âu Dương Vũ khẽ xoay đầu dạo qua một vòng, muốn nhìn thấy người nào đó đang nhìn nàng nghiến răng nghiến lợi ngồi ở góc sáng sủa kia, đột nhiên bên cạnh có một âm thanh mềm mại nhẹ nhàng truyền đến: "Âu Dương cô nương nhìn cái gì vậy?"

Âu Dương Vũ nghiêng đầu nhìn nhìn người bên cạnh, chỉ thấy bên cạnh nàng là một vị nữ tử có ngũ quan tinh xảo, mặc một bộ y phục màu vàng mật kết hợp với sắc tay áo trông vô cùng kiều diễm,thoạt nhìn thần sắc của nàng có vẻ không được tốt.

Âu Dương Vũ thấy ngồi bên cạnh vị nữ tử đó chính là Tam hoàng tử, liền hiểu ra được, đây chính là Tam hoàng tử phi - Triệu thị, nàng từng nghe Dạ Trọng Hoa nói qua, là nữ nhi của tướng môn, làm việc rất quả quyết, chỉ có điều nàng chưa bao giờ để lộ gương mặt rạng rỡ tươi cười ra bên ngoài.

Âu Dương Vũ lắc lắc đầu: "Chỉ nhìn xung quanh vậy thôi."

Triệu thị làm như cố ý thân cận Âu Dương Vũ, cùng Âu Dương Vũ nói nhiều nói, Âu Dương Vũ thấy nàng nói chuyện lanh lẹ, cũng là cực thích nàng tính tình, thấp giọng nói: "Tam vương phi có phải cảm thấy dạo này có chút không thoải mái?"Triệu thị có chút nghi hoặc, lại vẫn là trả lời: "Cũng không có gì, chỉ là dạo này ta ngủ ít đi thôi,cũng chỉ vì năm ngoái..."

Nói tới đây, trên gương mặt của nàng hiện ra thần sắc đau thương, trông vô cùng thương tiếc.

Âu Dương Vũ lúc này cũng hiểu được, năm ngoái Triệu thị đã từng mang thai được vài tháng nhưng lại không biết vì lý do gì lại sinh non, sau đó thì lại không mang thai được nữa, Tam hoàng tử cũng chính bởi vì điều này nên mới tiếp tục nạp thêm sườn phi, có điều nhìn khí sắc của Triệu thị có vẻ đúng như nàng nghĩ đến tám chín mươi phần trăm.

Triệu thị rất nhanh liền nén đau thương đi, ho nhẹ một tiếng, vươn tay cầm lấy quả nhãn gần bàn, cười nói: "Dạo gần đây ta lại hay ăn nhiều, mà ta rất thích hương vị của nhãn nên rất hợp khẩu vị ta."

Nói xong từ từ đưa trái nhãn vào miệng.

"Khoan đã." Âu Dương Vũ vội vàng lên tiếng, nhanh tay đoạt lấy quả nhãn từ tay Triệu thị.

Triệu thị có vẻ giật mình: "Ngươi làm cái gì vậy?"

Xa xa, Lý Vân Phỉ nhìn thấy cảnh này liền khinh miệt cười, hừ, cứ nghĩ rằng mình là thiên kim nữ kiều, lại có thể cử xử thô lỗ như vậy.

Âu Dương Vũ cười cười: "Vui lòng Tam vương phi cho phép ta bắt mạch ngươi được không."

Âu Dương Vũ đưa tay đặt lên mạch cổ tay của Triệu thị, ngẫm nghĩ một lát sau đó mới hiểu rõ, quả đúng như mình nghĩ, nhếch lên môi: "Ngươi có biết là ngươi đang mang thai không?"

Lời vừa nói ra, không chỉ có Triệu thị cùng tam hoàng tử giật mình, ngay cả hoàng thượng vừa mới bước vào cũng kinh ngạc ra mặt, đôi mắt sáng ngời lên tiếng: "Lời này thật sao?"

Âu Dương Vũ nói: "Tất nhiên là thật rồi, nếu không tin cứ thoải mái mời ngự y để kiểm tra. Thêm một điều nữa ta muốn nói với ngươi, nhãn là loại quả tuyệt đối không được ăn,mặc dù có hương vị rất thơm, rất ngọt, nhưng một khi đã mang thai ăn loại quả này vào thường có triệu chứng nóng trong và thường có các hiện tượng táo bón, ăn nhãn nhiều sẽ tăng nóng trong, động huyết động thai, ra huyết đau bụng, đau tức bụng dưới, thậm chí tổn thương thai khí."

Hoàng thượng nghe vậy ánh mắt lóe lên, sau đó rất nhanh cũng trấn tĩnh lại, phân phó nói: "Truyền ngự y."

Ngự y rất nhanh liền tiến đến, sau khi chẩn đoán cho Tam hoàng tử phi, vẻ mặt vui sướng nói: "Tam hoàng tử phi đúng thật là đã mang thai hơn hai tháng rồi."

Triệu thị nghe xong vẻ mặt sắc mặt vui mừng, quay sang nhìn Tam hoàng tử, sau đó hai tay làm hình chữ thập hướng lên trời cảm tạ: "Cảm tạ ông trời, tạ ơn trời đất đã thương tình..."

Từ sau khi biết khả năng hoài thai của mình rất thấp, Triệu thị đã không còn ôm mộng ảo tưởng rằng mình lại sẽ có thể sinh cho hoàng thất con nối dõi. Hôm nay lại biết mình đã mang thai được hai tháng, nàng cơ hồ mừng đến khóc ra nước mắt, sống mũi cay xè, những giọt nước mắt hạnh phúc rơi xuống, nàng đảo mắt nhìn về phía Tam hoàng tử, trong mắt ẩn chứa một loại tình cảm nồng đậm phức tạp. Tam hoàng tử cũng là ngây ngốc một lúc lâu, thật lâu sau cũng không nói nên lời, sau đó lại ngây ngốc cười rộ lên, cơ hồ như mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày.

Triệu thị nhìn thấy đĩa nhãn trên bàn mà trong lòng âm thầm sợ hãi, lúc này mới nhớ tới Âu Dương Vũ, nhanh nhẹn bắt lấy tay Âu Dương Vũ nói: "Vũ nhi, ít nhiều gì ta cũng thật sự cảm ơn ngươi, nếu như không có ngươi, đứa nhỏ này của ta sợ rằng sẽ khó mà giữ được"

Nói xong nàng lại rơi lệ.

Âu Dương Vũ nghe Triệu thị nói như vậy, biết là Triệu thị đã coi nàng như người một nhà rồi, nàng vươn tay khẽ đặt lên bàn tay đang nắm tay nàng vỗ nhẹ trấn an nói: "Tam vương phi không cần phải nói những lời như thế, tốt nhất là nên bình tĩnh dưỡng thai thật tốt đi a."

Hoàng thượng ở một bên thấy tình cảnh như vậy trong lòng cảm thấy có chút ấm áp cười ra tiếng, Tam hoàng tử mặc dù nạp sườn phi, nhưng vẫn chưa

có đứa con nối dõi. Thật không ngờ Âu Dương Vũ lại có thể cứu được đứa con trong bụng của Triệu phi, thực sự đúng là quý nhân.

Hắn nhìn Âu Dương Vũ rất lâu, lúc trước hắn nào không nghe qua thanh danh của nàng. Nào là một nữ nhân háo sắc, vô dụng, một phế vật, cảm thấy sẽ làm cho danh dự của Dạ Trọng Hoa bị liên lụy. Nhưng hôm nay phát hiện ra nàng chẳng những biết thơ ca nhạc họa mà lại tinh thông y thuật, hơn nữa lần trước Âu Dương Vũ có dâng tặng cho hắn thứ bảo bối thần kỳ kia, cái đồng hồ báo thức này từ ngày có nó hắn cảm thấy rất tiện lợi, hắn hiện giờ rất vừa lòng với nàng dâu mới này cực kỳ.

Đáy mắt hắn thản nhiên hiện ra ý cười, quay đầu nhìn nhìn Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa đứng cạnh nhau, cười nói: "Ngẫm lại lâu rồi trong cung cũng chưa có chuyện tốt như vậy, Phi Bạch, hai người các ngươi từ khi trở về Tây Lăng quốc cũng đã lâu rồi, đến lúc phải định ra ngày để cử hành đại hôn thôi."

Dạ Trọng Hoa trong mắt hiện có một chút kinh ngạc, lập tức vân đạm phong khinh nói: "Đa tạ phụ hoàng."

Lúc trước ở trong mắt hoàng thượng, Âu Dương Vũ là một người hồng nhan họa quốc, luôn miệng không chấp nhận hôn sự này. Nay chỉ trong thời gian ngắn hắn lại có thể thay đổi lớn đến như thế, xem nàng là con dâu của hắn, nói vậy nàng quả thực rất giỏi trong việc thu phục lòng người ha. Âu Dương Vũ lập tức nửa quỳ xuống hướng về phía hoàng thượng dâng tặng lễ vật. Không như vẻ bình tĩnh của nàng, những người khác xung quanh đây đều có những sắc thái khác nhau

Tứ công chúa Dạ Nhiêu trên mặt nhất thời liền dữ tợn, nàng không dám để lộ tâm tình của mình trước mặt mọi người, vội cúi đầu xuống, hai tay tùy ý đặt bên dưới nắm thật chặt run run lên, mà một bên Tứ hoàng tử Dạ Phi Hi dừng ánh mắt của mình ở trên người Âu Dương Vũ, không biết vì sao, hắn mỗi lần gặp Âu Dương Vũ, hắn cảm thấy nàng là một nữ nhân không đơn giản.

Hắn rất muốn có nữ nhân này, vừa ẩn nhẫn, điệu thấp, có năng lực hấp dẫn ánh nhìn của mọi người ngay trong những thời khắc quan trọng, nếu như nàng có thể ở bên cạnh hắn phụ trợ hắn trong việc chính sự, hắn với trí tuệ của nàng có thể giúp hắn đạt được nhiều mục đích.

Hoàng thượng trong lúc vô ý nhìn thấy Tứ hoàng tử Dạ Phi Hi ngồi một góc nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ, liền nhớ tới lời của hoàng hậu nói vài ngày trước đó, liền đột nhiên nói: "Ngày mười lăm tháng sau là ngày lành tháng tốt, vậy ngày ấy làm đại hôn đi! Phi Hi, trẫm cùng với hoàng hậu rất hài lòng với đứa nhỏ Vân Phỉ nãy, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Dạ Phi Hi nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Lý Vân Phỉ, đôi mắt tà mị khẽ nhíu lại, như con dao sắc bén thản nhiên nổi lên một chút ý cười: "Nhi thần vô cùng nguyện ý, Tạ phụ hoàng."

Hoàng thượng nghe vậy cười ha ha: "Được, tốt lắm!"

Dạ Phi Hi nhìn Dạ Trọng Hoa, tay nắm chặt thành quyền nói: "Có điều nhi thần còn có một chuyện muốn nhờ, nhi thần hy vọng có thể được cử hành hôn lễ cùng ngày với ngày đại hôn của nhị ca."

P/s: Vài chương nữa thôi sẽ đến đại hôn của hai anh chị...chị em nhớ bay vào chúc mừng a....mà tình hình là muốn thuận lợi để gả vào Ninh vương cũng là một chuyện hơi.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tranh giành đồ Cưới

Hoàng thượng nghe vậy ngẫn người, lập tức cười nói: "Được rồi, như thế cũng tốt, đã lâu rồi cả Tây Lăng quốc này chưa có một ngày náo nhiệt như vậy. Trọng Hoa, Vũ nhi, Phi Hi, Vân Phỉ, bốn người các con hãy cùng tổ chức hôn sự vào cùng ngày mười lăm tháng sau đi."

Lý Vân Phỉ trên mặt lúc này trắng bệch không còn chút máu, từ đầu tới cuối đều không ai hỏi ý kiến của nàng, nàng ngay từ đầu một câu phản đối cũng không có quyền được nói, chuyện chung thân đại sự cả đời nàng như thế cuối cùng cũng đã dễ dàng định đoạt như vậy.

Không! Nàng không muốn, đúng là nàng căn bản không dám làm trái thánh chỉ, thậm chí người nhà Lý gia cũng sẽ không cho phép.

Nàng quay đầu nhìn về phía Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ, lại quay đầu nhìn thoáng qua Dạ Phi Hi đang thản nhiên nhìn mình, thật sự không rõ tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này, nhưng ý chỉ hoàng thượng cũng đã hạ xuống, Lý Vân Phỉ cũng đã không còn biện pháp gì để thoát khỏi kiếp nạn này, chỉ cảm thấy thiên hôn địa ám.

Nàng kiệt sức toàn thân run lên từng hồi, cúi đầu mở miệng: "Tạ hoàng thượng!"

Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa lúc này cũng đều không có chú ý tới sắc mặt của Lý Vân Phỉ, Dạ Trọng Hoa từ đầu đến cuối thủy chung vẫn nhìn chằm chằm vào Âu Dương Vũ, rốt cục cũng đến ngày này. Mà trong lòng Âu Dương Vũ buồn bực suy nghĩ, xoay đi ngoảnh lại, nàng chẳng phải từng bước từng bước cố gắng tìm đủ mọi cách để chạy trốn khỏi hắn hay sao, nàng thực sự muốn làm vương phi của hắn hay sao, nàng lúc này còn có thể trốn chạy khỏi hắn được sao.

Nhưng lúc này trong lòng của nàng lại dâng lên một cảm giác mà ngay cả chính bản thân nàng cũng không biết. Đó là cảm giác hồi hộp cùng chờ đợi.

Ý chỉ hoàng thượng vừa ban xuống, có thể nói có người cười, người khóc?

Trở về sau, Trúc Lục luôn ở bên cạnh Âu Dương Vũ líu ríu chúc mừng nàng, chắc là cao hứng quá đến mức hỏng não rồi. Điều này khiến nàng không khỏi nhớ đến A Tú, không biết hiện giờ nàng sống ra sao, đang làm gì?

Âu Dương Vũ mơ mơ màng màng liền ngủ thẳng đến nửa đêm, đột nhiên cảm thấy đầu giường có một cái bóng đen. Âu Dương Vũ còn chưa kịp phản ứng lại, thì bóng đen đó đã nhanh chóng chui thẳng vào trong chăn, đem nàng ôm vào trong ngực: "Vũ nhi, là ta."

Âu Dương Vũ bị đánh thức, đầu óc vẫn còn mơ mơ hồ hồ, nàng vô cùng mất hứng nhíu mày: "Ngươi hôm nay lại rảnh rỗi nửa đêm đến phá giấc ngủ của ta?"

Dạ Trọng Hoa nằm sát bên nàng, hô hấp của hắn nhẹ nhàng thổi lên hàng lông mi dài của nàng, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy trên mặt mình lúc này càng ngày càng đỏ lên, lại nhớ tới việc tháng sau sẽ cùng hắn cử hành đại hôn, trong lòng có chút bất an.

"Vũ nhi, ngươi nguyện ý sao?" Dạ Trọng Hoa nhẹ nhàng mở miệng.

Âu Dương Vũ trầm mặc một lát, hắn nói nguyện ý? Nguyện ý cái gì? Chẳng lẽ là nguyện ý ở bên cạnh hắn, thành thân với hắn? Khi Dạ Trọng Hoa đang làm bộ mặt thất vọng không nói nên lời thì lại nghe thấy nàng vòng vo làm bộ khinh thường nói: "Ta sợ chết lắm không dám kháng chỉ đâu."Dạ Trọng Hoa nghe vậy khẽ cười trong bóng đêm, Vũ nhi của ta a, nếu như nàng không muốn, ngay cả thiên binh vạn mã cũng không cản được nàng, huống chi là phụ hoàng. Bất quá ta cũng mặc kệ, nàng phải là của ta!

Không biết vì sao, đêm nay hai người ngủ chung với nhau lại cảm thấy có chút bất an, loại cảm xúc bất an này thực sự khó mà nói nên lời. Âu Dương Vũ cảm thấy không thoải mái ngọ nguậy, Dạ Trọng Hoa đem nàng quay về phía mình, âm thanh hàm hàm hồ hồ: "Sao vậy, Vũ nhi, không ngủ được sao? Hay là cao hứng?"

"Dạ Nhị hoàng tử, ngươi có thể bớt tự kỷ đi một chút có được hay không? Rõ ràng ngươi mới là người ngủ không được, lại đổ hết sang ta, còn trách ta không ngủ được? Tự mãn"

"Rồi, là ta ngủ không được, Vũ nhi cũng chưa ngủ vậy cùng bổn vương làm chút chuyện đi?"

Âu Dương Vũ tức giận trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái: "Ngủ!"

Dạ Trọng Hoa cúi đầu nở nụ cười, đem cả người Âu Dương Vũ ôm trọn vào lòng mình.

Hôn sự đã định vào ngày mười lăm tháng sau, thời gian cũng thấm thoắt trôi qua đã gần đến cuối tháng rồi, kỳ thật hoàng thượng chỉ cho bọn họ có hơn 20 ngày để chuẩn bị đại hôn. Kể từ khi hoàng thượng tuyên bố đại hôn, toàn bộ Ninh vương phủ liền bắt đầu công việc lu bù lên, bố trí tân phòng ở Ninh vương phủ cho thật tốt để rước tân nương về, mua đầy đủ các loại đèn hoa, giấy hỷ, có thể nói là vô cùng bận rộn.

Âu Dương Vũ ngồi hưởng thụ ở trong hoa viên, đợi ngày đại hôn đến, dì nhiều công việc là thế nhưng nàng quả thực rất nhàn hạ, buồn chán trốn vào trong không gian, trêu chọc Tiểu Kỳ Lân.

"Chủ nhân, chủ nhân." Tiểu Kỳ Lân ôm lấy đùi Âu Dương Vũ: "Thật là nhàm chán a, nhàm chán quá đi a!"

"Tiểu tử ngươi lại nhàm chán..." Âu Dương Vũ tỏ thái độ khinh thường nhìn hắn, Tiểu Kỳ Lân quyệt miệng, thần thái kiên định: "Ở trong này riết rồi Ta ngu đần mất thôi, chúng ta đi ra ngoài dạo phố đi!"

Âu Dương Vũ há to miệng, vẻ mặt không nói gì: "Có đôi khi ta thực sự có một hoài nghi rất lớn về giới tính của ngươi, rốt cuộc ngươi là đực hay cái a, thích xem mỹ nam, lại còn... Thích đi dạo phố!"

"Hàm hồ, nói bậy, ta đường đường nam tử hán đại trượng phu!" Tiểu Kỳ Lân thoạt nhìn đều đã muốn khóc, Âu Dương Vũ cười hắc hắc ngồi xổm xuống nhéo nhéo cái má phúng phính của nó: "Rồi,rồi, hôm nay thời tiết cũng không tệ, ta đưa ngươi đi dạo phố."

"Oa! chủ nhân là tốt nhất!" Tiểu Kỳ Lân lại bắt đầu nịnh hót—— vui mừng lăn lộn dưới đất.

Âu Dương Vũ cũng hiểu được mấy ngày gần đây chỉ có việc ngồi trên xích đu phơi nắng thật sự vô cùng nhàm chán a cho nên xuất môn đi dạo cho thư thái đầu óc.

Chỉ có điều vừa mới ra khỏi cửa, Âu Dương Vũ bắt đầu hối hận.

Vừa ra đến phố, trong đầu nàng không ngừng vang lên âm thanh hưng phấn của tiểu tử kia: "Oa, cái kia thật đẹp a! Chủ nhân, ta muốn có nó a ~ "

"Ta muốn nó a, muốn!"

"Ta muốn! Ta muốn! Ta thích nó lắm a!"

Âu Dương Vũ tức khắc mặt mày đen lại, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mua những thứ lặt vặt cho hắn như là: trống lắc, cây quạt, thậm chí hộp son cổ quái gì đó, đột nhiên Tiểu Kỳ Lân có chút dừng lại.Kỳ quái, Tiểu Kỳ Lân vừa mới bô lô ba la rộn ràng như vậy sao giờ lại im lặng khác thường vậy, hắn dời lực chú ý của mình: "Này, chủ nhân, ngươi xem, bên kia có một tên nam nhân đang làm gì đó với một cô nương kìa!"

Âu Dương Vũ nghe xong liền nhìn về phía đó, chỉ thấy một tên nam tử đang dùng tay nhẹ nhàng nâng cằm của nữ tử kia, nữ tử kia thì trông vô cùng xinh đẹp duyên dáng. Âu Dương Vũ bất giác mặt đầy hắc tuyến, vừa định nói chuyện, liền lại nghe âm thanh kêu la đến chói tai của Tiểu Kỳ Lân.

"A a a, chủ nhân, bên kia bên kia, có tên nam nhân muốn sờ mông nữ nhân kìa! Ngươi mau nhìn đi mau nhìn đi, a a a, mau chạm đi, chạm vào, a, chạm vào đi a!"

"Câm miệng!" Âu Dương Vũ nhịn không được hét lớn lên.

Âu Dương Vũ hét lên một tiếng thực sự âm lượng không có nhỏ, làm cho hai người lúc nãy giật mình quay lại. Thêm nữa, tên nam nhân kia vẫn không có ý định trì hoãn hành động của mình, tay vẫn giữ nguyên tư thế cười hắc hắc, còn vị cô nương kia thấy tình cảnh như vậy liền lập tức đen mặt, giơ cả bàn tay lên tát cho hắn một giáng thật kêu, hắn bất ngờ ôm mặt, trên khuôn mặt sở khanh ấy in hằn năm dấu văn tay đỏ lựng, mặt hắn đầy ủy khuất, sau đó chạy biến.

Tiểu Kỳ Lân nhìn thấy hết cảnh tượng trên, chỉ biết câm nín.

Âu Dương Vũ lúc này cũng không nói gì, hận không thể đi vào trong tùy thân không gian để hành hung tên Tiểu Kỳ Lân này một chút, sau đó bị hết hai con mắt lẫn cái mồm hắn lại.

Đi chưa được mấy bước, liền thấy phía trước có chút ồn ào, Tiểu Kỳ Lân vừa im lặng được trong giây lát liền phục hồi lại trạng thái ban đầu, nhìn phía trước có ồn ào nên cảm thấy tò mò, mân mê Âu Dương Vũ nói: "Chủ nhân, phía trước hình như có chuyện gì đó a! Chúng ta đến đó xem thử đi!"

Thấy Âu Dương Vũ bất vi sở động không có ý định đi qua đó, liền làm nũng nói: "Đi mà! Đi đi mà! Đi đi chủ nhân a ~ "

Âu Dương Vũ cảm thấy hắn mấy ngày nay nhóc Tiểu Kỳ Lân hắn rất buồn chán, không có việc gì làm cho khuây. Nàng quả thực bị những lời ngọt ngào của hắn làm mềm lòng, liền tiến lên vài bước đi đến chỗ đám đông xem tình hình, chỉ thấy bên trong là hai người gia đinh.

Lúc này mới nghe thấy quần chúng vây quanh bàn tán: "Đây chẳng phải là người của Ninh vương phủ cùng với người của Tứ hoàng tử sao, nghe nói là hai vị hoàng tử này muốn tổ chức hôn lễ cùng một thời điểm!"

Tên còn lại nói tiếp: "Thật không? Chuyện vui hiếm có nha!"

"Ừ thì đó! Nhưng có điều, ta nghe nói thực ra Tứ hoàng tử luôn tìm mọi cách để tranh chấp đối đầu với nhị hoàng tử, cho nên người của Ninh vương phủ định mua" lưu quang ngũ sắc", thì người của phủ Tứ hoàng tử cũng sẽ tranh giành để có được một" lưu quang ngũ sắc "!"

" Chuyện này cũng có gì nghiêm trọng đâu, bảo chủ quán đưa cho bọn họ mỗi người một cái là được rồi?"

"Nếu được như vậy thì tốt rồi?! Ngươi cũng biết" Lưu quang ngũ sắc " này trên đời này khó kiếm vô cùng, độc nhất vô nhị, nghe nói loại vải gấm này cực kỳ trân quý, mặc ở trên người thì đông ấm hạ mát, ngoài ra đúng như tên gọi của nó, tính chất có thể đổi thành nhiều màu sắc khác nhau tùy theo sự phản chiếu của ánh mặt trời khiến cho mọi người xung quanh chỉ nhìn lướt qua thôi cũng chói mắt rồi.'"'A, Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Ai biết được, hay là tổ chức tỉ thí tranh giành, ai thắng thì người đó sẽ có được nó?"

Âu Dương Vũ không khỏi nhíu mày, Dạ Phi Bạch cùng Dạ Phi Hi bình thường gặp nhau cũng không có tranh chấp ra mặt, nhưng nay hạ nhân của hai vị hoàng tử này lại ngang nhiên tranh giành đồ thế này, tư thế bộ dạng của hai bên nhìn kiểu như ngươi chết thì ta sống!

Âu Dương Vũ sớm đã nghe qua mấy ngày nay Tứ hoàng tử Dạ Phi Hi sắp xếp chuẩn bị tổ chức hôn lễ của mình giống với Dạ Trọng Hoa không khác một tẹo, mặc kệ là cái gì, hắn vẫn cứ muốn làm mọi thứ đều giống y hệt với Dạ Trọng Hoa, hắn chính là muốn hơn thua với Dạ Trọng Hoa đây mà. Ấu trĩ.

Nghe được vài chuyện hạ nhân hồi báo, nói rằng chuyện mua sắm này nọ đều không có dễ dàng chút nào, luôn luôn bị tên Tứ hoàng tử kia gây khó dễ cản trở, Lúc trước Âu Dương Vũ cũng không có quan tâm nhiều về chuyện này, nhưng hôm nay có lẽ phải nên tính toán một chút mới được.

"Nhị hoàng tử là là huynh trưởng của Tứ hoàng tử, hơn nữa vật này là do vương gia bọn ta đã định trước rồi đương nhiên phải là của chúng ta."

"Huynh trưởng thì sao? Tứ hoàng tử là người được hoàng thượng sủng ái nhất, thứ gì Tứ hoàng tử đã thích thì nhất định phải có được!"

Âu Dương Vũ trong đầu như muốn nổ tung vì những lời nói thẳm mang theo chút tức giận của Tiểu Kỳ Lân. Hắn nói: " Tứ hoàng tử là một tên vừa xấu vừa bất tài, hắn dựa vào cái gì mà lại dám cùng chiến thần lẫy lừng Dạ Trọng Hoa đứng ngang hàng chứ". Sau đó xả tức chưa đủ lại còn nói thêm: " Chủ nhân! Chủ nhân, Dạ Trọng Hoa là nam nhân của ngươi, là trượng phu của ngươi, ngươi phải ra mặt giúp hắn đi a.

Âu Dương Vũ căn bản vẫn đứng yên xem trò, loại sự tình này nàng đương nhiên không có ý định ra mặt.

"Đây là Nhị hoàng tử của chúng ta muốn đặc biệt chuẩn bị cho vương phi!"

“A! Vương phi của các ngươi sao? Cùng lắm cũng chỉ là một nữ nhi của phủ thừa tướng ở cái đất Đông Tấn nho nhỏ kia thôi, tiếng tăm xấu xa thì ai cũng biết, thế mà dám ở đây khoe khoang vương! Ha ha ha!”

“Ngươi!” Hạ nhân Ninh vương phủ sắc mặt lập tức tái nhợt, vương phi của bọn hắn là một người vô cùng khiêm tốn, hiền lành. Ở trước mặt hạ nhân bọn họ, nàng chưa bao giờ mắng chửi hay quát tháo, hay tỏ ra vẻ chuyên quyền.Hơn nữa ở trong yến hội, vương phi của bọn hắn cũng đã làm thơ, đánh đàn hay đến chấn động toàn bộ Tây Lăng quốc, thật không ngờ đám tiểu nhân kia lại dám nói vương phi như vậy!

“Vốn chính là như vậy a! Vương phi của các ngươi làm sao có thể xứng với “ Lưu quang ngũ sắc” này được?Vương phi của chúng ta là nữ nhi của Lý gia khuynh quốc khuynh thành, xuất thân cao quý, chỉ có duy nhất mỗi nàng mới có thể xứng với “ Lưu quang ngũ sắc”, ta có lòng tốt khuyên các ngươi nên từ bỏ đi, ngậm ngùi mà rời khỏi đây, đừng phí thời gian đứng đây để tranh giành làm gì?”

Âu Dương Vũ nghe được như vậy, khẽ nhíu mày, nhìn tên quản gia của phủ Tứ hoàng tử bộ dạng keo kiệt mỏ nhọn vô cùng. Nếu như lúc nãy nàng không có ý định chen chân vô cái việc tranh giành ồn ào chợ búa thế này thì bây giờ nàng thật sự nhẫn không được nữa rồi, tiểu nhân các ngươi dám nói những lời khinh thường đó với bản cô nương sao. Lo chuẩn bị tiếp chiêu của nàng đi, trong đôi mắt của nàng từ lạnh lùng sau đó chuyển sang ý cười.

Nàng nhẹ nhàng đẩy đám người phía trước, đi vào tận bên trong, gia đình của Ninh vương phủ ngay khi nhìn thấy Âu Dương Vũ, liền la lên một tiếng nhưng ngay sau đó lại bị ánh mắt sắc bén của Âu Dương Vũ ngăn lại.

Âu Dương Vũ tiến lên phía trước, nhìn thấy tấm gấm vóc trước mắt, lên tiếng nói: “Quả nhiên là đồ tốt.”

Âu Dương Vũ hôm nay đi ra ngoài phủ nên có cải trang một chút, thoạt nhìn qua chỉ là một vị tiểu thư bình thường xinh đẹp lanh lợi, gia đình trong phủ Tứ hoàng tử chưa từng gặp qua Âu Dương Vũ, cho nên cũng không biết thân phận của Âu Dương Vũ.

Quản gia của Tứ hoàng tử nghe vậy lạnh lùng lên tiếng: “Đương nhiên, thứ mà Tứ vương gia ta đã nhìn thấy trước dĩ nhiên đều là đồ tốt hết thôi.”

Gia đình của Ninh vương phủ thấy Âu Dương Vũ ra mặt như vậy, cũng không cần phải nhiều lời nữa, nhưng khi nghe vài câu kia thì tức muốn chết ngay tại chỗ, gân cổ lên nói: “Hàm hồ, rõ ràng là nhị hoàng tử của chúng ta nhìn thấy nó trước!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Kế trong kế

Âu Dương Vũ ánh mắt lộ ra một tia giảo hoạt, nàng nhìn thoáng vị Hoàng lão bản đang trong tình thế khó xử, ôn nhu nói: “Ông chủ à, ngươi là người làm ăn lâu năm như vậy, nếu như hai bên kiên quyết tranh giành, không bằng ngươi bán đấu giá đi. Ai bỏ bạc nhiều hơn thì sẽ là của người đó. Thế nào?”

“Đúng rồi... Sao bản lão ta lại không nghĩ ra cơ chứ.” Hoàng lão bản là người làm ăn, hắn vốn nghĩ là không nên đắc tội với những vị khách, đặc biệt là những vị khách quý ở đây. Nay nghe được gợi ý của Âu Dương Vũ, hắn liền cười ra mặt, xoa xoa tay liên tục, đám người xung quanh cũng tán thành, gật gật đầu, biện pháp này quả nhiên là cách tốt nhất.

Hoàng lão bản nói: “Giá khởi đầu của “ Lưu quang ngũ sắc” này là một trăm lượng, không biết...”

“Chúng ta ra giá hai trăm hai lượng!” quản gia của Tứ hoàng tử nhanh nhảu ngắt lời hô giá, ánh mắt kiêu ngạo, tà nghễ, giống như không quan tâm đến chút tiền nhỏ mà mình vừa hô ra.

Âu Dương Vũ cười nói: “Ngươi dù sao cũng chỉ là một tên quản gia, hô giá cao như vậy không sợ tứ hoàng tử trách cứ ngươi sao?”

“Cùng lắm cũng chỉ có hai trăm hai lượng, với số bạc đó Tứ hoàng tử thèm để vào mắt.”

Âu Dương Vũ đưa mắt về phía hạ nhân âm thầm hạ lệnh, hạ nhân lập tức lên tiếng: “Ninh vương phủ ra giá ba trăm lượng!”

“Năm trăm lượng!”

“Sáu trăm lượng!”

“Tám trăm lượng!”

...

“Một ngàn năm trăm lượng!”

“Một ngàn sáu trăm lượng!”

Quản gia của Tứ hoàng tử sợ bị người khác chê cười, vẫn cứng đầu cố chấp mặc dù chân hắn bắt đầu trở nên run rẩy, không đứng vững được nữa.

"Một ngàn tám trăm lượng."

"Hai ngàn hai trăm lượng!"

Hai ngàn hai trăm lượng để mua lấy " Lưu quang ngũ sắc" a, Âu Dương Vũ cũng không có tham hư vinh đến vậy đâu a, nói sau cùng thì nàng vốn cũng chẳng hứng thú với loại vải quý gì đó kia. Cho nên nàng hướng tới bọn hạ nhân kia khoát tay áo, bọn hạ nhân rất nhanh liền hiểu được ý tứ của nàng, ánh mắt giấu đi sự mừng rỡ: "Nếu như vậy thì chúng ta không cùng ngươi tranh giành nữa, thứ này là của các ngươi!"

Tên quản gia của Tứ hoàng tử con ngươi khẽ động sắc mặt lập tức cứng ngắc, trông thật buồn cười, mặt hắn đỏ lên, lúc này mới biết bản thân mình đã mắc bẫy người khác, lấy hai ngàn hai trăm lượng để mua một sấp vải, Tứ hoàng tử mà biết được chuyện này thì hắn..tiêu đời rồi.

Âu Dương Vũ nhìn thấy ánh mắt do dự sợ hãi của hắn, thở dài một tiếng: "Vừa bảo Tứ hoàng tử xem vài ngân lượng này chẳng để vào mắt, các ngươi chẳng lẽ lại không muốn bỏ số tiền ít ỏi ấy để mua sao, haiz, xem ra " Lưu quang ngũ sắc" này vương phi của các ngươi không nên mặc thì hơn!"

"Hàm hồ! Đương nhiên Tứ hoàng tử chúng ta phải mua rồi!" Chung quanh nhiều như vậy ánh mắt nhìn chằm chằm, quản gia lại thịt đau, cũng không thể không phá tài chống đỡ thể diện, hắn hé ra mặt trướng thành trư can sắc.Hoàng lão bản cao hứng ánh mắt đều nheo lại, hắn chà xát thủ: "Ta lập tức khiến cho nhân đem lưu quang tràn đầy màu bao đứng lên."

Quản gia căm giận lý đi, trải qua Âu Dương Vũ bên người thời điểm, đôi như là thối độc: "Đều là tại ngươi! Người đâu, đem nữ nhân này..."

"To gan, ai dám đụng đến vương phi của bọn ta!"

Nhìn sắc mặt của tên quản gia lập tức trở nên tái nhợt, hắn không thể tin được vị nữ tử trước mặt hắn chính là vương phi của Nhị hoàng tử, nàng ăn mặc bình thường thế kia, nhưng một khi đã giơ tay nhấc chân lên thì đem lại cho người ta một cảm giác phong thái ngạo nghễ, cặp mắt thâm sâu kia khiến hắn không thể lường trước được, đi đứng đột nhiên có lảo đảo: "Tiểu nhân, tiểu nhân trước cáo lui!"

Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ dạng của hắn hốt hoảng rời đi, thì khẽ cười nhạt, ngươi nếu đã dộng đến ta, ta sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt!

Tiểu Kỳ Lân hắc hắc hắc cười, trong miệng bô bô: "Chủ nhân, ngươi quá thông minh!"

Nói xong như cảm thấy không đúng, bồi thêm một câu: "Đương nhiên cũng có vài phần phong thái của Ta ở trong đó!"

Âu Dương Vũ cũng chỉ biết bất lực!

Lại nói khi tên quản gia đó trên đường trở về, vừa tức vừa giận, cũng có chút buồn bực vì không có cách nào để trả món thù này thì bất chợt ở phía sau hắn tình cờ nhìn thấy Lý Cung liền lập tức kể hết sự tình hôm nay cho hắn nghe " Vị Ninh vương phi vừa kiêu ngạo vừa ương ngạnh dám lên mặt đưa ra chủ ý như vậy!"

"Hừ, lại là tiện nhân Âu Dương Vũ!"

Ánh mắt quản gia lập tức sáng lên tiếp lời: "Lúc trước vị Ninh vương phi này đã hại chết Nhị tiểu thư của Lý gia, bây giờ vì thấy Đại tiểu thư được gả cho Tứ hoàng tử của chúng ta hắn là nàng nhất định không phục cho nên muốn giở trò chỉnh chúng ta đây mà!"

Lý Cung nghe vậy trong mắt phát ra lửa hận: "Tiện nhân Âu Dương Vũ này, Lý gia chúng ta cùng ngươi từ nay về sau không đội trời chung!"

Âu Dương Vũ sau khi dạy dỗ tên quản gia của Tứ hoàng tử một trận, tâm tình cảm thấy tốt lên. Nàng là loại người không thích xen vào những chuyện không liên quan đến mình, nhưng nếu đã có người cố tình động đến nàng thì nàng cũng đảm bảo không dễ dàng mà để hắn yên thân.

Nàng tiếp tục đi dạo, đột thấy thấy phía trước có một tòa lầu các tinh xảo, trước lầu các có treo cái bảng hiệu, được khảm ba chữ rõ to: Thúy Yên phường.

Âu Dương Vũ đã có nghe nói qua về nơi này, nơi này có thể được coi là một trong những nơi buôn bán đồ trang điểm nước hoa có tiếng nhất Tây Lăng này được các vị thiên kim tiểu thư ưa chuộng. Bởi vì mùi hương nước hoa ở đây rất đặc biệt, kỳ lạ, chỉ cần thoa nhẹ lên một chút cũng đã cảm nhận được sự lan tỏa rộng khắp của nó trong không khí, câu khẩu hiệu của Thúy Yên phường chính là: Thanh xuân là vĩnh cửu.

Âu Dương Vũ không khỏi bật cười, nàng có phải là chưa từng ghé qua những cửa tiệm bán đồ trang điểm nước hoa gì gì đó đâu. nữ nhân đối với tuổi thanh xuân mà một thứ vô cùng quý giá, nếu như nàng có thể kinh doanh,mở một cửa tiệm bán đồ trang điểm ở đây, hắn nàng sẽ kiếm được không biết bao nhiêu là bạc a.Âu Dương Vũ như thế nghĩ, liền chậm rãi bước vào bên trong.

Vừa đi vào Thúy Yên phường, liền thấy các loại mùi hương xông vào mũi, hương thơm nồng đậm có, gay gắt có, tất cả hòa cùng với nhau tạo nên một đống hỗn tạp đủ mùi vị ngửi qua thực vô cùng khó chịu.

Âu Dương Vũ nghe thấy tiếng hắt hơi của Tiểu Kì Lân trong đầu mình sau đó la lớn: "Mùi quái gì thế này?Khó ngửi chết đi được, chủ nhân a, mau ra ngoài đi!"

"Gì mà nghiêm trọng đến vậy?" Dù sao những mùi hương này nàng cũng đã quen rồi, nghĩ lại chính bản thân mình từ khi đến đây cũng ít dùng son phấn,

cho nên không biết đồ trang điểm nước hoa lại được ưa chuộng và bán chạy đến thế. Nhìn thấy một đống nữ nhân vây kín ở trong này để mua, Âu Dương Vũ cảm thấy cảnh tưởng này giống với mấy cô gái hiện đại điên cuồng sửa soạn mua sắm đồ trang điểm, những người này có lẽ chưa bao giờ thấy đồ trang điểm quý bao giờ.

Âu Dương Vũ đang nghĩ ngợi thì chợt thấy có một vị nữ tử chậm rãi tiêu sái đi đến, nhìn kĩ lại, mới phát hiện đó là chính là người sắp trở thành vương phi của Tứ hoàng tử - Lý Vân Phỉ. Lý Vân Phỉ nhìn thấy Âu Dương Vũ, sắc mặt cứng đờ, ngay sau đó lập tức cao ngạo ngẩng đầu lên, tuy rằng về tài mạo dung mạo nàng đều thua kém Âu Dương Vũ, nhưng nàng cũng vẫn có quyền cao ngạo, nàng là ai, là đại thiêm kim tiểu thư của Lý gia quyền thế ngợp trời a!

Lý Vân Phỉ khóe môi từ từ cong lên, châm chọc liếc mắt một cái nói: "Lý chưởng quầy, đem hết tất cả các loại son phấn,nước hoa tốt nhất của cửa tiệm ra đây!"

Âu Dương Vũ thản nhiên cười, nàng cũng không phải là chưa thấy kiểu người như nàng ta, son bột nước hoa đối với nàng mà nói thì là cái thá gì mà phải tốn thời gian sức lực để đi tranh giành, hơn nữa trong tùy thân không gian của nàng có đầy đồ trang điểm, nước hoa hàng hiệu đầy cả gian nhiều không xuể kia nàng đã dùng hết đâu.

Xem ra Lý Vân Phỉ nhân cơ hội này tính kế với nàng đây. Âu Dương Vũ nàng cũng chống mắt lên mà phụng bồi xem trò.

Âu Dương Vũ đi được một vòng sau đó tìm một chỗ để ngồi, Lý chưởng quầy từ trong phòng đi ra, thần thần bí bí nói: "Lý tiểu thư, gần đây cửa tiệm chúng ta có ra một loại sản phẩm mới, đảm bảo tiểu thư chỉ nhìn lướt qua thôi cũng không thể cưỡng lại được sức hấp dẫn của nó. Chính là —— nước hoa oải hương."

"Vậy sao?" Lý Vân Phỉ nhìn thoáng qua, đã thấy Lý chưởng quầy cầm trong tay một chiếc lọ màu tim tím nho nhỏ tinh xảo, nàng cảm thấy khó hiểu lên tiếng hỏi "Hiệu quả của nó như thế nào?"

Lý chưởng quầy bắt lấy tay của Lý Vân Phỉ sau đó nhẹ nhàng thoa lên một ít vào lòng bàn tay: "Mời Lý tiểu thư ngửi xem."

"Đây là..." Lý Vân Phỉ mở to hai mắt nhìn, tham lam ngửi đi ngửi lại mùi hương này, nàng chưa bao giờ ngửi qua loại hương thơm như thế này.

"Mùi hương này không chỉ có nữ nhân thích mà còn rất được sự yêu thích của nhiều nam nhân, rất thích hợp cho đêm động phòng hoa chúc." Lý chưởng quầy quan sát kỹ thần sắc của Lý Vân Phỉ, nhìn thấy vẻ mặt của nàng có chút nghĩ ngợi, hắn có chút nở nụ cười.Lý Vân Phỉ nghe được mấy chữ đêm động phòng hoa chúc, không hiểu sao đỏ mặt lên: "Ta muốn lọ này!"

"Khoan đã!" Âu Dương Vũ từ đầu đến cuối vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng, trên mặt xuất hiện một tia tức giận: "Lý chưởng quầy, ngươi sao có thể làm như vậy, loại nước hoa này chỉ có duy nhất một lọ, không phải ngươi đã nói là bán cho ta sao?"

Lý chưởng quầy ánh mắt nhìn trái nhìn phải khó xử: "Cái này...nhưng mà....."

Lý Vân Phỉ trên mặt có chút tức giận, gân giọng lên cãi lý với Âu Dương Vũ: "Âu Dương Vũ, ngươi dựa vào cái gì mà đều tranh giành với ta? Ngươi nghĩ ngươi là ai?"

Âu Dương Vũ chậm rãi nói: "À! Vương phi của Dạ Nhị hoàng tử cũng không có đủ tư cách sao?."

Lý Vân Phỉ giọng căm hận nói: "Thì sao, ngươi cũng chỉ sống nhờ vào sự sủng ái của Nhị hoàng tử thôi, nếu như không có ngài, ngươi cũng chẳng là cái thá gì!" Nàng chỉ vào chiếc lọ tinh xảo kia trong tay tên Lý chưởng quầy phán một câu "Thứ này là của ta!"

"Nhưng... À bên kia vẫn còn có một lọ nước hoa vô cùng sang trọng quý phái a." Chưởng quầy ấp a ấp úng nói: "Nhị vương phi đã phái người về phủ lấy bạc rồi."

"Thật không ngờ a, nàng còn không có đủ tiền để trả a?" Lý Vân Phỉ cao hứng liếc liếc mắt nhìn Âu Dương Vũ, trên mặt mang theo ý cười: "Nếu đã như vậy thì ai trả tiền trước thì sẽ là của người đó. Nói, bao nhiêu bạc?"

"Năm trăm lượng."

"Cái này...." ánh mắt Lý Vân Phỉ nhất thời trừng lớn, môi mím chặt lại, mặc dù Lý gia nàng vô cùng giàu có, tuy nhiên lấy năm trăm lượng bạc để mua bình nước hoa nhỏ như vậy không phải là quá lãng phí hay sao. Nàng dừng lại một chút ngẫm nghĩ, Âu Dương Vũ nhìn thấy vẻ do dự của nàng vân đạm phong khinh nói: "Sao vậy, ngại đồ quý sao? Nếu đã ngại đồ quý như vậy thì đừng nên ép banr thân mình, tốt hơn là đừng tranh giành với ta."

"Ai nói ta ngại đồ quý?!"

"Aii, dù có ngại hay không nhưng xin Lý tiểu thư cũng nên nhìn lại tình hình một chút, rõ ràng thứ này ta đã mua nó trước."

"Đừng hòng!" Ở trong mắt Lý Vân Phỉ những gì mà Âu Dương Vũ muốn nàng phải tìm mọi cách để cướp đi. Cho dù có là nước hoa, thậm chí là nam nhân! Nàng phải cướp lại cho bằng được. Lúc trước nàng còn có chút do dự không tình nguyện, nhưng bây giờ nghe thấy những lời Âu Dương Vũ nói,Lý Vân Phỉ nàng dương dương tự đắc dùng năm trăm lượng bạc mua được thứ đó, sau đó còn cố ý cầm lọ nước ho đó khua khua tay khiêu khích chọc tức Âu Dương Vũ, lại còn thư thái dùng một chút lên người mình rồi cao ngạo uỗn ngực đi qua đi lại trước mặt nàng.. Tuy nhiên Lý Vân Phỉ căn bản không có nhìn thấy trong mắt Âu Dương Vũ hiện lên một chút giảo hoạt.

Lý chưởng quầy sau khi nhìn thấy Lý Vân Phỉ rời khỏi, liền đưa mắt nhìn sang Âu Dương Vũ thấy ánh mắt nàng hoàn toàn thay đổi, giống như tìm được trò vui mới thần thần bí bí. Nàng bước nhanh đi đến bên cạnh Âu Dương Vũ tự mình rót một chén trà cho nàng.

Lý chưởng quầy là loại người nào, nàng là bà chủ bán son phấn có tiếng nhất cái kinh thành này, trong tay sở hữu biết bao nhiêu là các lại đồ trang điểm có chất lượng tốt với nhiều mẫu mã đẹp mắt, từ nữ quan cho đến các vị tiểu thư đều rất hài lòng, ngay cả hoàng hậu cũng phải hạ mình đến đây để đặt hàng mua. Nhưng hôm nay nàng lại tự mình cung kính rót trà cho Âu Dương Vũ.

Nàng cầm lấy năm trăm lượng bạc vừa rồi trích ra ba trăm lượng bạc đưa cho Âu Dương Vũ, tươi cười nịnh nọt: "Ninh vương phi, không biết người còn những thứ tốt như vậy nữa không ạ."

"Đương nhiên là có!" Âu Dương Vũ tiếp nhận ba trăm lượng, khóe môi kéo ra một nụ cười tà mị.

Tiểu Kỳ Lân ở trong đầu nàng liên tục kêu lên ai oán: "Chủ nhân lừa người, chủ nhân là kẻ nói dối nha!"

Âu Dương Vũ không thèm để ý đến Tiểu Kỳ Lân, nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lý chưởng quầy, cười thần bí: "Về sau chúng ta còn có cơ hội hợp tác, có điều một thứ quý như vậy ta cần phải có rất nhiều thời gian để nghiên cứu điều chế ra."

Âu Dương Vũ cố gắng tạo đưa ra điều kiện để bản thân mình được lợi nhất, nàng không có ý định lấy ra một số lượng nước hoa lớn như vậy để bán.

Lý Vân Phỉ trở về tâm tình vô cùng tốt, bởi vì nàng vừa mới đoạt được thứ từ trong tay Âu Dương Vũ với số tiền năm trăm lượng bạc. Nàng vừa trở về thì nhìn thấy Lý Cung với sắc mặt tối tăm đang đứng ở đằng kia, nàng cười tủm tỉm nói: "Tam ca, huynh sao thế? Thoạt nhìn tâm trạng không được tốt cho lắm?"

Lý Cung đem chuyện của tên quản gia của Tứ hoàng tử nói cho Lý Vân Phỉ nghe: "Muội xem, muội xem, tiểu tiện nhân Âu Dương Vũ này lúc trước hại chết Phỉ nhi chúng ta còn chưa tính sổ, nay lại dám ngang nhiên trêu chọc muội! Nàng khi dễ quản gia của Tứ hoàng tử, như thế chẳng phải không xem mặt mũi của muội ra cái gì hay sao?!"

Lý Vân Phỉ nắm chặt khăn tay, khuôn mặt lạnh đi vài phần, Âu Dương Vũ trong một ngày cư nhiên dám trêu chọc bọn ta hai lần, vẫn là dùng kế gian xảo của ả! Nàng hận, nàng hận đến nghẹn chết mất thôi!

Ban đầu còn thấy vô cùng đáng giá khi bỏ ra năm trăm lượng bạc để mua lọ nước hoa oải hương này nhằm chọc tức Âu Dương Vũ, dù sao thứ này nàng cũng chưa từng thấy qua bao giờ, nên cũng cảm thấy tò mò.

Bây giờ nghĩ lại cảm thấy đau đớn đến đứt từng khúc ruột!

Lý Vân Phỉ ôm ngực thở phập phồng, nàng nhất định sẽ không quên những chuyện ngày hôm nay. Nhất định!

Nàng lúc này mới nhớ đến âm mưu mà Tứ hoàng tử đã bàn cùng với nàng, trong mắt hiện lên một chút đắc ý, Âu Dương Vũ, ta nhất định sẽ cho ngươi có sống cũng không bằng chết, ngươi chứ chờ mà xem! Đến lúc đó ta xem thử ngươi có còn cười được nữa hay không!

Lý Cung nhìn thấy ý cười nồng đậm quỷ quyệt trên mặt của Lý Vân Phỉ, có chút tò mò nhíu mày nói: "Sao thế?"

"Tam ca, huynh rất nhanh sẽ biết!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Đổi khăn voan hồng

Ngày đại hôn cũng đã đến rất gần, Dạ Trọng Hoa vì phải chuẩn bị rất nhiều việc nên không có chút thời gian bên cạnh Âu Dương Vũ, mỗi ngày đều bận rộn, mà chỉ duy nhất có buổi tối, thời điểm nghỉ ngơi ít ỏi đó hắn thường đến phòng nàng nghỉ ngơi.

Mỗi lần hắn đến, Âu Dương Vũ đều đã muốn đi sâu vào giấc ngủ, cho nên chưa kịp an giấc nồng thì đều bị tên nam nhân này đánh thức, phá hỏng giấc ngủ của nàng, nàng cực kì oán giận, lấy tay đẩy từ trong ngực hắn ra: "Dạ Trọng Hoa, chẳng lẽ ngươi không có giường sao, lúc nào cũng đến nằm chung giường với ta vậy. Ngươi thành thói quen rồi đúng không?"

Dạ Trọng Hoa chỉ cảm thấy Âu Dương Vũ lúc này với hắn vô cùng thú vị, thanh âm hàm hàm hồ hồ, vẻ mặt mê mang có chút lúng túng, mềm mại nằm trong ngực hắn, chút chống cự của nàng đối với hắn mà nói cũng chỉ đủ gãi ngứa thôi, nàng ngọ nguậy trong ngực hắn khiến hắn cảm thấy ngứa ngáy. Dạ Trọng Hoa đưa tay nắm nhẹ cằm nàng nâng lên: "Quen rồi. Không bỏ được."

"..."

"Không ôm Vũ nhi, bổn vương ngủ không được."

Âu Dương Vũ nghe hắn trêu tức thanh âm, rất muốn đá hắn một cước, nàng nghĩ như thế nào thì liền làm như thế, chỉ có điều ngay khi chân của nàng còn chưa kịp giơ lên thì ngay tức khắc hai chân thon dài rắn chắc của Dạ Trọng Hoa hữu lực kẹp chặt lấy hai chân của nàng, tay vòng qua ôm chặt thắt lưng nàng, nhẹ nhàng mà vỗ lưng nàng như là đang dỗ dành một đứa trẻ cứng đầu: "Ngoan, đừng lộn xộn nữa!Ngủ!"

Ta lộn xộn?! Rốt cuộc là ai làm phiền ai đây hả! Âu Dương Vũ cảm giác bất đắc dĩ, có điều ngửi thấy được hương thơm thoang thoảng của hương hoa quỳnh trên người Dạ Trọng Hoa, nàng cảm thấy dễ chịu cũng chậm rãi đi tìm Chu công, giống như nàng cũng càng ngày càng có thói quen dựa dẫm vào hắn, vào từng cái ôm ấp của Dạ Trọng Hoa. Đúng như hắn nói lúc nãy, nếu như hắn không ôm nàng ngủ như thế này, nàng có lẽ cũng không ngủ được.

Âu Dương Vũ sớm mở mắt ra phát hiện khuôn mặt gần trong gang tấc của Dạ Trọng Hoa, hơi thở của hắn thản nhiên phun lên mặt nàng, đột nhiên tim nàng khẽ đập lệch nhịp, nhảy dựng lên. Lúc hắn ngủ không giống với những lúc hắn tỉnh táo bình thường, lãnh ngạo đạm mạc, lúc này hắn ngủ rất an tĩnh, khuôn mặt hắn đã có chút hiền hòa, dễ gần, giống cái một hài tử, khóe môi còn hơi mím lại trông có vài phần đáng yêu.

Chẳng qua mấy ngày gần đây nàng cảm thấy hắn có chút mệt mỏi, trên mặt không khỏi lộ vẻ ảm đạm, nàng phát hiện ra quầng thâm dưới mắt của hắn, trông xám xịt thế kia, sắc mặt có chút tiều tụy. Âu Dương Vũ kìm lòng không được vươn tay lên xoa nhẹ mi mắt hắn, cúi đầu thở dài.

Dạ Trọng Hoa mí mắt khẽ nhúc nhích, đôi mắt chậm rãi mở ra, trong mắt hắn hàm chứa ý cười: "Sao thế, Vũ nhi lo lắng cho Ta sao?"

"Ngươi! Mặt dày!" Âu Dương Vũ định né ra xa hắn một chút thì lại bị Dạ Trọng Hoa gắt gao ôm lại khiến cho nàng một chút cũng không nhúc nhích được, hắn nhìn chằm chằm vào mắt nàng, giọng hơi khàn khàn có chút không hài lòng: "Vũ nhi không quan tâm Ta?"

Âu Dương Vũ tà tà liếc mắt nhìn Dạ Trọng Hoa một cái: "Nhiều nữ nhân ngoài kia quan tâm lo lắng cho ngươi không kịp kia kìa, ta cần phải lãng phí tâm tư làm gì."Dạ Trọng Hoa một phen khẽ vuốt ve khuôn mặt Âu Dương Vũ: "Ta có chút nghi ngờ, tâm Vũ nhi có phải làm bằng băng không, để ta xem..."

[Hình...hình tượng...má Dạ huynh ơi...chưa gì thèm thịt ngừ ta rồi]

Âu Dương Vũ nhìn thấy tay của Dạ Trọng Hoa tiến tới trước ngực nàng, đôi mắt nhíu lại, lấy tay đánh bốp lên tay hắn: "Dạ Trọng Hoa!"

Âu Dương Vũ thấy Dạ Trọng Hoa khẽ cười, có chút bất đắc dĩ, mở miệng nói: "Nghe nói gần đây Dạ Phi Hi luôn tìm cách gây khó dễ với ngươi."

"Hắn! Hừ, hắn chưa có đủ khả năng đâu." Dạ Trọng Hoa nghe vậy sắc mặt có ti âm trầm, nói: "Hắn ngay cả kiệu hoa cũng đều chuẩn bị giống với chúng ta, bổn vương sao có thể để hắn thực hiện được điều đó."

Âu Dương Vũ nghe vậy cười khẽ: "Không, cứ để hắn làm như vậy đi."

Dạ Trọng Hoa nghi hoặc nhìn Âu Dương Vũ, chỉ nghe Âu Dương Vũ khóe môi câu ra một chút châm chọc đến: "Ta muốn nhìn xem hắn rốt cuộc đang âm mưu cái gì."

Dạ Trọng Hoa cũng không lại hỏi nhiều, chính là nói: "Tùy Vũ nhi."

Ngày tốt giờ lành đã tới.

Âu Dương Vũ mới sáng sớm đã bị người giục dậy chải tóc trang điểm đủ thứ, nếu như so với lần trước xuất giá ở Âu Dương gia thì lần này công đoạn chuẩn bị khiến nàng mệt mỏi muốn chết.

So với lần trước lần này thì lại càng,,.....

Trên mặt của nàng một lớp trang điểm dày như lớp xi măng trát hết lên mặt nàng, nàng cảm thấy giống với những người múa tuồng trong các vở kịch cổ xưa, đầu nàng được gắn lên biết bao nhiêu là trâm cài quý giá, đến nỗi cái cổ nàng cũng muốn vặn vẹo đi rồi. Trên người nàng mặt một bộ giá y màu đỏ rực, nàng thừa nhận những thứ mà Dạ Trọng Hoa chuẩn bị chu cấp cho nàng quả thực là những món đồ tốt nhất, nhưng bộ giá y này quá phức tạp rồi a, trên mặt ngoài áo được khảm vô số là bảo thạch hoa mỹ. Mặc vào nặng vô cùng. Nếu như là ở Âu Dương gia nàng còn có thể tùy hứng mà ném hết chúng đi, nhưng ở chỗ này lại không thể, chỉ có thể gắng mà chịu đựng. Hiện tại nàng sắp trở thành nhị vương phi, nàng đã là người có thân phận hoàng thất.

Âu Dương Vũ còn đang suy nghĩ khi nào mới có thể chấm dứt mớ bòng bong này, thì từ trong gương đồng phản chiếu một bóng người màu đen từ từ xuất hiện, tiếp đó những nha đầu xung quanh chăm lo nàng đều ngả rạp xuống đất.

Âu Dương Vũ nhìn thấy tình cảnh này lòng chợt hiểu ra, trên người toàn thân toát ra thần thái lạnh như băng, đến rồi...nhanh thật.

Một thanh kiếm sắc nhọn được đặt chính xác lên cần cổ trắng nõn của nàng, âm thanh âm lãnh ở bên tai nàng chậm rãi nói: "Muốn trở thành Nhị vương phi, cũng có bản lĩnh đấy chứ."

Rồi hắn từ từ lấy một viên thuốc đen thui đưa tới bên môi nàng: " Tự mình nuốt vào, hay cần ta giúp?"

"Đây là cái gì?" Âu Dương Vũ bình tĩnh cầm lấy, đặt vào trong miệng, ở trước mặt hắn từ từ nuốt xuống.

"Nuốt đi, ngươi sẽ không thể nói chuyện được, cũng càng không thể động đậy." Tên hắn y nhân càng cười to hơn: "Nhị vương phi, ta cũng bất đắc dĩ làm việc do người khác sai bảo, thực xin lỗi, có điều ngươi an tâm, ngươi vẫn sẽ được gả cho hoàng thất thôi."Con dâu hoàng gia?

Âu Dương Vũ giờ phút này mới hiểu ra mọi chuyện, thì ra Tứ vương tử cố tình chuẩn bị kiệu hoa giống với kiệu hoa của Dạ Trọng Hoa, đâu phải là muốn tranh phân cao thấp, mà thâm hiểm hơn là muốn đổi tân nương, ha ha a muốn đổi tân nương sao.

Rốt cuộc ai sẽ mang đến bất ngờ cho ai... còn chưa biết đâu.

Bên cạnh hắc y nam tử còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy Âu Dương Vũ cướp đi thanh kiếm trên tay của hắn, sau đó nàng dùng tay cầm của kiếm đánh chuẩn sau gáy hắn, hắn đau đến mức chết đi sống lại, Âu Dương Vũ đã từng được huấn luyện đặc biệt, nên rõ ràng những chuyện ứng phó với những kẻ uy hiếp này là chuyện nhỏ.

Nàng quay lại đạp lên ngực hắn một cước, hắc y nhân ngay lập tức ngã lăn quay ra đất bất tỉnh nhân sự.

Âu Dương Vũ đem viên thuốc nhỏ ra khỏi miệng nhét thẳng ngay miệng hắn, không thể nói chuyện, không thể cử động, ngươi chịu đựng hết đi.

Âu Dương Vũ quay trở lại ngồi yên tại chỗ, rất nhanh sau đó có hai người rước dâu đi tới, cầm tay Âu Dương Vũ dắt đi ra ngoài, đỡ nàng ngồi vững vàng ở trong kiệu hoa.

Kiệu hoa đi được nửa đường, Âu Dương Vũ lại nghe được một âm thanh kì lạ vang lên, nàng có cảm giác không tốt: "Đằng trước có đoàn người đi lấy nước, kiệu hoa phải dừng lại."

Sau đó lại có người lên tiếng: "Vậy thì chúng ta thay đổi tuyến đường đi."

"Vương phi nói, đây là tuyến đường tốt nhất để đi, nhất định không được thay đổi." Bà mai ngay lập tức nói "Bên kia có một cái đình nhỏ, trước mang vương phi ngồi ở đó nghỉ ngơi đi."

Âu Dương Vũ bị bà mai nâng từ trong kiệu đi ra, nắm tay dắt về phía mái đình phía trước từ từ ngồi xuống, bà mai liền lấy tấm khăn voan trên đầu của nàng ra xuống rồi nói: "Vương phi, người vẫn nên hít thở không khí trong lành một chút đi."

Âu Dương Vũ làm bộ không thể nói chuyện cũng không thể nhúc nhích, đưa đôi mắt oán giận nhìn nàng, đôi mắt kia lạnh như băng khiến cho người ta có cảm giác lạnh thấu xương.

Bà mai nhất thời cúi đầu, thấp giọng nói: "Vương phi người trước hết là ngồi ở trong này một lát, Tứ vương phi cũng sắp tới, hai người ở lại cùng nhau tâm, sau đó nô tỳ sẽ dìu vương phi trở về."

Nói xong liền đi ra đình

Âu Dương Vũ lúc này mới phát hiện Lý Vân Phỉ cũng ngồi ở trong đình, nàng tao nhã ngồi một bên, giống như đang thưởng thức cảnh đẹp, khuôn mặt của nàng tinh xảo nùng trang, nàng nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, trên mặt mang theo chút ý cười quái dị, nàng chậm rãi đi đến bên cạnh Âu Dương Vũ: "Kiệu hoa của Vân Phỉ ở phía trước vừa rồi cũng vừa đến chỗ này thì lại gặp phải tình cảnh này, nhị tẩu a... hôm nay Nhị tẩu với Vân Phỉ đều bị như vậy? Thật là trùng hợp a."

Âu Dương Vũ chỉ lẳng lặng nhìn nàng, cũng không nói một lời, thấy khăn voan của Lý Vân Phỉ vắt ở một bên lan can. Lý Vân Phỉ đưa ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào tấm khăn voan hồng của Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ bên môi kéo ra ý cười yếu ớt.Lý Vân Phỉ chậm rãi đưa cánh tay của mình ra hướng về phía chiếc khăn voan hồng của Âu Dương Vũ là chụp lấy, Âu Dương Vũ khóe môi liền thản nhiên cười, À, ngươi muốn đổi sao? Ta sẽ giúp ngươi toại nguyện.

Lý Vân Phỉ mắt thấy khăn voan của chính mình kia đang định xoay người đi đổi thì Âu Dương Vũ lại đột nhiên đứng lên, đón nhận lấy ánh mắt không thể tin được của Lý Vân Phỉ, chậm rãi đi đến giữ lấy tay nàng: "Ngươi thích Dạ Trọng Hoa?"

Ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm vào mắt Lý Vân Phỉ, môi vẽ ra ý cười không thôi, không nhẹ cũng không nặng, hỏi một câu nhưng lại mang ý khẳng định.

Lý Vân Phỉ bày ra biểu tình như vừa nhìn thấy quỷ, nàng chẳng phải vừa thấy Âu Dương Vũ bất động không nói được gì sao, hôm nay chẳng phải nàng đã bị mình khống chế rồi sao, nhưng hôm nay! Nhưng mọi chuyện sao lại..như vậy!

Âu Dương Vũ thở dài một hơi, nhìn về phía Lý Vân Phỉ nói: "Tam tiểu thư của Lý gia quả nhiên tướng mạo khuynh quốc khuynh thành, hắn có rất nhiều nam nhân sẽ chết mê chết mệt vì ngươi, Tứ hoàng tử hắn cũng không ngoại lệ, chắc chắn sẽ yêu chết gương mặt này của ngươi!"

Âu Dương Vũ tiếp tục nói:"Có điều a, Trọng Hoa sẽ không bao giờ thích ngươi, bởi vì trong lòng hắn chỉ có mỗi mình ta."

Lý Vân Phỉ tức giận đến cực điểm, mặt mày đều biến sắc, nàng phẫn nộ chỉ thẳng vào mặt Âu Dương Vũ: "Tiện nhân!"

"Ai là tiện nhân, ngươi đứng đây nói chuyện cùng với tiện nhân như ta hắn ngươi cũng không thanh cao gì!" Âu Dương Vũ cười khinh bỉ nhìn Lý Vân Phỉ, "Ít nhất ta sẽ giấu đi hận ý của mình không để cho đối thủ biết, còn ngươi xem, ngay cả việc muốn hãm hại ta đều ghi hết lên mặt ngươi kìa! Ai là tiện nhân tự ngươi cũng biết rõ!"

Chưa từng có kẻ nào dám nói với nàng những lời như vậy!

Lý Vân Phỉ nhìn khuôn mặt của Âu Dương Vũ lúc này chỉ hận không thể đến tát nàng một cái cho bõ tức. Có điều kế hoạch hôm nay đã thất bại, như vậy nàng phải nhanh chóng thực hiện kế hoạch thứ hai. Nàng đột nhiên lộ ra thần sắc đau thương: "Nhị tẩu, từ nay về sau chúng ta đều là người một nhà, chúng ta sẽ cùng nhau sống tốt"

Lý Vân Phỉ đột nhiên liền hướng về phía Âu Dương Vũ định nắm lấy tay nàng nhưng động tác của Âu Dương Vũ lại nhanh hơn so với Lý Vân Phỉ nhanh chóng bắt lấy tay nàng, khóe mắt chợt lóe lên, tay của Lý Vân Phỉ cư nhiên bị Âu Dương Vũ giơ lên, đầu ngón tay của Âu Dương Vũ rõ ràng đang giấu một cây kim châm nhỏ, đương nhiên cây kim châm đó không phải là kim châm bình thường rồi. Âu Dương Vũ thấy Lý Vân Phỉ còn chưa kịp phản ứng cho nên nàng nhanh chóng đem lấy cây kim châm đâm vào người Lý Vân Phỉ: "Muội muội nếu muốn như vậy, ta cũng không thể nào đành lòng từ chối a!"

Lý Vân Phỉ cứng đờ, một cảm giác tê dại quét qua người nàng, thân thể của nàng không thể nhúc nhích được nữa, cũng không thể phát ra tiếng.

Âu Dương Vũ kéo nàng ngồi xuống chỗ vừa rồi nàng ngồi, đem khăn voan của nàng ta đội lên đầu Lý Vân Phỉ.

Sau đó lại cầm khăn voan của chính mình đội lên. Vì cả hai người cùng đều mặc giá y giống nhau chỉ có duy nhất có một thứ không giống đó chính là khăn voan, khăn của Âu Dương Vũ là rồng bay phượng múa, của Lý Vân Phỉ là long phượng trình tường. Lý Vân Phỉ vốn định âm mưu hôm nay sẽ đổi lấy khăn voan của nàng nhưng không may lại bị Âu Dương Vũ nàng làm phá sản hết mọi kế hoạch.

Đang nghĩ thì liền nghe tiếng của bà mai xa xa vọng lại: "Hai vị vương phi, có thể lên kiệu được rồi!"

Nói xong liền đi về phía bên này.

Âu Dương Vũ nhẹ nhàng cầm khăn voan trong tay, cố ý giật giật.

Bà mai khi bước vào đình thì thấy hai vị vương phi đã đội khăn voan lên, nhớ lại những lời dặn dò của Tứ vương phi lúc trước, chỉ cần nhìn thấy khăn voan long phượng trình tường thì nay lập tức mang lên kiệu hoa của Tứ hoàng tử, chính là người ngồi im bất động kia, xác định chắc chắn đó là Âu Dương Vũ không thể nghi ngờ. Bà mai nghĩ mọi chuyện đã được sắp đặt đâu đó xong xuôi, nếu như thành công nàng có thể nhận được một khoản tiền lớn đủ để an ổn cả đời, nghĩ đến điều đó trong lòng bà mai vô cùng cao hứng. Nghĩ như thế, nàng liền đưa người lên kiệu sau đó hô lên: "Khởi kiệu!"

Kiệu hoa chậm rãi nâng lên, Âu Dương Vũ bên dưới tấm khăn voan hồng rồng bay phượng múa kia lặng lẽ cười: "Dạ Phi Hi, ta hôm nay tốt bụng một chút đem Lý Vân Phỉ trả lại cho ngươi."

Đợi cho đến khi Dạ Phi Hi ngươi xốc khăn voan lên, không biết lúc đó cảm xúc của ngươi như thế nào a.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Động Phòng Hoa Chúc

Cho đến khi kiệu hoa một lần nữa đáp xuống đất, liền nghe thấy tiếng hô to bên ngoài của bà mai: "Tân nương đến!"

Chỉ chốc lát sau thì tấm mành che trước kiệu từ từ được nâng lên, một cánh tay thon dài hữu lực từ từ giơ ra trước mắt, vốn hôm nay tâm trạng có nàng có chút lo lắng, tay bất giác run run, đến khi Âu Dương Vũ nhìn thấy cánh tay quen thuộc ấy dưới khăn voan mỏng như vậy nàng lại có chút cảm thấy hồi hộp, cùng với chút an tâm khó hiểu.

Âu Dương Vũ chậm rãi giơ tay ra, đặt lên bàn tay ấm áp kia, cảm thấy đối phương dùng sức kéo nàng lại sau đó thuận đà ôm nàng lên, nàng có chút mất thăng bằng theo phản xạ đưa tay vòng qua cổ hắn.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy tấm khăn voan trước mắt,mặc dù không nhìn thấy mặt của nàng, nhưng cũng không ngăn được nội tâm vui sướng của hắn, đột nhiên hắn dùng lực ôm chặt nữ nhân trong lòng hắn, ôm lấy nàng chậm rãi bước vào Ninh vương phủ. Vũ nhi! Sau này nàng sẽ là nữ chủ nhân của Ninh vương phủ này, sẽ là nữ nhân của mình Dạ Trọng Hoa ta, Ta không cho phép nàng rời khỏi ta nửa bước. Dạ Trọng Hoa chậm rãi đi về phía trước thầm nhủ.

Vừa đi vào sảnh chính thì có người đã hô lên: "Giờ lành đã đến!"

Hết thảy mọi việc đều diễn ra thuận lợi tốt đẹp " nhất bái thiên địa", "nhị bái cao đường", "phu thê giao bái". Âu Dương Vũ có chút giật mình, nàng rõ ràng muốn tìm mọi cách để chạy trốn khỏi Dạ Trọng Hoa, vì sao lúc này trong lòng nàng lại có một loại cảm giác vui sướng đang trào dâng, cảm giác mới mẻ này mỗi lúc một chân thật hơn.

Âu Dương Vũ cơ hồ quên đi ý định rời khỏi hắn, trái tim rung động đập bang bang lên, Dạ Trọng Hoa buông nàng xuống sau đó chậm rãi cầm lấy tay nàng, khiến cho nàng có cảm giác như được hắn bảo vệ.

Hết thảy nghi thức đi hoàn thành. Khi đó sắc trời cũng đã không còn sớm nữa.

Một tiếng "Kết thúc buổi lễ" vang lên, Âu Dương Vũ giờ phút này chính thức thật sự được gả cho Dạ Trọng Hoa, lòng của nàng dâng lên một loại cảm xúc phức tạp, nàng còn chưa kịp thích nghi với cảm giác kỳ lạ này, chợt nghe một tiếng: "Đưa vào động phòng!"

Âu Dương Vũ cùng với tấm khăn voan hồng, đoan đoan chính chính ngồi ở bên mép giường, nàng ngồi yên chờ đợi hắn khiến trái tim nàng đập liên hồi, vừa hồi hợp vừa có chút lo sợ

Dạ Trọng Hoa đi phía trước nói một câu "Chờ ta", Âu Dương Vũ vốn tưởng rằng mình sẽ phải nhàm chán ngồi ở đây thật lâu nhưng cũng không lâu sau đó hắn liền trở lại.

Bên dưới tấm khăn voan, nàng có thể thấy được đôi hài màu đen của hắn đang từ từ đi tới chỗ nàng, nàng kia thật vất vả yên tĩnh tim đập lại bắt đầu bang bang phanh nhảy dựng lên. Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, một chút âm thanh cũng không có. Âu Dương Vũ nghĩ rằng, với tính cách con người của Dạ Trọng Hoa hắn là đêm động phòng hoa chúc này sẽ không có bất kỳ ai đến nháo loạn.

Nhưng vào lúc này,khăn voan trên đầu Âu Dương Vũ không một tiếng động rơi xuống, Âu Dương Vũ trong khoảng thời gian ngắn không hoàn toàn thích nghi với ánh nến ở đây, chỉ cảm thấy một căn phòng được trang trí với một mảng đỏ rực, ngoài ra còn có màu vàng ngọc huy hoàng. Hơn nữa tên nam nhân trước mắt nàng, mặc một bộ y phục đỏ rực lửa, đôi môi đỏ mọng trông thật tà mị, tuyệt mỹ vô song, hắn so với dáng vẻ bình thường trông thêm phần tà mị tuấn dã. Âu Dương Vũ chưa bao giờ thấy qua một Dạ Trọng Hoa anh tuấn nhường đó, liền có chút kinh ngạc.Dạ Trọng Hoa nhìn thấy bộ dáng của Âu Dương Vũ trước mắt, hắn có chút si ngốc nhìn chằm chằm vào nàng, nàng khẽ cong môi cười. Âu Dương Vũ hôm nay mặc một bộ giá y phượng đỏ thẫm, áo choàng bên ngoài được làm từ tơ tằm ở Nam Hải, vô cùng mềm mại hoàn hảo khoác lên người nàng càng làm tôn lên vẻ đẹp thuần khiết, được khảm vô số là bảo thạch hoa mỹ, nhưng so với đám trang sức hay bộ giá y đó nàng vẫn là tuyệt mỹ nhất đối với hắn.

Một đôi mắt đẹp trong suốt như nước, hàng lông mi cong dài khẽ động, làn da trắng nõn nà. Hôm nay nàng so với ngày xưa lại có chút khác lạ, hình như hai bên má nàng có chút đỏ ửng, nàng ngượng ngùng sao?

Dạ Trọng Hoa nhìn như vậy Âu Dương Vũ, chỉ cảm thấy đáy lòng vô cùng thỏa mãn, trên đời này sẽ không có bất kỳ nữ nhân nào tuyệt sắc tài hoa hơn nàng. Dạ Trọng Hoa nhìn nàng đến thất thần thì đột nhiên giật mình vì tiếng kêu đột ngột của bà mai: "Vương gia,vương phi cùng nhau uống rượu giao bôi, từ nay về sau đầu bạc răng long!"

Nói xong liền bưng khay đựng hai chén rượu đến.

Dạ Trọng Hoa vươn tay cầm lấy một ly, bà mai liền đem một ly còn lại đưa cho Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ nhẹ nhàng bưng lên, hai người vừa định uống giao bôi, thì ngay lập tức bên ngoài liền nghe tiếng rộn ràng nhốn nháo, một lát sau "oanh" một tiếng cửa phòng bật ra, một đám người ngã nhào xuống.

Một đám người luống cuống đứng dậy, cầm đầu đó là Vân Thương, Mộ Dung Vân Thù đứng ở phía sau, trên mặt còn có vài phần xấu hổ, có mấy tên nam tử khác Âu Dương Vũ không biết, chắc là đệ tử của hai tên này. Vân Thương bị tên đứng phía sau đẩy lên, sau đó mất đà ngã xuống, ngẩng đầu lên thì thấy Dạ Trọng Hoa và Âu Dương Vũ nhìn chằm chằm vào mình như sinh vật lạ, liền nói: "Ha ha, rượu giao bôi a, các ngươi uống đi, uống đi a!"

Dạ Trọng Hoa nhìn trước mắt cảnh tượng, tà tà cười: "Các ngươi cũng muốn uống?"

Mọi người đồng loạt lắc đầu, trong đó còn có một tên nam tử trẻ tuổi khẽ cười nói: "Dạ Nhị, hôm nay là đêm động phòng của người, chúng ta làm sao có thể tùy tiện uống chứ?"

Nói xong một cái nam tử liền tiếp theo nói: "Có điều a, Vân Thương nói, chờ các ngươi uống rượu giao bôi xong sẽ có trò hay ở phía sau để xem!"

Tên nam tử hưng phấn nói, hắn căn bản không một chút chú ý đến bên cạnh hắn có một tên đầu sỏ đó là Vân Thương đang cố gắng dùng sắc nháy mắt ra hiệu cho hắn câm miệng lại.

Dạ Trọng Hoa thản nhiên hỏi lại: "Vậy sao? Trò gì hay?"

Tên nam tử kia nghe hỏi vậy liền đắc ý nói: "Hắc hắc, nếu như ta nói cho người biết rằng bọn ta sẽ chứng kiến cảnh vương gia đáng kính của chúng ta ôm hôn vị nương tử xinh đẹp đằm đuối, sau đó lại cùng nhau lên....A..." Còn chưa nói xong liền bị Vân Thương đứng một bên hốt hoảng xông lên bịt chặt lấy miệng hắn, Vân Thương nhìn Dạ Trọng Hoa cười tà mị nói: "Dạ Nhị, ngươi đừng có mà nghe hắn nói bậy bạ, ngươi thấy hắn say chưa này, các ngươi cứ tiếp tục đi a, ta mang hắn ra ngoài đi dạo chút cho tỉnh rượu."

Nói xong liền lập tức kéo hắn chạy bay ra ngoài.

Âu Dương Vũ nhìn đứng ở một bên sự không liên quan đã Mộ Dung Vân Thù, làm như lơ đãng nói: "Không biết Mộ Dung tiên sinh còn có chuyện gì không? Chẳng lẽ muốn cùng ta bàn luận y thuật? Ta gần nhất có nghiên cứu một loại dược mới, Mộ Dung tiên sinh có thể cùng ta đến thử một lần?"Mộ Dung Vân Thù nghe vậy sắc mặt trắng bệch, ha ha cười nói: "Không cần không cần đâu, hai vị cứ tiếp tục đi, ta không dám quấy rầy nữa." Nói xong liền xoay người rời đi, giống như bị ma rượt phía sau, những người thân cận với Dạ Trọng Hoa hiểu được tình hình liền không dám lại gần tân phòng nữa bước.

Trong khoảng thời gian ngắn, động phòng lý chỉ có Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ hai người.

Dạ Trọng Hoa quay đầu nhìn Âu Dương Vũ, nhẹ nhàng cầm cốc rượu trong tay.

Âu Dương Vũ sau khi bị đám người to gan này chọc cho tức chết thì trên gương mặt ban nãy nóng rực lên cũng dần dần tản đi, nàng khẽ ho nhẹ cười trừ nhìn về phía nơi khác nói với Dạ Trọng Hoa: "Dù sao ta cũng chỉ là khách qua đường may mắn được ngồi lên kiệu hoa thôi, uống hay không uống cũng không quan trọng gì lắm?"

"Khách qua đường?" Dạ Trọng Hoa chau mày, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô song liền hiện lên vẻ thất vọng, nàng từ đầu đến cuối đều coi chuyện tình của bọn họ đơn giản chỉ là tình cờ, khách qua đường gặp dịp thì cưới thôi sao? Nghĩ như vậy,hắn liền tức giận hận không thể bóp chết nữ nhân vô cảm trước mắt này, trên mặt hắn bây giờ đen lại lạnh lùng không thôi. Rõ ràng hắn thật lòng muốn nàng trở thành nữ nhân duy nhất của hắn, là thê tử của hắn mãi mãi, thế nhưng nàng lại không một chút quan tâm đến tình cảm của hắn, đến cảm xúc của hắn, nàng cứ như vậy lạnh lùng nhắc nhở với hắn về các ước hẹn ba tháng kia, hắn đã làm mọi cách để có thể khiến nàng quên đi cái ước hẹn chết tiệt đó, hôm nay trong ngày vui của bọn họ, nàng không chút kiêng kị nói ra ước hẹn đó, nàng chẳng lẽ muốn rời khỏi hắn sao?

Hắn tuyệt đối không cho phép!

Dạ Trọng Hoa mạnh mẽ nắm lấy cằm của nàng siết chặt, hắn uống xong phần rượu của mình sau đó lấy cốc rượu của nàng đổ hết vào miệng mình rồi cường thế cạy mở miệng nàng, ép nàng phải tiếp nhận hết không chỉ hương rượu nồng nàn trong miệng hắn mà cả sự bá đạo,tức giận của hắn, thanh âm của hắn lạnh đi vài phần: "Rượu giao bôi nhất định phải uống!"

Bị hắn cường hôn cộng thêm với sự cay nồng của rượu tập kích khoang miệng nàng khiến Âu Dương Vũ ho sặc sụa, có chút tức giận trừng mắt nhìn Dạ Trọng Hoa. Dạ Trọng Hoa vươn tay, dùng ống tay áo ôn nhu lau lên khóe miệng của nàng, Âu Dương Vũ chụp lấy tay hắn tức giận quát: "Ngươi làm cái gì thế?!"

Dạ Trọng Hoa có chút bá đạo nắm chặt cằm của cằm: "Vũ nhi! Ta rốt cuộc phải làm thế nào thì nàng mới cam tâm tình nguyện ở bên cạnh ta."

Âu Dương Vũ một khi đã tức giận cũng không kiêng nể gì, không lý trí mở miệng nói: "Không có khả năng!"

Tân phòng nhất thời tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng lép bép của ngọn nến đỏ chói kia lập lòe cháy.

Dạ Trọng Hoa đột nhiên tự giễu chính mình cười cười, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc, hắn lại cùng Âu Dương Vũ cãi nhau thế này, nàng lúc đó cũng chỉ càng thêm ghét bỏ hắn thôi. Hắn vươn tay ra lấy hết tất cả trâm cài phức tạp nặng nề trên đầu nàng xuống, sau đó ngồi tùy ý ở bên người nàng, cười nói: "Vừa rồi ta nghe Vũ nhi nói muốn cho Mộ Dung xem dược, chi bằng hai chúng ta thử đi?"Âu Dương Vũ nghe vậy hai má ửng đỏ như người say rượu, đôi mắt sáng như ánh sao, nàng vốn tưởng rằng Dạ Trọng Hoa sẽ có thái độ tức giận với mình, nên đêm động phòng hoa chúc này nàng với hắn sẽ lập tức gạo nấu thành cơm, nàng cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ khi đối mắt với hắn, nhưng nàng thật sự không ngờ Dạ Trọng Hoa lại có thể vô sỉ nói những lời không liên quan như vậy. Mặt nàng đỏ ửng lên, ấp úng nói: "Khụ! Ta ngủ."

Âu Dương Vũ nói xong, liền đi lại sát bên cạnh mép giường, giả bộ nằm xuống.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy sắc mặt nàng không được tự nhiên, trong ngực từng đợt nóng lên, rõ ràng hắn không có uống bao nhiêu rượu, nhưng giờ lại có vài phần men say. Hắn nhìn một thân gả y hồng của Âu Dương Vũ, không khỏi kéo nàng ôm vào lòng mình, đôi môi anh đào của hắn ghé sát vào tai nàng ám muội thì thầm: "Gấp cái gì? Vũ nhi còn chưa thay quần áo."

Hơi thở của hắn quanh quẩn nơi chóp mũi nàng, hắn mở miệng nói ra thì lại trêu chọc lòng của nàng, Âu Dương Vũ cảm thấy hơi thở của hắn ngày một trở nên nóng hừng hực, hắn dựa quá gần nàng khiến trái tim của nàng đều đập loạn xạ cả lên.

"Vũ nhi,nàng quên mất một chuyện quan trọng rồi?" Hắn tà mị cười, "Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta."

Dạ Trọng Hoa nói xong liền cúi xuống cắn nhẹ vành tai Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy vành tai mình nóng rực lên, rất nhanh nhiệt độ này cổ nhiệt độ liền lan tràn của nàng toàn thân.

Dạ Trọng Hoa chậm rãi cúi đầu, bờ môi mỏng dịu dàng áp lên đôi môi của Âu Dương Vũ: "Vũ nhi, không được cự tuyệt ta."

Mà hai tay Âu Dương Vũ gắt gao ôm chặt lấy trước ngực: "Chúng ta bây giờ không thể như vậy."

"Vì sao không thể?" Dạ Trọng Hoa ôm chặt nàng vào trong ngực mình, âm thanh trầm thấp vang lên: "Ta đợi ngày này đã lâu, nàng có biết không?."

Âu Dương Vũ không một chút sợ hãi ngẩng đầu lên mắt đối mắt với hắn sẵn giọng nói: "Ngươi đã quên ước hẹn ba tháng của chúng ta rồi sao?"

"Nếu trong vòng ba tháng, ta không yêu ngươi, ngươi phải để ta đi!"

Trán của Dạ Trọng Hoa nhất thời nổi gân xanh, mới vừa rồi còn say đắm, nghe xong lời nhắc nhở của nàng, dục vọng biến mất, ngón tay thon dài của hắn không một chút nhẹ nhàng mạnh mẽ nắm lấy cằm nàng, hắn hắn trở nên lãnh băng, cả người nhất thời tỏa ra một cỗ khí lạnh đến thấu xương đứng lên: "Chẳng lẽ nàng một chút cảm giác cũng không có?"

Âu Dương Vũ nhìn vào đôi mắt hắn, ánh mắt hắn giờ đây dường như mang theo một chút đau đớn, giống như một con sói cô độc bi thương vì bị đồng loại bỏ rơi. Nàng có chút rung động mềm lòng định an ủi hắn, nhưng đột nhiên nhớ lại, nàng không thuộc về thế giới này, mà hắn không chỉ có mình nàng, hắn còn có phụ hoàng của hắn, mẫu hậu hắn. Hơn nữa ở bên cạnh hắn nàng còn phải tiếp xúc với đám người như tứ hoàng tử, tứ công chúa, Lý Vân Phỉ, Lý gia, những kẻ luôn cố tình làm khó dễ nàng tạo ra biết bao nhiêu mối quan hệ phức tạp, nàng không phải là sợ đám người đó, nàng chỉ là không muốn lãng phí thời gian để đối phó với bọn họ, nàng lẩm bẩm nói: "Không có, một chút cũng không có."

Giỏi lắm! Âu Dương Vũ! Nàng nói câu đó một chút cũng không do dự kiên định như vậy, ánh mắt Dạ Trọng Hoa trong lúc này càng ngày càng lạnh, hắn vẫn cố chấp vươn tay kéo nữ nhân không tim không phổi đang nằm ngay mép giường này roi lại vào vòng tay của hắn thì thầm: "Ngủ đi, ta chờ đến khi nàng cam tâm tình nguyện."

Âu Dương Vũ ở trong lòng hắn, cảm giác được nhịp tim của mình cùng với nhịp tim của hắn đập liên hồi, nàng không thoải mái giật giật. Dạ Trọng Hoa tức giận nói: "Làm gì, nàng nếu động đậy đừng trách ta..."

"Ai nha, phía dưới của ngươi.....! Tránh xa ta ra a."

"Là nó hy vọng nàng sớm sinh quý tử cho Ta, đừng hòng nàng thoát khỏi Ta!"

"..."

Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa đấu võ mồm một lúc cũng không có tiến triển gì. Thế nhưng họ có biết rằng một bên này Lý Vân Phỉ đang bị dày vò, nàng ngồi ở bên trong tân phòng không thể nhúc nhích, hồi hộp chờ tân lang tiến vào. Sắc mặt của nàng tái nhợt, trên trán có mồ hôi lạnh tuôn ra. Nàng vốn muốn hãm hại Âu Dương Vũ, nay lại bị Âu Dương Vũ phát hiện đánh gãy toàn bộ kế hoạch của nàng, không biết lúc này ả tiện nhân đó với Dạ Trọng Hoa đang vui vẻ bên nhau như thế nào.

Lý Vân Phỉ ngồi ở đầu giường, đợi khoảng một thời gian dài,sau đó rốt cuộc cũng nghe được tiếng cửa phòng bị đẩy ra, nàng có cảm giác tiếng bước chân của người đó càng lúc càng gần,có vẻ như là hắn uống hơi nhiều rượu cho nên dáng đi có chút xiên vẹo.

"Là nàng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Ghen Tị

Dạ Phi Hi?!

Nếu như lúc trước Lý Vân Phỉ có có một chút ảo tưởng, như vậy giờ phút này nàng đã muốn bắt đầu thất vọng rồi. Dạ Phi Hi ngồi giữ chặt lấy thân thể nàng, cũng không vội xốc khăn voan lên, nàng sợ hãi bị hắn ôm chặt lấy. Hắn uống rượu, trên người thật nồng nặc mùi rượu, hắn y ở thân thể của nàng biên: "Một khi mà bổn hoàng tử đã muốn thứ gì, cho dù là nữ nhân cũng đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay ta."

Đôi bàn tay nóng rực của hắn từ từ vuốt ve cánh tay lạnh ngắt của nàng. Lý Vân Phỉ chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà vì sự động chạm đột ngột đó, nàng rất muốn mở miệng nói chuyện, nói cho hắn biết rằng, nàng là Lý Vân Phỉ!

"Thế nào? Cố tình lừa quản sự của ta phải bỏ ra không ít bạc để mua " Lưu quang ngũ sắc"sao? Nàng cảm thấy làm như thế có thể đả kích được bổn vương sao? Cho nên hôm nay bổn vương không muốn lãng phí số bạc đó? " Lưu quang ngũ sắc" này chính là do bổn vương muốn đặc biệt tặng cho nàng, vì chỉ có nàng mới là người thích hợp nhất để sở hữu nó."

Hỉ khăn cái ở Lý Vân Phỉ trên đầu, Dạ Phi Hi nhìn không rõ khuôn mặt của nàng mà hắn cũng không có ý định muốn nhìn. Hắn nhớ đến đôi mắt tinh ranh, xảo huyệt của nàng, nhưng đôi lúc lại lạnh như băng, một ánh mắt như thế hắn không dám nhìn bởi vì hắn sợ chính đôi mắt ấy sẽ khiến hắn tỉnh tảo trở lại. Hắn nhân lúc đầu óc chưa thanh tỉnh, dùng tay thô bạo xé rách bộ giá y trên người nàng, làn da trắng nõn nà như tuyết lập tức lộ ra trong không khí, cả người hắn đè lên người nàng, hung hăng chà đạp hôn khắp người, một lúc sau trên làn da trắng nõn ấy nhanh chóng xuất hiện nhiều dấu ấn hồng tím chi chít.

Hắn thô bạo cắn day ở cổ nàng: "Âu Dương Vũ, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta đã muốn làm như vậy với nàng rồi!"

Môi hắn gợi lên một nụ cười tà ác, toàn thân máu nóng đều sôi sùng sục, hưng phấn, trên mặt hắn mang theo một tia nồng đậm tà nịnh có chút hài lòng.

Hắn cứ như vậy hung hăng chà đạp nàng, nếu như hắn không nghe thấy tiếng thở dồn dập của nàng lúc này, hẳn hắn nghĩ rằng nàng đã chết, nàng từ đầu đến cuối đều không thể động, lại càng không thể nói, hơn nữa hắn còn chưa thấy mặt của nàng, cho nên đương nhiên không biết nữ nhân mà hắn đang hưởng thụ, hành hạ này có bao nhiêu sợ hãi trên khuôn mặt.

Bộ giá y của Lý Vân Phỉ cứ như vậy bị Dạ Phi Hi cởi hết ra, thắt lưng nhanh chóng bị trút bỏ hết, không doanh nắm chặt, vân da tinh tế cốt nhục đều đều, la duy khởi bạc son phấn mùi hương thoang thoảng.

Dạ Phi Hi thỏa mãn sau, liền đem nàng trên đầu hỉ khăn xả lại đây vứt trên mặt đất, đợi hắn thấy rõ trên giường này bị nàng chà đạp nữ tử sau, lập tức giật mình trụ, người này sao có thể lại là —— Lý Vân Phỉ!

Chỉ thấy lọt vào trong tầm mắt nữ tử, trên mặt là nước mắt lê láng,đôi môi bị nàng cắn đến chảy máu. Thân thể của nàng toàn bộ đều được bao phủ bởi những dấu hôn xanh tím, nàng nằm im ở trên giường, những dấu hôn đó đập vào mắt hắn càng thêm chói mắt, làn da trắng ngần lộ ra tinh tế, trắng như

tuyết, đỏ hồng như lửa, hai thứ đó kết hợp với nhau khiến người càng thêm tiên diễm, mang theo một loại cảm giác gợi cảm, quyến rũ."Sao lại là ngươi?" Dạ Phi Hi không thể tin vào mắt mình nhìn chằm chằm vào Lý Vân Phỉ, mới vừa rồi hắn sung sướng chà đạp nàng, phát tiết lên người nàng, nguyên lai không phải là Âu Dương Vũ mà là Lý Vân Phỉ!

Lý Vân Phỉ run run lông mi căm phẫn nộ với hắn, Dạ Phi Hi đôi mắt đã phủ một lớp sương mù, sắc mặt tái nhợt, đáy lòng ban nãy còn kinh ngạc bây giờ đã thối lui, tiếp theo sau đó hắn gắt gao nhìn nàng, trên gương mặt tuấn mỹ ấy đột nhiên lộ ra một cỗ âm lãnh, sát khí tươi cười, thực kinh hãi: "A, sao thế, ngươi mất hứng sao? Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của ngươi nên ngươi cảm thấy mất hứng sao? Hay là bây giờ vẫn còn tơ tưởng đến chuyện có thể gả cho Nhị hoàng huynh? Hừm?"

Lý Vân Phỉ chưa bao giờ thấy Dạ Phi Hi lại trở nên đáng sợ như vậy, hắn giống như một con mãng xà độc tàn nhẫn, cặp mắt kia đã từng tuấn mỹ thế nào giờ lại lạnh lẽo âm độc đến vậy. Dạ Phi Hi tới gần nàng: "Đáng tiếc a, bây giờ Hoàng huynh ta lại đang cùng với Nhị tẩu động phòng hoa chúc rồi còn đâu!"

Hắn vừa nói vừa nhoài về phía nàng, nắm lấy hai vai nàng: "Bây giờ ngươi đã thân tài hoa dại rồi, bổn hoàng tử khuyên ngươi sớm từ bỏ ngay cái ảo mộng xa vời ấy đi."

Thuốc cũng đã dần dần hết tác dụng, Lý Vân Phỉ đã có thể cử động được, thân thể Lý Vân Phỉ từ từ gượng người dậy đứng lên, nàng muốn chạy trốn, muốn trốn thoát khỏi cái nơi khốn nạn đã hành hạ nàng khiến nàng vừa phải chịu đau đớn vừa phải chịu đựng nhục nhã, nhưng nàng còn chưa kịp đứng lên thì Dạ Phi Hi vươn tay nhanh chóng ôm trụ lấy người nàng ném lại lên giường, hắn đè lên người Lý Vân Phỉ, một bàn tay khác của hắn lấy khăn voan trói hai tay nàng đặt lên đỉnh đầu: "Sao vậy, không muốn chịu trách nhiệm với bổn vương sao?"

"Ngươi muốn làm gì?"

Dạ Phi Hi đột nhiên ngừng lại mọi động tác tay của mình, tà ác cười nói: "Làm gì? Ngươi thật không biết bổn vương muốn làm gì sao, vừa rồi chẳng phải đã cùng với bổn vương hưởng thụ qua hết rồi sao! Nếu đã gả cho bổn vương, đương nhiên phải hầu hạ cho bổn vương, chẳng lẽ trong lòng ngươi còn tâm tư nghĩ đến tên Dạ Phi Bạch đó?"

Dạ Phi Hi nghĩ đến đây, trong lòng vô cùng khó chịu, thê tử mà hắn danh chính ngôn thuận cưới về cư nhiên lại dám có tâm tư tình chàng ý thiếp với Dạ Phi Bạch. Hừ! Nghĩ đến đây, tay của Dạ Phi Hi càng lúc càng trở nên hung bạo chà đạp nàng.

Lý Vân Phỉ bị trước mắt tình cảnh dọa đến ngây người, một lúc lâu mới hét ầm lên: "Chúng ta lẽ ra không nên như thế này!"

"Hừm? Mùi gì vậy, hương thơm rất đặc biệt." Dạ Phi Hi ôm chặt lấy Lý Vân Phỉ, vùi đầu vào cổ nàng dùng mũi ngửi hít lấy hương thơm ấy: "Hoa khai kham chiết thẳng tu chiết, đừng đãi vô hoa không chiết chi, ta nhớ là ai đó đã không do dự đọc lên những câu thơ này, không phải ngươi muốn được một tên nam nhân nào đó yêu thương đến phát điên sao. Hôm nay sao thế, sao lại rụt rè như vậy?"

Âm thanh trêu tức cười nhạo vang lên nghe thật chói tai.

Rất đau! Lý Vân Phỉ mở to hai mắt, nàng phải chịu khuất nhục như vậy, tất cả đều là do con tiện nhân Âu Dương Vũ này hãm hại! Âu Dương Vũ, ngươi cứ chờ đó đi, ta sẽ không bao giờ bỏ cuộc, đời này ngươi đừng hòng ta dễ dàng buông tha mối hận này!Sáng hôm sau ngày đại hôn, theo truyền thống, hai vị hoàng tử phải mang theo vương phi vào cung để thỉnh an hoàng thượng.

Âu Dương Vũ mới sáng sớm đã bị Dạ Trọng Hoa từ trên giường ôm dậy, đặt ngay ở trước bàn trang điểm sau đó phân phó cho nha hoàn đến chuẩn bị. Âu Dương Vũ cảm thấy bản thân mình một chút sức lực cũng không còn, rõ ràng hôm qua mình đã có phải tiêu tốn thể lực bao nhiêu đâu, vì sao lại mệt như vậy a, chắc là lo nghĩ quá đây mà. Nàng lúc này cũng không dám gặp mặt Dạ Trọng Hoa, từ đêm qua đến giờ, nàng cảm thấy mối quan hệ của hai người càng thêm xấu hổ.

Nàng nhìn chính bản thân mình trong gương, Trúc Lục ở một bên giúp nàng sửa soạn trang điểm: "Vương phi, hôm nay người phải vào cung để thỉnh an hoàng thượng, cho nên phải sửa soạn trang điểm thật nổi bật, nhất định không thể để Tứ hoàng phi coi thường được."

"Ai coi thường Vũ nhi?" Dạ Trọng Hoa đã y phục tươm tất đột nhiên xuất hiện phía sau Âu Dương Vũ. Hắn dài thân ngọc lập, dáng người hắn cao ngất hiên ngang, hắn mặc một bộ y phục cẩm nhung màu vàng ngọc kết hợp bên ngoài là chiếc áo choàng dài đến quá đầu gối được thêu vài bông hoa chi lan, hoa lan vừa bí ẩn vừa uốn lượn. Trên người hắn tản ra mùi hương nhẹ dịu thoang thoảng của hoa quỳnh, vừa tà mị lãnh khốc lại vừa thanh tao nho nhã.

Hắn có chút tức giận nhìn thoáng qua Trúc Lục.

Trúc Lục bị Dạ Trọng Hoa nhìn như vậy, ánh mắt băng lãnh kia khiến cho toàn bộ cơ thể của nàng đều cứng ngắt lại, mặt đỏ bừng lên, hai chân của nàng mềm nhũn nhanh chóng quỳ rạp xuống mặt đất: "Vương, vương gia, nô tỳ biết sai rồi!"

Âu Dương Vũ khó chịu nhíu mày: "Này! Ngươi làm người khác sợ đấy!"

Dạ Trọng Hoa không thèm để ý phất phất tay bảo Trúc Lục đi ra ngoài, Trúc Lục sau khi thấy hắn tha tội cho mình không lãng phí một giây nào chạy biến khỏi phòng.

Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, Âu Dương Vũ cảm thấy có một đôi mắt tà mị lặng lẽ nhìn nàng, khiến nàng có cảm giác như cả thân thể mình đều như trần trụi trước mắt hắn. Âu Dương Vũ không thể chịu nổi cái cảm giác bức bách khó chịu này, nàng nhẹ nhàng ho khan một tiếng: "Khụ! Này! Ngươi dọa Trúc Lục sợ mất mật rồi kìa, nàng chưa có trang điểm cho ta xong mà."

Dạ Trọng Hoa quan sát Âu Dương Vũ từ đầu đến chân, mái tóc óng mượt đen như mực, làn da trắng nõn như ngọc, bởi vì trên mặt nàng đã được trang điểm cho nên so với ngày thường lại tăng thêm dáng vẻ thanh lệ, quyến rũ. Âu Dương Vũ thấy Dạ Trọng Hoa vẫn đưa mắt nhìn chăm chăm vào nàng, da mặt nàng cũng không có dày để có thể chịu nổi cái nhìn của hắn, nàng khẽ quay đầu đi lên tiếng: "Gì đó, nhìn đủ chưa há?"

"Đương nhiên là chưa đủ, Bổn vương vẫn còn muốn nhìn, vương phi của Ta dung mạo đẹp đến khuynh quốc khuynh thành như vậy, người khác nếu so với một sợi tóc của nàng cũng không bằng!"

[Đúng rồi, trong mắt ông vợ liền hóa Tây thi, Toy biết nhưng...Ông nổ quá ông ơi]

"Đừng nói như vậy." Nàng cũng chỉ là một nữ nhân bình thường thôi, cũng thích nghe những lời khen từ một người khác phái mà đặc biệt là từ phu quân hiện tại của nàng. Nàng thừa nhận khi nghe hắn nói vậy, lòng nàng có một cảm giác ngọt ngào khó tả.Dạ Trọng Hoa đứng một bên phất tay nha hoàn bên cạnh ý bảo lui đi, tiến về phía Âu Dương Vũ, cầm lên cây cọ vẽ mày, khẽ cười nói: "Vẫn còn thiếu."

Nói xong liền vươn tay di chuyển trước mặt Âu Dương Vũ, hắn đứng đối diện với nàng, cầm bút vẽ lên nhẹ nhàng tô vẽ lên hàng lông mi của nàng. Kỳ thật Âu Dương Vũ cảm thấy hàng lông mày này vốn đã ổn, căn bản không cần phải tô vẽ thêm họa. Dạ Trọng Hoa hắn có con mắt thẩm mỹ không tệ cho nên Âu Dương Vũ cũng ngoan ngoãn ngồi yên tùy hắn định đoạt, mong là hắn đừng có quá tay.

Một lát sau, Dạ Trọng Hoa liền buông bút vẽ, nhìn lại tác phẩm của mình, khẽ gật đầu, cũng đem đầu Âu Dương Vũ xoay lại để nàng tự xem chính tác phẩm của hắn.

Âu Dương Vũ chỉ thấy một đôi lông mày với đường nét thanh mảnh dường như dưới nét vẽ của hắn đã càng tôn lên nét đẹp mặn mà, gợi cảm.

Dạ Trọng Hoa sấn tới bên cạnh, hỏi: "Hài lòng không?"

Âu Dương Vũ bĩu môi: "Không tệ."

Dạ Trọng Hoa nắm lấy cằm Âu Dương Vũ nâng lên, hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt nàng gần đến mức hai con ngươi nàng dường như phản chiếu gương mặt của hắn: "Gần đây Vũ nhi chán ghét ta sao? Ta thấy nàng đối xử với Ta rất lãnh đạm?"

Âu Dương Vũ gục đầu xuống đến, nàng biết trả lời hắn thế nào bây giờ, nàng có thể nói được sao, nàng có thể nói rằng ba tháng ước hẹn của hắn với nàng đã gần đến, có thể nói là mình sắp rời xa hắn sao, nàng còn biết nói cái gì đây. Dạ Trọng Hoa không dám dũng cảm nghe câu trả lời của nàng, chỉ nhẹ nhàng kéo nàng dậy nói: "Chúng ta đi ăn sáng, sau đó vào cung thỉnh an."

"Ừ!" Âu Dương Vũ đi theo Dạ Trọng Hoa ra khỏi phòng.

Dùng xong đồ ăn sáng, Âu Dương Vũ liền đi theo Dạ Trọng Hoa vào cung, đi đến trước ngự thư phòng để bái kiến hoàng thượng. Hai người vừa mới đi vào thì liền thấy hai người Dạ Phi Hi cùng với Lý Vân Phỉ đã đến đây từ sớm, nhìn thấy hai người tiến vào, vẻ mặt bọn họ thản nhiên.

Âu Dương Vũ vô thức nhìn thoáng qua Lý Vân Phỉ, phát hiện ra nàng đang dùng một ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm vào mình. Trái lại Dạ Phi Hi đứng một bên vẫn tỏ vẻ bình thản, dường như không thể nhìn ra được cảm xúc thật sự của hắn lúc này.

Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ tiến lên, quỳ xuống đồng thanh nói: "Tham kiến phụ hoàng."

Hoàng thượng ngồi ghế cao kia, thần sắc trông cũng không có vẻ vui mừng, nói: "Đứng lên đi."

"Tạ phụ hoàng." Hai người đứng dậy lui ra một bên, liền nghe Dạ Phi Hi nói: "Nhị hoàng huynh hôm nay tới thỉnh an phụ hoàng trễ như vậy, để cho phụ hoàng từ nãy giờ chờ thật lâu, không biết có phải hay không là vì hoàng tẩu..."

Dạ Phi Hi cũng không rõ vì sao bản thân mình sau khi nói ra những lời này lại cảm thấy một chút ngậm đắng đau đớn, có điều mọi chuyện đều đã xảy ra rồi, hắn còn hy vọng níu giữ lại nữ nhân mà hắn đã để mắt đến này sao.

Dạ Trọng Hoa thản nhiên nhìn hắn một cái, vừa định mở miệng, thì lại nghe Âu Dương Vũ cất cao giọng nói: "Hôm nay là ngày Vũ nhi đến thỉnh an phụ hoàng, mẫu hậu nên muốn chuẩn bị sửa soạn mọi thứ thật chu đáo kỹ lưỡng cho nên có hơi chậm trễ, mong phụ hoàng thứ tội." Hoàng thượng bản tính đa nghi, nghe xong lời nói của Dạ Phi Hi trong lời hắn có chút không thoải mái, chẳng lẽ Âu Dương Vũ kinh thường mình không để mình vào mắt sao? Nhưng sau khi nghe được những lời giải thích của Âu Dương Vũ, mà hôm qua là đêm động phòng hoa chúc của Dạ Trọng Hoa với Âu Dương Vũ, hai chúng nó dù sao cũng đều là những người trẻ tuổi có thể thông cảm. Hắn nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, ánh mắt của nàng bình tĩnh, có chút lém lỉnh, giảo hoạt, nàng hôm này mặc một thân y phục màu hồng nhạt với những đóa mai vàng được thêu tinh tế, trên đầu được cài thêm chỉ duy nhất một cây trâm phỉ thúy màu đỏ không những không mất đi sự cao quý mà còn khiến nàng trở nên kiêu sa trong mắt mọi người, cả người nàng toát ra sự tao nhã cao quý, vô cùng hào phóng.Đúng là so với ngày thường nàng có chút khác thường, từ lạnh nhạt chuyển sang dịu dàng quyến rũ, nàng từ giờ trở đi đã là người của hoàng thất cho nên từ cách ăn mặc đến cách cư xử đều cần thận tỉ mỉ. So với Lý Vân Phỉ đang đứng ở dưới kia hôm nay có vẻ ảm đạm, nhìn thoáng ra có thể nhận ra ngay sắc mặt tiều tụy cho dù đã được che dấu bởi một lớp trang điểm dày, ánh mắt thì đờ dẫn, vô hồn. Lý Vân Phỉ lúc trước danh tiếng tài mạo sắc đẹp đều vang xa, thế nhưng hôm nay đứng cùng với Âu Dương Vũ, mới phát hiện ra Âu Dương Vũ có thần thái hơn nàng một bậc.

Trong mắt hắn tuy đã không còn chút giận hờn như lúc nãy, nhưng vẫn còn sót lại đâu đó sự khó chịu trong lòng.

Dạ Phi Hi theo ánh mắt của hoàng thượng nhìn về phía Âu Dương Vũ, hàng lông mày khẽ nhíu lại.

Quả nhiên hắn cuối cùng vẫn không chiếm được nàng, khi hắn nhìn thấy thần thái điềm tĩnh của Âu Dương Vũ, tim hắn đột nhiên bị ai đó bóp nghẹn đi, tâm can bắt đầu vặn vẹo không thôi. Nhớ đến tối hôm qua hắn coi Lý Vân Phỉ là Âu Dương Vũ sau đó còn sung sướng trải qua một đêm cùng nàng, lúc này lửa giận trong lòng hắn không một phút nào nguôi đi.

Dạ Phi Hi lúc này mới biết những lời nói lúc nãy của mình kỳ cục ngả ngớn quá mức, đột nhiên cười như nắng mùa xuân: "Hoàng tẩu thật là một nàng dâu chu đáo tỉ mỉ, bây giờ trông tẩu thật tỏa sáng chói lọi đến dường nào!"

Nói xong liền đem ánh mắt liếc nhìn Lý Vân Phỉ, nữ nhân này trước kia hắn còn có một chút thưởng thức nàng vì nàng ít nhiều gì cũng có vài phần tư sắc, có vài phần tài hoa, nhưng hôm nay nếu đem nàng so sánh với Âu Dương Vũ thì nàng một chút cũng không bằng, không có một chút tư vị gì.

Mà Lý Vân Phỉ chống lại ánh mắt đánh giá của Dạ Phi Hi kia, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác như có một đoàn ngựa chạy ngang qua đánh sập đi lý trí còn sót lại cuối cùng của nàng! Đúng là trước đây thậm chí là cho đến bây giờ, nàng chỉ thích Dạ Phi Bạch, nhưng trải qua một đêm tối hôm qua đó, nàng biết hy vọng có được tình yêu của Dạ Phi Bạch là một chuyện xa vời, về sau Dạ Phi Hi chính là phu quân của nàng,là trượng phu của nàng, là ông trời của nàng, mặc kệ hắn có là loại người thế nào, thậm chí có độc ác tàn nhẫn thế nào, thì từ này về sau nàng chỉ có hắn là chỗ dựa vững chắc.

Nhưng làm sao phu quân của nàng trọng lòng lại có thể tơ tưởng đến một nữ nhân khác như vậy, mà không ai khác lại chính là hoàng tẩu của hắn. Lý Vân Phỉ nhớ đến buổi tối hôm qua, hắn ôm nàng trong lòng gọi nàng là Âu Dương Vũ, trong lòng nàng liền bùng lên một ngọn hận, nàng lạnh lùng hừ một tiếng.

Âu Dương Vũ hiện tại cũng không muốn dính líu nhiều đến chuyện tình của Tứ hoàng tử và nữ nhân của hắn, nàng chỉ biết rằng bây giờ hoàng thượng vô cùng mất hứng, rất không hài lòng. Nàng liền nhân lúc mọi người không để ý đến mình, từ trong không gian tùy thân lấy ra một vật nhỏ, nàng nhanh chóng chắp hai tay lại vào nhau cúi đầu nói: "Phụ hoàng, ngoài lý do trên, sở dĩ Vũ Nhi đến muộn là do muốn kỹ lưỡng chuẩn bị cho phụ hoàng một món quà!"

"Vậy sao?" Quả nhiên, ánh mắt hoàng thượng lập tức sáng lên, hắn vốn đã có ấn tượng tốt với Âu Dương Vũ, giờ lại nghe nàng vì hắn chuẩn bị lễ vật, hắn càng thêm quý mến cô con dâu này."Nghe Tào công công nói, phụ hoàng rất thích chiếc đồng hồ báo thức mà lúc trước Vũ nhi đã tặng, thường mang theo bên người. Tuy nhiên phụ hoàng cũng không thể nào cứ mãi mang nó bên người được, điều đó có hơi bất tiện. Vũ nhi hôm này muốn tặng cho phụ hoàng một thứ, phụ hoàng có thể mang theo nó mỗi ngày, có thể đeo nó lên tay."

Chiếc đồng hồ đeo tay kiểu Tây này mặt trên được khảm rất nhiều kim cương, trông thật lóa mắt, quan trọng hơn là độ chính xác của chiếc đồng hồ này lên đến từng giây. Trên mặt hoàng thượng không giấu được niềm vui sướng, hắn vừa định lên tiếng hỏi han nàng một chút, thì Lý Vân Phỉ đột nhiên cười lạnh nói: "Nhị hoàng tẩu à, cái thứ đồ rách nát cũ kỹ ấy mà ngươi cũng dám đem đến để biếu cho phụ hoàng. Cùng lắm cũng chỉ là một thứ đồ cũ được khảm thêm một chút ngọc Lưu ly lên trên thôi, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ là một món đồ tầm thường. Đã đến trễ thì cũng trễ rồi, nhị hoàng tẩu vẫn cứ ngoan cố tìm cớ để thoái thác như thế, bộ tẩu không cảm thấy mình quá mất thể diện sao?"

Lý Vân Phỉ âm thầm tìm mọi cách đả kích Âu Dương Vũ, bởi vì thế nên nàng không có để ý tới sắc mặt của hoàng thượng ngày một khó coi. Nàng nghĩ sao thì nói vậy thôi, cái vật nho nhỏ trong tay Âu Dương Vũ kia, nàng không có thấy rõ mặt ngoài cho lắm, càng không nhìn rõ sự vận chuyển tự động của những cây kim đồng hồ bên trong, nhìn lướt qua chỉ thấy nó vừa không mỹ quan lại vừa không có giá trị.

Âu Dương Vũ lúc này mới ủy khuất nước mắt lưng tròng, âm thanh lê thê rên lên: "Phụ hoàng, Vũ nhi..."

Hoàng thượng lạnh lùng nhìn thoáng qua Lý Vân Phỉ: "Học thức nông cạn!"

Lời hắn vừa nói xong như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Lý Vân Phỉ, Lý Vân Phỉ chỉ biết đứng yên tại chỗ không một chút động! Âu Dương Vũ nếu như so với nàng còn là một con hồ ly cố tình lấy lòng hoàng thượng sao, nàng bộ đã nói sai gì sao? Hoàng thượng lập tức đi xuống đến bên cạnh Âu Dương Vũ, nhìn kỹ vật trong tay nàng, cười tủm tỉm hỏi nàng: "Đây là đồng hồ sao? Nó đeo như thế nào?"

"Để Vũ nhi giúp phụ hoàng đeo vào." Âu Dương Vũ vì hoàng thượng làm làm mẫu, "Như thế này...rồi như thế này... vậy là xong rồi."

Hoàng thượng đeo bắt đầu biểu, nhìn trên tay có khí chất tôn quý hoa lệ, đáy mắt hắn lộ vẻ vui mừng hiếm có. Âu Dương Vũ cười nói: "Phụ hoàng nếu như nửa đêm muốn xem giờ thì phía bên cạnh mặt đồng hồ này có một nút bấm có chức năng phát sáng nhìn trong đêm."

Dạ Trọng Hoa vốn đã quen với việc Âu Dương Vũ nàng có những món đồ kỳ lạ nên vẫn thản nhiên nhìn nàng, ánh mắt mang theo chút ôn nhu hiếm có, nhưng Dạ Phi Hi thì không có suy nghĩ giống hắn, hắn cũng biết hoàng đế gần đây có thích một món bảo bối, phụ hoàng hắn cũng không cho phép bất kỳ ai được chạm vào cho dù có là nhi tử của hắn, bây giờ được tận mắt thấy một món bảo bối kỳ lạ. Được đeo lên tay của nam nhân, Đồng hồ mang lại nét tinh tế và đủ để hạ gục bất cứ món bảo vật nào Khi đeo đồng hồ, mọi vẻ đẹp dường như ngưng tụ vào tay, giúp người đeo nó tỏa sáng ở bất cứ. Một vật quý giá như vậy, hắn muốn cầu mà không được, vậy mà nữ nhân ngu xuẩn Lý Vân Phỉ kia lại dám mở miệng ra nói nó là một khối sắt vụn!

Hoàng thượng từ đeo thượng này khối biểu sau, trên mặt biểu tình hoàn toàn liền không giống với, đặc biệt đối Âu Dương Vũ là cực kỳ ôn hoà, còn gọi Tào công công phân phó tặng nàng một khối ngọc như ý, ngọc thạch trong suốt xuyên thấu mà sáng ngời, chạm trổ tinh mỹ, vừa nhìn thấy liền biết vật này vô giá đến nhường nào. Lý Vân Phỉ đứng ở một bên ngơ ngác, đưa đôi mắt vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị nhìn miếng ngọc như ý trong tay Âu Dương Vũ, ánh mắt đều trừng mở lớn lên, trên mặt biểu tình cực kỳ khó coi, rõ ràng nàng cũng là con dâu của hoàng thượng, vì sao lại có sự phân biệt đối xử lớn đến như vậy.

Dạ Trọng Hoa thản nhiên đứng một bên nhìn vào ánh mắt giảo hoạt của Âu Dương Vũ, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, nàng thật đúng là một diễn viên có tiềm năng.

Hoàng thượng thưởng thức trong chốc lát đồng hồ, đột nhiên liếc sang thấy vẻ mặt cáu giận của Lý Vân Phỉ, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua Dạ Phi Hi, trong mắt hiện lên một chút không hài lòng, nhưng hắn cũng ngay lập tức giấu đi sự bất mãn đó hướng về phía Tào công công phân phó: "Tào công công,

đưa chuỗi vòng tay san hô kia cho Tứ hoàng phi."

"Dạ!"

Vòng tay san hô cũng là một bảo vật cực kỳ trân quý, được làm bằng san hô sâu dưới đáy biển, vài hạt trân châu xung quanh chiếc vòng được khảm lung linh lấp lánh, chẳng qua vì Lý Vân Phỉ đố kỵ với miếng ngọc như ý trong tay Âu Dương Vũ, cho nên mới cảm thấy vòng tay san hô của mình một chút cũng không có giá trị gì, ngay cả việc tạ ơn về việc tặng quà cho nàng cũng chỉ nói qua loa khiến hoàng thượng càng thêm chán ghét cô con dâu này.

Hắn có chút mất hứng vung tay lên: "Được rồi, trẫm có chút mệt các ngươi lui xuống đi."

"Vâng! Phụ hoàng, nhi thần cáo lui." Bốn người đồng loạt cúi người, đồng thanh đáp.

Nói xong liền rời khỏi ngự thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Nàng đã cho ngươi thứ gì?

Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ chậm rãi đi ở phía sau, không muốn cùng đồng hành với hai người Dạ Phi Hi và Lý Vân Phỉ, Dạ Phi Hi lúc này trong lòng phức tạp vô cùng, không biết là do sự đố kỵ hay là một thứ cảm giác mất mát gì đó, hắn thực sự không muốn quan tâm, liền lập tức đi đến cung điện của hoàng hậu.

Âu Dương Vũ đi bên cạnh Dạ Trọng Hoa, vừa định mở miệng cùng Dạ Trọng Hoa nói vài chuyện thì lại thấy tâm trạng của hắn có vẻ không được vui, nàng trong lòng có chút thắc mắc tò mò nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo hắn: "Này, ngươi làm sao vậy a?"

"Không có gì." Dạ Trọng Hoa thản nhiên mở miệng, nói như có như không.

Âu Dương Vũ thấy hắn như vậy, cũng có chút mất hứng: "Ngươi không định nói cho ta nghe à!"

"Ở trong lòng nàng có chỗ đứng cho ta không? Phụ hoàng đều được nàng tặng hai món đồ, còn ta thậm chí một cái cũng không có."

"..."

"Ta đã tặng nàng hổ phách chi tâm trân quý, nàng một chút cũng không quan tâm!" Dạ Trọng Hoa nhíu mày, giống nhau càng nghĩ hắn lại càng mất hứng, "Ta tặng nàng nhiều lễ vật như vậy, nàng ngay cả một món quà tặng ta cũng không."

Âu Dương Vũ nhìn Dạ Trọng Hoa hờn dỗi quở trách nàng, nhất thời không biết phải trả lời hắn thế nào cho phải: "Sao ngươi lại đi so đo với phụ hoàng như vậy a? Dù sao ngươi cái gì cũng không thiếu a, này, này ngươi giận ta thật đấy à..."

Dạ Trọng Hoa đúng là thật sự tức giận, hắn bước nhanh đi về phía trước, từng bước chân sải thật lớn, Âu Dương Vũ còn phải cùng hắn đến vài chỗ khác nữa để thỉnh an cho nên không thể tùy tiện tách ra khỏi hắn được.

"Này Dạ Trọng Hoa, ngươi hiểu nhầm ý ta rồi, không phải là ta không muốn tặng cho ngươi mà là ta muốn chờ đến ngày đặc biệt nào đó tặng cho ngươi một món quà vô cùng đặc biệt... Này! Này!" Âu Dương Vũ chỉ có thể chạy nhanh để đuổi kịp tốc độ của hắn, nàng từ phía sau nắm lấy ống tay áo rộng thùng thình của hắn, dỗng dạc nói: "Mà dù sao ta chẳng phải cũng đã tặng cho ngươi một món đồ vô cùng trân quý rồi đó hay sao, Ngươi xem đi, Ta ở lại bên cạnh ngươi không phải là món quà lớn nhất mà ta tặng cho ngươi sao a."

[Đúng là gần mực thì đen...tự luyến bản thân là giỏi...Hết Hoa ca tới Vũ tỷ]

Dạ Trọng Hoa không có ý định dừng bước tiếp tục đi nhanh hơn, Âu Dương Vũ trong đầucó chút oán niệm, tên nam nhân này không phải là đang cố tình làm khó mình sao. Âu Dương Vũ rất nhanh từ bên vệ đường bẻ lấy một nhánh cây nhẹ nhàng chắn trước mặt Dạ Trọng Hoa: "Này, tặng cho ngươi được không?"

Âu Dương Vũ vốn tưởng rằng Dạ Trọng Hoa sẽ không để ý tới nàng, nhưng sau đó lại phát hiện Dạ Trọng Hoa cuối cùng cũng dừng lại, thản nhiên nâng mi lên lạnh lùng nói: "Cái gì?"

Âu Dương Vũ nở nụ cười, nàng khẽ nắm lấy bàn tay của hắn đặt lên bàn tay của mình, cười tươi nói: " Ta! Đẹp không?"

Dạ Trọng Hoa nhìn chằm chằm vào nữ nhân mà hắn yêu thương trước mặt, nụ cười của nàng khiến lòng hắn trở nên ấm áp, hắn đứng một bên hái một đóa hoa mẫu đơn nhẹ nhàng cài lên mái tóc nàng: "Đẹp."Hắn thật sự không có nói đùa, thần sắc của hắn vừa ôn nhu mà lưu luyến, mái tóc đen dày của hắn dập dìu trong gió, nhìn xuống đầu vai rắn chắc của hắn dưới ánh mặt trời càng trở nên sáng bóng, Âu Dương Vũ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ dần dần giơ lên ý cười của hắn, hắn tựa hồ rất cao hứng. Âu Dương Vũ nhất thời có chút cứng họng không nói nên lời, bộ dạng của hắn đẹp đến như vậy, thật sự

khiến cho người khác phải động tâm a.

Một cơn gió nhẹ khẽ lướt vào mặt, ôn nhu thổi tung mái tóc của hai người, khoảng khắc thoải mái ấm áp như vậy khiến cho Âu Dương Vũ trong chốc lát hoảng hốt, Âu Dương Vũ ho nhẹ một tiếng, thấp giọng hỏi nói: " Này, ngươi thử nghĩ xem hai người bọn họ đến cung hoàng hậu trước chúng ta, liệu bọn họ có nói gì không?"

Dạ Trọng Hoa không thèm để ý cười, một tay nắm chặt lấy tay của Âu Dương Vũ, cười nói: " Vũ nhi tỏa sáng thế này còn sợ bọn họ sao."

Âu Dương Vũ nghe vậy trừng mắt nhìn Dạ Trọng Hoa liếc mắt một cái, cái con người này gần đây hắn ngứa da lắm nên giờ muốn ăn đòn mà, nhưng sau đó nàng cũng không có nói gì, giãy dụa ra khỏi vòm ngực ấm áp của Dạ Trọng Hoa tự mình đi trước đến cung điện.

Dạ Trọng Hoa bất đắc dĩ cười chậm rãi đi theo ở phía sau.

Khi Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa đi tới trước cung điện của hoàng hậu, liền nghe bên trong truyền ra âm thanh của hoàng hậu có vẻ như nàng đang nói chuyện với ai đó: "Vân Phỉ, không phải bản cung đã nói với ngươi rồi sao, ngày đại hôn vừa mới tổ chức đây, ngươi lại đứng ở đây bày cái bộ mặt khóc tang thương thế này làm gì, Phi Hi đều bị ngươi mà làm mất hết cả thể diện!"

Chỉ nghe Dạ Phi Hi lên tiếng: "Mẫu hậu người có lẽ không biết trong lòng nàng còn có một ý trung nhân khác!"

Hoàng hậu nghe vậy sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: "Vân Phỉ, có chuyện này sao?"

Lý Vân Phỉ lập tức quỳ rạp xuống đất, nói: "Tuyệt đối không phải như vậy, Vân Phỉ, Vân Phỉ chỉ đơn giản là hôm qua vì suy nghĩ vài chuyện nên mất ngủ mà thôi."

Sắc mặt của hoàng hậu lúc này mới từ từ dãn ra, nhìn Dạ Phi Hi, nàng hiểu rõ con trai mình hơn bất kỳ ai, ép buộc nữ nhân phải theo ý của hắn một cách không có chừng mực, liền đem Lý Vân Phỉ nâng dậy, nói: "Chỉ có lần này thôi, lần sau nhớ chăm sóc dung mạo mình một chút sau đó trở lại thỉnh an."

Vừa nói xong, bước ra ngoài liền Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ đứng ngoài cửa chậm rãi đi vào, nhìn thấy Âu Dương Vũ, mặt mày tươi tắn như đóa hoa đào,hàng lông mày đẹp như vẽ, da thịt trắng trẻo hồng hào, dáng người lả lướt, khí chất đẹp như lan, giống như tiên nữ trong các bức họa thời xưa. Đúng là so với Lý Vân Phỉ trước mắt cũng không thể nào bằng được, diện mạo của Lý Vân Phỉ vốn là đẹp có một không hai, không biết có phải do duyên số không tốt hay không, khi nhìn thấy Âu Dương Vũ đứng trước mặt mình ngay cả hoàng hậu nàng cũng cảm thấy dường như thiếu một nét gì đó mà chỉ có Âu Dương Vũ mới sở hữu được, cũng khó trách tại sao Phi Hi lại nói hoàng thượng có phản ứng thái độ như vậy.

Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ tiến lên, khẽ cuối đầu, nói: "Tham kiến hoàng hậu."

Hoàng hậu thanh âm có vài phần sắc bén: "Một lũ vô dụng, sao không có ai thông báo hết vậy?"Dạ Trọng Hoa thản nhiên nói: "Người của hoàng hậu hành xử không chu đáo vậy sao?"

Hoàng hậu trên mặt bắt đầu phẫn nộ, một lúc lâu mới bình tĩnh nói nói: "Các ngươi đứng lên đi."

Âu Dương Vũ đứng dậy, thấy Dạ Phi Hi cùng Lý Vân Phỉ cũng ngồi đó, nói vậy mới vừa rồi chính mình cùng Dạ Trọng Hoa ở trên đường trì hoãn một ít thời gian. Lý Vân Phỉ thấy hai người tiến vào, nghĩ chính mình thất thố luôn bị Âu Dương Vũ nhìn thấy, kia cổ khó chịu liền càng phát ra lợi hại đứng lên, tạo thành này hết thảy đều là Âu Dương Vũ!

Lý Vân Phỉ nhìn giống nhau Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ, ngươi rốt cuộc là loại người như thế nào, ngày hôm qua bà mai mà mình đã mua chuộc qua một đêm cũng liền biến mất không một chút tâm hơi, nàng tức giận đến mức xung quanh không có ai dám đứng gần đó để nàng trút giận! Lập tức tầm mắt lại nhịn không được đặt hết lên người Dạ Trọng Hoa, đôi mắt ai oán của nàng dõi theo hắn, nếu như không có sự xuất hiện của Âu Dương Vũ, hiện nay người đứng bên cạnh hắn, là vương phi của hắn nhất định sẽ là là mình. Bản thân mình sẽ không bị tên Tứ hoàng tử kia đối xử như vậy, hoàng hậu cũng sẽ không có thái độ như vừa rồi!

Âu Dương Vũ dư quang cảm nhận được Lý Vân Phỉ nhìn phía Dạ Trọng Hoa kia trắng trợn ánh mắt, bất quá Dạ Trọng Hoa giống nhau căn bản không thèm để ý đâu, chính là nhìn chằm chằm chính mình xem, như là vẫn chưa thấy Lý Vân Phỉ ánh mắt bình thường.

Hoàng hậu cũng không có làm cho hai người ngồi xuống ý tứ, hỏi chút râu ria vấn đề, lại đối với Âu Dương Vũ nói lời hay.

"Vũ nhi, ngươi lúc trước là ngũ tiểu thư của thừa tướng ở Đông Tấn quốc, ta cũng đã có nghe qua một chút tai tiếng của ngươi không được hay cho lắm. Bây giờ có thể gả cho Phi Bạch quả là phúc ba đời của ngươi."

"Vâng!"

"Kỳ thật ở cái đất Đông Tấn quốc đó cũng chẳng có thứ gì hay, chỉ có Tây lăng quốc giàu có thịnh vượng chúng ta mới là nơi lý tưởng đáng để người người mơ ước được sinh sống, ngươi rời khỏi đất Đông Tấn đó đến làm dâu cho Tây Lăng quốc chính là một vinh hạnh lớn cho ngươi."

"Vâng!"

Âu Dương Vũ đối với Đông Tấn quốc cũng chẳng có chút ấn tượng hay tình cảm gì, Hoàng hậu nói cái gì mình cũng liền đồng ý cái đó. Có điều bà thím à, cô có thể nói nhanh lên một chút có được hay không, nói nhiều như vậy chẳng phải là đang hành hạ nàng hay sao. Âu Dương Vũ cảm thấy mình đứng một lúc liền trở nên mệt mỏi, nhưng bà thím này hình như không có ý định ngậm miệng thì phải.

“Phi Bạch là chiến thần lẫy lừng của Tây lăng quốc chúng ta, vì thế nên có rất nhiều nữ tử yêu thích hắn, nếu như ngươi không có tài năng bản lĩnh gì, hắn sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay của nữ nhân khác thôi.”

Âu Dương Vũ tựa tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn Dạ Trọng Hoa một cái: “Vâng!”

Hoàng hậu xoa nhẹ hai bên thái dương, động tác tao nhã mà cao quý: “Còn nữa...”

Dạ Trọng Hoa tựa tiếu phi tiếu nhìn bộ dáng mỏi mệt của nàng, trong lòng cảm thấy buồn cười. Chịu không nổi rồi sao! Sau đó hắn đưa mắt nhìn về phía hoàng hậu thản nhiên nói: “Hoàng hậu của Tứ đệ ở đây nói chuyện, nói nhiều với chúng ta như vậy chắc cũng mệt rồi, ta cáo lui trước.”Sắc mặt của hoàng hậu xem ra không tốt lắm, còn muốn nói nhiều điều nữa, thế nhưng Dạ Trọng Hoa đã nhanh tay hơn một bước bắt lấy cánh tay Âu Dương Vũ, trên mặt hiện lên một chút cuồng ngạo, sau đó lạnh lùng liếc về phía hoàng hậu rồi rời đi, Dạ Phi Hi ngồi chứng kiến một màn vừa rồi cáu giận vô cùng, Lý Vân Phỉ cũng chỉ biết nghiến răng nghiến lợi.

Âu Dương Vũ có chút kinh ngạc bị Dạ Trọng Hoa dẫn đi ra, mới vừa rồi nàng còn nghe hoàng hậu ngồi đó lải nhải biết bao nhiêu là thứ nàng cảm thấy phiền chán vô cùng, cho đến khi được Dạ Trọng Hoa lôi ra khỏi nơi đáng sợ đó rốt cuộc lỗ tai của nàng cũng đã được nghỉ ngơi, nàng hít vào thở ra một hơi thật sâu, nhịn không được giữ chặt ống tay áo hắn cảm kích: “Cuối cùng cũng thoát khỏi cái địa ngục, thoát ra rồi! Ngươi có biết không, việc phải nhìn thấy cái gương mặt của bà mẫu thân này chẳng khác gì đang hành hạ ngược đãi tinh thần của ta, mẫu thân hoàng hậu nương nương ấy nói nhiều như một bà thím vậy a, ta nếu như đứng thêm ở đó một chút nữa chắc chịu đựng không nổi mất! Dạ Trọng Hoa ta vô cùng cảm ơn ngươi!”

Dạ Trọng Hoa lạnh lạnh nhìn nàng một cái: “Nàng thử dám nói tiếng “ Vâng” cuối cùng lúc nãy trước mặt ta một lần nữa xem?”

Âu Dương Vũ khó hiểu trừng mắt nhìn, nói: “Ngươi chẳng lẽ ngươi muốn ta đứng đó hai mặt một lời phản bác lại lời bà ta a?”

Dạ Trọng Hoa lạnh lùng hừ một tiếng.

Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ đi đến cung điện của Hiền phi, Hiền phi chính là mẹ ruột của Dạ Trọng Hoa, đương nhiên phận làm con phải có trách nhiệm đến thỉnh an rồi. Có điều vừa đến nơi thì lại nghe tên thái giám thông báo: “Hiền phi nương nương thân thể không được khoẻ, đầu không được thoải mái cho lắm, chắc là không thể đón tiếp Ninh vương điện hạ cùng Ninh vương phi.”

Âu Dương Vũ nhìn thoáng qua gương mặt khẽ chau mày của Dạ Trọng Hoa, đợi cho đến khi tên thái giám rời đi, mới ghé sát bên tai hắn thấp giọng nói: “Hiền phi nương nương thân thể không tốt, hay là chúng ta vào thăm nàng thử đi?”

“Không cần, mẫu hậu đã không khỏe, ta cũng không cần quấy rầy nàng.” Dạ Trọng Hoa mang theo Âu Dương Vũ rời khỏi chỗ cung điện của Hiền phi: “Chúng ta đi dạo đi.”

Âu Dương Vũ biết ở trong cung này có rất nhiều quy củ, còn phải đến thỉnh an rất nhiều người, thế nhưng Dạ Trọng Hoa một chút cũng không thèm quan tâm, để ý, mang nàng đi dạo đủ nơi, lại dắt nàng đến dùng bữa điểm tâm với Dạ Diêu. Cho đến khi hai người rời cung thì sắc trời cũng đã chuyển dần sang hoàng hôn, Âu Dương Vũ nhìn hoàng cung từ phía xa với chút tia nắng còn sót lại khẽ chiếu rọi lên làm nổi bật màu vàng hoàng kim đặc trưng trông thật xa hoa, tráng lệ, đột nhiên nàng tùy hứng mở miệng hỏi: “Ngươi thích chỗ này sao?”

Dạ Trọng Hoa hỏi ngược lại: “Ngươi không thích?”

“À....” Âu Dương Vũ cũng không biết phải trả lời như thế nào, quả thật, nàng không thích, không thích người trong hoàng gia,cũng không thích cung điện, nàng chán ghét sự tranh giành, đấu đá ngầm lẫn nhau. Nhưng nhìn thấy ánh mắt mong mỏi hy vọng điều gì đó từ câu trả lời của nàng của Dạ Trọng Hoa, nàng cảm thấy đắng họng không biết phải trả lời thế nào cho phải. Nàng lặng lẽ cúi đầu đi chầm chậm về phía trước, Dạ Trọng Hoa nhìn thấy hình bóng Âu Dương Vũ chậm rãi rời đi, hình dáng của của nàng chậm rãi từ từ tan ra dưới tịch dương, ánh mặt trời ấm áp kia dường như không còn còn độ ấm vốn có có nó mà thay vào đó là một sự ảm đạm quạnh hiu.Dạ Trọng Hoa đột nhiên cảm thấy bất an trong lòng, liền sải bước đuổi theo Âu Dương Vũ, đi bên cạnh nàng, nhẹ nhàng nắm tay nàng, cảm nhận được sự ấm áp nơi bàn tay nàng truyền qua hắn, lúc này hắn mới cảm thấy thoải mái yên lòng một chút.

Âu Dương Vũ nhìn qua Dạ Trọng Hoa đang sánh bước với nàng, Dạ Trọng Hoa cũng không nhìn nàng, lơ đãng nói: “Hoàng cung lớn như vậy, ta lo nàng lạc đường.”

“Ta không có ngốc đến vậy a.”

Dạ Trọng Hoa dùng lực nắm lấy tay nàng chặt hơn, rất lâu sau, hắn mới nói: “Nếu không thích, về sau chúng ta sẽ không đến nữa, nàng thích ở đây, Ta sẽ bố trí cùng nàng ở đó.”

Âu Dương Vũ suy nghĩ mãi lúc này mới hiểu rõ ý tứ của hắn, vờ ho một tiếng nói: “Ngươi hắn biết rõ ý của ta mà.”

“Đừng nói nữa, ta đau đầu.” Dạ Trọng Hoa đột nhiên còn có chút bực bội ngắt lời Âu Dương Vũ, bây giờ hắn không muốn nghe từ trong miệng nàng nói ra những lời lạnh lùng sau đó, quả thực hắn có chút sợ hãi.

Sau ngày đại hôn đó, Âu Dương Vũ đã chính thức gia nhập Ninh vương phủ, trở thành Ninh vương phi.

Âu Dương Vũ rất thích ở trong Lưu viên, chỗ này là biệt viện của Dạ Trọng Hoa, không có nhiều người lui lại ở đây, cả ngày nàng vô tư vô ưu ăn uống, ngủ nghỉ tự do. Có điều từ khi ở trong Ninh vương phủ, mới phát hiện nơi này một chút cũng không giống với tòa thành Lưu viên của Dạ Trọng Hoa,

Ninh vương phủ từ sau đại hôn đã được tu sửa, phòng ốc, hoa viên trở nên nhộn nhịp ồn ã hơn, số hạ nhân ở đây càng lúc càng nhiều, Âu Dương Vũ càng lúc càng cảm thấy không thoải mái.

***

Ninh vương phủ.

Bên trong thư phòng hoa lệ kia, giá sách được làm bằng gỗ mộc quý được bài trí với những bộ sách dày cổ, chỉnh tề có thứ tự, ngăn nắp, khắp thư phòng đều được bài trí đầy những vật xa hoa, cổ quý, Dạ Trọng Hoa ngồi trên ghế xử lý một số văn kiện quan trọng, đột nhiên cửa phòng bị mở ra, sau đó thì thấy Vân Thương tay cầm một chiếc hộp gì đó tiến vào, đến trước mặt hắn sau đó đặt lên bàn đưa cho Dạ Trọng Hoa

Hắn thản nhiên xoay người ngồi xuống ghế bên cạnh Dạ Trọng Hoa, tự nhiên cầm ấm trà rót cho mình một chén trà, hắn nhấp một ngụm: "Trà ngon!"

Dạ Trọng Hoa không ngẩng đầu lên vô thức mở miệng: "Rảnh rỗi hay sao mà lại đến đây?"

"Ai ai ai, Dạ Nhị, ngươi nói vậy là không đúng rồi, cái gì mà hôm nay ta rảnh lại đến đây chứ. Ta là bị cô đơn ngặm nhắm mới đến đây. Đâu có giống ai đó, có nương tử bên cạnh chăm sóc, từ hôm đại hôn đến giờ ngươi nào cũng có thèm tới hỏi thăm ta."

Vân Thương nói tới đây, đột nhiên nhớ tới cái gì, hai con ngươi sáng rực lên, ghé sát tai Dạ Trọng Hoa ái muội lên tiếng: "Dạ Nhị a, chẳng lẽ gần đây Mộ Dung đưa có ngươi loại thuốc gì sao, một loại có tác dụng khiến ngươi có thể sớm có...., ta nghĩ dạo này chắc ngươi không muốn rời khỏi giường đâu nhỉ?!"

"Ai, không thì ngươi có thể tạm thời để công việc qua một bên được không, ra ngoài với ta đi dạo gần đây ta thua nhiều bạc quá rồi a!"

Dạ Trọng Hoa nghe thế cái, sắc mặt đột nhiên trở nên xám xịt, tay nắm chặt cạnh bàn, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt Vân Thương: "Ngươi câm miệng cho ta!"

"Xì, câm thì câm. Ta sẽ đi hỏi Mộ Dung chuyện thuốc men!"

"Ngươi dám?!"

Vân Thương thấy Dạ Trọng Hoa thật sự tức giận, cũng không dám tiếp tục trêu hắn nữa, vội vàng cười hòa hoãn nói: "Đừng nóng giận, đừng nóng giận, ngươi đến xem cái này này."

Vân Thương đem cái hộp gỗ nhỏ tinh xảo kia đặt lên trước mặt hắn: "Ngươi mở ra nhìn thử xem."

Dạ Trọng Hoa lười biếng mở chiếc hộp kia ra, bên trong đã thấy vài tổ yến huyết hồng sâm sợi yến được nhìn thấy rất rõ,sự chồng chéo, gắn liền nhau của nhiều lớp sợi trông như sơ mướp, vành tổ mỏng nhưng chân tổ lại dày, màu đỏ chói của tổ yến dường như khiến người khác nhìn vào đều phải choáng ngợp.

Dạ Trọng Hoa nhẹ nhàng đóng hộp lại, tỏ vẻ không chút quan tâm, cầm lấy cây bút một lần nữa ghi chép công văn, buộc miệng nói: "Chỉ là huyết yến mà cũng muốn hối lộ Ta?"

Vân Thương đang thưởng thức trà ngon nghe thấy một câu của Dạ Trọng Hoa giật mình đến thiếu chút nữa là phun hết cả trà ra, hắn kho khan một tiếng sau đó bất bình nói: "Cái gì mà chỉ là huyết yến, đây là món đồ cực kỳ là trân quý nha, trên đời này khó ai có thể mua được nó a, ta vất vả lắm mới lấy được thứ này đem tặng cho ngươi. Ngươi một chút cũng không thèm liếc tới, đã thế lại còn bảo ta hối lộ ngươi nữa sao? Nếu như muốn hối lộ ngươi thì người đó hẳn không phải là ta mà là cha ta kìa. Hắn khi nào cũng bảo ta phải đem món đồ tốt này mang đến cho ngươi này nọ. Ai, cha của ta ơi, tại sao có cái gì tốt cũng đều nghĩ đến ngươi, dâng hết cho ngươi, đến nỗi người ngoài nhìn vào không biết ngươi là con của hắn hay là ta mới là con của hắn nữa a."

Dạ Trọng Hoa có chút bất đắc dĩ nhìn hắn, khóe miệng giơ lên nụ cười trừ: "Vậy ngươi thay ta cảm ơn Vân lão tiên sinh."

"Này ta chưa có xả tức xong a, ngươi biết không Lão cha của ta ấy, từ nhỏ đến lớn ta đều bị hắn la mắng không thôi, luôn lấy ngươi ra nói này nói nọ so sánh này so sánh nọ, bảo ta phải học tập theo tấm gương của ngươi, ta là ta, ngươi là ngươi, hai con người tài năng khác một trời một vực như vậy mà lão cha ta cứ ép Ta phải hiền tài như ngươi, ngươi thử hỏi ông trời xem có bất công hay không?" Vân Thương tiếp tục nói: "Ngươi nói thử xem ta có phải là con nuôi của Lão cha ta không?"

"Đủ rồi, Vân Thương, càng nói càng quá đáng."

Dạ Trọng Hoa giờ phút này trong đầu đột nhiên nhớ đến Âu Dương Vũ, nhớ đến bộ dáng gầy gò ốm yếu, ôm vào trong ngực thì toàn là xương với cốt thôi, với lại từ ngày đại hôn đến bây giờ thấy sắc mặt của nàng không được tốt, hắn cao giọng nói: "Người đâu."

Ngoài cửa nhanh chóng có một nha hoàn chạy vào quỳ xuống cung kính nói: "Thưa vương gia."

Dạ Trọng Hoa chỉ chỉ chiếc hộp trên bàn, nói: "Đem huyết yến này hầm đi, mỗi ngày mang đến tẩm bổ cho vương phi, còn nữa, không được quá ngọt."

Nha hoàn nhanh chóng tiến lên, cầm lấy hòm, hành lễ: "Dạ vâng, thưa vương gia."

Nha hoàn nói xong liền lui ra ngoài, đi ra phía sau cửa, liền dừng lại, nhìn hộp huyết yến trong tay, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt phức tạp.

Vân Thương chậc chậc ra tiếng: "Dạ Nhị, ngươi đối với Âu Dương Vũ như vậy có phải là quá tốt hay không, thứ gì tốt nhất cũng đều để lại cho nàng!"

Vân Thương nhìn sắc mặt thản nhiên như không của Dạ Trọng Hoa, lại được nước lấn tới nói: "Dạ Nhị, ngươi trả lời ta cho ta biết, ngươi yêu thương nàng, sủng ái nàng,hy sinh cho nàng nhiều như vậy, thế ngươi từ trước đến nay đã nhận được thứ gì từ nàng chưa, nàng đã liệu có cho ngươi thứ gì chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Nạp thiếp

Dạ Trọng Hoa trên mặt lộ ra thần thái âm u, hắn chưa từng nhận được bất cứ thứ gì từ Âu Dương Vũ, mà nàng ngay cả một chút cũng không có ý định cho hắn thứ gì, chính vì điều này khiến hắn không thể nào vui nổi. Đã thế còn từ chính miệng tên Vân Thương này nói ra, Dạ Trọng Hoa hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái: "Ngươi gần đây ngứa da phải không?"

Dạ Trọng Hoa chợt dừng bút, ngẩng đầu nhìn Vân Thương thản nhiên nói: "Ngày mà ngươi rời đi, Vũ nhi nói nàng gần đây có nghiên cứu chế tạo ra loại thuốc mới, ngươi muốn thử không?"

Vân Thương lúc này bị một ngụm nước làm cho hắn ho sặc sụa, nha đầu Âu Dương Vũ này tuy rằng nhìn bên ngoài nhã nhặn vậy, nhưng một khi đã nghe đến chuyện nghiên cứu chế tạo thuốc gì đó thì chỉ có chế độc thôi a, Dạ Trọng Hoa là người nói được làm được, hắn không có ngốc mà trở thành vật thí nghiệm của nha đầu đó đâu. Nghĩ đến đây, hắn lập tức đứng lên: "Ta đột nhiên nhớ ra ta còn có việc, ta đi trước nha!"

Vừa dứt lời, Vân Thương từ từ lui ra cửa sau đó chạy mất tăm hơi. Dạ Trọng Hoa bất đắc dĩ cười, tiếp tục vùi đầu vào công việc, gần đây vùng phía Nam xảy ra nạn hạn hán, dân chúng sống ở đó cũng không yên ổn, hắn phải ngay lập tức xử lý việc này một cách nhanh chóng, có đôi khi văn kiện quá nhiều, hắn cả ngày cả đêm đều không nhìn thấy hình bóng của Âu Dương Vũ, chỉ có thể đợi đến khi Âu Dương Vũ ngủ rồi hắn mới đến nhìn ngắm nàng một chút sau đó xử lý đống công việc bề bộn kia.

[Iu anh gì đâu í...Dạ huynh hảo soái a ^^]

Dạo gần đây, Âu Dương Vũ đúng là chưa bao giờ cảm thấy buồn chán như thế này, nếu như đã không có ai chơi cùng nàng đương nhiên nàng phải tự tìm cách để giải trí rồi, Ninh vương phủ rất lớn, đặc biệt ở giữa hoa viên có một cái viện lớn, nàng quyết định cầm theo một vài quyển sách lên đó ngồi đọc hưởng thụ không khí trong lành. Đang chìm lắng trong sự yên tĩnh thì đột nhiên trong đầu nàng lại vọng ra âm thanh ai oán của Tiểu Kỳ Lân:"Chủ nhân, suốt ngày cứ xem mấy cuốn sách vô vị như vậy không chán à, lại chơi với ta đi!" Âu Dương Vũ không thèm để ý tới hắn, mặc cho hắn lăn lộn làm nũng đủ kiểu, chỉ chăm chú nhìn vào quyển sách trên tay. Tiểu Kỳ Lân bướng bỉnh không có ý định buông tha: "Chủ nhân ~ chủ nhân ~ chủ nhân! Chủ nhân!" Âu Dương Vũ rốt cục cũng bị tên tiểu tử dày mồm này làm phiền, buông quyển sách trên tay ra bộ sách, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi rốt cuộc là muốn gì?" Đang la khóc om sòm lăn lộn trên mặt đất, Tiểu Kỳ Lân thấy Âu Dương Vũ cuối cùng cũng để ý đến mình, liền lập tức ngồi bật dậy, vươn móng vuốt ra, hưng phấn nói: "Chúng ta chơi búa kéo bao đi!"

Nói xong bắt nó lấy mấy cái móng vuốt ngắn củn cỡn đó co vào duỗi ra. Âu Dương Vũ thản nhiên liếc nhìn móng vuốt Tiểu Kỳ Lân, nói: "Ngươi nói cho ta biết, búa, kéo bao của ngươi có chỗ nào khác nhau?" Tiểu Kỳ Lân đem móng vuốt của mình giơ ra, thử từng cái một, búa... Móng vuốt, kéo... Móng vuốt, bao... Móng vuốt... Tiểu Kỳ Lân nhìn móng vuốt của mình cảm thấy toàn thân rất là uể oải, cúi đầu chậm rãi tiêu sái hồi chính mình tiểu lều trại bên trong đi. Âu Dương Vũ nhìn Tiểu Kỳ Lân bộ dáng, không khỏi đối với nó bóng dáng nói: "Tiểu Kỳ Lân, ta đồng ý chơi với ngươi, dù sao phần thắng đương nhiên sẽ thuộc về ta."[ha...không khác gì con Đô rê mon thay vì cái búa đây là cái móng vuốt...]

"Chủ nhân ngươi đáng ghét! Vậy mà cũng nói được!" Tiểu Kỳ Lân hướng về phía Âu Dương Vũ la lên một tiếng, ngay lập tức lắc mông rời đi.

Âu Dương Vũ tâm tình trở nên tốt hơn, trêu chọc tên Tiểu Kỳ Lân này cũng là một cách để giải trí a.Khóe môi Âu Dương Vũ còn chưa kịp giơ lên thì đột nhiên liền cảm thấy phía sau có người nào đó nhẹ ôm nàng vào lòng, tấm lưng của nàng dính chặt vào vòm ngực rắn chắc của hắn: "Cười gì thế?" Âu Dương Vũ có chút ngẩng đầu, liền thấy Dạ Trọng Hoa cũng đang cúi đầu nhìn mình, đôi mắt thâm thúy sâu hút kia như lỗ đen vũ trụ cuốn hết mọi thứ mà nó đi qua. Dạ Trọng Hoa nhìn thấy vẻ mặt ngây dại của Âu Dương Vũ, cảm thấy có chút buồn cười, liền nhịn không được vươn tay ra xoa nhẹ lên khuôn mặt của nàng, hắn cảm thấy được lòng bàn tay hắn truyền đến một cảm giác bóng loáng tinh tế, vừa cẩn thận nhìn Âu Dương Vũ, vừa hài lòng gật đầu. Âu Dương Vũ bị động tác của Dạ Trọng Hoa làm cho ngây ngốc khó hiểu, nhẹ ngửa đầu lên nói một câu không rõ ràng: "Ngươi làm gì ở đây vậy?" Dạ Trọng Hoa đi đến trước mặt Âu Dương Vũ, cười nói: "Gần hai ngày nay Vũ nhi nhìn đã đẹp hơn trước rồi, nói vậy tác dụng của huyết yến cũng không tồi, có điều..vẫn còn gầy."

Âu Dương Vũ khinh bỉ nhìn nhìn Dạ Trọng Hoa, ngạo thanh nói: "Huyết yến cái gì? Bổn tiểu thư sinh đẹp sẵn rồi nào đã có dùng qua huyết yến?"

Dạ Trọng Hoa nghe vậy khuôn mặt vốn tràn đầy ý cười lập tức âm lãnh, nhìn Âu Dương Vũ nói: "Ngươi nói mấy ngày nay không dùng huyết yến?" Âu Dương Vũ có vẻ mờ mịt không hiểu: "Không, ta nào có dùng qua a, cùng lắm thì ta cũng chỉ uống qua canh hạt sen mộc nhĩ với lại ăn vài thứ lặt vặt thôi."

Âu Dương Vũ còn chưa kịp phản ứng lại, thì thấy Dạ Trọng Hoa mặt mày tức giận âm trầm xoay người rời đi.

Âu Dương Vũ nhìn bóng dáng của Dạ Trọng Hoa, lặng lẽ suy nghĩ, thì ra là vậy, nàng tin Dạ Trọng Hoa sẽ nhanh tìm ra được ai là người đã thừa nước đục thả câu ngay thôi.

Phòng bếp một góc, làn khói bếp mờ ảo ẩn hiện một nha hoàn đang ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn nồi hấp bên trên, thỉnh thoảng lại mở nắp nồi lên kiểm tra xem đã chín hay chưa. Nửa canh giờ trôi qua, nồi yến hầm đã được hầm xong, nàng liền lấy nước tắt lửa sau đó đem nồi hầm đặt nhẹ nhàng qua một bên sau đó từ từ múc ra chén.

Nàng ngẩng đầu nhìn cánh cửa đang mở ở phía trước, liền buông chén huyết yến trong tay, nhanh chóng đi về phía trước cửa, nhìn tới nhìn lui xác định không có một ai ở đây mới đóng cửa lại. Nha hoàn quay trở lại bưng chén huyết yến lên, lấy thìa múc một ngụm đưa lên miệng, từ từ cẩn thận mà nhấm nháp, hai con ngươi hơi nheo lại mang một bộ dáng rất hưởng thụ. Rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, buông chén trong tay rồi từ trong lòng lấy ra chiếc gương đồng nhỏ kĩ lưỡng soi ngắm nhìn khuôn mặt của mình, cảm thấy rất vừa lòng. Ngắm xong, nàng lặng lẽ cất gương lại trong người rồi cầm chén huyết yến lên tiếp tục thưởng thức. Mải mê ăn một hồi, liền nghe được một đạo âm thanh trầm thấp: "Mùi vị thế nào?"

Nha hoàn bị đạo âm thanh này làm cho giật mình cả kinh, chén huyết yến trong tay cũng theo đó mà rơi xuống đất, sau đó nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên thì đã thấy trước cửa không biết khi nào đã bị mở ra, ngay trước cửa đó là hình bóng của một người, cả khuôn mặt đều bị bóng đêm bao phủ, người đó toàn thân đều toát ra một cỗ khí lực mãnh liệt đến đáng sợ. Nha hoàn nhìn bóng người trước mắt, vừa rồi người đó lên tiếng nàng cũng đã biết rõ được trước mắt nàng là người nào, kinh hoảng lập tức quỳ xuống hô to: "Vương gia!" Dạ Trọng Hoa nhìn chén huyết yến vương vãi dưới đất, bên môi càng trở nên âm lãnh, trầm giọng ra lệnh: "Người đâu."

Vừa dứt lời, thì đã có một tên hắc y nhân xuất hiện đứng một bên. Dạ Trọng Hoa nhìn nha hoàn, nói: "Không phải muốn ăn sao? Lại giúp cho ả ăn sạch sẽ hết cho Ta." Hắc y nhân vueaf nghe xong liền lắc mình đến trước mặt nha hoàn, nắm tóc nàng quật lên sau đó dứt khoát dùng tay ấn đầu nàng xuống, ngay tức khắc những mảnh vỡ vụn của mảnh sứ chén đâm xuyên qua da mặt nàng, trên mặt xinh đẹp của nàng lập tức in hằn một vết đâm thật sâu. Dạ Trọng Hoa chậm rãi đi đến trước mặt của nàng, con ngươi màu đen lãnh khốc như hàn băng u ám, mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhạt nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ: "Thật không ngờ trong vương phủ của Ta lại có thể chứa chấp loại dơ bẩn như ngươi, dám lén dùng huyết yến của vương phi."

"Kéo ra ngoài đánh một trăm đại bản!" Một trăm đại bản, từ trước đến nay trong vương phủ,một trăm đại bản là hình phạt khốc liệt và nghiêm khắc nhất, nói không chừng chưa đánh tới một trăm đại bản thì tính mạng cũng đã không còn.

Sắc mặt của nha đầu tái mét, bởi vì khủng hoảng, nàng vươn tay run rẩy ôm lấy một mặt máu của mình, sau đó không quan tâm tình trạng khuôn mặt liền liên tục cúi đầu cầu xin: "Vương gia tha mạng, vương gia tha mạng!"

Biệt viện, Âu Dương Vũ đang ngồi thưởng trà, đích thân Dạ Trong Hoa ra tay xử lý, Âu Dương Vũ nàng chắc chắn tin tưởng rằng sẽ có người không đành lòng cam tâm đâu. Quả nhiên, rất nhanh sau đó hoàng hậu sẽ cho gọi nàng tới. Trúc Lục vội vàng chạy vào biệt viện thấy Âu Dương Vũ liền vội vội vàng vàng la lên: "Vương phi, có ý chỉ từ trong cung đến nói là muốn người lập tức vào cung một chuyến!"

"Vậy sao?" Cánh môi của nàng có chút giơ lên: "Chuẩn bị kiệu đi."

Cung điện hoàng hậu.

Đôi mắt đẹp của hoàng hậu toát ra một loại tia sáng khiếp người, trên khuôn mặt lộ ra vẻ dữ tợn hung hăng nhíu mày, con nha đầu ngu xuẩn này, trước khi chết còn muốn lôi kéo ta vào! Khá khen cho ngươi, Dạ Trọng Hoa, ngươi dùng cực hình để moi thông tin từ con nha đầu đó. Được, ngươi giỏi lắm! Dùng biện pháp tàn nhẫn như vậy, rõ ràng là không coi bổn cung ta ra gì mà.

Hoàng hậu tức giận ném chén trà trong tay, tức giận đến cực điểm: "Dạ Trọng Hoa ngươi quả là thâm độc!"

Vừa dứt lời, thì đã nghe thấy tiếng hạ nhân ở bên ngoài bẩm báo: "Nương nương, Nhị vương phi đến."

Hoàng hậu bình tĩnh hít một hơi thật sâu, sự lo lắng tức giận lúc nãy đều đã nhanh chóng biến mất nhanh chóng lấy lại dáng vẻ thường ngày, giống như những chuyện lúc nãy chưa từng xảy ra.

Hoàng hậu bảo tất cả nha hoàn bên cạnh lui ra ngoài, âm thanh lạnh lùng nói: "Gọi nàng vào." Âu Dương Vũ chậm rãi từ bên ngoài cửa đi vào nhìn thấy hoàng hậu đang ung dung ngồi nâng chén trà lên tự hưởng thụ.

Âu Dương Vũ một bên môi liền giơ lên ý cười khinh bỉ, chậm rãi đi vào, khẽ khom người mở miệng nói: "Tham kiến hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu tao nhã nhấc chén trà lên, nhẹ nhàng thổi một hơi vào chén trà, sau đó nhấp một ngụm, rồi đặt nó lên bàn. Nàng khẽ đưa tay lên nhìn ngắm bộ móng tay đẹp của mình không một chút quan tâm đến người phía trước mở miệng: "Con dâu à, đã là thê tử nhà người ta thì nên biết điều một chút ngoan ngoãn mà trông quản việc nhà, giúp chồng dạy con, nếu như vì một nhỏ trong nhà mà chọc gà chó không yên, ngươi nói xem loại như nhân như vậy có đáng xấu hổ không?" Âu Dương Vũ nghe vậy trên mặt cũng không một chút biểu cảm, nàng không tỏ vẻ hoang mang ngẩng đầu lên, nhìn hoàng hậu chậm rãi nói: "Vũ nhi thân tuổi còn trẻ, vừa mới được làm dâu vài ngày, cũng có vài điều chưa hiểu rõ mong hoàng hậu tận tình chỉ bảo?" Hoàng hậu cố nén cơn tức giận đang bộc phát trong người mình, nàng hôm nay muốn gọi Âu Dương Vũ vào cung là để hù dọa nàng, cảnh cáo dạy dỗ nàng, chèn ép nàng. Nhưng đến nhìn thấy thần sắc của Âu Dương Vũ không có chút sợ hãi nào, trong mắt hoàng hậu bỗng nổi lên tia sát ý, loại như nhân như vậy nếu mình không kịp không chế nó, thì hắn nó sẽ trở thành mối nguy hại sau này của mình.Hoàng hậu cười lạnh nói: "Bổn phận của một người vợ hiện đương nhiên lễ nghi phải quy củ, đừng vì những chuyện nhỏ không đáng mà phải sử dụng đến những thủ đoạn độc ác, cái loại tâm địa rắn rết đó thật sự khiến cho người ta phải thất vọng!" Âu Dương Vũ biết hoàng hậu đang ám chỉ mình, cũng không buồn mở miệng, Âu Dương Vũ lơ đãng cúi đầu xuống, nhìn mũi chân mình. Tiểu Kì Lân đâu đó cười xấu xa trong đầu nàng: "Chủ nhân, bà già này thật già mồm nha, nói nhiều kinh á!"

Âu Dương Vũ cũng đồng tình với tiểu Kì Lân thầm nói trong lòng: "Ta cũng thấy vậy a, chán ghét chết đi được!"

Âu Dương Vũ đã chuẩn bị tốt tinh thần chờ bị bà già này giảng đạo lý, ngược đãi tinh thần mình thì lúc này nghe được có người bên ngoài cửa bẩm báo: "Nương nương, Tứ hoàng phi có việc cầu kiến." Hoàng hậu vừa nghe hạ nhân bẩm báo sắc mặt liền dịu đi không ít, lên tiếng nói: "Cho vào." Chốc lát sau, một thân y phục màu vàng nhạt Lý Vân Phỉ từ bên ngoài chậm rãi đi vào, nàng trông thật uyển chuyển lả lướt, ngay cả làn váy không có chút nếp gấp. Lý Vân Phỉ vừa tiến vào thì đã nhìn thấy Âu Dương Vũ đứng trước mặt hoàng hậu, bên môi giơ lên ý cười châm chọc. Lý Vân Phỉ đối với Âu Dương Vũ vô cùng ghi hận, nên cũng không thèm để ý tới nàng, chỉ cố tình kiêu ngạo lờ đi, đứng trước mặt hoàng hậu khom người nhẹ nhàng ôn nhu nói: "Thưa mẫu hậu." Hoàng hậu lập tức đứng lên đưa tay nâng Lý Vân Phỉ dậy, ôn nhu cười nói: "Vân Phỉ hôm nay nhớ mẫu hậu hay sao mà lại tới đây?" Lý Vân Phỉ liền nhẹ nhàng nắm lấy tay hoàng hậu chậm rãi đứng lên, điệu bộ giống như đang làm nũng: "Vân Phỉ chỉ là nhớ mẫu hậu thôi."

"Phi Hi đâu?"

"Vốn cùng với Phi Hi đến đây, nhưng Phi Hi phải vội vàng giúp hoàng thượng xử lý chính vụ." Hoàng hậu nghe xong vẻ mặt hiện lên ý cười, nghĩ đến đứa con trai Phi Hi tài giỏi của mình, khóe mắt mang theo chút đắc ý cười. Nàng khẽ vuốt ve tay của Lý Vân Phỉ, nói: "Vất vả cho ngươi rồi,đêm tân hôn Phi hi cũng không thể ở bên cạnh ngươi lâu được."

"Mẫu hậu sao lại nói như vậy a? Phi Hi phải để chuyện quốc gia đại sự là trên hết, sao có thể vì một chút chuyện tình nhỏ nhặt này mà so đo chứ? Hắn có thể không ở bên cạnh Vân Phỉ thường xuyên, nhưng hắn vẫn dành chút thời gian để ăn điểm tâm do Vân Phỉ làm, chỉ điều đó thôi cũng khiến cho Vân Phỉ mãn nguyện rồi." Lý Vân Phỉ ngoan ngoãn khéo léo nói, mặt mày ngượng ngùng cười, nàng biết những lời này sẽ khiến cho hoàng hậu sung sướng đến nhường nào.

Quả nhiên trên mặt của hoàng hậu toát ra ý cười vui mừng, nắm lấy tay Vân Phỉ gật đầu: "Vân Phỉ quả đúng là tri kỷ của Phi hi a, Phi Hi có thể lấy được ngươi thật là phúc khí của nó."

Nói xong nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, sắc mặt trở nên âm lãnh, tiếp tục nói: "Còn nữ nhân này, nên noi gương theo Vân Phỉ, dịu dàng, ôn nhu ổn trọng, hơn nữa quan trọng nhất là phải quản lý việc nhà việc cửa, chăm sóc cho chồng chu đáo. Chứ không phải làm những chuyện châm ngòi ly gián, đánh người a, giết người a..." Lý Vân Phỉ nghe thấy hoàng hậu khen mình, trên mặt tỏ vẻ ngượng ngùng, nói: "Cảm ơn mẫu hậu đã động viên." nói xong liền ngẩng đầu nhìn Âu Dương Vũ vẫn thản nhiên đứng một bên, thần sắc vô cùng đắc ý. Âu Dương Vũ nghe thấy hoàng hậu cùng Lý Vân Phỉ kẻ tung người hứng, trong lòng đương nhiên là đã nhìn ra sự tình, nhìn thấy ánh mắt bi nghễ của hoàng hậu, vẻ đắc ý của Lý Vân Phỉ, còn mình thì không quan tâm trên mặt vẫn bình tĩnh vô sự.

Hoàng hậu kéo Lý Vân Phỉ xoay người lại ngồi xuống, hai người nhìn nhau suy tư một lát rồi nói: "Đúng lúc hôm nay cả hai người đều tới đây, trước đó vài ngày ở vùng phía đông có cống nạp cho Tây lăng quốc chúng ta một vài mỹ nhân, vài vị hoàng tử trong hoàng thất vẫn chưa có chọn được tri kỷ thích hợp cho mình, bây giờ hai ngươi thay ta làm chủ, chọn ra trong số mỹ nhân đó một người thích hợp cho hai đứa nó đi."

Âu Dương Vũ đôi mắt lạnh lùng, trước là nàng đã không truy cứu về việc hoàng hậu dám bố trí cài nha hoàn bên người nàng sau lại còn gọi nàng tới đây nói đủ thứ trên đời về chuyện quản lý nhà cửa chồng con. Nàng nghe được ý tứ của hoàng hậu liền buộc miệng nói: "Cảm ơn ý tốt của hoàng hậu, có điều chuyện này ta muốn để cho Dạ Trọng Hoa tự mình quyết định."

Hoàng hậu khẽ nhíu mày, thanh âm càng phát ra sắng giọng bén nhọn: "Chẳng lẽ những lời lúc nãy ta nói với người đều như nước đổ đầu vịt sao? Là vợ trong nhà phải biết quan tâm đến suy nghĩ của chồng mình một chút chứ, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện vốn rất bình thường, ngươi không nên ích kỷ mà nghĩ cho bản thân như vậy. Chuyện này, ngươi tự quyết định là được rồi, nam nhân như hắn không có thời gian để quan tâm đến những chuyện thế này, hắn còn biết bao nhiêu công sự phải làm. Huống hồ, mỗi vị hoàng tử của Quý phủ đều phải có, hắn vì lý gì mà không đồng ý chứ?"

Lý Vân Phỉ nghe vậy, sắc mặt có chút trắng bệch, nàng cùng với Dạ Phi Hi thành thân mới được mấy ngày, Dạ Phi Hi lúc nào cũng buông những lời nói lạnh nhạt trào phúng rằng trong lòng nàng có người khác, cho nên tình cảm của hai người chẳng bao giờ tốt đẹp. Nếu bây giờ có thêm nữ nhân trong phủ, không chừng bọn họ sẽ được nước lấn tới khiến cho địa vị chỗ đứng của nàng bị lung lay, nàng rất muốn từ chối lời đề nghị này, nhưng khi ngẩng đầu đầu lên bắt gặp ánh mắt tràn đầy hy vọng của hoàng hậu, nhưng lời cự tuyệt vừa định nói nhanh chóng nuốt xuống, không dám nói ra.

Nàng cắn chặt răng, hướng về phía hoàng hậu khom người, nói: "Vân Phỉ thay mặt Phi Hi cảm ơn mẫu hậu." hoàng hậu khóe môi giơ lên ý cười hài lòng, gật gật đầu: "Thế mới là vợ hiền dâu thảo chứ."

Phía đông cống nạp cả đống mỹ nữ khiến cho hoàng hậu nàng quả thực đau đầu không thôi, nàng sợ những nữ nhân này sẽ mê hoặc quyến rũ cướp đoạt sự sủng ái của hoàng thượng, nhưng hôm nay vấn đề nan giải này cuối cùng cũng đã được giải quyết một cách êm đẹp, dễ dàng. Mặc kệ Âu Dương Vũ hôm nay khăng khăng không chấp nhận lời đề nghị này, đám mỹ nữ đó bằng mọi cách phải vào được trong vương phủ đó, Âu Dương Vũ nếu không như không đồng ý, nàng sẽ lấy danh nghĩa của hoàng thượng ra mà định đoạt.

Hoàng hậu đáy mắt hiện một tia thản nhiên: "Nhị vương phi, ngươi cảm thấy thế nào?" Âu Dương Vũ cúi đầu, giấu đi ý cười châm chọc của mình, âm thanh đạm mạc vang lên: "Nếu hoàng hậu đã có lòng ban tặng, vậy Vũ nhi mang về là được rồi."

Hoàng hậu nhìn thấy Âu Dương Vũ ngoan ngoãn đồng ý như vậy, trên mặt lộ ra vẻ đắc thắng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Tính Kế Ngày Đại Thọ

Từ lúc Âu Dương Vũ đến Tây Lăng quốc, bao nhiêu là phong ba bão táp cứ dồn hết người nàng, mọi chuyện nàng chưa kịp ra tay thì Dạ Trọng Hoa đã thay nàng đối phó xử lý, từ chuyện nha hoàn của hoàng hậu vụn trộm bị hắn hành hạ đến chết hôm nay nàng muốn xem Dạ Trọng Hoa sẽ xử lý như thế nào về chuyện nàng đem hai mỹ nữ này về phủ. Âu Dương Vũ còn phải ở lại cung của hoàng hậu dùng bữa tối mới được rời đi, nàng chỉ cảm thấy hai lỗ tai của mình đã muốn bùng lên chịu không nổi. Âu Dương Vũ trong lòng chửi rủa không ngừng.

Âu Dương Vũ sau khi ăn bữa tối xong cuối cùng cũng được bà ta cho phép rời đi, hai lỗ tai của nàng lúc này mới được thanh tĩnh một chút. Nàng nghĩ sau khi kết thúc ba tháng ở đây, nàng nhất định phải tìm cách chạy trốn, nàng mà phải gặp lại bà ta thêm nhiều lần nữa, chắc nàng điếc luôn không chừng.

Trúc Lục đứng ở ngoài cung lo lắng thám thính tình hình, chỉ sợ Âu Dương Vũ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, nàng định lập tức tìm Vương gia để nghĩ cách giải thoát nàng. Cho đến giữa trưa, nàng rốt cuộc mới nhìn thấy Âu Dương Vũ từ từ đi từ bên trong đi ra, đi theo phía sau còn có hai vị nữ tử dáng vẻ tươi tắn, mặn mà, da dẻ nõn nà, mặt mày như họa, hai nàng đều là những mỹ nữ thượng đẳng. Mỹ nhân với vòng eo thon gọn, dáng người lả lướt, một người thì mặc một bộ xiêm y màu thiên thanh, trông vô cùng thuần khiết yểu điệu, một người thì mặc bộ xiêm y màu vàng nhạt với tà váy dài tươi trẻ như đóa lan rừng, dáng người mềm mại như cành liễu, trông thật thướt tha. Trúc Lục nhìn hai vị mỹ nhân đi theo sau Âu Dương Vũ, trong lòng không khỏi có vài phần nghi hoặc, ngay lập tức đưa mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ thấy bộ dáng tò mò của Trúc Lục, chỉ biết cười trừ: "Đi thôi."

Trúc Lục nghe vậy liền vẫy tay về phía cỗ kiệu cách chỗ các nàng không xa ý bảo đến đây, Âu Dương Vũ lúc này lên tiếng nói: "Không cần, bản cung đột nhiên muốn đi dạo, chi bằng cùng nhau đi đi."

Âu Dương Vũ xoay người nhìn về phía hai vị mỹ nhân kia cười lấy lòng: "Hai vị muội muội không ngại chứ?"

Hai vị mỹ nhân đưa mắt nhìn nhau, thần sắc sợ hãi: "Dân nữ không dám!" Trúc Lục ngẩng đầu lên cay độc nhìn hai vị nữ tử kia, tuy trong lòng có chút nghi hoặc nhưng cũng vẫn phân phó cho cỗ kiệu trở về trước, nàng sợ Âu Dương Vũ phải phơi nắng bên ngoài liền lập tức cầm quạt che lên phía trên cho Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ đi ở phía trước, phía sau hai vị mỹ nhân vẻ mặt cũng tỏ ra kinh ngạc đứng đó nhìn, nhưng khi thấy Âu Dương Vũ đã đi xa được một đoạn, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đuổi theo nàng. Đường từ hoàng cung trở về Ninh vương phủ cũng không phải là quá xa, có điều cũng mất đến nửa canh giờ mới đến.Nhưng Âu Dương Vũ lại cố tình thả bộ đi sai đường, đi tới đi lui đã quá ba canh giờ mà vẫn chưa thấy đích. Âu Dương Vũ là đặc công đã được huấn luyện trong nhiều hoàn cảnh tình huống khắc nghiệt cho nên sức chịu đựng rất khá, thế nhưng không may cho hai vị mỹ nhân này từ xưa đến nay chỉ biết qua đánh đàn hát múa, đôi chân mềm mại lả lướt kia chưa bao giờ phải chịu đựng đi một quãng đường xa như thế. Âu Dương Vũ thấy vậy cố tình đi nhanh, các nàng cũng bối rối bám đuôi theo cùng với Âu Dương Vũ, đi được khoảng thời gian dài, hai chân hai mỹ nhân đều đã muốn rụng rời đi, đau đớn hai bên mắt cá chân, trên mặt cũng đầy mồ hôi thoát ra, sắc mặt không khỏi có chút tái nhợt. Trúc Lục cũng thở hổn hển cùng đi bên cạnh Âu Dương Vũ, nhìn thấy vẻ thản nhiên có chút sảng khoái của Âu Dương Vũ liền thấp giọng nói: "Vương phi, người cố ý làm vậy sao?""Hả?" Âu Dương Vũ cười như có như không nhìn qua Trúc Lục.

Trúc Lục hắc hắc cười nói: "Vương phi, bây giờ hai người bọn họ tóc tai đều rối loạn, đi đứng đã có chút khó khăn thất thố, hay là chúng ta hồi phủ đi?"

"Vậy ngươi về một mình đi?"

"Hả! Nô tỳ không dám. Nếu không thì chúng ta trở về đường cũ đi về phủ đi?"

"Không cần, cứ tiếp tục đi." Âu Dương Vũ mặt mày mang ý cười sau đó cũng tha cho các nàng trở về phủ. Quay đầu,thì đã thấy hai vị mỹ nhân đã lấy khăn tay của mình ra lau chà lên mặt, thần sắc trông rất là chật vật.

Trúc Lục nhìn hai vị mỹ nhân bây giờ một chút hiền thục yêu kiều lúc nãy cũng không còn. Ây da, vương phi a, người đúng thật là lợi hại! Âu Dương Vũ đi bộ một quãng đường xa nên cũng vô cùng khát nước. Nhìn thấy ở trên bàn thạch phía xa kia có một bộ trà, liền nhanh chóng đi qua đó tự mình rót một ly. Sau đó ngẩng đầu lên thì liền bắt gặp ánh mắt thâm trầm dò xét của Dạ Trọng Hoa, hắn hình như cũng vừa từ đâu đó trở về, trên người bộ triều phục còn chưa có kịp cởi ra, càng mang một cảm giác cuồng ngạo khiến cho người khác không kiềm chế được sự ngưỡng mộ. Hắn lặng lẽ nhìn chăm chú vào mắt nàng, bên môi gợi lên ý cười tà mị. Âu Dương Vũ nhìn thấy hắn sau đó trong lòng dâng lên một cỗ tức giận, loại tức giận này ngay cả chính bản thân nàng cũng không hiểu rõ. Nàng buông ly trà xuống, quay đầu bước đi, Dạ Trọng Hoa nét mặt nhanh chóng biến đổi, hắn vốn định cùng nàng cho rõ ràng một số chuyện, chưa kịp nói gì thì đã thấy nàng như thế nào lại tức giận, Dạ Trọng Hoa từ trước đến nay làm bất cứ chuyện gì cũng đều rõ ràng, nay thấy thái độ vô cớ của nàng, trong lòng cũng khó tránh khỏi sự bực dọc, hắn nhanh tay ngăn chặn bước chân của nàng,thuận thế ôm nàng vào lòng, cười nói: "Ai khiến Vũ nhi tức giận?"

Âu Dương Vũ thầm nghĩ trong viện có nhiều người thế này mà hắn ôm ôm ấp ấp nàng mờ ám vậy còn ra thể thống gì, nàng dùng sức đẩy hắn ra, cố tình nở một nụ cười tươi, nhìn Dạ Trọng Hoa nói: "Này nha, đây chính là hai mỹ nhân mà hoàng hậu nương nương có lòng tốt ban ngươi, ngươi phải trân trọng thật tốt nha." hai vị mỹ nhân nhìn lên vị Ninh vương gia mà hoàng hậu đã phân phó cho các nàng phải hầu hạ cho thật tốt đứng ở trước mắt, so với trong tưởng tượng thì người này quả thực tuấn tú tiêu sái vô cùng, đặc biệt có nụ cười nhoẻn miệng đầy tà mị yêu nghiệt kia khiến cho trái tim bao nữ nhân phải xao xuyến khi nhìn nó. Các nàng lúc trước là những người nghèo khổ, dựa vào sắc đẹp của mình mới có đủ tư cách được người trong hoàng thất chú ý, nay nhìn thấy Ninh vương điện hạ anh tuấn như thế này, trái tim các nàng đều đập chệch hướng cảm thấy ngọt ngào. Các nàng nhanh chóng sửa sang lại xiêm y, vuốt lại mái tóc đã rối bời, có chút thẹn thùng nhìn Dạ Trọng Hoa, âm thanh mềm mại đáng yêu vang lên: "Vương gia."

"Dân nữ Liên Hoa."

“Dân nữ Vân Sầm, khấu kiến vương gia.” Thanh âm ngọt đến cực điểm lại còn kèm thêm nụ cười duyên dáng. Dạ Trọng Hoa lúc này mới phát hiện ra trong viện không biết khi nào có có thêm hai nữ tử xa lạ, hắn ban nãy còn tươi cười một chút, sau khi chứng kiến cảnh này tròng mắt tối đen lại đạm mạc vô cùng. Xung quanh người hắn như được bao phủ bởi một lớp sương lạnh dày đặc u ám, khuôn mặt trở nên lãnh đạm, quỷ dị. Hắn giờ phút này trông cực kì đáng sợ, cứ như Diêm la dưới địa ngục, hai vị mỹ nhân nhất thời cứng người, khuôn mặt vặn vẹo đi trông thật buồn cười. Dạ Trọng Hoa khóe môi giơ lên, cười lạnh nói: “Mỹ nữ sao, đúng là trong phủ cũng đang thật sự thiếu mỹ nữ.”Âu Dương Vũ bước chân dừng lại, một cỗ hương vị chua xót nhức nhối tràn lan trong trái tim nàng.

Hai vị mỹ nhân đang nghe được những lời đánh giá của Dạ Trọng Hoa trên mặt xuất hiện niềm vui sướng, Dạ Trọng Hoa không một chút liếc nhìn hai người đó, đưa mắt giảo hoạt nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Âu Dương Vũ nói: “Có vài hộ về trung thành và tận tâm của Ninh vương phủ chúng ta đến nay vẫn còn chưa cưới vợ, bổn vương thấy các ngươi quả là lựa chọn thích hợp với bọn họ.”

Tâm trạng đang ở trên thiên đường thì ngay lập tức bị nhưng lời nói sau đó của Dạ Trọng Hoa đạp xuống địa ngục, sắc mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch, mỹ nữ thân mặc áo màu vàng nhạt lập tức bắt lấy làn váy Âu Dương Vũ cầu xin: “Vương phi, hoàng hậu nương nương đã phân phó cho chúng tôi đến hầu hạ vương gia. Chúng ta không cầu danh phận, chỉ cần...”

Âu Dương Vũ thầm nghĩ trong lòng, đúng là muốn có được nam nhân thì việc gì các ngươi cũng dám làm, bất quá đối với thủ đoạn của các ngươi cũng chỉ có vậy, nàng còn chưa kịp lên tiếng dạy dỗ thì lại nghe được âm thanh lạnh lùng vang lên từ phía Dạ Trọng Hoa: “Vậy sao? Dám thay Ta quyết định sao? Các ngươi cho rằng bổn vương bảo các ngươi gả cho hộ vệ thì bất công cho các ngươi?”

“Nếu không muốn, Bổn vương không ngại đưa các ngươi đi ra biên ải.”

Hai vị mỹ nhân vừa nghe đến hai từ biên ải với ngữ khí đáng sợ âm trầm của Dạ Trọng Hoa lập tức không dám có bất cứ động tác gì tiếp theo, cắn răng nói: “Dân nữ đương nhiên là nguyện ý.”

“Vậy sao? Nguyện ý rồi thì đứng lên.” Dạ Trọng Hoa lệnh cho hai vị hộ vệ ở cửa đến, ban thưởng hôn sự cho bọn họ, hai vị hộ vệ vừa nhận được phần thưởng của Dạ Trọng Hoa thì ngay lập tức mắt chữ o mồm chữ a, không thể tin được chuyện gì đang diễn ra trước mắt, bọn họ vốn là hai huynh đệ song sinh, bởi vì tướng mạo xấu xí, đến nay vẫn chưa có một nữ tử nào nguyện gả, giờ phút này nghe được tin như vậy đương nhiên bọn họ mừng còn không kịp, lập tức hai người đồng thời quỳ xuống, cất cao giọng nói: “Tạ vương gia!”

Thanh âm to,rõ ràng quả thực được huấn luyện rất tốt. Hai vị mỹ nhân nếu như lúc này còn hy vọng có thể cứu vãn được tình hình thì giờ phút này tuyệt vọng khôn cùng. Hai vị mỹ nhân ngay lập tức cảm thấy hai chân của mình mềm nhũn đi té ngồi dưới đất, thần sắc ngây dại ra, cuối cùng không nói lên lời. Âu Dương Vũ chậm rãi đi tới, đương nhiên những lời phía sau đó của Dạ Trọng Hoa nàng nghe không sót một chữ, trong lòng đột nhiên cảm thấy thoải mái hẳn lên. Dạ Trọng Hoa cũng không quan tâm nhiều đến tâm trạng của hai vị mỹ nhân đó vì căn bản hắn từ đầu đã không muốn có bất cứ dính dáng gì đến những hạng người như các nàng đó, liền sải bước đi đến bên cạnh Âu Dương Vũ lơ đãng nói: “Vũ nhi, ta có ngửi thấy mùi dấm chua đâu đây, thật chua?”

Âu Dương Vũ hừ một tiếng, nhìn về phía nơi khác: “Không có, chắc mũi vương gia có vấn đề rồi.” Dạ Trọng Hoa cúi đầu nở nụ cười, khẽ đặt cằm của hắn lên vai nàng: “Sao vậy? Vũ nhi không hài lòng với quyết định của bổn vương?”

Âu Dương Vũ trêu ghẹo nói: “Hộ vệ của Ninh vương phủ thật là sung sướng a, có những hai mỹ nhân này làm tri kỷ quả thực hạnh phúc không gì bằng.” Dạ Trọng Hoa nở nụ cười càng thêm sâu hơn,một lúc lâu mới nói: “Phụ hoàng và hoàng hậu rất hay ban nữ nhân tới đây, đúng lúc hộ vệ trong phủ này vẫn chưa có hôn sự, cho nên ta đương nhiên phải tạo cơ hội cho bọn họ rồi” Âu Dương Vũ xoay người lại, cũng cười nói: “Chả trách sao hộ vệ trong phủ này lại trung thành tin tưởng ngươi đến vậy!” Dạ Trọng Hoa chỉ có còn biết nhìn Âu Dương Vũ bất đắc dĩ cười, cùng Âu Dương Vũ sánh vai đi dạo trên con đường nhỏ hẹp.”Ai, nếu trong trường hợp tất cả những hộ vệ đã có vợ hết rồi, ngươi sẽ xử lý hai mỹ nữ đó như thế nào?”

“Thắc mắc sao? Bổn vương không ngại sai người đem các nàng đến ném ở một nơi nào đó?”

“Sau đó từ từ mà hưởng thụ các nàng sao?”

Dạ Trọng Hoa bật cười thành tiếng, đặt trán của mình áp sát vào trán của Âu Dương Vũ, trán áp trán, mắt nhìn mắt thủ thỉ:“Vũ nhi, nàng nói ta phải làm như thế nào mới tốt đây? Bổn vương nếu nói muốn nàng, nàng có nguyện ý không?”

Âu Dương Vũ không có nói gì, muốn muốn cái con khỉ! Sắc mặt của nàng từ từ hồng sau đó đỏ lên, muốn lui về phía sau, Dạ Trọng Hoa cũng không có ý định buông tha, hai tay như là kìm sắt ôm chặt lấy thắt lưng nàng ép cả người nàng ở trong ngực mình.

Âu Dương Vũ có chút giãy dụa, thấp giọng thở dài một hơi, nếu như ngươi là một nam nhân bình thường thì tốt biết mấy.

Hoàng hậu vốn tưởng rằng hai vị mỹ nữ mà mình đã phân phó ấy sẽ đến náo động toàn bộ Ninh vương phủ, nhưng một chút tin tức cũng không có, giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Đang suy nghĩ mông lung thì Lý Cung từ đâu tiến vào thấp giọng hô: “Hoàng hậu nương nương!”

“Chuyện gì vậy? Cung nhi?” Hoàng hậu từ trước đến giờ rất yêu thương con cháu trong gia tộc mình cho nên đối với Lý Cung nàng dùng những cử chỉ ôn nhi, vẻ mặt ôn hoà, chậm rãi hỏi han.

Lý Cung mục đích hôm nay đến đây tìm hoàng hậu vốn là để thay Lý Vân Phỉ lấy lại công đạo, hoàng hậu nương nương lúc trước có ban cho Dạ Phi Hi hai vị nữ nhân, hai vị nữ nhân này ở trong phủ gây nên biết bao nhiêu phiền phức rắc rối khiến cho Lý Vân Phỉ vốn thân là chính phi của Tứ hoàng tử mà phải chịu nhiều ủy khuất, bây giờ muội muội hắn vì tức tưởi chịu không được tóm gói quay trở về nhà mẹ đẻ. Hắn vốn muốn thuyết phục hoàng hậu nương nương thu hồi lệnh đã ban, nhưng hắn không ngờ rằng hoàng hậu nương nương vốn là muốn làm cho Âu Dương Vũ mất ăn mất ngủ.

Nói đi lại lại thì hết thảy tai họa đều là do Âu Dương Vũ gây nên!

Hắn khẽ nhíu mày nói: "Hoàng hậu nương nương, Vân Phỉ nhiều ngày qua thân thể không được khỏe, cho nên không thể đến đây thường xuyên để thỉnh an hoàng hậu nương nương."

"Ai, vậy sao? Đứa nhỏ Vân Phỉ này thân thể nếu đã không được tốt, vậy để lát nữa ta đặc biệt mới thái y qua đó kiểm tra một chút."

Lý Cung cắn răng: "Tất cả đều là bị Âu Dương Vũ chọc tức!"

"Thật sao?"

"Cung Nhi đã nghĩ ra được một kế có thể khiến cho Âu Dương Vũ thanh bại danh liệt!"

Hoàng hậu nhìn bộ dạng kiên định của Lý Cung, ánh mắt ngay tức khắc sáng ngời!

Âu Dương Vũ nhận được tấm thiếp mời của Lý Gia, tiệc sinh nhật lần thứ năm mươi của Lý Hiển Diệu, muốn mở tiệc chiêu đãi các vị khách quý. Âu Dương Vũ nhìn thoáng qua tấm thiếp mời, sau đó ném sang một bên, sinh cái gì mà nhật cơ chứ, yến hội cái gì, nàng ghét nhất là tiệc tùng ồn ã thế này.

Dạ Trọng Hoa đúng lúc quay trở về phòng thấy Âu Dương Vũ uể oải dựa vào lưng ghế, bên cạnh là một tấm thiếp mời màu vàng, hắn liếc mắt một cái, cười nói: "Thế nào, không muốn đi?"

"Không muốn." Âu Dương Vũ ăn ngay nói thẳng, "Phiền phức."

Dạ Trọng Hoa thản nhiên nhìn nàng mở miệng: "Không đi thì không đi."

Âu Dương Vũ miễn cưỡng giơ mí mắt: "Sao có thể nói không đi là không đi được, tiệc này là do đích thân hoàng hậu nương nương chủ trì, nếu như ta không đi thì không phải sẽ mang thêm một tội danh là cố ý làm mất mặt hoàng hậu hay sao?."

"Đừng bận tâm, có ta đây." Dạ Trọng Hoa nhìn sâu vào đôi mắt nàng với biết bao sủng nịch.

Âu Dương Vũ không khỏi thở dài một hơi: "Nghe nói Lý phủ là một nơi xa hoa tráng lệ nhất nhì kinh thành, ta cũng muốn nhân dịp này đến mở rộng tầm mắt một lần."

"Ta đi cùng ngươi."

"Ai, đến đó phải gặp những loại người mà cả đời này ta không bao giờ muốn gặp thật là tức chết đi được."

Lý Hiển Diệu cùng hoàng hậu là hai huynh muội ruột thịt, địa vị hắn trong hoàng thất không ai có thể xem thường, lần đại thọ lần thứ năm mươi của hắn, người muốn đến tham gia yến tiệc của hắn đương nhiên là đông vô kể, có thể bất chấp cả tính mạng phá cửa xông vào, nhưng hôm nay lại do đích thân hoàng hậu nương nương chủ trì đại thọ này cho nên không có thiếp mời cũng đừng mong bước chân vào phủ nửa bước.

Âu Dương Vũ là con dâu của hoàng thất, cho nên mỗi động tác cử chỉ lời nói của nàng đều có ảnh hưởng lớn đến mặt mũi của hoàng thất, cho nên chính vì điều đó nàng phải nhẫn nhịn diễn một phen, vì Dạ Trọng Hoa và cũng vì bản thân mình. Bởi vì đại thọ hôm nay không biết vì duyên cớ gì lại phân ra làm hai khu đó là khu dành riêng cho những vị hoàng tử công tử, còn đi thêm cách đó vài thước chính là khu dành riêng cho các vị thiên kim công chúa trong hoàng thất. Cho nên vừa bước vào Lý phủ, cả hai người bọn họ phải tách nhau ra. Dạ Trọng Hoa nhanh chóng kéo nàng lại khẽ vuốt mớ tóc bị gió thổi lên làm cho hỗn độn vào bên tai cuối xuống thì thầm: "Nếu chán thì kêu Trúc Lục đến tìm ta, ta đưa nàng về."

"Ừm." Ngón tay lạnh lẽo của Dạ Trọng Hoa lơ đãng lướt qua khuôn mặt của Âu Dương Vũ, khiến nàng không tự chủ được đỏ mặt lên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Cái Khó Ló Cái Khôn

Từ sau đại hôn đến bây giờ Âu Dương Vũ càng ngày càng trở nên xinh đẹp kinh diễm, nàng thân mặc một bộ y phục màu phấn trắng với tà áo dài, bên hông được buộc một chiếc thắt lưng màu đỏ trù trên đó được đính vài viên bảo thạch màu vàng tinh tế, càng khiến cho nàng mang một dáng vẻ vừa thuần khiết vừa lịch sự tao nhã. Đôi môi mỏng đỏ mọng như đóa hoa anh đào mới chớm nở, ánh mắt yên tĩnh như làn nước mùa thu, cả người thanh nhã đứng yên một bên, giống như tiên nữ từ trong tranh bước ra, khoảnh khắc ấy đã hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt của những người xung quanh.

Âu Dương Vũ cặp mắt sáng như sao, mơ hồ nghe được có người nói: "Đây lý nào chính là Ninh vương phi sao? Tại sao một chút cũng không hề giống với lời đồn đại nhỉ? Diện mạo tuyệt mỹ a!"

"Điều đó là đương nhiên rồi, nếu không sao Ninh vương chiến thần có thể bỏ ra sáu tòa thành trì của mình ra để làm sính lễ chứ."

“Ninh vương phi chắc chắn phải có chỗ hơn người rồi, nếu không thì tại sao Ninh vương có thể không thèm cầu thú Dao Hoa công chúa mà lại cưới Ninh vương phi, nghe nói Dao Hoa công chúa kia cũng là đệ nhất thiên hạ, dung nhan tuyệt mỹ, giống như tiên nữ giáng phàm vậy.”

“Nói nhỏ thôi, Ninh vương phi nghe được bây giờ!”

Âu Dương Vũ khóe môi giơ lên, bất luận là nàng đi tới chỗ nào thì ở chỗ đó cũng sẽ có những con thú mỏ vịt lấy nàng làm chủ đề và bắt đầu bàn tán.

Âu Dương Vũ còn chưa kịp ngồi xuống ghế thì đã thấy Lý Vân Phỉ đi lại chào đón. Âu Dương Vũ cũng có nghe phong phanh một chút tin tức rằng quan hệ giữa Dạ Phi Hi cùng Lý Vân Phỉ có chút gắt gỏng, nguyên nhân chủ yếu chính là món quà mà hoàng hậu nương nương ban cho Tứ hoàng tử, hai vị mỹ nhân kia chắc cũng không đơn giản có thể khiến cho Lý Vân Phỉ tức giận bỏ về Lý phủ.

Người xưa có câu không giết một ngàn quân địch lại tự tổn hại tám trăm quân ta, trên mặt Âu Dương Vũ nở ra một nụ cười sáng lạn, nhìn thấy bộ dáng quyến rũ của Lý Vân Phỉ, đôi đôi mắt linh động trông vô cùng mỹ lệ, khí sắc cũng không có chút ảm đạm, chắc là Âu Dương Vũ nàng đã lo lắng thừa rồi, đột nhiên Lý Vân Phỉ quay về phía mình phô bày ra bộ mặt cười tươi như hoa kia, Âu Dương Vũ cũng cười lại lấy lệ.

“Nhị tẩu, tẩu lại đây ngồi đi.” Trước mặt người khác, Lý Vân Phỉ làm bộ vô cùng thân thiết với Âu Dương Vũ, nàng kéo cánh tay Âu Dương Vũ, sau đó đưa nàng ngồi lên trên ghế kia.

Những vị thiên kim được mời đến đây nhìn thấy một cảnh này xong liền trở nên bất ngờ, sau đó thì mới hiểu ra, thì ra quan hệ giữa tam tiểu thư của Lý gia với Âu Dương Vũ vô cùng tốt nha, cùng một ngày xuất giá, hôm nay đã trở thành hai tỷ muội thân thiết. Lý Vân Phỉ tự mình rót trà mời Âu Dương Vũ cười nói: “Nghe nói gần đây sức khỏe của nhị tẩu không được tốt, cứ tưởng hôm nay tẩu không có đến chứ?”

Muốn diễn trò với chị sao, chị này sẽ bỏ chút lòng tốt ra diễn cùng ngươi. Âu Dương Vũ cầm lấy tay Lý Vân Phỉ giọng điệu nhỏ nhẹ nhu hòa: “Ta cùng với muội muội có duyên như vậy, hôm nay lại là ngày mừng thọ của Lý đại nhân, lý nào ta lại không đến chứ?”Lý Vân Phỉ cười rộ lên: “À Tẩu này, tẩu biết không, Ninh vương điện hạ vừa mới tặng cho phụ thân ta một miếng ngọc âm, phụ thân vừa nhìn liền vô cùng thích thú. Màu xanh thuần túy ôn nhuận, miếng ngọc đó rất dày nha, hình dáng của nó nhìn vào đã thấy được khí chất tôn quý, thế gian khó mà có được cái thứ hai như thế này a!”

“Ừm, thực ra đây là món đồ do hoàng thượng ban cho, đương nhiên là đồ tốt rồi. Ninh vương biết Lý đại nhân rất thích ngọc bội, cho nên đã đặc biệt hỏi ý kiến hoàng thượng, đem miếng ngọc này tặng cho Lý đại nhân.” Âu Dương Vũ trong đôi mắt quét qua một tia giảo hoạt, trả lời cẩn thận, thứ này chính là do hoàng thượng gián tiếp tặng cho ông ta, cho dù có nói gì thì cũng chả liên quan đến Dạ Trọng Hoa hay nàng.

Đại tiệc bắt đầu, một lũ nha hoàn nối đuôi nhau ra vào bưng bê các món ăn ra bàn, hai tay đều không chút rảnh rỗi một bên bưng rượu một bên bưng món ăn. Không hổ danh là Lý phủ, ngay cả ăn uống cũng được bố trí chuẩn bị một cách khéo léo tỉ mỉ, hương vị của từng món ăn cũng không tồi, nhưng có điều khi đưa vào miệng của Âu Dương Vũ thì lại chẳng có vị gì. Ngồi bên cạnh là hai vị phu nhân thi nhau mở miệng nịnh hót nàng, càng không ngừng tra tấn lỗ tai nàng, Âu Dương Vũ cũng nhẫn nhịn cẩn thận trả lời, trò chuyện cùng bọn họ trong lòng chỉ hy vọng một màn tra tấn này ngay lập tức kết thúc.

Ngọ thiện đã sắp kết thúc, Trúc Lục từ đâu chạy đến hoang mang rối loạn ghé sát bên tai Âu Dương Vũ nhỏ giọng nói: “Vương phi, vương gia uống rượu say, nói người nhanh qua đó?”

“Vậy à? Có thật không?” Âu Dương Vũ cảm thấy nơi này nhàm chán vô cùng, nghĩ rằng chắc đây chính là Dạ Trọng Hoa cố tình mượn việc này giúp nàng thoát khỏi đây, trong lòng rốt cuộc cũng thở ra một hơi thoải mái đứng lên nói, “Ta đi một chút sẽ trở lại.”

Âu Dương Vũ bị Trúc Lục kéo đi đến biệt viện với rừng trúc xung quanh, ven đường được trải dài với những loài hoa rực rỡ đầy màu sắc trông vô cùng xinh đẹp, cỏ xanh mọc um tùm, có cây lâu năm bách tử đằng, cảnh đẹp nơi hao viên khiến cho lòng người trở nên thanh thản êm ả hơn. Có điều nơi này yên tĩnh một cách lạ thường, một bóng người cũng không có, Âu Dương Vũ không khỏi nghi hoặc, nhíu mày nói: “Trúc Lục, ai kêu ngươi đến gọi ta?”

“Là nha đầu của Lý phủ, nàng nói vương gia uống rượu, bất tỉnh nhân sự, nên mới kêu nô tỳ mời người nhanh chóng đến xem thử.”

Âu Dương Vũ nhìn vẻ mặt lo lắng của Trúc Lục, không khỏi bật cười, nàng vươn tay gõ nhẹ trán nàng: “Đồ ngốc này, bị người ta dắt mũi mà không hay biết.”

“A?”

“Nói vậy là chúng ta rơi vào bẫy của người khác a.” Âu Dương Vũ nhìn thần sắc kinh hoảng của Trúc Lục, trên mặt nàng vẫn thản nhiên mở miệng hỏi “Với tính cách của vương gia, ngươi nghĩ hắn sẽ uống rượu say đến ức không biết gì hay sao? Hắn mà một khi đã không muốn thì cho dù có là hoàng thượng cũng không thể nào có thể ép buộc hắn uống rượu được.”

“A! Đúng vậy a!” Trúc Lục mở to hai mắt nhìn, “Nha đầu vừa nãy ấy, nói với nô tỳ với vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, nói vương gia say khướt, nên ta mới bị bộ dáng của nàng lừa thế này đây... Vương phi, chúng ta mau trở lại đi.”Âu Dương Vũ lên tiếng, vừa định xoay người rời đi, thì đột nhiên từ phía sau dãy núi giả có một nữ nha đầu lao về phía nàng. Âu Dương Vũ còn chưa kịp phản ứng lại thì ngay sau đó chợt cảm thấy đùi mạnh lạnh đi, tiếp theo nghe được âm thanh “ choang” một tiếng, một cái ấm trà từ đâu rơi trên mặt đất. Âu Dương Vũ chưa kịp ra tay thì nhau đầu kia đã vội vàng quỳ xuống mặt đất, tay chân luống cuống dùng tay áo của mình lau lên váy Âu Dương Vũ hốt hoảng: “Nô tỳ không phải cố ý, xin vương phi tha thứ.”

Âu Dương Vũ nhìn động tác thô lỗ của nàng, không khỏi nhíu mày: “Không sao...”

“Tê ——” tiếng xé vải đột nhiên vang lên, nha đầu kia lực tay cũng không hề nhỏ a. Váy Âu Dương Vũ bị xé đi một mảng thật lớn!

“Nha đầu ngươi đang làm cái quái gì thế hả?!” Trúc Lục đứng một bên mở to hai mắt nhìn, thanh âm cũng bén nhọn quát: “Ngươi dám xé rách y phục của vương phi sao .”

“Vương phi tha mạng,vương phi tha mạng a, nô tỳ không phải cố ý!”Nữ nha đầu kìa quỳ một bên không ngừng liên tục dập đầu, bên môi cũng xoẹt qua nụ cười quỷ dị. Nàng cuối cùng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ do Lý công tử phân phó, bây giờ Ninh vương phi quần áo đã không còn chỉnh tề nữa.

Âu Dương Vũ cúi đầu liếc nhìn làn váy của mình bị nữ nha đầu kia xé rách một mảng lớn rách tung toé, nhưng nàng cũng không để ý nhiều, chỉ là nhìn chằm chằm vào nha đầu đang quỳ trên mặt đất kia âm thanh lạnh lùng vang lên: “Rõ ràng là cố ý, ngươi cư nhiên dám nghĩ bôn vương phi là một đứa ngốc sao?”

Lúc này, xa xa chợt nghe thấy có giọng nói của một tên nam nhân truyền đến: “Thật không ngờ Lý tam công tử lại là một người rộng rãi đến vậy a, nghe nói trong biệt viện này có loài hoa cúc quý báu, hình như là hoa cúc tím thì phải? Chắc là tốn của ngươi không ít ngân lượng nhỉ?”

Lý cung lơ đãng nói: “Các ngươi nghe tin tức cũng nhanh đấy, ta đúng là có một loài hoa cúc tím quý đó, mời ngươi sang bên này xem.”

Trúc Lục nghe được tiếng bước chân của nam nhân đang tới gần, sắc mặt trở nên trắng bệch: “Vương phi, làm sao bây giờ a, có người đến, chúng ta nhanh đi tìm một chỗ trốn đi, chỗ nào bây giờ....chỗ nào..a.. trốn sau núi giả này đi.”

Âu Dương Vũ còn chưa kịp trả lời thì đã bị nữ nha đầu kia đột nhiên vươn tay ôm chặt lấy chân Âu Dương Vũ, nàng dùng sức vô cùng lớn, nàng cúi đầu giống như đang khóc la lên: “Vương phi, cầu xin người tha thứ cho nô tỳ, nô tỳ thật sự không phải cố ý, nô tỳ thật sự không phải cố ý, vương phi, van cầu ngươi!”

Trúc Lục thấy Âu Dương Vũ bị nàng ta ôm chặt không thể di chuyển được, lại nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, tâm trạng lúc này vô cùng hốt hoảng lo sợ, nàng phẫn nộ trừng mắt nhìn nữ nha hoàn này, hận mình không thể lấy dao rạch một đường trên mặt cho bỏ tức, có điều bây giờ nàng còn có chuyện khác quan trọng hơn phải giải quyết: “Vương phi, không thì người mặc váy của nô tỳ đi?”

“Không cần, ngươi chỉ cần xoay người sang chỗ khác là được.” Âu Dương Vũ đáy mắt vẽ ra ý cười khinh mạt, tròng mắt đạm mạc vô cùng, dựa vào một chút năng lực của ngươi mà dám ngăn cản ta sao?”Buông tay ra,nếu không bôn vương phi ta thật sự sẽ không khách khí với ngươi đâu?” Âu Dương Vũ thấy nha đầu ngẩng đầu lên, tay không có ý định buông ra, Âu Dương Vũ dứt khoát cầm lấy khăn tay bịt chặt mũi nàng, nha đầu đó còn chưa kịp hành động tiếp theo thì cảm thấy có gì đó không ổn, thân thể đột nhiên không còn một chút khí lực. Sau đó mọi ý thức của nha hoàn đó đều lập tức tan biến, cả người ngã sấp xuống đất.

Âu Dương Vũ từ trong lòng lấy ra một lọ thuốc dạng bột rắc hết trên người nữ nha đầu kia, giới thiệu với ngươi đây là sản phẩm của ta, là phấn ngứa, chờ cho đến khi ngươi tỉnh lại, ngươi sẽ được nếm trải tác dụng của nó.

Trúc Lục đưa lưng về phía Âu Dương Vũ, sốt ruột dậm chân: “Vương phi, chúng ta bây giờ phải làm sao đây a?”

“Ô, đây không phải là Ninh vương phi sao?” Từ trong góc đột nhiên xuất hiện nhiều tên nam tử ăn vận quý phái, Trúc Lục như đang ở trong tình thế nàng cân treo sợi tóc, đứng sững người, sắc mặt tái nhớt không còn chút máu nhanh chóng che chắn ngay Âu Dương Vũ đang đứng phái sau.

Trúc Lục lại quay đầu lại, thì lập tức phát hiện ra chỗ váy lúc nãy bị nữ nha đầu chết tiệt kia xé đi đã khôi phục về vị trí ban đầu, nàng không thể tin những gì mà chính mắt mình đã nhìn thấy, trừng hai con mắt lên, thần kinh lúc nãy co thắt lại giờ đã được thả lỏng. Trúc Lục nào có biết vương phi của nàng Âu Dương Vũ trong nháy mắt từ trong tùy thân không gian lấy qua một bộ y phục có kiểu dáng y đúc với cái ban đầu nhanh chóng mặt vào.

Không chỉ có Trúc Lục mà ngay cả Lý cung cũng không tin những gì đã xảy ra trước mắt mình, hắn vốn đã phân phó nha hoàn kéo rách váy Âu Dương Vũ, khiến cho y phục của nàng xộc xệch đứng trước mặt nam tử, như vậy nàng cho dù có mười cái miệng thì cũng không thanh minh được sự trong sạch cho mình. Đến lúc đó nàng sẽ bị mọi người trước mặt bôi xấu cười nhạo sỉ nhục, hắn sẽ châm ngòi thêm vài câu, Dạ Trọng Hoa sẽ chán ghét sau đó đuổi nữ nhân này ra khỏi phủ.

Cho dù Dạ Trọng Hoa hắn không nỡ, thì hoàng hậu nương nương cũng không dễ dàng mà đồng ý một nữ nhân thanh danh như vậy tồn tại ở trong hoàng thất, làm mất thể diện của hoàng gia.

Đến lúc đó, ha ha, thoải mái mà trừng trị dạy dỗ Âu Dương Vũ, đúng là dễ như trở bàn tay.

Nhưng hôm nay hắn nhìn thấy gì, hắn tỉ mỉ bồi dưỡng cái kia nha đầu liền nằm ở một bên, mà Âu Dương Vũ giống nhau giống cái không có việc gì nhi nhân dường như, tò mò nhìn lý cung, chậm rãi nói: “Lý tam công tử, nha đầu trong phủ các ngươi thật là yếu ớt nha mới vừa bất cẩn đụng phải ta liền lăn đùng ngất xỉu a.”

Những tên nam nhân phía sau Lý cung liền lập tức bật cười, Lý Cung sắc mặt đen lại tức giận. Rồi từ đâu đột nhiên Lý Vân Phỉ lả lướt xuất hiện theo phía sau là nhiều bị phu nhân với ánh mắt ngưỡng mộ ngắm nhìn hoa viên đầy sắc màu hoa nở.

Lý Vân Phỉ vốn dẫn nhiều người đến đây để chứng kiến bộ dạng mất mặt thất thố của Âu Dương Vũ, nhưng khi vừa đến nơi thì nhìn thấy Âu Dương Vũ vẫn tư thế duyên dáng yêu kiều đứng ở kia, không biết đã hấp dẫn bao nhiêu ánh nhìn của mọi người!

Nàng cơ hồ nắm chặt khăn lụa trong tay,con tiện nhân Âu Dương Vũ này vì sao luôn có thể thoát nạn như vậy, nhưng không sao, nàng còn có trò vui phía sau! Khuôn mặt âm lãnh của Lý Vân Phỉ từ từ biến mất thay vào đó là một nụ cười quỷ dị. Nàng nhẹ nhàng bước về phía Âu Dương Vũ nắm lấy tay nàng, tỏ vẻ vô cùng thân thiết nói: “Nhị tẩu thì ra là ở đây, làm ta phải mất công tìm kiếm a.”

“Ai, mới vừa có cái nha đầu dẫn ta ở đây, nói Trọng Hoa uống rượu say khướt.” Âu Dương Vũ trên mặt lộ ra một chút lo lắng, “Thật vất vả mới gặp được nha đầu này hỏi chuyện một chút về tình hình của hắn thì nàng không cẩn thận ngất đi mất rồi a.”

“Ninh vương bệ hạ không có uống rượu, sao lại có thể say đến bất tỉnh nhân sự được.” Một tên nam tử nho nhã đột nhiên lên tiếng.

Âu Dương Vũ cười nói: “Vậy chắc là nha đầu của Lý phủ trêu đùa ta rồi.”

Ánh mắt Âu Dương Vũ có chút lạnh như băng, Lý Cung xấu hổ cười trừ, đang định lên tiếng nói gì đó thì đột nhiên nghe được một trận chó sủa vang lên, ngay sau đó liền nhìn thấy một con chó săn xuất hiện trước mặt mọi người ở đây, con chó cao lớn hung mãnh sấn tới, ánh mắt hung ác, sự xuất hiện của nó khiến cho đám tiểu thư phu nhân ở đây đều hét rầm trời lên, trong phút chốc khung cảnh ở đây lập tức trở nên hỗn loạn.

Con chó ở giữa đám người này điên cuồng chạy xung quanh, vừa sủa vừa nhe nanh, sau đó hướng về phía Âu Dương Vũ chạy đến!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Thả chó cắn người

Trúc Lục sợ hãi không thôi, thân thể run lên bần bật, nhưng nàng biết rằng trước mắt mình không nên sợ hãi như vậy, tuyệt đối hàng vạn lần nàng không được phép để vương phi xảy ra bất trắc gì, nàng nhắm mắt lại đứng phía trước người Âu Dương Vũ che chở: “Vương phi chạy mau đi!”

Âu Dương Vũ cảm động nhìn bộ dáng nhỏ nhắn của Trúc Lục run rẩy đứng che chắn cho nàng, đột nhiên nhớ đến nha đầu A Tú, nha đầu này cũng thật tận tâm với chủ tử a. Đương nhiên nếu như đã trung thành bảo vệ nàng như vậy, nàng tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào làm Trúc Lục tổn thương. Âu Dương Vũ nhanh tay đẩy nàng qua một bên nhỏ giọng trấn an: “Đừng ngốc như vậy, em mau chạy trước đi.”

Lý Vân Phỉ ánh mắt lộ ra ý cười mãn nguyện, nàng hôm nay cố tình thân cận với nàng chính là vì âm mưu lén lút lấy đi mui hương trên người nàng, con chó này do chính một tay nàng nuôi lớn, cho nên rất nghe lời nàng.

Lý Vân Phỉ cố ý nói: “Không hay rồi, tên nào vô liêm sỉ dám đem loại chó săn này thả ra thế?”

Lý Cung lớn tiếng nói: “Người đâu, người đâu.”

Hắn chỉ là nói như vậy thôi, sau đó cũng không có động tác gì, ánh mắt của hắn lập tức lạnh như băng, một chút nữa thôi, đợi cho con chó này cắn Âu Dương Vũ xong, người đến cũng không muộn ha ha a!

Con chó đó thủy chung hướng về phía Âu Dương Vũ vồ tới, Âu Dương Vũ không một chút hoang mang lui xuống hai bước, đôi mắt híp lại. Lý gia thật đúng là khinh người quá đáng, cách đó không xa có người chạy lại, thần sắc cũng hoang mang rối loạn lên tiếng: “Không hay rồi, con chó điên loạn này là chó dại, vừa rồi đang định giết nó trừ họa thế mà lại bất cẩn để nó chạy thoát ra ngoài, mọi người ở đây cẩn thận a.”

Âu Dương Vũ biết được tên vừa rồi thông báo, đó không phải là quản gia của tứ hoàng sao?

Tốt lắm, các ngươi dám liên hợp lại đối phó với ta!

Ngay tại giờ phút này, chó săn lập tức nhảy bổ lên người Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ trong tay sớm đã chuẩn bị bột thuốc độc, chỉ chờ con chó săn đó tiến lên, một khi nàng vung thuốc bột này ra, nó sẽ lập tức ngã xuống đất chết tại chỗ. Chẳng qua nàng còn chưa kịp ra tay thì liền nghe thấy tiếng của Tiểu Kỳ Lân hét lớn lên: “Súc sinh, chớ có vô lễ!”

Tiểu Kỳ Lân mọi hôm vẫn ngây ngốc chơi đùa, thì hôm nay đến lúc hắn ra uy rồi, hắn oai phong lẫm liệt đứng ngạo nghễ ở đó, bộ dáng nho nhỏ toát ra một loại khí thế ngạo nghễ. Chó săn đang muốn phi thân lên người Âu Dương Vũ đột nhiên dừng mọi động tác, quỳ rạp xuống đất ngao lên một tiếng.

Mọi người cũng không biết tại sao lại có chuyện thế này, trong đó có một số người thấy Âu Dương Vũ gặp tình cảnh như vậy cũng đổ mồ hôi lạnh thay nàng. Nhưng sau đó cũng chỉ thấy Âu Dương Vũ vẫn không nhúc nhích đứng yên tại chỗ, gió nhẹ nhẹ phất phơ tà váy của nàng, khóe môi khẽ giơ lên một chút ý cười quỷ dị, ánh mắt thâm thúy đáng sợ,hơi thở càng lúc càng trở nên nguy hiểm.

Lý Vân Phỉ mở to hai mắt nhìn một màn trước mắt.. không thể nào có chuyện đó, tuyệt đối không thể nào!

Âu Dương Vũ lạnh lùng nhìn nàng một cái: “Tiểu Kỳ Lân, thả chó cắn cô ta!”Tiểu Kỳ Lân nhìn về phía con chó lúc nãy ra lệnh: “Súc sinh, mày mau đi cắn cái con hồ ly hỗn xược kia đi, ả ta dám nói mày là chó dại chó bệnh, còn định giết mày làm thịt kìa! Nếu mày mà không đánh trả thì lát nữa mày chết lúc nào cũng không biết đâu!”

Trên mặt chó săn chợt hiện lên một tia ủy khuất, nhưng ngay sau đó liền bị Tiểu Kỳ Lân thuyết phục, không tình nguyện đứng lên, Tiểu Kỳ Lân lại tiếp tục dụ dỗ: “ Tiểu cẩu nhi, mày phải nghe lời ta nói, nghe lời, ngoan, lát nữa ta sẽ cho mày nhiều thật nhiều xương mà ăn a?”

Âu Dương Vũ không khỏi đổ mồ hôi lạnh, Tiểu Kỳ Lân, dáng vẻ oai phong lẫm liệt ban nãy đâu rồi, sao giờ lại giở giọng điệu đáng yêu đi thuyết phục một con chó.

Bị Tiểu Kỳ Lân từng bước dụ dỗ đã thành công đập tan lý trí cuối cùng của con chó săn, toàn thân nó lông dựng đứng cả lên, trở về trạng thái chiến đấu,sự hung hãng so với lúc nãy càng tăng thêm, vốn những hạ nhân đến định bắt nó đi giết nhìn thấy một màn này cũng không dám đi lên, lui nhanh mấy bước. Bọn họ nhận lệnh của Lý Vân Phỉ, làm cho con chó này điên tiết lên, nhưng bọn họ cũng không ngờ kết quả lại quay ngoắt 180 độ, con chó này đột nhiên thay đổi mục tiêu, hung ác nhào về phía Lý Vân Phỉ, nhanh chóng phẫn nộ cắn lên cánh tay của Lý Vân Phỉ!

"Vân Phỉ!" Lý Cung đứng một bên hét lên, hắn không tưởng tượng được con chó săn này lại quay ngoắt lại cắn lên người muội muội hắn, Vân Phỉ không phải đã nói con chó này là do nàng nuôi trong phủ sao?

Tiếng hét của Lý Cung vô cùng sắc nhọn, những người chứng kiến xung quanh cũng không thể tin được, bọn họ lúc này bất chấp cả hình tượng, địa vị, tác phong của mình, lập tức tìm ngay cho mình một chỗ trốn thích hợp, có người còn tìm cách bỏ chạy đi thật xa, về phần con chó kia cắn ai đi chăng nữa cũng không cần quan tâm, cái cần quan tâm chính là toàn mạng không để chính bản thân mình bị cắn.

Lý Cung vươn tay thủ thế, tránh đám người xung quanh tiến lên hét: "Mau! Mau a, giết con súc sinh này đi!"

"Tiểu cẩu nhi, mày mau chạy đi! Chỗ kia có một cái lỗ nhỏ, mày chui qua đó thì có thể thoát thân." Tiểu Kỳ Lân nhìn thấy chó săn vừa hoàn thành nhiệm vụ, hưng phấn không thôi, lấy hai móng vuốt vỗ đành đạch, chỉ đường cho chó săn chạy trốn. Chó săn nghe theo lời chỉ dẫn của Tiểu Kỳ Lân, lập tức bỏ chạy, ai nấy cũng đều không đuổi kịp.

Con chó săn vừa chạy biến mất, mọi người cuối cùng tinh thần cũng được bình ổn lại. Bọn họ từ chỗ ẩn nấp đi ra mới phát hiện Lý Vân Phỉ đang nằm trên mặt đất, đầu tóc hỗn độn, quần áo không chỉnh tề, trên cánh tay trắng mướt kia lộ ra một dấu răng cắn sâu, máu tươi đầm đìa. Nàng lớn tiếng khóc nức nở: "Đau quá, đau quá!"

Âu Dương Vũ a một tiếng: "Chẳng phải ai đó vừa bảo con chó này bị dại sao? Vân Phỉ, bây giờ có phải cô cảm thấy thân thể mình có chút kỳ quái không? Có cảm giác như mình rất muốn tìm thứ gì đó để cắn?"

Bởi vì mất quá nhiều máu, nên sắc mặt của Lý Vân Phỉ nhanh chóng tái nhợt, trên trán đều đổ mồ hôi lạnh, nàng ôm lấy cánh tay của mình căm giận nhìn Âu Dương Vũ, đúng lúc đó không một ai đến để giúp đỡ nàng. Mọi người đều tìm cách trốn ra phía xa chỗ nàng, càng xa càng tốt, sợ rằng lúc nãy bị chó dại cắn như vậy thì cũng trở nên điên cuồng tìm người để cắn!Âu Dương Vũ thấy đại bộ phận mọi người đều đã rời đi, cố ý xoa rối búi tóc của mình lên chút, giữ chặt tay của Trúc Lục âm thanh sợ hãi kêu lên: "Trúc Lục, ta sợ lắm, em dìu ta về phủ đi."

Âu Dương Vũ còn chưa đi được mấy bước, thì liền bị một cái ôm rắn chắc ập tới ôm ấp, nàng ngẩng đầu thì nhìn thấy được vẻ mặt trắng bệch của Dạ Trọng Hoa. Hắn vừa nãy nghe tin vội vàng tới đây, trên mặt đột nhiên dữ tợn, hắn có chút khẩn trương, sờ sờ mặt nàng, sờ sờ hai cánh tay của nàng: "Vũ nhi, nàng không sao chứ?"

"Ta không sao, sao ta có thể xảy ra chuyện được cơ chứ." Âu Dương Vũ lơ đãng ngáp một cái, cúi đầu xuống, nhìn thấy ánh mắt quan tâm lo lắng cho nàng của Dạ Trọng Hoa đột nhiên nàng có chút cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

"Về sau không được ở một mình đùa như vậy, nếu như nàng có chuyện gì ta biết phải làm sao?"

"Được rồi, ngươi yên tâm, ta không sao." Âu Dương Vũ cười hì hì bắt được tay áo rộng Dạ Trọng Hoa: "Hừ, ngươi nói xem, ai dám chọc đến bổn vương phi ta được chứ, ta mà dễ dàng để bọn họ xỏ mũi sao, nếu như vậy ta không phải là Âu Dương Vũ."

"Lần sau ta sẽ khiến bọn họ phải trả giá." Dạ Trọng Hoa nhớ tới vừa rồi hoàng hậu cố ý giữ hắn lại, trên mặt lập tức trở nên hung dữ, loại người các ngươi, hắn một tên cũng không buông tha.

"Không cần đâu, ta không những hết giận mà còn chơi đùa rất vui a." Âu Dương Vũ cười hắc hắc.

Dạ Trọng Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, Âu Dương Vũ không khỏi có chút bất đắc dĩ, nàng thì hết giận rồi nhưng Dạ Trọng Hoa hắn vẫn còn tức giận nha.

Âu Dương Vũ xa xa nghe được phía sau Lý Vân Phỉ kêu to: "Ta không phải bị chó dại cắn, ta không có bị dại, các người mau quay lại đây, quay lại đây a!"

"Chạy mau đi, bộ dạng của Tứ hoàng phi bây giờ thật kinh khủng, khủng bố a."

"Đúng vậy đúng vậy, con chó kia chẳng phải do một tay cô ta nuôi dưỡng à? Tại sao ngay cả chủ nó mà nó cũng cắn a?"

"Ai biết đâu được, chó điên mà, dù có nuôi thì nó cũng cắn thôi."

Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa chậm rãi đi tới thì ngay lập tức liền nhìn thấy có người chạy tới cúi đầu thì thầm với họ "Ninh vương,Ninh vương phi, hai người cũng mau chạy đi a, không được để cho tứ hoàng phi cắn, nếu không thì không tránh khỏi tai ương đâu!"

Âu Dương Vũ nghe vậy bật cười: "Bị chó dại cắn, sẽ không lập tức nổi điên nhanh như vậy, nhưng một thời gian sau sẽ dần dần bắt đầu có triệu chứng muốn cắn người a."

“A?! Cho nên mặc dù lúc này nàng có dấu hiệu bình thường nhưng cũng không đảm bảo là những ngày khác sẽ sống yên ổn, không nổi điên sao?”

“Nếu như nhẹ nhàng mà nói thì đúng là như vậy, có thể cả đời phải sống chung với bệnh dại.” Âu Dương Vũ ôn nhu nói xong, người nghe ở xung quanh cũng bắt đầu hoảng sợ, về sau hễ cứ thấy tam tiểu thư của Lý Gia thì không được phép lại gần nàng, tiếp xúc nếu không thì bị nàng nổi điên lên cắn oan cắn uổng.

“Oa, về sau hễ cứ nhìn thấy Tứ hoàng phi thì nhớ cảnh báo mọi người đi đường vòng a!”

Đợi cho đám người kia đi rồi, Âu Dương Vũ lắc đầu cười một mình, Dạ Trọng Hoa đứng một bên khẽ vuốt đầu nàng ôn nhu cười: “Vũ nhi a, nàng đúng là... quá đáng yêu.”

“Đáng yêu thì không tốt sao?” Âu Dương Vũ trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, “Ai bảo bọn họ dám ăn hiếp ta, hừ hừ!”

Bởi vì vụ náo loạn như vậy, Lý gia lập tức trở thành một mới hỗn loạn, khách quý ở đây bắt đầu chạy tán loạn. Vốn là hoàng hậu ở trong đại sảnh nhàn hạ chờ cho Âu Dương Vũ bị xấu mặt, nhưng khi nàng nhìn thấy Dạ Trọng Hoa thong thả đưa Âu Dương Vũ trở về, sau đó liền nghe tin Lý Vân Phỉ bị chó dại cắn, hơn nữa không một ai mà không biết chuyện mất mặt này, Hoàng hậu tức giận đến cực điểm nhẫn nhịn không nổi đập mạnh tay xuống bàn bất chấp hình tượng của mình, đồ nữ nhân ngu xuẩn!

Âu Dương Vũ từ phủ Lý gia trở về Ninh vương phủ,cả người đều thoải mái dễ chịu, thế nhưng thoải mái thư thái cũng chưa được mấy ngày thì lại có người tìm đến tận cửa.

“Tam vương phi xảy ra chuyện rồi!” Trời còn chưa có sáng, Âu Dương Vũ vẫn còn nằm ngủ trong lòng Dạ Trọng Hoa, đột nhiên Trúc Lục chạy tới bẩm báo. Âu Dương Vũ với Tam vương phi mà nói cũng được coi là tỷ muội tâm đầu hợp ý, tự lần trước Âu Dương Vũ đã quan sát phát hiện được việc Tam vương phi mang thai, Tam vương phi cảm thấy nợ nàng rất nhiều cho nên để trả ơn Âu Dương Vũ, nàng tặng không biết bao nhiêu là đồ trang sức, của quý này nọ. Nay Âu Dương Vũ nghe được tam vương phi gặp chuyện không may, liền ngồi bật dậy.

Dạ Trọng Hoa vốn đang ngủ đột nhiên bị người khác làm phiền chọc phá giấc ngủ của hắn, tâm tình hắn trở nên xấu đi, khó chịu, hắn thản nhiên nhắm mắt lại, dùng lực ôm lấy thắt lưng Âu Dương Vũ nắm lấy đai lưng của nàng khiến cho nàng một chút cũng không nhúc nhích, Âu Dương Vũ thử kéo vài cái, kéo không được, liền mở miệng nói: “Trúc Lục, lấy kéo đến.”

Trúc Lục đứng ở bên ngoài được ngăn cách bởi bức màn sa mỏng nhưng cũng mơ hồ cảm nhận được diễn biến bên trong, có điều nàng mặc dù là nô tỳ hầu hạ chỉ duy nhất với một chủ tử là Âu Dương Vũ nhưng nàng vẫn sợ Dạ Trọng Hoa, nàng do do dự dự đứng yên ở đó, Dạ Trọng Hoa cũng đã buông đai lưng nàng, thần sắc có chút ủy khuất nhìn nàng. Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ dạng này của hắn, không khỏi bật ra tiếng cười lớn, giúp hắn vuốt nhẹ lông mày đang nhíu lại: “Tam vương phi xảy ra chuyện, ta phải đến xem chuyện tình thế nào, với lại trong thời điểm cô ấy mang thai không có ai bên cạnh chăm sóc trò chuyện. Vậy, Dạ Trọng Hoa, nếu ngủ không đủ giấc cứ ngủ thêm một lúc nữa đi”

Dạ Trọng Hoa nghe thế trên mặt cũng không còn biểu tình khó coi như ban nãy nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bực bội, khó chịu, hắn có chút luyến tiếc nhìn theo bóng dáng của Âu Dương Vũ rời đi. Lúc này nhìn thấy vòng tay trống rỗng, mùi hương của nàng, sự ấm áp của nàng giờ đã không còn, hắn cũng chẳng có tâm tình nào để ngủ nữa.

P/s: Thực ra thì mình không thể quyết định được lịch post truyện cho chị em được. Nhưng sẽ cố gắng. ^^

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tình yêu mù quáng

Âu Dương Vũ rất nhanh gọi phu xe đánh xe đến phủ Tam hoàng tử.Ngay khi đến phủ thì trời cũng vừa sáng, cỗ kiệu dừng lại, Âu Dương Vũ vén rèm bước xuống, ngẩng đầu nhìn phủ Tam hoàng tử trước mắt, nghe nói sức khỏe của tam hoàng tử này không được tốt, cơ thể hay bị suy nhược, mặc dù không phải là người được hoàng thượng quan tâm yêu thương như Dạ Trọng Hoa, nhưng hoàng thượng cũng đối đãi với hắn không tệ lắm, thường xuyên ban phát này nọ cho hắn.

Phủ của vị đệ đệ này so với Ninh vương phủ thì có chút kém xa, vừa mới bước vào phủ, đập vào mắt nàng là mái đình được khảm vàng, lung linh rất khác biệt, tráng lệ, rộng rãi uy nghi.

Âu Dương Vũ vẫn còn đang đưa mắt chiêm ngưỡng vẻ hào nhoáng ở đây thì từ phía trước đã thấy một nữ nha đầu thân mặc bộ y phục màu xanh lam tiến đến, vẻ mặt khẩn trương mà câu nệ, hỏi: “Người là nhị vương phi?”

Âu Dương Vũ khẽ gật đầu, người nọ sau khi đã xác nhận thân phận liền nhanh chóng khẩn thiết lên tiếng: “Nô tỳ là Ánh Nguyệt, là nha hoàn bên cạnh Tam hoàng phi. Nhị vương phi nhanh theo nô tỳ đến xem, vương phi... vương phi người một chút đều không ổn... Người chỉ tin tưởng vào mỗi một Nhị vương phi nên đã ra lệnh yêu cầu nô tỳ mời người đến.”

Nói xong thanh âm có chút nghẹn ngào, Âu Dương Vũ vẻ mặt trầm xuống, vung tay ý bảo nha hoàn đó dẫn đường.

Ánh nguyệt mang Âu Dương Vũ đi qua một con đường dài nhỏ hẹp, đi xuyên qua sảnh chính, sau đó là đi tới một khu biệt viện yên tĩnh. Âu Dương Vũ vừa bước vào sân thì đã thấy cấu trúc bố cục nơi này được thiết kế rất tạo nhã lịch sự, có thể nhận ra được chủ nhân của nơi này là một người có con mắt tinh tế, nơi này được trồng không biết bao nhiêu là loài hoa lạ bắt mắt.

Âu Dương Vũ thầm nghĩ Tam vương phi này quả nhiên không hổ danh là đích nữ của Tướng môn, đang trầm tư thì bên tai lại văng vẳng tiếng oa oa khóc truyền đến, theo thanh âm nhìn lại, liền thấy có một vị nữ tử đang quỳ gối trước cửa, bộ y phục màu trắng bó sát người càng tăng thêm sự điểm đạm đáng yêu, Thân thể của nàng ấy lúc này run lên dữ dội, mà bên cạnh nàng có một nam nhân ôn nhu cúi xuống giữ lấy người nàng, an ủi nàng, thỉnh thoảng lại cầm khăn nhẹ lau đi những giọt nước mắt lăn tràn trên hai gò má nàng, động tác tràn ngập yêu thương.

Người này không phải ai khác chính là sườn phi của Tam hoàng tử, có vẻ hôm nay sức khoẻ của nàng không được tốt, không giống với dáng vẻ lần đầu gặp mặt, thậm chí trông nàng cứ như một ngươi bệnh

Âu Dương Vũ chậm rãi đến gần, cô gái này mới nhìn qua đã thấy là một người nhu nhược mềm yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn, hàng lông mi dài cong vút, làn da ẩn hiện sau tà áo trắng như tuyết, đôi môi mỏng nhẹ như cánh hoa đào, nàng thoạt nhìn trông hơi gầy yếu đến mức có cảm giác như nếu có một cơn gió thổi qua sẽ cuốn phăng cả nàng đi. Bởi vì khóc quá nhiều nên cả khuôn mặt của nàng giờ đây được bao phủ bởi một tầng nước mắt, thoạt nhìn trông nhu nhược yếu đuối vô cùng.

Nàng đau đớn vừa khóc vừa nhìn lên: "Vương gia, tỷ tỷ sẽ không sao chứ? Hức hức..."

Hàng lông mày của Âu Dương Vũ nhướn lên, trong lòng cũng có chút hiểu được thân phận của vị nữ tử này, nàng là thiếp mà tam hoàng tử sủng ái, họ Liễu. Có điều vì vị nữ tử này chỉ chú tâm đến việc sám hối, còn Tam hoàng tử cũng chỉ mãi lo an ủi mỹ nhân đang khóc tang thương kia, nên từ đầu đến cuối họ không có chú ý tới Âu Dương Vũ. Cho đến khi Ánh Nguyệt tiến lên hành lễ với Tam hoàng tử cùng Liễu thị, Tam hoàng tử lúc này mới đem lực chú ý của mình đặt sang chỗ khác. Âu Dương Vũ biết tình hình lúc này chắc cũng vô cùng nghiêm trọng, nên cũng không muốn nán lại đây thêm giây phút nào, vội vàng theo Ánh Nguyệt vào phòng.Bên trong phòng ngủ được bài trí xa hoa phú quý, hoa lệ đến tột cùng, chiếc bình phong bằng đá cẩm thạch màu hồng được điêu khắc hình ảnh phượng hoàng giương cánh trông thật lộng lẫy.

Ánh Nguyệt xốc màn sa lên nhỏ giọng nói: "Nhị vương phi, vương phi đang nằm ở bên trong, mời người mau vào trong xem!"

Âu Dương Vũ gật gật đầu, bước nhanh về phía căn phòng đối diện, đi vòng qua chiếc bình phong kia, đến nơi liền nhìn thấy Tam vương phi Triệu thị đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, trên mặt trắng bệch không một chút máu, môi bạc trắng hẳn đi, vẻ mặn mà quyến rũ của nàng thường ngày đã không còn thấy nữa mà thay vào đó là sự héo hon úa tàn của đóa hoa anh đào rơi rụng giữa sắc xuân.

Triệu thị mơ hồ nghe được có tiếng bước chân, liền cố gắng mở mắt ra, thấy người đứng trước mắt mình là Âu Dương Vũ, trên mặt không khỏi thả lỏng hẳn ra, thoải mái. Nàng ngẩng đầu cố gắng muốn nói điều gì đó, nhưng lại bị Âu Dương Vũ ngăn cản lắc lắc đầu.

Triệu thị hốc mắt đỏ lên ngân ngấn nước, cũng cố gắng nghe lời của Âu Dương Vũ nhịn xuống, nàng nghe loáng thoáng tiếng khóc bên ngoài cửa liền cảm thấy khó chịu, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, trong mắt hiện lên tia chán ghét tột độ, Âu Dương Vũ thở dài một hơi, nàng kia lúc trước vẫn là nhẹ nhàng khóc nức nở, lúc này thì đột nhiên gào khóc lên: "Tỷ tỷ a, tỷ tỷ a, muội sai rồi, cầu xin tỷ hãy tha thứ cho muội... Tỷ tỷ, là tại muội không tốt, tại muội không tốt a!"

"Nhu nhi, nàng đừng khóc nữa, nàng mà khóc như vậy tâm can ta đau lắm."

"Vương gia, là lỗi của Nhu nhi, chàng trách phạt ta đi."

"Ta sao có thể trách nàng chứ, Nhu nhi nàng mau đứng lên đi." Tam hoàng tử ôn nhu nhẹ giọng an ủi khiến cho Âu Dương Vũ cảm thấy cả người đều nổi da gà, nghe những lời đó mà thấy chói tai, nàng chán ghét hướng về phía bên ngoài ra lệnh: "Người đâu."

Tiếng nói vừa dứt, Ánh Nguyệt từ bên ngoài nhanh chóng bước vào.

Âu Dương Vũ nhìn người tới tiếp tục nói: "Bổn vương phi bây giờ phải trị liệu chữa bệnh cho Tam hoàng phi, Ta không muốn có bất kỳ âm thanh nào quấy rầy đến việc xem bệnh của Ta, nếu không sẽ xảy ra nhiều sai sót, ngươi nhanh đi ra ngoài chuyển lời với Tam hoàng tử chút đi."

Nha hoàn vừa nghe Âu Dương Vũ yêu cầu, liền chạy ra ngoài, bất quá trong chốc lát, Âu Dương Vũ liền nghe được tam hoàng tử nói: "Nhu nhi, Nhị tẩu đã đích thân đến đây để chữa trị cho Mẫn Huyên rồi, dù có quỳ ở đây thì cũng chẳng giúp được gì, chúng ta mau đi thôi."

"Vâng vâng, ta sẽ không ồn ào nữa, sẽ không khóc nữa!"

Bên ngoài rốt cục an tĩnh lại, không còn nghe thấy âm thanh khóc thang quấy nhiễu, Triệu thị thở dài một hơi, mặt mày cũng bắt đầu dãn ra, Âu Dương Vũ cũng cảm thấy đầu óc nhẹ nhàng đi không ít.

Âu Dương Vũ ngồi ở bên giường, đem tay của Triệu thị nhẹ nhàng đặt lên mạch. Nàng khẽ nhíu mày, Triệu thị là vì tức giận nên mới ảnh hưởng đến thai khí. Nếu như không kịp thời cứu chữa, thì đứa bé trong bụng này sẽ lập tức khó mà giữ được.Triệu thị chau mày lo lắng nhìn Âu Dương Vũ, thanh âm run run: "Có phải hài nhi của tỷ, có phải hay không đã..."

"Tỷ đừng quá khích động." Âu Dương Vũ lại cười nói, "Tỷ đã tin tưởng muội thì muội chắc chắn sẽ có cách giúp tỷ."

Âu Dương Vũ theo tay từ trong tùy thân không gian lấy ra viên thuốc mà Tiểu Kỳ Lân luyện chế, viên thuốc này có tác dụng hiệu quả đối với những

người vì tức giận mà huyết áp trong máu tăng cao, nàng đưa cho Triệu thị uống vào thì đã thấy sắc mặt nàng không còn tiều tụy, tái nhợt như lúc nãy, thần sắc đã có chút hồng hào đi vào giấc ngủ.

Âu Dương Vũ lấy ra bộ châm cứu ra thi triển y thuật, sau khi đã châm cứu cho Triệu thị xong, nàng đứng dậy đi tới bên cạnh bàn, lấy giấy bút bắt đầu kê đơn thuốc thang, nếu nói về thuốc để dưỡng thai thì thuốc đông y vẫn hiệu quả nhất. Âu Dương Vũ không chỉ học chuyên môn về y thuật hiện đại mà đối với y thuật trung đại cũng có nghiên cứu tương đối kỹ. Không mất bao lâu, đơn thuốc đã được nàng ghi đầy đủ lên giấy, Âu Dương Vũ cầm lấy đơn thuốc trên tay nhẹ nhàng thổi khô nét mực, sau đó liền hướng về phía cửa ngoài hô lên một tiếng. Ánh nguyệt rất nhanh đi vào cung kính nói: "Nhị vương phi có gì phân phó ạ?."

Âu Dương Vũ đem phương thuốc giao cho nàng, phân phó nói: "Ngươi cầm đơn thuốc này đi bốc đi, mỗi ngày một thang thuốc, nhất định phải cho vương phi ăn đúng giờ uống đúng giờ, đơn thuốc này có tác dụng dưỡng thai rất công hiệu."

Ánh Nguyệt vốn tưởng rằng cái thai này chắc chắn sẽ không thể giữ lại được. Lúc trước, Vương thái y cũng có đến xem qua sau đó buồn bã mà lắc đầu. Tam hoàng phi không tin,nói là Liễu thị mua chuộc Vương thái y hại nàng. Có điều Ánh Nguyệt nhìn thấy sắc mặt của Tam hoàng phi cũng hiểu được Vương thái y này ắt hẳn không có ăn nói lung tung bậy bạ. Nay biết được cái thai này vẫn an toàn được giữ lại, nàng vui mừng đến phát khóc lên. Những người khác có lẽ sẽ không biết nhưng nàng biết rõ Tam hoàng phi đã chờ đợi đứa con của nàng từ rất lâu rồi, nàng quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu cảm tạ Âu Dương Vũ: "Cảm ơn nhị vương phi, cảm ơn nhị vương phi!"

Âu Dương Vũ cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nàng không chịu nổi được cảnh này liền vươn tay ý bảo hắn mau mau đứng dậy, tiếp tục nói: "Nhanh đi bốc thuốc đi."

Ánh Nguyệt sau khi cứ lẩm bẩm trong miệng cảm tạ nàng, lúc này mới nghe lời Âu Dương Vũ cầm toa thuốc đứng dậy chạy ra ngoài.

Triệu thị từ từ tỉnh dậy thì trời cũng đã giữa trưa. Đập vào mắt nàng là hình bóng Âu Dương Vũ đang ngồi bên cạnh giường nàng, nàng không vội vàng cũng không nóng nảy ngồi ở đó vừa thưởng trà vừa đưa mắt đánh giá kiến trúc bài trí trong phòng, nàng nhẹ nhàng lên tiếng: "Vũ nhi."

Âu Dương Vũ quay đầu lại thì thấy Triệu thị đã tỉnh dậy hơn nữa còn đang cố gắng muốn đứng dậy, nàng liền bước lên phía trước nhẹ nhàng nâng đỡ Triệu thị dậy, đem gối nệm tơ vàng óng gối lên nửa người nàng tìm một tư thế thoải mái nhất cho nàng: "Tỷ cứ cẩn thận nằm yên đó."

"Vũ nhi, Muội thật không biết phải cảm ơn tỷ như thế nào mới phải!" Triệu thị ngại ngùng cười rộ lên, nàng vỗ về bụng mình: "Tỷ có thể cảm nhận được hài nhi vẫn còn ở trong bụng của tỷ."Âu Dương Vũ có chút: "Tỷ ấy à, sao lại để bản thân mình tức giận ra đến nông nỗi này, với bản tính của tỷ thì muội không nghĩ tỷ lại có thể dễ dàng tức giận đến như vậy."

Triệu thị nghe vậy chỉ biết cười khổ, quay đầu nhìn xa xăm bên ngoài, một lúc sau mới lên tiếng nói: "Tỷ có nghe nói lúc trước Hoàng hậu nương nương có ban tặng cho các hoàng tử hai vị mỹ nữ, vậy chắc hẳn Ninh vương phủ cũng không tránh khỏi a?"

Âu Dương Vũ không biểu lộ gì nhiều khẽ gật gật đầu.

Triệu thị tiếp tục nói: "Nhìn phản ứng của Vũ nhi, Ninh vương hẳn khiến cho muội không thất vọng rồi."

Triệu thị trong giọng nói ẩn chứa ý vị phiền muộn, đôi mắt nhanh chóng từ tĩnh lặng chuyển dần thành phẫn hận, Âu Dương Vũ không có ý kiến gì, nhìn thấy phản ứng của Triệu thị liền nghĩ ra hẳn là Dạ Phi Ly này đã làm cho nàng rất thất vọng đây. Nhưng nàng cũng có ngờ rằng đâu chỉ đơn giản là thất vọng như vậy.

Triệu thị thở dài, vốn nàng là một cô nương cũng cao ngạo, quý phái giờ đây lại trở nên tiều tụy héo hon. Nàng ngẩng đầu nhìn Âu Dương Vũ, nói: "Người mới vừa rồi quỳ gối khóc ầm trời bên ngoài hẳn muội cũng đã thấy qua, cô ta chính là Liễu sườn phi. Lúc trước bởi vì tỷ vẫn không thể có thai, ả ta là do chính một tay tỷ thỉnh cầu Hoàng thượng ban hôn cho Phi Ly, nhưng hôm nay... muội nói xem có buồn cười không, chính tỷ đã dẫn sói về nhà."

Âu Dương Vũ nhìn nàng, ý bảo nàng tiếp tục nói tiếp.

Triệu thị bất đắc dĩ nói: "Tỷ được gả cho Phi Ly cũng đã được bốn năm rồi, đương nhiên khoảng thời gian dài đó đủ cho tỷ hiểu được bản chất và con người của hắn, hắn chả có gì tốt đẹp. Tỷ không muốn bị hắn khinh rẻ coi thường, cảm thấy có lỗi với hắn, cho nên tìm đủ mọi cách để hắn cưới được Liễu thị. Liễu thị thoạt đầu nhìn dịu dàng, tính cách nhu hòa, nhưng mấy ai biết rằng bên trong sự ôn nhu đó chính là một thanh đao độc sắc nhọn! Từ sau khi Liễu thị gả vào phủ, trái tim vương gia như đã trao trọn cho nàng ta, không chỉ có như thế, nữ nhân Liễu thị này tâm cơ thâm sâu khó lường, chính tỷ cũng bị nàng hại."

"Vậy sao?"

Triệu thị tiếp tục nói: "Trước đó vài ngày hoàng hậu có ban tặng cho phủ hai người thị thiếp, Liễu thị cũng không một chút tỏ ra hờn giận hay căm ghét, thậm chí lại còn hoan nghênh chào đón niềm nở, đem hai vị thị thiếp kia đón vào phủ. Nhưng không thể ngờ được, hai ngày sau đó liền phát hiện ra hai vị thị thiếp đó lén lút lên giường với một tên hộ vệ, mà vương gia cũng đúng lúc bắt gian tại trận."

Âu Dương Vũ nghe đến tận đây, khẽ nhíu mày, thắc mắt lên tiếng hỏi: "Chuyện này có liên quan gì đến tỷ?"

Triệu thị thần sắc khẽ biến đổi, lộ ra vài phần oán giận: "Đúng vậy, chuyện này nào có liên quan gì đến tỷ, một chút cũng không. Nhưng thật không ngờ, hai vị thị thiếp kia thực ra là bị hạ dược, mà Liễu thị kia lại dám mua chuộc nha hoàn nói rằng tối hôm đó đã thấy muội rón rén đến phòng bếp. Muội biết không, buổi tối hôm đó tỷ tận mắt chứng kiến Liễu thị lén vào phòng bếp, thế nhưng lại bị ả đổi trắng thành đen. Tỷ nghĩ rằng nàng ta vì ỷ lại vào sự sủng ái của Tam điện hạ nên đổ hết mọi tội lỗi lên đầu tỷ, đương nhiên đâu thể cam chịu chuyện oan ức này tiếp diễn nên cùng với ả cãi lý một trận mới dẫn

đến động thai như vậy."Vừa nói xong nàng liền nắm lấy hai tay của Âu Dương Vũ, cảm kích nói: "Nay điện hạ đã bắt đầu sủng ái tỷ, tỷ cũng không mong gì hơn là hài nhi trong bụng tỷ có thể bình an. Đây là lần thứ hai muội cứu tính mạng của hài nhi tỷ, cảm ơn muội, Vũ nhi!"

Âu Dương Vũ khẽ vỗ nhẹ lên tay của Triệu thị, trong lòng không khỏi dâng lên một tia đồng cảm bi ai. Haizz phụ nữ ở thời cổ đại thật là, coi chồng là trời, Triệu Mẫn Huyên là một người phụ nữ tài năng, tiêu sái thế nhưng cũng không thoát khỏi được kiếp tình duyên để rồi bị nhốt trong cái vòng luẩn quẩn của sự tranh giành, chiếm đoạt. Nàng cũng không hiểu được lý do tại sao, thực thích Triệu Mẫn Huyên như vậy tính tình, lại có lẽ là nàng là không quen nhìn Liễu thị như vậy bạch liên hoa. Nàng nhẹ giọng nói: "Đừng có khách khí như vậy, tỷ an tâm mà dưỡng thai đi."

Triệu thị thần sắc đã thoải mái đi nhiều, mỉm cười.

Âu Dương Vũ cùng nàng trò chuyện nãy giờ cũng có chút mệt mỏi, liền bảo Ánh Nguyệt đến: "Ở đây hầu hạ hoàng phi dùng bữa sau đó giúp nàng uống thuốc."

"Vâng!"

Âu Dương Vũ từ trong gian phòng đi ra liền nghe được giọng nói ôn nhu của Dạ Phi Ly: "Nhu nhi, nếu nàng cứ quỳ mãi như thế, ta sẽ tức giận cho nàng xem."

Nói xong bản thân mình lập tức đứng dậy, khoanh tay đứng một bên làm vẻ mặt tức giận, Âu Dương Vũ vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh này, trong lòng có chút chế nhạo. Nàng lúc này mới phát hiện ra là Liễu thị cư nhiên vẫn còn quỳ gối ở trước cửa, nàng ta vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ đi ra, lưng đột nhiên dựng thẳng dậy. Nàng còn đang khóc thút thít, nước mắt vẫn còn đang lăn dài trên má, khổ sở không dám phát ra bất cứ âm thanh nào.

Âu Dương Vũ nhìn nàng, thân mặc y phục màu trắng tinh khiết, vạt áo có điểm xuyến thêm vài đóa hoa mai vàng, trông rất là đặc biệt, cả người tuy trong trắng thuần khiết là vậy, nhưng cũng có nét uyển chuyển hào phóng, trên mặt được tô đầy phấn son, vừa mới khóc đã sưng đỏ cả hai mắt trông thật khiến người khác muốn ôm vào lòng mà dỗ dành an ủi.

Âu Dương Vũ không khỏi thầm nghĩ, bộ dạng nàng lúc này không những nam nhân mà nàng cũng bị bộ dáng này làm cho thương xót.

Liễu thị nhìn thấy Âu Dương Vũ, vội hỏi: "Tỷ tỷ như thế nào rồi?"

Âu Dương Vũ ánh mắt nhẹ nhàng thoáng nhìn, đuôi lông mày khinh vẽ lên, nói: "Không có gì đáng ngại."

Liễu thị nghe thấy vậy trên mặt nhất thời nhẹ nhàng thở hắt ra, Âu Dương Vũ nhìn theo ánh mắt đơn thuần kia có một chút gì đó không cam lòng.

Dạ Phi Ly nâng tay áo lên nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt lăn tràn kia cho Liễu thị, đỡ nàng đứng dậy, an ủi nói: "Nàng xem, ta nói sẽ không có chuyện gì mà, nàng lo lắng quá thôi."

Liễu thị chậm rãi ngẩng đầu, không đồng ý nói: "Sao vương gia có thể nói vậy được, tỷ tỷ vì ta mà tức giận nóng nảy, nếu như cái thai của tỷ có mệnh hệ gì, Nhu nhi còn mặt mũi nào mà gặp vương gia nữa?"

Dạ Phi Ly nghe được những lời Liễu thị nói, trong lòng cảm động vô cùng, liền mở miệng nói: "Nhu nhi không làm sai gì cả, nếu như có chuyện đó xảy ra thì họa cũng là do nàng ta tự tìm lấy."Liễu thị lại nức nở đứng lên, vừa lắc đầu vừa nức nở nói: "Nếu không phải Nhu nhi nhất thời xúc động, nói ra những chuyện như thế với tỷ tỷ, nếu không tỷ tỷ cũng sẽ không tức giận, ta phải đến trước mặt của tỷ tỷ cầu xin tỷ tha thứ." Nói xong liền đi vào bên trong phòng.

Âu Dương Vũ đứng trước cửa mắt lạnh lùng nhìn hai người nãy làm trò biểu diễn phim tình cảm, thấy Liễu thị muốn đi vào trong, sẵn giọng nhắc nhở: "Mẫn Huyên vừa mới uống thuốc đã ngủ rồi, đừng quấy rầy nàng."

Dạ Phi Ly cũng đuổi theo Liễu thị, kéo nàng quay trở lại, dùng những lời ngon ngọt dỗ dành nàng, Âu Dương Vũ nghe thấy mà buồn nôn: "Vốn không phải là lỗi của nàng, vì sao phải đi tìm nàng cầu xin tha thứ, nàng ta là một nữ nhân độc ác ích kỷ, mọi chuyện nàng ta làm ra cứ để một mình nàng ta gánh hết trách nhiệm, nàng không việc gì phải cảm thấy có tội có lỗi ở đây cả."

Dạ Phi Ly nói xong vẻ mặt lạnh lùng như một tảng băng.

Liễu thị mừng thầm trong lòng, trên mặt lại biểu hiện ra vẻ áy náy sầu khổ, nghĩ ngợi gì đó nói: "Nếu tỷ tỷ đã nghỉ ngơi rồi, vậy hôm khác ta sẽ tới thăm nàng."

Nói xong quay lại nhìn Âu Dương Vũ nói: "Hôm nay cảm ơn Nhị vương phi, nếu không nhờ có sự giúp đỡ tận tình của vương phi, sợ rằng hôm nay tỷ đã..."

Nàng nói xong nức nở lên.

Nếu như không có màn tâm sự lúc nãy giữa nàng và Triệu thị thì quả thực nàng cảm thấy trong lòng mềm nhũn ra với lời cảm ơn đó. Nhưng giờ phút này nghe được câu đó của Liễu thị nàng chỉ cảm thấy nàng ta vô cùng dối trá xảo quyệt. Âu Dương Vũ nhìn Dạ Phi Ly đang đứng một bên, thấy vẻ mặt đau lòng của hắn nhìn Liễu thị có thể đoán ra là hắn ta thực sự đã toàn tâm toàn ý giao trái tim hắn cho nữ nhân tâm cơ hiểm độc này rồi, hắn đối với Triệu thị một chút cũng không quan tâm, đã vậy còn buông những lời ác ý tội lỗi vứt hết lên người nàng.

Âu Dương Vũ cảm thấy bất bình thay cho Triệu thị. Một nam nhân ngu ngốc nhu nhược như thế đáng để nhận được tấm chân tình sâu nặng của một nữ

tử tài hoa hiên ngang như Triệu thị sao.

Triệu thị nay cũng đã không còn hy vọng xa vời vào cái tình yêu thối nát của hắn, cũng không thể quay trở lại là một cô gái mạnh mẽ như trước nữa, nàng đối với tên nam nhân này đã một lòng toàn tâm toàn ý. Quả thực không đáng, không xứng đáng để nàng phải trả giá cho loại tình yêu thế này. Âu Dương Vũ trong lòng thầm khinh thường Dạ Phi Ly, nàng đột nhiên lại nghĩ đến Dạ Trọng Hoa, nếu như bên cạnh hắn cũng có một người con gái nào đó nhu nhược yếu đuối cần hắn bảo vệ trong vòng tay rắn chắc của hắn như vậy, lúc đó hắn đối với nàng là cái gì, nàng là chiếm vị trí như thế nào trong lòng hắn. Không..không được nghĩ nữa, tại sao cứ nghĩ đến việc đó xảy ra, trong miệng nàng nhất thời chua chát, lòng bỗng nhói lên đau đớn.

Âu Dương Vũ nhìn đóa hoa bạch liên Liễu thị này thản nhiên mở miệng nói: "Ta với Mẫn Huyên vốn là tỷ muội tốt của nhau, đương nhiên phải giúp đỡ nàng đến nơi đến chốn, bây giờ Mẫn Huyên đã không còn vấn đề gì nữa, ta phải hồi phủ rồi. Các ngươi nhớ gởi lời của ta đến nàng, bảo là nghỉ ngơi cho thật tốt, ta sẽ thường xuyên qua thăm nàng."

Âu Dương Vũ đứng ở trong này nhìn thấy màn kịch cẩu huyết của hai con người kia chỉ cảm thấy ghê tởm đến mức không còn biết phải dùng tính từ nào kinh khủng hơn để diễn tả cảm xúc của nàng lúc này.

Nói xong không thèm liếc nhìn hai con người đó một lần, nhẹ nhàng phủi phủi váy, thản nhiên rời đi. Liễu thị nhìn nhu nhược yếu mềm như nước thế nhưng lại là một con rắn độc không hề dễ đối phó, có điều nàng không đủ lòng tốt để bồi người khác mà đối phó với nàng ta. Triệu Mẫn Huyên nếu như trước kia đã không muốn tranh giành, hôm nay nàng lại mang thai tiểu hài nhi trong người cho nên trước tiên nàng sẽ đề phòng một chút đối với nàng ta, đợi cho đến khi Triệu Mẫn Huyên bình an sinh hạ được đứa con trong bụng mình, để xem Liễu thị ấy có còn là đối thủ của tỷ ấy không?

P/s: Có thể hai ngày nữa mình mới post chương tiếp theo...kiên nhẫn chờ nha chị em.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Nụ hôn của hắn

Vì Âu Dương Vũ cùng tâm sự với Triệu thị chỉ ăn qua một ít điểm tâm nên bụng có chút biểu tình kêu òng ọc. Nàng liền nhìn xung quanh một chút tìm chút thứ gì đó có thể bỏ vào bụng. Âu Dương Vũ nhớ rằng lúc trước mình đã từng xem qua sử sách của các cường quốc thời này, trong sách có đề cập Tây Lăng quốc là một cường quốc sở hữu rất nhiều món ăn sơn hào hải vị rất ngon, Âu Dương Vũ nhớ lại những miêu tả đặc sắc về các món ăn ở đây, liền cảm thấy mồm miệng sinh hương. Nay nàng đã có cơ hội được đến đây, phải tìm ra từng ngóc ngách nhỏ để thưởng thức từng món từng món một, biết đâu lại tìm ra được món ngon mỹ vị. Dựa theo kinh nghiệm lâu năm tích trữ được ở thời hiện đại, cứ ở trong ngõ hẻm ngóc ngách hẻo lánh thì nơi đó chắc chắn sẽ có món ngon để thưởng thức.

Không biết có phải là do cái kinh nghiệm "quý báu" ở thời hiện đại đó nàng nhớ không rõ, hay là do ông trời không cho phép nàng- thân là một vương phi cao quý của hoàng thất lại đi la cà chân ngỗng lết ngồi ở quán ven đường. Đã không tìm được đồ ăn ngon Âu Dương Vũ lại còn phải gặp chuyện phiền toái.

Âu Dương Vũ lúc đi ngang qua con hẻm hẻo lánh kia, lơ đãng vừa lúc quay đầu lại, thấy bên trong ly ba bên cạnh mơ hồ nằm một người.

Âu Dương Vũ vốn không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, lại nhìn thấy người này hình như là một vị nữ tử. Hôm nay chứng kiến sự tình của Triệu Mẫn Huyên đột nhiên đối với nữ tử này sinh lòng trắc ẩn. Càng đi gần lại, nàng liền thấy máu chảy lênh láng dày đặc, đến trước mặt vị nữ tử, Âu Dương Vũ nhìn thấy nàng mặc một thân y phục màu đỏ sậm dài, nổi bật lên làn da trắng như tuyết của nàng.

Chẳng qua lúc này bụng của nàng bị thương, máu tươi cuồn cuộn không ngừng phun trào ra khỏi khe vết thương. Âu Dương Vũ thầm nghĩ trong lòng: hôm nay ngươi gặp phải ta, là vận may của ngươi.

Âu Dương Vũ vừa mới vừa tới gần, hai mắt nữ tử kia đột nhiên mở ra trừng lớn, giơ tay lên nắm chặt thành quyền hướng về phía Âu Dương Vũ vung một chưởng. Chẳng qua vì vốn mang thương thế trong người, nên một chút khí lực cũng đã cạn sạch, vả lại Âu Dương Vũ cũng là người có võ công, nhanh chóng đánh bật lại quyền chưởng vừa rồi nắm chặt lấy tay nàng không để nàng nhúc nhích, thản nhiên nói: "Cô nương quả là người không biết tốt xấu? Vốn có lòng tốt muốn cứu ngươi, còn ngươi một chút cũng không cảm kích lại muốn đả thương ta?"

Nàng kia thấy bản thân mình vô lực tay bị Âu Dương Vũ bắt lấy, giãy không ra, giương đôi mắt oán giận lên nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ, đầy đề phòng.

Âu Dương Vũ nhìn thấy vũng máu kia biết nàng ta đang bị trọng thương, ánh mắt lạnh băng đó, vẻ mặt quật cường không chịu khuất phục đó khiến nàng nhớ đến chính bản thân mình lúc còn làm đặc công, không khỏi cảm thấy có chút thân quen, nàng nắm chặt lấy cổ tay nàng ta, oán giận nói: "Muốn sống thì an phận chút đi."

Nói xong liền buông lỏng tay nữ tử ra, nữ tử nghe xong quả nhiên không hề phản kháng, kiệt sức nằm xuống.

Âu Dương Vũ nhìn xung quanh bốn phía, thấy bên kia có một khu nhà tranh bị bỏ hoang, liền dùng lực nâng nữ tử kia dậy đi về phía nhà tranh đó.

Nữ tử một tay ôm bụng, một tay bị Âu Dương Vũ khoát lên trên vai, tuy là bị trọng thương, nhưng nàng vẫn còn lại một chút khí lực cố gắng nằm dính sát trên mặt đất, không chịu phối hợp với Âu Dương Vũ, không ngờ Âu Dương Vũ lại có sức chịu đựng lớn đến vậy cố hết sức nâng nàng dậy.

Âu Dương Vũ đã biết ý đồ của vị nữ tử này, mở miệng thản nhiên nói: "Nếu không biết lượng sức mình, ta không cam đoan có thể cứu sống ngươi đâu."

Nữ tử nhìn nhìn Âu Dương Vũ, cũng không nói gì, bất giác không tự chủ được mà tin tưởng nàng. Nàng suy ngẫm một hồi câu nói của Âu Dương Vũ vừa rồi sau đó hoảng hốt, gắng gượng đem cả người dồn trọng tâm của mình đặt lên người Âu Dương Vũ. Hai người chật vật đi vào nhà tranh bị bỏ hoang, Âu Dương Vũ đem nữ tử nhẹ nhàng đặt trên lớp cỏ tranh dày, thấy miệng vết thương ở bụng nữ tử bởi vì vừa rồi dùng sức nên máu càng ngày càng phun trào ra ngoài mãnh liệt hơn.

Âu Dương Vũ sau khi đã điều chỉnh vị trí nằm thoải mái cho vị nữ tử đó, liền đi ra ngoài, từ trong không gian lấy ra vài dụng cụ trị liệu, vết thương của vị này vô cùng nghiêm trọng, những dụng cụ cầm máu đơn giản không thể khống chế được miệng vết thương.

Sau khi quay vào nhà, nữ tử trong phòng đã gần như muốn hôn mê, bất tỉnh. Âu Dương Vũ đi tới bên cạnh, từ trong hòm thuốc lấy ra một ống kim tiêm dày, mở nắp dung dịch thuốc gây tê từ từ lấy kim tiêm hút vào.

Chuẩn bị sắp xếp xong xuôi, liền xé bỏ y phục quấn quanh miệng vết thương, đem ống kim tiêm đặt ngay bên cạnh miệng vết thương nhẹ nhàng tiêm vào. Vốn là đang hôn mê, vị nữ tử này chợt cảm thấy bụng mình có chút đau nhè nhẹ, nàng cắn nhẹ môi từ từ mở mắt ra, nhìn đến Âu Dương Vũ rất nhanh rút ống tiêm ra, nhịn không được lên tiếng hỏi: "Ngươi làm cái gì vậy?"

Âu Dương Vũ nhíu mày khẽ liếc nàng một cái, không quan tâm đến câu hỏi của nàng tiếp tục động tác đang dang dở. Nàng từ trong hộp thuốc lấy kim khâu và chỉ khâu y tế nhẹ nhàng vá kín miệng vết thương, động tác lên xuống trông rất thành thạo.

Nữ tử sau khi được Âu Dương Vũ tiêm thuốc gây tê đã không còn cảm thấy đau đớn như lúc đầu, nhìn ngón tay thon dài thành thạo khâu vết thương của Âu Dương Vũ cảm thấy vô cùng thần kỳ, chẳng qua vì nàng mất máu quá nhiều nên ý thức dần dần mất đi.

Âu Dương Vũ sau khi đến bước khâu cuối cùng liền nhẹ nhàng cắt đi chỉ khâu, đem kim chỉ khâu bỏ lại vào trong hộp thuốc, sau đó mới đưa mắt đánh giá vị nữ tử đang hôn mê này.

Thời gian của thuốc gây tê kéo dài cũng không bao lâu, bên ngoài hoàng hôn đã dần buông, Âu Dương Vũ từ trong không gian tùy thân lấy ra vài ống thuốc bổ máu đút cho nàng uống, thấy nàng đã qua khỏi cơn nguy kịch, thân thể lười biếng mệt mỏi vươn vai uốn thắt lưng chuẩn bị đứng dậy rời đi. Hôm nay đột nhiên sinh lòng tốt cứu vị nữ tử này, nhưng nàng cũng không có mong muốn dính dáng nhiều đến vị cô nương này kẻo tránh rước phiền phức vào người.

Âu Dương Vũ vừa mới đứng lên, đã nghe thấy âm thanh đau đớn xót xa, đôi mắt nhíu chặt lại, trong miệng thì thào: "Cha! Mẹ... Đừng như vậy! Lý Hiển Diệu, ta phải khiến ngươi chết không có chỗ chôn!"Lý Hiển Diệu? công phủ Vinh quốc, huynh trưởng của hoàng hậu? Chính là hắn! Âu Dương Vũ nghe nữ tử này nói xong không khỏi trầm tư suy nghĩ, hẳn nàng ta có thể không phải là người xấu hơn nữa có khi lại là bằng hữu không chừng. Âu Dương Vũ cánh môi có chút giơ lên, cúi xuống nâng nhẹ nữ tử này dậy, mặc kệ như thế nào, chờ nàng tỉnh hỏi rồi tra hỏi nàng cũng chưa muộn.

Nữ tử đó sau khi tỉnh lại, đập vào mắt đó là một tấm lụa màn mỏng màu thiên thanh, chắc là khuê phòng của vị ân nhân đó. Ý thức của nàng nhanh chóng trở về tỉnh táo lại, mạnh mẽ ngồi dậy, nhưng vì động tác đột ngột của nàng lại ảnh hưởng đến miệng vết thương, liền đau đớn không chịu được ôm chặt lấy bụng, mặt mày cau lại.

"Nếu muốn chết đến vậy thì ta cần gì phải lãng phí công sức thuốc men để trị thương cho ngươi." Một đạo âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng sau đó truyền vào trong tai nàng, nữ tử nhìn theo hướng âm thanh phát ra mới phát hiện ở bên cửa sổ có một nữ nhân đang đứng lặng dựa vào cửa, thân y phục màu tím mộng mơ gấm vóc sang trọng kiêu sa, chỉ cần liếc mắt một cái đã khiến cho người khác sinh ra một cảm giác thoải mái nhẹ nhàng trong xanh phẳng lặng. Đôi mắt sáng ngời lại mang theo chút đạm mạc, ánh mắt tỏa ra tia an nhàn cùng yên tĩnh.

Nữ tử nghe những lời như vậy ánh mắt chợt biến đổi, giọng đầy căm hận nói: "Thù lớn còn chưa trả, Ninh Vận ta sao có thể dễ dàng chết được chứ!"

Âu Dương Vũ trong lòng sớm đã biết nàng ta sẽ trả lời như thế, nhưng lại giả vờ không biểu hiện sự hứng thú của mình ra ngoài, chỉ đơn giản cầm khăn tay lên lơ đãng vuốt ve: "Thù còn chưa báo thì nên biết quý trọng bản thân."

Nữ tử cẩn thận đánh giá căn phòng xa hoa này, cắn nhẹ đôi môi khô nứt nẻ, giống như đang đấu tranh quyết định cái gì, nàng khó khăn gắng gượng từ trên giường đứng dậy đi xuống, từng bước một đến trước mặt Dương Vũ.

Âu Dương Vũ đánh giá vị nữ tử trước mắt,nàng đưa ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào đối phương, nhìn không chớp mắt, làn da nàng trắng nõn, chẳng qua vì do mất máu quá nhiều nên làn da trắng trẻo đó có chút tái nhợt. Vòng eo của nàng thon gọn. Mái tóc đen như mực tự nhiên thả xuống, làm nền cho dáng lưng thẳng đuột duyên dáng, đôi môi khẽ mím lại lộ ra tia quật cường.

Ban ngày nhìn thấy nàng đã cảm thấy người này quả thực là một vị mỹ nhân lãnh diễm, bây giờ nhìn lại thì cảm thấy nàng có một vẻ đẹp đến kinh tâm động phách, khí chất của nàng khiến cho người ngoài nhìn vào không tự chủ được mà muốn khuất phục.

Vốn là đang gắng gượng dậy, đột nhiên nữ tử đó quỳ rạp xuống đất, thấp giọng lên tiếng: "Ta vốn là con gái của Hữu thừa tướng - Thượng Quan Kha, tên là Thượng Quan Ninh Vận."

Nữ tử cúi đầu xuống, bầu không khí xung quanh nhất thời rơi vào yên tĩnh. Sau đó nàng từ từ tường thuật lại hết tất cả quá khứ con người xuất thân. Nàng vốn là nữ nhi của Hữu thừa tướng, nhưng cả nhà Hữu thừa tướng sống vui vẻ hạnh phúc được hai năm thì bị Lý Hiển Diệu bày mưu hãm hãi sau

đó liền bị xử trảm cả dòng tộc, bao gồm cả đệ đệ của nàng mới được hai tuổi. Thượng Quan Ninh Vận mặc dù tránh được một kiếp, nhưng từ ngày đẫm máu hôm đó cũng sống khổ sống sở không nơi nương tựa, cũng may sao cầm kỳ thư họa nàng mọi thứ đều tinh thông, lưu lạc tá túc trong thanh lâu dựa vào nghề làm xiếc mà nuôi sống bản thân. Đó cũng là một điều kiện thuận lợi cho nàng vì thanh lâu không những vừa là nơi qua lại của nhiều quan to chức lớn mà còn là nơi tình báo vô cùng hữu dụng.Cuộc sống khó khăn cũng dần dần ổn định nhưng Thượng Quan Ninh Vận căn bản không thể nào quên mối thù lớn khi xưa. Cho nên có thể nói ông trời cũng cố gắng tạo điều kiện cho nàng, Lý cung- con trai của Lý Hiển Diệu xưa nay rất thích trêu hoa ghẹo bướm, tìm kiếm mỹ nhân hưởng thụ thú vui phong lưu trần tục, hôm đó hắn liếc mắt một cái đã để mắt đến Thượng Quan Ninh Vận đang khảy đàn trong thanh lâu.

Thượng Quan Ninh Vận nhìn thấy Lý Cung đã mắc câu, trong lòng cảm thấy vô cùng cao hứng, vui mừng, ỷ vào một chút võ nghệ của mình mới luyện được một năm để phòng thân, tức thì bị thù hận lấp đầy mắt. Nàng không tiếp khách nữa, tương kế tựu kế đem Lý Cung dẫn vào trong phòng, dụ hắn uống không ít rượu, thừa dịp hắn đang chìm đắm trong men rượu không có chút phòng bị liền ám sát hắn, nhưng không ngờ sức lực nhỏ của nàng sao có thể ngang bằng với Lý Cung, bụng liền bị trúng một đao sau đó nhanh chóng tẩu thoát về sau được Âu Dương Vũ cứu.

Thượng Quan Ninh Vận kể lại hết mọi chuyện với vẻ mặt bình tĩnh, có thể thấy được hai bàn tay nàng nắm chặt vạt áo đến nhàu nát, móng tay cơ hồ muốn đâm sâu vào da thịt. Khi nàng nói đến việc Lý Hiển Diệu tính kế hãm hại xử trảm cả dòng họ nàng, từng câu từng chữ đều gằn ra, nàng gắt gao cắn chặt môi, trên mặt xuất hiện sự phẫn hận,quật cường.

Âu Dương Vũ lẳng lặng nghe xong câu chuyện của Thượng Quan Ninh Vận, thần sắc cũng không có chút biểu tình gì, chỉ nhẹ giọng nói: "Tại sao lại nói với ta những lời này?"

"Bởi vì ta tin ngươi." Thượng Quan Ninh Vận ngẩng đầu nhìn thẳng Âu Dương Vũ, "Ta muốn đánh cược một phen, biết đâu sẽ gặp được vận may."

"Vậy sao?" Âu Dương Vũ nhíu mày: "Lòng người thâm sâu như đáy biển, ngươi đã che giấu bản thân lâu như vậy, lại vì một lần cứu mạng ngươi mà nói hết bí mật, ngươi không sợ ta mật báo với kẻ khác sao?"

"Cô nương sẽ không làm thế!" Thượng Quan Ninh Vận kiên định nói, đáy mắt lộ ra một tia không xác định, nhưng rất nhanh chóng biến mất: "Ninh Vận được cô nương cứu một mạng, Ninh Vận đã chứng kiến được y thuật của cô nương không vị thần y nào sánh kịp, nhất định không phải là người tầm thường, nếu như cô nương có thể ra tay giúp Ninh Vận, Ninh Vận nhất định sớm có thể báo được thù!"

Âu Dương Vũ cũng nhìn thẳng Thượng Quan Ninh Vận, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Từ trước đến nay ta không thích xen vào mấy chuyện phiền toái, vì sao phải giúp ngươi?"

Thượng Quan Ninh Vận hơi kinh ngạc, một lát sau kiên định trả lời: "Bởi vì nếu cô nương đã dám cứu mạng ta thì hẳn cô nương là một người có óc gan dạ sáng suốt. Nếu cô nương có thể giúp Ninh Vận báo mối thù lớn này, Ninh Vận nguyện cả đời này làm trâu làm ngựa cho cô nương!"

Âu Dương Vũ nghe vậy xong bật cười ra tiếng: "Tuy cô nương xinh đẹp nhưng ta cũng không phải là nam nhân, còn cần cô nương làm trâu làm ngựa cái gì." Nói xong Âu Dương Vũ đem Thượng Quan Ninh Vận nâng dậy, tiếp tục nói: "Được rồi, cho dù muốn báo thù, cũng nên dưỡng thương cho tốt đi, đợi đến khi vết thương của ngươi lành hẳn, sau đó tính kế cũng chưa muộn."

Hay lắm!Hay lắm, Lý gia luôn luôn tìm mọi cách đối phó với Âu Dương Vũ nàng, nàng cũng đã định cho đối phương biết chút khả năng lợi hại của mình, nay có người lại muốn tìm Lý gia báo thù, nàng Âu Dương Vũ có phải đã có thêm một người trợ giúp hoàn thành cuộc vui này. Nói đi cũng nói lại, Lý gia đã hại nhà người ta bị xử trảm, cũng gieo gió ắt sẽ gặt bão thôi. Âu Dương Vũ ánh mắt khẽ híp lại, không để ý đến Thượng Quan Ninh Vận muốn nói gì đó nhưng lại thôi, gọi nha đầu đến hầu hạ Thượng Quan Ninh Vận ngủ, sau đó xoay người rời khỏi phòngÂu Dương Vũ đi ra ngoài Lưu viên, đã thấy cách đó không xa có một tên nam nhân đang đứng, dáng người thon dài, y phục trắng đen phất phơ trong gió trông tuấn lãng phiêu dật, mái tóc đen dài dùng một cây trù tùy ý cài lên đầu, so với ngày thường lại có thêm phần tiêu sái, yêu nghiệt, giờ phút này dưới ánh trăng sáng đem nay, thân ảnh đẹp giống như thượng thần tái thế.

Âu Dương Vũ ngốc lăng nhìn hắn một hồi sau đó khóe môi lập tức cong lên, nàng cố ý khom người xuống trêu chọc, ôn nhu nói: "Đêm khuya thế này rồi không biết vương gia vì ai sương gió đợi giữa khuya?"

(Nguyên văn là "Tự thử tinh thần phi tạc dạ, vi thùy phong lộ lập trung tiêu" (Như là sao sáng rơi đêm ấy, vì ai sương gió đợi giữa khuya)[*]. Ái tình là trung trinh đợi chờ không đổi, một lòng không hối hận chờ người[**]. Giữa biển người mênh mông kia chờ duy nhất một bóng hình, rồi lại điên cuồng tìm hiểu ngọn ngành chuyện xưa, cuối cùng, cả đời ta chỉ chờ ngươi; cả đời, ta chỉ yêu ngươi. Tình yêu ở đây mang phẩm chất riêng, là yêu bằng cả linh hồn. Giống như Đường Khiếu cùng Tô Lạc Văn, bọn họ đã vượt qua cám dỗ của lợi ích quốc gia, vượt qua cả thân phận địa vị. Biết rõ quá trình yêu là thống khổ, kết cục cuối cùng chưa chắc viên mãn nhưng cả hai khi yêu hoàn toàn không hề ngoái lại, tình yêu đó quả thực kiên trì. Mặt trời cùng mặt trăng vốn thuộc về hai quỹ đạo khác nhau, nhưng sau một hồi tranh chiến lại khiến quỹ đạo dịch chuyển, để bọn họ gặp nhau, và yêu nhau.

Một thi phẩm nổi tiếng của Trung Quốc "Vi thùy phong lộ lập trung tiêu" của thi sĩ Diệp Sơ Ảnh. "Vi thùy phong lộ lập trung tiêu" tựa như bạc trong chén băng, trong veo mà ngọt lạnh. Rất tinh khiết, rất yên nhiên, rất thực, rất đẹp. Như gió xuân lướt qua mặt, như suối nước mát giữa những ngày hè.)

Dưới ánh trăng, Dạ Trọng Hoa khuôn mặt mang theo chút ôn nhuận như ngọc tươi cười, hắn chậm rãi đi đến bên cạnh Âu Dương Vũ, tóc dài tùy ý để gió thổi tung trông có vài phần cuồng loạn, ngạo nghễ không kềm chế được. Hắn một phen nắm lấy tay Âu Dương Vũ kéo nàng ôm vào lòng: "Vũ nhi nói không đúng rồi."

"Vậy sao?" Âu Dương Vũ tựa đầu vào vòm ngực cứng rắn của hắn, tham lam ngửi mùi hương hoa quỳnh thoang thoảng tỏa ra từ người hắn, tâm không khỏi hồi hộp nhảy lên: " Sao lại không đúng?"

Dạ Trọng Hoa đặt cằm của hắn lên đỉnh đầu Âu Dương Vũ, thần sắc rất chi là tà mị: "Bổn vương đến đây là để qua đêm bồi đắp tình cảm với vương

phi."

Âu Dương Vũ nghe vậy nhất thời nghẹn họng, mạnh mẽ đẩy ra Dạ Trọng Hoa, thần sắc rất là kiệt ngạo: "Ai cần ngươi đến tận đây? Mà bồi bồi đắp đắp cái gì? Sao không ở phủ Ninh vương mà lại chạy đến nơi này?"

Dạ Trọng Hoa bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đem Âu Dương Vũ một lần nữa ôm vào lòng mình, cúi đầu xuống đặt môi mình áp sát vào tai nàng cười nói: "Ngốc! Thứ nhất đây là biệt viện của Ta, Ta đến hay không đâu tới phiên nàng quyết định. Thứ hai cả ngày nay ra khỏi phủ nha hoàn cũng không mang theo. Nếu không ra ngoài tìm nàng, thì ta cũng không biết nàng dám trốn đến đây."

Âu Dương Vũ liếc nhìn Dạ Trọng Hoa một cái, vừa định gân cổ lên tranh cãi với hắn thì lại bị Dạ Trọng Hoa đoạt trước: "Nghe nói Vũ nhi lại mang mỹ nữ tuyệt sắc về phủ, nói ta nghe, là ai ban?"Âu Dương Vũ đưa vẻ mặt hèn mọn trừng mắt nhìn Dạ Trọng Hoa liếc mắt một cái: "Sao thế, vương gia ngại phủ Ninh vương có quá ít mỹ nhân sao? Như thế này đi, ta sẽ không phiền bỏ chút công sức đi tìm những vị mỹ nữ đẹp tuyệt trần mang về phục vụ cho vương gia có được không?"

Âu Dương Vũ nói xong giãy dụa thoát khỏi cái ôm ấm áp của Dạ Trọng Hoa tức giận rời đi, thế nhưng nàng còn chưa đi được mấy bước, đã bị Dạ Trọng Hoa một lần nữa nhanh nhẹn bế lên, vì đột ngột mất thăng bằng nên Âu Dương Vũ lập tức vươn tay ôm chặt lấy thắt lưng hắn, Âu Dương Vũ hiển nhiên nằm gọn trong vòng tay của hắn. Mặc cho nàng có kháng cự thế nào hắn cũng không có chút xê dịch động tác của mình.

Dạ Trọng Hoa cúi đầu cười: "Gần đây Vũ nhi ăn nhiều dấm à? Sao càng ngày càng chua thế này? Để bổn vương nếm thử xem."

Âu Dương Vũ trừng lớn hai mắt, vừa định mắng hắn vô sỉ, nhưng không ngờ rằng nàng lại bị hắn nắm chặt lấy cằm. Hành động tiếp theo sau đó, Dạ Trọng Hoa áp đôi môi nóng bỏng lên cánh hoa anh đào rụt rè kia của Âu Dương Vũ đem những lời Âu Dương Vũ định nói ra nuốt hết vào trong miệng.

Hắn! Ghét thật! Lại dùng chiêu này.

Dạ Trọng Hoa hôn tới hùng hổ, nhưng cũng vừa đúng.

Âu Dương Vũ muốn giãy dụa, cự tuyệt hắn nhưng lại bị Dạ Trọng Hoa chiếm đoạt càng nhanh. Miệng hắn bao phủ lấy miệng nàng, lưỡi hắn linh hoạt tách hai hàm răng của nàng, lọt vào trong quấn lấy lưỡi đinh hương của nàng.Nàng buộc ngẩng đầu lên tiếp nhận hết sự bá đạo trong nụ hôn của hắn, cảm giác đầu lưỡi Dạ Trọng Hoa ôn nhu trêu đùa đầu lưỡi nàng, trên đôi môi đỏ mọng mút thật sâu. Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy trái tim mình đang đập liên hồi giống như từng nhịp trống đánh, trong khoảng thời gian ngắn, hô hấp của nàng đều bị hắn đoạt lấy, đầu óc bắt đầu mơ màng thiếu khí, ý thức trở nên trống rỗng.

Cái loại cảm giác ngọt ngào này cứ dâng trào ngày một mãnh liệt trong lòng nàng, từ sự tiếp xúc với đôi môi hắn, cảm giác này lan rộng khắp người nàng mang theo một chút lửa nóng rực lên, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy giờ phút này ý thức của mình đều là một mớ hỗn độn, phân tán thành từng mảnh từng mảnh. Nàng rất muốn đẩy hắn ra, cự tuyệt hắn, nhưng nụ hôn của hắn, sự ấm áp nơi đầu lưỡi hắn khiến cho nàng mềm nhũng ra nhất thời quên cự tuyệt, mặc cho hắn làm càn chiếm đoạt.

Không biết khi nào, cho đến khi Âu Dương Vũ cảm thấy không thể thở được nữa, môi lúc này mới được giải thoát. Âu Dương Vũ lập tức há miệng thở dốc, nhưng lại cảm thấy ngay cả hít thở cũng đều nóng bỏng.

Còn chưa kịp để cho nàng lấy lại tỉnh táo, Dạ Trọng Hoa tà mị mà lại mang theo âm thanh dụ hoặc đặt môi sát bên tai nàng nói: "Đúng là có chua."

Đầu ngón tay thon dài ôn nhu vuốt ve mái tóc Âu Dương Vũ, đầu ngón tay hữu lực mát xa đầu nàng da, chỉ cảm thấy thực thoải mái, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy chính mình bị Dạ Trọng Hoa biến thành mơ mơ màng màng. Đợi cho Âu Dương Vũ phản ứng lại, mới phát hiện cư nhiên chính mình lại trầm luân trong sự dịu dàng ôn nhu của Dạ Trọng Hoa trong lòng buồn bực thầm mắng bản thân, lập tức từ trong lòng hắn giãy ra.

Âu Dương Vũ cả giận: "Vô liêm sỉ!"

Dạ Trọng Hoa giữ chặt tay nàng, thanh âm trầm thấp: "Thật ra chính xác mà nói, không chua" Hắn tà ý cười nhìn chằm chằm nàng: " Nàng rất ngọt."

Dạ Trọng Hoa nhìn Âu Dương Vũ bị mình đùa giỡn mà tức giận, không khỏi bật cười nhéo nhéo hai má nàng: "Được rồi!Đừng giận! Vũ nhi ngọt như mật đường."

Dạ Trọng Hoa ngươi...ghét ngươi đến chết mất thôi! Trong lòng nàng mặc dù là nghĩ vậy nhưng trên mặt thì biểu tình ngược lại a. Một mảng hồng hồng hai bên má dần dần nóng lên, nàng nhấc chân bước đi, Dạ Trọng Hoa chậm rãi đi theo sau nàng trầm giọng lên tiếng: "Bổn vương cho nàng hay, đừng phí sức làm những chuyện vô nghĩa đó, người chịu thiệt vẫn là nàng. Trong mắt Bổn vương ta chỉ có nàng."

Âu Dương Vũ thật sự bị câu tuyên bố đánh dấu chủ quyền bá đạo của hắn xấu hổ mặt nóng rực lên, từ trước đến giờ chưa có ai dùng những lời rõ ràng thẳng thắn đó nói với nàng cả. Hắn quả thực là đáng ghét mà!

Dạ Trọng Hoa tuy không biết được biểu tình trên mặt lúc này của nàng, nhưng cũng cảm nhận rõ được nàng đang ngượng ngùng xấu hổ. Hắn đi theo sau nàng, nàng tấm lưng mềm yếu của nàng, khóe môi vô thanh vô tức nhếch lên, hắn nhẹ giọng hỏi: "Vũ nhi tính thế nào?"

P/s: Ta đã nỗ lực hết sức a....hai ngày nữa sẽ có chương tiếp theo nha...hai ngày nữa thôi các bạn sẽ được biết đến mẹ ruột của Dạ ca nhà chúng ta...cùng với...món đồ thần kì của chị Vũ....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Nhị Tẩu thật lợi hại

Âu Dương Vũ sửng sốt, suy nghĩ một hồi câu nói của hắn có ý gì sau đó rất nhanh hiểu chuyện.Dạ Trọng Hoa hắn chính là ám chỉ Thượng Quan Ninh Vận, quả nhiên, nàng dù có làm chuyện gì cũng không thể nào qua mắt được hắn. Âu Dương Vũ xoay người lại, đưa mắt nghi hoặc nhìn hắn, sau đó khóe môi cong lên: "Ngươi hỏi ta làm thế nào sao, không bằng thử đoán xem hoàng hậu sau này sẽ gặp phải những chuyện vui gì?."

Dạ Trọng Hoa nhìn Âu Dương Vũ cười tà mị xấu xa, nụ cười ấy kết hợp với dáng người nhỏ nhắn hoàn mỹ tạo nên vẻ quyến rũ không ai sánh bằng, hắn đưa mắt nhìn nàng tiến lại gần,cúi đầu nở nụ cười: "Xem ra nàng đã tính toán cả rồi."

"Đương nhiên, bà ta không an phận động đến ta, ta cũng không nương tay đáp trả lại bà ta đâu.

Ngày hôm sau, Dạ Trọng Hoa tỉnh dậy rất sớm, Âu Dương Vũ cảm thấy người bên cạnh vừa động đậy, nàng cũng rất nhanh liền tỉnh lại. Dạ Trọng Hoa luôn trêu chọc nàng bảo nàng không có hắn thì không có ngủ ngon được, mà nàng quả thực đúng là cũng có chút ỷ lại vào những cái ôm ấp của hắn, hắn không ngủ cùng nàng, nàng cũng ngủ không được an giấc. Âu Dương Vũ mơ màng mở mắt, nhìn Dạ Trọng Hoa đứng dậy.

Dạ Trọng Hoa thấy nàng mở mắt ra, liền áp sát bên tai nàng nói: " Hôm nay phụ hoàng gọi ta vào cung bàn chuyện chính sự, Vũ nhi muốn đi cùng ta chứ?"Hắn cứ dán sát vào người nàng như vậy, sau đó nhân tiện hôn lên tai nàng một cái, trong lòng Âu Dương Vũ chợt nóng ran vì nụ hôn bất ngờ của hắn, Âu Dương Vũ từ đầu đã không thích cuộc sống nơi hoàng cung, chán ghét hoàng cung, thế nhưng sau đó lại nghe Dạ Trọng Hoa nói: " Hôm nay cũng là sinh thần của mẫu phi."

Nghe Dạ Trọng Hoa nói hôm nay là sinh nhật mẫu thân hắn, cũng là mẹ chồng của nàng a. Âu Dương Vũ đang nằm trên giường liền bật dậy như lò xo: " Sinh thần của Hiền phi nương nương? Ngươi sao không nói sớm cho ta biết a, đương nhiên là ta muốn đi cùng ngươi rồi a."

Âu Dương Vũ nhìn thấy Dạ Trọng Hoa bên môi thản nhiên vẽ ra một nụ cười mãn nguyện hài lòng.

Dạ Trọng Hoa từ nhỏ đến lớn cũng không thân thiết với Hiền phi nhiều, có điều dù sao hắn với mẫu thân cũng là hai mẹ con ruột thịt cùng huyết thống, hắn cũng âm thầm quan tâm,lo chu toàn cho mẫu thân, nếu như hắn không quan tâm thì cũng không bao giờ mở miệng nhắc tới mẫu thân hắn trước mặt Âu Dương Vũ.

Dạ Trọng Hoa nghĩ tới cái gì đó một hồi sau đó đạm thanh nói: " Hôm nay cũng là ngày giỗ của Lệ phi, Lệ phi là sủng phi của phụ hoàng, vì thế mỗi năm vào ngày này tâm tình phụ hoàng không được tốt cho lắm. Cho nên sinh thần của mẫu hậu ta ít ai nhớ đến. Hôm nay nếu như ta không đến được, nàng cùng ăn bữa cơm với mẫu hậu đi."

" Ta biết rồi."Âu Dương Vũ đẩy Dạ Trọng Hoa: " Được rồi, vậy, ngươi ra ngoài đi, ta muốn thay y phục a."

Dạ Trọng Hoa nắm lấy cằm của nàng thủ thỉ: " Ta không đi."

Dạ Trọng Hoa tâm tình lúc này rất tốt, khuôn mặt yêu nghiệt câu dẫn kia quá gần nàng, hô hấp nóng bỏng đều đều phả vào khuôn mặt nàng.

Âu Dương Vũ thầm nghĩ trong lòng: cái loại yêu nghiệt như hắn, còn dụ hoặc câu dẫn nàng vài lần như vậy, nàng chắc phải lòng hắn mất thôi. Có mà đến kiếp sau chờ đợi để yêu hắn cũng không sao, ai bảo khuôn mặt của hắn đẹp hoàn mỹ không tỳ vết đến vậy.Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ ngây dại nhìn mình, nàng đưa đôi mắt đầy mê đắm ấy dò xét khiến hắn không khỏi cười nhẹ, âm thanh phát ra trầm thấp dụ hoặc: " Vũ nhi nhìn bổn vương như vậy là muốn câu dẫn dụ dỗ bổn vương?"

Âu Dương Vũ không nói gì,trừng mắt nhìn Dạ Trọng Hoa liếc mắt một cái: " Muốn câu dẫn ngươi còn phải cần như vậy sao?"

Nói xong cũng không thèm để ý đến hắn, giỏi lắm, ngươi không đi đúng không? Vậy ta đi! Nàng hừ lạnh một tiếng, đẩy Dạ Trọng Hoa ra, đứng dậy, bay qua Dạ Trọng Hoa đứng ở thượng. Dạ Trọng Hoa nhìn hàng loạt động tác của Âu Dương Vũ, trong mắt ẩn hiện ý cười nồng đậm, hắn lúc này cảm thấy rất cao hứng.

Âu Dương Vũ đứng dậy trang điểm, trang điểm xong, quay đầu lại thấy Dạ Trọng Hoa vẫn còn nửa nằm nửa ngồi trên giường, không hề động đạn, đưa đôi mắt phượng đẹp đến kinh người kia nhìn chằm chằm nàng. Nàng liền tức giận nói: " Ngươi còn không chịu đứng dậy sao? Chẳng phải là bảo muốn vào cung sao?"

Dạ Trọng Hoa cười đứng lên, đầu tóc đen bóng của hắn tự nhiên buông xõa xuống trông như thượng thần giáng trần, hắn đứng trước mặt Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ bất giác ngẩn người thì chợt nghe Dạ Trọng Hoa nói: " Lại đây, thay y bào cho bổn vương."

Âu Dương Vũ sắc mặt đen một mảng, nhìn bộ dáng của hắn- một vị vương giả đã quen với việc hay sai khiến người khác, nàng suy nghĩ một lát, nhìn hắn từ từ nhắm mắt lại vẻ mặt hưởng thụ chờ nàng đến thay y bào cho hắn. Nàng không khỏi cười tà ác, phi thân đến tủ đồ lấy một tấm khăn nhỏ, tà tà cười bước từng bước một tới gần Dạ Trọng Hoa. Cho đến khi đến trước mặt hắn, nàng liền đem khăn che lấy mặt của hắn sau đó đẩy ngã hắn về phía sau giường, nàng nhanh chóng đè lên người hắn, lấy tay véo nhẹ eo hắn, sau đó bản thân nàng thì lại như con thỏ nho nhỏ vụn trộm làm chuyện xấu nhanh

chóng đứng dậy chạy nhanh ra khỏi cửa cười vang.

Dạ Trọng Hoa bị Âu Dương Vũ đụng ngã vào giường, hắn ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt đắc ý của Âu Dương Vũ. Thật ra hắn hoàn toàn có thể biết được mọi hành động của nàng ngay khi nàng đến trước mặt hắn nhưng hắn cố tình để nàng thực hiện thành công trò đùa của mình. Mặc dù bị nàng trêu ghẹo nghịch ngợm. Hắn có thể khẳng định một điều hắn không cần biết người khác nghĩ thế nào nhưng chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn chân thành tươi cười với hắn, hắn cũng cảm thấy vô cùng mãn nguyện, ấm áp trong tim.

Sau khi đã ăn xong bữa sáng, khi hai người bọn họ nhanh chóng tiến cung, Dạ Trọng Hoa vốn định đưa Âu Dương Vũ đến chỗ Hiền phi trước mới đi giải quyết công việc thì lại bị Âu Dương Vũ đuổi đi: " Phụ hoàng cần ngươi bàn quốc sự, ngươi sẽ bị muộn mất?"

Dạ Trọng Hoa thản nhiên không nghe nàng lên giọng nói: " Không..."

" Ta cũng không phải là tiểu hài tử a, có thể tự mình đi được, ta còn nhớ đường mà. Cả quà tặng cho Hiền phi, ta cũng đã chuẩn bị xong hết rồi này."

Nghe Âu Dương Vũ nói vậy, Dạ Trọng Hoa có chút không an tâm liền dặn dò nàng vài chuyện sau đó rời đi, Âu Dương Vũ dẫn Trúc Lục đi đến biệt viện của Hiền phi, Trúc Lục ở bên cạnh hiếu kỳ hỏi: " Vương phi, người định tặng món quà gì cho Hiền phi nương nương?"" Thì là... Hơ bí mật..không nói cho ngươi biết đâu!"Âu Dương Vũ khóe môi cong lên cười xảo huyệt, nàng lúc nãy nói đã chuẩn bị quà rồi là để trấn an Dạ Trọng Hoa, kỳ thật nàng còn có nghĩ ra nên tặng cho vị Hiền phi nương nương này lễ vật gì, nàng còn chưa bao giờ gặp vị Hiền phi nương nương, cũng không biết con người của vị này tốt hay xấu,tâm tình liệu có được ổn định không hay là bản tính như vị miệng rộng hoàng hậu, chuyện này phải đợi đến khi đích thân gặp nàng mới có thể đánh giá được.

Lại nói vị Hiền phi nương nương này chắc là có chút định kiến với mình, vài lần đều cố tình cáo ốm để không phải gặp mình, Âu Dương Vũ bật cười, chắc là thanh danh của mình cũng rất tệ trong mắt nàng. Âu Dương Vũ vừa nghĩ vừa đánh giá xung quanh, toàn bộ hoa viên tao nhã u tĩnh, lại không mất đi tính cao quý hào nhoáng. Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy cảnh đẹp vui ý, đột nhiên trong đầu liền vang lên tiếng ngáp thật to, Tiểu Kỳ Lân từ đâu hiện lên dùng một đôi móng vuốt dụi mắt, trong chốc lát liền buông hai móng, mở to một đôi mắt trong như nước. Hắn đưa mắt nhìn bên ngoài. Âu Dương Vũ vừa thấy Tiểu Kỳ Lân há mồm, Tiểu Kỳ Lân hưng phấn nói: "Chủ nhân, chúng ta là đang ở trong hoàng cung sao!"

Âu Dương Vũ rất là khinh bỉ trả lời: " Không phải ngươi nói ngươi là thần thú cái gì cũng biết hay sao, hỏi nhiều làm gì?"

Tiểu Kỳ Lân hắc hắc cười nói, lên tiếng khẳng định: " Ta biết nơi này chỉ là Ta hỏi như vậy muốn chủ nhân khẳng định lại một lần nữa thôi ao. Wow, phong cảnh nơi hoàng cung thật đẹp a, hào nhoáng, tráng lệ! Chủ nhân, hay là chúng ta đem cả hoàng cung này cất vào không gian tùy thân đi, như vậy ta ngày ngày ta có thể chơi thật vui trong đó a!"

[Công nhận mong muốn của Nhóc Kỳ Lân thặc là nhỏ nhoi]

Âu Dương Vũ mặt đen lại gân giọng lên hỏi lại: " Tiểu Kỳ Lân, ngươi nghĩ đến chuyện như thế thật sao!"

" Đương nhiên, Ta là ai a? Là Tiểu Kỳ Lân a! Đi thôi chủ nhân, ngươi nhanh đem hoàng cung bỏ vào không gian đi a. Nói liền làm liền a!"

Nhìn bộ dạng đắc chí của Tiểu Kỳ Lân, Âu Dương Vũ tức giận quát một tiếng: " Ngươi câm cái miệng ngươi lại cho ta!"

Vừa qua khỏi khúc cua quanh co, liền tình cờ gặp được Nhị công chúa Dạ Tiểu Ngọc cũng đang từ từ chậm rãi đến đây.

Dạ Tiểu Ngọc vì bất ngờ nhìn thấy Âu Dương Vũ, trên mặt không khỏi lộ ra vài phần kinh ngạc, đối với vị hoàng tẩu này, Dạ Tiểu Ngọc trong lòng cũng không biết nên đánh giá nàng như thế nào. Lúc trước khi Lý Phương Phỉ còn sống, Phương Phỉ ở bên cạnh nàng nói xấu rất nhiều thứ về Âu Dương Vũ khiến cho nàng không có một ấn tượng tốt với Âu Dương Vũ. Nhưng về sau có tiếp xúc với nàng vài lần lại cảm thấy Âu Dương Vũ tuyệt đối không phải là loại ngươi giống như Lý Phương Phỉ nói với nàng, bên ngoài thì hào nhoáng bên trong thì chả ra gì.

Nàng tài hoa hơn người, xuất khẩu thành thơ, đàn hát kinh diễm. Quan trọng hơn, nàng là một nữ nhân ôn hòa, cũng không vì trở thành vương phi là siểm nịnh, kiêu ngạo, chỉ nhìn thấy nàng là một con người đơn thuần giản dị cười đùa vui vẻ với nha hoàn bên cạnh, nhìn qua đã biết nàng là một vị chủ tử tốt.Âu Dương Vũ cho rằng vừa đúng, thân là vương phi nhưng nàng cũng không trang điểm đậm khiến vẻ đẹp thuần khiết tự nhiên càng nổi bật, nàng thân mặc bộ y phục màu trắng noãn sáng ngời, tóc được búi đơn giản gọn gàng cũng không cầu kỳ cao quý như mấy vị hoàng phi. Ánh mặt trời khẽ chiếu rọi lên người nàng, trên mặt lại điểm đạm mỉm cười, cả người khí chất như tiên, đẹp đến rúng động lòng người.

Một Âu Dương Vũ như vậy sao có thể khiến cho người khác sinh ra cảm giác chán ghét được cơ chứ.

Đang nghĩ ngợi thì bắt gặp được nụ cười ôn hòa, dịu dàng của Âu Dương Vũ dành cho mình.

Dạ Tiểu Ngọc chậm rãi lại gần, khẽ cúi người trước Âu Dương Vũ, nói: " Nhị tẩu."

Âu Dương Vũ nhìn thấy Dạ Tiểu Ngọc có chút câu nệ tiểu tiết với mình, thực ra nàng thích một Dạ Tiểu Ngọc hay cười đùa hơn cũng giống như là Dạ Diêu ăn nói hào sảng hồn nhiên vậy, liền cười nói: " Tiểu Ngọc không cần đa lễ."

Âu Dương hoa có ấn tượng rất tốt với Dạ Tiểu Ngọc, nàng là muội muội của Trọng Hoa, thực sự mà nói Âu Dương Vũ thân thiết với Dạ Diêu hơn là Dạ Tiểu Ngọc. Tuy nhiên chính vì Âu Dương Vũ nhìn ra được Dạ Tiểu Ngọc là một cô gái lương thiện tâm hồn trong sáng không vướng bụi trần. Nàng có nghe Dạ Trọng Hoa nói qua, muội muội của hắn chính vì sự ngây thơ thuần khiết này khiến cho nhiều người muốn lợi dụng lừa gạt nàng.

Nàng hôm nay ăn mặc rất đơn giản bộ y phục màu nắng vàng nhạt càng tôn lên sự thuần khiết trong con người của nàng.

Dạ Tiểu Ngọc có chút ngẩng đầu nhìn Âu Dương Vũ với vẻ mặt thiện ý, sau đó người nàng có chút thả lỏng, hỏi: " Nhị tẩu đến đây làm gì vậy?" Âu Dương Vũ cười nhẹ khẽ nắm tay Dạ Tiểu Ngọc, nói: " Hôm nay là sinh thần của mẫu phi, Tiểu Ngọc có muốn cùng đi với ta không?"

Dạ Tiểu Ngọc gật gật đầu: " Cũng đúng lúc Tiểu Ngọc muốn đến thăm Mẫu thân a."

Hai người cùng nhau sánh vai chậm rãi đi đến biệt viện của Hiền phi, Âu Dương Vũ lơ đãng nhìn Dạ Tiểu Ngọc bên cạnh mình, nàng từ đầu đến cuối đều im lặng, ít nói, Âu Dương Vũ trong lòng thầm than: Công chúa sao lại thiếu sức sống đến mức này cơ chứ.

Âu Dương Vũ lúc này đột nhiên nghe thấy Dạ Tiểu Ngọc a lên một tiếng, Âu Dương Vũ nghiêng người xem thế nào thì thấy Dạ Tiểu Ngọc đang khéo léo sửa lại móng tay nhất thời bị gãy của mình, nhích lên nắm lấy một bên vạt áo.

Dạ Tiểu Ngọc buồn bã nhìn móng tay của mình, giống như đứa trẻ lén lút làm sai việc gì nhìn chằm chằm ngón tay đến ngẩn người. Âu Dương Vũ khóe môi từ từ cong lên, suy nghĩ một chút, vừa định đưa tay vào trong không gian tùy thân thì đã thấy Tiểu Kỳ Lân giơ lên một cái lọ nhỏ đứng trên bãi cỏ xanh mà quanh vòng tròn, xoay không biết bao nhiêu vòng khiến cho Âu Dương Vũ phải đến chóng mặt. Cho đến khi hắn cảm thấy mệt mới ngừng lại, thứ trong tay hắn quả thực chính là thứ mà nàng cần lúc này – một chiếc kiềm cắt móng tay hình con thỏ với một lọ sơn móng tay.

Móng vuốt của Tiểu Kỳ Lân cầm lấy hai thứ đó đung đưa trước mắt mình, hai con mắt nhấp nháy tỏa sáng, Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng của Tiểu Kỳ Lân có chút buồn cười không biết nói gì, mỗi lần nhìn thấy hắn thì Âu Dương Vũ nàng chỉ muốn ngay lập tức mà ôm lấy hắn sau đó cấu nhéo hắn một chút, nó quả thực là đáng yêu chết đi được!

Tiểu Kỳ Lân cầm kiềm cắt móng tay và lọ sơn móng tay đưa cho Âu Dương Vũ, xoay qua xoay lại: " Chủ nhân, ngươi xem Tiểu Kỳ Lân thông minh hiểu được ý ngươi chưa a!"

Đôi mắt to tròn hắn hắn đột nhiên chớp chớp: " Mau khen ta đi, mau khen ta đi a ".

Âu Dương Vũ cầm lấy dụng cụ trên tay Tiểu Kỳ Lân, khen ngợi hắn: "Ừ, Tiểu Kỳ Lân của ta là thông minh nhất."

Được khích lệ Tiểu Kỳ Lân tâm trạng phấn chấn vui vẻ nhảy cẫng lên lăn đi lăn lại trên cỏ.

Dạ Tiểu Ngọc đang ngẩn người thì đã thấy Âu Dương Vũ giữ lấy tay nàng, nhẹ nhàng nâng lên, một tay dùng một thứ gì đó tựa như cái kéo nhưng mà cũng không giống...đầu của nó rất nhỏ tinh tế. Dưới bàn tay của Âu Dương Vũ, thứ đó từ từ cắt bỏ đi lớp móng gãy của nàng sau đó chỉnh sửa lại một chút. Sau khi được Âu Dương Vũ cắt chỉnh lại chiếc móng bị gãy thì lại thấy nàng dùng một chiếc lọ trong suốt bề ngoài nho nhỏ rất đáng yêu chậm rãi tô lên móng tay mình, chỉ chốc lát sau, chỗ móng tay đó so với lúc trước lại càng trở nên lung linh đẹp hơn.

Dạ Tiểu Ngọc nhìn Âu Dương Vũ cẩn thận sửa móng tay cho nàng, nàng cúi đầu, khuôn mặt yên tĩnh đẹp như đồ sứ mỹ nghệ, dưới ánh mặt trời nàng như toát ra vẻ thản nhiên ôn nhu. Trong lòng Dạ Tiểu Ngọc không khỏi cảm động, cảm giác muốn thân thiết với vị hoàng tẩu này liền trỗi dậy, vừa định mở miệng nói thì Âu Dương Vũ đã ngẩng đầu lên nhìn Dạ Tiểu Ngọc cười nói: " Cái này cho muội, mỗi lần móng tay bị gãy thì cứ như vậy mà sử dụng."

Nói xong liền hai thứ dụng cụ đó bỏ vào trong tay Dạ Tiểu Ngọc.

Dạ Tiểu Ngọc cầm lấy kiềm cắt móng tay và lọ sơn móng, nhìn thấy chiếc kiềm cắt móng hình con thỏ màu hồng trông rất đáng yêu khiến cho Dạ Tiểu Ngọc thích chí mắt không rời khỏi vật lạ đó, nàng cẩn thận cầm thứ đó nâng niu như báu vật, trên mặt nàng nở ra một nụ cười tươi tắn rạng rỡ chân thực nhìn Âu Dương Vũ nói: " Cảm ơn Nhị tẩu!"

Âu Dương Vũ nhìn Dạ Tiểu Ngọc thích chí cầm trong tay hai món đồ đó, tiếp tục nói: " Đây được gọi là lọ sơn móng tay, cũng chính là kiểu sơn móng thông thường mà các muội dùng, còn cái kiềm cắt này sẽ giúp muội có thể sửa lại móng nếu gặp phải trường hợp lúc nãy."

Âu Dương Vũ ý bảo Dạ Tiểu Ngọc vươn tay ra, làm mẫu dùng lọ sơn móng quét lên móng tay nàng, sắc màu trong suốt ánh lên dưới ánh mặt trời trông thập phần xinh đẹp.

Dạ Tiểu Ngọc mở to hai mắt nhìn, nhìn chiếc bình nhỏ trong tay Âu Dương Vũ sau đó lại nhìn xuống tay mình, vẻ mặt tỏ ra rất bất ngờ, ngạc nhiên, từ từ đánh giá từng động tác của Âu Dương Vũ, sau một lúc lâu mới phản ứng, vui vẻ nói: " Hoàng tẩu thật lợi hại, mấy thứ này thật thần kỳ a."

Âu Dương Vũ cười khẽ lắc đầu: " Tiểu Ngọc thích là tốt rồi, có điều hứa với Tẩu là không được nói cho người khác biết nha."

" Vâng! Đương nhiên rồi, cảm ơn hoàng tẩu!"Dạ Tiểu Ngọc vẻ mặt vui mừng, bất giác kéo lấy tay Âu Dương Vũ, nắm chặt dắt nàng đi về phía trước.

Âu Dương Vũ bật cười, tiểu muội muội này thật thuần khiết đáng yêu nha, có mỗi hai món đồ tầm thường đó thôi cũng đã mua chuộc được lòng nàng a.

Trúc Lục nhìn thấy cảnh này trong lòng bất giác cũng rất là cao hứng, nàng biết vương phi của nàng bị người khác nói xấu ở khắp mọi nơi, sợ rằng không ai thích người, có điều nhìn thấy vương phi lại cùng với người thân bên phía vương gia quan hệ tốt thế này, nàng cũng cảm thấy vui lây.

Đã không còn câu nệ e sợ Âu Dương Vũ nữa, Dạ Tiểu Ngọc từ từ bộc lộ bản tính của mình, cùng Âu Dương Vũ nói đủ mọi chuyện trên đời, cho đến đến một tòa thanh tú lịch sự tao nhã cung điện tiền, Dạ Tiểu Ngọc mới nói: " Đây chính là Khôn cung, nơi ở của mẫu phi a."

P/s: Tập kích lúc nửa đêm

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Mẹ Chồng Nàng Dâu

Bởi vì Hiền phi không thích bị người khác quấy rầy, làm phiền nên Trúc Lục miễn cưỡng đứng ở bên ngoài chờ, Âu Dương Vũ đi theo Dạ Tiểu Ngọc tiến vào, căn bản không cần bẩm báo. Đây là lần đầu tiên Âu Dương Vũ đi đến Khôn cung, cảm thấy nơi này đặc biệt thanh nhã trang trọng, không bao nhiêu thứ đồ xa xỉ được cung cấp trang trí ở đây nữa.

Dạ Tiểu Ngọc vừa thấy Hiền phi liền chạy nhanh nhảu về phía nàng, làm nũng cười: " Mẫu phi!"

Hiền phi nghiêm chỉnh ngồi ở ghế trên, một tên họa sĩ đang ngồi chăm chú họa một bức chân dung vẽ nàng. Hiền phi thấy Dạ Tiểu Ngọc đến liền nhoẻn miệng cười, nhìn Dạ Tiểu Ngọc sẳng giọng nói: " Đứa nhỏ này, lớn như vậy rồi mà cũng không chú ý lễ nghĩa quy cũ một chút a."

Dạ Tiểu Ngọc ngồi bên cạnh Hiền phi, cười nói: " Ở trước mặt mẫu phi việc gì phải câu nệ những thứ đó a?"

Dạ Tiểu Ngọc đúng là di truyền hoàn toàn tính tình của vị Hiền phi này, đơn thuần, thuần khiết. Loại người hai mẹ con này mà sống trong hoàng cung đầy tranh giành âm mưu vậy đúng là không hề dễ dàng gì, nếu như không có Dạ Trọng Hoa, hai mẹ con này chỉ sợ là sống không nổi quá hai ngày ở đây.

Âu Dương Vũ lẳng lặng nhìn hai mẹ con các nàng yêu thương ôn lại chuyện cũ, liền tiến về phía trước, có chút quỳ gối, cúi người, nói: " Vũ nhi kính chào mẫu phi."

Hiền phi lúc này mới nhìn về phía Âu Dương Vũ, trên mặt đang tươi cười nhất thời cứng ngắc, sắc mặt cũng không tốt như trước. Nàng không thích Âu Dương Vũ, tuyệt đối không thích. Con trai của nàng- Dạ Trọng Hoa là nam tử chiến thần ưu tú tài hoa nhất Tây Lăng quốc, con trai nàng phải kết thân với một vị thiên kim công chúa nào đó cũng vĩ đại tài năng giống như hắn mới được, còn Âu Dương Vũ thì...!

Lúc trước nàng nào chưa nghe qua hoàng hậu cùng các phi tử khác bàn ra tiếng vào nói Trọng Hoa dùng sáu tòa thành trì để cầu thú nàng, để con trai nàng phải bị hoàng thượng trách cứ. Hơn nữa nàng còn nghe nói, Âu Dương Vũ là nữ nhân âm ngoan độc ác, giết người vô tình, Lý Phương Phi bị người khác làm nhục đến chết là vì nàng, một nữ tử như vậy nàng nào dám gặp?

Hiền phi bản tính đơn thuần, nên rất tin vào những lời đồn đại đó, nên rất có thành kiến sâu đậm với Âu Dương Vũ. Lúc trước, nàng đều lấy lý do bị bệnh để cự tuyệt từ chối muốn gặp mặt Âu Dương Vũ.Hôm nay, hôm nay tại sao nàng ta lại có thể vào đây. Hiền phi kiên quyết không thèm để ý đến nàng, xem Âu Dương Vũ chỉ là không khí xung quanh mình, cũng không để ý tới Âu Dương Vũ đang quỳ gối, đưa ánh mắt có chút trách cứ nhìn thoáng qua Dạ Tiểu Ngọc.

Dạ Tiểu Ngọc không hiểu ý tứ của mẫu thân nàng, ha ha cười nói: " Hôm nay Ngọc nhi tình cờ gặp được Nhị tẩu trên đường nên cùng tẩu ấy tới đây. Mẫu phi, nhị tẩu hành lễ với người kìa!"

Hiền phi lại trừng mắt liếc nhìn Dạ Tiểu Ngọc, tầm mắt cũng không thèm đặt lên người Âu Dương Vũ, thần sắc nàng thản nhiên, không kiêu ngạo không siểm nịnh, tuy là quỳ gối nhưng vẫn không làm mất đi khí chất cao quý, nàng có chút cúi đầu, không vội vàng cũng không nóng nảy.

Hiền phi thở dài một hơi, ngữ khí bình thản: " Ngươi ngồi đi."

Âu Dương Vũ ngồi xuống một bên, trong lòng thầm nghĩ hôm nay mình vì sinh thần của nàng đến đây, mà nàng ta lại đối xử lạnh nhạt,lãnh đạm như vậy khiến nàng ngay cả lấy lòng vị mẹ chồng này cũng khó.Dạ Tiểu Ngọc nhìn thấy mẫu thân của mình xem nhẹ Âu Dương Vũ trong lòng có vài phần bất mãn, mở miệng: " Mẫu phi à, Hoàng tẩu nàng..."

Dạ Tiểu Ngọc còn chưa nói xong thì đã bị Hiền phi ngắt lời: " Tiểu Ngọc, lại đây, cùng mẫu phi xem mấy bức họa này đi."

Dạ Tiểu Ngọc lập tức cùng Hiền phi đến chỗ mấy bức họa, đánh giá cẩn thận một lát sau cười nói: " So với trước thì trông mẫu phi càng ngày càng mặn mà nha!"

Nữ nhân nào mà chẳng thích được người khác khen, Hiền phi tâm trạng bị Âu Dương Vũ làm cho khó chịu buồn bực nghe được lời khen ngợi của con gái thì hờn giận lập tức biến mất, nàng vỗ nhẹ bàn tay của Dạ Tiểu Ngọc nói: " Con bé này, sao lại giễu cợt mẫu thân chứ!"

Dạ Tiểu Ngọc gắt giọng: " Nào có a, so với mười năm trước thì mẫu thân hấp dẫn hơn nhiều a!"

Hiền phi lại cười vui vẻ, cười xong rồi bất giác thở dài: " Haizz, bức họa này ngươi vẽ không tồi, nhưng ta thấy bức này vẽ một chút cũng chẳng giống ta."

Lời nói của Hiền phi vừa rồi khiến cho tên họa sĩ kia đứng lặng người xấu hổ cúi đầu, hắn quỳ rạp xuống đất lên tiếng: " Hiền phi nương nương, tiểu nhân tài nghệ không tinh thông, mong nương nương tha thứ."

" Thôi, ngươi đi đi."Hiền phi hình như có chút phiền chán vẫy tay ý bảo hắn lui, họa sĩ cũng nhanh chóng thu dọn dụng cụ rồi vội vàng rời đi.

" Bọn họ luôn vẽ ta giống như một thiếu nữ trẻ ra mười tuổi chứ không phải là chính dung mạo thực sự của ta hiện nay, thật khổ tâm, thứ mà ta muốn không phải là sự giả tạo trong bức tranh này!"

Âu Dương Vũ gặp hiền phi có chút hờn giận nhìn chằm chằm vào bức tranh của mình, liền thản nhiên đứng dậy: " Mẫu thân, Vũ nhi có thể thử một chút được không?."

Hiền phi lúc này nghe xong câu nói của nàng mới đặt mắt chú ý đến Âu Dương Vũ, trên mặt lộ ra nụ cười châm biếm rõ rệt: " Sao? Ngươi nghĩ tài nghệ của ngươi còn có thể vượt mặt tên họa sĩ Lâm Dịch kia sao?"

Dạ Tiểu Ngọc thấy Âu Dương Vũ nói vậy liền trong lòng có chút sốt ruột. Âu Dương Vũ quả thật là một người tài hoa, có điều nàng hiểu rõ mẫu thân nàng là người rất yêu quý bản thân mình, nàng luôn tìm những vị họa sĩ có tiếng nhất kinh thành để vẽ bức họa chân dung thật giống nàng, Lâm Dịch là họa sĩ vẽ đẹp nhất trong hoàng cung thế nhưng khi nãy lại khiến mẫu thân nàng không thể hài lòng.

Âu Dương Vũ cũng không lên tiếng phản bác, chỉ là chậm rãi đứng dậy, đạm cười từ trong lòng lấy ra một cái vật màu đen nho nhỏ, có góc cạnh —— máy chụp ảnh.

Âu Dương Vũ bắt đầu khởi động máy ảnh, sau đó hướng máy ảnh về phía Hiền phi điều chỉnh góc độ, độ sáng cho phù hợp, chỉ trong chốc lát, máy ảnh từ từ chạy ra một tấm ảnh chụp. Dạ Tiểu Ngọc chạy lại bên cạnh Âu Dương Vũ cầm lấy bức hình mà Âu Dương Vũ vừa chụp, bất giác kinh ngạc lên tiếng: " A, Hoàng tẩu, Mẫu phi sao có thể ở trong này được a?"

Âu Dương Vũ cũng không để ý tới câu hỏi ngớ ngẩn ngây thơ của Dạ Tiểu Ngọc, chỉ lơ đãng giải thích: " Không phải như vậy, đây chính là bức tranh chân dung của mẫu thân."Hiền phi nhịn không được tò mò, Dạ Tiểu Ngọc vội vàng đem tấm ảnh đó đưa cho Hiền phi: " Mẫu thân, mẫu thân, bức tranh này trông giống người y đúc nha!"

Chỉ thấy vẻ mặt của Hiền phi so với vẻ mặt của Dạ Tiểu Ngọc lại càng kích động hơn, nàng đứng bật dậy, đây mới chính là thứ mà mình mong muốn bấy lâu, một bức tranh thật sự là nàng, đây mới chính là nàng bây giờ chứ không phải là mấy bức tranh vẽ giả tạo của mấy tên họa sĩ kia!

Hiền phi trên mặt tỏ vẻ rất vừa lòng, Âu Dương Vũ nhân cơ hội đó nói: " Mẫu thân qua bên kia tạo kiểu, Vũ nhi giúp mẫu thân chụp thêm vài tấm nữa."

Hiền phi nhìn thứ nho nhỏ đen thui trong tay Âu Dương Vũ, trong lòng thực sự vô cùng tò mò. Nhưng lại không dám hỏi nhiều sợ nàng chê mình lạc hậu khiến mình bị nàng chê cười, nàng đi qua phía bên kia ngồi xuống thần thái điềm đạm đoan trang từ từ hiện ra, Âu Dương Vũ cũng điều chỉnh góc nhìn đến chỗ hiền phi sau đó chụp vài kiểu ảnh.

Nhìn bức ảnh chụp lúc nãy khiến Hiền phi sớm đã quên đi định kiến về nàng lúc trước, cuối cùng nhịn không được hỏi: " Thứ này rốt cuộc là cái gì vậy, trước giờ ta chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe qua nó?"

Âu Dương Vũ cười cười, đem máy ảnh đưa ra trước mặt Hiền phi: " Hôm nay là sinh thần của mẫu thân, Vũ nhi cũng không biết tặng cho người lễ vật gì mới tốt. Nếu như mẫu thân thích thứ này, Vũ nhi sẽ tặng cho mẫu thân."

Âu Dương Vũ nói xong đưa máy ảnh cho Hiền phi.

Hiền phi cầm trên tay chiếc máy chụp ảnh, trên mặt tỏ vẻ rất vui mừng sung sướng, Âu Dương Vũ biết hôm nay là sinh thần của của nàng! Nàng còn chưa kịp mở miệng, Âu Dương Vũ đã đứng bên cạnh cạnh nàng giảng giải: " Đây là nút nguồn, nếu mẫu thân muốn chụp thì nhấn nút này...Đúng rồi, sau đó ấn nút này là để chỉnh ánh sáng góc độ."

Âu Dương Vũ từ từ giảng giải từng chức năng của máy ảnh, từ đặc điểm đến cách dùng. Hiền phi bất giác ngẩng đầu nhìn Âu Dương Vũ chăm chú giải thích, nàng đột nhiên cảm thấy có phải mình đã hiểu lầm Âu Dương Vũ rồi hay không, nàng ôn nhu hào phóng, cử chỉ lễ giáo đều rất đàng hoàng chỉnh chu, nàng một chút cũng không giống như những gì mà bọn người kia nói nào là kiêu ngạo ương ngạnh, vô liêm sỉ. Nàng thở dài, mặc kệ thế nào, nàng cũng là con dâu của mình, là người trong lòng,người vợ của Dạ Trọng Hoa. Nghĩ đến đây, hiền phi trong lòng ít nhiều cũng đã cảm thấy thoải mái hài lòng lên.

Sau khi hiểu được chức năng của chiếc máy ảnh thần kỳ, bà bèn muốn kiểm nghiệm một chút. Thế là cả ba người liền cùng nhau đi ra phía sau hoa viên. Âu Dương Vũ tận dụng cảnh đẹp như tranh ở đây liền giúp Hiền phi cùng Dạ Tiểu Ngọc chụp không ít bức ảnh lung linh, khiến cho hai người họ hưng phấn vui vẻ không thôi,

Chính vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên có một người từ từ đi vào, ánh mắt tươi cười đặt lên người Âu Dương Vũ, âm thanh trầm ổn vang lên: "Có chuyện vui vẻ đến thế sao?"

Âu Dương Vũ theo hướng phát ra âm thanh nhìn lại, bộ bào phục hoa lệ tơ vàng được khoác bên ngoài là chiếc áo bào, nhẹ nhàng phất phơ theo gió, thắt lưng đính thêm ngọc thanh màu xanh cẩm thạch trông thật oai phong, ngạo nghễ, càng tôn lên vẻ tao nhã cao quý. Dạ Trọng Hoa nhìn Âu Dương Vũ trong tay cầm gì đó, còn chưa kịp mở miệng hỏi, chợt Dạ Tiểu Ngọc hồn nhiên giống như con bướm chạy đến bên cạnh hắn, cầm máy ảnh trong tay đưa cho hắn xem, thần sắc rất là vui vẻ: " Hoàng huynh, huynh tới đúng lúc lắm, hoàng tẩu đang giúp mẹ con muội chụp vài bức ảnh rất vui a!"Dạ Trọng Hoa không khỏi kinh ngạc, Tiểu Ngọc khi xưa luôn cúi đầu trầm tính, không có cùng ai cười đùa nói chuyện vui vẻ thế này. Hôm nay lại không giống với khi xưa, bản tính nhát gan nhát dạ gần như biến đâu mất, trên mặt tỏa ra một nụ cười chân thật sáng chói như ánh mặt trời đầu xuân, lại có vài phần mang tính hoạt bát của Dạ Diêu.

Hắn ngẩng đầu đưa mắt nhìn cái vật nho nhỏ màu đen trong tay Âu Dương Vũ, khóe môi không khỏi giơ lên ý cười đậm, không biết nàng lại lấy ra ở đây món bảo vật nào kỳ quái. Dạ Trọng Hoa đang chuẩn bị đi lại bên cạnh Âu Dương Vũ thì lại nghe tiếng kêu lớn của Âu Dương Vũ: "Không được nhúc nhích! Nhìn qua đây!"

Dạ Trọng Hoa sửng sốt, sau đó lại nghe được tiếng kêu nhỏ răng rắc, rồi từ chiếc hộp nhỏ đó chạy ra một mẫu giấy mỏng, Âu Dương Vũ đem tấm ảnh đó rút ra nhìn, ảnh chụp Dạ Trọng Hoa quả thực phong hoa tuyệt đại, bản thân hắn bình thường đã đẹp đến đoạt hồn người, mà vẻ kinh ngạc có vài phần mê mang trên tấm hình lúc này quả thật đẹp đến mê hoặc, Âu Dương Vũ hài lòng cười nói: "Tấm này vương gia rất đẹp trai nha!"

Dạ Tiểu Ngọc cũng nhanh nhẩu đến nhìn qua: "Nhị tẩu chụp bức ảnh này quả thực rất đẹp a!"

Âu Dương Vũ phía trước cùng nàng nói qua này tên là ảnh chụp, nàng không có hiểu được vẫn là kiên trì xưng là bức họa. Dạ Tiểu Ngọc vui vẻ đem bức ảnh đó đưa đến cho Hiền phi xem, hiền phi cũng mở miệng tán thưởng: "Ừ, Vũ nhi chụp thì đẹp rồi!"

Âu Dương Vũ trong lòng thầm nghĩ, kĩ thuật chụp hình của nàng quả thực không chê vào đâu được, chỉ cần tìm được một góc chụp tốt, mặc dù có là một đứa xấu xí thì nàng cũng sẽ biến thành mỹ nhân ngay lập tức.

Dạ Trọng Hoa dù đã quen với việc Âu Dương Vũ sở hữu những thứ đồ vật kỳ lạ thú vị nhưng chính hắn cũng lần đầu tiên thấy một thứ có thể ghi lại một cách chân thật, sắc nét đến từng chi tiết, từ cảnh vật đến con người. Hắn cúi đầu ghé sát vào tai nàng nhỏ giọng hỏi: "Lại thứ gì đây? Chẳng lẽ lại tình cờ nhặt được?"

"Là...là..là máy chụp ảnh nha!Nhặt gì a, đây là lễ vật ta chuẩn bị kỹ lưỡng tặng cho Hiền phi nương nương nhân sinh thần của nàng a." Âu Dương Vũ nhấp miệng lúng túng, nhìn thấy trong con ngươi Dạ Trọng Hoa chợt lóe lên ý cười tà mị.

Dạ Trọng Hoa tiến lên từng bước mở miệng nói: "Mẫu thân."

Dạ Trọng Hoa khẽ cúi người, Hiền phi đứng dậy đi đến bên Dạ Trọng Hoa nói: "Ai, các con này a, một người thì nghiêm túc quá, một người thì nghịch ngợm quá nha."

Dạ Tiểu Ngọc nghe vậy hờn dỗi: "Mẫu thân a..."

Dạ Trọng Hoa khẽ cười không nói gì.

Dạ Trọng Hoa lại nói: "Phụ hoàng có việc nhờ Ta đến Bắc Ải xử lý quốc sự một chuyến, Vũ nhi ở lại cùng dùng bữa với mẫu thân, Nhi thần đi trước."

"Ừ, đi đi." Hiền phi hình như có chút thất vọng, nàng đã lâu không cùng Dạ Trọng Hoa dùng bữa, có điều việc công việc nước quan trọng hơn.

Dạ Trọng Hoa quay đầu nhìn thật sâu vào đôi mắt Âu Dương Vũ, thấy nàng gật gật đầu sau đó cũng nhanh rời đi.

Âu Dương Vũ nhìn Dạ Trọng Hoa khẩn trương đi khỏi, trong lòng chợt ngọt ngào có chút hiểu được ý tứ của hắn.

Dạ Trọng Hoa phải đi đến Bắc Ải xa xôi xử lý chuyện quốc sự quan trọng, có thể phái người đến dặn dò một tiếng nhưng hắn sợ mẫu thân hắn gây khó dễ với nàng nên mới tự mình đến tận đây, bây giờ sau khi hắn nhìn thấy nàng cùng với mẫu thân thân thiết hơn so với mức tưởng tượng của hắn, hắn mới có thể an tâm đi xử lý công vụ đang dang dở.

Sau khi Dạ Trọng Hoa rời đi, Âu Dương Vũ lại chụp cho Hiền phi cùng với Dạ Tiểu Ngọc mấy tấm ảnh ngoại cảnh nữa. Hiền phi cực kỳ cao hứng, yêu thích không nỡ buông chiếc máy ảnh ngồi trên ghế cẩn thận xem ảnh vừa chụp, sau đó liền kéo Âu Dương Vũ ngồi xuống cùng mình tâm sự chuyện vài chuyện lúc nhỏ của Dạ Trọng Hoa.

Âu Dương Vũ nghe xong, trong lòng âm thầm cười nói: thì ra Dạ Trọng Hoa lúc nhỏ đã thông minh tài giỏi vậy rồi, hắn là cái bản tính lạnh lẽo lãnh khốc kia cũng từ nhỏ mà ra a.

Giờ ăn đã đến, thức ăn cũng đã chuẩn bị xong xuôi, nha hoàn bên cạnh Hiền phi lên tiếng bẩm báo: "Hiền phi nương nương, ngọ thiện đã chuẩn bị xong ạ."

Ngọ thiện được dọn ở ngoài đình viện, có món vịt quay cùng với rượu Bát Bảo, cá lóc chua ngọt, chân giò hun khói, gà hầm hạt sen, món canh trứng phù dung, Phật nhảy tường, còn có các món điểm tâm trông rất bắt mắt như bánh quế hoa rễ sen, sủi cao mật ong,... Âu Dương Vũ tự tay rót một ly trà đưa cho Hiền phi nương nương nói: "Vũ nhi lấy trà thay rượu, cung chúc mẫu thân sức khỏe an khang, cứ như vậy mà vui tươi trẻ mãi."

[Phật nhảy tường: gồm 18 loại nguyên liệu chính, 12 loại thuốc bổ với nhiều sơn hào, hải vị như Vi cá, hải sâm, gà, gân thú, sò hến khô, nấm hương, bào ngư... chế biến thành]

Hiền phi nương nương thoạt nhìn cực kỳ vui vẻ cao hứng: "Những năm gần đây, ngoài Ngọc nhi và Phi Bạch ra, chưa có một ai nhớ đến sinh thần của ta."

Khi nàng nói xong những lời này, trong mắt có vài buồn bã cô đơn, phiền muộn, Âu Dương Vũ thấy thế vươn tay dùng đôi đũa gắp một miếng vịt quay bỏ vào chén của nàng: "Vậy về sau cứ mỗi năm đến sinh thần mẫu hậu, Vũ nhi sẽ đến tâm sự cùng mẫu hậu."

"Được,được!" Hiền phi cười tủm tỉm đem miếng vịt quay kia đưa vào trong miệng, nhìn Âu Dương Vũ với ánh mắt đầy thưởng thức.

Âu Dương Vũ nói ra những lời này thì trong lòng có chút lo sợ, nàng nay đã là con dâu của hoàng gia, là vợ của Dạ Trọng Hoa nhưng có lẽ sẽ rất nhanh thôi nàng phải rời khỏi những người này.

Dạ Tiểu Ngọc không phải là người hay nói chuyện,cho nên thấy Âu Dương Vũ cùng mẫu hậu tâm sự thì cũng bô bô phụ họa theo. Trong khoảng thời gian ngắn, không khí bắt đầu trở nên có chút ngượng ngùng, Âu Dương Vũ đang định kể một câu chuyện cười để đập tan cái bầu không khí khó chịu này thì bên ngoài liền có một nữ nha đầu quen mắt đến hành lễ: "Tham kiến Hiền phi nương nương, Ninh vương phi, Nhị công chúa."

Âu Dương Vũ lúc này mới nhớ ra nàng ta chính là nha đầu bên cạnh hoàng hậu, quả nhiên liền nghe được nàng nói: "Ninh vương phi, Hoàng hậu nương nương gọi người đến gặp."

P/s: Đã cố gắng làm xong post được chương này. ENJOY....^^

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Bắt cóc

Âu Dương Vũ có chút nhếch mày, buông chiếc đũa, lau miệng, hoàng hậu nương nương quả nhiên đâu chịu buông tha cho mình, nàng thản nhiên nói: "Không biết Hoàng hậu nương nương tìm Bổn vương phi có chuyện gì?"

"Nô tỳ không biết." Nha đầu kia không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, "Hoàng hậu nương nương chỉ nói nô tỳ mời vương phi mau đó có chút chuyện."

Âu Dương Vũ đứng dậy, trấn an ánh mắt lo lắng của Hiền phi nương nương, bình tĩnh cười hành lễ với nàng: "Mẫu thân, Vũ nhi đi một chút sẽ trở lại."

"Đi sớm về sớm."

Âu Dương Vũ bị nha đầu đó dẫn vào trong tâm cung của hoàng cung, nhìn thấy hoàng hậu ngồi ở phía trên cao đường, mặc hoàng hậu phục sức, đầu đội mũ phượng, trên người áo khoác ngoài dài chà xát xuống đất hoa văn hình chim phượng hoàng đang cánh đỏ rực tung bay trên nền màu vàng cam hoa lệ không thể chịu đựng được.Trang sức của nàng vô cùng tinh xảo quý báu, dung nhan bởi vì được chăm sóc tốt nên nhìn tuổi tác của nàng vẫn không phai nhòa theo năm tháng, chỉ có điều khuôn mặt xinh đẹp ấy lại tỏ vẻ tức giận nồng đậm, ánh mắt lạnh như băng, mang theo ý hận thù không hề che dấu.

Âu Dương Vũ nhìn thấy nàng liền cúi người hành lễ: "Hoàng hậu nương nương kim an."

"Kim an?!" Hoàng hậu nương nương kéo dài âm thanh, lạnh lùng cười một tiếng, sau đó "rầm" một tiếng, chiếc chén ngọc trong tay được đặt mạnh lên bàn "Có Ninh vương phi ở đây, ta kim an nổi sao."

"Vũ nhi không biết đã đắc tội hoàng hậu nương nương khi nào?" Âu Dương Vũ cúi đầu, thần sắc không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Hoàng hậu nhìn Âu Dương Vũ bình tĩnh đứng ở đó, trên mặt không có lấy một tia sợ hãi, thấy thế mắt đẹp của nàng chợt rét lạnh: "Từ khi ngươi tới Tây Lăng đến nay, bao nhiêu rắc rối phiền phức đều không ngừng xảy ra! Nay Vân Phỉ bị bắt nhốt giam trong phòng, không được nhìn thấy mặt trời đều là phúc của ngươi ban tặng!"

Âu Dương Vũ nghi hoặc nhìn hoàng hậu, vẻ mặt vô tội ngây thơ hỏi: "Vũ nhi không hiểu, Phỉ muội muội bị nhốt giam không phải là bị bệnh chó dại cắn sao?"

Hoàng hậu tức giận đập mạnh lên bàn, mụ phường trên đầu không ngừng lắc lư: "Cũng không phải là lỗi tại ngươi hết sao!"

"Phỉ muội vì bị chó điên cắn mới ra nông nỗi như vậy hơn nữa, con chó đó là do chính tay Phỉ muội nuôi nấng, bị nhốt thì có liên quan gì đến Vũ nhi? Con chó săn kia hung hăng như vậy, Vũ nhi cũng thiếu chút nữa bị nó dọa chết đi rồi." Âu Dương Vũ làm bộ tỏ vẻ sợ hãi nhớ lại chuyện cũ, vội vàng vỗ ngực như đang tự trấn an mình: "Vũ nhi không biết hoàng hậu nương nương nghe ai đó xúi đồn bậy bạ, nhưng nếu như hoàng hậu cứ khăng khăng việc này là do Vũ Nhi làm thì người có thể hỏi mọi người xung quanh hôm đó làm chứng. Hôm đó có nhiều người đứng quan sát chứng kiến chuyện này nên có thể đứng ra giúp Vũ Nhi giải oan ức a."

Hoàng hậu tức giận đến mặt mũi trắng bệch, quả thật con chó kia là do một tay Phỉ Nhi nuôi dưỡng, nghe nói con chó kia thực ra là nhằm vào Âu Dương Vũ mà cắn, cuối cùng thế nhưng con chó đó lại phản bội quay lại cắn Vân Phỉ: "Nhất định là ngươi đã sử dụng yêu thuật! Ngươi nếu thành thực khai báo, bản cung sẽ khoan hồng mà tha thứ cho ngươi."Âu Dương Vũ trong lòng cười lạnh, buồn cười! Bảo nàng nhận tội. Nàng đâu có ngốc như vậy!

Âu Dương Vũ lại bày ra vẻ mặt ủy khuất, cơ hồ như muốn khóc lên tiếng: "Hoàng hậu nương nương,oan uổng cho Vũ nhi a, Vũ nhi thân là nữ nhi của phủ thừa tướng đến từ đông tấn, con người từ trước đến nay trong sáng, làm sao có thể biết đến cái loại yêu thuật gì gì đó a? Hoàng hậu nương nương hãy xem xét!"

Hoàng hậu nhìn trước mặt Âu Dương Vũ, trừ bỏ dung nhan tinh xảo, quả thật cũng không có khác khác người địa phương, chuyện này Âu Dương Vũ kỳ thật cũng không có gì sai, nàng cũng không tin Âu Dương Vũ hội có cái gì yêu thuật. Chính là nàng thật sự là không cam lòng, vốn mượn Lý Hiển Diệu đại thọ, muốn làm xấu mặt Âu Dương Vũ, khiến nàng bị đuổi ra khỏi hoàng thất, lại không ngờ rằng Lý Vân Phỉ đứa cháu ngu xuẩn này lại nuôi dưỡng một con chó điên để rồi bị nó cắn ngược lại mình!

Chuyện Lý Vân Phỉ bị chó dại cắn đã truyền sang khắp cả hoàng cung lẫn toàn bộ giới quan lại trong triều, bây giờ mọi người đều ở sau lưng cười nhạo nàng có một đứa con dâu bị điên bị dại khiến nàng không dám ngẩng đầu lên được, nhẫn nhịn những lời xoi mói, chửi xéo đó, cũng đều là do Âu Dương Vũ mà nàng mới lâm vào cảnh khốn cùng này!

"Âu Dương Vũ, ngươi đừng có ở trước mặt ta mà làm bộ làm tịch! Nói mau, ngươi vì sao lại muốn hãm hại Vân Phỉ!"

Âu Dương Vũ trong miệng còn tại xin khoan dung, trong mắt ẩn ẩn có chút không kiên nhẫn, này lão yêu bà, như thế nào như vậy thích tìm nàng tra đâu, như vậy nàng cũng muốn không khách khí đâu.

"Âu Dương Vũ, ngươi nếu không nói thì cũng đừng trách ta không khách khí với với ngươi."

Âu Dương Vũ làm bộ hoảng sợ, mở to hai mắt nhìn: "Hoàng hậu nương nương, người chẳng lẽ muốn dùng hình luật phạt riêng Vũ nhi sao?"

Hoàng hậu lạnh lùng cười một tiếng, cũng không có lên tiếng phủ nhận.

Âu Dương Vũ lại nói: "Người không sợ Ninh vương đến hỏi tội người sao?"

"Ninh vương bây giờ bị hoàng thượng kéo đi Bắc Ải giải quyết việc quốc sự rồi." Hoàng hậu nương nương vuốt ve mái tóc, âm thanh càng phát ra mềm mại nhẹ nhàng: "Vũ nhi, ngươi vẫn nên nhận tội đi, có phải là ngươi bày mưu giết chết Phương Phỉ sau đó lại sử dụng yêu thuật hãm hại Vân Phỉ hay không?"

"Hoàng hậu nương nương, người không thể đem hết tất cả mọi tội lỗi đổ hết lên đầu Vũ nhi như vậy." Âu Dương Vũ bày ra vẻ mặt càng lúc càng ủy khuất: "Vũ nhi đơn phương độc mã từ Đông Tấn quốc đến đây, không có lấy một ai thân thích để dựa dẫm yêu thương, trải qua cuốc ống nơi đất khách quê người thật gian khổ. Những người ở xung quanh ta trong phủ hắn cũng biết Vũ nhi là người bản tính lương thiện thuần khiết nhất định sẽ không bao giờ làm những chuyện xấu xa này, hoàng hậu nương nương người nghi oan Vũ nhi như vậy, Vũ nhi thật sự rất đau lòng."

[Trời đất quỷ thần ơi...diễn sâu quớ đi Nàng ơi...]

Âu Dương Vũ đem bộ dạng khóc sướt mướt bày ra, biểu tình vô cùng sinh động, lại càng có chút đáng thương điềm đạm như đứa trẻ bị đổ oan, hoàng hậu nhìn thấy dáng vẻ này của nàng liền đau lòng cảm thấy chính mình cũng thật hồ đồ tìm chuyện gây khó dễ cho nàng. Nhưng cứ nghĩ đến cô con dâu tội nghiệp Lý Vân Phỉ đang bị giam cầm như một con thú hoang dại kia, lòng chợt đau đến đứt từng đoạn ruột, nàng dù có biến thành cái loại gì cũng là con dâu của nàng, là chính phi của con trai nàng a! Thanh danh của nàng bây giờ bị hủy hoại, cả đời lại sẽ không bao giờ bước ra khỏi cửa phủ nữa bước, chuyện này hẳn sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi và danh dự đến đứa con trai yêu của nàng. Không được, không được mềm lòng, Nàng nhất định phải tìm Âu Dương Vũ báo mối thù này."Người đâu!" Hoàng hậu dường như mất đi kiên nhẫn, sau đó rất nhanh có ba bà ma ma với vóc người đô con mập mạp liền xuất hiện đứng trước mặt Âu Dương Vũ, hoàng hậu thấy vậy phân phó: "Dung ma ma, Hình ma ma, Quế ma ma, đưa nàng ta đi đến mật thất nhốt nàng trong đó cho đến khi nào nàng ta chịu cúi đầu nhận tội mới thôi!"

Âu Dương Vũ đôi mắt liền phát ra một tia sắc lạnh như băng, khóe môi khẽ cong lên cười đầy quỷ dị.

Tiểu Kỳ Lân lúc này nhẫn nhịn không được kêu to: "A, chủ nhân, bà lão yêu tinh này muốn hãm hại ngươi a! Ngươi mau chạy đi."

"Trò hay còn chưa có bắt đầu sao lại có thể bỏ chạy nhanh đến vậy." Âu Dương Vũ nhắm mắt truyền đạt ý mình với Tiểu Kỳ Lân cười hắc hắc, nàng còn chưa tới thời điểm nắm chốt trò chơi, sao có thể rút lui bỏ chạy được.

Dung ma ma và Hình ma ma dùng lực kéo Âu Dương Vũ vào trong mất thật, Âu Dương Vũ hoàn toàn không có giãy dụa, chưa đến thời cơ chín muồi, nàng cũng sẽ không để lộ khả năng, con người thật của mình ra. Khi nhìn thấy Âu Dương Vũ bị hai người đô con kéo đi, trên mặt hoàng hậu liền lộ ra một chút sát ý: "Tiểu Đường Tử."

"Dạ."

"Đi đến bẩm báo với Hiền phi nương nương, nói rằng Âu Dương Vũ đã sớm trở lại Ninh vương phủ, ngươi nhanh chóng tìm người giả mạo thay thế ngồi vào xe ngựa của Âu Dương Vũ để ra khỏi cung."

"Nô tài hiểu rõ."

"Bản cung mệt rồi muốn nghỉ ngơi."

Âu Dương Vũ bị Dung ma ma, Hình ma ma, Quế ma ma áp giải đến một căn mật thất nhỏ, một nơi vô cùng nhỏ hẹp kín đáo. Chờ cho đến khi Dung ma ma châm lửa lên ngọn đèn cầy cũ kĩ kia, Âu Dương Vũ mới phát hiện rõ nơi này chính là một căn phòng hành quyết, bên trong có rất nhiều dụng cụ để tra tấn hành hình. Dung ma ma thản nhiên mở miệng nói: "Vương phi nếu như thông minh một chút thì nên sớm thành thật khai báo nhận tội, đừng khiến cho chúng nô tỳ phải tức giận mà dùng đến những thứ đáng sợ này."

Âu Dương Vũ làm bộ lạnh run nói: "Các vị ma ma, chẳng lẽ đây là cách mà hoàng hậu nương nương thường xuyên dùng để tra tấn người hay sao?"

Dung ma ma âm hiểm cười rộ lên, trên mặt kiêu ngạo tươi cười: "Nói không phải dọa vương phi, những vị khách không ngoan ngoãn ghé thăm căn phòng này cũng đã hơn một trăm người, cho tới bây giờ bất cứ ai vào căn phòng này cũng không một ai dám mạnh miệng ngoan cố cả."

Âu Dương Vũ lúc trước cũng đã từng nghe nói qua, bên cạnh vị hoàng hậu nương nương này có vài vị ma ma trung thành thâm hiểm, hoàng hậu nương nương đãi ngộ các nàng rất tốt. Cũng đúng thôi, bao nuôi chăm sóc kỹ lưỡng những vị ma ma này là để làm chuyện xấu mà. Âu Dương Vũ còn muốn nói thêm vài chuyện nữa thì Quế ma ma đứng một bên nghiêm mặt nói: "Vương phi, người cũng đừng phí thời gian vô ích, nhanh mà khai báo đi."

Nàng vừa dứt lời thì nhanh chóng đè lên bả vai Âu Dương Vũ ấn nàng khuỵu xuống mặt đất, Hình mẹ trong tay cầm lấy mấy thanh ngân châm to dài, âm thanh lạnh lẽo nhẹ nhàng lên tiếng: "Vương phi, nô tỳ xin đắc tội!"Âu Dương Vũ đáy mắt lộ ra một tia quái dị, cả người nàng đột ngột dựng thẳng lên, ai cũng không làm gì được nàng, giằng co trong chốc lát, thân thể của nàng từ từ mềm nhũng đi, dường như không có một điểm tựa chống đỡ liền ngã xuống phía sau đè lên người Quế ma ma nhất thời không lường trước được, cả người Âu Dương Vũ cố ý đổ người về trước, ngay trong nháy mắt, Âu Dương Vũ bắt được một bên chân của Hình ma ma, dùng sức giật lấy, bị mất thăng bằng Hình ma ma theo đà ngã xuống ngân châm trong tay vô ý mà đâm xuống cổ Quế ma ma...

"A!" Quế ma ma gào khóc thảm thiết kêu lên, "Hình ma ma, ngươi làm cái gì thế hả?"

"Ta, ta không phải cố ý, không phải ta, tất cả đều là, đều là... Ôi!" Hình ma ma còn chưa kịp nói xong, Dung ma ma cư nhiên cũng ngã xuống về phía nàng. Dung ma ma trong tay còn cầm ngọn nến, nhất thời không có chú ý, ngọn lửa nhanh chóng bén vào y phục của Hình ma ma, trên người nàng đều là những thứ vải vóc lụa là tốt nhất mà hoàng hậu ban cho, cũng chính vì quá tốt nên tốc độ bắt lửa của nó cũng không tồi. Chỉ trong thời gian ngắn cả bộ y phục nàng đều chìm bùng lên ngọn lửa đỏ rực.Hình ma ma kịp ra tay hoảng sợ dập tắt đám lửa sắp bén vào người mình

Âu Dương Vũ giờ phút này không chút hoang mang đứng lên, vẻ mặt tỏ ra kinh hoảng nói: "Ôi, sao lại thế này, sao lại có thể cháy người thế này? Dung ma ma, cho dù trong lòng ngươi có ghen tị với Hình ma ma được hoàng hậu đặc ân ban cho nàng nhiều loại vải vóc lụa là quý hiếm thì cũng không cần dùng thủ đoạn này để trả thù a"

Dung ma ma giận dữ, đứng một bên rút lấy cây côn gỗ dài hướng về phía Âu Dương Vũ đi tới: "Vương phi người vẫn nên lo cho bản thân mình toàn mạng trước đi!"

Nhưng trong lúc đó Dung ma ma và Hình ma ma hai người lại xoay đổi tình thế đánh nhau chí chóe, hai bên nắm tóc đối phương, ánh mắt đầy tức giận đỏ rực, không thèm nghe mấy lời can ngăn của Quế ma ma. Quế ma ma không còn cách nào khác, đành phải tự mình ra tay, cầm thấy ngân châm sắc dài đó hướng về phía Âu Dương Vũ mà đâm, Âu Dương Vũ nhanh nhạy lập tức kéo Dung ma ma qua chắn trước mặt mình, còn nói một câu: "Thật là kinh khủng nha."

Dung ma ma bị Hình ma ma chọc tức đến điên người, cả người vốn không còn chút lý trí tỉnh tảo nào, bây giờ lại thấy Quế ma ma đang hướng chiếc ngân châm đó về phía mình đâm một phát đau đến quằn quại bèn giật phắt tay Quế ma ma ra quát: "Đừng tưởng rằng hai người các ngươi liên minh lại với nhau thì có thể kéo ta xuống nước, ta nếu nhớ không lầm thì ngày hôm đó chính ta tận mắt chứng kiến ngươi dám ăn trộm cây trâm ngọc quý của hoàng hậu nương nương."

Hình ma ma nghe nói vậy cũng không nhẫn nhịn thêm nữa tức giận phản bác: "Ngươi nói bậy!"

Dung ma ma cười lạnh nói: "Ai nói bậy, ngươi còn ăn chơi tác táng thua biết bao nhiêu là bạc vì thế ngươi mới vụng trộm cây trâm ngọc của hoàng hậu nương nương để đi bán lấy tiền, đừng tưởng là ta không biết."

"Ta lập tức chém nát miệng của ngươi!" Dung ma ma cùng Hình ma ma lại tiếp tục đấu khẩu quay lại đánh nhau một trận sống chết, Âu Dương Vũ thấy vậy thuận thế đá Quế ma ma tham gia cuộc ẩu đả này, trong phút chốc, tiếng thét chói tai vang lên không dứt bên tai, ba người bọn họ đánh nhau đến mệt thở hồng hộc, ai cũng không nhường nhịn ai, mỗi người tóc đều bị nắm kéo đến bù xù không ra dạng gì ; xiêm y, y phục mỗi người đều trở nên hỗn độn, Âu Dương Vũ đứng ở một góc tối lẳng lặng nhìn một màn chiến đấu vừa rồi, đột nhiên nghe thấy tiếng hưng phấn của Tiểu Kỳ Lân vang lên trong đầu mình: "Chủ nhân, hình như ở rất gần đây có đồ ăn ngon a.""Tiểu tử tinh ranh" Âu Dương Vũ bất đắc dĩ cười trừ, dưới cái tình huống dở hơi này mà Tiểu Kỳ Lân còn có thể nghĩ đến chuyện ăn đồ ăn vặt.

"Chủ nhân, người ta muốn ăn đồ ăn vặt mà thôi." Tiểu Kỳ Lân nói xong ở Âu Dương Vũ trong đầu không được quay cuồng, bộ dáng đáng yêu cực kỳ, Âu Dương Vũ khóe môi nhất câu, "Đồ ăn vặt của ngươi ở đâu?"

"Nha, phía sau căn mật thất này a, bên trong có rất nhiều rất nhiều đồ ăn vặt a." Tiểu Kỳ Lân vừa nói vừa nhìn Âu Dương Vũ cười đến lộ ra hết cả răng nanh trắng sữa kia, không biết theo chỗ nào tìm đến người người bát còn có chiếc đũa càng không ngừng xao, "Rất đói, Tiểu Kỳ Lân rất đói nha."

"Được rồi, được rồi, ngươi đừng có ầm ỹ nữa, ta đồng ý với ngươi là được chứ gì?!." Âu Dương Vũ bị những lời nũng nịu của hắn làm cho choáng váng, đồng ý yêu cầu của Tiểu Kỳ Lân. Vả lại, nàng cũng muốn xem thử bà cô hoàng hậu này thực sự có bao nhiêu bảo vật được giấu đằng sau căn mật thất này!

Âu Dương Vũ nhìn ba nàng ma ma kia ẩu đả không ai chịu nhượng ai, ầm ỹ cãi nhau đến mức không thèm chú ý đến người hắn là bọn họ phải dùng hình pháp để khai báo. Nàng giơ môi cười tà mị, vung khăn lên về phía các nàng, ngay lập tức tập đoàn ba vị ma ma nhanh chóng bị trúng mê dược liền ngất xỉu tại chỗ. Âu Dương Vũ thắc mắc hỏi: "Tiểu Kỳ Lân, ngươi xác định xem ở trong mật thất này có cơ quan nào không?"

"Cũng không xa xôi đâu,ngay dưới chân của ngươi a."

"Phải không?" Âu Dương Vũ ngồi xổm xuống, gõ gõ tảng đá ở dưới bên cạnh, quả nhiên có một tiếng động " ầm ầm" vang lên, nàng kéo tảng đá đó ra

thì thấy bên trong có một nút ẩn nho nhỏ, nàng bèn đưa tay nhấn một cái thì rất nhanh sau đó liền xuất hiện trước mặt nàng là một khu hầm chứa dài thăm thẳm, Âu Dương Vũ tò mò chui vào xem xét, cư nhiên phát hiện ra bên trong có hơn mười viên dạ minh châu lớn bằng đầu người được đặt hai bên lối đi, mười viên ngọc thạch được chạm khắc vô cùng tỉ mỉ, nàng cầm ngọn đuốc soi rõ đường đi vào hầm chứa. Nàng mỗi khi đưa ngọn đuốc đến chỗ nào thì đập vào mắt nàng chính là hoàng kim cùng châu báu vô cùng rực rỡ sáng chói nặng trịch. Nàng càng đi vào sâu bên trong thì bao nhiêu trân bảo, mã não, ngọc thạch, thủy tinh, kim cương, ngọc hổ phách, mắt mèo,... đều được xếp đầy trong nhiều chiếc rương, có thể nói là tất cả món đồ ở đây đều vô giá.

"Chủ nhân, còn chờ gì nữa, chuyển hết tất cả chúng vào đây đi!" Tiểu Kỳ Lân thản nhiên vỗ tay đành đạch trong đầu Âu Dương Vũ, bộ dáng vì vui thích mà nhảy nhót, Âu Dương Vũ gật gật đầu, liền đem hết những món bảo vật ở đây bỏ hết vào không gian, vốn định để lại một số món đồ ở đây nhưng không kìm lòng đành quét sạch hết tất cả, ngay sau đó từ một hầm chứa quý giá với đầy món đồ quý lại thành một khu hầm rỗng bỏ hoang. Sau đó nàng lại nghe trong đầu nàng vang lên tiếng âm thanh răng rắc, tên quỷ tham ăn này!

Âu Dương Vũ sau khi đem hết những món đồ đó bỏ vào trong không gian thì lập tức quay trở lại căn mật thất, đem mọi thứ chốt mở cơ quan đều trở về tình trạng như vị trí ban đầu. Nhưng vào lúc này, nàng lại nghe Tiểu Kỳ Lân nói: "Chủ nhân chủ nhân, ta còn phát hiện chỗ kia cũng có rất nhiều đồ ăn ngon a!" Đương nhiên đồ ăn ngon mà Tiểu Kỳ Lân đề cập đến không thể được hiểu như nghĩa đen của nó mà chính là châu báu, Âu Dương Vũ không khỏi thắc mắc hỏi: "Ngươi nói ngoài chỗ vừa nãy ra vẫn còn chỗ khác cất giấu châu báu?"

"Chính là sau bức tường này a, ôi chao, woa, chính là tẩm cung của hoàng hậu nương nương a, ai da, ta nhìn thấy có rất nhiều kim cương nha, còn gì nữa, ngọc trai thật to, thật bự nha, nhất định sẽ rất ngon nha." Tiểu Kỳ Lân cầm hai miếng mã não trong tay vừa nói dứt lời liền nuốt vào bụng, hai hai móng vuốt lên ôm mặt làm ra vẻ hạnh phúc, sau đó hắn bỏ chạy đi, một lát sau liền quay lại, đưa cho Âu Dương Vũ một sợi dây thép nhỏ co giãn: "Chủ nhân, chủ nhân, ngươi thử đẩy đẩy xem, ở giữa vách tường này chắc chắn có một viên gạch có thể đẩy ra được."

"Ừ." Âu Dương Vũ được Tiểu Kỳ Lân chỉ dẫn cẩn thận từ từ tra vào từng hốc nhỏ của bức tường đẩy ra, quả nhiên một lát sau có một viên gạch có thể dịch chuyển được, nàng thật cẩn thận cầm lấy viên gạch đó kéo ra. Chỉ sợ kinh động đến vị hoàng hậu đang ngủ trong phòng này,vị ấy tỉnh dậy mà chứng kiến một màn này chắc nàng bị bà ta đưa ra hành quyết không chừng. Âu Dương Vũ cẩn thận đưa mắt quan sát đánh giá bên ngoài. Tẩm cung hoàng hậu vô cùng xa hoa, lộng lẫy, mỗi một bức tranh đều được treo lên thêm phần sang trọng. Ánh mắt Âu Dương Vũ nhanh chóng đảo qua những món bảo vật đủ loại màu sắc, khi đã nắm được vị trí của những món đồ đó trong lòng bàn tay liền thầm hỏi Tiểu Kỳ Lân: "Ngươi nói đi, ngươi muốn ăn thứ gì trước?"

"Trước tiên, chủ nhân, ta muốn ăn viên thạch mắt mèo kia a!" Tiểu Kỳ Lân vươn cái móng vuốt nho nhỏ chỉ ra phía xa kia, Âu Dương Vũ nhấn nút khởi động chức năng co giãn tự động của sợi dây thép, một sợi dây thép dài chắc chắn từ từ theo hướng Âu Dương Vũ chỉa thẳng về món đồ đó, đến khi tiếp cận được mục tiêu đầu chỗ tiếp xúc nhanh chóng bật ra giống như hàng ngàn cái móng vuốt bao xung quanh, lập tức bắt lấy viên mắt mèo kia. Âu Dương Vũ lại bấm nút kéo về, đầu sợi dây kia lập tức co lại mang theo viên mắt mèo kia trở về, Âu Dương Vũ cảm thấy trò chơi này rất thú vị: "Còn muốn ăn cái gì nữa?"

"Ta muốn xơi cái hộp trang điểm kia kìa, thoạt nhìn trông không tệ a." Tiểu Kỳ Lân chỉ móng vuốt về phía cái hộp xinh xinh kia.

"Tiểu Kỳ Lân ngươi lòng tham không đáy nha!" Âu Dương Vũ không nhịn được bật cười, vẫn giúp nó lấy chiếc hộp trang điểm kia thỏa mãn niềm vui thích của hắn. Có điều chiếc hộp trang điểm này quá lớn so với kích thước của cái lỗ hổng.

"Làm sao bây giờ? Lỗ hông này quá nhỏ để có thể thỏa mãn cái dạ dày không đáy của ngươi nha?"

"Hay là, chủ nhân, không thì chúng ta đi vào đó đi, nhưng mà hoàng hậu nương nương đang ngủ ở đó, phải làm sao bây giờ?" Tiểu Kỳ Lân làm vẻ mặt khó xử nhìn Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ cũng không biết nói gì, "... Ngươi nếu sớm nói với ta thì tốt rồi! Cần gì phải dùng cái sợi dây thép co giãn này. Phiền phức!"

Âu Dương Vũ từ trong không gian tùy thân cầm lấy một cái ống hút sau đó hướng về phía lỗ hổng đó phun ra một ít khói gây mê. Một lát sau chờ cho mọi thứ xung quanh yên tĩnh không còn nghe một tiếng động nào nữa, mới dựa theo sự chỉ dẫn của Tiểu Kỳ Lân mới phát hiện ra lại có thêm một cái mật thất nữa, xem ra trong tẩm cung của hoàng hậu thật là nhiều mật thất nha với cơ quan nha.

"Chủ nhân ta muốn cái này."

"Chủ nhân cái này ta muốn!"

"Chủ nhân ta muốn cái kia!"

Âu Dương Vũ đem hết tất cả những món bảo bối mà Tiểu Kỳ Lân yêu thích cất vào trong tùy thân không gian, đột nhiên thấy Tiểu Kỳ Lân chỉ lên mái tóc của hoàng hậu đang nằm trên giường, mái tóc hoàng hậu được chăm sóc vô cùng tốt đen mượt bóng bẩy, nàng thấy hành động của hắn bèn nhíu mày: "... Ngươi đừng có bảo với ta là cũng muốn ăn thứ đó đấy chứ?"

"Chủ nhân, chủ nhân!"

Âu Dương Vũ chịu không nổi tên nhóc Tiểu Kỳ Lân này, từ trong không gian cầm lấy cây kéo, nhẹ nhàng mà kéo mớ tóc của bà hoàng hậu ấy, sau đó lặng lẽ cắt đi, nàng đang định bỏ trong không gian thì chợt nghe tiếng hoảng hốt của Tiểu Kỳ Lân a a: "A! Chủ nhân! Não ngươi có vấn đề a, thứ ta muốn là cây trâm bảo châu trên đầu bà ta kìa."

[Toy không còn lời nào để diễn tả sự thốn của hai ngừ này =.=]

You suck! Âu Dương Vũ bực mình chửi thề, nàng thật sự rất muốn nắm đầu tên Tiểu Kỳ Lân này mà đánh mà đập một trận cho bỏ tức, dù sao thì cũng

phải nói rõ ràng với nàng một tiếng, ai bảo cứ nhìn chằm chằm vào mớ tóc của người ta làm gì để rồi xảy ra chuyện dở hơi này. Thôi thì đã cắt thì cũng cắt rồi, mà dây thần kinh nàng cũng chưa bị chạm đến mức đem mớ tóc đó bỏ vào không gian để trưng bày, liền tùy tiện ném thẳng lên gối nàng ta.

Trong nháy mắt, nàng có cảm giác bảo bối trong không gian tùy thân càng ngày càng nhiều, cơ hồ đem Tiểu Kỳ Lân đều cấp mai đi vào. Một lát sau, Tiểu Kỳ Lân mới từ bảo vật đôi lý đi đi ra, miệng lý điêu căn hoàng kim cây trâm cự tuyệt: "Chủ nhân, chúng ta đem hết tất cả bảo vật của hoàng hậu nương nương chuyển hết vào đây nha!"

Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng hắn bật cười thành tiếng, nàng thực sự muốn biết biểu cảm của vị hoàng hậu nương nương này sẽ thế nào khi phát hiện ra tất cả các món bảo bối của mình không dưng không cánh mà bay, có lẽ rất kích thích đây.

Âu Dương Vũ một lần nữa quay trở về mật thật, nhàm chán đến muốn ngốc cả người, nàng bây giờ nên đi ra ngoài sao, nghênh ngang chạy đi sao. Đương nhiên nàng không có ngốc để làm vậy, với địa vị và quyền lực của bà ta, hoàng hậu còn có thể nhân cơ hội này đem cái tội danh ăn cắp bảo vật của bà ta đổ hết lên đầu mình! Thôi thì đành phải chịu đựng sự nhàm chán ngồi chờ ở đây thôi!

Âu Dương Vũ đi vào trong không gian tùy thân, đi ra đến con sông lấy dụng cụ ra ngồi một góc sáng sủa câu một ít cá tôm, sau đó tự mình xuống bếp làm canh ngọt tôm với cá. Tiểu Kỳ Lân vốn đang hạnh phúc ôm đống bảo thạch nhai cắn răng rắc, đột nhiên nghe thấy được mùi thơm thoảng thoảng quanh chóp mũi, cũng tò mò đứng dậy chạy tới, trừng hai con mắt lên nũng nịu lên tiếng: "Chủ nhân, Tiểu Lỳ Lân cũng muốn ăn."

"Ngươi cũng ăn được cá tôm sao?"

Tiểu Kỳ Lân ngượng ngùng sờ sờ đầu: "Cái gì Ta cũng ăn được hết a."

Âu Dương Vũ đưa một muỗng canh đến bên miệng nó: "Trước ngươi uống chút canh nóng này đi, ta đi nấu cơm."

Chỉ là Âu Dương Vũ vừa mới xoay người một cái, đã thấy cả nồi canh cá ngọt của nàng ngay lập tức bị cái tên tiểu ham ăn này chén sạch. Âu Dương Vũ nhìn thấy cảnh này nhẫn nhịn không được nổi giận: "Tên kia, ngươi điên à, là heo đầu thai ngươi sao, Tiểu Kỳ Lân, ngươi dám..."

Tiểu Kỳ Lân bày ra bộ mặt đáng thương nhìn Âu Dương Vũ: "Chủ nhân! Còn nữa không, món này ngon phếch a!"

Âu Dương Vũ tức đến muốn giết người! Nàng có phải là không đói bụng đâu, tên này cư nhiên dám ăn hết đi công sức của nàng? Tức chết đi được mà.

P/s: Ngày mai Ta phải "thi...lại " môn thể dục non không thể thức khuya được cố gắng edit xong sớm để các nàng đọc...chương sau là màn anh hùng cứu mỹ nhân...oai quách xà lách nha...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Giải Thoát - Bảo vật bị mất trộm

Ninh vương phủ,

Từ sáng đến tối Trúc Lục đứng đợi Âu Dương Vũ mà vẫn chưa thấy chủ tử mình trở về, trong lòng không khỏi dấy lên lo lắng, rõ ràng là có người bẩm báo với Hiền phi nương nương, nói vương phi đã trở về phủ rồi, thậm chí thị vệ trong cung còn bảo với nàng rằng thấy bóng dáng Âu Dương Vũ lên xe ngựa trở về rồi.

Làm sao bây giờ?

Trúc Lục càng nghĩ càng lo lắng, liền phái người nói chuyện này cho Vân Thương.

Vân Thương ban đêm có đột nhập đến cung điện của hoàng hậu nhưng căn bản không có tin tức gì của Âu Dương Vũ, cho đến khi hắn uy hiếp dụ dỗ tên thái giám bên người hoàng hậu nương nương thì mới biết rằng thật ra Âu Dương Vũ vẫn còn bị nhốt trong tẩm cung của hoàng hậu nương nương.

Vân Thương khẽ nhíu mày nghĩ ngợi, Dạ Trọng Hoa bị buộc phải đi giải quyết quốc sự ở Bắc Ải, hoàng hậu lợi dụng việc không có Dạ Nhị ở đây liền giở trò ức hiếp khi dễ Âu Dương Vũ. Có điều nếu như Dạ Trọng Hoa biết được hắn không bảo vệ tốt cho Âu Dương Vũ, hẳn những năm tháng cuối đời của hắn sẽ sống một cuộc sống không hề yên ổn. Không được, tuổi thanh xuân của hắn không thể bị tên yêu nghiệt lãnh khốc kia hành hạ được, phải lập tức đem chuyện này báo cho Dạ Trọng Hoa biết, nếu không mặc dù hắn đã xác định Âu Dương Vũ vẫn còn ở bên trong, nhưng quyền hạn của hắn không cho phép hắn mang nàng ra ngoài được.

Mà lúc này Âu Dương Vũ đang cùng ngồi trên bờ sông với Tiểu Kỳ Lân người câu cá kẻ nướng cá ăn rất vui vẻ thoải mái. Tiểu Kỳ Lân ngồi bên cạnh, vẻ mặt hưởng thụ: "Chủ nhân tuyệt quá, làm món gì cũng ngon hết nha."

Âu Dương Vũ bày ra cái vẻ mặt ghét bỏ nhìn hắn: "Ngươi thì chỉ biết có mỗi chuyện ăn! Đúng rồi, gần đây ăn nhiều như vậy, sao ta không thấy ngươi thăng cấp hả? Vì sao vậy hả?"

"Bởi vì, bởi vì... chủ nhân mức độ của nó ngày càng cao a, thăng cấp cũng ngày một khó nha nên phải ăn thật nhiều mới được." Tiểu Kỳ Lân ở nàng trước mặt xoay đến xoay đi, nháy mắt nói, "Có điều nếu như được thăng lên một cấp thì sẽ có một điều đặc biệt vô cùng bất ngờ đang chờ ngươi nha."

"Là cái gì?"

"Không nói cho chủ nhân, hì hì."

Âu Dương Vũ hừ một tiếng, vẻ mặt kiêu ngạo quay sang một bên: "Ta mới không cần biết!"

Sáng sớm, hoàng hậu vì tâm tình vô cùng tốt cho nên tối hôm qua ngủ rất sâu. Nàng chưa bao giờ ngủ ngon như vậy, nàng từ từ ngồi dậy định kêu nha hoàn tới hầu hạ mình, đột nhiên nhìn thấy bên gối mình rơi xuống bao nhiêu là tóc, nàng hoảng sợ không thể tin vào mắt mình hét lên một tiếng: "Ông trời ơi, đầu của ta, tóc của ta...a..a...a!"

"Hoàng hậu nương nương, Nhị hoàng tử cầu kiến." Nhưng vào lúc này, nha đầu bên cạnh nàng Tử Uyển đứng ở trước cửa bẩm báo, âm thanh có vài phần bối rối, "Ngài ấy xông vào đây ạ."

"Ra lệnh cho thị vệ cản hắn lại, ngươi mau lại đây giúp ta trang điểm!" Hoàng hậu buồn bực phủi đi mớ tóc rơi đầy trên người mình, sau đó phủi phủi mái đầu của mình..mớ tóc đen bóng từ từ rơi xuống. Kẻ nào dám bày ra trò đùa chết tiệt này với nàng, nàng mà biết được sẽ tru di cửu tộc tên đó! Nàng vừa định ngồi trước bàn trang điểm thì lại phát hiện hộp trang điểm của nàng không dưng biến mất, Cả bàn trang điểm đều trống rỗng!Sau đó, nàng quay đầu liền phát hiện, những món đồ quý giá trong tẩm cung nàng toàn bộ đều biến mất chỉ trong một đêm!Chuyện này, chuyện hoang đường như thế này, sao có thể, không thể nào, chẳng lẽ mình có tuổi rồi nên hoa mắt sao?!

"Tử Uyển! Sao lại như thế này?" Hoàng hậu giờ phút này sắc mặt vô cùng khó coi, lồng ngực vì tức giận mà phập phồng run, nàng thở không ra hơi. Tử Uyển lúc này cũng phát hiện, đêm qua người trực đêm là nàng, nàng không có bất kỳ ai khả nghi xông vào tẩm cung cả. Lúc này nàng cũng không biết giải thích chuyện này với hoàng hậu như thế nào nữa, nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn như muốn giết người kia, nàng sợ hãi nhìn không được hai chân mềm nhũn, quỳ xuống.

Dạ Trọng Hoa lúc này xuất hiện ngay trước mắt hoàng hậu, cả người hắn toát ra sự lạnh lẽo đáng sợ giống như Diêm Vương của địa ngục trần gian, sắc mặt dữ tợn, lạnh lùng nhìn nữ nhân trước mắt: "Giao Vũ nhi của ta ra đây!"

[fangirl: Á..á....á Hoa ca...á..]

Hoàng hậu nhìn thấy Dạ Trọng Hoa cư nhiên dám tự tiện xông vào tẩm cung của nàng, mà nàng còn chưa kịp trang điểm chỉnh chu bộ dạng của mình, chỉ mặc mỗi áo khoác ngủ ngoài, nàng tức giận đến muốn ngất đi quát: "Dạ Phi Bạch, ngươi dám làm càn!"

Dạ Trọng Hoa căn bản không để ý tới những lời nói của nàng, lại càng không để ý đến bộ dạng của nàng, đôi mắt nhíu lại: nơi này chắc chắn có cơ quan!

Âu Dương Vũ ở trong không gian tùy thân ăn uống no đủ, mãi cho đến buổi sáng ngày hôm sau mới từ trong không gian đi ra, ba vị ma ma bị nàng hạ dược đến nay vẫn chưa tỉnh dậy, Âu Dương Vũ đang chuẩn bị làm cho các nàng tỉnh lại, tiếp tục cùng các nàng chơi đùa.

Chưa kịp làm gì thì đã thấy cửa mật thất đột nhiên mở ra, ánh sáng mãnh liệt lập tức đập vào mắt nàng khiến nàng không kịp thời thích ứng được có chút chói mắt, mà đứng trước mặt nàng là một tên nam nhân có vóc dáng thon dài.

Hắn đứng ngạo nghễ trước cửa, hai con ngươi như hai viên ngọc trai đen chợt sáng lên, lộ ra chiếc mũi dọc dừa cao thẳng tuyệt đẹp, vẻ mặt của hắn dường như vô cùng tức giận, khi hắn đưa tầm mắt của mình dính chặt lên người Âu Dương Vũ, biết nàng vẫn mạnh khỏe, không bị xây xước gì mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt biểu tình cũng dịu đi không ít. Hắn vừa định tiến vào, đã thấy nằm ngay cửa là ba vị ma ma, hắn không chút nghĩ ngợi, dùng lực hất bay ba nàng ta đá văng ra ngoài, các nàng vì bị đá văng lên sảnh ngoài không có điểm tựa liền rơi xuống đất một cách đau đớn, Âu Dương Vũ chỉ nghe thấy tiếng các nàng ta khẽ rên lên một tiếng sau đó lại hôn mê bất tỉnh.

Dạ Trọng Hoa nhẹ nhàng đến bên cúi người cõng Âu Dương Vũ chậm rãi rời đi, bởi vì được hắn cõng trên lưng nên Âu Dương Vũ cơ hồ không nhìn thấy rõ vẻ mặt của hắn lúc này, chỉ thấy hắn lặng lẽ cõng nàng đi khẽ gọi tên nàng: "Vũ nhi..."

Âm thanh trầm thấp hơi khàn của hắn còn có một chút khẩn trương.

Hắn vẫn không nói thêm lời nào, lẳng lặng lấy hai cánh tay ôm chặt lấy nàng từ phía sau. Âu Dương Vũ ngửi thấy mùi hương hoa quỳnh đặc trưng của hắn thoang thoảng quanh chóp mũi nàng, nàng khẽ cúi đầu nở nụ cười nói: "Dạ Trọng Hoa à, ta chờ ngươi đến rất lâu a.""Những việc hoàng hậu làm đã quá sức chịu đựng của ta!" Dạ Trọng Hoa nổi giận đùng đùng cõng Âu Dương Vũ đi thật nhanh ra ngoài, liền gặp phải hoàng hậu đang đứng chắn trước mặt tức giận đến mức giậm chân huơ tay quát: "Dạ Phi Bạch, ngươi thật to gan. Dám một mình xông vào tẩm cung của bản cung, ngươi có còn coi vương pháp ra gì nữa hay không? Bản cung sẽ bẩm báo chuyện này lên hoàng thượng!"

"Vương pháp, vương pháp đáng để ta quan tâm sao? Vương pháp là thứ mà hoàng hậu bà dám lợi dụng quyền uy giam giữ vương phi do hoàng thượng sắc phong sao? Vương pháp là thứ mà hoàng hậu bà dám dùng thủ đoạn hèn hạ để hành hình người khác sao?" Âm thanh trầm thấp đầy mùi máu tanh của Dạ Trọng Hoa khiến cho bầu không khí xung quanh trở nên nặng nề.

Hoàng hậu nhất thời nghẹn họng, nhìn thấy Dạ Trọng Hoa không coi mình ra gì thản nhiên lạnh lùng kéo Âu Dương Vũ rời khỏi nơi này, bây giờ nàng tức điên đến mức mặt tái nhợt trắng bệch, cơ hồ muốn ngất tại chỗ: "Nơi ở của bản cung mà các ngươi muốn đến là đến muốn đi là đi dễ dàng vậy sao? Người đâu!"

Lập tức xung quanh liền xuất hiện mấy tên thị vệ từ bên ngoài tiến vào, tay cầm trường kiếm chỉa vào Dạ Trọng Hoa, Dạ Trọng Hoa một tay nắm Âu Dương Vũ, đi ra ngoài, căn bản không thèm để ý đến những thứ vụn vặt trước mắt. Tên thị vệ kia nhận được mệnh lệnh của hoàng hậu, tất nhiên là không chịu phóng Dạ Trọng Hoa đi. Ánh mắt Dạ Trọng Hoa sắc bén thâm thúy, trầm ổn mà lạnh lùng, khóe miệng khẽ giơ lên một vòng trào phúng, đôi mắt hắn đã đen lên, sâu thăm thẳm, bên trong tuyệt đối ẩn chứa sát khí bắt đầu nổi lên làm người ta không chịu được mà rét run, hắn nhấc chân lên, ai cũng không thể nhìn ra động tác của hắn, thì ngay lập tức đã thấy thanh trường kiếm kia rơi vào tay của Dạ Trọng Hoa, sau đó là một vệt máu dài vừa chuẩn vừa ngoan độc trên cổ tên thị vệ kia trên mặt đất bất động.

"Dạ Phi Bạch, ngươi dám, ngươi dám giết người của bản cung trước mặt bản cung!"

Dạ Trọng Hoa tay cầm trường kiếm, cả người tràn ngập sát khí lạnh lẽo. Giết người, hắn bận tâm sao? Ai dám động đến Vũ nhi của hắn, hắn không ngại tiễn kẻ đó một đoạn đường đến địa ngục. Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng đáng sợ, lãnh khốc của Dạ Trọng Hoa, trong lòng có một loại cảm động không nói nên lời, liền cầm lấy tay hắn nhẹ nhàng nói: "Trọng Hoa, chúng ta đi thôi, ta cũng không có mệnh hệ gì."

Bọn thị vệ nhìn thấy thần sắc lạnh lẽo như Tu la địa ngục của Dạ Trọng Hoa, sợ hãi đến mức đứng ngây ra nhưng vì nhận mệnh lệnh của hoàng hậu nên không dám lui về phía sau, bọn họ do dự giơ trường kiếm lên, không dám có bất kỳ hành động nào tiếp theo liền nhìn thấy nụ cười khinh miệt của Dạ Trọng Hoa cười lạnh nói: "Nếu Vũ nhi nói như vậy, bổn vương tạm thời tha cho các ngươi. Mau cút hết đi cho bổn vương!"

Bọn thị vệ nghe được những lời nói vừa rồi của Dạ Trọng Hoa, kiếm trong tay đồng loạt rơi xuống.

Lúc này Hoàng hậu bị chọc tức đến mức chân đứng không vững nữa: "Một đám phế vật,mau ngăn hắn lại, mau cản hắn và Âu Dương Vũ lại ngay lập tức, Âu Dương Vũ, cô ta dám trộm cướp bảo vật của ta!"

Tử Uyển nhanh nhẹn chạy lên phía trước giữ chặt lấy tay của Âu Dương Vũ, nhưng lập tức cũng bị Dạ Trọng Hoa nhẹ nhàng quay người dùng chân đá bay sang một bên, nhất thời miệng nàng ta phun ra đầy máu tươi.Âu Dương Vũ lúc này cẩn thận đi chậm lại dừng bước, xoay người cười dịu dàng nhìn hoàng hậu, vẻ mặt tò mò: "Trộm bảo vật?"

Âu Dương Vũ giơ hai tay lên ôm mặt, lã chã chực khóc: "Hoàng hậu nương nương người ghét Vũ nhi đến vậy sao, hai tay Vũ nhi căn bản trống trơn thế này sao có thể đặt tội danh trộm đồ lên người Vũ nhi được cơ chứ? Chưa kể Hoàng hậu nương nương đem ta nhốt trong mật thất một ngày một đêm, Vũ nhi nào có thể làm được những chuyện như thế."

Hoàng hậu sắc mặt trắng bệch, trong lòng mặc dù biết rằng nàng rõ ràng không có khả năng làm ra loại chuyện đó, nhưng vì bị lòng hận thù cắn nuốt không tha cho nàng: "Không phải ngươi thì ai?"

"Vũ nhi có biết được một chuyện quan trọng vì quan tâm đến hoàng hậu nương nương nên tình nguyện cung cấp một chút tin tức cho người, một ngày một đêm trong căn mật thất đó, người sẽ không tin được tay chân của người lại phản chủ đâu. Hôm qua ba vị ma ma của hoàng hậu đánh nhau nói xấu nhau đủ điều, các nàng rất để ý đến những món đồ bảo vật quý hiếm của hoàng hậu nương nương nha. Rồi sau đó, đúng rồi, Quế ma ma còn là một người phụ nữ ăn chơi bài bạc thua hết tiền, nhưng mỗi lần bên cạnh hoàng hậu nương nương thì biến thành một kẻ nhu thuận, thuần lương. Aiii, Nương nương nếu như không diệt tận gốc ổ chuột chũi này, sớm muộn gì thì không chỉ tẩm cung thôi đâu mà cả cái biệt viện của người cũng sẽ bị đục khoét đến trống rỗng mất thôi."

"Ăn nói hàm hồ!" Hoàng hậu nghe xong Âu Dương Vũ trong lời nói căn bản không thể tin được, lập tức nhíu mày, mật thất đó chỉ có nàng với Ba tên ma ma đó biết được cơ quan khởi động của nó: "Người đâu, gọi Dung ma ma, Quế ma ma, hình ma ma lên hết đây cho ta."

Ba vị ma ma đó rất nhanh đã bị người lôi đến, thấy các nàng mặt mũi ai nấy đều bầm dập không còn ra cái dạng gì, tóc tai tán loạn, trên mặt còn có rất nhiều vết xước do móng tay cào mà ra. Ba tên thuộc hạ ngu xuẩn này, không phải là bảo ba người các ngươi đến hành hạ bức cung Âu Dương Vũ sao, sao lại tự diệt lẫn nhau thế này.

Hoàng hậu lạnh lùng nói: "Ba người các ngươi hôm qua đã lén lút làm những chuyện gì?"

Ba người ba mặt nhìn nhau, cũng không biết nói gì.

Hoàng hậu thấy các nàng không ai lên tiếng giải thích, cơn tức giận bất ngờ trào lên đỉnh đầu: "Giỏi lắm, cho dù ba người các ngươi không kẻ nào dám lên tiếng thành thật khai báo thì bản cung ta cũng đã rõ ngọn ngành mọi chuyện. Nói! Các ngươi đã đem hết bảo vật của bản cung cất giấu ở nơi nào?"

Ba vị ma ma không biết chuyện gì thật sự đang xảy ra với họ, họ đứng ngây ngốc một hồi. Sau đó Dung ma ma nhịn không được kêu khóc muốn thanh minh cho sự trong sạch của mình: "Hoàng hậu thật oan uổng cho nô tỳ a! Không phải do nô tỳ làm!"

Hình ma ma thấy vậy cũng vội nói: "Cũng không phải nô tỳ làm!"

Sau đó hai người liền đưa mắt nhìn chằm chằm vào Quế ma ma, Quế ma ma mặt mũi trắng bệch lên tiếng: "Hoàng hậu nương nương, xin hãy điều tra chuyện này thật cẩn thận a!"

Hoàng hậu đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, trên mặt lo lắng hoảng hốt không thôi liền khởi động cơ quan mật thất, bước vào trong khu hầm mật thất chứa bảo vật, đã thấy toàn bộ trong mật thất đều trống trơn, những món bảo vật ở đây đều là tâm huyết của nàng nhiều năm dự trữ cất chứa, biết công sức của nàng, tâm huyết của nàng chỉ trong một đêm đều tan thành mây khói, nàng chỉ cảm thấy choáng váng đầu như muốn ngất đi, tay nắm chặt lại đến mức móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay chảy máu.

Nàng lạnh lùng nói: "Người đâu, đem Dung ma ma, Hình ma ma, Quế ma ma lôi ra ngoài hành hình hết cho ta, bắt ba tên phản bội đó moi hết tin tức về số bảo vật đó ra."

Hoàng hậu nói xong câu đó, rốt cuộc cũng không thể chịu đựng nổi cú sốc này liền hôn mê bất tỉnh!

Âu Dương Vũ bị Dạ Trọng Hoa mang ra khỏi tẩm cung của hoàng hậu tẩm cung, trên mặt ý cười dường như không giảm đi, dường như chuyện nàng bị giam lỏng một đêm qua không có xảy ra.

Dạ Trọng Hoa nhìn đuôi mắt nàng ánh lên một tia giảo hoạt, không khỏi buồn cười nói: "Để bổn vương đoán xem, chuyện bảo vật bị mất hẳn là kiệt tác của nàng?"

Âu Dương Vũ giơ lên hai tay lên tỏ ý vô tội, không thể tin trừng lớn mắt: "Dạ Trọng Hoa, thì ra ngươi cũng tin những lời vô căn cứ của hoàng hậu nương nương sao? Ta bị giam trong mật thất một ngày một đêm sao có thể ăn cắp bảo vật của bà ta được. Hơn nữa, cho dù ta có muốn trộm đi nữa thì làm sao mà vác hết chúng ra khỏi đó được."

Dạ Trọng Hoa nhìn bộ dạng nghiêm túc nhìn biện hộ cho mình của Âu Dương Vũ. Người khác đương nhiên là sẽ tin những lời lúc nãy của nàng nói, nhưng hắn một chút cũng không tin nổi. Hắn chắc chắn con mèo xảo quyệt này lại kiếm được trò mới bày ra quỷ kế gì để đùa giỡn, hắn kìm lòng không được vươn cánh tay thon dài khẽ vuốt ve đầu nàng. Nàng nếu không muốn nói cho hắn, hắn cũng không muốn ép nàng, liền thay đổi đề tài: "Nhìn khí sắc của nàng cũng không tệ, nói vậy tối hôm qua ngủ rất ngon?"

Quả thật, tối hôm qua Âu Dương Vũ ăn ngon,ngủ cũng ngon. Đương nhiên thôi, ở trong căn nhà của chính mình trong không gian tùy thân có giường ngủ siêu cấp êm ái rộng lớn kia, ngủ dĩ nhiên là rất thoải mái. Âu Dương Vũ đang suy nghĩ phải trả lời với hắn như thế nào mới phải liền ngẩng đầu lên nhìn về phía Dạ Trọng Hoa. Lúc này nàng mới nhìn rõ quanh mắt hắn hơi sưng sưng, thần sắc tiều tụy, khuôn mặt có chút mệt mỏi, nàng không khỏi nghi hoặc hỏi một câu: "Tối hôm qua ngươi ngủ không được tốt sao?"

"Nghe tin Vũ nhi gặp chuyện, nàng nghĩ ta có tâm tư ngủ tốt được sao."

Dạ Trọng Hoa thản nhiên như không nói ra một câu, hắn sao có thể nói với nàng rằng khi hắn nghe được tin nàng gặp chuyện không may, trong lòng không khỏi lo lắng bồn chồn. Vì phải gấp gáp trở về từ Bắc Ải cho nên hắn một đêm không ngủ, thậm chí con ngựa mà hắn cưỡi mệt đến chết đi sống lại rồi. Âu Dương Vũ giờ mới nhớ ra hôm qua hắn nhận lệnh phải đi Bắc Ải giải quyết chuyện quốc sự. Hắn vì nàng mà thức trắng một đêm mệt mỏi mà chạy về sao?! Trong lòng nàng chợt có một cảm giác ấm áp tràn lan khắp người, nhưng những lời cảm kích muốn nói với hắn đều bị chặn ngay yết hầu, không nói nên lời.

"Bây giờ có đói không?" Dạ Trọng Hoa nắm Âu Dương Vũ thủ, "Ta đưa nàng qua chỗ mẫu thân dùng bữa sáng."

"Tôi không đói lắm, ngươi xem ngươi kìa, chắc là rất đói bụng." Âu Dương Vũ thầm nghĩ, cả ngày hôm qua nàng tự tay xuống bếp ăn biết bao nhiêu là đồ tươi ngon ở trong không gian, buổi sáng còn được uống chén sữa nóng do chính đích thân nhóc Tiểu Kỳ Lân làm cho nàng cho nên cũng không cảm thấy đói cũng chả cảm thấy khát.

Dạ Trọng Hoa đột nhiên ra vẻ nghĩ tới cái gì: "Hình như mẫu thân rất thích nàng, hôm qua ta còn thấy mẫu thân cười đùa với nàng rất chân thành, nàng quả thực rất được lòng mẫu thân nhỉ."

Âu Dương Vũ vừa nghe hắn nói vậy liền đắc ý lên tiếng: "Dĩ nhiên, một khi tôi đã đi đến đâu, gặp người người thích, gặp hoa hoa nở a..."

Dạ Trọng Hoa khóe môi sẽ cong lên, trên mặt mang theo một tia ôn nhu, hắn nhẹ kéo Âu Dương Vũ vào lòng nói: "Ừm! Vũ nhi nói gì cũng đúng!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: quot;Hẹn hòquot; trên núi Nam Sơn

Dạ Trọng Hoa đưa Âu Dương Vũ đi đến Khôn cung, Hiền phi đang ở bên trong dùng bữa sáng, nhìn thấy Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ đến. Vì sự việc xảy ra có chút ngoài ý muốn, nên trên mặt nàng lộ ra một chút vui sướng: "Các con sao mới sáng sớm lại đến đây?"

Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa khẽ cúi đầu sau đó, cười nói: "Hôm nay Vũ nhi muốn đến cùng mẫu thân dùng bữa sáng."

Hiền phi cười nói: "Thanh Nhi, mau mang thêm bát đũa cho Phi Bạch và Vũ nhi."

"Vâng."

Lúc trước Hiền phi nghe tin đồn về tai tiếng của Âu Dương Vũ, cho rằng Âu Dương Vũ không xứng đáng với con trai mình, căn bản không thèm quan tâm đến Âu Dương Vũ. Nhưng từ ngày tiếp xúc với Âu Dương Vũ nàng mới phát hiện ra những lời đồn ấy quả thực so với những gì nàng mắt thấy tai nghe về Âu Dương Vũ thì khác biệt hoàn toàn. Hắn là lúc nhỏ cô con dâu này rất hiếu thuận, rất được lòng người. Càng nghĩ nàng lại càng yêu thích cô

con dâu nhỏ này.

Khôn cung của nàng đã nhiều năm thanh tĩnh, một vài ba cung nữ ở đây mà nói cũng không có nhiều là bao, thường thì nàng hay cho người gọi một tên họa sĩ đến đây bảo hắn vẽ chân dung cho nàng rồi buồn bực mà lầm bầm đôi ba câu bình phẩm về bức họa. Nàng biết dung nhan của mình rồi cũng sẽ tàn lụi theo năm tháng, sẽ dần dần già đi. Nhưng tên họa sĩ kia há nào dám vẽ khuôn mặt của nàng tươi trẻ như cô nương mười mấy tuổi, nàng là loại người cực ghét những kẻ nịnh hót.

Nhưng từ khi có buổi gặp gỡ bất ngờ với Âu Dương Vũ hôm qua, nàng cảm thấy được mùi của tuổi trẻ trên người mình, nàng cùng với cô con dâu đó nói chuyện rất vui vẻ. Nhất thời cảm thấy Khôn cung dường như không còn ảm đạm vắng vẻ như vẻ thường ngày khiến tâm tình của nàng sung sướng lên không ít. Dạ Trọng Hoa sau khi ăn đồ ăn sáng xong liền phụng mệnh của hoàng thượng đi bàn quốc sự. Hiền phi sau khi thấy Dạ Trọng Hoa rời đi, liền nhìn sang Âu Dương Vũ muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, làm ra vẻ khó xử. Âu Dương Vũ thấy vẻ mặt có phần bối rối của Hiền phi, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Mẫu phi, có chuyện gì sao?"

"Chuyện là thế này." Hiền phi trên mặt lộ ra một tia khó xử, sau đó đứng dậy, thật cẩn thận đem máy chụp ảnh trong ngăn kéo lấy ra: "Không biết có phải do tối hôm qua ngủ có đè lên nó nên bây giờ nó không sử dụng được hay không?"

Âu Dương Vũ lấy máy ảnh cầm lên kiểm tra một chút, mọi thứ đều vẫn hoạt động bình thường, chẳng qua bên trong hết fim và giấy in ảnh.

Âu Dương Vũ thừa lúc nàng quay đi không chú ý liền từ trong không gian giấy ra một sấp giấy in máy ảnh và một hộp fim Instax Mini đưa cho Hiền phi, cười nói: "Về sau nếu như chụp không ra ảnh nữa thì mẫu thân có thể lấy hai thứ này bỏ vào như thế này..rồi, như vậy bỏ vào. Nếu như hết giấy in ảnh, Vũ nhi sẽ lại đưa thêm cho mẫu thân."

"Thì ra là như vậy." Hiền phi liên tục gật đầu, biết máy ảnh này không phải là do mình làm hư mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lại hiện ra nụ cười rạng rỡ. Vì cái chuyện máy ảnh không hoạt động này mà từ sáng sớm nàng vô cùng buồn bực ảo não trong lòng.

Âu Dương Vũ nhân lúc rảnh rỗi còn dạy cho Hiền phi vài bí quyết để chụp ảnh thêm sinh động, hướng dẫn thêm cho nàng cách điều chỉnh góc độ, ánh sáng màu sắc để có được một bức hình hoàn hảo. Hiền phi đặc biệt hứng thú với những chuyện này nên rất chăm chú lắng nghe những chỉ dẫn của Âu Dương Vũ.Thế rồi một buổi sáng nữa cũng đã trôi qua, Dạ Trọng Hoa khi đã giải quyết xong công việc liền quay trở lại đón Âu Dương Vũ mang về phủ.

Lúc đi, Hiền phi còn có chút luyến tiếc, nắm chặt tay Âu Dương Vũ: "Vũ nhi, hôm sau lại đến cùng trò chuyện với mẫu thân nữa có được không?" Âu Dương Vũ từ nhỏ đến lớn vốn không có cha mẹ bên cạnh tâm sự nhiều chuyện đời, nay nhìn thấy một bộ dáng mong chờ, yêu thương của vị mẫu thân trên danh nghĩa này âu yếm nhìn mình, trong lòng cũng không khỏi thương cảm, không thể nào cự tuyệt được, liền mở miệng đáp ứng: "Vũ nhi đương nhiên sẽ đến rồi."

Trên đường đi Dạ Trọng Hoa liếc mắt về phía Âu Dương Vũ: "Xem ra mẫu thân rất thích máy ảnh của Vũ nhi."

Âu Dương Vũ ngẩng đầu liếc Dạ Trọng Hoa một cái hờn dỗi: "Ánh mắt của ngươi nhìn ta là ý gì đó hả? Cái gì mà mẫu thân thích chiếc máy ảnh của ta chứ, mẫu thân rõ ràng là thích ta nha."

Dạ Trọng Hoa nhíu mày lên tiếng khẳng định: "Là máy ảnh."

Âu Dương Vũ hờn giận hừ một tiếng: "Chắc chắn là ngươi đang ghen tị đúng không? Ghen tị vì ta tặng quà cho mẫu thân mà không tặng cho ngươi."

Dạ Trọng Hoa thản nhiên nói: "Ghen tị cái gì, toàn bộ của nàng đều là của ta, người khác cùng lắm cũng chỉ được chút quà nàng tặng thôi, sao ta phải ghen tị những việc nhỏ nhặt ấy."

Trên mặt Dạ Trọng Hoa xuất hiện ý cười ôn nhu như ngọc, rực rỡ như đóa hoa anh đào nở vào tháng ba mông lung lạnh nhạt làm say đắm lòng người, Âu Dương Vũ "Ơ" một tiếng, nhất thời không biết phải nói như thế nào.

Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa đi về phía trước được một đoạn, đến đoạn ngã rẽ liền bắt gặp được một vị nữ tử, cũng không xa lạ gì mà chính là công chúa Dạ Nhiêu. Nàng mặc một bộ y phục váy dài cúp ngực phía trên màu đỏ rực, ngay chỗ ngực được thêu viền ren hình cánh phượng vàng óng lộ ra chiếc cổ cao trắng ngần, bộ ngực đầy đà trắng nõn, da thịt đều trắng như ngọc. Bên cạnh nàng còn có một tên nam tử trẻ tuổi theo cùng, mặc dù hắn không ngẩng đầu lên nhưng với dáng vẻ của hắn lại không thể che dấu được dung mạo tuyệt đẹp của hắn.

Âu Dương Vũ có nghe Dạ Diêu giới thiệu sơ qua về tác phong của Dạ Nhiêu. Một vị công chúa phóng túng với ba ngàn nam sủng, ai ai cũng xinh đẹp, tuấn tú. Có điều vị nam sủng đi bên cạnh Dạ Nhiêu lúc này dường như nhìn rất thanh nhã rất khác biệt.

Dạ Nhiêu đặt tầm mắt của mình lên người Dạ Trọng Hoa, trong đôi mắt chợt lóe lên sự đau đớn nhưng rất nhanh liền biến mất dời tầm mắt nhìn về phía Âu Dương Vũ. Nàng thấy trên mặt Âu Dương Vũ vẫn chưa thu lại được ý cười bên môi. Nói vậy vừa rồi nàng cùng với Dạ Trọng Hoa hẳn đã nói gì đó rất vui vẻ thân thiết. Trong mắt liền lóe lên một tia ganh tị sắc bén nhưng được che giấu rất tốt.

Âu Dương Vũ mỗi lần nhìn thấy Dạ Nhiêu. Nhìn chung có thể cảm nhận được nàng ta luôn nhìn mình bằng ánh mắt vô cùng không tốt, loại ánh mắt này không giống như ánh mắt của Hiền phi khi lúc đầu nhìn mình, không phải là ánh mắt hoài nghi, cũng không phải là không hài lòng, mà là ánh mắt của sự ghen tị, thậm chí còn có ẩn chứa sát khí.Dạ Nhiêu thản nhiên nhíu mày, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên lạnh lẽo lên tiếng: "Hôm nay sao lại có nhã hứng vào cung?"

Dạ Nhiêu dường như không có xưng hô trên dưới với Âu Dương Vũ, ánh mắt cũng không thèm nhìn nàng, giống nhau câu hỏi vừa rồi chỉ là buộc miệng lơ đãng phát ra nói với ai đó.

Âu Dương Vũ cảm thấy khó chịu nhíu mày nhưng cũng thản nhiên nói: "Rảnh rỗi thôi, đến cùng với Hiền phi nương nương dùng bữa."

"Xem ra vẫn là một nàng dâu hiền lành, ha ha a." Dạ Nhiêu yêu kiều cười rộ lên, âm thanh có vài phần chói tai, bên môi khẽ giơ lên một chút cười khinh, cười nhạo. Dạ Trọng Hoa chau mày, hắn vô cùng khó chịu ánh mắt lãnh khốc lóe lên, hắn gắt gao mắt lấy tay Âu Dương Vũ, mười đầu ngón tay đan vào nhau.

Dạ Nhiêu nhìn thấy bàn tay Dạ Trọng Hoa nắm chặt Âu Dương Vũ đan cài vào nhau mặn nồng thắm thiết thì ánh mắt không giấu được kia ghen tức lạnh như băng.

Dạ Trọng Hoa cũng không buồn đưa mắt nhìn lấy Dạ Nhiêu một lần, hắn từ trước đến nay vô cùng ghét thói phóng túng trăng hoa vô độ của vị hoàng muội này. Thậm chí cũng không muốn Âu Dương Vũ gần gũi với nàng ta: "Vũ nhi, phải nhanh quay về, nếu không trước khi trời tối cũng không đến kịp Nam Sơn đâu."

"Hả? Nam sơn?" Âu Dương Vũ nghi hoặc nhìn Dạ Trọng Hoa, Dạ Trọng Hoa cũng không muốn nhiều lời giải thích, nắm lấy tay Âu Dương Vũ dắt nàng rời đi, bỏ lại Dạ Nhiêu ở sau lưng đứng đó mắt đẹp phóng ra tia sắc nhọn lạnh như băng.

Biệt viện ở Nam sơn?!

"Công chúa, Nhị hoàng tử đã đi xa rồi!" Ôn nhã thấy Dạ Nhiêu vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, thần sắc có chút suy nghĩ, không khỏi lên tiếng nhắc nhở: "Chúng ta trở về đi."

"Ba!" Một cái tát không chút nương tay liền đáp trên mặt hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo kia của Dạ Nhiêu chợt xuất hiện thần sắc dữ tợn hung ác: " Chuyện của Bản công chúa đã đến phiên ngươi xen vào sao!"

"Tiểu nhân không dám." Ôn nhã cúi đầu, không dám động.

"Ha ha, ngươi không dám, làm sao có thể dám chứ?!" Có điều chỉ một lát, trên mặt Dạ Nhiêu nhanh chóng thay đổi trở về trạng thái ôn nhu, nàng giơ tay lẳng lơ khẽ vuốt cằm Ôn Nhã, đưa đôi mắt âm hiểm nhìn sâu vào tròng mắt đen láy của hắn: "Ngươi biết rõ, mỗi lần ta tức giận đều sẽ không nhẫn nhịn được tìm ngươi để phát tiết."

Âu Dương Vũ bị Dạ Trọng Hoa kéo đi được một đoạn xa, mới phát hiện ra từ đầu đến cuối hắn đều không chịu buông bàn tay của mình ra, nắm chặt lấy nàng, nàng thử vài lần rút tay ra khỏi hắn nhưng rõ ràng là hắn không cho nàng có cơ hội đó liền tức giận lên tiếng: "Dạ Trọng Hoa, buông tay ta ra được chưa hả?"

"Không buông!" Dạ Trọng Hoa đưa tay túm chặt lấy tay nàng hơn, vỗ nhẹ đầu Âu Dương Vũ làm ra bộ dáng bất đắc dĩ nói: "Lý do đơn giản, buông ra rồi, nàng sẽ lại bị ai đó bắt đi, bổn vương sợ lúc đó trở tay không kịp giữ nàng lại bên mình."

Nói xong cũng không nói thêm gì nhiều với Âu Dương Vũ, kéo tay nàng đi nhanh hơn về phía trước.

Âu Dương Vũ có giãy dụa cũng vô ích, bất đắc dĩ cũng chỉ cố gắng đuổi kịp bước chân của hắn.Xe ngựa của Ninh vương phủ cũng đã chờ sẵn ở ngoài cung, Dạ Trọng Hoa ôm Âu Dương Vũ bế lên xe, lúc này hắn mới chịu buông tay Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ cầm lấy tay mình day day cho đỡ mỏi. Vừa mới đặt tay xuống thì ngay lập tức lại bị Dạ Trọng Hoa ôm chặt vào lòng. Âu Dương Vũ không biết phải nói gì, đành mặc cho hắn ôm mình vào lòng.

"Ninh vương điện hạ, ta biết bây giờ ngài rất mệt, rất muốn đi ngủ, nhưng ngài không thể đợi đến khi về phủ rồi lên giường ngủ sao hả?"

"Ta có bảo là trở về phủ sao?" Dạ Trọng Hoa cười tủm tỉm nhìn nàng, tìm một tư thế thoải mái, đem đầu của mình gối lên đùi nàng: "Đừng nhúc nhích, để ta ngủ một lát, ta mệt."

Âu Dương Vũ không khỏi hỏi: "Không trở về phủ, chẳng lẽ là đi Nam sơn sao? Nam sơn là ở đâu?"

Dạ Trọng Hoa khóe môi từ từ kéo lên, ánh mắt híp lại nhìn nàng: "Đi rồi biết, chẳng lẽ lại sợ bổn vương bán nàng đi sao?"

"Nếu là thật thì nhớ bán với giá cao một chút."

"Bao nhiêu cũng không bán." Dạ Trọng Hoa nhếch môi cười, trải qua một đêm không ngủ hắn cũng mệt chết đi được, cho nên rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Âu Dương Vũ tựa vào vách xe ngựa, vì sợ hắn ngã xuống rồi lại đánh thức hắn, liền cẩn thận ôm lấy đầu hắn, nàng nhẹ nhàng cúi đầu có thể nhìn thấy được khuôn mặt đang ngủ của hắn, trên mặt hắn không một chút phòng bị, không có lãnh đạm, lạnh lùng như ngày thường, hàng mi dài cong vuốt khẽ động, mũi hắn rất thẳng và cao, kết hợp với đôi môi mỏng tạo nên một bức tạc tượng hoàn mỹ.

Xe ngựa vẫn đều đều chạy về phía trước, Âu Dương Vũ trong lòng mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng cũng nghĩ không muốn quấy rầy Dạ Trọng Hoa nghỉ ngơi, nàng tựa vào vách xe mơ màng chìm dần vào giấc ngủ.

Hồi lâu sau, Âu Dương Vũ vì bị nghẹt thở nên bừng tỉnh, hai mắt mở to ra liền bắt gặp thấy Dạ Trọng Hoa đáy mắt hắn liền hiện lên ý cười trêu chọc, mà ngón tay của hắn cũng không an phận đặt ngay trên chóp mũi nàng khẽ vuốt nhẹ.

Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ tỉnh lại, nhẹ giọng nói: "Mèo con ham ngủ, dậy thôi."

Âu Dương Vũ nghe được từng câu từng chữ của Dạ Trọng Hoa vừa nói, mặt liền đen thui một mảng, mèo con a? Trọng Hoa ngươi...!

Âu Dương Vũ nén bực mình khẽ kéo áo Dạ Trọng Hoa miễn cưỡng hỏi: "Đến rồi sao?"

Dạ Trọng Hoa cũng không trả lời, mà nhẹ nắm lấy tay Âu Dương Vũ, đỡ nàng xuống xe ngựa.

Chân vừa mới đặt xuống đất, Âu Dương Vũ liền ngay lập tức bị cảnh sắc xung quanh làm cho ngây ngốc.

Dạ Trọng Hoa không dài dòng mở miệng nói: "Đây là Nam Sơn."

Phong cảnh vùng này rất đẹp với các đỉnh núi, thung lũng, hẻm núi, khe núi, kiến tạo đá, hang động, và thác nước, sơn thanh thủy tú. Phần lớn địa hình ở đây được bao phủ bởi một màu xanh tươi của rừng cây bạt ngàn, phía trước có một tấm biển hiệu bằng gỗ có đề mấy chữ cuồng ngạo thật to trên đó: " Biệt Viện Nam Sơn". Nơi này so với Lưu Viên có vẻ thoải mái, hùng vĩ hơn. cùng chung quanh cảnh sắc dung cùng một chỗ, cũng có một phen tư vị.Chung quanh sơn trung kỳ thạch dầy đặc, sơn lãng phong đào, tầng tầng lớp lớp, sâu kín thâm cốc an bình yên tĩnh, ẩn ẩn trung còn lộ ra một cỗ kinh hãi. Một tòa tòa sơn phong trình mặc màu lam, khe núi dòng suối nhỏ trong suốt, róc rách chảy xuôi, suối nước đem trọng sơn khoảng cách đứng lên, chỉ còn lại có màu xanh phong tiêm, nơi này giống một bức văn chương nhẹ nhàng khoan khoái, sơ mật có hứng thú sơn thủy họa.

"Tòa biệt viện ở ngay trên núi, bên cạnh có suối nước nóng. Phía sau núi có rất nhiều loài hoa đẹp với nhiều chim bay cá lượn. Nếu đã đến đây, ngày mai bổn vương sẽ đưa nàng đi săn bắn. Dưới ngọn núi kia có cánh đồng ruộng, vườn trà, đều đã có người tỉ mỉ chăm sóc tạo ra những mầm gạo, những lá trà tốt nhất, nếu rảnh rỗi, bổn vương sẽ đưa nàng đi hái trà."

Âu Dương Vũ hai mắt chợt sáng lên thắc mắc hỏi: "Vì sao lại đưa ta tới đây?"

Âu Dương Vũ cảm thấy rất hứng thú và vui vẻ với vẻ đẹp của núi non, sông suối. Nàng cũng đã từng hy vọng sau này có thể tìm được một chốn yên tĩnh, trong lành như vậy, tự mình săn bắn, tự mình trồng giep hái gặt, ngày qua ngày trải qua một cuộc sống bình dị đơn giản thư thái, không phải mệt não đối phó với âm mưu quỷ kế chốn hoàng cung.

Dạ Trọng Hoa bắt gặp thần sắc vui mừng hạnh phúc trên mặt Âu Dương Vũ, chính hắn cũng không tự chủ được mà nở một nụ cười đắc ý, sau đó hắn nhíu mày nói: "Cứ coi như là vì hôm qua Vũ nhi bị hoàng hậu nhốt một đêm, hẳn tâm trạng rất tệ, cho nên bổn vương mang Vũ nhi đến nơi này để giải sầu."

"Chỉ có mỗi hai chúng ta thôi sao?" Âu Dương Vũ lúc này mới phát hiện ra ngoài tên phu xe với chiếc xe ngựa kia thì cũng chỉ có mỗi hai người họ ở đây.

Hai con ngươi Dạ Trọng Hoa lập tức tối đen lại trừng mắt với Âu Dương Vũ, thần sắc vô cùng tức giận, không hài lòng hờn giận: "Sao? Nàng hy vọng sẽ có người thứ ba?"

Âu Dương Vũ chống lại ánh mắt đáng sợ của hắn, nhưng cũng không biết phải trả lời câu hỏi của hắn như thế nào: "Thôi được rồi, chỉ hai chúng ta thôi là đủ rồi!"

Dạ Trọng Hoa nắm tay vị vương phi ngốc nghếch Âu Dương Vũ vừa đi vừa nói: "Trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta trở về biệt viện ăn chút gì đi."

Âu Dương Vũ lúc này đột nhiên nghĩ tới cái gì: "Nơi này chỉ có hai người chúng ta, vậy ai sẽ nấu cho chúng ta ăn? Đừng có bảo với bổn vương phi là chính vương gia tự tay xuống bếp đó nha?"

"Ngốc! Đương nhiên là mèo nhỏ nàng nấu." Dạ Trọng Hoa bá đạo vòng tay ôm chặt lấy thắt lưng nàng, nghĩ xa xăm về quá khứ: "Ta vẫn còn nhớ những món mà Vũ nhi làm."

Dạ Trọng Hoa đôi mắt nhợt nhạt khẽ động, lại có chút phảng phất ánh sáng ngọc đạm mạc như pháo hoa, lại còn bày ra vẻ mặt rất cảm động mong chờ nữa. Âu Dương Vũ cũng đành bất đắc dĩ thở dài một hơi, quả thực đến cái nơi vắng vẻ chỉ có hai người bọn họ thì cũng chỉ trông cậy mỗi nàng thôi, chẳng lẽ lại đi trông cậy vào vị vương gia chiến thần cao quý chịu cúi mình xuống nấu cơm cho nàng ăn sao.

Nàng bị Dạ Trọng Hoa đưa đến biệt viện trên núi. Biệt viện ở đây rất lớn, bên trong được trồng không biết bao nhiêu là loài hoa lạ đẹp rực rỡ với đủ loại màu sắc, gió nhẹ khẽ mơn man cánh hoa, mùi hương của hoa lan tỏa nồng đậm, rất là sảng khoái. Đi qua một con đường dài thì nàng mới bị Dạ Trọng Hoa đưa đến một gian phòng bếp.Phòng bếp đã được quét dọn sạch sẽ, giống như chưa từng có ai sử dụng qua gian bếp này, nhìn quanh thì dụng cụ đều đã được chuẩn bị đầy đủ cả.

Gần bên cạnh có vài cái rổ, bên trong có rất nhiều nấm tươi cùng rau dại, Âu Dương Vũ trừng lớn hai mắt. Nàng không tin nơi này không có người nào ngoài hai bọn họ, Dạ Trọng Hoa chắc chắn đã cố tình lừa nàng đến đây để sai khiến nàng làm đồ ăn cho hắn.

Có điều Âu Dương Vũ cũng không muốn vạch trần các âm mưu xảo quyệt của hắn, hỏi một tiếng: "Muốn ăn cái gì?"

Dạ Trọng Hoa trầm ngâm một tiếng; " Canh gà hầm nấm."

Âu Dương Vũ khóe môi khẽ động: "Gì nữa..."

Dạ Trọng Hoa làm vẻ suy nghĩ thật lâu, mới nói một câu: "Mì ăn liền."

Âu Dương Vũ khóe môi chợt co rút lại, chẳng phải hai món mà hắn nói đều là hai món mà nàng đã làm cho hắn ăn trong lúc ở cái nơi kinh khủng rừng cây ma quỷ đó sao. Nàng còn nhớ rõ hắn rất hài lòng về hai món đó. Có điều mọi chuyện đã qua lâu như vậy, hắn cho đến bây giờ vẫn nhớ mãi không quên sao.

Nói đi cũng nói lại, nàng dù sao cũng đã lâu rồi chưa làm món này nên cũng muốn nhân dịp này làm một bữa thật hoành tráng. Nàng vốn muốn làm cho Dạ Trọng Hoa món canh hầm nấm thật ngon, nhưng vì thấy nấm ở đây quả thực hình dạng vô cùng khó coi, lại chẳng đẹp mắt.Nàng biết những thứ nấm này do chính tay hắn hái, mà nói chính xác hơn là dùng kiếm chém qua. Nàng đột nhiên mới nhớ ra, đây là thời cổ đại, quân tử xa nhà bếp a, huống chi vị này là vương gia cao quý chiến thần của một nước a.

Âu Dương Vũ không nói gì đẩy Dạ Trọng Hoa đi ra ngoài: "Được rồi, thưa vị vương gia cao quý, ngài có thể đi ra ngoài, khi nào làm xong ta sẽ gọi ngài đến dùng cơm!"

Vì chỉ có hai người ăn nên Âu Dương Vũ cũng không có chuẩn bị nhiều. Để làm cho hương vị càng ngon hơn, nàng từ trong không gian cầm lấy quẹt lửa, còn cầm thêm mấy hủ gia vị chính đem ra, cho đến khi nồi canh sôi lên, nàng tranh thủ bỏ nấm với gà bỏ vào, nêm nếm chút gia vị cho đến khi món canh đã đặt sệt lại.

Âu Dương Vũ sau khi đã làm xong món canh gà hầm nấm thì lại từ trong trong không gian lấy ra mấy gói mì, cùng một chút rau xanh, kèm theo một chén thịt bò lớn. Âu Dương Vũ sau khi chế biến xong hết thảy dọn tất cả ra bàn ăn. Ngay lúc định chạy đi mời tên Dạ Trọng Hoa đến ăn cơm thì liền nhìn thấy hắn cầm theo một cái giỏ nhỏ, bên trong có rất nhiều con tôm lớn, mỗi con tôm đều có to hơn cả ngón tay cái, Âu Dương Vũ nhìn thấy những con tôm béo múp đó không khỏi thèm nhỏ dãi lên tiếng: "Chờ ăn xong cơm, ta sẽ nướng những con tôm này cho ngươi ăn!"

Dạ Trọng Hoa đem cái giỏ đặt sang một bên, ừ một tiếng.

Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa ngồi vào bàn ăn, nàng bới cho hắn một chén cơm lớn, Dạ Trọng Hoa tao nhã ngồi bên cạnh Âu Dương Vũ, nhắm mắt hít một hơi thật sâu: "Mùi vị không tệ."

Âu Dương Vũ nghe vậy không khỏi bật cười thành tiếng: "Thích thì ăn nhiều một chút, ta là người rất là hiếm khi xuống bếp nên vương gia ngài phải biết trân trọng sức lao động của ta."

"Ta biết Vũ nhi rất tốt với ta."

Âu Dương Vũ bị câu nói bất ngờ này của Dạ Trọng Hoa làm nghẹn họng không biết phải phản ứng như thế nào.

Dạ Trọng Hoa động tác vẫn như cũ tao nhã, lịch sự, nhìn thấy bộ dáng ăn của Âu Dương Vũ không khỏi lên tiếng trêu chọc:"Ăn từ từ thôi, không ai tranh ăn với nàng đâu. Hơn nữa, ta ăn cũng không nhiều."

Âu Dương Vũ cầm lấy bát của hắn, múc cho hắn một bát canh sau đó liếc trừng mắt hắn: "Ăn đi! Ai bảo đồ ăn ta làm ngon đến vậy."

Dạ Trọng Hoa khẽ cười tủm tỉm nhìn Âu Dương Vũ: "Vũ nhi thật giỏi, ngay cả món ăn cũng làm rất ngon."

Âu Dương Vũ thấy hắn cầm bát mỳ lên ăn với vẻ rất vui, trong lòng không khỏi oán thầm. Vương gia tôn giả ơi, ngài có biết món mỳ mà ngài đang ăn ở cái thế giới hiện đại của ta trong mắt mọi người đều là một trong những món có hại cho sức khỏe, không có dinh dưỡng,có khi còn lại nổi mụn nữa a,...

Dạ Trọng Hoa ăn không nhiều chỉ ăn một chút, sau đó trừng mắt với Âu Dương Vũ: "Còn nhớ lời hứa nướng tôm cho ta không?!"

"Ta..."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Chu Tử Đằng

Cuối cùng sau khi ăn uống đã no nê, Dạ Trọng Hoa liền cùng với Âu Dương Vũ đi dạo xung quanh biệt viện. Lúc này trời đêm lành lạnh sương sớm, những ngôi sao hiện lên mờ ảo rồi sau đó rõ dần. Chẳng bao lâu mặt trăng đã bắt đầu ló rạng to, tròn như chiếc mâm bạc đường bệ đặt trên bầu trời trong vắt, thăm thẳm cao. ánh trăng bàng bạc nhuộm khắp cây cối, ao hồ. gió nhẹ phơ phất, sắc trời không một chút gợn tĩnh lặng. Xa xa bóng đêm mềm mại đen tựa như nhung mạc, rủ xuống bầu trời đêm sặc sỡ. Đi dạo không được bao lâu thì cách đó không xa liền thấy có hơn vài bóng người. Âu Dương Vũ đưa mắt nhìn kỹ lưỡng liền ngay lập tức nhận ra. Kia chẳng phải là Trúc Lục, bên cạnh còn có mấy tên thị vệ ở Ninh vương phủ hay sao.

Trúc Lục nhìn thấy Âu Dương Vũ, trên mặt nhất thời lộ ra nụ cười tươi, cung kính hành lễ với nàng.

Âu Dương Vũ trừng mắt nhìn Dạ Trọng Hoa liếc mắt một cái, hắn dám lừa nàng một vố thật đau a: "Ngươi chẳng phải đã nói rằng ở đây chỉ có hai chúng ta thôi sao?"

Dạ Trọng Hoa thờ ơ,mí mắt cũng không thèm nâng một chút: "Vũ nhi nếu muốn như vậy, ta có thể đuổi bọn họ đi."

"Ta..."

Sáng sớm hôm sau, Dạ Trọng Hoa tìm được một bộ trang phục đi săn nhẹ nhàng đưa cho Âu Dương Vũ: "Hôm nay ta đưa nàng ra sau núi săn thú."

Âu Dương Vũ sau khi nghe được hai chữ " săn thú" từ chính miệng Dạ Trọng Hoa, đang uể oải không buồn mở mắt nhất thời ngay lập tức nhào dậy lăn lông lốc từ trên giường đứng lên. Từ ngày đến cổ đại cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng một lần được tự do tham gia vào những trò chơi kích thích, mạo hiểm thế này. Nàng nhanh chóng dậy thay phục trang đi săn, được làm bằng da đen nên càng tôn thêm làn da trắng nõn của nàng, cổ áo choàng ngoài được dựng cao lên ở phía sau đầu, càng tăng thêm vẻ hiên ngang oai hùng, mạnh mẽ mà quyến rũ.

Dạ Trọng Hoa chưa bao giờ thấy dáng vẻ vừa mạnh mẽ nhưng cũng rất hấp dẫn của nàng, nhất thời nhìn nàng đến ngây người lặng đi. Âu Dương Vũ thấy hắn đứng đó không lên tiếng bèn hỏi: "Thấy như thế nào, ta mặc bộ này không hợp sao?"

"Vũ nhi mặc gì cũng đẹp." Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ thắc mắc đưa tay thử xem bộ trang phục này có vấn đề không, liền chỉ cười nhẹ sau đó đưa nàng ra ngoài. Hắn đã chuẩn bị ngựa lẫn khiêng ngựa cẩn thận chu đáo, hắn đem một con tuấn mã màu trắng kéo đến trước mặt Âu Dương Vũ thản nhiên hỏi: "Biết cưỡi ngựa sao? Có cần bổn vương dạy nàng không?"

[Đúng rồi trong mắt ông...bả đi ăn mày cũng hóa thành Tây Thi...]

"Ngươi đừng có xem thường ta nha." Âu Dương Vũ nhẹ nhàng xoay người dẫm chân lên bàn đạp phi lên ngựa, nàng giữ chặt dây cương kêu lên một tiếng, sau đó đi quanh một vòng thể hiện chút tài năng cưỡi ngựa của mình cho Dạ Trọng Hoa xem. Mái tóc đen mượt tự nhiên bồng bềnh tung bay trong gió, nụ cười tự tin của nàng dưới ánh mặt trời càng trở nên rực rỡ sáng chói. Nàng giống như một viên ngọc trân quý dường như không có ai dám chạm tới được.

Âu Dương Vũ sau khi phi ngựa đi được một vòng cảm thấy sảng khoái liền dừng trước mặt Dạ Trọng Hoa, khiêu khích nói: "Hay là chúng ta chơi đùa một chút đi, thi xem ai săn được nhiều thú hơn nha.""Được." Dạ Trọng Hoa đang định đưa cung tên cho Âu Dương Vũ thì lại thấy Âu Dương Vũ lắc lắc đầu, "Ta không quen dùng thứ này!"

"Vậy sao?" Dạ Trọng Hoa đôi mắt híp lại, nhìn Âu Dương Vũ hai tay trống trơn, cười nói: "Vũ nhi không cần, vậy dùng tay không bắt thỏ sao?"

"Đúng vậy đúng vậy." Âu Dương Vũ cũng không phủ nhận, "Con thỏ rất đáng yêu mà."

Âu Dương Vũ cưỡi ngựa đi bên cạnh Dạ Trọng Hoa, cùng đi với hắn ra sau núi. Khi đã vào đến khu vực săn bắn,nàng với Dạ Trọng Hoa đồng thời chia tách ra. Thời cơ đã đến, Âu Dương Vũ từ trong không gian tùy thân lấy ra một khẩu súng săn dài, tay nàng cầm lấy súng săn, đôi mắt nheo lại. Đương nhiên những thứ súng ống đạn dược đối với nàng mà nói là tỷ muội thứ hai của nàng nên rất quen thuộc, nàng ngắm bắn chuẩn sát, lực sát thương vô cùng lớn.

[Á...Bà Vũ chơi đều nha...chả công bằng cho chồng bà chút nào cả...cư nhiên ngừ ta quan tâm chuẩn bị luôn cung tên đưa mà không thèm, thèm súng ống, dao hiện đại để hơn thua thôi...Ta hờn..]

Nàng cưỡi trên lưng ngựa, chậm rì rì giơ thương ra từ cây súng săn bắt đầu tìm kiếm con mồi, trước mắt nàng đột nhiên xuất hiện một con nai nhỏ màu vàng, Âu Dương Vũ cầm thương nhắm ngay nó, rất nhanh từ từ tiếp cận con mồi, đang chuẩn bị nổ súng, thì đột nhiên nhìn thấy một bóng người nho nhỏ đứng gần con nai nhỏ đó. Âu Dương kinh nhất thời bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh.

Phía sau núi nơi này là cái khu vực săn bắn, mà sao lại có đứa con nít chạy loanh quanh ở trong này. Hắn là con cái của người trồng trà quanh đây không cẩn thận đi lạc vào đây. Âu Dương Vũ trong lòng có chút lo lắng, đứa nhỏ này nếu không cẩn thận sẽ bị người khác bắn trúng, cũng không phải là chuyện đùa.

Âu Dương Vũ cưỡi ngựa chạy về phía đứa nhỏ kia.

Tiểu tử kia hình như đang rất sợ hãi, hắn kinh hãi không ngừng co giò chạy về phía trước. Âu Dương Vũ lúc này mới phát hiện ra phía sau đứa nhóc đó là một con báo săn đang đuổi theo hắn. Âu Dương Vũ lấy súng ra nhắm ngay mục tiêu con báo săn đó mở hai thương ngay họng súng ra. Con báo săn kia ngay lập tức liền ngã xuống. Mà ở phía sau, tiểu tử kia mãi lo chạy trốn không dám quay đầu lại nhìn, liền không biết vấp phải cái gì, cả người ngã ập xuống đất. Âu Dương Vũ có chút đau lòng, kẹp chặt bụng con bạch mã, chạy lại chỗ tiểu tử đó, đem súng cất đi. Đến nơi, nàng lập tức nhảy xuống ngựa, chạy lại chỗ hắn lo lắng hỏi: "Nhóc con, tại sao nhóc lại một mình ở chỗ này?"

"Tỷ tỷ, đau quá!" Cậu nhóc đó chọt cúi đầu xuống, ôm lấy chân mình, thanh âm vô cùng nhọt nhạt đau đớn, Âu Dương Vũ xem vẻ mặt đáng thương của hắn liền thấy thương cảm, ngồi xổm xuống bên cạnh hắn ân cần nói: "Để tỷ tỷ xem miệng vết thương của em chút nào."

Âu Dương Vũ giúp hắn cởi giày ra, vừa định nhìn miệng vết thương của hắn một chút thì đã thấy trước mặt, nhóc tiểu tử đó chọt ngẩng đầu lên, khuôn mặt này của hắn căn bản không phải là của một tiểu nhóc tử. Đây là khuôn mặt của một người trưởng thành, khóe mắt còn có một vết sẹo dữ tợn, hắn liền nở ra một nụ cười đáng sợ, Âu Dương Vũ chưa kịp phản ứng thì đã thấy hắn nhanh tay rút một con dao găm nhỏ được nhét ngay ống tay áo đâm về phía Âu Dương Vũ hét lên: "Đi chết đi!"

Âu Dương Vũ nhất thời không kịp thích nghi với tình huống bất ngờ này, vội vàng lăn sang một bên né mũi dao vừa rồi, lòng bàn chân chọt co rút lại, toàn bộ thân thể phản ứng đột ngột ngã lăn sang một bên.

Nơi này mặc dù không phải là vách núi, nhưng cũng là một ngọn núi vừa cao chót vót địa thế lại nhỏ hẹp, nếu như không may ngã xuống thì đương nhiên Thần Chết sẽ không ngại đến tiễn một đoạn đường, còn nếu may mắn hơn thì toàn bộ xương sẽ bị nát vụn, tàn phế cả đời. Âu Dương Vũ rất nhanh nắm bắt được nguy hiểm trước mắt, từ trong không gian tùy thân lấy ra một thanh kiếm Nhật, mượn lực của đất đá, đâm kiếm xuống ổn định lại lực quán tính của cơ thể mình.

Có điều nàng vừa ổn định thân thể của mình định đi lên về phía trước vài bước thì đã thấy cái tên mặt như phụ huynh mà bộ dáng thì như một thằng nhóc con kia âm trầm cười lạnh, cầm lấy con dao găm phóng về phía Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ nhanh nhạy nắm chặt lấy thanh kiếm Nhật đang ổn định trên vách núi, xoay người một cái né đi con dao vừa rồi.

Tên nam nhân kia thấy chiêu vừa rồi của mình bị thất bại, cũng không chút tức giận, hắc hắc nở nụ cười, Âu Dương Vũ đã thấy hắn bắt đầu dồn lực, thoải mái dùng một tay giơ tảng đá lớn bên cạnh nhắm về phía Âu Dương Vũ ném đi, Âu Dương Vũ trong lòng cả kinh, tên khốn này rốt cuộc là do ai phái đến. Nàng thuận thế dùng lực kéo thanh kiếm xuống dưới, trong nháy mắt từ trong không gian rút ra khẩu súng lục nhắm về phía tên chết tiệt kia cho hắn ăn một viên kẹo chí mạng.

Nàng thân thể lúc này không được linh hoạt nhanh nhạy cho lắm. Tay nàng dùng sức nắm chặt lấy tay cầm kiếm nhích người lên một chút, sau đó bám chắc vào khối đá nhô ra bên trên. Mắt của nàng tỏa ra một tia sát ý. Được lắm, nếu đã truy giết ta đến như vậy, thì các ngươi đừng trách bổn vương phi đây không khách khí. Vừa rồi chân hắn vì ngã nên có vết thương nên hắn lúc này chỉ có thể nửa ngồi, nửa quỳ trên mặt đất, bộ dáng vật vờ thế mà cũng dám ra tay động thủ với nàng. Vốn định giữ cái cái mạng rác rưởi nhà ngươi, nhưng xem ra tâm trạng lúc này của ta không có được vui, lại khiến ta phải khổ sở một phen thế này, xem ra giờ này năm sau là ngày giỗ của ngươi rồi. Âu Dương Vũ nheo mắt, nhắm trúng mục tiêu, " Pằng" một tiếng chuẩn xác ngay đầu hắn.

Âu Dương Vũ thở ra một hơi nhẹ nhõm. Lúc này mới thấy hai cánh tay mình đau nhức đến rã rời. Không biết xảy ra từ lúc nào, cánh tay trái nàng đã bị tảng đá cào xước một đường rõ to.

"Chủ nhân, chủ nhân, ngươi thế nào rồi a?" Tiểu Kỳ Lân lo lắng ở trong đầu Âu Dương Vũ kêu to.

"Đừng ầm ỹ nữa, đau đầu chết đi được!"

"A, chủ nhân à, ngươi suýt chút nữa là đã..., chỗ nào có rất nhiều thảo dược, chủ nhân mau cầm máu đi a." Âu Dương Vũ nghe theo chỉ dẫn của Tiểu Kỳ Lân, cẩn thận đi xuống bên dưới, lúc này mới phát hiện nơi này có một cái sơn động nhỏ, bên trong chứa đầy các loại thảo dược quý.

Âu Dương Vũ từ lúc bước vào thế giới cổ đại này, cũng đã xem qua không ít y thuật của bao nhiêu vị thần y, cũng có nghe qua họ giới thiệu một số loài thảo dược hiếm có mà nàng chưa từng tiếp xúc qua. Mà bên trong sơn động này thì có vô số thảo dược quý hiếm, tất cả đều ở trong này, nàng mừng đến mức muốn hét lên.Trước tiên, nàng phải xử lý cẩn thận vết thương trên cánh tay trái của mình, sau đó tìm một ít thảo dược đắp lên trên cánh tay, dùng băng gạc màu trắng băng thật kỹ lưỡng. Sau khi đã không chế miệng vết thương, cảm thấy không còn đau nữa. Âu Dương Vũ bắt đầu quan sát một rừng thảo dược trầm trồ: "Đây là loại cỏ dùng để trị viêm dạ dày, loại thảo dược này dùng để trị bệnh đau đầu... cái này hình như là Giảo Cổ Lam, giúp bình ổn huyết áp, chống kết tụ tiểu cầu, làm tan huyết khối, ngăn ngừa sơ vữa mạch, các tai biến về tim, mạch, não,..."

Lần trước có xem qua chút y thuật của vài vị thần y, loại thảo dược này vô cùng hiếm, sinh sống thưa thớt phân bố ở những nơi hẻo lánh trên núi, cho nên rất khó tìm, khó mua.

Âu Dương Vũ sắc mặt vui vẻ, dường như quên mất chính bản thân mình đã gặp nguy hiểm lúc nãy, cầm cái xẻng nhỏ, cẩn thận đào xới cây thảo dược đó lên bỏ vào trong không gian, về sau chắc chắn sẽ có việc dùng đến.

Âu Dương Vũ lấy mỗi loại thảo dược một ít đem bỏ vào trong không gian tùy thân, đột nhiên nghe được Dạ Trọng Hoa kêu của nàng thanh âm: "Vũ nhi, Vũ nhi, nàng ở đâu? Vũ nhi!"

"Ta ở trong này." Âu Dương Vũ kêu lên một tiếng, sau đó chợt nghe thấy một trận tiếng vó ngựa dồn dập, liền nhìn thấy Dạ Trọng Hoa anh tuấn phi thân xuống ngựa trầm ổn từng bước đến bên nàng, quần áo nhẹ tung bay phất phơ, nàng còn chưa kịp lên tiếng giải thích thì đã bị hắn nắm chặt tay kéo sát lại vòm ngực rắn chắc của mình. Dạ Trọng Hoa nhìn thấy xác tên lùn dị dạng nào đó nằm trên vũng máu tươi, lại nhìn lướt qua vết thương trên cánh tay trái Âu Dương Vũ,đôi môi mỏng manh mở ra nói những lời lạnh như băng: "Sao lại thế này?"

Âu Dương Vũ nói vòng quanh co một hồi: "Ơ thì..cũng không biết sao lại thế này nữa."

"Nàng ngốc à, mới rời ta có một chút mà đã để mình bị thương." Dạ Trọng Hoa đem tay nàng kéo lại giơ đến bên môi mình, nhẹ nhàng thổi "Có đau không?"

"Không đau, ta đã xử lý miệng vết thương rồi." Âu Dương Vũ nhỏ giọng nói.

Dạ Trọng Hoa đôi mắt híp lại, huýt gió một tiếng, lập tức xung quanh đã có mấy tên thị vệ chạy tới. Dạ Trọng Hoa chỉ chỉ thượng Ải Tử, âm thanh lạnh lùng nói: "Kéo hắn đem cho chó ăn, đi điều tra xung quanh có tên nào khả nghi không, nhớ rõ, giữ lại mạng sống!"

"Tuân mệnh!"

Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ bị thương, cũng không còn tâm trí nào để tiếp tục săn thú nữa. Hắn ôm lấy Âu Dương Vũ, leo lên kỵ mã của mình. Hắn ôm chặt nàng vào lòng để lòng hắn cảm thấy nàng vẫn còn nguyên vẹn trong vòng tay của hắn, đem cằm đỉnh ở đầu nàng trên đỉnh: "Vũ nhi, nàng có biết ta không tìm thấy nàng sẽ rất lo lắng hay không?."

Gió nhẹ phất quá, Dạ Trọng Hoa tóc dài đánh vào Âu Dương Vũ trên mặt, của nàng chóp mũi lộ vẻ cỏ xanh hương vị cùng hắn trên người thản nhiên quỳnh mùi hoa vị: "Ngươi không cần lo lắng cho ta, ta sẽ cố gắng tự lo thật tốt cho bản thân mình."

"Tự lo thật tốt? Tự lo thật tốt là để bản thân bị thương sao?"

"Nhưng mà...." "Quay trở về."

"Vậy chúng ta không đi săn thú nữa, nếu đã đến đây rồi, chi bằng chúng ta đi xuống nông trại trồng trà dưới núi kia đi nha Dạ Trọng Hoa."

"Được rồi." Dạ Trọng Hoa thấy vẻ mặt hào hứng của Âu Dương Vũ cũng khẽ cười nhẹ đáp ứng nàng, trên mặt xuất hiện một chút bất đắc dĩ lại có sự sủng nịch, liền phi ngựa chạy xuống núi. Vừa mới đến chân núi, Âu Dương Vũ liền nhìn thấy một ông lão đã già ngồi dưới đất khóc sướt mướt, kêu rên không thôi. Trải qua chuyện vừa rồi, Âu Dương Vũ dĩ nhiên là không dám buông thả cảnh giác bản thân, một lần mềm lòng đi tin cái tên dị dạng kia giờ với ông lão này phải cảnh giác hơn mới được.

Nàng lập tức nhảy xuống, đứng cách xa ông lão đó một khoảng cách an toàn lên tiếng hỏi: "Ông lão, ông bị làm sao vậy?"

Ông lão ngẩng đầu nhìn Âu Dương Vũ liếc mắt một cái, sau đó liền không hề để ý nàng, tiếp tục rên lên thảm thiết, y như là ông ta vừa trải qua chuyện gì đó rất bi thương.

Âu Dương Vũ cẩn thận đánh giá khuôn mặt của ông lão này, cảm thấy thực ra hắn cũng không phải là người xấu. Nhìn thấy bộ dáng khóc lóc của hắn cảm thấy cũng cực kỳ thú bị, giống như một đứa trẻ bình thường. Âu Dương Vũ nhìn thấy trước mặt của ông lão có một gốc cây hoa sắp héo rũ, nửa chết nửa sống: "Ông lão à, ông vì loài cây này mà thương tâm đến vậy sao?"

Ông lão nghe Âu Dương Vũ nói trúng tâm ý của hắn, liền khóc dữ dội hơn: "Cây Chu Tử Đằng này là ta rất vất vả lặn lội từ trên vách núi đá mới tìm được, nhưng đem về trồng chưa được nữa tháng thì lại... Đây không chỉ đơn thuần là một loài hoa mà là nương tử yêu quý nhất của ta, là tâm can của ta, không có nó ta cũng không muốn sống nữa..."

Xa xa, có một tên bộ dáng giống như nô tài bưng một cái ấm trà ra: "Lão gia, ngài cũng đừng quá đau lòng, trước hết hãy uống một ngụm trà lấy lại bình tĩnh cái đã."

Ông lão dứt khoát quay đầu: "Ta không muốn uống."

Tên nô tài đó thấy Âu Dương Vũ đứng một bên bật cười,liền thở dài một hơi, cùng Âu Dương Vũ kể chuyện về lão gia nhà hắn. Âu Dương Vũ lúc này mới hiểu được lý do tại sao ông lão này lại coi đóa hoa đó giống như mạng sống của mình như vậy. Ông lão đó cùng với bà lão của ông có cùng sở thích là yêu cây cỏ lạ quý hiếm. Cho nên sau khi bà lão của ông qua đời, ông vẫn tiếp tục tìm kiếm nhiều loài cây hoa đẹp đẽ quý hiếm đem về trồng, như thế ông ấy mới có cảm giác như bà lão của ông vẫn còn sống, còn ở bên cạnh ông. Bà lão của ông có tên là A Tử, mà loài cây hoa này có tên là Chu Tử Đằng, là loài hoa mà lão bà ông thích nhất cho nên ông liền cảm thấy loài giống như hơi ấm của lão bà của ông, vẫn bên cạnh sống với ông. Nhưng thật không ngờ chăm sóc nuôi dưỡng cẩn thận còn chưa được nửa tháng đã héo hon, tàn lụa.

Âu Dương Vũ nghe xong có chút cảm thán: "Cháu có thể giúp ông làm cho cây Chu Tử Đằng này tươi sống lại."

Ông lão đó nhìn Âu Dương Vũ liếc mắt một cái, trong mắt mang chút kinh thường: "Này nhóc con, gia không có tâm trạng cùng với con nít đùa giỡn, nhóc mau đi chỗ khác chơi đi."

"Ông lão à, ông nếu mà không tin nhóc con như cháu thì cây Chu Tử Đằng này ngày mai cũng sẽ héo úa như vậy thôi, chi bằng để cháu thử cứu sống nó xem sao a." Âu Dương Vũ nhân cơ hội không ai chú ý, từ trong không gian lấy một ít nước thuốc tăng trưởng Atonik tưới lên cây Chu Tử Đằng kia.

Ông lão thấy vậy liền trừng lớn hai mắt: "Chỉ như vậy thôi sao?"

"Vâng! Chỉ vậy thôi!." Âu Dương Vũ gật gật đầu, sau đó lại nghe tiếng khóc càng thê lương hơn nữa của ông lão: "Tiểu nha đầu ngươi là đồ lừa đảo!"

"To gan!" Dạ Trọng Hoa nhíu mày, hắn vì nhượng bộ đáp ứng mong muốn cùng Âu Dương Vũ đi dạo vườn trà, thế mà vừa đến lại thấy một ông già ngồi bệt dưới đất khóc sướt mướt, đến đầu hắn cũng vì tiếng khóc này mà đau nhức cả lên, khóc vì một cây hoa nhỏ bé thế, đáng sao?!

Vừa định nói thêm gì đó thì lại bị Âu Dương Vũ ôm chặt lấy cánh tay hắn: "Được rồi, chúng ta đi chỗ khác dạo chơi đi, ta còn chưa thấy lá trà non xanh tươi ở vườn trà đâu."

Âu Dương Vũ đi theo Dạ Trọng Hoa vào vườn trà, mới phát hiện ra vườn trà này rất lớn, nhìn lướt qua khu vườn này có cảm giác như không tìm thấy điểm cuối của nó. Đập vào mắt nàng là một biển trà xanh biếc. Âu Dương Vũ vui vẻ hít một hơi thật sâu cái không khí trong lòng mới mẻ này, nơi này gieo trồng đủ loại không biết bao nhiêu là loại trà, còn có nhiều loại trà nàng chưa bao giờ nhìn thấy qua dù chỉ một lần.

Dạ Trọng Hoa đột nhiên nhìn thấy gì đó, ngồi trên mặt đất đem một gốc cây thực vật cẩn thận đào lên.

Âu Dương Vũ tò mò hỏi một câu: "Đây là cái gì?"

"Đây là giống cây Hương Chương."

“Ngươi đào lên làm gì a?”

“Mang về trồng.” Dạ Trọng Hoa cười thần bí, cũng không giải thích gì thêm.

P/s: Chị em ơi..có mấy dòng tâm sự nho nhỏ nà...vì tuần tới đây Ta phải đi chiến đấu với kỳ thi cuối kỳ cho nơn Chị em có thể thông cảm, đến thứ 3 cỡ tối muộn Ta sẽ post chương tiếp theo nha...

(Bật mí nhỏ to: Toy không ngờ truyện này có chút ngược đó mấy chế ạ...Toy buồn khổ quớ đi..đang muốn dịch thực là nhanh để chị em cùng chế chia sẻ tâm trạng...gắng chờ nha..]

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Tính kế tại yến tiệc

Hai người trên đường về lại gặp được ông lão vừa rồi, vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ, hai mắt ông ta liền sáng lên như sao trời: “Tiểu nha đầu, nha đầu dễ thương, cây Chu Tử Đằng của lão sống lại rồi, nó sống lại rồi!”

Âu Dương Vũ che miệng cười: “Ông lão à, cháu đã bảo là không có gạt ông mà.”

“Này tiểu nha đầu, nhóc tên là gì?”

Âu Dương Vũ vừa định trả lời, chợt nghe âm thanh hờn giận của Dạ Trọng Hoa nói: “Chỉ là tiện đường giúp đỡ thôi, hỏi tên tuổi làm gì, ông lão, chúng ta đi trước.”

Âu Dương Vũ bị Dạ Trọng Hoa kéo đi được một đoạn xa, mới nói: “Ngươi thật là, sao lại không lễ phép như vậy.”

“Tên lão đầu bệnh hoạn đó không đáng để ta quan tâm nhiều đến vậy?”

“Dạ Trọng Hoa...”

Hai người sau khi trở về, Dạ Trọng Hoa đưa Âu Dương Vũ đi ra trước biệt viện, đào một cái “lỗ nhỏ” lớn bằng cái động, sau đó chỉ vào cái lỗ “ nho nhỏ” nhìn Âu Dương Vũ nói: “Vũ nhi, nàng đem Hương Chương trồng vào đi.”

Âu Dương Vũ vẻ mặt ngây dại thắc mắc tò mò hỏi: “Vì sao lại muốn trồng loại Hương Chương này? Ngươi cứ làm ra vẻ thần thần bí bí thế này, tò mò chết ta rồi, mau nói cho ta biết đi mà.”

Dạ Trọng Hoa trên mặt có chút mất tự nhiên,ho khụ một tiếng: “Bảo nàng trồng thì trồng đi, nhiều lời thế không biết, nhanh trồng đi nếu không thì trời tối.”

“Chẳng lẽ vương gia bảo Vũ nhi ta phải trồng trong cái hầm ngươi đào này á, vương gia đáng kính!“. Âu Dương Vũ cuối cùng cũng ý thức được cái lỗ trước mắt nàng, lấy mớ đất bên cạnh lấp lại thu hẹp khoảng cách sau đó đem Hương Chương kia cẩn thận bỏ vào trong hố, dùng toàn lực trên cánh tay phải không bị thương lấp kín đất lại, lên tiếng nói “Vương gia à, sống an nhàn sung sướng quen rồi, bây giờ đã thấy chưa, trồng cây rất đơn giản.”

Dạ Trọng Hoa thản nhiên lên tiếng: “Ừ.”

Âu Dương Vũ sau khi trở về, lại thấy Trúc Lục nhìn về phía nàng âm thầm cười không thôi liền tra khảo nàng: “Trúc Lục, nha đầu ngươi cười cái gì, khai mau?”

Trúc Lục cũng không nói, chỉ là nhịn không được bộ mặt nghiêm túc của chủ tử mình liền nín cười, cười rất ái muội, bí hiểm. Âu Dương Vũ thấy Trúc Lục cười thầm không ngừng, cuối cùng nhẫn nhịn không nổi nữa, tức giận trừng mắt hăm dọa Trúc Lục: “Nếu không nói cho ta nghe rõ ngọn ngành mọi chuyện, ta sẽ giận ngươi, rốt cuộc đằng sau cây Hương Chương này có ý nghĩa gì?”

Thấy Âu Dương Vũ nheo ánh mắt lại trông rất đáng sợ, cũng có phần nghiêm túc, Trúc Lục chợt lo sợ vội lên tiếng giải thích: “Vâng vâng, vương phi người đừng giận Trúc Lục nữa, nô tỳ nói là được chứ gì. Là như thế này, những người đại phú ở vùng Giang Nam có một quan niệm rất thú vị đó là nếu như nhà nào sinh được con gái, thì trước nhà sẽ trồng một gốc cây Hương Chương, khi nữ nhi đó đã đến tuổi gả chồng, thì cây Hương Chương đó cũng trưởng thành. Bà mối chỉ cần ở ngoài nhìn vào trong viện thấy cây Hương Dương, liền biết gia đình này còn có con gái đang chờ để được gả đi, sẽ biết mà làm mai cho nhà trai. Khi nữ nhi đã xuất giá, người nhà phải đào hai cái lỗ bên cạnh cây Hương Dương đó, rồi sau đó để hai mảnh tơ lụa vào làm đồ cưới, hai mảnh tơ lụa đó cũng chính là tượng trưng cho tình yêu se tơ kết duyên của hai vị tân lang và tân nương. Vương gia dụ dỗ vương phi cùng nhau trồng loài cây Hương Chương này chính là hy vọng vương phi có thể sớm sinh cho vương gia một vị tiểu công chúa đáng yêu để tương lai có thể trở thành vị vương phi kế tiếp giống như vương phi bây giờ.”Âu Dương Vũ trừng mắt nhìn Trúc Lục, ngượng đỏ mặt quát lớn: “Trúc Lục, sao ngươi lại có thể suy tưởng ra được chuyện này từ một cái phong tục nhàm chán đó hả? Hay là ngươi cũng muốn lập gia đình rồi?”

Trúc Lục vội vàng lên tiếng phản bác: "Vương phi thiên kim của nô tỳ ơi, làm ơn tha cho nô tỳ đi, nô tỳ nào có ý nghĩ đó chứ."

"Được rồi, ngươi mau đi ra đi." Âu Dương Vũ đẩy nàng đi ra khỏi phòng, lúc này mới phát hiện ra trên mặt mình có chút đỏ hồng vừa thẹn thùng vừa hoảng hốt, nàng vỗ vỗ hai bên má hồng của mình cho đến khi cảm giác nóng rực kia từ từ tan biến đi định chuẩn bị quay lại giường ngủ thì lúc này đột nhiên nhận ra bên ngoài gió chợt nổi lên thổi mạnh gào thét, mưa to trút xuống, nàng đột nhiên nhớ tới cây Hương Dương nàng lúc chiều mới trồng xuống vẫn còn chưa đủ sức để chống chọi lại thời tiết lúc này, lập tức cơn buồn ngủ liền biến mất.

Như ma xui quỷ khiến, nàng cầm lấy chiếc ô che mình đi ra ngoài, đi ra đến phía trước biệt viện nơi mà nàng cùng với Dạ Trọng Hoa đã cùng nhau trồng loài cây Hương Dương đó. Quả nhiên gió mạnh thế này, cây bị ngã xuống cũng là điều tất nhiên. Âu Dương Vũ cẩn thận một bên kẹp lấy ô bên cổ, mặc khác đưa tay dựng thẳng cây lại, sau đó đứng dậy vác thêm vài tảng đá đủ vừa vặn để chắn được cơn gió to này.

Đứng cách chỗ nàng không xa, có một tên nam nhân cầm chiếc ô màu đen, lạnh nhạt nhìn thân ảnh yêu kiều nhỏ bé của nàng, khóe môi bất giác không tự chủ được cong lên ý cười ngọt ngào.

Âu Dương Vũ sau khi đã bố trí ổn thỏa an toàn cho cây Hương Chương thụ. Khi định quay người trở về phòng thì đập vào mắt nàng là đôi mắt cười trông đẹp vô cùng, dù đã có ô che nhưng áo khoác ngoài của hắn vẫn bị mưa hắt vào ướt đến nửa người, hắn vẫn đứng ngạo nghễ ở đó. Âu Dương Vũ tức giận nói: "Ngươi sao lại ở chỗ này?"

"Câu này để bổn vương hỏi vương phi mới phải?"

"Ta chẳng qua muốn đi ra ngoài thưởng thức cảnh đẹp "hùng tráng" của gió mưa thôi." Âu Dương Vũ nói xong còn cố ý ngửa đầu nhìn lên trời đen thui mù mịt, gió thổi muốn đổ ngã cây, mưa thì trút như xối: "Đẹp quá nha."

"Ngốc! Nói một đằng làm một nẻo, lại đây, kẻo lạnh." Dạ Trọng Hoa kéo Âu Dương Vũ ôm chặt vào trong lòng, chiếc ô trong tay Âu Dương Vũ chợt rơi ra cả người ngã vào lòng hắn, hắn ôm chặt lấy nàng: "Quay về, đồ ngốc!"

Dạ Trọng Hoa đưa Âu Dương Vũ trở về, bên ngoài gió vẫn thoải mái gào thét, mưa thì vẫn cứ ào ạt như trút nước. Trái lại với cảnh đáng sợ bên ngoài trời đêm thì bên dưới chiếc ô này lại là một không gian khác -ấm áp yên tĩnh. Dạ Trọng Hoa ôm chặt lấy Âu Dương Vũ bảo vệ trong ngực, dùng thân mình thay nàng ngăn cản mưa gió, cũng nghiêng ô che hết về phía Âu Dương Vũ, để tránh việc nàng sẽ bị ướt nhẹp.

Âu Dương Vũ cầm lấy tay hắn, nắm lấy ô kéo về phía hắn một chút nhẹ giọng nói: "Xem ngươi kìa, đừng chỉ lo cho ta."

Dạ Trọng Hoa bình thản không đáp, hắn chợt nghĩ đến điều gì đó, nhẹ giọng hỏi: "Vũ nhi, nàng thích nơi này sao?"

Âu Dương Vũ gật đầu, nàng vô cùng thích nơi rừng núi bình yên thế này, đơn sơ, giản dị, êm ả, không phải nghĩ cách để đối phó với những mưu kế chốn thâm cung, tranh quyền đoạt vị, ham muốn tiền tài địa vị, đôi khi thậm chí cả việc chém giết lẫn nhau.Dạ Trọng Hoa dường như cũng biết câu trả lời của nàng liền nói: "Nam Sơn này toàn bộ ta tặng cho nàng. Nếu thích nàng có thể nuôi chim cá cảnh, trồng những loài cây kỳ lạ quý hiếm, nàng cứ làm những gì mà mình thích."

Nam Sơn này còn rộng lớn hơn thảo nguyên trên phim truyền hình nữa. Âu Dương Vũ trong lòng nhảy dựng lên, muốn nói cái gì đó với hắn, nhưng trong phút chốc lại không biết dùng những từ ngữ gì để cho hắn thấy được, để biểu đạt cho hắn hiểu được trong lòng nàng thực cảm động với những gì mà hắn làm cho nàng biết nhường nào. Hắn tặng nàng Lưu Viên, sợ nàng không thích, lại tặng nàng một vùng núi Nam Sơn.

[Cô mà không cảm động...Toy hủy tư cách làm diễn viên chính của cô luôn...Mẹ ơi...Nam chính như vậy bảo sao không...hung hăng mà yêu anh đây..@.@]

"Quá quý giá." Âu Dương Vũ cẩn thận tìm những lời khiêm tốn: "Ta không đáng để nhận món quà lớn này đâu."

"Chỉ cần Vũ nhi thích, đem thiên hạ tặng cho nàng cũng không có vấn đề gì?" Hắn thản nhiên không nhanh không chậm nói ra, dưới cơn mưa to như trút này lại có phần hấp dẫn cường ngạo, miệng hắn lúc nào cũng bá đạo. Nhưng lần này nàng lại không bài xích sự bá đạo đó của hắn, trong lòng liền có một tia lo lắng lóe lên.

Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ cúi đầu không nói gì, bèn vươn tay vỗ nhẹ đầu nàng: "Muộn rồi, chúng ta về phòng ngủ đi."

Dạ Trọng Hoa vì quốc sự vẫn còn chờ hắn trở về giải quyết cho nên không thể ở lại đây lâu được. Vì thế qua đến ngày thứ ba hắn liền mang Âu Dương Vũ trở về. Trước lúc trở về, Âu Dương Vũ ở nơi này đã hái không ít đặc sản ở trên núi, trước khi đi nàng còn luyến tiếc cố ý nán lại nhìn loài cây Hương Dương mà do chính nàng với hắn cùng nhau trồng.

Xe ngựa đi phía trước bay nhanh chạy, phía sau nam sơn càng ngày càng xa, cách đều là càng ngày càng gần, Âu Dương Vũ không khỏi thật sâu thở dài một hơi, phía trước còn không biết có chuyện gì chờ nàng đâu.

Vừa mới trở lại Ninh vương phủ, Dạ Trọng Hoa lập tức bị hoàng thượng triệu vào cung phải ở lại cả đêm, trước khi đi hắn dặn dò Âu Dương Vũ nói: "Vũ nhi sớm đi nghỉ đi."

Lúc Dạ Trọng Hoa rời đi, Âu Dương Vũ liền lấy ra vài loài thực vật mà nàng đã hái trước khi về đem quan sát rồi ghi chép lại thuộc tính của từng loại. Đột nhiên thấy Trúc Lục bưng chén canh đặt lên bàn, nàng cười tủm tỉm nói: "Vương phi, vương gia có dặn nô tỳ, nếu như người không muốn ngủ thì cứ bảo nô tỳ làm cho ngài một chén canh sừng ngưu cho vương phi uống."

“Được rồi.” Âu Dương Vũ bưng chén canh lên uống vài ngụm, sau đó chợt nghe Trúc Lục đứng một bên thầm nói: “Vương phi, nô tỳ chưa bao giờ thấy vương gia đối với ai quan tâm lo lắng đến vậy cả.”

Âu Dương Vũ tức giận trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái: “Ngươi chỉ biết tâng bốc hắn thôi.”

“Nào có a, nô tỳ nói đều là sự thật nha, nô tỳ từ nhỏ đã hầu hạ vương gia, vương gia trước kia đều chẳng bao giờ quan tâm đến bất kỳ vị nữ nào khác, lúc nào cũng giữ lấy khuôn mặt lạnh lùng, lãnh khốc đến đáng sợ, cứ bất kỳ vị thiên kim nào lại gần ngài thì hậu quả mà nàng ta gánh cũng vô cùng nghiêm trọng a, may mắn lắm thì cũng bị thương nhẹ ngoài da vì bị vương gia sai người dùng hình phạt thôi. Nhưng đối với vương phi mà nói, nô tỳ quan sát thấy vương gia chưa bao giờ dùng bất cứ một câu nói nặng lời nào với vương phi cả.”Âu Dương Vũ khẽ “ hừ” một tiếng: “Sao ngươi biết là không có hả?”

“Đương nhiên là biết rõ ạ, vương phi còn nhớ ngày vương phi bị hoàng hậu bắt giam, Nhị vương gia biết tin vương phi vẫn chưa trở về phủ, liền thức trắng đêm gấp gáp quay lại từ Bắc Ải xa xôi, thậm chí còn hại mệt chết con ngựa luôn nha.” Trúc Lục nhìn Âu Dương Vũ tỏ vẻ hờn giận: “Vương phi thật là không biết gì hết a, Haisss, kỳ thật vương gia mỗi ngày đều bận trăm công nghìn việc, vậy mà lần này lại bỏ hết công việc lại phía sau để giúp vương phi giải sầu, từ chối lệnh triệu vào cung của hoàng thượng cũng hơn ba ngày rồi, vương phi thấy không, vương gia ngài đối tốt với người, coi trọng người đến nhường nào a.”

Âu Dương Vũ nhân cơ hội nhéo má Trúc Lục, sau đó rót cho tiểu nha đầu này một chén trà đưa cho Trúc Lục: “Sao mà nha đầu ngươi càng ngày càng lắm mồm thế, giống như bà cụ non, nói nhiều như thế bộ nha đầu ngươi không thấy khát sao?”

Trúc Lục thầm than “ vương phi đáng kính ơi, nô tỳ vì người mà phải đến khản cổ mất thôi” sau đó liền giúp Âu Dương Vũ rót trà: “Nô tỳ cũng chỉ là muốn tốt cho vương phi mà.”

Âu Dương Vũ phất phất tay về phía nàng: “Rồi, rồi, thôi được rồi, không cần ngươi hầu hạ nữa, ngươi đi ra ngoài đi.”

“Vâng.” Trúc Lục cười hì hì nhìn Âu Dương Vũ, “Vương gia dặn là phải nhắc nhở vương phi đi nghỉ sớm.”

Âu Dương Vũ không khỏi đau đầu, nha đầu này đúng là nhiều lời mà. Chẳng được bao lâu, Trúc Lục lại vào được, cầm trong tay phong thiệp mời: “Vương phi, đây là thiệp mời do Tứ công chúa điện hạ đưa tới, muốn người ngày mai đến xem kịch ở Thanh Phúc cung của nàng a.”

“Xem kịch sao?!.” Âu Dương Vũ chau mày, chỉ cần nhắc đến cô công chúa này, trong lòng nàng vô cùng không thoải mái, nàng ta là nữ nhi của hoàng hậu. Hẳn dân gian có câu rất đúng mà” Mẹ nào con nấy”, chắc là cũng giống như hoàng hậu, rất hận nàng. Mỗi lần đụng mặt với mình là hai con mắt nàng ta như đạn đã được lên nòng chuẩn bị bắn ra vậy, Âu Dương Vũ khẽ ôm trán thều thào: “Không thể không đi sao?”

Trúc Lục ấp úng nói: “Nghe tên tiểu thái giám tới đưa thiệp mời nói, Đại công chúa sắp xuất trận chinh chiến, yến hội lần này coi như là tiệc tiễn đưa Đại công chúa sắp đi xa. Vương phi nếu như không đi thì thật sự không được hay lắm đâu.”

“Rồi, ta biết rồi.” Một khi đã làm hoàng phi thì đương nhiên nàng phải đối mặt, tham dự với biết bao nhiêu là yến tiệc lớn nhỏ trong cung, vì thế Âu Dương Vũ vô cùng ảo não, sớm biết vậy nàng sẽ cố nài nỉ níu kéo Dạ Trọng Hoa trở về muộn một chút là hay rồi.

Lúc Dạ Trọng Hoa trở về thì đêm cũng đã khuya, Âu Dương Vũ vẫn còn chưa ngủ, ánh mắt nhìn xa xăm ngoài cửa sổ. Dạ Trọng Hoa nhíu mày đi vào phòng, cởi áo choàng ra sau đó nằm bên cạnh nàng lên tiếng: “Sao còn chưa ngủ,chờ bổn vương? Hửm?”

“Chỉ là vì chuyện ngày mai phải đi tham gia yến hội của Tứ công chúa nên không ngủ được thôi.” Âu Dương Vũ bực dọc nói xong liền xoay người đối diện với Dạ Trọng Hoa lấy tay đánh lên ngực hắn một phen: “Đều tại ngươi, rảnh rỗi không có việc gì lại ép buộc ta trở thành vương phi của ngươi rồi cũng tại cái thân phận cao quý này mà ta phải gánh không biết bao nhiêu là trách nhiệm bắt ta đảm đương, nếu không thì ta đã không phải đau đầu khó ngủ như thế này a?”Dạ Trọng Hoa cơ bắp rắn chắc, Âu Dương Vũ căn bản có đánh bao nhiêu cũng chỉ đủ gãi ngứa hắn, còn mình thì gậy ông đập lưng ông, tự làm đau tay mình. Dạ Trọng Hoa nén cảm giác muốn cười, đem tay nàng giữ chặt trong lòng bàn tay mình, ôn nhu nói: “Ừ, là lỗi của ta,là ta sai.”

“Ngày mai ngươi có muốn đi cùng với ta không?”

“Có khả năng không nhưng sẽ cố về sớm.”

Ngày hôm sau, Âu Dương Vũ dậy thật sớm, bỏ chút thời gian tự mình trang điểm. Âu Dương Vũ vừa mới bước vào cung, đã thấy Dạ Diêu đang đứng đợi nàng: “Vũ tẩu, sao bây giờ tỷ mới đến, muội chờ tỷ thật lâu nha.”

Âu Dương Vũ có chút mệt mỏi, nàng vốn rời giường rất sớm, ai bảo cái tên Dạ Trọng Hoa kia mới sáng sớm đột nhiên bị quỷ nhập hay sao cư nhiên bảo muốn kẻ mày cho nàng, sau đó lại lên cơn muốn tô son giúp nàng, sau khi được hắn tô tô trét trét một hồi nhìn lại khuôn mặt mình trong gương, thôi thì y như rằng diễn viên hát tuồng! Chỉ có thể bỏ ra chút thời gian để lau lớp trang điểm đó rồi tự mình phải làm lại lần nữa.

Âu Dương Vũ đi theo Dạ Diêu vào cung Thanh Phúc của Tứ công chúa, vài vị công chúa đều đã ngồi vào vị trí của mình, trừ lần đó ra đó là vài tên ánh mắt nữ tử, Âu Dương Vũ chính muốn nói cái gì, đã thấy Dạ Nhiêu từ ghế ngồi trên cao đứng dậy đi về phía nàng, nàng nhìn Âu Dương Vũ, ánh mắt lộ ra một tia sắc bén.

Dạ Nhiêu nhiệt tình kéo Dạ Diêu lại bên cạnh mình, tựa như nàng ta căn bản không thèm coi sự tồn tại của Âu Dương Vũ ra cái gì.

Dạ Diêu nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, vừa định mở miệng, chợt nghe tiếng cười tủm tỉm của Dạ Nhiêu tán thưởng bộ y phục mới của nàng: “Bộ y phục của Ngũ muội thật là hợp với màu da của muội nha, mua ở đâu vậy a?”

Dạ Diêu là người có tính lãng mạn, nhất thời bị Dạ Nhiêu dụ dỗ chuyển đề tài, quên mất Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ lúc này đứng ở cửa, mới phát hiện mọi người đều đã ngồi vào vị trí hết, còn nàng vẫn chưa biết ngồi ở chỗ nào. Âu Dương Vũ trong lòng dường như hiểu được chẳng phải đây là Dạ Nhiêu cố ý làm khó nàng sao. Trên mặt cũng không có chút xấu hổ.Ánh mắt Âu Dương Vũ đúng lúc nhìn lướt qua vị nữ tử ngồi đối diện, vị nữ tử cũng nhìn nàng mỉm cười: "Đến ngồi cạnh người này đi."

Âu Dương Vũ cảm thấy vị nữ tử này rất quen mắt, nàng mặc một thân y phục mộc mạc, chất phác, thân ảnh lượn lờ, khóe mắt lóe lên ý cười đạm mạc. Mặc dù dung mạo không được coi là đẹp, nhưng nụ cười của nàng ta rất ôn hòa, đuôi lông mày an tĩnh, vô cùng mộc mạc thanh nhã, Âu Dương Vũ nhìn thấy vị trí ngồi của nàng nhận ra nàng ta hẳn cũng có thể là một vị công chúa.

Đại công chúa, nhị công chúa, tứ công chúa, ngũ công chúa nàng đã đều gặp qua. Như vậy người này hẳn là Tam công chúa, Dạ Tiểu Đàn, nàng đã được gả cho Thám Hoa Dương Vân. Nghe nói khi xưa vị công chúa này vì thân thể không tốt nên không thường xuyên ra vào cung đi lại.

Âu Dương Vũ vừa an tọa, thì thấy trên mặt của Dạ Tiểu Đàn lộ ra ý cười, Âu Dương Vũ cũng lịch sự mỉm cười cảm ơn nàng.

Dạ Diêu mới vừa rồi bị Dạ Nhiêu lôi kéo đi trò chuyện đủ thứ được một lúc lâu mới nhớ ra mình quên mất còn có Âu Dương Vũ. Lúc này nhìn thấy Âu Dương Vũ đã tìm được chỗ ngồi liền thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nàng bắt đầu khuấy động bữa tiệc nâng chén, cất cao giọng nói: "Ngày mai Đại hoàng tỷ sẽ xuất chinh, Diêu nhi kính Đại hoàng tỷ một ly, chúc cho Đại hoàng tỷ sớm ngày trở về!"

Ngồi ở phía trên cao, Dạ Ngu Phi với một tư thế oai hùng hiên ngang, tính tình cũng nhanh lẹ, nàng đứng lên, không do dự uống một hơi cạn sạch.

Tiếp sau đó có vài vị công chúa lần lượt kính rượu với Dạ Ngu Phi. Dạ Ngu Phi cũng hào sảng tiếp hết tất cả ly rượu đó, tửu lượng của nàng rất tốt, đã uống bao nhiêu chén rượu mà sắc mặt vẫn không đổi. Âu Dương Vũ cũng theo mọi người đi kính rượu, vừa mới ngồi xuống, liền đi vào Dạ Nhiêu một tay chấp nhất chén rượu, một tay cầm cái chén đi về phía Âu Dương Vũ. Không hổ là con gái của hoàng hậu nương nương, đôi mắt nửa mở nửa nhắm, khinh thường không coi ai ra gì.

Dạ Nhiêu trên người mặc một bộ y phục màu tím kim sắc, trên tà váy được thêu với đủ loại ngọc trâm rực rỡ, mang theo một sự quyến rũ xinh đẹp không ai bì nổi. Nàng lượn lờ chậm rãi đi tới, làn váy lay động, mỗi bước đi đều nhẹ nhàng sinh động. Nàng đi đến trước mặt Âu Dương Vũ tự mình rót một ly rượu, sau đó rót một ly cho Âu Dương Vũ.

Dạ Nhiêu giơ lên chén rượu, dáng vẻ phong tình lẳng lơ, nàng cười đến yêu mị: "Nhị tẩu từ lúc gả cho hoàng thất đến bây giờ, Nhiêu nhi vẫn còn chưa kính một ly rượu mừng nào với Nhị tẩu đâu."

Âu Dương Vũ cong lên ý cười nhẹ, giơ chén rượu lên, liền phát hiện ra ly rượu này đã bị hạ dược, mà cư nhiên lại là mị dược! Âu Dương Vũ nhìn chằm chằm vào bình rượu đẹp mắt tinh xảo kia của Dạ Nhiêu, cười lạnh một tiếng. Bình rượu ngọc bích này bề ngoài thoạt nhìn cũng giống như bao bình rượu bình thường khác. Nhưng điều đặc biệt của nó lại nằm bên trong chiếc bình này. Bên trong bình này có hai cơ quan được thiết kế hai tầng, tầng dưới đáy bình là rượu đã được pha thuốc, tầng giữa trông như là rượu ngon, chỗ ngăn cách giữa hai tầng đó có một lớp ngọc ngăn cách. Được kết nối với nắp bình rượu có thể xoay tròn được. Ngay lúc rót rượu, phần rượu ngon bên trên sẽ được rót ra, nhưng khi đến ly rượu của Âu Dương Vũ, chỉ cần nhẹ nhàng xoay tròn nắp bình thì chỗ ngăn cách hai tầng cơ quan đó lập tức xuất hiện một cái lỗ nhỏ, nếu như ly đầu tiên nàng ta rót cho chính mình là rượu ngon, thì đến ly thứ hai của Âu Dương Vũ nàng chính là rượu đã bị hạ thuốc mê.

Sớm biết Dạ Nhiêu không có ý tốt với mình, nhưng không ngờ nàng ta lại xuống tay ngoan độc thế này với mình.

Có điều Âu Dương Vũ ta sẽ cùng tiểu công chúa ngươi vui đùa một phen, dám hạ dược với bà này sao, ngươi vẫn còn non lắm.

Âu Dương Vũ giơ ly rượu lên,lại cảm thấy Dạ Tiểu Đàn ngồi một bên lo lắng nhìn nàng, còn cố ý tránh tầm mắt của người khác nhẹ nhàng mà nhắc khéo nàng liếc mắt một cái. Âu Dương Vũ cười, tiếp tục tư thế uống rượu, giơ ống tay áo rộng thùng thình lên đem từng giọt rượu đổ hết vào ống tay áo.

Dạ Nhiêu sau khi nhìn thấy Âu Dương Vũ uống hết ly rượu, bờ môi xinh đẹp lập tức hiện hiện ý cười thỏa mãn, hài lòng.

Sau khi Dạ Nhiêu kính Âu Dương Vũ một ly, lợi dụng việc muốn đi thay y phục từ từ rời đi, Dạ Nhiêu rời đi chưa được bao lâu thì đã thấy Dạ Tiểu Đàn đứng dậy ghé bên tai Âu Dương Vũ nói: "Nhị tẩu, muội có chút mệt mỏi, tẩu có thể cùng muội đi dạo một chút được không?."

"Được!"

P/s: Ngày mai Ta sẽ đăng chương tiếp theo nha...Ú ze....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 93: Gậy ông đập lưng ông

Trải qua chuyện vừa rồi, Âu Dương Vũ có một ấn tượng tốt với vị công chúa Dạ Tiểu Đàn này, cũng không bài xích nàng, muốn thân thiết với nàng.

Hoa viên trong cung của Dạ Nhiêu vô cùng xa hoa, khác biệt. Đẹp rực rỡ hào nhoáng như tiên cảnh, thanh nhã,thanh nhu, khắp nơi ong bướm bay lượn, hương thơm lan tỏa của hoa ngào ngạt, bên một góc kia còn được trồng những đóa hoa cúc quý giá, cực phẩm.

Dạ Tiểu Đàn đi bộ đột nhiên nhanh hơn vài bước, Âu Dương Vũ đi theo nàng đến chỗ núi giả kín đáo, sau đó nàng chợt nghe âm thanh bén nhọn của Dạ Nhiêu: "Một lũ phế vật, có chút chuyện đó cũng làm không xong!"

"Công chúa tha mạng!" Âm thanh đập đầu bang bang của tên thị vệ vang lên rõ to.

"Thứ Bản cung muốn chính là mạng sống của con tiện nhân Âu Dương Vũ, một chút chuyện cỏn con đó mà làm cũng không được, còn phải đợi bao lâu nữa hả?!"

"Ninh vương phi vì có Ninh vương luôn ở bên cạnh bảo vệ, nên nô tài căn bản không thể xuống tay."

"A Đẩu, chừng nào Bản cung giải quyết xong Âu Dương Vũ thì sẽ tìm ngươi tính sổ. Thôi được rồi, ngươi bây giờ tìm cách mời các vị hoàng tử đến đây, nói là Ninh vương phi muốn biểu diễn một tiết mục đặc biệt diễm lệ xa hoa, nếu như chậm trễ thì sẽ hối hận cả đời đấy."

"Vâng."

"Ha ha ha ha..." Dạ Nhiêu cười đến cuồng vọng phát ra âm thanh kinh tởm, âm thanh kia vang ra bốn phía như muốn chọc thủng màng nhĩ Âu Dương Vũ. Dạ Tiểu Đàn đứng bên cạnh quan sát nét mặt của Âu Dương Vũ lo lắng liếc mắt một cái thì đã thấy Âu Dương Vũ đứng lặng một chỗ, trong mắt phát ra một tia sắc bén khiến cho người xung quanh thấy mà lòng dâng lên sự khiếp sợ, y như rằng những lời mà Dạ Nhiêu nói cùng với kế hoạch âm hiểm của vị tứ muội mình không có một chút ảnh hưởng gì đến nàng.

Giỏi lắm, Rất tốt! Âu Dương Vũ trong mắt hiện lên một tia sát ý, nàng còn chưa có điều tra ra là kẻ nào dám to gan muốn mạng của nàng, thì nay chẳng cần nàng phải nhọc công. Được lắm! Nàng cũng không có tốt bụng mà dễ dàng tha cho cô công chúa hiểm độc này đâu, Dạ Nhiêu, ngươi sẽ rất nhanh thôi, sẽ có cơ hội trở thành ngôi sao sáng nhất bữa tiệc này!

Âu Dương Vũ cùng Dạ Tiểu Đàn đi dạo một lúc rồi quay lại bữa tiệc, Dạ Diêu nhìn thấy các nàng trở về, trên mặt lộ ra một chút hờn giận, nàng chu miệng lên ủy khuất: "Nhị tẩu, tẩu với Tam tỷ khi nào đã có mối quan hệ thân thiết như vậy, đi ra ngoài sao lại không gọi ta đi cùng."

Dạ Tiểu Đàn ôn hòa cười: "Ngũ muội, muội sao lại ăn dấm chua thế? Chẳng phải Tam tỷ đã nói với muội là nên tìm hẳn một vị phò mã, đừng có mà ghen ăn tức ở với Nhị tẩu, Nhị tẩu thì không trách, nhưng cẩn thận Nhị hoàng huynh mất hứng đó."

Dạ Diêu trên mặt có chút đỏ ửng, nàng trừng mắt với Dạ Tiểu Đàn: "Tam tỷ, đáng ghét, muội không thèm quan tâm đến tỷ nữa!"

Dạ Nhiêu liền ở phía sau tiến vào, ánh mắt lơ đãng nhìn Âu Dương Vũ liếc mắt một cái, Âu Dương Vũ ở phía xa cũng nhìn nàng ta một cái, lại đứng dậy đi đến bên cạnh Dạ Diêu lên tiếng: "Tứ hoàng muội ta hôm nay chủ trì buổi tiệc này, tạo cơ hội cho tỷ muội có dịp đoàn tụ vui vẻ, ly rượu này tỷ kính muội."Dạ Nhiêu như có như không quan sát Âu Dương Vũ, đang định nâng ly rượu lên thì Âu Dương Vũ giữ tay nàng lại đem chén tay trong tay nàng đoạt lấy cười nói: "Không phải là nên rót đầy sao?" Âu Dương Vũ giúp nàng rót thêm rượu, không một ai phát hiện ra Âu Dương Vũ đã nhân lúc này từ trong ống tay áo đã động tay một chút vào ly rượu.

Dạ Nhiêu đem ly rượu một ngụm cạn sạch, sau đó lại kính Âu Dương Vũ một ly: "Nhiêu nhi lại kính Nhị tẩu một ly."

Dạ Nhiêu trong mắt hiện lên một chút cười lạnh, xem ra thuốc này phát tác hơi chậm, vậy thì chỉ cần uống quan vài chén rượu nữa thôi, đến lúc đó thuốc sẽ phát tác mãnh liệt. Âu Dương Vũ cùng uống với Dạ Nhiêu một ly, kỳ thật số rượu đó chẳng giọt nào lọt vào trong miệng Âu Dương Vũ.

Mà vài vị công chúa ngồi một bên thấy vậy có chút lo lắng, Dạ Diêu kéo Âu Dương Vũ lại, có chút tức giận trừng mắt nhìn Dạ Nhiêu: "Tứ tỷ, nhị tẩu không uống được rượu, đừng ép tẩu ấy nữa."

Dạ Nhiêu ha ha cười rộ lên: "Diêu nhi à, muội thật là thiên vị quá nha, được rồi, không uống nữa thì thôi."

Âu Dương Vũ làm bộ xiên vẹo say vì rượu, bị Diêu nhi kéo lại, tâm trạng lúc này của nàng vô cùng tốt. Mới lúc nãy lợi dụng thời điểm cầm lấy ly rượu của Dạ Nhiêu, nàng đã lén bỏ vào bên trong ly rượu đó một chút mị dược, mà mị dược của nàng so với mị dược của Dạ Nhiêu có tác dụng còn mãnh liệt hơn nhiều!

Dạ Nhiêu vừa uống rượu xong liền cảm thấy toàn thân có chút nóng, mặt mày đỏ ửng lên, thân thể của nàng từ từ dựa vào bàn dáng đứng trông quyến rũ rung động lòng người. Nàng liếc Âu Dương Vũ một cái, vỗ vỗ hai tay: "Người đâu."

Rất nhanh liền có mười tên mỹ nam nối đuôi nhau đi vào, bọn họ người ôm tỳ bà, người cầm đàn tranh, người đem sáo dọc, người vác đàn cổ. Nghe nói Tứ công chúa sở hữu hơn ba ngàn nam sủng quả nhiên không sai. Nay lại tùy tiện gọi đến đều toàn là cực phẩm, diện mạo tuấn mỹ không thôi, còn tinh thông cầm luật.

Mười người cùng tiến vào bắt đầu hợp tấu, tiếng đàn cất lên, thanh thót mà tuyệt vời, trong trẻo như tiếng suối chảy róc rách nơi khe đá, bay bổng uốn lượn, đi vòng quay bàn tiệc từ từ đến gần vị trí ngồi của mọi người ở đây, khiến cho các vị công chúa xung quanh cảm thấy khó xử không biết phải làm sao đành ngồi im bất động. Bọn họ tài nghệ cao siêu, có người nghe bản đàn khúc này xong liền trở nên ngây ngốc. Rồi đột nhiên tiếng đàn chuyển điệu, âm thanh càng lúc càng cao vút chói tai, sau đó lại trầm bổng kiều diễm, mị hoặc, cuồng dã,cơ hồ như đang mê hoặc lòng người.

Dạ Ngu Phi cũng không ghét bỏ gì với tính cách của Dạ Nhiêu, nhưng khi xung quanh nàng liền tập hợp vài tên ô hợp nam tử ẻo lả mặt hoa đàn tấu nàng cảm thấy vô cùng chán ghét. Lúc trước là ngoài ý muốn nên đã từng có nghe qua bọn họ hòa tấu đàn khúc một lần. Giờ phút này rốt cuộc chịu không nổi nữa, lập tức đứng dậy, trên mặt bày ra vẻ mặt khinh bỉ, nói một câu rồi phất áo rời đi: "Nhạt nhẽo."

Nàng còn chưa đi ra khỏi cửa thì liền nghe thấy tiếng kêu của Dạ Diêu. Quay đầu lại thì thấy Dạ Nhiêu mang bộ mặt vong tình lẳng lơ, y phục xộc xệch lộ rõ nửa trên, bộ ngực ẩn ẩn hiện hiện đung đưa. Từng ngón tay với những chiếc móng tay được sơn móng đỏ thẫm kia bắt đầu di chuyển sờ sờ mó mó trên ngực của chính mình, sau đó vuốt ve cổ mình rồi đến khắp người. Thân thể của nàng không ngừng lắc lư, cái miệng đỏ mọng kia nhịn không được khẽ rên lên đầy tà mị, dụ hoặc, cái mũi nhẹ hừ thở ra, giống như mèo con."Dạ Nhiêu, muội đang làm cái gì?!" Dạ Ngu Phi lập tức bước lên phía trước ngăn cản hành động điên rồ lúc này của tứ muội: "Mau chỉnh đốn y phục lại cho đàng hoàng!"

"Bà cộc cằn tình tính như nam nhân này nhiều chuyện quản ta làm gì?!" Dạ Nhiêu hiện tại chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, nàng thực sự muốn có một bàn tay ai đó vuốt ve người mình, nhưng cái loại nữ không ra nữ nam không ra nam này là cái thá gì mà dám ngăn cản nàng, thật chán ghét!

Tất cả mọi người sau khi nghe xong câu nói vừa rồi đều kinh ngạc, Dạ Nhiêu đang nói cái gì, nàng dám nói Đại công chúa cao quý của Tây Lăng quốc là đại công chúa là bà nam nhân! Dạ Ngu Phi nghe được câu đó sắc mặt lập tức thay đổi, đôi mắt trừng đỏ, nàng lạnh lùng nói: "Được lắm, nếu thích như thế, ta đây cũng không rảnh tay đi quản ngươi, nếu muốn phô diễn cho người khác xem, vậy cứ tự nhiên, ta mặc kệ ngươi!"

Dạ Ngu Phi tức giận rời đi, không một ai ở đây dám bước lên ngăn cản Dạ Nhiêu, sợ Dạ Nhiêu nói bậy bạ lung tung. Khách ngồi dự tiệc ở đây toàn là nữ, nhưng cũng bắt đầu xấu hổ ngốc lăng chứng kiến cảnh Dạ Nhiêu chậm rãi từ từ cởi bỏ từng thứ một trên người, thân thể xinh đẹp lắc lư, hai mắt tà mị nhắm lại phóng đãng, hai tay của nàng không ngừng ma sát cơ thể, từ trên xuống dưới, động tác trông phản cảm vô cùng.

Dạ Tiểu Ngọc cùng với Dạ Diêu đều là những người chưa xuất giá, nào có thể chịu đựng được một cảnh gợi cảm như vậy, sợ đến mức dùng hai tay lên bưng kín mặt. Dạ Nhiêu chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nhẹ như không, lửa nóng từ bên trong càng lúc càng bốc cháy, hận không thể tìm một ai đó lấp đầy bên trong người mình. Nóng quá, nóng quá! Nàng nhanh chóng ôm lấy tên nam tử đứng cách nàng không xa, thoải mái khóa chân ngồi trên người hắn, nàng dùng sức xé rách bộ y phục trên người hắno, ôm lấy cổ hắn, chủ động đem đôi môi đỏ mọng gợi cảm của mình môi đưa đến bên môi hắn, mềm mại dùng đầu lưỡi khai phá trêu chọc cánh môi hắn, hút lấy nước bọt bên trong miệng hắn, không biết hôn được bao lâu mới từ từ rời khỏi môi hắn.

"Mẹ ơi!" Dạ Diêu nhịn không được vụng trộm khẽ hé mắt nhìn thấy cảnh vừa rồi, khiếp sợ không thôi trốn phía sau Âu Dương Vũ, ủy khuất nói: "Nhị tẩu..."

Âu Dương Vũ chỉ làm bối rối nói: "Tứ hoàng muội bị làm sao vậy... Chẳng lẽ ngày thường đều có những loại hành động như vậy?"

"Bọn muội rất ít tiếp xúc nhiều với Tứ hoàng muội, cũng có biết tính tình trăng hoa của tỷ ấy, nhưng không ngờ tác phong của tỷ ấy lại trở nên kinh khủng xấu hổ đến mức này!"

"Làm càn! Làm càn!" Chính vào lúc này, ở ngoài cửa cung liền xuất hiện rất nhiều người, ngoài hoàng thượng ra còn có Dạ Trọng Hoa, Dạ Phi Ly, Dạ Phi Hi. Hoàng thượng vốn nghe được tin Ninh vương phi có một tiết mục đặc biệt hấp dẫn muốn biểu diễn cho mọi người xem, trong lòng hắn có vài phần chờ mong, liền đem vài vị hoàng tử mang theo đến để thưởng thức cô con dâu mà hắn tự hào. Nhưng thật không ngờ hắn vừa mới đến lại chứng kiến cảnh con gái Dạ Nhiêu của hắn công khai dám ngang nhiên trần trụi nửa trên, ôm một tên nam sủng làm những chuyện vô sỉ!

"Người đâu! Tới đem bọn họ kéo ra, còn coi phép tắc thể thống ra cái gì nữa không!"

Dạ Tiểu Đàn lúc này nhanh chóng đứng lên, âm thanh mềm mại khuyên nhủ: "Phụ hoàng, tứ tỷ uống rượu quá chén, thần trí có chút không được tỉnh táo, thậm chí cả Đại hoàng tỷ cũng không thuyết phục được nàng."Hoàng thượng nghe vậy tức giận đến muốn bạc đầu, hắn sao có thể sinh ra một đứa nữ nhi dâm đãng vô phép như thế, mỗi động tác đều lọt vào trong tầm mắt hắn khiến hắn không thể chịu nổi được, quả thực còn hơn cả bọn kỹ nữ trong thanh lâu! Dạ Phi Hi cũng bị một cảnh này dọa người không hề nhẹ,hoàng muội hắn cư nhiên dám làm những chuyện phóng đãng này trước mặt bao nhiêu người, lại không kềm chế được. Hắn hiểu hoàng muội hắn chắc chắn không bao giờ công khai làm những chuyện đồi bại xấu hổ mất danh dự thế này, hắn là bị người hạ dược! Hắn nhanh chóng cởi áo khoác ngoài ra phủ lên người Dạ Nhiêu, ánh mắt quét qua một vòng, sau đó dừng đôi mắt âm lãnh của mình lên người Âu Dương Vũ, cũng không tưởng Dạ Nhiêu gắt gao cầm lấy phía trước nam sủng không để, trên mặt lộ ra cười dâm đãng, giống chỉ động dục miêu!

"Tiện nhân! Đánh ngất đứa nhi tử càn rỡ này cho ta!" Hoàng thượng nhìn thấy bộ dạng phóng đãng của nàng, tức giận đến muốn ngất tại chỗ, nhưng dù sao nàng cũng là công chúa điện hạ. Ai dám đánh a, Hoàng thượng chỉ cảm thấy tức giận đến đỏ bừng mặt, nhẫn nhịn không được, không ai dám ra tay sao. Vậy để hắn! Hắn khí thế bừng bừng tiến lên phía trước lập tức với lấy chiếc bát ngọc nện một phát trên đầu nàng.

Dạ Nhiêu bị ăn đau đến mức đưa hay tay lên che lấy trán mình, cảm thấy có máu tươi chảy ra, nàng rốt cuộc cũng ngất đi. Hai mắt Hoàng thượng híp lại, hắn lạnh lùng nhìn lướt qua đám nam sủng, đều tại những tên này làm hư hỏng Dạ Nhiêu: "Trượng tễ!"

Hắn xoay người phất tay áo rời đi: "Hôm nay những ai đã chứng kiến chuyện này, không một ai được phép hé một lời nào."

"Vâng!"

Trò khôi hài ở yến tiệc cuối cùng cũng chấm dứt, Dạ Trọng Hoa vẫn đứng ở một bên, lạnh lùng không nói lời nào, hắn nhẹ nhàng tiến lại chỗ Âu Dương Vũ, nắm lấy tay nàng: "Đi về."

"Ta không cho phép nàng một lần nữa lại đến cung Thanh Phúc."

Âu Dương Vũ nhìn hắn nhếch môi, cũng không dám nói thêm cái gì, dù sao Dạ Nhiêu cũng là muội muội hắn, nàng sao có thể đem chuyện nàng dùng chiêu gậy ông đập lưng ông hãm hại nàng ta kể cho hắn nghe a. Đúng vậy, nên để trong lòng không nói ra là tốt nhất.

Ngày hôm sau Dạ Nhiêu bị hoàng thượng hạ lệnh giam lỏng ở trong cung của mình. Hoàng hậu lúc trước vì chuyện mất bảo vật mà cho dù ba vị ma ma kia có bị tra tấn kinh khủng cỡ nào cũng không moi được một chút tin tức gì về số bảo bối của mình, tinh thần toàn bộ suy sụp ngất xỉu nằm liệt giường mấy ngày. Thật vất vả mới có thể bình phục xuống giường đi lại, thì tiếp tục nghe được tin con gái rượu Dạ Nhiêu của mình lại dám ngang nhiên làm những chuyện hoang đường này, răng rắc nghiến răng, nghiến lợi, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay để lại vết hằn rõ rệt

Đúng lúc gặp được Dạ Phi Hi ghé qua, đem chuyện của Dạ Nhiêu làm ở trong cung kể chi tiết một lần nữa, hoàng hậu tức giận đến đau đầu, mỗi lần nghe đến ba chữ Âu Dương Vũ, là nàng lại cảm thấy bực bội trong người, mắt đầy lửa hận. Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ..aaa bổn cung bị ngươi chọc đến tức chết đi được mà!

Từ hôm nàng đi đến Cung Thanh Phúc kia trở về, Dạ Trọng Hoa bày ra vẻ mặt lạnh tanh, lãnh khốc cấm nàng không được phép vào cung, bảo nàng phải quên hết tất cả những thứ dơ bẩn xấu xa kia. Âu Dương Vũ đã bị hắn giam lỏng trong phủ cũng được hai ngày rồi, thấy không có chuyện gì làm vô cùng nhàm chán, chợt nghe được tiếng bẩm báo của Trúc Lục: "Vương phi, Ngũ công chúa đến đây.""Mời nàng vào!" Lần trước vội vàng từ biệt, nàng với Dạ Diêu còn chưa kịp nói chuyện tử tế với nhau, nghĩ đến cô nhóc Dạ Diêu quỷ quái tình tình loắt choắt tinh ranh này, Âu Dương Vũ trong lòng không khỏi ấm áp.

Âu Dương Vũ còn chưa kịp đứng dậy, đã thấy Dạ Diêu từ bên ngoài đi vào, trên mặt dường như không còn vui tươi ấm áp như ánh mặt trời thường ngày mà thay vào đó là sự mệt mỏi ảm đạm.Bởi vì khóc nhiều nên hai mắt sưng mọng lên, trên mặt còn có đọng lại vài giọt nước mắt.

Nàng đi đến bên cạnh Âu Dương Vũ nắm chặt lấy tay Âu Dương Vũ thủ thỉ: "Hoàng tẩu."

Dạ Diêu mới nói một câu, thanh âm lại lập tức nghẹn ngào, Âu Dương Vũ vội hỏi: "Làm sao vậy?"

Âu Dương Vũ dìu Dạ Diêu ngồi xuống, phân phó với Trúc Lục nói: "Trúc Lục, ngươi xuống bếp mang cho Ngũ công chúa chút canh nóng với vài bánh đậu xanh đến đây."

Trúc Lục nhận mệnh nói: "Vâng! Thưa vương phi."

Âu Dương Vũ nhìn Dạ Diêu nhợt nhạt đau khổ liền cảm thấy thấp thỏm không yên, nhẹ giọng hỏi: "Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Dạ Diêu lau nước mắt lên tiếng: "Tam tỷ không xong rồi!"

"Hả?" Âu Dương Vũ không thể tin được mở to hai mắt nhìn, "Cái gì không xong?"

Trong đầu Âu Dương Vũ hiện lên nụ cười ấm áp cùng gương mặt dịu dàng giản dị của vị nữ tử đó liền lo lắng hỏi: "Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra, hai ngày trước tỷ vẫn thấy sắc mặt của muội ấy vẫn tốt mà."

Dạ Diêu thanh âm có chút nghẹn ngào, tiếp tục nói: " Muội cũng không muốn tin chuyện này lại có thể xảy ra. Chính là buổi tối hôm ấy, Tam tỷ ở trong cung cùng phụ hoàng nói chuyện, thì lại đột nhiên ngất xỉu, cho đến bây giờ vẫn chưa có tỉnh lại, phụ hoàng đã bỏ bao nhiêu công sức triệu rất nhiều thái y, nhưng cũng, cũng vẫn..." Dạ Diêu dùng sức cầm lấy tay Âu Dương Vũ, khóc một lát mới cố gắng nói một câu đầy đủ: "Họ nói Tam tỷ không thể cứu chữa được nữa."

Âu Dương Vũ lược lược nhíu mày, hảo hảo một người, sao là nói không cứu sẽ không cứu. Nghĩ liền không khỏi mở miệng hỏi nói: "Ngoài thái y ra, đã tìm những vị cao nhân khác chưa?"

Dạ Diêu gật đầu thật mạnh, nói: "Y thuật của Mộ Dung Vân Thù đã là cao nhất rồi, nhưng hắn nói với tình trạng của Tam tỷ hắn cũng đành bất lực, đó là chưa kể phụ hoàng đã treo dán bảng vàng tìm kiếm các vị thần y khắp kinh thành đến chữa chạy cho Tam tỷ."

Dừng một chút, tiếp tục nói: "Phụ hoàng rất yêu thương Tam tỷ, đã nhiều ngày phụ hoàng vì bất lực mà nổi giận, ra lệnh chém một tên thái y, cho nên bây giờ không có vị cao nhân nào dám đến cả. Vũ tẩu à, muội nhớ lúc trước tỷ có thể giúp người khác đoán được bệnh, cho nên hôm nay đến nhờ tỷ, có khi lại giúp được Tam tỷ cũng nên."

Âu Dương Vũ sắc mặt trầm xuống, Tam công chúa là người đã chủ động dẫn nàng đi nghe lén được kế hoạch hoàn hảo của Dạ Nhiêu, biết rõ đường đi nước bước trong mưu kế của Dạ Nhiêu. Nay Tam muội lại phải đối mặt cận kề với sự sống và cái chết thế này, nàng làm sao có thể để cho nàng ấy gặp chuyện không may được cơ chứ, Âu Dương Vũ đứng dậy: "Để tỷ đến xem muội ấy thế nào."Dạ Diêu khóc nức nở: "Vũ tẩu à, tỷ nhất định có thể cứu sống Tam tỷ đúng không?"

Âu Dương Vũ gật gật đầu: "Ừ! Tỷ sẽ cố hết sức!"

Việc này không thể chậm trễ, Âu Dương Vũ lập tức cùng Dạ Diêu đi vào cung, đi đến nơi Dạ Tiểu Đàn dưỡng bệnh thì thật không ngờ Âu Dương Vũ lại phải đụng mặt với hoàng hậu, hoàng hậu nhìn thấy Âu Dương Vũ, đôi mắt ôn nhã lập tức nổi lên tia sát ý, giống như hai nòng súng đã chuẩn bị sẵn sàng để bắn ra, nàng cười lạnh một tiếng: "Âu Dương Vũ, ngươi đến chỗ này làm cái gì? Không có việc gì thì đừng làm vướng tay vướng chân người khác."

Từ sau khi bắt giam Âu Dương Vũ, hai người cũng không còn phải câu nệ giả tạo với nhau nữa, bộ mặt thật của hoàng hậu cũng không cần phải nhọc công che dấu gì nữa, cho nên nhìn thấy Âu Dương Vũ liền tỏ thái độ không khách khí.

Âu Dương Vũ bình thản hành lễ với hoàng hậu được rồi lễ, thần sắc không kiêu ngạo không siểm nịnh: "Mẫu hậu làm thế nào biết được Vũ nhi sẽ gây phiền phức vướng tay vướng chân ở đây mà không phải là đến cứu người?"

Hoàng hậu trên mặt mang quá một tia sắc bén cùng đùa cợt: "Chẳng lẽ ngươi có thể kéo Tiểu Đàn về từ cõi chết sao?"

"Vũ nhi không muốn giải thích nhiều với mẫu hậu, sẽ cố hết sức để cứu lấy Tiểu đàn, không để cho Tiểu Đàn chịu bất cứ tổn thất nào!"

Mạng người quan trọng hơn, Âu Dương Vũ cũng không muốn cùng hoàng hậu lãng phí nước bọt, đôi co vòng vo với bà ta, liền vòng qua người hoàng hậu, bước chân tiến vào bên trong nội viện, bên trong ngay lập tức mùi thuốc xông vào mũi thật nồng đậm.

Âu Dương Vũ đi vào trong phòng, liền nhìn thấy Dạ Tiểu Đàn bất động nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, trắng bệch không có chút máu. Ngồi bên cạnh giường là một vị nam tử tuấn tú, ánh mắt ngây dại ra nhìn chằm chằm vào Dạ Tiểu Đàn, sắc mặt vô cùng tiều tụy, héo hon. Vậy chắc người này chính là phò mã của Ngũ muội – Phò mã Dương Vân. Âu Dương Vũ từng bước tiến lên: "Phò mã, làm phiền ngài để ta xem mạch của Tiểu Đàn một chút."

Hoàng hậu vừa rồi vì bị Âu Dương Vũ trách móc một trận, tức giận xông vào, sắc mặt vô cùng khó coi, nàng từ bên ngoài bước vào, âm thanh lạnh lùng nói: "Từ thái y trong cung lẫn các vị danh ý nổi tiếng bên ngoài cung nhiều như vậy cũng phải bất lực, ngươi còn đến đây thể hiện cái gì, đừng có ở chỗ này mà làm loạn, mau đi ra ngoài đi."

Nàng nói xong thì mặt mày cũng đỏ bừng lên vì tức giận.

Âu Dương Vũ cũng không thèm để ý đến bà ta, chỉ đưa tay lên đặt lên mạch tay của Dạ Tiểu Đàn, có chút suy tư nói: "Bệnh này Vũ nhi có thể chữa được..."

"Có điều..." Âu Dương Vũ bỏ tay ra, đưa cánh tay của Dạ Tiểu Đàn cẩn thận bỏ lại vào bên trong chăn gấm, dừng một chút, nhìn thoáng qua Dương Vân, "Cần có sự đồng ý của phò mã."

Hoàng hậu căn bản vốn không tin Âu Dương Vũ có thể trị được bệnh nan y này, lạnh lùng nhìn nàng một cái, cười nhạo nói: "Ngay cả Mộ Dung Vân Thù đều phải bó tay, ngươi đừng có cố làm ra vẻ ta đây hơn người, kẻo hại chết oan uổng người vô tội."Dạ Diêu rốt cục nhịn không được xen vào nói: "Diêu nhi từng tận mắt chứng kiến Vũ tẩu cứu mạng của hài tử còn trong bụng đó, cho nên..."

Âu Dương Vũ nhìn về phía Dạ Diêu lắc lắc tay, Dạ Diêu ngậm miệng, sau đó lại nghe được âm thanh khinh miệt của hoàng hậu nói: "Chỉ là mèo mù gặp phải chuột chết thôi, kiêu ngạo tự cho mình là thần y?"

Mà Dương Vân sau khi nghe được Âu Dương Vũ nói rằng có thể chữa trị được cho Ngũ nhi của hắn, trên mặt xuất hiện một tia hi vọng, ánh mắt sáng lên nhìn về phía Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ chậm rãi nói: " Khi ấn bụng thì cơ bụng của Tiểu Đàn căng cứng, sờ thấy có cục cứng phía bên phải bụng dưới. Bụng chướng lại có chút lạnh kèm theo sốt, đây là triệu chứng của bệnh " Hoạn tràng thư"."

Người cổ đại gọi là " Hoàn tràng thư" nhưng thật ra chính là bệnh viêm ruột thừa. Ở hiện đại đương nhiên bệnh này có thể chữa trị dễ như trở bàn tay. Nhưng ở cổ đại, do khoa học công nghệ chưa có phát triển cho nên dụng cụ cần thiết để mổ thì không có. Vì vậy đã có đến chín trên người người chết vì căn bệnh này, Nếu ruột thừa bị vỡ thì nhiễm trùng sẽ lan tỏa khắp ổ bụng và triệu chứng đau lúc này cũng sẽ lan tỏa, sẽ không còn khả năng chữa trị nữa sau đó bị tắc ruột cho đến chết. Căn bản bệnh này ở thời đại cổ lậu này không có thuốc chữa, là căn bệnh bất trị.

Dương Vân đương nhiên có biết qua thân phận của Âu Dương Vũ, căn bản là không quan tâm nhiều lắm đến những lời đồn ấy, nghĩ rằng hôm nay đến đây cũng chỉ quan tâm thăm hỏi bệnh tình của Tiểu Đàn. Ai ngờ sau khi nghe được những kiến thức chuyên môn từ miệng nàng, hắn liền tin rằng nàng chắc chắn rất am hiểu về y thuật, có vài phần tin tưởng. Mộ Dung Vân Thù dạo trước cũng đã chẩn đoán qua là bệnh hoạn tràng thư, nhưng loại bệnh này cho tới bây giờ vẫn chưa có phương thuốc trị liệu tận gốc. Bệnh này được coi là bệnh nan y khó trị. Dương Vân lúc đó nghe xong liền cảm thấy tuyệt vọng, suy sụp. Nay nhìn thấy sắc mặt bình tĩnh tự tin của Âu Dương Vũ, trong lòng Dương Vân lại thắp lên một tia hy vọng, hắn gấp giọng nói: "Không biết Nhị tẩu định dùng cách gì chữa trị cho nàng?"

Đối với viêm ruột thừa, Âu Dương Vũ chắc chắn có thể thực hiện một ca giải phẫu thành công mỹ mãn, có điều trên đời này thứ gì cũng có cái giá của nó. Sau khi phẫu thuật sẽ để lại một vết sẹo xấu xí. Thân Tiểu Đàn là một công chúa, cành vàng lá ngọc, mà ở bụng lại có một vết sẹo xấu xí quái đảng thế thì là một chuyện không phải tự tiện bản thân mình quyết định được, cho nên muốn cùng Dương Vân nói rõ ràng mọi chuyện hỏi ý kiến của hắn.

Dương Vân nghe xong mặt mày biến dạng, muốn rạch bụng ra sao? Cách chữa trị này hắn từ nhỏ đến lớn đều chừng từng nghe qua, hai cánh môi hắn run rẩy, cuối cùng gắng lắm mới thốt lên được một câu: "Ta đồng ý."

Hoàng hậu nghe xong giận tím mặt: "Nói hươu nói vượn! Mổ bụng người ta ra rồi thì chẳng bằng ngươi giết họ luôn cho xong! Huống chi mổ bụng ra rồi chẳng phải đau đến mất mạng luôn hay sao!"

Âu Dương Vũ bình tĩnh nói: "Công chúa bệnh tình đã chuyển biến đến giai đoạn cuối rồi, một chén thuốc bắc tầm thường cũng chẳng cứu sống nàng được mấy ngày đâu. Bây giờ chỉ còn cách duy nhất đó chính là phẫu thuật cắt bỏ phần ruột thừa ấy đi. Nếu như cứ trì hoãn không cắt bỏ thì phần ruột thừa đó sẽ gây tắc mạch, nếu tắc mạch khu trú sẽ gây tổn thương,lúc đó nhất định là vô phương cứu chữa."

"Vũ nhi nắm chắc mấy phần thành công?" Một đạo âm thanh khàn khàn từ bên ngoài truyền vào, Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên thì nhìn thấy hoàng thượng đã xốc màn che lên đi vào, hắn đau đớn nhìn nữ nhi mà hắn yêu thương nhất nằm bất động trên giường sau đó yên lặng nhìn Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ trầm ổn nói: "Vũ nhi thử một lần, đảm bảo một trăm phần trăm thành công!"

Phẫu thuật mổ bụng là phương pháp trị liệu đối với người cổ đại ở đây mà nói thì vô cùng mới mẻ, kỳ lạ, lại có chút hoang đường. Hoàng hậu vẫn giữ định kiến với Âu Dương Vũ. Có điều vì thật sự nàng cũng chẳng có ưa gì con nhóc Dạ Tiểu Đàn này cho nên nếu mà đợt chữa trị này không thành công có giết chết nàng ta cũng tốt. Hoàng hậu khẽ mở đôi mắt tà mị kiêu ngạo nói: "Nếu như Tiểu Đàn có mệnh hệ gì, ngươi có nguyện lấy đầu ngươi ra mà đảm bảo không?"

"Ta nguyện đem đầu mình ra đảm bảo." Âm thanh của Dạ Trọng Hoa vừa sắc bén vừa dứt khoát mạnh mẽ từ phía sau truyền đến, Âu Dương Vũ nương theo đạo âm thanh đó nhìn qua, thấy hắn chậm rãi tiêu sái từng bước một đi đến đứng trước mặt nàng, ánh mắt có chút ôn nhu nhưng xa cách.

Mày khẽ nhíu lại, hai mắt thanh lệ, đường cong của cằm quyến rũ cao ngạo lạnh như băng: "Nhưng nếu Vũ nhi trị khỏi bệnh cho Tiểu Đàn, xin phụ hoàng hãy ban cho Vũ nhi lệnh bài miễn tử."

Âm thanh của hắn vang lên mềm mại, dường như cuốn lấy tâm tư của Âu Dương Vũ, lòng của nàng trong phút chốc nhảy dựng lên. Hoàng thượng phất phất tay: "Nếu Phi Bạch đã ra mặt nói như vậy, đương nhiên trẫm sẽ chấp thuận!"

Hoàng hậu ở một bên âm thầm cắn chặt răng, chỉ đứng ở một bên đưa đôi mắt lạnh nhìn sự tình đang tiến triển, Âu Dương Vũ, bản cung rất muốn nhìn xem, loại nhóc con vắt mũi chưa sạch như ngươi cí thể làm nên được chuyện gì?!

Dương vân trong lòng còn có chút lo lắng, có điều chỉ nhờ câu nói chắc nịch, khảng khái kia của Dạ Trọng Hoa khiến cho hắn đặt niềm tin lớn vào tay nghề của vị Nhị vương phi này, hắn khẩn thiết nói với Âu Dương Vũ: "Dương Vân trông cậy hết vào Ninh vương phi!"

Âu Dương Vũ khẽ khoát tay áo với Dương Vân nói: "Vũ nhi ta sẽ cố hết sức."

P/s: Chị em, 2 ngày nữa sẽ có chương mới nha...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Lệnh bài miễn tử

Âu Dương Vũ nói xong, nhìn chung quanh hạ phòng trong, tiếp tục nói: "Vũ nhi cần có một không gian tốt để chữa trị cho công chúa Tiểu Đàn cho nên mời các vị ở đây tất cả hãy đi ra ngoài."

Dương Vân sắc mặt vội vàng, nói: "Ta không thể ở lại sao?"

Âu Dương Vũ đạm cười lắc đầu: "Không được."

Hoàng thượng biết Âu Dương Vũ có hiểu biết một chút về y thuật, nhưng hôm nay vẫn bị hành động lớn mật của Âu Dương Vũ làm cho kinh sợ. Thấy trong con ngươi của cô con dâu này tràn ngập sự tự tin, bình tĩnh, trong lòng hắn lại thêm yên tâm được phần nào, hắn đành đặt mọi hy vọng lên tay nghề của Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ khuyên giải Dạ Diêu bình tĩnh uống trà đợi bên ngoài, nhìn thấy Dạ Diêu đã đi ra ngoài, nàng liền đóng chốt cửa lại. Từ từ đi đến trước giường của Dạ Tiểu Đàn, bệnh viêm ruột thừa này cần phải mổ cắt lấy đoạn ruột đó đi, nhưng vì điều kiện nơi này không cho phép, cho nên liền ôm lấy Tiểu Đàn nâng dậy, trong miệng niệm vài tiếng liền biến mất khỏi phòng.

Âu Dương Vũ cùng Dạ Tiểu Đàn lập tức xuất hiện ở trong không gian tùy thân, Âu Dương Vũ vừa mở mắt ra mặt liền ngay lập tức đen lại, nàng thấy Tiểu Kỳ Lân đang chơi đùa vui vẻ, cụ thể hơn là, đang bắt bướm.

Âu Dương Vũ khổ tâm không thôi, cứ nghĩ rằng tại sao dạo này hắn không còn nói nhiều như khi trước, không hề tìm nàng để gây phiền phức, thì ra mùa xuân đã đến, hắn cũng hào hứng đi tìm thú vui " tao nhã".

Đang thoải mái hưởng thụ vui vẻ thì Tiểu Kỳ Lân lơ đãng nhìn thấy Âu Dương Vũ, liền lập tức buông con bướm mà hắn vừa mới bổ nhào tới bắt được ra, ngao ô một tiếng chạy bạch bạch về phía Âu Dương Vũ phi thân lên ôm lấy đùi Âu Dương Vũ bày bộ mặt đáng thương thều thào nói: "Chủ nhân, Tiểu Kỳ Lân nhớ ngươi muốn chết đi được a, ngươi tới bây giờ mới nhớ tới ta, mới đến đây thăm ta sao? Ô ô ô, ta đau lòng lắm!"

Âu Dương Vũ bây giờ cũng không có tâm trạng để trêu ghẹo, vui đùa cùng hắn, mặt mày nghiêm túc nói: "Mau, bây giờ ta cần cứu một mạng người, ngươi nhanh đến đây, cùng ta dìu nàng đến hiệu thuốc."

Lúc này Tiểu Kỳ Lân mới để ý trên lưng Âu Dương Vũ có cõng một cô gái, hắn vội vàng nhảy xuống khỏi đùi Âu Dương Vũ, vươn hai cái móng vuốt đứng một bên tỏ ý muốn giúp đỡ, trong miệng nói: "Để ta, chủ nhân, Tiểu Kỳ Lân giúp ngươi dìu cô ấy!"

Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ móng vuốt của Tiểu Kỳ Lân cùng với thân hình nhỏ nhỏ nhắn của nó. Cũng đành bất đắc dĩ, dù sao nó cũng là thần thú Tiểu Kỳ Lân a.

Khi cùng Tiểu Kỳ Lân dìu Dạ Tiểu Đàn đặt lên giường bệnh ở hiệu thuốc, Âu Dương Vũ lúc này mới cảm thấy gân cốt được thư giãn, Tiểu Kỳ Lân cũng khẽ rên, té ngã ra mặt đất, thở hổn hển.

Mẹ ơi! Mệt quá đi! Muốn làm việc tốt giúp đỡ người khác mà cũng mệt đến phờ người.

Âu Dương Vũ không hề để ý tới Tiểu Kỳ Lân, đi thẳng vào bên trong kho thuốc, mặc bộ đồ chống khuẩn, mang bao tay. Khi đến bên giường bệnh, Tiểu Kỳ Lân đã hồi phục tinh thần, ngồi bên cạnh giường chờ được sai bảo.Âu Dương Vũ không hiểu tại sao cái tên Tiểu Kỳ Lân này lại bày ra vẻ mặt mong chờ ấy làm gì? Chẳng nhẽ nó muốn giúp nàng thật sao?

Quả nhiên, Âu Dương Vũ vừa mới đem cái hòm thuốc đặt ngay đầu giường, Tiểu Kỳ Lân liền mở miệng nói: "Chủ nhân, để ta giúp ngươi đi!"

Trên mặt tỏ vẻ chờ mong rõ ràng, nó biết chủ nhân Âu Dương Vũ đã rất vất vả mới đem vị nữ từ này vào đây chữa trị. Cho nên hắn hôm nay nhất định phải trở thành một tiểu thần thú có ích, giúp đỡ chủ nhân một tay!

Âu Dương Vũ nhìn Tiểu Kỳ Lân vẻ mặt không chút động, nghĩ ngợi một chút liền phân phó nói: "Vậy ngươi đứng bên cạnh dụng cụ mỗ, nếu như ta cần thứ gì, ngươi phải đưa cho ta."

Tiểu Kỳ Lân vừa nghe vậy, trên mặt hết sức vui vẻ, lon ton chạy đến hòm thuốc bên cạnh, vỗ vỗ ngực nói: "Được, chuyện nhỏ, cứ giao cho ta!"

Âu Dương Vũ lắc lắc đầu cười trừ, ánh mắt quay sang nhìn thấy Tiểu Đàn vẫn còn hôn mê bất tỉnh, ý cười trong mắt chợt tắt ngúm, mặt mày trở nên nghiêm túc. Nàng linh hoạt lấy cồn cùng băng bông, cởi y phục của Dạ Tiểu Đàn ra, đem bông tẩm cồn chậm rãi thoa đều lên bụng tiến hành khử trùng. Lúc Âu Dương Vũ cởi áo của Tiểu Đàn ra thì Tiểu Kỳ Lân đứng một bên thoáng chốc liền đỏ mặt, cầm lấy móng vuốt che kín hai mắt mình lại, xấu hổ dịch thân mình ngồi sát lại chỗ cái hòm thuốc.

Âu Dương Vũ sau khi khử trùng cho Tiểu Đàn, ngẩng đầu lên thấy Tiểu Kỳ Lân đưa lưng về phía mình,đầu thì nhét vào trong hòm thuốc, liền buồn cười ra lệnh: "Mau! Ống tiêm, thuốc mê."

Tiểu Kỳ Lân giật mình nhảy cẫn lên, từ trong hòm thuốc lấy ra ống kim tiêm, nhưng còn thuốc mê ở chỗ nào hắn cũng không tìm ra, liền quay đầu lại bày ra bộ mặt đáng thương nhìn Âu Dương Vũ, móng vuốt giơ ống kim tiêm lên. Âu Dương Vũ trên trán nổi gân xanh. Cái tên giúp việc này, càng giúp càng rách việc.

Thế rồi tự nàng vươn tay đến hòm thuốc lấy ra thuốc mê, cầm lấy ống kim tiêm nhỏ từ tay Kỳ Lân, nói: "Quay lại mà canh giữ hòm thuốc tiếp đi."

Tiểu Kỳ Lân liền quay lưng về phía Âu Dương Vũ, mặt mày ủy khuất nhìn chằm chằm hòm thuốc.

Âu Dương Vũ đem thuốc mê hút vào ống kim tiêm, từ từ tiêm vào bụng của Tiểu Đàn. Sau khi khâu chuẩn bị đã xong, Âu Dương Vũ vươn tay ra nói: " Dao giải phẫu."

Rất nhanh, một cái móng vuốt cầm lấy dao giải phẫu đặt lên trên tay Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ cầm lấy, cúi người, rạch một vết sâu ngay ở bụng Tiểu Đàn, hết sức tập trung.

Trong giường giải phẫu lúc này chỉ còn nghe tiếng leng keng của dụng cụ giải phẫu cùng với vài âm thanh phát ra như "Cái nhíp","Kéo".

Tiểu Kỳ Lân vừa bắt đầu đã có chút khẩn trương, nhưng càng về sau lại dần dần bắt kịp phối hợp từng động tác với Âu Dương Vũ rất ăn ý. Ba mươi phút sau, ca phẫu thuật đã hoàn thành, Âu Dương Vũ thực thao tác cuối cùng khâu miệng vết thương ở bụng Tiểu Đàn.

Nghe được âm thanh của Âu Dương Vũ, Dương Vân nhanh chóng đi vào, hắn nhìn thấy Tiểu Đàn vẫn còn hôn mê lẳng lặng nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thân thể dường như cứng ngắc.Âu Dương Vũ thở phào một hoi, vào theo với Dương Vân phía sau chính là hoàng hậu, nhìn thấy Dạ Tiểu Đàn không có dấu hiệu tỉnh lại, trên mặt mang theo ý cười thâm sâu: "Không biết Vũ nhi có lời nào để giải thích nữa không?"Âu Dương Vũ đương nhiên biết chính xác liều lượng thuốc mê đã tiêm vào người Dạ Tiểu Đàn, đương nhiên cũng biết chính xác khi nào Dạ Tiểu Đàn sẽ tỉnh lại.

Âu Dương Vũ chống mắt lên nhìn ánh mắt khiêu khích của hoàng hậu, khóe môi giơ lên: "Tam công chúa một lát sau sẽ tỉnh lại."

"Đến bây giờ vẫn còn mạnh miệng sao?" Ở trong mắt hoàng hậu, Dạ Tiểu Đàn lúc này giống như một xác chết vô hồn, bị người ta rạch bụng rồi làm sao có thể tỉnh lại được, chỉ toàn những lời nói nhảm nhí.

Trong mắt hiện lên một chút vui mừng, nàng cười lạnh nói: "Tôi muốn biết khi nào thì Tiểu Đàn mới có thể tỉnh lại."

Nếu như Dạ Tiểu Đàn không tỉnh lại, đầu của Dạ Trọng Hoa cũng khó mà giữ được, đến lúc đó mặc dù hắn có được hoàng thượng che chở bảo vệ thoát kiếp thì Âu Dương Vũ cũng đừng mơ tưởng giữ được tính mạng, chuyện tốt như vậy, nàng quả thực rất mong chờ a.

Dương Vân đứng một bên vốn nghe được Âu Dương Vũ nói là đã chữa trị cho Dạ Tiểu Đàn xong, ánh mắt trong lúc đó hiện lên một tia vui mừng, nhưng nghe được những lời của hoàng hậu, đôi môi dần dần trắng bệch, sau lưng liền được bao phủ bởi lớp mồ hôi lạnh, hai chân cũng bắt đầu mềm nhũn ra, hắn gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, Âu Dương Vũ liền gửi cho hắn một đôi mắt trấn an.

Hoàng thượng cũng làm bắt đầu hoảng hốt: "Vũ nhi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Vì sao Đàn nhi còn chưa tỉnh?"

Âu Dương Vũ sắc mặt tự nhiên nói: "Thưa phụ hoàng, chỉ cần qua hai canh giờ nữa, Tam công chúa sẽ tỉnh lại."

Hoàng hậu căn bản không tin, hừ lạnh một tiếng: "Ngươi đang cố tình kéo dài thời gian để thoát tội phải không?."

"Vũ nhi có phải kéo dài thời gian hay không, hoàng hậu cũng nên thử một lần rồi biết, lẽ nào hoàng hậu không đủ kiên nhẫn để chờ hai canh giờ này trôi qua sao?"

Hoàng hậu lạnh lùng cười, còn cố kéo dài thời gian sao, cũng chỉ có hai canh giờ mà thôi. Ta sẽ chống mắt lên mà xem.

Dạ Trọng Hoa khoanh tay đứng một bên. Thấy Âu Dương Vũ từ trong phòng đi ra, trong mắt liền chỉ có hình bóng của nàng. Sau đó hắn tự tay rót cho nàng một chén trà, ý cười đọng quanh mắt, khóe miệng khẽ giơ lên mang theo dáng vẻ kiêu ngạo ngạo mạn, Âu Dương Vũ nhìn vào mắt hắn nở nụ cười ấm áp. Sau đó lập tức nhận lấy chén trà trong tay hắn, uống một hơi cạn sạch, nàng dường như có chút mệt mỏi, nên tự mình rót thêm một chén trà nữa uống.

Âu Dương Vũ sau khi uống trà thông họng rồi liền đưa mắt nhìn Dạ Diêu đang ủ rũ đứng ở một góc, khẽ cười vẫy tay về phía nàng: "Diêu nhi, lại đây, chúng ta chơi cờ đi."

Dạ Diêu lúc này không có tâm tình để chơi, nhưng nhìn thấy tâm tình hào sảng không chút lo lắng hoảng hốt nào của Âu Dương Vũ, tâm trạng cũng từ từ thả lỏng. Không biết bao lâu, Dạ Tiểu Đàn cũng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, mà Âu Dương Vũ lại không có bất kỳ phản ứng gì chỉ dương dương tự đắc, dồn Dạ Diêu đến bước đường cùng: "Diêu nhi, muội lại thua nữa rồi."

Dạ Diêu ngượng ngùng nhìn Âu Dương Vũ, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua tấm màn che.

"Hai canh giờ đã trôi qua!" Hoàng hậu rốt cục cũng đủ kiên nhẫn để chờ đợi đến cái thời khắc này, nhìn thấy người bên trong vẫn bất động nằm im trên giường, trong mắt lóe lên ý cười có chút hài lòng, "Âu Dương Vũ, bây giờ ngươi còn lời nào để nói nữa không?"Âu Dương Vũ lẳng lặng nhìn nàng không nói gì, ý cười trên mặt hoàng hậu ngày càng sâu hơn: "Người đâu!"

Nhưng đúng lúc này, một tiếng rên rỉ khàn khàn trầm thấp từ trong phòng truyền ra, Dương Vân như bừng tỉnh, hai mắt liền sáng lên, mừng như điên, hắn từ trong phòng chạy bắn ra ngoài hô lên: "Đàn nhi tỉnh rồi!"

Âu Dương Vũ khóe môi giơ lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt xinh đẹp như mắt phượng sáng chói kia của hoàng hậu: "Thế nào? Hoàng hậu nương nương bây giờ còn muốn trị tội Vũ nhi nữa sao?"

Hoàng hậu nhất thời nghẹn họng, hai tay run run bộc lộ cảm xúc tức giận lúc này của nàng. Làm sao có thể? Nhiều vị danh y, thần y đều lực bất tòng tâm trước căn bệnh của Tiểu Đàn, hơn nữa bệnh này đến bây giờ vẫn chưa có thuốc chữa trị, là bệnh nan y. Thế nhưng tại sao Âu Dương Vũ lại có thể? Tại sao một Âu Dương Vũ ở đất Đông Tấn từng bị từ hôn, từng bị người đời phỉ nhổ, khinh thường, là vô dụng ngu dốt làm sao lại có thể làm nên những chuyện mà những người tài khác không thể, chuyện này không thể là sự thật được!

"Tốt, Tốt, Rất tốt!" Hoàng thượng nhất thời kích động, vỗ tay liên tục ba cái, "Ninh vương phi chữa trị cứu sống được Tam công chúa, phải thưởng lớn cho nàng."

Dạ Trọng Hoa sắc mặt vẫn bình thản không có biểu hiện gì nhiều, việc chữa khỏi bệnh cho Tiểu Đàn đương nhiên đã nằm trong dự tính của hắn. Có điều, trong mắt hắn phút chốc lại hiện lên một tia lo lắng khó ai có thể nhìn thấy được, hắn lên tiếng nhắc nhở nói: "Phụ hoàng đừng quên lời hứa khi nãy.Lệnh bài miễn tử."

"Đó là chuyện đương nhiên."

Giờ phút này không một ai để ý tới, hoàng hậu lúc này trong mắt xuất hiện một tia ngoan độc, sát khí. Ninh vương Dạ Phi Bạch kia vốn là một nhân tài trong nhân tài, là chiến thần lẫy lừng bây giờ lại có thêm thần nữ Âu Dương Vũ là vợ hắn sát cánh bên hắn tương trợ cùng hắn, giống như hổ mọc thêm cánh, nếu như ả ta mà có con nối dõi nữa thì... Hậu quả sẽ không thể nào lường trước được.

Hoàng hậu sắc mặt âm trầm, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện kinh khủng như vậy xảy ra!

Dạ Tiểu Đàn tuy sắc mặt vẫn có chút khó coi, nhưng tinh thần cũng đã tốt lên rất nhiều. Đợi đến khi hoàng thượng và hoàng hậu rời khỏi, Âu Dương Vũ lại cùng Dương Vân dặn dò vài chuyện cần thiết sau khi mổ: "Cứ sau hai ba canh giờ, nên giúp muội ấy ngồi dậy. Qua mười hai canh giờ thì đã có thể rời khỏi giường hoạt động bình thường, cứ như vậy để phòng ngừa di chứng phát sinh, sau đó cho muội ấy ăn những loại thức ăn mềm dễ nuốt. Ngày thứ hai đến ngày thứ ba có thể ăn chút thức ăn nhẹ, ngày thứ tư đã có thể ăn uống bình thường, không cần kiêng kị gì nữa."

Dương Vân nghe xong gật đầu liên tục, Dạ Tiểu Đàn nhìn hắn một cái, thấy hắn râu ria đều đã nhú lên, sắc mặt tiều tụy, không khỏi có chút đau lòng, ôn nhu nói: "Phò mã, chàng nên về trước nghỉ ngơi một lát đi."

Dương Vân lắc lắc đầu, lưu luyến không rời nhìn Dạ Tiểu Đàn: "Ta không sao!"

Dạ Tiểu Đàn yếu đuối che mặt: "Mau đi đi a, còn nữa, râu mọc đầy lên hết rồi kìa, xấu chết đi được, bộ dạng này của chàng chắc chắn dọa không ít người nha. Mau về nhà chỉnh đốn chút đi."Dương Vân ngượng ngùng cười: "Ừ."

Đợi cho dương vân đi rồi, Dạ Diêu vẻ mặt cực kỳ hâm mộ nói: "Tam tỷ, xem ra phò mã của tỷ với tỷ tình cảm thật mặn nồng nha, cái gì mà không thắm thiết, hay gây gỗ như mấy tên bên ngoài đồn bậy a. Có điều, tại sao phò mã lại muốn cưới người khác nữa vậy?"

Dạ Diêu đưa đôi mắt đen láy to tròn nhìn Dạ Tiểu Đàn, nàng vô thức hỏi một câu, khiến trong lòng Dạ Tiểu Đàn có chút đau đớn, ánh mắt từ dịu dàng chuyển thành tối tăm mờ mịt, nàng lập tức che dấu đi thản nhiên cười nói: "Là do tỷ không phải là người vợ tốt, không thể đáp ứng được yêu cầu của phò mã."

Dạ Diêu không rõ cho nên gật gật đầu, Dạ Tiểu Đàn thay đổi đề tài, nhẹ giọng hỏi: "Nhị tẩu, là Diêu nhi cứu muội sao?"

Dạ Diêu đứng một bên lắc đầu liên tục: "Nói cái gì thế!, Tam tỷ, nói cho tỷ biết, người mà tỷ cần phải mang ơn không phải muội mà là Nhị tẩu a, chính muội đã đến mời riêng Nhị hoàng tẩu đến chạy chữa cứu một mạng cho tỷ đó."

Âu Dương Vũ cũng không muốn tranh công, bên môi giơ lên ý cười nhợt nhạt, nàng ngồi bên giường khẽ điều chỉnh cơ thể Tiểu Đàn tìm vị trí thoải mái, mới trả lời: "Là Diêu nhi khóc lóc chạy tới tận phủ tìm tỷ, nói với tỷ là muội ngất đi, tỷ mới đến đây xem bệnh thì phát hiện muội bị hoạn tràng thư, có điều bây giờ mọi thứ đã tai qua nạn khỏi rồi."

Dạ Tiểu Đàn nghe vậy cảm kích không thôi nhìn Dạ Diêu, không khỏi tò mò hỏi: "Nhị tẩu biết y thuật?"

Dạ Diêu đứng một bên không ngừng mở miệng nhanh nhẩu nói: "Đương nhiên, đương nhiên! Trong cung ngay cả thái y cùng với các vị thần y ngoài cung ai cũng không thể chữa được bệnh hoạn tràng thư này của Tam tỷ, nhưng chỉ cần Vũ tỷ ra tay thì ngay lập tức liền trở thành chuyện nhỏ, không có việc gì là không thể cả. Tam tỷ, tỷ không biết đâu, lần trước Vũ tẩu còn giúp cho vương phi của Tam ca chuẩn đoán có thai hơn nữa còn giúp rất nhiều thứ nữa nha."

Âu Dương Vũ khóe môi không khỏi run lên: "Đủ rồi, Diêu nhi à, muội nói nhiều như vậy nói, có khát hay không, có đói bụng hay không a, muội đi mang chút trà đến đây đi."

"Vâng!" Dạ Diêu trải qua chuyện vừa rồi bụng cũng sớm biểu tình, liền ra ngoài phân phó cho cung nữ đi chuẩn bị một ít điểm tâm.

"Nhị tẩu, thật sự cảm ơn tỷ!" Dạ Tiểu Đàn nhìn Âu Dương Vũ, lúc trước chỉ là vì xã giao muốn lấy lòng nàng nên cũng làm quen cười nói một chút. Nay thật không ngờ tài năng của nàng lại lợi hại như vậy, còn kéo mình từ cõi chết trở về.

"Tiểu Đàn, trước tiên muội nói cho tỷ biết nguyên nhân vì sao thân thể lúc trước lại không tốt?" Âu Dương Vũ sau khi bảo Dạ Diêu ra ngoài, vì muốn hỏi riêng Tiểu Đàn vấn đề này. Lúc nãy khi phẫu thuật cho Tiểu Đàn liền phát hiện ống dẫn trứng của nàng bị tắc nghẽn, liền sẵn tiện giúp nàng điều trị thuận lợi.

Dạ Tiểu Đàn đầu tiên là sửng sốt, sau đó trong mắt liền hiện lên một chút đau khổ, rồi hốc mắt bắt đầu đỏ lên, từng giọt nước mắt lăn dài trên má.

Âu Dương Vũ thấy biểu cảm lúc này của Tiểu Đàn liền đã rõ mọi chuyện, nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiểu Đàn, nói: "Tiểu đàn, muội cùng với phò mã thành thân đã nhiều năm, nhưng vẫn chưa có con nối dòng đúng không?"Dạ Tiểu Đàn mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn thấy sự quan tâm chân thành từ ánh mắt của Âu Dương Vũ, nàng không muốn giấu diếm nữa gật gật đầu.

Âu Dương Vũ chậm rãi nói: "Khi Tỷ giúp muội chữa trị bệnh viêm ruột thừa, mới phát hiện ra chuyện này cho nên nhân lúc đó chữa trị khỏi hẳn cho muội. Mấy hôm trước Tỷ có đi Nam Sơn, vô tình có hái được một loại Sâm Siberi có tác dụng đưa máu tới các cơ quan sinh dục, kích thích cơ tử cung và làm tăng cơ hội giữ trứng sau khi thụ thai. Đợi thêm vài hôm dưỡng thương khỏe hẳn, lúc đó uống thuốc này thì sẽ mang thai bình thường."

Dạ Tiểu Đàn khẽ cắn đầu môi, cảm giác đau đớn mới giúp nàng nhận ra rằng lúc này không phải là mơ mà là sự thật. Hoàng tẩu Âu Dương Vũ của nàng ngoài đã cứu nàng một mạng còn giúp nàng có thể thụ thai!

Dạ Tiểu Đàn bày ra vẻ mặt không thể tin được nhìn Âu Dương Vũ, không có con nối dòng nối dõi, mà trong người bệnh vẫn cứ đeo bám. Tình cảm của nàng với Dương Vân sâu đậm như vậy, nhưng thật không ngờ đã bao nhiêu năm nàng vẫn không hoài thai. Cho dù đã tìm kiếm biết bao nhiêu vị đại phu, thần y đến xem bệnh, nếm qua biết bao nhiêu là vị đắng của thuốc nhưng kết quả cũng chẳng đi đến đâu.

Nàng thậm chí còn lệnh cho hạ nhân đi khắp kinh thành tìm kiếm cách chữa trị, kiếm cũng đã được nhiều nơi. Chỉ cần nghe được nơi đó có cách trị hữu hiệu, nàng đều bất chấp một mực thử qua, nhưng bụng của nàng vẫn không có dấu hiệu chuyển biến tốt.

Sau đó nàng cuối cùng cũng bắt đầu tuyệt vọng, không thể không để cho phò mã nàng nạp thiếp. Có trời mới biết là nàng không hề muốn chuyện này xảy ra. Nàng còn nhớ rõ cái hôm lần đầu tiên đem vị tiểu thiếp kia đưa đến bên giường của phò mã, nàng đã phải mất ăn mất ngủ suốt một ngày.

Sau lần đó chỉ cần một ngày nàng không thấy Dương Vân ở bên cạnh mình, nàng liền bắt đầu mất ngủ, một đêm lại một đêm trôi qua.

Không ngờ được...

Nàng nghĩ đến đây, hốc mắt của nàng đã bắt đầu đỏ bừng, nắm chặt tay Âu Dương Vũ, run run hỏi: "Vũ nhi, những gì tỷ vừa nói là thật sao?"

Âu Dương Vũ cảm nhận được sự run rẩy của Của Dạ Tiểu Đàn qua cái nắm của nàng, nàng nghĩ nàng không rảnh mà lấy chuyện quan trọng này ra mà đùa với một cô công chúa khao khát được như bao người vợ khác, có được một người chồng tốt, lại có thể mang niềm vui cho hắn với một đứa con lon ton chạy xung quanh. Âu Dương Vũ nghĩ kiên định gật đầu, nói: "Yên tâm đi, trước hết muội cứ an tâm mà dưỡng bệnh cho thật tốt, đợi đến khi nào khỏe hẳn, nhất định sẽ có tin vui."

Dạ Tiểu Đàn vì niềm hạnh phúc đến quá bất ngờ nên bật khóc, Âu Dương Vũ không biết phải làm gì đành khẽ cười an ủi, trong lòng cũng không ngờ Dạ Tiểu Đàn lại là người may mắn đến như vậy. Thứ nhất là gặp được mình, thứ hai là may mắn trong tay mình lại có được Sâm Siberi trăm năm khó gặp.

Âu Dương Vũ cùng Dạ Tiểu Đàn tâm sự vài chuyện quá khứ, khi thấy nàng mệt mỏi, sau đó phò mã cũng đã đến, lại cùng hắn dặn dò thêm vài chuyện, cẩn thận với miệng vết thương, không được chạm vào nước. Dặn dò xong hết thảy nàng liền rời đi.

Dạ Trọng Hoa đứng ở bên ngoài cung điện, vẻ mặt giống như đang nghĩ đến cái gì, mái tóc đen dày tung bay nhè nhẹ trong gió. Hắn thấy nàng đi ra, liền vươn tay vẫy vẫy.

Âu Dương Vũ bước nhanh về phía hắn, tự nhiên nắm chặt lấy tay hắn, tay còn lại đặt lên ngực hắn sờ soạng như tìm kiếm vật gì, trong mắt lóe lên vài tia nghịch ngợm trêu chọc: "Này! Đưa đây, lệnh bài miễn tử đâu?"

"Mèo nhỏ này!" Dạ Trọng Hoa nói xong liền véo nhẹ mũi cái mũi nhỏ của nàng, từ trong lòng lấy ra lệnh bài miễn tử vàng chói đưa cho Âu Dương Vũ, "Cầm lấy."

Âu Dương Vũ nhận lấy tấm lệnh bài miễn tử từ tay Dạ Trọng Hoa, cảm thấy được sức nặng của vàng, phỏng chừng được đúc từ vàng ròng trăm phần trăm đây, trong đầu nàng liền vang lên tiếng háo hức cùng với ánh mắt mong chờ của Tiểu Kỳ Lân hiện ra: "Chủ nhân, trông thật ngon miệng nha."

Âu Dương Vũ không thèm đáp lại lời hắn, đây là chiến lợi phẩm của nàng, nàng sẽ không điên mà đưa nó bỏ vào bụng đâu!

Âu Dương Vũ ngẩng đầu hỏi Dạ Trọng Hoa: "Vì sao lại ra mặt giúp ta có thứ này?"

Dạ Trọng Hoa trong mắt hiện lên một chút lãnh khốc: "Thực sự ta không muốn nàng phải nhúng tay vào bất cứ chuyện gì, kể cả chuyện lần này, ta không muốn nàng bị cuốn vào vòng luẩn quẩn nơi hoàng cung phức tạp. Nhưng không ngờ nàng vẫn bị cuốn vào. Ta lo rằng sau lần này, nàng sẽ trở thành cái gai trong mắt của nhiều người, cho nên để đảm bảo tốt cái mạng nhỏ của nàng, thứ này là tốt nhất."

Âu Dương Vũ là nghe xong liền hiểu, trong lòng có chút cảm động, Dạ Trọng Hoa hắn hiểu rõ nàng biết y thuật. Nhưng Dạ Tiểu Đàn hôn mê đã hai ngày, hắn lại không đề cập chút gì về chuyện này trước mặt nàng, hắn cứ như vậy, âm thầm bảo vệ nàng, biết nàng không thích những tranh đấu trong hoàng cung liền tận lực giúp nàng né tránh. Nàng cũng không muốn làm chuyện náo loạn này, nhưng Dạ Tiểu Đàn là người tốt, cũng giúp nàng, nàng làm sao có thể vì cảm nhận của mình mà bỏ mặt vị nữ tử dịu dàng ấy, thấy chết mà không cứu được.

Âu Dương Vũ ngước đầu lên nhìn thẳng vào mắt Dạ Trọng Hoa, ánh mắt kiên định: "Trọng Hoa ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không để mình gặp chuyện không may."

.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Hạ thuốc ngừa thai

Lúc hai người trở lại Ninh vương phủ thì trời cũng đã về khuya. Ngày hôm sau lúc Âu Dương Vũ tỉnh lại cũng đã giữa trưa, Dạ Trọng Hoa đã sớm vào cung. Âu Dương Vũ còn đang định ngủ thêm một chút nữa thì nghe được âm thanh nhỏ nhẹ của Trúc Lục nói: "Vương phi, người nên rời giường đi a."

Âu Dương Vũ ngáp một cái, chậm rãi ngồi dậy, Trúc Lục đi tới trước giường, vén màn lên cười tủm tỉm: "Vương phi, trước khi vương gia vào cung đã lệnh cho nô tỳ nhất định phải gọi người dậy dùng bữa sáng."

Âu Dương Vũ nhìn thấy nụ cười ái muội thần thần bí bí của Trúc Lục, không khỏi có chút bất đắc dĩ cười. Trúc Lục lấy một bộ y phục lộng lẫy nhất đưa cho Âu Dương Vũ: "Vương phi, hôm nay người mặc bộ y phục này đi, bộ này là do vương gia đích thân đến Cẩm Tú Lâu yêu cầu may riêng cho vương phi đó nha."

"Ừ." Âu Dương Vũ lên tiếng, nàng vô cùng hoài nghi có phải Trúc Lục đã bị Dạ Trọng Hoa mua chuộc rồi không, suốt ngày cứ mở miệng ra là đầu độc nàng,một tiếng cũng Dạ Trọng Hoa hai tiếng cũng Dạ Trọng Hoa, lại còn nói tốt cho hắn nữa.

Âu Dương Vũ để mặc cho Trúc Lục hầu hạ nàng ăn mặc chỉnh tề, sửa sang thật gọn gàng xinh đẹp.

Chiếc váy màu tím dài này cực kì vừa vặn với vóc dáng của nàng, vải dệt mềm mại thoải mái, phụ kiện đính kèm trên y phục trông vô cùng thanh lịch, tinh tế, trên tay áo được thêu vài đóa hoa mai vàng trông thật kiêu sa.

Trúc Lục đứng một bên nhìn đến ngây ngốc, với làn da trắng trẻo mịn màng của vương phi thì có mặc bộ y phục nào cũng xinh đẹp lộng lẫy

Âu Dương Vũ thấy Trúc Lục đứng ngốc lăng ra nhìn mình liền cười ra tiếng: "Sao thế, bị bổn vương phi mê hoặc rồi à?"

Trúc Lục lúc này mới tỉnh táo hồi phục ý thức, nhìn vị vương phi thanh nhã trước mắt đang cười tà mị chọc ghẹo mình, giống như một vị tiên tử nơi bàn đào chốn thần tiên. Trúc Lục liền lên tiếng nói: "Wow, vương phi là mỹ nhân đẹp nhất mà nô tỳ từng thấy đó nha."

"Này! Lau cái miệng còn dính mật kìa!" Âu Dương Vũ cười lắc lắc đầu, phân phó nói: "Được rồi, nha đầu em đi phân phó cho phòng bếp làm chút đồ ăn đi."

Trúc Lục đi rồi, Âu Dương Vũ rửa mặt xong, nhìn thấy khuôn mặt mộc của mình trong gương, chưa bôi son phấn trông thật hồn nhiên, thanh nhã, khóe môi bất giác cong lên.

Dạ Trọng Hoa hàng ngày đều phân phó hạ nhân mỗi ngày mỗi món làm cho nàng ăn, mà món ăn hắn yêu cầu đều là những món ăn thượng hạng bổ dưỡng, khiến da dẻ của nàng đều bóng bẩy như nước trong veo, nói chứ không phải nàng muốn khoe khoang, nàng so với trước kia nhan sắc ngày một mặn mà.

Trúc Lục đi không được bao lâu thì ngoài cửa liền có người tiến vào, người này chính là Vương ma ma – phụ trách kho dự trữ trong phủ. Thấy nàng cầm bát canh bước vào, đặt trên bàn, sau đó đi tới trước mặt Âu Dương Vũ, cúi người hành lễ nói: "Vương phi, vương gia phân phó cho lão nô làm cho người canh hạt sen tẩm bổ, có tác dụng duy trì nhan sắc rất hiệu quả."

Lại là Dạ Trọng Hoa! Ngay cả đã vào cung cũng không thể yên lòng với mình, phân phó nhiều người chăm lo chu đáo cho nàng đến vậy. Âu Dương Vũ nghĩ ngợi một lúc, trong lòng lại không tự chủ được dâng lên một chút ngọt ngào.Nàng đi tới trước bàn, bưng chén canh nóng do Vương ma ma đưa tới. Âu Dương Vũ vừa ngửi một chút, trong đôi mắt không khỏi biến đổi, canh này có gì đó không đúng. Nàng ngẩng đầu lên, hai mắt đã không còn dịu dàng như lúc nãy, nàng giương mắt nhìn thẳng vào Vương ma ma, đáy mắt có chút lạnh: "Vương ma ma, còn nhớ nha đầu lần trước vì vụng trộm ăn huyết yến đã bị xử lý ra sao không?"

Âu Dương Vũ lời nói thì ôn nhu, nhưng ánh mắt thì vô cùng lạnh lẽo. Vương ma ma cảm thấy chột dạ cúi đầu không dám nhìn vào mắt Âu Dương Vũ, sau lưng toát ra một lớp mồ hôi lạnh, ánh mắt âm lãnh kia không khỏi khiến nàng rùng mình một cái, nàng lắp bắp nói: "Vương phi, vương phi, sao đột nhiên lại hỏi lão nô như vậy?"

"Lần trước nha hoàn đó bị hành hình chặt thành từng miếng một, ném cho chó ăn, thật tiếc là ta không được tận mắt chứng kiến."

Âu Dương Vũ đem bát canh đặt lên bàn, móng tay khẽ rõ theo nhịp trên mặt bàn. Mà Vương ma ma thân thể không ngừng run lên, hai chân run rẩy, cơ hồ mềm nhũn ra. Trước mặt vị vương phi này, nàng cảm thấy có một cỗ áp lực khiến người ta không chịu đựng được phải thuần phục dưới chân nàng

"Nghe nói người hành hình ở đây làm việc rất chuyên nghiệp, rất ngoan độc, khiến cho người bị hành hình sẽ từ từ hưởng thụ cảm giác từng thớ da thịt của mình rời khỏi xương. Động tác nghe bảo cũng rất nhanh lẹ nha, ngay cả máu cũng không trào ra nhiều mấy."

Âu Dương Vũ âm thanh không nhanh không chậm, tựa như đang kể một câu chuyện thú vị.

Vương ma ma nhất thời hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch. Âm thanh mềm mại đáng yêu của Âu Dương Vũ lại mang theo độ lạnh cực hạn, dường như muốn phá hủy tầng phòng ngự của nàng, nàng hít một hơi thật sâu: "Vương phi, phòng bếp còn có việc cần lão nô, lão nô đi trước."

"Đứng lại!" Âu Dương Vũ nhìn đến Vương mẹ thân thể một cái giật mình, trên mặt huyết sắc toàn vô, nàng khóe môi nhất câu, sắc mặt vô ba, "Lại đây, bổn vương phi đang muốn cùng ngươi nói chuyện phiếm mà."

Âu Dương Vũ cảm giác ra đến bên ngoài có cái rất nhỏ tiếng bước chân, này nhân cũng không như Trúc Lục như vậy nhẹ nhàng, nàng đứng lặng ở phụ cận, chắc là cố ý thám thính đâu, hoặc là nói là giám thị. Âu Dương Vũ hướng Vương mẹ vẫy vẫy thủ, ý bảo nàng đi vào trước mặt, của nàng thanh âm ép tới cực thấp: "Vương ma ma, bà vào làm trong phủ này đã được bao nhiêu năm?"

"Dạ được hai năm."

"Ồ!? Hai năm?" Âu Dương Vũ ồ một tiếng, có chút suy nghĩ. Âu Dương Vũ liền giữ nàng ở lại, hỏi đông hỏi tây nàng nhiều vấn đề trong phủ. Nỗi sợ hãi trong lòng Vương ma ma từ từ biến mất, đột nhiên nhớ đến bát canh kia, lên tiếng: "Vương phi, bát canh kia đã nguội rồi, người không nên ăn ."

"Vậy sao?" Âu Dương Vũ đôi mắt lóe lên, nói, "Vương ma ma có thể nấu được món canh cao lương mỹ vị thế này, bổn vương phi đương nhiên phải ban thưởng cho bà rồi."

Vương ma ma bày ra bộ mặt không thể tin được nhìn Âu Dương Vũ, đã thấy Âu Dương Vũ đứng dậy, mở rương ngọc ra, lấy ra một chiếc vòng cổ bên trên được đính một viên ngọc phỉ thúy to lớn nói: "Cầm đi."Vương mẹ cơ hồ không thể tin vào hai mắt mình nữa, vương phi cư nhiên lại có thể hào phóng đến vậy sao, nàng thật sự không dám nhận a, nhưng trong mắt không giấu nổi được sự tham lam, chiếm đoạt, nàng làm ra vẻ mặt sợ hãi: "Lão nô sao có thể nhận từ vương phi một món đồ quý như vậy?"

"Chỉ cần về sau bà làm tốt bổn phận của mình, bổn vương phi sẽ ban cho bà nhiều hơn nữa." Âu Dương Vũ cười vô cùng ngọt, giống như một con hồ ly giảo hoạt chờ con mồi mắc bẫy.

"Cảm tạ vương phi, đa tạ vương phi!" Vương ma ma quỳ trên mặt đất dập đầu lạy ba cái.

"Đi xuống đi." Âu Dương Vũ nhìn bóng lưng rời đi của Vương ma ma, trong mắt hiện lên một chút lãnh ý.

Đợi cho đến khi Vương ma ma cầm chiếc vòng cổ ngọc phỉ thúy đó ra khỏi cửa, vừa ra khỏi cửa liền đụng mặt với Lý ma ma phụ trách thu mua trong phủ. Lý ma ma đã đứng ngoài cửa chờ Âu Dương Vũ đã lâu, không hề biết hai người bên trong đã nói những gì. Thật vất vả đứng đợi cả buổi thì thấy Vương ma ma đi ra, nhìn trong tay Vương ma ma có cầm một món đồ trang sức tinh xảo, trong mắt nàng hiện lên một tia đố kị: Bà ta không phải là do

hoàng hậu nương nương phái đến sao? Sao lại đi nhận đồ của Ninh vương phi.

Lý ma ma sau khi thấy Vương ma ma đã đi xa, mới phát hiện việc mình đứng trước cửa chờ Âu Dương Vũ cũng không còn cần thiết nữa, liền làm bộ lơ đãng đi ngang qua phòng của Âu Dương Vũ, đã thấy bát canh trước mặt Âu Dương Vũ căn bản là nàng chưa có động qua, nàng lạnh lùng hừ một tiếng: Bà già kia.

Âu Dương Vũ đợi cho đến khi Lý ma ma đi xa, mới gọi đám ám vệ tới: "Theo dõi mọi động tĩnh của Lý ma ma"

Linh cảm của Âu Dương Vũ quả không sai, quả nhiên. Ngay buổi chiều, ám vệ liền bắt được một con bồ câu đưa thư, hắn đem bức mật thư được cột ngay bên móng vuốt con bồ câu lấy xuống: kế hoạch bị thay đổi, Vương ma ma phản chủ.

Âu Dương Vũ đôi mắt khẽ nhíu lại, nàng dùng đầu ngón tay sờ sờ cái mũi của mình, bắt chước nét bút trong mật thư viết lại: kế hoạch tiến triển thuận lợi.

Nàng đem bức mật thư mình vừa viết đưa về vị trí cũ, lại nghĩ cái gì đó, lấy bức mật thư mở ra một lần nữa, trên mặt giấy nàng liền đổ ra một chút nước thuốc gì đó. Sau đó mới thả bồ câu đi.

Nàng bây giờ còn chưa có xác định rõ ai là người đứng đằng sau hãm hại nàng, nhưng rất nhanh thôi kẻ chủ mưu sẽ lộ nguyên hình.

Trăng đã bắt đầu lên cao, Âu Dương Vũ gọi tên thị vệ kia đưa ra mệnh lệnh mới.

Tên ám vệ kia nghe xong, ôm quyền nói một câu " Vâng".

Tên ám vệ đó đều do một tay Dạ Trọng Hoa bồi dưỡng nên, nay Dạ Trọng Hoa giao hết cho Âu Dương Vũ. Dạ Trọng Hoa hạ lệnh hết thảy phải nghe theo mọi mệnh lệnh của vương phi. Bọn họ tuy rằng trung thành nghe theo mệnh lệnh của Dạ Trọng Hoa, nhưng trong lòng không phục, vì sao lại giao bọn họ cho một vị vương phi thân là nữ nhân yếu đuối thế này, Nhưng nay mới phát hiện vị vương phi này xử lý mọi chuyện sắp xếp rất hoàn hảo, rất thông minh!

Đêm lạnh như băng, gió nhẹ phơ phất, bầu trời đêm lúc này yên tĩnh, u ám. Vương ma ma ban đêm trở về phòng, đột nhiên cảm thấy khóe mắt có một luồng sáng ập tới, nương theo ánh trăng lạnh như băng, mới phát hiện ra có một thanh trường kiếm đặt chuẩn xác trên cổ nàng. Cầm trong tay thanh trường kiếm đó chính là một tên hắc y nhân, trên mặt được che lại bởi một chiếc khăn màu đen, chỉ để lộ ra đôi mắt quỷ dị.Nàng hoảng sợ, ánh mắt không nhịn được trừng lớn: "Cứu mạng... Cứu mạng!"

Âm thanh còn chưa kịp phát ra, chợt nghe tên nam tử áo đen kia lạnh lùng lên tiếng: "Câm miệng, còn dám kêu lên một tiếng nào, tôi chém đầu của bà ngay lập tức!"

Vương ma ma lập tức ngậm miệng nhỏ giọng than: "Không biết lão nô đã làm chuyện gì đắc tội với đại hiệp, xin đại hiệp tha mạng... tha mạng a..."

Tên nam tử áo đen che mặt kia nở nụ cười hai tiếng, âm trầm nói: "Nếu không biết mình đã làm sai chuyện gì, tôi cũng không kiệm lời hào phóng nói cho bà lý do! Lão già kia, thì ra bà dám phản bội chủ tử."

Vương ma ma liên tục lên tiếng kêu oan: "Oan uổng quá! Tôi nào có!"

Che mặt nam tử cả giận nói: "Còn nói không có, bà dám thân cận với vương phi, còn ngồi thật lâu nói chuyện vui vẻ, có phải bà đã kể cho vương phi nghe hết tất cả mọi kế hoạch bí mật của chủ tử cho nên vương phi mới ban thưởng cho bà, có đúng hay không?"

"Tôi không có, không có..." Vương ma ma vội vàng phủ nhận, trong đầu chợt lóe lên, đột nhiên nhớ tới ánh mắt đố kỵ của Lý ma ma. Giờ phút này, trong lòng nàng âm thầm kêu không ổn, chuyện mình nhận quà của vương phi không lẽ Lý ma ma đã thấy hết, vì thế nàng ta mới đi tố cáo!

Quả nhiên nàng chợt nghe tên nam tử áo đen đó nói: "Còn muốn chối cãi nữa sao, chủ tử đã biết hết mọi chuyện rồi! Xem bà còn mạnh miệng chối đây đẩy nữa không"

Vương ma ma không còn lời nào chối cãi!

Không được, nàng nếu đã không còn gì để mất nữa thì đành liều một phen giữ cái mạng già này, nàng đột nhiên lớn tiếng hét ầm lên, "Cứu mạng, cứu mạng a..."

"Im miệng!"

"Người đâu, qua bên kia xem!" Loáng thoáng nghe được âm thanh của tiếng thị vệ gần đây, Vương ma ma trong lòng vui vẻ, thừa dịp tên nam tử áo đen kia ngốc lăng đứng phía sau, Vương ma ma đẩy mạnh hắn một phen thoát khỏi mũi kiếm hướng về phía phòng ngủ của Âu Dương Vũ chạy tới.

Dù sao nàng bây giờ cũng đã bị chủ tử ruồng bỏ, không còn tin tưởng nữa, nàng trước mắt chỉ có một con đường chết đang chờ, không thể nghi ngờ! Thay vì ngồi chờ người khác đến lấy mạng mình thì không bằng liều mạng một phen, kể tội của Lý ma ma, đem bà ta ra làm ván đỡ, van xin Âu Dương Vũ, hắn lúc đó nàng sẽ vẫn còn hy vọng sống sót.

Vương ma ma vì thân thể tròn trịa béo múp, bình thường đi bộ vài bước đã thở hồng hộc chịu không nổi, hôm nay gặp phải tình huống ngàn cân treo sợi tóc thế này đôi chân mập mạp như được chắp thêm đôi cánh gắng sức chạy thật nhanh. Tên nam tử sao đen phía sau thấy thế đuổi theo nàng, thanh trường kiếm trong tay lăm lăm hướng về phía cổ nàng, Vương ma ma đột nhiên phát hiện ra phía trước có vài tên thị vệ của phủ đi tới liền kéo lại hỗn hển

nói: "Cứu, cứu ta!"

"Người nào? Kẻ nào?!" Sau đó một bên là đám thị vệ một bên là tên nam tử áo đen, hai bên giằng co dây dưa với nhau một lúc, cuối cùng để lại câu Ta sẽ không tha cho cái mạng chó của bà" sau đó chạy biến trong không trung.Vương ma ma sau khi thấy tên áo đen kia cuối cùng cũng bỏ đi liền thở phào nhẹ nhõm. Vừa mới đứng ngay ngưỡng cửa của Âm Phủ xong, cảm thấy phía sau lưng mồ hôi đã tuôn ra ướt đẫm cả áo. Bà giữ chặt tay tên thị vệ lên tiếng nói: "Tôi, tôi muốn gặp vương phi!"

"Không biết Vương ma ma tìm bổn vương phi có chuyện gì?" Âu Dương Vũ vốn định đi ngủ, nhưng nàng thật không ngờ vở kịch mà nàng dựng lên, kêu người đến diễn, cố ý phái tên sát thủ tới giết Vương ma ma, thế mà nhanh như vậy đã khiến cho con cá cắn câu.

Âu Dương Vũ khoác áo choàng bước lại gần, hắc hơi một cái, "Đã trễ thế này rồi còn có chuyện gì?."

"Lão nô đáng chết, trễ như vậy còn quấy rầy làm phiền vương phi nghỉ ngơi." Vương ma ma nói xong, nghẹn ngào đưa đôi mắt nhờ vả, cầu xin như chết đuối với được cọc, nàng chạy lên ôm lấy đùi Âu Dương Vũ van xin "Cầu xin vương phi cứu mạng lão nô! Cầu vương phi cứu lão nô."

"Bà không kể rõ ngọn ngành mọi chuyện, bổn vương phi biết phải cứu bà thế nào?" Âu Dương Vũ mặt mày nhăn lại, ý cười trên môi nhợt nhạt, lại tựa hồ như đang đùa giỡn, bỡn cợt người trước mắt.

"Chính là hoàng hậu nương nương, tất cả đều là do hoàng hậu nương nương! Là bà ta ra lệnh cho lão nô bỏ thuốc vào trong thức ăn của vương phi, bà ta muốn vương phi không thể nào mang thai ạ." Vương ma ma lúc này chỉ màng đến tính mạng của mình, bất chấp mọi thủ đoạn, nếu như đã mang tội danh là phản chủ, vậy thì việc gì không mạo hiểm nói ra hết toàn bộ sự thật, có khi lại được vương phi tín nhiệm, mà cái mạng già này cũng được bảo toàn.

"Ồ? Là thật sao?"

"Nô tỳ không dám giấu gì vương phi, hoàng hậu nương nương rất hận vương phi, cho nên đã yêu cầu lão nô bỏ một ít Nghệ Tây vào trong canh của vương phi khiến cho vương phi cả đời không bao giờ hoài thai."

"To gan!" Dạ Trọng Hoa lúc này từ trong cung trở về, nghe được việc này, Ánh trăng di chuyển trên gương mặt của Dạ Trọng Hoa, khắc sâu những đường nét góc cạnh của hắn. Ánh mắt hắn nhấp nháy đôi chút. Có một tia sáng u tối chuyển động, dần dần nó tụ lại thành một ánh mắt nghiêm nghị, hai tay của hắn gân xanh nổi lên, một cước nặng nề đá vào người Vương ma ma, Vương ma ma vì một cú đá ngoạn độc của hắn lập tức bay ra xa, đồng thời miệng phun ra một ngụm máu. Dạ Trọng Hoa mặt mày đen lại lãnh khốc giống như Tu La đến từ địa ngục, khuôn mặt anh tuấn mang theo sát khí nồng đậm.

Vương ma ma nhìn thấy khuôn mặt âm lệ, lạnh lẽo của Dạ Trọng Hoa liền sợ tới mức không dám thở mạnh, nàng ôm ngực, đi đến tiếp tục ôm lấy chân của Âu Dương Vũ khóc than: "Nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ mong vương phi hãy rộng lòng tha lỗi cho nô tỳ."

"Vậy sao? Tha lỗi như thế nào?" Âu Dương Vũ híp mắt lại, nàng muốn biết Vương ma ma này thật sự có thành ý hay không.

Vương ma ma thấy Âu Dương Vũ trên mặt không có chút tức giận, lá gan cũng lớn hơn một chút, lớn tiếng nói: "Lý ma ma cũng là tay sai do hoàng hậu ngầm ngấm phái đến. Chính là bà ta, bà ta lúc nào cũng giám sát mọi nhất cử nhất động của vương phi!"

"Gọi bà ta lên đây!" Âm thanh lạnh lẽo không một chút ấm của Dạ Trọng Hoa vang lên, mày hắn nhíu chặt lại.

Lý ma ma bị vài tên thị vệ áp giải đến,trừng mắt nhìn Vương ma ma, Vương ma ma nhìn nàng một cái, lạnh lùng hừ một tiếng, giống như muốn nói, ngươi dám đâm ta sau lưng thì cũng đừng mong thoát tội, có chết ta cũng phải kéo ngươi xuống nước!

Lý ma ma quỳ trên mặt đất sợ hãi lên tiếng: "Không biết vương phi, vương gia đêm khuya thế này cho gọi lão nô, có việc gì cần phân phó?"

"Quả nhiên chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!" Dạ Trọng Hoa ngồi một bên, thản nhiên tự mình rót trà, hắn chậm rãi uống một ngụm, đôi mắt lãnh khốc khiến người ta phải sinh ra cảm giác sợ hãi, hắn mỗi cái giơ tay mỗi cái nhấc chân đều toát ra một dáng vẻ khí phách vương giả, khiến cho người khác phải nể mặt mà quy hàng.

Đôi môi mỏng của Dạ Trọng Hoa hé mở thản nhiên lên tiếng: "Người đâu, lôi bà ta đi, dùng hành hình!"

Lý ma ma ban đầu còn hét lên kêu oan uổng cái gì, sau khi nghe mệnh lệnh của Dạ Trọng Hoa lập tức biến sắc cầu xin tha thứ, âm thanh của bà ta dần dần yếu đi, cuối cùng không còn bất kỳ một âm thanh nào vang lên. Vương ma ma quỳ ở đó, nghe thấy âm thanh hành hình bên ngoài, cả người mất hồn phát run lên, rất nhanh sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Âu Dương Vũ khóe miệng khẽ kéo ra một tia cười lạnh, hoàng hậu nương nương, Ta thực sự mong chờ nhìn xem chuyện hay gì tiếp theo sẽ xảy ra với bà đây. Ta thực sự muốn biết vẻ mặt của Bà sau khi biết kế hoạch của mình hoàn toàn bị thất bại

Đợi đến khi Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa quay về phòng nghỉ ngơi, Âu Dương Vũ lúc này vẫn thấy khuôn mặt của Dạ Trọng Hoa vẫn lãnh đạm, tối tăm như cũ liền thắc mắc hỏi: "Làm sao vậy?"

"Nàng uống rồi?"

Âu Dương Vũ thổi phù một tiếng bật cười: "Bổn vương phi là ai mà dám cùng ta chơi đùa độc dược? Còn non lắm!"

Vẻ mặt lãnh khốc có chút lo lắng của Dạ Trọng Hoa ngay lập tức biến mất, hắn mạnh mẽ ôm chặt Âu Dương Vũ vào trong ngực mình: "Vậy thì tốt, nếu không ta không đảm bảo cả dòng họ của Vương ma ma kia còn sống qua ngày mai đâu!"

"Này, anh ôm tôi chặt quá, tôi thở không nổi rồi này!"

P/s: Chị em cùng Ta chờ 2 ngày nữa có chương mới nha...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: quot;Mỹ nhân kếquot;

Ngày hôm sau, Âu Dương Vũ nhớ tới Dạ Tiểu Đàn vẫn đang dưỡng thương trong cung liền nhân lúc rảnh rỗi đến thăm nàng.

Dạ Tiểu Đàn lúc này cũng đã ăn được chút đồ ăn lỏng dễ nuốt, lúc này sắc mặt nhìn so với hôm trước đã hồng hào lên hẳn, chắc dọa gần đây nghỉ ngơi rất tốt. Dạ Tiểu Đàn vừa thấy Âu Dương Vũ đến, liền ôn nhu nở nụ cười nhợt nhạt: "Nhị tẩu, muội không ngờ hôm nay tỷ lại đến đây thăm muội nha."

"Muội với ta cùng tuổi với nhau, cứ gọi Vũ nhi là được rồi." Âu Dương Vũ thấy Dạ Tiểu Đàn cúi đầu đồng ý, nhân tiện nói: "Lại đây, nằm xuống để ta xem bệnh nào."

Dạ Tiểu Đàn nghe lời nằm xuống, Âu Dương Vũ cẩn thận xem xét miệng vết thương ngày trước, đã dần dần khôi phục lên nhiều, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ vết sẹo màu hồng nhạt ghê sợ ở bên dưới bụng, nữ nhân chú trọng nhất chính là vẻ bên ngoài, mà Tiểu Đàn lại có một vết sẹo dài ngoằn.

Âu Dương Vũ từ trong lòng lấy ra một chiếc bình nhỏ đưa cho Dạ Tiểu Đàn, nói: "Cái gì cũng có giá của nó, vì muốn khỏi bệnh mà phải mang theo vết sẹo xấu xí này bên người. Có điều không phải là không có cách loại bỏ vết sẹo này, chiếc bình thuốc mỡ này cứ mỗi đêm trước khi ngủ hãy bôi lên một chút, cứ bôi đều đặn như vậy chưa đến một tháng vết sẹo sẽ nhạt dần rồi từ từ biến mất."

[Cho bà này đi quảng cáo sản phẩm ngành dược là y bài luôn...]

Dạ Tiểu Đàn đưa tay tiếp nhận, mở lọ thuốc mỡ ra nhìn vào bên trong thấy thuốc bôi ở dạng cao màu xanh nhạt, hương thơm nhẹ dịu tản ra thật dễ chịu. Dạ Tiểu Đàn ngắm nghía lọ thuốc một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: "Vũ nhi là người cực kỳ chu đáo nha, kỳ thật có thể cứu được cái mạng này của muội là đã rất may mắn rồi, Tiểu Đàn hôm nay còn có thể bình yên ngồi đây đều là nhờ công lao của Vũ nhi."

Dạ Tiểu Đàn nắm lấy hai tay Âu Dương Vũ cười yếu ớt, ánh mắt khẩn thiết: "Vũ nhi trị khỏi căn bệnh nan y này cho Tiểu Đàn, Tiểu Đàn cùng với phò mã có quỳ xuống cảm tạ Vũ nhi cũng không đủ trả ơn mối ân tình này. Mấy ngày gần đây, nghe lời của Vũ nhi, Tiểu Đàn cũng đã phấn chấn lên, cảm thấy vô cùng hạnh phúc vui vẻ. Để trong lòng Tiểu Đàn không cảm thấy áy náy thì từ nay về sau Vũ nhi nếu có gì khó khăn cần giúp đỡ, Tiểu Đàn này cho dù có vào biển lửa hay leo núi cao cũng không chối từ!"

"Tiểu Đàn đừng quá khách khí, Tiểu Đàn cũng đã từng giúp ta mà. Ngày ấy Tiểu Đàn cố ý để cho ta biết được âm mưu quỷ kế của Dạ Nhiêu, ta lúc đó đã xác định hai chúng ta sẽ trở thành bằng hữu tốt. Tiểu Đàn bây giờ phải nghỉ ngơi cho thật tốt, mấy ngày này ta sẽ thông báo cho phòng bếp làm chút canh bổ dưỡng để Tiểu Đàn dưỡng bệnh, sau đó sẽ cùng với phò mã mà mình yêu thương sinh ra một hài tử béo tốt a."

Dạ Tiểu Đàn cúi đầu cười ngượng, tay không tự chủ được xoa lấy bụng mình, trên mặt lộ ra ý cười ôn nhu. Âu Dương Vũ đã giúp nàng giải quyết tâm bệnh nhiều năm qua, sẽ rất nhanh thôi nàng cũng sẽ như bao người vợ khác, sẽ có con, đứa con thuộc về nàng với phà mã nàng!

Âu Dương Vũ thăm Dạ Tiểu Đàn xong, sau đó ghé qua Khôn cung thỉnh an Hiền phi nương nương. Và cuối cùng là ghé đến tẩm cung của hoàng hậu"Nương nương." Tử Uyển tiến vào nói: "Ninh vương phi đến thỉnh an người."

"Cút!" Hoàng hậu bất chấp hình tượng hung hăng vung tay vung chân chỉ ra phía bên ngoài quát lớn, thậm chí còn dùng đến miếng ngọc tượng trên bàn ném đi, không may đúng lúc Tử Uyển đứng đó, miếng ngọc tượng đó lập tức đáp ngay trúng đầu nàng máu tươi lập tức trào ra.

Tử Uyển không rõ sự tình trước mắt, không dám lo lắng vết thương trên đầu của mình đang chảy máu, vẻ mặt sợ hãi quỳ xuống thất thanh: "Hoàng hậu nương nương!"

"Giả mèo khóc chuột à! Cút, bảo tiện nhân đó chút đi cho ta!" Hoàng hậu lớn tiếng quát, Âu Dương Vũ, lại là con tiện nhân này "Bảo nó cút đi cho ta!"

"Vâng!" Tử Uyển không biết hoàng hậu đang yên đang lành bỗng nhiên nổi giận, cũng không dám hỏi nhiều, đi ra ngoài cung kính hành lễ với Âu Dương Vũ nói rằng hoàng hậu nương nương đang tức giận, không để ra ngoài để tránh thương hàn. Âu Dương Vũ lên tiếng, cao giọng nói, "Vậy gửi lời hỏi thăm của bổn vương phi đến hoàng hậu nương nương bảo người nhớ giữ gìn sức khỏe nhiều hơn, bổn vương phi ta đi trước."

Lúc này, hoàng hậu mặc áo lót ngồi dính trên giường, hai tay của nàng nắm chặt lại cúi đầu ôm đầu gối, chịu đựng cảm giác ngứa ngáy khắp toàn thân.

Da đầu rất ngứa! Rất ngứa!

Chịu không nổi!

***

Trong viện một mảng yên tĩnh, một vị nữ tử ngồi trên ghế ngoài hoa viên, so với cảnh sắc tươi sáng chói loại nơi đây thì trên gương mặt của vị nữ tử này dường như ảm đạm, héo hon. Thượng Quan Ninh Vận đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân có người tiến vào, ngẩng đầu lên liền thấy Âu Dương Vũ đang đứng ở trước cửa đánh giá mình.

Nhiều ngày trôi qua, nàng rất muốn đi tìm Âu Dương Vũ, chỉ là tìm hoài nhưng vẫn không thấy Âu Dương Vũ. Lúc này gặp được Âu Dương Vũ, liền lập tức đứng dậy, còn chưa kịp mở miệng, liền bị Âu Dương Vũ ngăn lại. Âu Dương Vũ từ từ đi lên, cánh tay thon dài vươn ra ngắt một cánh hoa đào lơ đãng hỏi: "Ngươi biết ta là ai?"

Thượng Quan Ninh Vận nhìn Âu Dương Vũ sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Ta tin ngươi."

Âu Dương Vũ không khỏi mím môi cười, nói: "Ta là Âu Dương Vũ."

Thượng Quan Ninh Vận ngay cả đã chuẩn bị tinh thần thật tốt nhưng khi nghe đến ba chữ này vẫn không khỏi giật mình. Nhắc tới cái tên Âu Dương Vũ, cả đất Tây Lăng này không ai không biết, lúc trước nghe người bàn ra tiếng vào bảo nàng là hồng nhan họa thủy, nhưng về sau lại đồn thổi rằng nàng là một mỹ nhân tài tình tuyệt diễm.

Thượng Quan Ninh Vận còn nghe được tin đồn rằng Lý gia có hiềm khích với nàng. Nếu thật sự là như vậy, thì mọi chuyện có vẻ đang dần chệch hướng! Nghĩ vậy liền lập tức quỳ xuống, nói: "Ninh Vận cầu xin vương phi nương nương tương trợ." Âu Dương Vũ nhìn xuống vị nữ tử ngoan cường kia thản nhiên nói: "Ta đương nhiên là có cách, có điều còn phải xem quyết định của ngươi có đồng ý hay không!?"

"Chỉ cần có thể báo thù, chuyện gì Ninh Vận cũng đồng ý!"

"Tham gia tuyển tú nữ!" Âu Dương Vũ nói xong câu đó liền rời đi, nếu như muốn báo thù, nhất định phải cho Thượng Quan Ninh Vận một thân phận thật hoàn hảo không vết tích. Lúc nãy nàng có đến cung Hiền phi, nghe được chuyện này. Đó là một cơ hội mà trước mắt nàng mới nghĩ ra, không còn biện pháp nào khác. Quả thực nàng cũng không đành lòng đem một cô nương cá tính như vậy vào chốn hoàng cung – một nơi âm hiểm mưu mô, phức tạp để hứng chịu: "Nếu như không muốn, coi như ta chưa nói gì."Thượng Quan Ninh Vận nhìn bóng dáng của Âu Dương Vũ, nàng biết, việc báo thù của nàng cũng đã có hi vọng rồi. Hai bàn tay bất giác nắm chặt, ngẩng mặt lên trời, nơi khóe mắt đã ửng đỏ lên tiếng nỉ non: "Cha, mẹ, Ninh Vận nhất định sẽ thay hai người báo thù!"

Nước mắt lặng lẽ chầm chậm rơi từ hốc mắt Thượng Quan Ninh Vận, chỉ một mình nàng cô độc sống sót sau lần đó, vì báo thù. Vì báo thù nàng mới có động lực ý chí để sống đến bây giờ, vì báo thù nàng thậm chí cũng đã vào kỹ viện làm xiếc trong đó, trải qua nhiều đắng cay ngũ vị đời thời trên nhân gian, bao nhiêu bi ai khóc cũng đã đủ, giờ đây chút chuyện này sao lại có thể yếu đuối mà bỏ cuộc, nàng tuyệt đối không cho phép mình chùng bước, vụt mất cơ hội này.

Thượng Quan Ninh Vận lập tức không do dự liền cho Âu Dương Vũ một câu trả lời dứt khoát: "Nếu có thể thay cha mẹ báo được mối thù này, Ninh Vận ta có thể làm bất cứ việc gì, cho dù có bảo Ninh Vận đi làm tú nữ tuyển vào cung hay làm nô tỳ đi chăng nữa Ninh Vận đều đồng ý, có điều thân phận hiện giờ của Ninh Vận..."

"Ngươi cứ yên tâm, ta sẽ có cách giải quyết." Âu Dương Vũ lấy ra một chiếc hộp mỹ phẩm tinh tế, trao cho nàng rồi hướng dẫn cách sử dụng: "Chỉ cần ba ngày, làn da của ngươi sẽ trở nên mềm mại, trắng nõn. Trong khoảng thời gian này, ngươi chỉ cần quan tâm đến dung nhan và sức khỏe của bản thân, học cách giữ bình tĩnh. Đó là tất cả những gì ngươi nên làm."

Thượng Quan chưa bao giờ thấy qua một thứ như vậy, tò mò một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần, vẫn có chút lo lắng nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ bình tĩnh nhìn nàng an ủi: "Ngươi yên tâm chờ tin tốt lành của ta."

Khi Âu Dương Vũ trở về, liền nhìn thấy Dạ Trọng Hoa một thân y phục đen xanh đưa lưng về phía nàng ngồi bên cạnh bàn đá trong hoa viên, gió mềm khẽ phất phơ, mái tóc đen nhánh khẽ tung bay trong gió trông thật tiêu sái cùng với dáng ngồi mạnh mẽ mà anh tuấn. Âu Dương Vũ đã lâu cũng chưa thấy khi nào hắn về phủ sớm như hôm nay, liền bước nhanh đi qua, ngồi đối diện với hắn.

Dạ Trọng Hoa tao nhã đưa một ly trà cho Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ cũng không ngỏ ý từ chối nhấp một ngụm, đây quả là trà thượng đẳng, trà ngon a, mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía, hòa vào đất trời.

Âu Dương Vũ nhoài người về phía hắn một chút thấp giọng nói: "Ta muốn để cho Thượng Quan Ninh Vận tiến cung, trở thành phi tử của hoàng thượng."

Dạ Trọng Hoa mặc dù vẫn bình tĩnh thản nhiên nhưng mày cũng có chút nhíu lại: "Vớ vẩn!"

"Nàng là con gái của Hữu tướng, nhưng cũng lại là nữ tử xuất thân từ thanh lâu... Ngươi có thể giúp ta cho nàng một cái thân phận giả được không? Trọng Hoa, ta biết ngươi chuyện khó gì qua tay ngươi cũng dễ như trở bàn tay a."

Dạ Trọng Hoa vẫn không thay đổi sắc mặt, mày càng nhíu chặt hơn, thấy sự chân thành trong đôi mắt của Âu Dương Vũ, thản nhiên không thèm để nàng vào mắt. Âu Dương Vũ thấy sắc mặt nghiêm nghị của Dạ Trọng Hoa,không nhượng bộ cũng không được, đành dùng chiêu mỹ nhân kế. Nàng khẽ vươn tay kéo lấy ống tay hắn, âm thanh nhẹ nhàng mà nhu thuận: "Trọng Hoa, ngươi chẳng lẽ lại nỡ không giúp ta sao?"Khi xưa, Âu Dương Vũ cũng không có

ỷ lại nhờ vả hắn, thế nhưng bây giờ nàng có việc khó khăn muốn nhờ hắn vì chỉ có mỗi hắn mới giúp được nàng, cho nên sắc mặt trở nên nhu thuận, ngoan ngoãn, âm thanh mềm ngọt ngấy ngấy,đã thế lại còn kéo thêm một chút mùi vị nũng nịu, loại cảm giác này khiến cho Dạ Trọng Hoa cảm thấy mới lạ,rất muốn hưởng thụ.

Âu Dương Vũ thấy ly trà của hắn trống không, liền nhanh tay lẹ mắt cầm lấy bình trà rót đầy ly, hai tay kính cẩn dâng lên đến tận môi hắn, trên mặt ý cười ngày một đậm: "Mời vương gia uống trà."

Dạ Trọng Hoa ừ một tiếng, Âu Dương Vũ bắt tay lý cái chén đặt ở thạch trên bàn, giữ chặt hắn ống tay áo càng không ngừng loạng choạng: "Giúp đi mà, giúp ta đi mà."

Dạ Trọng Hoa nhìn bộ dạng nũng nịu như một đứa non nít của Âu Dương Vũ, trong lòng không khỏi cười thầm, thật không ngờ mình lại nhanh chóng chào thua trước bộ dáng đáng yêu này của nàng, liền lên tiếng: "Nàng giúp cô ta, nàng có được lợi gì không?"

Âu Dương Vũ trả lời: "Ngươi biết rõ rồi mà còn hỏi a! Hoàng hậu nương nương vẫn luôn tìm mọi cách để hãm hại ta, ta phải giúp nàng ấy để tạo thêm phiền phức cho bà ta, bà ta lúc ấy sẽ không còn rảnh tay rảnh chân mà phí sức lực tính kế với ta nữa."

"Ta cần cân nhắc." Dạ Trọng Hoa mặt mày gian xảo lóe lên khuynh thành, khuôn mặt anh tuấn lộ ra một chút ý cười tà mị, Âu Dương Vũ bị ánh mắt trêu chọc của hắn nhìn chằm chằm có chút sợ hãi.

Màn đêm buông xuống, Âu Dương Vũ đang tựa vào đầu giường đọc sách, bỗng nhiên trước mặt liền xuất hiện một cái bóng đen, nàng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Dạ Trọng Hoa với mái tóc dài buông thõng xuống đứng thẳng trước giường nàng, hắn có vẻ như vừa mới tắm xong, trên người tỏa ra hương hoa quỳnh thơm mát nhẹ dịu, chỉ khoác một chiếc áo choàng ngoài rộng vai, để lộ làn da màu đồng trơn bóng nơi trước ngực, một vài giọt nước nghịch ngợm từ cổ hắn khẽ rơi xuống, lướt qua xương quai xanh khêu gợi của hắn. Âu Dương Vũ trong lòng oán thầm, hắn quả là trời ban là đồ yêu nghiệt mà! Cái này không phải là đang công khai dụ hoặc nàng sao?

Nàng liếc mắt một cái, rất nhanh lại cuối xuống tiếp tục đọc sách.

Dạ Trọng Hoa đứng lặng lẽ quan sát từng động tác nhỏ của nàng, ô mâu trong trẻo hữu thần, ôn nhuận đôi môi mang theo ý cười, hắn ngồi xuống bên giường, lơ đãng nói: "Sao thế? Lúc nãy ai đó nũng nịu cần ta hỗ trợ, bây giờ lại không thèm liếc luôn sao?"

Âu Dương Vũ thở dài một tiếng, ngẩng đầu lên lớn mật nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Dạ Trọng Hoa, khuôn mặt tuấn tú với dáng vẻ tiêu sái, Aiii, với khuôn mặt yêu nghiệt của hắn nhìn lâu một chút nữa nàng chắc chắn sẽ bị hắn dẫn dắt, mê hoặc.

Dạ Trọng Hoa dùng ánh mắt trêu chọc nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong trẻo của Âu Dương Vũ, lời nói như dẫn dắt nàng, dụ hoặc nàng từng bước lọt vào bẫy của hắn: "Ta nghĩ, giúp nàng cũng không phải là không thể, nhưng phải có thành ý mới được."

Đáng giận! Âu Dương Vũ nhìn ánh mắt dường như không có ý tốt của hắn liền cắn chặt răng, ném quyển sách trong tay, vươn tay vòng qua cổ hắn, ôm chặt nhanh chóng đưa môi mình chạm nhẹ vào môi hắn, giống như chuồn chuồn đạp nước. Làm xong nàng có chút ngượng ngùng nhìn bộ dạng ngây ngốc của Dạ Trọng Hoa, lại càng thêm xấu hổ, nhẹ nhàng ho khụ một tiếng.

"Chỉ như vậy?" Dạ Trọng Hoa vươn thon dài ngón tay, nắm nhẹ cằm Âu Dương Vũ khiến nàng không thể nào né tránh mà nhìn thẳng vào ánh mắt tà mị của hắn: "Có phải làm lấy lệ hay không?"

Âu Dương Vũ chụp lấy tay hắn, hừ một tiếng: "Ninh vương điện hạ, như thế còn chưa đủ sao a? Nói cho ngài biết, ngài đừng hy vọng bổn vương phi sẽ lấy thân ra báo đáp nha!"

Dạ Trọng Hoa nhìn nữ nhân trước mắt, ánh nến bên trong lập lòe, bàn tay thon dài của hắn mờ ám khẽ vuốt ve lên khuôn mặt Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ lập tức đề phòng, mở mắt trừng lớn, rõ ràng là nàng nhờ vả hắn. Sao bây giờ tình hình lại trở nên ngược lại với ý định ban đầu, thành hắn đang ép buộc, bức bách nàng. Dạ Trọng Hoa nhìn bộ dạng phồng mang trợn mắt của nàng không khỏi buồn cười, một tay giữ chặt lấy nàng ôm vào lòng, khẽ cúi đầu âm thanh dẫn theo vài phần ám muội trầm thấp: "Có đủ hay không, là do bổn vương định đoạt."

Dạ Trọng Hoa sau khi lên tiếng cảnh cáo xong, không để cho nàng chút thời gian phản ứng, đôi môi mỏng trực tiếp dán lên cánh môi đỏ mọng mê người của nàng, cuồng dã cắn mút, giống như dã thú say mồi, Âu Dương Vũ vừa phản ứng lại, liều mạng chống đỡ lồng ngực của hắn,,muốn phản kháng thoát khỏi hắn. Nhưng điều đó chỉ khiến cho Dạ Trọng Hoa thừa cơ, lửa nóng từ lưỡi tiến vào, trực tiếp công chiếm hương vị ngọt ngào trong khoang miệng, bá đạo mười phần trêu chọc đầu lưỡi, tham lam cắn nuốt hương thơm thuộc về riêng nàng, căn bản không để cho nàng phản kháng. Âu Dương Vũ ý thức dần dần mơ hồ, nàng muốn trốn chạy khỏi hắn, muốn né tránh hắn,nhưng lại cảm thấy lửa nóng ở thân người hắn càng áp sát vào nàng, hắn đem nàng áp vào sau nhuyễn tháp, ái muội hôn. Hai tay Âu Dương Vũ ở trước ngực hắn, muốn đẩy hắn ra nhưng hắn một chút cũng không nhúc nhích.

Âu Dương Vũ khuôn mặt đều đã nhiễm một tầng đỏ ửng lên, hô hấp của nàng cũng bị hơi thở của tên nam nhân mạnh mẽ này lấp đầy!

Đột nhiên, bàn tay thon dài của hắn bắt đầu di chuyển thăm dò, dừng ngay ở trước ngực nàng, Âu Dương Vũ lập tức giật mình đè lấy cánh tay không an phận của hắn lại: "Không, ngươi không được động!"

Dạ Trọng Hoa đôi mắt hiện lên một tia ảo não, nhưng sau đó lại vui cười nhìn nàng trêu đùa: "Vương phi ấn tay ta như vậy là hy vọng ta động hay không động?"

Vô sỉ, vô lại! Âu Dương Vũ ảo não cắn môi, đỉnh đầu dường như vì hành động bá đạo vô lại của hắn mà bốc khói, nàng đẩy hắn ra, vội vàng sửa sang lại quần áo của mình, sau đó chui tọt vào bên trong.

Dạ Trọng Hoa nhìn bộ dáng kiều nhỏ của nàng, ý cười trong mắt càng đậm, vươn tay đem nàng ôm chầm vào trong ngực, thấp giọng lên tiếng: "Ngủ đi." Tiểu Ngũ nhi của hắn thật sự là rất đáng yêu.

Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy cách một lớp áo ngủ mỏng manh, nàng có thể nghe rõ được nhịp tim đập trầm ổn của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ninh Vận bắt đầu báo thù

Thượng Quan Ninh Vận rất nhanh đã có được một thân phận giả vô cùng hoàn mỹ —— con gái của An Quốc Trung của Cẩm thành huyện, Thừa An Quốc Trung - Tâm Nhiên, cô con gái nhỏ của hắn khi mười tuổi đã mắc phải căn một căn bệnh nặng, sau đó đùi phải bị tàn tật, đi lại đều không tiện. Vì thế vẫn lấy dưỡng bệnh trốn ở trong nhà không dám đi ra ngoài.

Cũng không phải là chuyện hay ho, vinh quang gì cho nên việc này ngoài hai vợ chồng An Quốc thì cũng không có mấy ai biết được chuyện này, vừa hay là vị An Tâm Nhiên này thoạt nhìn cũng có vài phần giống với Thượng Quan Ninh Vận.

Thượng Quan Ninh Vận sau khi biết được mình đã tìm được cho bản thân một thân phận mới, trong lòng không khỏi vui mừng.

Chỉ qua mấy ngày không gặp, Thượng Quan Ninh Vận suy sụp, ảm đạm lúc trước dường như đã biến mất, không biết là nhờ bộ mỹ phẩm mà dạo trước Âu Dương Vũ đưa cho nàng hay là trong lòng của nàng cuối cùng đã bình thản, ổn định lại. Lúc này nhan sắc của nàng đã tươi trẻ thêm mấy phần, mặt mặt sáng bóng trắng không tì vết, mái tóc đen dài bóng mượt như tơ, mặt mày sắc xảo, giống như đóa hoa hướng dương tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Âu Dương Vũ đánh giá nàng sau một lúc lâu nói: "Tuy xuất thân không được cao quý, nhưng so với các vị tú nữ gia thế tôn vinh đi tuyển kia thì thân phận của ngươi vẫn nằm trong vùng an toàn, không nên quá mức phô trương, nếu không sẽ gặp họa. Bằng vào dung mạo tài năng của ngươi,muốn trúng tuyển là chuyện không khó."

"Tham kiến hoàng hậu!" Nhóm tú nữ nhìn thấy hoàng hậu, lập tức cúi đầu hành lễ. Hoàng hậu nhìn một đám nữ tử phía dưới kia nhiều không tả nổi,gương mặt đều trẻ trung xinh đẹp, tràn đầy tuổi thanh xuân, trong lòng dâng lên một nỗi niềm ghen ghét.

Tầm mắt của nàng lơ đãng nhìn vào khuôn mặt của một trong số những vị tú nữ ở đây, người này không ai khác chính là Thượng Quan Ninh Vận. Chỉ thấy mái tóc đen dày bóng mượt nhẹ nhàng tung bay trong gió Mắt đẹp trong như sắc nước mùa thu, lông mày thanh tú xinh xắn như dáng núi mùa xuân; một vẻ đẹp đằm thắm, xanh thẳm, làn váy xanh nhạt xiêm y thướt tha, làn da trắng tựa như tuyết, thuần khiết mà tươi đẹp, thoạt nhìn qua trông rất sạch sẽ thanh nhã, nàng quý phái đứng thẳng người, mang theo một loại cảm giác cực kì thần bí. Đặc biệt chính là đôi mắt to tròn đen láy kia, chỉ cần người khác liếc nhìn qua thôi cũng lập tức bị hấp dẫn sự quyến rũ ẩn giấu bên trong đôi mắt đó.

Hoàng hậu chỉ cảm thấy sau khi nhìn nàng, trong lòng chợt nổ lên ý ghen tỵ càng lúc càng lớn, giống như con rắn độc đang ngày một gặm nhắm lấy nàng. Nàng ngoắc tay gọi Lưu ma ma – người hướng dẫn nhóm tú nữ này đến hỏi: "Vị nữ tử kia là ai?"

Lưu ma ma nhìn theo tầm mắt của hoàng hậu lên tiếng đáp: "Đó là nữ nhi của Cẩm thành huyện, Huyện Thừa An Quốc - An Tâm Nhiên."

Hoàng hậu khóe môi buộc lấy một chút đùa cợt: "Xuất thân từ một gia đình hèn kém, thế nhưng lại có thể nuôi dưỡng thành một tài nữ xuất sắc vậy sao?."

Lưu ma ma sắc mặt sung sướng nói: "Thưa nương nương, đúng là vậy ạ, An tiểu thư từ dung mạo cho đến tài năng đều đứng đầu, đặc biệt là đôi bàn tay mềm mại chơi đàn tỳ bà hay đến xuất thần..."Vả miệng!" Âm thanh cố nén cơn tức giận của Hoàng hậu nhẹ nhàng vang lên, cũng không phập phồng, chỉ là lạnh lùng nhìn phía trước, hờn giận nói, "Bản cung có hỏi ngươi trả lời sao?"

Lưu ma ma liên tục dập đầu nhận sai, rất nhanh cũng bị người khác lôi cổ xuống. Hoàng hậu trong mắt mang theo một tia lạnh: "Đem An Tâm Nhiên đến gặp bản cung."

Thượng Quan Ninh Vận rất nhanh đã được người của hoàng hậu đưa đi, Thượng Quan Ninh Vận chỉ cảm thấy trong lòng có chút kinh sợ, hoảng loạn, hai tay bất an nắm chặt lại. Hoàng hậu, nữ nhi của Lý gia, Lý Hiển Diệu dám hại chết cả nhà nàng,cho nên tất cả người nhà Lý gia đều là kẻ thù của nàng. Hoàng hậu nhìn thấy Thượng Quan Ninh Vận tiến vào, lạnh lùng nói: "Ngẩng đầu lên."

Thượng Quan Ninh Vận ngẩng đầu, hoàng hậu cảm thấy trong đôi mắt bình thản của vị nữ tử này giống như ánh trăng thanh sáng tỏ nhưng lại có nét u tĩnh, trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng có thể cảm nhận được sự oán giận trong đôi mắt của vị tú nữ này phát ra vô cùng mãnh liệt.

"Ngươi lại gần đây." Hoàng hậu ra lệnh, Thượng Quan Ninh Vận không thể không nghe theo liền đi đến trước mặt nàng, nghe hoàng hậu nói, "Rót trà cho ta."

Thượng Quan Ninh Vận không dám làm trái ý của hoàng hậu, động tác tao nhã giúp hoàng hậu rót một ly trà, nhưng nào ngờ! Ngay lúc Nàng đưa ly trà

cho hoàng hậu, hoàng hậu chưa kịp cầm lấy thì nước trà nóng bỏng tất cả đều đổ ra hết lên váy hoàng hậu. "Làm càn!" Hoàng hậu nổi giận đùng đùng, lập tức cho Thượng Quan Ninh Vận một cái bạt tai, bên khóe môi nàng nhanh chóng bị nhiễm bởi một vết máu đỏ tươi kéo dài, Thượng Quan Ninh Vận đau đến nhíu mày, vội vàng quỳ xuống mặt đất, "Xin hoàng hậu nương nương tha mạng!"

"Người đâu, đem người này lôi xuống cho ta!" Hoàng hậu trên mặt hiện lên một tia dữ tợn.

Âu Dương Vũ lồng ngực phập phồng tức giận, tay vô thức nắm chặt lại thành quyền, cố gắng không bộc lộ cảm xúc lo lắng trên mặt lúc này của mình, hoàng thượng còn chưa đến, vậy mà bà hoàng hậu này dám ngang nhiên ra oai đuổi cổ Thượng Quan Ninh Vận ra ngoài?

Khi Thượng Quan Ninh Vận rời đi, ánh mắt vô thức nhìn về phía Âu Dương Vũ liếc mắt một cái, Âu Dương Vũ gửi cho nàng một ánh mắt trấn an, kế hoạch sẽ có chút thay đổi.

Sau đó có nhiều tiếng cười thầm ở phía sau phát ra, ngoài Âu Dương Vũ ra thì cũng không có ai để ý tới. Đôi tai linh thính của Âu Dương Vũ thậm chí còn nghe được phía dưới kia có vài vị tú nữ âm thầm sung sướng khi thấy người khác gặp họa.

"An Tâm Nhiên lại dám ỷ vào nhan sắc mỹ mạo của mình không coi hoàng hậu ra gì, đáng đời!"

"Thiếu một đối thủ, càng có lợi cho chúng ta!"

Bỗng một tiếng "Hoàng thượng giá lâm" vang lên, mọi người tất cả đều vội vàng đứng dậy chào đón. Một thân y bào vàng chói minh hoàng chậm rãi đi đến. Hắn ngồi ở ghế trên cao, quay đầu nhìn mọi người vung tay áo, không chút để ý nói: "Đều đứng lên đi."

Cứ ba năm sẽ có một lần tuyển tú nữ, hàng ngàn vị nữ tử khắp kinh thành được tham gia sau đó ma ma phụ trách sẽ tuyển ra những vị nữ tử hoàn hảo nhất, thích hợp nhất để lấp đầy hậu cung, sinh con nối dõi. Nay bậc đế quân hắn dường như không thiết màn đến sắc đẹp, chỉ quan tâm bảo dưỡng bản thân. Đôi mắt hắn khẽ nhíu lại, lạnh lùng nhìn lướt qua, cũng không có hứng thú, hắn hỏi Tào công công đứng bên cạnh một câu: "Chỉ vậy thôi sao?"Thực ra là có một vị nữ tử xuất chúng tên là An Tâm Nhiên, chẳng qua vừa rồi đã làm sai chuyện, bị hoàng hậu đuổi đi. Hắn đang chuẩn bị tìm một lý do để thoái thác thì đã thấy hoàng hậu lạnh nhạt liếc mắt nhìn hắn, Tào công công lập tức thức thời ngậm miệng.

Lúc này, hoàng hậu đưa mắt ôn nhu nhìn hoàng thượng, trên mặt lộ ra ý cười dịu dàng, nàng chỉ vào một trong những vị tú nữ kia nói:"Hoàng thượng, người xem vị nữ tử kia nhìn cũng không tệ, dung mạo mỹ lệ, đoan trang hiền thục."

Hoàng thượng theo hướng chỉ tay của hoàng hậu nhìn qua,quả thật đúng như những gì hoàng hậu nói, chỉ có điều quá cứng nhắc giả tạo: "Vậy sao? Nàng tên gì?"

Tào công công mở miệng nói: "Là nữ nhi của Chung thượng thư, Chung Nhàn Huệ."

Ngoài ra, phu nhân của Chung thượng thư chính là biểu muội của hoàng hậu, hoàng hậu rất thích quan hệ với họ hàng bên nhà chồng, nhưng hắn thì không thích! Hoàng thượng lắc đầu cười lạnh cũng không mấy hứng thú phất phất tay, chỉ tay lơ đãng vào vị nữ tử đứng phía sau Chung Nhàn Huệ nói: "Chọn nàng đi."

Hoàng thượng chỉ tay vào vị nữ tử trên mặt thì phấn son một lớp đậm dày, diện mạo cũng được coi như là thanh tú, nhưng cũng không được xem là cực phẩm, một thân y phục bình thường không nổi bật, gia cảnh thì lại bấp bênh, không khá giả.

Hoàng hậu bị hành động của hoàng thượng làm mất mặt mũi, nhưng vẫn chưa có ý định từ bỏ nói: "Theo nô tỳ thấy, Chung Nhàn Huệ là một vị tài nữ hiếm gặp trên thế gian, không bằng hoàng thượng hãy ban cho Phi Bạch đi, trong phủ của đứa nhỏ Phi Bạch này vẫn còn quá thiếu người."

Âu Dương Vũ từ sau khi chứng kiến hoàng hậu đuổi Thượng Quan Ninh Vận vẫn theo dõi từng nhất cử nhất động của bà ta. Nàng nhìn khẩu hình miệng của hoàng hậu, trong đầu Tiểu Kỳ Lân đem những lời nói của bà ta thuật lại, Âu Dương Vũ cười lạnh nói: "Bà ta thật đúng là rảnh rỗi không có việc gì làm, cả ngày chỉ nghĩ đến việc nạp thê thiếp cho các vương phủ. Xem ra, ta không thể nhân nhượng không gây thêm cho bà ta một ít phiền toái rồi, bằng bất cứ giá nào ta cũng sẽ khiến cho Thượng Quan Ninh Vận trở thành phi tử của hoàng thượng."

Tình cảm của Hoàng thượng và hoàng hậu thực ra cũng không được xem là hòa thuận yêu thương nhau, hắn là một vị quân vương kiên định có chủ kiến, không bao giờ để chuyện tình cảm cá nhân, gia đình là ảnh hưởng đến quyết định của hắn. Lúc nãy, hoàng hậu đã can thiệp vào quyền lựa chọn tú nữ của hắn, bây giờ lại còn dài tay tham gia vào việc nạp thiếp cho các nhi tử hắn, sắc mặt hắn đã lạnh giờ lại thêm lạnh lùng, thản nhiên nói: "Nghe nói Vân Phỉ bị bệnh chó dại không bao giờ bước chân ra khỏi cửa?Bây giờ Phi Hi cũng chưa có nữ nhân nào bên cạnh chăm sóc,chiếu cố, không bằng đem Chung Nhàn Huệ ban cho Phi Hi đi."

Hoàng thượng nói tới đây, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tào công công, Tào công công cười khẽ nhìn hoàng hậu cao giọng nói: "Chung Nhàn Huệ của Thượng thư gia đoan trang hiền thục, ban cho tứ hoàng tử làm sườn phi."

Âu Dương Vũ trong lòng nhịn không được mừng thầm muốn đứng dậy vỗ tay tán thưởng quyết định của vị hoàng thượng này. Lễ mừng đại thọ của hoàng thượng cũng sắp đến, xem ra nàng phải bỏ chút sức lực để chuẩn bị cho vị phụ hoàng anh minh này một món quà vô cùng thú vị, độc lạ thôi. Hoàng hậu đương nhiên đã không đạt được mục đích thì cũng không dễ dàng bỏ qua, còn định muốn mở miệng nói cái gì, thì cảm thấy có một cơ gió mạnh thổi úp vào nàng khiến nàng sợ tới mức phải ôm lấy đầu mình.Hoàng thượng thấy nguyên cả một buổi chiều hắn phải ngồi chỉ nhìn rồi nói vài câu, trên mặt mang theo một tia mệt mỏi: "Được rồi, trẫm mệt mỏi."

Âu Dương Vũ rất nhanh liền đi rời khỏi sảnh tuyển tú, Thượng Quan Ninh Vận bị hoàng hậu nhốt tại mặt sau nơi sài phòng của lãnh cung, ổ khóa nơi sài phòng được thiết kế rất lạ, cho dù có dùng thứ gì cũng không thể phá được khóa cửa. Âu Dương Vũ cũng chưa từng thấy kiểu ổ khóa này bao giờ, liền

từ trong tùy thân không gian lấy ra chìa khóa vạn năng, mở cửa sài phòng ra đã thấy Thượng Quan Ninh Vận ôm đầu gối ngồi khóc ở một góc chân tường, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, khuôn mặt của nàng vốn được trang điểm nhẹ nhàng không có tô nhiều son phấn, nên càng nhìn càng thấy sắc mặt nàng tái nhợt.

Thượng Quan Ninh Vận nhìn thấy Âu Dương Vũ, thanh âm khàn khàn nói: "Vũ nhi, có phải Ninh Vận đã làm sai chuyện gì rồi không? Tuyển tú có phải đã kết thúc rồi hay không?"

Âu Dương Vũ đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, khuôn mặt của nàng bởi vì khóc nhiều nên đã sưng lên. Nàng vội vàng lấy từ trong không gian một chiếc lọ nhỏ, sau đó lấy thêm vài miếng băng cá nhân, sau đó giúp nàng bôi thuốc mỡ lên vết thương nhỏ kia: "Thuốc này có cao chữa trị miệng vết thương rất hiệu quả, sẽ không lâu mặt của ngươi sẽ hồi phục nhanh chóng."

Âu Dương Vũ làm xong hết thảy liền lấy khăn tay lau đi những giọt nước mắt lưng chừng trên mặt nàng: "Ngươi ẩn nhẫn nhiều năm, chịu đựng gian khổ, sống đến tận bây giờ để tìm cách báo thù cho gia đình, thế nhưng đứng trước mặt kẻ thù của mình sao lại không biết che giấu sự thù hận trong mắt mình, nhẫn nhịn một chút?"

"Nhẫn nhịn sao, Vũ nhi có biết Ninh Vận ta vẫn cố cầm cự sống sót đến bây giờ cũng chỉ hai chữ báo thù vẫn còn treo trên đầu chưa dứt, hôm nay lại có dịp tận mắt thấy, trong lòng không thể khống chế được. Hy vọng trước mắt thế nhưng bây giờ chỉ vì chút sai sót của ta mà lại tan biến như bọt biển, ta không cam lòng, ta thật sự không cam lòng!" Thượng Quan Ninh Vận trên mặt đau đớn có chút phẫn hận, nàng bắt lấy tay Âu Dương Vũ nói đúng hơn là siết tay nàng.

Vì Thượng Quan Ninh Vận có một khuôn mặt tinh xảo với vẻ điềm đạm đáng yêu. Nên lúc trước Âu Dương Vũ cảm thấy chỉ cần dựa vào chút thực lực của Thượng Quan Ninh Vận nhất định sẽ trúng tuyển, có điều lại bị hoàng hậu nương nương đi trước một bước ném Ninh Vận ra khỏi cuộc thi tuyển, Ninh Vận sẽ không còn cơ hội để có thể gặp mặt hoàng thượng.

Âu Dương Vũ lạnh lùng cười: "Nếu hoàng hậu đã khiến ngươi mất đi cơ hội tham gia tuyển tú, vậy chi bằng chúng ta đi đường tắt vậy."

Thượng Quan Ninh Vận trong mắt nhất thời tràn ngập hy vọng: "Có thể chứ?"

Âu Dương Vũ lấy từ trong không gian một cây sáo ngọc đưa cho nàng: "Biết thổi chứ?"

Thượng Quan Ninh Vận từ nhỏ đã tinh thông âm luật, đương nhiên luận về nhạc khí đối với nàng không có khó khăn gì, nàng gật gật đầu.

"Ta sẽ tìm cách dụ hoàng thượng đến đây sau đó có thành công hay không đều phải dựa vào chính ngươi." Âu Dương Vũ biết nơi này không nên ở lâu, rất nhanh liền rời đi. Khi Âu Dương Vũ ở đây tìm Thượng Quan Ninh Vận thì lúc nãy có nháy mắt với Dạ Trọng Hoa. Dạ Trọng Hoa đương nhiên biết rõ nàng muốn làm cái gì, mắt phượng nửa mở, tà mị cười, nhẹ mở khẩu hình miệng, rõ ràng chính là hai chữ "Hỗ trợ", Âu Dương Vũ trong lòng căm giận, hắn đúng là vẫn chưa có từ bỏ ý định muốn chiếm tiện nghi của nàng.Âu Dương Vũ rời đi không lâu sau, Dạ Trọng Hoa liền dẫn hoàng thượng đến, hắn khẽ cúi đầu nói: "Nhi thần cảm tạ phụ hoàng!"

"Cảm tạ chuyện gì?"

"Nhi thần nhìn khẩu hình miệng của hoàng hậu, biết mọi chuyện nàng nói với người. Có điều trong lòng nhi thần chỉ có một người là Vũ nhi cho nên cảm tạ phụ hoàng đã thành toàn."

Hoàng thượng cười vang lên, con trai tài giỏi của hắn từ lúc nhỏ đến nay vẫn luôn đạm mạc, rất ít khi bày tỏ điều gì với hắn hay cảm tạ hắn, lần này hắn lại có thể vì chuyện này mà cảm tạ mình, thật sự là có chút thú vị!

Giờ phút này, đột nhiên có tiếng sáo từ đâu đó vang lên, âm thanh du dương khúc chiết lại uyển chuyển, nhưng đôi lúc lại réo rắt thương tâm. Hoàng thượng nói: "Phi Bạch, ngươi có nghe được tiếng sáo không?"

Dạ Trọng Hoa bày ra bộ mặt sửng sốt: "Nhi thần không nghe rõ."

"Trẫm có thể nghe được khúc âm thanh cực nhỏ uyển chuyển của sáo." Hoàng thượng hai mắt khép hờ, tựa hồ cảm thấy hứng thú. Dạ Trọng Hoa trong lòng có chút không yên, sốt ruột, tiếng sáo đột nhiên ngừng lại, hoàng thượng mở mắt ra, liền nhìn thấy Dạ Trọng Hoa quay mặt nhìn về nơi khác, hắn không khỏi cười nói, "Con trai à nếu nhớ nhung Vũ nhi đến vậy thì đi đi."

"Tạ phụ hoàng." Dạ Trọng Hoa vội vàng rời đi, để lại một mình hoàng thượng đứng yên đó.

Tiếng sáo kia vừa dứt thì lại vang lên, hoàng thượng cảm thấy tiếng sáo này như nói lên nỗi lòng của người thổi, liền không tự chủ được đi theo hướng mà tiếng sáo phát ra. Khi đứng trước cửa sài phòng, tiếng sáo kia liền dừng lại.

Hoàng thượng nhìn trên cửa sài phòng , áp tai lên cửa cảm thấy vô cùng tò mò. Chợt hắn nghe rõ bên trong truyền ra tiếng của một nữ nhân đang khóc, tiếng khóc kiều kiều, làm người ta không khỏi cảm thấy đau lòng. Hoàng thượng tay nắm chặt lại, đập cửa phòng, tiếng khóc ngay lập tức im bặt.

Hoàng thượng nói: "Ngươi là ai?"

Thượng Quan Ninh Vận nghe được âm thanh trầm thấp mạnh mẽ, trong lòng thầm mừng, liền bật ra âm thanh mềm mại quyến rũ: "Tiểu nữ là tú nữ An Tâm Nhiên, không biết các hạ là người nào?"

Hoàng thượng chỉ cảm thấy mềm lòng khi nghe được âm thanh yêu kiều ở bên trong phát ra, nghe được nàng bảo rằng là mình là tú nữ đang tham gia tuyển chọn lại vô cùng kinh ngạc. Hắn cũng không trả lời câu hỏi của nàng liền lên tiếng hỏi lại: "Nếu là tú nữ, vì sao lại ở chỗ này?"

"Hôm nay là ngày giỗ của mẫu thân tiểu nữ, sáng sớm tâm tình không ổn định đã động chạm đến hoàng hậu nương nương, tiểu nữ cam nguyện bị phạt." Thượng Quan Ninh Vận nói chuyện không nhanh không chậm, âm thanh nhẹ nhàng đều đều phát ra nghe mềm mại êm tai khiến cho lòng người không khỏi dâng lên lòng thương tiếc. Tâm của hắn vốn từ trước đến giờ không có chỗ cho hoàng hậu, giờ lại biết được tin hoàng hậu dám ỷ vào quyền uy bắt giam tú nữ vốn sẽ gặp mặt hắn ở chỗ lãnh cung này, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận, cảm thấy có chút cảm tình với vị nữ tử bên trong.

"Tiếng sáo của ngươi nghe rất êm tai."

"Thực ra mẫu thân của tiểu nữ mới là người tinh thông âm luật, tiểu nữ chỉ là kế thừa một phần nhỏ tài năng thôi. Tiểu nữ bất tài, đã làm bẩn tai các hạ rồi." Thượng Quan Ninh Vận nói tới đây, liền nhớ tới mẫu thân của mình bị Lý gia hại chết, từ từ thở dài một hơi. Tiếng thở dài uyển chuyển trầm thấp, hoàng thượng chỉ cảm thấy trong lòng có chút thương cảm cho vị nữ tử này.

Tiếng sáo vang lên, tiếng nức nở dường như xâm chiếm trái tim của hắn, hắn chỉ cảm thấy vị nữ tử bên trong là người rất bình tĩnh, cho dù có ở trong bất kỳ hoàn cảnh khó khăn nào đi chăng nữa thì vẫn có thể bình thản ngồi ở đó, thổi một khúc sáo giống nhau gió mưa bay tán loạn. Hắn lẳng lặng đứng đó, đúng lúc đó thị vệ đi qua, liền ra lệnh cho người đến mở khóa.

Thượng Quan Ninh Vận đang tiếp tục thổi sao thì đột nhiên thấy phía trước cánh cửa bị người mở ra. Sau đó nhìn thấy một thân y bào vàng chói in hình long phượng rực rỡ đứng trước mặt mình, người này thân hình cao lớn, có thể nói lúc trẻ hắn là cũng là một mỹ nam tuấn tú, khí chất trên người hắn toát ra khiến cho người khác mang một cảm giác thuần phục khiếp sợ. Thượng Quan Ninh Vận sửng sốt, trong khoảng khắc đó quên mất cả thổi sáo, nàng chậm rãi buông cây sáo ngọc trong tay, sắc mặt lạnh nhạt lên tiếng: "Thần nữ tham kiến hoàng thượng!"

"Nàng là An Tâm Nhiên?" Hoàng thượng không tự chủ được vươn nay nâng nàng dậy, nữ tử trước mặt cằm đầy, môi hồng răng trắng, hàng lông mi lá liễu dài cùng với cặp mắt phượng tuyệt đẹp tỏa ra vẻ liễm diễm trong trẻo nhưng lạnh lùng. Dung mạo của nàng vô cùng thanh lệ, giống như tiên nữ hạ phàm, hoàng thượng nhìn nhan sắc của nàng, trong mắt không khỏi hiện lên một chút si mê, hắn theo bản năng cầm tay nàng, đưa nàng ra khỏi sài phòng.

Làn gió nhẹ khẽ thổi qua, phất phơ tà váy xanh nhạt của nàng, cong lên một đường xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Hoàng Hậu thất sủng

Chuyện An Tâm Nhiên được hoàng thượng phong làm An Phi rất nhanh đã truyền đến tai hoàng hậu, hoàng hậu tức giận đến nổi mặt mày đỏ lên, ném hết tất cả những món đồ quý giá trong phòng: "Con tiện nhân chết tiệt, ngươi đến tột cùng là đã sử dụng yêu thuật gì để mê hoặc hoàng thượng!"

Trong lúc này, hoàng thượng đang cùng với Thượng Quan Ninh Vận ở trong ngự hoa viên vẽ tranh: "Nhiên nhi, nàng xem xem trẫm vẽ bức bách hoa đồ này như thế nào?"

"Nhìn cũng không tệ." Thượng Quan Ninh Vận chui rúc vào người hắn, nhợt nhạt cười, vừa không lấy lòng, cũng không làm ra vẻ, ngôn ngữ hết sức chân thành. Hoàng thượng tâm tình rất tốt, cầm lấy bút vẽ nhét vào tay nàng "Nghe nói tài năng hội họa của Nhiên nhi cũng vô cùng tốt, chi bằng lúc này bộc lộ một chút cho trẫm xem."

"Vậy nô tì đành phải bêu xấu rồi." Thượng Quan Ninh Vận mở giấy ra, từ trong lòng lấy ra một chiếc bình sứ trắng, ôn nhu nói, "Nô tì là người từ nhỏ rất mê vẽ tranh, cho nên dành thời gian nghiên cứu rất kỹ về màu vẽ vì thế nô tỳ đã tự mình chế tạo ra loại màu vẽ đặc biệt này, bây giờ nô tỳ sẽ dùng nó vẽ mẫu một lần, để xem hoàng thượng đánh giá chất lượng thế nào?"

Hoàng thượng cao giọng cười to: "Được! Xem như Trẫm cùng ái phi làm một trận tỷ thí đi."

Thượng Quan Ninh Vận tài năng hội họa của nàng đương nhiên là tuyệt đỉnh nhưng lúc này nàng không định vẽ một thứ gì đó quá nổi bật, chỉ đơn giản là vẽ một đóa hoa mẫu đơn. Hoa Mẫu Đơn được mệnh danh là bà chúa của các loài hoa. Loài hoa này thể hiện vẻ đẹp sang trọng, quý phái, sức hấp dẫn nồng nàn, cảm xúc của sức trẻ toát ra mạnh mẽ. Tinh hoa nó toát ra đem lại vẻ đẹp, sức quyến rũ và may mắn trong tình yêu. Nhị hoa màu vàng đại phiến, các cánh hoa mỏng xếp tầng tầng lớp lớp theo hình vòng cung. Hoàng thượng xem xong không khỏi bật cười nói: "Rất tốt, chẳng qua đó chỉ là một đóa mẫu đơn, có phải..."

Hoàng thượng đang nói, chợt thấy nhiều ong bướm bay đậu lên bức tranh, cánh bướm xinh đẹp kích động, tiếng vỗ cánh vo ve của ong mật khiến cho bức tranh như tăng thêm sự sinh động mỹ cảm. Nếu như lúc đầu hoàng thượng còn cảm thấy bức bách đồ hoa của mình là độc nhất vô nhị, là tuyệt đỉnh náo nhiệt, thì bây giờ hắn phải nhìn nhận lại cách nhìn này của hắn, hắn không khỏi trầm trồ nói: "Ái phi quả nhiên tài năng hội họa,bút pháp thần kỳ, có thể vẽ được một bức tranh sinh hương như thật có thể hấp dẫn được ong bướm! Xem ra trẫm đã sở hữu được một món bảo bối rồi!"

"Hoàng thượng quá khen rồi!" Thượng Quan khiêm tốn lên tiếng, khuôn mặt ở dưới ánh mặt trời tản ra vẻ nhu nhuận, khóe môi vẫn mang ý cười như cũ, đôi mắt khẽ cong lên, khiến cho người ta chỉ muốn ôm nàng vào lòng.

Thượng Quan Ninh Vận trong lòng không khỏi ngàn vạn lần thầm cảm ơn Âu Dương Vũ, càng bội phục nàng nhiều hơn. Kỳ thật cho dù tài hội họa của nàng có cao siêu đi chăng nữa thì cũng không đến nỗi hấp dẫn được ong bướm đến. Có điều Âu Dương Vũ đã tính được có loại tình huống này xảy ra nên đã đưa cho nàng một loại màu vẽ, bên có chứa hương thơm bay xa đến vạn dặm, trêu hoa ghẹo nguyệt hiệu quả. Sau khi được sắc phong làm phi, nàng lại như thấy thêm một mặt tài năng nữa của Âu Dương Vũ, cho nên đã cho Âu Dương Vũ rất nhiều vàng bạc, dù thế nào thì nàng ấy cũng đã vất vả giúp mình sắp đặt toàn bộ cục diện. Có điều nàng không biết số vàng nàng cho Âu Dương Vũ, nói cho cùng cũng chỉ là món tráng miệng không hơn không kém của Tiểu Kỳ Lân thôi.Âu Dương Vũ nói cho nàng: "Tuy nói rằng tiền không phải vạn năng, nhưng sống ở trong cung không có bạc đi nửa bước cũng khó. Lòng người trong cung cũng chỉ là theo quy tắc gió chiều nào thì theo chiều ấy, chỉ biết xu tà, nịnh hót. Ngươi là người sinh ra trong gia đình không được quyền quý, nếu như không có bạc, bọn họ sao có thể bị thu phục mà làm việc cho ngươi? Sao có thể nghe theo mệnh lệnh của ngươi? "

Mà Thượng Quan Ninh Vận nhờ vào những lời chỉ dẫn hướng đi của Âu Dương Vũ đã dùng chút bạc của mình ban cho hạ nhân xung quanh khiến bọn họ dần dần trung thành tín nhiệm nàng.

Bởi vì Thượng Quan Ninh Vận không nịnh nọt, không tranh sủng, nên nàng liền trở nên khác biệt với những người khác, có phong cách riêng của mình mà vô cùng cơ trí. Hoàng thượng càng ngày càng sủng Thượng Quan Ninh Vận, chỉ cần Thượng Quan Ninh Vận muốn thứ gì, hoàng thượng sẽ lập tức gọi người đến đáp ứng cho nàng, nếu như thấy nàng thoáng có một chút không khoẻ, hoàng thượng liền triệu thái y ngày đêm hầu hạ, thậm chí còn cho gọi Tống thái y cao minh y thuật nhất trong cung đến an bài cho Thượng Quan Ninh Vận. Với sự sủng ái vô độ này, nhóm tần phi trong cung đương nhiên không có cách nào vượt mặt hay so sánh với nàng được.

Đương nhiên, có người vui phải có kẻ sầu. Thượng Quan Ninh Vận nhận được vô vàn sự sủng ái, hoàng hậu sau đó lập tức liền đứng ngồi không yên, nàng cho phép hoàng thượng sủng một nữ nhân, nhưng không cho phép hắn có thể độc sủng một nữ nhân.

Tiện nhân này không biết dạo gần đây đã cho hoàng thượng uống loại thuốc mê gì. Liên tục mấy ngày nay hoàng thượng đều ở bên cạnh nàng ta, túc trực trong cung của nàng ta. Đừng nói là tẩm cung của hoàng hậu nàng, thậm chí cả tẩm cung của các phi tần khác cũng không thèm ghé qua một lần.

Hoàng hậu đang ngồi trang điểm trước gương, ánh nến lúc sáng lúc tối khẽ lập lòe chiếu lên gương mặt tái nhợt giận dữ âm trầm, như quỷ mỵ trông thật khủng bố.

Tử Uyển từ ngoài đi vào, động tác thật cẩn thận: "Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu giương mắt nhìn về phía nàng, nói: "Hỏi thăm thế nào?"

Tử Uyển sắc mặt có chút khó coi, nói quanh co, thoáng nhìn sắc mặt hoàng hậu xanh mét, liền bạo gan lên tiếng nói ra: "Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, nô tỳ đã lén thâm nhập vào cung An phi nương nương cùng với bọn hạ nhân nói chuyện một hồi, cứ tưởng rằng cùng bọn họ nói chuyện sẽ tìm ra được điểm yếu của an phi nương nương, nhưng không ngờ chỉ cần là hạ nhân trong cung An phi nương nương thì không một ai không dứt lời khen ngợi, đều nói nương nương là người dịu dàng hiền thục, thiện lương hào phóng, nô tỳ..."

"Câm mồm! Cái gì mà An phi nương nương, ả ta không xứng để gọi nương nương? Loại tiện nhân trời sinh đi dụ dỗ câu dẫn nam nhân, đồ đê tiện!" Hoàng hậu ngực phập phồng kịch liệt, trông cực kỳ giận dữ, nàng có muốn tìm điểm yếu của ả ta cũng không được?

Gần nhất tâm tình hoàng hậu bất ổn, thường xuyên bộc phát hỏa, Tử Uyển nhìn thấy vẻ mặt nặng nề đáng sợ của hoàng hậu, không tự chủ được quỳ xuống, thấp giọng nói: "Nô tỳ còn nghe nói, thân thể hoàng thượng gần đây có chút không khoẻ."Hoàng hậu nghe vậy trên mặt hiện lên một chút ngoan độc, phân phó cho Tử Uyển sửa soạn chuẩn bị cho mình thật tốt, chuẩn bị mọi thứ đã thỏa đáng nàng liền nhanh chóng mang theo chút đồ ăn khuya hướng về phía Ngự thư phòng của hoàng thượng mà đi. Hoàng thượng đang ở ngự thư phòng xử lý một xấp tấu chương cần phê duyệt, trong lòng đột nhiên nhớ đến Nhiên nhi – một nữ nhân vừa đặc biệt vừa nổi bật, nay nàng đã trở thành phi tử của hắn, tâm tình liền có chút ngứa ngáy, vừa định đứng dậy, liền nghe bên ngoài có người thông báo nói hoàng hậu cầu kiến. Khi Hoàng hậu tiến vào thì thấy hoàng thượng đang đứng ngay ở bàn công sự, liền chậm rãi bước lên hành lễ: "Nô tì tham kiến hoàng thượng."

Hoàng thượng khoát tay áo, nói: "Đứng lên đi."

Thấy hoàng hậu đứng dậy, liền lơ đãng lên tiếng hỏi: "Đã trễ thế này,Hoàng hậu đến đây có chuyện gì?"

Hoàng hậu cầm lấy giỏ thức ăn từ tay Tử Uyển, nhẹ nhàng tiến lên, đem hộp thức ăn đặt lên bàn mới nói: "Nô tì nghe nói long thể hoàng thượng không được tốt, nghĩ rằng tối nay hoàng thượng tối nay phải xử lý biết bao nhiêu công việc triều chính, liền phân phó phòng ăn chuẩn bị cho hoàng thượng chút đồ ăn khuya để tẩm bổ."

Hoàng thượng trong lúc hoàng hậu nói chuyện, liền thấy khó chịu nhịn không được che miệng ho khan vài tiếng, nhân tiện nói: "Hoàng hậu thật có tâm." Hoàng hậu nở nụ cười mềm nhẹ, nói: "Đây là chuyện nô tì nên làm, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Hoàng thượng ngồi trở lại vị trị hỏi.

"Chỉ là An phi này cũng thật là, sao lại không ở bên cạnh hầu hạ hoàng thượng cho thật tốt để hoàng thượng phải vất vả như thế này!"

Hoàng thượng nghe thế sắc mặt liền lạnh như băng: "Chuyện này không liên quan đến Nhiên nhi"

"Đã là một phi tần thì phải chăm sóc quan tâm đến hoàng thượng, nhưng không hiểu sao An phi này đã sử dụng thủ đoạn dụ dỗ gì lại khiến cho hoàng thượng hao tổn sức lực, tinh lực không đủ..."

Hoàng thượng sắc mặt lập tức âm trầm, trầm giọng nói: "Ngươi nói cái gì?"

Hoàng hậu lúc này hận không thể đem ả nữ nhân An Tâm Nhiên gì đó ra chà đạp dưới lòng bàn chân mình, tiếp tục nói: "Ngay cả hoàng thượng có độc sủng An phi đi chăng nữa thì cũng nên quan tâm đến long thể của bản thân a!"

"To gian!" Âm thanh gầm lên giận dữ từ trong miệng hoàng thượng phát ra.

Hoàng hậu có gan mở miệng nói những lời khuyên giải an ủi hoàng thượng, nếu là trước kia hoàng thượng cũng sẽ lơ đãng mà đồng ý nghe theo nàng một ít, nàng vừa định mở miệng nói thêm cái gì đó, thì nghe tiếng gằn mạnh của hoàng thượng: "Ngươi quỳ xuống cho ta!"

Hoàng hậu hốt hoảng một tiếng quỳ xuống, chỉ nghe thấy hoàng thượng tiếp tục nói: "Ngươi đường đường là một hoàng hậu của quốc gia, là mẫu nghi thiên hạ, lại mở miệng nói ra những lời bẩn thỉu thô tục, thật không coi phép nước ra gì!"

Hoàng hậu sắc mặt trắng bệch, mới biết những lời nói vừa rồi của mình là do tức giận mà vô tình thốt ra giảng giải hắn. Nàng sao có thể nói tinh lực hoàng thượng không đủ. Chuyện này với một nam nhân mà nói mà một loại sỉ nhục, huống chi thân hoàng thượng là một con rồng tôn quý đứng đầu thiên hạ!Hoàng thượng xanh mặt tức giận, nói: "Ta phạt ngươi quỳ ở trong này một canh giờ ngẫm nghĩ lại những hành động lời nói vô phép của mình!" Nói xong liền bước nhanh ra khỏi ngự thư phòng, không thèm đoái hoài gì đến hoàng hậu. Nhớ lại bộ dáng, cử chỉ, giọng nói chanh chua của hoàng hậu, hắn bây giờ mới cảm thấy Nhiên nhi của hắn ôn nhu hào phóng đến mức nào.

Hoàng hậu ngày gần đây bụng dạ càng ngày hẹp hòi. Lúc trước hắn đã niệm tình không truy cứu việc nàng ta dám đem Nhiêu nhi của hắn nhốt trong sài phòng. Nhưng lúc này nàng cư nhiên còn dám đến đây châm ngòi ly gián quan hệ của hắn cùng với Nhiêu nhi, thật sự là buồn cười! Hoàng hậu nghe xong hồn xiêu phách lạc ngã ngồi xuống đất, Tử Uyển đứng một bên cẩn thận đi lên nâng đỡ, lại bị hoàng hậu vô tình vung tay đẩy ngã Tử Uyển xuống đất, hoàng hậu bạo rống lên: "Cút!"

Quỳ xong một canh giờ, hoàng hậu hai mắt đỏ đậm ngồi ở trước gương. Nhìn mái tóc kỳ dị của mình trong gương, nhớ lại lúc trước mái tóc của nàng bóng mượt mềm mại cỡ nào, nhưng bây giờ hai bên mái đầu đều không cân bằng, bên có bên không. Nàng vươn tay xoa nhẹ hai đầu gối đã tê cứng, ném hết tất cả các hộp đồ trang điểm trên bàn, tất cả mọi chuyện đều là do tiện nhân An Tâm Nhiên cùng với Âu Dương Vũ này tạo ra!

Hoàng hậu đương nhiên không nuốt nổi cục hận này.Sáng sớm hôm sau tâm trạng đã bình ổn trở lại, Tử Uyển cẩn thận giúp nàng sửa soạn son phấn một chút lên mặt, suốt một cái canh giờ mới xong xuôi, vừa định lui xuống thì nghe được hoàng hậu phân phó: "Mời An phi đến đây gặp bản cung."

Hoàng hậu liền chính bản thân mặt mày phấn hồng mày đậm trong gương, trong ánh mắt thoáng hiện một tia âm độc, khóe miệng nở nụ cười lại càng khủng bố.

Một khắc sau, Thượng Quan đã đứng trước mặt hoàng hậu, bình thản cúi đầu, hai đầu gối quỳ xuống nói: "Nô tì tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Nghe nói mấy ngày gần đây hoàng thượng ngày ngày tá túc ở chỗ ngươi." Hoàng hậu vẫn chưa cho nàng đứng dậy, bản thân mình thì ngồi ngay ngắn ở trên ghế cao, nhàn nhã uống một ngụm trà, động tác tao nhã đoan trang, trên đầu châu ngọc cũng không một chút động.

Thượng Quan Ninh Vận thấp giọng lên tiếng " Vâng", cũng không có nói thêm điều gì.

Cứ như vậy, bầu không khí yên lặng như tờ, chỉ nghe âm thanh va chạm của chén trà.

Hoàng hậu lẳng lặng ngồi uống trà, cũng không mở miệng cho nàng đứng dậy. Thượng Quan Ninh Vận cũng chỉ có thể quỳ yên đó, dưới sàn lạnh lẽo, chỉ trong chốc lát đầu gối của nàng liền cảm thấy rất đau.

Ước chừng cũng được nửa canh giờ, mới nghe hoàng hậu tiếp tục nói: "Ngươi biết mình sai chưa?"

Thượng Quan Ninh Vận vẫn thấp giọng như trước trả lời, thần sắc không kiêu ngạo không siểm nịnh: "Nô tì không biết."

Hoàng hậu sắc mặt vô cùng khó coi, khiển trách: "Hoàng thượng thân là vua của một nước, long thể của người là vô cùng quan trọng, ngươi ngày ngày bên cạnh quấn quýt si mê hoàng thượng, khiến cho long thể bị hao tổn, vậy nên bị tội gì!" Hoàng hậu dừng một chút tiếp tục nói: "Đây là lỗi thứ nhất. Thứ hai, hậu cung của hoàng thượng nhiều tần phi như thế, nhưng hoàng thượng chỉ lại hàng đêm túc trực ở trong cung ngươi khiến cho các phi tần khác dần dần trở nên bất hòa. Ngươi bây giờ đã biết tội của mình chưa?"Thượng Quan không cam tâm ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt đỏ rực của hoàng hậu kiên định, nói: "Nô tì oan uổng."

Hoàng hậu nhìn thấy thái độ không phục của Thượng Quan Ninh Vận, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhìn vào ánh mắt của An Tâm Nhiên lúc này khiến nàng có cảm giác như ả ta không coi mình ra gì. Ả ta dám dựa vào chút yêu thích sủng ái của hoàng thượng, liền dám coi rẻ, khinh thường hoàng hậu nàng?

Hoàng hậu càng nghĩ càng tức giận, tiến lên tát một cái thật kêu trên mặt An Tâm Nhiên. Nàng làm chuyện này với An Tâm Nhiên cũng không phải là lần đầu tiên, Thượng Quan Ninh Vận cũng không có né tránh, cắn răng chấp nhận cái tát mạnh như trời giáng đó, bên má trái vốn trắng nõn nà lập tức xuất hiện năm dấu tay đỏ chói. Hoàng hậu nhìn thấy dấu tay mình in hằn trên mặt ả An Tâm Nhiên, tâm tình liền có chút tốt lên. Khuôn mặt này, nàng rất muốn hủy nó! Hoàng hậu nhìn chằm chằm vào kiệt tác của mình vô cùng đắc ý, vẻ mặt khinh miệt, lạnh lùng cười nói: "Oan uổng? Còn dám nói oan uổng?" Móng tay bén nhọn lướt qua mũi An Tâm Nhiên cơ hồ như muốn đâm sâu móng tay mình vào đó: "Không biết ngươi đã sử dụng loại yêu thuật dụ dỗ gì mà có thể câu dẫn được hoàng thượng như thế, ngươi nói thử xem ngươi lúc này có giống hạng kỹ nữ trong lầu xanh không?"

Thượng Quan Ninh Vận quỳ trên mặt đất, giơ tay ôm lấy mặt mình, giương mắt nhìn hoàng hậu, trong ánh mắt để lộ một tia phẫn hận.

Hoàng hậu thấy An Tâm Nhiên không chịu mở miệng liền tức giận lấy con dao nhỏ trong ống tay ra lướt thẳng một đường đè mạnh lên bên má phải nàng tiếp tục nói: "Thế nào? Không phục sao? Không hổ danh là nữ nhi của một quan chi huyện nho nhỏ, thân phận thấp kém, bại hoài hèn hạ, chỉ biết câu dẫn nam nhân!"

"To gan!" Một tiếng rống giận đột nhiên vang lên, hoàng hậu chỉ cảm thấy đập vào mắt mình là chiếc áp bào màu vàng chói quen thuộc. Khi đã nhận ra thì đã thấy hoàng thượng sải bước đến trước mặt nàng. Thượng Quan Ninh Vận khi bị người của hoàng hậu mời đến cung nàng ta, liền biết hoàng hậu muốn nhân cơ hội này trả thù mình, vì thế mới sớm hạ lệnh cho cung nữ mời hoàng thượng đến.

Hoàng thượng vừa nghe nói An Tâm Nhiên bị hoàng hậu cho gọi đến cung nàng ta, trong lòng không an tâm nhanh chóng đi đến. Lại không ngờ chưa đi tới cửa đã nghe được những lời nói chua ngoa ngoan độc của hoàng hậu, nàng cư nhiên dám lăng nhục Nhiên nhi của hắn! Hoàng thượng vừa bước vào chỉ thấy An Tâm Nhiên ôm lấy khuôn mặt, thân thể khẽ run lên từng cơn, nhìn trông thật yếu đuối nhu nhược vạn phần.

Thượng Quan Ninh Vận giờ phút này đầu bắt đầu mất dần ý thức,môi khẽ cong lên yếu ớt cười, nàng lã chã chực khóc nhìn gương mặt lo lắng của hoàng thượng, đang muốn nói cái gì đó, lại hôn mê bất tỉnh. Hoàng thượng bước lên phía trước ôm chặt lấy thân hình mảnh mai trước mắt trong lòng mình, cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp mềm mại của nàng, đôi môi đỏ mọng như đóa hoa anh đào, đặc biệt là trên mặt nàng còn có vết in hằn năm ngón tay rõ rệt, nhìn cực kỳ ghê người, giống như vạn con dao nhỏ đâm vào tim hắn.

Hoàng hậu nhìn thấy vẻ mặt thương xót của hoàng thượng, trong lòng trở nên ghen tị, cáu giận, nàng chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt quan tâm lo lắng của hoàng thượng dành cho một nữ nhân lại sâu sắc thương tiếc đến như vậy: "Hoàng thượng?!"

Một tiếng này của Hoàng hậu hoàn toàn đã châm ngòi cho sự tức giận của hoàng thượng, hắn ngẩng đầu đầu lên ánh mắt bắn thẳng về phía hoàng hậu, trong ánh mắt lộ vẻ chán ghét, hoàng hậu nhìn thấy liền hiểu được tâm trạng của hoàng thượng lúc này, không khỏi lui lại vài bước.

"Trẫm nghĩ rằng lần trước đã nói rõ ràng với ngươi, trẫm chỉ là cảm phong hàn, không liên quan gì đến Nhiên nhi, thế nhưng trẫm thật không ngờ ngươi lại là một nữ nhân độc địa như vậy, hết lần này đến lần khác đều cố tình tìm Nhiên nhi để gây phiền phức cho nàng. Một nữ nhân tâm địa rắn rết xấu xa như ngươi xứng đáng để làm bậc mẫu nghi thiên hạ hay sao?"

Hoàng thượng mặt mày lạnh lùng, nói xong liền ôm Thượng Quan Ninh Vận sải bước rời đi.

Hoàng hậu vẻ mặt kinh ngạc, không tin những chuyện xảy ra trước mắt, chân tay mềm nhũn khẽ lui về sau vài bước liền vấp phải ghế dựa phía sau ngã sõng soài ra đất. Hai tay theo bản năng nắm chặt lại, nàng nén cảm giác đau buốt cả thể xác lẫn trái tim mình, móng tay khảm chặt vào lòng bàn tay.

Hoàng thượng hắn cư nhiên... lại dùng những lời nói nặng nề vô tình đó nói với nàng, tình cảm vợ chồng vài năm của bọn họ chẳng lẽ so với con tiện nhân kia không đáng sao!

Hoàng hậu càng nghĩ càng giận, thói cứng đầu của nàng đâu thể nào chịu chấp nhận thân phận cao quý của mình trong mắt hoàng thượng lại không bằng một con phi tần, nàng như gào lên: "Tử Uyển."

Tử Uyển vốn từ đầu đến cuối vẫn đứng ở ngoài cửa, nghe được những lời của hoàng thượng nói vừa rồi liền bị dọa cho sợ tới mức đờ người ra. Nghe thấy hoàng hậu gọi tên mình liền cẩn thận đẩy cửa ra bước vào: "Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu lên chính mình hai tay, nhìn trong lòng bàn tay vết thương, bén nhọn móng tay, hỏi: "An Tâm Nhiên đó trên người dùng loại hương liệu gì?"

Tử Uyển có chút nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn mắt hoàng hậu, lập tức liền cúi đầu đáp: "Thưa là hương của cỏ huân y."

Hoàng hậu ánh mắt âm ngoan, đối Tử Uyển nói: "Gọi Dạ Nhiêu đem cáo trắng ôm qua đây."

P/s: Combo 3 chương cho các nàng nha...mai lại có chương mới..vài chương nữa thôi..vài chương nữa thôi...sắp rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Ác giả ác báo

Tử Uyển không dám hỏi nhiều liền đem con cáo trắng đó bế lên, tuy nói nó là con cáo trắng nhưng thực ra cũng chỉ là con mèo toàn thân được bao phủ bởi lớp lông màu trắng như tuyết béo múp tròn trịa. Con mèo này được Dạ Nhiêu nuôi dưỡng rất nhiều năm, cực kỳ hiểu ý người, bình thường hoàng hậu cũng rất thích chơi đùa với nó.

Sau khi ôm tiểu mèo béo trong ngực, hai tròng mắt của hoàng hậu liền u ám: "Bôi thuốc độc lên móng vuốt của nó, còn nữa mỗi ngày hãy đi huấn luyện nó, khiến cho nó cứ mỗi lần ngửi thấy mùi hương của cỏ huân y thì sẽ xông lên và vồ mà cào!"

Tử Uyển trong đầu vẫn còn chưa quên cơn phẫn nộ của hoàng thượng, liền cúi đầu kêu một tiếng: "Nương nương..."

Hoàng hậu vốn là một người táo bạo, thấy Tử Uyển ấp a ấp úng, cực kỳ chán ghét cầm lấy hộp trang điểm trên bàn ném thẳng vào đầu nàng: "Bảo ngươi làm cái gì thì đi làm cái đó, đừng có ở đây nhiều lời vô ích!"

"Vâng, thưa nương nương!" Tử Uyển lấy tay che đi vết thương đang chảy máu rách toát giữa trán, ôm lấy cáo trắng yên lặng lui ra ngoài. Để lại một mình hoàng hậu vẻ mặt âm trầm thô bạo, khóe miệng cười lạnh khiến cho người khác nhìn vào không khỏi khiếp đảm.

Mấy ngày sau đó, Hoàng thượng vẫn hàng đêm tá túc ở trong cung của Thượng Quan Ninh Vận, sự sủng ái dành cho nàng chỉ có tăng không có giảm bớt. Thượng Quan Ninh Vận cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, lại là người ân cần chu đáo luôn khuyên bảo hắn phải giữ gìn long thể của mình, không phải là loại người giống như hoàng hậu nói là hồ ly mê hoặc quân chủ, hoàng thượng chỉ cảm thấy Nhiên nhi của hắn ôn nhu như nước, trong lòng lại thêm căm hận hoàng hậu.

Hoàng hậu ngày đem lệnh cho người đi thăm dò hành tung của hoàng thượng, trong lòng ngày một ghen ghét, lửa hận bùng lên như Hỏa Diệm Sơn.

"Tử Uyển, huấn luyện cáo trắng thế nào rồi?"

Tử Uyển nhìn mắt hoàng hậu, nghiêm mặt nói: "Hồi bẩm nương nương, đã huấn luyện rất tốt."

Hoàng hậu trên mặt hiện ra một tia ngoan lệ, nói: "Ngày mai có buổi tiệc ngắm hoa ở ngự hoa viên, ngươi hãy sắp xếp mời hết các vị phi tần đến đi."

"Vâng, thưa nương nương." Tử Uyển quy củ đáp.

Hoàng hậu đem chén trà bưng lên, trong mắt hiện lên tàn nhẫn sắc

. Ngày hôm sau, thời tiết cũng không nhiều mây và gió như mọi hôm, bầu trời quang đãng thoáng mát, thật sự rất thích hợp để tổ chức yến tiệc ngắm hoa.

Hoàng hậu từ sáng sớm đã thức dậy, ra lệnh cho Tử Uyển chuẩn bị sửa soạn cho mình thật cẩn thận chu đáo, từ khi mái tóc xinh đẹp của nàng đã bị cắt xén một mảng thì nàng cảm thấy vô cùng tự tự với mái tóc hiện tại, vì thế nàng càng quan tâm đến vẻ bên ngoài của mình. Hôm nay nàng không chỉ mời các vị phi tần trong cung, hoàng hậu còn mời riêng cả Âu Dương Vũ đến tham gia buổi ngắm hoa, hừ, Âu Dương Vũ, hôm nay bản cung sẽ cho ngươi biết thế nào là giết gà dọa khỉ!

Khi mọi chuyện đã được chuẩn bị xong xuôi thì trời cũng đã gần trưa, hoàng hậu liền đứng dậy đi về phía ngự hoa viên.Khi Hoàng hậu đến, trong khuôn viên đã có vài vị nữ tử, người đứng, người ngồi, cười cười nói nói. Nàng liếc mắt nhìn một cái liền thấy được Âu Dương Vũ, một thân y phục váy dài màu tím kiêu sa, đang khuỵu người, cúi đầu thỉnh an các vị phi tần: "Thưa mẫu phi,Nhu phi nương nương, Đức phi nương nương, An phi nương nương."

Âu Dương Vũ sau khi cùng Dạ Trọng Hoa vào cung liền tách nhau ra, nàng một mình đi đến ngự hoa viên tham gia tiệc ngắm hoa. Âu Dương Vũ vừa bước vào đã nhìn thấy ngồi ngay bên cạnh bàn thạch đó là vẻ mặt nhợt nhạt, lạnh lùng của Thượng Quan Ninh Vận. Trước mặt mọi người chẳng qua chỉ làm vẻ không quen biết.

Hiền phi nhìn thấy Âu Dương Vũ đến, trên mặt hé ra sự vui sướng tươi cười, nắm nhẹ tay nàng, mấy ngày nay ở chung với nàng, nàng cực kỳ hài lòng với nàng dâu thông minh, hiền dịu này: "Vũ nhi, con lại đây, mau mau đứng lên."

Đám phi tần bên cạnh Nhu phi thấy thế cũng mở miệng lên tiếng bảo nàng mau đứng dậy.

Âu Dương Vũ liền từ từ đứng thẳng dậy, trên mặt ý cười nhẹ nhàng như gió xuân ấm áp, chỉ khi nhìn về phía hiền phi nàng mới có thể nở một nụ cười chân thành như vậy. Đang trò chuyện vui vẻ, liền thấy có mấy người ở phía xa đang đi lại, đến khi nhìn rõ ràng mới nhận ra là hoàng hậu đang từ từ chậm rãi tiêu sái đến gần, vài vị phi tần cùng với Âu Dương Vũ khẽ cúi người xuống nói: "Thưa hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu hôm nay thoạt nhìn tâm tình rất rất tốt, khoát tay áo miễn lễ, nhân tiện nói: "Đều đứng dậy đi.

"Tạ hoàng hậu nương nương." Nói xong liền đều đứng dậy, hôm nay khuôn mặt của hoàng hậu được trang điểm vô cùng tỉ mỉ, có một chút đậm, làn da được tô một lớp phấn dày trắng như tuyết. Một thân y phục kiêu sa diễm lệ với chiếc áo choàng ngoài gấm hoa đỏ thắm cầu kỳ, khiến cho người ta chỉ cần liếc mắt một cái tâm cũng ngây dại, dáng vẻ ung dung đẹp đẽ quý giá. Tâm trạng của nàng hôm nay thoạt nhìn vô cùng vui vẻ, trong mắt mang theo ý cười không giống với vẻ lạnh đạm trước đây.

Hoàng hậu hướng về phái mọi người nói: "Trước đó vài ngày,Bản cung phát hiện ra bên trong ngự hoa viên này có rất nhiều loài hoa lạ, nếu không mời mọi người đến đây thưởng thức thì quả thực là phí của trời ban."

Nhu phi khẽ cười, ôn nhu nói: "Hoàng hậu nói rất đúng, hoàng hậu từ trước đến nay vẫn nghĩ tốt cho các vị tỷ muội chúng ta, Nhu nhi thực sự cảm ơn hoàng hậu nương nương." Hoàng hậu bày ra ý cười lương thiện, tỏ vẻ ngượng ngùng nói: "Nhu phi sao lại khách sáo thế chứ? Cảnh đẹp hoa nở đương nhiên phải có người tới ngắm mới phải đạo, bản cung muốn chia sẻ cảnh đẹp này với nhiều người, cùng nhau thưởng thức, như thế mới thú vị." Hai chữ "thú vị" cuối cùng thốt ra từ miệng hoàng hậu sau đó lập tức liếc mắt nhìn An Phi một cái, trong mắt ý tứ không rõ. Âu Dương Vũ thản nhiên hiện lên ý cười, nhiều thú vị sao?!.

Hoàng hậu tiếp tục nói: "Bản cung đã chuẩn bị trà bánh, các vị tỷ muội chỉ bằng hãy ngồi xuống đây cùng bản cung thưởng thức, hưởng thụ."

Vài vị phi tần gật đầu tán thành, Âu Dương Vũ lúc đó đi đến bên cạnh một gốc cây hoa bạch mẫu đơn xem cẩn thận, đột nhiên đập vào mắt là một đôi

giày màu đỏ son chói lọi, Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên liền thấy Thượng Quan Ninh Vận đứng ở một bên, nhìn hoa bạch mẫu đơn đó nói: "Nghe nói hoa mẫu đơn là tượng trưng cho sự giàu sang và phú quý, nhưng sao đóa mẫu đơn này lại đầy tính trang nhã, thanh tao."Âu Dương Vũ cũng nhìn mẫu đơn nói: "Sự thanh nhã cùng sự phú quý đó tất cả đều được gắn kết, hài hòa rất chân thành, tinh tế và gần gũi, đơn giản và cũng không kém phần hoang sơ, nguyên thủy và mộc mạc của thiên nhiên, con người." Hai người thản nhiên nói chuyện với nhau không phát hiện ra sau lưng họ có một ánh mắt âm lãnh của hoàng hậu đang nhìn chằm chằm vào họ. Hay lắm, hai người này ở cạnh nhau, kế hoạch này càng thêm tốt đẹp. Quả là một mũi tên bắn trúng hai con nhạn. Nàng liền nháy mắt ra hiệu cho Tử Uyển, Tử Uyển nhanh chóng nhận lệnh cúi đầu lặng lẽ lui ra.

Mọi người đối với vẻ đẹp sắc hoa nơi này càng cảm thấy hứng thú, đang thưởng thức thì đột ngột nghe một tiếng "Meo meo" vang lên. Theo âm thanh đó nhìn lại, cách Âu Dương Vũ cùng Thượng Quan Ninh Vận không xa có một con mèo trắng thân hình tròn vo với bộ lông dày trắng muốt trông thật đáng yêu.

Vốn là một con mèo nhu thuận hiền hòa, nhưnng đột nhiên, như bị ai đó kích thích liền bắt đầu nhe nanh vồ tới, xông về phía nơi An Tâm Nhiên và Âu Dương Vũ đang đứng. Âu Dương Vũ lúc này mới hoàn hồn nhìn thấy con mèo kia giơ móng vuốt lên hướng về phía mặt An Tâm Nhiên định cào qua, tình thế trước mắt nếu không kịp ngăn chặn thì dung nhan của Ninh Vận sẽ bị hủy mất.

Âu Dương Vũ sắc mặt lập tức biến đổi, đôi mắt tuy trong trẻo nhưng lạnh lùng trong lòng mặc niệm: "Tiểu Kỳ Lân."

Âu Dương Vũ rất nhanh liền cảm nhận được trong đầu mình Tiểu Kỳ Lân đang vỗ ngực kiêu ngạo mà đứng thẳng lên, khuôn mặt cao ngạo không ai có thể xâm phạm đến, gào lên một tiếng chấn động đất trời, muốn hỏng hai màng nhĩ nàng: ngao ô —— ngao ô ——

Con mèo trắng ngay khi nghe được âm thanh của Tiểu Kì Lân liền mất đi lý trí, sau đó nhận được mệnh lệnh của vị chủ nhân tiếng gầm đó đi lướt qua người An Tâm Nhiên cùng Âu Dương Vũ, hướng về phía vị hoàng hậu đang đắc ý kia vồ tới.

Hoàng hậu vốn nhìn thấy một loạt động tác nhanh nhạy của cáo trắng liền vô cùng đắc ý, nhưng nàng thật không ngờ con cáo trắng này lại lên cơn điên phi lên người nàng. Móng vuốt của nó chuẩn xác cào qua mặt hoàng hậu một đường thẳng tắp. Hoàng hậu tức thì hét lên một tiếng nghe thật chói tai, hai tay lung tung quơ trái phải nhằm né tránh móng vuốt của con cáo trắng đó, chỉ sợ nọc độc nơi móng vuốt của nó sẽ hủy đi hoàn toan dung nhan của mình. Con cáo trắng đó hai chân linh hoạt giơ lên cào lên mái tóc của hoàng hậu. Vì hoàng hậu đang giãy dụa nên móng vuốt của nó lướt qua cũng thật nhanh, chân sau của con cáo trắng đạp lên mặt của hoàng hậu để lại một vết cào rõ dài trên mặt. Tử Uyển đứng gần hoàng hậu nhất, ngay lập tức nghĩ đến chuyện trước tiên phải giúp hoàng hậu một tay, nhưng con cáo trắng kia thật đáng sợ cùng với âm thanh thê lương đau đớn phát ra từ miệng hoàng hậu, hoàng hậu cố gắng giãy dụa nghiêng đầu qua một bên hét lên.

Hoàng hậu cảm thấy đau đớn, phản kháng một lúc lâu cuối cùng con cáo trắng đó cũng bị hoàng hậu đem quăng xuống. Hoàng hậu lúc này mới cảm thấy thoải mái, lại nghe thấy mọi ngươi xung quanh hít một hơi lạnh. Hoàng hậu theo bản năng sờ sờ lên đỉnh đầu, vào tay chỉ cảm thấy một mảnh bóng loáng, nhất thời trong lòng run lên, trên khuôn mặt xinh đẹp chợt tái nhợt, hét lên một tiếng thảm thiết: "A!"Mọi người chỉ thấy hoàng hậu quang cái đầu, trên mặt, trên đầu liền có một vết máu.

"Trời ạ!" Một vị phi tử nhịn không được kêu một tiếng. Lúc này hoàng hậu hoảng hốt, gần như muốn điên rồi, không có gì đáng sợ hơn chuyện chính mình lại xấu mặt, thất thố ở trước mặt bao nhiêu người!

Nàng đường đường là hoàng hậu của Tây Lăng quốc, thế nhưng lại ở trước mặt mọi người bộ dáng bê bếch, tóc tai rối loạn, hình tượng đoan trang thường ngày cũng đã không còn!

Hoàng hậu giương đôi mắt âm độc nhìn về phía Thượng Quan Ninh Vận, thấy nàng ta vẫn thong dong bình yên như không có chuyện gì đứng ở đó. Đột nhiên cơn giận lập tức lên một level khác, điên dại lêu la chạy về phía An Tâm Nhiên. Đều do ả ta, tất cả đều là do ả! Nàng dùng hết toàn bộ sức lực chạy đến đẩy ngã nàng.

Thượng Quan Ninh Vận vốn định tìm đường lui, khóe mắt lại thấp thoáng thấy áo bào minh hoàng, liền thuận thế tay hoàng hậu ngã thật mạnh trên mặt đất, khuỷu tay cả lòng bàn tay đều vì chống đỡ cả người nên đau nhức nhanh chóng ập lên, nàng khẽ đau đớn kêu lên một tiếng.

Hoàng hậu còn muốn nhấc chân lên đạp vài cái, liền nghe được tiếng gầm lên giận dữ: "Dừng tay!"

Mọi người quay đầu, liền gặp hoàng thượng đi bên cạnh là vài vị đại thần, trong đó bao gồm cả Dạ Trọng Hoa. Các vị đại thần nhìn tình cảnh của hoàng hậu lúc này, trên mặt đều lộ ra vẻ khó tin. Hoàng thượng trên mặt càng âm trầm, tràn đầy tức giận, sải bước lớn đi về phía trước, đẩy hoàng hậu ra, sắc mặt cực kỳ khó coi. Hắn đi tới nâng Thượng Quan Ninh Vận ngã trên mặt đất dậy, chỉ thấy đôi bàn tay trắng nõn nà của nàng có điểm thêm vài giọt máu đỏ trông thật chói mắt, trên mặt hắn lúc này hiện lên một tia hờn giận, vẻ mặt đau lòng, nói: "Truyền thái y!"

"Hoàng thượng, nô tì không sao, chỉ là bị thương ngoài da." An Tâm Nhiên nhu nhược tiếp tục nói: "Nhưng hoàng hậu nương nương thật ra chỉ..." Hoàng thượng không khỏi càng thêm đau lòng, hắn vừa mới tận mắt chứng kiến cảnh hoàng hậu đẩy ngã Nhiên nhi của hắn xuống đất, liền lạnh lùng nhìn thoáng qua bộ dáng lôi thôi của hoàng hậu. Khi nhìn thấy mái đầu trụi lủi kia của nàng, trên mặt hắn thoáng hiện một tia kinh ngạc, mà cảm giác chán ghét thì lại càng tăng.

Hoàng hậu lúc này bị cảnh tượng đáng sợ trước mắt dọa tới mức sắc mặt tái nhợt, chân tay mềm nhũng ra đứng không vững, sau đó liền nghe hoàng thượng lớn tiếng quát: "Lý thị, ngươi quả thực là loại nữ nhân vô nhân tính, nhìn bộ dạng bây giờ của ngươi xem, khó coi đến nhường nào!Người đâu, lôi Lý thị ném về Chung Thúy cung, không có lệnh của trẫm, không một ai được phép bước chân vào Chung Thúy cung dù chỉ là nửa bước!" Hoàng thượng lần này tuy chưa có nói thẳng ra là muốn trục phế vị hoàng hậu, nhưng lời nói của hắn mọi người cũng hàm ý được rằng, chức vị hoàng hậu kia không bao lâu nữa sẽ bị phế.

Hoàng thượng nhìn một vòng xung quanh, thấy được thủ phạm gây ra —— con cáo trắng, liền lớn tiếng: "Còn không mau đem con súc sinh kia giết đi!"

Vài tên hộ vệ lập tức đem con cáo trắng đó ôm đi, sau đó cũng chỉ nghe thấy tiếng Meo meo thê lương của nó bỏ lại sau lưng.

Hoàng hậu sắc mặt tái nhợt, ngã ngồi xuống đất, vài tên hộ vệ áp giải nàng đi xuống, trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng. Dạ Trọng Hoa nhìn Ngự hoa viên lúc này một mảng hỗn loạn, giống như hiểu được chuyện tình liền quay đầu nhìn thấy Âu Dương Vũ đứng ở một góc rất xa đang xem kịch hay, trên mặt hắn liền trầm xuống khóe miệng giơ lên ý cười nhạt.

Thị vệ có chút khó xử đứng trước mặt hoàng hậu, còn chưa kịp động thủ thì hoàng hậu ngay tức khắc liền quỳ gối xuống trước mặt hoàng thượng, động tác có chút kiêu ngạo, giống như mọi chuyện xảy ra lúc nãy đối với nàng không có chút ảnh hưởng gì: "Hoàng thượng, nô tì bị như vậy tất cả đều là vì Nhiêu nhi ạ!"

Hoàng hậu quỳ trên mặt đất, trên mặt lộ ra tia bi thương, "Nhiêu nhi vì bị ma chướng, cho nên tính tình của nó mới ăn chơi phong lưu như vậy. Nô tì được một vị cao tăng giảng đạo rằng nô tì cần phải ăn chay niệm bật, vì nhiêu nhi cầu nguyện, từ đó mới có thể khiến cho Nhiêu nhi sớm ngày tỉnh táo lại."

Dạ Nhiêu, cũng là nữ nhi của hắn, hắn đối với đứa nhỏ này cũng không quan tâm là mấy, nếu như không phải hoàng hậu cưng chiều nàng, thì nó làm sao có thể trở thành loại người ăn chơi trác táng, phóng đãng như hôm nay. Hoàng thượng lúc này thần sắc dịu đi vài phần, âm thanh vẫn như cũ lạnh lùng nói: "Vậy còn tóc của ngươi?"

"Nô tì sẽ xuống tóc, một lòng thành tâm hướng về bồ tát. Xin hoàng thượng hãy toàn thành."

Hoàng thượng trên mặt dần dần nhu thuận, cuối cùng thở dài: "Thôi được rồi, ngươi trước cứ về Chung Túy cung tĩnh dưỡng đi, tạm thời đừng cho bất kỳ ai nhìn thấy bộ dáng lúc này của ngươi, tránh làm mất thể diện hoàng thất."

"Vâng." Hoàng hậu cung kính nói xong, đôi mắt híp lại.

Thượng Quan Ninh Vận nhu nhược đứng ở hoàng thượng bên người, cúi đầu, đôi mắt hiện lên một tia sắc bén, hai tay nàng giấu trong ống tay áo rộng thùng thình khẽ nắm chặt, chỉ thiếu chút nữa thôi là có thể đạp đổ ngôi vị hoàng hậu của bà ta.

Nhưng, dù sao là hoàng hậu cũng không sao, hoàng thượng bây giờ chỉ sủng mỗi nàng, bà ta lúc này có tư cách chống lại nàng nữa sao.

Âu Dương Vũ đứng ở một góc khuất xa xa, chứng kiến hết tất cả mọi chuyện diễn ra, thần sắc lạnh nhạt.

"Nội chiến trong cung tạm thời chấm dứt." Nay hoàng hậu bị hoàng thượng hạ lệnh ở trong cung tĩnh dưỡng, Thượng Quan Ninh Vận vẫn sẽ là người được hoàng thượng sủng ái, chỉ cần vị trí trong cung của nàng ổn định, trở thành người đứng đầu hậu cung, lúc đó tâm nguyện của nàng sẽ sớm được thực hiện.

Dạ Trọng Hoa khóe môi giơ lên, gõ nhẹ trán nàng, vươn tay véo vào má nàng, nói: "Đừng cứ luôn lo lắng vì chuyện người khác, Vũ nhi nên lo cho chuyện của mình chút đi."

"Ta thì có chuyện gì phải lo chứ?" Âu Dương Vũ có chút tò mò hỏi.

"Vũ nhi có muốn cùng bổn vương dắt tay đi ngao du Tuyết Sơn."

P/s: Quả đúng như câu nói của Vũ Vũ nhà ta..tranh đấu chấm dứt, đến giờ tình cảm hai anh chị lên sàn rồi, để xem bao nhiêu biến cố đến ha, mấy chương sau này chính là những chương mà ta tâm đắc và chờ đợi nhất, vì....thậm chí ta còn đã chuẩn bị nhạc nền thật hay cho chương đó nữa..ngày mai sẽ có chương mới nha chị em.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Vân thương - Mộ dung - Kỳ đà cản mũi

"Tuyết sơn?" Âu Dương Vũ nghe được hai chữ " Tuyết Sơn" phát ra từ miệng của Dạ Trọng Hoa, trên mặt tỏ vẻ ngạc nhiên không thể tin nổi, không có để tâm đến hai chữ " dắt tay" sau đó. Nàng có nghe qua vài người Tây Lăng miêu tả vẻ đẹp hùng vĩ tráng lệ của Tuyết Sơn, nghe nói tuyết sơn nằm ở phía bắt Tây Lăng, bốn năm một mùa đông lạnh, băng tuyết bao phủ. Nàng có đọc qua nơi này trong sách có đề cập đến ở Tuyết Sơn có rất nhiều bảo vật châu báu kỳ lạ quý giá, đi càng sâu vào trong núi tuyết càng tìm thấy được nhiều món bảo vật hiếm lạ, không gì sánh bằng.

Âu Dương Vũ lúc trước cũng chỉ đọc qua sử sách nên cảm thấy vô cùng tò mò. Cho nên đối với thế giới này càng ngày càng hứng thú.

Dạ Trọng Hoa khẽ vuốt cằm: "Ừm, phụ hoàng giao cho bổn vương nhiệm vụ đi thăm dò biên ải."

"Thăm dò biên ải?" Âu Dương Vũ ánh mắt lóe lên, có chút không tin được: "Chuyện này sao có thể cho phép được, một vương gia cao quý như ngươi lại xuất mã đi thăm dò được sao?"

Dạ Trọng Hoa nhéo mặt nàng khẽ cười: "Ta biết nàng rất thích đi ngao du đó đây mà phụ hoàng dạo này tâm tình rất tốt, đương nhiên đã đồng ý thỉnh cầu của ta. Có điều sắp tới lễ mừng đại thọ lần thứ năm mươi của phụ hoàng, chúng ta chỉ đi ngao du sơn thủy nửa tháng rồi lại quay trở về."

Vì phương tiện đi lại ở thời cổ đại chưa được cải tiến cho nên Âu Dương Vũ cũng không thích đi du lịch đường dài như vậy, ngồi trong xe ngựa lại lắc lư khiến cho nàng không khỏi choáng váng đầu óc. Nhưng nghĩ đến việc có thể đến được nơi tận cùng Cực Bắc ở Tây Lăng quốc, lại có thể rời xa chốn hoàng cung đầy tranh đấu kia, trong lòng nàng lại có vài phần mong chờ, trên mặt lộ ra ý cười tươi như hoa, vô cùng chân thành: "Khi nào thì xuất phát?"

"Ngay bây giờ." Dạ Trọng Hoa nhìn Âu Dương Vũ đôi mắt mang theo một tia ôn nhu sủng nịch, trong phút chốc đã dụ được vị tù binh Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ gật đầu thật mạnh một cái, ừ lên một tiếng, trên mặt tỏ vẻ vui sướng dường như không thể dùng một tính từ nào để có thể diễn tả hết được niềm hạnh phúc của nàng lúc này.

Dạ Trọng Hoa nhìn bộ dạng mong chờ, vui vẻ của Âu Dương Vũ, trong lòng thầm cười: Tiểu Ngũ nhi của hắn khi nào đã trở nên ngoan ngoãn hiền dịu như vậy rồi.

Đợt xuất hành lần này, hai người bọn họ chuẩn bị cũng không nhiều, ngoài mang thêm một vài hộ vị cần thiết cùng với nha hoàn Trúc Lục bên cạnh hầu hạ Âu Dương Vũ thì cũng không có bất kỳ ai theo cùng bọn họ. Hai người ăn mặc đơn giản, thoạt nhìn như hai vợ chồng son bình thường khá giả đi du ngoạn.

Vừa định chuẩn bị cho xe ngựa xuất phát, Âu Dương Vũ khẽ vén rèm ra nhìn ra bên ngoài đã thấy hai thân ảnh quen thuộc, Âu Dương Vũ có chút không tin trừng mắt nhìn, kéo ống tay áp của vị đang nhắm mắt nghỉ ngơi Dạ Trọng Hoa: "Ngươi xem!"

Âu Dương Vũ vươn tay chỉ vào hai kẻ đang mặc bộ thường phục, cưỡi trên lưng hai con tuấn mã. Đặc biệt trong đó có một tên trên mặt bày ra vẻ trách móc chống lại khuôn mặt lạnh lùng, lãnh khốc lúc này của Dạ Trọng Hoa, có chút tươi cười nói: "Dạ Nhi, ngươi quả là một người không biết nghĩ cho huynh đệ nha, đi du ngoạn cảnh đẹp mà không gọi ta với Mộ Dung một tiếng để cùng thưởng thức?" Tên Mộ Dung Thù Vân một thân y phục trắng từ đầu đến chân nghe thế liền gật gật đầu như chày giã gạo, bình tĩnh liếc mắt nhìn Dạ Trọng Hoa: "Ngươi không gọi Vân Thương thì không nói gì, đằng này cả ta mà ngươi cũng không muốn gọi."Vân Thương trợn tròn mắt, hù nói: "Mộ Dung, ngươi ngứa da phải không!"

Nghe hai người này kẻ xướng người họa, Âu Dương Vũ và Dạ Trọng Hoa bất đắc dĩ cố làm ra vẻ quen biết cười. Dạ Trọng Hoa trong mắt có chút buồn bực, khó chịu cùng hờn giận, hắn chỉ muốn cùng với Tiểu Ngũ nhi có một không gian riêng tư, tạo ra những kỷ niệm chỉ thuộc về nàng với hắn. Thế nhưng hai tên không biết điều kia lại dám đến phá đám làm kỳ đà cản mũi hắn, ầm ầm ĩ ĩ như hai tên bệnh. Dạ Trọng Hoa nhìn về phía Vân Thương lơ đãng nói: "Nếu Vân lão tiên sinh biết ngươi đi ra ngoài? Cẩn thận ông ta lột da ngươi."

"Ha ha." Vân Thương cười gượng hai tiếng, sắc mặt có chút mất tự nhiên, sau một lát liền làm ra vẻ bất cần: "Vân Thương ta làm chuyện gì cũng đều bàn bạc qua với lão già đó rồi, mà dù gì tôi lớn từng này tuổi đầu, lão còn lo lắng cho ta làm gì nữa."

Vân Thương nói xong lại sợ Dạ Trọng Hoa còn kiếm cớ làm khó hắn, liền lên tiếng khẳng định lẩm bẩm: "Không sao, ta đã nói bọn họ báo với lão đầu nhà ta một tiếng rồi, nói rằng ta đi theo " bảo vệ" cho sự an nguy của Ninh vương điện hạ."

Âu Dương Vũ nghe được hai chữ "Bọn họ" trong lòng nổi lên sự tò mò, thắc mắc, hỏi: "Bọn họ là ai?"

Vân Thương sắc mặt càng thêm mất tự nhiên, Mộ Dung Vân Thù giúp hắn trả lời: "Bọn họ dĩ nhiên là bọn hạ nhân của Vân phủ rồi, hắn nào có lá gan lớn dám đứng trước mặt Vân lão tiên sinh xin xỏ chuyện này. Với lại, gần nhất Vân lão tiên sinh vì bị tên nghịch tử nào đó chọc cho lão giận đến phát bệnh, bảo rằng cứ lão mà thấy tên nghịch tử này một lần là chỉ muốn cầm gậy đánh cho hắn một trận cho bỏ tức."

"Mộ Dung, tên chết bầm nhà ngươi không nói thì cũng không ai bảo ngươi câm đâu!" Vân Thương hung hăng giơ nắm đấm trừng mắt nhìn Mộ Dung Vân Thù, Mộ Dung Vân Thù cũng không thèm để ý.

Dạ Trọng Hoa thấy tình hình trước mắt không thể thay đổi ý định của cái tên cứng đầu Vân Thương này liền chuyển mục tiêu sang Mộ Dung Vân Thù nói: "Ngươi thì sao? Không ở nhà nuôi vợ chăm con, đi theo xem náo nhiệt làm gì?."

Mộ Dung nghe xong mặt mày cứng ngắc, Vân Thương lúc nãy bị tên Mộ Dung đánh úp " không đánh mà khai" chuyện tình của hắn, tức đến nỗi không tìm được ai để phát tiết, nghe Dạ Trọng Hoa làm một câu mở đường, liền gân giọng mở màn trả thù: "Ai da, Dạ Nhi, ngươi nói không đúng rồi! Ngươi biết rõ Mộ Dung và Tẩu tử không được hòa thuận cho lắm, còn cố gắng lôi vết thương lòng của hắn ra làm gì, hắn là hắn và tẩu tử mới cãi nhau, bị đuổi ra khỏi nhà, nên mới trốn đi đây a."

Âu Dương Vũ bắt gặp vẻ mặt lo lắng của Mộ Dung Vân Thù, không nhịn được cười rộ lên, không khỏi có chút tò mò. Dạ Trọng Hoa khẽ vỗ trán, ôm lấy Âu Dương Vũ đang cười ngặt nghẽo thấy xe ngựa đã chuẩn bị tốt liền không thèm để ý đến hai vị kia lạnh lùng nói: "Trên đường ăn mặc tự giải quyết."

Dạ Trọng Hoa nói xong liền nghênh ngang nhắm lại mắt dưỡng thần.

Vân Thương ở phía sau phi ngựa đuổi theo, không khỏi hô to: "Ninh vương gia, nhà ngài bạc ngập đầy núi, còn tính toán với bọn ta chuyện ăn mặc là sao hả, đồ lãnh vương keo kiệt, bủn xỉn!"Mộ Dung Vân Thù cũng rất nhanh đuổi theo sau hai người, khóe môi liền cong lên nở nụ cười bất đắc dĩ, bất quá ý cười chợt lóe lên mà ngay chính cả hắn cũng không phát hiện ra.

Âu Dương Vũ nghe được âm thanh oán hận của Vân Thương, nhịn không được bật cười, Dạ Trọng Hoa nhìn thấy nụ cười rực rỡ của Âu Dương Vũ liền

không khỏi thắc mắc hỏi. Thực ra Tiểu Ngũ nhi của hắn nên cười nhiều một chút, vì nàng cười rất đẹp: "Vũ nhi, nàng cười gì đó?"

"Ta đang nghĩ, hai người bọn họ đều không mang theo đồ ăn, đến lúc đói bụng ngươi nỡ không cho bọn họ ăn cùng sao?"

Dạ Trọng Hoa hai hàng lông mày khẽ nhíu thản nhiên lên tiếng: "Dù ta nói sẽ không lo chuyện đó, nhưng xem ra Vũ nhi nàng cũng không nhẫn tâm nhìn hai tên kỳ đà kia chết oan vì đói, ta nói có gì sai không?"

"Xem ra trong mắt của vương gia, bổn vương phi tôi thật là một người lương thiện nha." Âu Dương Vũ cười rộ lên, đáy mắt cong lên liễm diễm sáng rọi, nụ cười ấy làm mê đắm lòng người. Dạ Trọng Hoa lắc lắc đầu, "Không, lòng tốt của nàng chỉ dành cho một số người. Ta biết Vũ nhi đã có thù với ai ắt sẽ không bỏ qua!"

Âu Dương Vũ nghe xong những lời này, không khỏi cười rộ lên, gật gật đầu, giơ nắm đấm day day trước mặt hắn, híp lại ánh mắt hâm dọa: "Cho nên, tốt nhất vương gia không nên chọc giận ta, nếu không hậu quả thế nào vương gia cũng biết rõ rồi. Có thù tất báo a!"

"Mèo nhỏ nàng có giơ nanh vuốt thì bổn vương cũng sẽ bẻ gãy hết móng vuốt của nàng!" Dạ Trọng Hoa trong mắt hiện lên một tia ngoan cường chinh phục. Đột nhiên xe ngựa bị xóc nảy, Âu Dương Vũ vì bị mất thăng bằng thuận thế ngã vào lòng Dạ Trọng Hoa.

Dạ Trọng Hoa ôm chặt nữ nhân trong lòng hắn, mặt với mặt gần kề ái muội, ánh mắt tuyệt mỹ thâm thúy, trên mặt mang theo ý cười tà mị: "Vũ nhi lúc này muốn yêu thương ta đến vậy sao, muốn báo đáp ta sao?"

"Xùy xùy..đi đi!" Âu Dương Vũ một phen đẩy hắn ra: "Ai muốn báo đáp ngươi, ngươi nhiều lần khi dễ ta, chẳng coi ta ra gì, ta còn chưa có tính sổ đâu."

Hơi thở ái muội của hai người quá gần, Dạ Trọng Hoa trên mặt ý cười càng đậm hơn, môi mỏng bên môi nàng khẽ bật cười, cơ hồ như muốn cắn lên làn môi nàng: "Không coi nàng ra gì? Bổn vương đã khi nào lạnh nhạt với nàng, không coi nàng ra gì chưa? Bổn vương thương yêu nàng còn không đủ sao nàng lại nghĩ bổn vương ta khinh bạc nàng?"

Âu Dương Vũ nhất thời bị những lời tâm sự của hắn nghẹn lời cứng họng, từ trong lòng hắn đẩy ra, ngồi cách hắn thật ra ở một góc, Dạ Trọng Hoa nhìn thấy ánh mắt phòng bị của nàng liền cao giọng cười.

Ngồi trên lưng ngựa đi song song cùng với xe ngựa là Vân Thương cùng Mộ Dung Vân Thù nghe được tiếng cười sảng khoái của Dạ Trọng Hoa bên trong xe, Vân Thương hừ một tiếng: "Dạ Nhị cười vui như vậy, hẳn là đang đùa giỡn gì với tiểu nha đầu kia rồi."

Mộ Dung vẫn bình thản đưa mắt nhìn hắn, môi khẽ cong lên ôn nhuận tươi cười: "Ngươi thì biết cái gì, cũng chỉ là một tên nhóc vắt mũi chưa sạch."

" Vắt..cái gì mà tên nhóc vắt mũi chưa sạch hả?" Vân Thương nghe xong tức giận tỏ thái độ không phục, hô lớn: "Ngươi mới là tiểu tử còn hôi sữa mẹ a, ngươi đừng tưởng rằng ngươi già hơn ta chút tuổi là tự cho mình cái đặc quyền khinh thường người khác!""Ngươi không phải là tên nhóc vắt mũi chưa sạch thì là cái gì, ngay cả mảnh tình vắt vai cũng không có thì có tư cách gì mà phán xét người khác."

Vân Thương nhất thời giận dữ: "Ngươi thì biết cái quái gì, bản công tử ta đây có biết bao nhiêu phụ nữ đu bám, có thể nói là sắp hàng dài đến tận ngoài cổng phủ, này này, Mộ Dung, ngươi quay lại đây, có nghe ta nói hay không hả!"

Âu Dương Vũ nghe được âm thanh rống thét của Vân Thương, vén màn lên xem chuyện tình bên ngoài. Kỳ thật qua cuộc đối thoại của hai tên này, nàng cũng đồng tình với Mộ Dung rằng Vân Thương là một tên nhóc con vắt mũi chưa sạch chính hiệu. Nhìn bộ dạng bên ngoài cao ráo, tuấn tú đẹp dáng là thế, trước mặt người ngoài thì diễu võ ra oai, phách lối kiêu căng. Nhưng hắn thử đứng trước người quen hắn xem, nói câu nào ra là sặc mùi sữa, nhỏ mọn, bướng bỉnh. So với sự trầm ổn, tao nhã của Mộ Dung Vân Thù thì còn thua xa, thế mới bảo hắn nào thèm chấp loại người nông nổi bồng bột như tên Vân Thương kia.

Âu Dương Vũ đột nhiên nhớ tới cái gì, lên tiếng hỏi: "Dạ Trọng Hoa, mới vừa rồi Vân Thương có nói Mộ Dung Vân Thù cùng phu nhân hắn quan hệ bất hòa. Vậy rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra giữa hai người họ?"

Dạ Trọng Hoa liếc nàng một cái lơ đãng lên tiếng: "Cái gì? Vừa nãy ai đó bảo không thèm quan tâm đến ta?"

Âu Dương Vũ muốn nghe hắn kể chuyện liền ngồi gần bên cạnh hắn: "Này, lúc này ai bảo ngươi chọc giận ta, nói đi a!"

"Mộ Dung Vân Thù và phu nhân hắn Vương thị từng được hứa hôn từ nhỏ, cho nên có thể nói là thanh mai trúc mã, nhưng không có nghĩa là thân thiết với nhau" "

Âu Dương Vũ nghe xong Dạ Trọng Hoa tường thuật tóm lược, ước chừng cũng giúp nàng hiểu ra một chút. Mộ Dung Vân Thù cùng Vương thị Vương Nhược Hi là thanh mai trúc mã, Vương Nhược Hi là một cô gái trong trẻo nhưng lạnh lùng quật cường lại có vài phần mạnh mẽ, Mộ Dung Vân Thù cũng không nhường nhịn, muốn hơn thua với nàng, hai người như chó với mèo, như nước với lửa cứ đụng mặt nhau là cãi nhau những chuyện vặt vãnh.

Sau khi hai vị oan gia này thành hôn, tình cảm cũng không một chút cải thiện là mấy, nhưng cũng có thể nói là hạnh phúc mỹ mãn. Thành hôn được một năm,Mộ Dung tướng liền được lên chức ông nội, biết rằng giờ phút này mình đã được làm mẹ, tính tình của Vương Nhược Hi cũng bắt đầu nhu hòa lên rất nhiều.

Nhưng không ngờ khi Mộ Dung Vân Thù ở bên ngoài cứu một vị cô nương trở về, Âu Dương Vũ thầm nghĩ hẳn vị cô nương này là một đóa bạch liên hoa (Bạch Liên hoa là các em gái ngây thơ trong sáng sống như thánh nữ), ở trong phủ Mộ Dung làm việc báo ân, khiến cho tình cảm giữa Mộ Dung Vân Thù cùng với Vương Nhược Hi kia đã mỏng manh nay là còn dễ vỡ như bọt biển. Vốn tính tình nóng nảy của Vương Nhược Hi bị vị bạch liên hoa

này chọc tức đến cực điểm. Vài ngày sau liền phát hiện vú nuôi con của Vương Nhược Hi bị người hạ độc, tức giận bộc phát lập tức rút trường kiếm giết chết vị bạch liên hoa này, Vương Nhược Hi nghĩ rằng loại người như nàng ta chính là một tai họa có thể hại chết con mình, nhưng chính hành động mù quáng thiếu suy nghĩ của nàng cũng trực tiếp giết chết tình cảm vợ chồng của hai người lúc đó.

Sau đó hiểu lầm của hai người bọn họ càng lúc càng sâu đậm, Mộ Dung Vân Thù cũng dần dần không muốn ở lâu dài trong phủ Mộ Dung, nếu như không phải vì còn có con hắn, hắn cũng hy vọng không bao giờ trở về phủ đó một khắc nào nữa.

"Con người của Mộ Dung luôn phóng khoáng, lấy việc cứu người làm trọng. Đây vừa là ưu điểm nhưng cũng là nhược điểm của hắn, chuyện tình của hắn, chúng ta cũng thể cảm thông a."

Dù sao cũng là bằng hữu của Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ khó có thể nhận xét cái gì, chỉ thở dài một hơi: "Vì một cô gái xa lạ không quen biết lại hại gia đình đi đến tan vỡ, không đáng!"

" Vũ nhi yên tâm, bổn vương sẽ không phụ nàng!"

Âu Dương Vũ nhìn ánh mắt kiên định của Dạ Trọng Hoa trong lòng không khỏi có chút ngọt ngào.

P/s: Đột kích nửa đêm...hai hôm nữa mới có chương mới nha...Báo trước với chị em một tiếng để chuẩn bị tinh thần...Vũ tỷ nhà chúng ta sắp gặp đối thủ nặng ký a...xem chị nhà phản ứng đặc sắc như thế nào....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Ấm áp nơi tuyết sơn

Tuy nói biên cảnh phương bắc xa xôi, nhưng kiên trì được ba ngày đêm cuối cùng cũng tới nơi.

Âu Dương Vũ vốn tưởng rằng Dạ Trọng Hoa đến đây để xử lý công vụ nhưng không ngờ ngày hôm sau Dạ Trọng Hoa lại rảnh rỗi đưa nàng ra ngoài, Âu Dương Vũ không khỏi thắc mắc hỏi: " Ngươi bây giờ rất rảnh sao?"

" Thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí cả?"Dạ Trọng Hoa khóe môi cong lên, nói: " Vân Thương và Mộ Dung dọc đường đi cùng chúng ta thậm chí tiền cơm cũng là chúng ta trả, đương nhiên bọn họ sẽ thay ta xử lý công sự."

Âu Dương Vũ không khỏi bật cười: Dạ Trọng Hoa thật đúng là biết lợi dụng nguồn " tài nguyên" miễn phí a, có điều cũng là lẽ đương nhiên, nếu không biết tận dụng nguồn lực thì sao có thể trở thành một đại Boss chính hiệu được, kỳ thật đụng phải loại vừa phúc hắc mà vừa cực phẩm như đại boss Dạ Trọng Hoa đây quả thực bọn họ thảm chắc, Âu Dương Vũ trong lòng không khỏi thương hại thay cho Vân Thương cùng với Mộ Dung.

Dạ Trọng Hoa từ trong góc lấy ra một chiếc hộp vô cùng tinh xảo đẹp mắt, hắn lấy từ bên trong chiếc hộp đó ra vài món ăn đặt lên chiếc bàn nhỏ trên xe ngựa: " Ăn một chút điểm tâm đi."

Âu Dương Vũ nhìn trên bàn ăn nở nụ cười: " Vương gia, thiên hạ này không có bữa điểm tâm nào ăn xong mà lại không trả tiền đúng không?"

Dạ Trọng Hoa ngồi trước mặt Âu Dương Vũ, hắn lấy tay chống cằm mình,híp mi đánh giá Âu Dương Vũ, ngẫm lại câu đánh giá của nàng một lúc mới cười rộ lên: " Đương nhiên." Âu Dương Vũ đem hết đồ ăn đẩy về phía hắn trầm mặc: " Vậy ta không ăn."

" Vũ nhi, nàng có tính trẻ con ấy từ khi nào thế, muốn ngược đãi dạ dày của mình sao?"Dạ Trọng Hoa đứng dậy ngồi bên cạnh Âu Dương Vũ, hắn cầm đũa vươn tay gắp một khối điểm tâm, đặt bên môi Âu Dương Vũ, hắn thấy Âu Dương Vũ vẫn không chịu há miệng, bèn nhẹ giọng dỗ nói, " Nàng xem, bây giờ không phải là nàng ăn điểm tâm xong rồi trả tiền cho ta, mà là ta buộc nàng phải ăn, cho nên, nào, há miệng."

Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy Dạ Trọng Hoa dỗ dành người khác so với việc đe dọa thì nàng nguyện để hắn hù dọa, hành hung nàng còn hơn, mà hắn gần nàng như thế này khiến cho đầu óc của nàng chả nghĩ được gì, bị những lời dụ dỗ của hắn đầu độc đến hôn mê, không thể phản kháng!

Hai người vui đùa ầm ĩ một lúc thì xe ngựa cũng rất nhanh đã đến mặt trước khung cảnh nguy nga hùng vĩ của Tuyết Sơn. Âu Dương Vũ từ xe ngựa đi xuống, Tuyết Sơn trông thật bao la rộng lớn, được bao phủ bởi một màn tuyết trắng xóa. Trên những đỉnh núi, nhiều loại hoa mọc dọc theo thung lũng phủ màu tuyết trắng, nếu nhìn từ xa trông giống như chiếc bình hoa pha lê của người mộ đạo dâng cúng dường đến các đấng thiêng liêng, màu trắng của tuyết nguyện với màu xanh rêu của cỏ cây, cảnh đẹp hùng ngạn này đều thu hết vào đáy mắt.

Âu Dương Vũ lúc nhỏ rất thích cưỡi ngựa đi ngắm phong cảnh rừng núi. Nàng còn thích cảm giác mới mẻ hồi hộp, thành tựu khi được đứng trên đỉnh núi tuyết, nàng nhìn lên đỉnh núi tuyết trên cao, thở dài một hơi nói: "Ta thật sự muốn đi lên đến đỉnh núi nhìn thử xem."Chỉ có điều hôm nay nàng mặc bộ đồ không thích hợp để leo núi, nếu như có thể trực tiếp đi vào trong không gian mang theo vài vật dụng trang bị cho việc leo núi thì cũng không sao.

Dạ Trọng Hoa nhìn nàng trong lòng hiểu rõ liền khẽ cười, ôm lấy Âu Dương Vũ đi vòng qua phía sau dãy Tuyết Sơn. Mặt sau Tuyết Sơn có một tòa biệt viện lớn, trong vườn được trồng nhiều loài hoa với nhiều loại màu sắc khác nhau, đa số đều là hoa mai, mùi hương khẽ hòa vào những đóa hoa băng

tuyết trắng, cảnh tuyết cùng với cảnh hoa kết hợp với nhau lại càng tăng thêm vẻ đẹp thơ mộng ở đây.

Âu Dương Vũ đi theo Dạ Trọng Hoa vào trong biệt viện, biệt viện nhìn chung tuy không lớn bằng biệt viện ở trên núi Nam Sơn, nhưng lại có một sự yên tĩnh khá độc đáo khác biệt.

Dạ Trọng Hoa đưa nàng vào trong phòng. Trong phòng trần nhà được thiết kế không cầu kỳ rắc rối lại đơn giản tinh xảo,các vật trang trí xung quanh được điêu khắc một cách tỉ mỉ công phu. Trên giường gần đó có hai bộ quần áo, Âu Dương Vũ tò mò tiến lên cầm lấy bộ quần áo đó lên. Là hai bộ quần áo ấm, một lớn một nhỏ, Âu Dương Vũ lúc này thực sự bội phục sự chu đáo tỉ mỉ đến từng chi tiết của Dạ Trọng Hoa.

" Đây là áo khoác chống lạnh, có thể giúp nàng giữ ấm dưới thời tiết rét buốt ở đây." Âm thanh từ phía sau của Dạ Trọng Hoa vang lên: "Sao thế? Muốn bổn vương giúp nàng thay sao?"

Âu Dương Vũ đối với những lời trêu ghẹo của Dạ Trọng Hoa đã miễn dịch, cầm lấy bộ đồ kích cỡ nhỏ hơn đi vào phòng bên trong. Dạ Trọng Hoa bị thấy thái độ lạnh nhạt của nàng cũng không tức giận, chỉ tiện tay đóng cánh cửa lại rồi tự mình thay trang phục đông.

Một lúc sau hai người từ trong phòng đi ra, Âu Dương Vũ đã thắt tóc lên búi thành cụm cố định trên đỉnh đầu, chợt nhìn qua phía người đàn ông thanh tú đang đứng bên cạnh - Dạ Trọng Hoa, trông hắn thật đàn ông nha.

Âu Dương Vũ rất hài lòng với bộ y phục này, đi lại cũng rất tiện, không gò bó hạn chế nhiều như bộ xiêm y ban nãy. Từ lúc đặt chân lên đất cổ đại, bạn đồng hành với nàng cũng chỉ mỗi chiếc váy dài đến chân, ôm sát tay.

Hai người sau khi đã thay y phục xong xuôi, chuẩn bị chút lương thực cùng với nước sạch, liền trở lại chân núi tuyết khi nãy, nhìn đỉnh núi tuyết trên cao kia trong lòng càng cảm thấy hưng phấn không thôi. Hai người họ bắt đầu trèo lên núi Tuyết Sơn, trên vách núi có hàng trăm đỉnh băng phiến, xung quanh không khí càng ngày càng lạnh, Âu Dương Vũ rất thích loại cảm giác lành lạnh thế này. Vùng đất lạnh lẽo và hoang sơ của phương Tây từ lâu được xem là nơi chốn thiêng liêng với huyền thoại về các bậc Đạo sư đắc đạo ẩn mình,khiến cho người ta cảm thấy thanh tịnh.

Dạ Trọng Hoa ôm lấy Âu Dương Vũ, nhẹ giọng nói: " Lạnh không?"

Âu Dương Vũ liếc mắt nhìn hắn, đẩy cánh tay đang khoác lên đầu vai mình ra, nói: " Nóng không?"

[Ý Cô bảo cánh tay ấy khiến cô thấy giữa trời lạnh rét run này nóng a. Ngừ ta chỉ muốn quan tâm thôi, cô phủ thế à....]

Dạ Trọng Hoa nhìn cánh tay mình bị đẩy ra, bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục theo sát phía sau nàng đi lên.

Âu Dương Vũ thể lực vô cùng tốt, từng bước từng bước cố gắng trèo lên trên. Càng lên trên cao, tuyết rơi càng dày đặc, hơn nữa cuồng phong bạo tuyết nổi lên, giá rét cùng lạnh buốt cơ hồ muốn thổi bay người đi. Người bình thường đương nhiên sẽ không thể chịu nổi khí hậu khắc nghiệt rùng rợn ở đây sẽ dần dần kiệt sức leo xuống. Tuy nhiên loại hoàn cảnh này, Âu Dương Vũ trước kia cũng đã từng trải qua nên cũng không kêu ca hay có ý định bỏ cuộc." Vũ nhi, quay lại đây!"Dạ Trọng Hoa cảm thấy thân ảnh nhỏ nhắn, mờ ảo của Âu Dương Vũ dưới màn gió tuyết trắng xóa, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác sợ hãi, sợ nàng bị gió thổi đi, càng sợ nàng rời xa khỏi vòng tay của hắn "Không lạnh sao?"

" Này này Trọng Hoa, ngươi lại đây, nếu mà sợ lạnh thì nắm chặt lấy tay ta này."Âu Dương Vũ quay đầu lại giúp Dạ Trọng Hoa đội mũ lên, lại giúp hắn kéo cổ áo lại thật chặt, rồi đưa tay nắm chặt lấy lòng bàn tay hắn.

Cô gái trước mắt hắn với đôi mắt kiên định, trong sáng không nhiễm một chút tạp chất, lại có chút vui sướng khi được đi thám hiểm. Dạ Trọng Hoa không nỡ nhẫn tâm phá hủy niềm vui này của nàng, liền thỏa hiệp đồng ý cùng nàng đi về phía trước.

Âu Dương Vũ nhớ tới vẻ đẹp tuyệt diệu mà trong sách sử của Tây Lăng có ghi chép lại, quả thật là rất giống với sự miêu tả đó. Tuy nhiên càng đi sâu vào bên trong thì khung cảnh hiện ra mỗi lúc một thay đổi. Leo lên đến nơi này, mặc dù đã có sự chuẩn bị về mặt tinh thần nhưng Âu Dương Vũ vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngạc nhiên không thôi. Nơi này khí hậu vô cùng ôn hòa, bão tuyết mới vừa nãy còn cuồng bạo thì giờ đã lắng xuống, không một chút động. Chính giữa có một ao nước lớn, trong ao nước vẫn chưa đóng băng tĩnh lặng lăn tăng từng đợt sóng nhỏ, giống như là đang ở trong tiên cảnh.

Hai người đánh giá cảnh sắc nơi này, đột nhiên từ bốn phía vang lên tiếng gầm bén nhọn, không giống với âm thanh của con người. Âu Dương Vũ lúc trước đã từng chiến đấu với một đàn chim ưng mà âm thanh này thật có chút giống, còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì âm thanh kêu gào ấy lại tiếp tục vang lên. Lần này không cần đoán nữa, Dạ Trọng Hoa lên tiếng khẳng định: " Là báo tuyết."

Âu Dương Vũ sửng sốt, nghe hắn tiếp tục nói: "Trên Tuyết Sơn này có dấu chân của báo tuyết, tính tình hung mãnh, nếu gặp được chỉ có chết."

Âu Dương Vũ nghe Dạ Trọng Hoa giải thích xong cũng biết hai người bọn họ đang gặp phải tình huống nguy hiểm đến mức nào. Tiếng kêu càng ngày càng gần, Dạ Trọng Hoa nhìn quanh bốn phía, vừa hay nhìn thấy bên kia có tuyết động, liền ra hiệu bảo Âu Dương Vũ cùng tìm chỗ ẩn nấp. Âm thanh bén nhọn, trầm thấp kêu càng lúc càng gần dường như là đâm thủng bên tai.

Âu Dương Vũ thoáng xem xét tình hình, liền bắt gặp được cảnh tượng.

Một con báo tuyết với bộ lông trắng tinh trưởng thành đang chuẩn bị toàn lực tấn công, mà đối tượng tấn công của nó chỉ là một con bạch ưng đực, so với hình dáng của con báo tuyết kia thì nhỏ gấp ba lần, đang sà sà bay thấp xung quanh con báo tuyết, nhìn toàn cảnh giống như con bạch ưng đực đó đang ở trong trạng thái bao vây kẻ địch.

Âu Dương Vũ đúng lúc này mới biết lý do tại sao con bạch ưng này không chịu trực tiếp bay đi, ánh mắt vừa vặn nhìn thấy xa xa đằng sau tản đá kia có một con bạch ưng cái khác, bên dưới đôi cánh sải rộng trắng phau kia đang bao bọc lấy một tiểu bạch ưng còn rất nhỏ, thoạt nhìn tiểu bạch ưng có lẽ còn chưa biết bay.

Âu Dương Vũ mới hiểu ra tại sao bạch ưng đực lại nỗ lực kiên quyết chiến đấu không chịu bay đi, vì gia đình của nó, nó chỉ có thể chọn cách chiến đấu.Nàng đang nghĩ ngợi thì lại thấy con báo tuyết kia đã bắt đầu tấn công, công kích. Nó hướng về phía con bạch ưng được rống lên một tiếng thật to, sau đó lấy đà nhảy lên, hung hăng giơ vuốt về phía bạch ưng đực.

Bạch ưng đực kêu lên một tiếng, sau đó bay sang một bên tránh đi đòn tấn công của báo tuyết. Báo tuyết một lần vồ hụt, tiếp tục phi thân giơ vuốt. Con bạch ưng đực sải cánh thoăn thoắt, nhiều lần tránh khỏi từng đòn công kích mạnh mẽ sắc bén của báo tuyết.

Từng đợt rống giận, từng đợt công kích, rồi lại thất bại, sức lực của báo tuyết dần dần bị hao mòn, hơi thở bắt đầu yếu đi, chậm rãi toát ra độ cao càng ngày càng thấp, cuối cùng ghé vào thượng.

Báo tuyết quỳ rạp bất động trên mặt đất, bạch ưng đực bay trên không trung một lúc sau thấy báo tuyết từ đầu đến cuối không chút phản ứng, liền sà xuống bay lại chỗ gia đình của nó bên dưới tản đá.

Nhưng vào lúc này, con báo tuyết vốn đang bất động lại đột nhiên mở hai mắt, nhảy dựng lên, hướng móng vuốt của mình ngay phía sau lưng con bạch ưng đực đó xông đến, nhìn thấy được tình cảnh nguy hiểm trước mắt, bạch ưng cái liền cùng với tiểu bạch ưng kêu lên một tiếng sắc nhọn, nhưng đã quá muộn.

Báo tuyết ở phía sau phi thân lên dùng móng vuốt xé toạc một đường dài phía sau lưng con bạch ưng đực. Bạch ưng đực vì bị tấn công bất ngờ liền rơi xuống đất, con báo tuyết nhân cơ hội đó chạy lại cắn phập một phát ngay cổ bạch ưng, dùng miệng ngậm lấy đầu đó sau đó ấn mạnh trên mặt đất. Ban đầu bạch ưng còn có chút chống cự, giãy dụa nhưng dần dần mất đi sinh khí. Ngay lúc báo tuyết buông bạch ưng đực ra, chỉ thấy xung quanh một vùng tuyết trắng xóa nhanh chóng bị bao phủ bởi màu máu đỏ thẫm đến đáng sợ.

Bạch ưng cái nhìn thấy cảnh tượng " bạn đời" của nó chết đi liền kêu lên một tiếng chói tai, tiếng kêu thảm thiết dường như muốn đâm thủng màng nhĩ kia không có ý định ngừng lại. Âu Dương Vũ cảm thấy hai lỗ tai mình có chút khó chịu, vừa định giơ tay bịt lấy tai mình, thì Dạ Trọng Hoa ở phía sau đã nhanh hơn nàng một bước, liền vươn tay ôm trọn lấy đôi tai nàng.

Tiếng kêu bén nhọn kia cuối cùng cũng chấm dứt, con bạch ưng cái kia chậm rãi đặt con tiểu bạch ưng trong lòng sang một bên, sau đó bay thẳng về phía con báo tuyết đâm tới. Con báo tuyết cũng không ngờ con bạch ưng cái này có khả năng chiến đấu, bất ngờ không kịp phòng bị, liền bị con bạch ưng cái tập kích.

Chiếc mỏ sắc nhọn của bạch ưng cái đâm chuẩn xác vào mắt báo tuyết, ngay sau đó là một tiếng gầm lên vừa đau đớn vừa thảm thiết, con báo tuyết điên cuồng giãy dụa. Bạch ưng cái vẫn không có ý định từ bỏ, tiếp tục dùng mỏ của mình đâm mổ vào đầu con báo tuyết. Vốn đang ở gần mép sông băng, con báo tuyết càng lúc càng giãy dụa chống cự, bị bạch ưng cái ra sức áp đảo ngã vào trong, con sông băng này vốn yên tĩnh lại đột nhiên giống như miệng thủy quái nhanh chóng nuốt lấy toàn bộ con báo tuyết, sau đó khung cảnh lại trở về vẻ yên ắng ban đầu. Âu Dương Vũ bị cảnh tượng dòng sông băng trước mắt dọa khiếp sợ, chợt thấy con bạch ưng cái từ từ bay lại về phía xác chết của bạch ưng đực, kêu vài tiếng thê lương sau đó bay lại về phía tiểu bạch ưng gần đó khẽ nghiêng đầu cọ cọ vào bộ lông trắng nhỏ bé của tiểu bạch ưng. Rồi đột nhiên bạch ưng cái phi lên sải cánh bay thật nhanh về phía núi tuyết đằng xa, chỉ nghe thấy một tiếng va đập mạnh, bạch ưng cái ngay sau đó ngã xuống núi, không một động tĩnh, bạch ưng cái tự tìm cái chết cho mình!Âu Dương Vũ không chịu nổi được cảnh tượng trước mắt liền há miệng kinh ngạc, trong lòng bị những hình ảnh cuối cùng của con bạch ưng cái kia làm rung động.

Âu Dương Vũ xem xong có chút kinh hãi, bất động một lúc lâu sau khi bình tĩnh liền nhìn về phía Dạ Trọng Hoa cùng nhau đi ra khỏi chỗ ẩn nấp. Âu Dương Vũ nhìn cả bạch ưng đực và bạch ưng cái, có chút đau lòng. Lúc này âm thanh đứt quãng của tiểu bạch ưng khẽ truyền đến.

Âu Dương Vũ bước nhanh về phía tiểu bạch ưng trước mặt, tiểu bạch ưng thân hình nhỏ nhắn cả người được bao phủ bởi bộ lông trắng như tuyết, lặng lẽ nằm ở đó không nhúc nhích. Âu Dương Vũ cẩn thận quan sát, mới phát hiện một bên cánh của nó bị thương, Âu Dương Vũ nhẹ nhàng ôm nó lên, từ trong lòng lấy ra một chút bông y tế giúp nó cầm máu. Âu Dương Vũ trong lúc giúp tiểu bạch ưng xử lý vết thương đột nhiên Dạ Trọng Hoa bày ra bộ mặt thản nhiên nhìn nàng, sau đó liếc mắt nhìn tiểu bạch ưng trong lòng nàng khẽ cười nói: " Là Hải Đông Thanh!"

Âu Dương Vũ kinh ngạc, nhìn tiểu bạch ưng trong vòng tay mình, nhỏ nhắn giống như chiếc banh lông trắng mềm mại. Thì ra chim nhỏ mi là Hải Đông Thanh? Chúa tể của loài chim ưng - Hải Đông Thanh?

Âu Dương Vũ đem tiểu bạch ưng băng bó cẩn thận liền ôm nó trở về biệt viện trên núi tuyết. trên bàn ăn bày ra biết bao nhiêu là món điểm tâm, mặn có ngọt có, còn có các loại thịt, cá đủ loại thơm nức, nhưng vật nhỏ trong lòng mình từ đầu đến cuối không động đến bất cứ thứ gì, chỉ nhìn nàng rồi khẽ kêu lên vài tiếng.

Âu Dương Vũ nghe xong không hiểu nó đang cố gắng nói gì với nàng, đột nhiên Tiểu Kỳ Lân nói: " Nó đói bụng đó chủ nhân à! Chủ nhân ngươi xem nó kêu cả ngày rồi, lại bị thương thế kia, thể lực đang càng ngày càng suy yếu a!"

Tiểu Kỳ Lân ánh mắt rạng rỡ, nhìn Hải Đông Thanh trong tay Âu Dương Vũ, vẻ mặt chờ mong.

" Không đúng, từ nãy đến giờ nó vẫn không chịu ăn bất kỳ thứ gì a!"Âu Dương Vũ nhíu mày, nàng chuẩn bị một bàn thức ăn, Hải Đông Thanh thế nhưng cái gì cũng không ăn, trong lòng không khỏi có cảm giác bất lực.

Tiểu Kỳ Lân vừa định lên tiếng thì nghe được âm thanh của Dạ Trọng Hoa từ bên ngoài tiến vào, nhìn lướt qua một bàn thức ăn: " Hải Đông Thanh

không phải nuôi như vậy."

Dạ Trọng Hoa bế tiểu bạch ưng trong tay Âu Dương Vũ qua, phân phó với Trúc Lục: " Vào phòng bếp chuẩn bị chút gan lợn và thịt bò, muốn nuôi - như thế là tốt nhất."

" Đi tìm một chiếc lồng sắt, không gian rộng thoải mái một chút."Dạ Trọng Hoa lại phân phó nói.

Trúc Lục nhận mệnh lệnh đi ra ngoài.

Dạ Trọng Hoa đem tiểu bạch ưng đặt trong lòng bàn tay, lăn qua lộn lại xem xét một phen, trên mặt tràn đầy ý cười. Tiểu bạch ưng này lại chính là Hải Đông Thanh. Hải Đông Thanh sau khi trưởng thành có thể bay được vạn dặm không mỏi cánh, sức chiến đấu vô cùng bền bỉ ác liệt. Nó quả là một món quà tuyệt thế vô song.

Âu Dương Vũ nhìn thấy biểu cảm đầy hứng thú của Dạ Trọng Hoa, nhất thời cảnh giác, liền đem tiểu bạch ưng đoạt lấy từ tay Dạ Trọng Hoa, nói: "Tiểu bạch ưng này là của ta."Tiểu bạch ưng vốn đã suy yếu, ở trong tay Dạ Trọng Hoa liền tỏ vẻ sợ hãi, trở lại vòng tay của Âu Dương Vũ mới khôi phục tinh thần lại được một chút, cúi đầu ỉ ôi ở trong lòng Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ cảm thấy Dạ Trọng Hoa nhìn nàng không chớp mắt, đột nhiên Dạ Trọng Hoa mở miệng nói: " Vũ nhi, Hải Đông Thanh này không phải là mèo nhỏ hay chó nhỏ,nàng biết cách nuôi sao? Nhìn xem thức ăn nàng chuẩn bị kìa."Dạ Trọng Hoa hất mặt về phía bàn ăn, nhàn nhã nói: " Nếu như cái gì nó cũng không ăn vậy thì cho dù có là Chúa tể của loài chim ưng đi chăng nữa nuôi cũng phí thời gian."

Âu Dương Vũ lại tỏ thái độ thản nhiên, nói: " Không phải vương gia biết cách nuôi dưỡng sao? Hay là vương gia nghĩ rằng không muốn giúp Vũ nhi?"

Dạ Trọng Hoa nghẹn họng, thấy sắc mặt bình tĩnh của Âu Dương Vũ liền lạnh nhạt nói: " Đương nhiên, có điều, cho dù Vũ nhi có thể nuôi nhưng Hải Đông Thanh này cần phải được thuần hóa. Hải Đông Thanh bản tính hoang dã khó thuần,lúc này chỉ mới là con non, lại bị thương mới có thể ngoan ngoãn như vậy. Rồi một ngày nào đó khỏe lại, nó sẽ bay đi."

Âu Dương Vũ tất nhiên là biết chuyện này a, nói về chuyện thuần hóa chim ưng, nàng đương nhiên là không bì kịp Dạ Trọng Hoa, nhưng tiểu Hải Đông Thanh này vừa rồi có vẻ rất sợ Dạ Trọng Hoa cho nên nếu để hắn thuần hóa thì cũng là một vấn đề nan giải.

Âu Dương Vũ nghĩ gì đó nhân tiện nói: " Vũ nhi thật ra hy vọng có thể tự mình thuần hóa nó, nếu vương gia không phiền có thể hướng dẫn một chút cho Vũ nhi."

Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ kiên quyết không từ bỏ ý định, liền bất đắc dĩ nhìn tiểu bạch ưng trong lòng Âu Dương Vũ.

Tiểu bạch ưng dường như cảm nhận được ánh mắt của Dạ Trọng Hoa, toàn thân khẽ run lên, Âu Dương Vũ nhìn bộ dạng đáng yêu của tiểu bạch ưng này bất giác bật cười.

Đột nhiên âm thanh của Trúc Lục vang lên ở ngoài: " Vương gia, Vương phi."

Âu Dương Vũ biết Trúc Lục mang thức ăn từ phòng đến đến liền gọi Trúc Lục tiến vào.

Trúc Lục trong tay bưng khay, trên khay có hai đĩa đồ ăn,một là gan heo được cắt vô cùng tỉ mỉ, một là thịt bò được sắp xếp ngay ngắn đẹp mắt.

Tiểu bạch ưng tựa hồ nghe thấy được mùi vị thịt tươi tinh thần như được lên dây cót, kêu chiêm chiếp, vặn vẹo trong lòng Âu Dương Vũ.

Trúc Lục cẩn thận bưng đến. Âu Dương Vũ lấy bao tay cầm miếng thịt bỏ vào miệng tiểu bạch ưng.

Vốn đang lo lắng khối thịt quá lớn sẽ không vừa miệng nó, nhìn thấy nó há miệng ra, một miếng thịt liền bị nó nuốt hết vào miệng trơn tru, mới giật mình.

" Nó có thể nuốt được miếng thịt lớn thế a, liệu có tiêu hóa được không?."Âu Dương Vũ nói.

" Đương nhiên. Tuy bây giờ chỉ mới là con non,nhưng qua mấy ngày sau, nó đã có thể tự mình ăn lấy."Dạ Trọng Hoa lơ đễnh lên tiếng.

Vân Thương cùng Mộ Dung Vân Thù sau khi xong việc khảo sát biên phòng liền tìm đường lên đến tiểu viện trên núi tuyết, nhìn thấy Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa ngồi ở trước bàn chơi đùa với một nhúm lông nhỏ màu trắng.

Vân Thương ánh mắt nhất thời sáng lên, hắn từ nhỏ đến lớn rất thích nuôi các loại thú cưng nhỏ. Liền định chạy nhanh đến bàn ôm lấy tiểu bạch ưng trong tay để nhìn cho thật kỹ. Có điều còn chưa có động vào bộ lông của nó thì đã bị mổ vào tay một phát!

Vân Thương rất nhanh rút tay về, kêu một tiếng, khó hiểu nói: "Đây là cái quái gì thế? Có cắn người không! Sao hung dữ quá vậy a!"

Mộ Dung Vân Thù liếc liếc mắt một cái, bày ra bộ mặt uyên bác, từ tốn giải thích: "Đây là Hải Đông Thanh. Loài Hải Đông Thanh này chỉ sinh sống trên vùng núi tuyết, là loài chim vô cùng trân quý, có thể được xem như là vô giá, nó là một trong số loài chim ưng có khả năng bay xa ngàn dặm, hơn nữa lại bay nhanh nhất trong thế giới loài chim, ngay cả hai con kim điêu quý báu trong phủ chúng ta đem so sánh với tiểu bạch ưng này còn kém xa!"

Vân Thương bày ra vẻ mặt không thể tin: "Hải Đông Thanh? Chúa tể của loài chim ưng - Hải Đông Thanh đây sao? Thật hay đùa thế, nhìn bộ dạng của nó nhỏ như nắm tay thế này? Ban đầu ta còn tưởng là một con chim sẻ nữa a."

Tiểu Hải Đông Thanh giống như nghe hiểu được những lời Vân Thương vừa nói, liền cố gượng dậy, tung đôi cánh với bộ lông trắng mềm kia dang rộng ra, vỗ phành phạch, chiêm chiếp kêu lên nhìn Vân Thương, giống như đang thể hiện sự bất mãn của nó.

Vân Thương không cẩn thận, nhân cơ hội vỗ nhẹ đầu nó: "Lông ngắn ngực nhỏ, cánh mỏng thế này, mi là chim nhỏ thì cũng chỉ là con chim nhỏ thôi, ưỡn ngực sải cánh cũng vô dụng!"

Tiểu Hải Đông Thanh nghe xong câu nói của Vân Thương, "chiêm chiếp" một tiếng, thoạt nhìn trông ủy khuất vô cùng, nó nhảy lại vào lòng bàn tay Âu Dương Vũ, cuộn tròn lại dùng đầu cọ cọ vào lòng bàn tay Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng dựa dẫm vào mình liền không nhịn được tươi cười, nàng nhẹ nhàng vỗ về thân hình nho nhỏ của hắn, trừng mắt về phía Vân Thương: "Ta không cho phép ngươi ăn hiếp tiểu Thanh nhà chúng ta!"

Vân Thương bày ra bộ mặt ái muội quét mắt nhìn sang Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa: "Cái gì mà nhà các người, Hừ! Ta không phải người ngoài nha!"

Dạ Trọng Hoa bên môi không khỏi giơ lên ý cười, ba chữ " nhà chúng ta" phát ra từ miệng Vũ nhi thân thiết đến cỡ nào, về sau hắn và nàng cũng sẽ có tiểu bảo bối "Nhà chúng ta".

[Ngất...lo gần ghê ha Dạ ca...]

Vân Thương nhìn bộ dáng sung sướng thoải mái hưởng thụ của Dạ Trọng Hoa liền tùy tiện ngồi xuống một bên hờn giận lên tiếng: "Hai người giỏi lắm, dám lén lén lút lút đánh lẻ đi chơi, còn bắt được cả Hải Đông Thanh đem về. Còn ta với Mộ Dung, hai kẻ đáng thương này chỉ vì miếng ăn mà phải ra tay xử hết hết chuyện công sự mà lẽ ra phải chính Dạ Nhị ngươi giải quyết. Lần sau các người..."

"Nhị ca!"

P/s: Hú hú...hai tiếng ' Nhị ca' thôi cũng đủ biết biến sắp đến rồi. Chủ nhật sẽ có chương mới nha. Ngày mai thi một môn nữa là xong hết thảy...vui quá xá chị em ơi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 102: Thanh mai trúc mã

Đột nhiên, trước cửa xuất hiện một vị nữ tử với bộ dáng yểu điệu thục nữ, trên người mặc một chiếc váy lụa mỏng, cả người toát ra một vẻ đẹp thuần khiết ngây thơ.

Bộ y phục màu trắng mỏng tan điểm xuyến vài sợi chỉ đỏ thêu lên dưới làn váy trở nên xinh đẹp quý phái. Mái đầu được búi nhẹ lên bằng vài chiếc trâm cài được chế khắc tinh xảo. Tóc hai bên có phần rủ xuống che tai, còn phần trên búi gọn gàng. Nàng đi về phía Dạ Trọng Hoa, dưới chân váy từng bước chân uyển chuyển. Hàng mi dài cong như cánh điệp vi kiều, đôi mắt khẽ cong lên giống như hơi nước giữa làn sương mù, trong suốt mà bình yên, làn da trắng nõn, đôi môi đỏ mọng.

Nói cho cùng đây là một mỹ nhân chứ không đơn giản chỉ dùng hai từ nữ tử để hình dung. Như một đóa hoa Mẫu Đơn giữa tuyết trời trắng xóa. Ngay lúc nàng thực sự đứng trước mặt Dạ Trọng Hoa, môi trên cùng môi dưới đan vào nhau, trên gương mặt trong trắng thuần khiết tuyệt mỹ kia khẽ cong lên một nụ cười rạng rỡ, lặng lẽ nhìn nam nhân trước mắt.

Dạ Trọng Hoa bình thường khi đối mặt với bất kỳ nữ nhân khác trên mặt đều trở nên lãnh liệt tàn khốc, giống như Diêm Vương địa ngục thế nhưng thay cho một đôi mắt lạnh lẽo kia chính là ý cười dạt dào.

"Sao muội lại tới đây?" Dạ Trọng Hoa nhìn về phía nàng, khẽ cười lên tiếng hỏi.

"Chỗ này vốn là địa bàn của muội mà, huynh đến đây rồi cũng không chịu đi tìm muội nha." Vị nữ tử đó cười rộ lên, xem ra tâm tình rất tốt, hàng lông mi dài giống như cánh điệp khẽ cong lên, âm thanh lời nói mềm mại phát ra, có vài phần yểu điệu e thẹn của nữ nhi mới lớn: " Muội theo chân phụ thân đến đây mới biết được tin huynh cũng đến, liền lập tức chạy qua đây a!"

Hai người nhiều năm không gặp, có rất nhiều lời muốn nói. Bọn họ cười nói vui vẻ, giống như xung quanh chỉ là thế giới riêng của hai nhân vật chính bọn họ, còn những người ngoài kia chỉ là nhân vật quần chúng.

Vân Thương đứng một bên quan sát Âu Dương Vũ, nàng hình như một chút cũng không để tâm đến nữ nhân khác thân cận với nam nhân của mình, không thèm để tâm đến nữ nhân khác đang cùng Dạ Trọng Hoa trò chuyện vô cùng thân thiết. Nàng thản nhiên không sợ hãi ngồi ngay ngắn, cúi đầu, nhìn chăm chăm vào Hải Đông Thanh trong lòng mình, hàng mi khẽ cong lên, đôi môi anh đào vẫn ôn nhuận sáng bóng.

Vân Thương sinh ra một loại ảo giác lẽ nào đối với chuyện tình cảm tiểu nha đầu này đều không mảy may có một chút quan tâm. Hắn đứng bên cạnh nàng thấp giọng nói: "Nha đầu, ngươi có biết nàng là ai không, nàng là con gái của Trình tướng quân trấn giữ biên phòng phương Bắc, Trình Cẩm."

"Ồ, vậy sao?"

Vân Thương bị thái độ bình thản như không của Âu Dương Vũ chọc đến phát điên, nàng chẳng nhẽ một chút quan tâm cũng không biểu hiện ra bên ngoài sao, lý nào lại có thể bình tĩnh như thế. Vân Thương quyết không từ bỏ ý định khích tướng tiểu nha đầu tiếp tục nói: "Từ nhỏ Dạ Trọng Hoa đã có mối quan hệ thân thiết với Trình tướng quân,cho nên Dạ Trọng Hoa cùng với Trình Cẩm từ nhỏ đã quen biết nhau, nói cách khác, hai người bọn họ được xem là một đôi thanh mai trúc mã a!""Vậy sao."

Vân Thương thấy cái loại thái độ thờ ơ này của Âu Dương Vũ trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc. Chẳng phải bình thường một nam nhân với một nữ nhân khi yêu nhau nếu gặp phải tình địch của đối phương thì lý ra thuyết ăn dấm chua sẽ phát huy tác dụng chứ? Thậm chí chị nhà của Mộ Dung đố kỵ đến mức rút kiếm chém chết đối thủ của mình. Nhưng mặc dù không cần phải sử dụng đến biện pháp cực đoan như vậy thì ít ra cũng phải tỏ thái độ tức giận một chút chứ.

Vân Thương đột nhiên lâm vào thế bí, sau đó ngay lập tức nghĩ ra một kế khích tướng khá hiểu quả liền mở miệng nói: "Nha đầu ngươi có cảm thấy hai người bọn họ cực kỳ xứng đôi không, tình cảm từ trước đến nay của bọn họ vô cùng tốt nha, trước kia ta thấy hai người bọn họ cứ dính một chỗ đi với nhau ấy."

Âu Dương Vũ cười như không cười nhìn Vân Thương, Vân Thương chỉ cảm thấy trong mắt của nàng có lóe lên một chút phức tạp, chẳng qua rất nhanh loại phức tạp khó hiểu ấy liền biến mất.

Vân Thương cảm thấy bình thường nếu như tiếp xúc với Âu Dương Vũ thì cũng không có gì là không tốt. Nhưng ở bên cạnh nàng khiến cho người ta sinh ra một cảm giác cường ngạnh khó nắm bắt, nàng dường như quá mạnh mẽ, bức tường phòng vệ của nàng quá vững chắc đến mức không ai có thể nhìn thấy được cảm xúc thực sự của nàng. Nhìn thấy ánh mắt đạm mạc tĩnh lặng của Âu Dương Vũ, lúc đầu hắn còn định trêu nàng một chút nhưng sau đó lại cảm thấy tốt nhất là nên ngậm miệng lại.

[Biết điều thế thì tốt Vân ca....]

Tầm mắt Âu Dương Vũ liền đặt lên người Dạ Trọng Hoa, khuôn mặt tinh xảo góc cạnh, mái tóc đen dài buông thả tự nhiên, cả người cường đại đến cực điểm, lại có chút tà mị yêu dã.

Mà khuôn mặt của vị nữ tử trước mặt hắn cũng xinh đẹp không kém giống như được nghệ nhân tinh tế khắc mài, làn môi đỏ mọng như đóa hồng dưới ánh ban mai. Cả hai người thoạt nhìn trông thật xứng đôi, đúng là hai người bọn họ trời sinh ra đã là một cặp.

Dạ Trọng Hoa đột nhiên nghĩ tới cái gì, xoay người lại, hướng về phía Âu Dương Vũ vẫy tay: "Vũ nhi."

Âu Dương Vũ nhíu mày, mới vừa rồi không phải hai người còn tâm sự tán gẫu cực kỳ vui vẻ sao, bây giờ hắn mới nhớ tới nàng?

Trình Cẩm có chút nhíu mày, lúc này mới phát hiện ra trong phòng còn có một vị nữ tử, mà người này diện mạo cực kỳ xinh đẹp, đôi mắt của nàng trong suốt lấp lánh đến rung động lòng người, nụ cười nhẹ kia giống như trăm hoa đua nở dưới sắc trời ban mai, không do dự, không sợ hãi, dường như không thể nhìn ra được biểu cảm của nàng. Có điều, Dạ Trọng Hoa làm sao có thể kêu tên một vị nữ nhân khác thân thiết đến thế, lại còn rất ôn nhu nữa, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.

Dạ Trọng Hoa đợi Âu Dương Vũ đi tới, định giới thiệu Trình Cẩm với nàng thì đã thấy ánh mắt của Trình Cẩm dừng lại về phía tiểu bạch ưng trên tay Âu Dương Vũ, nhất thời sáng lên.

"Hải Đông Thanh! Là Hải Đông Thanh!" Trình Cẩm vươn tay ra định cướp đi tiểu bạch ưng trong tay Âu Dương Vũ, tiểu bạch ưng nhìn có vẻ đang ngủ, vẫn yên ổn rụt đầu vào cánh tay Âu Dương Vũ.Âu Dương Vũ phản ứng nhanh nhẹn ôm lấy Hải Đông Thanh né sang một bên, yên lặng nhìn Trình Cẩm, ánh mắt hiện lên một tia khó chịu khẽ nhíu mày.

Trình Cẩm cười dài nhìn Âu Dương Vũ. Nàng chu môi, trông mong nhìn Âu Dương Vũ: "Tỷ tỷ sao lại keo kiệt như vậy a, cho muội nhìn một lúc thôi cũng không được sao?!"

Tỷ tỷ, ai là tỷ tỷ của cô. Âu Dương Vũ vẫn bình thản đưa mắt nhìn, khóe môi cong lên: "Sủng vật của ta sợ tiếp xúc với người lạ."

Trình Cẩm thấy bản thân mình không thể thuyết phục được Âu Dương Vũ, liền nhìn về phía Dạ Trọng Hoa, kéo lấy ống tay áo rộng thùng thình của hắn nũng nịu lên tiếng: "Nhị ca! Là Hải Đông Thanh a, tỷ tỷ có thể cho muội mượn nhìn một lát được không?"

Âu Dương Vũ đưa mắt nhìn cánh tay trắng nõn kia đặt lên tay khẽ kéo Dạ Trọng Hoa lại cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy bộ dạng này của Âu Dương Vũ mới hiểu ra vì ai đó giật nhẹ hắn ống tay áo, làm nũng hắn nên nàng cảm thấy khó chịu chăng, hắn bên môi ý cười tà mị càng lúc càng đậm. Âu Dương Vũ thấy thế lạnh lùng xuy một tiếng.

Dạ Trọng Hoa từ nhỏ đã thân thiết với Trình Cẩm. Vì lúc nhỏ không hiểu chuyện nên mới gọi hắn là Nhị ca, hắn cũng không có ý kiến gì. Tuy nhiên hai người sau nhiều năm không gặp, những kỷ niệm lúc nhỏ lập tức ùa về cho nên đứng cạnh nhau nói chuyện với nhau cũng rất tự nhiên không câu nệ. Dạ Trọng Hoa nhìn Âu Dương Vũ, mới nói một câu: "Vũ nhi..."

Âu Dương Vũ căn bản không muốn nghe Dạ Trọng Hoa nói bất cứ cái gì, thứ gì của nàng cũng thì chỉ có thể thuộc về nàng, nàng ghét việc phải chia sẻ với bất kỳ ai, dựa vào cái gì mà muốn nàng phải cho nàng ta xem. Nàng bỗng nhiên đứng lên, bên môi khẽ cười yếu ớt, nàng mang Hải Đông Thanh đi ra

ngoài: "Đợi chốc nữa nó tỉnh dậy, Trúc Lục, lúc đó chuẩn bị mang thức ăn đến cho nó."

Âu Dương Vũ quả thực không muốn dây dưa qua lại với loại nữ nhân này, tuy rằng nàng ta với Dạ Trọng Hoa có mối quan hệ vô cùng thân thiết nhưng nàng một chút cũng..KHÔNG THÍCH NÀNG TA!!!

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy Âu Dương Vũ đi ra khỏi cửa, trong lòng dâng lên một chút cảm xúc khó hiểu không thể nói thành lời, nàng thấy hắn cùng với nữ nhân khác thân thiết, thế nhưng lại không một chút quan tâm sao!

Dạ Trọng Hoa trầm mặc quay về phía Trình Cẩm nói: "Hải Đông Thanh này ngoài Vũ nhi ra không ai có thể chạm vào."

"Muội không phục!" Trình Cẩm môi đỏ mọng cong lên, ánh mắt kia tối đen như mực tận sâu bên trong còn có chút khó chịu: " Nó là Hải Đông Thanh, trăm năm khó gặp nha. Haiss, đã bảo chỉ chạm một chút thôi cũng không đồng ý, sao lại có loại nữ nhân nhỏ mọn đến thế chứ?"

Vân Thương nhìn thoáng qua nét mặt của Dạ Trọng Hoa có chút tức giận, liền nở nụ cười một tiếng: "Này, đừng có nói bậy nói bạ, cô bảo ai keo kiệt nhỏ mọn đó hả?"

Trình Cẩm ỷ lại vào mối quan hệ thân thiết với Dạ Trọng Hoa, không chút kiêng nể, hừ lạnh một tiếng: "Muội nói cô ta keo kiệt đó! Chạm vào một chút thôi cũng không cho! Hứ!""Cô có biết nàng ta là ai không, nàng ấy là Ninh vương phi!"

"Ninh vương phi?" Trình Cẩm trợn tròn mắt lên, trong lòng liền như bị ai đó bóp chặt lại đến ngạt thở, trái tim ngay lập tức như bị một gáo nước lạnh tạt vào, đôi mắt đẹp kia nhanh chóng nhiễm một tầng hơi nước, âm thanh run run, "Nhị ca, huynh thành thân rồi sao? Tại sao lại không báo cho muội biết một tiếng?"

Vân Thương từ tốn nhấp một ngụm trà: "Trai cưới vợ gái gả chồng, đây là chuyện thường tình ở huyện, chẳng lẽ Ninh vương muốn cưới vợ còn phải thông qua cô xin phép cô sao?"

"Huynh!" Trình Cẩm trừng mắt liếc Vân Thương một cái sau đó tiếp tục giữ chặt tay áo Dạ Trọng Hoa âm thanh mềm mại phát ra:"Nhị ca, mặc dù huynh đã có vợ, nhưng trong lòng huynh muội vẫn là người quan trọng nhất đối với huynh phải không, nữ nhân mà huynh yêu thương nhất vẫn là Cẩm nhi đúng không?"

[Á..con mụ ảo tưởng sức mạnh...]

Dạ Trọng Hoa không kiêng dè giật nhẹ ống tay áo mình ra khỏi cánh tay nàng, âm thanh mang theo một tia cực kỳ khó chịu đạm lạnh như băng: "Ta không cho phép muội về sau mở miệng nói loại chuyện này!"

Trình Cẩm bày ra vẻ mặt không thể tin được nhìn hắn, phụ thân của nàng vừa là người thầy dạy dỗ, cũng vừa là người bạn duy nhất của Dạ Trọng Hoa. Mà nàng cùng với Dạ Trọng Hoa từ nhỏ đến lớn đều là người một nhà thân thiết gắn bó vô cùng. Trước đây nàng nghĩ rằng từ nhỏ hai người họ bên nhau sau khi lớn lên, nàng nhất định sẽ trở thành người vợ duy nhất của hắn, là thê tử của hắn. Nhưng những năm không có huynh ấy bên cạnh, nàng chỉ có thể hy vọng bản thân mình có thể mạnh mẽ, có thể trở nên cường đại, tỏa sáng, để đủ tư cách trở thành Ninh vương phi. Thậm chí cho đến bây giờ, nàng vẫn vì mục tiêu lý tưởng này mà cố gắng hết sức.

Tháng sau là đến ngày đại thọ của hoàng thượng, nàng vốn định trở về kinh thành, sau đó ở bên cạnh huynh ấy, cùng thực hiện ước mơ mục tiêu của mình, thế nhưng bây giờ lại!

Hắn cư nhiên đã có vợ, đã cưới về một vị Ninh vương phi, vậy trong lòng huynh ấy nàng là cái gì?

Trình Cẩm tay nắm chặt thành quyền, đôi mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, Dạ Trọng Hoa là của nàng, nói về gia thế nàng ngang ngửa huynh ấy, về dung mạo, nàng khẳng định có thể xứng đôi với huynh ấy, còn về tài trí nàng cũng không phải loại nữ nhân ngu ngốc! Huynh ấy phải thuộc về nàng!

Trình Cẩm thấy vẻ mặt xa lạ lãnh khốc của Dạ Trọng Hoa liền lập tức cười ngọt: "Đúng rồi, Nhị ca, muội muốn biết nhị tẩu làm sao có thể bắt gặp được Hải Đông Thanh a?"

Vân Thương cười hắc hắc: "Cô không biết đâu, Dạ Nhị cũng Ninh vương phi mới sáng sớm đã ân ân ái ái, thậm chí còn đá đít ta với Mộ Dung ra biên ải thăm dò để một nam một nữ dắt tay nhau cùng đi thưởng thức cảnh đẹp nơi Tuyết Sơn. Còn may mắn gặp được Hải Đông Thanh nữa, Chậc, Ninh vương phi quả thật là người vô cùng may mắn a!"

Trình Cẩm trong mắt hiện lên một chút ghen tỵ, nhưng âm thanh vẫn rất ôn nhu mang theo ý hâm mộ: "Ồ! Nhị tẩu quả thực là một người phụ nữ may mắn nha!"Âu Dương Vũ nhìn Trúc Lục ở một bên thiết thịt tươi, đột nhiên nhìn thấy Trình Cẩm lay động thân mình đã đi tới, từng bước sinh liên. Nàng đứng ở Âu Dương Vũ trước mặt, trên mặt mang theo vô cùng ngọt ý cười: "Nhị tẩu."

Âu Dương Vũ cười nhẹ: "Trình tiểu thư."

"Cô rốt cuộc hiểu Nhị ca được bao nhiêu?" Trình Cẩm từ tốn chậm rãi lên tiếng làm cho Âu Dương Vũ có chút không hiểu, nàng còn chưa kịp mở miệng thì Trình Cẩm lại nói, "Cô có biết Ta từ nhỏ đã lớn lên cùng với Nhị ca, toàn bộ tính cách sở thích của huynh ấy ta là người hiểu rõ nhất, huynh ấy cũng là người duy nhất hiểu ta."

"Ồ, là thật sao?" Âu Dương Vũ nhíu mày, "Vậy mà từ trước đến nay Trọng Hoa chưa bao giờ nhắc đến ngươi!"

Những lời nói này đã thành công chọc giận Trình Cẩm, trong mắt hiện lên một chút sát khí, nhưng rất nhanh liền biến mất. Trình Cẩm khẽ cười nói: "Cô biết không, Nhị ca trước đây thích nhất là săn thú, khi đó huynh ấy mới chỉ sáu tuổi, mà đã có thể một mình giết chết một con mãnh hổ lớn gấp ba lần mình

Trình Cẩm dường như đang nhớ lại khoảng thời gian lúc nhỏ vui vẻ, bô lô ba la trước mặt Âu Dương Vũ nói một đống, Âu Dương Vũ vẫn thản nhiên nghe nàng nói xong, gật gật đầu: "Những chuyện này Hiền phi nương nương đều đã kể cho ta nghe hết rồi."

Một câu nói này của Âu Dương Vũ khiến cho Trình Cẩm phải tức đến phát điên lên! Mục đích của nàng chính là muốn cho nàng ta biết rằng nàng rất hiểu Dạ Trọng Hoa, chính là muốn cho nàng ta biết tâm ý của mình đối với Dạ Trọng Hoa không chỉ là tình bằng hữu huynh muội đơn thuần, nhưng cho dù nàng có nói cái gì đi chăng nữa thì cũng bị Âu Dương Vũ này tản lờ đi, nàng ta không coi lời nói của nàng đáng một phân lượng gì!

"Chiêm chiếp chiêm chiếp..." Hải Đông Thanh ngủ một lúc lâu cuối cùng cũng tỉnh, nó dường như lại đói bụng chiêm chiếp kêu lên cực kỳ đáng yêu.

Trình Cẩm đưa mắt nhìn chằm chằm vào Hải Đông Thanh đang nằm trong tay Âu Dương Vũ, trong lòng ngưỡng mộ vô cùng, liền mở miệng thương lượng nhẹ giọng nói: "Cô có thể tặng tiểu Hải Đông Thanh này cho ta được không?"

Âu Dương Vũ nào muốn thỏa hiệp, thản nhiên lên tiếng: "Không bao giờ!"

Ý cười trên mặt Trình Cẩm ngay lập tức cứng lại, đối với nàng mà nói, vị Ninh vương phi trước mặt này cũng chỉ là một nữ nhân bình thường, ngoài dung nhan cũng được xem là khuynh quốc khuynh thành, còn sở trường tài năng thì cũng chả có gì nổi bật. Nàng căn bản không tin rằng nàng ta có thể thuần dưỡng một loài Hải Đông Thanh vốn hung mãnh khó gần. Nàng hớn hở cười nói: "Dù sao thì cô cũng chỉ coi nó là sủng vật mà mình yêu thích thôi, cô biết cách nuôi nó sao? Cô biết cách thuần dưỡng nó sao?"

Chậc, đã tỏ thái độ muốn khinh thường người khác rồi sao? Âu Dương cười như không nhìn nàng: " Là quân tử sẽ không đi tranh đoạt những thứ mà người khác yêu thích."

Trình Cẩm không tỏ ra yếu thế liền lên tiếng: "Như vậy đi, ta sẽ mang sủng vật mà ta yêu thích nhất đến đổi lấy tiểu sủng vật của cô được không? Ta có nuôi dưỡng một tiểu bạch hồ ly, trông rất đáng yêu, mà quan trọng hơn là nó rất dễ nuôi dưỡng. Rất thích hợp với cô a."

Âu Dương Vũ nhìn về phía vị nử tử trước mắt, bộ nàng ta coi nàng là tên ngốc sao?

Trình Cẩm liền tiếp tục mở miệng: "Ở phía Nam loài bạch hồ ly này rất quý hiếm." Âu Dương Vũ trong lòng thầm nghĩ: quý hiếm thì cũng chỉ là một con tiểu hồ ly với bộ lông trắng thôi, ở hiện đại mà nói cũng chỉ là thú nuôi trong nhà. Nhưng Hải Đông Thanh là một loài chim ưng đặc biệt khó gặp, nàng ta nghĩ rằng có thể dễ dàng thay đổi quyết định của mình sao? Trình Cẩm thấy sắc mặt Âu Dương Vũ có chút biến đổi, nghĩ rằng mình đã thành công thuyết phục được nàng liền được nước lấn tới: "Như vậy đi, ta sẽ cho cô con mèo ba tư của ta, rất thuần khiết đáng yêu nha, ta cam đoan với cô nó không phải là giống mèo nuôi bình thường? Sao? Hai sủng vật này đổi một Hải Đông Thanh, cô tuyệt đối không có lỗ chỉ có lời!"

Âu Dương Vũ trong lòng oán thầm, có lời hay không có lời cũng không phải do cô quyết định. Nàng lấy tay vuốt nhẹ bộ lông Hải Đông Thanh, nghiêm mặt nói chuyện, tiểu Hải Đông Thanh ở trong lòng nàng cũng nhu thuận mềm mại theo từng cử chỉ nàng.

Trình Cẩm có chút mất kiên nhẫn, giậm chân, khuôn mặt bắt đầu nhăn lại giận dữ, cũng không muốn đàm phán với nàng nữa liền đi thẳng vào vấn đề: "Vậy rốt cuộc thì cô muốn như thế nào mới bằng lòng giao Hải Đông Thanh cho ta?"

Âu Dương Vũ không nói gì nhìn nàng, bà cô bướng bỉnh này sao lại cứng đầu dây dưa với nàng mãi vậy. Nàng thở dài, bên môi khẽ cong lên ý cười: "Không muốn thế nào cả. Không là không!"

Trình Cẩm căm giận quát: "Tại sao lại không, chỉ là một tiểu Hải Đông Thanh thôi thì có gì đặc biệt hơn người chứ. Tự bản thân ta cũng dư sức đi bắt về một con!"

Trình Cẩm đột nhiên liền xoay người chạy ra phía sau núi, Âu Dương Vũ nhìn bóng dáng nàng ta rời đi, ánh mắt vẫn bình thản như không. Sau khi Hải Đông Thanh tỉnh lại, Âu Dương Vũ lại mớm cho nó vài miếng thịt tươi. Trong lúc đó, đúng lúc Dạ Trọng Hoa cũng từ ngoài đi vào phòng,nhìn thấy Âu Dương Vũ không khỏi có chút thắc mắc: "Sao chỉ có mình nàng, Cẩm nhi đâu?"

Âu Dương Vũ cũng không ngẩng đầu lên, "Cẩm nhi" sao? Gọi nhau thân thiết như thế cơ à, liền cười cười nói: "Chạy lên Tuyết Sơn bắt Hải Đông Thanh rồi."

"Cái gì?" Dạ Trọng Hoa nhíu mày, ánh mắt lóe lên một tia phức tạp, thần sắc lúc sáng lúc tối, bí hiểm, "Tuyết sơn là nơi nguy hiểm, nàng sao lại không ngăn cản?"

Âu Dương Vũ không chút để tâm nói: "Ta cũng đâu phải là cô ta, dựa vào cái gì có thể hạn chế quyền tự do của cô ta?"

Dạ Trọng Hoa nghĩ nghĩ đúng là vẫn còn lo lắng, vẻ mặt ngưng trọng như ngưng kết băng sương: "Nàng ngồi yên ở đây chờ ta, ta đi một chút sẽ trở lại."

P/s: Vì thi xong, ngày hè của ta giờ mới chính thức bắt đầu, nên rảnh rỗi đăng chương này sớm hơn dự tính, chương sau sẽ có đại biến, Chị em nhớ theo dõi a..Enjoy!!!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Lo lắng cho hắn!?

Dạ Trọng Hoa vừa mới rời đi thì Vân Thương và Mộ Dung Vân Thù cũng đúng lúc đi vào, Vân Thương nhìn thấy Âu Dương Vũ mớm thức ăn cho Hải Đông Thanh, thản nhiên nói: "Nha đầu, lúc nãy ta chỉ nói đùa với ngươi một chút thôi, ngươi đừng có để bụng."

"Vậy sao? Ngươi cũng có lúc biết nói đùa với ta rồi sao, sao ta lại không biết nhỉ?"

Vân Thương sờ sờ cái mũi: "Được rồi, đừng có nghĩ nhiều làm gì, dù sao cũng chỉ là bạn thanh mai trúc mã thôi. Dạ Trọng Hoa không hề có tình ý gì với cô ta cả. Hơn nữa trời cũng đã sắp tối rồi, để một cô gái đi một mình lên Tuyết Sơn thì cũng không hay cho lắm."

"Ờ."

Mộ Dung Vân Thù nhìn Dạ Trọng Hoa rời đi lên tiếng thở dài: "Tuyết sơn lạnh như thế mà hai người đó không có mặc áo ấm..."

Đột nhiên Tiểu Kỳ Lân ở trong đầu Âu Dương Vũ nhảy dựng lên: "Chủ nhân, chủ nhân, chúng ta cũng đi đi."

"Không đi!" Tuyết sơn thời tiết khắc nghiệt, có thể mang về nhà một nhóc tiểu Hải Đông Thanh cũng đã may mắn lắm rồi, còn bảo nàng đi theo bọn họ lên núi? Lo lắng cho Dạ Trọng Hoa? Lo lắng cho Trình Cẩm?

Tiểu Kỳ Lân vẫn chỉ tay, ủy khuất nói: "Tại Ta đột nhiên cảm nhận được trên Tuyết Sơn đó có bảo bối a!"

Âu Dương Vũ đứng bật dậy như lò xo, thô bạo quát lên: "Sao ngươi không nói sớm một chút hả? Ta chuẩn bị đi ngay đây a!"

"Người ta cũng mới vừa cảm nhận được thôi mà!" Tiểu Kỳ Lân bày ra bộ mặt ủy khuất, khiến cho Âu Dương Vũ có muốn đè hắn ra đập cho một trận cũng không nỡ.

Âu Dương Vũ cùng Vân Thương, Mộ Dung Vân Thù sau khi đã chuẩn bị quần áo xong xuôi. Đang chuẩn bị đi ra khỏi cửa, Âu Dương Vũ vốn định mang Hải Đông Thanh nhốt vào bên trong lồng sắt nhưng thật không ngờ nó lại không ngừng kêu chiêm chiếp. Bản tính tự do tự tại bay lượn ở trên Tuyết Sơn khiến nó căn bản không muốn bị người khác ép buộc nó nhốt vào trong lồng cũi sắt, hạn chế sự di chuyển. Âu Dương Vũ quả thật cũng không đành lòng, liền thừa dịp không có ai chú ý liền bắt nó bỏ vào trong không gian tùy thân.

Trong không gian cái gì cũng đều có, cảnh sắc cũng đầy đủ thoải mái xanh tốt, hắn sẽ là một nơi lý tưởng cho nó để dưỡng thương.

Vậy là cuối cùng cái tên rảnh rỗi ngốc nghếch ngờ nghệch Tiểu Kỳ Lân này đã có bạn, vừa nhìn thấy tiểu bạch ưng, hắn liền hưng phấn không thôi không ngừng xoay đến xoay đi,ôm lấy Hải Đông Thanh mà xoay mòng mòng: "Chủ nhân, ta yêu ngươi đến chết mất thôi!"

Âu Dương Vũ trên trán nổi đầy hắc tuyến, khóe miệng khẽ giật giật.

Âu Dương Vũ cùng Vân Thương, Mộ Dung Vân Thù bắt đầu leo lên Tuyết Sơn, không biết có phải là do duyên cơ hay không sắc bắt đầu dần dần tối đi. Càng đi lên phía trước, có càng lúc càng thổi mạnh dữ dội, kèm theo mưa tuyết dày đặc. Ba người dường như không còn theo kịp tốc độ lúc nãy. Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy bây giờ muốn bước thêm một bước lại càng khó khăn hơn. Đột nhiên lại có một trận cuồng phong nổi lên, Âu Dương Vũ nắm thật cổ áo mình, nhắm mắt lại, dựa vào cảm giác đi về phía trước, chờ cho đến khi trận gió tuyết này ngừng lại. Âu Dương Vũ lúc này mới biết mình Vân Thương, Mộ Dung Vân Thù đã bị lạc nhau.Âu Dương Vũ bất đắc dĩ thở dài, nàng có thể chờ đến sáng mai để leo lên núi tìm bảo vật, nhưng thật ra đây cũng chỉ là một cái cớ.

Âu Dương Vũ gạt tuyết dưới chân tiến về phía trước, đột nhiên có một bàn tay cầm lấy tay của nàng, âm thanh mỉm cười: "Vũ nhi?"

Ở một nơi lạnh lẽo vắng teo thế này, bị một người bất ngờ bắt lấy Âu Dương Vũ không khỏi có chút sợ hãi, nàng quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt đắc ý cùng vui sướng của Dạ Trọng Hoa nhìn nàng: "Đã bảo là chờ ở nhà, sao lại đến đây? Lo lắng cho ta sao?"

"Ta mới phát hiện khi sáng có đánh rơi mất chiếc khuyên tai,muốn lên đây tìm xem." Âu Dương Vũ nhanh chóng tìm ra một cái cớ lên tiếng giải thích thì liền thấy Dạ Trọng Hoa nhíu mày, "Vân Thương và Mộ Dung đâu, sao bọn họ để nàng một mình lên đây?"

Âu Dương Vũ không khỏi ăn ngay nói thật: "Ta có đi cùng với bọn họ nhưng giữa đường bị lạc nhau, cũng không biết bọn họ bây giờ đang ở đâu?"

"Không cần lo lắng cho bọn họ. Bây giờ nàng đi theo ta, cẩn thận kẻo lạc." Dạ Trọng Hoa nắm chặt lấy tay Âu Dương Vũ từng bước đi về phía trước. Dù sao cũng đã từng đi lên Tuyết Sơn một lần, hai người cũng có một chút kinh nghiệm. Cứ đi được một đoạn đường thì lại có một trận cuồng phong tập kích bọn họ. Đi được một lúc liền mờ ảo thấy thân ảnh của Trình Cẩm đang chìm ngập trong tuyết, nhìn thấy nàng, cả người người bọn họ đều ngạc nhiên.

Lúc này Trình Cẩm đang quỳ xuống xuống mặt tuyết dùng hai tay ôm lấy mình, sắc mặt tái nhợt, khóe môi có một vết máu, mà thứ đang đứng đối diện với nàng rõ ràng chính là một con báo tuyết trưởng thành, lông dựng đứng lên, bộ dáng nó trông rất hung bạo tàn ác.

Báo tuyết đang chuẩn bị tư thế nhảy bổ vào tấn công, toàn thân Trình Cẩm lập tức đề phòng hai mắt đỏ đậm. Tình huống nàng đối mặt bây giờ nguy hiểm như ngàn cân treo sợi tóc.

Sự hung tàn của báo tuyết người khác có thể không biết nhưng Dạ Trọng Hoa cùng với Âu Dương Vũ lại vô cùng rõ ràng, ban sáng con báo tuyết kia có khả năng giết chết một con Hải Đông Thanh trưởng thành, trước mắt bọn họ con báo tuyết này dường như cũng không khác gì mấy với con báo tuyết ban sáng là bao.

Báo tuyết giờ phút này đang theo dõi quan sát mọi động tĩnh của Trình Cẩm, ánh mắt tàn nhẫn, hung ác mà giận dữ. Đôi mắt dường như nhìn chằm chằm bám sát Trình Cẩm không để cho nàng có cơ hội trốn thoát, sau đó liền giơ móng vuốt về phía nàng bổ tới...

Âu Dương Vũ rõ ràng cảm thấy Dạ Trọng Hoa hô hấp có chút hỗn loạn, ánh mắt đen như mực sâu thẳm không còn bình tĩnh như ngày xưa nữa. Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy vẻ mặt của hắn ngày một nghiêm trọng, hắn ôm Âu Dương Vũ giấu ở một nơi an toàn lên tiếng dặn dò: "Nàng ở yên chỗ này không được cử động, ngoan ngoãn chờ ta trở lại."

Không kịp đợi câu trả lời của Âu Dương Vũ, thân mình Dạ Trọng Hoa đã bay lên không trung, nhanh như cắt liền đã đến chỗ Trình Cẩm.

Âu Dương Vũ khóe môi liền giơ lên ý cười khổ, ngay cả chính nàng cũng không hay, nụ cười khổ này có chút ý tứ phức tạp 'Dạ Trọng Hoa, chàng còn khẩn trương lo lắng cho cô ta nhiều đến thế sao.' Trình Cẩm thấy trước mắt cách địa tào âm phủ không còn xa nữa, đột nhiên liền cảm nhận được cái gì quay đầu lại thấy Dạ Trọng Hoa, ánh mắt lập tức lóe lên một tia hy vọng. Vị cứu tinh của nàng đây rồi! Lúc này con báo tuyết kia cũng nhân cơ hội này ra sức nhảy vồ lên, hung hăng nhào về phía Trình Cẩm. Âu Dương Vũ ngồi ơ một góc xa xa nhìn thấy Dạ Trọng Hoa phi thân đến đứng trước mặt Trình Cẩm ôm lấy Trình Cẩm trong lòng sau đó bay lên một vòng né tránh được đòn hiểm ác của con báo tuyết.Trình Cẩm nhìn thấy rõ ràng là Dạ Trọng Hoa đang đứng trước mắt mình, liền òa lên bật khóc, tỏ ra một chút ủy khuất. Dạ Trọng Hoa còn chưa kịp nói gì, bởi vì con báo tuyết kia vẫn chưa từ bỏ ý định, liền lập tức xoay người lại vồ về phía hai người, động tác hung mãnh mà thoăn thoắt.

Dạ Trọng Hoa nhanh chóng ném Trình Cẩm sang một bên, đón lấy đòn tập kích của con báo tuyết. Trình Cẩm lúc này mới phản ứng lại, kêu lên một tiếng thê lương quát to: "Nhị ca!"

Dạ Trọng Hoa tuy trực diện cản được đòn công kích của báo tuyết, nhưng cũng không địch nổi sức lực của nó, cả người liền lùi về phía sau. Báo tuyết thấy con mồi bị mình đánh bật lui liền tiếp tục hăng hái đi lên nhằm vào cả người Dạ Trọng Hoa. Dạ Trọng Hoa ánh mắt u ám, phi thân lên không trung, bay lên một cước liền đá vào báo tuyết bụng, báo tuyết ai kêu một tiếng ngã nhào ở.

Dạ Trọng Hoa lập tức rơi xuống đất, nếu hôm nay trên người có kiếm, mặc dù không phải nói vạn phần nắm chắc có thể đối phó báo tuyết, lại cũng sẽ không giống hiện tại như vậy cố hết sức. Dạ Trọng Hoa nhìn nhìn một bên ngã xuống đất Trình Cẩm, còn có giúp đỡ Trình Cẩm thần sắc phức tạp Âu Dương Vũ, bất giác càng thêm kiên định, hôm nay phải giết này báo tuyết!

Báo tuyết trên mặt đất cút đi hai vòng sau liền khom khom đứng lên, Dạ Trọng Hoa không dám khinh thường này báo tuyết, hắn lần trước tận mắt đến này súc sinh giảo hoạt.

Báo tuyết giờ phút này bốn chân, chân cũng là không được run run, tưởng là vừa mới Dạ Trọng Hoa kia một cước đá cực ngoan.

Dạ Trọng Hoa thấy báo tuyết không còn dũng mãnh như lúc trước, liền chủ động tiến lên công kích, báo tuyết lần này chỉ giơ vuốt lên phòng thủ chứ không tấn công, động tác thoăn thoắt, đôi mắt âm sâu. Âu Dương Vũ biết là nó đang chờ thời cơ. Dạ Trọng Hoa đánh liên tiếp vài chiêu nhưng đều không trúng, một người một báo người đánh kẻ thủ không ngừng giằng co. Không khí càng lên cao càng loãng Dạ Trọng Hoa cùng báo tuyết đánh nhau một lúc, đã tiêu hao không ít thể lực, hô hấp cũng trở nên dồn dập, động tác bắt đầu chậm lại điều chỉnh hô hấp, báo tuyết đối diện cũng không tốt hơn là bao.

Dạ Trọng Hoa trong lòng hiểu được, nếu cứ tiếp tục như vậy thì thể lực hắn sẽ bị tiêu hao đi nhanh chóng đến lúc đó Vũ nhi và Trình Cẩm sẽ đều gặp nguy hiểm.

Dạ Trọng Hoa khóe môi cong lên một chút cười lạnh, Con súc sinh này, bổn vương sẽ không để ngươi được toại nguyện!

Trình Cẩm vừa rồi là ăn qua báo tuyết mệt, lúc này thấy đến Dạ Trọng Hoa cùng săn báo chu toàn, lo lắng hắn an ủi, một đôi đôi mắt đẹp thượng mông một tầng mỏng manh sương mù, hai mắt đẫm lệ.

Nàng quay đầu vô ý thức nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, gió lạnh gào thét nổi lên, đem nàng đen thùi mặc phát thổi bay tung bay mê ly, thần sắc của nàng bình tĩnh, thần sắc bình tĩnh vô ba.

Trình Cẩm đột nhiên liền tức giận đứng lên, thanh âm cũng có vài phần bén nhọn: "Chẳng phải cô là vương phi của Nhị ca sao? Sao lại không đi hỗ trợ huynh ấy? Chưa kể, cô thậm chí một chút lo lắng cũng không có, nhị ca thật sự rất quan tâm đến cô!"Hỗ trợ? Ánh mắt Âu Dương Vũ tối lại, cúi đầu xuống nhìn Trình Cẩm, thấy vẻ mặt phẫn hận lo lắng của nàng, À, nói như vậy hắn vương phi của Dạ Trọng Hoa hắn là cô ta mới phải.

"Nếu không phải ngươi cố tình lên Tuyết Sơn thì Dạ Trọng Hoa nào phải lâm vào tình cảnh nguy khốn này." Âu Dương Vũ nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh băng của Trình Cẩm lạnh lùng lên tiếng: "Bây giờ báo tuyết còn chưa đánh bại, nếu ngươi muốn để Dạ Trọng Hoa phân tâm, hại chết hắn thì cứ việc kêu la gì đó đi."

Nói xong liền không thèm quan tâm đến nàng, tiếp tục nhìn về phía Dạ Trọng Hoa cùng với con báo tuyết, nàng không phải là không lo lắng, chỉ có điều bây giờ dưới tình huống nguy hiểm thế này có lo lắng cũng vô dụng, báo tuyết thật sự rất hung mãnh, nếu một khi đã chọc giận nó thì muốn đánh bại nó

cũng là một chuyện vô cùng khó khăn

Dạ Trọng Hoa thấy con báo tuyết kia đã dần dần khôi phục thể lực, đương nhiên biết rằng bản thân mình không thể trì hoãn được nữa. Bên dưới chân hắn tuyết đã càng lúc càng dày, đột nhiên trong lòng sinh kế. Dạ Trọng Hoa lùi về sau vài bước, trong tay lập tức xuất hiện hai quả cầu tuyết, hướng về phía báo tuyết ném đi. Hai quả cầu tuyết này kết hợp với nội lực bên trong truyền đến có độ sát thương tương đương với hai thanh kiếm sắt bén. Nếu như tập trung ném trúng, con báo tuyết này này nếu không chết thì cũng sẽ bị thương nặng.Cơ thể báo tuyết nhanh nhẹn mạnh mẽ, lấy đà nhảy lên tránh được khối cầu tuyết của Dạ Trọng Hoa. Dạ Trọng Hoa thấy vẫn không đánh trúng được nó, liền bình tĩnh lãnh khốc tiếp tục cầm trong tay hai quả cầu tuyết khác ném về phía báo tuyết. Báo tuyết có chút chật vật tránh thoát được đòn tấn công chí mạng của Dạ Trọng Hoa. Dạ Trọng Hoa có chút không chống đỡ nổi liền tiếp tục cầm lấy quả cầu tuyết trong tay ném ra, lực đạo cũng không còn hiểm ác như lúc nãy. Báo tuyết đĩ nhiên phát hiện ra điểm này liền không có né tránh, mà bắt đầu nhảy dựng lên dùng móng vuốt vồ về phía quả cầu tuyết đó đánh bật lại.

Dạ Trọng Hoa đương nhiên không dự đoán được con báo tuyết có thể phản công đòn vừa rồi của mình, chỉ có thể cúi người xuống thoát khỏi lực tấn công vừa rồi.Nhưng ngay thời khắc hắn cúi người thì thời cơ của con báo tuyết cuối cùng cũng đã đến, nó phi thân lên nhảy bổ về phía Dạ Trọng Hoa. Thời điểm mà Dạ Trọng Hoa ngẩng đầu lên thì đã thấy báo tuyết gần ngay trước mặt, lúc này có tránh cũng không kịp.

Một tiếng thê lương "Nhị ca" từ sau lưng vang lên, Dạ Trọng Hoa lúc này mới phản ứng lại thì đã thấy mình bị Trình Cẩm lôi ra ngoài ngã xuống đất, móng vuốt của con báo tuyết kia chỉ sượt qua xiêm y của hắn.

Dạ Trọng Hoa sắc mặt tái nhợt ngã gục lên người Trình Cẩm, mặt cắt không một chút máu.

Dạ Trọng Hoa nhướng mày, chỉ cảm thấy có mùi máu tươi lan tỏa khắp khoang miệng, sau đó liền phun ra, hắn có chút lo lắng hô lên: "Cẩm nhi!"

Trình Cẩm cuối cùng cũng phản ứng lại thất thanh khóc lớn: "Nhị ca! Nhị ca!Hu Hu, hù chết Cẩm nhi rồi!"

Dạ Trọng Hoa thấy Trình Cẩm không màng tính mạng của mình cứu hắn, trong lòng có vài phần cảm động. Trình Cẩm còn đối với hắn lo lắng như vậy. Vậy còn nàng, nàng thì sao, có lo lắng cho hắn không. Lúc này mới nhớ đến Âu Dương Vũ không biết ở nơi nào, quay đầu lại con ngươi liền co rút lại, trong lòng liền dâng lên nỗi sợ hãi không tên.Con báo tuyết kia không biết tự khi nào đã chuyển hướng tấn công về phía Âu Dương Vũ, đang cùng với nàng giằng co. Âu Dương Vũ đứng đối diện với con báo tuyết, trên mặt không có chút sợ hãi. Mái tóc thản nhiên tung bay trong cuồng phong bão tuyết, khiến cho toàn thân nàng tỏa ra một sự hấp dẫn dụ hoặc chí mạng.

Âu Dương Vũ khi vừa nhìn thấy con báo tuyết kia nhằm vào Dạ Trọng Hoa, ngay lúc đó thời gian xung quanh nàng dường như ngừng quay, nàng cũng như ngừng thở, hô hấp không thông. Không thể ngồi chờ thêm được nữa liền xông ra ngoài, đem Dạ Trọng Hoa đẩy ngã sang một bên, thuận thế đạp một cước về phía con báo tuyết khiến nó văng ra ngoài. Chỉ vì mải quan sát tình hình cho nên nàng không chú ý đến có một thân ảnh yêu kiều lả lướt chạy về phía Dạ Trọng Hoa.

Giờ phút này, nhìn thấy Dạ Trọng Hoa – vương gia của nàng, chồng của nàng đang kiệt sức nằm trong lòng Trình Cẩm, nàng ta thì khóc sướt mướt ôm Dạ Trọng Hoa không buông tay, vừa khóc vừa kể lể nỗi lo lắng của mình với hắn. Trong lòng Âu Dương Vũ không hiểu sao lại có vài phần không thoải mái. Nàng nhắm mắt lại, sau đó hít thật sau rồi chậm rãi mở ra liền thấy cảnh tượng âu yếm đó rõ ràng hơn. Âu Dương Vũ liền giơ chân lên muốn tiến về phía trước một chút. Chỉ là vừa rồi ngay khoảnh khắc cứu Dạ Trọng Hoa thì mắt cá chân của nàng liền bị bong gân, cả bàn chân đều đau ê ẩm.

Trước mắt báo tuyết đã có chút nổi giận, bởi vì kế hoạch của nó sắp thực hiện được lại bị Âu Dương Vũ phá hủy. Vô cùng tức giận, con báo tuyết liền phi thân đánhập về phía nàng. Âu Dương Vũ liên tục lui về phía sau, rời xa vị trí mà Dạ Trọng Hoa đang nằm. Cho đến khi chính mình không rõ đã đi đâu, Âu Dương Vũ lúc này mới tránh khỏi tập kích bất ngờ của báo tuyết. Con báo tuyết liên tục giơ móng vuốt hung hăng tấn công tập kích mục tiêu.

Âu Dương Vũ nhìn con báo tuyết điên cuồng đánh về phía mình. Ánh mắt vẫn không thay đổi lạnh như băng, khóe môi liền cong lên tỏ ý hài lòng. Nàng đưa tay vào trong lòng lấy ra khẩu súng lục mini màu đen chậm rãi giơ lên, vẻ mặt lãnh khốc, một phát súng vang lên nhắm ngay trúng chỗ chí mạng của báo tuyết. Vì khẩu súng này được Âu Dương Vũ trang bị ống giảm thanh cho nên không có tiếng súng phát ra. Một phát súng này khiến cho con báo tuyết hung bạo rống lên một tiếng, màu đỏ tươi của máu nhiễm đỏ cả một vùng tuyết trắng xóa. Con báo tuyết như được tiêm thuốc kích thích, điên cuồng giơ vuốt vồ về phía Âu Dương Vũ.

Cách một màn tuyết dày đặc, Dạ Trọng Hoa không rõ được tình hình phía trước, chỉ cảm thấy tiếng gầm rống của con báo tuyết cùng với đôi tay nhạy bén của mình nghe được âm thanh chặn đánh của Âu Dương Vũ, liền thất thanh hét lớn: "Vũ nhi!"

Hắn muốn đứng dậy chạy đi tìm nàng nhưng tay lại bị ai đó nắm chặt lại. Âm thanh của Trình Cẩm bén nhọn cơ hồ như muốn đâm thủng màng nhĩ: "Nhị ca, không được đâu! Bên kia nguy hiểm lắm!"

Việc có sự xuất hiện của Trình Cẩm khiến cho hắn không thể nghĩ cách đến cứu Vũ nhi, quá xa! Hắn lúc này chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn Âu Dương Vũ bị báo tuyết đánh ngã. Giờ phút này hô hấp của hắn dường như không còn ổn định như trước, hai mắt tối đen lại, tim hắn dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, Ngũ nhi của hắn!"Vũ nhi!" Dạ Trọng Hoa dường như không còn sức lực, một ngụm máu tươi theo đó mà phun ra!

Âu Dương Vũ lui ra phía sau vài bước, đôi mắt híp lại,hai tròng mắt lãnh liệt, liền nhắm súng về phía tim báo tuyết. Con báo tuyết không chịu nổi phát này liền kêu rên một tiếng đồ ầm xuống tuyết. Âu Dương Vũ sau đó phất phất tay cất khẩu súng vào trong lòng, không thèm để ý đến toàn thân y phục mình đều nhiễm máu của báo tuyết. Dạ Trọng Hoa khi nãy nhìn thấy báo tuyết đánh về phía Âu Dương Vũ, tim đều muốn ngừng đập. Giây lát sau đó liền thấy báo tuyết ngã xuống đất, hắn không tài nào hiểu được đưa mắt nhìn Âu Dương Vũ, lúc này nàng giống như nữ hoàng thống trị địa ngục đứng lặng đó, thở dốc đôi mắt trong sáng ngày nào giờ lạnh lẽo như dòng sông băng không một chút tình cảm Nàng như vậy khiến hắn cảm thấy Ngũ Nhi của hắn thật xa lạ

Nhưng tảng đá nặng trong lòng cuối cùng cũng được dứt bỏ, hắn ôm ngực từng bước đi về phía nàng, ánh mắt trong lúc đó vừa lo lắng vừa lại có chút vui sướng. Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên nhìn Dạ Trọng Hoa, bên môi hắn có vết máu dài. Nàng liền nhíu mày, vừa định hỏi hắn có bị thương ở đâu

không lại thấy đôi tay của Trình Cẩm gắt gao ôm lấy cánh tay của Dạ Trọng Hoay, khóe mắt lại có vài tia đắc ý.

Nàng nhìn Âu Dương Vũ, ánh mắt giận dữ quát: "Nếu cô có thể giết được báo tuyết, vì sao lúc nãy lại không ra tay còn hại bọn ta phải bị thương?" Âu Dương Vũ liếc nhìn Trình Cẩm, ánh mắt sắc nhọn bắn ra khiến cho người ta phải kinh hãi khiếp sợ, nàng lạnh lùng cười: "Là ta kêu cô đến Tuyết Sơn sao? Là ta khiến cô phải gặp báo tuyết sao? Còn nữa thậm chí đến việc cô sống hay chết thì chẳng lẽ ta phải chịu trách nhiệm sao?"

Trình Cẩm nghẹn lời, không cam lòng nhìn về phía Dạ Trọng Hoa.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy rõ ràng là Âu Dương Vũ đang đứng trước mặt mình liền nhịn không được cầm lấy đôi bàn tay lạnh lẽo của nàng. Nhưng hắn cũng không nỡ nặng lời mắng Trình Cẩm: "Tuyết sơn nguy hiểm như vậy lại còn đến đây làm loạn? Nếu như muội có chuyện gì, ta biết phải ăn nói thế nào với cha muội?"

Trình Cẩm vẻ mặt chực khóc lại nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, ủy khuất nói: "Cẩm nhi chỉ muốn bắt Hải Đông Thanh thôi!"

Dạ Trọng Hoa cau mày lại khó chịu lên tiếng: "Hải Đông Thanh không phải là thứ dễ tìm. Nếu như hôm nay xảy ra bất trắc gì, chỉ sợ muội hối hận không kịp!"

Trình Cẩm cúi đầu: "Cẩm nhi biết sai rồi, là Cẩm nhi tùy hứng hành động không biết nghĩ."

Âu Dương Vũ nhìn thấy hai người nói chuyện giống như không hề để ý đến cuồng phong bão tuyết lúc này.

Gió tuyết lại bắt đầu nổi lên, Âu Dương Vũ thản nhiên nói: "Có chuyện gì thì trở về rồi nói, trời cũng tối rồi lúc này rất dễ lạc đường."

Dạ Trọng Hoa gật đầu, Trình Cẩm cũng là đứng im đó không lên tiếng. Dạ Trọng Hoa nhìn về phía Trình Cẩm, ánh mắt có chút hoặc, Trình Cẩm ngẩng đầu lên nhìn Dạ Trọng Hoa nói, âm thanh mảnh mai nhu nhược: "Nhị ca, Cẩm nhi vừa rồi bị thương, nhấc chân đi không được, nhị ca có thể cõng Cẩm nhi được không?!"

Dạ Trọng Hoa thần sắc có chút không thoải mái, nhìn Âu Dương Vũ, trên nét mặt hắn có chút thất vọng, hắn thân thiết với một nữ nhân khác nàng chẳng lẽ một chút cũng không thèm để tâm?

Dạ Trọng Hoa bên môi khẽ cong lên ý cười chua sót, lại ngẩng đầu nhìn về phía Trình Cẩm, mặt mày nhăn lại. Nhớ lại lúc nãy nàng quên mình cứu mình liền mềm lòng, nhẹ giọng nói: "Được."

[Hu hu ông trời ơi! Chị em ơi ai đó đánh ngất Toy đi Dạ huynh khờ thế không biết a...là Vũ tỷ a...con đó chỉ hưởng lợi thôi a....]

Trình Cẩm thoáng chốc vẻ mặt vui sướng, Dạ Trọng Hoa khẽ cúi thấp người, Trình Cẩm liền ngã vào lưng Dạ Trọng Hoa. Dạ Trọng Hoa đứng dậy cõng nàng lên. Âu Dương Vũ thấy thế liền xoay người đi về phía trước không nói nên lời, chân của nàng vì lúc nãy bị bong gân liền có chút khó khăn đi khập khiển. Nàng cố gắng đi bộ bình thường như không có chuyện gì xảy ra vì nàng không muốn Dạ Trọng Hoa thấy bộ dạng này của mình.

Ba người đi được một đoạn đường, Dạ Trọng Hoa liền buông Trình Cẩm xuống, thản nhiên lạnh lùng mở miệng: "Cẩm nhi, Ta mệt."

Trình Cẩm nhu thuận nói: "Vậy để Cẩm nhi tự mình đi."

Dạ Trọng Hoa yên lặng nhìn thoáng qua nét mặt trầm tĩnh của Âu Dương Vũ. Nàng thế nhưng lại không có chút quan tâm nào sao? Mặc kệ hắn đối xử với Trình Cẩm như thế nào một chút khó chịu hay tức giận cũng đều không có sao?Dạ Trọng Hoa trong lòng cảm thấy vô cùng thất bại. Nếu như biết lòng nàng lạnh băng như vậy, hắn bây giờ cũng không muốn ở trước mặt nàng diễn trò thử nàng nữa.

Ba người yên lặng trở về, Trình Cẩm tuy rất muốn cùng Dạ Trọng Hoa nói chuyện, lại nhìn thấy vẻ mặt âm trầm tức giận của hắn trong lòng có chút lo sợ, khẽ ôm lấy cánh tay Dạ Trọng Hoa không muốn buông.

Âu Dương Vũ trên mặt cũng không có chút biểu tình gì, chỉ thoáng cười. Tuyết càng lúc càng dày, gió mỗi lúc một lớn. Ba người bọn họ cẩn thận tiến về phía trước. Ngay lúc đi qua sườn dốc, đột nhiên đất núi liền rung chuyển, từng phiến băng tuyết từ trên cao lăn xuống. Âu Dương Vũ còn chưa kịp phản ứng liền cảm thấy dưới chân mình có gì đó không ổn, cúi đầu nhìn xuống thấy xuất hiện khe hở. Âu Dương Vũ vội vàng lui lại mấy bước. Khe hở cùng theo đà càng lúc càng lớn. Trình Cẩm lo lắng kêu to: "Trời ơi! Tuyết lở!"

Spoil:

"Nhị ca, Cẩm nhi cảm thấy trong người rất khó chịu, rất lãnh, có lẽ bệnh cũ của Cẩm nhi lại tái phát, nhị ca, đừng đi, mau cứu Cẩm nhi."

"Vũ nhi, nhất định nàng phải kiên nhẫn chờ ta!"

"Dạ Nhị, không phát hiện ra tung tích của Âu Dương Vũ."

P/s: Chị em,Ta có một thỉnh cầu nho nhỏ a, phim thì có nhạc phim, truyện thì cũng nên có nhạc nền nhỉ, mà chương sau là một trong những tình tiết cao trào của bộ truyện cho nên bắt đầu từ chương sau trở đi mọi người có thể vừa nghe bài " Tinh Hoa Phù Mộng - Winky Thi" vừa đọc truyện a. Bài đó nhạc nghe vừa da diết vừa đau đớn giống với tâm trạng của một người. Ngày mai ta sẽ đăng chương tiếp a.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Sự lựa chọn của Dạ Trọng Hoa - Tình yêu rẻ mạt?!

Dạ Trọng Hoa nhìn Âu Dương Vũ đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm đang định bay thân qua cứu nàng thì lúc này Trình Cẩm bên cạnh lại bị cầu tuyết lăn trên núi đổ ập đến, ngã vào lòng Dạ Trọng Hoa. Dạ Trọng Hoa nhìn Trình Cẩm trong lòng sau đó lại đưa mắt nhìn Ngũ nhi của hắn đứng cách hắn không xa lắc lư thân mình chống đỡ khe tuyết. Lập tức kéo lấy Trình Cẩm đưa đến nơi an toàn,buông Trình Cẩm ra phi thân về phía Âu Dương Vũ.

Vừa mới đứng dậy, liền bị Trình Cẩm kéo tay áo. Dạ Trọng Hoa cúi đầu, thấy khuôn mặt tươi cười của Trình Cẩm có chút tái nhợt, nàng kéo Dạ Trọng Hoa lại, suy yếu nói: "Nhị ca, Cẩm nhi cảm thấy trong người rất khó chịu, rất lạnh, có lẽ bệnh cũ của Cẩm nhi lại tái phát, nhị ca, đừng đi, mau cứu Cẩm nhi!"

Trình Cẩm nói xong, liền hôn mê bất tỉnh.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy Trình Cẩm trong lòng mình đang hấp hối liền có chút do dự. Sau đó bên tai lại vang lên tiếng ầm ầm, Dạ Trọng Hoa khiếp sợ quay đầu lại thấy Âu Dương Vũ đúng lúc đó bị khối tuyết phía trên đầu đè xuống người,Âu Dương Vũ đứng không vững liền rơi xuống khe băng. Trong khoảng khắc mông lung đó, hắn cảm nhận được tầm mắt của nàng nhìn về phía hắn liếc một cái khiến cho tim hắn như rơi vào hầm băng lạnh lẽo không lối thoát.

Tâm trí Dạ Trọng Hoa lúc này chỉ đặt nơi khe băng đang dần dần nứt ra, Vũ nhi, Vũ nhi của hắn, không, Vũ nhi của hắn nhất định sẽ không có chuyện gì! Cho dù có chuyện gì xảy ra, hắn cũng sẽ đi cùng nàng!

Dạ Trọng Hoa vì kinh hoảng cho nên không có để ý đến cô gái nằm trong lòng mình đáy mắt liền cong lên ý cười tà ác.

Dạ Trọng Hoa thầm nghĩ phải nhanh chóng qua đó cứu Âu Dương Vũ, nhưng không thể để mặc Trình Cẩm một mình hôn mê ở đây. Đây ngoài con gái của người thầy đã nuôi dạy hắn lúc nhỏ mà còn là muội muội hắn. Nhưng lúc nãy cùng nàng thân thiết chỉ là để thử lòng Âu Dương Vũ, hắn thực ra cũng là vì phần tình huynh muội khi còn nhỏ nên mới cảm thấy do dự.

Nghĩ một lúc sau hắn liền ôm lấy Trình Cẩm, dùng tốc độ nhanh nhất chạy xuống Tuyết Sơn, Vũ nhi, chờ ở đó, bổn vương sẽ lập tức đến cứu nàng! Nếu như nàng không còn trên đời này, vậy bổn vương sống cũng không còn ý nghĩa nữa, bổn vương và nàng sẽ chôn cùng nhau nơi Tuyết Sơn này. Lúc đó nàng cũng sẽ không buồn chán nơi Suối Vàng!

Tuy Trình Cẩm làm bộ hôn mê, nhưng cũng có thể cảm giác được sự khẩn trương của Dạ Trọng Hoa, trong lòng bất giác tràn đầy vui mừng, nàng biết chắc chắn rằng Nhị ca vẫn thích nàng. Dạ Trọng Hoa ôm lấy Trình Cẩm phi như bay xuống núi, vừa lúc ở chân núi liền gặp được Vân Thương cùng Mộ Dung.

Vân Thương và Mộ Dung vốn bị lạc Âu Dương Vũ trong lòng vô cùng lo lắng, đột nhiên liền thấy Dạ Trọng Hoa ôm một cô gái bay nhanh đến. Cái tốc độ kia.... Vân Thương quen biết với Dạ Trọng Hoa nhiều năm như vậy cũng chưa bao giờ thấy bộ dạng cấp bách này của hắn.

Vốn nghĩ rằng người con gái trong lòng Dạ Trọng Hoa chỉ có một mình Âu Dương Vũ, nhưng vừa nhìn thấy trong lòng hắn là Trình Cẩm. Trong mắt Vân Thương cùng Mộ Dung liền lóe lên một tia khó hiểu nghi hoặc.

Dạ Trọng Hoa vừa nhìn thấy hai người họ, liền ném Trình Cẩm về phía Vân Thương, nói: "Đưa cô ấy trở về."

Nói xong liền không dừng bước chân, phi thân mình hướng lên núi Tuyết Sơn kia. Vân Thương thấy hai mắt Dạ Trọng Hoa dường như đỏ vằn tơ máu, khuôn mặt đáng sợ lãnh khốc của hắn lúc này quả thực Vân Thương hắn chưa bao giờ thấy, sự kích động của hắn lúc này khiến bọn họ trong lòng không khỏi run lên, liếc mắt nhìn về phía Mộ Dung, đồng thanh lên tiếng: "Nhất định là tiểu nha đầu kia đã xảy ra chuyện!"Trên đời này ngoài nha đầu kia ra, không có thứ gì có thể khiến cho hắn điên cuồng mà sốt ruột đến như vậy!

Vân Thương nhìn vị Trình Cẩm mà Dạ Trọng Hoa vừa ném cho hắn đột nhiên mở hai mắt ra, thấy Dạ Trọng Hoa biến mất trong gió tuyết mù mịt nơi Tuyết Sơn liền không khỏi thất thanh hét lên: "Nhị ca!"

Dạ Trọng Hoa chạy như điên không hề quan tâm đến tiếng thét thất thanh của ai đó, trong lòng hắn lúc này không ngừng hô: "Vũ nhi, nhất định nàng phải kiên nhẫn chờ ta!"

Khi Âu Dương Vũ bị tuyết trên núi rơi vào người thì cũng vừa đúng lúc nàng nhìn thấy một cảnh mà cả đời này nàng nghĩ sẽ không bao giờ xảy ra. Dạ Trọng Hoa ôm Trình Cẩm trong lòng không buông. Tâm nàng liền đau nhói giống như bị ai đó đạp một chưởng rơi xuống vực sâu, nàng lạnh nhạt cười rộ lên: Thôi rồi, ở trong lòng chàng, nàng rõ ràng vẫn không có chút trọng lượng gì. Trong hoàn cảnh nguy hiểm này, trong mắt Trọng Hoa chàng ấy chỉ quan tâm đến người con gái khác, à không là cô gái thanh mai trúc mã với chàng. Những lời trước đây mà chàng nói với ta tất cả chỉ đều là giả thôi sao? Chàng biết không, ta đã ngỡ rằng những cái ôm ấp áp của chàng mỗi đêm, nhớ rằng chàng vì ta làm rất nhiều chuyện giúp ta khiến ta phải mệt nghĩ ngợi tất cả chúng đều là thật!

Vì thế khi sắp rơi thẳng vào trong khe tuyết lở nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Dạ Trọng Hoa, trong lòng có chút nhè nhẹ vui sướng. Sau đó trước mắt là

một mảnh hắc ám, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy thân mình không ngừng rơi xuống, tốc độ càng lúc càng lớn, cảm giác rơi tự do không có thứ gì để bám giữ thật đáng sợ có chút không chịu nổi. Âu Dương Vũ không muốn chết ở nơi lạnh lẽo này, trong lòng mặc niệm "Tiểu Kỳ Lân" thì thấy tên tiểu tử chết bầm này đang nằm ngủ. Nàng không khỏi giận dữ: "Tiểu Kỳ Lân, ngươi nếu không cứu ta, chủ nhân ngươi nếu mà còn sống được sẽ cho ngươi biết thế nào là lễ độ!"

Đang thầm nghĩ, Âu Dương Vũ liền cảm nhận được tốc độ rơi của mình đã từ từ giảm bớt, quanh thân một vòng hào quang màu xanh nhạt xuất hiện, như cánh bướm mỏng manh ôm lấy toàn thân Âu Dương Vũ khẽ từ từ đáp xuống dưới.

Âu Dương Vũ nhìn thấy vầng sáng màu xanh lam này liền có chút vui vẻ, xem ra năng lực của Tiểu Kỳ Lân ngày một tăng cao a. Lần trước là màu vàng kim bây giờ đã là màu xanh lam rồi.

Tiểu Kỳ Lân che miệng ngáp một cái nói: "Chủ nhân, sao mỗi lần ta ngủ thì ngươi cũng gặp chuyện không hay vậy? Cũng mau Tiểu Kỳ Lân ta thân thủ nhanh nhẹn, một lòng hướng về chủ nhân cho nên, ngươi xem, ta ngay cả ngủ cũng đều nghĩ đến chủ nhân nha!"

"Này!Ngươi nói dối thế không biết ngượng sao" Âu Dương Vũ nhìn bộ dạng khoe mẽ của Tiểu Kỳ Lân không biết nói gì, tiểu tử này thật là đáng yêu, còn định nói thêm gì lại nghe Tiểu Kỳ Lân nói: "Gì đây? Chủ nhân, đây là chỗ nào vậy?"

Âu Dương Vũ tức giận nói: "Không biết, chủ nhân ta gặp phải tuyết lở, rớt xuống khe tuyết, bây giờ còn bị kẹt ở đây."

Âu Dương Vũ chậm rãi rơi xuống, hào quang xung quanh liền biến mất. xung quanh lập tức tối đen lại. Rơi xuống đây cũng được nửa tiếng đồng hồ, Âu Dương Vũ bắt đầu tuyệt vọng, đi xung quanh một hồi, liền phát hiện sâu bên trong hang động này có xuất hiện chút ánh sáng, không phải là ánh mắt trời bình thường mà là ánh sáng màu vàng chói mắt. Âu Dương Vũ vẫn yên lặng từ từ tiến vào sâu bên trong hang, ánh sáng kia mỗi lúc một gần.Tiểu Kỳ Lân vui mừng hét lớn: "Chủ nhân, chỗ này chính là hang kho báu nha!"

"Kho báu?" Âu Dương Vũ không khỏi giật mình lặp lại, có lầm hay không trong cái rủi lại gặp chuyện may mắn như vậy a.

Âu Dương Vũ rốt cục cũng xác định được sự may mắn này khi nhìn thấy tòa cung điện nguy nga bên trong. Ngay cả Âu Dương Vũ mặc dù đã có sự chuẩn bị tinh thần nhưng cũng không thể nào tin được cảnh tượng vàng kim lóng lánh trước mắt mình. Nhìn kỹ lại mới phát hiện ra tất cả mọi thứ xung quanh cả kiến trúc ở đây đều được làm bằng vàng nguyên chất, quả là một nơi xa xỉ đến cực điểm! Bốn phía trên vách tường ngoài được khảm bằng vàng thì còn đính thêm nhiều viên dạ minh châu lớn hơn cái đầu cực kỳ hiếm lạ, bạc kim bốn phía chiếu sáng kia nàng không khỏi một phen chói mắt.

Vốn tưởng rằng Tiểu Kỳ Lân sẽ lên tiếng háo hức nói thêm gì nữa thì đột nhiên nó không lên tiếng nữa, cứ như lại hôn mê bất tỉnh. Âu Dương Vũ trong lòng thầm nghĩ, đừng bảo với mình là nó lại bị vàng làm cho hoa mắt đến mức ngất đi đấy chứ. Âu Dương Vũ thoải mái đi về phía trước, thấy phía trước đột nhiên có rất nhiều cánh cửa. Nàng chọn bừa một cánh cửa mở ra. Âu Dương Vũ nhìn khung cảnh bên trong, trên mặt không khỏi kinh ngạc, bên ngoài vàng bạc, bạch kim đã nhiều vô kể siết, thì bên trong này lại quý giá gấp vạn lần những thứ ngoài đó.

Dù chính Âu Dương Vũ cũng là người đã quen nhìn những món bảo vật trân quý nhưng đây quả là nơi khiến nàng không khỏi đứng ngẩn ngơ ra một lúc lâu.

Nơi này chính là một cung điện khác hào hoa xa xỉ khiến cho bất kỳ ai liếc qua thôi cũng đủ lóa mắt!

Nơi sảnh chính cực kỳ lớn, bên trong được chiếu sáng bởi một viên dạ minh châu cực lớn có thể ước chừng khoảng hàng trăm mét, nàng chưa từng thấy qua một viên dạ minh châu to đến thế a.

Cung điện hoàng kim khổng lồ với mặt thềm đá được dùng bởi tất cả những viên mỹ ngọc lát thành, viên dạ minh châu cực lớn kia được đặt ở bên trên trần nhà chiếu xuống trông vô cùng lung linh huyền ảo.

Âu Dương Vũ đi một đoạn liền bị vấp phải một viên mỹ ngọc bóng loáng, vuốt lên mặt ngoài trông thật trơn nhẵn lạnh lẽo. Trong lòng vô cùng vui vẻ. Hai bên được trang trí bởi những viên đá quý san hô màu đỏ đẹp mắt. Xung quanh cung điện có nhiều chiếc hòm tinh mỹ, nàng tò mò đi đến mở hết tất cả lên, bên trong đều là những món bảo vật mà từ trước đến nay Âu Dương Vũ đều chưa từng thấy qua. Đều là kim cương quý hiếm, một thế giới đá quý với những viên ngọc mềm mại sáng bóng.

Âu Dương Vũ trừng lớn mắt, một cung điện bảo tàng được chôn giấu dưới lớp băng tuyết trên đỉnh Tuyết Sơn. Thật đúng là còn giàu hơn cả một quốc gia...

"Năm đó là ai đã đem nhiều châu báu đá quý cất giấu ở nơi này? Có điều bây giờ ta lại hưởng toàn bộ!"

Âu Dương Vũ tân tình hậm hực lúc nãy bởi vì mớ bảo vật này đã tốt lên rất nhiều. Nàng không hề nương tay, cũng không muốn bạc đãi mình đem hết tất cả những gì mình thấy trước mắt cất hết vào trong không gian. Tên Tiểu Kỳ Lân này nếu như biết được đống đồ ăn ngon này hắn sẽ vui mừng đến chết mất thôi. Chẳng qua bây giờ Tiểu Kỳ Lân hôn mê vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, tiểu Hải Đông Thanh thì đảo đảo vòng quanh người hắn không ngừng dùng miệng mổ vào hắn. Âu Dương Vũ sau khi càn quét hết đống kho báu ở đây liền xem xét xung quanh một phen liền phát hiện trên đầu mình vẫn còn một chiếc hòm nhỏ được treo lắc lẻo bằng dây. Âu Dương Vũ có dự cảm rằng bên trong chiếc hòm này nhất định là món bảo bối không tầm thường.Âu Dương Vũ nàng lại bỏ qua bất kỳ thứ gì liền móc khẩu súng lục ra nheo mắt nhắm mục tiêu ngay chỗ dây thừng, bóp cò! Dây thừng kia liền đứt làm đôi, chiếc hòm liền rơi xuống, Âu Dương Vũ vững vàng đón lấy từ từ mở ra, lại cảm giác được Tiểu Kỳ Lân âm thanh mỏng manh hưng phấn kêu lên: "Là phỉ thúy chi tâm!"

Âu Dương Vũ thực không thể tin mình lại có thể gặp may đến như vậy, cầm phỉ thúy chi tâm lên đặt vào lòng bàn tay mình, xanh biếc trong suốt, bên trong như có ánh hào quang tỏa ra lấp lánh. Âu Dương Vũ cất nó vào bên trong lại phát hiện không gian tùy thân dường như mở rộng ra một chút,nhất

thời ngạc nhiên nói không nên lời nói.

Tiểu Kỳ Lân sau một lúc lâu mới khôi phục tinh thần, đem Hải Đông Thanh ôm vào trong ngực xoay qua xoay lại, Âu Dương Vũ không khỏi thắc mắc hỏi: "Vừa rồi sao ngươi lại ngất đi?"

"Vì vừa rồi ta cảm nhận được phỉ thúy chi tâm nên mới ngất xỉu,bây giờ so với lúc trước ta đã mạnh hơn nhiều rồi a. Nếu tìm được hải dương chi tâm và thủy tinh chi tâm, ta có thể ra ngoài được rồi!"

Âu Dương Vũ nói quanh co một tiếng: "Ngươi tốt nhất vẫn nên ở trong này đi, mọi người mà biết được sự xuất hiện của ngươi sẽ bị bộ dạng của ngươi dọa cho ngất xỉu mất."

Trên thế gian này làm gì có loài sinh vật nào kỳ lạ như hắn, cho nên bất kỳ ai mà nhìn thấy nó không sợ hãi mới lạ a.

Ánh mắt Tiểu Kỳ Lân lập tức ần ần hơi nước, hai mắt đẫm lệ lưng tròng nhìn Âu Dương Vũ: "Chủ nhân, ngươi ghét bỏ ta, ô ô..."

"Ai nha, Tiểu Kỳ Lân của chúng ta là đáng yêu nhất trên đời, ngươi xem xem Tiểu Thanh cũng rất thích ngươi kìa!"

"Chủ nhân đừng lo, đến lúc ta ra khỏi không gian, ta sẽ biến thân thành người a." Tiểu Kỳ Lân tuy rằng đã nhận được sự an ủi của Âu Dương Vũ nhưng trong lòng vẫn rất thương tâm, ôm Hải Đông Thanh ngồi xỗm một bên ủy khuất.

Âu Dương Vũ càn quét hết đống bảo tàng xong xuôi, này mới bắt đầu nghĩ đến tình cảnh của mình lúc này. Nàng bây giờ thực sự rất đói, có điều vừa bước chân ra khỏi cung điện thì bên ngoài chỉ là một mảnh tối đen, cái gì cũng không thấy rõ.

Âu Dương Vũ lắc mình trốn vào trong không gian, nàng bây giờ phải lấp đầy cái bụng rỗng duy trì thể lực, dưỡng thương, sau đó... Sau đó đương nhiên là chạy trốn!

Âu Dương Vũ lúc này mới nhớ tới tình cảnh lúc trước, ngực lại đau nhói có chút tức giận, thậm chí cả chính nàng cũng không thể giải thích nổi cảm giác đau đớn đó như thế nào.

Trong tình cảnh nguy hiểm như vậy,Dạ Trọng Hoa chọn cách che chở cho nàng thanh mai trúc mã, hắn không chút do dự chọn cách bỏ mặc nàng. Thật buồn cười, lúc trước hắn còn luôn miệng khẳng định với nàng trong lòng chỉ có mình nàng, đã vậy mấy hôm trước còn hứa với nàng sẽ không phụ nàng, vậy mà chỉ trong chớp mắt...tình vợ chồng mấy tháng xem ra vẫn không bằng tình cảm của bọn họ mười mấy năm!

Tình yêu rẻ mạt như vậy, Âu Dương Vũ nàng không cần!

Trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng liền xuất hiện tia lãnh khốc, Âu Dương Vũ từ nay về sau sẽ không bao giờ dựa dẫm vào bất kỳ người đàn ông nào để sống nữa!

"Chủ nhân, chủ nhân!" Tiểu Kỳ Lân nhìn thấy Âu Dương Vũ chui vào trong không gian, quả thực là vui mừng đến nhảy cẫng lên, cả người nhào vào lòng Âu Dương Vũ lắc qua lắc lại. Âu Dương Vũ nhịn không được bị nó dẫn đi vài bước, sau đó đứng lại, Tiểu Kỳ Lân ngẩng đầu lên mở đôi mắt tròn xoe nhìn nàng lên tiếng "Nhìn ngươi trông có vẻ vui ha!"

"Chiêm chiếp chiêm chiếp..." Hải Đông Thanh nhìn thấy Âu Dương Vũ, cũng vui mừng kêu chiêm chiếp không ngừng, bay qua đứng trên vai Âu Dương Vũ, dùng đầu khẽ cọ vào mặt Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ nhìn hai sinh vật này dính lấy mình, trong lòng có chút ấm áp.

Tiểu Kỳ Lân từ trong lòng Âu Dương Vũ nhảy xuống, một lát sau lại chạy về, trong tay cầm theo một chiếc túi nhựa: "Chủ nhân, ngươi làm lòng nướng cho ta ăn được không?"

Âu Dương Vũ nhìn vẻ mặt mong chờ của nó liền tức giận vỗ đầu nó lên tiếng: "Tiểu Kỳ Lân, chủ nhân ngươi hôm nay đã nấu cho ngươi rất nhiều món, ngươi cũng ăn rất nhiệt tình, bây giờ còn muốn ăn thêm lòng nướng sao?"

"Bởi vì, rất thơm thôi." Tiểu Kỳ Lân liếc liếc mắt nhìn Hải Đông Thanh hất đầu, "Có phải không?"

Hải Đông Thanh không nói gì chỉ chiêm chiếp chiêm chiếp không ngừng.

Âu Dương Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, cái tên Tiểu Kỳ Lân này tính tình cứ như trẻ con mới lên ba. Rất thích ăn đồ ăn vặt ở siêu thị, nào là mỳ ăn liền, cá viên chiên, cả lòng nướng nữa hắn đều thích! Nàng trừng mắt dậm chân đi vào phòng bếp lấy một ít lòng lợn đã nhồi chút thịt nướng cho hắn. Được một lúc lâu, Tiểu Kỳ Lân lại lôi thêm một chậu nước, bên trong có rất nhiều cá, tôm, vẻ mặt chân thành nhìn Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ gật gật đầu: "Ta biết rồi! Ngươi để bên đó đi. "

Nàng vừa nói chuyện, đã thấy Tiểu Kỳ Lân đem hết nước trong chậu đó đổ hết lên chân của Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy lành lạnh nơi đầu chân, cúi đầu nhìn thấy váy áo đều đã ướt đẫm, liền tức giận mắng Tiểu Kỳ Lân: "Tiểu Kỳ Lân, sao ngươi lại bướng bỉnh như vậy!"

"Ai da, chủ nhân, chân của ngươi đã bị thương lại vất vả như vậy, ta nghĩ rằng nếu như chân ngươi ngâm nước ấm một chút sẽ đỡ hơn thôi."

Âu Dương Vũ sắc mặt dần dần dịu xuống: "Thật sao? Vậy đợi ta làm xong sẽ đi ngâm chân."

Một lúc sau, Âu Dương Vũ liền bưng thật nhiều đồ nướng cùng với cá nướng ướp hành thơm ngon từ lò đi ra. Tiểu Kỳ Lân cao hứng mở to hai mắt, cầm lấy một dĩa lên chén sạch, sau đó cầm dĩa khác đưa đến trước mặt Hải Đông Thanh: "Ăn đi!"

Âu Dương Vũ ôm trán bất đắc dĩ lên tiếng: "Nó không ăn cái này."

Quả nhiên thấy vẻ mặt ghét bỏ của Hải Đông Thanh, Tiểu Kỳ Lân hừ hừ: "Nếu không ăn ta cũng sẽ không chơi với ngươi!"

Hải Đông Thanh hai đôi mắt đen láy có chút ủy khuất đáng thương nhìn Tiểu Kỳ Lân sau đó cũng dằn lòng nuốt một miếng.

Âu Dương Vũ:...

P/s: À hú...mai vì Ta có việc nên không đăng chương tiếp được a...thứ 4 sẽ post nha...Để xem phản ứng của Dạ Trọng Hoa như thế nào ha....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Muộn màng - Đều là lỗi của hắn

Bên ngoài. Gió tuyết thét gào trên đỉnh Tuyết Sơn. Từng cơn buốt giá.

Dạ Trọng Hoa trở lại chỗ cũ thì phát hiện, chỗ khe băng lúc nãy đã khép lại, một chút khe hở cũng không có. Xung quanh một màn tuyết trắng mờ mịt, hắn thậm chí không thể xác định được Vũ nhi đã rơi xuống chỗ nào. Cuồng phong gào thét, gió lạnh khẽ thổi tung mái tóc hắn, hai chân hắn trong phút chút cứng đờ, cảm giác như chưa bao giờ từng có cảm giác kích động mà trở nên mất hết sức lực, không có cách nào nhúc nhích nổi, khuôn mặt lạnh nhạt của Dạ Trọng Hoa thoáng hiện lên sự kinh hoảng, trong cuộc đời hắn, từ trước đến nay hắn chưa khi nào nếm trải sự hoảng sợ như vậy, con ngươi hắn tối lại lạnh như băng, ánh mắt hắn như bạo thú cuồng dã, tàn khốc mà thị huyết.

Đều là lỗi của hắn!

Tay hắn chỉ nắm thành quyền, gân xanh bạo khởi, hắn lớn tiếng gọi tên Âu Dương Vũ, điên cuồng tìm những nơi mà nàng có thể rơi xuống.

Trong lúc nhất thời, vùng trời màn tuyết trắng xóa, giữa gió tuyết cuồn cuộn, dáng người Dạ Trọng Hoa lảo đảo bước đi kiếm tìm trông thật cô độc tịch liêu...

Trời đã bắt đầu tối, không gian bốn phía đều đã bắt đầu tĩnh lặng, cuồng phong bạo tuyết cũng đã ngừng lại, xung quanh chỉ còn lại một khoảng trời đêm yên tĩnh đến đáng sợ, Dạ Trọng Hoa lúc này nặng nề bước đi thở dốc.

"Dạ Nhị, đừng ở đây mà nổi điên nữa, nếu cứ như vậy ngươi sẽ chết mất." Vân Thương leo lên Tuyết Sơn được một lúc lâu cuối cùng cũng tìm thấy được Dạ Trọng Hoa đang điên cuồng tìm kiếm giữa biển tuyết trắng xóa, dường như hắn sử dụng hết tất cả sức lực của mình, không chống đỡ nổi nằm ngửa trên tuyết, thở hồng hộc.

Vân Thương thấy Dạ Trọng Hoa vẫn tiếp tục đứng lên thì nhanh chóng vươn tay ngăn cản hắn nhưng bị hắn một phen đẩy ra, ngữ khí trầm thấp: "Tránh ra!"

Dạ Trọng Hoa quỳ trên mặt đất, càng không ngừng lấy tay cào lớp băng dày kia lên. Vũ nhi của hắn, Tiểu Ngũ của hắn! Hắn chỉ cảm thấy trái tim chợt quặn thắt lại đau đớn, đau đến mức nghẹn lại không thở được. Hắn không cho phép.. không cho phép nàng rời khỏi hắn, không cho phép nàng chết!

Hắn sợ hãi, đúng, loại sợ hãi này giống như có một lưỡi hái của Diêm Vương vung xuống cổ hắn, khiến hắn không thể nào né tránh được.Hắn..là hắn đứng trơ mắt nhìn thấy Vũ nhi của hắn rơi xuống ngay trước mắt hắn, ở khoảng cách xa như vậy, hắn không nhìn thấy được gương mặt của nàng, ánh mắt của nàng, còn cả nụ cười của nàng, dường như lúc này hắn sắp chống đỡ không nổi vì khó thở!

Vân Thương nhìn thấy hành động điên cuồng của Dạ Trọng Hoa, trong lòng đã đoán ra được tám chín phần Âu Dương Vũ lành ít dữ nhiều, thanh âm có chút bi thương: "Dạ Nhị, ngươi bình tĩnh một chút, nàng ấy..."

"Cút!" Một chữ lạnh như băng không mang một chút ấm áp cảm tình nào phát ra, hắn không muốn nghe bất kỳ điềm xấu gì từ bất cứ ai. Hắn không cho phép chuyện đó xảy ra

Dạ Trọng Hoa phát điên dùng tay đào lớp tuyết lạnh lẽo, băng tuyết cứng rắn. Thấy không ổn, hắn dùng nội lực của mình phá vỡ băng tuyết, quên cả đau đớn, quên cả cái lạnh đang ăn mòn da thịt, quên cả cảm giác gió rít bên tai. Vân Thương chỉ cảm thấy giờ phút này lý trí của Dạ Trọng Hoa dường như bị mất đi, vẻ mặt của hắn cứng ngắc ngây dại ra,. Hắn biết rõ bây giờ hắn có làm cái gì, có khuyên hắn như thế nào cũng đều phí công vô ích.Nhìn thấy từng ngón tay thon dài của Dạ Trọng Hoa từ từ loang lỗ máu là máu, tuyết xung quanh đều bị màu đỏ của máu bao phủ. Trong lòng lo sợ liền tiến lên một chút ngăn cản hắn nhưng cũng không được, lúc này trên mặt Dạ Trọng Hoa hắn ngoài lãnh khốc đáng sợ ra thì chính là sự đau đớn tột cùng.Vân Thương nhìn mái tóc Dạ Trọng Hoa cuồng nộ tung bay trong gió, trong đầu hiện ra dáng vẻ bình tĩnh vân đạm phong khinh của Âu Dương Vũ, hắn thật sự không muốn tin rằng cô ấy đã chết. Nhưng trước mắt hắn, bão tuyết cuồng nộ như muốn vùi lấp hết tất cả mọi thứ nó đi qua, lại gặp tuyết lở, đừng nói là một

nữ nhân như nha đầu đó, ngay cả nam nhân như hắn cũng không đảm bảo mình có thể sống qua một ngày.

Trời càng lúc càng lạnh, Vân Thương đứng bên cạnh Dạ Trọng Hoa cả người rét run, răng run cầm cập. Nhưng hắn cũng chỉ có biết nhắm mắt làm ngơ ở bên cạnh Dạ Nhị hắn, để cho hắn thỏa mãn phát tiết, nhưng thật ra hắn thật sự sợ Dạ Nhị nếu cứ như thế này thì sẽ có chuyện bất trắc xảy ra.

Ba canh giờ trôi qua, trong lòng hắn khủng hoảng đến cực điểm, hơn nữa nhiệt độ của không khí ngày càng loãng, khí lạnh càng không có dấu hiệu vơi đi, ánh mắt hắn bắt đầu đỏ đậm, hắn giống như một con sói hoang tìm kiếm chủ, hắn dường như mất phương hướng, đạp tung tuyết sơn, hai tay bị băng tuyết đông lạnh đỏ bừng, giày bị băng tan làm cho ướt nhẹp, nhưng hắn vẫn nhất quyết không dừng lại hành động điên cuồng của mình. Hắn muốn nhìn thấy nàng. Vũ nhi, ta muốn nhìn thấy nàng cười, dù cho nàng có mắng ta, có hận ta, ta cũng không né tránh mà đối mặt, nhưng xin nàng xuất hiện trước mặt ta có được không, cho ta biết nàng đang ở đâu có được không?

Mộ Dung Vân Thù vừa xuống núi đã lập tức phái hai đội nhân mã lên núi tìm kiếm tung tích Âu Dương Vũ, người cùng ngựa nỗ lực ra sức tìm kiếm dưới tuyết trời giá lạnh, tìm đến mọi ngóc ngách, mọi hang hóc ngõ cùng cũng vẫn không tìm ra một chút dấu vết của nàng. Cuối cùng sau khi thấy Dạ Trọng Hoa, nhìn thấy bộ dáng thất thường của hắn liền thấp giọng bẩm báo: "Dạ Nhị, không phát hiện ra tung tích của Âu Dương Vũ."

Tâm can hắn, đau đến rỉ ra máu, đau đến co rút. Con ngươi đen láy của hắn sẽ co rút lại, đôi mắt hắn vằn vệt tơ máu mang khí thế kinh người, nơi ngực trái truyền đến cơn đau xé ruột xé gan. Dạ Trọng Hoa cơ hồ đứng không vững, lảo đảo lui về sau vài bước.

Không, sẽ không!Hắn không thể mất đi, không thể!

Sao lại không thể tìm thấy nàng, Vũ nhi của hắn rất thông minh, rất lợi hại. Hắn vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm của nàng ở quanh đây, sao lại không thể tìm được nàng?

"Tiếp tục tìm! Nhất định phải tìm được nàng!" Cường thế ra lệnh, không chút trì hoãn!

Dạ Trọng Hoa trong lòng càng tự trách bản thân mình. Tất cả đều là lỗi của hắn, vì sao hắn lại có thể để chuyện này xảy ra, hắn có thể bỏ mặc Vũ nhi một mình chống chọi một mình nơi đó. Bỗng nhiên, hắn giơ tay lên cao, nặng nề đánh về phía ngực mình,một lần, hai lần, lực mỗi lúc một lớn.Lúc này cả người hắn liền cứng đờ quỳ nơi đó miệng không khỏi trào ra một ngụm máu tươi.

Vân Thương bắt gặp phải chuyện như vậy liền lập tức kinh sợ bắt lấy tay Dạ Trọng Hoa còn định xuống tay với chính mình, tức giận nói: "Dạ Nhị, ngươi điên rồi sao?!"

Tim của hắn bị xé rách đau đớn. Nỗi đau khiến hắn phải sợ hãi, máu tươi đỏ thẫm khẽ đọng trên nền tuyết trắng dưới ánh trăng đêm u ám này lại càng trở nên rợn người."Bây giờ ngươi phải quay về ăn chút gì đi, nghỉ ngơi thật tốt sau đó quay lại tiếp tục tìm!"

"Không! Nếu trì hoãn thì nàng sẽ càng gặp nguy hiểm hơn, bây giờ có lẽ nàng đang trốn ở một nơi nào đó, bây giờ nàng nhất định rất đói bụng, nhất định rất lạnh, bây giờ nàng rất..."Âm thanh Dạ Trọng Hoa mỗi lúc một nghẹn ngào.

Dạ Trọng Hoa đã không ăn không uống tìm tung tích của tiểu nha đầu cũng đã gần bốn canh giờ, Vân Thương chưa bao giờ thấy qua bộ dạng này của hắn, vẻ mặt này của hắn, đau đớn, áy náy, hối hận, tự trách mình. Kiểu như một khi hắn đã xác định Âu Dương Vũ không còn ở trên đời này thì hắn cũng sẽ không muốn sống nữa.

Trong lòng Vân Thương dâng lên một chút sợ hãi, nhân lúc Dạ Trọng Hoa không kịp phòng bị liền giơ tay lên đánh mạnh sau gáy hắn khiến cho hắn hôn mê bất tỉnh.

Vân Thương cõng một thân Dạ Trọng Hoa đang bất tỉnh nhân sự kia xuống núi, hắn mệt mỏi thở dốc. Tuyết mỗi lúc một dày bước đi đã khó khăn, giờ trên lưng lại có thêm món nợ, bước đi trở nên khó khăn hơn.

Sau khi Vân Thương mang Dạ Trọng Hoa trở về biệt viện liền phân phó cho nha hoàn chuẩn bị nước ấm. Hắn dìu Dạ Trọng Hoa trực tiếp vào phòng ngủ, vừa vào tới cửa thì ngay lập tức ném Dạ Trọng Hoa quăng ra phía sau giường, mà bản thân mình cũng mỏi mệt không chịu nổi xụi lơ trên sàn nhà, miệng thở hồng hộc. Thoạt nhìn Dạ Trọng Hoa trên giường giống như người đã chết, vẫn không nhúc nhích! Cảm giác ngay trước mũi hắn cũng không còn hơi thở.

"Vân Thương, huynh đã làm chuyện quái gì thế hả? Không phải kêu huynh lên núi tuyết ngăn Nhị ca lại hay sao? Sao còn làm cho Nhị ca thương tích đầy người thế này a?! Huynh thật vô dụng!" Nói xong Trình Cẩm âu yếm nhìn Dạ Trọng Hoa đang hôn mê bất tỉnh trên giường, đặc biệt là cánh tay lộ ra bên ngoài kia, vết máu loang lổ, trong mắt hiện lên một chút thương tiếc, nhìn về phía Vân Thương bằng đôi mắt trách cứ.

Nàng đem hết tức giận trút hết lên người hắn.

Vân Thương ngẩng đầu nhìn bộ dáng tức giận của Trình Cẩm,một thân y phục màu trắng như tuyết lộ ra chiếc cổ xinh đẹp tuyệt trần, vòng eo tinh tế, váy áo tung bay, trên mặt phấn son tô đậm da trắng nõn nà, nhìn qua không giống như một cô nương thuần khiết nhu nhược yếu đuối ban sáng. Nàng trợn tròn mắt lên, vênh mặt hất cằm sai khiến nhìn Vân Thương: "Huynh còn ngây ngốc ngồi ở đó làm gì, mau ra ngoài đi! Nhị ca bị cảm lạnh cần phải thay y phục, sau đó dùng nước ấm lau người cho huynh ấy nữa!"

Trình Cẩm nói xong, liền cầm lấy khăn ấm đi đến tỉ mỉ lau nhẹ hai má Dạ Trọng Hoa sau đó không kiên nhẫn mở miệng lớn tiếng quát Vân Thương.

Vân Thương trong mắt không khỏi tức giận, cô ta bây giờ đang dùng thân phận gì để nói chuyện với hắn, hay là tự coi bản thân mình là Ninh vương phi!

Vân Thương không tiếp xúc nhiều với Trình Cẩm, chỉ là có nghe qua cô ta là một con người lãng mạn, thông minh lanh lợi, vả lại cô ta đã từng cứu Dạ Trọng Hoa một mạng nên hắn cũng có ấn tượng không tệ.

Nhưng hôm nay, nếu không phải vì sự ngu ngốc của cô ta, Dạ Nhị sẽ không phải lâm vào tình trạng thảm hại như thế này? Đó là chưa kể đến chuyện Âu Dương Vũ bị rơi xuống vực tuyết đến bây giờ vẫn chưa biết sống chết ra sao? Nghĩ đến đây, Vân Thương đưa ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Trình Cẩm.Vân Thương từ trên sàn đứng dậy thì đã thấy Trình Cẩm định vươn tay, muốn cởi y phục của Dạ Trọng Hoa. Vân Thương liền tiến lại đè chặt vạt áo Dạ Trọng Hoa, ánh mắt khinh miệt, nhìn Trình Cẩm nói: "Trình cô nương muốn làm cái gì vậy?"

Trình Cẩm sắc mặt thoáng hồng nhưng vẫn gân cổ lên tiếng: "Tất nhiên là giúp Nhị ca tắm rửa, nếu cứ để như vậy Nhị ca sẽ bị cảm lạnh mất!"

Vân Thương bật cười một tiếng: "Trình cô nương đang nói là muốn giúp Dạ Nhị tắm rửa?"

Trình Cẩm gật đầu, Vân Thương khẩu khí vẫn điềm nhiên, trong mắt lộ ra ý cười trào phúng: "Cô lấy tư cách gì để làm việc này? Ninh vương phi?"

Trình Cẩm nhất thời cứng họng suy nghĩ, không khỏi sửng sốt, Vân Thương vẫn thản nhiên tiếp tục nói: "Trình cô nương vẫn nên đi ra ngoài đi, Dạ Nhị đã có ta lo, nếu như danh dự của của cô nương bị hủy hoại, lúc đó chỉ sợ Dạ Nhị sẽ giết ta mất."

"Là muội tự nguyện, chỉ cần Nhị ca huynh ấy..." Trình Cẩm nhìn Vân Thương nói vài câu liền nghẹn họng.

Vân Thương cười lạnh, thì ra ngay từ đầu cô ta vẫn chưa từ bỏ tâm ý kia! Trước kia Vân Thương cũng đánh giá nàng vài lần cảm thấy nàng thông minh lanh lợi, lúc nhỏ cũng nhu thuận, hiền lành. Nhưng đến bây giờ hắn mới biết thì ra tất cả đều là giả, thật không may cho Dạ Nhị vẫn bị vị này lừa gạt mà chẳng hay biết gì.

Vân Thương căn bản không muốn dính líu đến chuyện tình của họ, nhưng chỉ nghĩ đến chuyện Âu Dương Vũ đột nhiên vì việc làm thiếu suy nghĩ của vị đang đứng trước mắt hắn lại rời xa bọn hắn,liền tức giận cắn răng nói: "Đến bây giờ Trình cô nương vẫn không hiểu sao?Trong lòng Dạ Nhị từ trước đến giờ chỉ có một người con gái đó là Âu Dương Vũ."

"Nhưng Âu Dương Vũ đã chết rồi!" Trình Cẩm trợn tròn hai mắt, nhịn không được thốt ra, đôi mắt còn có chút đắc ý cười chợt lóe qua, ngay lập tức liền cứng đờ vì bị ánh mắt lạnh như băng của Vân Thương dọa đến.

Vân Thương nhìn Trình Cẩm chậm rãi nói: "Ta nghĩ Dạ Nhị sẽ không muốn nghe những lời này đâu."

Nói xong liền không thèm để ý đến Trình Cẩm, đem Dạ Trọng Hoa dìu vào bên trong phòng tắm đặt vào bể nước ấm.

Trình Cẩm một mình đứng trước giường, nhìn về phía bên trong, nhẹ nhàng cắn môi dưới, vẻ mặt phẫn hận.

Vân Thương sau khi giúp Dạ Trọng Hoa tắm rửa cẩn thận thì Trình Cẩm cũng đã rời đi, Vân Thương nhẹ nhàng thở hắt, coi như cô nàng này còn biết thức thời. Vân Thương đem Dạ Trọng Hoa đặt lại lên giường, bởi vì được ngâm nước ấm nên sắc mặt cũng đã tốt lên rất nhiều, chỉ là trên khuôn mặt tuấn tú của hắn vẫn có chút tiều tụy trắng bệch.

Vân Thương nhìn Dạ Trọng Hoa vẫn đang nhắm chặt hai tròng mắt, lặng lẽ nhíu mày, tâm trạng liền chùn xuống. Âu Dương Vũ nếu như còn sống thì hay biết mấy, nếu như nàng thật sự chết đi, nửa đời còn lại của Dạ Trọng Hoa hắn cũng sẽ sống không thoải mái.

Dạ Trọng Hoa dần dần tỉnh lại, con ngươi ảm đạm vô thần mà mờ mịt. Hắn đột nhiên mạnh mẽ đứng dậy, muốn xuống giường, bị Vân Thương một phen đè lại: "Dạ Nhị, ngươi bình tĩnh một chút đi.""Vũ nhi!" Dạ Trọng Hoa trên mặt tỏ vẻ vô cùng lo lắng: "Ta muốn đi tìm Vũ nhi!"

Vân Thương không dám nói ra bất cứ điều xấu gì sợ những lời đó sẽ chọc giận Dạ Trọng Hoa, chỉ đơn giản nói: "Ít nhất thì ngươi cũng nên ăn chút gì đó, nếu không ăn thì lấy đâu ra sức lực đi tìm nàng! Nàng là người tốt có số mạng lớn cát nhân phù hộ, ngươi cứ tạm thời tĩnh dưỡng cho tốt đi!"

Những lời này của Vân Thương khiến cho Dạ Trọng Hoa được an ủi phần nào, đầu óc hắn dần dần thanh tỉnh, ánh mắt cũng bắt đầu rõ ràng. Hắn nhìn thấy chén thuốc bắc trên bàn, liền không nhịn được mùi vị của nó khẽ nhíu mày, mà những món ăn bên cạnh bàn hắn nhìn qua chỉ ngửi mùi thôi thì chỉ muốn nôn.

Vân Thương không khỏi yên lặng nghĩ đến. Bộ dáng bình tĩnh điềm nhiên của hắn khi xưa bây giờ một nửa cũng không có. Lúc này Dạ Trọng Hoa cố gắng uống vài ngụm thuốc, đạm thanh nói: "Ngươi lập tức đến biên ải truyền lệnh của bổn vương điều động năm vạn binh lính, bổn vương phải san bằng Tuyết Sơn cứu vương phi!"

CÁI GÌ!! Năm vạn binh lính, huynh ấy điên rồi sao, dùng hết một nửa số quân lính của mình để đi tìm Âu Dương Vũ! Trình Cẩm đứng ở cửa nghe được mệnh lệnh này của Dạ Trọng Hoa, trong lòng lạnh lùng nghĩ nàng cũng đã tận mắt chứng kiến thấy Âu Dương Vũ đã rơi xuống khe băng, nếu có tìm ra thì cũng chỉ là một khối thi thể .

Trình Cẩm nhẹ nhàng đẩy cửa ra trên tay có bưng một cái khay ôn nhu nhìn Dạ Trọng Hoa nói: "Nhị ca, biết huynh lạnh, Cẩm nhi đã tự mình nấu canh gừng cho huynh, nhân lúc canh còn nóng huynh mau uống chút đi."

Vân Thương yên lặng nhìn Trình Cẩm, không nói được lời nào.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy Trình Cẩm liền nhớ tới Tiểu Ngũ của hắn bây giờ sống chết thế nào vẫn chưa rõ, trong lòng chỉ cảm thấy đau đớn như bị ai đó chém đứt từng khúc ruột, sắc mặt hắn càng thêm lạnh như băng, âm thanh lạnh lùng nói: "Không cần."

Trình Cẩm cũng không thuận theo ý hắn, từ từ đem bát canh đặt ở phía trước, tiếp tục khuyên nhủ: "Nhị ca, bây giờ thân thể của huynh rất yếu, nếu không uống chút canh gừng canh này sẽ sinh bệnh mất."

"Đi ra ngoài!" Dạ Trọng Hoa không thèm liếc nhìn nàng gằn giọng "Bổn vương muốn nghỉ ngơi!"

Trình Cẩm ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt lạnh như băng sương của Dạ Trọng Hoa, trong lòng không khỏi có chút giật mình, chẳng lẽ! Huynh ấy đã phát hiện ra cái gì rồi sao? Không, tuyệt đối không thể, nàng đã dùng thuốc để khống chế bệnh tình của mình, người thường căn bản sẽ không nhận ra được.

Trình Cẩm cúi đầu nói: "Vâng, vậy Nhị ca nghỉ ngơi đi."

Trình Cẩm từ trong phòng đi ra, trong mắt hiện lên một chút không cam lòng. Dạ Trọng Hoa từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ dùng cử chỉ đó nặng lời với nàng. Ngay lập tức khóe môi nàng liền nở nụ cười tà ác: "Nhị ca, huynh là của muội, chỉ có thể là của một mình muội!"

Âu Dương Vũ ở trong không gian, ngủ trên giường ấm áp một đêm. Đến khi tỉnh dậy, Âu Dương Vũ không khỏi nghĩ thì ra nước ấm ở ôn tuyền lại có tác dụng trị được bệnh trật khớp rất công hiệu. Khi nàng tỉnh lại thì Tiểu Kỳ Lân cùng Hải Đông Thanh vẫn còn nằm trong lòng nàng ngủ. Nàng rón ra rón rén mặc đồ chuẩn bị xong xuôi cầm thêm thanh trường kiếm sắc bén nhân cơ hội đi ra ngoài Tuyết Sơn nếu không trời sáng sẽ bị Dạ Trọng Hoa tìm được.Dạ Trọng Hoa mỗi ngày đều ở trên núi Tuyết Sơn, còn ban sắc lệnh sẽ thưởng lớn cho những ai tham gia vào đội tìm kiếm trên Tuyết Sơn, thời gian từ từ trôi đi, hy vọng cuối cùng trong lòng Dạ Trọng Hoa dần dần mất đi, thậm chí hắn bắt đầu tuyệt vọng. Không, Vũ nhi của hắn nhất định vẫn còn sống, hắn không thể bỏ mặt nàng nơi lạnh lẽo này được, hắn nhất định phải tìm được nàng, phải cứu sống nàng!

Ba ngày ba đêm không ngừng tìm kiếm, khuôn mặt anh tuấn của Dạ Trọng Hoa bắt đầu trở nên trắng bệch, mí mắt đều thâm đen, đôi môi đỏ mọng ngày nào vì khô nứt mà xuất hiện vết rạn, ánh mắt yêu dã lãnh khốc, phong thái cao ngạo, uy nghi đã không còn như ngày xưa nữa chỉ còn lại sự tiều tụy héo hon cùng sự tuyệt vọng. Vân Thương cùng Mộ Dung thay phiên nhau ở bên cạnh hắn, mở miệng an ủi hắn vài câu: "Dạ Nhị, cậu không cần phải dằn vặt bản thân mình như thế."

Dạ Trọng Hoa căn bản không thèm nghe bất cứ ai khuyên nhủ hắn, chỉ cần nghĩ đến tình cảnh lúc này của Âu Dương Vũ, tâm can hắn liền đau đớn đến quằn quại.

"Binh sĩ nghe lệnh, tìm được vương phi sẽ có thưởng lớn! Khụ..." Dạ Trọng Hoa đột nhiên ho khan mãnh liệt, hắn dùng tay ôm lấy ngực mình, nơi đó quặn đau không thôi, một ngụm máu tươi phun ra, sau đó cả người liền hôn mê bất tỉnh.

Ngay thời điểm Dạ Trọng Hoa lần nữa tỉnh lại, đã nhìn thấy Trình Cẩm ngồi ở đầu giường, dùng khăn bông lau nhẹ cánh môi hắn, nàng nhìn thấy hắn tỉnh lại, trong mắt lóe lên sự sung sướng, nàng từ trên bàn cầm lấy bát cháo tổ yến, âm thanh mềm nhẹ, còn khóc nức nở: "Nhị ca, huynh ăn một chút gì đi, Mộ Dung nói bây giờ sức khỏe của huynh ngày một suy yếu!"

Dạ Trọng Hoa dồn hết toàn bộ sức lực ngồi dậy, dùng sức hất phăng thứ gì đó trên tay nàng. Mặt hắn âm trầm đến cùng cực, trong mắt chứa tơ máu nồng đậm. Hắn lúc này, rõ ràng không còn một chút nội lực hay khí lực gì nhưng ánh mắt tuyệt vọng ấy lại lãnh khốc tàn nhẫn.

Trình Cẩm nhìn bộ dạng suy sút này của Dạ Trọng Hoa trong lòng có chút tức giận, nhưng phần nhiều hơn là vui mừng.

Đào nhiều ngày rồi mà vẫn không tìm được thi thể của Âu Dương Vũ, chắc là xương cốt đều đã không còn nữa. Ninh vương phi đã không còn sống trên nhân gian, tiếp sau đó ai có thể xứng đáng hơn nàng thích hợp xứng đôi với Dạ Trọng Hoa, nàng sẽ rất nhanh trở thành Ninh vương phi danh chính ngôn thuận bên cạnh Nhị ca.

Trình Cẩm nước mắt trong suốt, thanh âm càng phát ra mềm mại, nàng chọn Lan Hoa Chỉ, múc một ngụm cháo, cẩn thận thổi đưa đến bên môi Dạ Trọng Hoa: "Nhị ca, huynh uống một ngụm đi."

"Cút!" Âm thanh lãnh liệt không mang theo một tia cảm tình, "Bổn vương không muốn gặp ngươi!"

Cái gì? Huynh ấy chưa bao giờ nói nặng với nàng như thế! Huynh ấy bảo nàng cút đi, lại còn bảo không muốn gặp mình?! Trình Cẩm quay mặt qua chỗ khác, dùng khăn lau đi nước mắt khóe mi âm thanh nghẹn ngào: "Là muội không tốt, nếu như muội không đột nhiên phát bệnh, Nhị ca cũng sẽ không lo lắng cho muội."

Lạnh! Lạnh thấu xương, ánh mắt hắn bây giờ một chút độ ấm cũng không có chỉ bao phủ bởi một lớp băng sương dày đặc! Dạ Trọng Hoa đột nhiên gạt bát cháo trên tay nàng,bát cháo nặng nề rơi trên sàn nhà nát thành từng mảnh, nàng cẩn thận tỉ mỉ biết bao lâu mới hầm được bát cháo này lại bị huynh ấy hất đổ đi. Dạ Trọng Hoa từng chữ một nói rõ ràng: "Lúc trước bổn vương nợ ngươi một mạng, bây giờ bổn vương đã trả cho ngươi, từ nay về sau không ai nợ ai!"Trình Cẩm trên mặt có một chút không tin được, đôi mắt còn đẫm hơi nước mở to ra, sau đó một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, nàng vội vàng giữ chặt ống tay áo hắn, há miệng thở dốc: "Nhị ca!"

"Ngày đó ngươi dùng thuốc gì khiến bổn vương tạm thời không thể cử động được, đừng tưởng bổn vương không biết!" Ánh mắt Dạ Trọng Hoa lạnh nhạt mà lạnh như băng, đạm mạc như vậy, lạnh lẽo như vậy nhìn thấu tâm đen của Trình Cẩm "Từ nay về sau bổn vương không phải là Nhị ca của ngươi."

Trình Cẩm sắc mặt trở nên trắng bệch, bởi vì câu nói lạnh lùng của Dạ Trọng Hoa kia khiến cho lòng của nàng kịch liệt đau đớn, nàng mở miệng giải thích: "Muội không có!"

“Ngươi nghĩ thử xem với nội lực của bổn vương lúc đó sao lại không tránh được chút khí lực của ngươi, quả thực buồn cười.” Dạ Trọng Hoa nở nụ cười lãnh khốc đến cùng cực, ngực bởi vì phẫn nộ mà phập phồng, âm thanh không có một tia ấm.“Bây giờ cút ngay cho bổn vương, cút càng xa càng tốt!”

Trình Cẩm đứng yên tại chỗ, trên mặt lộ ra một chút dữ tợn: “Muội quen huynh đã được mười lăm năm, thế nhưng chỉ vì một nữ nhân bên ngoài mà huynh lại phụ muội!Ngày đó vì muốn cứu huynh nên mới trở thành thần y, ở trên tuyết quỳ suốt ba ngày, bây giờ huynh nói ra một câu đã thanh toán xong món nợ đó là như thế nào?”

“Muội bị cung hàn, có thể sẽ không bao giờ sinh con, hơn lại bệnh hen suyễn của muội sẽ theo muội đến hết cả cuộc đời, cả đời muội phải sống như thế liệu người đó có phụ trách với muội không?”

Dạ Trọng Hoa không khỏi nhíu mày, sắc mặt có chút phức tạp.

“Âu Dương Vũ nhận được sự sủng ái của huynh là phúc ba đời của cô ta rồi, chẳng lẽ bây giờ huynh còn hy vọng muội sẽ cam lòng đứng đó chúc phúc cho huynh với cô ta sống đến bạc đầu răng long sao?”

“Chát!” Hắn giơ tay lên không chút lưu tình tát một cái lên mặt nàng, trên gương mặt trắng nõn kia nhanh chóng hiện lên năm dấu ngón tay, Trình Cẩm trừng mắt hắn, “Huynh thực sự đánh muội, vì một thứ tiện nhân như Âu Dương Vũ mà đánh muội. Bây giờ cô ta đã chết, đến xương cốt cũng không còn, cho dù huynh có san bằng cả khu Tuyết Sơn đó thì cũng sẽ không bao giờ tìm ra được cô ta.”

“Đi chết đi!” Dạ Trọng Hoa trên mặt tức giận đến cực điểm, hơi thở thô bạo, gượng mình vươn tay bóp chặt lấy cổ nàng, ánh mắt đỏ máu Lý trí của hắn lúc này như bị ai đó nuốt chửng đi bắt đầu điên cuồng. Vân Thương khi nãy đứng ở trước cửa nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, sau khi nghe được mấy chữ lạnh như băng của Dạ Trọng Hoa kia liền hốt hoảng lập tức đẩy cử tiền vào giữ chặt lấy tay Dạ Trọng Hoa “Dạ Nhị, Dạ Nhị, ngươi bình tĩnh một chút! Dù sao cô ta cũng đã cứu mạng của ngươi.”

“Từ nay về sau, cút xéo cho khuất mắt bổn vương.”

Dạ Trọng Hoa buông tay ra, Trình Cẩm nhẹ nhàng điều chỉnh hô hấp của mình, vuốt nhẹ cổ kịch liệt ho khan, cả người lảo đảo ngã xuống đất, mặt trắng bệch như tờ giấy trắng.

Dạ Trọng Hoa vừa rồi đã gần như dùng hết sức lực cuối cùng của mình, nhưng vẫn cứng đầu giãy dụa đứng dậy đi ra ngoài. Vũ nhi của hắn sao có thể không tìm ra được xương cốt, nhất định là nàng vẫn còn sống, nhất định nàng đang chờ hắn đến tìm nàng, hắn muốn tìm nàng trở về.

Dạ Trọng Hoa vì không còn chút sức lực, đi vài bước liền té ngã. Vân Thương tiến lên giúp đỡ hắn một phen, lại bị hắn vô tình đẩy ra. Trình Cẩm nhìn thấy bộ dạng này của Dạ Trọng Hoa thân mình khẽ run nhè nhẹ. Bây giờ ngay cả bản thân mình đứng cũng không vững lại vẫn nhất quyết một mực muốn đi tìm Âu Dương Vũ. Ánh mắt của nàng có chút đau khổ, hoàn toàn không thèm để ý đến những lời khi nãy của hắn bất chấp chạy lên giữ chặt tấm thân sắp ngã kia của Dạ Trọng Hoa: “Nhị ca, huynh bị thương nặng thế này còn muốn đi tìm cô ta sao?”

“Vì một người đã chết mà đáng để huynh phải hành hạ bản thân mình sao?!” từng câu từng chữ của Trình Cẩm mỗi lúc một ngoan độc không chút che giấu, lúc này nàng bị cơn ghen tị làm mờ hai mắt, mờ lý trí đi rồi.

Dạ Trọng Hoa dường như không nghe chỉ từng bước gắng gượng đứng lên đi ra ngoài. Đi chưa được bao xa thì cả người đổ ập xuống đất hôn mê bất tỉnh.

“Dạ Nhị!” Vân Thương hoảng hốt mang Dạ Trọng Hoa quay về đặt hắn lên giường hét lớn “Mộ Dung, Mộ Dung, cậu mau tới đây!”

P/s: Ngày mai sẽ lại có chương mới a...Trọng Hoa a...dàn hậu cung của anh thặc là ghê gớm...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Đoạn tuyệt quan hệ

Trình Cẩm còn muốn ở lại chăm sóc thì lại bị Vân Thương kéo chạy ra ngoài.

Dạ Trọng Hoa hôn mê được tầm mười lăm phút liền tỉnh dậy, âm thanh lạnh nhạt: “Ta ngủ bao lâu rồi, tại sao trời lại nhanh tối đen như vậy.”

Vân Thương bày ra vẻ mặt không thể tin nhìn đôi mắt dường như không có tiêu cự kia của Dạ Trọng Hoa, miệng mở lớn, hắn không tin chạy ra bên ngoài, trời vẫn còn sáng, nắng bên ngoài vẫn chói chang. Hắn lo lắng huơ huơ tay trước mặt Dạ Trọng Hoa nhưng Dạ Trọng Hoa vẫn không có bất kỳ phản ứng gì!

Mộ Dung Vân Thù ngồi một bên ở đầu giường, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên mạch tượng cổ tay của Dạ Trọng Hoa, mày nhíu chặt lại, trên mặt một lớp mồ hôi dày liền xuất hiện: “ Đôi mắt của Dạ Nhị có khả năng về sau sẽ không còn nhìn thấy được gì.”

Vân Thương hoảng hốt: "Ngươi nói cái gì?"

Hắn tức giận nắm lấy cổ áo Mộ Dung Vân Thù quát lớn: "Ngươi không phải thần y sao, vậy chữa khỏi cho hắn đi!"

"Đôi mắt của hắn vì phải chịu đựng tia sáng với cường độ cao nơi băng tuyết gây nên thương tích, hơn nữa vì hắn sử dụng nội lực quá nhiều làm hại tổn khí huyết khiến cho gan bị hư hại, dẫn đến mù hai mắt. Ta sẽ cố gắng thử tìm cách chữa trị."

Dạ Trọng Hoa nghe được tin này cũng không có phản ứng gì, chỉ nằm đó ngơ ngác. Trước mắt hắn không có gì cả ngoài một mảng tối đen mù. Hắn bây giờ đối với thương tật của mình không thèm để tâm, nếu như từ nay về sau không thể gặp được Vũ nhi, không còn được nhìn thấy khuôn mặt của Vũ nhi, không thể cùng nàng nắm tay đi hết phần đường còn lại thì hắn còn muốn đôi mắt này làm cái gì.

Dạ Trọng Hoa cho dù bị mù hai mắt nhưng vẫn không từ bỏ ý định quay trở lại Tuyết Sơn tìm kiếm nàng. Cho dù hắn không thấy một thứ gì nhưng hắn vẫn cảm nhận được hơi thở ấm áp của Âu Dương Vũ vẫn còn đâu đây. Nghĩ như vậy, sáng sớm hắn đã gọi người đưa hắn lên Tuyết Sơn.

Dạ Trọng Hoa lảo đảo từ trên xe ngựa đi xuống, thị vệ đi theo vội vàng vươn tay đỡ hắn xuống xe, nay thị vệ ở trong phủ đều bị Dạ Trọng Hoa điều đến Tuyết Sơn, tên thị vệ này cũng là một trong số ít còn lại ở nhà trông cửa.

Dạ Trọng Hoa tuy không nhìn thấy gì nhưng lại có thể cảm nhận được sự giá lạnh nơi Tuyết Sơn, biết mình đã đến nơi liền hất tay thị vệ ra, nói: "Ngươi cũng đi đến Tuyết Sơn tham gia đội tìm kiếm đi." Càng nhiều người càng có hy vọng.

Thị vệ có chút đắn đo, nay hai mắt vương gia đã gần như mù, để một mình ngài ấy ở đây hắn không ổn chút nào. Dạ Trọng Hoa dường như cảm nhận được sự do dự của tên thị vệ liền bất giác nhíu mày, lạnh lùng nói: "Còn không mau đi!"

"Vâng!" Thị vệ quỳ xuống nhận mệnh nói, không hề chần chừ.

Thị vệ đi được một lúc lâu, Dạ Trọng Hoa vẫn đứng yên đó trong lòng thầm mong đợi. Sau khi hắn bị mù hai mắt, hắn cũng dường như không kích động điên cuồng như dạo hôm trước nhưng tận đáy lòng hắn vẫn nuôi một niềm tin, một sự kiên định chắc chắn rằng Âu Dương Vũ vẫn còn sống, nàng nhất định vẫn còn sống.Dạ Trọng Hoa chậm rãi nhấc chân lên, dựa vào cảm giác ở bốn phía từ từ quay người lại. Vì đám thị vệ kia đang tiến hành đào bới lớp băng tuyết nơi mà Âu Dương Vũ đã ngã xuống cho nên nơi mà Dạ Trọng Hoa hắn đứng có chút yên tĩnh.

Ngoài sự yên tĩnh cùng với âm thanh leng keng thùng thùng lúc có lúc không của dụng cụ đào bới. Không đúng, còn có cả tiếng gió sắc nhọn cùng với âm thanh sắc bén của đao kiếm!

Từ sau khi bị mù thì đôi tai của Dạ Trọng Hoa so với lúc trước càng lúc càng thính, chỉ một chút động tĩnh nhỏ thôi cũng đều nghe rất rõ ràng. Dạ Trọng Hoa khẽ nghiêng đầu, liền cảm nhận được thanh kiếm sắc nhọn vừa lướt qua mặt mình. Dạ Trọng Hoa rất nhanh lui lại vài bước đúng lúc tránh được đòn chí mạng đó.

Dạ Trọng Hoa tuy nhìn không thấy, nhưng lại có thể cảm nhận được xung quanh hắn có hơn mười người, võ công không được xem là cao nhưng đối với tình trạng bất lợi của Dạ Trọng Hoa hiện nay thì lực lượng này có vẻ dư dả.

Và quả thật đứng trước mặt Dạ Trọng Hoa là mười tên áo đen bí ẩn, cầm đầu trong đám người mặc áo đen đó chính là tên vừa nãy đã hướng kiếm về phía Dạ Trọng Hoa. Hắn định tập kích nhưng không ngờ được rằng Dạ Trọng Hoa lại có thể tránh đi. Hắn lúc này chỉ thấy thần sắc lạnh nhạt của Dạ Trọng Hoa bình tĩnh đứng nơi đó. Tên cầm đầu đó trong lòng liền nhắc nhở bản thân không được chủ quan. Hắn nào chưa nghe qua Dạ Nhị hoàng tử tài hoa võ nghệ cao cường, là một vị vương giả không tầm thường.

Dạ Trọng Hoa vẫn duy trì thần thái bình tĩnh cố gắng giấu đi tình trạng mù là của mình. Nhưng thật ra đòn tập kích lúc nãy của tên áo đen kia đã khiến hắn không thể không lộ ra được ánh mắt vô thần.

Dạ Trọng Hoa lạnh lùng nói: "Ai phái các ngươi tới?"

Tên áo đen cầm đầu nở nụ cười hai tiếng, nói: "Không phải chuyện của ngươi, ngươi chỉ cần biết, chúng ta hôm nay nhận lệnh tới lấy mạng của ngươi!"

Dạ Trọng Hoa trào phúng cười, âm thanh lạnh lùng nói: "Vậy thử xem."

Hắc y nhân liền mở màn, nơi này chỉ có một mình Dạ Trọng Hoa, mấy người liền liếc nhau, theo tên cầm đầu xông lên. Dạ Trọng Hoa dựa vào đôi tai sắc bén của mình nghe rõ từng chiêu thế, kiếm pháp liền né tránh, ống tay áo tung bay, ngón tay thon dài nếu như bình thường hắn sẽ nắm lấy yết hầu đối phương sau đó chỉ một lần búng tay thì tên đó sẽ ngay lập tức xuống địa ngục, nhưng vì đôi mắt bị hạn chế nên hắn chỉ có thể vươn tay chộp lấy cổ tên hắc y nhân bẻ gãy, động tác của hắn vừa tàn nhẫn mà ngoan độc, trong khoảng thời gian ngắn mấy tên áo đen đó bị đánh ngã lăn, kêu rên không thôi.

Tên áo đen cầm đầu cũng là không kém phần lợi hại, chỉ sử dụng chiêu chí mạng, bức Dạ Trọng Hoa lui về phía sau, lơ đãng bị lúc trước đánh nghiêng ở hắc y nhân nhất bán, sau này mãnh lui từng bước, suýt nữa té ngã trên đất.

Bây giờ Dạ Trọng Hoa quả thật có chút chật vật, tên áo đen cầm đầu nhìn thấy Dạ Trọng Hoa để lộ sơ hở liền cầm kiếm lên hướng về phía Dạ Trọng Hoa đâm tới nhưng Dạ Trọng Hoa lại nhanh trí tránh được, nhưng sau đó hắn dường như phát hiện ra điều gì ánh mắt sáng ngời. Vị Ninh vương trước mắt hắn thật không thể ngờ được hắn bị mù!Tên áo đen cầm đầu sau khi phát hiện ra chuyện tốt này liền dùng ám hiệu gọi những tên áo đen kia lui trở về. Tên cầm đầu không một tiếng động lặng lẽ đi lên, kiếm đã đổi thành con dao găm cho đến khi thật sự đứng trước mặt Dạ Trọng Hoa nhưng Dạ Trọng Hoa vẫn không có chút phản ứng gì.

Tên cầm đầu liền khẽ cười đầy thích thú giơ con dao găm lên nhằm về phía bụng của Dạ Trọng Hoa đâm tới.

Trình Cẩm nghe nói Dạ Trọng Hoa lại một mình lên Tuyết Sơn, liền lén lút theo dõi hắn. Nhưng lúc xuống xe ngựa vừa đúng lúc tận mắt chứng kiến tên áo đen kia trên tay cầm con dao găm từ từ lại gần về phía Dạ Trọng Hoa, mà Nhị ca huynh ấy lại không chút đề phòng đứng bất động ở đó không phản kháng.

Trình Cẩm nhìn thấy Dạ Trọng Hoa sắp gặp nguy hiểm liền nhanh chóng chạy vọt lên hét thảm một tiếng.

Bốn phía tĩnh lặng không tiếng động, chỉ nghe được âm thanh sắc bén cắt vào da thịt tựa như dao đâm vào.

"A!" Là Trình Cẩm kêu thảm thiết, tiếng hét của nàng dường như ảnh hưởng đến một số binh lính cùng đám thị vệ đứng cách đây không xa. Mấy tên hắn nhân nhìn thấy bọn binh lính kia đang đến gần, cảm thấy tình hình không ổn. Mới vừa rồi thuộc hạ của mình bị Dạ Trọng Hoa giết không ít người, nay chỉ lại số ít này sợ là không địch lại nổi. Hắn nhìn xuống vị nữ tử đang che chở cho Dạ Trọng Hoa lúc này chỉ hận không thể băm vằm nàng ta ra thành vạn mảnh, thiếu chút nữa là đã giết được Dạ Trọng Hoa

Tên áo đen liền rút trường kiếm ra không còn thời gian nữa liền quát lớn "Rút lui!"

Sau khi bọn áo đen kia đã rút lui, Trình Cẩm đang che chở trước người Dạ Trọng Hoa chỉ cảm thấy bụng quặn lên đau nhức, máu tươi nơi miệng vết thương phun ra ướt đẫm cả y phục. Trình Cẩm theo bản năng lấy tay che bụng, máu thấm đẫm nơi lòng bàn tay.

Thân thể của nàng từ từ mềm nhũn ra, Trình Cẩm sắc mặt vô cùng tái nhợt, ngẩng đầu lên nhìn Dạ Trọng Hoa kêu ra tiếng: "Nhị ca."

Dạ Trọng Hoa chỉ cảm thấy trước người mình có thân thế mềm mại nào đó đang nhích lại gần mình, Dạ Trọng Hoa theo bản năng tiếp được nàng, nhận ra người trước mặt mình là Trình Cẩm, hắn khẽ cau mày khó chịu phức tạp.

Nhớ lại vừa rồi Trình Cẩm hét thảm một tiếng, liền nhẹ giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Trình Cẩm lúc này dường như không chịu nổi nữa bật khóc thành tiếng, suy yếu nói: "Nhị ca, Cẩm nhi sợ không sống được nữa, có điều Nhị ca lúc này lại nợ Cẩm nhị một mạng vì thế nên cả đời này huynh sẽ không bao giờ quên muội!"

Dạ Trọng Hoa thần sắc ngưng trọng, hắn ngửi thấy được có mùi máu tươi, tay hắn cũng vô tình cảm nhận được sự ấm nóng của máu. Trong lòng cả kinh hiểu được chuyện gì đã xảy ra, hắn vất vả lắm mới thanh toán món nợ với Trình Cẩm bây giờ lại....

Buồn cười, mạng của hắn chỉ thuộc về một người đó là Vũ nhi.

Bây giờ phải nhất định không được để cho cô ta chết nếu không lấy thiếu nợ cô ta một mạng: "Trình Cẩm, Bổn vương không cho phép ngươi chết."Trình Cẩm khóe môi giơ lên nụ cười yếu ớt mà ngọt ngào hạnh phúc tươi cười: "Nhị ca, huynh vẫn còn quan tâm đến muội, muội thật vui mừng..."

Trên phu xe thấy có chuyện không hay xảy ra, liền chạy lại thì đã thấy Trình Cẩm cả người toàn là máu, liền vội vàng nói: "Tiểu thư! Mau lên, Vương gia, người mau lên xe ngựa!"

Dạ Trọng Hoa nhíu mày ôm lấy Trình Cẩm đưa cho xa phu mang nàng ta lên xe ngựa xong đó nhanh chóng chạy về biệt viện.

Mộ Dung đang ở trong viện nghiên cứu tìm ra phương thuốc chữa trị đôi mắt cho Dạ Trọng Hoa. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Dạ Trọng Hoa ôm Trình Cẩm tiến vào, hắn nhìn không thấy này nọ, đi đường có chút lảo đảo.

Mộ Dung lập tức buông lọ thuốc trong tay chạy ra phía trước thắc mắc lên tiếng hỏi Dạ Trọng Hoa: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Dạ Trọng Hoa nghe được giọng của Mộ Dung, liền thấp giọng nói: "Ta gặp chuyện ở Tuyết Sơn, cô ta thay ta chịu một kiếm, ngươi xem vết thương như thế nào."

Mộ Dung mang Trình Cẩm đặt lên giường, cẩn thận xem xét miệng vết thương liền thất kinh. Tên áo đen này tâm quả thực là độc, miệng vết thương tuy không sâu quanh thân đã có chút vảy kết, máu tươi nhưng vẫn không ngừng chảy ra.

Mộ Dung lúc trước cùng Âu Dương Vũ tham thảo quá như thế nào trị loại này miệng vết thương, hiện tại trị đứng lên cũng là là thuận buồm xuôi gió. Chính là...

Nhớ đến Âu Dương Vũ, Mộ Dung cũng có chút không nguyện ý chữa trị cho vị nữ tử này, ngày ấy mọi chuyện xảy ra trên núi Tuyết hắn đều biết, nếu như không phải là vì cô ta thì Âu Dương Vũ cũng sẽ không...

Nghĩ Mộ Dung liền ngẩng đầu đưa mắt nhìn Dạ Trọng Hoa vẫn bình thản đứng đó không lên tiếng, hai hàng lông mày hắn khẽ nhíu lại. Mộ Dung biết, nếu cô gái này vì cứu Dạ Trọng Hoa hắn mà chết thì trong lòng hắn sẽ lại phải gánh thêm một vướng bận.

Dạ Trọng Hoa ngồi một bên lên tiếng: "Mộ Dung, cứu sống cô ta!"

Mộ Dung thở dài đưa mắt nhìn vị nữ tử trên giường cũng chỉ còn cách trị liệu cho cô ta để Dạ Trọng Hoa khỏi phải khó xử, còn chuyện sau đó thế nào lúc đó hãy hay.

Mộ Dung vốn là thần y, đối với loại thương tật này Âu Dương Vũ lúc trước có chỉ giáo hắn vài lần nên sau khi xử lý cầm máu liền lấy băng bó vết thương ổn thỏa. Sắc mặt của cô ta cũng không còn tái nhợt như trước, hơi thở có chút mỏng manh

Mộ Dung đứng dậy nói với Dạ Trọng Hoa: "Cô ấy đã qua cơn nguy kịch, chỉ có điều trong khoảng thời gian tới phải nằm trên giường tịnh dưỡng, không thể di chuyển nhiều."

Dạ Trọng Hoa thần sắc phức tạp, vốn hắn muốn Trình Cẩm rời khỏi đây nhưng với tình trạng bây giờ của cô ta thì khó mà thực hiện được liền mở miệng hỏi: "Khi nào mới có thể rời đi?"

Trình Cẩm ở trên giường từ từ tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy Mộ Dung cùng Dạ Trọng Hoa đứng trước giường, và câu nói kia của Dạ Trọng Hoa cũng vừa lúc rơi vào tai nàng, huynh ấy muốn mình rời đi sao.

Trình Cẩm cảm thấy trong lòng ai oán, liền thấp giọng mở miệng khóc lóc: "Nhị ca, đừng bắt Cẩm nhi phải rời đi, Cẩm nhi muốn ở bên cạnh Nhị ca giúp đỡ Nhị ca."

Dạ Trọng Hoa thấy Trình Cẩm đã tỉnh cũng không thèm liếc nàng ta một cái chỉ đơn giản nói: "Dưỡng thương đi, nếu khỏi thì mau rời khỏi đây."

Trình Cẩm vội vàng nói: "Nhị ca, nếu Nhị ca muốn như vậy thì chi bằng để Cẩm nhi chết đi! Nhị ca, huynh hãy để cho muội ở bên cạnh huynh, quan tâm, lo lắng cho huynh.Bây giờ huynh lại không nhìn thấy được gì vậy hãy để cho Cẩm nhi trở thành đôi mắt của huynh, đi cùng huynh suốt phần đời còn lại."

Dạ Trọng Hoa vẫn bình thản cố chấp lên tiếng: "Chuyện đó Bổn vương đã có Vũ nhi quan tâm."

Trình Cẩm cảm thấy Dạ Trọng Hoa lúc này không còn thân thiết với mình như trước lại có chút lãnh huyết liền kích thích hắn: "Nhị tẩu bây giờ vẫn còn chưa tìm ra!"

Dạ Trọng Hoa lưng quá thân đi, sẽ không còn được gặp lại ánh sáng ánh mắt tràn ngập nồng đậm ảm đạm,: "Rồi sẽ tìm được, ngươi an tâm dưỡng thương, sau khi khỏi hẳn sẽ có người đưa ngươi trở về."

Dạ Trọng Hoa thân hình cao ngất, rõ ràng hắn không thể nhìn thấy gì nhưng dường như không có thứ gì ngăn cản bước chân của hắn. Hắn từng bước một đi ra ngoài, giống như mắt hắn vốn không bị mù.

Trình Cẩm nhìn hắn từng bước một đi ra ngoài, thân hình cao lớn quay lưng lại quyết tuyệt với nàng, trong lòng liền dâng lên một nỗi sợ hãi, gấp gáp hỏi hắn: "Nhị ca huynh muốn đi đâu?"

Dạ Trọng Hoa vẫn không quan tâm tiếp tục đi về phía trước, cũng không thèm để ý đến nàng, nếu cô ta không đi vậy hắn đi!

Trình Cẩm rất sợ hãi, sợ rằng mình sẽ không được nhìn thấy Dạ Trọng Hoa nữa, nàng tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra!Gương mặt của nàng ngay lập tức tối lại bất chấp miệng vết thương chưa lành của mình, vội vàng xuống giường chạy ra ngoài đuổi theo hắn.

Mộ Dung Vân Thù vừa mới xoay thân thì đã thấy Trình Cẩm chạy đi ra ngoài cửa thậm chí hắn còn không kịp ngăn cản.

Trình Cẩm chạy ra ngoài nhưng phát hiện không thấy hình bóng của Dạ Trọng Hoa liền đi khắp nơi tìm kiếm. Vết thương ở bụng vốn đã được băng bó kỹ lưỡng nhưng vì vận động chạy quá nhiều cho nên không khống chế được máu liền thấm đẫm lớp băng trắng kia.

Trình Cẩm vừa gắng gượng chạy đi tìm hắn, miệng không ngừng kêu gào vài tiếng Nhị ca, giống như một tiểu hài tử bị bỏ rơi.

Trình Cẩm lấy tay che đi vết thương đang rỉ máu, miệng vết thương càng mãnh liệt trào máu ra ngoài mà nàng dường như vẫn không chịu bỏ cuộc luôn miệng kêu lên vài tiếng tha thiết: "Nhị ca, Cẩm nhi bị thương như vậy, Huynh lại vô tâm bỏ mặc Cẩm nhi lại một mình sao?! Nhị ca, huynh sao lại có thể nhẫn tâm với Cẩm nhi như vậy?"

Bọn họ quen biết nhiều như vậy năm, thân nhau như huynh muội như vậy. Nàng tin chắc rằng Dạ Trọng Hoa tuyệt đối sẽ không bỏ rơi mình. Từ lúc nàng cứu hắn một mạng, hắn lúc đó đã đối xử với mình rất tốt, rất dịu dàng. Nàng tin rằng bây giờ hắn cũng sẽ như lúc đó, ở bên cạnh nàng dịu dàng cười với nàng.

Nhưng, Dạ Trọng Hoa vẫn không có xuất hiện.

Thân thể Trình Cẩm không chịu nổi đau đớn về thể xác lẫn tinh thần liền cảm thấy đầu mình choáng váng, từ từ ngã xuống hôn mê, mà lúc này tuyệt đối không phải là giả vờ.

Mộ Dung Vân Thù nhìn thấy nàng như vậy liền quay đầu nói với Dạ Trọng Hoa: "Cô ta mất máu quá nhiều, đã hôn mê rồi."

Dạ Trọng Hoa hai hàng lông mày nhíu chặt, thần sắc âm tình bất định, chỉ đơn giản lạnh lùng nói với Mộ Dung Vân Thù: "Trị liệu tốt cho cô ta!"

P/s: Mai có chương mới nghe chị em...Trọng Hoa tuyệt vọng đến nỗi mù mà không thiết gì nữa kiề...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Bộ mặt thật của trình cẩm

Âu Dương Vũ chậm rãi tiêu sái tìm đường xuống núi, Nàng từ nay về sau sẽ không còn bất kỳ mối quan hệ nào với Dạ Trọng Hoa nữa. Trong lòng Âu Dương Vũ có chút nhức nhối nhưng sau đó lập tức biến mất. Liền mạnh mẽ ngẩng đầu lên đi về phía trước nở nụ cười lạnh mà chính bản thân mình cũng không thể giải thích được ý cười này của mình. Âu Dương Vũ nàng nhất định phải sống, phải mạnh mẽ hơn nữa!

Âu Dương Vũ từ lúc xuống núi sau, liền kiếm một bộ y phục thường dân, tóc thì được buộc đơn giản. Nhìn thoáng qua trông nàng chỉ là một vị cô nương bình thường như bao người.

Âu Dương Vũ vừa đi quẹo vào một con hẻm nhỏ liền đã có hai vị nam tử nghênh diện. Hai tên nam tử này mặc một bộ y phục vải thô, dáng vẻ rất lưu manh, rất đáng khinh. Hai người bọn họ vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ, hai mắt sáng lên.

Vị nữ tử trước mắt bọn họ trông diện mạo thật tuyệt mỹ, mặt mày tinh xảo, thoạt nhìn trông thật ôn nhu yếu đuối, hai người nhìn nhau nháy mắt đi lại gần.

Âu Dương Vũ nhìn thấy bọn họ nháy mắt với nhau tức thì hai con ngươi vốn bình thản chợt lóe lên. Nàng cảm giác được hai người bọn họ vốn không có ý đồ tốt gì, nhưng cũng không có chút e ngại, tiếp tục đi về phía trước. Hai người bọn họ đưa mắt nhìn quanh bốn phía thấy không có người, trong lòng liền sinh ra ý đồ đồi bại.

Hai người vốn định lên núi bán vài món hàng hóa kiếm chút tiền tiêu vặt nhưng không ngờ hôm nay lại may mắn đến như vậy, gặp phải một mỹ nữ đẹp tuyệt trần.

Một trong hai tên mặc y phục vải bố màu xanh thấp giọng nói: "Ca ca,đã lâu lắm rồi đệ vẫn chưa có một bữa ăn mặn nào, cư nhiên hôm nay lại gặp được một tiểu cô nương xinh đẹp tuyệt trần thế kia."

Tên còn lại mặc vải bố màu xám cười dâm đãng nói: "Nhìn dáng vóc của cô nương này hắn so với kỹ nữ ở lầu xanh còn khiến cho chúng ta thoải mái hơn ấy chứ!"

Âu Dương Vũ thính giác vô cùng tốt, nghe được từng câu từng chữ đầy ý dâm đãng chết tiệt kia. Âu Dương Vũ lạnh lùng nở nụ cười, nói ra những thứ dơ bẩn như vậy, thật đúng thực bẩn hai lỗ tai nàng. Nàng căn bản cũng không muốn để ý tới, chuẩn bị rời đi thì tên áo lam kia nhanh chân hơn một bước ngăn cản đường đi của nàng, bên môi đáng khinh cong lên: "Tiểu nương tử, sao hôm nay lại lẻ loi một mình như thế, có muốn cùng ca cac chơi đùa một chút hay không?"

Âu Dương Vũ lạnh lùng liếc hắn, ánh mắt lạnh lùng ấy đập thẳng vào ý nghĩ dục vọng của hắn lúc này. Tên áo lam kia chỉ cảm nhận được nữ nhân trước mắt mình trong hai mắt trong trẻo kia lại ẩn chứa sự lạnh lùng đến đáng sợ, lãnh liệt bức người, hắn theo bản năng rùng mình lên muốn chạy trốn. Nhưng dục vọng trong người hắn đã giữ chân hắn lại, cùng lắm cũng chỉ là một cô nương tay trói gà không chặt, nào có khả năng đối phó với hai huynh đệ bọn họ

Âu Dương Vũ nhướng mày, ánh mắt hoàn toàn lạnh như băng mở miệng: "Không muốn chết thì cút đi cho ta!"

Tên áo xám nghe vậy liền bày bộ dáng lưu manh cười nói: "Ta thích như vậy, đủ vị mới vui!"

Hắn nhìn lên khuôn mặt tức giận của Âu Dương Vũ, thật là một tiểu cô nương cá tính. Bên môi hắn không khỏi chảy nước dãi, hắn xoa xoa tay mong chờ được chạm tay vào thân thể nàng.Âu Dương Vũ khóe miệng giơ lên một tia cười lạnh, cổ tay vừa chuyển, liền lấy một con dao nhỏ từ trong không gian ra. Nàng giơ con dao lên dùng đầu ngón cái mình vuốt ve sau đó đưa mắt nhìn hai tên phía trước, âm thanh bình thản nhưng mang tính cảnh cáo: "Bây giờ hai người các ngươi hối hận vẫn còn kịp, lúc đó đừng trách bổn cô nương không nương tay tha cho các ngươi một con đường sống!"

"Ha ha ha, còn chơi dao với bọn ta sao. Bây giờ ta sẽ cho tiểu nha đầu ngươi biết thế nào là dao nhỏ..." Tên nam nhân kia nhìn Âu Dương Vũ với vẻ mặt trêu tức, nghĩ rằng tiểu cô nương này chỉ giơ dao lên hù dọa tụi hắn để phòng thân mà thôi thế nên không những không sợ mà ngược lại còn bạo dáng trực tiếp tiến lên muốn bắt lấy cánh tay của Âu Dương Vũ giật lại con dao từ tay nàng.

Âu Dương Vũ nhìn cánh tay mập mạp của hắn khẽ vươn ra, khóe môi ý cười lạnh càng thêm rõ ràng, ánh mắt vừa tàn nhẫn lại có phần trêu chọc. Nàng không chút do dự ra tay, ánh sáng lạnh chợt lóe lên đã thấy tay phải của tên áo xám ngay lập tức bị chặt đứt, máu tươi nơi miệng vết thương không ngừng trào ra trông thật kinh người.

Tên áo xám thấy tay mình bị chặt đứt liền hét rống lên ôm lấy cánh tay mình, sắc mặt trắng bệch, trên trán đổ mồ hôi. Đáy mắt Âu Dương Vũ hiện lên một tia hứng thú, thon dài ngón tay tiếp tục thưởng thức vết máu còn đọng lại trên dao, lại khẽ nghiêng đầu nhìn tên nam tử đang nằm rên la trên mặt đất: "Thế nào, bây giờ đã biết dao nhỏ là cái gì chưa?"

Tên áo lam nhìn thấy bộ dáng của huynh đệ mình liền ngẩng người không thể tin được. Rõ ràng là một cô nương bình thường nhu nhược, nhưng bây giờ lại hóa thành ác quỷ. Hắn muốn co giò chạy trốn, nhưng tên áo xám lại kéo hắn lại. Trên mặt bởi vì đau đớn nên vặn vẹo khó coi, hắn thở phì phò, oán hận nói: "Ca ca, huynh phải báo thù cho đệ, giết chết nữ nhân này cho đệ!"

Tên áo lam võ công cũng có chút cao cường liền đưa mắt nhìn vị nữ tử đang đứng trước mắt mình đón gió. Tà áo trắng khẽ tung bay với mái tóc dài

bóng mượt tự nhiên tung bay trong gió, ánh mắt ngoan cường, môi mỏng khẽ cong lên khiêu khích tươi cười. Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một loại cảm giác bị chinh phục.

Trong nháy mắt, từ trong ống tay áo, hắn lấy ra một con dao sắc bén đâm về phía Âu Dương Vũ. Trên đời này ngoài rắn ra, thứ mà Âu Dương Vũ không sợ nhất chính là loại ám sát dã man này, nàng xoay người một cái, thoải mái thoát được, dùng sức bắt lấy cánh tay hắn làm vẻ như đang chơi đùa với món đồ chơi, sau đó không chút nhân từ bẻ quật ra sau. Tên áo lam không chịu được kêu to, ngón tay co rút, con dao trong tay cứ thế mà rơi xuống. Đôi mắt Âu Dương Vũ liền ánh lên một tia thị huyết, dùng con dao trong tay mình nhẹ nhàng cứa vào cổ hắn

Tên áo xám thấy tên áo lam quỳ trên mặt đất, ánh mắt vì hoảng sợ nên mở lớn đến cực đại. Sau đó mới phát hiện máu từ cổ tên áo lam chảy xuống một dòng, một giọt, một giọt nữa, sau đó liền như nước lũ khẽ tuông trào.

"Tiện nhân, ngươi là đồ vô nhân tính, cả tính mạng của ca ca ta mà ngươi cũng không buông tha!" Vừa dứt lời thì nhận ra con dao của Âu Dương Vũ đã đến gần ngay cổ mình sau đó không một tiếng động cắt đứt ống thanh quản của hắn.Âu Dương Vũ khẽ phất tay, ánh mắt lạnh lùng sát ý lúc nãy cũng biến mất. Nhìn hai thi thể trước mắt mình, trong lòng liền dâng lên chút xúc động không nói nên lời, lại có chút tức giận. Rõ ràng nàng đã thầm nhủ với lòng mình sẽ không thèm để ý đến hắn, cùng với hắn đoạn tuyệt, đường ai nấy đi. Nhưng chẳng lẽ mình đã phán đoán sai tình cảm của hắn trong lòng mình rồi sao, thì ra, rõ ràng, nàng vẫn còn nhớ tới hắn, rõ ràng vẫn bị hắn chi phối tâm can!

Có người từng nói với nàng " Tình yêu thầm lặng là tình yêu thiêng liêng.Trên đời chỉ có một việc đáng nói là tình yêu vì nó là mầm mống của sung sướng và là nguyên nhân của đau khổ. Nhớ lại lúc trước, người đó luôn bên cạnh nàng, mỗi cái nhíu mày của nàng, mỗi suy nghĩ hành động của hắn đều rõ trong lòng bàn tay, dường như sinh mệnh của nàng đối với hắn lúc đó không chỉ đơn giản là một ngọn gió dễ dàng len lỏi qua bức tường vững chãi của hắn, cũng không đơn giản chỉ là một giọt nước có thể tìm về biển cả để trốn khỏi hắn. Lúc đó nàng dường như chỉ muốn dựa dẫm vào hắn, quen với việc có hắn bên cạnh mình. Thế nhưng bây giờ nàng nhận ra sinh mệnh của mình đối với hắn cũng chỉ như khách qua đường, không hơn không kém! Âu Dương Vũ nàng tự hỏi liệu hắn có lo lắng, đau khổ khi mất đi nàng hay không? Nàng tự hỏi liệu mình có thể tha thứ được cho hành động đó của Dạ Trọng Hoa không? Chấp nhận quá khứ của hắn với vị thanh mai trúc mã? Buồn cười! Trọng Hoa chàng thật ngốc. Âu Dương Vũ ngẩng mặt lên trời, nước mắt nơi khóe mi đã lưng tròng, Trọng Hoa, chàng biết không, thiên hạ này còn biết bao nhiêu người đàn ông tốt hơn chàng, không có chàng, ta vẫn sống tốt như vậy cho nên vẫn cứ xem như là người xa lạ đi, cả đời này ta sẽ coi như không biết đến một Dạ Trọng Hoa đã từng vì nàng dùng sáu tòa thành trì cưới nàng, đã từng vì cảm nhận của nàng mà đưa nàng đến nhiều nơi, đã từng khiến nàng cảm nhận được sự ấm áp nơi con tim.Quả thực khi đã thực sự yêu một người thì trái tim lãnh lẽo của nàng cũng dần trở nên nhạy cảm hơn.

Âu Dương Vũ gạt nhẹ giọt lệ chực trào ra, thu hồi con dao không thèm để ý đến hai thi thể đang nằm trên vũng máu kia chậm rãi bước đi. Chỉ là vừa xuống núi, Âu Dương Vũ liền cảm thấy bầu không khí xung quanh có gì đó không ổn, leng keng đinh! Là một đám binh lính ở trên tuyết sơn! Nàng lắc mình trốn phía sau thân cây gần đó, ẩn nhẫn công lực mình sau đó thành công an toàn thoát khỏi Tuyết Sơn.

Nhưng sau khi xuống núi lại cảm thấy trong thành cũng có gì đó không đúng, khắp nơi đều có vẻ vắng lặng, trên đường vài vị thương gia cẩn thận đi qua ngóng lại. Không chỉ như thế, đi được một lát, Âu Dương Vũ liền phải lập tức tìm một góc để trốn, nguyên do là vì trên đường khắp nơi đều có binh lính tuần tra, cách mỗi khách trọ hay tửu lâu thì lại sẽ có vài ba tên lính đứng canh gác.

Âu Dương Vũ vất vả mới thoát khỏi tầm mắt của binh lính, lập lờ trốn đi vào cửa thành, nhìn sang tình cảnh cửa thành lúc này trong lòng bùng lên lửa giận.

Trước cổng thành lính gác nhiều đến không đếm xuể, mỗi người ra vào đều bị giữ lại kiểm tra, nếu có bất kỳ điều gì khả nghi sẽ lập tức bị bắt đi, chỉ trong chốc lát đã có vài vị thiếu phụ bị áp giải đi.

Âu Dương Vũ trong lòng không khỏi kêu rên, bây giờ muốn ra khỏi thành này cũng là một chuyện khó khăn, ngay cả một con kiến cũng không thoát khỏi thiên la địa võng này a!Xem ra trước mắt vẫn chỉ có thể trốn ở trong thành sau đó chờ thời cơ chạy ra ngoài. Dạ Trọng Hoa, chàng vẫn cứ muốn dây dưa với ta như vậy sao? Âu Dương Vũ cùng lắm cũng chỉ đơn giản muốn thoát khỏi vòng kiểm soát của hắn chứ còn chuyện rời khỏi đây rồi đi đâu, nàng cũng chưa xác định được.

Âu Dương Vũ ánh mắt híp lại, lắc mình đi.

Tiểu viện.

Trình Cẩm vừa mới tỉnh lại chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc. Lúc định lên tiếng kêu vài người đến hầu hạ nàng nhưng ngoài cửa vẫn không có động tĩnh gì, thậm chí ngay cả một nha đầu cũng đều không có. Lúc trước Âu Dương Vũ còn có dẫn theo Trúc Lục đến, Trúc Lục sau khi đột nhiên biết được Âu Dương Vũ bị tuyết lở vùi lấp, khóc đến hai mắt sưng lên như gấu trúc. Mỗi ngày đều chạy đến Tuyết Sơn giúp sức vào đội tìm kiếm chỉ hy vọng có thể tìm thấy được Ninh vương phi.

Dạ Trọng Hoa nay đã không hề muốn quan tâm đến chuyện sống chết của Trình Cẩm, giao sinh mạng của nàng cho Mộ Dung Vân Thù, Mộ Dung Vân Thù lại phải ra bên ngoài hái thuốc nên đem nhiệm vụ bất đắc dĩ này giao cho Vân Thương.

Vân Thương vì những lời khinh mạc lúc trước nàng ta từng nói với hắn liền nghĩ rằng bây giờ vị Trình Cẩm này đã không còn là một tiểu cô nương trong sáng thuần khiết như trước kia nữa, hay là vẻ trong sáng ngây thơ bên ngoài kia chỉ là để ngụy trang cho nên hắn đối với nàng ta chỉ có chán ghét. Mà Mộ Dung Vân Thù lại nhờ hắn chiếu cố cô ta, hắn cũng chỉ gật đầu cho qua chuyện Nói thật hắn bây giờ cũng chẳng thèm quan tâm đến sự sống chết của cô ta, ai biết được có phải nàng đang giả vờ bất tỉnh để thu hút sự chú ý của Dạ Trọng Hoa hay không.

Chỉ tiếc là Dạ Trọng Hoa nay đã chuyển ra ngoài đến biệt viện khác, mặc cho cô ta có đang làm bộ làm tịch hay không, hắn cũng không để ý đến.

Trình Cẩm kêu vài tiếng vẫn không có âm thanh nào đáp lại, chỉ có thể gắng gượng ôm lấy miệng vết thương từ từ đứng lên, đi đến bàn trà tự mình rót

một cốc nước. Trong mắt của nàng liền lóe lên sự căm giận, Dạ Trọng Hoa lúc này thật sự mặc kệ nàng rồi!Hay là Huynh ấy thực sự muốn mình chết đi mới chịu quan tâm để ý nàng sao?

"Tiểu thư!" Trình Cẩm uống nước xong đặt nặng nề chén nước xuống bàn, đột nhiên có một tên áo đen tiến vào, "Bẩm tiểu thư, tiểu nhân ở trong thành phát hiện ra một người có ngoại hình khuôn mặt rất giống với Ninh vương phi."

Trình Cẩm trên mặt liền ngạc nhiên không thôi. Dạ Trọng Hoa phái người đào bới tìm kiếm cật lực như vậy, mặc dù không tìm được xác thì cũng ít nhất cũng tìm được xương cốt của cô ta, hay là cô ta thật sự không có chết?

Nếu cô ta không chết, cô ta sẽ vẫn là Ninh vương phi, nếu như Dạ Trọng Hoa tìm được cô ta, sẽ tiếp tục được Dạ Trọng Hoa sủng ái, chuyện này sao có thể xảy ra được?!

"Thì ra là chưa chết?!" Trình Cẩm mặt mày đều méo xẹo, tràn ngập oán hận, "Tiện nhân đó nếu bị vùi chết trong băng tuyết kia là tốt rồi, tại sao vẫn cứng đầu còn chưa chết?!"

Tay nàng nắm chặt, bởi vì dùng sức, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, môi liền giơ lên ý cười lạnh: "Lâm vào tình cảnh như vậy cũng không chết, xem ra Âu Dương Vũ này thật là một nữ nhân lợi hại."

Tên nam tử áo đen kia ngẩng đầu, liền bắt gặp được ánh mắt tràn đầy sát khí của Trình Cẩm. Nàng lạnh lùng cười: "Truyền lệnh của ta, phải giết bằng được Âu Dương Vũ, mang đầu Âu Dương Vũ về đây cho ta!"

"Vâng!"

P/s: Vì hôm nay rảnh nên sẽ dành thời gian edit chương tiếp theo tối nay đợi hàng nha chị em.

Aiss có chị em nào như Ta không, thích truyện nào cũng phải có ngược một chút, bởi vì thứ mà khiến ta cảm thấy thích thú nhất chính là nội tâm nhân vật, day dứt, vui, buồn, đau đớn, hối hận,..đủ vị trên đời...lúc đó mới thấy tình cảm của bọn họ nói riêng trong truyện này không phải đơn giản chỉ là một câu chuyện về anh chàng Trọng Hoa là một chiến thần lại có ấn tượng hứng thú với một cô gái hiện đại thông minh xuyên không gian tùy thân...sau đó sủng nàng, yêu nàng, chiếm đoạt nàng, không chuyện gì là hắn không làm được,..nhưng chiến thần cũng không phải thần thánh, cũng sẽ phạm phải sai lầm, cũng sẽ có những hiểu lầm..day dứt, dằn vặt của Dạ Trọng Hoa ; yêu mà không dám đối mặt của Âu Dương Vũ..,nữ chính trong truyện này có tính cách không quá cường đại, có mềm, có cứng. Còn về phần nam chính ta nghĩ hắn chính là người mà Ta muốn làm nổi bật nhất, ta không muốn đọc một câu chuyện mà nam chính của ta lại không có năng lực hay đứng phía sau lưng nữ chính để mọi chuyện nữ chính xử lý...vì hai yếu tố này đã đưa Ta đến với cái suy nghĩ phải edit bộ này chia sẻ cảm xúc này cho bạn đọc...Rảnh rỗi...cùng chị em tâm sự vài dòng....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Cuộc ám sát đẫm máu

Âu Dương Vũ ẩn mình trong một quán trọ cũ hẻo lánh. Trong thành lính gác dày đặc, Âu Dương Vũ cũng tạm thời cắt đứt đám binh lính bám đuôi này. Trong lòng thầm nghĩ cứ đợi thêm vài ngày nữa chờ sóng yên biển lặng, nàng sẽ rời đi.

Từ Đông Tấn quốc đến Tây Lăng quốc, cuối cùng giờ phút này nàng mới cảm thấy chính mình được tự do, không cần phải vì người khác mà sống, không cần phải vắt óc suy nghĩ tính kế này nọ. Đây mới chính là cuộc sống mà nàng muốn. Thoải mái, bình yên. Âu Dương Vũ sau khi ở quán trọ nghỉ ngơi, đến buổi chiều mới quyết định đi ra ngoài thư giãn gân cốt.

Rời khỏi quán trọ, đi qua một con hẻm vắng người, Âu Dương Vũ thong thả cước bộ, đột thấy cảm nhận được có người đánh úp về phía mình. Âu Dương Vũ trong nháy mắt liền hoàn hồn, tiện đà lui về sau vài bước. Cho đến khi Âu Dương Vũ ổn định lại bước chân mình, mới nhìn rõ ràng kẻ vừa mới đánh lén mình. Tên tên áo đen bịt mặt đứng tuổi trung niên, trong mắt tràn ngập sát khí, hắn vốn tưởng rằng quả tập kích vừa rồi hắn sẽ ảnh hưởng không nhẹ đến nàng nhưng thật không ngờ Âu Dương Vũ lại có thể dễ dàng né tránh, liền có chút đánh giá Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ thản nhiên đứng đó, trên gương mặt thanh tú kia lạnh băng không có chút cảm xúc, ánh mắt hiện lên sự trào phúng: "Ngươi là ai?"

Tên áo đen nhìn Âu Dương Vũ, ánh mắt có vài phần kinh ngạc, sao nàng ta lại có thể bình tĩnh như thế. Lúc trước nhìn lướt qua chẳng phải nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương bình thường thôi sao.

Hắn là ám vệ của Trình gia tên Hắc Tử đã trải qua bao nhiêu đợt huấn luyện, thề sống chết bảo vệ người của Trình gia. Nay tiểu thư đã có lệnh, hắn phải tuân thủ, hắn lạnh lùng nở nụ cười: "Gặp rồi hỏi Diêm Vương đi."

Âu Dương Vũ kiều nhỏ một tiếng: "Ai là người gặp Diêm Vương còn chưa biết đâu."

Dù võ công của hắn chỉ đứng thứ hai trong Trình gia, mặc dù vậy hắn nghĩ rằng đối phó với một nữ nhân tay trói gà không chặt như Âu Dương Vũ thì chỉ nhiêu đó cũng dư dả. Nhưng lúc nãy nàng ta cư nhiên có thể dễ dàng trốn tránh đòn tập kích của hắn.

Được! Coi như tập thể dục thư giãn gân cốt!

Chỉ là hắn không biết ngay sau đó thôi, hắn sẽ hối hận vì ý nghĩ đó!

Ánh mắt tên Hắc Tử kia dần dần âm độc, bàn tay vừa chuyển động từ trong ống tay áo rút ra một ống trúc, nhỏ bằng ngón tay cái. Hắn cầm ống trúc nhỏ đó đưa lên miệng nheo mắt thổi.

Ưu điểm của hắn không phải là võ công mà chính là tài chế độc vô cùng lợi hại. Hắn là người am hiểu mọi ám khí độc dược. Loại mà hắn đang sử dụng chính là khói mê, nếu đối phương ngửi phải sẽ sinh ra ảo giác, dễ dàng bị chi phối khống chế.

Khói mê này còn có một tác dụng phụ, chỉ cần tiếp xúc phải da thì sẽ lập tức bị ăn mòn, đến lúc đó cho dù có là mỹ nhân cũng sẽ lập tức trở thành quỷ nữ!

Âu Dương Vũ cười lạnh, khóe môi không khỏi giơ lên ý cười trào phúng, muốn chơi độc với chị sao? Ngươi còn non lắm.

Âu Dương Vũ lập tức từ ống tay áo lấy ra cây quạt, bình thản đứng yến đó, dùng sức vung tay quạt trả tất cả khói mê đó về lại đúng chủ nhân của nó.Hắc Tử chưa bao giờ gặp một ai có thể đánh bật hết tất cả khói mê của hắn trong thời gian ngắn đến vậy. Nhất thời ánh mắt liền mở lớn ngạc nhiên, khóe môi khẽ run rẩy.

Âu Dương Vũ không khỏi nhíu mày, đầu ngón tay có mang theo ba viên thuốc màu đen, vừa chính xác mà ngoan độc, đầu ngón tay khẽ di chuyển, ba viên thuốc tất cả đều rơi vào miệng tên Hắc Tử. Tên Hắc Tử kia chưa kịp phản ứng đến tình huống trước mắt thì đã thấy Âu Dương Vũ nhảy lên cao, một cước đá vào ngực hắn, thân mình thoăn thoắt trở về vị trí cũ.

Chẳng phải chính miệng Tiểu thư đã nói rằng Ninh vương phi là nữ nhân vô dụng, chân yếu tay mềm sao, giờ lại lợi hại như vậy? Hắn giật mình thất thố, lại chợt phát hiện ra ba viên thuốc kia đã thành công hòa tan vào miệng hắn.

Hắc Tử kinh ngạc ngẩng đầu, liền thấy Âu Dương Vũ đứng cách đó không xa, thần sắc lạnh nhạt. Hắc Tử lúc này mới phản ứng lại, nhớ ra vừa rồi bị một cước của nàng mà không mảy may nuốt xuống cả ba viên thuốc kia vào miệng, Nhưng sắc mặt hắn dường như không có chút sợ hãi hay do dự, Hắn đường đường là cao thủ độc dược, nghĩ thế nào lại đi sợ hãi một tiểu nữ tử. Hơn nữa vừa rồi sau khi nuốt ba viên thuốc kia hắn liền có chút đánh giá suy nghĩ, căn bản thuốc này cũng không mùi vị, nên nghĩ rằng thuốc này cũng không phải kịch độc.

Âu Dương Vũ nhìn bộ dạng bình ổn của tên nam tử kia, liền cười nói: "Bây giờ cảm giác như thế nào?"

Không có cảm giác a! Hắc Tử trong lòng cười lạnh, hay là vị Âu Dương Vũ này chỉ đơn giản là tùy ý cho hắn ăn mấy viên thịt không mùi thôi mục đích là để hù dọa hắn? Tâm tình hắn lập tức theo suy nghĩ đó mà thoải mái không ít: "Chút tài mọn của ngươi mà cũng muốn đối phó với ta sao. Đợi đến khi ta bắt ngươi về,nhất định ta phải đem ngươi lăng trì tùng xẻo đến từng miếng thịt!"

Hắn nói xong lập tức tiến lên, Âu Dương Vũ cũng không tỏ ra lo sợ, tâm trạng rất tốt lên tiếng nói: "Đừng nhúc nhích! Ta khuyên ngươi vẫn nên đứng yên ở đó đừng nhúc nhích, nếu không..."

Hắc Tử khinh thường nói: "Thì thế nào?"

"Ngươi chỉ cần bước thêm ba bước thôi, sẽ sống không bằng chết, nếu không tin ngươi cứ thử xem, đừng trách bổn cô nương không nhắc nhở ngươi."

Hắc Tử tất nhiên là không tin, hắn từ trước đến nay cũng chỉ duy nhất hắn có thể khống chế chuyện sống chết của người khác, chưa có kẻ nào dám uy hiếp, khiêu khích hắn như thế. Hắn đương nhiên cũng chưa từng nghe nói qua loại thuốc có công dụng như Âu Dương Vũ nói.

Hắn không chút do dự bước từng bước về phía trước, thì nghe được Âu Dương Vũ nói: "Một..."

Sau đó bước được bước thứ hai vẫn chưa có chuyện gì xảy ra hắn liền ngẩng đầu lên khiêu khích nhìn Âu Dương Vũ.

"Hai!"

Hắc Tử đột nhiên có chút chần chừ, đến bước thứ ba chân liền giơ lên không trung, dường như trong lòng có chút do dự tự hỏi có nên đặt chân xuống hay không. Liền đưa mắt nhìn vị nữ tử phía trước đang đứng đón gió, ý cười có một chút giảo hoạt. Chân hắn rốt cục cũng đặt xuống đất và đồng thời con ngươi của hắn ngay lập tức mở to ra.Vốn không hề cảm giác gì nhưng bây giờ sắc mặt hắn trong phút chốc liền trở nên tái nhợt, trái tim dường như bị ai đó bóp lấy kịch liệt quặn lên đau đớn.Tay phải hắn mạnh mẽ ôm chặt ngực mình, y phục đều theo động tác hắn mà nhăn nheo đi, trên trán mồ hôi ứa ra, quỳ rạp xuống đất, đầu đập trên mặt đất.

Lúc độc bắt đầu phát tác hắn còn cố gắng nhẫn nhịn không phát ra âm thanh, từ từ cắn răng chịu đựng đau nhức khó nhịn. Nhưng vài giây sau đó hắn chịu không nổi hét to lên, thân mình khẽ lui về sau, ngã xuống lăn lộn sống soài trên mặt đất, trong miệng theo từng cơn đau là hét lên dữ dội.

"Thế nào, bây giờ đã muốn nói ra là ai phía ngươi đến không?" Âu Dương Vũ khóe môi vẫn cười yếu ớt như trước, loại độc dược tê liệt thần người này nàng vừa mới tạo ra cũng chưa thí nghiệm qua cơ thể ai, hôm nay lại thuận tiện có thể trực tiếp xem thành quả của mình nhân tiện thẩm vấn tên nam tử trước mắt.

"Hắc Tử!" Nhưng vào lúc này, đuổi giết Âu Dương Vũ một gã nam tử, a hạt tìm lại đây thời điểm thế nhưng thấy được này từng bước, hắn đôi mắt chợt

lóe, đúng là mãn nhãn mà không thể tin. Hắc tử thế nhưng hội trúng độc, xem ra tiểu tiện nhân Âu Dương Vũ này không phải là hạng người dễ đối phó!

Hắn thoáng chốc lấy ra bộ cung tên sau lưng mình, đôi mắt nheo lại, nhắm ngay Âu Dương Vũ, kéo cung bắn! Cung tiễn cứ như thế bay thẳng chính xác hướng về phía Âu Dương Vũ.Âu Dương Vũ lỗ tai vừa động, liền nghe được âm thanh sắc nhọn của cung tên trong gió, không kịp ngẩng đầu lên qua xác hướng cung tên phát ra. Chỉ dựa vào trực giác Âu Dương Vũ lui sang phải vài bước, giơ tay lên xoay người đứng nấp sau thân cây to bên cạnh, tập trung nhìn xung quanh mới phát hiện ra mũi tên kia mạnh mẽ phập vào thân cây.

Âu Dương Vũ nâng nhẹ tay vuốt ngực, lần đầu tiên nàng cảm thấy may mắn vì sự nhạy bén của bản thân.

Âu Dương Vũ đôi mắt nhíu lại, xem ra người muốn đuổi giết mình không chỉ có một, hình như ẩn nấu đâu đây vẫn còn một tên, là tên vừa mới giương cung nhắm bắn nàng. Nàng nhanh chân chạy ra khỏi thân cây kéo tên nam tử bị trúng độc kia che trước người mình tránh được mũi tên tiếp theo hắn vừa đúng lúc phóng ra, cắm phập vào người tên nam tử trước mặt. "Tiện nhân!" A Hạt ánh mắt chớt lóe lên tức giận nhìn về phía Âu Dương Vũ.

Thầm nghĩ tên nam nhân đang lẩn trốn gần đây với bộ cung tên trong người có khả năng bắn cung không tồi, độ chuẩn xác vô cùng cao, tinh thần hắn vô cùng ổn định. Trong lòng nàng liền lập tức cảm ứng được mình cần phải đề phòng cảnh giác với tên bí ẩn này. Nàng gắng sức nắm áo tên trúng độc trước mặt kéo thẳng đứng lên che trước mặt mình lợi dụng việc đó lui về phía sau.

Tên Hắc Tử cũng mơ hồ hiểu được bản thân mình bây giờ bất đắc dĩ trở thành bia đỡ tên cho Âu Dương Vũ, liền không phối hợp với nàng, chật vật tránh khỏi móng vuốt của nàng sau đó cắn lưỡi tự sát.

Hắc Tử!!! Ngay giờ phút này, A Hạt nhìn thấy cảnh đó liền hung bạo nổi giận như báo săn. Hắn vươn tay giơ cung lên, mạnh mẽ kéo căng dây cung hết mức có thể, mũi tên nhẹ nhàng nhưng tính sát thương của nó vô cùng cao khẽ đạp gió nhắm thẳng vào tim Âu Dương Vũ!Mũi tên bay với tốc độ nhanh không tưởng, vừa chuẩn xác vừa ngoan hiểm dường như không thể ngăn cản ——

Một khắc sau mũi tên không chút thương tiếc cắm thẳng vào người Âu Dương Vũ!

Âu Dương Vũ vì bất ngờ bị một đòn tập kích liền không khống chế được bản thân, cả người ngửa ra sau. Tim Âu Dương Vũ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng dường như có dự cảm không tốt, liền trơ mắt nhìn mũi tên đâm thẳng vào thân thể của mình, ngực đau đớn, nàng đau đến nhíu mày ngã ngửa ra nằm trên mặt đất, thi thể tên Hắc Tử kia cũng thuận thế rơi xuống đè lên người nàng không một tiếng động!

A Hạt nhìn thấy Âu Dương Vũ ngã trên mặt đất, trên mặt tức giận từ từ lắng xuống, môi lập tức giơ lên ý cười mãn nguyện. Hắn thu cung tên vào người từ trên nóc nhà nhảy xuống, thoải mái thong thả đi đến gần Âu Dương Vũ. Lúc này Âu Dương Vũ nằm im bất động trên mặt đất giống như một xác chết không hồn.

Từ trước đến nay chưa có ai có thể chạy trốn dưới mũi tên của hắn! Hắn khẽ cúi người kéo nhẹ tên Hắc Tử kia ra khỏi người Âu Dương Vũ, hai tay khẽ vuốt con ngươi đang mở to của hắn xuống, thương tiếc lên tiếng: "Hắc Tử, Ta sẽ báo thù cho huynh!"

Hắn từ trong người lấy ra một con dao găm, đang chuẩn bị cắt đầu Âu Dương Vũ thì phát hiện ra đôi mắt vốn nhắm chặt lúc nãy của Âu Dương Vũ bây giờ lại chậm rãi mở ra. Nàng nhìn về phía hắn, khóe môi giơ lên ý cười quỷ dị. Sau đó một làn khói mê từ trong miệng nàng phun ra. A Hạt nhất thời không kịp phản ứng liền liều mạng giơ hai tay lên ôm chặt lấy mắt mình vừa đau, vừa ngứa. Hắn kêu thảm thiết một tiếng, giống chỉ một con mãnh thú bị chọc giận đến điên cuồng. Con dao găm trong tay hắn bất an theo đôi mắt đang nhắm chặt lại của mình mà quơ chém lung tung trong không khí! Âu Dương Vũ vội vàng né tránh, tay không khỏi ôm chặt lấy ngực mình, vừa rồi nàng mơ hồ nghĩ mình dường như đã chết.Mũi tên của hắn mạnh mẽ mà hữu lực như vậy, quả là cao thủ!

Mà Tiểu Kỳ Lân vì cảm nhận được phỉ thúy chi tâm, trong cơ thể vì phải tiếp nhận một nguồn sức mạnh mới nên vẫn mê man chưa có tỉnh lại. Buổi sáng, hắn còn cẩn thận từ trong kho lấy ra một chiếc áo giáp mỏng đưa cho nàng, không ngờ chiếc áo giáp này lại có tác dụng lợi hại đến như vậy, đã cứu nàng một mạng. Nhưng dù vậy cũng không tránh khỏi việc vết thương vẫn có chút đâm sâu vào bên trong dẫn đến nội thương.

Lúc này, Âu Dương Vũ không dám nghĩ nhiều để mình không bị phân tâm. Tên A Hạt trước mặt vẫn nhắm mắt lại, từ trên bộ cung tên phía sau rút ra ba chiếc mũi tên, liền dựa vào cảm giác giơ cung lên, trong tay ba mũi tên không thể phân biệt chính xác được hướng đi, nhưng hắn có thể cảm nhận được vị trí của Âu Dương Vũ dựa vào đôi tai thính của mình.

Động tác lúc này theo sự hận thù cùng căm ghét, mũi tên càng không ngừng bay đến Âu Dương Vũ rào rạt như mưa tên, tốc độ cực nhanh. Âu Dương Vũ vội vàng dựa sát vào tường bên cạnh đi về phía trước, vừa ôm vết thương vừa né tránh hết tất cả mũi tên mang đầy cơn thịnh nộ của hắn. Âu Dương Vũ cảm thấy vô lực, nhưng ngay lập tức lấy lại ý thức, hít sâu một hơi, ngừng lại rồi hô hấp.

Tên A Hạt lúc này mắt dường như không còn thấy gì, dựa vào cảm giác liền nhận ra quả nhiên nàng không hề cử động nữa, động tác trên tay hắn có chút chần chừ. Âu Dương Vũ chỉ chờ có thế, nhân cơ hội này, từ trong không gian lấy thanh kiếm Nhật lặng yên lẻn mình đến ngay sau lưng hắn thì nhận ra tên nam tử trước mặt đã nhanh tay kéo cung xoay người lại, mũi tên thẳng tắp chỉ vào Âu Dương Vũ.

Không chút do dự thanh kiếm Nhật kia đâm thẳng ngay vào trái tim của hắn, cổ tay vừa chuyển động, n tên nam tử kia khẽ rên lên một tiếng, Âu Dương Vũ thản nhiên rút thanh kiếm ra vẻ mặt vô tình: "Ngươi xem mũi tên của ngươi nhanh hơn hay là kiếm của ta nhanh hơn!"

Tên nam tử đó hét lớn một tiếng, mở to hai mắt nhìn, sau đó ngã xuống đất. Vào đúng lúc này, Âu Dương Vũ mới rõ ràng nhìn thấy tấm lệnh bài màu vàng chói từ trên người hắn rơi xuống, trên lệnh bài có khắc một chữ rõ to "Trình".

Trình gia? Trình Cẩm?! Âu Dương Vũ trên gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng xinh đẹp kia bày ra một chút kinh sợ. Cô ta dám phái người đến đây để đẩy mình vào chỗ chết sao. Nàng lạnh lùng cười rộ lên, thế mà lúc trước Dạ Trọng Hoa chàng còn muốn che chở cho người đàn bà ác độc này sao?!

Chàng còn ngồi đó vô tình ôm lấy cô ta trơ mắt nhìn ta rơi xuống khe băng đó. Thật buồn cười

Nàng vốn muốn rời khỏi chốn này, như bây giờ có lẽ nàng cần phải cùng cô ta chơi đùa một phen, nàng cần phải lột bộ mặt giả tạo của cô ta. Âu Dương Vũ nàng từ trước đến nay không phải là loại người thích ngồi yên đó chịu bị người khác tính kế, hãm hại. Nàng tất phải đòi lại hết thảy, nhưng nếu lúc đó Dạ Trọng Hoa ngăn cản, hừ...

Âu Dương Vũ cầm thanh kiếm trong tay sắc mặt lãnh khốc, vừa định rời đi thì bên tai liền vang lên tiếng cười lạnh như băng cùng thanh âm: "Sao vậy, giết xong huynh đệ của ta rồi muốn rời khỏi đây sao, không dễ dàng như vậy đâu!"

P/s: 21h tối mai chính là lúc chương mới lên sàn...chị em xem diễn biến tiếp theo...sẽ có chuyện hay gì xảy ra a...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 109: Mầm hương chương - Kỷ niệm khó phai

Đây chính là tên thuộc hạ thứ ba mà Trình Cẩm phái đến tên là Lăng Phong. Mặc dù hắn không có khả năng điều chế độc dược chết người như Hắc Tử, tài bắn cung không lão luyện chuẩn xác như A Hạt nhưng hắn tinh thông về ảo ảnh. Hắn sử dụng một loại hương mê ảnh hưởng đến giác quan của đối phương. Hắn phải tốn rất nhiều thời gian mới tìm được Âu Dương Vũ, khi tìm ra thì đã thấy hai thi thể phía sau nàng, và dĩ nhiên không ai khác chính là Hắc Tử và A Hạt! Không biết bao nhiêu người đã chết trong tay Hắc Tử và A Hạt, nhưng hôm nay hai bọn họ lại chết dưới tay một nữ nhân, chuyện này quá hoang đường, thật khiến cho người ta khó có thể nào tin được.

Âu Dương Vũ đưa mắt đánh giá hắn. Một tên nam tử thần sắc âm lãnh, vóc người cao lớn. Âu Dương Vũ trong lòng có một dự cảm không tốt, sau đó đưa ánh mắt đề phòng cảnh giác nhìn hắn.

Tên áo đen trước mắt liền khẽ ra tay, sau đó Âu Dương Vũ cảm nhận phía trước có một đám người áo đen đang đứng bao vậy xung quanh nàng, không ngừng di chuyển xoay vòng quanh Âu Dương Vũ khiến nàng không khỏi hoa mắt, choáng váng. Đây là lần đầu tiên, Âu Dương Vũ gặp phải trường hợp gây ảo giác như vậy nên trong chốc lát nàng không thể phân biệt được chủ thể thật sự trong một đám người phân thân đang quay mòng xung quanh nàng, nàng hoảng loạn nâng thanh kiếm lên đâm bừa một tên trước mắt nhưng trong chớp mắt người nọ liền biến mất. Là ảo ảnh, đây là giả!

Âu Dương Vũ xem thêm vài tên nhưng vẫn không thể tìm được thực thể của hắn, vừa định tiếp tục chém thì phát hiện ra đám người ảo ảnh trước mắt liền hợp làm một. Lăng phong đứng đối diện cao ngạo khóe miệng cười lạnh, mắt hắn hiện lên ý cười trào phúng nhìn nàng như nhìn một con kiến nhỏ đang chật vật: "Tôi thấy sức chiến đấu của cô cũng không tệ."

Âu Dương Vũ cũng biết rằng đây chính là thời cơ để hắn ra tay, nàng cũng cắn răng không chịu yếu thế rút kiếm nghênh đón. Lăng Phong vẫn đứng bất động, thậm chí ngay cả biểu tình trên mặt cũng không chút thay đổi, cho đến khi Âu Dương Vũ giơ kiếm đâm vào người hắn thì hắn lại biến thành ảo ảnh sau đó liền thấy hắn xuất hiện ở phía xa.

Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy da đầu run lên, trong lòng bắt đầu kinh hãi. Vì trận đánh vừa rồi nàng đã gần như sử dụng hết sức lực của mình vả lại bây giờ lại bị nội thương. Trên trán mồ hôi liên tục đổ ra, nàng lại thử chém vài cái, nhưng vẫn như công dã tràng, mọi thứ đều vẫn như vậy, đều là ảo ảnh.

Không ngờ Trình Cẩm lại còn có thể nuôi dưỡng được một thủ hạ võ công lại cao tới mức này. Âu Dương Vũ rất nhanh liền trấn tĩnh, khẽ nhắm hai mắt, từ từ cảm nhận bốn phía xung quanh.

Nam tử nhìn động tác của Âu Dương Vũ, khóe miệng càng thêm cười lạnh, đây chỉ là thế trận mà hắn bày ra để ngụy trang cho mục đích chính của hắn thôi. Còn nguyên bản hắn thật sự thì nàng ta chắc chắn sẽ không bao giờ phát hiện ra. Xung quanh yên tĩnh không tiếng động, thậm chí ngay cả tiếng gió thổi qua cũng không, Âu Dương Vũ trong lòng âm thầm tò mò, đột nhiên, cảm nhận được phía sau có một âm thanh sắc nhọn khí thế quay cuồng mà đến, ánh mắt trợn lên kinh hãi giơ kiếm cản đi, Nhưng không ngờ thanh trường kiếm kia lại nhanh hơn không một chút lưu tình đâm thẳng vào bả vai của nàng ——Máu tươi ngay lập tức trào ra ướt đẫm cả bộ y phục. Bởi vì đau đớn nên thanh kiếm Nhật trong tay nàng bất giác rơi xuống mặt đất!

Nàng nhìn thấy được nụ cười tàn nhẫn của hắn sau đó lên tiếng: "Hôm nay chính là ngày chết của ngươi!"

Hắn mạnh mẽ rút trường kiếm ra đang chuẩn bị đâm vào điểm chí mạng của nàng thì lại nghe " Bùm" một tiếng, xung quanh hắn có cái gì đó đang nổ mạnh,hắn nhanh trí đề phóng phi thân lùi về phía sau, chờ cho đến khi làn khói trắng mù mịt xung quanh tan đi thì nhận ra đã không còn thấy bóng dáng của Âu Dương Vũ.

Lúc này Tiểu Kỳ Lân mê man, cửa không gian lại đóng chặt không mở ra được, Âu Dương Vũ không còn cách nào khác đi vào, thầm kêu một tiếng không ổn. Nàng ôm cánh tay vừa nghiêng ngả vừa lảo đảo chạy trên đường, ngay lập tức đập vào mắt nàng chính là một chiếc xe ngựa màu vàng rực rỡ, tất cả đều chói lòa kim sắc, dường như có vẻ rất cao quý mà thanh lịch tinh tế. Không một chút nghĩ ngợi, liền chạy nhanh tới leo vào bên trong xe ngựa.

Thần trí của Âu Dương Vũ lúc này càng ngày càng mơ hồ, đột nhiên nàng nhận ra có một ánh mắt ôn nhuận nào đó đang nhìn nàng. Trong phút chốc nàng nhận ra được hắn có một chút ngốc lăng rồi lại kinh ngạc. Tên nam tử trước mắt mặc y phục màu trắng, khuôn mặt thanh nhã phiêu dật giống như vị vương giả trên tiên đài vừa tuấn tú xuất trần, vừa tao nhã, lịch thiệp.Âu Dương Vũ theo bản năng bắt lấy cổ hắn uy hiếp: "Không được phép la lên, nếu

không mạng của ngươi cũng không còn.”

Tên nam tử áo trắng lúc này cũng dường như phát giác ra mùi máu tươi xông vào mũi mình, mà cẩn thận quan sát thì nhận ra vị nữ tử trước mặt này toàn thân đều là máu, sắc mặt tái nhợt, trên gương mặt xinh đẹp kia lại tràn đầy lãnh khốc quyết tuyệt, lại có chút quyết đoán khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp mà độc ấy. Hắn theo bản năng nắm chặt chén trà trong tay, trên mặt càng tỏ vẻ kinh ngạc không thôi.

Không biết có phải là do nàng mất quá nhiều máu hay không, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, ý thức dần dần mất đi sau đó hôn mê bất tỉnh. Tên nam tử áo trắng cẩn thận đánh giá nàng, nàng hôn mê ở trên nhuyễn thảm, hai mắt nhắm nghiền lại, hàng mi dài cong như lá liễu đầu thu, mặc dù hôn mê nhưng trên mặt vẫn không giấu đi được sự đề phòng.

Nam tử áo trắng buông nhẹ chén trà, không khỏi cười khổ, hy vọng hắn không phải gặp phiền toái lớn gì.

Âm thanh hắn thản nhiên phân phó nói: “Quay về.”

“Vâng! Thưa chủ tử.”

Biệt viện, trong sân cực kỳ im lặng, chỉ nghe thấy tiếng chim kêu lảnh lót đằng xa.

“Này cô đừng khóc nữa a, cô cứ khóc khóc thế này hại đầu của ta phải đau nhức từ sáng giờ đây này.”

Vân Thương ban sáng đến biệt viện,thì đã nhìn thấy Trúc Lục nước mắt ngắn dài ngồi trước sân. Nàng không dám ở trước mặt Dạ Trọng Hoa bật khóc cho nên tìm nơi nào đó kín đáo trốn một góc phòng òa lên khóc.

Trúc Lục khịt khịt mũi: “Nô tỳ, nô tỳ chỉ là rất nhớ vương phi.”

Vân Thương trong lòng không khỏi nghĩ đến Âu Dương Vũ, tâm tình có chút trầm xuống, nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Vương gia đã dùng cơm chưa?”Trúc Lục lắc lắc đầu: “Vương gia ban sáng ăn được một chút rồi ngài ấy bảo phải đợi vương phi trở về cùng nhau dùng cơm trưa.Hai ngày nay Vương gia ngài ấy cứ ngẩn người nhìn mãi một loài cây thảo gì đó, công tử, hay là vương gia ngài ấy có bệnh?”Vân Thương nhìn bộ dạng sắp khóc của Trúc Lục liền cả giận nói: “Có cô mới có bệnh ấy, cô đừng có khóc nữa, cô xem, khóc đến nổi hai mắt sưng húp lên rồi kìa!”

Vân Thương chạy nhanh đi vào bên trong thì đã nhìn thấy Dạ Trọng Hoa ngồi trên ghế đá ở cuối hành lang, ngón tay khẽ vuốt ve chiếc nhẫn làm bằng thân cỏ nào đó, dường như thân cỏ đó đã có chút khô héo úa vàng, hắn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng nâng niu coi nó như là món bảo vật quý nhất của hắn vậy.

Hai mắt hắn bây giờ đã không thấy bất kỳ thứ gì lại không chịu phối hợp với Mộ Dung để trị liệu. Ngay cả thuốc mà Mộ Dung phải mất mấy canh giờ chưng lên cũng không chịu uống, suốt ngày vẫn cứ như một cái xác không hồn buồn bực không vui. Hắn bây giờ không phải giống như mọi hôm đều lên Tuyết Sơn tìm nàng mà chính là tới nơi này tĩnh tâm. Trong cung thánh chỉ đã ban xuống lệnh cho Dạ Trọng Hoa phải trở về nhưng hắn dường như không chịu nghe bất kỳ ai, cũng không muốn gặp bất kỳ ai, ngay cả ý định quay trở về kinh thành cũng không có.

Dường như đối với hắn, một ngày vẫn chưa tìm ra Âu Dương Vũ thì hắn sẽ không dễ dàng chịu bỏ qua.

Khuôn mặt hắn tiều tụy đi hơn rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, lại có chút đau đớn cô đơn.

Vân Thương đứng ở một bên, không dám lên tiếng.

“Vũ nhi...” Một tiếng trầm thấp mà ôn nhu thì thào phát ra từ miệng Dạ Trọng Hoa “Nàng đang ở đâu?”

Hắn vuốt ve chiếc nhẫn cỏ trên tay nhớ về kỷ niệm của nàng và hắn dạo trước.

“Này ta tặng quà cho phụ hoàng ngươi thì có gì mà ngươi phải so đo a? Dù sao ta thấy ngươi đâu thiếu cái gì, này, này...”

“Ya.ya..này, Dạ Trọng Hoa a, ngươi cũng hiểu ta mà, ý của ta là ta chỉ muốn đợi một dịp đặc biệt nào đó sẽ tặng quà cho ngươi a.. Này Dạ Trọng Hoa, ngươi bơ ta luôn đó à...Ya!”

“Nói gì thì nói chẳng phải ngươi đã nhận được một món quà vô cùng quý giá từ ta rồi sao, ngươi xem, có ta ở bên cạnh ngươi chẳng phải là món quà quý giá nhất sao.”

“Này, tặng cho ngươi, đẹp không?”

“Là nhẫn ta làm! Đẹp không?”

Từng dòng ký ức đẹp của hai người bọn họ chợt ùa về, dường như đoạn ký ức đó vẫn rõ mồn một trước mắt hắn. Ngực hắn chợt nhói lên từng cơn. Hắn nhớ nụ cười của nàng, nhớ mỗi cái nhíu mày của nàng khi lại phải tham gia những bữa tiệc hoàng cung, nhớ những lần nàng tựa đầu vào lồng ngực hắn, dựa dẫm hắn mỗi đêm. Ánh nắng mặt trời ấm áp khẽ đậu trên mặt Dạ Trọng Hoa càng khiến cho vẻ mặt tái nhợt thiếu sức sống của hắn kia rõ ràng hơn. Con ngươi dường như không có tiêu cự kia cũng nhìn vào khoảng hư không phía trước, tâm can hắn, trái tim hắn dần bị những hồi ức đó ăn mòn.

“Vân Thương?”

Vân Thương đột nhiên nghe được Dạ Trọng Hoa gọi hắn, liền lập tức lên tiếng: "Làm sao vậy, Dạ Nhị?""Giúp ta mang một ít mầm cây Hương Chương đến đây."

"Được!"

Mấy ngày nay, Dạ Trọng Hoa không chịu mở miệng nói chuyện với bất kỳ ai. Nay thấy hắn lên tiếng phân phó,cho dù là lên núi đao hay xuống biển lửa gì, hắn cũng đều giúp Dạ Nhị thực hiện. Vân Thương dùng tốc độ nhanh nhất của mình chuẩn bị vài hạt mầm Hương Chương cho Dạ Trọng Hoa.

Sau đó, hắn đứng đó nhìn Dạ Trọng Hoa ngồi ở trong sân, dùng ngón tay mềm nhẹ đẩy đất ra, đào một cái hố nhỏ sau đó đem hạt giống cẩn thận đặt vào trong rồi lấp lại.

Suốt một buổi chiều, hắn dường như không biết mệt mỏi ngồi ở đó trồng cây Hương Chương. Giống như đang chăm nom một món đồ trân quý với vẻ mặt ôn nhu lưu luyến. Tay hắn vì đá vụn xung quanh mà loang lỗ vết máu nhưng hắn vẫn không có ý định dừng lại.

Vân Thương nhắm mắt đi theo hắn, căn bản là không dám quấy rầy hắn, hắn từ nhỏ đã cùng lớn lên với Dạ Nhị, hắn biết chưa bao giờ Dạ Nhị hắn lại lâm vào tâm trạng bất ổn như thế này. Đột nhiên trời không hiểu sao lại nổi gió mạnh, mái tóc đen mượt của Dạ Trọng Hoa cùng với y bào của hắn tung bay nhưng hắn một chút cũng không thèm để ý, chỉ ngồi yên đó tiếp tục công việc của mình.

Dạ Trọng Hoa tìm suốt ba cái canh giờ, mới đem sở hữu hương chương cây giống toàn bộ loại hảo, hắn thế này mới đứng lên, bởi vì ngồi thời gian lâu lắm, thân thể không tự chủ được lảo đảo một chút, cũng không cần Vân Thương phù, hắn "Xem" Vân Thương liếc mắt một cái: "Nếu Vũ nhi quay trở lại,nàng sẽ thấy được những mầm cây Hương Chương này."

Nói xong hắn liền ngẩn người không biết nghĩ tới cái gì, nhíu mày: " Không biết nàng có thích chúng không?"

"Ngươi tin cũng được, không tin cũng không sao nhưng ta biết chắc rằng nàng ấy vẫn còn sống, nàng ấy đang giận ta."

Vân Thương đột nhiên cảm thấy khóe mắt nóng lên, liền giơ tay lên khẽ gõ trán mình trong lòng thầm mắng: Sao mình lại có phản ứng như một cô gái yếu đuối thế kia, vừa chua xót, vừa đau đớn.

Trúc Lục đột nhiên đã chạy tới: "Bẩm vương gia, Trình tiểu thư muốn gặp vương gia."

Dạ Trọng Hoa sắc mặt bắt đầu lãnh khốc: "Không gặp!"

"Nhị ca, huynh vì sao lại không muốn gặp muội?" Trình Cẩm nhanh chóng bước vào. Lúc trước khi nhìn thấy Dạ Trọng Hoa quay lưng rời đi, liền lập tức lệnh cho thuộc hạ đi điều tra Dạ Trọng Hoa đã đi đâu, nay miệng vết thương của nàng cũng đã khép miệng, thương thế cũng tốt lên không ít, liền vội vàng chạy đến. Dù trong lòng biết rõ Dạ Trọng Hoa lúc này không muốn nhìn thấy nàng, nhưng nàng vẫn cứng đầu nghĩ rằng Nhị ca huynh ấy dù là một chiến thần anh tuấn tài hoa thì cũng chỉ đơn thuần là một nam nhân. Một thân y phục trắng như tuyết mềm mại mỏng dính uốn lượn thuần khiết được điểm xuyến thêm một con khổng tước linh vũ màu xanh phiến như giọt nước, hai bên ống tay áo còn được thêu thêm vài đóa hoa anh đào đỏ rực trông thật rực rỡ.

Dạ Trọng Hoa nhíu mày, âm thanh lạnh lùng: "Có thể xuống giường vậy lập tức trở về Trình gia. Bổn vương không muốn nhìn thấy ngươi!"

Trình Cẩm biến sắc, nhìn vẻ mặt tàn nhẫn cùng lãnh khốc của Dạ Trọng Hoa đối với nàng, liền tức giận đến cắn răng sau đó đôi mắt lộ ra tia đau khổ nước mắt ngắn dài lăn trên má: "Nhị ca, chuyện ngày hôm đó lẫn chuyện của quá khứ, Cẩm Nhi thực sự xin lỗi Nhị Ca, nhưng Cẩm Nhi làm vậy cũng chỉ vì —— Cẩm nhi thích huynh!"

"Im miệng!"

"Năm đó khi mẫu thân muội qua đời có gọi huynh đến, Phi Bạch, Cẩm nhi cầu xin huynh, lúc ấy huynh cũng đã đồng ý rồi!" Âm thanh Trình Cẩm phát ra càng lúc càng bi thương, "Mẫu thân muội chỉ hy vọng rằng khi bà qua đời huynh có thể thay bà ấy chăm sóc chiếu cố cho muội thật tốt, huynh cũng đồng ý rồi, Nhị ca, huynh lúc ấy rõ ràng đã đồng ý rồi cơ mà."

Dạ Trọng Hoa tức giận ngực phập phồng: "Cút!"

"Mẫu thân muội đối xử với huynh như con trai ruột của mình vậy mà chỉ sau bảy năm đó, huynh lại vô tâm không coi những lời hứa hôm đó huynh hứa với bà ấy ra gì sao?" Trình Cẩm trong mắt hiện lên một chút phiền não "Chỉ cần muội gả cho huynh, lúc đó huynh có thể chân chính mà chăm sóc muội, chiếu cố muội! Bây giờ hai mắt huynh tuy không còn nhìn thấy được nhưng sau này đã có muội chăm sóc thật tốt cho huynh?"

Vân Thương không khỏi bất bình thay Dạ Trọng Hoa. Vị Trình Cẩm này da mặt còn dày hơn da trâu có đuổi thế nào cũng không đi. Nhìn sang thấy vẻ mặt khó coi cùng tức giận của Dạ Trọng Hoa, mày càng nhíu chặt. Hắn đưa tay ôm ngực, vì tức giận dẫn đến nội thương phun ra một ngụm máu, hắn rốt cuộc cũng không chịu nổi sự ương ngạnh của Trình Cẩm liền, lạnh lùng nói: "Vân Thương, ném cô ta ra ngoài!"

"Nhị ca! Nhị ca, huynh không thể đối xử với muội như thế được! Cha muội, cha..."

Vân Thương thuận thế bịt kín miệng Trình Cẩm kéo nàng ta tha đi ra ngoài, Ấy vậy mà nàng vẫn cứng đầu lòng bàn tay hắn không ngừng cảm giác được bao nhiêu nước bọt của nàng ta phun hết lên. Lúc này hắn vô cùng đau đầu, nếu có thể, hắn muốn ném nàng ta xuống hồ cho bỏ tức. Nghĩ lại năm đó Trình Cẩm căn bản không phải là loại người này, ấy vậy mà chỉ không gặp vài năm từ một cô gái thuần khiết lương thiện lại trở thành một người quỷ kế đa đoan, cố chấp, cứng đầu. Ngay cả một người thường ngày vẫn bình tĩnh điềm đạm Dạ Trọng Hoa vẫn bị nàng ta chọc tức đến hộc máu.

Cho đến khi biệt viện trở lại vẻ thanh tĩnh vốn có của nó, Dạ Trọng Hoa mới cảm thấy lòng mình bình ổn lại. Hắn không ngờ con người Trình phu nhân cùng với Trình Cẩm trong mắt hắn lúc đó lương thiện ôn nhu như vậy, bây giờ hắn mới rõ... là hắn sai lầm rồi, là hắn không biết nhìn người, cho nên mắt mới bị mù.

Hắn lạnh lùng cười, vết máu bên môi cùng với gương mặt tái nhợt của hắn trông yêu nghiệt vô cùng. Vũ Nhi! Vậy đây chính là báo ứng sao?

P/s: hiu hiu...sorry các nàng úp trễ hẹn...ngày mai cũng giờ này a...ta úp chương mới đó nha...(Ta hơi bị thích Nam phụ...Đừng đánh hội đồng ta nha...)

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Tự chui đầu vào rọ

Sau khi Trình Cẩm bị Vân Thương ném ra ngoài thì từ đó trở đi nàng không có cách nào gặp được Dạ Trọng Hoa. Hắn khi trước vẫn ở trong biệt viện đó không có hộ vệ bên cạnh. Nay lại lệnh cho hộ vệ thay phiên canh gác ngày đêm, ngay cả một con chim cũng khó có thể vào được, giống như một tấm lưới vô hình ngăn cản thế giới của hắn với thế giới của nàng!

Nàng lại bướng bỉnh cố gắng vào đi một lần, thì lại bị đám hộ vệ đẩy đi ra!

"Làm càn, Ta chính là con gái của Trình tướng quân!" Trình Cẩm trên mặt lộ ra vẻ tức giận "Cha ta cùng với Dạ Nhị hoàng tử ngày xưa là bằng hữu tốt với nhau, các ngươi cứ như vậy mà không để ta đi vào trong sao?!"

"Trình tiểu thư, chúng ta cũng chỉ là phụng mệnh của vương gia,không ai được phép vào trong!"

Trình Cẩm hai tay nắm chặt thành quyền, móng tay dường như muốn khảm chặt vào lòng bàn tay, thật sự nàng không cam lòng!

Nàng và Dạ Trọng Hoa đã quen biết với nhau nhiều năm như vậy. Còn huynh ấy cùng với Âu Dương Vũ thân thiết với nhau được bao lâu mà huynh ấy chỉ vì một người mới quen không lâu ấy mà xa lánh nàng, ghét bỏ nàng, ngay cả mặt mũi của mình mà huynh ấy cũng không muốn thấy. Thậm chí lúc trước còn tát cho mình một cái thật đau! Nàng thật sự không cam lòng!

Khi còn bé, huynh ấy rất dịu dàng với nàng, khi được phụ hoàng tặng viên ngọc lưu ly xanh thẳm quý báu, huynh ấy dường như không thích lại tặng thứ đó cho nàng. Khi nàng muốn nuôi con đại điêu của Nhị Ca, huynh ấy mặc dù tỏ ý không vui nhưng vẫn đồng ý với nàng!

Nhưng bây giờ mọi thứ đã thay đổi...đã khác xưa!

Tất cả chỉ đều là vì Âu Dương Vũ!

Lúc này miệng vết thương của nàng đột ngột sinh đau. Nhưng nàng không cam lòng quay về Trình gia dễ dàng như vậy. Trước khi ra khỏi phủ, nàng có tuyên bố với mọi người trong nhà rằng, chuyến đi lần này nàng nhất định sẽ trở thành Ninh vương phi!

Nếu như bị người khác biết được, nàng bị Dạ Trọng Hoa ghét bỏ. Như vậy về sau chẳng phải sẽ không coi ai coi trọng nàng nữa hay sao? Trình Cẩm trở lại tiểu viện để dưỡng thương, trong phòng được bài trí đơn giản nhưng hào phóng, khắp nơi đều tỏa ra nét thanh nhã, lịch sự, nhưng ngay cả người hầu bên cạnh cũng không có. Chỉ có Mộ Dung Vân Thù thỉnh thoảng đến đây mang thuốc cho nàng. Mặc dù vậy, nàng vẫn thích nơi này, nơi này có hơi ấm của Dạ Trọng Hoa, nàng thích ngồi trên ghế mà hắn đã từng ngồi, thích dùng qua chén trà mà hắn từng dùng.

Trình Cẩm ngồi được chốc lát, cảm thấy có chút mệt mỏi, liền nằm xuống giường nghỉ ngơi. Nhưng dường như ngủ không được, nàng trợn tròn mắt đánh giá vài thứ xung quanh, ánh mắt đột nhiên quét đến một chiếc hộp nhỏ tinh xảo.

Đây là một chiếc hộp son phấn được làm từ gỗ cây Hương Chương, bên trên mặt ngoài được khắc vài đóa hoa lan vàng sắc tinh tế, nhìn thoáng qua cũng có thể cảm nhận được giá trị của nó to lớn đến mức nào.

Vừa nhìn qua đã biết vị nữ nhân nào sử dụng thứ quý giá này. Nói vậy đây chính là vật mà Âu Dương Vũ để lại. Trình Cẩm trong lòng tò mò, đứng dậy mở ra, phát hiện bên trong có rất nhiều chiếc lọ ngọc bích nhỏ, nàng tùy hứng cầm lên quan sát, cũng không biết chúng là thứ gì. Có điều bên trong hơn nửa đều là son phấn dành cho nữ nhân. Trời sinh ra bản tính nữ nhân chính là thích làm đẹp tô son trát phấn, Trình Cẩm tuy là con gái của tướng quân, làm việc nơi lều trại tướng lĩnh nhưng cũng không phải trường hợp ngoại lệ. Nàng tò mò vươn tay mở hộp son phấn đó ra liền cảm thấy có mùi hương thơm ngát xông thẳng vào mũi, khiến cho nàng cảm thấy vui vẻ thoải mái.Không giống với các loại son phấn thông thường mà những vị thiên kim tiểu thư khác sử dụng, mùi hương của hộp son phấn này rất khác biệt, không quá nồng nàn, nặng mùi mà lại mang một chút hương thơm của sự thanh lịch tao nhã, hình thức bên ngoài cũng thật bắt mắt. Trình Cẩm cầm hộp son lên, trong lòng liền sinh kế. Nếu nàng nhớ không lầm thì đây chính là loại son mà Âu Dương Vũ đã dùng, tuy không nhớ nàng đã sử dụng mùi hương gì nhưng nàng bán tính bán nghi nghĩ chính là loại này.

Hiện tại Dạ Trọng Hoa nhìn không thấy, nếu là ngửi được quen thuộc hương vị không chừng hội như thế nào đâu.

Trình Cẩm đưa mắt nhìn bản thân mình trong gương, da trắng ngọc ngà, hai cánh môi nhuận hồng lớp dày lớp mỏng.

Bên môi liền giơ lên ý cười lạnh, nếu như mình cố gắng tìm cách trà trộn vào biệt viện của Dạ Trọng Hoa sau đó Dạ Trọng Hoa sẽ ngửi mùi hương quen thuộc của Âu Dương Vũ trên người nàng, khiến huynh ấy nghĩ rằng nàng chính là Âu Dương Vũ, sẽ thân cận với mình. Đến lúc đó chỉ cần chính bản thân nàng không lên tiếng, đợi cho Dạ Trọng Hoa không khống chế được mình, gạo nấu thành cơm, lúc đó liệu huynh ấy có còn nghĩ đến chuyện không thèm quan tâm để ý đến mình được nữa hay không.

Thậm chí nếu huynh ấy có mặc kệ không thèm quan tâm thì cũng không sao, phụ thân nàng đương nhiên sẽ có cách giúp nàng hoàn thành tâm nguyện.

Có được một nam nhân tốt bên cạnh đến cuối đời, chẳng phải lúc đó địa vị của nàng cũng sẽ ngày một lên cao hay sao!

Trình Cẩm càng nghĩ càng mừng thầm, cảm thấy chỉ có biện pháp này mới giúp nàng thỏa lòng mong muốn. Liền nhìn vào gương, dùng đầu ngón tay khẽ quét chút son phấn, chậm rãi điểm trên mặt, loại son này có màu sắc rất đẹp lại rất chất lượng, cho nên vừa mới bôi lên một chút đã nhanh đỏ lên, vì để cho mùi hương này đậm thêm một chút, nàng liền bôi trát thêm chút hương lên vài chỗ trên người mình.

Lại quay về phía gương đồng nhìn chính bản thân mình trông quyến rũ đến động lòng người, nếu như Dạ Trọng Hoa lúc này thấy được bộ dạng này của mình, hẳn cũng sẽ bị mê hoặc hấp dẫn.

Trên mặt Trình Cẩm có chút đắc ý, trong mắt ý cười càng đậm. Có điều qua một canh giờ sau, đột nhiên Trình Cẩm cảm thấy trên mặt bắt đầu trở nên rất khó chịu, cảm giác như da thịt nàng bắt đầu nóng lên bừng bừng, nàng không kìm chế được giơ tay xoa mặt mình, lòng bàn tay cảm nhận được sự thô ráp. Trình Cẩm không thể tin được xoa đi xoa lại, sau đó điên cuồng chạy đến trước gương nhìn lại bản thân mình, lúc này chỉ thấy làn da trắng nõn khi nãy giờ đã đỏ ửng một mảng,những đốm mụn bọc dần dần hiện lên, hai gò mà của nàng đột nhiên lại sưng húp lên.

Kẻ quái dị trong gương này là ai, nàng bây giờ không còn nhận ra bản thân mình nữa! Trình Cẩm nhìn chằm chằm khuôn mặt biến dạng của mình trong gương, đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, hốt hoảng dùng tay đạp vỡ gương đồng trên bàn đi, sao lại có thể, chuyện này sao lại có thể xảy ra được cơ chứ?

Chỉ là thoa chút son phấn lên mặt nhưng tại sao lại có thể phát sinh là chuyện này?

Son, Âu Dương Vũ, lại là Âu Dương Vũ, đều là Âu Dương Vũ, tất cả đều là cô ta hại nàng!

Trình Cẩm từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ bừng vì thù hận, vẻ mặt trông vô cùng dữ tợn: "Đồ tiểu tiện nhân chết tiệt này, ngay cả chết rồi cũng không buông tha ta!"

Lúc này Lăng Phong từ bên ngoài tiến vào, nửa quỳ trên mặt đất: "Tiểu thư, Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ chạy thoát rồi!"

"Chạy thoát rồi?" Trình Cẩm trong lòng giận dữ, trên gương mặt đã biến dạng kia mang vẻ tức giận trong thật kinh tởm ghê sợ. Nàng nhìn Lăng Phong, giơ tay đập bàn: "Hay nói cách khác là cô ta vẫn còn sống? Tại sao ngươi lại để cho cô ta chạy thoát hả?"

"Tiểu nhân đáng chết, còn có..." Lăng Phong ngẩng đầu, nhìn về phía tấm màn che mà vị chủ nhân Trình Cẩm đang ngồi phía sau, trong lòng hoảng hốt, nhưng vẫn chần chừ lên tiếng "Hắc tử cùng với A Hạt đều chết dưới tay cô ta."

"Choang ——" Trình Cẩm giận dữ, khuôn mặt cơ hồ vặn vẹo, nói xong nàng liền đưa tay ném hết tất cả bộ trà trên bàn xuống đất, bộ trà ngay lập tức vỡ tan thành từng mảnh nhỏ nằm rải rác trên sàn nhà: "Một đám phế vật, tiếp tục tìm kiếm cho ta, nếu tìm được phải lập tức giết không tha. Nếu như giết không được cô ta thì ngươi mang đầu của ngươi đến gặp ta!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Lăng Phong rất nhanh rời đi.

Giờ phút này, Trình Cẩm dường như tức đến phát điên lên, lòng đã nặng giờ lại một nặng hơn! Đã không chiếm được Dạ Trọng Hoa giờ lại thêm chuyện Âu Dương Vũ vẫn còn sống, mà mặt của nàng giờ lại--!

Tuy vậy điều quan trọng nhất bây giờ nàng phải làm đó chính là chữa lành độc trên mặt mình. Hắc Tử là người rất tinh thông về độc dược nên đối với loại độc trên mặt mình nàng đảm bảo hắn có thể trị liệu được hoàn toàn. Nhưng bây giờ hắn lại chết thảm dưới tay của Âu Dương Vũ!Trình Cẩm lúc này lại càng không thể đi tìm Mộ Dung Vân Thù để chữa trị, nếu như hắn mà đem chuyện khuôn mặt mình bị hủy nói với Dạ Trọng Hoa, không chừng huynh ấy lại càng thêm chán ghét mình, không muốn gặp mình hơn nữa!

Trình Cẩm mỗi ngày đều uống một viên thuốc giải độc, có lẽ chỉ cần hai ngày nữa độc sẽ tiêu tan đi. Nhưng không ngờ sau hai ngày, khuôn mặt nàng vẫn không có một chút biến chuyển tốt gì, thậm chí còn vài lớp mụn còn bị lở loét, lên mủ thậm chí lại còn bốc mùi thối rữa

Trời ơi! Nàng sốt ruột đến điên mất thôi, ngay cả ánh mắt đều đỏ đậm lên. Cho dù có làm bất cứ chuyện gì thì nàng phải chữa lành khuôn mặt của mình, tuyệt đối không thể để cho Âu Dương Vũ được như ý nguyện.

Vốn Trình Cẩm không biết bình thường Âu Dương Vũ rảnh rỗi hay nghiên cứu chế tạo ra các loại thuốc độc rồi đựng trong các lọ tinh xảo, đây là một trong những tác phẩm mới của nàng, son môi này cùng với các loại phấn khác Âu Dương Vũ nàng định thừa dịp vào cung tráo đổi cho hoàng hậu nương nương. Nếu như Âu Dương Vũ lúc này mà biết được Trình Cẩm là người đầu tiên sử dụng công trình nghiên cứu mới của nàng không chừng lại còn vui đến ngất đi ấy.

May mà, Trình Cẩm cũng là một thần y tinh thông y thuật, chỉ cần kiên trì tìm thuốc đặc trị cho từng loại độc thì khuôn mặt nàng nhất định sẽ khôi phục

lại như lúc ban đầu. Trình Cẩm dùng khăn voan mỏng màu đen che đi mặt mình sau đó nói với xa phu: "Đi ra bìa rừng ngoài thành."

Xe ngựa nhanh chóng xuất phát hướng thẳng về khu rừng già ngoại thành, phía sau là một toán thuộc hạ của Trình gia.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Ân nhân dung tùy vân - Tiếng sáo sầu trong đêm

Sau khi Âu Dương Vũ tỉnh lại vừa định đứng dậy thì cảm thấy trên vai đau nhức, không khỏi khẽ rên lên tiếng.

"Cô nương vẫn nên nằm yên đó để tránh ảnh hưởng đến miệng vết thương." Một giọng nói ôn nhuận dễ nghe truyền vào tai Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ giơ mắt lên nhìn thì nhận ra người ngồi trước mặt mình là một vị nam tử, vì hắn ngồi nghiêng một bên nên nàng không thể thấy rõ được khuôn mặt thật sự của hắn. Chỉ có thể nhìn thấy rõ mái tóc đen bóng như tơ lụa đen dài. Hắn từ từ quay đầu, dung nhan phong thần đập ngay vào mắt nàng, vị này chính là người mà nàng đã uy hiếp lúc trèo lên xe ngựa!

Hắn mặc một thân y phục lụa gấm quý giá, đầu đội kim quan chói loại, mặt trước được đính viên bảo ngọc thượng đẳng, hẳn thân phận của vị này không tầm thường.

"Đa tạ công tử đã cứu giúp." Âu Dương Vũ nửa nằm nửa ngồi, nhẹ nhàng thều thào, nàng khẽ cúi đầu về phía hắn, hắn đã ra tay cứu nàng một mạng coi như tạm thời bản thân nàng đã được an toàn. Nghĩ như vậy, toàn thân Âu Dương Vũ cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

"Không cần cảm tạ, là chính cô nương uy hiếp tại hạ cứu giúp, là cô nương đã tự cứu chính mình." Nam tử trước mặt hình như bị tật ở chân, thân ngồi xe lăn, trên hai đầu gối hắn được đặt một chiếc thảm nhỏ dày màu đen, hắn buông cuốn kinh tự trong tay, rót một cốc nước.

Âu Dương Vũ khóe môi không khỏi run rẩy lên tiếng: "À, vậy cảm ơn ngươi đã vì sự uy hiếp của ta mà cứu ta."

Dung Tùy Vân tuy có chút bất ngờ trước lời cảm ơn của nàng nhưng vẫn giữ thái độ bình thản, cái cổ trắng ngần lộ ra, hắn chỉ vào hai dấu tay màu tím in hằn trên cổ mình, âm thanh phát ra mềm nhẹ: "Nếu như tại hạ không cứu cô nương, cô nương chẳng phải sẽ lấy mạng tại hạ sao." Vẻ mặt của hắn ôn hòa, con ngươi đen bóng ôn nhuận như ngọc, bên môi khẽ giơ lên ý cười nhẹ.

Âu Dương Vũ nhìn trên cổ hắn vẫn còn in hắn dấu tay. Vì khi trước bị người của Trình gia truy đuổi mà nàng lại mất quá nhiều máu nào có thời gian cùng hắn giải thích chuyện tình sợ rằng mình sẽ ngất đi nên không thể trì hoãn thêm được mất khống chế nên mới làm như vậy, trên khuôn mặt tái nhợt của Âu Dương Vũ khẽ nở nụ cười gượng: "Thật xin lỗi." Dung Tùy Vân thản nhiên nở nụ cười, khuôn mặt có vẻ càng trở nên ôn hòa hơn, hắn bưng cốc nước, tự mình lăn xe đến bên cạnh Âu Dương Vũ: "Cô nương uống chút nước đi."

Âu Dương Vũ cũng rất khát, cầm lấy cốc nước trong tay hắn uống một hơi. "Vết thương xem như đã ổn, có điều cần phải tĩnh dưỡng một thời gian." Hầu như vị nam tử này nói chuyện với nàng đều luôn mỉm cười, khuôn mặt ấm áp ôn nhu, thế nhưng bên trong ánh mắt ấy lại có chút xa cách lạnh lùng.

Âu Dương Vũ khẽ "ừ" một tiếng, trong chốc lát, căn phòng đột nhiên yên tĩnh, không khí bỗng chốc trở nên có chút xấu hổ. Âu Dương Vũ ho nhẹ một tiếng: "Không biết danh tính của công tử là gì?"

Nam tử kia cúi đầu, ánh mắt chợt lóe lên, ngẩng đầu ôn hòa cười: "Ta là con thứ bảy trong nhà nên cô nương có thể gọi ta là Dung Thất. Vậy không biết cô nương tên gọi là gì?" "Tiểu nữ họ Dương, là con thứ năm trong nhà, công tử có thể gọi ta là Dương Ngũ."

Dung Tùy Vân nhìn vị nữ tử trước mắt, trong đôi mắt nàng có chút giảo hoạt lém lỉnh. Khóe môi hắn cong lên ý cười: "Tiểu Ngũ."

Âu Dương Vũ chợt nghe được hắn gọi mình là Tiểu Ngũ trong lòng không khỏi sửng sốt, vốn hắn phải gọi mình là Dương cô nương mới phải. Âu Dương Vũ thực ra cũng không để tâm lắm với cách xưng hô này. Vị nam tử này trước mắt đã cứu nàng một mạng, nàng cũng là tùy cơ ứng biến, nay nàng đã tỉnh lại thương thế cũng không có gì trở ngại, nàng cũng không muốn lại phải gây thêm phiền phức cho người khác, nói xong liền muốn đứng dậy: "Phiền Dung công tử đã cứu mạng, ta đi trước."

"Đây là biệt viện của ta, sẽ không có ai đến, nàng cứ an tâm ở đây dưỡng thương." Nói xong Dung Tùy Vân lăn bánh xe vòng ra ngoài, Âu Dương Vũ bóng dáng hắn rời đi không khỏi sửng sốt. Trong phòng liền khôi phục vẻ yên tĩnh ban đầu. Âu Dương Vũ định lấy trong không gian tùy thân vài viên thuốc bổ máu mới phát hiện không gian đã mở ra.

Nàng lắc mình vào trong không gian, nhìn thấy thân ảnh của Tiểu Kỳ Lân định lên tiếng giáo huấn nó một chút. Thế nhưng có lầm hay không, mọi hôm cũng không có quá mức như vậy a! Lúc này thấy nó nằm một bên, hơi thở mệt mỏi, không khỏi có chút sốt ruột: "Ngươi làm sao vậy?"

"Thực xin lỗi chủ nhân, hại chủ nhân bị thương... chủ nhân gặp nguy hiểm mà ta lại không thể giúp được ngươi." Tiểu Kỳ Lân nói xong ánh mắt long lanh bi thiết bật khóc, đôi mắt tròn xoe đen láy thấm đẫm nước mắt.

Sự tức giận oán trách của Âu Dương Vũ đều biến mất, nàng nhẹ giọng an ủi: "Được rồi, được rồi, ta không trách ngươi."

“Thật sao?” Tiểu Kỳ Lân đáng thương nhìn Âu Dương Vũ, lập tức hưng phấn lên, vui vẻ chạy lại kéo Âu Dương Vũ đến suối nước nóng “Chủ nhân, ngươi mau dùng chút nước ấm lau miệng vết thương chút đi như thế vết thương mới nhanh khỏi a.”

“Ừ.” Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng vui vẻ của Tiểu Kỳ Lân, trong lòng cũng không khỏi muốn chọc ghẹo hắn liền giơ tay cốc đầu hắn: “ Trừng trị tiểu tử nhà ngươi vì dám bỏ mặc chủ nhân ta đây sống dở chết dở.”

Tiểu Kỳ Lân ôm lấy đầu mình, ủy khuất đáng thương nhìn Âu Dương Vũ: “Chỉ là gần đây ta không khống chế được năng lượng mạnh mẽ của phỉ thúy chi tâm cho nên mới ngất xỉu thôi. Chủ nhân ngươi phải tha thứ cho ta a, tha thứ cho ta đi mà, tha thứ đi mà... Ngươi mà không tha thứ cho ta, ta sẽ rất đau lòng a!”

“Uầy, tha thứ, tha thứ cho người rồi, được chưa, đừng ầm ỹ nữa, ta đau đầu muốn chết đây!” Âu Dương Vũ bị tiếng than khóc cầu xin của Tiểu Kỳ Lân làm cho đau đầu. Hải Đông Thanh vẫn yên lặng nhu thuận đứng đó, thân thiết dùng đôi cánh của mình khẽ chạm Âu Dương Vũ, vì được ăn nuôi dưỡng kỹ nên bây giờ vóc dáng đã có chút thay đổi.

Xét cho cùng thì việc này không có liên quan gì đến Tiểu Kỳ Lân, đều là Trình Cẩm! Trên mặt Âu Dương Vũ chợt lóe lên một tia sắc bén, khóe môi khẽ cong lên, Trình Cẩm, thì ra tâm địa của cô lại độc ác đến thế. Cô đã vô tình thì cũng đừng trách ta vô tâm, cứ chờ đó cho ta!Tác dụng của suối nước nóng vô cùng hiệu quả, chỉ ngâm trong vài tiếng đồng hồ, miệng vết thương của Âu Dương Vũ đã dần dần khép lại một ít, mặc dù vẫn chưa hồi phục hoàn toàn nhưng đã có thể dễ dàng xuống giường đi lại được. Nói vậy ngày mai nàng có thể ra ngoài báo thù.

Kẻ nào dám động đến bổn cô nương, bổn cô nương sẽ cho các ngươi biết thế nào là ăn miếng trả miếng!

Buổi chiều hôm đó, từ ngoài phòng có một tiểu nha đầu tay bộ dáng thanh tú thoạt nhìn trông vô cùng hiền lành mang một khay thức ăn đến.

Nàng bưng bát cháo còn nóng đưa cho Âu Dương Vũ, món cháo này tuy đơn giản nhưng cách bài trí thì vô cùng đẹp mắt, nha đầu đó mở miệng nói: “Dương tiểu thư, đây là món cháo mà chủ tử đặc biệt phân phó người làm cho tiểu thư.”

Nàng nói xong cũng không có ý định rời đi, đứng một bên hầu hạ Âu Dương Vũ dùng cháo, rồi đột nhiên như nghĩ đến chuyện gì vui vẻ liền vụng trộm cười không ngừng. Âu Dương Vũ buông muỗng nhìn nàng không khỏi thắc mắc: “Ngươi cười cái gì?”

Tiểu nha đầu chợt đỏ mặt lên, hạ giọng nói: “Đây là lần đầu tiên nô tỳ thấy chủ tử mang người ngoài tới chỗ này.”

Âu Dương Vũ có chút cứng họng không biết phải nói gì, thì đã thấy tiểu nha đầu này nhìn nàng chằm chằm sau đó nhỏ giọng nói: “Thậm chí nô tỳ còn chưa bao giờ thấy chủ tử mang một vị cô nương nào về biệt viện cả, trông tiểu thư thật đẹp.”

Âu Dương Vũ bật cười thành tiếng, nàng chưa từng nghe một câu khen tặng trắng trợn trực tiếp thế này từ bất cứ người lạ nào. Nha đầu kia vì xấu hổ câu nói của mình vội vội vàng vàng chạy biến.

Ăn cơm chiều xong, Âu Dương Vũ tự mình thay băng vết thương. Luận về tài y thuật thì đương nhiên việc chữa trị vết thương này thì không có gì khó khăn, có điều tự chính mình thay băng thì có chút khó khăn. Tuy vậy, so với thuốc mỡ thông thường ở thời cổ đại này thì thuốc của nàng vẫn có tác dụng tốt hơn.

Cả một ngày ngây người ở trong phòng, nàng cũng có chút buồn chán liền đứng dậy đi ra ngoài hóng gió thì phát hiện biệt viện ở đây có cách bài trí cùng kiến trúc vô cùng đặc biệt, giữa núi giả thì có một chiếc hồ nhỏ trông rất là thanh bình, yên ả. Xa xa có một mái đình nhỏ được thiết kế vô cùng tinh xảo, giống như đôi cánh đang sải rộng của chim ưng. Hai bên là rừng trúc xanh ngắt trông rất yên tĩnh.

Âu Dương Vũ theo con đường nhỏ chậm rãi đi tới, mùi hương tươi mát trong lành của cỏ cây khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng sáo du dương da diết từ xa truyền đến, rơi vào tai nàng nghe thật uyển chuyển thanh dương, Âu Dương Vũ theo tiếng sáo tìm kiếm thì nhận ra Dung Tùy Vân đang ngồi ở trong đình, gió đêm mơn trớn mái tóc dài của hắn. Hắn cầm chiếc tiêu ngọc trong tay, đặt nhẹ bên môi khẽ thổi.Từ xa nhìn lại trông hắn thật lạnh nhạt, trầm tư không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì.

Thung thăng thuyền quế chèo lan,

Theo vừng trăng tỏ vượt làn nước trong.

Nhớ ai canh cánh bên lòng,

Nhớ người quân tử ngóng trông bên trời.

Tiếng sáo não nùng rền rĩ, như sầu như thảm, như khóc như than. Tiếng dư âm hãy còn lanh lảnh, nhỏ tít lại như sợi tơ chưa dứt. Làm cho con giao long (thuồng luồng) ở dưới hang tối cũng phải múa mênh, người đàn bà thủ tiết ở một chiếc thuyền khác cũng phải sụt sùi. Âu Dương Vũ lẳng lặng đứng đó lắng nghe, trong đầu càng không ngừng hiện lên từng dòng ký ức đớn đau nơi Tuyết Sơn, ánh mắt chàng, hơi ấm chàng, nụ cười của chàng mờ mờ ảo ảo, nước mắt không tự chủ được chực tuôn trào.

Dung Tùy Vân dường như phát hiện ra ra người phía sau mình, liền đình chỉ, tiếng tiêu ngưng bặt. Hắn vừa quay đầu lại xem thì đã bắt gặp ánh mắt ướt đẫm của Âu Dương Vũ. Dưới ánh trăng sáng trong đêm trời tịch mịch, từng giọt lệ khẽ đọng trên khóe mắt nàng khiến bộ dạng của nàng lúc này càng thêm cô đơn tịch liêu.

Ban đầu hắn chỉ nhìn thấy ánh mắt đầy tơ máu cùng với vẻ lạnh lùng, ngoan cường của nàng, nhưng đêm nay hắn lại nhìn thấy được một dáng vẻ khác của nàng, sự nhu hòa, yếu đuối có chút ưu thương khiến hắn chỉ muốn ôm lấy nàng để an ủi.

Âu Dương Vũ bất ngờ không kịp phòng bị để hắn bắt gặp bộ dáng bất lực thất thố của mình có chút xấu hổ, cười gượng một tiếng, cất cao giọng nói: "Tiếng sáo của Dung công tử thật êm tai."

"Tiểu Ngũ, nàng sao lại ra đây, vết thương của nàng còn chưa khỏi hắn."

"Vết thương của ta đã không đáng ngại nữa." Âu Dương Vũ nói xong còn giơ tay của mình lên làm vài động tác cơ bản. Nhìn thấy vẻ mặt quan tâm lo lắng cho mình của Dung Tùy Vân, trong lòng có một chút cảm động, ngay cả đến một kẻ xa lạ như hắn còn quan tâm đến mình huống chi... khóe môi giơ lên ý cười khổ: "Vết thương cũng đã tốt lên rồi vì thế ngày mai ta sẽ rời khỏi đây."

Dung Tùy Vân vươn tay lăn xe xoay lại.

Vết thương của nàng không phải là hắn chưa xem qua, bị một kiếm đâm dứt khoát sâu như vậy, khẳng định nàng rất đau. Đại phu có nói qua nếu như vết thương này ảnh hưởng đến gân cốt bên trong chắc chắn toàn bộ cánh tay này sẽ bị tàn phế. Thế nhưng nàng lại đứng trước mặt hắn bình thản cười, một chút nhíu mày đau đớn cũng không bộc lộ ra, nàng ấy quật cường bướng bỉnh đến vậy sao. Trong lòng hắn có chút đau lòng: "Tiểu Ngũ, nàng vẫn..."

Âu Dương Vũ lên tiếng ngắt lời hắn, ánh trăng sáng tỏ chiếu soi khuôn mặt xinh đẹp tựa tiên giáng trần: "Chúng ta chỉ là khách qua đường tình cờ gặp nhau, Dung công tử không những tình nguyện cứu ta mà còn để ta ở lại đây vài ngày, ta rất cảm động. Bây giờ Dung công tử có thể thổi một khúc điệu sáo cho ta nghe được không? Để rồi ngày mai hoặc có lẽ từ nay về sau ta có lẽ sẽ không còn nghe được tiếng sáo hay như vậy."

Dung Tùy Vân nhìn nàng, cũng không có cự tuyệt, hắn giơ tay đặt cây sáo ngọc bên môi, tiếng sáo khi trầm khi bổng vang lên, nàng nhắm mắt yên lặng thưởng thức.

Ngày hôm sau Âu Dương Vũ không nói một lời từ biệt rời khỏi biệt viện, Dung Tùy Vân đã cứu nàng một mạng, rồi sẽ có một ngày nàng nhất định sẽ tìm cơ hội báo đáp món ân tình này.

P/s: Tối nay nỗ lực bonus cho chị em thêm một chương nhằm thỏa mãn nhu cầu của chị em...chậc...ngày mai đúng hẹn lại lên có chương mới a...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Kế hoạch trả thù - Dạ trọng hoa tuyệt vọng

Nàng vừa rời khỏi thì đã thực hiện kế hoạch trả thù, tìm kiếm Trình Cẩm. Chỉ có điều nàng còn chưa đi tìm thì đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa đằng sau là một đội ngũ hùng hậu hộ tống đi ngang qua trước mặt nàng, nghe người dân xung quanh bàn tán, họ nói rằng người ngồi bên trong xe chính là Trình Cẩm.

Xem ra, nàng gặp phải vận may rồi. Thật là trùng hợp, đang muốn tìm ngươi thì Trình Cẩm ngươi đã tự vác mặt đến rồi.

Âu Dương Vũ nhân tình cảnh hỗn độn phía trước liền rời khỏi thành, nhưng muốn vượt qua sự kiểm tra khắc khe ở trước cổng thành thì nàng phải bất đắc dĩ giả trang thành một người phụ nữ đang mang thai.

Những tên hộ vệ gác ở trước cửa thành nhận được mệnh lệnh phải tìm bằng được một vị cô nương trẻ tuổi, căn bản không phải là người phụ nữ mang thai. Nhìn thấy bộ dáng tướng đi nặng nề cục mịch của Âu Dương Vũ đang giả dạng, còn làm thêm bộ dáng gấp gáp muốn sinh liền nhắm mắt cho nàng trực tiếp qua cửa.

Âu Dương Vũ nhìn thấy xe ngựa chậm rãi dừng phía trước, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng. Lần này để xem ngươi còn trốn được nữa hay không? Trình Cẩm ngồi bên trong xe, chỉ cảm thấy da mặt càng ngày càng nóng rực, trong lòng có chút sốt ruột, liền lên tiếng ra lệnh cho tên xa phu có thể đánh xe ngựa đi nhanh nhanh một chút, nàng muốn gặp tên thần y kia, bảo hắn chữa khỏi hắn lấy lại dung nhan xinh đẹp trước đây của mình. Xe ngựa đã đi ra ngoài thành, đến bìa rừng già cũng chỉ vòng qua một ngọn núi nhỏ nữa, xe ngựa nhanh chóng tăng tốc chạy dưới chân núi. Trình Cẩm đang nghĩ một vài chuyện thì đột nhiên xe ngựa dừng lại, bên ngoài một tiếng động lớn lộn xộn vang lên. Trình Cẩm trong lòng thất kinh, chẳng lẽ lại gặp phải bọn cướp đoạt cường hào? Nàng liền vén rèm lên quan sát tình hình bên ngoài, vừa nhìn ra thì giật mình cả kinh.

Từ trên núi liên tiếp bao nhiêu là hỏa tiễn được bắn ra tới tấp. Nhưng điều khó hiểu chính là, những chiếc hỏa tiễn kia không nhằm về phía những người xung quanh mà là cố tình nhằm vào Trình Cẩm nàng. Xe ngựa ngay lập tức bị châm lửa. Bởi vì bị mũi tên lửa phập vào sâu nên xe ngựa bắt đầu lắc lư không ổn định.

Sau đó lại một tiếng " phập" bắn ra, lần này chính là nhằm trên đỉnh đầu xe, mũi tên cắm sâu vào đầu xe xuyên qua suýt nữa đã đâm vào đầu nàng.

Đột nhiên đập vào mắt nàng chính là danh tự được khắc trên đầu mũi tên, rất rõ ràng một chữ "Dạ"! Dạ Phi Bạch, chẳng lẽ là người của Nhị ca phái đến

để hãm hại nàng. Làm sao có thể, tuyệt đối chuyện này không bao giờ xảy ra, trong ánh mắt của Trình Cẩm lúc này vừa chần chừ lại có chút hoảng sợ, hai tay nắm chặt lại thành quyền, huynh ấy lại có thể nghĩ đến chuyện hãm hại nàng sao, huynh ấy nỡ xuống tay với mình sao!Hạ nhân bên ngoài sốt ruột lo lắng hô lớn: "Tiểu thư, không xong rồi! Người mau đi ra đi."

Trình Cẩm ngây dại ngồi trong xe ngựa, những ý nghĩ tiêu cực dường như khiến cho nàng không muốn động đậy nhúc nhích, nàng chỉ cảm thấy có cảm giác tuyệt vọng đang ăn mòn đến xương cốt nàng, từ đáy lòng không khỏi đau đớn chua xót. Sao lại có thể như vậy, tại sao chuyện này có thể xảy ra? Nhị ca đã từng rất dịu dàng với nàng, bảo vệ nàng, bao dùng nàng, làm sao có thể nghĩ đến chuyện sát hại nàng, tuyệt đối không thể!

Âu Dương Vũ nhìn xe ngựa bắt đầu bốc cháy, ý cười trên mặt không khỏi có vài phần giảo hoạt. Tay nàng vẫn còn hai mũi tên, đợi Trình Cẩm chạy ra ngoài xe ngựa lúc đó giải quyết nàng ta cũng chưa muộn!

Thị vệ, hạ nhân của Trình gia vì sợ hãi đều đã chạy trốn nhưng bọn họ lại không ngờ lúc này, từ trên núi có rất nhiều tảng đá lớn lăn xuống phá hủy hết tất cả những gì mà chúng đi qua. Âu Dương Vũ trong mắt có chút kinh ngạc, là ai đã giúp nàng?

Quả là một ý tưởng không tồi, ở nơi rừng núi chật hẹp thế này có thể khiến toàn bộ người của Trình gia bỏ mạng một cách dễ dàng. Lòng người bắt đầu bối rối, xe ngựa bên trong một mảng khói dày đặc càng ngày càng lớn, Trình Cẩm kịch liệt ho khan.

Con ngựa đột nhiên nổi cơn, điên cuồng mà chạy loạn xạ, Trình Cẩm ở trong xe ngựa bị hành động bất ngờ này mà chịu xóc nảy. Bây giờ mới nhận ra ở trong xe ngựa lúc này cũng không phải là ý hay để trốn thoát, nàng không ngừng va đập vào vách xe, mặt mũi vì thế mà cũng bầm dập không ít.

Vì ngựa đột nhiên nổi điên mà xa phu dường như không thể khống chế được sức mạnh của nó nên sớm đã bị ngựa điên quật ngã xuống đất.

Thân xe vẫn tiếp tục bị bốc cháy, đã không còn vững chắc như lúc ban đầu, lại thêm xe ngựa liên tục bị xóc nảy, xe ngựa ngay lập tức tan tành thành trăm mảnh, Trình Cẩm ngồi trong xe ngựa cũng vì thế mà ngã lăn xuống đất, hai tay vì ma sát với đường đá nên máu tươi chảy đầm đìa, nàng "a" một tiếng, tấm khăn voan màu đen mỏng trên mặt cũng theo đà đó mà bay đi, nàng hoảng sợ quay lại tìm kiếm nhưng vì ngọn lửa xung quanh xe ngựa quá lớn nên đành cắn răng đứng đó.

Trình Cẩm lúc này hoảng sợ muốn che lấy mặt mình thì chợt nghe được tiếng thét thất thanh của xa phu: "Quỷ a!"

Thị vệ cùng hạ nhân chạy tán loạn xung quanh cũng đưa mắt nhìn trên người Trình Cẩm. Trình Cẩm là từng là mỹ nhân tuyệt sắc được phương bắc công nhận, nhưng hôm nay, trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia lại lởm chởm những vết lở loét như tổ ong, khắp mặt đều đỏ rực, nhìn trông thật ghê tởm kinh khủng.

Mọi người sau khi chứng kiến một cảnh này đều đồng thanh hít một ngụm khí lạnh, không khí xung quanh nhất thời lặng ngắt như tờ.

Trình Cẩm nhìn thấy phản ứng của mọi người, trong lòng cả kinh, sợ hãi thở hổn hển, hướng về phía mọi người quát: "Không được phép nhìn, tất cả các ngươi đều quay mặt sang chỗ khác hết cho ta, không được phép nhìn, có nghe thấy không hả?!" Trình Cẩm thẹn quá hóa giận, điên cuồng bắt đầu muốn tìm thứ gì đó che đi khuôn mặt quái dị của mình lúc này. Nàng lại ở trước mặt hạ nhân mình mất mặt như vậy, quá nhục nhã. Nàng hận đến mức hai tay nắm chặt thành quyền, thân thể run lên từng hồi dữ dội, nàng tức giận rống lớn một tiếng: "Âu Dương Vũ, ta chắc chắn sẽ băm ngươi ra thành trăm mảnh."

Nàng thét lên một tiếng chói tai, âm thanh của nàng như vọng lại quay quẩn trong núi.

Âu Dương Vũ ẩn nấp ở phía trên núi lúc đó vừa vặn nhìn thấy được khuôn mặt biến dạng của Trình Cẩm mặt, nàng thật muốn cười đến vỡ bụng mất. Dung nhan kiều diễm của nàng ta tự khi nào đã biến thành bộ dạng quỷ không ra quỷ ma không ra ma thế này, mà loại phản ứng thế này chẳng phải chỉ có độc của mình chế ra mới có hay sao. Nàng chế ra loại độc này không có ý định nhắm vào nàng ta, chẳng lẽ nàng ta tham lam đến hộp son phấn do mình tạo ra sao?Nghĩ đến đây, ý cười trên môi Âu Dương Vũ càng lúc càng lớn.

Muốn băm ta thành trăm mảnh sao? Ngươi cứ từ từ chờ xem.

Âu Dương Vũ trong mắt trào phúng càng sâu, cầm lấy mũi tên tra vào cung, nheo mắt nhắm bắn về phía vai phải của Trình Cẩm!

"A!"

Gió trên núi đột nhiên nổi lên khiến cho mái tóc đen nhánh của Âu Dương Vũ kiêu ngạo cuồng loạn tung bay, trên mặt Âu Dương Vũ lúc này chỉ có sự lạnh lùng cùng lãnh huyết đến bức người. Âu Dương Vũ nàng đã bao giờ chịu thiệt khi nào đâu, có qua có lại, có thù tất báo, có nợ tất phải trả. Nàng dùng mũi tên cuối cùng của mình nhắm thẳng bắn chuẩn xác ngay vai trái của Trình Cẩm.

Âu Dương Vũ nghe được tiếng kêu thảm thiết thê lương vì đau đớn của Trình Cẩm vang lên đến tận mây xanh, nàng liên tục kêu lên một hồi sau đó vài tên hạ nhân hốt hoảng chạy đến thì nàng ta đã hôn mê bất tỉnh.

Âu Dương Vũ khóe môi khẽ giơ lên ý cười, tạm thời tha cho nàng ta, từ từ tra tấn, hành hạ nàng ta mới thú vị.

Nhưng vào lúc này, Dương Vũ đột nhiên nghe được âm thanh quát lớn từ phía sau lưng mình truyền đến: "Nghịch ngợm!"

Âu Dương Vũ nhất thời quay đầu lại thì đã nhìn thấy Dung Thất ngồi xe lăn ở phía sau nàng, bên cạnh hắn còn có tên quản gia. Dung Thất hôm nay mặc một bộ cẩm bào màu lam, trên gương mặt ôn nhu thường ngày kia dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống có vài phần tức giận "Vết thương còn chưa có hồi phục hẳn lại đi làm những chuyện nguy hiểm như vậy!"

Vị quản gia đứng một bên liên tục gật đầu: "Đúng vậy, Dương tiểu thư, cô sao lại có thể ra đi và không nói một lời từ biệt như thế, chủ tử vì lo lắng cho cô nên đã đích thân đến đây để tìm cô."

Âu Dương Vũ khi nhìn thấy thân ảnh của Dung Thất thì tỏ ra vô cùng ngạc nhiên bất ngờ, bọn họ cũng chỉ tình cờ gặp nhau, chỉ là khách qua đường bất đắc dĩ thế nhưng tại sao hắn lại quá quan tâm đến sự sống chết của mình như vậy.

Âu Dương Vũ khẽ mím môi, cảm thấy có lỗi với Dung Thất liền lên tiếng nói: "Ta có việc quan trọng cần phải giải quyết, cho nên rời đi mà không báo trước, Dung công tử, ta xin lỗi."

"Vết thương của nàng." Ánh mắt Dung Thất lộ ra một tia lo lắng, gắt gao nhìn chằm chằm vào cánh tay Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ theo tầm mắt của hắn nhìn qua thì phát hiện vết thương đã gần như khép miệng kia lại nứt ra rồi, máu tươi ào ạt chảy ra nhiễm đỏ cả bộ y phục nàng. Vì màn trả thù đầy thú vị lúc nãy khiến tâm tình của nàng sung sướng đến nỗi dường như nàng quên mất bản thân mình vẫn đang bị thương. Bây giờ phản ứng thì bắt đầu cảm thấy đau nhức nơi miệng vết thương.

Ngày hôm qua nàng nghĩ rằng vì đã ngâm mình trong suối nước nóng để trị liệu nên miệng vết thương rất nhanh cũng đã tốt lên rất nhiều, có điều nàng nào có ngờ vết thương của nàng vừa sâu vừa ngoan độc như vậy nào có thể nhanh phục hồi được. Hơn nữa vừa rồi nàng lại dùng hết lực kéo nhiều mũi tên khiến cho miệng vết thương bị rách toạc."Nàng mà không quý trọng bản thân mình về sau đừng mong có thể cầm cung tên!" Dung Thất thở dài, nhìn ý cười sáng lạn của Âu Dương Vũ trong lòng liền có chút hoảng hốt.

"Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không có gì đáng ngại." Âu Dương Vũ cũng không muốn bày ra sự yếu đuối của mình trước mặt người khác, tuy rằng thực sự lúc này vết thương của nàng càng lúc càng đau "Còn nữa, cảm ơn huynh lúc nãy đã trợ giúp cho ta."

"Nàng không cần phải khách khí, chỉ là tiện tay thôi, ta cũng vốn không thích người của Trình gia." Dung Tùy Vân thản nhiên cười, giống như chuyện hắn giúp đỡ vừa rồi hắn một chút cũng không quan tâm "Chỉ thuận tay giáo huấn bọn họ một chút."

Âu Dương Vũ vừa định nói gì, đột nhiên cảm thấy đầu có chút hoa mắt choáng váng, Chết tiệt! Dung Tùy Vân nhìn thấy đôi môi khô khốc cùng sắc mặt tái nhợt của Âu Dương Vũ sau đó nàng liền hôn mê bất tỉnh, Dung Tùy Vân theo bản năng vươn tay đỡ lấy nàng: "Vệ Lâm, mau trở về gọi đại phu đến.Nhanh lên"

"Vâng!Vâng!"

Khi Âu Dương Vũ tỉnh lại thì phát hiện ra mình lại nằm trên chính chiếc giường mà mình đã từng nằm qua. Dung Tùy Vân liền từ một bên cầm một chén dược đưa cho nàng, hắn cười nói: "Đại phu nói, chưa bao giờ thấy ai như Tiểu Ngũ thương thế nhanh hồi phục đến vậy, đại phu đã giúp nàng băng bó vết thương rồi."

Âu Dương Vũ thầm nghĩ trong lòng, Uầy Dung Thất a ta cũng không phải thánh nhân a, nếu không có không gian tùy thân có mà giờ đây ta vẫn còn nằm dính trên giường rồi, ha ha. Nàng cầm lấy chén thuốc uống một hơi cạn sạch: "Dung công tử, lại phiền huynh."

Dung Tùy Vân trên gương mặt ôn hòa nho nhã kia lộ ra ý cười, hắn chóp chóp con ngươi: "Tiểu Ngũ, Ta chưa bao giờ gặp một cô gái cứng đầu gan lớn như nàng, nhớ lại những việc bừa bãi lúc nãy nàng làm quả thật ta bội phục nàng và cũng hâm mộ nàng. Cho nên ta mới nhịn không được ra tay giúp nàng, đột nhiên cảm thấy làm chút gì giúp nàng cũng khiến cho bản thân mình có chút vui vẻ."

Âu Dương Vũ sau khi uống thuốc xong miệng liền đắng ngắt. Âu Dương Vũ còn chưa kịp mở miệng lên tiếng, thì Dung Tùy Vân đã nhanh tay cầm trên tay mẩu điểm tâm ngọt đến trước mặt nàng. Âu Dương Vũ liền cầm lấy bỏ vào miệng thản nhiên lên tiếng: "Ta cũng không phải cố tình tìm người gây sự a, người đó sai người ám sát ta, có qua tất có lại, ta phải trả thù lại a, chẳng lẽ có gì sai sao?"

Dung Tùy Vân trầm mặc sau một lúc lâu mới lên tiếng đáp: "Đều sai! Thương thế còn chưa có hồi phục hoàn toàn, lại đi ra ngoài tìm người trả thù. Nếu như có chuyện gì xảy ra với nàng thì sao? Nàng không cần cái mạng này nữa phải không?."

Hắn trả lời rõ ràng, sau đó nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ nhìn hắn, vị nam tử ôn nhuận điềm đạm trước mặt này thân thể yếu ớt bình thường vẫn rất ít nói thế mà hôm nay chỉ vì hành động mà hắn xem là nông nổi của nàng lại giảng giải cho nàng một bài học, thực ra ai mà chả quý trọng tính mạng của mình. Có điều vì muốn tìm cô ta trả thù mà nàng nào có quản nhiều đến vậy. Nàng thuận miệng hỏi: "Kẻ thù của huynh là ai, chẳng lẽ cũng là Trình gia?"

Dung Tùy Vân khóe môi giơ lên ý cười như không nhìn Âu Dương Vũ, sau đó mới cười rộ lên, nụ cười của hắn ấm áp như đóa hướng dương buổi ban mai: "Nàng quả thực không giống với những cô gái khác."Âu Dương Vũ nhìn hắn từ từ lăn xe rời đi, không khỏi bật cười thành tiếng: "Ai da, nếu mà ta giống với những cô gái nào đó ở đây, hẳn bây giờ không còn sống ở trên thế gian này nữa rồi a."

Hắn dừng lại một lúc khẽ cười sau đó lên tiếng dặn dò:"Nàng cứ an tâm nghỉ ngơi đi, nếu muốn rời khỏi đây thì báo với hạ nhân một tiếng, để cho người khác đỡ phải lo lắng."

Âu Dương Vũ trong lòng run lên sau đó cũng nhẹ nhàng cúi đầu đồng ý.

Vân Thương từ sau khi ném Trình Cẩm ra khỏi biệt viện của Dạ Trọng Hoa, liền vẫn đều theo dõi mọi nhất cử nhất động của Trình Cẩm, chỉ mong là nàng ta đừng có đến gây phiền phức quấy rầy Dạ Trọng Hoa.

Hắn thật không ngờ Trình Cẩm lại cứng đầu một lòng một dạ khăng khăng muốn ở bên cạnh Dạ Trọng Hoa như thế, hắn chỉ sợ chỉ sợ nàng ta lại làm ra

chuyện ngốc nghếch gì để thu hút sự quan tâm chú ý của Dạ Trọng Hoa.

Có điều hắn cũng không thể ngờ tới, là sáng sớm hôm nay hắn nhìn thấy Trình Cẩm ngồi lên xe ngựa, mang theo một đống thị vệ tùy tùng của mình từ từ rời khỏi thành. Ban đầu hắn cứ nghĩ Trình Cẩm nàng ta về lại Trình gia, nhưng hắn nhận ra phán đoán của hắn hoàn toàn sai khi thấy xe ngựa của nàng ta lại quay ngược lại hướng về phía bìa rừng già phía xa.

Vân Thương lẳng lặng theo dõi phía sau bọn họ, sau đó liền chứng kiến cảnh tượng trên xe ngựa của nàng ta có một mũi tên lửa, hắn chạy lại gần quan sát kỹ hơn thì lại phát hiện xung quanh đột nhiên lại có những tảng đá lớn lăn từ trên cao xuống. Sau đó liền thấy bộ dạng thất thố của Trình Cẩm. Và quan trọng hơn chính là, Vân Thương sau đó lại nghe được từng câu từng chữ mà Trình Cẩm quát to: "Âu Dương Vũ, ta chắc chắn sẽ băm ngươi ra thành trăm mảnh."

Âu Dương Vũ nàng chẳng phải là đã —— hay là nàng vẫn còn sống. Vân Thương hô hấp như bị ai đó bóp nghẹn, đột nhiên hắn phát hiện ở cách trên núi xa xa kia có một thân ảnh nhỏ nhắn manh mai lặng thầm đứng đó, bởi vì đứng quá xa nên hắn hầu như không nhìn rõ khuôn mặt của nàng, nhưn hắn chắc chắn một điều dáng người kia —— cực kỳ giống với một người - Âu Dương Vũ!

Vân Thương ánh mắt trợn to lên ngạc nhiên, trái tim không khống chế được đạp liên hồi. Nếu theo như những lời nguyền rủa của Trình Cẩm cùng với những gì mà hắn chứng kiến khi nãy, vậy thì lẽ nào Âu Dương Vũ vẫn còn sống! Dạ Nhị đã nỗ lực tìm kiếm đào nhiều ngày đến mức muốn san bằng cả Tuyết Sơn như vậy mà cũng không tìm được Âu Dương Vũ, hay là nàng đã trốn thoát, sau đó lại chạy trốn!

Vân Thương rất nhanh chạy lên đỉnh núi đến vị trí nơi thân ảnh lúc này vừa đứng. Thế nhưng vừa chạy đến thì lại không phát hiện được gì, người cũng đã rời đi. Đang định quay người xuống núi thì chợt phát hiện trên mặt đất có một khối ngọc bội tinh xảo, trong suốt. Khối ngọc bội này hắn đã từng thấy Âu Dương Vũ đeo qua, tay Vân Thương vì có chút kích động vui mừng mà run run, hắn cầm ngọc bội quay người chạy bay xuống núi, hắn phải ngay lập tức nhanh chóng đem tin này nói cho Dạ Trọng Hoa biết để hắn khỏi phải sốt ruột.

Nhưng lúc Vân Thương trở về biệt viện thì lại không thấy hình bóng của Dạ Trọng Hoa, sau đó liền nghe hạ nhân nói rằng có thấy hắn mới sáng sớm đã đi lên Tuyết Sơn.Vừa mới tinh mơ, Dạ Trọng Hoa chợt nghe được tin tức của thị vệ báo cáo rằng đã gần như san bằng hết toàn bộ Tuyết Sơn nhưng vẫn không có chút tin tức gì về vương phi. Dạ Trọng Hoa dần dần mất hết hy vọng, trong đầu không ngừng nhớ về đoạn ký ức mãi vẫn không thể xóa nhòa, hình ảnh Âu Dương Vũ rơi xuống khe băng lạnh lẽo, ánh mắt nàng lúc đó nhìn hắn lạnh như băng, ngực hắn không khỏi nhói lên đến mức ngạt thở, lẽ nào Vũ nhi của hắn ở độ cao như thế rơi xuống ngay cả hài cốt cũng đã phi tán rồi sao.

Hắn chợt cười lạnh, cười đến ra nước mắt.

Thị vệ xung quanh bị hành động lúc này của Dạ Trọng Hoa dọa cho hoảng sợ, cũng không dám lên tiếng nói thêm lời nào. Dạ Trọng Hoa vung tay lên: "Các ngươi cút hết đi, cút xa ra khỏi nơi này!"

Không được phép ở đây quấy rầy Vũ nhi nghỉ ngơi.

Tuyết sơn mặc dù bị đào bới nhưng xung quanh vẫn như cũ, tuyết vẫn dày vẫn lạnh lẽo.

Dạ Trọng Hoa quỳ trên mặt đất, ngón tay thon dài không ngừng vuốt nhẹ bông tuyết còn đọng lại. Hắn nhớ lại lần đầu tiên hắn gặp Tiểu Ngũ của hắn, nàng ánh mắt khó hiểu cùng bối rối nhưng lại có chút lạnh lùng, lúc đó hắn căn bản không quan tâm nhiều đến nàng, chỉ cảm thấy nàng là một tiểu nha đầu thú vị. Rồi hắn tìm mọi cách tiếp cận nàng, ép buộc nàng ở bên cạnh hắn, hắn biết, hắn biết nàng không thích cuộc sống của mình bị bó buộc hay bị chi phối bởi ai, nàng từng nói với hắn, cảm giác ấy giống như một con chim sơn ca yêu tự do bị giam cầm trong lồng sắt vĩnh viễn không được nhìn thấy bầu trời xanh thẳm. Nhưng hắn vẫn không sao khống chế được cảm xúc của mình, chỉ cần có nàng ở bên, hắn thấy cuộc sống vô vị suốt mười mấy năm qua như được cứu vớt. Hắn nhớ Vũ nhi của hắn khi điều gì đó khiến hắn sầu não, bởi vì hắn hy vọng nàng có thể hiểu trái tim hắn. Hắn nhớ Vũ nhi của hắn khi hắn nhận ra mỗi đêm thức trắng giải quyết quốc sự, không có nằm nằm trong vòng tay mình, cả hơi ấm nàng, mùi hương nàng. Hắn không ngừng nhớ lại khoảng thời gian tuyệt vời mà chỉ có hai người bọn họ ở bên nhau.

Lúc này, hắn im lặng mà bình tĩnh, khuôn mặt tái nhợt của hắn không khỏi lõm xuống nhưng cũng không thể che dấu được vẻ phong nhã hào hoa của hắn. Bên môi hắn khẽ giơ lên ý cười, lưu luyến mà ôn nhu, giống nhau đang nhìn thấy Âu Dương Vũ trước mặt mình.

Dạ Trọng Hoa im lặng mà kiên nhẫn dùng tay đào lớp băng kia lên.

Hắn cứ như vậy tiếp tục...

Tiếp tục...

Dường như không hề quan tâm đến cái lạnh quanh đầu ngón tay, không hề quan tâm đến khí trời lúc này đột nhiên nổi tuyết rơi, những bông hoa tuyết mỏng manh nhẹ rơi trên đầu hắn, rơi trên hàng mi dài của hắn. Hắn cười lạnh nghĩ rằng nếu như cuộc sống hắn không có nàng bên cạnh, vậy hắn sống trên đời này còn ý nghĩa gì nữa...

Khi Vân Thương vừa tới nơi liền phát hiện ra Dạ Trọng Hoa đang dùng chính đôi bàn tay của mình đào một cái hố lớn, hắn còn chưa kịp lên tiếng gọi hắn thì đã thấy hắn đứng lên định nhảy vào hố, hắn dùng nội lực của mình khiến cho tuyết hai bên sườn bắt đầu lở.

Hắn muốn tự tử!

Vân Thương sắc mặt ngay lập tức bị cảnh tượng ngày làm cho sợ hãi, mặt mày trắng bệch, hắn vội vàng chạy tới: "Dạ Phi Bạch, ngươi điên rồi!"

Vân Thương nhìn khuôn mặt tái nhợt tiều tụy của hắn, không còn vẻ an tường như thường ngày, đau đớn, hối tiếc, tuyệt vọng, tất cả đều là cảm xúc của Dạ Trọng Hoa lúc này. Dạ Trọng Hoa dường như không hề quan tâm đến những thứ xung quanh mình từ từ nhắm hai mắt.

Vân Thương cũng không dám nói nặng lời chỉ lớn tiếng gọi tên của hắn: "Dạ Nhị, Dạ Nhị, ngươi hãy nghe ta nói, Âu Dương Vũ vẫn còn sống."

P/s: Các tình iu của Ta ơi...hôm nay thông cảm cho ta đã post muộn lại còn trễ hẹn..vì có tý việc với đám bạn cũ a...nên chỉ kịp hoàn thành một chương thôi..mai Ta lại post chương típ ha..Yêu các nàng nhiều zà cũng cảm ơn các nàng vì phải hóng từng chương một mà các nàng đã mòn dép mòn gạch..zà mòn luôn cả tim * cúi đầu 90 độ *

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Thắp lên hy vọng để rồi vụt tắt

"Ngươi nói cái gì?" Dạ Trọng Hoa lúc này nghe được câu nói kia của Vân Thương liền ngay lập tức mở mắt ra, đôi mắt không có tiêu cự kia lóe sáng lên kỳ lạ, cả người hắn từ trong băng tuyết vọt ra, băng xung quanh đều bị phá vỡ, văng tung tóe rực rỡ dưới ánh mặt trời, hắn thuận thế bắt lấy cổ áo của Vân Thương: "Ngươi nói Vũ nhi còn sống?"

"Đúng vậy!" Vân Thương lớn tiếng nói, sợ rằng Dạ Trọng Hoa sẽ không nghe được câu khẳng định của mình "Ta đã nói với ngươi, ngươi tìm kiếm nàng lâu như vậy chắc chắn Âu Dương Vũ có khả năng còn sống."

Vân Thương đem khối ngọc bội kia đưa cho Dạ Trọng Hoa, sau đó kể lại cho hắn nghe tất cả mọi chuyện mà mình đã chứng kiến được ở bìa rừng già, Dạ Trọng Hoa nghe xong, trên mặt rạng rỡ mừng như điên: "Là Vũ nhi, nhất định là Vũ nhi, chỉ có nàng mới có thể làm những chuyện như vậy!"

Dạ Trọng Hoa không một chút bận tâm đến việc Trình Cẩm thế nào, hắn chỉ cần biết rằng, Vũ nhi của hắn, Tiểu Ngũ của hắn vẫn còn sống, vẫn còn ở trên thế gian này. Chỉ có điều, niềm vui sướng kia chỉ trong nháy mắt liền vụt tắt, ngón tay thon dài của hắn khẽ vỗ về khối ngọc bội, có chút mất mát lẩm bẩm nói: "Nếu Vũ nhi còn sống, vì sao lại không cho ta biết?"

"Nàng, hận, Ta!" Dạ Trọng Hoa nghẹn ngào gằn ra từng chữ một:"Nàng hận ta, nàng bây giờ rất thất vọng về ta, nàng không muốn gặp ta, muốn chạy trốn khỏi ta, nàng không muốn ta tìm thấy nàng!"

"Ta đi tìm nàng, ta phải đi tìm nàng!" Dạ Trọng Hoa đứng dậy nghiêng ngả lảo đảo đi về phía trước, bởi vì không nhìn thấy gì, nên đi được vài ba bước đã ngã trên mặt đất. Vân Thương tiến lên nâng hắn dậy nói "Dạ Nhị, ngươi cẩn thận chút."

"Ngươi lập tức triệu tập ám vệ, tất cả đều phát lệnh truy tìm nàng trong thành, bất luận thế nào cũng phải tìm cho ra được Vũ nhi." Dạ Trọng Hoa trên mặt trở về vẻ lạnh lùng kiên quyết như lúc xưa, Vũ nhi, cho dù nàng có đi đến chân trời góc bể nào, ta cũng sẽ tìm ra nàng, mang nàng trở về bên cạnh ta.

Từ giờ trở đi, ta sẽ không bao giờ để nàng rời khỏi ta mà đi nữa!

"Ừ!"

Nắng dương ấm áp, gió nhẹ từng cơn thổi qua, những đóa hoa đào nhẹ rơi xuống đất cùng với tiếng chim lanh lảnh hót vang.

"Chủ tử, gần nhất xung quanh biệt viện chúng ta có rất nhiều ám vệ hoạt động, có vẻ như đang điều tra tìm kiếm thứ gì." Vệ Lâm đứng bên cạnh Dung Tùy Vân, ngón tay Dung Tùy Vân khẽ chạm vào cánh hoa đào rơi, sau đó vươn tay nâng nhẹ ly trà ngọc đặt bên môi nhấp một ngụm, nhíu mày, nói: "Vậy sao, thật không?"

Vệ Lâm ngẩng đầu, chần chừ nói: "Có điều...đội ám vệ đó không phải là của bang phái kia."

Dung Tùy Vân lúc này chợt cảm thấy hứng thú, hỏi: "Vậy sao?"

"Thuộc hạ đã điều tra được đám ám vệ đó chính là người của Ninh Vương của Tây Lăng quốc, nghe nói là đang tìm vị vương phi bị mất tích cách đây không lâu." Vệ Lâm thần sắc có chút khó hiểu, vị chiến thần Ninh vương này sao lại có thể đến tận đây để tìm vương phi cơ chứ.

"Ninh vương phi?" Dung Tùy Vân trên mặt tỏ ra có chút kinh ngạc, lập tức liền hiểu rõ, trong đầu ẩn hiện hình ảnh người con gái cơ trí tuyệt mỹ kia, không biết vì sao, trong lòng hắn cảm thấy có chút mất mát.Âu Dương Vũ thấy hôm nay thời tiết vô cùng tốt, liền ra cửa phòng đúng lúc nghe được tin tức từ Vệ Lâm, đôi mắt chợt lóe, Dạ Trọng Hoa phái người đến tận đây để tìm nàng vậy chẳng lẽ hắn phát hiện chuyện ngày ấy nàng tập kích hãm hại Trình Cẩm sao?

Bây giờ hắn đang chuẩn bị bắt nàng trở về đây! Âu Dương Vũ trong lòng cười lạnh, nàng một khi đã đưa ra quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi, tuyệt đối sẽ không bao giờ quay trở về. Nếu hắn đã biết nàng vẫn còn sống, vậy xem ra việc nàng đả thương vị tình nhân mười mấy năm của hắn, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng! Dạ Trọng Hoa, nếu chàng còn che chở bảo vệ cho Trình Cẩm, Âu Dương Vũ ta lúc đó sẽ khiến cho chàng phải nhận ra được con người thật, bộ mặt thật của cô ta là như thế nào.

Dung Tùy Vân hoi chuyển đầu thì phát hiện ra Âu Dương Vũ đang đứng trước cửa phòng, vẻ mặt trầm tư không biết đang suy nghĩ cái gì, không khỏi nhẹ giọng lên tiếng gọi nàng: "Tiểu Ngũ."

Âu Dương Vũ lúc này mới phục hồi tinh thần nhợt nhạt cười với Dung Tùy Vân, sau đó đi đến bên cạnh hắn khẽ cúi người nói: "Không biết có thể phiền Dung công tử giúp ta một phen."

Dung Tùy Vân nhìn thấy nụ cười yếu ớt đạm mạc của người con gái trước mặt liền cũng nhoẻn miệng cười vừa ôn nhu nhưng lạnh nhạt, con ngươi kia ẩn ẩn hiện hiện có chút lo lắng. Âu Dương Vũ vừa mới ngẩng đầu lên đã thấy sự nao núng cùng lo lắng trong ánh mắt của Dung Tùy Vân nhưng sau đó lại nghe được hắn khẽ nói: "Ta rất sẵn lòng."

Âu Dương Vũ rất nhanh chạy lên phía trước, ở phía sau có vài tên áo đen đuổi theo, trong miệng kêu lên: "Âu Dương Vũ, lần trước vì sơ suất nên đã để cho ngươi chạy thoát, nhưng hôm nay chúng ta nhất định phải đem đầu của ngươi về trình diện cho tiểu thư nhà chúng ta."

Âu Dương Vũ càng không ngừng chạy nhanh về phía trước, tà váy khẽ tung bay, giọng nói của nàng vừa thoải mái nhưng đầy ý trêu tức, trong mắt mang theo một tia lãnh khốc quyết tuyệt: "Ta có thể chạy thoát được lần một thì tất nhiên sẽ có thể thoát được lần hai, bây giờ ta rất muốn xem xem với chút bản lĩnh của các ngươi thì có thể làm được gì để bắt ta."

Âu Dương Vũ chạy càng lúc càng nhanh đến nơi hẻo lánh, phía trước là một con sông sâu dài thẳng tắp tắp,gặp phải đường cụt, nước sông ở đây chảy rất xiết, Âu Dương Vũ đành phải dừng bước, quay trở lại đối mặt với vài tên áo đen phía sau.

Tên áo đen kia thoạt nhìn qua thì hung mãnh, nhưng kỳ thực lại có chút nể nang nhường cho nàng. Âu Dương Vũ thoáng nhìn thấy Vân Thương cùng với đám tùy tùng của hắn chạy đến, nàng cùng tên áo đen đó liếc nhau. Sau đó tên áo đen đó hướng trường kiếm vào bụng Âu Dương Vũ đâm một nhát, nơi giữa bụng của Âu Dương Vũ, máu tươi chợt phun ra nhìn trông thật khủng bố, nếu như cẩn thận người khác sẽ phát hiện ra máu này căn bản so với máu thật thì không giống nhau.

Âu Dương Vũ ôm miệng vết thương, mày nhíu chặt lại, thân thể của nàng không khỏi lùi về sau vài bước lên tiếng: "Lăng phong, ngươi đem hết những lời nói của ta hôm nay nói cho Trình Cẩm biết rằng, Âu Dương Vũ ta cho dù có thành quỷ cũng sẽ không tha cho nàng ta!"Âu Dương Vũ đã sớm tìm hiểu ám vệ bên cạnh Trình Cẩm có một tên biết sử dụng ảo thuật, tên gọi là Lăng Phong. Này nàng cố tình gọi lớn tên của hắn nhằm mục đích mượn dao giết người.

"Đi chết đi!" Lại một nhát kiếm hung mãnh đâm chuẩn xác thẳng vào tim Âu Dương Vũ, sau đó rút ra, nơi miệng vết thương máu tươi phun trào không ngừng, Âu Dương Vũ nhẹ nhàng ngã vào con sông đang chảy siết, nước sông mỗi lúc một cuộc trào hung dữ, Âu Dương Vũ rất nhanh liền biến mất không thấy đâu.

Vân Thương mang theo người vừa đuổi tới đã nhìn thấy Âu Dương Vũ bị người ám sát rơi xuống sông. Trong phút chốc, hắn sắc mặt đều trở nên tái nhợt, đình chỉ mọi hoạt động của mình đứng ngây ngốc, âm thanh thê lương vang lên ở không trung: "Nha đầu!"

Hắn bất chấp dùng hết tốc lực chạy đến bờ sông, kêu hạ nhân nhảy xuống đó tìm. Nếu như Âu Dương Vũ lại xảy ra chuyện bất trắc gì hắn lúc đó Dạ Nhị sẽ không sống nổi!

Tên áo đen đứng ở đằng xa liếc nhìn nhau sau đó dùng khói trắng trốn thoát không chút dấu vết.

Đám người của Vân Thương đã lần mò dưới sông được nửa canh giờ nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Âu Dương Vũ, trong đó có một tên thị vệ đi lại thấp giọng nói: "Vân công tử, nước sông vừa sâu vừa chảy siết như vậy, mà thân vương phi lại bị trọng thương, chỉ sợ là..."

"Câm miệng!" Vân Thương nổi giận, hắn đứng ở đằng xa, trơ mắt nhìn Âu Dương Vũ rơi xuống sông kia mà không thể cứu được nàng, hắn bây giờ một chút cũng không dám tưởng tượng được phản ứng của Dạ Trọng Hoa khi biết được tin này!

Đợi chút, vừa rồi Âu Dương Vũ nói gì, Lăng Phong, Trình Cẩm?

Vân Thương trong mắt có chút ngoan lệ, lên tiếng nói với đám hộ vệ: "Phong tỏa cửa thành, bắt sống Lăng Phong!"

Nước sông căn bản cuồn cuộn nổi lên, có điều Âu Dương Vũ đã có sự chuẩn bị cho cú ngã của mình. Vào thời điểm nàng rơi xuống lòng sông thì đã có người ở dưới tiếp ứng. Âu Dương Vũ nhờ sự giúp đỡ của người phía dưới sông nên rất nhanh đã được kéo lên đưa về biệt viện, và dĩ nhiên đạo diễn dựng cảnh và biên kịch của màn kịch này do chính nàng tự biên tự diễn.

Nàng muốn để cho Dạ Trọng Hoa biết, nàng đã chết, hay nói rõ hơn chính là bị người của Trình Cẩm giết chết.

Dung Tùy Vân nhìn bộ dạng ướt đẫm của Âu Dương Vũ, hai hàng lông mày khẽ nhăn lại, lăn xe đến đặt một chiếc khăn dày ấm lên người nàng, sau đó cầm lấy khăn nhẹ nhàng giúp nàng lau khô tóc, mở miệng nói: "Sao lại nghĩ ra biện pháp nguy hiểm đến vậy?"

"Muốn lừa gạt người khác trước hết phải tàn nhẫn với chính bản thân mình." Âu Dương Vũ bên môi giơ lên ý cười lạnh, nụ cười càng phát ra sự nguy hiểm. Dung Tùy Vân buông khăn mặt xuống, Âu Dương Vũ cũng kéo chiếc khăn dày kia đặt trước người mình, đang định trở về phòng thì lại nghe được câu hỏi của Dung Tùy Vân ở sau người: "Tiểu Ngũ, sau này nàng có dự tính gì không?"

Tuy rằng hắn đã biết nàng không phải tên là Dương Ngũ nhưng vẫn muốn xưng hô với nàng như vậy. Âu Dương Vũ dừng bước chân đứng lặng ở đó. Trong lòng cũng có chút lo lắng, đang định mở miệng lại nghe đến Dung Tùy Vân tiếp tục nói: "Ta muốn trở về Nam Phong quốc, Tiểu Ngũ có nguyện ý

đi cùng ta không?" Âu Dương Vũ vô cùng kinh ngạc, nhìn Dung Tùy Vân, hắn ôn hòa cười, trên mặt mang theo một tia chân thành cùng tha thiết. Hắn và nàng chỉ như hai người xa lạ không quen biết tình cờ gặp nhau, vậy tại sao lại đối xử với nàng một chút ác ý cũng không.Âu Dương Vũ lặng lẽ cúi đầu, nàng là nhất định phải rời khỏi Dạ Trọng Hoa, Nam Phong quốc, cũng là một nơi không tệ.

Dung Tùy Vân nhìn thấy vẻ do dự của Âu Dương Vũ chần chừ không trả lời. Trong lòng lại có một chút cảm giác mất mát, có thể sau này hắn sẽ không còn gặp lại nàng nữa, đang định mở miệng nói rằng nàng không cần phải miễn cưỡng bản thân thì một tiếng " Được " của nàng tuy thấp không thể nghe thấy nhưng cũng đủ khiến cho Dung Tùy Vân cảm thấy tận đáy lòng mình có một niềm vui sướng khó tả.

"Vương gia, vương phi nàng..." Tên hộ vệ chạy vào thở hồn hển quỳ xuống bẩm báo với Dạ Trọng Hoa, lời nói như nghẹn lại cổ họng, không dám nói ra. Mới sáng sớm Dạ Trọng Hoa đã phái người đi ra ngoài tìm Âu Dương Vũ, lúc này nghe được tên hộ vệ chạy vào bẩm báo tin tức về Âu Dương Vũ, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, cả người không tự chủ được đứng lên, vội vàng nói: "Vũ nhi ở nơi nào?"

Hộ vệ cúi đầu càng thấp, nói: "Vương phi, vương phi xảy ra chuyện rồi."

Dạ Trọng Hoa sắc mặt vốn rất cao hứng liền bị câu nói của tên hộ vệ nháy mặt tái nhợt, khuôn mặt lại mang theo vẻ lãnh khốc âm lệ: "Cái gì gọi là xảy ra chuyện?"

"Vương phi bị người đuổi giết, rơi xuống sông, mặc dù Vân đại nhân đã tự mình xuống tìm...nhưng vì nước sông chảy quá siết, cho nên vương phi có khả năng..."

Dạ Trọng Hoa hai tay nắm chặt, một quyền nện lên trên bàn trà, nước nóng từ nơi chén trà vương vãi xuống đất, chén trà vỡ choang thành trăm mảnh. "Là ai? Là ai đã đuổi giết Vũ nhi? Đến tột cùng là ai?" Dạ Trọng Hoa lạnh lùng nói, ngực đau đớn đến quay cuồng, sau đó một ngụm máu nóng bỏng được phun ra từ miệng hắn. "Thưa vương gia, thuộc hạ đã truy bắt được một người, là ám vệ đặc biệt bên cạnh tiểu thư Trình Cẩm Lăng Phong."

"Giải hắn đến đây!"

Lăng Phong bị áp giải đi đến quỳ xuống trước mặt Dạ Trọng Hoa, hắn bây giờ đầu óc vẫn rối mù mông lung như đang trong mộng. Tuy quả thực hắn có nhận lệnh đuổi giết Âu Dương Vũ, nhưng nhiệm vụ này vẫn chưa có thành công thì đã bị Vân Thương bắt lại. Trước mặt một Dạ Trọng Hoa lạnh lùng, cường đại âm lệ, đôi mắt thâm thúy kia tuy rằng không còn nhìn thấy nữa nhưng vẫn mang theo vẻ nồng đậm sát khí, tựa như lúc này Dạ Trọng Hoa có thể giết hắn dễ như trở bàn tay!

Dạ Trọng Hoa rút kiếm hướng về phía Lăng Phong, đặt chuẩn xác nơi mạch trên cổ, âm thanh lạnh như băng: "Là Trình Cẩm phái ngươi giết Vũ nhi?"

Trường kiếm khẽ đè lên cổ hắn cắt qua, Lăng Phong chỉ cảm thấy trên cổ nhè nhẹ đau đớn: "Vâng..."

Đối mặt với sự chất vấn của Dạ Trọng Hoa, ngay cả chính Lăng Phong hắn cũng không nghĩ rằng sẽ dễ dàng nói ra mọi chuyện mà chủ tử hắn thao túng đằng sau. Hắn là thuộc hạ trung thành nhất của Trình gia, tuyệt đối chưa bao giờ có ý nghĩ phản bộ Trình gia. Hắn chỉ một lòng nghe theo lệnh của chủ tử hắn, nhưng giờ phút này đây hắn lại đem sinh mạng quý báu của chính mình đặt lên hàng đầu, hắn rất nhanh sửa lại lời nói của mình: "Có điều tiểu nhân vẫn chưa đuổi giết được nàng."Quả thật nếu như hắn còn chưa thực hiện thành công sứ mệnh này thì tại sao nàng ta lại vô cớ rơi xuống sông? Những lời nói của Lăng Phong như thắp lên một tia hy vọng cho Dạ Trọng Hoa.

Dạ Trọng Hoa chỉ cảm thấy không cần phải nhiều lời thẩm vấn thêm gì nữa, liền thu hồi kiếm, cười lạnh nói: "Dẫn đi, truyền lệnh của bổn vương, lăng trì sau đó ngũ mã phanh thây!"

Nói xong tra kiếm vào người sau đó xông ra ngoài, để lại đằng sau Lăng Phong sắc mặt tái nhợt, sợ hãi.

"Trình Cẩm, ngươi lăn ra đây cho ta!"

P/s:

Để cho các tình êu của Ta thoát khỏi nhiều kiếp nạn khổ như: ai đó trù ẻo ta đoản mệnh hay vài tềnh iu bị yếu tim, hay tụt huyết áp gì gì đó. Ta – mấy dạo gần đây sắm vai ác đủ rồi...giờ sắm vai hiền tích đức cho mấy chương sau...xin thông qua mẩu chuyện nhỏ về hai anh chị chẳng có tý đáng êu nào là Âu Dương Vũ và Dạ Trọng Hoa...Mở đầu vở truyện chính là Bà này đây vì quớ hâm mộ hai ngừ này nên tìm mọi cách xuyên không..(hay alo cho bà Vũ cho mượn không gian tùy thân nhỉ)..anyway...thế là..*bỏ qua những cảnh không cần thiết đê đạo diễn* máy quay săn sàng tới phủ Ninh vương...

Ta * gãi đầu *: "Hai anh chị..ách...thưa ninh vương cùng ninh vương phi điện hạ...hôm nay em xin có vài câu hỏi mà không chỉ em mà cả độc giả đều vô cùng thắc mắc không biết hai vị có thể dành một chút thời gian cho tiểu nhân...* choáng*..được phỏng vấn được không a.".

Dạ Trọng Hoa: Phỏng vấn? Người đâu...ném ra ngoài kẻo làm phiền vương phi.

Âu Dương Vũ * khẽ kéo nhẹ tay áo Dạ Trọng Hoa*: "Không sao? Có thắc mắc gì em hỏi đi?"

Ta* đổ mồ hôi hột nhìn Dạ Trọng Hoa*: "Soái ca..à nhầm Ninh vương gia, anh có thể cho em biết hai anh chị đã từng xảy ra những hiểu lầm sâu sắc khiến hai người phải rời xa nhau một đoạn thời gian. Vậy anh đã dùng cách nào để níu giữ được trái tim của Vũ tỷ a?"

Dạ Trọng Hoa * nhíu mày nhìn Vũ nhi* sau đó * cười lạnh*: "Muốn ta trả lời câu hỏi này sao? Vũ nhi?"

Âu Dương Vũ * thản nhiên liếc Dạ Trọng Hoa*: "Chàng có giỏi thì trả lời cho chính xác vào..."

Dạ Trọng Hoa * thản nhiên cười *: Thứ nhất: đẹp trai, thứ hai: thông minh thứ ba: đương nhiên mặt dày.

Âu Dương Vũ * ba chấm đen mặt*: "Chàng giỏi lắm...em đừng nghe chàng ấy nói, hồi đó vì hắn cầu xin tỷ quay về với hắn còn đòi chết trước mặt tỷ nếu tỷ không quay về nữa nên mới đồng ý quay về bên hắn a..còn ba nhân tố kia..quả thực dùng để nói về con người chàng ấy thật không sai a..."

Dạ Trọng Hoa * ôm lấy eo Âu Dương Vũ cười*: "Không làm vậy, có tới kiếp sau nàng cũng chẳng tha thứ cho Ta". * biến sắc 360 độ quay nhìn Ta trừng mắt*: "Hỏi đủ chưa?"

Ta* ba chấm*: Dạ..Ninh vương gia a...em còn 1 câu hỏi cuối cùng muốn hỏi..anh sợ vợ?

Dạ Trọng Hoa * nhíu mày liếc Vũ nhi* sau đó nhìn ta: Còn câu hỏi nào vớ vẩn hơn không?

Âu Dương Vũ * trừng mắt nhìn Dạ Trọng Hoa*: Dạ Trọng Hoa, chàng có giỏi thì trả lời không hoặc có chứ đừng lấy câu nghi vấn ra lấp liếm câu trả lời..

Dạ Trọng Hoa* thản nhiên nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Vũ*: "Sợ...mất nàng. Vì thế từ này về sau đừng hòng có ý nghĩ rời khỏi ta."

Âu Dương Vũ *đỏ mặt*: "Có ai đã từng bảo với chàng là miệng chàng còn ngọt hơn cả mật không?"

Dạ Trọng Hoa * khẽ lắc đầu mặt vẫn không chút phản ứng*: Chưa! * vẻ mặt tà mị cúi sát mặt Âu Dương Vũ * Nhưng nàng có muốn thử ngọt hơn mật thế nào không?

Âu Dương Vũ* đen mặt*: "Vô sỉ vừa thôi...có con nít kìa.."

Dạ Trọng Hoa * lạnh lùng nhìn Ta*: "Hỏi xong rồi thì có thể đi..còn nữa..không có lần sau."

Ta * hốt hoảng *: "Vậy anh chị mãi hạnh phúc chứ..."

Dạ Trọng Hoa* Trừng mắt nhìn ta*:" Thế nhóc muốn chết hay sao mà lại hỏi câu hỏi ngớ ngẩn như thế! Đương nhiên!"

Ta* thủ sẵn máy ảnh giơ lên *: Dạ Trọng Hoa, em muốn chụp với anh một tấm ản..nh

Dạ Trọng Hoa * nhíu mày phân phó hộ vệ*: Ném nhóc đó ra ngoài!

Ta thế là bị hộ vệ kéo ra khỏi phủ, còn hai người kìa ôm ôm ấp ấp đứng ở đó cười đùa...

Mẩu chuyện nhỏ kết thúc...các tình êu của ta đừng đau tim nữa nha...kẻo lại hại bác sĩ bên khoa tim bận rộn không có thời gian....đọc truyện của ta * ta đùa ta đùa*. ta không thích thể loại sad ending, không thích đến độ mỗi lần kiếm truyện đọc là phải biết nó là HE hay SE, SE là các tình êu sẽ không thấy dấu răng của ta ở trong đó đâu, nên cứ an tâm mà bị ngược thêm một thời gian nữa ha....Love my readers.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Trình Cẩm bị làm nhục ném vào kỹ viện

"Trình Cẩm, ngươi lăn ra đây cho ta!" Dạ Trọng Hoa tay cầm trường kiếm ngang nhiên xông vào Trình gia. Bây giờ hắn không thèm quan tâm đến cái ân nhân cứu mạng gì gì đó của cô ta, cái gì mà Trình phu nhân xem hắn như con ruột của mình, hắn lúc này chỉ quan tâm một điều đó là Trình Cẩm cô ta dám động đến Vũ nhi của hắn! Trình tướng quân vốn ngồi ở trong nhà chơi cờ, nghe được tiếng quát đầy giận dữ của Dạ Trọng Hoa, liền vội vội vàng vàng đứng dậy đi ra. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mình, hắn không khỏi cả kinh, hoảng sợ.

Hắn nhìn thấy Dạ Trọng Hoa tay cầm trường kiếm tiêu sái xông vào, sắc mặt thô bạo, trong mắt dường như đỏ rực lên như ngọn lửa. Trình tướng quân sợ đến mất mật đỡ lấy hắn, hỏi: "Phi Bạch, con làm sao vậy?"

"Muốn biết thì đi hỏi con gái ông đã làm những chuyện gì!" Dạ Trọng Hoa âm thanh lạnh lùng nói.

Trình tướng quân không biết chuyện gì, liền hỏi nói: "Cẩm nhi đã gây ra chuyện gì sao?"

"Cô ta dám phái người ám sát Vũ nhi, bây giờ Vũ nhi sống chết còn chưa rõ, bổn vương hôm nay đến đây bắt cô ta phải trả giá cho hành động ngu xuẩn của mình!" Dạ Trọng Hoa ánh mắt ngoan lệ, lên tiếng nói với đám hộ vệ phía sau "Lục soát cho bổn vương!"

"Vương gia, có phải đã hiểu lầm chuyện gì rồi không, Cẩm nhi nhà ta sao lại có thể làm ra những chuyện như thế này?" Trình tướng quân cũng biết sự việc ngày một nghiêm trọng, nếu không phải vì có gia tình với Dạ Trọng Hoa thì bây giờ hắn biết mạng của hắn cũng không còn. Dạ Trọng Hoa lạnh lùng cười, khóe môi hắn cong lên ý cười đầy thị huyết.

Trình tướng quân tiếp tục nói: "Cẩm nhi hôm nay không có ở nhà!"

Dạ Trọng Hoa một chút cũng không thèm để ý, vững chải, hiên ngang đứng đó phất tay về phía thị vệ. Ngay lập tức đám thị vệ sau lưng hắn như được lên dây cót nhất tề dũng mãnh đi vào phủ, sau một khắc lục soát một tên thị vệ liền quỳ xuống trước mặt Dạ Trọng Hoa báo cáo: "Bẩm vương gia, không tìm được Trình Cẩm!"

Trình tướng quân trong lòng cũng sốt ruột không thôi, lên tiếng nói: "Ôi, vương gia a, con gái ta thực sự không có ở đây."

Dạ Trọng Hoa lạnh lùng nói: "Cô ta đi đâu?"

"Chữa bệnh, chữa bệnh." Trình tướng quân mặc dù không tin Trình Cẩm lại có thể gây ra chuyện động trời này, nhưng nhìn thấy sắc mặt rất không ổn cùng thị huyết của Dạ Trọng Hoa, thậm chí còn lao vào phủ của hắn, dù hắn có khăng khăng không tin thì cũng buộc phải tin chuyện đó là thật.

Chỉ có điều Trình Cẩm dù sao cũng là con gái ruột của hắn, hắn nào có thể chỉ đường dẫn lối chỗ của con gái mình cho Dạ Trọng Hoa biết.

"Cho dù là ở đâu, bổn vương cũng sẽ bày ra thiên la địa võng đào cho bằng được cô ta, đền mạng cho Vũ nhi!"

Trình tướng quân thấy Dạ Trọng Hoa đã rời đi, sắc mặt vô cùng hoảng sợ.Liền bình tĩnh suy nghĩ, lập tức chạy đến thư phòng, lấy giấy bút viết một phong thư gửi cho Trình Cẩm, trong thư nói rõ việc Dạ Trọng Hoa đã bây giờ đang bày ra thiên la địa võng nhằm muốn giết nàng, bất luận thế nào cũng phải nhanh chóng chạy trốn ở nơi nào đó thật xa đừng để rơi vào tay của Dạ Trọng Hoa. Viết xong hắn liền đem phong thư đó cột vào chân dưới của bồ câu đưa tin sau đó thả bay đi.Trình tướng quân đưa mắt nhìn bồ câu bay đi không khỏi thở dài. Trình Cẩm từ nhỏ đã muốn được trở thành Ninh vương phi, hắn biết điều đó. Nhưng hắn không ngờ chỉ vì sự ganh ghét và lòng đố kỵ đã khiến cho con gái hắn từ một người luôn luôn ôn nhu lương thiện trở thành một người tâm địa độc ác ích kỷ đến vậy, thậm chí còn làm ra những chuyện hồ đồ không thể chấp nhận được. Hôm nay đích thân Dạ Trọng Hoa xông vào phủ hắn một cách hùng hổ tức giận như vậy, nếu không phải vì Trình Cẩm không có nhà thì chỉ sợ vài phút sau đó hắn sẽ phải đứng trơ mắt đó nhìn con gái hắn nằm trên vũng máu tươi.

Nghĩ đến việc đó sẽ xảy ra, Trình tướng quân trên mặt đổ mồ hôi lạnh, chân dường như run lẩy bẩy đứng không vững.

Lại nói Dạ Trọng Hoa sai ám vệ tập trung lực lượng bắt sống Trình Cẩm đem về trình diện hắn nhưng vẫn không tìm ra tung tích vì nàng ta đang ở trên núi nơi có một vị thiên tài thần y ẩn cư ở đó chữa trị khuôn mặt cho nàng. Vị thần y nhìn Trình Cẩm vẻ mặt đỏ ứng với những nốt mẩn đỏ trông thật ghê sợ, cảm thấy vô cùng hứng thú, hắn tinh tế quan sát nghiên cứu: "Ai nha, đây quả đúng là một trong những kiệt tác xuất sắc nhất mà ta từng thấy, cô xem những nốt mẩn đỏ này xem không to không nhỏ, kích cỡ đều bằng nhau. Nếu như không có mủ dày đặc thế này thì quả thật là đáng yêu nha."

" Còn nữa, hai vết thương trên hai vai của cô nương quả thực càng đẹp mắt hơn, ta thật sự ngưỡng mộ vị nào đã tặng món quà này cho cô nương a. Trước hết ta sẽ băng bó vết thương do cung tên gây ra này cho cô nương còn về phần độc kia đợi ta xem xét thêm chút nữa sẽ đưa ra kết luận cùng phương thuốc cụ thể"

Nơi ở của vị thần y này vô cùng hẻo lánh, gần như không có người lui tới, cho nên người bình thường căn bản đều không thể tìm được hắn.

Trình Cẩm phía khi xưa đã từng có một chút quen biết hắn nên mới đến đây nhờ vả hắn chữa trị.

Sau khi băng bó ổn thỏa xong vết thương nơi hai vai. Hắn bắt đầu ngâm cứu vết thương trên mặt nàng, càng quan sát hắn lại càng cảm thấy hứng thú với loại độc phát tác trên mặt Trình Cẩm: "Loại độc dược này quả thật kỳ lạ, không biết Trình cô nương vì sao lại có thể trúng loại độc này?" Trình Cẩm bị chọc giận đến muốn hộc máu, dung nhan nàng gần như bị hủy, mà tên thần y khốn kiếp này không những không nhanh chóng tìm ra phương pháp chữa trị lại còn ngồi đó ca tụng độc này độc nọ, không khỏi giận dữ: "Ngươi rốt cuộc có chữa trị hay không hả? Nếu như ngươi có thể chữa lành lấy lại dung nhan lại ban đầu cho bổn cô nương, ngươi đương nhiên sẽ được bổn cô nương trọng thưởng hậu hĩnh." Trình Cẩm vì lúc này mặt bị hủy, cho nên hai tay cũng không thể động, trên người còn có một vài vết thương nhỏ, từng vết thương nhỏ đó dần dần lan sang cả người nàng, trong lòng thầm mắng bản thân mình bất lực. Vì khi trước Trình Cẩm lại vì duyên số gặp được tên thần y này đang bị thương nên đã ra tay cứu hắn,thỉnh thoảng lại giúp đỡ cuộc sống của hắn bằng việc ban cho hắn rất nhiều vàng bạc lụa là. Nên thấy nàng nói vậy, tên thần y kia cũng không mở miệng so đo, cầm lọ thuốc lên bôi loạn xa lên mặt nàng, đem vết thương rửa sạch sau đó buộc băng lại. Lúc này mới hoàn tất xong việc chữa trị.Trình Cẩm nhìn thấy vết thương đang bị bó băng dày, trắng kia chỉ còn lộ hai con mắt, không khỏi căm giận.

Vào lúc này từ bên cửa sổ có một con chim bồ câu bay vào, trên chân có buộc thêm tờ phong thư. Trình Cẩm vì hai tay không thể nhấc lên được, nên vị thần y kia liền giơ tay lên lấy phong thư từ trên chân bồ câu kia, mở ra nhìn xem nội dung trong thư, liền ngẩng đầu quan sát Trình Cẩm, bày ra bộ mặt trêu tức, nói: "Trình cô nương hình như gặp phải phiền phức rồi."

Tên thần y kia đem phong thư đã mở ra đưa đến trước mắt Trình Cẩm, Trình Cẩm cúi đầu xuống xem, mặt mày không khỏi biến sắc, mắt trợn tròn lên. Dạ Trọng Hoa thật sự hận nàng đến như vậy sao, huynh ấy chỉ vì một con tiện nhân Âu Dương Vũ kia mà hận nàng đến mức muốn tìm bằng được nàng để giết trả thù cho vương phi của huynh ấy sao!

Trình Cẩm tuy trong lòng khó chịu vô cùng nhưng việc chữa trị lấy lại nhan sắc trước đây của mình là quan trọng nhất.

Nửa tháng sau khi được vị thần y này chữa độc cùng vết thương hai bả vai. Cũng may vị thần y này y thuật cao siêu, hầu như vết thương trên mặt, bọc mủ đều đã dần dần trị khỏi. Nay mẩn đỏ cùng mụn mủ trên mặt Trình Cẩm đã gần như tiêu tan, chỉ có điều những vết sẹo lồi lõm kia vẫn không cách nào phai mờ đi, nhưng Trình Cẩm hầu như cũng rất hài lòng với diện mạo lúc này của mình.

Vị Thần y thấy nàng vết thương trên mặt đã hầu như hoàn toàn ổn, không muốn giữ nàng ở đây lâu liền phái người đưa nàng về.

Trình Cẩm trên đường trở về, vốn tâm tình vô cùng tốt, lại đột nhiên nhớ tới nội dung bên trong phong thư mà phụ thân đã gửi tới! Nàng cho đến tận bây giờ vẫn không thể tin Dạ Trọng Hoa huynh ấy lại có thể đối xử như vậy với nàng, nàng nghĩ huynh ấy bây giờ chỉ đơn giản là muốn hù dọa nàng!

Nhưng nghĩ lại, Dạ Trọng Hoa huynh ấy lại tức giận đến mức phải bày thiên la địa võng hòng muốn giết nàng cho nên trong khoảng thời gian này nàng phải tìm mọi cách tránh gặp mặt huynh ấy để khỏi phải chọc giận Nhị ca. Nghĩ như vậy, Trình Cẩm không dám đi trở về trên con đường cũ, bẻ ngoặt hướng đi vào con đường nhỏ.

Trình Cẩm một tay che che mặt mình khó khăn bước đi vào con đường nhỏ quanh co rậm rạp với hai bên đường toàn là cỏ dại, bùn bẩn dính hết cả vào người nàng. Trình Cẩm đi vô cùng gian nan.

Mới đi được một nửa, Trình Cẩm cúi đầu xuống cẩn thận nhìn dưới chân mình thì đập vào mắt nàng chính là hai chiếc giày rơm khô.

Trình Cẩm ngẩng đầu lên thì mắt thấy hai tên nam nhân thân thể cường tráng đang ngang nhiên chắn đường đi của nàng, một tên trong đó bày ra bộ mặt thèm khát đến nhỏ dãi nhìn Trình Cẩm: "Chỗ hẻo lánh như thế này lại xuất hiện một tiểu cô nương sao, lại đây để ta nếm thử xem mùi vị thế nào a." Trình Cẩm nhìn thấy hai tên nam nhân trước mặt mình là loại người không đứng đắn, trong lòng chợt hoảng hốt, hay là nàng gặp phải bọn cướp? Hai tên nam nhân trước mặt với diện mạo đáng khinh bỉ kia, trên mặt mang theo ý cười vui sướng trông rất hạ lưu. Trong đó một tên bắt gặp được vẻ mặt hoảng sợ của Trình Cẩm trong lòng vô cùng đắc ý, trực tiếp đi lên bắt lấy tay Trình Cẩm.Trình Cẩm lúc này mới giật mình phản ứng lại, cố gắng giãy dụa kêu to: "Ngươi tránh ra, ngươi tránh ra cho ta!"

"Ta là con gái của Trình tướng quân, ai dám động tay động chân với ta coi chừng cái mạng nhỏ nhà ngươi, ngươi dám làm càn!" Trình Cẩm lúc trước cũng là người có chút võ công nhưng kể từ lần nàng bị tập kích kia, bị thương hai vai mặc dù đã được chữa khỏi thế nhưng vẫn chưa thể dùng kiếm được. Về chuyện này nàng cũng không nghĩ nó là một bất lợi, nhưng hôm nay nàng quả thực hối hận với ý nghĩ đó của mình, một chút kháng cự nàng cũng không làm được. "Cô bảo cô là con gái của Trình tướng quân sao, ha ha, vậy ta chính là con trai của Trình tướng quân đây. Con gái của Trình tướng là đệ nhất mỹ nữ phương Bắc nào có phải là cái loại người quái dị như cô." Tuy nói mặt của Trình Cẩm đã được chữa khỏi nhưng những vết sẹo vết thâm trên mặt thì vẫn không biến mất.

Nói xong hắn liền một giật lấy bộ y phục của Trình Cẩm, dùng sức xé rách, bộ y phục cứ như thế mà rơi rớt từng mảnh. Trên thân Trình Cẩm lúc này chỉ còn lại một chiếc yếm đỏ, hai bả vai, xương quai hàm đều lộ hết ra bên ngoài không thể che đậy được nữa. Hai người vừa nhìn thấy yếm đỏ lên xuống phập phồng kia liền nuốt nước bọt ừng ực, đáy mắt nhất thời dục vọng tăng cao.

Trình Cẩm trong lòng sợ hãi đến cực điểm, thất thanh hô to: "Buông tay, buông tay a, cứu mạng cứu mạng a!"

Hai người nghe thấy âm thanh kêu to của Trình Cẩm liền cầm đống y phục bị xe rách kia nhét vào miệng Trình Cẩm, ngay lập tức tiếng thét chói tai đó liền biến thành tiếng nức nở.

"Tiểu nương tử, nàng đừng la như vậy, cùng các ca ca đây hưởng thụ đi, bọn ta cam đoan với nàng có thể giúp nàng biết được cảm giác dục tiên dục tử là như thế nào!"Một tên nam nhân dáng người thấp bé đặt hết mắt mình lên người Trình Cẩm với cái nhìn đáng khinh

"Còn chờ gì nữa, cùng tiến lên đi! Ha ha ha." Hai nam nhân kia dùng những ngữ hạ lưu rót vào tai Trình Cẩm, Trình Cẩm lúc này trong lòng vừa thẹn vừa nhục vừa lo sợ, mà ngay cả một chút biện pháp thoát khỏi móng vuốt của hai tên này cũng không có.

Trình Cẩm vô vọng lắc đầu dữ dội, thế nhưng nào có thể chống cự lại với sức lực hung mãnh của hai tên kia liền ngay lập tức bị đè ngã vào bụi cỏ bên đường.

Trình Cẩm đột nhiên cảm thấy trên người chợt lạnh, hai ánh mắt nào đó đặt trên người nàng nóng rực lên. Trình Cẩm cúi đầu xuống thì thấy ngay cả vật che đậy cuối cùng trên người mình cũng bị giật xuống, tiếng cười đầy dâm đãng của hai tên kia không ngừng vang lên bên tai nàng, Trình Cẩm tuyệt vọng nhắm hai mắt. "Ca ca, huynh xem cô gái này da thịt trắng nõn nà láng mịn, nói như vậy cô ta cũng đáng không ít tiền đâu!" Tên kia cũng khanh khách cười: "Vậy đem cô ta bán cho kỹ viện đi, với số bạc đó cũng đủ cho huynh đệ chúng ta ăn sung mặc sướng dài dài." Hai người nhìn nhau cười, thật sự hôm nay bọn họ câu được một con cá lớn a.

Trình Cẩm một thân bẩn thỉu khẽ nhắm mắt lại, tóc tai đều nhiễm mùi bùn bẩn cùng với hơi thở ghê tởm của hai tên vô sỉ kia. Âu Dương Vũ, tất cả lỗi đều do ngươi, đều tại ngươi nên ta mới lâm vào cảnh khốn cùng thế này! Thời gian thấm thoát trôi qua đã nửa tháng thế nhưng Âu Dương Vũ mất tích đã lâu vẫn chưa tìm thấy. Thậm chí cả Trình Cẩm cư nhiên cũng mất tích! Người nhà Trình gia lúc trước không nguyện ý để cho Dạ Trọng Hoa tìm ra được Trình Cẩm, nhưng hôm nay vì không tìm được Trình Cẩm trong lòng cũng bắt đầu khẩn trương lo lắng, hay là đã bị Dạ Trọng Hoa sát hại?

Cả Trình gia lẫn Dạ Trọng Hoa dù đã làm đủ mọi cách nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của Trình Cẩm, chỉ vì bọn họ đều bỏ qua một chỗ: Thanh lâu.

Biểu ca của Trình gia - Trình Nguyên là kiểu người thích những nơi vui đùa hội họp. Cứ mỗi khi rảnh rỗi không có việc gì làm sẽ cùng với vài vị bằng hữu đi đến Thanh lâu thư giản, ngồi uống vài chén rượu.

Vừa bước vào Thanh lâu thì đã bị Tú bà chạy đến kéo lên lầu hai, bà ta bảo hôm nay có màn biểu diễn đầu tiên vừa hấp dẫn vừa thú vị của vị Yên Chi cô nương, nghe nói rất phấn khích.

Đám người của Trình nguyên một bên uống rượu một bên chờ Yên nhi cô nương xuất hiện, ánh mắt Trình Nguyên thi thoảng liếc về phía trung tâm vũ đài. Một vị nam tử ngồi đối diện Trình Nguyên nhìn bộ dáng sốt sắng của hắn như vậy, không khỏi cười nói: "Trình huynh làm gì phải sốt ruột như thế, nếu vị Yên nhi cô nương này thật sự là xinh đẹp, vậy huynh chỉ cần bỏ tiền ra mua nàng là được, bọn ta không giành với huynh đâu."

Trình nguyên cười nói: "Sao có thể nói vậy được, có sắc đẹp đương nhiên là phải đồng hưởng rồi."

Mấy người kia cười ha ha, Trình Nguyên cũng phụ họa theo nhưng ngay sau đó hắn lập tức không thể cười nổi.

Đinh một tiếng âm thanh thanh thúy vang lên, trên đài từ từ xuất hiện một vị nữ tử, trong tay cầm vài thứ dụng cụ bằng sứ nhẹ nhàng gõ. Vài tiếng đi qua, một tiếng đàn nhẹ nhàng chậm chạp vang lên, cùng với tiếng trong trẻo trầm thấp của âm thanh kia kết hợp với nhau nghe rất bắt tai.

Có một vị nữ tử một thân áo trắng lả lướt mềm mại ngồi bên trái đàn tấu. Trình Nguyên sau khi thấy rõ ràng dung mạo của vị nữ tử này không khỏi chấn động, đó không phải là biểu muội Trình Cẩm của hắn mất tích nửa tháng nay hay sao? Nàng sao có thể xuất hiện ở trong này, nàng chính là Yên nhi cô nương?

Trình nguyên hốt hoảng la lên mấy tiếng, không hẳn chỉ đơn giản là la mà phải gọi là hét lên. Thanh danh của Trình Cẩm biểu muội hắn tiêu tùng rồi, chuyện này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cả tướng phủ mất.

Mấy người bằng hữu của Trình Nguyên nhìn Trình Cẩm trên đài liền hứng thú chậc chậc ra tiếng, nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của Trình Nguyên liền trêu ghẹo nói: "Trình huynh,vị Yên nhi cô nương này nhan sắc cực mỹ a, đêm nay Trình Huynh thật có phúc!"

Mấy người kia vốn chỉ nói thế nhằm nịnh hót hắn nhưng không ngờ sắc mặt của Trình Nguyên lại vô cùng vặn vẹo, trông có vẻ không được tốt, mở miệng nói: "Cái gì mà Yên nhi cô nương, cô ấy là... Các ngươi đừng vội nói bậy!"

Trình Nguyên vốn là loại người ăn chơi trác táng, ngày thường hắn đùa giỡn trêu ghẹo không biết bao nhiêu vị nữ tử ở đây, nay lại bày ra bộ dạng đứng đắn đàng hoàng kia cho ai xem cơ chứ, mấy người kia lại hi hi ha ha cười một lúc lâu mới nói: "Giả vờ thanh thuần gì chứ, bọn ta còn không hiểu huynh hay sao? Ha ha."

Trình nguyên bị chọc tức đến muốn hộc máu, vất vả chờ cho màn biểu diễn chấm dứt mới thoát khỏi đám người kia, tìm vị tú bà kia. Tú bà cố tình lên giá cao hơn mức đã định, Trình Nguyên không thể không moi tiền ra, cuối cùng ngậm đắng đưa cho bà ta năm ngàn lượng sau đó mới yên tâm đưa Trình Cẩm ra ngoài.

Trình Cẩm khi nhìn thấy Trình Nguyên đến liền không kiềm được nước mắt chảy xuống như xối. Trong đôi mắt kia chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng cùng bất lực, trên mặt thì héo hon suy sút: "Muội là bị ép buộc! Nếu không bọn họ không cho ta ăn cơm, còn muốn đánh ta...hức hức..."

Trình nguyên mang Trình Cẩm về phủ, Trình Cẩm sau khi gặp lại Trình tướng quân cảm thấy nàng như đang vừa mơ một cơn ác mộng dài chợt tỉnh giấc liền chạy đến ôm chặt lấy Trình tướng quân sau đó khóc rống lên. Sau khi khóc đã đủ nàng với đem hết tất cả mọi chuyện kia kể hết cho Trình tướng quân nghe.

Trình tướng quân càng nghe xong sắc mặt càng tái nhợt, đặc biệt là khi nghe đến chuyện Trình Cẩm đáng thương của hắn bị hai tên kia vũ nhục liền cầm thư án trong tay tức giận ném xuống đất. Trình Cẩm nắm chặt hai tay, âm thanh thê lương: "Con gái nhất định phải báo thù!"

Có điều Trình tướng quân cùng Trình Cẩm hoàn toàn không thể tính toán trước được một chuyện, món hận thù mà hai người muốn báo kia! Hai tên cầm thú đáng ra phải bị băm thành trăm mảnh kia, chính là...

Trong mắt hắn tràn ngập thương tiếc nhìn con gái mình, thở dài một hơi: "May mà chuyện này cũng không có người nào biết! Hay là phụ thân giúp con sớm tìm một nhà để tổ chức hôn sự đi!"

"Không! Con gái quyết không gả cho ai khác ngoài Nhị ca!" trên mặt Trình Cẩm hiện lên một chút quyết tuyệt, "Cầu xin phụ thân đừng can thiệp vào chuyện tình cảm của con."

Trình tướng quân nhìn bộ dáng quật cường của con gái mình, nặng nề thở dài một hơi.

P/s: Cảnh báo đỏ của Ta dành cho các nàng: chương sau có chút ngược...đề nghị thuê y tá bác sĩ chuyên trị tim mạch kẻo không kịp đọc cái kết của truyện được a..Các tềnh êu của ta bị ếu tim, còn ta thích lại như muốn đổ thêm dầu vào lửa..làm sao bây giờ...* cười gian*

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Đẫm máu ngày đại thọ

Dạ Trọng Hoa trong khoảng thời gian này một bên vội vàng tìm Âu Dương Vũ, một bên phái người tìm tung tích đuổi giết Trình Cẩm, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì khả quan truyền đến, hắn buồn bực không vui, lại có vẻ tiều tụy.

Vân Thương nhìn thấy Dạ Trọng Hoa như vậy, không khỏi có chút đau đầu. Sáng nay trong cung lại có ý chỉ truyền đến, nếu như Dạ Trọng Hoa vẫn nhất quyết không quay về. Chỉ sợ...

Nghĩ như vậy Vân Thương liền hạ quyết tâm phải khuyên nhủ cho bằng được Dạ Trọng Hoa quay trở lại kinh thành, liền tiến lên nói: "Dạ Nhị, sáng nay ta nghe nói ở kinh thành xuất hiện bóng dáng của Âu Dương Vũ."

"Sao?" Dạ Trọng Hoa kích động đứng lên, con ngươi không hề có tiêu cự kia dường như sáng lên có chút vui mừng, hắn biết Vân Thương chưa bao giờ lừa hắn: " Lập tức hồi kinh."

Vân Thương trên mặt thoáng hiện ý mừng rỡ, cảm thấy nhẹ nhõm thở hắt ra. Mặc kệ như thế nào, trước tiên phải lừa Dạ Trọng Hoa trở về còn chuyện sau đó từ từ rồi tính. Cứ để cho Dạ Nhị ở lại nơi này thêm giây phút nào nữa, hắn không thể lường trước đến chuyện Dạ Nhị sẽ lại đi tìm chết lần thứ hai đâu. Cái trách nhiệm này hắn kham không nổi a, hoàng thượng mà biết được tổ tông ba đời nhà hắn chỉ còn cách thăng thiên.

Dạ Trọng Hoa trong lòng chỉ nhớ thương mỗi Âu Dương Vũ, vốn chuyến đi kéo dài ba ngày. Nhưng chỉ trong vòng một ngày một đêm hắn sống chết cùng ngựa chạy về kinh thành. Sau khi trở về kinh thành, hắn cũng không vào cung như thánh chỉ đã ban, mà chỉ ngay lập tức lệnh cho ám vệ cùng với người của Ninh vương bằng mọi cách phải tìm ra Âu Dương Vũ.

Hoàng thượng nghe nói Dạ Trọng Hoa đã trở về, liền lập tức viết một đạo thánh chỉ triệu tập hắn vào cung.

Dạ Trọng Hoa thần thái tiều tụy, chỉ khẽ cúi người trước hoàng thượng hành lễ: "Tham kiến phụ hoàng."

Hoàng thượng vốn vì chuyện Dạ Trọng Hoa chậm chạp không trở về kinh thành vô cùng phẫn nộ, muốn quát lớn vài câu, lại nhìn thấy bộ dáng tiều tụy của Dạ Trọng Hoa lúc này, không khỏi kinh sợ, khóe môi không tự chủ được run run: "Phi Bạch, con đây là... Làm sao vậy?"

"Nhi thần không sao." Dạ Trọng Hoa thần sắc thản nhiên.

"Nghe nói Vũ nhi..." Hoàng thượng muốn nói lại thôi.

"Nhi thần nhất định sẽ tìm ra nàng." Dạ Trọng Hoa ngẩng đầu lên ngữ khí chắc nịch kiên định nhìn hoàng thượng.

Hoàng thượng nhìn thấy dáng vẻ cố chấp của Dạ Trọng Hoa, không khỏi thở dài lắc đầu. Chỉ đơn giản thản nhiên dặn hắn vài câu, sau đó bảo hắn trở về nghỉ ngơi cho thật tốt.

Phải nói rằng mấy ngày qua là khoảng thời gian hạnh phúc mà sung sướng nhất của hoàng hậu, nàng tuy phải ở trong phòng không được phép ra ngoài nhưng chuyện Dạ Trọng Hoa bị mù hai mắt, Âu Dương Vũ thì vẫn đang mất tích mất biết sống chết thế nào thì lại nắm rõ trong lòng bàn tay. Trên gương mặt kinh diễm kia che đi ý cười, trong mắt lóe lên một tia kích động, không khỏi vui mừng vỗ tay nói: "Quả nhiên là ông trời có mắt, Âu Dương Vũ con tiện nhân này đáng bị trời phạt."Bên môi ý cười ngày càng lớn: "Không có Âu Dương Vũ ngươi, để xem An Phi nương nương kia có còn sống yên ổn với bổn cung nữa hay không!"Tiếng cười của nàng ta ngày càng bén nhọn mà đắc ý.

Mấy ngày nay, trong thành đều rộ lên tin Nhị hoàng tử phi bị mất tích. Dạ Trọng Hoa phái rất nhiều người điều tra tìm kiếm nhưng vẫn không tìm thấy thân ảnh của Âu Dương Vũ. Cho đến đêm trước ngày thọ yến của hoàng thượng, Dạ Trọng Hoa ngồi lên trên chiếc giường trống vắng kia, cẩn thận sờ qua từng nơi một, nơi nào cũng đã từng tràn ngập hơi thở của nàng, sự ấm áp của nàng, Vũ nhi! Không có nàng rồi ai sẽ cứu vớt một cuộc đời trống rỗng vô sắc cho ta, không có nàng rồi mỗi đêm ai sẽ là người khiến ta an giấc. Nàng xuất hiện trong cuộc đời của ta, nàng giúp ta nhận ra đủ ý vị trên đời. Ta bây giờ giống như một kẻ cô đơn đang chới với trong kỷ niệm của riêng nàng với ta. Hắn là chiến thần, là người dũng trí mưu lược trên chiến trường, là người được người đời sùng bái nhưng hắn cũng chỉ là một nam nhân bình thường dù có cường đại đến đâu, có quyền lực đến đâu, có cao ngạo cách mấy thì khi ông trời đã cho hắn được gặp nàng, đã cho hắn được nếm trải được hương vị của sự hạnh phúc vui vẻ khi ở bên cạnh nàng thì không gì đau khổ bằng việc đánh mất nàng, đánh mất sự tin tưởng từ nàng.

Dạ Trọng Hoa chỉ cảm thấy trước ngực chợt đau thắt từng cơn, hắn cười lạnh khẽ thì thầm. Vũ nhi, nàng đang ở đâu? Thật sự, nàng không cần ta nữa sao?!

Lễ yến tiệc đại thọ lần thứ năm mươi của Hoàng thượng cũng đã được tổ chức, hoàng cung từng góc ngách đều được trang trí nhiều đèn lồng đầy màu sắc, những bông hoa giấy hay những mảnh giấy hình thoi hồng được viết lên trên chữ " Thọ" bằng kim phấn, trên đỉnh đầu tất cả đều được đính thêm vài viên lưu ly kim sắc trông vô cùng nổi bật lấp lánh, hai bên đường cứ cách khoảng một đoạn sẽ có một tên thị vệ đứng canh ở đó.

Chính giữa đại sảnh chính là vị trí ngồi của hoàng thượng, hoàng thượng còn chưa có ngồi, thì ghế bên cạnh một dáng vẻ đoan trang đang ngồi đó không ai khác chính là vị hoàng hậu nương nương. Tuy rằng nàng vẫn còn đang trong lệnh cấm túc không được bước ra khỏi phòng, nhưng hôm nay là ngày vui của hoàng thượng cho nên nàng cũng được phép có mặt với tư cách là hoàng hậu. Nàng mặc hoàng phục màu đỏ chói, trên đầu đội mũ phượng lộng lẫy cầu kỳ, đôi mắt mặt kia không giấu nổi được sự sung sướng vui mừng, mười đầu ngón tay khảy nhẹ trên ghế, môi son đỏ đậm, đã nhiều ngày qua tâm tình của nàng vô cùng tốt.

Chỉ cần mắt của Dạ Trọng Hoa vẫn chưa được chữa khỏi thì con trai của nàng sẽ danh chính ngôn thuận trở thành thái tử!

Ghế ngồi bên trái chính là vị trí của các vị hoàng tử, là nhị hoàng tử Dạ Trọng Hoa, tam hoàng tử Dạ Phi Ly, tứ hoàng tử Dạ Phi Hi, ngũ hoàng tử Dạ Phi khanh, lục hoàng tử Dạ Phi Thịnh, phía bên phải là các vị công chúa, ngay cả đứa con gái Dạ Nhiêu đang bị cấm túc đều đến đây. Dạ Trọng Hoa lạnh nhạt ngồi ở một bên, ngón tay thon dài cầm chén trà đưa lên miệng tao nhã nhấp một ngụm, sau đó cũng không có phản ứng gì.

Người tham gia yến tiệc đến cũng đã đông đủ, âm thanh dứt khoát của công công vang vọng: "Hoàng thượng giá lâm..."Tất cả mọi người có mặt ở đây đều đứng dậy hành lễ "Bái kiến hoàng thượng!"

Vừa dứt lời, hoàng thượng một thân long bào kim sắc xuất hiện, hơn nữa hôm nay là ngày vui, ngày trọng đại nên mặt trước long bào rồng càng uy nghi,

khoác tay bên cạnh hắn chính là Thượng Quan Ninh Vận đang được hoàng thượng vô cùng sủng ái, hoàng hậu nhìn thấy An phi tiến vào trong lòng cười lạnh! "Hôm nay là lễ mừng thọ của trẫm, quân thần các vị ái khanh không cần phải câu nệ!"

"Tạ hoàng thượng!"

Hoàng thượng nhìn về phía công công ra hiệu, công công liền khom lưng hành lễ sau đó hướng về phía mọi người nói "Bữa tiệc bắt đầu!"

Tiếng hô vừa dứt thì ngay lập tức dàn tấu nhạc nổi lên.

Dạ Ngu Phi cầm chén rượu lên, đứng dậy hướng về phía hoàng thượng nói: "Nhi thần chúc phụ hoàng phúc như đông hải, thọ tỉ nam sơn."

Nói xong liền giơ chén lên uống một hơi cạn sạch. Dạ Ngu Phi buông chén rượu trong tay ra, tiếp tục nói: "Phụ hoàng, lần này Ngu Phi từ Tây Vực trở về có mang về Thánh quả tuyết liên, đặc biệt đem nó tặng phụ hoàng."

Hoàng thượng trên mặt ý cười càng đậm nói: "Tốt tốt, Ngu Phi thật có tâm."

Dạ Ngu Phi gọi người đem thánh quả tuyết liên dâng lên, mọi người ngay lập tức tập trung ánh mắt nhìn về gốc cây tuyết liên trắng kia, không khỏi kinh ngạc hô lên.

Đây là thánh quả Tuyết liên ở biên giới tây Vực, bình thường không một ai có thể bắt gặp được loại cây này chứ đừng nói là sở hữu được nó. Nghe nói ăn được thánh quả tuyết liên này có thể kéo dài được tuổi thọ, tăng cường sức khỏe rất tốt.

Hoàng thượng nhìn thánh quả Tuyết Liên kia trên bàn, trong lòng cảm thấy vô cùng hài lòng.

Những vị công chúa còn lại cũng thế, đều dâng lễ vật của chính mình nào là, nghiên mực danh gia, trân quý phỉ thúy. Trong đó món lễ vật thúy ngọc phỉ thúy kia do tứ công chúa dâng lên trông quý giá là vậy, nhưng ở trong mắt hoàng thượng cũng chỉ đơn giản là một viên phỉ thúy bình thường mà thôi, tứ công chúa lần trước làm xấu mặt trước mặt bao người nay hoàng thượng vẫn dùng ánh mắt khinh thường đó nhìn nàng không chút thay đổi.

Sau khi các vị công chúa dâng xong lễ vật đến phiên các hoàng tử, người đầu tiên làm việc đó chính là Dạ Trọng Hoa. Nhưng không ngờ hoàng thượng lại đưa mắt nhìn về phía ngũ hoàng tử nói: "Phi Khanh, nghe nói ngươi có rất nhiều món bảo vật vô cùng thú vị đem đến nhiều ngạc nhiên cho mọi người, vậy hôm nay ngươi đã chuẩn bị gì cho ta?"

Dạ Phi khanh đứng dậy, trên mặt ôn nhuận cười: "Phụ hoàng, hôm nay là sinh thần của phụ hoàng, Phi Khanh đương nhiên phải chuẩn bị một món quà thật đặc biệt rồi." Nói xong liền vẫy tay về phía tùy tùng của mình sau đó tiếp tục nói: "Hôm trước Phi khanh có gặp được một vị bằng hữu giới thiệu cho nhi thần Thanh Minh thượng hà đồ (Bức tranh vẽ cảnh bên sông trong tiết thanh minh), và nhân dịp đặc biệt thế này nhi thần dâng bức tranh quý này cho phụ hoàng."

Nói xong một tên tùy tùng liền đem bức tranh đó trình lên hoàng thượng. Hoàng thượng vẻ mặt vui mừng không thôi. Bức tranh này được xưng là "Trung Hoa đệ nhất tuyệt phẩm", là văn vật quý giá hiếm gặp chỉ có một không có hai, hắn không ngờ Dạ Phi khanh lại có tâm như thế.Nghĩ xong liền nhìn Dạ Phi khanh hài lòng gật gật đầu, nói: "Vẫn là Phi Khanh hiểu trẫm."

Dạ Phi Khanh nói: "Đó đương nhiên là bổn phận của nhi thần, thế nhưng việc này cũng phải cảm ơn đến Tứ hoàng huynh vì đã chỉ dẫn cho Phi Khanh."

Hoàng thượng nghe vậy quay đầu nhìn Dạ Phi Hi đang ngồi một bên, nói: "Vậy sao? Làm thế nào Phi Hi biết được trẫm thích thứ này?"

Dạ Phi Hi vốn ắc mặt âm trầm sau đó nghe được Dạ Phi Khanh có nhắc đến tên mình lúc này sắc mặt cũng dịu lại đi chút ít, nghe được câu hỏi của hoàng thượng, hắn liền đứng dậy trả lời: "Phụ hoàng đã từng vô tình nhắc qua Phi Hi chỉ là trùng hợp nghe được nên ghi nhớ kỹ trong lòng."

Hoàng thượng nhìn Dạ Phi Hi tỏ ý cực kỳ vừa lòng, Dạ Phi Hi nói tiếp: "Phi Hi gần đây có biết đến một loại vải gấm kim thiền, không biết phụ hoàng có thích hay không."

Vừa dứt lời thì vị hoàng hậu ngồi bên cạnh hoàng thượng kia lập tức đáp trả thêm mắm thêm muối lấy lòng: "Nghe nói loại vải gấm kim thiền này vô cùng trân quý, mùa hè may thành xiêm y mặc mát vô cùng, mùa đông thì lại có khả năng làm ấm cơ thể, là một loại vải khó kiếm trên đời a!"

Hoàng thượng vươn tay sờ chất liệu vải trước mặt mình, hắn chỉ cảm thấy tơ lụa mềm mại truyền vào xúc giác nơi bàn tay hắn, lạnh lẽo tận xương, sớm nghe nói loài kim thiền này là loại trăm năm mới có thể phun tơ, một con kim thiền cực nhỏ như vậy chỉ nhả tơ được một lần không có lần hai, cho nên nếu muốn may thành vải vóc dày thế này thì quả thực vô cùng khó và hiếm. Có thể thấy được lễ vật của Dạ Phi Hi trình lên quý báu đến mức nào.

Hoàng thượng trong lòng lại thêm tán thưởng Dạ Phi Hi tỏ ý rất vừa lòng.

Tam hoàng tử thấy vậy liền khó chịu tố cáo đứng dậy nói: "Món lễ vật này Tam hoàng huynh còn chưa kịp ra tay, Tứ đệ đã nhanh chóng đoạt được nó rồi sao?"

Dạ Phi Hi trong mắt liền hiểu được sự thất thố của mình nhưng vẫn thản nhiên nói: "Phi Hi cũng chỉ là trùng hợp thấy thôi không phải có ý tứ như Tam hoàng huynh nghĩ."

Hoàng thượng cười nói: "Chỉ cần các ngươi có lòng là được rồi, trẫm đều thích."

Dạ Phi Ly cũng không nói gì liền phất tay về phía tùy tùng sau đó liền khách khí bê lên một chiếc bình phong lớn bên trong có một bức họa vô cùng đẹp mắt. Mọi người nhìn thấy món lễ vật này căn bản không có gì đặc biệt. Đang nghĩ tới, thì liền bắt gặp đám tùy tùng vừa rồi trở lại mang theo một chậu nước ngọc đặt ở trước tấm bình phong, nhẹ nhàng đổ hết lên tấm bình phong cho đến khi toàn bộ ướt nhẹp mới thôi.

Mọi người tò mò nhìn mọi động tác của bọn họ, mắt không hề chớp nhìn chằm chằm vào chính giữa bức bình phong.

Chỉ thấy bức tranh sơn thủy ban đầu từ từ rút đi mà thay vào đó chính là bản đồ biên giới Tây Lăng quốc hiện ra, mỗi một tấc đất ngọn cây đều được thể hiện rất rõ, ở bên cạnh biên bên trái còn có đề bốn chữ: Quốc thái dân an.

Hoàng thượng đứng lên rời khỏi chỗ ngồi của mình, đi đến trước tấm bình phong kia quan sát cẩn thận rồi mới nói: "Vật này ngươi có được từ đâu?"Dạ Phi Ly tiến lên từng bước nói: "Nhi thần tình cờ gặp được một vị đạo sĩ ẩn trên núi có được món đồ này cảm thấy vô cùng ngạc nhiên nên đã mua lại nó dâng tặng phụ hoàng."

Hoàng thượng nghe vậy liên tục gật đầu, nói: "Rất tốt rất tốt."

Dạ Phi Bạch không có lên tiếng cũng không có tiến lên dâng tặng lễ vật, hoàng thượng cũng không có ý làm khó hắn vì đây là nhi tử mà hắn yêu thương nhất, nay hai mắt lại mù, hắn nghĩ con trai hắn chắc chắn đã phải chịu nhiều khổ sở. Hắn ngồi lẳng lặng ở đó dường như không muốn bị người khác quấy rầy, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Mọi người sau khi dâng lễ vật xong, lễ mừng thọ chính thức bắt đầu, các tiết mục được biểu diễn đối diện trên đài theo thứ tự bắt đầu.

Vài vị hoàng tử công chúa đều tự tán gẫu với nhau, đang náo nhiệt một hồi chợt nghe âm thanh "tinh" vang lên.

Mọi người theo thanh âm vừa nghe nhìn lại thì thấy đối diện trên đài kia có một vị nữ tử với y phục màu đỏ chói ngồi bên đàn tranh, chậm rãi đàn tấu. Tiếng đàn nhẹ nhàng từ tốn đánh thẳng vào nội tâm của người nghe, như một cô gái ngây thơ đang nô đùa bên dòng suối vừa nhẹ nhàng nhưng rất khoan khoái.

Tiếng đàn đột nhiên thay đổi, giống như cô gái đang nở rộ.

Mọi người nhìn chằm chằm vào vị nữ tử trên đài, dung nhan xinh đẹp kiều diễm, da trắng nõn nà. Hàng mi cong dài như hàng lá liễu đầu thu, hai gò má đỏ hồng cùng với đôi môi đỏ mọng trông thật quyến rũ. Vừa có nét thuần khiết trong sáng nhưng cũng vừa quyến rũ mị hoặc, hai kiểu hình thái mâu thuẫn này khi nàng kết hợp lại với nhau thì càng làm tăng thêm phần mờ ảo lung linh tỏa sáng trên người nàng. Mọi người bị tiếng đàn hấp dẫn, cũng không ngờ tiếng đàn này đột nhiên chuyển tông đến cao trào. Trên đài nữ tử đứng lên, từ trong tay áo rút ra hai dải ruy băng màu đỏ, sau đó phi thân lên giữa đài dùng hai dải ruy bằng đó khảy đàn, mọi người trong lòng đều thầm thán phục. Nàng nâng tay lên để lộ ra vòng tay hồng ngọc màu son, ngón tay thon dài khẽ đung đưa theo nhịp.

Vị nữ tử ở vũ đài vung tay nhẹ nhàng như một con bướm, dải ruy băng trong tay dài cứ như vậy vung theo nhịp chậm rãi, tiếng đàn đã không còn cao trào mạnh mẽ như lúc nãy từ từ nhẹ nhàng dịu đi. Kỹ thuật nhảy của vị nữ tử này cũng vô cùng nổi bật vừa nhu nhược vừa xinh đẹp, chỉ cần liếc mắt qua thôi đã khiến cho lòng người không khỏi chấn động run lên. Nữ tử chậm rãi quỳ xuống mặt đất, hai dải ruy băng trong tay nhẹ nhàng đập vào huyền cầm, cuối cùng một tiếng vọng vang lên rõ to trong không khí.

Một khúc chấm dứt, mọi người còn chưa kịp hồi phục tinh thần thì đã thấy vị nữ tử đó chậm rãi đi đến giữa sảnh, sau đó nhẹ nhàng cúi người nói: "Tiểu nữ tham kiến hoàng thượng."

Giọng nói của nàng mềm mại làm xốn xao lòng người: "Tiểu nữ Trình Cẩm, cung chúc hoàng thượng *Tuế tự canh tân thiên thọ khảo,giang sơn cạnh tú hiển anh tài!"

*(Năm dần đổi mới, tăng tuổi thọ, núi sông đua đẹp, rõ anh tài)!"

"Tiểu nữ thay mặt nhị hoàng tử tặng lễ vật này cho hoàng thượng, không biết hoàng thượng có thích hay không?""Tốt, Tốt, Tốt!" Hoàng thượng không khỏi vỗ tay, "Trẫm rất thích."

Trình Cẩm biết hôm nay là đại thọ của hoàng thượng nên mới sáng sớm đã nhờ vả phụ thân mình giúp nàng an bài trước một chút, nàng nhất định phải nhân cơ hội này nhận được sự yêu thích của hoàng thượng, sau đó sẽ ban hôn cho nàng cùng với Dạ Trọng Hoa, ngay cả lúc này Dạ Trọng Hoa có hận nàng thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không ngang nhiên công khai hành hung với nàng, trong lòng không khỏi bội phục chính mình. "À? Thì ra là con gái của Trình tướng quân, Trình Cẩm? Cẩm nhi bây giờ đã lớn thế này rồi sao?" Hoàng thượng trên mặt mang theo vui sướng thần sắc, Trình Cẩm cười e thẹn đáp: "Tiểu nữ cũng đã lâu chưa gặp mặt hoàng thượng."

Hoàng hậu cũng vui vẻ nhìn Trình Cẩm nở nụ cười, mở miệng nói: "Lại đây, để bản cung nhìn kỹ Cẩm nhi một chút xem nào."

Trình Cẩm khẽ cúi người từ tốn đi đến bên cạnh hoàng hậu. Dạ Trọng Hoa trong tay cầm chén đã nhanh chóng bị bóp nát, loại nữ nhân chết tiệt này! Không những hại chết Vũ nhi bây giờ lại còn dám chủ động đến đây đứng trước mặt hắn! Nhưng hôm nay vì là bữa tiệc mừng đại thọ của hoàng thượng, cho nên vẫn cố gắng kiềm chế cảm giác muốn lăng trì cô ta! Hắn ngực không khống chế được phập phồng. Nhưng vào lúc này, hoàng hậu đột nhiên nhìn về phía hắn cười nói: "Phi Bạch, Cẩm nhi hôm nay đường xa đến, ngươi không tiếp đón nàng sao? Cẩm nhi chẳng phải từ nhỏ đã là bạn tâm giao của ngươi sao!" Trình Cẩm ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt Dạ Trọng Hoa, ánh mắt lạnh như băng, mang theo tia sát ý nồng đậm. Mặc dù thời gian cũng đã qua lâu như vậy nhưng hận thù trong huynh ấy vẫn chưa một chút nào quên đi sao...vẫn còn muốn giết mình sao. Trình Cẩm không khỏi cảm thấy lạnh người, bất giác co rúm lại cúi đầu trốn phía sau hoàng hậu.

Hoàng hậu quay đầu nhìn Trình Cẩm, tiếp tục nói: "Cẩm nhi tài năng dung mạo đều không tệ, lại từng là bạn thanh mai trúc mã với Phi Bạch mà nay Vũ nhi đã mất..."

Nàng chưa kịp chấm dứt câu nói của mình, Dạ Diêu, Dạ Tiểu Ngọc, Dạ Tiểu Đàn, Hiền phi, Tam hoàng phi từng là những người vô cùng yêu mến ngưỡng mộ Âu Dương Vũ, ánh mắt đều đỏ lên trừng mắt nhìn hoàng hậu.

Dạ Trọng Hoa không nói được một lời, ánh mắt lạnh lùng, "Răng rắc" một tiếng, chén rượu trong tay bị hắn bóp nát, mảnh nhỏ sâu đâm vào lòng bàn tay hắn, máu tươi theo khe hở chảy ra, hắn dường như lúc này không nhận ra việc mình vừa làm, cũng không cảm nhận được đau đớn, đôi mắt lãnh khốc lạnh lùng kia quét qua vị hoàng hậu đang tỏ vẻ mặt đắc ý kia.

Một lúc lâu sau, Dạ Nhiêu đột nhiên lạnh lùng liếc mắt một cái nhìn Trình Cẩm, trên gương mặt tươi cười kia càng lúc càng thâm trầm, nàng oán hận giật phăng chuỗi ngọc trai trên tay mình, giơ tay vẫy Trình Cẩm: "Cẩm nhi muội muội, muội lại đây." Một mình vào hoàng cung chỉ quen thuộc với vùng xứ lạnh nơi phương Bắc, nay cũng muốn nhân dịp này kết thân với một vài vị công chúa trong hoàng thất, nghe Dạ Nhiêu vẫy tay về phía nàng gọi tên nàng liền nhanh chóng đi tới.

Không ngờ được, nàng vừa mới đi được vài bước, dưới chân mấy viên ngọc trai vương vãi nàng không chút phòng bị vấp phải cả người từ từ ngả về phía trước té xuống đất.

Phanh một tiếng!

Nàng té bịch xuống đất, nàng ở trước mặt mọi người bị bêu xấu bôi nhọ! Hai má của nàng lập tức nóng rần lên!

Dạ Nhiêu vẫn thản nhiên nhìn nàng như chưa có chuyện gì xảy ra, trên mặt bày ra điệu bộ thân thiết: "Cẩm nhi muội muội sao lại bất cẩn như thế a."

Nói xong Dạ Nhiêu đứng dậy ngỏ ý muốn nâng Trình Cẩm đứng dậy thì đột nhiên a một tiếng: "Máu! Cẩm nhi muội muội, muội bị thương ở đâu sao?"

Vừa rồi ngã xuống, Trình Cẩm chỉ cảm thấy bụng mình nhói lên từng cơn rất đau, sắc mặt của nàng tái nhợt, nói không ra lời.

Dạ Nhiêu nhất thời suy tư, đột nhiên phát hiện ra được gì, kinh ngạc hô to lên: "Chẳng lẽ là sảy thai?"

P/s: Ulala...Dạ ca đau khổ là thế a..vậy Vũ nhi giờ ở đâu a...Mai có chương mới nha các tềnh êu...

Chị em nghe bài Cuồng Dã Tưởng Hương để thêm hiểu được tâm trạng của Dạ Trọng Hoa a...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 116: Hoàng Hậu Tính Kế - Dạ Trọng Hoa vô tình

"Làm càn!Sao lại dơ bẩn như thế!" Hoàng thượng sắc mặt thoáng chốc âm trầm, rất là khó coi, hôm nay là ngày đại thọ lần thứ năm mươi của hắn, vậy mà con gái của Trình tướng quân hắn cư nhiên dám...

Mọi người trong hoàng thất sắc mặt ai cũng đều rất khó coi, xung quanh vài người bắt đầu sôi nổi bàn tán, con gái của Trình gia sao lại có thể mất mặt đem đến điềm xui xẻo trong ngày trọng đại như thế này cơ chứ.

Trình Cẩm sắc mặt tái nhợt, vì bụng rất đau cộng thêm cả việc tinh thần khủng hoảng quá mức, cuối cùng không thể gắng gượng được, chịu không nổi mà ngất đi.

Tuy Trình Cẩm đã làm những việc không đúng, nhưng có người ngất xỉu trong cung là một chuyện không thể không quản. Hoàng thượng thấy vậy chau mày truyền thái y xem xét bệnh trạng.

Thái y sau khi đã xem mạch tượng nơi cổ tay xong, hai hàng lông mày nhăn lại, lời nói có chút chần chừ: "Con của nàng chỉ sợ không thể giữ được nữa!"

Mọi người có mặt ở đây đều há miệng kinh ngạc, tiếng nói bàn ra tán vào bắt đầu xôn xao dần dần lớn lên: "Không thể giữ được? Tiểu thư của Trình gia còn chưa có gả sao có thể có thai được?"

"Trình tiểu thư có hỉ mạch, nếu như không tin, mọi người có thể tìm một thái y khác đến xem xét!" Vương thái y hình như có chút bất mãn, chuẩn đoán một nữ nhân có mạch hỉ hay không, một điều căn bản như thế chẳng lẽ hắn không làm được sao.

"Buồn cười, vô liêm sỉ!" Hoàng thượng mặt thống hận giận dữ, một đứa con gái không biết vô liêm sĩ như vậy sao có thể mang ra so sánh với con dâu Âu Dương Vũ của hắn được chứ.

Dạ Nhiêu bên môi cong lên ý cười mãn nguyện tà ác, Dạ Trọng Hoa trong mắt ý hận cùng tức giận càng sâu, cô ta không phải từng nói với hắn là bị cung

hàn, cả đời này sẽ không bao giờ hoài thai sai?

Việc ngày thọ yến của Hoàng thượng lại vì chuyện của Trình Cẩm mà khiến cho không khí trầm xuống không còn vui vẻ như trước. Tiểu thư của Trình gia, cư nhiên lại dám xuất hiện trong tiệc mừng thọ của hoàng thượng sau đó lại còn sinh non, không chỉ hủy đi danh dự của phủ tướng quân mà còn là một sự sỉ nhục không hề nhỏ đối với hoàng thất!

Hoàng thượng nghe xong lời chẩn đoán của vương thái y thì sắc mặt xanh mét, vậy điều này là điềm xấu hay sao! Hại hắn vừa rồi còn có ý định ban hôn cho nàng gả cho Dạ Phi Bạch!

Hoàng thượng càng nghĩ càng giận, liền hung hăng ném chén rượu trên bàn xuống đất, chén rượu vỡ choang nagy tạo bên chân Trình Cẩm đang nằm đó. Các vị hoàng tử cùng đại thần vội vàng quỳ xuống, nói: "Hoàng thượng bớt giận!"

Hoàng thượng lại vô tâm vô tình ngồi xuống, nhớ tới vết máu ghê tởm kia nếu không phải vì hắn nể tình nàng ta là con gái của Trình tướng quân thì hắn đã sớm sai người đem nàng đi chém chết rồi! Hắn đứng lên hung hăng trừng mắt nhìn Trình Cẩm vẫn đang hôn mê liền phẩy tay áo bỏ đi.

Thượng Quan Ninh Vận thấy thế cũng vội vàng đứng dậy đi theo hoàng thượng ra ngoài điện, Thượng Quan Ninh Vận tiến lên nắm nhẹ cánh tay hắn dùng những lời nói an ủi, lúc này mới khiến cho sắc mặt của hoàng thượng tốt hơn trước rất nhiều.Hoàng thượng giận dữ rời đi khiến cho bữa tiệc cứ như vậy chấm dứt, mọi người đều tản ra rời đi, mới vừa rồi bọn họ còn đứng đó dị nghị bình phẩm này nọ nào là Trình tướng quân từng là người lập nhiều chiến công hiển hách, cũng không ngờ hắn lại có một đứa con gái không biết liêm sỉ như vậy, thật sự khiến cho người đời cảm thấy thất vọng cho một thế hệ.

Một nhóm nữ tử đứng cách đó không xa ánh mắt vẫn là không ngừng nhìn chằm chằm về phía Trình Cẩm, khe khẽ nói nhỏ, trên mặt vô cùng khinh bỉ. Thậm chí có người thì thầm: Vốn nghĩ rằng con gái của Trình tướng quân là một mỹ nhân khuynh thành, còn có ý định kết giao để làm thông gia với Trình gia nhưng thật không thể tưởng tượng được cô ta lại bẩn thỉu đến mức này.

Cũng có người vui sướng khi thấy người gặp họa nói: "Cái gì mà mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, cũng không hơn gì một kỹ nữ thân tàn hoa dại."

Hoàng hậu nhìn thấy Trình Cẩm té ngã xuống đất, bây giờ không ai để ý tới nàng ta, nàng lúc này phải cố tình làm người tốt một chút. Trong mắt của nàng nhanh chóng lóe lên một tia âm lãnh, một quân cờ tốt như vậy tại sao lại không tận dụng. Nàng phân phó người giúp đỡ Trình cẩm mang trở về tẩm cung mình.

Trước đó vị Vương thái y – người đã chẩn đoán cho Trình Cẩm đã sớm lui ra ngoài, đang trên đường trở về Viện y thông thái thì lại bắt gặp Dạ Trọng Hoa, sắc mặt lãnh đạm, ánh mắt tối tăm lạnh cùng cực.

Thái y nhìn bộ dáng của Dạ Trọng Hoa hình như có vẻ đang chờ đợi hắn. Dạ Trọng Hoa là người nào hắn há lại không biết, là chiến thần tiếng tăm của Tây Lăng quốc, Vương thái y đối với hắn vạn phần kính nể cùng tôn trọng. Khi biết Nhị hoàng tử hắn bị mù hai mắt liền cố gắng ngày đêm nghiên cứu phương thuốc chữa trị cho Dạ Trọng Hoa, khi thấy Dạ Trọng Hoa ở trước mặt mình liền tiến lên vài bước, cúi đầu hành lễ với Dạ Trọng Hoa: "Tham kiến Nhị hoàng tử."

Dạ Trọng Hoa nghe âm thanh của Vương thái y không khỏi khẽ cau mày, âm thanh hắn lạnh như băng không một tia ấm áp vang lên: "Trình Cẩm mang thai là thật?"

Vương thái y nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn Dạ Trọng Hoa, mặc dù hắn không hiểu tại sao Dạ Trọng Hoa ngài ấy lại hỏi hắn vấn đề này nhưng đối mặt với ánh mắt băng sương lạnh lẽo kia, hắn nào dám không tuân mệnh nghe theo, nơm nớp lo sợ trả lời: "Thưa Nhị hoàng tử lão thần xác định nàng quả thật có mang thai."

Dạ Trọng Hoa sắc mặt ngay lập tức âm lãnh, thanh âm hắn sắc bén lạnh băng, khí thế khiếp người: "Cô ta bị cung hàn?"

Vương thái y nói: "Trình tiểu thư thân thể rất tốt và ổn định, không có dấu hiệu của bệnh cung hàn, nếu như lần này không phải vì bất cẩn té ngã thì đứa con của nàng hắn vẫn có thể bình an vô sự."

Dạ Trọng Hoa ánh mắt lúc này ngày một tàn lệ, hai tay gắt gao nắm chặt thành quyền,trán nổi gân xanh dựng lên!

Hay cho một tiện nhân Trình Cẩm, hay cho một Trình gia, hay cho một căn bệnh cung hàn. Nhiều năm như vậy, hắn cư nhiên lại bị kẻ khác dắt mũi, cư nhiên lại bị người khác lừa dối mà cảm thấy áy náy, rồi..bỏ lại Vũ nhi..Tiểu Ngũ của hắn! Trên mặt hắn không khỏi cười lạnh, khinh bỉ, đáng sợ vô cùng.Trình Cẩm, bổn vương nhất định sẽ khiến cho hạng người như ngươi sống không bằng chết!

Hoàng hậu ở trong cung điện, nhìn Trình Cẩm sắc mặt tái nhợt nhắm mắt mê man trên giường mình. Mặt không khỏi hiện lên một kia đắc ý.

Trên giường Trình Cẩm "ưm" một tiếng tỉnh lại, hoàng hậu nghe được động tĩnh của Trình Cẩm, liền tiến lên thân thiết hỏi: "Cẩm nhi, đỡ hơn chút nào chưa?"

Trình Cẩm giương mắt lên nhìn ánh mắt dịu dàng thân thiết của hoàng hậu, tròng mắt không khỏi đỏ lên: "Hoàng hậu nương nương..."

"Cẩm nhi đừng khóc, đứa con mất nhưng về sau sẽ lại có thôi." Hoàng hậu vội vàng an ủi nói.

Trình Cẩm sắc mặt nhất thời tái nhợt, vẻ mặt không thể tin được nhìn hoàng hậu, gian nan hỏi: "Đứa con, con nào?" nàng vội vàng nhớ tới phản ứng của thân thể mình, lại phát hiện cơ thể mình vô cùng suy nhược, bụng lại đau nhức khó chịu.

Hoàng hậu thấy nàng muốn đứng dậy, liền có lòng vươn tay giúp đỡ nàng một phen, giúp nàng nửa nằm nửa ngồi trên giường sau đó tay bưng tới một bát gừng trà đường đỏ đưa cho nàng, trong mắt mang theo ý cười hiền dịu: "Cẩm nhi, đứa con này là của ai?"

Trình Cẩm sắc mặt dĩ nhiên hoàn toàn trắng bệch, mặt cắt không một chút máu, răng môi cắn chặt lại, run run phát không ra tiếng.

Nàng một chút cũng không muốn nhớ đến đoạn ký ức đáng sợ mà kinh khủng ấy, nàng vốn muốn quên đi tên nam nhân đó đã nhào vào người nàng sau đó làm những việc ghê tởm lấy đi sự trong trắng của nàng.. Nàng tại sao đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng ngày hôm ấy, giận dữ ôm lấy đầu mình, không, nàng vẫn sạch sẽ, nàng vẫn trong sạch...

Nàng làm sao có thể mang thai đứa con của tên nam nhân thấp hèn đê tiện ghê tởm đó được cơ chứ!

Hoàng hậu nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Trình Cẩm, trong mắt có chút u ám, nói: "Xem con sợ đến mức gì chưa này, chuyện này nào cũng khó trả lời đâu! Nếu đứa con này đích thị là của Phi Bạch vậy thì hắn cũng thực sự là sơ ý quá đi, cũng không biết con có bầu lại còn bảo con vì hắn đi hiến vũ cho hoàng thượng nữa. Phi Bạch này càng ngày càng hư mà." Trình Cẩm trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó là cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia mừng thầm, ngẩng đầu lên thì giả vờ tỏ ra bi thường cùng chờ mong: "Vâng... Mong hoàng hậu nương nương đứng ra làm chủ cho Cẩm nhi!"

Đúng vậy!Sao nàng lại không nghĩ ra kế sách này?!

Chỉ cần nàng một mực khẳng định đứa con này là con của Dạ Trọng Hoa, như vậy...chỉ không lâu nữa ước nguyện của nàng bấy lâu nay sẽ trở thành hiện thực?

Hoàng hậu trên mặt giơ lên ý cười lạnh, nhưng sau đó lập tức ôn hòa nói: "Con cứ ở đây an tâm nghỉ ngơi, bản cung sẽ đem chuyện này nói rõ với hoàng thượng, để hoàng thượng toàn thành ban hôn sự cho hai đứa."

"Tạ hoàng hậu nương nương!" Trình Cẩm nghĩ vậy liền quỳ xuống lạy vài lạy với hoàng hậu nương nương trước mặt, bất chấp thân thể yếu ớt kia của mình, đột nhiên không chịu nổi choáng váng ngã xuống sau đó hoàng hậu thấy vậy liền vươn tay đỡ nàng một phen, "Cẩn thận một chút."Từ sau tiệc mừng thọ, hoàng thượng đối với Trình Cẩm thật sự không những không có một chút hảo cảm mà thậm chí hắn còn cảm thấy khinh bỉ là nhiều. Hoàng thượng vốn đang ngồi ở ngự thư phòng, lại suy nghĩ về việc này nên cảm thấy phiền muộn, nhìn chung việc Trình Cẩm là nữ nhân không còn trong sạch nữa đương nhiên sẽ ảnh hưởng đến vạn mệnh quốc gia của hắn, vì thế tấu chương hắn cầm trên tay hắn không cách nào đọc vô được liền phiền não thở dài. Chợt bên ngoài cửa vang lên âm thanh của Tào công công: "Hoàng thượng có hoàng hậu cầu kiến." Đối với việc hoàng hậu vị cấm túc hắn vẫn chưa có xá tội cho nàng, tóc nàng ta còn chưa có mọc dài, tuy mỗi lần xuất hiện trước mặt hắn, nàng đều đội tóc giả những cứ nghĩ đến quả dầu loáng bóng kia, hắn lại không khỏi cảm thấy rợn người.

Hoàng hậu không quan tâm đến việc hoàng thượng có truyền hay không truyền nàng vào hay không liền kiêu ngạo đi vào ngự thư phòng. Hoàng thượng thấy vậy hai hàng lông mày không khỏi nhăn lại vừa định quát lên thì đã thấy hoàng hậu đến trước mặt hắn: "Hoàng thượng, nô tì có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với hoàng thượng!"

"Còn quan trọng hơn so với việc trẫm có đồng ý cho ngươi được bước vào đây hay sao? Hôm qua để cho ngươi tham gia yến tiệc cùng với mọi người là ta đã cho ngươi mặt mũi lắm rồi!"

Hoàng hậu vẫn cúi đầu xuống không nói gì cho đến khi ngước đầu lên nhìn thấy vẽ mặt lãnh khốc cũng lãnh đạm của hoàng thượng trong lòng có chút phát run, chợt nhớ đến mục đích của mình liền kiên trì nói: "Nô tì muốn bẩm báo một chuyện liền quan đến quốc gia đại sự, muốn cùng hoàng thường bàn bạc một chút!"

Hoàng thượng nhìn hoàng hậu liếc mắt một cái, lạnh lạnh nói: "Nói."

Hoàng hậu làm bộ bày ra vẻ mặt do dự ấp úng nói: "Hôm qua nô tì có đem Cẩm nhi về tẩm cung của mình nghỉ tạm,sau đó có thắc mắc hỏi nàng đứa con trong bụng nàng là của ai, con bé Cẩm nhi này cũng thật là, chuyện mệt mỏi như vậy lại không công khai, cứ giấu diếm để rồi người ta phải bàn ra tiếng vào, bêu xấu mình là loại nữ nhân bẩn thỉu."

Hoàng thượng vừa nghe hoàng hậu nhắc tới Trình Cẩm, trong mắt tức giận càng tăng lên, hừ, đã là một loại nữ nhân không trong sạch thì có gì mà đáng nói. Hắn đã đau đầu nay lại nghe Hoàng hậu lải nhải khiến cho hắn dường như không có kiên nhẫn, hỏi: "Vậy đứa con kia là của ai?"

"Thưa hoàng thượng, là của Phi Bạch."

Hoàng thượng ánh mắt trợn ngược lên, Phi Bạch? Con trai của hắn không phải rất yêu thương Âu Dương Vũ sao? Làm sao có thể làm ra loại chuyện này?

Hắn không thể tiêu hóa được chuyện này lên tiếng hỏi lại: "Việc này là thật sao?"

Hoàng hậu thấy hoàng thượng đường như không tin, liền khẳng định nói: "Nô tì đã xác nhận qua, quả thật chính là con của Phi Bạch không có lầm! Âu Dương Vũ nay đã mất, Phi Bạch chẳng lẽ không thể yêu thương sủng hạnh nữ tử khác sao, Cẩm nhi là đứa con gái hiền lành thiện lương như vậy sao có thể lấy việc này ra mà đùa giỡn với Phi Bạch được!"

Hoàng thượng có chút lúng túng không thể hiểu được, nghĩ đến việc Dạ Trọng Hoa cùng với Trình Cẩm nảy sinh loại quan hệ này, trong lòng dường như rộn rạo khó chịu như nuốt phải ruồi. Nhưng hắn đột nhiên nhớ đến Dạ Trọng Hoa mấy ngày nay sắc mặt đều tiều tụy, Trình Cẩm dù tốt xấu gì cũng là con gái của Trình tướng quân, nàng có thể cùng với Dạ Trọng Hoa trong lúc đó phát sinh...Vũ nhi cũng đã ra đi một thời gian, Dạ Trọng Hoa hắn hẳn

cũng không thể mãi thương tâm đến mức như vậy.

Hoàng hậu thấy thần sắc có chút buông lỏng của hoàng thượng, liền cúi nhẹ xin cáo lui.

Hoàng thượng đang suy nghĩ trầm tư bỗng hồi phục tinh thần lại, hướng về phía Tào công công phân phó: "Truyền Phi Bạch vào cung."

Dạ Trọng Hoa rất nhanh có mặt trong cung, hoàng thượng nhìn thấy vẻ lạnh băng của con trai yêu quý.Tuy mắt hắn đã bị mù nhưng vẫn không thể giấu được khí thế ngạo nghễ cùng sự cường đại lan tỏa xung quanh người hắn, hắn hít một sau thở dài, chậm rãi nói: "Phi Bạch, trẫm bây giờ sẽ ban hôn cho ngươi cùng Cẩm nhi, hy vọng các ngươi..."

"Một ác phụ như vậy không xứng đáng!" Không đợi cho hoàng thượng nói hết câu, Dạ Trọng Hoa âm thanh lạnh lùng vang lên.

"Làm càn, ngươi khiến nàng hoài thai, đứa con nay đã không còn, chuyện đã xảy ra đến mức này ngươi vẫn không muốn chịu trách nhiệm với nàng sao?"

Dạ Trọng Hoa thản nhiên khóe môi giơ lên cười trào phúng, nói: "Phụ hoàng, cô ta hại Vũ nhi của ta sống chết đến bây giờ vẫn chưa xác định, ta hận không thể băm vằm cô ta ra thành trăm mảnh phụ hoàng còn nghĩ ta có thể cùng hạng người đó làm ra loại việc bẩn thỉu ghê tởm đó sao? Buồn cười. Còn về phần đứa con hoang kia, ta nghĩ cô ta là người rõ nhất."

"Phi Bạch..." Hoàng thượng vẻ mặt không thể tin, Trình Cẩm cư nhiên lại liên quan đến cái chết của Vũ nhi? Ở trong mắt hoàng thượng, hắn tin việc Vũ nhi con dâu hắn bây giờ đã không hề còn trên thế gian này là thật, còn việc đồng tình với Dạ Trọng hoa việc nàng sinh tử còn chưa xác định chỉ là nói dối hắn. Hắn vừa định hỏi lại, lại nghe thấy tào công công nói: "Trình tướng quân yết kiến!"

Trình tướng quân nhấc chân đi vào, vẻ mặt thành khẩn, hắn quỳ trên mặt đất nặng nề rập đầu: "Hoàng thượng, lão thần có chuyện muốn nói với Nhị hoàng tử."

Hoàng thượng vừa mới nghe hoàng hậu nói một loạt chuyện sau đó khó khăn lắm mới đưa ra quyết định ban hôn cho Cẩm nhi cùng Trọng Hoa, nay thấy thái độ quyết tuyệt cùng hận ý của Dạ Trọng Hoa, nhất thời không nói nên lời, không nghĩ đến chuyện ban hôn cho hắn nữa.

Trình tướng quân đã đến cũng khiến cho hoàng thượng hắn có một lý do để thoát khỏi mớ hỗn độn này, Trọng Hoa hắn bây giờ không còn là trẻ con nữa, hắn từ trước đến nay hầu như không can dự nhiều đến quyết định của hắn, từ chuyện mưu lược đến chuyện tình cảm phụ hoàng hắn từ trước đến nay đều để hắn định đoạt, liền nói một câu mệt mỏi sau đó xoay người rời đi.

Dạ Trọng Hoa từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng nghiêm mặt đứng một bên,, hắn một chút cũng không có lời nào để nói với vị Trình tướng quân này.

Trình tướng quân thấy Dạ Trọng Hoa muốn rời đi, liền lập tức quỳ gối trước mặt hắn, giữ chặt y bảo của hắn, thanh âm run run: "Phi Bạch, van cầu con hãy giúp Cẩm nhi, nếu như con không giúp con gái ta, danh dự cả đời này của nàng bị phá hủy!"

Dạ Trọng Hoa âm thanh mang theo sự lãnh khốc băng sương, ý cười trào phúng nồng đậm: "Cô ta sống chết thế nào liên quan gì đến bổn vương? Bây giờ chỉ cần để bổn vương ta tóm được, bổn vương đương nhiên sẽ khiến cho cô ta sống không bằng chết!"Trình tướng quân biến sắc, nét mặt già nua thượng nước mắt tung hoành, thanh âm lại khẩn thiết: "Phi Bạch a, ngươi nhớ kỹ lão thần cùng ngươi giao tình, bỏ qua cho cẩm nhi một mạng đi! Cẩm nhi đứa nhỏ này chính là rất thích ngươi, mới có thể làm ra bực này sự đến a!"

Trình tướng quân thấy vẻ mặt lãnh khốc của Dạ Trọng Hoa, lạnh lẽo giống như rơi vào hầm băng liền tiếp tục nói: "Phi Bạch, con hãy vì tình cảm tốt đẹp khi xưa của hai đứa mà ngẫm lại đi, nếu như con không đối xử tốt với nàng thì nàng nào có cái loại tơ tưởng đến chức vị Ninh vương phi kia.."

Dạ Trọng Hoa không đợi cho Trình tướng quân nói hết câu liền mở miệng ngắt lời, âm thanh vô cùng trào phúng: "Ý của Trình tướng quân là tất cả mọi chuyện đều là lỗi của bổn vương?"

"Lão thần không phải có ý này." Trình tướng quân sợ hãi, vội vàng nói: "Phi Bạch, con hãy vì phu nhân của ta đã từng đối xử tốt với con như người thân trong nhà, nàng..."

"Trình tướng quân, không cần phải lôi cả Trình phu nhân vào đâu, dù ngươi có nói thế nào thì bổn vương cũng sẽ không tha thứ cho Trình Cẩm, cô ta muốn mạng Vũ nhi, bổn vương bây giờ rất muốn cái mạng rẻ mạt của cô ta để trả thù cho Vũ nhi. Đến khi đó cho dù ngươi có nói đến giao tình lúc xưa đi chăng nữa, bổn vương quyết sẽ không hạ thủ lưu tình."

Trình tướng quân cơ hồ không thể tin được Dạ Trọng Hoa lại nói những lời lãnh tuyệt tàn khốc vô tâm như vậy, nước mắt hắn rơi xuống mang theo âm thanh nức nở, mạnh mẽ bắt lấy y bào hắn: "Phi Bạch..."

Dạ Trọng Hoa thản nhiên sử dụng nội lực đánh bật Trình tướng quân đang níu chặt lấy tà áo hắn ngã nhào ra ngoài, hắn lạnh lùng nhấc chân bước đi ra ngoài bỏ lại đằng sau câu nói đầy lãnh tuyệt: "Trình tướng quân, ý bổn vương đã quyết, đừng nhiều lời vô ích."

Trình Cẩm sau khi đã nghỉ ngơi khỏe hẳn liền được Trình tướng quân trực tiếp đến rước về phủ, nàng ở phủ nghe nói phụ thân nàng đã tiến cung thỉnh cầu hoàng thượng liền sốt ruột chờ phụ thân trở về.

Qua buổi trưa, nàng mới nhìn thấy vẻ nghiêm túc có chút chán nản của Trình tướng quân chậm rãi đi vào, Trình Cẩm vội vàng nghênh đón. Nhìn thần sắc khó coi của phụ thân nàng liền biết kết quả cũng không tốt, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: "Phụ thân, hoàng thượng người... Nói như thế nào?"

Trình tướng quân ngẩng đầu nhìn vẻ mặt mong chờ của con gái mình chỉ biết thở dài, không đành lòng nói: "Hôm nay Phụ thân tiến cung có gặp Phi

Bạch.” Trình Cẩm trên mặt lại càng chờ mong, hỏi: “Nhị ca huynh ấy... Nói như thế nào?”

Trình tướng quân bất đắc dĩ thở dài, nói: “Với tính tình của Phi Bạch, hắn làm sao có thể đồng ý một chuyện hoang đường như vậy.Chỉ có điều, hắn cư nhiên một chút cũng không nhớ đến mối tình thân năm xưa quả quyết một lòng cự tuyệt, thật sự là...”

Lại nhìn sắc mặt bi thương của Trình Cẩm, tiếp tục nói: “Cẩm nhi, phụ thân thấy con cũng đừng nhung nhớ tơ tưởng đến Phi Bạch nữa, chúng ta hãy cùng nhau tìm biện pháp khác giải quyết có được không?.”

Trình Cẩm khi nghe đến việc Dạ Trọng Hoa kiên quyết cự tuyệt liền biến sắc. Huynh ấy... nhìn thấy bộ dáng đáng thương của mình hôm đó, vẫn không một chút quan tâm lại càng thêm hận nàn, chán ghét nàng hơn sao?

Không, nàng ngoài Dạ Trọng Hoa sẽ sẽ nhất quyết không lấy bất cứ ai!

Trên mặt của nàng lộ ra một chút tàn khốc: “Không! Con gái ngoài Nhị ca ra sẽ không lấy chồng! Phụ thân, chúng ta hãy đến phủ của Nhị ca đi, van xin huynh ấy, huynh ấy nhất định sẽ mềm lòng mà đồng ý!”

Trình tướng quân nhìn bộ dạng điên cuồng vì tình của con gái mình, không khỏi cả giận nói: “Con lại còn ngại chuyện vừa qua vẫn chưa đủ dọa người sao!”

Trình Cẩm trên mặt nước mắt ngắn dài, nắm lấy ống tay áo Trình tướng quân nức nở nói: “Phụ thân...”

Trình Cẩm là viên ngọc quý của Trình tướng quân hắn, từ nhỏ đã rất yêu thương chiều chuộng nàng. Nàng mất mẹ từ nhỏ cho nên một tay hắn nuôi nấng chăm sóc nàng. Hắn không nỡ nặng lời với cô con gái rượu này của hắn chỉ đành lòng kiên nhẫn nhìn nàng thương tâm như vậy, bất đắc dĩ nói: “Thôi được rồi, ngày mai phụ thân sẽ sớm đưa con đi qua phủ của Phi Bạch nhận tội.”

Ngày hôm sau, trời vừa mới sáng, thì đã có một chiếc xe ngựa đứng trước cổng ngoài Ninh vương phủ.

Dạ Trọng Hoa sớm đã ở chính sảnh, liền nghe hạ nhân bẩm báo nói: “Vương gia, Trình tướng quân cùng con gái ngài ấy cầu kiến.”

Vân Thương đã nhiều ngày giúp đỡ Dạ Trọng Hoa tìm kiếm Âu Dương Vũ, vẫn ở tại Ninh vương phủ, đang đứng bên cạnh Dạ Trọng Hoa, nghe nghe thấy hạ nhân đến bẩm báo, liền không khỏi cười nhạo nói: “Hành động thật mau lẹ a.”

Dạ Trọng Hoa sắc mặt không có gì biến hóa, trong mắt lại ẩn một tia ngoan lệ, lên tiếng hỏi Vân Thương: “Người đã đưa đến đây chưa?” Vân Thương trên mặt xuất hiện tia châm biếm, nói: “Trước đây tác phong làm việc của ta thế nào không phải ngươi hiểu rõ sao, ngươi yên tâm.”

Dạ Trọng Hoa lạnh giọng lên tiếng: “Cho bọn họ vào.”

P/s: À Hú...mai lại xem chuyện hay gì xảy ra nha các tềnh êu...xin đừng ghét bỏ Ta....lỗi không phải editor lỗi tại bọn họ thích ngược a...*híc híc* oan uổng Ta quá đê....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Cuối cùng cũng rời xa chàng

Trình tướng quân bước nhanh vào, đi theo phía sau chính là con gái ông ấy Trình Cẩm.

Trình tướng quân vừa nhìn thấy Dạ Trọng Hoa, liền lập tức tiến lên quỳ xuống nói: “Phi Bạch, ta đưa Cẩm nhi đến đây để nhận lỗi với con, bọn ta nguyện cúi rập đầu cầu xin....”

Trình tướng quân lôi Trình Cẩm lên, Trình Cẩm ở phía sau lên quỳ bên chân Dạ Trọng Hoa, than thở khóc lóc: “Nhị ca, Cẩm nhi sai rồi, Cẩm nhi biết sai rồi, Nhị ca có thể tha thứ cho Cẩm nhi lần này nữa thôi có được không?”

Trình Cẩm thấy Dạ Trọng Hoa vẫn điềm nhiên không lên tiếng liền tiến lên nắm chặt ống tay áo hắn, thanh âm nghẹn ngào: “Cầu xin Nhị ca đừng rời xa Cẩm nhi đừng ghét bỏ Cẩm nhi, Cẩm nhi hứa với Nhị ca từ nay về sau nhất định nguyện trở thành nô tỳ hầu hạ Nhị ca hết đời!”

“Hạ lưu!” Đôi môi mỏng manh của Dạ Trọng Hoa không khách khí phun ra hai chữ, Dạ Trọng Hoa tỏ ý chán ghét đẩy tay Trình Cẩm đang nắm lấy tay áo mình ra, Trình Cẩm trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ, còn định muốn nói gì nữa, thì đột nhiên nhìn thấy Vân Thương từ bên ngoài mang theo vài tên nam nhân tiến vào. Vân Thương ghé vào bên tai Dạ Trọng Hoa nói vài câu, Dạ Trọng Hoa ngồi tao nhã trên ghế, ra lệnh cho Vân Thương bảo tất cả bọn họ quỳ xuống sau đó thanh âm mang theo một chút châm biếm trêu chọc: “Trình tướng quân, một trong năm vị nam tử đều mới là con rể của Trình gia, còn về phần cô Trình Cẩm đây đã hiến thân cho ai thì bổn vương ta không rõ, hay là ngươi mau suy nghĩ tìm ra ai đó cùng với Trình Cẩm gả đi. Nể mặt giao tình nhiều năm giữa chúng ta, bổn vương tất nhiên sẽ đưa lễ vật hậu hĩnh.”

Trình Cẩm nhìn thấy những tên nam nhân đang quỳ trước mặt mình, trong đó có hai người là ngày ấy đã làm nhục nàng, ba người còn lại chính là ba người mà mình đã bán thân để phục vụ, loại vũ nhục, nhục nhã này nàng sao có thể quên được, mà khi nỗi sợ hãi của nàng đang thực sự ở trước mặt nàng, thân thể của nàng dường như không khống chế nổi run lên bần bật, sắc mặt của nàng tái nhợt, cơ hồ muốn ngất xỉu đi.

"Thì ra nàng ấy thật sự là con gái của Trình tướng quân a..." Một tên nam nhân trong đó trên mặt lộ vẻ sung sướng, hắn quỳ trên mặt đất vui sướng rập đầu về phía Trình tướng quân nói "Tiểu nhân nguyện ý, tiểu nhân vô cùng nguyện ý!"

"Súc sinh!" Trình tướng quân sắc mặt đầy tức giận, hung hăng giơ chân đá thẳng vào ngực tên vừa mới lên tiếng!

"Nếu người ta đã nguyện ý, bổn vương nguyện thay hắn chuẩn bị sính lễ." Dạ Trọng Hoa lạnh lùng cười lạnh, Trình Cẩm trong lòng vẫn tương tư tâm niệm mỗi Dạ Trọng Hoa vậy mà nay Dạ Trọng Hoa lại làm như vậy với nàng. So với việc truy bắt đuổi giết nàng còn khó chịu, đáng sợ hơn, sắc mặt của nàng chợt u ám, chạy thẳng về phía cây cột va đập một cái thật mạnh.

"Bốp!" Âm thanh nặng nề nơi trán va mạnh vào cây cột, Trình tướng quân thật sự bị một cảnh nảy dọa kinh người, đang chuẩn bị xử lý hết đám súc sinh trước mặt này, thì con gái hắn lại đi làm loại chuyện ngu ngốc như vậy! Trình Cẩm xông về phía cây cột đâm đầu mình vào đó, xung quanh nhiều người đứng đó nhưng không một ai chạy lên ngăn cản nàng.

Trên trán của nàng lúc này đều là máu với máu sau đó hôn mê bất tỉnh!

"Cẩm nhi!" Trình tướng quân đem nàng đỡ dậy, đau lòng nhìn Trình Cẩm, Dạ Trọng Hoa nghe " bốp" một tiếng, bên môi cong lên mang theo ý cười khinh bỉ. Trình tướng quân ôm lấy Trình Cẩm, khuôn mặt già nua kia tức giận đến đỏ bừng: "Phi Bạch, sao ngươi lại, sao ngươi lại..."Dạ Trọng Hoa thản nhiên nói: "Sao vậy, chẳng lẽ ngươi đang trách bổn vương hại nàng làm vậy sao, bổn vương từ đầu đến cuối không hề động vào một ngón tay của nàng."

"Ngươi!" Trình tướng quân bây giờ hận đến mức toàn thân run lên kịch liệt, hắn không thể xả giận lên người Dạ Trọng Hoa nhưng với năm tên súc sinh kia thì có thể, hắn hận ngay lúc này đây không thể lập tức lăng trì, trảm hết tất cả bọn họ.

"Trình tướng quân, cũng không nên ở đây làm ô uế phủ bổn vương."

Trình tướng quân ôm Trình Cẩm đi ra ngoài, âm thanh lạnh lùng nói: "Phi Bạch, ngươi nếu như đã không nể mặt giao tình mấy chục năm qua giữa hai chúng ta vậy cũng đừng trách lão thần vô tình."

"Không tiễn!"

Vân Thương ở một bên khó hiểu nói: "Dạ Nhi, ngươi cứ như vậy mà tha cho cô ta sao?"

Dạ Trọng Hoa bên môi giơ lên ý cười lạnh lẽo: "Đương nhiên là không, tạm thời cứ để cho cô ta an nhàn mấy ngày sau đó tiếp tục chơi đùa cũng chưa muộn!"

Vân Thương vừa định rời đi, chợt cảm nhận được Dạ Trọng Hoa đưa ánh mắt vô thần kia nhìn hắn: "Có tin tức gì của Vũ nhi chưa?"

Vân Thương trên mặt có chút áy náy, may mắn là Dạ Trọng Hoa lúc này không nhìn thấy nếu không nhất định sẽ giết chết hắn ngay tại chỗ. Hắn cẩn thận suy nghĩ bịa ra một lời nói dối tạm thời: "À..hình như người của ta đã điều tra có vẻ như vương phi đang đi về hướng phía nam."

"Phía nam?"

"À..là hướng...của Nam Phong quốc." Vân Thương nghe âm thanh của Dạ Trọng Hoa, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

"Tăng thêm người, cần phải tìm ra cho bằng được Vũ nhi!"

"Vâng!"

Trình tướng quân sau khi đưa Trình Cẩm rời khỏi Ninh vương phủ, liền thấy Dạ Phi Hi điềm nhiên bình thản đứng ở đó, thấy hai người bọn họ đi ra ngoài liền lên tiếng hỏi han: "Trình tướng quân, ngài còn vì chuyện Cẩm nhi mà sầu não sao?"

Khi xưa Trình tướng quân cùng Dạ Trọng Hoa có mối quan hệ rất tốt nên hầu như không thích giao lưu quan hệ với Dạ Phi Hi, nay nhìn thấy vẻ mặt quan tâm hỏi han này của hắn liền nghĩ hắn chỉ muốn nhân cơ hội này mà khinh bỉ trào phúng mình, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng: "Tứ hoàng tử hình như quá lo xa rồi, việc riêng của lão thần không đến phiên tứ hoàng tử quan tâm." Nói xong liền đỡ Trình Cẩm nhấc chân đi phía lên phía trước.

Mới đi được vài bước, liền nghe Dạ Phi Hi ở sau người nói: "Trình tướng quân, bổn hoàng tử có thể giúp được ngươi."

"Ngươi?" Trình tướng quân dừng cước bộ, sắc mặt khó hiểu.

"Sao vậy, trình tướng quân không tin bổn hoàng tử sao? Trình tướng quân nay chẳng phải chỉ muốn tìm một chỗ dựa vững chãi cho Cẩm nhi nương tựa hay sao, Dạ Phi Bạch không đồng ý.. không phải sao?" Dạ Phi Hi vẻ mặt đắc ý.

Trình tướng quân trở lại nhìn Dạ Phi Hi, hỏi: "Tứ hoàng tử giúp lão thần như thế nào?" Dạ Phi Hi thần sắc trêu tức, chậm rãi nói: "Trình tướng quân muốn Dạ Phi Bạch giúp nàng như thế nào thì bổn hoàng tử ta có thể giúp nàng như thế ấy."Trình tướng quân nhìn Dạ Phi Hi, hắn nào không rõ ý tứ đằng sau câu nói này, chỉ cần hắn đồng ý đáp ứng, sau này Tứ hoàng tử kia sẽ ngay lập tức trở thành con rể của Trình gia.

Trình tướng quân lúc trước đều không có xem trọng Dạ Phi Hi, một lòng tin tưởng tuyệt đối vào Dạ Trọng Hoa, còn đối với Dạ Phi Hi thậm chí hắn vô cùng khinh thường. Thật không ngờ hắn lại có ngày hôm này, muốn Dạ Phi Hi giúp bọn hắn.

Trình tướng quân sau đó liền nhớ tới những lời nói lạnh lùng vô tình của Dạ Trọng Hoa, trong lòng một chút hy vọng niềm tin vào Dạ Trọng Hoa cũng không còn. Nhìn Trình Cẩm con gái độc nhất vô nhị của hắn vẫn còn đang hôn mê, trong lòng không khỏi đau xót, Dạ Phi Hi nhìn thấy vẻ rối rắm khó khăn trên gương mặt già nua của Trình tướng quân liền tiếp tục nói: "Trình tướng quân nghĩ như thế nào?"

Trình tướng quân ngẩng đầu lên nhìn Dạ Phi Hi, cắn răng nói: "Ta đồng ý."

Dạ Phi Hi khóe môi giơ lên, quả là cá đã cắn câu.

"Cái gì?" Hoàng hậu trong cung truyền ra tiếng gầm giận dữ, tức giận đến suýt chút nữa bộ tóc giả trên đầu kia rơi xuống, nàng trừng mắt liếc nhìn Tử Uyển, vẻ mặt không thể tin được.

Tử Uyển cẩn thận nói: "Nô tỳ chính xác nghe được như vậy,... Nói rằng tứ hoàng tử mới sáng sớm đã tiến cung thỉnh cầu hoàng thượng ban cho Trình cô nương trở thành sườn phi của ngài ấy."

Hoàng hậu thật là tức đến cực điểm, đem chén trà trên bàn ném xuống đất vỡ choang, những mảnh nhỏ bắn tung tóe lên tay của Tử Uyển, vài vết máu nhỏ chậm rãi rơi xuống, Tử Uyển cũng không dám hé răng, cố gắng nén cơn đau của mình.

Hoàng hậu giận dữ, lạnh lùng nói: "Cút xuống đi!"

Tử Uyển như trút được gánh nặng lập tức lui đi ra ngoài.

Hoàng hậu sắc mặt cực kỳ khó coi, Dạ Trọng Hoa nếu đã không cần loại đàn bà đó thì lý gì phải gả cho Dạ Phi Hi! Dựa vào cái gì lại đi gả cho đứa con trai bảo bối của nàng! Con tiện nhận Trình Cẩm chết tiệt, quả là đồ không biết liêm sỉ, gái còn chưa gả thì trong bụng đã có chửa lại còn không biết đứa con hoang đó là của ai, lúc trước vì muốn lợi dụng cô ta để bắt thóp gây khó dễ cho Dạ Trọng Hoa, mới nói đứa con đó là của Dạ Trọng Hoa. Nhưng thật không ngờ cuối cùng họa lại đổ hết lên đầu con trai mình, nhưng Phi Hi tại sao lại muốn kết hôn với cô ta, muốn cô ta trở thành sườn phi!

Hoàng hậu tức đến nghiến răng nghiến lợi, đem hết tất cả bình gốm chén sứ ném hết sạch lúc này mới có thể xả được cơn bực bội tức hận trong người. Đầu óc đã thanh tĩnh lại, nàng lúc này mới suy nghĩ cẩn thận, Phi Hi là con trai ruột của nàng, nàng biết Phi Hi nếu đã làm việc gì tất sẽ có nguyên do mục đích rõ ràng. Nó hẳn đã cùng với Trình tướng quân thỏa thuận gì đó, nhưng mà nàng không cam lòng, không cam lòng a!

Hoàng cung Tây Lăng quốc một mảng hỗn loạn như thế.

Bên này Dung Tùy Vân cùng với Âu Dương Vũ rời khỏi Tây Lăng quốc, Âu Dương Vũ trong lòng tỏ ra vô cùng thích chí.

Trong xe ngựa, Âu Dương Vũ không chút khách khí ăn chút điểm tâm mà Dung Tùy Vân mua cho nàng, đây là món ăn nhẹ ở vùng Giang Nam Phong, mang theo một nét đặc trưng của xứ Giang Nam Phong ngọt nhưng lại không ngấy, ở trong miệng đầu lưỡi đều thích ý vui vẻ nếm đủ loại hương vị, Âu Dương Vũ ăn rất là vui vẻ.Dung Tùy Vân nửa nằm nửa ngồi tựa vào nhuyễn tháp, nhìn Âu Dương Vũ nhẹ cười rộ lên: "Xem ra Tiểu Ngũ rất thích món này."

"Ừ! Còn huynh sao lại không ăn?" Âu Dương Vũ cúi đầu tự rót cho mình một chén trà, ngẩng đầu nhìn về phía Dung Tùy Vân, chỉ thấy Dung Tùy Vân nhìn nàng khẽ lắc lắc đầu, thản nhiên cười.

Âu Dương Vũ lại phát hiện sắc mặt hắn tái nhợt, rất là khó coi, cứ như là đang cố chịu đựng đau đớn thống khổ nào đó.

Âu Dương Vũ buông mẩu điểm tâm trong tay, hỏi: "Huynh làm sao vậy, thân thể không được khỏe sao?"

Dung Tùy Vân dường như không thèm để ý đến tình trạng của mình chỉ cười cười, nói: "Không có gì, bệnh cũ."

Âu Dương Vũ nhớ lại trước khi lên xe ngựa, Dung Tùy Vân sắc mặt cũng không khó coi như thế này, hay là hắn bị say xe. Âu Dương Vũ nghĩ vậy liền từ trong ống tay áo lấy một viên thuốc nhỏ trắng đưa cho hắn: "Uống vào đi, nó có thể giúp tình trạng của huynh lúc này đỡ hơn."

Dung Tùy Vân nhận lấy viên thuốc từ tay Âu Dương Vũ, tùy ý bỏ vào trong miệng, dùng chén trà mà nàng mang đến, không một tia đề phòng, ý cười mang theo một tia tín nhiệm: "Tiểu Ngũ biết y thuật?"

Âu Dương Vũ nhìn thấy động tác không chút do dự của Dung Tùy Vân, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, hắn tín nhiệm tin tưởng nàng đến như vậy sao.

[Thôi xong...Vũ Tỷ...cô bảo còn cha điên cuồng tìm kiếm cô kia phải sống thế nào đây..tim cô ấm chớ mà tim cha kia mòn mỏi thủng nhìu lỗ vì chờ đợi rồi kiề..]

Nghe được câu hỏi của Dung Tùy Vân, Âu Dương Vũ không lên tiếng phủ nhận cũng không thừa nhận, khóe môi giơ lên lặng lẽ cười: "Huynh nếu như có gì không thoải mái, cứ việc nói cho ta biết."

Dung Tùy Vân uống thuốc ngay sau đó liền cảm thấy cả người thư thái thoải mái hơn rất nhiều, hắn liền đưa mắt nhìn về phía Âu Dương Vũ, ánh mắt có

vài phần khâm phục, từ trước đến nay chưa có một ai có thể chữa được tật xấu này của hắn.

Âu Dương Vũ rảnh tay ngồi lột vỏ cam, gột bỏ hết phần trắng sạch sẽ đi. Nhìn bộ dáng nàng bóc vỏ cam vừa tỉ mỉ vừa đáng yêu kia, Dung Tùy Vân sắc mặt cũng đã tốt lên không ít, sau đó hắn thấy nàng vươn tay đặt quả cảm đã được bóc sạch sẽ đó vào trong tay hắn: "Ăn quả cam này đi cho nhuận họng, từ sáng đến giờ ta thấy huynh cái gì cũng không ăn, cũng khó trách huynh lại choáng váng như vậy."

Dung Tùy Vân nhìn Âu Dương Vũ, mềm lòng cười, ừ một tiếng, nhận lấy quả cảm từ tay nàng, tách tép chậm rãi bỏ vào miệng, vừa mới cắn một ngụm, sắc mặt hắn ngay lập tức biến đổi, nhẹ nhíu mày.

Âu Dương Vũ thấy hắn ăn đau khổ như vậy, không khỏi lo lắng hỏi han: "Sao vậy, sao lại bày ra bộ mặt như vừa ăn phải độc dược thế kia.."

Âu Dương Vũ vừa nói vừa đem cam trong tay hắn đoạt lại, cầm một mẩu lên bỏ vào trong miệng, vừa nhai xong cả khuôn mặt xinh đẹp của nàng liền ngay lập tức méo xẹo đi: "Chua quá a." Lại giương mắt lên nhìn thấy Dung Tùy Vân ôn hòa cười, liền đem quả cam chua đến thấu răng kia ném ra ngoài xe ngựa, quay đầu thầm oán nói: "Chua thì thôi đừng ăn nữa, bộ huynh tính không nói với ta sao? Đây, huynh chờ ta, ta sẽ bóc cho huynh quả khác." Âu Dương Vũ cúi đầu lại bóc một quả cam khác, sau đó chính mình tự tách một mẩu bỏ vào miệng cảm thấy vị cũng không tệ liền mới cẩn thận đưa cho hắn.Dung Tùy Vân nhìn thấy động tác thận trọng kia của Âu Dương Vũ, liền nhìn không được cười rộ lên, cầm lấy quả cam của Âu Dương Vũ đưa lên miệng ăn. Âu Dương Vũ nhìn thấy hắn ăn vài tép cam xong, sau đó lại chọn cho hắn vài khối điểm tâm cho hắn. Thấy hắn lắc lắc đầu, Âu Dương Vũ tò mò nhìn hắn, sau một lúc lâu, hắn mới nhẹ giọng nói: "Ta không thích ăn ngọt." Âu Dương Vũ nghe có chút bất đắc dĩ, bày ra một bộ mặt chuyên gia tận tình khuyên bảo: "Là một người tinh thông về y thuật, ta khuyên huynh không được phép ăn kiêng, không ăn cái này cái kia cũng không ăn như vậy sao mà có sức khỏe tốt được?Bây giờ vì đang ở trên xe ngựa nên không thể tự tay làm cho huynh vài món ăn nhẹ, nên thứ này huynh tính không ăn sao?"

Nói xong, Âu Dương Vũ liền kiên quyết đem điểm tâm đưa đến bên miệng Dung Tùy Vân: "Trước hết huynh cứ ăn tạm khối điểm tâm này đi, Vệ Lâm nói, đi thêm một đoạn nữa sẽ có một vài quán trọ, từ giờ cho đến lúc đó, huynh nếu lại muốn ăn kiêng thì ta đây cũng mặc kệ huynh luôn đó." Dung Tùy Vân nhìn thấy bộ dáng giống như phu tử khuyên răn học trò của Âu Dương Vũ, trong mắt không dấu nổi ý cười, nàng thật đáng yêu. Lần này hắn thật không có cự tuyệt, mở miệng cắn khối điểm tâm Âu Dương Vũ vừa đưa, chậm rãi nhấm nuốt xuống.

Âu Dương Vũ thấy hắn bắt đầu ăn điểm tâm, liền rót cho hắn một chén nước trà: "Uống chút nước đi cho nhuận họng."

"Ừ." Dung Tùy Vân tiếp nhận chén trà trong tay, mỉm cười ngắm nhìn nàng, ánh mắt trong suốt lặng lẽ thanh thoát như ôn tuyền.

Xe ngựa vẫn đều đều chạy liên tiếp mấy ngày cuối cùng cũng đến được Nam Phong quốc, đường xa tuy không tính là xa xôi nhưng vì đường đi quá xốc nảy cho nên không chỉ Dung Tùy Vân cảm thấy mệt mỏi mà Âu Dương Vũ cũng cảm giác tê rần cả người.

Lúc này Âu Dương Vũ ngồi ở trong xe ngựa nhấc mành xe lên,trong lòng hưng phấn không thôi đưa mắt quan sát xem xét lãnh thổ Nam Phong quốc. Nam Phong quốc thật sự là một quá gia phì nhiêu màu mỡ, vật tư quốc gia cũng vô cùng phong phú. Người dân sinh sống ăn mặc ở Nam Phong quốc đều khác hoàn toàn so với Tây Lăng quốc, trong lòng chợt xuất hiện cảm giác chua xót khó tả liền hít sâu một hơi, rốt cục cũng đã rời xa người đó. Nàng nghĩ như vậy xong thì xe ngựa cũng ngay lúc đó dừng lại, Dung Tùy Vân nhẹ nhàng lên tiếng nói với Âu Dương Vũ: "Đến rồi."

Âu Dương Vũ xuống xe ngựa mới phát hiện đây là một biệt viện cực kỳ yên tĩnh, trái phải đều là rừng trúc rậm rạp xanh tốt trông thật trong lành thoải mái, hoa viên dãy núi trùng điệp tươi mát lịch sự tao nhã.

Dung Tùy Vân được Vệ Lâm cẩn thận đỡ xuống xe ngựa, ngồi trên xe lăn, Âu Dương Vũ tiến lên, chủ động lấy khăn thảm đặt cẩn thận lên hai chân hắn. Dung Tùy Vân cười nhìn nàng: "Nơi này là biệt viện của ta, ta đưa nàng vào xem?"

"Ừ." Âu Dương Vũ đi theo phía sau Dung Tùy Vân, chậm rãi thưởng thức, đi đến trước phòng viện, Dung Tùy Vân đột nhiên mở miệng nói: "Tiểu Ngũ, nàng vẫn chưa có dự tính gì, không bằng ở tạm nơi này đi."

Âu Dương Vũ dịu dàng cười: "Dung công tử cứu ta một mạng, Tiểu Ngũ sao lại tiếp tục làm phiền huynh chứ?"

Dung Tùy Vân nhìn thoáng qua nàng, làn da trắng nõn dưới ánh mặt trời hiện ra như viên ngọc trai quý hiếm dưới đáy biển rộng lớn, nụ cười của nàng thanh nhã, đôi mắt bình thản dường như vẫn chưa có chút tình cảm gì, bất chợt trong lòng hắn lại cảm thấy rầu rĩ khó chịu.

Cho dù thể xác nàng đã ở đây, nhưng tâm của nàng dường như không ở đây, tim nàng vẫn hướng về nơi đó, không dành cho nơi này, không dành một chút gì cho hắn, hắn khẽ cười khổ. Thôi rồi! Hắn không dưng lại quan tâm đến nàng quá mức như vậy chẳng phải đang tự hành hạ chính mình sao.

Ngày hôm Âu Dương Vũ chuẩn bị rời đi đã sớm rời giường làm một bàn thức ăn cho Dung Tùy Vân. Thế nhưng lúc nàng trở về thì phát hiện ra Dung Tùy Vân khẩu vị rất nhẹ, lại hay kiêng ăn, cái này cũng không ăn, cả một ít điểm tâm nhẹ hắn cũng không động đũa một chút.

Âu Dương Vũ suy nghĩ một lúc liền lắc mình vào không gian tùy thân đi đến con suối nhỏ bắt mò một ít cá tôm, còn có vào vườn rau hái chút rau dưa sạch. Tiểu Kỳ Lân vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ đến, sôi nổi chạy tới, bày ra vẻ mặt hạnh phúc tươi cười: "Oa, chủ nhân, ngươi lại đến đây nấu gì cho ta ăn sao?"

Âu Dương Vũ nhịn không được nhéo nhéo hai má tròn trịa của hắn: "Gần đây càng ngày càng béo ra rồi! Còn ăn cái gì, ta đi đây!"

"Ấy... Chủ nhân..." Tiểu Kỳ Lân ủy ủy khuất khuất nhìn Âu Dương Vũ rời đi, hai đôi mắt đen láy kia không khỏi buồn bực mà nheo lại. Âu Dương Vũ làm xong một bàn thức ăn nghĩ rằng sẽ hợp khẩu vị với hắn, còn chưa đi tìm Dung Tùy Vân thì đã nhìn thấy Dung Tùy Vân tự mình đẩy xe lăn chậm rãi tiến về phía mình, trên mặt hắn mang theo ý cười: "Thật thơm, nghe nói Tiểu Ngũ tự mình xuống bếp."

Âu Dương Vũ tiến lên giúp hắn đẩy xe đến trước bàn ăn, trên mặt cười đến sáng lạn: "Bổn cô nương cũng không phải dễ dàng muốn xuống bếp khi nào là xuống đâu, với lại, có lẽ đây là bữa cơm cuối cùng chúng ta cùng ngồi ăn với nhau."

Âu Dương Vũ ngồi xuống ngay bên cạnh hắn, giúp hắn gắp thức ăn, cũng không có để ý đến cảm xúc phức tạp trên gương mặt Dung Tùy Vân lúc này, lại càng không thể cảm nhận được trong lòng hắn ngoài chua xót ra lại có chút đau đớn cùng mất mát.

Âu Dương Vũ gắp vào bát cơm hắn một ít nấm hương nhỏ: "Ăn thử đi."

Nấm này đều do chính tay Âu Dương Vũ tự trồng trong vườn cho nên rất sạch sẽ đảm bảo vả lại Âu Dương Vũ còn tỉ mỉ chế biến qua cho nên mang theo một hương vị rất đặc biệt.

"Lại nếm thử canh đậu hủ rau xanh này đi." Âu Dương Vũ giúp Dung Tùy Vân múc một bát canh nhỏ đến đưa cho hắn "Ăn thử xem."

Dung Tùy Vân cũng thản nhiên đưa muỗng lên húp một ngụm, sắc mặt hắn có chút nhíu lại sau đó lại nghe được Âu Dương Vũ cười nói: "Trong canh Ta có cho thêm một ít tôm cùng với trứng cho nên mùi vị vô cùng lạ miệng, huynh xem xem, ta còn cho thêm chút cá, nó sẽ khiến canh thêm ngọt hơn a."

Âu Dương Vũ gắp một ít thịt bò bỏ vào trong bát hắn, Dung Tùy Vân đưa lên bỏ vào miệng, nhìn về phía Âu Dương Vũ với ánh mắt ôn hòa như nước, khóe môi mang theo một tia ôn nhu cười yếu ớt: "Tiểu Ngũ nấu món gì cũng rất ngon, ta chưa từng thưởng thức qua những món ăn nào có mùi vị mới mẻ thế này."

"Vậy thì huynh ăn nhiều một chút đi!" Âu Dương Vũ cười tủm tỉm gắp cho hắn nhiều món ăn khác bỏ vào trong bát Dung Tùy Vân, có thể khiến cho một người có cái miệng khó chịu cùng với chế độ ăn kiêng này nọ lại cảm thấy ngon miệng Âu Dương Vũ trong lòng có chút đắc ý, Dung Tùy Vân ngày thường ăn uống rất kém, một bữa chỉ ăn được một chút, mà hôm nay nàng đành phải buộc hắn ăn hết một bát cơm to cùng với mớ đồ ăn nàng gắp cho hắn.

Âu Dương Vũ thấy hắn chăm chú ăn như vậy liền hài lòng an tâm đứng lên nói: "Dung Thất, khoảng thời gian này cảm ơn huynh đã quan tâm chăm sóc cho ta, nếu như có một ngày... Dung Thất, huynh làm sao vậy?"

P/s: Mai lại có chương mới nha....Nam phụ lên sàn rồi các tềnh êu ơi....Ta...tim Ta...lỡ nhịp với nam phụ mất gồi...Da ca..sao giờ...?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Cuồng trong tình si

Âu Dương Vũ vừa định đứng lên cáo từ rời đi, thì đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt đau đớn thống khổ của Dung Tùy Vân trên trán đổ mồ hôi, sắc mặt thì đen lại trông rất khó chịu. Tay hắn đưa lên ôm chặt ngực mình, hô hấp dồn dập, dường như ngay cả nói chuyện cũng là một việc khó khăn với hắn lúc này. Âu Dương Vũ biết sức khỏe Dung Tùy Vân không tốt nhưng chưa bao giờ thấy qua tình trạng khủng hoảng như thế này của hắn, hắn cuộn mình ở trên xe lăn, khuôn mặt đều khó chịu vặn vẹo, môi mỏng bắt đầu tái nhợt.

"Chủ tử! Chủ tử!" Vệ Lâm vốn đang đứng bên ngoài canh cửa, nghe được âm thanh vui vẻ bên trong trong lòng rất là vui mừng, hắn chưa bao giờ thấy chủ tử hắn thoải mái nói chuyện như thế bao giờ, lại còn ăn được rất nhiều thứ. Rồi đột nhiên hắn nghe được âm thanh của Âu Dương Vũ kêu lên liền vội vàng chạy vào thì đã thấy Dung Tùy Vân co rút người lại, nôn khan nhưng lại không nôn ra được gì, hắn lo lắng nhìn Dung Tùy Vân, đột nhiên nhìn đến miếng thịt bò trên bàn, không khỏi la lên: "Chủ tử, ngài biết là mình không thể ăn..."

Dung Tùy Vân trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt mang theo ý cảnh cáo nồng đậm.

Vệ Lâm còn chưa kịp nói hết câu liền im bặt, có chút khó hiểu nhìn chủ tử hắn.

Chủ tử ngài ấy biết rõ bản thân mình không thể ăn được nhưng lại cố tình.....

Ngài ấy đây là muốn...

Vệ Lâm bày ra bộ mặt bất đắc dĩ, sau đó cũng chỉ biết hướng về phía ngoài cửa hô to: "Đại phu, mau gọi đại phu đến đây!"

Âu Dương Vũ trong lòng giật mình, nhìn thấy tình trạng khẩn cấp của Dung Tùy Vân, tim đau thắt từng cơn hoặc có thể cơ tim bị tắc nghẽn hay đại loại gì đó tóm lại tình huống trước mắt này là cực kỳ nghiêm trọng. Âu Dương Vũ bình tĩnh ngồi xổm trước mặt Dung Tùy Vân, đem tay hắn từ trong khăn thảm trên chân ra, hai tay đặt lên mạch cổ tay hắn, nàng trầm tĩnh một lúc lâu, mày khẽ nhíu lên tiếng hỏi: "Bình thường huynh ấy ăn được những gì?"

Vệ Lâm trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc,liền nhịn không được nói: "Cũng không nhiều lắm, vì dạ dày chủ tử vốn rất nhỏ, chỉ cần không ăn..."

"Vệ Lâm!" Dung Tùy Vân lạnh lùng buông một tiếng, rõ ràng lời nói vẫn thản nhiên bình thường không có ngữ khí gì nhưng lại khiến cho Vệ Lâm không tự chủ được kinh sợ, Âu Dương Vũ lúc này mới hiểu ra được chuyện gì, quét mắt nhìn đống thức ăn trên bàn: "Huynh ấy không thể ăn cá tôm?"

Vệ Lâm cúi đầu im lặng không nói câu nào, Âu Dương Vũ trên mặt bất giác hiện lên một tia áy náy, mới vừa rồi rõ ràng trên mặt Dung Thất có chút do dự chần chừ nhưng vì nàng nghĩ hắn muốn ăn kiêng cho nên còn buộc hắn phải ăn nhiều thứ này nọ, còn ngồi cao hứng giáo huấn hắn cái gì mà ăn nhiều thịt bò rất tốt cho sức khỏe, bổ sung đề kháng. Ass, lúc này, nàng thật sự là hận bản thân mình mà!

Ngoài việc bị dị ứng với cá tôm ra, Âu Dương Vũ còn phát hiện ra trong cơ thể hắn có một luồng khí lạnh bức người, nàng cẩn thận xem xét: "Dung Thất trong cơ thể huynh còn có độc chưa tan đi phải không?.'"Vâng, vâng!" Vệ Lâm trên mặt lộ ra một chút kinh ngạc, "Mười năm trước chủ tử đã bị trúng độc, hôn mê mười ngày, may mắn là đã được cứu sống. Chỉ có điều từ đó về sau, hai chân của chủ tử không thể đi lại được nữa, còn hay đột ngột phát bệnh."

"Vậy có biết loại độc đó là gì không?"

"Không biết, có điều tất cả các đại phu đều nói đây là loại độc mãn tính, dần dần ăn sâu vào trong cơ thể. Không ít đại phu đều nói bệnh này không thể nào trị được tận gốc, chỉ có thể trị liệu lâu dài cầm cự độc phát tác." Vệ Lâm vừa nói, ánh mắt cũng sốt sắng nhìn ra ngoài "Đại phu sao đến bây giờ vẫn chưa tới."

Loại độc mãn tính sao, Âu Dương Vũ cũng không thể đảm bảo xác định được bản thân mình có đủ năng lực để điều trị tận gốc độc này cho hắn không. Nhưng trước mắt vẫn cứ ngăn độc trong người hắn đang tung hoành: "Trước hết ngươi cứ đỡ huynh ấy lên giường, ta sẽ nghĩ biện pháp." Vệ Lâm trên mặt không khỏi ngạc nhiên, nhưng vẫn dựa theo sự sắp xếp của Âu Dương Vũ đem Dung Tùy Vân dìu lên giường, hắn làm bộ mặt nghiêm túc nói: "Dương tiểu thư nếu có thể cứu chữa được bệnh cho chủ tử, tiểu nhân nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp cô nương,." Âu Dương Vũ thản nhiên nói: "Ta cần ngươi làm trâu làm ngựa cho ta để làm cái gì? Chủ tử ngươi đã cứu ta một mạng nay ta giúp hắn chữa bệnh thì có gì mà phải khó xử? Ngươi cứ yên tâm ra ngoài chờ tin tức của ta."

Âu Dương Vũ từ trong không gian lấy máy điện tâm đồ ra để ghi những thay đổi của dòng điện trong tim từ đó có xác định xem hắn liệu có mắc phải bệnh về tim như rối loạn nhịp tim, suy tim, nhồi máu cơ tim v.v..., sau khi đo lường kiểm tra kỹ lưỡng mới phát hiện ra hắn chỉ mắc bệnh co thắt mạch vành, còn chưa đến mức bị nhồi máu cơ tim, mày của nàng ngay lập tức dãn ra thoáng chút yên tâm.

Nếu như vì chút thức ăn nàng làm mà khiến cho Dung Tùy Vân mất mạng thì nàng quả thật đúng là tội phạm đáng tử hình!

Âu Dương Vũ vừa mới cất lại máy điện tâm đồ đi thì đã thấy Dung Tùy Vân vẻ mặt vẫn như cũ thống khổ đau đớn, lo lắng trong lòng lại bắt đầu nổi lên, bình thường bệnh này không nguy hiểm đến tính mạng nhưng triệu chứng đau tức ngực, đôi khi kèm theo khó thở nhẹ sẽ ảnh hưởng đến hoạt động sinh hoạt cùng công việc của hắn. Nếu như cứ tiếp tục không chữa trị kịp thời, bệnh của hắn chắc chắn sẽ dễ dàng dẫn đến tắc nghẽn tim mạch.

Thuốc mà Tiểu Kỳ Lân lúc trước điều chế hầu như không thể chữa trị dứt điểm được loại bệnh này cho Dung Tùy Vân. Vốn nàng định truyền nước biển cho hắn có điều độc trong người hắn vẫn chưa được thanh lọc hoàn toàn, vả lại thể chất của hắn vừa không ổn lại yếu ớt, không thể tùy tiện đem kim tiêm dẫn thứ gì đó vào người hắn.

Âu Dương Vũ đột nhiên nghĩ tới cái gì, từ trong lòng lấy ra một chiếc bọc nhỏ màu đen, mở ra bên trong chính là những cây kim châm cứu lớn nhỏ đủ loại. Điều trị châm cứu trong các bệnh tim do tổn thương thực thể hay cơ năng, có thể làm giảm nhẹ triệu chứng và tăng cường chức năng tim – mạch. Âu Dương Vũ lấy ra một cây kim châm ngắn châm ngay huyệt tâm du trên cổ hắn, cột sống thứ năm trước ngực hắn, sau đó là ở lưng. Châm kim tại một điểm cách huyệt 2mm về phía ngoài, tạo thành một góc 450 với mặt da, hướng mũi kim về đường giữa. Được nửa ngày, liền thấy sắc mặt của Dung Tùy Vân có chút tiến triển, khó chịu đau đớn đã có chút giảm xuống, hô hấp dồn dập cũng đã bắt đầu bình thường trở lại. Âu Dương Vũ lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.Vệ Lâm vào lúc này mới đưa tên đại phu vào, tên đại phụ sau khi bắt mạch cổ tay xong liền, cười nói: "Công tử đã qua cơn nguy kịch mọi người xin đừng quá lo lắng."

Vệ Lâm nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiễn đại phu ra khỏi cổng, quay đầu đưa mắt nhìn về phía Âu Dương Vũ đáy mắt giờ chỉ là sự ngưỡng mộ cùng khâm phục.

Dung Tùy Vân giờ phút này thần trí đã khôi phục được một ít, thần sắc có lẽ vẫn còn mơ màng. Âu Dương Vũ đang chuẩn bị đứng dậy thì hắn lại đột nhiên giữ chặt lấy tay Âu Dương Vũ, từng đầu ngón tay lạnh lẽo tái nhợt nắm chặt không có ý định buông: "Tiểu Ngũ, Ta không thoải mái."

"Là ta không tốt." Âu Dương Vũ cúi đầu xin lỗi, Dung Tùy Vân còn chưa kịp trả lời thì hắn liền một lần nữa hôn mê, sắc mặt cũng đã tốt hơn rất nhiều, hắn mạnh mẽ chặt chẽ nắm tay nàng không buông, Âu Dương Vũ kéo tay hắn ra vài lần nhưng đều không thành công.

Nhìn thấy khuôn mặt tuy đã có chút hồng hào nhưng vẫn còn tái nhợt của hắn, không khỏi đau lòng liền nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh hắn. Dung Tùy Vân mơ màng ngủ, một lát sau, lại thấp giọng nói: "Lạnh..." Âu Dương Vũ nghe vậy liền gọi người mang cho hắn hai chiếc chăn ấm đắp lên người hắn. Một lát sau lại nghe hắn nói nóng, lúc này nàng mới phát hiện ra sắc mặt Dung Tùy Vân đỏ bừng, nóng bỏng, môi đều khô nứt nẻ cả đi.

Vệ Lâm sau khi tiễn đại phu liền đi vào phòng thấy Dung Tùy Vân gặp phải tình trạng như vậy, liền tin tưởng nhìn Âu Dương Vũ: "Dương cô nương, tiếp theo phải làm sao bây giờ?"

"Có thể là độc còn lại trong người hắn lại phát tác..." Âu Dương Vũ trong lòng không khỏi càng thêm áy náy, nàng cùng Dung Tùy Vân ở chung nhiều ngày như vậy, ngoài việc chỉ thấy hắn sức khỏe có chút suy yếu cùng với việc kiêng ăn ra, nàng chưa bao giờ biết hắn lại có thể mắc bệnh chịu nhiều đau đớn đến vậy.Nhưng khi nàng làm thức ăn cho hắn, hắn không một chút từ chối nghe theo nàng lại còn không có phản ứng gì khi thấy những món đó, khiến cho khi hắn vừa ăn xong tim lại đau thắt, độc còn dư lại trong người bắt đầu bộc phát!

Âu Dương Vũ rất nhanh viết một đơn thuốc đưa cho Vệ Lâm, nói: "Nấu chút thuốc này đi,phải nhanh lên."

"Vâng." Vệ Lâm tiếp nhận phương thuốc trên tay Âu Dương Vũ sau đó chạy thật nhanh ra ngoài.

Vệ Lâm dùng tốc độ nhanh nhất của mình chỉ trong vòng nửa tiếng một bát thuốc nhỏ đã được đem đến trước mặt Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ cầm lấy nhẹ nhàng bón thuốc cho Dung Tùy Vân sau đó mới nhẹ nhàng thở dài. Vệ Lâm thấy Dung Tùy Vân lại tiếp tục ngủ, trên mặt có chút vui mừng: "Dương cô nương, y thuật của cô nương thật là cao siêu, trước kia độc trong người chủ tử cũng thường hay phát tác nhưng cũng khống chế không nhanh được như hôm nay."

"Còn nói như vậy, tất cả đều là lỗi của Ta..." Âu Dương Vũ thấp giọng nói, "Bây giờ ta chỉ có thể tạm thời khống chế độc trong người huynh ấy lại bộc phát mà thôi. Lúc này ngươi hãy giúp huynh ấy tắm rửa sạch sẽ, huynh ấy vừa rồi mới phát nóng nên khắp người toàn mồ hôi ẩm ướt khó chịu, sẽ khiến cho huynh ấy không được thoải mái.""Vâng. Dương cô nương, nếu cô nương không tiếp tục ở lại đây vậy sức khỏe của chủ tử..."

Âu Dương Vũ xoa xoa trán đầy mồ hôi: "Thôi được rồi, ta sẽ ở tạm đây tận lực giúp huynh ấy chữa trị hết chất độc còn dư trong người, có điều ta chỉ có thể nắm chắc được năm mươi phần trăm thành công trong việc điều trị cho huynh ấy, hơn nữa độc này có chút khó giải quyết, cũng không phải có thể một sớm một chiều chữa khỏi được."

"Chỉ cần cô nương có thể dốc lòng hết sức như vậy, Vệ Lâm vô cùng cảm kích." Vệ Lâm trên mặt kích động vô cùng, thái y trong cung đều nói, Dung Tùy Vân chủ tử hắn trong cơ thể vẫn còn độc trong người không thể trị tận gốc, hắn chỉ sợ rằng chủ tử hắn nhiều nhất chỉ có sống lâu thêm mười năm nữa! Mà nay, Âu Dương Vũ lại còn có thể nắm chắc được năm mươi phần trăm thành công!

Âu Dương Vũ cầm mấy viên thuốc bổ đưa cho Dung Tùy Vân uống vào, thế nhưng vẫn không có chút hiệu quả gì, vì thế Âu Dương Vũ thừa dịp không có người chú ý, vụng trộm dùng ống tiêm rút một ít máu của hắn vào không gian kiểm tra làm vài xét nghiệm chờ đến khi có kết quả, nàng lúc đó sẽ nghĩ cách.

Dung Tùy Vân đã nhiều ngày được Âu Dương Vũ bên cạnh chiếu cố chăm sóc ngày đêm nên sắc mặt cũng đã tốt lên rất nhiều, Âu Dương Vũ mỗi ngày đều theo dõi bệnh tình, kê đơn thuốc cho hắn liên tục năm ngày sau, hắn đã có thể ngồi lên xe lăn ra ngoài trời hóng gió thưởng cảnh.

Âu Dương Vũ nhìn thấy sắc mặt hắn đã hồng hào tốt hơn dạo trước liền nhẹ nhàng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Bệnh này quả thật kinh khủng a. Nàng đã phải chứng kiến nhiều người mắc phải căn bệnh này, nhưng chỉ là khi đối mặt với một bệnh nhân nam gầy yếu đột ngột phát bệnh mà nguyên nhân chính là do nàng gây ra, trong lòng dường như chịu phải áp lực nặng nề, nàng cười nói: "May là huynh không có chuyện gì xảy ra, nếu không ta sẽ trở thành tội phạm mất."

Dung Tùy Vân trong mắt có chút áy náy, nhưng trong lòng lại lóe lên một nỗi niềm vui sướng khó có ai phát hiện được: "Là ta không tốt, nếu như ta không tham ăn, thì sẽ không phải làm phiền Tiểu Ngũ chăm sóc ta như vậy...mấy ngày gần đây Tiểu Ngũ...vất vả cho nàng rồi."

Âu Dương Vũ đang định lên tiếng nói gì đó thì đã thấy Vệ Lâm tiến vào bẩm báo nói: "Chủ tử, Bùi lão tướng quân đến tìm ngài chơi cờ."

Dung Tùy Vân quay đầu thoáng nhìn qua Âu Dương Vũ, giống như đang hỏi ý kiến của nàng xem có đồng ý hay không: "Tiểu Ngũ, Bùi lão đến tìm ta đánh cờ, nàng có muốn đến xem không?" Âu Dương Vũ phảng phất trông thấy ánh mắt mong chờ của Dung Tùy Vân liền lên tiếng: "Ừ."

Âu Dương Vũ đối với Nam Phong quốc cũng có chút hiểu biết, Bùi lão tướng quân theo như nàng biết đó chính là một người đàn ông mạnh mẽ kiên cường chiến công vang dội, hành quân vô cùng oai hùng. Trong lòng đột nhiên lại nhớ đến phong thái của hắn, cách làm việc của hắn, rồi đột nhiên lại nhớ đến gương mặt đầy kiêu ngạo, đầy khí chất của hắn.

Âu Dương Vũ đã sớm đoán được thân phận của Dung Tùy Vân không phải là người bình thường, cho nên đối với việc hắn kết giao được một bằng hữu như vậy, cũng không phải là một chuyện đáng kinh ngạc. Nàng liền phụ giúp Dung Tùy Vân xe lăn đi về phía hoa viên. Vừa đến nơi đã thấy một người ước chừng đã được năm mươi tuổi, hàng râu hoa râm kia cũng hầu như không ảnh hưởng nhiều đến tinh thần khí thế của hắn. Ông ta đang ngồi uống trà khi nhìn thấy Dung Tùy Vân thì trong mắt ngay lập tức sáng lên: "A Thất a, tiểu tử này thật là khiến cho lão già ta đây phải chờ thật vật vả a, mới vừa nghe tin cậu trở về thì lại nghe nói cậu bị bệnh! Bây giờ lão già ta mới được nhìn thấy cậu a.""Lão già này nếu không phải ta đã tìm hiểu sơ qua thì hắn lúc này ta sẽ cảm thấy lão thật là một người đần độn vô vị." Âu Dương Vũ cúi đầu khẽ nói với Dung Tùy Vân. Dung Tùy Vân nghe xong chỉ biết cười trừ, nàng đúng là...từ trước đến nay chỉ có nàng là người đầu tiên phán ông ta như thế thôi. Lúc này Âu Dương Vũ mới chú ý đến đứng bên cạnh vị Bùi lão tiên sinh này còn có một gã nam tử tướng mạo tuấn mỹ, dáng người cao ráo với bộ y phục màu trắng khoác bên ngoài bộ áo bào trông vô cùng tiêu sái, bên môi hắn có giơ lên một chút ý cười như không. Âu Dương Vũ phụ giúp Dung Tùy Vân chậm rãi đến gần, Dung Tùy Vân khẽ nở nụ cười thanh thiển, quay đầu nói với Âu Dương Vũ: "Tiểu Ngũ, đây là Bùi lão tướng quân, đứng ở bên cạnh ông ấy chính là cháu của lão Bùi Liễu." Âu Dương Vũ cũng nhẹ nhàng lịch sự lễ phép cười, tự động báo danh: "Bùi lão tướng quân, Bùi công tử, Tiểu nữ tên Dương Ngũ."

Bùi Liễu giơ đôi mắt dài hẹp như lá liễu nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, liền thấy vị nữ tử trước mắt hắn phải nói là dung nhan tuyệt sắc, trên mặt kia khẽ nhẹ tươi cười, cũng không mang một tia lấy lòng nịnh hót. Dung Tùy Vân bình thường không bao giờ ham mê sắc đẹp, bên người mình cũng không có một nha hoàn nào, nay lại cho phép một người con gái tên là Dương Ngũ được phép đứng bên cạnh hắn hầu hạ, thật đúng là một cô gái khác biệt.

Bùi Liễu cũng không hề nghĩ nhiều từ trong tay cẩn thận lấy ra hai chiếc hòm đựng cờ vây. Bùi lão tướng quân vốn rất mê đánh cờ cho nên rất yêu quý hai hòm đựng này. Đây chính là tác phẩm mà hắn đã dành rất nhiều thời gian cùng công sức để tạo ra.

Mỗi một quân trắng đều được tạc từ ngọc trơn nhẵn trông rất tỉ mỉ, quân trắng thì trông như ánh sáng trong suốt còn quân đen thì được làm từ những viên ngọc trai đen hiếm quý cầm vào tay liền có cảm giác bóng loáng lạnh lẽo. Bùi lão tướng quân trên mặt tươi cười: "A Thất, mấy ngày gần đây ta đã học được vài chiêu, hôm nay nhất định phải sử dụng hết toàn trí đánh bại tiểu tử ngươi bại không còn đường lui!" Bùi lão tướng tướng quân dùng hết khí thế bao nhiêu năm chinh chiến sa trường của mình ra để quyết đấu một phen khiến cho Dung Tùy Vân cũng chỉ biết cười trừ.

Âu Dương Vũ đứng bên cạnh Dung Tùy Vân cũng cảm thấy có chút hứng thú với màn thách đấu này.

Cầm, Kỳ, Thi, Họa, là bốn bộ môn nghệ thuật văn hóa cổ xưa. Trong đó Kỳ chính là chỉ về Vi Kỳ, có nghĩa là cờ vây. Nếu như cờ Tướng và cờ Vua đều có một mục tiêu duy nhất là tiêu diệt quân Tướng hay Vua thì chỉ cần diệt được quân đó thôi thì tất cả còn lại sẽ sụp đổ hoàn toàn. Cờ Tướng và cờ Vua nhắm vào một quân duy nhất nên hai loại cờ mang tính chiến tranh, tính hủy diệt rất cao. Tất cả các quân hai bên đều tìm cách ăn quân càng nhiều càng tốt mà không hề để ý gì tới lãnh thổ đất đai. Sự đối kháng trên bàn cờ tướng, cờ vua là một mất một còn, không hề có sự khoan nhượng. Cờ Vây thì hoàn toàn khác. Cờ vây có mục tiêu tối thượng và duy nhất là chiếm được "đất" càng rộng càng tốt. Bắt quân cũng rất cần nhưng luôn là chuyện thứ yếu. Nếu so với cờ Tướng, Vua chỉ có 32 quân và 64 ô để hoạt động thì người chơi cờ vây phải có sự tính toán cực kỳ sâu xa mới có thể điều khiển 361 quân trên một diện tích rộng gấp 5 lần. Điều đó giải thích vì sao người chơi cờ vây phải tính trước rất nhiều nước không chỉ cho một đám quân mà cả cho chục đám quân xen kẽ rất phức tạp trên bàn cờ. Óc tưởng tượng trong cờ vây là rất lớn. Bùi lão tướng quân trong khi chơi cờ lúc mềm như gió lúc mạnh mẽ vang dội, thận trọng. Lại nhìn thấy quân cờ của Dung Tùy Vân bị quân của mình bao vậy, thần sắc có chút đắc ý, tay bắt chặt thành quyền đặt bên miệng ho khụ một tiếng. Dung Tùy Vân dường như không hề để ý đến, vẫn với thái độ điềm tĩnh thoải mái. Cũng không có biểu hiện hối hận vì nước đi của mình bị thất thủ. Bùi lão tướng quân lại cúi đầu ho khan vài tiếng, cười nói: "A Thất, ta thấy tiểu tử ngươi nên nhận thua đi!" Dung Tùy Vân có chút vuốt cằm, cũng không nhìn hắn, nâng tay nhẹ nhàng đặt một quân cờ lên bàn cờ. Bùi lão tướng quân từ khuôn mặt tươi cười nhất thời đơ cứng lại, chỉ trong nháy mắt, hắn đã mất gần nửa giang sơn của mình. Hắn không khỏi vỗ đùi nói: "Sao vậy, sao có thể như vậy được!"Bùi Liễu đứng ở một bên xem trận cờ vây đầy gay cấn này, đôi môi xinh đẹp kia khẽ cong lên ý cười kính nể: "Ông à, kỹ thuật của ông còn chưa có sánh kịp với Dung công tử đâu, ông vẫn nên nhận thua quay trở về mà tiếp tục luyện thêm mấy chiêu nữa đi."

Bùi lão tướng quân tức giận trừng mắt nhìn Bùi Liễu, vừa định mở miệng nói chuyện, liền cảm thấy trước ngực chợt co thắt lại, máu trong người đột nhiên trào lên, ức chế không được ho khan vài tiếng. Bùi Liễu nhìn thấy Bùi lão tướng quân mặt mày biến sắc ho khan không dứt, liền vội vàng từ trong lòng lấy thuốc ra nhưng khi đưa tay vào thì đột nhiên nhớ ra một chuyện trong lòng hoảng loạn, nói: "Nguy rồi, Ta quên mang thuốc theo rồi." Bùi lão tướng quân ho khan vẫn không dứt, lại khoác tay về phía Bùi Liễu ý bảo rằng hắn không có chuyện gì. Bùi Liễu lúc này dường như không thể bình tĩnh hơn nữa, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vẻ hoảng sợ: "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, nếu cứ như vậy ông sẽ xảy ra chuyện mất!" Dung Tùy Vân sắc mặt cũng có chút sốt ruột, bệnh của Bùi lão tướng quân hắn đương nhiên hiểu rõ, là bệnh cũ lâu năm tái phát, nếu như không sớm trị liệu, sợ bản thân lão ấy tuổi cao sức yếu không thể chịu nổi. Nghĩ liền kêu: "Vệ Lâm, nhanh đi mới Trương thái y đến đây, ngoài ra phái người đi đến phủ của Bùi tướng quân lấy thuốc mang đến đây, đi nhanh về nhanh!" Vệ Lâm nhận lệnh liền lập tức nhanh chóng vọt ra ngoài. Bùi lão tướng quân lúc này mạnh mẽ ho ra một bụm máu sau đó liền hôn mê bất tỉnh. Bùi Liễu dường như gấp gáo đến độ không thể kiên nhẫn được nữa: "Ông à, ông làm sao vậy, ông à?" Dung Tùy Vân cũng muốn tự mình lăn xe đến xem tình hình thế nào thì đã thấy Âu Dương Vũ giữ chặt xe lăn của hắn. Thực ra Âu Dương Vũ nàng vốn không muốn bộc lộ tài năng của bản thân ra, nhưng mạng người quan trọng hơn, lại nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột của Dung Tùy Vân, liền nhịn không được vươn tay giữ lấy bờ vai hắn từ mình tiến lên phía trước, ngón tay thon dài nhẹ nhàng khoát lên mạch cổ tay của Bùi lão tướng quân, tinh tế đánh giá xem xét. Bùi Liễu nhìn thấy tư thái của Âu Dương Vũ, trong lòng có chút vui vẻ, nhịn không được nói: "Dương cô nương cũng biết y thuật sao?"

Âu Dương Vũ lúc này chỉ nhíu mày: "Vì bệnh đã tích lũy lâu ngày nên có chút phiền phức."

Âu Dương Vũ quyết đoán ngẩng đầu lên nói với Bùi Liễu: "Dìu Bùi lão tướng quân vào trong phòng đi."

Trong tiềm thức Bùi Liễu nghĩ rằng chỉ có những vị lão thái y trong cung mới có học thức cao về y thuật, nếu như không xảy ra một màn lúc nãy hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ có ý nghĩ rằng vị nữ tử trước mặt hắn lại là một người tinh thông y thuật. Vì mọi chuyện trở nên gấp gáp nên, Âu Dương Vũ nói cái gì, hắn vội vàng nghe theo.

Âu Dương Vũ từ trong lòng lấy ra bao châm cứu, cởi y phục ngoài của lão tướng quân tìm vị trí ngay trước ngực hạ tay châm kim. Thần sắc vô cùng bình tĩnh, nghiêm túc, động tác phương pháp châm cứu của nàng vô cùng thành thạo, vị trí của huyệt vị châm xuống cực chuẩn. Bùi Liễu thấy phương pháp sử dụng châm cứu của Âu Dương Vũ không giống với phương pháp của các vị thái y trị liệu thường lui tới, trên mặt có chút lo lắng, vừa định tiến lên ngăn cản thì đột nhiên Dung Tùy Vân ngồi bên cạnh vội kéo hắn lại: "Bùi Liễu, cậu không cần sốt ruột, ta tin tưởng Tiểu Ngũ."Có thể kéo hắn lên từ tay của Diêm Vương nhanh như vậy, đương nhiên hắn tin tưởng tuyệt đối vào y thuật của nàng.

Âu Dương Vũ châm cứu cho Bùi lão tướng quân được một canh giờ, sắc mặt xuất hiện một chút ủ rũ, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, nàng vừa đứng dậy, thì đã thấy trước mặt mình có một chiếc khăn tay. Dung Tùy Vân giơ tay lên, đôi mắt trong suốt, thần sắc nhu hòa: "Tiểu Ngũ, nàng cầm lấy lau đi."

Âu Dương Vũ cầm lấy khăn tay từ trong tay hắn, mà bên kia Bùi Liễu đã bước nhanh chóng đi đến bên giường, phát hiện ra Bùi lão tướng quân đột nhiên ho khụ ra một ngụm máu đen.

"Ông!" Bùi Liễu hoảng sợ, từng sợi dây thần kinh như buộc chặt lại với nhau, hắn quay đầu lại phẫn nộ nhìn Âu Dương Vũ, âm thanh có chút sắc bén: "Xem cô chữa trị lung tung thế nào để ông nội của ta bây giờ một chút cũng không tốt lên."

Âu Dương Vũ thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, còn chưa kịp lên tiếng giáo huấn hắn vài câu thì đã thấy Bùi lão tướng quân từ từ ngồi dậy, thần sắc cũng tốt lên rất nhiều: "Bùi Liễu, chớ có vô lễ!"

"Bùi lão tướng quân, bây giờ ông cảm giác như thế nào?"

"Lão chỉ cảm thấy trong người vô cùng sảng khoái dễ chịu." Bùi lão tướng quân ha ha cười rộ lên, chỉ cảm thấy sức khỏe của bản thân đã tốt lên rất nhiều.

Bùi Liễu nghe được Bùi lão tướng quân nói như thế, liền cảm thấy có lỗi với Âu Dương Vũ: "Thực xin lỗi Dương cô nương, Ta...chỉ vì thấy ông lại hộc ra máu quá lo lắng mà ta..."

"Không sao, việc này cũng là chuyện thường tình thôi." Âu Dương Vũ thần sắc thản nhiên, cũng không tỏ vẻ giận dữ. Âu Dương Vũ lấy hết tất cả kim

châm trên người Bùi lão tướng quân rút ra hỏi: "Mạo muội hỏi một câu, Bùi lão tướng quân năm trước ngực đã từng chịu qua tổn thương?"

Bùi lão tướng quân liền ngồi ngẫm nghĩ hồi tưởng lại năm đó, không khỏi thở dài, nói: "Khi đó là vào màu đông trời giá rét, lão tham gia chinh chiến vô ý bị kiếm của đối phương đâm trúng trước ngực, mặc dù lão rất may mắn cứu được một mạng, nhưng từ đó về sau lão đều cảm thấy trước ngực đều lạnh lẽo đau đớn. Lúc ấy lão không cóc hút hoài nghi chỉ nghĩ rằng do tuổi già sức yếu.Nhưng dần dần lão bắt đầu xuất hiện ho khan, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, mấy tháng gần đây, dường như lão ho khan không dứt."

"Mười năm sau, lão cũng đã tìm mời không ít thái y, các vị lang trung, uống không biết bao nhiêu là thuốc, nhưng cũng không thấy hiệu quả! Thật vất vả mới tìm ra được một phương thuốc hữu hiệu, có điều lão không được phép ăn nhiều này nọ. Cho nên một thời gian sau, cơ thể lão ngày một suy nhược, sau đó lão thấy không ổn liền ngừng uống loại thuốc đó sau đó dưỡng sức một thời gian dài, mới dần dần khôi phục." Nói tới đây, Bùi lão tướng quân lại che miệng ho khan vài tiếng "Chỉ có điều bệnh ho khan của lão vẫn như cũ không thể chữa khỏi được, mỗi ngày ho, mỗi đêm ho, cứ như vậy cũng đã thành thói quen rồi, ai!" Nói xong hắn thở dài thật mạnh.

Bùi Liễu cũng đột nhiên sáng mắt lên, trên mặt lộ ra một tia hi vọng hỏi "Dương cô nương y thuật cao minh như vậy liệu rằng có biện pháp cứu chữa được bệnh này không?"

Âu Dương Vũ nghe xong triệu chứng mà Bùi lão tướng quân mô tả, kết hợp với chuẩn đoán của nàng theo như nàng quan sát vừa rồi về cơ bản cũng đã phán đoán ra được là do Bùi lão tướng quân lúc trước bị ngoại thương nên mắc phải bệnh hen phế quản, hơn nữa vì còn không thể thích nghi với sự thay đổi của thời tiết lạnh giá nên bị hàn khí xâm nhập dẫn đến việc Bùi lão thường xuyên ho vào lúc sáng sớm cả lẫn nửa đêm. Nếu như bệnh này không phát hiện và điều trị kịp thời thì sẽ dẫn đến việc mắc phải cơn ho ác tính khó thở trầm trọng có khi ngừng thở, tím tái, hạ huyết áp dẫn đến tử vong.

Âu Dương Vũ thực sự không nghĩ rằng việc quyết định chọn Nam Phong quốc làm điểm trốn chạy lại vướng phải nhiều phiền phức như thế này, chợt quay đầu nhìn thấy vẻ mặt mong chờ cùng tin tưởng của Dung Tùy Vân nhìn nàng, đúng là nàng nên thay đổi chủ ý của mình thì hơn, trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: "Bùi lão tướng quân bệnh này của ông có chút khó khăn, nhưng vẫn có một phương pháp có thể thử một lần, chỉ có điều phải cần chút thời gian."

"Vậy sao? Có hi vọng sao?!" Bùi lão tướng quân bày ra bộ mặt không thể tin được nhìn Âu Dương Vũ, trên mặt mừng rỡ như điên, "Cho dù cần bao nhiêu thời gian đi chăng nữa, Bùi lão ta cũng đều nguyện ý."

Âu Dương Vũ nhợt nhạt cười nói: "Đều là bằng hữu của Dung công tử, Tiểu Ngũ nguyện hết sức thử một lần."

Vào chính lúc này, Dung Tùy Vân đã mời thái y đến. Hắn vừa rồi nghe được Bùi lão tướng quân phát bệnh, mới vội vàng chạy bán sống bán chết đến đây nhưng vừa tới nơi thì thấy Bùi lão tướng quân sắc mặt lúc này thật sự rất tốt. Hắn dường như không tin chuyện xảy ra trước mắt mình liền chạy đến chuẩn đoán mạch cổ tay, trên mặt có chút kinh hỉ: "Vị nào thật sự đã cứu Bùi lão tướng quân một mạng a, nếu như chậm trễ chỉ sợ hậu quả không thể lường trước được!"

Bùi Liễu vẫn còn đứng ngây ngốc đó chưa kịp làm gì đó tạ lỗi với Âu Dương Vũ thì lại nghe được nàng nói rằng có biện pháp chữa trị cho Bùi lão tướng quân, nên ấn tượng đối với nàng lúc này càng lúc càng tăng, có phần khâm phục: "Người đó chính là Dương cô nương."

Trương thái y nhìn lại phát hiện ra trước mặt mình là một vị nữ tử, tuy trong lòng có chút không thể tin được nhưng trên mặt cũng lộ ra tia nể phục: "Dương cô nương, về sau nếu như rỗi rảnh lão phu có thể xin cô nương chỉ giáo vài điều về y thuật rồi"

Âu Dương Vũ đáp lễ lại nói: "Ngài quá khiêm tốn rồi."

Bùi Liễu trong lòng âm thầm sợ hãi than, Trương thái y được mệnh danh là đệ nhất thần y của đất Nam Phong quốc. Thế nhưng nay ngay cả hắn cũng đều bội phục vị Dương cô nương này, lại còn xin nàng chỉ giáo và điểm. Nàng quả thật là một cô gái thú vị. Cuối cùng Bùi lão tướng quân bình an vô sự trở về phủ, lúc gần đi, Bùi Liễu khẽ đưa đôi mắt đầy thâm ý nhìn Âu Dương Vũ.

P/s: *thều thào* M...ai...lại..ại..đăng chương...ương...tiếp..nha...a...chị...êm.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Gặp phiền phức - Giọng nói quen thuộc

Bùi lão tướng quân sau khi trở về vì muốn báo đáp Âu Dương Vũ mà ngày hôm sau liền sai người đến đưa bao nhiêu là châu báu vàng bạc để tạ lễ. Âu Dương Vũ nhìn đống hòm châu báu kia có chút giật mình, cũng không có ý định nhận.

Thế nhưng Dung Tùy Vân lại thay nàng nhận, trên mặt tao nhã cười yếu ớt: "Nàng đáng được nhận, nàng cũng biết Bùi lão tướng quân vì chữa bệnh này mà đã phải bỏ ra biết bao nhiêu ngân lượng nay nhận một ít tấm lòng này của lão ấy thì cớ gì nàng phải từ chối."

Âu Dương Vũ nghe Dung Tùy vân nói vậy liền nghĩ kể cũng tốt nhưng không ngờ sang đến ngày thứ hai, Bùi lão tiên sinh lại mang theo phu nhân cùng người cháu của mình lại một lần nữa đến phủ hỏi thăm khiến cho Âu Dương Vũ có ý định muốn chạy khỏi nơi này đi thật xa.

Phu nhân của Bùi tướng quân vừa thấy Âu Dương Vũ ngay lập tức tỏ ra thân thiết nắm lấy tay Âu Dương Vũ nói: "Bệnh tình ông lão nhà ta từ này còn phải làm phiền cô nương."

Âu Dương Vũ dịu dàng cười yếu ớt: "Phu nhân khách khí!"

Phu nhân nghe thấy vậy cũng vui vẻ kéo tay Âu Dương Vũ nói đủ chuyện trên đời, càng nói chuyện với vị cô nương này nàng lại càng thích, đột nhiên trong lòng liền rung động không tự chủ được hỏi: "Cô nương đã kết hôn chưa?"

Âu Dương Vũ lúc đầu sợ run lên một lúc lâu, trong lòng chùng xuống, vị phu nhân thấy Âu Dương Vũ không nói lời nào, nghĩ là nàng đang thẹn thùng,sắc mặt càng lúc càng hào hứng: "Nếu vậy thì... Tiểu Ngũ cảm thấy tiểu tôn tử nhà ta thế nào, thằng cháu Bùi Liễu ấy? Tuy rằng hắn đôi khi nói chuyện rất thẳng thắn nhưng có tấm lòng thiện lương với người lớn tuổi hơn mình rất hiếu thuận lễ phép."

Bùi Liễu đứng ở sau phu nhân nghe được những lời như vậy có chút ngượng ngùng ho khụ một tiếng, mặt mày đỏ ửng lên. Hắn không tự chủ được đưa mắt âu yếm nhìn Âu Dương Vũ thì đã thấy Âu Dương Vũ cũng đang ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, thần sắc vẫn thản nhiên điềm đạm.

Âu Dương Vũ mỉm cười: "Bùi công tử là một người tuấn tú lịch sự, lại hiếu thuận với trưởng bối như vậy, đương nhiên sẽ có rất nhiều cô gái yêu mến ngưỡng mộ."

Phu nhân còn định nói cái gì thì lại phát hiện Bùi lão tướng quân lập tức ho khan vài tiếng, lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng. Ngay sau đó những lời còn chưa kịp nói ra đành ngậm ngùi nuốt hết vào trong.

Bùi lão tướng quân trong lòng thầm nghĩ, lão bà của hắn sao chẳng giữu cho mình tí thể diện mặt mũi nào vậy, muốn nói gì thì cũng phải chú ý xem xét những người xung quanh nữa chứ! Bộ lão bà hắn không thấy sắc mặt lúc này của Dung Tùy Vân vô cùng tệ sao, bình thường hắn luôn là một người có thái độ ôn hòa điềm tĩnh. Nhưng lúc này trên mặt hắn lại mang theo một chút lãnh ý, nếu nói thêm gì đi chắc về sau tiểu tử hắn sẽ không bao giờ cho phép vị Dương cô nương này chữa trị cho hắn a!

Sau khi Bùi lão tướng quân rời đi, Dung Tùy Vân đột nhiên từ trong lòng lấy ra một khối ngọc bội, đưa cho Âu Dương Vũ nói: "Tiểu Ngũ, nàng cầm đi."

Miếng ngọc bội trước mặt trông rất quý giá được điêu khắc tinh mỹ, vừa nhìn qua thì đã nhận ra đây chính là một vật vô giá, nàng cười nhẹ khoát tay áo: "Ta sao có thể tùy tiện nhận đồ của huynh chứ.""Tiểu Ngũ cứu mạng của Bùi lão còn nhận đồ tạ lễ của lão. Tiểu Ngũ cũng đã cứu mạng của ta lại không muốn nhận thứ gì từ ta sao, hay là Tiểu Ngũ đã ghét bỏ vị bằng hữu này rồi?" Dung Tùy Vân đưa đôi mắt buồn rầu, thần sắc có chút cô đơn, Âu Dương Vũ thầm nghĩ trong lòng, chuyện này hình như có gì đó không đúng?!

Rõ ràng là hắn bảo nàng nhận đồ của Bùi tướng quân gì đó cơ mà?

Nhưng nhìn bộ dạng như trẻ lạc bị bỏ rơi của Dung Tùy Vân lúc này rõ ràng khiến cho nàng có muốn cự tuyệt cũng không thể, cho nên nàng đành phải cứng rắn lên tiếng: "Được rồi!"

"Để ta giúp Tiểu Ngũ đeo vào." Dung Tùy Vân cúi đầu, trên mặt nổi lên ý cười hài lòng, hắn đem ngọc bội đeo ngay thắt lưng của Âu Dương Vũ, thấp giọng nói, "Như vậy mới tốt."

Âu Dương Vũ cúi đầu nhìn miếng ngọc bội trân quý trên thắt lưng mình, thầm nghĩ trong lòng: Dung Tùy Vân này thật đúng là, ngay cả một chút ân huệ này cũng phải tính toán với nàng rõ ràng sao, nàng lúc này còn cách nào khác đâu, phải nhận lấy đồ của hắn sau này nhất định phải tặng hắn lại thứ gì đó mới được.

***

"Dạ Nhị! Ta giúp ngươi tìm một vị danh y, nghe nói là có thể chữa khỏi được hai mắt cho ngươi, ta đã đưa hắn tới phủ rồi đây." Vân Thương từ bên ngoài vội vội vàng vàng chạy tới, trên mặt mang theo một chút vui mừng.

"Không cần, ta muốn chờ Vũ nhi trở về." Dạ Trọng Hoa lắc đầu, lẳng lặng uống ngụm trà, giống như không hề bận tâm đến việc mình bị mù hai mắt: "Ta tin tưởng với y thuật của nàng có thể chữa khỏi cho ta."

"Dạ Nhị, ngươi sao lại cố chấp đến thế này!" Vân Thương bất đắc dĩ nhìn Dạ Trọng Hoa, từ sau khi không còn Âu Dương Vũ bên cạnh, tên Dạ Nhị hắn càng ngày càng cố chấp, có đôi khi quật cường bướng bỉnh như một tiểu hài tử. Dường như đôi mắt mù của hắn ấy, hắn vẫn đang kiên nhẫn, kiên trì chờ đợi, chờ đợi một ai đó đem phép màu đến với hắn, mà người đó không ai khác chính là tiểu nha đầu Âu Dương Vũ giờ không biết sống chết ra sao, cho nên cho đến khi chưa tìm được nàng, hắn tình nguyện để bản thân mình bị mù, nguyện để bản thân mình chìm trong bóng tối mù mịt.

"Vân Thương, ngươi phái người đến Nam Phong quốc đã điều tra được gì chưa?"

"Vẫn chưa..." Vân Thương chưa nói được hết câu thì đã nhìn thấy Dạ Trọng Hoa "ba" một tiếng chén trà trong tay hắn ngay lập tức bị hắn ném đi, nước trong chén trà bắn lên tung tóe. Vân Thương trong lòng ngầm bực, hận bản thân mình lúc trước vì sao lại muốn gạt Dạ Trọng Hoa. Bây giờ lời đã nói ra cũng chẳng thể nào rút lại được, hắn bây giờ cũng chỉ còn biết tiếp tục lừa dối hắn: "Có điều ta nghe ám về hồi báo, nói là ở Nam Phong quốc có xuất hiện một vị nữ tử, y thuật vô cùng lợi hại, có thể chữa khỏi được bệnh cho Bùi lão tướng quân, ta nghĩ..."

"Nhất định nàng ấy là Vũ nhi, lập tức phái người theo ta đến Nam Phong quốc!" Dạ Trọng Hoa kích động đứng lên, trên mặt vô cùng mừng rỡ.

Vân Thương nhất thời ngây dại, không thể tin nhìn hắn: "Dạ Nhị, mắt ngươi bây giờ có vẻ không tiện, chi bằng chờ..."" Không kịp đâu, một ngày không nhìn thấy Vũ nhi thì ngày đó ta lại càng bất an!"

Bệnh tình của Dung Tùy Vân có vẻ khó giải quyết, lúc trước Âu Dương Vũ có sử dụng vài phương pháp trị liệu nhưng trong quá trình trị liệu lại xảy ra nhiều phản ứng phụ khiến cho bệnh tình lại không thể thuyên giảm khó có thể giúp hắn khỏi hẳn.

Nhưng sau một thời gian điều chỉnh phương thuốc, Âu Dương Vũ cuối cùng cũng đã tìm ra được phương pháp có thể chữa trị cho hắn, nếu như may mắn, hai chân không thể đi được của hắn có thể sẽ được chữa khỏi hoàn toàn.

Thế nhưng chuyện khả năng chữa được chân cho hắn, Âu Dương Vũ không có đề cập với hắn, coi như lấy việc này làm một món quà bất ngờ cho hắn đi.

"Tiểu Ngũ, gần đây ta cảm thấy ngực rầu rĩ, cảm giác không được thoải mái." Âu Dương Vũ vừa bưng thuốc đi ra ngoài thì đã thấy Dung Tùy Vân lộ ra bộ ngực trần ngồi trên xe lăn, đưa một tay vỗ nhẹ ngực mình, mày khẽ nhíu lại.

Âu Dương Vũ vội vàng cầm chén thuốc trong tay đặt sang một bên trên bàn, tay vươn ra đặt lên mạch cổ tay hắn, nàng cũng có chút khó hiểu, rõ ràng nàng cảm thấy gần đây bệnh tình của Dung Tùy Vân có chút khởi sắc a, sao lại có thể không thoải mái, sắc mặt nàng có chút nghiêm trọng: "Rốt cuộc là không thoải mái thế nào?"

Dung Tùy Vân đôi mắt chợt lóe, thấp giọng nói: "Chỉ là ngực khó chịu, hơi đau nhức."

Âu Dương Vũ vô cùng khó hiểu, làm sao có thể có như vậy bệnh trạng, trong phút chốc đó nàng liền không dám đưa thuốc vừa nấu kia cho hắn uống,chỉ gọi Vệ Lâm vào chuẩn bị nước tắm cho chủ tử hắn còn mình thì trở về nội thất nghiên cứu phương thuốc này lại một lần nữa.

Có lẽ thuốc của nàng có tác dụng với cơ thể suy nhược của hắn hơi mạnh, lần sau phải điều chỉnh dược tính của thuốc nhẹ hơn một chút.

Sau khi Vệ Lâm thấy Âu Dương Vũ rời đi, Dung Tùy Vân ngay lập tức ngồi thẳng người, giống như chút đau đớn khó chịu lúc nãy đều không có. Tầm mắt của hắn vẫn đặt lên bộ dáng yểu điệu của nàng, ánh mắt có vài phần si mê, bên môi khẽ nhợt nhạt cười, Vệ Lâm thấy chủ tử mình như vậy trong lòng cảm thấy khó hiểu mở miệng nói: "Chủ tử, ngài rõ ràng... Vì sao ngài lại gạt Dương cô nương a? Tiểu nhân thấy phương thuốc của Dương cô nương này có hiệu quả rất tốt, mà sắc mặt của chủ tử gần đây cũng khá lên rất nhiều nha."

"Lắm mồm!" Dung Tùy Vân ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, Vệ Lâm nhất thời ngậm miệng.

Âu Dương Vũ ở lại biệt viện của Dung Tùy Vân cũng đã được nửa tháng. Ngoài việc mỗi ngày đều giúp Dung Tùy Vân giải trừ chất độc còn sót lại trong người, cứ cách ba ngày nàng lại đến phủ Bùi tướng quân giúp Bùi lão tiên sinh trị tận gốc bệnh hen phế quản. Cho nên chỉ trong vòng chưa quá nửa tháng, Bùi lão tướng quân liền cảm thấy bệnh tình của mình có chút tiêu giảm đi, đặc biệt là ban đêm hắn cũng không còn ho dữ dội làm mất giấc ngủ của mình nữa. Hắn cũng cảm thấy ngực hắn cũng không còn lạnh như trước. Phu nhân tướng quân cảm thấy vô cùng vui sướng, nhìn Âu Dương Vũ bằng ánh mắt nhu hòa đầy yêu thương. Nàng đến bây giờ vẫn chưa có chắt bế bồng, hận không thể lập tức khuyên nhủ tiểu cô nương Âu Dương Vũ này gả vào Bùi gia, chẳng qua nhớ tới lời cảnh cáo của Bùi lão tướng quân nên đến bây giờ vẫn không dám hé răng nói gì.Chỉ đơn giản ở trước mặt Âu Dương Vũ đều tìm những lời hay ý đẹp nói tốt về Bùi Liễu, Âu Dương Vũ mỗi lần nghe xong cũng chỉ biết cười nhẹ không có đáp lại.

Ngày hôm nay, sau khi Âu Dương Vũ trị liệu cho Bùi lão tướng quân xong thì có dặn dò chút chuyện kiêng kị trong việc ăn uống cũng như việc uống thuốc. Khi nàng vừa rời đi lúc đi ra khỏi phủ tướng quân thì gặp phải Bùi Liễu đang từ bên ngoài tiến vào.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Bùi liễu vì bị khuất bóng phía sau nên không thể nhìn rõ được vẻ mặt của hắn lúc này. Hắn đột nhiên đụng mặt với Âu Dương Vũ trước cổng, sắc mặt không hiểu sao có chút đỏ lên, rất nhanh liền trấn định bản thân, tiêu sái đứng chắn trước mặt nàng, một trận gió thổi qua, thổi bay y bào của hắn, miệng hắn bất giác giơ lên nụ cười tao nhã, hắn mỉm cười nói: "Dương cô nương phải về rồi sao? Không ở lại chơi thêm chốc nữa?"

"Ta cũng ở đây quấy rầy đã nửa ngày rồi nên ta cần phải trở về." Âu Dương Vũ nhợt nhạt cười, ánh mắt mang theo một chút xa cách.

Bùi Liễu nhìn gương mặt của nàng, tim đập không khỏi nhanh: "Hay là ta đưa Dương cô nương trở về."

"Không cần, ta biết đường." Âu Dương Vũ khẽ cúi đầu với hắn sau đó lập tức đi qua mặt hắn. Ngay cả đứng nói chuyện với hắn thêm một chút nữa nàng vẫn lạnh lùng không muốn sao. Bùi Liễu trên mặt có chút ảo não buồn rầu, không biết là lấy dũng khí từ đâu, đột nhiên quay người nắm chặt cánh tay Âu Dương Vũ, cúi đầu giấu đi cảm xúc của mình lúc này lên tiếng: "Cô nương vẫn còn trách ta ngày hôm đó đã lỗ mãng với cô nương?"

Âu Dương Vũ nàng nào chấp nhặt những thứ cỏn con đó, chỉ là phu nhân tướng quân hay thường xuyên cố ý gán ghép nàng với Bùi Liễu, cho nên theo bản năng không muốn cùng với người này dây dưa tìm mọi cách càng cách xa hắn càng tốt. Âu Dương Vũ vẫn điềm đạm thản nhiên nhìn hắn: "Bùi công tử không cần phải để tâm chuyện này, ta thật sự đã sớm quên chuyện ngày hôm đó rồi."

"Nhưng ta vẫn cảm thấy nàng dường như không quan tâm để ý ta?" Bùi Liễu cuối cùng cũng đủ tự tin để thốt ra những lời này, sắc mặt đỏ lựng lên, hắn hơi sợ hãi đưa mắt nhìn Âu Dương Vũ, thấy vẻ mặt của nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, đúng là không cần nàng nói ra thì hắn cũng đã biết câu trả lời.

Âu Dương Vũ lạnh lùng hất tay hắn ra, nhìn thấy bộ dạng này của hắn trong lòng âm thầm kêu không ổn. Tên này thoạt nhìn chỉ trông như là một tên công tử mọt sách sao bây giờ lại cũng có một mặt như vậy? Nàng vừa định lên tiếng thì đột nhiên tầm mắt Bùi Liễu dừng trên thắt lưng của Âu Dương Vũ, một miếng ngọc bội đầy trân quý, trên mặt ngay tức khắc liền đen lại giống như là vừa thấy quỷ sống dậy, hắn đột nhiên một câu cũng không nói, xoay người bước đi: "Cáo, cáo từ! Cứ coi như những lời vừa nãy ta chưa nói đi."

Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ dạng vội vàng rời đi của hắn, trong lòng có chút kinh ngạc, sau đó liền nhìn trên người mình từ trên xuống đánh giá một lúc lâu mới khó hiểu suy nghĩ, bộ người nàng có vấn đề gì sao? Hay là hắn là bị quỷ thần ma nhập a?

Âu Dương Vũ từ phủ Bùi tướng quân đi ra, cũng không có lập tức trở lại biệt viện. Trong khoảng thời gian ở đây, nàng cảm thấy khí hậu đất đai Nam Phong quốc quả thực rất tốt. Nếu như có thể dựng một ngôi nhà nhỏ ở đây an cư lạc nghiệp thì cũng là một ý kiến không tồi. Đột nhiên trong lòng Âu Dương Vũ nảy ra một ý muốn đi tìm hiểu cuộc sống của những người dân vùng lân cận xem họ sống như thế nào, nhu cầu vật chất ra sao, nếu có thể nàng sẽ mở một cửa hàng thích hợp với sự tiêu thụ của người dân ở đây.Ngay khi Âu Dương Vũ từ một cửa hàng nhỏ kia đi ra thì lại phát hiện đứng trước mặt nàng là hai tên nam tử đại hán, bộ dáng hung ác: "Cô nương, chủ tử nhà chúng ta muốn gặp cô nương."

"Vậy sao?" Âu Dương Vũ nhìn hai tên trước mặt, thản nhiên nói, "Không biết chủ tử của các người là ai?"

"Cô nương không cần phải quan tâm đến chuyện đó, chỉ đơn giản đi theo chúng ta là được." Tuy hai tên nam nhân này diện mạo hung ác là thế nhưng dường như không có ác ý, hắn đưa tay cúi đầu tỏ ý mời Âu Dương Vũ.

Đã thấy cách đó không xa có một chiếc xe bạch mã nhanh chóng tới, kim xe xa hoa, mặt trên được khảm mã não cùng phỉ thúy rạng rỡ, cả thân xe đều được bao phủ một lớp vàng ròng, trông rất là hoa lệ. Âu Dương Vũ nhíu chặt mày, rốt cuộc là ai muốn gặp nàng, thân phận lớn như vậy sao.

Âu Dương Vũ trong lòng tò mò, liền đi theo bọn họ lên xe ngựa, cho đến khi xe ngựa dừng lại nhìn lên phía trước liền nhận ra rõ ràng đây chính là một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, trong lòng không khỏi thất kinh —— hoàng cung! Là hoàng cung của Nam Phong quốc.

Hoàng cung này quả thực là một nơi vừa trang trọng vừa đẳng cấp, tất cả xung quanh đều quý giá đẹp đẽ. Màu vàng của vàng ròng đúc dưới sự phản chiếu của ánh mặt trời khiến cho hoàng cung như vầng hào quang vàng chói rọi như kim sa.

Âu Dương Vũ bước từng bước trên mặt đường được lát đá cuội. Hoàng cung dường như có nét gì đó vừa quý phái nhưng lại thần bí kích thích căn bệnh tò mò của loài người. Hai tên nam nhân kia đứng trước cửa lên tiếng: "Chủ tử ở bên trong, mời cô nương vào."

Âu Dương Vũ bình tĩnh đi vào, đã thấy bên trong căn phòng có một vị nữ tử đang ngồi trên hàng ghế cao, dung nhan khí sắc cao quý, đầu mang mũ phượng. Mặt mày tinh xảo, làn da bởi vì được chăm sóc kỹ lưỡng nên rất trắng mịn nõn nà.

Âu Dương Vũ chậm rãi tiến lên hành lễ với nàng: "Bái kiến hoàng hậu nương nương."

"Cô chính là Dương Ngữ?" Ngồi trên cao kia chính là hoàng hậu của Nam Phong quốc, trong mắt dường như không muốn nâng lên một chút, diện mạo của tuy cũng tuyệt sắc nhưng hầu như không có điểm gì nổi bật, nàng lạnh lạnh nở nụ cười một chút: "Thì ra cũng chỉ là một cô thôn nữ!"

Âu Dương Vũ hai con mắt trong suốt mà bình tĩnh: "Hoàng hậu nói quả không sai, dân nữ từ nhỏ đã lớn lên ở thôn quê chân lấm tay bùn cho nên dân nữ chính là một cô thôn nữ ạ."

Nam Phong quốc hoàng hậu cũng không ngờ Âu Dương Vũ lại thừa nhận theo ý mình như vậy, đôi mắt hiện lên một tia tức giận, nàng dừng một nói: "Nghe nói cô là người đã cứu sống Bùi lão tướng quân?"

"Vâng, chẳng qua dân nữ chỉ gặp may thôi."

"Còn cứu cả Thất hoàng tử?"Hoàng hậu của Nam Phong quốc nói tới đây xong trong mắt có một tia sát ý lóe lên, tay nàng không khỏi nắm chặt thành quyền.

Âu Dương Vũ không khỏi sợ run lên một lúc, nàng đặt chân đến Nam Phong quốc này cũng chỉ cứu chữa cho hai người một là Bùi tướng quân hai là Dung Thất...Khoan đã...lẽ nào Dung Thất chính là vị thất hoàng tử mà bà hoàng hậu này đề cập đến đó sao?Nàng mặc dù đã đinh ninh rằng thân phận của hắn không phải tầm thường nhưng nàng không nghĩ rằng hắn chính là người trong hoàng thất - là thất hoàng tử?Âu Dương Vũ trong lòng cảm xúc lúc này hết sức phức tạp, nàng còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe được tiếng cười lạnh từ vị hoàng hậu Nam Phong quốc nói: "Mặc dù thất hoàng tử có quen biết cô, nhưng là người trong hoàng thất ta nhất quyết phản đối việc cô và Thất hoàng tử có quan hệ qua lại với nhau. Thất hoàng tử cao quý như vậy mà một cô thôn nữ tầm thường như cô lại muốn trèo cao sao?"

Âu Dương Vũ cố gắng che dấu vẻ kinh ngạc trong mắt mình, trên gương mặt thanh tú của nàng dường như không có một chút cảm xúc: "Không biết hoàng hậu nương nương bằng cách nào có thể biết được Thất hoàng tử có quen biết với dân nữ?"

"Khối ngọc bội trên người cô chính là vật mà từ khi sinh ra thất hoàng tử đã luôn mang nó trong người, vật đó chính là đại biểu cho thân phận của hắn! Mà hắn cư nhiên lại giao vật vô giá đó cho cô, bổn cung không biết cô làm cách nào hay đã sử dụng thủ đoạn gì để câu dẫn lấy lòng hắn. Nhưng bổn cung nói cho cô biết, Thất hoàng tử là người tính tình hiền lành đơn thuần, bổn cung sẽ không để cho thất hoàng tử bị nhúng chàm bởi loại yêu nữ như cô." Hoàng hậu Nam Phong quốc hoàng hậu đôi mắt nhíu lại, cười nói, "Hay là như thế này đi, cô nếu như có thể chữa trị được cho Thất hoàng tử. Vậy để có thể đền đáp công lao này, ta sẽ giúp cô tìm một cuộc hôn sự thỏa đáng?"

"Cháu trai Lý Dật của ta là một người có dung mạo tuấn mỹ, ngọc thụ lâm phong..."

Âu Dương Vũ dù chỉ mới đến, có thể đối với người khác nàng thực sự không biết nhưng đối với tên Lý Dật này lại rõ ràng hơn bất cứ ai trong hoàng thất nơi Nam Phong này. Vị này được mệnh danh là đệ nhất ăn chơi trác táng, vua của rượu chè cờ bạc đứng đầu đô thành. Suốt ngày chỉ có một thú vui duy nhất chính là đến thanh lâu kỹ viện, tranh giành tình nhân của các vị khác, không chút nương tay. Người như vậy cho dù nam nhân trên thế gian này có chết hết đi nữa thì cũng không bao giờ muốn gả cho hắn, thế nên mới có thể giới thiệu tên cặn bã đó cho mình, Âu Dương Vũ lạnh lùng cười, đôi mắt vẫn bình tĩnh vô sự: "Dân nữ không phải là người của Nam Phong quốc cho nên sẽ có một ngày rời khỏi đây. Vì thế chuyện chung thân đại sự của dân nữ

không cần phiền hoàng hậu nương nương phải lo lắng."

Hoàng hậu dường như không cam lòng, còn muốn nói thêm điều gì thì chợt thấy Âu Dương Vũ vuốt nhẹ miếng ngọc bội trên người mình nói: "Vì Thất hoàng tử đột ngột phát bệnh không tiện mang bất kỳ thứ gì lên người nên mới đưa nó cho dân nữ. Dân nữ lúc ấy không biết khối ngọc này lại trân quý đến vậy, vì thế dân nữ sẽ trả thứ này lại về đúng chủ nhân của nó."

Hoàng hậu trên mặt lúc này vui buồn hờn giận khó mà phân biệt được, Âu Dương Vũ lúc này thản nhiên nói: "Những gì Hoàng hậu nương nương nói hôm nay, dân nữ sẽ ghi nhớ trong lòng, nếu như không còn chuyện gì nữa, dân nữ xin được phép đi trước."

Âu Dương Vũ nói xong cũng không hề quan tâm đến việc hoàng hậu có đồng ý hay không, xoay người rời đi. Hoàng hậu Nam Phong quốc từ trước đến nay đều được mọi người tôn trọng kính nể, ấy vậy mà đây là lần đầu tiên có người dám từ chối ân huệ của nàng, sắc mặt vì tức giận mà đỏ lựng lên. Âu Dương Vũ chưa đi ra khỏi cung thì đã thấy trước cổng có một vị nữ tử cẩm y thanh tú, chẳng qua bên ống tay phải dường như trống rỗng, giống như là bị đứt một cánh tay. Âu Dương Vũ cũng không tò mò nhiều về vị nữ tử với cánh tay phải bị chặt đứt kia, chỉ là trong lòng đoán ra vị này hẳn có thể là một cô công chúa nào đó, liền cúi đầu hành lễ qua loa sau đó nhanh chóng rời đi. Âu Dương Vũ vừa đi vài bước, liền nghe được phía sau nữ tử cười lạnh nói: "Không biết là nha đầu đi lạc ở chỗ nào mà lại có thái độ không lễ phép đến vậy!"

Người bị cụt tay này chính là con gái của hoàng hậu Nam Phong quốc, là đại công chúa của Nam Phong quốc —— Linh Tê công chúa.

Sau khi Âu Dương Vũ rời đi, nha đầu hầu hạ bên cạnh Linh Tê công chúa liền thắc mắc thì thầm nói: "Lạ thật nô tỳ thấy vị nữ tử này rất quen mắt, có vài nét giống với Ninh vương phi của Tây Lăng quốc!"

"Ngươi nói cái gì? Giống ai?"Khuôn mặt cao ngạo của Linh Tê ngay lập tức có xuất hiện một tia sắc bén, thanh âm liền thay đổi đáng sợ tới mức khiến cho cung nữ bên cạnh hoảng loạn quỳ xuống: "Mấy tháng trước, nô tỳ có đi theo đoàn sứ giả đến Tây Lăng quốc, tặng lễ vật trong ngày đại hôn của Ninh vương, cho nên mới may mắn được thấy mặt vị Ninh vương phi một lần. Nô tỳ cảm thấy vị nữ tử vừa rồi cùng... với Ninh vương phi có vài phần giống nhau."

Ninh vương?! Dạ Phi Bạch!

Đôi mắt Linh Tê ngay lập tức lóe lên một tia lửa hận. Nàng đã từng thích hắn như vậy, yêu thương hắn, ngày đêm nhớ nhung hắn! Ấy vậy mà trong một lần nàng chỉ vì muốn được nắm lấy bàn tay thon dài ấy một lần mà lại bị hắn chém đứt một cánh tay! Ngực Linh Tê bắt đầu phập phồng thở dốc, nàng hận, hận vô cùng! Nhưng nàng vẫn không thể nào thôi nhớ hắn, không thể nào ngừng yêu hắn, nàng không thể xuống tay giết hắn!

Nàng bước nhanh đi vào, trên đầu kim trâm cài kịch liệt loạng choạng, nàng đi đến cung điện bên trong, vội vàng hỏi: "Mẫu hậu, vị nữ tử mới vừa rồi tên là gì?"

"Hả? Con gái có hứng thú với cô ta sao?" Hoàng hậu vươn tay xoa xoa huyệt thái dương mình, thần sắc có chút mệt mỏi, "Con tiện nhân này đã cứu Tùy Vân một mạng, nếu như cô ta còn tiếp tục ở lại bên cạnh Tùy Vân thì kế hoạch bao nhiêu năm của ta coi như đổ xuống sông xuống bể."

Linh tê công chúa khẽ nhíu mày: "Cô ta là người của Thất đệ sao?"

"Một lần Tùy Vân có đi một chuyến đến biên phòng Tây Lăng để chữa bệnh, may mắn gặp được một nữ thần y với y thuật cao minh rồi sau đó mang trở về đây, con nói xem có phải là muốn chọc tức chết ta rồi không?"

Tây Lăng? Biên phòng?

Chợt trong đầu Linh Tê thoáng nghĩ tới một khả năng. Nàng có nghe nói cách đây hơn nửa tháng Ninh vương cùng Ninh vương phi đến biên phòng Tây Lăng để giám sát. Nhưng sau đó không may Ninh vương phi bị người ám sát rơi xuống núi Tuyết Sơn không rõ tung tích, còn Ninh vương chỉ trong một đêm mắt liền bị mù, có khi nào vị nữ tử này thật sự là Âu Dương Vũ?

Linh Tê công chúa cố nén cảm giác nghi hoặc trong lòng mình: "Tên cô ta là gì?"

"Dương Ngũ."

Linh tê công chúa đôi mắt chợt lóe, Dương Ngũ, Dương Nũ, quả thực chính là Âu Dương Vũ sao? Người con gái tầm thường này cư nhiên lại có thể gả cho Ninh vương, làm vương phi duy nhất của Dạ Nhị hoàng tử, nàng không cam lòng, nàng ghen tị, nàng muốn giết cô ta để có thể khiến cho Dạ Phi Bạch cả đời thương tâm đau đớn day dứt vì cái chết của cô ta!Nàng chủ động xin đi giết giặc: "Nữ nhi nguyện ý giúp mẫu hậu loại bỏ vật trở ngại này."

Âu Dương Vũ sau khi trở về cảm thấy không muốn đi xe ngựa hoàng cung. Trên đường đi mải ngẫm nghĩ nàng phải mở lời như thế nào để có thể trả lại khối ngọc bội này cho hắn mà khiến hai bên không phải áy náy. Âu Dương Vũ trong đầu hiện ra khuôn mặt tái nhợt kia liền có chút do dự.

Nàng nhẹ nhàng bước từng bước trên đường. Đột nhiên nghe ai đó gọi thoáng qua một tiếng Vũ nhi..Nàng giật mình trong lòng cảm giác tim đập rộn ràng khẽ quay đầu lại liền thấy hai cặp đôi đang dỗi nhau đứng cách nàng không xa. Một tên nam tử kia đang nắm lấy tay cô gái kia khuôn mặt có chút bi thương đau đớn. Ngay lúc nàng nghe thấy ai đó gọi tên mình nàng quay đầu lại, tự hỏi bản thân thứ mà nàng đang hy vọng là gì, nàng đang trông đợi cái gì, để rồi nàng chỉ thấy một mình đơn độc đứng ở một nơi xa lạ. Và rồi nàng chợt nhận ra chính trái tim nàng bảo với nàng rằng nàng đang nhớ hắn. Nhớ những ngày tháng có hắn bên cạnh, dựa dẫm vào hắn. Nàng nhận ra nỗi cô đơn nhất không phải là không có ai ở bên cạnh mình mà là có ai đó vừa bước ra khỏi cuộc sống của mình. Nó giống như câu nói: "Có những hòn đá cô đơn giữa dòng suối nhưng chỉ cần nước còn chảy, còn sự quan tâm chân thành đến nhau thì hòn đá sẽ không còn cô đơn...Nàng khẽ cười trong mớ hỗn độn rồi cũng lặng lẽ quên đi. Ngay khi đi ngang qua một con đường vắng cũng là lúc phía trước nàng xuất hiện một đám người lạ mặt. Nhóm người này hành động mau lẹ, chỉ trong phút chốc đã có thể bao vây tụ lại

xung quanh nàng, kiềm kẹp không cho nàng đường lui.

Cầm đầu trong đám người đó chính là một tên nam tử diện mạo trong được xem là đẹp, thân mặc cẩm bào, điều đặc biệt chính là chỉ cần liếc qua khuôn mặt hắn thôi là nàng cảm thấy vô cùng chán ghét cùng khinh bỉ. Âu Dương Vũ đôi mắt hơi nhíu lại lên tiếng: "Các ngươi là ai?"

"Nàng thật sự nghiêm túc hỏi bản công tử là ai sao? Ha ha ha ha." Tên nam tử trước mặt với dáng vẻ lưu manh cười đểu, nhìn về phía Âu Dương Vũ với một ánh mắt tràn đầy hơi thở của dục vọng. Đây mà là ánh mắt của một tên nam nhân đứng đắn hay sao, hắn quay đầu nói với một tên bên cạnh: "Nói cho nàng ấy biết, bản công tử là loại người nào!"

Một tên sai vặt đứng một bên vẻ mặt đắc ý, bẩm báo nói: "Đây chính là công tử của Lý gia Lý Dật, là cháu trai của hoàng hậu nương nương tôn quý!"

"Nàng là Dương Ngũ sao?" Lý Dật hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt cao ngạo được một lúc liền biến mất thay vào đó chính là ánh mắt bắt đầu mê đắm nhìn Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ sắc mặt bắt đầu lạnh đi. Hừ..Hoàng hậu của cái mảnh đất Nam Phong này hình như rảnh rỗi nhàn hạ thoải mái đến mức không có việc gì làm bắt đầu đi quản chuyện của một người xa lạ như nàng, cư nhiên phái người cháu trai thân yêu của bà ta đến đùa bỡn mình.

Âu Dương Vũ cười lạnh nói: "Nếu phải thì sao, mà không phải thì như thế nào?"

Âu Dương Vũ thần sắc thản nhiên, đứng ngay thẳng bình tĩnh, một loại khí chất vừa kiên định vừa cứng rắn của nàng khiến ai nhìn vào cũng phải nể phục.

Lý Dật bắt đầu cười trừ lên tiếng: "Nghe nói Dương Ngũ cô nương đây là nữ thần y với y thuật cao minh không ai sánh bằng, có thể chữa trị cho một người mà đã phải mất mấy chục năm mà bệnh tình vẫn không thuyên giảm! Bây giờ bản công tử cảm thấy trong người có chút không thoải mái, hay là nàng giúp ta bắt mạch xem bệnh đi."Nói xong, Lý Dật cao ngạo vươn tay đưa về phía Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ lạnh lùng nói: "Lý công tử nếu như không khỏe thì cũng không cần thiết phải bắt mạch làm gì."

Lý Dật ha ha cười: "Quả nhiên là thần y, ngay cả chẩn đoán bệnh cũng không cần bắt mạch."

Lý Dật ánh mắt càng lúc càng dâm tà, đưa mắt nhìn chăm chú vào thân thể mềm mại của Âu Dương Vũ từ trên xuống dưới. Hắn lúc này không kiêng kỵ bất cứ ai đứng xung quanh, hễ đụng phải cô nương nào tuyệt sắc thì trong lòng không thể giấu được vẻ vui mừng, hắn tà tà cười: "Tiểu Ngũ à, bản công tử lúc này cảm thấy toàn thân đều nóng lên, tim đập loạn nhịp, máu cứ như vậy dồn hết về mặt... với loại bệnh này nên chữa trị như thế nào?"

Những lời nói vô sỉ hạ lưu đó của Lý Dật khiến cho đám thuộc hạ xung quanh hắn đều phát điên cười to.

Âu Dương Vũ cũng không tức giận, nhìn vẻ mặt cười dâm đãng, kiêu ngạo của tên Lý Dật này, trầm tư một lúc lâu mới lên tiếng: "Loại bệnh này nếu như chữa trị thì sẽ không sao,nhưng nếu không điều trị ngay thì sẽ không ổn. Ngươi giơ tay ra ta đến bắt mạch cho ngươi."

Lý Dật đột nhiên thấy Âu Dương Vũ thần sắc ôn nhu như vậy, trong lòng liền cảm thấy căng thẳng, miệng vừa nói " Được" xong, liền cười hì hì vươn tay đến trước mặt Âu Dương Vũ...

Lúc này, khuôn mặt Âu Dương Vũ đang tươi cười đột nhiên đông cứng lại, trên mặt mang theo một tia lãnh ý nồng đậm, nàng nâng tay lên bắt lấy cổ tay Lý Dật. Hắn còn chưa kịp phản ứng lại thì ngay lập tức sau đó liền cảm giác trời đất xung quanh hắn đều như sụp đổ trước mắt, bốn phía cảnh vật thay đổi, lưng ngã đập mạnh xuống đất, lục phủ ngũ tạng đều bắt đầu đau đớn dữ dội. Âu Dương Vũ nhân cơ hội này tung một cước về phía đũng quần hắn, thần sắc thản nhiên: "Bệnh này còn có thêm triệu chứng hay thường xuyên sung huyết nên sẽ không tốt cho sức khỏe, nhưng chỉ cần đá mấy cái ngay chỗ này thôi thì sẽ tốt lên!"

[Óe...Dạ Trọng Hoa mà chứng kiến cảnh này thì...về sau còn dám bỏ mặc Bổn cô nương Âu Dương Vũ nữa không]

"A!" Lý Dật càng lúc càng kêu thảm thiết, hắn chỉ cảm thấy toàn thân hắn đau nhức, đặc biệt là phía hạ thân hắn: "Con tiện nhân chết tiệt, lên cho ta, tất cả các ngươi xông lên bắt lấy con tiện nhân đó cho ta!"

Lý Dật vừa hét vừa ôm lấy đũng quần của mình lăn lộn trên mặt đất, trên hiện lên một tia căm giận: "Hoàng hậu nương nương đã nói ban nha đầu ngươi cho ta, vốn định thú ngươi về làm thiếp của ta! Vậy mà ngươi cư nhiên rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt, toàn bộ tất cả các ngươi xông lên đánh tàn phế con tiện nhân này đi cho bổn vương!"

Đám thuộc hạ đứng xung quanh vừa mới chứng kiến một màn oai hùng của Âu Dương Vũ liền chỉ dám đứng sững sờ ở đó mồm không ngậm lại được mở to. Cô gái này thoạt nhìn yếu đuối ôn nhu thì ra là một người vô cùng lợi hại, vô cùng cường đại. Bọn họ nhìn thấy cặp mắt thị huyết kia của Âu Dương Vũ, trong lòng có chút sợ hãi, hai chân bắt đầu mềm nhũn ra, run lên bần bật.Nhưng dù sao bên bọn họ đông người như vậy chẳng nhẽ lại sợ không đánh nổi cả một đứa con gái kia sao, mấy người kia liền bắt đầu nghĩ vậy, như được lên dây cót, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả đều dũng mãnh đi lên.

Âu Dương Vũ đôi mắt híp lại, nàng còn chưa kịp ra tay thì ——

"Kẻ nào dám?"Một giọng nói lạnh như băng,tràn ngập sát ý đột nhiên truyền đến, Âu Dương Vũ vừa nghe âm thanh đó xong, toàn thân đều khựng lại, mắt mở to, miệng khẽ mấy máy, nàng không dám quay đầu lại, đúng vậy nàng không có đủ dũng khí quay đầu lại. Âm thanh quen thuộc đó, âm thanh bá đạo đó, nàng hầu như hàng đêm đều tự nhủ bản thân mình buộc phải quên đi hắn, quên đi giọng nói trầm ấm của hắn, quên đi từng cử chỉ dịu dàng khi trước của hắn, thế nhưng nàng không làm được, nàng từ từ quay đầu lại liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa từ xa chạy đến, tim nàng không khỏi đập rộn lên ngẫn người đứng đó.

P/s: Buổi tối hôm nay đặc biệt hơn mấy hôm trước...Chị em đoán được ai nói câu đó chứ...đoán được chứ...giờ còn tiểu muội muội nào muốn chém muốn cầm dao hâm dọa ta không...lên luôn đi..Ta chấp hết...ết..ết...*phấn khích muôn phần*

Chả là ta làm đến chương này... ta cười như con điên vậy các chị em ạ..

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chúng ta không là gì của nhau cả?

Xe ngựa vững vàng dừng lại, ngay sau đó một thân ảnh thon dài từ trên xe ngựa tiêu sái đi xuống.

Mỗi một bước chân của hắn đi về phía nàng, đôi khi, "một bước"tưởng chừng như đơn giản vậy...nhưng từng bước của hắn lại cứ như đang dẫm nát lòng của nàng.

Dạ Trọng Hoa!

Âu Dương Vũ ngực có chút run lên đau đớn.

Bộ dạng của Dạ Trọng Hoa sao lại thành ra như thế này, gương mặt quen thuộc đã khắc sâu vào trong trí nhớ nàng giờ không còn mà thay vào đó là một khuôn mặt gầy gò, nhưng khuôn mặt anh tuấn của hắn không vì thời gian mà mất đi vẻ bất phàm, ngược lại, còn có mị lực đặc biệt, cứ tự nhiên mà toát ra. Khí chất của hắn vẫn như trước vừa tôn quý vừa cường ngạo, khiến cho người khác không dám đến gần hắn.

Hắn đi đến bên Âu Dương Vũ vội vàng kêu lên một tiếng mà bấy lâu nay hắn đã muốn thực hiện, trước mặt nàng, gọi tên nàng: "Vũ nhi!"

Không biết vì sao, khi hắn muốn thốt ra hai chữ này thì cổ họng hắn lại nghẹn cứng lại, hắn cố gắng kiềm chế cảm xúc muốn ôm nàng ngay lúc này. Hắn biết người mà hắn đang đứng trước mặt là Vũ nhi của hắn, vừa lúc nãy hắn nghe rõ ràng âm thanh của nàng. Tuy rằng hắn không nhìn thấy gì, nhưng hắn tin chắc, tin vào cảm nhận, tin vào trái tim hắn! Chỉ cần hắn vươn tay ra là hắn đã có thể chạm vào nàng. Mỗi giây mỗi phút hắn đều ngóng chờ nàng trong từng ký ức, trong từng giấc mộng. Hắn không thể tưởng tượng thế gian cứ hoang vu sâu lắng và tịch mịch thế nào nếu một ngày hắn không nhìn thấy nàng.

Âu Dương Vũ cũng đang nhìn hắn, trong ánh mắt hiện lên một tia phức tạp, nàng không hề chớp mắt nhìn hắn, nhìn thật kỹ hình bóng của hắn vẫn thường xuất hiện trong đầu nàng mỗi khi nàng cô đơn, nhìn thật kỹ từng đường nét góc cạnh trên gương mặt hắn, đột nhiên hốc mắt nàng chợt đỏ ửng lên.

Dừng một chút, Dạ Trọng Hoa lại gọi lên một tiếng: "Vũ nhi." Không biết lần này vì sao hắn lại gần rất khó khăn mới có thể thốt ra, âm thanh khàn khàn mà trầm thấp. Âu Dương Vũ cảm thấy nước mắt nơi khóe mi dường như muốn trào ra liền vội quay đầu sang hướng khác để hắn không phát hiện ra mọi cảm xúc phức tạp lúc này của nàng. Có một vài người mãi mãi ghi dấu trong cuộc đời bạn, dù cho bạn đã quên đi giọng nói của người đó, quên đi nụ cười của người đó, quên đi khuôn mặt của người đó, thế nhưng mỗi lần nhớ đến người đó, thứ cảm giác đó vẫn chẳng bao giờ thay đổi.

Lý Dật vẫn chật vật lăn lộn trên mặt đất ôm lấy đũng quần mình. Hắn rất muốn nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của nàng ta cho nàng ta biết hậu quả của việc dám chọc giận hắn. Nhưng chưa kịp mừng thầm thì lại phát hiện đám thuộc hạ của hắn lại không có chút phản ứng, không khỏi giận dữ quát lớn: "Các ngươi chết hết rồi à? Mau! Bắt lấy cô ta mang về phủ cho bổn vương!"

Dạ Trọng Hoa dường như một phút ôn nhu sau đó trở lại vẻ lạnh lùng liếc tên đang nằm chật vật lăn lộn kia, thần sắc mang theo một tia lãnh khốc, tàn nhẫn nhàn nhạt mở miệng: "Giết!"

Lời vừa dứt, trường kiếm đã rút ra. Âu Dương Vũ còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một nhóm áo đen không biết từ đâu bay đến, không nhìn thấy gì nàng chỉ nghe thấy bên tai là âm thanh sắc bén của trường kiếm chém phá liên miên không dứt.Sau đó là những âm thanh la hét thê lương, một vũng máu tươi ướt đẫm cả con đường, âm thanh đau đớn vẫn không ngừng vang lên...

Chỉ trong nháy mắt, khi Âu Dương Vũ kịp phục hồi tinh thần lại thì đã thấy xung quanh đều được phủ kín những thi thể hài cốt với một biển máu đỏ ghê sợ. Lý Dật kia sau khi chứng kiến đám thuộc hạ của hắn từ từ bỏ mạng dưới tay của đám người áo đen lạ mặt kia, phát hiện ra giờ phút này chỉ còn một mình hắn sống sót nằm trên mặt đất, tay vẫn ôm nơi đũng quần, thân thể có chút cứng ngắc. Trên mặt hắn lúc này chỉ toàn máu với máu, ánh mắt hắn ngây dại ra, tóc tai hỗn độn, lúc này nhìn bộ dáng của hắn trông thật chật vật. Hắn ngơ ngác nhìn chung quanh, đôi mắt trừng lớn không tin vào những gì xảy ra trước mắt mình.

Sao lại thế này, thuộc hạ của hắn mặc dù không hẳn là cao thủ võ công tuyệt đối nhưng cũng đã từng trải qua một thời kỳ huấn luyện nghiêm khắc. Nhưng bây giờ chỉ trong nháy mắt toàn bộ bọn họ đều bị giải quyết sạch sẽ, hắn thậm chí cũng không biết đối phương đã xuất chiêu ra tay từ khi nào.

"Ngươi, các ngươi thật to gan, lại dám...các ngươi có biết ta là ai không? Ta là cháu trai của hoàng hậu nương nương..."

"Hoàng hậu nương nương, Được! Bổn vương nhớ kỹ!" Lúc này Dạ Trọng Hoa giống như Satan từ địa ngục, cúi người xuống khiến cho người khác trong tâm liền nảy sinh cảm giác sợ hãi. Mỗi bước đi của hắn, mỗi cái vung tay của hắn càng lúc càng lãnh khốc yêu nghiệt. Dạ Trọng Hoa dựa vào cảm nhận

chuẩn xác nhấc chân vung một cước vào người Lý Dật, Lý Dật giống như quả bóng cao su bị người đá bay đi, hắn cảm thấy toàn thân ê ẩm, ánh mắt trừng thật lớn.

Âu Dương Vũ trơ mắt nhìn, sau đó đột nhiên xoay người chạy đi thì phát hiện Dạ Trọng Hoa cũng đi theo nàng. Hắn đuổi theo nàng dường như có vẻ khó khăn không được linh hoạt như trước, hơn nữa Vân Thương ở phía sau lại còn lo lắng nhắc nhở hắn đi đứng cẩn thận.

Âu Dương Vũ nghe vậy cũng không chạy xa, Dạ Trọng Hoa cố gắng đuổi theo nàng vươn hai tay từ phía sau mạnh mẽ ôm nàng vào lòng mình. Hắn ôm nàng như vậy, rất lâu, rất lâu không muốn buông ra, hắn nghĩ nếu như đây là một giấc mơ, hắn nguyện ngủ sâu trong giấc mộng này không bao giờ tỉnh. Còn Âu Dương Vũ bị hắn ôm chặt như vậy cảm thấy hít thở không thông nhưng cũng không có giãy ra.

Dạ Trọng Hoa ôm nàng, mặt khẽ cọ vào mái tóc mềm mại của nàng, lưu luyến ngửi lấy hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ người nàng, thơm mát mà quen thuộc, ngay giây phút ôm nàng giữ chặt trong vòng tay mình, hắn mới biết hắn nhớ nàng đến nhường nào, hắn cứ như vậy không ngừng mở miệng gọi tên nàng: "Vũ nhi, Vũ nhi..."

"Buông ta ra!" Âu Dương Vũ giận dữ, hắn ôm nàng như vậy khiến nàng chán ghét nàng không thoải mái.

Dạ Trọng Hoa dường như không hề để ý đến lời nói của nàng, đưa ngón tay thon dài của mình khẽ nâng mặt Âu Dương Vũ lên, dùng tay vuốt nhẹ từ hàng mi của nàng đến mắt nàng, mũi nàng, cả cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Hắn lưu luyến chạm vào từng bộ phận một trên gương mặt đó, chăm chú say sưa. Hắn cau mày, nghiêm túc, từng chút từng chút một, đôi mắt không có tiêu cự kia vẫn đặt trên khuôn mặt nàng tay vẫn tiếp tục mơn trớn giống như hắn muốn ghi nhớ hết tất cả từng đường nét góc cạnh trên gương mặt nàng vào trong đầu hắn. Lạ thật, dù không thể nhìn thấy nàng lúc này nhưng hắn vẫn cảm nhận được nàng vẫn tốt, vẫn ổn vẫn hoàn hảo như trong trí nhớ của hắn.Âu Dương Vũ nhìn Dạ Trọng Hoa, vẫn chưa cảm nhận được sự khác thường của hắn. Trong lòng cũng chợt dâng lên một cảm xúc phức tạp. Nhớ lại ngày hôm ấy, hắn vô tâm bỏ mặc nàng, trơ mắt nhìn nàng rơi xuống không một do dự chọn Trình Cẩm. Dạ Trọng Hoa, chàng còn dám xuất hiện trước mặt ta, khiến cho trái tim ta đã từng ngừng đập vì chàng từng chết vì chàng lại yêu chàng thêm lần nữa sao.

Một lúc lâu sau, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Dạ Trọng Hoa trầm thấp thở dài, "Tốt, tốt rồi..."Hắn thì thào nói xong, hai tay lại mở ra ôm nhanh Âu Dương Vũ vào trong lòng: "Vũ nhi của ta, cuối cùng cũng tìm được nàng!"

Hắn còn gì hạnh phúc hơn lúc này khi được chạm tay vào người con gái mà hắn yêu thương, Vũ nhi của hắn đang đứng trước mặt hắn, qua hơn nửa tháng không có nàng, qua bao đêm hắn cố tự thu mình sống trong bóng tối, cố nhắc nhở bản thân mình chắc chắn sẽ tìm được nàng mang nàng trở về mãi mãi ở bên cạnh hắn, âm thầm thề trong lòng là sẽ không để nàng có cơ hội vuột mất khỏi tay hắn thêm lần nào nữa. Tâm trạng lo lắng bồn chồn những ngày qua cuối cùng vì niềm hạnh phúc trước mắt này mà được lấp đầy.

Âu Dương Vũ lúc này không chịu nổi cơn tức giận giãy giụa khỏi vòng tay của hắn. Nhưng vào lúc này đột nhiên nàng cảm giác bên hông căng thẳng, ngay sau đó, cả người nàng bị Dạ Trọng Hoa nhấc bổng lên ôm chặt nàng.

Dạ Trọng Hoa ôm chặt lấy Âu Dương Vũ đi nhanh khiêng lên xe ngựa, sau đó khóa nàng vào trong phạm vi của mình lên tiếng: "Trở về biệt viện!"

"Vâng!"Ở trên xe Vân Thương rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu dùng hai từ nhẹ nhõm để diễn tả cảm xúc của hắn bây giờ thì không đúng. Hắn mừng đến chảy nước mắt ấy chứ, hắn không ngờ rằng hắn chỉ thuận miệng nói như thế mà từ lời nói dối trắng trợn ấy lại trở thành sự thật. Cuối cùng Dạ Nhị cũng đã tìm được Âu Dương Vũ, rốt cục tiểu nha đầu cũng đã trở lại!

Đến lúc này Âu Dương Vũ mới bừng tỉnh, Dạ Trọng Hoa, quả nhiên hắn vẫn tìm được nàng.Cuối cùng nàng vẫn không thoát khỏi tay hắn. Là không thể thoát được hay không muốn thoát khỏi hắn?

Nghe Dạ Trọng Hoa nói trở về biệt viện, sắc mặt Âu Dương Vũ không khỏi lạnh lùng, Âu Dương Vũ đang định đứng lên thì đã bị một bóng người cao lớn trước mắt bao phủ cả người nàng, còn chưa kịp thích ứng thì nàng lại một lần nữa bị Dạ Trọng Hoa giam cầm vào trong ngực, ngón tay thon dài của hắn dường như tham lam không ngừng vuốt ve mặt nàng sau đó từng ngón tay của hắn dừng ở môi nàng.

Rồi bàn tay hắn tìm chuẩn xác được cằm nàng nâng lên, Âu Dương Vũ khó hiểu nhìn thẳng vào con ngươi màu đen giống như đại hải kia, vừa yên tĩnh mà thâm thúy. Nhưng Âu Dương Vũ nào biết được đằng sau đôi mắt ấy hắn một chút cũng không thấy gì trước mắt. Hắn cúi người xuống, đôi môi anh đào mang theo hơi thở quen thuộc run run phủ trên đôi môi mỏng của Âu Dương Vũ, đôi môi mà hắn ngày đêm mong nhớ, đôi mắt khép hờ, nhẹ nhàng hôn.

Khi Âu Dương Vũ nhìn khuôn mặt hắn gần mình trong gang tấc, hắn dường như không mang vẻ tà mị như bình thường như trước mà nhiều hơn là sự thâm trầm đau thương. Nhưng Âu Dương Vũ lại kiên định đẩy hắn ra."Còn hận ta?" Dạ Trọng Hoa gắt gao ôm chặt nàng không buông "Hận đến nỗi muốn rời xa ta, muốn cả đời này ta mãi sẽ không bao giờ tìm được nàng, có phải không?"

Đôi mắt Âu Dương Vũ chợt thoáng buồn bã, nhắm mắt trầm mặc không nói gì.

"Nàng hận ta ngày hôm đó bỏ mặc nàng, đúng không?"

Âu Dương Vũ tiếp tục trầm mặc, im lặng.

Một lúc lâu sau, Dạ Trọng Hoa mới lên tiếng: "Cô ta và ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, cô ta từng cứu mạng bổn vương..Nhưng..."

Âu Dương Vũ mở mắt thản nhiên liếc nhìn hắn, bỗng nhiên, khóe miệng cong lên một nụ cười trào phúng, lạnh lùng nói: "Sao ta có thể hận ngươi chứ? Ta lấy tư cách gì để hận ngươi?"

Dạ Trọng Hoa nhất thời nghẹn họng, Âu Dương Vũ điềm nhiên nhíu mày: "Từ nhỏ hai người đã lớn lên bên nhau, là thanh mai trúc mã, tin tưởng lẫn nhau đến thế thì chuyện cứu mạng nhau cũng là điều bình thường. Còn hai chúng ta cùng lắm cũng chỉ bất đắc dĩ gặp nhau, sau đó quen biết nhau mấy tháng ngắn ngủi, tình cảm thì có thấm gì, với cả chúng ta cũng nên thực hiện ước định ba tháng như đã thỏa thuận, ngươi xem, ta với ngươi trong ba tháng đó thực sự không thích hợp để đến với nhau, cho nên chi bằng sớm rời xa có phải tốt hơn không!!."

Trong nháy mắt, sắc mặt Dạ Trọng Hoa trở nên vô cùng khó coi, mười ngón tay nắm chặt thành quyền, cả người thị huyết lạnh như băng, nộ khí dâng trào.

"Chẳng lẽ ta nói cái gì sai sao?" Âu Dương Vũ không một chút quan tâm đến cảm nhận của hắn, khóe miệng cong lên ý cười lạnh: "Ngươi lựa chọn cứu cô ta thì có gì là không đúng?Hai người là thanh mai trúc mã, mà chúng ta không có quan hệ gì với nhau, chuyện rõ rõ rành rành như vậy ngươi cần gì phải ấy náy, nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ lựa chọn cứu cô ta."

"Nàng nói hai chúng ta không có quan hệ gì?" Dạ Trọng Hoa mày khẽ nhíu lại, thâm mâu càng ngày càng hung ác nham hiểm, thâm tâm hắn đau đớn như bị ai đó chà đạp lên vết sẹo mà nàng tạo nên, giọng nói hắn như tiếng nói đau thương, mạnh mẽ và đầy tức giận: "Không có quan hệ? Nực cười, nàng là vợ bổn vương, là vương phi của bổn vương! Những lời ngu xuẩn như vậy mà nàng cũng dám nói được sao?!"

Trên mặt hắn càng lúc càng tức giận, hắn chỉ nhìn nàng, không rời một khắc, ánh mắt dần dần toát lên một sự bi thương cực lớn, trên mặt lạnh lùng, bờ môi bất giác mím rất chặt. Âu Dương Vũ vẫn thản nhiên đưa mắt nhìn hắn: "Rõ ràng một chút quan hệ cũng không?! Cho nên từ nay về sau, ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta, ta nghĩ không hề có ý định gặp lại ngươi sau này!"

Dạ Trọng Hoa dường như bị cơn tức giận nhấn chìm, hắn kìm nén nỗi đau như từng lưỡi dao đục khoét trái tim. Chỉ có hắn mới cảm nhận được tim hắn đau đớn đến nhường nào khi nghe xong những lời tuyệt tình của nàng, tựa như có một lưỡi dao sắc nhọn đâm sâu vào trái tim hắn, rồi cắt nó ra thành từng mảnh. Mắt hắn đỏ sọng, kinh người như một dã thú. Gương mặt hắn cũng nhợt nhạt đến thê thảm, cả người trông đằng đằng sát khí, khiến người ta rét run.Nàng cố chấp đến mức ngay cả cho hắn một lời giải thích cũng không! Chết tiệt, nàng thì ra dám nghĩ đến chuyện đoạn tuyệt quan hệ giữa hai bọn họ?!Sắc mặt Dạ Trọng Hoa ngày một âm trầm, một sự phẫn nộ đổ sập xuống người hắn. Hắn bất ngờ vươn tay ra. Bàn tay lạnh ngắt bóp chặt lấy cổ Âu Dương Vũ. Người con gái xinh đẹp trước mặt hắn bỗng chốc trở thành một người tàn nhẫn vô tâm. Giây phút này hắn thật sự chỉ muốn giết chết nàng.: "Âu Dương Vũ, nàng to gan thật, có tin bổn vương giết chết nàng ngay bây giờ không?"

Âu Dương Vũ không giằng co, nàng để mặc cho hắn bóp cổ mình. Nàng biết những lời nói của mình đã khiến cho hắn không khỏi phẫn nộ. Bàn tay ấy không còn dịu dàng. Nó giờ như cái gọng kìm mạnh mẽ kẹp chặt lấy cổ nàng. Nàng cảm nhận được huyết quản trong động mạch vì không thể lưu thông mà đang điên cuồng loạn lên. Nàng không thở được, chỉ có thể ngẩng đầu đối mặt với gương mặt anh tuấn mà hung dữ ấy. Nàng quật cường khóe miệng khẽ giơ lên ý cười lạnh "Sao vậy? Ninh vương điện hạ nổi danh là chiến thần xuất sắc, độ lượng lại chỉ vì chuyện nhỏ này mà giết chết ta sao?!"

"Vũ nhi, đừng có tư tưởng khiêu khích tính nhẫn nại của bổn vương!" Gương mặt Dạ Trọng Hoa vô cùng ngoan lệ chất chứa một tia hung ác thị huyết, đôi mắt vẫn đầy lửa giận của hắn chợt càng trở nên sầm lạnh hơn trước, bàn tay của hắn lúc này không khác gì bàn tay của Thần chết, nếu như hắn chỉ cần dùng sức thì cổ nàng sẽ ngay lập tức bị cắt đứt. Âu Dương Vũ hô hấp càng ngày càng khó khăn, dưỡng khí tràn được vào phổi ít đến đáng thương, trong lòng cũng bắt đầu có chút sợ hãi, Dạ Trọng Hoa vốn là người đàn ông tàn nhẫn, người tàn nhẫn, bất kể chuyện gì hắn một khi đã muốn thì có thể làm.

Nhưng nàng vẫn cứ như vậy cố chấp, cứ như vậy không sợ hãi, không chịu thỏa hiệp, không chút do dự phản kích hắn: "Nếu ta làm vậy thì sao?"

"Nàng biết rõ, một khi bổn vương đã chọn nàng là Ninh vương phi của bổn vương, thì nàng đừng hòng bổn vương sẽ để nàng toại nguyện – rời xa bổn vương!"

Dạ Trọng Hoa tuyên thệ một câu, ánh mắt lạnh lẽo củahắn có một tia khắc nghiệt cùng cảnh cáo, ngay cả giọng nói cũng trở nên nghiêmtrọng, sau đó thì ôn nhu tươi cười diễm lệ, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp như lông chim phất qua, "Cho nên, từ bỏ cái ý nghĩ muốn chạy trốn khỏi ta nếu không nàng sẽ không biết bổn vương phải làm ra loại chuyện đáng sợ thế nào đâu!"

"Ha ha, nực cười." Âu Dương Vũ khinh cười rộ lên, "Âu Dương Vũ ta từ trước đến nay chưa bao giờ chịu để bất cứ ai đe dọa uy hiếp cả!"

Dạ Trọng Hoa không những không giận mà khóe môi còn hơi cong lên, từ lúc Âu Dương Vũ mất tích cho đến nay đây là lần đầu tiên trên mặt hắn lại nở rộ ý cười vừa tạo nhã lại vừa mãn nguyện đến vậy. Nếu như hắn đã có thể tìm thấy nàng gặp lại nàng thì hắn nhất định sẽ không bao giờ để nàng chạy thoát khỏi tay hắn. Đây là một loại chấp niệm, một loại chấp niệm đã xâm nhập vào trong cốt tủy. Từ khi Vũ nhi mất tích, thế giới của hắn dường như bị sụp đổ hơn phân nửa, người con gái này có ảnh hưởng đến hắn nhiều đến như vậy, làm sao hắn lại có thể dễ dàng buông tha cho nàng?

Hắn muốn giữ nàng trong lòng mình, nàng chỉ có thể đồng ý ở bên cạnh hắn, đời này kiếp này. Nàng là người con gái duy nhất mà hắn yêu, là người con gái mà hắn không bao giờ cho phép rời xa hắn!

Khuôn mặt tuấn tú của hắn càng lúc càng gần, nàng còn kịp quét qua đôi mắt giá lạnh ấy một cái, hắn đã lập tức cúi đầu xuống, đè mạnh lên môi nàng cố gắng tấn công khoang miệng của cô, cả răng và môi đều rất mạnh mẽ. Hắn bá đạo chiếm giữ mỗi một ngóc ngách, kéo theo cuống lưỡi của cô cũng đau gần chết.! Lúc này Dạ Trọng Hoa giống như ác ma đến từ Địa ngục cuồng thô bạo lệ.

"Không ——" Âu Dương Vũ bắt đầu thở dốc, hắn lại nhân cơ hội đó tiến quân thần tốc, hơi thở của hắn lấp đầy khoang miệng nàng, Một tay của hắn đột ngột dùng sức, ghì lấy gáy nàng, thân hình che trụ khiến nàng một chút kháng cự cũng không.

Hắn càng lúc càng quá đáng! Hắn dựa vào cái gì màlại có thể ép buộc nàng, cường bạo muốn làm gì thì làm với nàng? Rõ ràng người quên đi sự tồn tại của nàng là hắn, người đã bỏ roi nàng là hắn. Vậy mà bây giờ, hắn dựa vào cái gì vẫn không chịu từ bỏ tiếp tục tìm nàng, tiếp tục tra tấn giam cầm nàng

trong phạm vi kiểm soát của hắn, lại còn thể hiện tấm chân tình của hắn, còn là vương phi của hắn cái gì? Toàn những lời nói suông kinh điển của bọn đàn ông.

Nếu Âu Dương Vũ là một cô gái bình thường thì cũng đã mặc hắn muốn làm gì thì làm. Nhưng Âu Dương Vũ nàng đâu phải là người bình thường, nàng là một đặc công có tiếng của cục quốc an, chưa bao giờ có khái niệm phải né tránh hay chịu bị người khác ức hiếp bao giờ!

Âu Dương Vũ đáy lòng hiện lên một tia tức giận, tay nắm chặt thành quyền dùng hết toàn bộ khí lực của mình tung một chưởng thật mạnh vào bụng Dạ Trọng Hoa!

Dạ Trọng Hoa khẽ rên lên.

Nhưng tay vẫn như cũ không buông thắt lưng của nàng, Âu Dương Vũ cười lạnh, lại giơ tay tung thêm một quyền nữa ngay lục phủ ngũ tạng của hắn. Dạ Trọng Hoa lúc này bởi vì đau đớn nên bất chợt buông tay.

Âu Dương Vũ vì bị cơn tức giận cắn nuốt nên cũng không quan sát kỹ sắc mặt của hắn hiện giờ, liền mạnh mẽ vươn tay đẩy hắn ra, xoay người xốc màn xe lên nổi giận đùng đùng nhảy xuống xe ngựa!

Nàng sắc mặt âm lãnh, xoay người bước đi, mái tóc đen dài kia khẽ tung lên một độ cong hoàn hảo tung bay trong gió.

Giờ phút này, nàng hoàn toàn không có phát hiện sự khác thường của Dạ Trọng Hoa.

Bị Âu Dương Vũ đẩy ra lưng hắn va đập vào vách xe, Dạ Trọng Hoa sắc mặt tái nhợt trắng bệch như tờ giấy, tay phải ôm lấy vị trí trên ngực, thon dài ngón tay ức chế không được run lên, ánh mắt bất lực khẽ nhíu lại...

"Vũ nhi ——"

Hắn xốc rèm cửa lên la lớn.

Âu Dương Vũ cũng không hề quay đầu lại, bộ dáng lạnh lùng mà quyết tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 121: Gương vỡ lại lành

Bỗng nhiên, nàng nghe được âm thanh như vật nặng gì đó rơi xuống đất sau đó là tiếng la thất thanh đầy lo lắng của Vân Thương

Âu Dương Vũ đột ngột dừng bước, nghĩ ngợi nhưng vẫn nhất quyết không ngoảnh đầu nhìn lại.

Nhớ lại chuyện vừa rồi, nàng không khỏi nhíu mày khó hiểu, dằn lòng quay đầu lại xem tình hình thì chỉ thấy trước mắt nàng cả người Dạ Trọng Hoa trở nên chật vật không chịu đựng nổi ngã nhào xuống đất.

Trước ngực hắn thấm ướt một lớp máu đỏ tươi qua hắc bào trông kinh người. Rõ ràng cơ thể cao ngất cường tráng thế kia giờ phút này dường như suy nhược, yếu ớt không chịu nổi, giống như thủy tinh mỏng manh dễ vỡ. Khóe miệng hắn còn đọng lại một vệt máu dài, hắn miễn cưỡng gắng gượng cử động, một đôi mắt đẹp như hàn băng, tuy tái nhợt suy yếu nhưng lại tà mị thâm thúy nhìn chằm chằm về hướng Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ trong lòng kinh ngạc, hắn rõ ràng là đang nhìn mình nhưng tại sao tiêu cự trong mắt hắn lại không hoàn toàn đặt lên người mình.

Tim Âu Dương Vũ đập nhanh không ngừng. Dạ Trọng Hoa, chàng ấy bị làm sao vậy... sao đột nhiên lại trở nên suy nhược thế kia?

Âu Dương Vũ không rõ, một chưởng của mình rõ ràng không đủ lực để khiến Dạ Trọng Hoa phải đến mức hộc máu?

Bỗng nhiên, trên mặt Dạ Trọng Hoa thoáng vài giọt mồ hôi lạnh đầm đìa, sắc mặt trở nên tái nhợt.

"Không hay rồi! Bệnh cũ của Dạ Nhị lại tái phát!" Vân Thương nhìn bộ dáng chật vật đau đớn của Dạ Trọng Hoa thì bắt đầu hoảng sợ la lên. Sắc mặt Vân Thương vô cùng khó coi, lần trước ở Tuyết Sơn Dạ Trọng Hoa bị cảm mạo trầm trọng. Sau khi được Mộ Dung Vân Thù chữa trị thì bệnh tình đã thuyên giảm đi không ít, thế nhưng hôm nay hắn lại...

Hắn ngoảnh đầu nhìn về phía Âu Dương Vũ, lớn tiếng nói: "Nha đầu, mau lại đây giúp ta một tay, bệnh cảm mạo của Dạ Nhị lại tái phát!"

Đáy mắt Âu Dương Vũ lóe lên một tia khó hiểu mê mang, Dạ Trọng Hoa khi nào lại bị cảm mạo? Không phải đang diễn trò với nàng đó chứ?

Thấy Âu Dương Vũ vẫn không tin, Vân Thương nóng ruột như kiến bò trong chảo, hắn hét về phía Âu Dương Vũ: "Dạ Nhị vì lên Tuyết Sơn cứu nha đầu ngươi mà đợi trên đó suốt mấy ngày đêm liền không ăn không uống, bị phong hàn nghiêm trọng, mắt của hắn vì thế mà không còn nhìn thấy gì nữa! Đã

vậy hắn còn ngoan cố không chịu phối hợp trị liệu, hắn bảo hắn muốn đợi nha đầu không hiểu chuyện như ngươi trở về!"

Âu Dương Vũ bị những lời nói của Vân Thương làm cho ngây ngốc đứng nghệch ra đó như đang trong mộng.

Nàng ngơ ngác nhìn Vân Thương, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại hết tất cả từng câu từng chữ.

Dạ Trọng Hoa bị phong hàn ở Tuyết Sơn, chàng ấy bây giờ...không nhìn thấy? Tại sao có thể như vậy...

"Hộc ——" Dạ Trọng Hoa vì khống chế không được nội lực nên phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này Âu Dương Vũ mới bừng tỉnh, hai chân như mọc xui quỷ khiến chạy nhanh về phía Dạ Trọng Hoa, nàng vội vã quỳ trước mặt hắn, đáy mắt hiện lên vẻ bối rối lo lắng mà trước nay chưa từng có.Âu Dương Vũ nhìn gương mặt trắng bệch vì mất máu của Dạ Trọng Hoa, ánh mắt hoàn toàn không còn thần thái gì bên trong, máu tươi vẫn không ngừng trào ra khóe miệng...

Hắn bị nhiễm phong hàn nghiêm trọng đến mức lục phủ ngũ tạng của hắn đều bị thương rất nặng, vậy mà nàng lại đánh một quyền vào người hắn với lực mạnh như thế...

Nàng biết bây giờ hắn phải chịu đau đớn thống khổ đến mức nào. Quần áo, tay chân, thậm chí hơi thở toàn là mùi máu tanh, khiến nàng cảm thấy ngạt thở vô cùng.Hắn bất lực chống tay lên bệ xe ngựa, toàn thân hắn giờ như một con mãnh thú bị trọng thương, chỉ còn chờ chết.

Mà hắn lại vẫn điềm tĩnh, thản nhiên mặc cho cảm giác đau đớn xâm chiếm toàn bộ cơ thể, thậm chí cả trái tim đang rỉ máu của hắn. Bên môi hắn vẫn đạm mạc cười, nụ cười vừa chua xót, vừa mang theo hơi thở của sự tuyệt vọng bi quan.

Một Dạ Trọng Hoa như vậy khiến cho Âu Dương Vũ cảm thấy sợ hãi.

Tại sao lại có thể như vậy? Nàng không ngờ được, thậm chí còn không dám tưởng tượng đến. Nàng không biết hắn bị bệnh nặng như vậy, chẳng phải ban nãy hắn vẫn cực kỳ bình thường hay sao...

Dạ Trọng Hoa vẫn cố gắng giữ vững tư thế, không để bản thân mình gục đi, hai chân của hắn nửa ngồi nửa quỳ trước mặt Âu Dương Vũ, hắn nắm chặt tay nàng không buông. Bởi vì phải nén chịu cơn đau đớn đang bủa vây khắp người nên gân xanh nơi mu bàn tay trắng nõn của hắn nổi bạo lên, ẩn ẩn run run.

Dạ Trọng Hoa không quan tâm đến tình trạng sức khỏe hiện giờ của hắn đáng sợ ghê người đến mức nào, gương mặt hắn lạnh đi như quỷ Satan vừa mới ngoi lên từ cõi chết, hắn đơn giản chỉ lưu luyến nhìn nàng, thanh âm mềm nhẹ: "Vũ nhi, nàng đừng đi có được không? Đừng rời khỏi ta thêm một lần nữa."

Âu Dương Vũ bình tĩnh nhìn hắn, nàng chỉ muốn nói với hắn: chàng đừng nhiều lời vô ích, nhưng yết hầu dường như bị ai đó bóp nghẹn, không thể nói thành lời.

"Bây giờ nàng đã hết giận ta chưa?"

Không đợi Âu Dương Vũ trả lời, Dạ Trọng Hoa tiếp tục nói: "Nếu như trong lòng nàng vẫn còn tức giận... vậy ta cho nàng một cơ hội."

Đột nhiên hắn rút một con dao găm từ trong ống tay áo, mạnh mẽ dứt khoát nhét vào tay Âu Dương Vũ, yên lặng nhìn nàng.

Vân Thương bị một màn này dọa đến hồn phi phách tán.

"Dạ Nhị!" Nhìn con dao găm đầy sắc nhọn lạnh lẽo nằm trong tay tiểu nha đầu, hắn không khỏi run sợ kêu lên.

"Im miệng! Không phải việc của ngươi!" Ánh mắt kiên định lạnh băng của Dạ Trọng Hoa vẫn không rời Âu Dương Vũ, phẫn nộ quát lớn Vân Thương.

Trong nháy mắt, bầu không khí ngưng đọng lại.

Vân Thương biết, một khi Dạ Nhị đã nói như vậy thì cho dù hắn có ngoan cố lên tiếng cản hắn thế nào, hắn cũng không thể thay đổi quyết định của Dạ Nhị. Vân Thương cắn chặt răng, yên lặng đứng một bên, chỉ hy vọng rằng Âu Dương Vũ có thể suy nghĩ chút gì đó cho Dạ Trọng Hoa để nhanh chóng chấm dứt chuyện này.Dạ Trọng Hoa cong lên nụ cười yếu ớt, tà mị vừa yêu dã đến bức người, hắn chỉ tay vào trong ngực mình, ôn nhu dỗ nàng: "Lại đây, ở nơi này, đâm xuống rồi sẽ hết giận, ngoan."

Sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh không có một chút độ ấm, đột nhiên tay giơ lên ngoan độc giữ chặt lấy tay Âu Dương Vũ, khiến nàng không thể phản kháng.

Âu Dương Vũ vừa lo lắng vừa tức giận, thất thanh kêu to: "Dạ Trọng Hoa, đủ rồi! Thật sự đủ rồi!"

Dạ Trọng Hoa nắm chặt tay nàng, khóe miệng cong lên một tia yêu dã mị hoặc cười. Hắn không để cho nàng có cơ hội cự tuyệt, nắm lấy bàn tay mà nàng đang cầm con dao găm đó, không một chút do dự chuẩn xác đưa dao đâm thẳng chính giữa tim mình.

"Nàng có biết Dạ Trọng Hoa ta từ trước đến nay làm bất cứ chuyện gì không ai dám xen vào nửa câu, cũng chưa bao giờ quan tâm đến cảm nhận của người khác. Nhưng, Âu Dương Vũ, nàng là ngoại lệ." Dạ Trọng Hoa nắm chặt lấy tay nàng lên tiếng "Ta biết bây giờ dù ta có nói gì nàng cũng sẽ không nghe, nhưng nếu ta cho nàng có một cơ hội để trả thù, vậy, nàng hãy đem tất cả những cơn tức giận, lòng hận thù của nàng trút hết lên người ta."

Dạ Trọng Hoa vẫn chăm chú nhìn nàng, đôi mắt hắn không hề có thần thái giống như con dao găm trên trái tim hắn kia đâm thẳng vào trái tim nàng. Hắn mượn tay nàng, đâm một nhát ngay chính trái tim mình không sai một li.Bởi vì hắn biết thế gian này điều gì dễ tổn thương nhất. Đó không phải là không yêu, mà là người con gái mà hắn yêu sâu đậm nhất, lại chẳng hề tin tưởng hắn.

Âu Dương Vũ trong mắt sợ hãi, lần nữa lắc đầu, ra sức muốn rút tay mình ra khỏi tay hắn, trong miệng thì thào: "Dạ Trọng Hoa, chàng đừng điên như vậy được không?!"

Nhưng Dạ Trọng Hoa vẫn cứ như thế ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ một mực gắt gao cầm lấy tay nàng, thản nhiên tươi cười như pháo hoa đêm giao thừa đầu xuân.

Hắn khẽ vươn tay sờ vào mặt Âu Dương Vũ, gọi của nàng tên: "Vũ nhi, ta đối với nàng..là thật tâm..."

Lời còn chưa dứt, đáy mắt hắn hiện lên một tia ngoan ý, hắn dùng lực thật mạnh ấn tay nàng đâm xuống ngực mình!

Âu Dương Vũ không thể chịu đựng được hành động ngông cuồng của hắn lúc này, nước mắt bỗng từ khóe mi tuôn trào không thôi.

Người đàn ông đáng hận này, tại sao không biết quý trọng bản thân, lại nhẫn tâm với bản thân mình như vậy!

Nhìn mấy mũi dao sắc nhọn đâm phập thẳng tắp vào trái tim của hắn, lúc này Âu Dương Vũ cảm thấy trái tim mình đều như nhảy ra ngoài lồng ngực, ngay tại giây phút cuối cùng, Âu Dương Vũ dùng hết toàn lực đẩy con dao chệch khỏi vị trí chính giữa tim hắn, hướng đến vị trí xương quai xanh.

Lúc này máu trong cơ thể Dạ Trọng Hoa không ngừng trào ra, quay cuồng mãnh liệt, gần như hít thở không thông, mí mắt đều không có một chút khí lực, nhưng vẫn cố chống cự dùng ánh mắt thâm thúy không chớp nhìn nàng.

Ngay giây phút đó, Âu Dương Vũ mới nhận ra! Người đàn ông trước mắt nàng dám dùng tính mạng quý giá của mình ra để đổi lại chính sự đau khổ, luyến tiếc của nàng. Hắn cược tính mạng của hắn để đổi lấy những giọt nước mắt đau đớn của nàng. Nếu như thật sự..thật sự Âu Dương Vũ nàng không hề có tình cảm với hắn, không hề quan tâm hắn thì mọi chuyện sẽ ra sao?!Trong mắt Dạ Trọng Hoa mang theo một chút đau thương, cúi đầu cười rộ lên, cười đến mức ảnh hưởng đến miệng vết thương đang dần rách toạc kia, mày hắn khẽ nhăn lại, hắn thấy sự thay đổi trên gương mặt của Âu Dương Vũ biến ảo không chừng, ánh mắt càng lóe lên tia ôn nhu: "Vũ nhi, vẫn chưa hết giận sao? Vậy tiếp tục đi!". Thanh âm leng keng, vốn là lạnh như băng nhưng lại bén nhọn truyền vào chỗ tận sâu trong lòng, vô cùng vô tận ôn nhu.

"Dạ Trọng Hoa, chàng điên rồi!" Âu Dương Vũ phức tạp trừng mắt nhìn hắn, nước mắt không khống chế được chỉ chực trào ra lời nói càng nghẹn ngào. Nếu như không phải khuôn mặt hắn đang mỗi lúc mỗi tái nhợt suy yếu thì việc nàng muốn lập tức làm lúc này chính là tát cho hắn một cái! Hắn dựa vào cái gì lại đi dùng chính sinh mạng của mình để uy hiếp nàng!

Nếu có thể, Âu Dương Vũ chỉ muốn đứng dậy xoay người bước đi mặc kệ hắn, bỏ lại hắn ở đây chơi đùa với thần chết, nhưng vì sao, vì cớ gì, chân nàng một chút cũng không muốn nhấc lên rời đi, tại sao nhìn thấy bộ dạng hắn lúc này tâm nàng giống như bị ai đó bóp chặt. Nhìn hắn đau, trái tim nàng, tâm can nàng cũng đau không kém gì cảm giác hắn đang chịu đựng lúc này.

Tay nàng, bị Dạ Trọng Hoa gắt gao nắm chặt, mồ hôi hắn đầm đìa rơi xuống, hắn nặng nề thở dốc, cẩn thận từng bước dụ dỗ nàng, lấy lòng nàng khiến nàng không thể không đối mặt với hắn: "Vũ nhi, đừng đi được không?"

"Ta..." Âu Dương Vũ lạnh lùng nhìn hắn, sau đó dùng sức giật phăng tay mình ra khỏi tay hắn, con dao theo đà rơi xuống đất, máu tươi đỏ sẫm kia nhuộm màu con dao. Đột nhiên trong lòng không khỏi nảy sinh chút e ngại, lo lắng: "Trước hết cứ dưỡng thương cho tốt rồi nói sau!"

"Vẫn còn chưa chịu tha thứ?" Gương mặt Dạ Trọng Hoa tràn đầy lo lắng, hắn giống như có chút khó thở, tựa như nếu chỉ cần nàng không đồng ý tha thứ cho hắn, máu sẽ tiếp tục tuôn trào ra khỏi miệng.

Âu Dương Vũ nhìn hắn cau mày, vẻ mặt suy yếu mà bộ dáng thống khổ, Khóe miệng run rẩy khẽ nhếch lên, tất cả xúc động dường như muốn phun trào ra cổ họng. như ma xui quỷ khiến nói: "Tha thứ, ta tha thứ!"

"Vậy thì tốt!" Dạ Trọng Hoa tái nhợt, khóe môi kia cong lên một ý cười hài lòng. Một màn vừa rồi hắn cố gắng dùng đến sức lực cuối cùng của mình để cứng rắn chống đỡ. Mãi đến khi nghe được hai chữ "tha thứ" từ chính miệng nàng, hắn mới lập tức buông lỏng thân thể. Nhất thời hôn mê ngã xuống đất.

"Dạ Trọng Hoa!" Âu Dương Vũ vội vàng ôm lấy hắn, kinh hoảng kêu to. Trên gương mặt Dạ Trọng Hoa lúc này bị che kín bởi lớp mồ hôi lạnh nằm bất tỉnh trong lòng nàng, sắc môi tái nhợt, toàn thân lạnh lẽo giống như xác ướp trong đá. Âu Dương Vũ có thể cảm nhận rõ ràng sự run rẩy của hắn.

Vừa rồi, trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc như vậy, hắn vẫn kiên định, cường ngạnh chống cự, bức nàng phải giết hắn! Vốn Âu Dương Vũ nàng là người cũng rất tàn nhẫn hung tàn với bản thân nhưng trước mặt hắn, trước tình cảnh hắn không một chút do dự làm ra loại chuyện như vậy, trong lòng nàng không khỏi dâng lên một tia sợ hãi, kinh hoảng. Nàng sợ...sợ thật sự hắn sẽ quyết tuyệt mà dùng chính bàn tay của nàng đâm thẳng vào tim hắn, nàng sợ...không còn được nhìn thấy khuôn mặt yêu nghiệt đáng hận này nữa! Vân Thương đứng ở một bên thấy tình hình thực sự xấu đi, thấy Âu Dương Vũ vẫn còn quỳ sững sờ ở đó mới sốt ruột quát lớn: "Mau chữa trị cho Dạ Nhị nhanh lên, còn chậm trễ nữa Dạ Nhị sẽ xảy ra chuyện mất!"

Lúc này Âu Dương Vũ mới bình tâm lại, phong hàn, mù, bây giờ lại bị trọng thương. Dù Âu Dương Vũ nàng luôn tự tin với tài y thuật của mình, nhưng trong mắt vẫn không khỏi xuất hiện một tia do dự.

Âu Dương Vũ lấy lại bình tĩnh, gấp gáp nói với Vân Thương: "Giúp ta dìu chàng ấy lên xe ngựa, mau!"

Vân Thương cẩn thận nâng Dạ Trọng Hoa dậy, đặt trên xe ngựa. Âu Dương Vũ cũng theo sát mà lên, nửa quỳ ở bên cạnh hắn, từ trong lòng lấy ra một viên thuốc đưa vào miệng Dạ Trọng Hoa, sau đó lấy băng gạc trong không gian tùy thân giúp hắn băng bó kỹ lưỡng miệng vết thương đang rỉ máu. Thật may vết thương của hắn không sâu.

Bị phong hàn rồi lại mù, hắn có ngốc hay không còn ngoan cố không chịu chấp nhận chữa trị, có phải chàng bị bệnh rồi chấn thương đến chất xám luôn không hả?

Chỉ trong vòng một nén nhang, xe ngựa đã nhanh chóng dừng trước một trang viên xa hoa vô cùng lớn.

Vân Thương rất nhanh nhẹy xuống ngựa dìu Dạ Trọng Hoa vào trong phòng đặt lên giường. Âu Dương Vũ không hề chần chừ một phút giây nào từ trong không gian pha một ít nước ấm đút cho Dạ Trọng Hoa uống. Sau đó bắt đầu châm cứu ngăn chặn luồng khí lạnh đang cuồng bạo trong người hắn. Hoàn thành thi châm xong, thấy toàn thân hắn đều thấm đẫm một tầng mồ hôi, khí sắc cũng dịu đi một chút. Lúc này tảng đá nặng trên người nàng rốt cuộc cũng được dỡ xuống, nàng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nàng lên tiếng nhờ Vân Thương mang một ít y phục sạch sẽ đến giúp Dạ Trọng Hoa thay, sau đó kê đơn đưa cho Vân Thương đi sắc thuốc.

Âu Dương Vũ nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm xúc phức tạp. Tại sao chỉ trong khoảng thời gian ngắn cơ thể Dạ Trọng Hoa có thể suy yếu đến mức này, giống như sinh lực bị một thứ gì đó vô hình hút sạch. Chính vì điều đó nàng không thể cho hắn uống loại thuốc có liều lượng mạnh, chỉ có thể cầm cự bệnh tình của hắn lúc này bằng thuốc có dược tính ôn hòa sau đó mới từ từ điều trị tốt cho hắn.

Sau khi Âu Dương Vũ đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ cho Dạ Trọng Hoa, trong lòng cũng yên tâm lên một ít. Nàng nhìn bên ngoài sắc trời đã không còn sớm, trăng cũng đã lên cao, nàng đột nhiên mới nhớ ra một việc! Sáng sớm nàng thong dong rời khỏi biệt viện của Dung Thất, giờ đã trễ thế này vẫn chưa về, hôm nay nàng còn chưa giúp Dung Thất châm cứu!

Âu Dương Vũ vừa đứng lên, đột nhiên cảm thấy tay căng thẳng, cúi đầu xuống mới phát hiện bàn tay thon dài của Dạ Trọng Hoa nhanh chóng bắt lấy tay nàng. Hắn dùng hết khí lực, dường như muốn cắt đứt cổ tay nàng.

Đau! Âu Dương Vũ thấy rõ ràng hai mắt Dạ Trọng Hoa vẫn nhắm nghiền, hình như hắn ngủ không được an giấc mà lực nắm của hắn lớn như thể đang bóp cạn mạch máu của nàng. Cổ tay nàng nhanh chóng từ màu hồng sắc thành trắng bệch. Từng ngón tay Dạ Trọng Hoa như khảm sâu vào da thịt của nàng.”Vũ nhi, đừng đi!” Sắc mặt hắn tái nhợt, thều thào kêu, cho dù Âu Dương Vũ có dùng hết sức để lôi cánh tay đó ra cũng đều vô dụng, dằn co hồi lâu nàng mới bất đắc dĩ ngồi trở lại. Lúc này sắc mặt Dạ Trọng Hoa mới dịu đi một chút, mày cũng bắt đầu giãn ra, mặc dù không còn dùng sức như ban nãy nhưng vẫn cầm lấy tay Âu Dương Vũ không có ý định buông.

Vân Thương vừa tiến vào nhìn thấy một màn này, quay đầu nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Âu Dương Vũ. Hắn biết Âu Dương Vũ vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện ngày hôm đó.

Hắn đi đến bên cạnh Âu Dương Vũ nhẹ giọng nói: “Nha đầu, ngươi biết không, ta và Dạ Nhị quen biết nhau cũng đã được hai mươi năm, nhưng chưa bao giờ ta thấy hắn làm bất cứ chuyện gì điên cuồng như vậy, huống chi là chuyện tình cảm nam nữ. Kỳ thật với thân phận cùng địa vị của Dạ Nhị, một người đàn ông quá đỗi ưu tú, kinh thế tài hoa như thế thì có biết bao nhiêu dạng con gái tình nguyện theo đuổi. Vậy mà chỉ vì ngươi, hắn hoàn toàn biến thành kẻ điên. Ngươi có biết chính ngươi đã ép Dạ Nhị biến thành dạng người gì không? Thậm chí ngay cả ăn uống hắn cũng không màng. Ngay hôm hắn biết ngươi rơi xuống khe băng đó, hắn điên cuồng dốc toàn bộ nội lực của mình phá vỡ băng tuyết, hắn như thể muốn san bằng hết Tuyết Sơn đó để đào được ngươi lên. Vì sao ư? Vì hắn quyết không bao giờ chịu thừa nhận sự thật rằng ngươi đã chết, hắn không chịu thừa nhận việc ngươi bỏ mặc hắn lại trên thế gian này. Và vì vẫn đơn độc tồn tại ý nghĩ đó nên hắn luôn nỗ lực tìm kiếm ngươi, kiên trì đến nỗi hai mắt hắn bây giờ đã không còn nhìn thấy gì. Cho dù hoàng thượng có hạ bao nhiêu thánh chỉ triệu hồi hắn trở về bao nhiêu lần nhưng ngay cả việc suy nghĩ cân nhắc đến hắn cũng không. Lại còn, vốn nghĩ hắn đã dần từ bỏ ý định tìm kiếm ngươi, chấp nhận sự thật, ấy vậy mà ngươi nào biết chính vì việc hắn bỏ cuộc, hy vọng cuối cùng trong tiềm thức hắn đã tắt ngúm là động lực cho hắn có cơ hội lên Tuyết sơn, đứng ngay tại chính nơi ngươi đã rơi xuống.... Dạ Nhị, hắn ngu ngốc, hắn khờ dại đào một cái hố băng lớn để chôn cùng ngươi, đi theo ngươi. Nực cười, nếu như ta không đến đó kịp thời nói cho hắn biết ngươi vẫn còn sống thì hắn đã không còn nằm đây chịu bao đau đớn...”

“Dạ Nhị - một chiến thần như hắn – một hoàng tử tuấn tú như hắn, chỉ cần hắn chịu cho ai đó một cơ hội, thì không có bất cứ cô gái nào có thể từ chối? Ấy vậy mà chỉ có duy nhất mỗi ngươi, Âu Dương Vũ, chỉ có ngươi mới có thể khiến bản thân hắn trở thành bộ dạng như ngày hôm nay.”

Âu Dương Vũ nghe xong, tim như muốn ngừng đập, từ lời kể của Vân Thương, lại một lần nữa quay trở về quá khứ, nàng không giấu được vẻ kinh ngạc, cũng hoảng loạn trên mặt mình, trong lòng kinh hoàng hoảng sợ, hắn...muốn...chôn cùng nàng? Nhưng...

Trong đầu của nàng đột nhiên liên tưởng đến người con gái hôm đó, nếu hắn có thể làm thế với nàng, vậy đối với Trình Cẩm không ngoại lệ, thậm chí chỉ có hơn không có kém. Chẳng phải hai người đó là thanh mai trúc mã, thương yêu nhau bảo vệ nhau hay sao? Âu Dương Vũ nàng còn lạ gì. Nàng cố gắng kiềm chế cảm xúc rối bời của mình, cong lên ý cười châm chọc: “Hình như ngươi lầm rồi, ngoài ta ra, người khác cũng có thể, chẳng phải có một người con gái mà chàng sẵn sàng quên mình cứu giúp hay sao?”

“Ngươi đang ám chỉ Trình Cẩm?” Vân Thương nhìn vẻ mặt đầy xa cách của Âu Dương Vũ, biểu tình lạnh lùng, vô tâm mới thấp giọng nói: “Bởi vì Dạ Nhị từng thiếu nợ cô ta một mạng, thậm chí Dạ Nhị còn nghĩ chỉ vì cô ta cứu mình mà đã hại cô ta cả đời không có cơ hội làm mẹ, cả đời phải mang căn bệnh hen suyễn. Dạ Nhị vẫn luôn canh cánh tự trách về việc đó. Nhưng về sau Dạ Nhị mới phát hiện ra tất cả mọi chuyện đều là dối trá, bịa đặt,...”

Vân Thương thấy Âu Dương Vũ nhíu mày nghi hoặc nên mới đem hết toàn bộ những gì mình biết thuật lại cho nàng nghe. Hắn muốn nàng biết rằng Dạ Nhị yêu nàng đến nhường nào, và chỉ duy nhất nàng mới có thể khiến trái tim của Dạ Nhị rung động, cũng chính nàng mới có thể khiến trái tim hắn đau đớn.

Âu Dương Vũ khẽ nhíu mày, trong lòng đã sớm tự thuyết phục rằng những lời Vân Thương nói chỉ là bịa đặt nhưng ẩn ẩn sâu tận đáy lòng, nàng có chút chấp nhận chúng.

Vân Thương thở dài một hơi: "Nha đầu, nếu ngươi rời khỏi hắn thêm lần nữa, hắn thật sự sẽ phát điên lên mất, à không, hắn sẽ chết mất!"

P/s: Tối nay ta có đủ tư cách để các nàng làm lễ rửa tội cho ta chưa a...Ta da..hòa rồi nha.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Dung tùy vân - Duyên mỏng nên tình vội tan

"Chủ tử, ngoài trời gió bắt đầu nổi lên rồi, ngài mau vào trong đi." Vệ Lâm nhìn thấy Dung Tùy Vân vẫn luôn ngồi trên xe lăn chờ ở trong viện thì không khỏi lo lắng tiến lên khuyên nhủ.

"Tại sao muộn thế này rồi Tiểu Ngũ vẫn chưa trở về?" Dung Tùy Vân nhìn sắc trời càng lúc càng đen tối, không màng đến lời khuyên nhủ của Vệ Lâm, thần sắc lo lắng sốt ruột lên tiếng "Đã đi ra ngoài cả một ngày rồi."

"Thuộc hạ đã phái người đi hỏi thăm, sẽ có tin tức nhanh thôi ạ." Vệ Lâm biết Dung Tùy Vân đang rất lo lắng cho Âu Dương Vũ nên sáng sớm đã phái người đi theo bám sát bí mật bảo vệ.

Dung Tùy Vân nghe vậy sắc mặt cũng bắt đầu giãn ra nhưng vẫn kiên quyết ở trong viện chờ, không chịu đi vào.

Gió mỗi lúc một lớn, sương đêm dần dần lạnh lẽo, Dung Tùy Vân sắc mặt liền xuất hiện một tia tái nhợt, Vệ Lâm vừa định tiến lên nói gì, thì nhìn thấy bộ dạng khó coi lúc này của Dung Tùy Vân liền không khỏi cả kinh nói: "Chủ tử, chủ tử, ngài làm sao vậy?"

Dung Tùy Vân khoát tay áo ý bảo mình không có việc gì.

Vệ Lâm vừa định nói thì đã thấy ám vệ do mình phái ra theo sát Âu Dương Vũ từ ngoài cửa tiến vào, đi tới trước mặt bẩm báo: "Tiểu nhân nghe nói, Dương cô nương đang ở biệt viện ngoài kinh thành."

Sắc mặt Dung Tùy Vân tối sầm lại, hô hấp bắt đầu dồn dập.

Vệ Lâm vừa thấy sắc mặt của Dung Tùy, trong lòng hoảng lên, quay đầu nói với tên ám vệ: "Nhanh đưa Dương cô nương trở về." Dung Tùy Vân lại xua tay nói: "Chúng ta trực tiếp qua đó đưa Tiểu Ngũ trở về."

Hắn càng muốn biết, vì sao Tiểu Ngũ lại ở biệt viện đó mãi đến tối muộn vẫn chưa chịu trở về.

Vệ Lâm nhìn thấy vẻ kiên định trên gương mặt của Dung Tùy Vân liền xác định rằng lúc này hắn có khuyên chủ tử hắn thế nào cũng vô ích nên đành bất đắc dĩ sai người lập tức chuẩn bị xe ngựa, chuẩn bị ổn thỏa cho Dung Tùy Vân an trí ở trong xe ngựa rồi xuất phát. Với tình hình hiện nay cũng chỉ có biện pháp này mới có thể nhanh chóng gặp được Âu Dương Vũ, đưa nàng trở về chữa trị cho chủ tử.

Dung Tùy Vân im lặng ngồi trong xe ngựa, hai hàng lông mày có chút nhíu chặt lại. Hắn chỉ cảm thấy trong lòng có chút bất an, hô hấp có chút hối hả dồn dập. Hắn đang lo điều mà hắn không bao giờ mong muốn xảy ra sẽ diễn ra trước mắt hắn. Xe ngựa tuy tốc độ rất nhanh nhưng cũng không mất đi sự vững vàng. Chỉ sau nửa canh giờ, xe ngựa đã đến được biệt viện ngoài kinh thành.

Vân Thương đột nhiên nhìn thấy có người đến hỏi thăm, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Nơi ở của bọn họ thật sự nằm trên con đường hẻo lánh hầu như rất ít ai tìm được nơi này. Đang nghĩ ngợi mông lung chợt nhìn thấy từ trên xe ngựa có một vị nam tử động tác có vẻ không tiện, ngồi trên xe lăn, ho khan một tiếng: "Không biết Tiểu Ngũ..."

"Dung Thất, sao huynh lại tới được đây?" Âu Dương Vũ sau khi đợi đến khi Dạ Trọng Hoa ngủ say, mới từ bên trong phòng chuồn ra ngoài. Vừa mới ra khỏi cửa thì đã thấy Dung Tùy Vân xuất hiện ở trong này. Dưới ánh trăng u lãnh, sắc mặt hắn ngày càng có vẻ tái nhợt trắng bệch như tờ giấy, vẻ mặt của hắn bình thản mà yên tĩnh. Hình như trong người hắn có vẻ không được thoải mái, mày nhẹ nhàng nhăn lại, con ngươi đen lắng lặng nhìn nàng.Âu Dương Vũ trong mắt không khỏi hiện lên một tia áy náy, thân thể hắn gầy yếu, suy nhược như vậy. Lại còn khiến hắn phải lo lắng đến mức tự mình đến tận đây tìm nàng. Âu Dương Vũ không chút nghĩ ngợi, nói với Vân Thương: "Mau cho huynh ấy vào."

Vệ Lâm nghe vậy nhanh chóng chạy đến giúp Dung Tùy Vân đẩy xe tiến vào, Âu Dương Vũ ngồi bên cạnh giúp hắn thi châm, nhẹ giọng hỏi: "Dung Thất, cả ngày nay huynh vẫn chưa uống thuốc có đúng không? Lại còn bị trúng gió nữa, cả người huynh đang nóng lên này."

"Cô nương đi ra ngoài lâu như vậy, chủ tử vì lo lắng cho cô nương nên vẫn kiên quyết không chịu vào phòng mà ngồi trước biệt viện ngóng trông cô nương trở về, chủ tử ngài ấy đợi đã được hai canh giờ..." Vệ Lâm không ngừng mở miệng, Dung Thất thấy vậy lạnh lùng liếc mắt trừng hắn, hắn mới chịu ngậm chặt miệng.

Trong lòng Vệ Lâm vô cùng ủy khuất, chủ tử ngài thật là, tại sao cái gì cũng để trong lòng không chịu nói ra, từ chuyện mình bị dị ứng với thịt tôm đến chuyện hôm nay ngồi đợi vị cô nương này trở về lâu đến nổi để bản thân mình bị trúng gió rồi thậm chí cả chuyện mình có tình cảm với cô nương ấy..ngài ấy vì cớ gì phải giấu diếm hết thảy.

Âu Dương Vũ nghe vậy cũng hiểu được dùng ánh mắt phản đối nhìn Dung Tùy Vân nói: "Thân thể của huynh suy yếu thế này, nếu cứ bướng bỉnh thì chẳng phải công sức của tôi đều đổ xuống sông xuống bể hay sao?"

Dung Tùy Vân mỉm cười gật gật đầu: "Nghe lời Tiểu Ngũ."

Dạ Trọng Hoa đang mê mang ngủ bên trong, chợt bất an tỉnh giấc, cảm giác tay mình trống rỗng, Âu Dương Vũ nàng đi rồi sao? Cả người hắn đều cả kinh lên. Nhưng đột nhiên bên tai hắn truyền đến giọng nói ôn nhu ngọt ngào nhỏ nhẹ từ Âu Dương Vũ, trong lòng hoảng sợ! Vũ nhi của hắn chưa bao giờ nói với hắn những lời ngọt ngào hay ân cần đến vậy, vậy mà trước mặt một người đàn ông khác nàng lại...

Dạ Trọng Hoa lúc này cũng không muốn nghĩ gì nữa, lập tức mặc thương thế của bản thân rời khỏi giường, ôm ngực đứng lên đi ra ngoài.

Hắn đứng ở bên ngoài cửa vẻ mặt mang theo sự hoảng hốt. Hắn cúi đầu kêu một tiếng Vũ nhi, sau đó cũng không nói gì khẽ nhíu mày đi đến. Đột nhiên,hắn đưa tay ôm chặt ngực mình ho khan dữ dội. Bởi vì khó chịu, đi đứng lại không tiện, vết thương vẫn còn chưa khỏi hoàn toàn cả người đều phải cuộn lại. Sau đó hai chân dường như không thể chống đỡ nổi, cả người liền ngã xuống.

"Trọng Hoa!" Âu Dương Vũ hốt hoảng kêu lên.

Phát hiện thấy Dạ Trọng Hoa khó khăn đỡ lấy khung cửa, ngẩng đầu đưa đôi mắt khó hiểu nhìn nàng, sau đó liền nhận ra bên môi hắn còn đọng lại vệt máu dài vẫn còn ấm nóng, càng tôn thêm vẻ yêu nghiệt tà mị vốn có của hắn, mặt mày như họa.

"Vũ nhi, ta lạnh." Dạ Trọng Hoa dường như muốn đi về phía Âu Dương Vũ nhưng còn chưa kịp bước tiếp bước thứ hai thì toàn bộ người hắn đều ngã đổ về hướng nàng. Âu Dương Vũ không tự chủ được nhanh chóng bước về phía trước đưa tay đỡ lấy hắn, đã thấy Dạ Trọng Hoa đột nhiên nâng tay nàng đặt lên trên ngực mình, sắc mặt có chút tái nhợt yếu ớt, khẩu khí có chút hờn giận: "Ta rất đau."Âu Dương Vũ nhịn không được liếc hắn một cái, miệng vết thương là do chính hắn không an phận tự rách toạc ra đấy chứ? Bây giờ còn bảo với mình rằng hắn đau này đau nọ. Dạ Trọng Hoa chàng bị bệnh nên đâm ra ảnh hưởng đến não ngốc luôn rồi phải không. Lúc này, nàng cũng bất chấp trong phòng này vẫn còn Dung Tùy Vân, tiến lên giúp đỡ Dạ Trọng trở lại phòng: "Chàng trước cứ nằm yên đó đi, đừng tùy tiện đi lại."

Dạ Trọng Hoa cơ hồ như đặt hết toàn bộ sức lực của mình lên người Âu Dương Vũ sau đó lơ đãng quét mắt qua nhìn Dung Tùy Vân, ánh mắt không còn yếu ớt như ban nãy mà thay vào đó là một đôi mắt lạnh lùng, đôi mắt như muốn tuyên bố quyền sở hữu, sự độc chiếm của hắn, trên mặt còn mang theo sự khiêu khích.

Vân Thương thu hết một màn này vào trong mắt, Dạ Trọng Hoa bộ dạng này của hắn khiến khóe môi nhịn không được co rút dữ dội, phút chốc chợt cảm thấy thay vì để chứng kiến màn này thì ai đó lấy gậy đập vào đầu hắn để hắn mất trí nhớ đi thì tốt hơn.

Trong lòng nhịn không được ngầm vỗ tay cho hắn, Dạ Nhị, cậu thật thông minh nhưng hơn cả là cậu thật ngây thơ!

[Ngất...hình tượng kìa ông...ai như ông chơi đểu đối thủ mình như vại hả, Vân Thương hắn còn cười thối mặt ông kìa..]

Dung Tùy Vân nhìn thấy Âu Dương Vũ giúp đỡ Dạ Trọng Hoa rời khỏi phòng, trong mắt hiện lên một tia ảm đạm, có chút mất mát.

Hắn nghĩ rằng vốn hắn cùng nàng gặp nhau nơi đó. Hắn nghĩ thì ra duyên phận đã sớm an bài trọng khoảnh khắc bọn họ gặp nhau.Giống như đã có người từng nói: Không sớm một bước, cũng không muộn một bước, vừa vặn trong ngàn vạn người, rồi sẽ gặp, người thuộc về hắn, chính là nàng - Tiểu Ngũ. Rồi sau khi hắn nhận ra nàng chính là Ninh vương phi, tận mắt chứng kiến cảnh nàng tàn nhẫn với chính bản thân để rời xa Dạ Trọng Hoa, hắn lúc đó nghĩ Tiểu Ngũ cùng với Dạ Trọng Hoa sẽ không thể gặp lại nhau được nữa. Hắn nghĩ rằng cùng với Tiểu Ngũ sống với nhau hơn nửa tháng trong biệt viện của hắn, hắn sẽ khiến cho nàng dần dần quên đi người kia, hồi tâm chuyển hướng mở rộng trái tim về phía hắn. Nhưng thì ra hắn đã sai lầm rồi. Thì ra trong lòng nàng hắn vẫn không có một vị trí quan trọng nào, trái tim nàng vẫn luôn hướng về người đó không ai có thể thay thế được.

Hắn giờ phút này mới cúi đầu nhìn xuống hai chân mình. Lần đầu tiên trong đời hắn thấy hận bản thân không thể đi đứng như một người bình thường hành tẩu khắp thế gian, lần đầu tiên hắn hận bản thân mình không phải là một người khỏe mạnh có đủ năng lực để bảo vệ chăm sóc mang đến một cuộc sống hạnh phúc cho người mình yêu thương. Hắn cứ như vậy ngẩm nghĩ sau đó khóe miệng cong lên một nụ cười trào phúng, Vệ Lâm đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này, hắn thực sự chưa bao giờ gặp gặp qua thần sắc u buồn có chút bất lực của Dung Tùy Vân như vậy.

Sau khi Âu Dương Vũ dìu Dạ Trọng Hoa vào trong phòng, bố trí cho hắn nằm thoải mái trên giường, đắp trên người hắn hai cái chăn xong đột nhiên Dạ Trọng Hoa bắt lấy tay Âu Dương Vũ, âm thanh vô cùng nhợt nhạt yếu ớt: "Ta khát."

"Đợi ta." Âu Dương Vũ xoay người rót chén trà đến đỡ lấy hắn nửa nằm nửa ngồi trên giường sau đó giúp hắn uống rồi vươn tay xem mạch cho hắn:"Thuốc sẽ được sắc nhanh thôi, ta nói Vân Thương mang đến cho chàng.""Không cho phép nàng đi!" Dạ Trọng Hoa buông lời lạnh lùng cầm lấy cổ tay Âu Dương Vũ cổ tay, bởi vì dùng sức, đầu ngón tay trở nên trắng, "Ta muốn nàng ở lại đây cùng ta."

Ngữ khí của hắn mặc dù phần lớn đều như một lời mệnh lệnh nhưng bên trong vẫn có chút gì đó mềm nhẹ, Âu Dương Vũ cảm thấy thái độ này của hắn có chút khoa trương ngoài ý muốn, cũng không biết cự tuyệt như thế nào.

"Có phải nàng vẫn không chịu tha thứ cho ta, những lời lúc đó đều là gạt ta có phải không?" Dạ Trọng Hoa thấp giọng nói, "Nghe ta giải thích."

"Vân Thương đã nói hết với ta rồi."

Đột nhiên, cả hai bọn họ đều bắt đầu im lặng trầm mặc, Âu Dương Vũ nhìn chằm chằm vào vẻ mặt khẩn trương của Dạ Trọng Hoa liền chỉ biết thở dài, tại nàng không hề hay biết, suy nghĩ ấy để tự nàng nghĩ ra là một chuyện nhưng khi được nghe từ một người khác lại mang theo một cảm xúc khác. Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy kích động dâng tràn, lặng lẽ rút tay hắn ra khỏi tay mình: "Ta còn có việc phải đi ra ngoài một chút."

"Hắn là ai? Rất quan trọng với nàng sao?" Dạ Trọng Hoa trên mặt có chút khó hiểu đau đớn, hô hấp bắt đầu dồn dập.

"Huynh ấy là —— ân nhân cứu mạng của ta, ta nợ huynh ấy một mạng."

Dạ Trọng Hoa khẽ biến sắc, sau đó lập tức kích động đứng lên rời giường: "Chuyện này để ta giải quyết!"

Âu Dương Vũ không khỏi đau đầu ôm trán, cũng không ngờ lúc này Dạ Trọng Hoa vẫn cứ ngoan cường quật miệng như vậy: " Chàng lo cho bản thân mình trước đi. Sức khỏe của Dung Thất vốn không được tốt, bây giờ ta đi ra ngoài giúp hắn chữa trị."

"Không được phép xưng hô thân mật với hắn."

Âu Dương Vũ lúc này không biết phải nói gì với hắn, Chàng phát điên gì thế, chuyện đó thì có liên quan gì đến chàng! "

Nhìn thấy bộ dáng khó chịu cùng với vẻ lạnh lùng cay nghiệt trên mặt hắn lúc này, nàng đành bất đắc dĩ đồng ý với hắn.

Dạ Trọng Hoa kéo tay Âu Dương Vũ, trong lòng ấm áp, hắn nhẹ nhàng đặt môi mình lên tay nàng sau đó khẽ cười, thấp giọng nói: "Ta chờ nàng trở về."

Âu Dương Vũ sau khi ra ngoài liền đưa một viên thuốc cho Dung Thất uống, cảm thấy mạch tượng của hắn lúc này đã ổn định liền thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, nàng mới cởi bỏ miếng ngọc bội mà hắn từng tặng cho nàng xuống từ trên thắt lưng lên tiếng nói: "Thất hoàng tử, ta không thể nhận món đồ quý giá này của huynh."

Dung Tùy Vân có chút ngẩn người, kinh ngạc không tin ngẩng đầu lên, hắn muốn hỏi rõ ràng với nàng tại sao nàng lại trả vật đó lại cho hắn, tại sao nàng bây giờ nàng lại muốn tạo khoảng cách với hắn, lạnh lùng với hắn như vậy nhưng những câu hỏi đó vẫn nghẹn nơi họng hắn, hắn nhìn sâu vào trong đôi mắt quật cường của nàng tìm thấy chút ấm áp gì đó từ nàng: "Nàng..."

"Ta thích vàng, vậy nên cho ta chút hoàng kim là được." Âu Dương Vũ thản nhiên cười, "Ta nợ huynh một mạng, cho nên để trả món nợ này ta, mỗi ngày sau buổi trưa sẽ đến biệt viện của huynh để chữa trị cho huynh, kiên trì vài ngày bệnh của huynh sẽ dần dần được chữa khỏi."Từng ngón tay tái nhợt của Dung Tùy Vân khẽ bám chặt hai bên xe lăn, đôi mắt vẫn như vậy bình yên vô cùng, hắn muốn nói gì đó với nàng, rất nhiều nhưng một câu hoàn chỉnh hắn cũng không nói nên lời liền chỉ biết cười gượng đáp: "Được, vậy về sau làm phiền Tiểu Ngũ rồi." Hắn đau đớn tự mình đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Âu Dương Vũ đứng phía sau hắn, thấp giọng nói: "Gọi ta là Âu Dương Vũ."

"Tiểu Ngũ." Hắn không khỏi dừng hết mọi động tác của mình nhưng không có quay đầu, lưng vẫn tựa vào thành xe, hắn nào không nghe thấy câu vừa nãy của nàng, một câu nói của nàng như vạn con dao găm vô hình đâm vào trái tim hắn, Tiểu Ngũ. Nàng mãi là Tiểu Ngũ trong lòng ta, không ai có thể thay thế cũng không ai được phép. Bên ngoài gió lạnh táp vào mặt, cứ thế xe lăn từ từ băng băng trong đêm tối, song trái tim vẫn không sao bình tĩnh lại.

Âu Dương Vũ nhìn thấy Vệ Lâm tiến đến phụ giúp Dung Tùy Vân đẩy xe lăn đi ra xa, tâm cũng trầm lặng đi vài phần. Đột nhiên Vân Thương lúc này mới tiến lên châm chọc: "Ồ! Thất hoàng tử của Nam Phong quốc sao? Thân phận cao quý như vậy, xem ra Dạ Nhị cuối cùng đã tìm được một đối thủ đáng gờm rồi."

Âu Dương Vũ nhịn không được trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái: "Anh nói cái gì?!"

"Tôi..nào có nói gì a." Vân Thương nhanh chóng ngậm chặt miệng sau đó chỉ nghe trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng ho khan của Dạ Trọng Hoa, Vân Thương kích động nói "Dạ Nhị cần cô kìa."

"..."

P/s:

Cho ta có vài dòng nói về nhân vật nam phụ một chút. Vì đây là nam phụ duy nhất dùng cả trái tim mình yêu thương Âu Dương Vũ. Không mưu mô tranh đoạt như hậu cung của Dạ Trọng Hoa, một nam phụ bị tàn hai chân(không hẳn là tàn) nhưng một chút chân tình, một chút quan tâm, một chút lo lắng của Dung Thất đã khiến cho ta nhớ đến một nhân vật đã khắc đậm trong lòng ta rất nhiều phải gọi là ám ảnh...ám ảnh vì sự ngốc nghếch, ám ảnh vì sự nhu nhược thiếu can đảm, ám ảnh vì nội tâm tận sâu thẳm nơi con tim. Mạnh Tây Mạc – Mạnh Cửu..là nam phụ trong bộ truyện Đại Mạc Dao của Đồng Hoa. Tác giả Đồng Hoa là một trong những tác giả rất biết cách làm tan nát trái tim của độc giả, hầu như những bộ truyện của bà đều khiến cho độc giả mỗi khi gấp quyển sách lại đều ngẫm nghĩ vô vàn cảm xúc đan xen với nhau. Quay lại với nhân vật Mạnh Tây Mạc, hắn ta ư! Một người mà đối với riêng ta mà nói dù nhiều người cho rằng Mạnh Tây Mạc là nhân vật phụ, là nam thứ trong chuyện tình tay ba giữa chàng - Ngọc Cẩn – Hoắc Khứ Bệnh, nhưng ta lại cho rằng, hắn mới là nam chính thực sự. Hình ảnh của hắn như khắc sâu trong đầu ta về nhân cách, về suy nghĩ, về sự lựa chọn cuộc đời. Ta hầu như không đọc truyện của Đồng Hoa thậm chí một quyển cũng không mặc dù truyện của bà ấy phải nói là rất nổi tiếng lại còn được chuyển thể thành phim, ta phải nói rằng bà ấy nên đổi bút danh là " nữ hoàng ngược nam phụ" thì đúng hơn. Mạnh Cửu là mối tình đầu của Ngọc Cẩn, là người mà nàng dốc cạn tâm tư để bày tỏ, dành toàn bộ nhiệt huyết thanh xuân trồng uyên ương đăng, chỉ mong đời này kiếp này nhận được một cái gật đầu đồng ý. Thế nhưng chỉ vì sự tự ti sự sợ hãi không muốn cô gái với nụ cười tươi sáng ấy phải vì mình mà chịu khổ, bởi lẽ hắn chẳng thể cho nàng một cuộc

sống gia đình bình thường mà nàng hằng khao khát. Vì thế nên hắn không dám giơ tay ra, hắn quá võ đoán, quá cố chấp để rồi một ngày chợt nhận ra khi không còn nàng bên cạnh, hắn mới biết hắn đã bỏ lỡ tình yêu chân thành nhất cả đời hắn. Hắn quay lưng lại thì nàng đã đi rồi. Mạnh Cửu hắn đúng là người có lỗi là kẻ hèn nhát- hèn nhát ở chỗ hắn không tin tưởng vào tình cảm của Ngọc Cẩn. Ngọc Cẩn đã có lần từng nói với hắn: "Cửu Gia! Muội thích huynh. Muội muốn được gả cho huynh. Muội muốn sau này được cùng huynh ngắm hoa chứ không phải một mình ngắm uyên ương đằng đối vũ!!...Nhưng hắn lại quyết tuyệt nói: "Ta đã quen một mình ngắm hoa rồi! Rồi muội cũng sẽ tìm được người cùng muội ngắm hoa!" Ngọc Cẩn: ""Vì sao? Chẳng lẽ từ trước đến giờ đều là tự muội đa tình? Lẽ nào huynh đối xử với muội một chút cảm giác cũng không có? Huynh sợ gì chứ? Là chân của huynh sao? Muội căn bản không quan tâm đến mấy chuyện đó.Cửu Gia! Cuộc đời mỗi con người có thể đi được bao xa! Không phải do đôi chân người đó quyết định mà do trái tim người đó làm chủ!" Vậy mà hắn lại: "Ngọc nhi, nàng tốt như thế này, khẳng định sẽ có một người nguyện lòng cùng nàng ngắm hoa." Buồn cười, để rồi khi hắn mất nàng hắn lại bảo "Ngọc nhi, lần này đến lượt ta theo đuổi nàng!" Nhưng mọi thứ đều đã muộn, sáo cũng đã gãy, ánh trăng trên trời đẹp là vậy nhưng vẫn cô đơn, đơn độc. hắn cũng đã từng hỏi Ngọc Cẩn: "Ngọc nhi, cho ta biết! Trong trái tim muội quan tâm cho ai hơn? Đừng bận tâm đến chuyện hứa hẹn, nếu không phải cân nhắc bất cứ điều gì, muội sẽ nhớ ai nhiều hơn? Muội muốn ở bên cạnh ai?" Nhưng rồi không can đảm để nghe được câu trả lời, buông tay nàng chấp nhận bởi vì vốn là duyên mỏng nên tình vội tan....

Nhân vật Dung Thất này cũng có đôi chút ý nghĩ tương đồng với Cửu gia...khi chưa có nàng bước chân vào cuộc đời mình, hắn hầu như không hề quan tâm đến đôi chân tàn tật đó, không hề có chút oán trách hay tự ti. Thế nhưng khi hắn gặp nàng, cảm nhận được sự ấm áp, sự quan tâm, sự chăm sóc mà từ trước đến nay hắn chưa nhận được, quả thực hắn bắt đầu tự trách tại sao mình lại yếu đuối đến như vậy, hắn hận hắn không thể đứng vững chắc trên đôi chân mình để mạnh mẽ theo đuổi nàng, để can đảm giành lại nàng từ tay kẻ khác. Cũng là vì sự tự ti, cũng là vì sự sự yếu đuối, sự vô năng của mình mà không đem lại cho người con gái mình yêu thương một cuộc sống hạnh phúc bình yên nhất..cho nên cũng như Mạnh Cửu thì Dung Thất cùng đành.....làm vai thứ chính thôi...*hơ hơ* Ngồi xem phim Đại Mạc Dao thấy ông Mạnh Cửu này giống vai thứ nhà mình nên viết mấy dòng lảm nhảm có tham khảo các nguồn cho chị em cùng với Ta cảm nhận nhiều về nhân vật Dung Thất...Nhưng không phải là ta có ý ghét bỏ gì Dạ Trọng Hoa a...Ta thực sự rất yêu thích nhân vật Dạ Trọng Hoa..không quá toàn năng..ta không thích một tên nam nhân quá toàn năng quá mạnh mẽ quá độc lập vì đơn giản...vô vị..một màu...chán. Cái suy nghĩ này cũng áp dụng cho nữ chính. Hết mood rồi...nhìn lại thấy cụng dài quá nhờ...Chị em enjoy a!!!

"Mộng... đừng nên quá sâu, chẳng sao tỉnh giấc nổi, lại cứ ngỡ chân tình!!!

Lời... đừng nên quá thật, chẳng lừa dối nổi, lại lầm thành ý khác!!!"

Sưu tầm...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Trả giá cho việc chọc giận hắn

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Vũ lúc tỉnh giấc ngồi dậy thì phát hiện tay mình đã bị Dạ Trọng Hoa giữ chặt đến mức lưu lại cả vết bầm tím trên cổ tay. Vì tối qua lúc chăm sóc hắn, hắn cứ một mực bảo nàng ở lại đây với hắn thì hắn mới chịu đi ngủ.. Dạ Trọng Hoa tên ngốc này sợ nàng bỏ chạy cho nên bắt nàng ở lại đây suốt một đêm. Hắn không quan tâm đến sức khỏe của mình nhưng nàng lo, cho nên đành phải nhân nhượng chiều theo ý hắn.

Người đàn ông bá đạo này!

Âu Dương Vũ nhịn không được phẫn hận, từ trong không gian lấy ra chai thuốc mỡ trị bầm bôi lên cổ tay mình sau đó dùng băng gạc băng bó xung quanh vùng cổ tay. Nếu như để cho người khác nhìn thấy sẽ vô cùng phiền phức.

Lúc này Dạ Trọng Hoa vẫn còn đang say giấc, nàng mới nhẹ nhàng rón rén rời đi đến phòng bếp.

Vừa tỉnh giấc, Dạ Trọng Hoa mơ màng đưa tay khẽ sờ soạng đột nhiên phát hiện bàn tay mình lúc này trống rỗng! Trong lòng liền hốt hoảng lo lắng đứng bật dậy, vì động tác đột ngột mạnh mẽ này của hắn ảnh hưởng đến miệng vết thương nhưng hắn một chút cũng không quan tâm, trên mặt thất kinh: "Vũ nhi, nàng ở đâu?"

Hắn nghiêng ngả lảo đảo bước từng bước ra khỏi phòng, miệng vẫn không ngừng tìm kiếm nàng. Sau đó hắn không cẩn thận va phải bàn trà trước mặt, trên bàn ấm trà chén trà đều rơi xuống vỡ choang. Vì không thấy gì lại vấp phải cạnh ghế cho nên té nhào xuống mặt đất, mảnh vỡ của chén sứ không ngừng cắt cứa vào da thịt hắn. Nhưng hắn dường như vẫn không cảm giác gì, không cam lòng đứng lên, tiếp tục sờ soạng tìm hướng đi ra ngoài: "Vũ nhi, Vũ nhi!"

Môi hắn tái nhợt, trong lòng sợ hãi vô cùng, nàng phải chăng đã thất hứa với hắn, Vũ nhi nàng đừng hòng có cơ hội nghĩ đến chuyện đó, âm thanh hắn vừa gấp gáp vừa khẩn trương: "Vũ nhi, nàng dám?"

Dạ Trọng Hoa lần mò đường cuối cùng cũng đi được ra đến sân, đột nhiên ngửi được một mùi vị quen thuộc, nỗi bất an trong lòng hắn cũng giảm đi không ít, lần theo thứ hương thơm kia đi đến đứng trước cửa phòng bếp.

Hắn tựa nhẹ vào thành cửa, mặc dù hắn không thể nhìn thấy Vũ nhi của hắn đang làm gì nhưng hắn có thể cảm giác được bộ dáng bận rộn đáng yêu của nàng. Âm thanh leng keng truyền vào lỗ tai hắn, mùi vị của thức ăn truyền vào mũi hắn. Chợt khóe miệng giơ lên một ý cười mãn nguyện, trong lòng dâng lên một cảm giác hạnh phúc chưa bao giờ có.

"Vũ nhi..." Hắn nhẹ nhàng mở miệng gọi tên nàng.

"Hửm?" Âu Dương Vũ vừa quay đầu lại thì thấy Dạ Trọng Hoa y phục hỗn độn, trên mặt có vài vết bẩn. Hắn thản nhiên đứng tựa vào cửa phòng bếp, tay hắn còn có vài vết máu nhỏ giống như bị vật gì sắc nhọn cứa vào. Âu Dương Vũ khẽ nhíu mày, bỏ dở công việc đang làm đi đến bên cạnh hắn, vươn tay cầm nhẹ cổ tay hắn lên nhìn thoáng qua, thì phát hiện ra lòng bàn tay hắn có không ít mảnh vỡ của đồ sứ đâm vào, liền nhẫn không được quát lớn nói, "Vết thương còn chưa khỏi hẳn, chàng còn đi đi lại lại nhiều làm cái gì thế hả?"

Nghe xong câu mắng của nàng, Dạ Trọng Hoa khẽ cười đột nhiên vươn cánh tay dài của mình kéo thật mạnh Âu Dương Vũ vào lòng mình, cánh tay hắn vừa mạnh mẽ mà hữu lực, trong ngực cứng rắn ấm áp, động tác ôm của hắn thật sự nhanh khiến cho Âu Dương Vũ thiếu chút nữa là hô hấp không thông. Tản đá nặng trong lòng hắn cuối cùng cũng được lấp đầy bởi sự ấm áp từ người con gái trong lòng hắn, bởi nàng vẫn còn ở đây, vẫn ở bên cạnh hắn, hắn lẩm bẩm nói: "Vũ nhi, nàng vẫn còn ở đây, thật tốt.""Được rồi được rồi a, chàng thật là..ta chẳng qua chỉ muốn tự tay xuống bếp làm bữa sáng cho chàng a.."

"Là canh gà hầm nấm?" Dạ Trọng Hoa đắc ý cười:"Ta thích."

"Chàng xem bộ dạng của chàng lúc này có bao nhiêu ngốc kìa. Trước tiên để ta xử lý miệng vết thương mới này cho chàng!" Âu Dương Vũ nắm tay dắt hắn trở về phòng, dùng chút cồn tẩy rửa vết thương sau đó dùng nhíp đã được sát trùng giật nhẹ từng mảnh sứ nhỏ kéo ra khỏi lòng bàn tay, sau đó nàng giúp hắn bôi lên chút thuốc mỡ rồi dùng băng gạc cố định lại, nhịn không được lên tiếng trách cứ, "Bây giờ chàng không nhìn thấy gì, cho nên, đừng có bướng bỉnh mà chạy lung tung...mắt của chàng ta xem qua rồi, may là chưa đến mức nghiêm trọng cho nên chỉ cần kiên trì trị liệu một thời gian."

"Ta tin nàng!" Dạ Trọng Hoa trên mặt lộ ra vẻ thản nhiên tươi cười, hắn thuận thế cầm lấy tay nàng, đột nhiên đụng đến băng gạc trên cổ tay Âu Dương Vũ, trên mặt không giấu được vẻ lo lắng, "Vũ nhi, nàng làm sao vậy? Bị thương?"

Âu Dương Vũ tức giận nói: "Đều là tác phẩm của chàng đấy. Chàng xem tối qua ai dùng sức nắm chặt tay ta không chịu buông, bây giờ bầm tím hết lên rồi!"

Dạ Trọng Hoa ngón tay khẽ vươn ra vuốt ve cổ tay nàng, trên mặt có một tia áy náy: "Xin lỗi, là lỗi của ta..."

"A, không sao đâu, không có việc gì..."

Dạ Trọng Hoa chàng ấy không phải là vương giả luôn tự cao tự đại không quan tâm đến cảm xúc của người khác hay sao. Bộ dáng bá đạo, cường ngạnh của hắn đâu rồi a, sao lại có thái độ giống như đứa trẻ như vậy vừa mềm mại lại có chút đuối lý. Chuyện quái gì thế này, sao lại giống như nàng đang khi dễ bắt nạt hắn vậy a.

Thế nhưng nàng nào có biết nếu như trước mặt nàng, đàn ông tỏ ra những nhõng nhẽo nũng nịu thì thực ra đó chính là hắn đã hoàn toàn tin tưởng nàng. Nếu đàn ông nhìn càng trầm ổn, khoảng cách trong lòng hắn ta càng xa xôi. Khi hắn không còn tỏ ra vẻ trẻ con trước mặt nàng thì nó cũng đồng nghĩa với việc hắn ta đã không còn yêu nàng nhiều như trước nữa.

Âu Dương Vũ đột nhiên nghĩ tới cái gì, "a" lên một tiếng hốt hoảng: "Aaa...Đồ ăn của ta a...cháy khét hết rồi a..."

Âu Dương Vũ vội vàng chạy ra ngoài, Dạ Trọng Hoa ngồi lặng lẽ ở trong phòng, bên môi khẽ giơ lên ý cười ngọt ngào. Hắn biết, Vũ nhi nàng có động tâm với hắn.

Qua một hồi lâu, Âu Dương Vũ mới bưng đồ ăn vào, Dạ Trọng Hoa ngồi bên bàn ăn, tay cũng không động, chỉ đưa đôi mắt mơ hồ nhìn về phía Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ bất đắc dĩ, đành phải buông bát đũa của mình sau đó gắp thức ăn cho Dạ Trọng Hoa.

"Ta muốn ăn nấm..."

"Này..."

Ngay khi Âu Dương Vũ đưa nấm lên bên miệng đút cho Dạ Trọng Hoa thì lại nghe âm thanh ngạo kiều của hắn nói: "Ta muốn ăn rau xanh!"

Âu Dương Vũ nhịn xuống cái cảm giác muốn đem cả chén cơm trên tay hất thẳng vào mặt hắn. Trong lòng oán thầm, chàng cho là chàng mù là chàng có cái quyền làm như vậy sao, rất giỏi sao! Nàng phải nhanh chóng chữa khỏi mắt cho Dạ Trọng Hoa nếu không cái loại đàn ông quỷ quyệt đáng chết này sẽ cứ vậy mà ỷ vào nàng mất! Phiền chết đi được!Vì đã đồng ý với Dung Tùy Vân mỗi trưa đến chỗ hắn. Nhưng ăn cơm trưa xong, Dạ Trọng Hoa lại sống chết níu kéo Âu Dương Vũ, chốc lát lại bảo với nàng hắn đau đầu, chốc lại kêu miệng vết thương đau nhói, chốc lại bảo có cảm giác vẫn còn mảnh sứ trong lòng bàn tay. Âu Dương Vũ nào không biết ban sáng tinh thần hắn vẫn còn rất tốt, nhìn thấy đáy mắt hắn mang theo một tia giảo hoạt liền không khỏi oán hận nói: "Chàng gạt ta, ta không thèm quan tâm đến chàng nữa!"

"Chỉ là Ta không muốn nàng đi!"

"Ta nợ hắn một mạng!" Âu Dương Vũ nhịn không được nói, trong lòng cũng không tức giận với hắn nhẹ nhàng buông lời "Cho nên ta phải đi!"

Dạ Trọng Hoa khẽ nhíu mày, sắc mặt lạnh lùng không nói lời nào, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng nói: "Vậy đi sớm về sớm, ta phái người đi theo nàng."

Khi Âu Dương Vũ đến biệt viện của Dung Tùy Vân thì đã thấy hắn đã ngồi trước cửa chờ nàng. Ngay khi hắn vừa nhìn thấy nàng đến vẻ mặt ảm đạm, cô đơn mới vơi đi một ít. Âu Dương Vũ đưa mắt nhìn xung quanh không thấy Vệ Lâm ở bên cạnh, liền chủ động tiến phụ giúp hắn đẩy xe lăn đi vào bên

trong: "Sao lại ngồi ngoài này, huynh nếu trúng gió thì phải làm sao."

"Tiểu Ngũ, sau này nàng sẽ không còn trở lại nơi này nữa có phải không?" Dung Tùy Vân nhìn nàng, đôi môi có chút tái nhợt, ôn nhuận như ngọc, thanh nhã như cúc, âm thanh mang theo một chút cô đơn.

Âu Dương Vũ giật mình, không to không nhỏ khẽ " ừ" một tiếng.

Dung Tùy Vân vừa nghe xong cũng không nói gì, kỳ thật hắn có rất nhiều điều muốn hỏi nàng, muốn nói với nàng nhưng một câu hắn đều không mở miệng hỏi được.

Âu Dương Vũ ngồi trước mặt hắn giúp hắn châm cứu thì đã thấy Vệ Lâm đến, nàng liền cầm lấy bút viết đơn thuốc rồi đưa cho hắn cầm đi bốc.

Lúc Âu Dương Vũ rời khỏi biệt viện liền nghe được Dung Tùy Vân ở phía sau nhẹ giọng hỏi nàng: "Hắn đối xử với nàng rất tốt sao?"

Âu Dương Vũ thân hình khựng lại một chút, nghe hắn ho khan một trận, liền chỉ quay lại cười nhìn hắn: "Dung thất, huynh mau nhanh vào trong đi, đừng để bản thân mình bị cảm lạnh."

Đã nhiều ngày, Âu Dương Vũ bôn ba đi lại giữa hai biệt viện, bệnh tình của Dung Tùy Vân cùng Dạ Trọng Hoa đều đã bắt đầu có tiến triển. Đôi mắt của Dạ Trọng Hoa cũng đã có thể nhìn thấy rõ được một chút, tuy vẫn chưa thể khôi phục hoàn hảo như ban đầu, nhưng về cơ bản hắn vẫn nhìn thấy được mông lung mọi thứ xung quanh trước mắt mình. Nếu như hắn tĩnh dưỡng một thời gian thì hai mắt của hắn sẽ khôi phục hoàn toàn.

Chỉ có điều hắn càng lúc lại càng giống như tiểu hài tử, không chịu uống thuốc. Về điểm này khiến cho Âu Dương Vũ vô cùng đau đầu, vì hắn rất ghét phải uống thuốc cho nên mỗi lần như vậy nàng đều phải dỗ hắn. Có lúc khuyên nhủ hắn không được, nàng lúc đó chỉ muốn mặc sự sống chết của hắn, nhưng vì hiểu tình cảnh của hắn lúc này cho nên đành nhìn cảm giác muốn ném chén thuốc đi, nghe thấy hắn bảo với nàng không được sắc thuốc quá đắng như vậy liền chiều theo ý hắn. Lúc ấy hắn mới chịu cầm chén thuốc lên uống.Mấy ngày sau đó, Âu Dương Vũ đến giúp Bùi tướng quân châm cứu lần cuối cùng sau đó trở về thì đã nhìn thấy trước biệt viện bị vô số người đứng bao vây, cầm đầu chính là cái tên não tàn Lý Dật.

Lúc trước nàng còn cứ tưởng rằng sau khi bị Dạ Trọng Hoa đạp một cước liền sợ hãi không dám nhảo thêm nữa. Thì ra trong lòng còn mang hận, kéo một toán người đến đây, nhìn bộ dạng khập khiển của hắn liền hiểu rằng một cước hôm đó của Dạ Trọng Hoa quả thực không một chút nương tay.

Vì muốn báo thù nên hắn dường như đã tốn nhiều công sức ngày đêm tìm kiếm những cao thủ tiếng tăm trên giang hồ đến đây sau đó phái người điều tra biết được nơi ở của Dạ Trọng Hoa liền ngay lập tức dẫn người xông đến.

Dạ Trọng Hoa ngồi ở hoa viên uống trà, cũng không buồn nâng mắt lên nhìn đám người bên ngoài. Đối với hắn mà nói, những người này chỉ là con kiến không chút trọng lượng gì với hắn.

Trên mặt Lý Dật tràn đầy ý cười âm hiểm, lộ vẻ đắc ý: "Tên mù kia! Bản công tử là cháu trai của hoàng hậu nương nương cao quý, cả kinh thành không ai mà không biết đến bản công tử. Bản công tử đây vốn không muốn cố tình gây phiền phức cho kẻ khác. Thế nhưng các ngươi lại ngu ngốc chọc giận bản công tử ta?Các ngươi nghĩ chuyện mà các ngươi làm bản công tử sẽ không dám truy cứu sao, hôm nay ngay tại đây bổn công tử sẽ từng chút từng chút một tính toán món nợ của các ngươi ngày hôm đó!"

Dạ Trọng Hoa khóe môi giơ lên ý cười lạnh mỗi lúc một sâu, à.. báo thù? Được! Dạ Trọng Hoa hắn vì món nợ dám động đến Vũ nhi hắn còn chưa có tính sổ, vậy nên nguyện cùng ngươi chơi đùa một chút!

Lý Dật đưa mắt nhìn quanh một vòng phát hiện không thấy bóng dáng của Âu Dương Vũ, liền kêu lên: "Cô gái kia đâu? Trốn không dám ra đây gặp bản công tử sao? Không sao, giải quyết xong tên mù nhà ngươi để rồi xem con tiện nhân kia ta giải quyết như thế nào?!" Lý Dật vừa dứt lời thì chính lúc này nhìn thấy Âu Dương Vũ từ bên ngoài trở về, tà ý cười: " Bắt sống cô gái kia cho ta!"

Dạ Trọng Hoa tầm mắt đưa về phía Âu Dương Vũ, ánh mắt càng lúc âm trầm lãnh khốc, lạnh lùng: "Xem ra chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!"

Vân Thương giờ phút này mang theo hộ vệ lao ra, trường kiếm từ tứ phía xông đến. Chỉ trông chốc lát những vị giang hồ cao thủ võ công cao cường tất cả đều nằm chồng chất lên nhau, máu chảy thành vũng lớn. Lý Dật thấy vậy trong lòng không khỏi run sợ. Lần trước, người của hắn lợi đến vậy cũng bị người trước mắt xử lý nhanh gọn, hắn cũng may mắn giữ được một mạng, thế nhưng chẳng lẽ hôm nay lại phải bỏ mạng ở nơi này sao? Hai chân hắn run lẩy bẩy đứng không vững liều mạng cháy ù ra ngoài.

Vân Thương đang định đuổi theo thì lại nghe Dạ Trọng Hoa cười lạnh nói: "Để hắn đi, bổn vương lần này sẽ cho tất cả những kẻ động đến Vũ nhi biết bọn họ sẽ phải trả giá đắt như thế nào?!"

Dạ Trọng Hoa bên môi giơ ra ý cười lạnh thị huyết, một ngón tay thối của các ngươi mà cũng dám động đến nàng, vậy chẳng phải các ngươi đã thành công trong việc chọc giận bổn vương rồi sao? Bổn vương sẽ khiến cho các ngươi phải trả giá gấp bội cho những gì mà các ngươi đã làm, mặc cho các ngươi là ai!Âu Dương Vũ từ cổng chính chậm rãi đi vào thì chợt thấy Dạ Trọng Hoa hướng về phía nàng vẫy tay: "Vũ nhi, lại đây."

Âu Dương Vũ khóe môi khẽ động, tên này tính làm gì đây, liền cũng không hỏi nhiều lặng lẽ đi về phía hắn: " Đi vào nhà kẻo ảnh hưởng đến sức khỏe...." Dạ Trọng Hoa khẽ nắm nhẹ tay nàng nhìn nàng cười dịu dàng.

Hoàng cung Nam Phong quốc.

"Cái gì? Biên phòng có động tĩnh?" Hoàng thượng không khỏi đứng lên, bàn tay nặng nề mà chụp ở xe lăn thượng.

“Cách đây ba trăm dặm, Tần tướng quân của Tây Lăng quốc đang đóng quân đến mười vạn...”

“Mười vạn?” Hoàng thượng trong mắt không khỏi hiện lên một chút tức giận, “Buồn cười! Đi điều tra cho rõ việc này cho trẫm, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?!”

Từ trước đến nay Nam Phong quốc luôn chú trọng vào sự phát triển của nền giao thương buôn bán, còn về quân sự chiến tranh thì là một trong những lĩnh vực yếu thế nhất trong bốn nước, cho nê khả năng đứng lên chống lại Tây Lăng quốc là một việc vô cùng khó khăn, có thể nói là không thể. Vậy nên Nam Phong quốc vẫn luôn giữ mối quan hệ hòa bình hữu nghị rất tốt, thế nhưng tại sao hôm nay Tây Lăng lại đóng quân ở đây?

“Hoàng thượng, tiểu nhân đã điều tra ra được. Là, là mệnh lệnh của Ninh vương điện hạ, ngài ấy nói rằng có người động đến vương phi của ngài ấy.”

“Cái gì? Ninh vương đang ở Nam Phong quốc?” Ninh vương điện hạ, danh nổi khắp thiên hạ, là một chiến thần với tài năng mưu lược cùng với quyền uy bức người, hoàng thượng nào chưa nghe qua chiến tích của hắn cho nên trong lòng vẫn luôn vô cùng bội phục một anh tài như hắn.

“Vâng, ngài ấy đang ở biệt viện ở ngoài kinh thành!”

“Mau mau mời Ninh vương điện hạ đến!”

Dạ Trọng Hoa rất nhanh đã được mời vào hoàng cung. Hoàng thượng vì để chuẩn bị tiếp đón vị khách tôn quý nhất mà phải tốn bao nhiêu công sức tổ chức nghi lễ tiếp đón long trọng, một con đường thảm đỏ trải dài hai bên tùy tùng đứng dày đặc cùi rạp đầu, khung cảnh xung quanh đều được trang trí bằng những đồ mỹ nghệ nhất, trà dâng lên đều là loại thượng hạng nhất trong kinh thành, thức ăn được dọn lên trông vô cùng đẹp mắt tinh xảo, lại còn có những vị ca vũ, mỹ nữ xinh đẹp đứng bên cạnh.

Dạ Trọng Hoa khẽ nhíu mày, phất tay, thanh âm lạnh lùng: “Mắt Bổn vương không chịu nổi với mấy thứ rực rỡ này, bản thiu.”

“Lui xuống, lui hết xuống cho trẫm!” Hoàng thượng trừng mắt liếc về phía đám vũ nữ kia ý bảo bọn họ lui hết xuống.

“Ninh vương, trẫm không biết ngài đột nhiên đến đây nên trẫm không kịp chuẩn bị chu đáo để đón tiếp.” Hoàng thượng đưa tầm mắt dừng trên người Dạ Trọng Hoa, toàn thân hắn thân đều tản ra một loại cuồng ngạo khí, khí tức bức người, đôi mắt hắc diệu thạch bàn kia sáng như ngọc trong nước, mang theo một loại tà nghễ khí thế thiên hạ.Dạ Trọng Hoa thản nhiên nói: “Bệ hạ khách khí. Lần này Bổn vương đến để nhận lỗi.”

Hoàng đế cảm nhận khí thế của Dạ Trọng Hoa lúc này, không khỏi có chút lo sợ kích động kêu lên: “Không dám, không dám. Không biết đó là chuyện gì?”

“Vương phi của bổn vương lại để hoàng hậu nương nương ra tay giáo huấn, nhọc công hoàng hậu nương nương.” Dạ Trọng Hoa dừng lại một chút, khóe mắt vẫn thản nhiên châm chọc, uống một ngụm trà, ngay giây sau đó đáy mắt lập tức hiện lên một tia tức giận “Vương phi của bổn vương đúng là...khiến cho quý quốc hao phí không ít nguồn lực.”

Trên mặt hoàng thượng mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn ra, hắn nào chưa nghe nói qua Ninh vương điện hạ yêu vợ mình như mạng, nhưng thật không ngờ... Hắn nghĩ đến đây không khỏi cười nịnh nói: “Ninh vương, hình như có chút gì đó hiểu lầm phải không?”

Dạ Trọng Hoa cũng không lên tiếng chỉ đơn giản ngồi đó chậm rãi uống trà.

Hoàng thượng không tự chủ được liếc nhìn Dạ Trọng Hoa một cái, hắn là hôm nay hắn đến đây là để đòi lại công đạo, nhìn bộ dáng bức người của hắn thế kia hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này! Hoàng thượng trong lòng cực kỳ phẫn nộ, tạm thời hắn cứ tỏ ra cung kính lấy lòng Ninh vương này chuyện sau đó từ từ mà đối phó. Mà hoàng hậu chết tiệt này ăn không ngồi rồi, không có chuyện gì làm, chọc ai không chọc, lại đi chọc đến vương phi của Dạ Trọng Hoa!

Bây giờ hắn thực sự không dám đối mặt với vị Ninh vương điện hạ cường thế đáng sợ này. Hay là kẻ nào gây họa thì tự kẻ đó gánh đi, kêu hoàng hậu ra tự mình giải quyết! Nói xong hắn liền phân phó với tên thái giám bên cạnh mình cho gọi hoàng hậu nương nương đến.

Hoàng hậu nương nương cũng đã lâu không có gặp mặt hoàng thượng, hôm nay nhận được lệnh từ thái giám thân cận bên người hoàng thượng truyền nàng đến, trong lòng không khỏi vui mừng ra mặt. Chỉ có điều nàng vừa đến nơi thì phát hiện vẻ mặt tức giận phẫn nộ của hoàng thượng lạnh lùng nhìn mình. Trong lòng Hoàng hậu đột nhiên dự cảm không lành nhưng vẫn bình tĩnh hành lễ với hoàng thượng: “Hoàng thượng kim an!”

“Kim an, ngươi xem ngươi đã làm những ra loại chuyện ngu xuẩn gì, trẫm kim an được sao?!” Hoàng thượng nhìn hoàng hậu, chỉ hận không thể ngay tại đây tát cho nàng ta một cái cho nàng tỉnh ngộ. Nếu như không phải nàng ta làm ra những chuyện ngu xuẩn như thế kia thì hắn cũng không phải cẩn thận dè dặt trước mặt Ninh vương điện hạ như vậy! Hắn tức giận nặng nề ném chén rượu trên bàn về phía hoàng hậu, chén trà ngay lập tức vỡ choang thành nhiều mảnh, nước trà trong chén văng ướt hết lên cả y phục hoàng hậu.

Hoàng hậu trong lòng sợ hãi không thôi, quỳ xuống rập đầu, kiên định nói: “Oan uổng cho nô tỳ, không biết nô tì đã làm ra chuyện gì chọc hoàng thượng mất hứng?”

Lúc này nàng mới dám ngước lên nhìn xung quanh liền phát hiện ra nụ cười lạnh lùng nhàn nhạt của Dạ Trọng Hoa, là Ninh vương điện hạ sao? Trên mặt nàng liền xuất hiện một tia tức giận.”Không biết? Ngươi còn dám nói không biết?” Ninh vương điện hạ hôm nay đích thân đến đây nháo loạn cả Nam Phong quốc, mà người đàn bà ngu xuẩn này lại còn giả mồm nói không biết, hoàng thượng lúc này đều bị hoàng hậu chọc cho tức chết rồi: “Cô dám phái người giáo huấn Ninh vương phi, tất cả đều là sự thật?”

Hoàng hậu sắc mặt trắng bệch, chuyện này quả thật nàng đúng là người đứng sau gây ra. Chỉ có điều... Nàng thân là hoàng hậu thế nhưng lại để cho một tên hoàng tử của quốc gia khác đến cái gì mà dạy dỗ, cái gì mà đòi lại công đạo. Chuyện này mà truyền ra bên ngoài chẳng phải sẽ rất nhục nhã hay sao, nàng sẽ bị mọi người trêu chọc, chê cười mất.

Mà Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử của nàng chỉ còn vài ngày nữa là đăng cơ. Nàng sau đó sẽ trở thành thái hậu nương nương. Làm sao lại có thể thừa nhận được việc này, cho nên cứ đổ hết mọi tội lỗi này cho Linh Tê đi, dù sao đứa con gái đó cũng đã mất một cánh tay, đối với nàng cũng không có giá trị lợi dụng gì.

Nghĩ xong, sắc mặt hoàng hậu càng ngày càng tái nhợt, trong lòng suy nghĩ rất lâu mới đưa ra quyết định của mình. Nàng từ từ ngẩng đầu đứng lên hất cằm cao ngạo nói: "Ninh vương hình như đã hiểu nhầm bổn cung rồi, việc này tất cả đều là do Linh Tê gây ra, bổn cung không hề có liên quan đến chuyện này!"

Hoàng hậu vung tay lệnh cho tùy tùng gọi Lý Dật cùng Linh Tê công chúa đến. Chỉ trông chốc lát hai người đó liền bị người ném quỳ trước mặt Dạ Trọng Hoa. Lý Dật bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hoảng, lúc này lời định nói ra đều bị nghẹn lại cổ họng.

Mà khi Linh Tê bị tùy tùng đẩy quỳ ngay trước mặt Dạ Trọng Hoa liền đưa ánh mắt không phục cùng ủy khuất với vẻ mặt không thể tin được nhìn mẫu hậu của nàng. Mẫu hậu của nàng sao lại có thể bạc tình bạc nghĩa như vậy. Nàng lại đưa ánh mắt cầu cứu phụ hoàng, nhưng thậm chí một lời cầu tình từ phía phụ hoàng của nàng cũng không có!

Nàng không khỏi có cảm giác bị bỏ rơi liền lạnh lùng cười rộ lên, nàng là công chúa của hoàng thất ấy vậy mà một khi đã không còn giá trị lợi dụng thì không ngại gì tình riêng đổ hết mọi tội lỗi lên người nàng, vứt bỏ nàng!

Hoàng hậu chỉ lạnh nhạt đứng đó thậm chí cả một cái liếc mắt nhìn Linh cũng đều không có, khẽ vuốt tóc nói: "Người cũng đã đưa đến, Ninh vương điện hạ muốn đòi lại công đạo thì cứ việc, còn nếu không còn việc gì khác thì bổn cung cần phải nghỉ ngơi."

Linh Tê nhìn theo bóng dáng của mẫu thân ruột thịt của nàng rời đi, hoàng thượng cũng lạnh nhạt phất tay áo rời đi. Trong lòng không khỏi sợ hãi, Dạ Nhị hoàng tử - chiến thần của Tây Lăng quốc này từng không chút do dự chém đứt một cánh tay nàng, nay không những rơi vào tay hắn lại còn mang tội chọc giận vương phi của hắn, nàng lúc này chỉ còn chờ phán xét của Diêm vương!

"Phụ hoàng, mẫu hậu! Cứu nhi thần!"

Không một ai quan tâm nàng, không một ai để ý đến nàng, chỉ có một đôi mắt lạnh bạc lãnh khốc hướng về phía nàng, trên mặt mang theo ý cười trào phúng nồng đậm.

Thân thể Linh Tê không tự chủ được mềm ngoặc quỳ sụp xuống đất, một đôi mắt đẹp dừng trên khuôn mặt của Dạ Trọng Hoa còn có vài phần si mê.Hắn vẫn như thế, bá đạo anh tuấn, lạnh lùng như vậy. Chính vì lần đầu tiên nhìn thấy vẻ lạnh lùng của hắn, nàng đã biết con tim nàng đã thuộc về hắn, sự lạnh lùng ít nói của hắn luôn mang một vẻ gì đó khó đoán khiến nàng chỉ muốn tìm hiểu hắn, muốn biết được nội tâm bên trong của hắn. Đến tận bây giờ con tim nàng vẫn mãi mãi hướng về hắn, vì hắn mà đập loạn nhịp.

"Mang đi!"

Dạ Trọng Hoa rất nhanh phái người đưa hai người họ ra ngoài cung. Lúc này sắc mặt của Lý Dật càng lúc càng trắng bệch, môi không khống chế được cơn hoảng loạn run lên. Ngoài mấy câu cầu xin tha mạng ra thì hắn một lời oán cũng không dám nói nửa lời. Dạ Trọng Hoa đưa mắt nhìn thoáng qua Lý Dật, trường kiếm đặt ngay ngắn trên cổ hắn: "Dám mơ tưởng đến vương phi của bổn vương? Nếu ngươi muốn chết đến vậy, bổn vương không ngại bẩn tay thành toàn cho ngươi!"

Lý Dật trong lòng không chịu đựng nổi cú đả kích này, miệng chỉ biết lẩm bẩm nói ra vài câu xin lỗi. Sau đó một kiếm lướt qua cổ hắn, thậm chí ngay cả một câu tha mạng hắn chưa kịp nói ra liền đã nhìn thấy máu tươi văng tung tóe khắp nơi, một mảng máu đều văng hết lên khuôn mặt trắng nõn của Linh Tê khiến nàng đang ngẩn người ở đó liền cả kinh lên hốt hoảng, nhìn Dạ Trọng Hoa với ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

"Ra là ngươi?" Dạ Trọng Hoa liếc mắt nhìn vị nữ tử trước mắt, dường như nhớ lại điều gì, âm thanh hắn lạnh như băng không có một tia độ ấm, "Xem ra lúc trước bổn vương quá nhân từ rồi!"

Trường kiếm trong tay hắn lại lướt về phía nàng, không nhìn thấy động tác sau đó, nhưng ngay giây sau cánh tay còn lại của nàng cũng bị chém đứt đi. Lúc này Linh Tê công chúa hét lên một tiếng thảm thiết thê lương. Đối với Âu Dương Vũ, Dạ Trọng Hoa đậm sâu là thế, nhưng đối với người khác đặc biệt là với những kẻ động đến nàng thì lại tàn nhẫn như vậy. Hắn máu lạnh, tàn độc bởi vì mọi ấm áp của hắn đều chỉ dành cho một người con gái.

Đau đớn! Cả cuộc đời này nàng chưa bao giờ cảm nhận được sự đau đớn về cả thể xác lẫn tâm hồn mình như vậy! Đau đến mặt cắt không còn giọt máu, mồ hôi lạnh tuôn ra! Người đàn ông này tâm lại ngoan độc đến vậy, nàng nhìn hai cánh tay bị phế đi, mặt mày tái nhợt yếu ớt, thanh âm run rẩy kêu lên: "Dạ Phi Bạch, ngươi quả là một người đàn ông nhẫn tâm, ta nguyền rủa ngươi và Âu Dương Vũ cả đời này không bao giờ có được hạnh phúc!"

Dạ Trọng Hoa sắc mặt càng lúc càng lãnh khốc, ánh mắt đỏ rực lên phát ra một tia thị huyết, còn mang theo sát ý lạnh lùng, trường kiếm không chút nhân từ hung hăng đâm thẳng vào trái tim của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Cùng ta trở về

Hoàng hậu đứng bên ngoài chứng kiến hai cổ thi thể trước mắt mình, nước mắt từ nơi khóe mi từng giọt từng giọt rơi xuống. Linh Tê dù chỉ là một quân cờ chính trị trong tay nàng. Nhưng đây cũng chính là con gái đầu của nàng, con gái mà nàng đã mang nặng đẻ đau tự tay nàng nuôi lớn. Nàng nào không có chút tình thương gì với Linh Tê, nhìn thấy bộ dáng đẫm máu cùng với hai cánh tay cụt kia, tâm liền như chết lặng, tay nắm chặt thành quyền thét lớn: "Dạ Phi Bạch! Ngươi dám, ngươi dám làm chuyện như vậy!"

Đột nhiên ánh mắt Linh Tê mở to ra, giống như là chết không nhắm mắt nhìn phía hoàng hậu, hoàng hậu thấy một màn này liền hoảng sợ lùi về sau, lớn tiếng nói: "Bản cung lệnh cho các ngươi mang hai người này ra ngoài, ngay lập tức, càng xa càng tốt, mau!"

Thị vệ trong cung nhận lệnh vội vàng đem hai cái xác chết kia ra ngoài. Lúc này mới trong đầu hoàng hậu như tái hiện lại cảnh tượng máu me đáng sợ vừa rồi, trong lòng khủng hoảng đến cực điểm, Ninh vương điện hạ của Tây Lăng quốc thì ra là một người ngoan độc, tàn nhẫn đến vậy. Nếu như nàng không đem Linh Tê ra làm bia đỡ cho mình thì chẳng phải người sẽ thay thế cái xác kia là nàng sao?

Hoảng sợ cùng lo lắng ám ảnh ngày qua ngày khiến cho hoàng hậu mấy ngày qua ăn không ngon ngủ không yên, sắc mặt trắng bệch, cả người phát run lên.

"Nương nương, nương nương, người làm sao vậy? Mau, mau truyền thái y!"

Công chúa Linh Tê của Nam Phong quốc chết thảm như vậy theo truyền thống của hoàng cung phải tổ chức đại lễ tang long trọng. Nhưng vì hoàng hậu chịu phải áp lực của Dạ Trọng Hoa cho nên dù có muốn cũng không thể làm được. Chỉ có thể an táng qua loa cho Linh Tê, nhìn thấy vài người tùy tùng khiêng linh cữu đầy thảm trạng kia trong lòng hoàng hậu liền cảm thấy bồn chồn không yên. Chuyện đã xảy ra nàng cũng tự an ủi bản thân mình, chỉ có khi Linh Tê chết thì mọi chuyện mới có thể thuận buồm xui gió.

Mấy ngày sau khi an táng Linh tê, khi màn đêm buông xuống, hoàng hậu nàng mỗi đêm vẫn không ngừng mơ thấy ác mộng, giấc ngủ không thể an ổn. Cho đến khi nghe được tin Dạ Trọng Hoa sắp cùng Âu Dương Vũ trở về Tây Lăng quốc, lúc đó hoàng hậu mới yên tâm thật sự.

Dung Tùy Vân nhìn Âu Dương Vũ trước mắt mình, trong ánh mắt dường như mang theo sự quyết liệt cố chấp không buông, âm thanh vô cùng kiên định: "Tiểu Ngũ, nàng vẫn muốn cùng hắn trở về sao?"

Hôm nay là ngày cuối cùng Âu Dương Vũ đến giúp Dung Tùy Vân chữa bệnh. Đến khi nàng rút cây châm cuối cùng trên người hắn, đột nhiên nghe được câu hỏi của Dung Tùy Vân liền giật mình, ừ một tiếng: "Độc còn lại trong người huynh ta đã giải trừ sạch sẽ, huynh cứ việc duy trì uống thuốc ta kê đơn thì sức khỏe của huynh sẽ bình phục nhanh chóng, còn nữa chân của huynh cũng sẽ hoàn toàn được chữa khỏi, nói cách khác huynh có thể đi lại như người bình thường."

Hai chân của Dung Tùy Vân đã gần như tàn phế hơn mười năm, nay nghe được từ chính miệng Tiểu Ngũ rằng chân hắn có thể đứng lên và đi lại được bình thường, hắn không những không một chút cao hứng vui vẻ mà thay vào đó hắn đưa đôi mắt có chút buồn bã đau đớn nhìn nàng: "Tiểu Ngũ, ở lại đây thêm một thời gian chờ cho đến khi hai chân ta có thể đứng lên lúc đó nàng hãy rời đi cũng không thể sao?"Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên, đã thấy bên môi Dung Tùy Vân giơ lên ý cười nhàn nhạt: "Tiểu Ngũ, ta chỉ đùa nàng thôi, nàng còn có việc của nàng, sao có thể vì ta mà ở lại nơi này được."

Âu Dương Vũ cười nói: "Dung thất, cảm ơn huynh trong khoảng thời gian trước đã giúp đỡ quan tâm đến ta. Nếu như rảnh rỗi, ta sẽ đến thăm huynh. Ai bảo huynh là bằng hữu tốt nhất cũng là duy nhất của ta ở đất Nam Phong này."

"Hừ, duy nhất... bằng hữu." Dung Tùy Vân vẫn cố tươi cười điềm đạm, hắn khó khăn lắm mới kiềm chế cảm xúc của mình, cố gắng rời tầm mắt của mình trên người nàng, lãnh đạm lên tiếng "Vậy, chúc nàng thuận buồm xuôi gió."

Âu Dương Vũ đi được vài bước chợt xoay người lại, nói: "Cẩn thận với hoàng hậu!"

"Ừ."

Sau khi Âu Dương Vũ rời đi, Vệ Lâm đuổi theo nàng, thần sắc vô cùng kích động, mừng như điên: "Ý cô nương là hai chân chủ tử ta có thể đi lại như người bình thường được sao?"

Vệ Lâm sớm đã nhẫn nhịn không nổi, thấy Âu Dương Vũ đưa tay lên ý bảo hắn ngừng, liền thắt mắt hỏi: "Cô nương, chủ tử ngài ấy bây giờ thế nào?"

"Bây giờ độc trong người đã thanh lọc sạch sẽ, ngươi mỗi ngày giúp huynh ấy hoạt động hai chân thường xuyên, không lâu sau hai chân có thể đi đứng bình thường."

Vệ Lâm trên mặt vui mừng khôn xiết, liền quỳ trên mặt đất rập đầu trước mặt Âu Dương Vũ, kích động nói: "Quả nhiên là thần y hạ phàm, Vệ Lâm cảm ơn Dương cô nương, cô nương về sau nếu có chuyện gì khó khăn, cho dù là có vượt núi băng sông, Vệ Lâm cũng sẽ cố hết sức giúp đỡ!"

Âu Dương Vũ cười nói: "Cần ngươi vượt núi băng sông làm cái gì, chỉ cần ngươi quan tâm để ý hầu hạ chủ tử nhà ngươi cho thật tốt là được rồi, nhớ rõ phải nhớ thời gian sắc thuốc cho chủ tử ngươi uống."

"Vâng! Vâng!"

Âu Dương Vũ đi được một lúc lâu, Vệ Lâm lúc này mới quay đầu thì phát hiện Dung Tùy Vân tự mình lăn xe đứng trước cửa, thần sắc si mê nhìn hình bóng nàng rời đi. Khuôn mặt mặt ánh lên vẻ buồn bã cô đơn trông thật thương cảm, trong mắt lóe lên một tia không đành lòng sâu sắc.

Vệ Lâm nhịn không được kêu một tiếng: "Chủ tử."

"Ngày mai, nàng sẽ không đến đây, sau này, nàng cũng sẽ không đến đây." Dung Tùy Vân thở dài một hơi, sau đó tự mình vòng xe đi chậm rãi hướng thẳng vào phòng, một bóng lưng bi thương, một cái nhìn u sầu ảm đạm, tâm hắn lại một lần nữa chết lặng, giống như lúc này hắn không còn hy vọng trông mong gì vào một tương lai đang chờ đợi hắn. Đối với hắn một tương lai không có nàng ở bên cũng giống như việc ai đó vừa lấy đi không những trái tim của hắn mà còn là tâm can hắn.

Sau khi Âu Dương Vũ trở về biệt viện thì sắc trời cũng đã tối. Nàng còn chưa kịp vào sân thì đã nhìn thấy Dạ Trọng Hoa đứng ở cửa, hắn một thân cẩm bào màu đen, thân hình cao lớn cùng bờ vai rộng rắn chắc, lúc này nhìn sắc mặt của hắn có chút lạnh lùng, môi khẽ mím chặt, đột nhiên nhìn thấy nàng trở về, hai mắt liền lóe lên: "Vũ nhi!"Âu Dương Vũ nhìn gương mặt có chút vui vẻ khóe miệng nhợt nhạt cong lên của Dạ Trọng Hoa liền tức giận nói: "Ta đã nói với chàng sẽ sớm trở về, vậy bây giờ chàng đứng ở chỗ này để làm cái gì? Bộ không quan tâm đến sức khỏe của mình nữa sao?"

Vốn buổi trưa hôm nay nàng phải đến biệt viện của Dung Tùy Vân để châm cứu thế nhưng Dạ Trọng Hoa cứ một mực cản trở khiến nàng mỗi lúc một đau đầu, aii, tính tình của hắn càng ngày càng giống trẻ con.

Dạ Trọng Hoa vẫn thản nhiên đứng đó dường như những lời vừa rồi của Âu Dương Vũ hắn chả để vào tai, chỉ tiến lên nắm nhẹ tay nàng thủ thỉ: "Vũ nhi, ta đói bụng, đói đến đau đầu."

Đột nhiên Dạ Trọng Hoa cảm thấy lúc trước mình thật ngốc, vì trong lòng nghĩ rằng Âu Dương Vũ dường như không thích mình cho nên luôn tìm mọi cách để thử nàng. Bây giờ quả thực từ lúc hắn bị bệnh hắn cảm thấy nàng cũng là một người rất dễ mềm lòng. Khi thấy hắn bị thương nàng luôn kiên nhẫn chăm sóc bên cạnh hắn. Nghe Dạ Trọng Hoa vừa kêu đói đến đau đầu Âu Dương Vũ liền vội vàng đưa hắn vào bên trong: "Đói bụng sao chàng không ăn trước đi."

Dạ Trọng Hoa khóe môi khẽ cong lên nụ cười tươi như ngọc sáng lạn, khuôn mặt anh tuấn đẹp cùng với nụ cười của hắn thật ấm áp như nắng ban mai: "Ta muốn chờ nàng về cùng ăn."

Rất nhanh đã có người sớm chuẩn bị thức ăn lên. Vốn Dạ Trọng Hoa không thích có người hầu hạ bên cạnh nên liền phân phó đám hạ nhân bên cạnh lui hết xuống. Hắn vươn tay gắp vào bát của Âu Dương Vũ vài miếng thịt bò: "Vũ nhi, nàng ăn nhiều chút."

"Ừ."

"Mấy ngày nay thật vất vả cho nàng rồi." Dạ Trọng Hoa cũng không ăn nhiều, lại gắp cho Âu Dương Vũ vài miếng rau xanh, Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên nhìn hắn chỉ khẽ gật đầu.

"Vũ nhi."

"Không phải đói đến đau đầu sao, chàng ăn đi!" Âu Dương Vũ thấy ăn vốn ăn không nhiều liền gắp cho hắn thật nhiều đồ ăn vào bát

Dạ Trọng Hoa khẽ nhíu mày buông đũa, cầm lấy tay nàng: "Trở về cùng ta."

Âu Dương Vũ cúi đầu không nói lời nào, trên khuôn mặt Dạ Trọng Hoa liền xuất hiện vài tia lo lắng, hắn đột nhiên đứng lên, ôm nàng vào trong ngực, cằm khẽ tựa vào đỉnh đầu nàng thở dài một hơi: "Vũ nhi, đừng cự tuyệt nữa được không?"

Âu Dương Vũ bị Dạ Trọng Hoa ép ôm vào ngực chặt đến mức ngạt thở, mặt mày đều nghẹn đỏ lên, nàng cố gắng lắm mới giãy dụa ra khỏi cái ôm của hắn, trừng mắt nói: "Ta có nói qua là ta cự tuyệt sao? Chàng ôm chặt ta như vậy, ta sao có thể nói được a."

"Nói vậy, Vũ nhi, nàng đồng ý cùng ta trở về?" Dạ Trọng Hoa khẽ cúi đầu xuống nhìn thẳng vào mắt nàng, khuôn mặt âm trầm, lo lắng lúc này dường như biến mất mà thay vào đó là một tia vui mừng chợt lóe lên trong mắt hắn.

"Ăn cơm đi, nếu không thức ăn sẽ nguội mất."

Dạ Trọng Hoa vốn cũng không định hỏi nhiều nàng, liền chỉ bảo với nàng ngoan ngoãn ngồi ăn, hắn còn có việc cần xử lý. Âu Dương Vũ khẽ gật đầu, trong lòng liền suy ngẫm, nàng còn chưa có tính toán xong món nợ cùng Trình Cẩm, sao lại có thể không quay về được? Loại nữ nhân này đã nhiều lần muốn đuổi giết mình như vậy, nàng chắc chắn sẽ khiến cho nàng phải hối hận cả đời vì dám động đến nàng, giết nàng, có vẻ nàng ta còn hời lắm! Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Vũ bị Dạ Trọng Hoa đánh thức. Dạ Trọng Hoa nghe nàng nói rằng muốn đi ra ngoài một chút liền bá đạo dùng dải lụa trắng bịt mắt nàng sau đó dùng một tay ôm nàng lên. Âu Dương Vũ giãy dụa không được, cũng tùy ý mặc hắn ôm nàng rời đi. Âu Dương Vũ vừa ngồi lên xe ngựa, Dạ Trọng Hoa cũng không muốn làm khó nàng liền cởi dải băng trên mắt nàng, Âu Dương Vũ không khỏi trừng mắt về phía hắn, hắn cũng chỉ bất đắc dĩ bật cười. Đang định nhắm mắt ngủ bù thì nghe được tiếng gọi vọng lại đâu đây truyền vào tai nàng: "Tiểu Ngũ."

Âm thanh này Dạ Trọng Hoa cũng nghe được, sắc mặt đen lại khó coi vô cùng: "Đi!"

Âu Dương Vũ nhìn hắn một cái: "Đợi đã! Ta cùng huynh ấy là bằng hữu, không thể nói vài lời cáo biệt trước khi đi sao?"

Dạ Trọng Hoa chỉ lạnh lùng nhíu mày nhìn nàng, cũng khẽ gật đầu đồng ý cho Âu Dương Vũ đi ra, cảm thấy không yên tâm, hắn cũng liền từ xe ngựa đi theo sau nàng. Đã thấy Dung Tùy Vân ngồi trên xe lăn gần đó tươi cười lưu luyến: "Tiểu Ngũ, nếu như nàng không muốn trở về, ta rất hoan nghênh nàng ở lại đây."

Dạ Trọng Hoa sắc mặt càng thêm khó coi, khuôn mặt tuấn tú ngay lập tức băng lãnh. Nếu không phải tên này từng cứu Vũ nhi một mạng thì hắn lúc này chỉ muốn ném cả người lẫn xe ra khỏi nơi này thật xa! Hắn âm thanh lạnh lùng nói: "Dung công tử lo xa, Vũ nhi ở bên cạnh bổn vương rất hạnh phúc."

Dung Tùy Vân cười nói: "Ồ vậy sao, cũng đúng, hạnh phúc đến mức Ninh vương điện hạ khiến cho Tiểu Ngũ phải bị người khác đuổi giết vây khốn..."

Âu Dương Vũ mắt thấy hai người giằng co, trong lòng khó xử không biết phải giải quyết cho ổn thỏa thế nào đành nhìn về phía Dung Tùy Vân lên tiếng: "Dung thất, nếu huynh có thời gian rảnh thì hãy đến Tây Lăng quốc đi, Ninh vương sẽ đón tiếp huynh chu đáo a."

Dạ Trọng Hoa lạnh lùng hừ một tiếng khẽ trừng mắt về phía nàng cảnh cáo, Vũ nhi, nàng thật muốn để đích thân bổn vương tiếp đón hắn sao? Nàng lầm rồi: "Dung công tử thân thể không tốt, nên trở về đi."

Dung Tùy Vân cũng không thèm để ý đến lời nói của Dạ Trọng Hoa, chỉ đưa mắt nhìn thật kỹ khuôn mặt người con gái trước mắt mình, người con gái đầu tiên đã cho hắn biết thế nào là được chăm sóc, được bảo vệ, được yêu thương, dường như hắn cứ mãi nhìn nàng như vậy, như muốn in sâu từng đường nét góc cạnh trên mặt nàng trong tâm trí mình, âm thanh nhu hòa: "Tiểu Ngũ, đi đường bảo trọng."

Dạ Trọng Hoa cùng với đội kỵ binh rời khỏi Nam Phong quốc, trên đường trở về Tây Lăng quốc. Âu Dương Vũ ngồi ở trong xe ngựa xa hoa cảm giác buồn ngủ lúc nãy cũng đã không còn. Nàng khẽ thở dài, thật vất vả khó khăn lắm mới thoát khỏi cái nhà giam mang tên Dạ Trọng Hoa kia, ấy vậy mà bây giờ vẫn bị hắn bắt về. Dạ Trọng Hoa ngồi bên cạnh thấy thái độ của nàng như vậy liền buồn bực không vui lên tiếng cảnh cáo: "Không được nhớ đến cái tên tiểu bạch kia!"

Âu Dương Vũ nhịn không được mỉa mai trả lời: "Dựa vào đâu mà chàng nói ta đang nhớ đến cái tên tiểu bạch kia?"

Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ đáp trả mình như vậy, sắc mặt liền trầm xuống, thuận tay kéo mạnh nàng vào lòng mình, lạnh lùng bá đạo lên tiếng: "Chỉ được phép nhớ một người là ta thôi."

Quãng đường từ Nam Phong quốc đến Tây Lăng quốc có chút xa xôi không phải chỉ một ngày một đêm là có thể tới được. Ngồi xe ngựa cũng đã một ngày, sắc trời bên ngoài cũng đã dần ám xuống, tối đen như mực. Đội kị binh liền dừng lại trên một mảnh rừng nhỏ, nhóm lửa trú tạm qua đêm.Âu Dương Vũ dựa vào xe ngựa ngồi bên đống lửa, Dạ Trọng Hoa cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, khẽ nhắm mắt dưỡng thần lên tiếng nhắc nhở: "Vũ nhi, buổi tối đừng chạy loạn bên ngoài, rừng núi là nơi không an toàn khi đây là thời gian thích hợp cho mãnh thú hoạt động."

"Ta biết rồi." Âu Dương Vũ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Dạ Trọng Hoa, hắn rõ ràng vẫn còn sợ nàng nhân cơ hội chạy trốn. Dạ Trọng Hoa, ta không có nhàm chán như vậy đâu. Muốn chạy thì ta đã sớm chạy thoát rồi, chẳng lẽ còn phải chờ đến cái nơi rừng rú này rồi mới thoát sao a?

Nhưng vào lúc này, Vân Thương đột nhiên bưng lên hai chén cháo thịt nóng hôi hổi đưa cho Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa: "Đói bụng rồi? Ăn chút gì đi."

"Cảm ơn!" Âu Dương Vũ tiếp nhận chén cháo từ tay Vân Thương, nhẹ nhàng thổi chút cháo nóng nhấm nháp. Dạ Trọng Hoa vốn là người đã quen với việc nhiều năm chinh chiến đóng quân dã ngoại trên núi cho nên đối với cuộc sống quân lữ gian khổ thế này hầu như không có chút gì khó khăn nhưng hắn chỉ lo Vũ nhi không quen với cuộc sống nơi đây. Hắn nhẹ đưa bát cháo của mình cho Âu Dương Vũ:"Nàng ăn nhiều một chút."

"Không cần, ta no rồi. Xem chàng đi, một đại nam nhân như thế không ăn thì làm có sức khỏe được, hơn nữa vết thương của chàng còn chưa lành hẳn, nên tẩm bổ đi." Âu Dương Vũ đem mẩu thịt bỏ sang chén cháo hắn "Này! Ăn mau đi, ăn nhiều thứ vào rồi nghỉ ngơi cho thật tốt lúc đó vết thương mới mau khôi phục được."

Dạ Trọng Hoa liền nhíu mày nhìn Âu Dương Vũ tỏ ý không hài lòng nhưng cũng không nói câu nào, cũng không muốn ăn, liền khẽ nhắm mắt lên tiếng: "Đêm nay nàng ngủ với ta."

Lời nói của hắn vừa bá đạo, vừa dứt khoát có chút như một mệnh lệnh, khiến cho Âu Dương Vũ không biết phải nói gì, nếu như là dạo trước vết thương của hắn còn chưa khỏi hẳn, sẽ bất tiện nếu như mỗi tối không có ai bên cạnh chăm sóc, nàng đương nhiên có thể đáp ứng yêu cầu này của hắn. Tuy nhiên, tình trạng sức khỏe của hắn hiện giờ đã có tiến triển tốt, không nhất thiết phải cần nàng ở bên cạnh hầu hạ hắn. Người đàn ông chết tiệt này thật đúng là được đằng chân lên đằng đầu mà, dám lấy chuyện này ra ức hiếp mình.

"Ở bên cạnh giúp ta." Dạ Trọng Hoa nhíu mày có chút khó chịu lập lại lời nói.

"Việc này, chỉ sợ —— không thể đáp ứng."

"Không đáp ứng cũng phải đáp ứng! Dù sao cũng không có dư lều trại!" Dạ Trọng Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, tiếp tục nhìn chằm chằm nàng, Âu Dương Vũ chỉ không nói gì, đưa muỗng cháo lên đến miệng hắn: "Được rồi, ta đáp ứng, ăn cháo đi nếu không sẽ nguội mất —— "

Âu Dương Vũ thấy Dạ Trọng Hoa vẫn ngồi bất động ở đó đành bất đắc dĩ nói: "Dạ Trọng Hoa, chàng không ăn thì ta cũng không muốn quản nữa đâu!"

"Đút cho ta!"

"Gì?"

"Nàng đút, ta ăn." Dạ Trọng Hoa khóe miệng giơ lên ý cười xấu xa.

"Chàng có muốn ăn hay không?" Âu Dương Vũ bắt đầu bức xúc, không thèm quan tâm đến hắn, tiếp tục phần ăn của mình.

Dạ Trọng Hoa thấy nàng không để ý tới mình, liền thản nhiên lên tiếng: "Ta là bệnh nhân, thân thể còn khó chịu."

"Chẳng phải chàng đã tốt lên nhiều rồi sao?" Âu Dương Vũ cũng không ngẩng đầu lên.

" Nhưng mắt ta vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, vết thương lại muốn rách toạc, nàng nghĩ thử xem liệu như thế ta có thể tốt lên được sao?" Trên thực tế thì đôi mắt của Dạ Trọng Hoa đã có thể nhìn rõ được mọi thứ, vết thương cũng đã khôi phục không ít. Nhưng hắn cố tình làm vậy chỉ để đổi lại sự quan tâm chăm sóc nàng dành cho hắn, đổi lại khuôn mặt lo lắng của nàng mỗi khi nhìn thấy vết thương trên bụng hắn vẫn chưa khép miệng, gương mặt giận hờn khi hắn không thể uống thứ thuốc kinh tởm đắng ngắt kia.

Âu Dương Vũ trong lòng có chút hoài nghi, chẳng phải mấy hôm trước nàng có kiểm tra xem xét bệnh tình của hắn cùng với đôi mắt hắn, vẫn hồi phục rất tốt, tại sao bây giờ lại vẫn chưa khôi phục hoàn toàn. Nàng khẽ nhíu mày nghĩ ngợi, hay là cơ thể Dạ Trọng Hoa lại kháng thuốc? Nghĩ xong liền loại khả năng này, hay là hắn đang lừa nàng?!

"Vũ nhi nhẫn tâm, mặc kệ sự sống chết của ta sao?"

"Này, Dạ Trọng Hoa, ta không phải là nha hoàn của chàng? Bộ chàng không có tay sao? Còn nữa chàng có phải đang..." Âu Dương Vũ đang định vạch trần hắn thì âm thanh chợt nhỏ dần, bởi vì nàng thấy sắc mặt Dạ Trọng Hoa mỗi lúc một sa sầm.

Âu Dương Vũ thở dài, chẳng phải chỉ là đút cho hắn ăn thôi sao, nàng mới không thèm so đo với hắn! Thật là! Âu Dương Vũ cố gắng kiềm nén một quát thật to vào mặt hắn, bưng bát cháo Dạ Trọng Hoa cười ngọt: "Ninh vương điện hạ, ta đút cho ngài, ngài có ăn hay không? Nào, há miệng ra a ——"

Sau khi đút cho hắn ăn xong, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy toàn thân ê ẩm. Còn Dạ Trọng Hoa ăn xong, tâm tình cũng tốt lên không ít, bên môi giơ lên ý cười mãn nguyện.

Vân Thương đứng ở xa chứng kiến một màn này, tròng mắt đều mở lớn không tin vào mắt mình lúc này!

Có lầm không vậy, Dạ Nhị a, ngươi bá đạo cũng một vừa hai phải thôi a, hắn nào không biết bệnh tình hắn đã hoàn toàn khỏi, đã thế còn bảo nha đầu đút hắn ăn, hắn từ khi nào đã biến thành cái dạng này rồi, thân là một chiến thần, một vương giả cao ngạo lại sống bám phụ thuộc vào một tiểu nha đầu kia sao. Dạ Trọng Hoa, ngươi thật...vô sỉ!

Haix, chẳng lẽ mọi đàn ông sau khi thành hôn rồi đều trở nên ngây thơ như vậy sao!

[Ngất toàn tập @.@]

P/s: Dạo này đang cày anime cho nên không kịp edit...*cúi đầu tạ tội*... uầy...chả là hết giận rồi thì nên đến màn bồi đắp tình cảm của hai anh chị nhà này a..có phải hôn??

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Tắm uyên ương

Sau khi xử lý vài chuyện quốc sự, Dạ Trọng Hoa liền trở lại lều trại thì phát hiện Âu Dương Vũ có vẻ u sầu nhìn quanh tìm kiếm thứ gì, trong lòng liền hiểu rõ, đi đến bên nàng nhẹ giọng hỏi: "Muốn tắm rửa?"

Âu Dương Vũ mỗi ngày đều có thói quen tắm rửa, chẳng qua tại nơi này là rừng núi hoang dã, không có điều kiện nên không thể tìm được một nơi có thể đi tắm a, nàng lắc lắc đầu. Dạ Trọng Hoa lại kéo tay nàng: "Gần đây có một con suối nhỏ, ta đưa nàng đi."

Âu Dương Vũ vừa nghe xong trong lòng liền kiềm chế cảm xúc vui mừng không thôi. Liền cầm theo y phục cùng hắn đi ra ngoài. Âu Dương Vũ đi theo sau Dạ Trọng Hoa được một lúc lâu, mới đến nơi có con suối nhỏ.

Âu Dương Vũ phát hiện con suối này thực ra không quá sâu, chỉ cao đến hông người bình thường.Ánh trăng khẽ xuyên qua tán cây rừng nhẹ nhàng điểm xuống mặt nước trông như sự phản chiếu của những viên ngọc dưới đáy biển. Âu Dương Vũ lúc này mới sực tỉnh chợt nhớ ra có thứ gì đó đúng ở đây liền giật mình quay đầu lại trừng mắt nhìn Dạ Trọng Hoa: "Chàng quay lưng lại! Đi ra xa chỗ này cho ta!"

Ánh mắt Dạ Trọng Hoa càng đen sẫm như bầu trời đêm, sâu thẳm âm u, ở dưới ánh trăng thản nhiên sáng bóng, bờ môi mỏng cong lên quyến rũ vạn phần, hắn thư thái cười khẽ: "Quanh đây rất dễ xuất hiện dã thú, vương phi thật sự không cần bồn vương bên cạnh hầu hạ sao?"

"Cút!" Âu Dương Vũ nhịn không hét gào lên "Cút xa một chút cho ta!" Dạ Trọng Hoa nghe vậy cũng không nói gì khẽ cười tà mị sau đó quay lưng rời đi. Âu Dương Vũ nhìn thấy Dạ Trọng Hoa đã đi xa, liền bồi thêm một câu: "Không được quay đầu lại đây, nếu không ta cũng không ngại làm cho mắt chàng mù thêm lần nữa!"

Núi rừng giờ phút này yên tĩnh vô cùng, gió lạnh khẽ nổi lên phất phơ rung động lá cây, âm thanh tiếng nước suối kích thích màng nhĩ vô cùng rõ rệt.

Âu Dương Vũ chậm rãi cởi bỏ hết y phục của mình, sau đó xuống nước, nước sông lúc này quả thực lạnh như băng khác với cảm giác khô nóng của khí trời ban sáng. Nàng chỉ nhanh chóng tẩy rửa đơn giản, đột nhiên cảm thấy bên cạnh mình có cái gì đó không đúng. Theo nhiều năm kinh nghiệm của một đặc công, nàng lập tức quay đầu cảnh giác xung quanh thì phát hiện ra trên mặt nước có một con rắn đang bơi về phía nàng. Đã là người từng trải qua một màn kinh hoàng, đáng sợ nơi rừng cây ma quỷ kia, Âu Dương Vũ hễ mỗi lần nhìn thấy rắn thì trong lòng lại vô cùng sợ hãi, thậm chí cảm giác đó ớn lạnh cùng nhơm nhớp kia vẫn mãi ám ảnh trong đầu nàng khiến nàng không nhịn được hét toán lên!

Dạ Trọng Hoa đứng đợi đằng xa đột nhiên nghe được tiếng hét của nàng lướt qua tai hắn, hắn không một chút nghĩ ngợi phi thân đến chỗ nàng lo lắng hỏi: "Vũ nhi, xảy ra chuyện gì?"

"Rắn! Rắn a!" Âu Dương Vũ chỉ vào con rắn bên cạnh đang tiến gần về phía mình, nhịn không được sợ hãi nói.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy màn này liền hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vũ nhi của hắn vẫn như vậy giết người không sợ lại sợ một loài nhỏ bé không chân thế này. Thật đáng yêu. Nếu vậy nhân cơ hội này hắn cần phải dạy dỗ trừng phạt nàng một chút, ngẫm lại Âu Dương Vũ, nàng giỏi lắm, dám dựng lên màn kịch giả chết để dập tắt hy vọng tìm kiếm nàng của bổn vương. Nếu như không răn đe nàng, thì sao hắn có thể xứng với danh là chiến thần lãnh khốc, vô tình chứ. Hắn chợt dừng hết động tác lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng đang đứng một bên run sợ, khóe môi giơ lên một nụ cười tà mị khó lường, hắn lạnh lùng lên tiếng: " Là rắn sao? Vương phi à! Bổn vương không có hứng giải quyết việc này.". " Dạ Trọng Hoa, chàng còn đứng đó làm gì? Nhanh đem nó vứt ra xa đi a. " Âu Dương Vũ trong lòng hoảng loạn không thôi hét lớn, Dạ Trọng Hoa chết tiệt đang muốn nhân cơ hội này trừng phạt nàng đây mà. Còn chưa kịp lên tiếng mắng hắn thì đã nghe thấy âm thanh thản nhiên trầm thấp đầy ý trêu chọc của hắn: " Ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ giúp nàng"

" Dạ Trọng Hoa, chàng?!" Nhìn thấy con rắn đang ngày một tiến lại gần mình, tim nàng như muốn ngừng đập. Nàng gần như đưa đôi mắt phẫn hận nhưng có chút cầu xin nhìn Dạ Trọng Hoa đang đắc ý đứng trên bờ.

Đột nhiên nàng cảm nhận được một ánh mắt rực lửa đang dừng trên người nàng. Dạ Trọng Hoa lúc này âm trầm nhìn cảnh đẹp trước mắt. Mái tóc dài đen nhánh rủ xuống mang theo bọt nước lấp lánh, xoã trên bờ vai trần tạo cảm giác vô cùng kỳ ảo.Làn da tuyết trắng ở dưới ánh trăng có vẻ càng tôn lên vẻ quyến rũ động lòng người. Lúc này, cả người nàng đều ướt đẫm, đường cong linh lung lộ ra không chút che đậy.

Ánh mắt Dạ Trọng Hoa nhìn nghiêm túc đến mức khiến người khác cảm thấy hít thở không thông. Chứng kiến sắc mặt của Dạ Trọng Hoa lúc này, trong lòng nàng chợt nổi lên một cảm giác sợ hãi mà trước giờ chưa từng có, nàng còn chưa kịp phản ứng lại thì hắn đã chậm rãi đi đến cúi đầu xuống, đôi môi mỏng khẽ bao phủ đôi môi anh đào của nàng, con ngươi càng phát ra u ám.

"Rắn! Dạ Trọng Hoa! Ở phía sau chàng! Mau làm gì đi! " Âu Dương Vũ lúc này cũng không quan tâm đến việc hắn đột nhiên lại đến hôn nàng, chỉ việc đẩy hắn ra, thấy con rắn cách xa mình tầm khoảng vài bước, liền không khỏi cầu cứu hắn.

"Từ nay về sau ngoan ngoãn nghe theo lời bổn vương, không được tự ý quyết định khi chưa có sự cho phép của bổn vương. Còn việc muốn rời xa bổn vương, ta nghĩ nàng nên từ bỏ ý định đó đi. Hứa với ta " Dạ Trọng Hoa vẫn thản nhiên nhẹ áp trán mình vào trán nàng, sống mũi cao thẳng kề sát gương mặt nàng, Âu Dương Vũ thấy hắn như vậy, sắc mặt không khỏi đỏ lên, buồn bực thỏa hiệp: "Ta hứa, ta hứa, Dạ Trọng Hoa đừng đùa nữa!"

"Ngoan!" Vừa dứt lời Dạ Trọng Hoa trong nháy mắt dường như không nhìn ra được động tác của hắn, chỉ thấy con rắn lúc nãy đã biến đâu mất, Âu Dương Vũ lúc này như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, chợt phát hiện tư thế hai người bây giờ vô cùng mờ ám liền khôi phục tinh thần, mặt mày đỏ lựng nhìn Dạ Trọng Hoa đang nhíu mày cười tà mị,. Tên này càng ngày càng chiếm tiện nghi nàng. Âu Dương Vũ lập tức che lấy ngực mình, tức giận đến phát run, chỉ tay vào mặt Dạ Trọng Hoa "Dạ Trọng Hoa, Chàng vô sỉ!"

"Vô sỉ hay không thử rồi biết." Dạ Trọng Hoa trên mặt nở nụ cười hài lòng, thừa dịp nàng trầm tư liền tiến lên ôm nàng vào lòng, lại không cho nàng kịp phản ứng. Âu Dương Vũ lúc sợ hết hồn, vô thức đưa khuỷu tay chống đỡ lồng ngực của hắn.

Dạ Trọng Hoa bắt đầu cởi áo khoác ngoài của mình ôm nàng tựa vào bờ, nắm quyền chủ động một cách triệt để, từ trên nhìn xuống, hoàn toàn khóa chặt Âu Dương Vũ vào lòng mình. Âu Dương Vũ lúc này chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, hai cánh tay cường tráng của người đàn ông. mở ra đặt bên hông nàng, hắn cúi đầu ghé sát bên tai nàng nở nụ cười xấu xa lên tiếng: "Đoán thử xem, bước tiếp theo ta nên làm gì với nàng."Trước mặt nàng bây giờ chính thân hình nửa trên trần trụi của Dạ Trọng Hoa, trước ngực bọt nước khêu gợi, thắt lưng tinh tráng cùng với đường cong hoàn mỹ, thật sự khiến cho người khác phải mặt đỏ tía tai a.

Âu Dương Vũ âm thầm mắng, nhất định không được để tên yêu nghiệt này dụ hoặc! Nàng nhịn không được quay đầu sang hướng khác quát: "Thứ nhất chàng mau leo lên bờ mặc y phục lại cho ta, thứ hai chàng ngay lập tức lấy y phục của ta đến đây!"

Dạ Trọng Hoa nhíu mày, khẽ ôm lấy mặt Âu Dương Vũ quay lại về phía mình, thanh âm không mặn không nhạt: "Hay Bổn vương cùng vương phi cùng nhau tắm uyên ương. Ta thấy ý kiến này không tồi. "

Âu Dương Vũ lúc này cảm thấy cực kỳ rối loạn nhìn bộ dáng của hắn,rõ ràng là đang trêu chọc nàng. Âu Dương Vũ bực bội nghiêng đầu sang bên, tránh đi sức ép do lồng ngực hắn! Nàng quả thực không thể che giấu được khuôn mặt có chút thẹn thùng của mình lúc này. Tay hắn bắt đầu không an phận, từng ngón tay lạnh lẽo chạm vào khuôn mặt nàng sau đó từ từ di chuyển xuống dưới đặt ngay tại vị trí ngực nàng. Nàng cơ hồ đều muốn khóc! Người đàn ông này có thể không cần làm như vậy không!

A a a a a! Vô sỉ!

Âu Dương Vũ xoay người muốn thoát khỏi hắn, đột nhiên cảm thấy thân thể hắn đột nhiên căng cứng lên ghì chặt lấy nàng, mà nàng cũng không khó cảm nhận được bên dưới thắt lưng có gì đó không đúng, ngẩng đầu lên có thể nhìn ra ánh mắt tràn đầy dục vọng đỏ rực Dạ Trọng Hoa đang gắt gao khóa trụ người nàng.

Nàng còn không chưa kịp mở miệng, Dạ Trọng Hoa không khống chế nổi liền cúi đầu xuống tìm kiếm cánh môi nàng. Đôi môi người con gái mềm mại, ngọt ngào như mật. Dạ Trọng Hoa tiến vào khoang miệng của nàng, cùng lưỡi dây dưa một chỗ, mạnh mẽ, say đắm hôn môi nàng.

Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy đầu óc lúc này ong ong, muốn né tránh hắn, trong mũi nàng lúc này chỉ tràn ngập hương thơm cùng hơi thở nam tính đặc trưng của riêng hắn, bị hắn ôm giữ thật chặt nơi thắt lưng, nàng không cách nào có thể kháng cự hắn!

"Vũ nhi, ta bị thương, đừng lộn xộn!"Âm thanh hắn khàn khàn quyến rũ mang theo chút dụ dỗ, tay chậm rãi vỗ nhẹ lưng nàng giống như đang trấn an một con hươu nhỏ đang sợ hãi dưới bóng trăng huyền ảo đêm nay.

Âu Dương Vũ giờ phút này đầu óc choáng váng mơ hồ, miệng vết thương của hắn không phải đã có chút tiến triển sao, nhưng trong lòng lại vì câu nói của hắn mà sợ chạm vào vết thương không dám có một chút cử động mạnh chỉ mặc cho hắn ôm lấy.

Dạ Trọng Hoa dường như thấy nàng bắt đầu ngoan ngoãn dịu dàng không còn ngoan cường chống cự hắn. Vũ nhi! Nàng như vậy trông thật đáng yêu. Hắn từ từ nhấp nháp môi nàng khiến Âu Dương Vũ thở không thông theo bản năng hé mở đôi môi, hắn thừa dịp đó đưa đầu lưỡi đảo qua đảo lại không cho nàng lùi bước khiến cho lý trí của nàng dường như bay đi hết.

Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy đầu lưỡi của mình tê rần, cả người nàng mềm nhũn ra trong lòng người đàn ông, trong lúc mơ hồ miệng nhỏ bật ra một tiếng "ưm". Nàng cảm thấy lúc này bản thân mình hoàn toàn mềm mại vô lực ôn nhu như nước, theo bản năng vươn tay ôm lấy cổ hắn sau đó cũng trúc trắc đáp lại.

Người con gái trong lòng hắn dần mềm mại đáp lại hắn khiến hắn dần như lạc lối, cuối cùng hắn buông tha môi nàng, bàn tay không biết khi nào đã vòng qua thắt lưng nàng, giống như muốn cởi bỏ chướng ngại vật duy nhất còn trên người nàng...

Nhưng vào lúc này, lại có âm thanh của thị vệ truyền đến: "Vương gia, vừa rồi thuộc hạ nghe được tin biên phòng có động tĩnh, nhưng..."

Âu Dương Vũ đột nhiên nghe được âm thanh rõ to đó đầu óc ngay lập tức thanh tỉnh, không khỏi run lên, nhanh chóng đẩy Dạ Trọng Hoa ra. Nàng không tự chủ được thở dốc lấy lại hô hấp, nhìn hắn gần trong gang tấc, không khỏi có chút xấu hổ.

Hắn hô hấp gần như vậy, ngay đến cả tiếng hít thở đều nghe được rõ ràng, thậm chí là cả nhịp đập của trái tim hắn – đều nghe rõ mồm một.

Dạ Trọng Hoa đột nhiên bị người khác đến quấy rầy hắn cùng với Âu Dương Vũ bồi đắp tình cảm. Tuấn nhan lạnh lùng của hắn lúc này không khỏi biến sắc, trong mắt nổi lên lửa giận, nhìn quét qua tên thị vệ đó, mạnh mẽ ôm nàng xoay người che đi, trong mắt cơ hồ mang theo một tia sát ý: "Cút!"

Lúc này Âu Dương Vũ rốt cuộc ngốc thì cũng đã ngốc rồi, liền vội vàng đi lên bờ cầm lấy y phục của mình rất nhanh thay đi. Dạ Trọng Hoa trên mặt hiện có chút buồn bực, nhưng rất nhanh liền nổi lên ý cười tà mị, vẫn còn nhiều thời gian, hắn sẽ từ từ "bù đắp" lại cho nàng. Nhớ tới một màn kiều diễm vừa rồi, trên mặt Dạ Trọng Hoa cười như không vươn tay khẽ vuốt mái đầu Âu Dương Vũ: "Giận sao?"

"Cách xa ta ra, ta không muốn nói chuyện với chàng!"

"Nàng mới đó mà đã nhanh quên những gì vừa hứa với ta sao. Ngoan, tối nay phải ngủ cùng ta." Dạ Trọng Hoa bá đạo ôm ấy eo lưng Âu Dương Vũ, trên mặt ý cười càng phát ra âm trầm khó lường. Âu Dương Vũ ngay cả một chút quyền lợi trong thỏa thuận này cũng không, liền Dạ Trọng Hoa ôm lên nhét vào trong lều trại của hắn "Vương phi, nếu như để người khác biết, bổn vương sau khi hôn nàng mà chưa cùng nàng... Bọn họ sẽ cười vào mặt ta mất." Âm thanh nghe có vẻ thản nhiên nhẹ tênh nhưng đầy sự bá đạo cùng cường ngạnh bách bức không chịu đựng được.

"..."

"Cho nên ngoan ngoãn ở bên cạnh bổn vương, ta sẽ không chạm vào nàng." Vừa dứt lời hắn liền nở nụ cười, hiền hòa như gió xuân, ngập tràn khắp đôi mắt hắn, cũng làm cháy lên đôi mắt thâm sâu của hắn

Có điều lời nói của đàn ông há nào có thể tin tưởng được?Cho đến khi xung quanh hết thảy đều yên tĩnh thì tay hắn liền bắt đầu không an phận vuốt ve từ khuôn mặt nàng cho đến xương quai xanh đầy gợi cảm của nàng. Trong đầu Dạ Trọng Hoa không ngừng hiện lên hình ảnh tuyệt mỹ của Âu Dương Vũ ở nơi suối nước kia, mỹ nhân ở bên cạnh không tránh khỏi việc miệng có chút khô khốc.

Âu Dương Vũ dường như bị động tác lớn mật của hắn làm cho thức giấc liền, hung hăng đánh vào tay hắn: "Chàng an phận chút đi nếu không ta sẽ..."

Dạ Trọng Hoa khẽ cúi đầu nhìn nàng khẽ nhíu mày sau đó cũng không nói gì vươn tay ôm chặt nàng vào trong ngực, cũng không có hành động gì tiếp theo. Giờ phút này không phải là thời điểm ép buộc nàng, nàng là người thích ăn mềm, không thích ăn cứng, vậy nên hắn sẽ nhẫn nại từ từ thu phục con mèo nhỏ bướng bỉnh, khó chiều này.

P/s: Bù đắp cho các tềnh êu chương đầy cẩu huyết này...ta muốn bùng cháy với ông Dạ luôn..Thông báo cho các nàng một tin buồn và một tin vui. Tin vui trước đi...ngày mai ta sẽ đăng chương mới...tin buồn là Ta đã nói dối các nàng tin vui vừa rồi...thực ra mai Ta xõa..non không post được nha. *trốn

lẹ*

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Dạ Trọng Hoa ta không có nhàm chán như vậy

Ngày hôm sau đội kỵ binh rời núi hoang tiếp tục lên đường. Cho đến khi trời tối thì bắt gặp được một chỗ khách trọ. Âu Dương Vũ trong lòng mừng như điên. Dù thế nào thì ở nơi này cũng thoải mái và tốt hơn so với việc dã ngoại ngoài trời kia, chỉ có điều...

Dạ Trọng Hoa vừa đến khách trọ liền sai người phân phó cho tiểu nhị chuẩn bị bể nước ấm còn cho người nói với nàng muốn đích thân nàng đến tắm rửa, hầu hạ hắn.

"Lại đây!" Dạ Trọng Hoa ngồi ở trong bể nước ấm đột ngột lên tiếng mà không hề quay đầu.

Âu Dương Vũ cùng ở chung phòng với hắn, mà bây giờ trời lại tốt đen như mực. Nếu như nàng nói rằng muốn ra ngoài tản bộ hóng mát thì là chuyện không thể làm được: "Có chuyện gì, Ninh vương điện hạ?"

"Đường xá xa xôi, bổn vương quả thực rất mệt, nàng giúp bổn vương tắm rửa." Dạ Trọng Hoa thản nhiên lên tiếng tựa vào thành bể, âm thanh có mang chút hàm ý ra lệnh, bắt buộc, hai tay hắn tùy ý khoát lên hai bên, nhíu mày nhìn nàng "Bổn vương là bệnh nhân, vương phi phải săn sóc cho bổn vương."

" Dạ Trọng Hoa, chàng đùa à, ta..."

"Nếu không lại đây, bổn vương đành phải đích thân ra tay rồi." Thấy Âu Dương Vũ vẫn đứng im một chỗ, Dạ Trọng Hoa dứt lời liền đứng lên, cả người trần trụi, làn da màu đồng và cơ bắp rắn chắc với sức mạnh hơn người của Dạ Trọng Hoa dần lộ ra trước mắt Âu Dương Vũ, thân hình có tỷ lệ hoàn hảo của hắn khi ướt đẫm mang lại cảm giác vô cùng gợi cảm, đôi chân săn chắc thẳng tắp kia, vòm ngực rộng kia..Khí chất vương giả quý phái kết hợp với thân hình gợi cảm hoang dã của hắn đã tạo nên sức hấp dẫn đặc biệt. Nàng lúc này dường như không thể ngăn việc mặt mày ngày càng đỏ đậm, những ý nghĩ không thuần khiết cứ quay cuồng trong đầu nàng, ngay lập tức liền khống chế cảm xúc nhanh chóng chạy về phía hắn: "Được rồi, ta lại đây, ta giúp chàng lau người!"

Nàng lên tiếng thương lượng nói: "Trước hết, chàng có thể ngồi xuống được không a..."

Dạ Trọng Hoa khẽ nhíu mày nhìn nàng, cũng không nói gì, nhắm mắt ngồi tựa vào bồn tắm. Đối diện với thân hình không một chút che đậy của hắn, Âu Dương Vũ bất giác đỏ mặt lên tiếng nhắc nhở hắn nhưng Dạ Trọng Hoa căn bản cũng không quan tâm đến chuyện bản thân mình trần trụi trước mặt nàng, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng ngại ngùng, sắc hồng thấp thoáng trên mặt của Âu Dương Vũ trong lòng liền cảm thấy vô cùng thư thái, không khỏi lên tiếng trêu chọc nàng một chút: "Vũ nhi, động tác nàng quá chậm, là ngượng sao?"

"Chàng ngậm miệng ngay lập tức cho ta!" Âu Dương Vũ không dám đặt mắt lên trên người hắn, đây là lần đầu tiên nàng giúp một người đàn ông tắm rửa nên trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác ngượng ngùng, chỉ biết lặng lẽ cầm chiếc khăn ướt lau nhẹ nhàng xung quanh chỗ bị thương của hắn.

Đột nhiên Dạ Trọng Hoa mở miệng, phá tan bầu không khí im lặng: "Sao vậy, Vũ nhi, bị thân thể của bổn vương mê hoặc sao? Đột nhiên lại nghe lời nhu thuận như vậy?"

"Ta đang tập trung vào chuyên môn, chàng đừng nhiều lời!" Âu Dương Vũ mặt đỏ lên, tốt nhất vẫn không nên mở miệng gây sự với hắn, nếu không mỗi lần hắn mở miệng nói ra những lời ái muội, tà mị nàng chắc chắn sẽ không thể tiếp chiêu được.Lý do khiến cho Âu Dương Vũ thật sự thuận theo ý hắn như vậy là vì trong một khoảng cách gần như vậy, nàng có thể nhìn thấy trên lưng hắn xuất hiện vài vết sẹo ngắn dài tuy đã khôi phục nhưng vẫn còn lưu lại vài vết hồng nhạt. Lưng hắn nhiều vết sẹo như vậy, nhất định hắn đã chịu rất nhiều đau đớn. Nàng xem xong có chút đau lòng. Để có được vị trí hôm nay hẳn hắn đã phải trải qua một cuộc sống không dễ dàng gì, hắn thực sự đã rất vất vả, tuy rằng hắn chưa bao giờ tâm sự hay nói với nàng về quá khứ của hắn.

Nghĩ như vậy, lực trên tay nàng mỗi lúc một nhẹ, động tác cũng có chút chần chừ.

"Sao thế?" Dạ Trọng Hoa nhận thấy sự khác thường của nàng liền lên tiếng hỏi.

Âu Dương Vũ rầu rĩ nói: "Không có gì."

Nàng giúp hắn lau sạch phần lưng xong liền đem khăn ném vào người hắn: "Phần phía trước chàng tự lau đi."

Âu Dương Vũ đang định rời đi, một cánh tay dài liền vươn ra nắm chặt lấy tay nàng: "Ta có cho phép nàng rời đi sao?"

Âu Dương Vũ nhịn xuống cảm giác muốn mắng hắn một trận, cái gì mà thương thế còn chưa khỏi hắn, cái gì mà mắt còn chưa khôi phục hoàn toàn chứ, nắm tay nàng chặt và chuẩn thế kia mà dám lừa nàng như vậy.

Nàng giãy dụa một lúc vẫn không thoát khỏi lực nắm của hắn, đành phải cầm lấy khăn ướt lúc nãy, vẻ mặt tức giận cùng ngượng ngùng đan xen nhau lung tung lau trước vòm ngực hắn: "Xong rồi! Dạ Trọng Hoa, nếu chàng còn dám ra lệnh cho ta lau ở chỗ nào đó, ta sẽ tức giận cho chàng xem!"

"Vương phi, bổn vương thắc mắc không biết chỗ nào đó là chỗ nào?"

[Thôi nghĩ đen tối..thôi nghĩ đen tối...á á..a..a. * phụt máu mũi*, " Bác sĩ, cần gấp xe cứu thương, bệnh nhân mất máu quá nhiều"]

Âu Dương Vũ nhìn vẻ mặt thản nhiên trêu chọc của Dạ Trọng Hoa liền ngượng chín mặt, chết tiệt, Tên Dạ Trọng Hoa chết bầm này, nàng mặc kệ liền xoay người bước đi.

Dạ Trọng Hoa rất nhanh cũng đứng lên mặc một bộ khoác áo bào thoải mái bên ngoài, sau đó hắn đưa một chiếc khăn lớn đến cho Âu Dương Vũ, cất giọng trầm trầm: "Giúp ta lau khô tóc!"

Âu Dương Vũ lúc này cũng không có cự tuyệt, buổi tối nếu như hắn ngủ với mái tóc ẩm ướt kia thì cũng không tốt. Dạ Trọng Hoa ngồi trên ghế bên cạnh, nàng đứng ở sau người, dùng khăn cẩn thận lau mái tóc đen huyền mềm mại. Bởi vì mới tắm rửa qua cho nên trên người hắn mang theo một hương thơm nhè nhẹ khoan khoái rất dễ chịu. Âu Dương Vũ lúc này không khỏi bất lực nghĩ, nếu như có thể sử dụng máy sấy thì tốt rồi.

Dạ Trọng Hoa ánh mắt bán mị, trong lòng vô cùng ấm áp. Vũ nhi của hắn đang ở bên cạnh hắn, giúp hắn tắm rửa, giúp hắn lau khô tóc, một cuộc sống đơn giản, hạnh phúc như vậy hắn muốn cùng nàng như vậy cả đời.

Âu Dương Vũ sau khi đã lau khô tóc hắn xong thì đột nhiên Dạ Trọng Hoa bắt lấy cổ tay áo nàng: "Đi, lên giường!"

"Lên, lên giường làm cái gì?!" Âu Dương Vũ trừng mắt liếc hắn: "À! Dạ Trọng Hoa! Ta còn chưa có tắm a!""Có qua có lại, bổn vương giúp nàng." Dạ Trọng Hoa thản nhiên lên tiếng, đôi mắt xinh đẹp chợt sáng lên nhìn chằm chằm nàng như muốn câu dẫn dụ hoặc nàng.

Âu Dương Vũ nghiến răng nghiến lợi, Trọng Hoa, chàng có biết ta bây giờ rất muốn đánh nhau với chàng hay không hả?!

Ngày hôm sau, Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa thức dậy rất sớm, Dạ Trọng Hoa đang chuẩn bị đưa Âu Dương Vũ ra ngoài ăn sáng. Có điều chỉ là vừa mới bước ra khỏi khách trọ thì chợt nghe xung quanh âm thanh nháo loạn ầm ầm, một đám người tụ tập cùng nhau đứng một chỗ, không ngừng kêu la gào thét!

Âu Dương Vũ phân phó người đến hỏi thăm một chút chuyện tình xảy ra, một lát sau đã có người đến bẩm báo: "Vương phi, thuộc hạ nghe nói ở trong khách trọ phát hiện ra một tiểu hài tử mắc bệnh đậu mùa, bây giờ tên nhóc đó đang bị mọi người ném ra ngoài, bọn họ nói muốn thiêu cháy hắn!"

Âu Dương Vũ nghe vậy liền biến sắc, thiêu chết người vẫn còn sống sao?! Bởi vì sinh bệnh mà bị thiêu cháy sao? Những người này thật đúng là ích kỷ lạnh bạc.

Bên tai tiếng động càng lúc càng lớn, càng rầm rĩ càng rõ ràng, âm thanh từ trong đám người đó không ngừng lọt vào tai Âu Dương Vũ: "Thiêu cháy hắn! Thiêu cháy hắn đi!"

"Mau đốt hắn đi, còn có những thứ gì mà hắn đã dùng qua tất cả đều mang ra đây thiêu hủy hết, nếu không tất cả chúng ta cũng sẽ bị lây bệnh!" Có người trong đám đó hét lớn.

"Đúng vậy!Thiêu hắn đi!"

"Thiêu đi!"

Bệnh đậu mùa này ở thế giới hiện đại của nàng đã có vắc xin phòng bệnh đối với một tiểu hài tử lại càng không phải là không có cách chữa trị, bệnh đậu mùa này đòi hỏi người bệnh phải kiên nhẫn, chịu khó, tốt nhất là quên đi những cơn ngứa ra hành hạ thì chỉ trong một thời gian ngắn bệnh sẽ nhanh chóng biến mất và không gây những biến chứng nguy hiểm khác. Nhưng ở thế giới cổ đại lại là một chuyện liên quan đến sống còn đối với người bị nhiễm căn bệnh này, họ vẫn còn chưa có khái niệm và cách chữa trị loại bệnh này, cho nên thái độ của những người ở đây cũng hoàn toàn không sai.

Âu Dương Vũ hai hàng lông mày nhíu chặt, tiến lên từng bước: "Mọi người bình tĩnh một chút, đừng reo hò ầm ĩ, ta là đại phu, ta đến xem bệnh."

Âm thanh của nàng không cao không thấp, nhưng cũng có một sức ảnh hưởng rất lớn, tiếng ồn xung quanh ngay lập tức im bặt, bọn họ đưa mắt nhìn qua thì phát hiện người vừa mới lên tiếng kia kia chính là một cô gái trẻ tuổi. Vốn những người đứng xung quanh hầu như không dám lại gần tiểu nam hài này nên rất nhanh mọi người cũng tách ra một bên. Âu Dương Vũ vừa định đi vào thì đã bị Dạ Trọng Hoa ở phía sau giữ chặt tay nàng, sắc mặt có chút nghiêm trọng cùng lo lắng: "Đừng xen vào."

"Trước đây ta cũng từng mắc bệnh thủy đậu này, không có gì đáng lo ngại, chàng yên tâm cứ đứng ở đây chờ ta đừng nhúc nhích." Âu Dương Vũ nói xong, lại phát hiện Dạ Trọng Hoa vẫn như cũ không chịu buông tay nàng, sau đó đột nhiên lại ôm chặt lấy eo nàng, đôi mắt u ám, mày khẽ nhíu chặt có chút bực bội, âm thanh hắn lạnh lùng vang lên: "Phiền phức, bổn vương đi cùng nàng!"Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa đi đến liền phát hiện nằm trên mặt đất chính là một cậu bé tầm sáu bảy tuổi.

Bởi vì bị người khác dùng thảm quấn lại quăng ra ngoài tóc tai hỗn độn sắc mặt tái nhợt, cho nên thoạt nhìn hắn trông vô cùng chật vật.

Nàng có thể nhận ra cậu nhóc này có khuôn mặt không tồi rất xinh đẹp ngũ quan tinh xảo, lông mi vừa dài vừa kiều, chỉ có điều vì mắc phải bệnh đậu mùa cho nên mặt mày tay chân đều nổi mụn nước khắp người đều nóng hổi, sắc mặt đỏ bừng, cậu bé đó trông có vẻ rất khó chịu nhưng cũng không rên

lên một tiếng, chỉ biết gắng gượng cắn chặt môi mình. Nhìn thấy bộ dáng chịu đựng nhẫn nhịn nỗi đau đớn không ngừng xâm lấn khắp người như vậy khiến cho người ta cảm thấy đau lòng, đôi mắt hắn khép hờ, thần sắc bên trong cũng không có chút gì kinh sợ...

Hắn đưa mắt im lặng nhìn mọi người xung quanh, đôi mắt dường như ẩn chứa một loại mang tên tuyệt vọng.

Âu Dương Vũ bị ánh mắt của hắn làm chấn động không thôi. Một câu bé bình thường như vậy lại có một ánh mắt phức tạp đến thế sao?

Cậu bé đó đột nhiên đưa mắt vô thức nhìn Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ chống lại ánh mắt của hắn, giống như hai người đã từng quen biết trong phút chốc tâm không khỏi run lên.

Nàng không phải thuộc dạng người thích xen vào chuyện của người khác nhưng lại không thể không chế bản thân đứng trơ mắt nhìn một cậu bé nhỏ tuổi bị mọi người xung quanh coi rẻ đòi thiêu cháy, nàng âm thanh lạnh lùng nói: "Ban ngày ban mặt lại đi đối xử tàn nhẫn với một tiểu hài tử như thế sao?"

Một thiếu phụ to gan liền bước lên đứng trước mặt Âu Dương Vũ không chút nể nang, cười lạnh nói: "Cô nương không hiểu chuyện thì đứng nên xía mũi vào, thằng nhóc đó mắc bệnh đậu mùa là căn bệnh nan y không thể chữa trị! Chỉ còn cách thiêu hắn đi thì mới không làm liên lụy đến chúng ta!"

Những người xung quanh vốn đứng im lặng thì sau khi nghe xong những lời nói vừa rồi của người thiếu phụ liền ồn ào như vỡ chợ phụ họa theo. Lúc này bọn họ liền chĩa mũi giáo vào người Âu Dương Vũ, Dạ Trọng Hoa đứng một bên dường như đã nhẫn nhịn quá đủ, mày không khỏi nhíu lại, ánh mắt càng phát ra hàn băng, định lên tiếng lại bị Âu Dương Vũ nắm chặt tay lắc đầu trấn an.

Bất ngờ, một tên thanh niên trong đám đó nói: "Không chết cháy cũng được thôi nhưng nếu hắn có thể tự cút xéo khỏi đây, thì chúng ta sẽ đồng ý tha mạng cho hắn. Nhưng bây giờ cô nương mở to mắt ra mà xem,hắn ngay cả đứng lên cũng không nổi thì chẳng lẽ cô nương một tự tay giúp thằng nhóc đó sao?"

Âu Dương Vũ nhìn mọi người xung quanh trừng mắt cảnh cáo về phía nàng, liền nói một câu khiến mọi người xung quanh đều ngỡ ngàng hoảng sợ: "Ta có thể chữa trị cho hắn."

Nhìn bộ dáng bình tĩnh thản nhiên của nàng, đôi mắt thanh u, thần sắc tự tin khiến cho những người khác mặc dù vốn không tin nhưng trong lòng đột nhiên nảy sinh cảm giác nàng có thể thực hiện được điều nàng vừa nói.

Âu Dương Vũ đi đến bên cạnh cậu bé, ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét mạch cổ tay của hắn.

Cậu bé dường như cảm giác được có ai đó đang chạm vào mình liền mở hai mắt mông lung nhìn về phía cô gái trước mắt mình, hắn ngay lập tức liền cảm thấy người này xinh đẹp hiền lành giống như vị tỷ tỷ tiên nữ trên trời. Hắn biết nàng đang cứu hắn liền đưa ánh mắt thân thiết nhìn nàng, môi khẽ cong lên một nụ cười tươi.Âu Dương Vũ nhìn thấy nụ cười ngây thơ của cậu bé này trong lòng rung động thương cảm không thôi. Nàng mới vừa rồi xem qua phát hiện cậu bé này chỉ mới bị bệnh thủy đậu ở giai đoạn đầu, trên mặt tuy xuất hiện những nốt phồng ban đỏ nhưng cũng may là chưa sinh mủ.

Âu Dương Vũ trong lòng thoáng yên tâm, liền vươn tay ôm cậu bé lên, bây giờ tiểu tử này nếu cứ nằm ở ngoài này chắc chắn sẽ dễ bị trúng gió, những người này thật đúng là nhẫn tâm! Dạ Trọng Hoa thấy thế định cản nàng một phen, nhưng Âu Dương Vũ vẫn ôm chặt không buông quay đầu về phía Dạ Trọng Hoa cười nói: "Yên tâm, chàng đừng lo,ta không sao."

Khi trở lại khách trọ, chưởng quầy nhìn thấy Âu Dương Vũ ôm cậu bé này vào sắc mặt ngay lập tức tái nhợt, ngăn ở cửa, nhưng lại không dám tiến lên: "Cô nương, cô nương không thể làm như vậy..." Nếu như tên nhóc này ở lại đây sẽ khiến cho những khách nhân ở đây trở nên hoang mang, quan trọng là hắn sẽ lây căn bệnh quái ác này khắp toàn bộ khách trọ này mất, thử hỏi từ nay về sau hắn làm sao có thể sống sót qua ngày được đây...

Âu Dương Vũ thản nhiên liếc hắn một cái, lạnh lùng nói: "Cho ngươi mười lượng vàng có đủ không?"

Chưởng quầy vừa nghe đến vàng, trên mặt lộ ra vài phần tươi cười, nhưng sau đó lại có chút khó xử: "Nhưng... Nhưng là..."

Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ dường như đã quyết tâm làm việc này cho nên cũng đành bất đắc dĩ tiến lên không chút nể nang, lạnh lùng đưa mắt về phía chưởng quầy ngữ điệu trầm thấp nhưng lại gây tính sát thương cao: "Chê ít sao?"

Thần linh ơi! Vị vương gia này khí chất bức người đến vậy hắn dù có muốn từ chối cũng không thể, ánh mắt lạnh lẽo như hầm băng, chưởng quầy một câu cũng không dám lên tiếng.Chỉ có thể trơ mắt nhìn sau đó định thần lại liền lắp bắp nói: " Thưa vương gia, tiểu nhân không có ý đó."

Dạ Trọng Hoa vốn không thích nhiều lời liền không thèm liếc hắn một lần đưa Âu Dương Vũ cùng đứa nhóc đó mang về phòng giúp hắn lên giường đắp chăn cẩn thận. Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi cho hắn liền sai người phân phó: " Chuẩn bị nước ấm, sau đó mang vài bộ y phục sạch sẽ đến đây."

Dạ Trọng Hoa khẽ nhíu mày nhìn thấy bộ dáng lo lắng của Âu Dương Vũ dành cho thằng nhóc này trong lòng có chút bực bội, chua chát. Đột nhiên lại nhặt được một thằng nhóc sau đó lại còn được Vũ nhi chăm sóc. Đợi khi nào Vũ nhi chữa khỏi bệnh cho tiểu tử này, hắn sẽ lập tức ném tên nhóc đó đi một nơi nào đó, tránh để trái tim của nàng phải chất chứa thêm nhiều tên khác giới khác... một tim, trong tim nàng chỉ có thể duy nhất một vị trí là hắn.

Âu Dương Vũ quay đầu lại bắt gặp được ánh mặt lãnh băng của Dạ Trọng Hoa, nàng nhìn thấy được sự khó chịu đang bùng cháy trong mắt hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, bất đắc dĩ chỉ một bên ghế dựa, nói: "Chàng định đứng mãi đó sao, ngồi đi."

Dạ Trọng Hoa vẫn lạnh lùng đứng đó, hừ một tiếng, dường như vô cùng mất hứng, sau đó cũng không nói gì ngồi bên ghế tự mình thưởng trà.

Nàng giỏi lắm, đợi bổn vương thu phục nàng thế nào. Bổn vương nhẫn.

Âu Dương Vũ cũng không thèm để ý đến hắn từ trong lòng lấy ra một cái chiếc hộp thủy tinh nhỏ bên trong đựng thuốc kháng sinh sau đó hút hết vào trong ống tiêm tiêm vào cậu bé kia. Khi kim tiêm đâm vào da thịt, cậu bé mày có chút nhăn lại nhưng cũng không có kêu ra tiếng, khi đã hoàn thành xong, Âu Dương Vũ đem ống tiêm rút ra.

Thoáng thở dài, biến chứng thường gặp nhất ở bệnh đậu mùa chính là bị nhiễm trùng tại các nốt đậu. Những người bị biến chứng này nếu không chữa trị kịp thời, tổn thương sẽ ăn sâu, lan rộng nên cho dù được chữa khỏi vẫn có thể để lại nốt sẹo rỗ gây mất thẩm mỹ, nặng hơn còn dẫn đến viêm mô tế bào, nhiễm trùng máu. Mà thời gian trị liệu cho bệnh này rất dài, chất kháng sinh chỉ là phương án dự phòng của nàng, nó chỉ có thể ngăn chặn bệnh không chuyển qua giai đoạn hai, chỉ cần cẩn thận chăm sóc cậu nhóc này vài ngày sau đó lại thường xuyên truyền nước tiêm vào chút chất dinh dưỡng thì tình trạng cũng sẽ từ từ lắng xuống không có gì đáng ngại.

Lúc này hạ nhân liền đi vào bẩm báo nước ấm đã được chuẩn bị tốt, Âu Dương Vũ bản thân mình còn định tự tay mình giúp cậu nhóc này tắm rửa thì lại bị sắc mặt âm trầm lãnh băng của Dạ Trọng Hoa, hắn trừng mắt nhìn nàng tỏ vẻ không đồng ý, tuy chỉ là một đứa trẻ nhưng nó vẫn là đứa con trai, là nam hài!

Tên Dạ Trọng Hoa này có cần phải quan trọng hóa vấn đề này như vậy không? Âu Dương Vũ cũng đành bất đắc dĩ lén lút từ trong không gian lấy một bộ bao tay cùng khẩu trang y tế sau đó gọi một tên hộ vệ dặn dò hắn một số chuyện cần làm khi tắm rửa cho cậu nhóc, vì một khi đã mắc bệnh đậu mùa thì vệ sinh sạch sẽ là một trong những chuyện quan trọng hàng đầu cần được quan tâm, lại còn phân phó hắn giúp cậu nhóc thay y phục sạch sẽ .

Tên hộ vệ kia sau khi cẩn thận tắm rửa mặc y phục sạch sẽ cho cậu bé đó xong thì trông sắc mặt của cậu nhóc này cũng đã khá hơn rất nhiều, không còn khó coi như trước nữa. Âu Dương Vũ vươn tay sờ trán hắn, hình như cũng đã hạ sốt rồi. Đột nhiên hắn nở nụ cười rạng rỡ với Âu Dương Vũ nhỏ nhẹ kêu một tiếng: "Tỷ tỷ."

P/s: Ta bảo các nàng đúng là cơn ác mộng của ta mà..nào là có nàng đòi đốt nhà ta, nào có nàng hâm dọa ta..Ta thật..đáng xương... các nàng nào có biết ta vất vả thế nào mới kiếm chế việc không xem anime mà edit bồi các nàng a..*chấm nước mắt*...Nếu ta nói mai ta không post chương tiếp thì các nàng có thịt ta không??

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Nếu như không có hắn - Nàng...

Âu Dương Vũ nghe âm thanh mềm mại yếu ớt của hắn, trong lòng cảm thấy mềm những ra,rất thích. Sau đó nàng đưa hắn nằm lại trên giường, cầm bát cháo chậm rãi đút cho hắn.Cậu nhóc trông có vẻ đói bụng, trọng nháy mắt đã ăn xong hai bát cháo lớn, trên mặt đã có chút hồng hào, Âu Dương Vũ cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán hắn: "Cảm thấy đỡ hơn chưa?"

Cậu nhóc hài lòng gật đầu, Âu Dương Vũ đột nhiên nhớ ra vẫn còn chưa hỏi tên của hắn liền lên tiếng: "Nói cho tỷ tỷ biết, em tên gì?"

Cậu nhóc đưa đôi mắt to tròn đen láy nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ nói: " Em tên là Diệp Nặc, tỷ tỷ có thể gọi em là Tiểu Nặc."

"Em không có người thân à? Sao lại có thể một mình ở đây?" Âu Dương Vũ sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, thương tiếc hỏi.

Trong mắt Diệp Nặc lập tức hiện lên một tia ảm đạm, âm thanh nhu mềm nói: "Cha mẹ em đều đã mất,trong nhà chỉ còn có Trương thúc quản gia nuôi nấng, Trương thúc mang em lên kinh thành để tìm người thân giúp đỡ nhưng chưa tìm được thì đột nhiên em lại sinh bệnh, Trương thúc vì muốn chữa bệnh cho em nên thúc ấy..thúc ấy..."

Diệp Nặc khóe mi đều chan chứa nước mắt, trên mặt mang theo một tia phẫn hận.

Nghe hắn nói như vậy,phỏng chừng vị Trương thúc này bây giờ cũng không còn trên thế gian này nữa. Xem ra về sau cậu nhóc này cũng sẽ không còn ai dựa dẫm được nữa, thật đúng là đáng thương.

Âu Dương Vũ nhìn Diệp Nặc, ở lứa tuổi của hắn đáng ra phải nhận được nhiều sự quan tâm chăm sóc từ người thân, được chơi đùa với bạn bè ấy vậy mà không những không còn cha mẹ, bạn bè cũng không có mà còn phải chịu nhiều đau thương mất mát, bị bỏ rơi, không một ai nương tựa. Mặc dù phải sống một cuộc sống như vậy nhưng hắn từ đầu đến cuối vẫn không có bất cứ một lời than vãn, trách móc một tiếng. Âu Dương Vũ không khỏi đồng cảm với hắn liền từ trong không gian cầm lấy khối rubik 12 mặt đưa cho hắn chơi.

Dù sao hắn cũng chỉ là một đứa trẻ cho nên khi vừa nhìn thấy món đồ chơi kỳ lạ nhiều màu sắc trước mặt mình. Diệp Nặc cảm thấy vô cùng thích thú lập tức bị món đồ thu hút sự chú ý, hắn nhận khối rubik từ tay Âu Dương Vũ sắc mặt vui mừng khôn siết, ngẩng đầu liên tục cảm ơn Âu Dương Vũ: "Cảm ơn tỷ tỷ!"

Âu Dương Vũ tươi cười sờ đầu hắn, gật gật đầu.

Diệp Nặc cúi đầu mân mê món đồ, ngồi ngẫm nghĩ sờ soạng trông vô cùng đáng yêu.

Âu Dương Vũ thấy hắn cảm thấy hứng thú liền cũng yên tâm, dù sao cũng có thể giúp thằng bé khuây khỏa được chút gì, tránh để nó nghĩ ngợi lung tung: "Tiểu Nặc, em cứ từ từ chơi đi, tỷ tỷ phải đi sắc thuốc."

"Vậy tỷ tỷ sớm quay lại nha." Diệp Nặc nhẹ nhàng kéo tay áo Âu Dương Vũ cười rộ lên, hàng lông mi dài khẽ cong lên, con ngươi đen láy giống hai viên ngọc trai đen được tinh tế điêu mài. Âu Dương Vũ lúc này chỉ cảm thấy tâm mình lại ngọt ngào thêm mấy phần: "Ngoan ngoãn nằm đó không được chạy loạn đâu hết, nếu không sẽ lại bị trúng gió, biết không? Đến lúc đó mụn nước sẽ vỡ ra,trên mặt sẽ xuất hiện nhiều vết sẹo, như vậy sẽ không đẹp.""Vâng!" Diệp nặc gật đầu đồng ý, nghiêm túc ngồi trên giường sau đó lại tiếp tục mày mò khối rubik kia.

Âu Dương Vũ nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của Diệp Nặc như vậy liền cảm thấy yêu thích thằng bé nhiều hơn.

Khi Âu Dương Vũ vừa đi ra khỏi cửa thì hình linh thấy Dạ Trọng Hoa đang ngồi uống trà ngoài phòng chính sắc mặt âm trầm trông cực kỳ khó coi, lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt phát ra một tia hờn giận. Âu Dương Vũ – Bổn vương căn bản không so đo với một tiểu hài tử như hắn, bổn vương không có nhàm chán như vậy, nhưng bổn vương đảm bảo với nàng nếu như còn cười ngọt xoa đầu hắn như lúc nãy, bổn vương không ngại nàng thích hay không thích mặc kệ bệnh tình của hắn mà vứt hắn ra ngoài đâu.

Âu Dương Vũ nhìn bộ dạng này của hắn không khỏi bật cười, Dạ Trọng Hoa – tính tình của chàng khi nào đã trở nên trẻ con như vậy a.

Dạ Trọng Hoa khẽ nhíu mày nhìn Âu Dương Vũ, gương mặt hắn dù chỉ khẽ nhíu mày thôi nhưng vẫn vô cùng quyến rũ. Âu Dương Vũ cười nói: "Ta đi sắc thuốc cho Tiểu Nặc, chàng có muốn đi cùng ta không?"

Dạ Trọng Hoa hừ một tiếng, sắc mặt nhìn có chút mất hứng, nhưng hắn cũng không cự tuyệt, đứng lên cùng với Âu Dương Vũ đi vào phòng bếp.

Nói là đi sắc thuốc nhưng thực chất là đi lấy thuốc thì đúng hơn. Chẳng qua Âu Dương Vũ muốn đến đây làm cho thằng bé một chút điểm tâm ngọt mà lứa tuổi như hắn thích ăn. Dạ Trọng Hoa đứng một bên quan sát cũng không nói gì chỉ khó chịu nhìn nàng bận rộn với công việc của mình. Âu Dương Vũ cầm một khối điểm tâm đặt ngay bên miệng hắn: "Hôm nay chàng làm sao vậy, sắc mặt trông khó coi quá đi."

Dạ Trọng Hoa liền có chút nhíu mày cự tuyệt món đồ điểm tâm đó lơ đãng nói: "Ta không thích đồ ngọt!"

Âu Dương Vũ nghe vậy liền bất mãn đưa món điểm tâm bỏ vào miệng mình: "Không tệ a, cho Tiểu Nặc ăn sau khi uống thuốc, cũng không tồi."

Âu Dương Vũ sau khi làm xong món điểm tâm thì bưng chén thuốc trở lại phòng đi tới bên giường, nhìn Diệp Nặc không khỏi có chút kinh ngạc.

Khối rubik 12 mặt mà lúc nãy nàng có đưa cho Diệp Nặc bây giờ không lộn xộn như lúc ban đầu mà 12 mặt đều đã được đồng nhất với nhau. Diệp Nặc cầm khối rubik lên ngượng ngùng cười: "Tỷ tỷ, có phải là chơi như vậy không?"

Âu Dương Vũ trong lòng có chút kinh ngạc, nàng chưa có nói cho Diệp Nặc biết cách chơi trò này, vốn chỉ là muốn cho hắn thêm thời gian tìm hiểu kỹ mà thôi nào ngờ thằng bé này lại thông minh như vậy, liền không khỏi cười nói: "Oa, Tiểu Nặc thật lợi hại."

Diệp Nặc cười đến thẹn thùng: "Tỷ tỷ, thứ này chơi rất thú vị a."

Âu Dương Vũ trong lòng vẫn không thể tin được, đem khối rubik 12 mặt đã được nàng xáo trộn đặt vào tay hắn: "Thử lại tỷ xem."

Diệp Nặc tự nhiên cầm lấy rất nhanh cũng đã hoàn thành việc đồng nhất các mặt hơn nữa động tác rất nhanh! Hoàn toàn không giống như lần đầu tiên chơi trò này.

Âu Dương Vũ việc cầm lấy khối điểm tâm đưa đến bên miệng hắn nói: "Tiểu Nặc là đứa trẻ thông minh nhất mà tỷ từng gặp nha, rất lợi hại! Ngoan, bây giờ uống hết chén thuốc này đi."Dạ Trọng Hoa đứng một bên dường như không thể chịu đựng cảnh tượng trước mắt mình, nghe mấy lời ngọt ngào mà Vũ nhi vừa nói trong lòng liền khó chịu chua chát không thôi, lại căm giận trừng mắt nhìn Tiểu Nặc một cái. Thông minh lợi hại của bổn vương nàng còn chưa hiểu hết đâu. Liền tiêu sái đi đến bên cạnh nàng, tay cầm khối rubik kia bày ra bộ mặt thản nhiên như không cao ngạo lên tiếng: "Tầm thường."

Nói xong liền cầm lên xoay khối rubik, chỉ trong chốc lát hắn cư nhiên hoàn thành xong một cách dễ dàng dứt khoát như vậy, tốc độ cũng cực nhanh.

Hắn chỉ nâng mi nhìn về phía Âu Dương Vũ, bộ dáng có vẻ như đang chờ đợi một sự ngưỡng mộ hay khen ngợi gì từ Âu Dương Vũ nhưng lời khen còn chưa kịp nhận được thì đã thấy Diệp Nặc một bên liền tức giận hừ một tiếng: "Hừ, em nhắm mắt lại cũng có thể làm được, anh có thể sao?"

Âu Dương Vũ nhịn không được cười rộ lên, hai người này thật là, một lớn một nhỏ, lại giống như trời sinh ra là kẻ thù thế kia, ai cũng không vừa mắt ai.

Dạ Trọng Hoa lúc này gân xanh trên trán nổi lên, nếu có thể điều hắn muốn làm ngay lúc này chính là một cước đá văng thằng nhóc này ra khỏi đây. Nhưng nghĩ điều gì, mày hắn cũng bắt đầu nhíu lại, chợt khóe miệng hắn cong lên một tia hài lòng. Rất thông minh! Quả không làm bổn vương thất vọng!

Âu Dương Vũ khó hiểu nhìn hắn nhưng cũng không nghĩ nhiều liền giúp Diệp Nặc uống xong thuốc sau đó lại từ trong không gian lấy ra bộ xếp hình tinh xảo vô cùng phức tạp đưa cho hắn có thời gian mày mò nghiên cứu. Hắn cũng vô cùng hứng thú với trò này, rất nhanh đã có thể quan sát chi tiết những mảnh ghép cần đặt rồi đưa chúng về đúng vị trí. Âu Dương Vũ nhìn thấy sự nhạy bén thông minh của hắn trong lòng có ý định muốn nuôi dạy hắn.

Dạ Trọng Hoa biết Âu Dương Vũ có ý định này liền cũng có chút đồng tình với nàng, nếu là hắn, hắn cũng muốn giúp thằng bé một tay, khai phá hết tất cả tài năng của nó. Hắn có thể thấy được khả năng suy nghĩ sắc bén tài tình của hắn thông qua trò chơi này. Mọi cử chỉ cách tính toán của hắn đều rất linh hoạt, đối với lứa tuổi của hắn mà nói thật là một viên ngọc thô cần được mài dũa. Hắn tin Âu Dương Vũ cũng có suy nghĩ giống hắn, có thể khiến tiểu

tử này trở thành người hữu dụng.

Vì sự xuất hiện của Diệp Nặc cho nên cuộc hành trình của bọn họ bị hoãn hai ngày. Trong hai ngày này, Âu Dương Vũ đều giành nhiều thời gian cố gắng chăm sóc chu đáo cho Diệp Nặc! Đến mức thời gian nàng dành cho Dạ Trọng Hoa dường như đều không có, lúc này ý nghĩ muốn giữ lại thằng nhóc con này của Dạ Trọng Hoa như tan biến theo không khí, thằng nhóc chết tiệt dám chiếm hết thời gian của ta và Vũ nhi?

Diệp Nặc biết Âu Dương Vũ đối xử với nàng rất tốt, ở trước mặt Âu Dương Vũ hắn luôn tỏ ra nhu mềm, ngoan ngoãn. Nhưng khi đứng trước mặt Dạ Trọng Hoa thì lại trầm mặc ít nói chỉ cúi đầu chơi rubik, thậm chí cả liếc mắt cũng không có. Dạ Trọng Hoa đương nhiên cũng không tính toán với hắn về chuyện đó, thậm chí còn có chút thích thú hài lòng với tính cách của thằng bé, hắn có thể thấy được một phần tính cách của hắn lúc nhỏ khi nhìn thằng bé. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hắn chẳng thấy thằng nhóc đó dễ thương hay đáng yêu một chút nào như lời Vũ nhi nói.Diệp Nặc bởi vì không được phép ra gió cho nên nằm lỳ trong phòng ba ngày, Âu Dương Vũ thấy bệnh tình của hắn đã có chuyển biến tốt, liền chuẩn bị dẫn hắn xuống lầu ăn vài thứ. Chưởng quầy lúc này mới thật sự ngưỡng mộ y thuật của Âu Dương Vũ, thật sự cao minh, vị vương phi này lại có năng lực cứu được đứa trẻ này đã thế còn ban cho mình mười lượng vàng. Trong lòng hắn cao hứng không thôi, đối với Âu Dương Vũ càng lúc càng tỏ ra cung kính bày một mâm cỗ lớn cho Âu Dương Vũ.

Nhưng vào lúc này đột nhiên có một gã thân mặc bạch sam dáng dấp như công tử từ bên ngoài tiến vào, một bên có tùy tùng đi theo chỉ tay vào Diệp Nặc đang ngồi bên cạnh Âu Dương Vũ: "Tường công tử, đây chính là thằng nhóc đi cùng với lão thất phu kia."

Âu Dương Vũ đang ngồi bên cạnh Diệp Nặc mà ngay khi Diệp Nặc vừa thấy tên công tử kia cả người cứng đờ, sắc mặt đều thay đổi, khuôn mặt đều đỏ bừng lên tràn ngập cừu hận, dường như hắn hận lúc này không có đủ năng lực để băm vằm tên trước mặt này thành trăm ngàn mảnh.

Vị công tử này chính là con trai của Phương huyện lệnh - Phương Vũ Tường, dạo trước vì muốn chữa bệnh cho Diệp Nặc, Trương thúc có đến tìm tên tiểu ma đầu này cầu xin sự giúp đỡ thế nhưng không những không giúp hắn còn đánh Trương thúc này đến chết! Phương Vũ Tường trên mặt mang theo vẻ gian trá, đánh giá Diệp Nặc từ trên xuống, nói: "Thằng nhóc này nhìn da dẻ mặt mày cũng không tệ, hừ, tên lão thất phu kia dám động vào bản công tử cầu xin này nọ, không ngờ mới chỉ đánh có vài gậy đã chết tươi như vậy, ngay cả tiền bồi thường bộ y phục mà lão ta dám làm bẩn kia bản công tử ta còn chưa có tính sổ, người đâu, ngay lập tức bắt thằng nhóc đưa đến Tần Phong quán, bản công tử phải xả tức vì món nợ này!"

Tần Phong quán chính là địa bàn nơi mà tên đại ma đầu này thường xuyên lui tới.

Âu Dương Vũ bên môi cong lên một nụ cười lạnh mấy ngày qua nàng đã sớm xem Tiểu Nặc là người thân của mình cho nên Âu Dương Vũ nàng làm sao có thể chấp nhận người của nàng chịu bị người khác uy hiếp,khi dễ như vậy!

"A, bên cạnh thằng nhóc này còn có một tiểu công nương xinh đẹp nữa a, bắt cả bọn chúng lại cho bản công tử!" Phương Vũ Tường trên mặt mang theo ý cười kinh tởm nồng đậm đáng khinh vô cùng.

Tiểu Nặc mặt chợt đanh lại, bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt, dường như có ý định muốn xông lên.

Âu Dương Vũ vươn tay nhẹ nhàng vỗ vai hắn trấn an: "Đừng sợ!"

Phương Vũ Tường vừa dứt lời thì có mấy tên gia đinh vọt lên, Âu Dương Vũ trong nháy mắt liền lóe lên tia thô bạo, bóp nát một viên thuốc trong tay, nâng tay đánh bổ về phía cổ người đó sau đó chỉ nghe được tiếng thét thảm thiết một hồi rồi lăn quay ngã ra đất. Cổ hắn ngay lập tức biến thành màu đen. Âu Dương Vũ cũng không lỡ bất cứ nhịp nào, nhanh chóng vươn một tay che trước thân Diệp Nặc, một tay bắt lấy một tên gia đinh đang lao vào bẻ quật tay hắn về phía sau khiến hắn kêu lên đau đớn vì trật khớp.

Âu Dương Vũ vung tay quăng hắn ngã trên mặt đất, còn lại mấy người kia vừa định xông lên thì một toán hộ vệ ở phía sau nghe được động tĩnh liền chạy lại, Phương Vũ Tường vừa thấy liền hốt hoảng, hôm nay người hắn mang theo bên mình không nhiều, thấy có nhiều hộ vệ đuổi tới như vậy trong lòng không khỏi có chút chột dạ, thừa dịp hỗn loạn liền lặng lẽ bỏ trốn.Diệp Nặc được Âu Dương Vũ bảo vệ ở phía sau thấy Phương Vũ Tường đang trốn chạy, định đuổi theo thì lại bị Âu Dương Vũ ngăn cản, nàng đưa mắt nhìn con rùa rụt cổ kia chạy biến cười lạnh nói: "Tiểu Nặc chờ đã, tỷ tỷ sẽ thay em báo thù."

Dạ Trọng Hoa vốn trước đó đang cùng vài vị tướng bàn bạc một số chuyện liên quan đến biên phòng, vừa trở ra thì bắt gặp cảnh tượng một tên tự xưng là Phương Vũ Tường hống hách gọi người đến bắt tiểu nhóc tử sau đó lại còn đánh chủ ý lên người Vũ nhi. Dạ Trọng Hoa chợt nhíu mày, sắc mặt lãnh khốc, chậm rãi tìm một chỗ ngồi góc chết trên lầu, tự rót cho mình một chén trà sau đó lặng lẽ ngồi xem một màn phía dưới. Dạ Trọng Hoa hắn rất muốn biết Vũ nhi của hắn sẽ làm thế nào để bảo vệ được cho thằng nhóc kia, hắn cũng muốn thử năng lực tự vệ của nàng nếu như gặp phải tình huống này mà không có hắn. Trải qua rất nhiều chuyện giữa hắn và nàng, hắn chợt nhận ra, hắn không thể nào luôn ở bên cạnh nàng, đảm bảo với nàng rằng sẽ không bao giờ đem lại nguy hiểm cho nàng, đảm bảo sẽ mang hạnh phúc trọn vẹn cho nàng. Hắn rồi cũng phải đi chinh chiến, hắn dù có muốn giữ nàng bên cạnh nhưng lại càng không thể để nàng vướng phải những chuyện liên quan đến chính trị cũng như tranh đấu, rồi cũng sẽ có một ngày xa nàng, không có hắn bên cạnh, hắn rất sợ việc nàng sẽ bị người khác khi dễ, bị người khác làm cho tổn thương. Hắn nào không biết nàng có chút võ công phòng bị, mạnh mẽ là thế nhưng nàng cũng chỉ là một cô gái, hắn nào chưa thấy qua những giọt nước mắt của nàng, hắn nào chưa thấy qua cảm giác sợ hãi, trống trải của nàng. Vậy nên, hắn sẽ tạm ngồi ở đây quan sát phản ứng cùng cách nàng sẽ giải quyết rắc rối đó. Có trời mới biết ngay khi tên đó có ý định bắt nàng, hắn thật muốn phi thân xuống đó tự tay mình cho hắn một đao, sau đó ngũ mã phanh thây hắn.. Phương Vũ Tường?! Khóe miệng Dạ Trọng Hoa cong lên ý cười tà mị, tên đó thật không biết đã động đến người hắn ta không nên động vào. Thật ngu ngốc.

Khi phát hiện ra hắn chạy thoát, Dạ Trọng Hoa lúc này gọi người đến chuẩn bị vài thứ " chiêu đãi" vị công tử xấc xược này. Sau đó chậm rãi đi xuống lầu, nhìn lên khuôn mặt lạnh lùng của Âu Dương Vũ, trong lòng có chút đau xót. Hắn trong lòng thực sự chỉ muốn nàng dựa dẫm vào hắn, ỷ lại vào hắn khi đó hắn thật sự muốn nàng không cần mạnh mẽ không cần ẩn nhẫn vì tất cả đã có hắn đứng sau lo lắng cho nàng, bảo vệ cho nàng. Hắn chỉ liếc nhìn qua Diệp Nặc trong mắt vẫn còn tia lửa hận chưa nguôi, sau đó nhẹ nhàng nói với Âu Dương Vũ: " Về phòng, tất cả còn lại để ta.".

Âu Dương Vũ nghe vậy liền cũng hiểu ý hắn, Dạ Trọng Hoa hắn một khi đã quyết định ra tay thì không ai có thể ngăn cản được hắn, cho nên việc này nàng toàn quyền giao hắn giải quyết, chợt trong lòng cảm thấy chột dạ, tự khi nào nàng đã bắt đầu dựa dẫm vào hắn rồi. Âu Dương Vũ chỉ biết cười trừ đưa Tiểu Nặc trở về phòng. Còn chưa có động tác thì chợt thấy Phương Vũ Tường quay trở lại, phía sau là cả một toán người đông gấp mười lần lúc trước. Hắn ta ỷ vào việc mình chính là con trai của lão cha mình – là một huyện lệnh, cho nên gây khó dễ tác quai tác quái gọi người đến, khẩu khí kiêu ngạo hai tay chống nạnh đứng trước khách trọ.

Hắn xông lên nói: "Tiện nhân, tiểu tử, lăn ra đây cho bổn thiếu gia!"

Hắn không thấy vị mỹ nhân cùng tên nhóc kia đâu cả chỉ thấy một người đàn ông tiêu sái khí chất hơn người, toàn thân toát ra một ánh hào quang khiến cho người ta phải lóa mắt. Từng bước đi của hắn cho đến cái nhìn của hắn thật muốn bức người khác tìm đường chết, đôi mắt lạnh lùng, sắc bén không hề có một tia độ ấm. Phương Vũ Tường vừa nhìn thấy hắn trong lòng bỗng dưng dâng lên chút sợ hãi, tà áo phất phơ trong gió lạnh, khuôn mặt lãnh khốc âm lệ khiến cho hắn chỉ muốn quy phục. Có điều hắn nghĩ người bên mình đông như thế mà bản thân mình còn là con trai của huyện lệnh thì có gì mà phải sợ, lá gan lại nổi lên, hắn không khỏi kêu gào: "Gì đây, muốn chết sao? Bản công tử hôm nay sẽ có đám người các ngươi biết thế nào là lễ độ!"

Dạ Trọng Hoa lạnh lùng mở miệng: "Muốn chết đến vậy sao?."

Phương Vũ Tường vừa nghe xong trong lòng thoáng lạnh run, tên này là ai?Tại sao từng chữ hắn nói ra đều khiến cả người hắn như bị một cỗ áp lực đè lên vừa khó chịu vừa sợ hãi. Rồi sau đó hắn chợt nghe người đó âm thanh âm lãnh lên tiếng: " Toàn thành cho ngươi." Vừa nói xong tên Phương Vũ Tường còn chưa kịp tiếp thu xong câu nói đó thì cả người ngay lập tức bị mất cảm giác, chân đứng không vững quỳ phịch xuống nền đất, cả người đau nhức!

Dạ Trọng Hoa từ bên hông rút ra thanh kiếm bạch ngân, nở một nụ cười quỷ dị lạnh lùng, sau đó dứt khoát đâm thẳng vào cổ chân của Phương Vũ Tường.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, Phương Vũ Tường liền ôm chân lăn lộn dữ dội trên mặt đất.

Dạ Trọng Hoa đưa đôi mắt lạnh nhìn Phương Vũ Tường, tùy tùng xung quanh thấy một màn này liền hoảng sợ không dám tiến lên. Phương Vũ Tường nằm một bên lăn lộn thấy vậy liền lên tiếng rống giận: "Còn đứng đực ra đó làm gì! Giết hắn cho ta! Giết!"

Dạ Trọng Hoa chỉ thản nhiên đứng yên đó, khóe môi giơ lên một tia cười lạnh, tùy tùng của Phương Vũ Tường nghe tiếng rống giận của chủ tử mình liền bất chấp vọt lên. Nhưng còn chưa kịp chạm vào áo bào của Dạ Trọng Hoa thì ám vệ từ phía sau liền xông ra, chưa kịp nhìn rõ động tác của đối phương thì đám người kia ngay lập tức bị đánh bật ra, người té xuống đất như ngã rạ.

Phương Vũ Tường ôm chân nhìn Dạ Trọng Hoa bằng ánh mắt ai oán, máu vẫn không ngừng tuôn ra từ cổ chân hắn, đau đớn khó nhịn, hắn không nhịn được kêu la, từ trước đến nay chưa có ai dám lớn mật với hắn như thế. Nhưng người trước mặt hắn lúc này thật sự khiến cho hắn không khỏi có chút kinh hãi, chịu đựng đau nhức, từ từ lén lút trốn ra cửa.

Dạ Trọng Hoa đứng đó nhìn thấy tên đó lại bỏ trốn, môi bất giác cong lên, lãnh khốc vô tình chính là biểu hiện trên gương mặt hắn lúc này. Hắn cười lạnh: Lại có trò hay để xem rồi.

Về phần tên Phương Vũ Tường khi trốn chạy trở về nha môn, vì hắn phải dùng gần như toàn lực mới lếch về được cho nên vừa đến trước nha môn liền lập tức té xỉu.

Tên nha dịch đứng canh cổng thấy thế liền hoảng sợ hô lên "Thiếu gia, thiếu gia, người làm sao vậy?"

Phương huyện lệnh nhìn thấy con trai mình thê thảm như vậy liền không khỏi tức giận, nói: "Tường nhi yên tâm, ngày mai cha sẽ đi đòi lại công bằng cho con!"

P/s: Các nàng có biết thậm chí cả nhóc em của Ta còn trách Ta tại sao lại đối xử ác với các nàng như thế..nó còn bảo phải biết nghĩ cho độc giả..riết rồi không biết ai là chị của ai luôn..Thế nên chua nguyên cả một buổi chiều ngồi gắng mò xong chương này..Vậy nên...mai..ta..được nghỉ phép chứ ha..các tềnh êu của Ta..*Mặt mong đợi*

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Âu Dương Vũ - Nàng sinh con cho ta đi

Mạnh miệng thề là vậy nhưng ngày hôm sau, khi đối diện với Dạ Trọng Hoa đang chậm rãi thưởng trà thì hoàn toàn ngược lại.

Dạ Trọng Hoa cầm chén trà trong tay, vân vê mặc dù lúc này hắn đang mang một bộ dáng tản mạn, biểu tình âm nhu, vậy mà khiến cho những người đứng sau vẫn cảm thấy gió lạnh vù vù,, giọng nói thản nhiên, lại ngầm có ý cảnh cáo nhìn Phương huyện lệnh: "Phương đại nhân quản giáo con trai mình thế nào lại để hắn đi đánh đập dân lành giữa ban ngày như vậy?"

Phương huyện lệnh trên đầu đổ mồ hôi lạnh liên tục, sát ý trong mắt lạnh như băng làm cho hắn không khỏi rét run lên bần bật. Dạ Trọng Hoa là chiến thần của Tây Lăng quốc, cả thiên hạ này không ai không biết đến tài năng chiến tích của hắn, chỉ mong được một lần có cơ hội gặp được vị chiến thần tài hoa hơn người này thế nhưng đã không gặp thì thôi chứ đã gặp thì lại trong hoàn cảnh oái ăm tận địa ngục. Tường nhi của hắn lần này cư nhiên lại đắc tội với vị Ninh vương này! Bằng một chút thân phận nhỏ bé như con kiến của hắn lại đi chống lại một con mãnh hổ như Ninh vương điện hạ thì ai đó cầm kiếm đâm chết hắn cho xong!

Còn tên Phương Vũ Tường kia nào biết hiện trạng của cha mình lúc này không biết sống chết, ỷ vào một chút quyền lực của cha mình nghênh ngang cao giọng nói: "Cha, chính là tên hỗn đản này, hắn ta đã phế đi một chân của con, cha, cha phải giết hắn thay con đòi lại công đạo!"

Phương huyện lệnh xoay người liền giơ tay tát cho Phương Vũ Tường một cái tát trời giáng, Phương Vũ Tường lăng ngốc nhìn Phương huyện lệnh, hắn dường như không thể tưởng tượng được cha hắn lại trước mặt kẻ đã ức hiếp không nể mặt hắn đánh hắn. Phương huyện lệnh cả giận nói: "Đừng nói là một chân, cha thấy chân kia của tiểu nghịch tử ngươi cũng nên phế bỏ đi!"

Nói xong liền nhấc ghế lên ra sức đánh mạnh không chút thương tiếc vào một bên chân còn lành lạnh của Phương Vũ Tường. Tiếp theo sau đó chính là tiếng hét thảm thiết của Phương Vũ Tường, mắt mở to miệng không ngừng nói: "Cha, cha đang làm cái gì vậy?! Cha, con là con trai của cha a! A!"

Phương huyện lệnh sắc mặt trắng bệch, hắn nào nhẫn tâm có thể ra tay hủy hoại đôi chân của chính con trai mình được. Có điều Ninh vương chiến thần là người như thế nào hắn há lại không biết, một người tàn nhẫn đến đáng sợ, thâm sâu khó lường đến mức nào. Một khi hắn thật sự muốn chơi đùa thì chỉ khi cuộc vui chấm dứt hắn mới nhàm chán buông tha, nếu như hắn không tự ra tay hủy đi một bên chân còn lại của con mình thì có lẽ lúc này thứ mà hắn phải nhặt về chính là xác của con trai mình!

Phương Vũ Tường như lợn đực bị cắt tiết hét gầm lên. Phương huyện lệnh nhìn thấy trên khuôn mặt điên đảo chúng sinh kia của Dạ Trọng Hoa vẫn âm trầm trong mắt không hề lộ ra bất kỳ cảm xúc nào vẫn như trước lạnh lùng liền nhanh chóng quỳ rạp xuống đất: "Vương gia, con trai của tiểu nhân dại dột ngu muội có mắt mà không trông thấy núi Thái Sơn,đã đắc tội với vương gia, mong vương gia hãy bỏ qua cho cái mạng rẻ mạt của nó!"

Đầu hắn không ngừng đập mạnh lên nền đất, trên trán máu đều đã tuôn ra đỏ đậm.

Dạ Trọng Hoa nhìn chỉ cảm thấy một màn trước mắt thật vô vị, liền đứng dậy phất tay áo rời đi.Phương huyện lệnh trong lòng vẫn còn nơm nớp lo sợ mang theo đứa con tàn phế Phương Vũ Tường trở về nha huyện

Cũng không ngờ rằng ngay khi Phương huyện lệnh báo tin tức này cho Tri phủ Tạ đại nhân thì hắn ta cũng rất thức thời ngay lập tức đến trước mặt Dạ Trọng Hoa quỳ xuống nhận tội.

Dạ Trọng Hoa lười biếng đưa mắt liếc nhìn Tạ tri phủ, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng cực hạn, lại có chút đùa cợt nói: "Là khu vực mà ngươi cai quản, kẻ xấu hoành hành ngươi lại không biết?"

Tạ tri phủ trên trán đổ mồ hôi càng nhiều, miệng run rẩy nói: "Vương gia bớt giận, khu vực này trước nay vẫn đều là do Phương huyện lệnh cai quản, tiểu nhân lại không ngờ lại để xảy ra chuyện như vậy, chuyện này..."

Dạ Trọng Hoa thần sắc lạnh nhạt, lơ đễnh, cả người tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo, đáy mắt tối tăm một màu, hắn dường như lúc này không muốn rỗi hơi để quan tâm đến những việc của những kẻ thấp hèn như bọn họ, liền đứng dậy tiêu sái đi ra ngoài.

Tạ tri phủ cúi đầu không dám ngẩng lên, chỉ nghe trong tai truyền đến một câu: "Bổn vương không thích nhiều lời, bổn vương nhắc nhở ngươi hắn lúc này nên biết mình phải làm gì."

Tạ tri phủ cả người run lên, chỉ có thể nói: "Vâng, tiểu nhân sẽ lập tức thay người tiếp quản."

Diệp Nặc qua mấy ngày được Âu Dương Vũ quan tâm chăm sóc rất nhanh đã có thể sinh hoạt bình thường, những vết mụn nước trên mặt cũng đã dần tiêu biến. Âu Dương Vũ sợ hắn buồn chán cho nên buổi tối ở lại phòng hắn kể chuyện cổ tích cho hắn nghe. Nàng nghĩ ở thời hiện đại những đứa trẻ đáng tuổi hắn đều rất thích được cha mẹ kể những câu chuyện cổ tích trước khi đi ngủ vì vậy trong đầu Âu Dương Vũ cũng đã chuẩn bị sẵn vô số những câu chuyện cổ tích mà nàng đánh giá cũng rất đáng để kể cho thằng bé nghe. Hôm nay nàng liền kể cho Diệp Nặc nghe câu chuyện về nàng tiên cá – một câu chuyện tình cổ điển: " Ngày xưa có một nàng tiên cá nhỏ sống trong một vương quốc dưới nước cùng với cha của nàng – vua biển cả, vì mong muốn từ bỏ cuộc sống dưới đáy biển và thân phận người cá của nàng để có được một linh hồn của con người và tình yêu của chàng hoàng tử loài người thế nên nàng đã tìm đến Phù thủy Biển. Phù thủy Biển trao cho nàng một lọ thuốc để nàng có được đôi chân, đổi lại nàng phải đưa cho mụ ta giọng hát mê hồn, hay nhất trần gian của mình. Nhưng một khi trở thành con người, nàng sẽ không bao giờ trở lại biển được nữa." Âu Dương Vũ hơi ngừng một chút nhìn ra được sự nghiêm túc cùng tập trung của hắn mải mê lắng nghe câu chuyện của nàng. Hắn liền thắc mắc lên tiếng hỏi: " Tỷ tỷ vậy cuối cùng nàng tiên cá nhỏ đó có gặp được hoàng tử loài người đó không?" cả đời Diệp Nặc hắn chưa bao giờ có ai kể một câu chuyện ly kỳ đầy màu sắc như vậy cho nên tâm trạng cũng hòa vào dòng chảy của cốt truyện. Âu Dương Vũ nghe thằng bé hỏi trong lòng chợt cảm thấy buồn cười liền tiếp tục: " Đương nhiên, với lọ thuốc đó nàng sẽ có một đôi chân tuyệt đẹp và có thể nhảy múa đẹp hơn bất cứ con người nào. Tuy nhiên, mỗi bước đi sẽ khiến nàng cảm thấy như đi trên những lưỡi dao sắc, khiến chân nàng chảy máu. Thêm vào đó, nàng sẽ chỉ có thể có được một linh hồn nếu nàng có được nụ hôn của tình yêu chân thật và nếu chàng hoàng tử yêu và cưới nàng, thì một phần linh hồn của chàng sẽ chảy sang người nàng. Nếu không, khi chàng hoàng tử cưới một người con gái khác, thì bình minh ngay ngày hôm sau, trái tim nàng tiên cá nhỏ sẽ tan vỡ, nàng sẽ chết và tan biến thành bọt biển." Diệp Nặc trên mặt có vẻ rất tập trung nghe được như vậy trong lòng liền không khỏi lo lắng hỏi dồn dập: " Tỷ tỷ, vậy kết cục thế nào, hai người đó có hôn không a?" Âu Dương Vũ không vội trả lời câu hỏi của hắn liền say sưa kể: "Nàng tiên cá nhỏ uống thuốc và gặp được hoàng tử. Chàng say đắm vẻ đẹp và sự duyên dáng của nàng mặc dù nàng bị câm. Chàng hoàng tử có tình cảm với nàng nhưng vì đã hiểu lầm cô công chúa nước láng giềng chính là người đã cứu hắn trong lần đắm tàu cho nên đã cử hành hôn lễ với cô ta." Âu Dương Vũ cũng không vội vạch trần cái kết câu chuyện liền hỏi ngược lại Diệp Nặc: " Vậy Tiểu Nặc có muốn nàng tiên cá đó ở bên cạnh chàng hoàng tử đó mãi mãi không?"

Diệp Nặc gật đầu như búa bổ: " Tỷ tỷ a, đương nhiên là em hy vọng bọn họ được ở bên nhau rồi, tiên cá tỷ tỷ kia vừa tội nghiệp lại vừa hy sinh nhiều đến thế cơ mà."

Âu Dương Vũ nghe xong chợt đen mặt lại, nếu như nàng kể cái kết thật sự của câu chuyện này chính là nàng tiên cá tuy đã có được một cơ hội quay trở về cuộc sống trước đây bằng cách dùng con dao đâm vào trái tim mà đã khiến nàng từ bỏ tất cả: gia đình, bạn bè, chị em nhưng nàng nguyện chính mình biến thành bọt biển, biến thành một phần của biển cả, chấp nhận từ bỏ mọi thứ, chấp nhận nỗi đau mà nàng đã chịu đựng để giữ lấy hạnh phúc của người mình yêu; thì hẳn Tiểu Nặc sẽ có suy nghĩ tiêu cực về câu chuyện này mất đành phải bịa ra cái kết thôi. Âu Dương Vũ nhìn lên ánh mắt đầy mong chờ của hắn bèn nở nụ cười ngọt lên tiếng: " Tiểu Nặc thật thông minh a, cuối cùng chàng hoàng tử đó biết mình đã sai lầm cho nên hủy bỏ hôn lễ mà trở về bên nàng tiên cá, nàng tiên cá mãi mãi hạnh phúc bên cạnh hoàng tử trọn đời trọn kiếp a." Tiểu Nặc nghe xong mặc dù trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ phần nào nhưng cứ cảm thấy có gì đó không đúng định lên tiếng chất vấn vài câu thì Âu Dương Vũ lại hành động mau lẹ, chiếm quyền ưu tiên: " Tiểu Nặc, trời cũng đã muộn rồi, ngủ đi, mai tỷ lại kể chuyện cho Tiểu Nặc nghe nữa a." Diệp Nặc mặc dù trong lòng thắc mắc nhưng cũng ngoan ngoãn nghe lời vâng dạ rồi chìm vào giấc ngủ. Âu Dương Vũ sau khi an trí cho Diệp Nặc xong thở dài một hơi rồi lặng lẽ đi ra ngoài. Đột nhiên có chút ngẩn người đi không chú ý thân đâm sầm vào ai đó đang đứng trước cửa. Nàng khẽ ôm trán khó chịu ngẩng đầu lên liền nhận ra thủ phạm chính là Dạ Trọng Hoa. Khuôn mặt tuấn mỹ dị thường của hắn có chút âm trầm, tuy trong mắt vẫn bình tĩnh không hề dao động nhưng cả người hắn lại tản ra một loại khí chất tiềm ẩn trong bóng tối khó lường. Âu Dương Vũ trong lòng không khỏi lo lắng, cảm giác lúc này hắn mang lại cho nàng thật bức bách khiến nàng chỉ muốn chạy trốn. Chạy trốn?! Từ khi nào nàng đã yếu đuối như vậy rồi. chưa kịp lên tiếng mắng hắn nửa câu thì nghe được âm thanh trầm thấp của Dạ Trọng Hoa: " Là sự thật?"

Âu Dương Vũ bày ra bộ mặt khó hiểu nhìn hắn, sự thật cái gì? Hắn nói không có chủ ngữ như vậy nàng biết trả lời thế nào a?

" Hai người bọn họ thật sự ở bên cạnh nhau trọn đời trọn kiếp?" Dạ Trọng Hoa thấy vẻ mặt không hiểu chuyện của nàng đành có lòng tốt mở miệng bồi thêm một câu, chính bản thân hắn cũng không biết tại sao lại hỏi nàng câu hỏi này, nhưng hắn biết chắc chắn một điều từ khi hắn đứng lặng ngoài cửa nghe được câu chuyện cổ tích nàng kể với thằng nhóc Tiểu Nặc kia hắn có thể cảm nhận được nàng đã bóp méo đi cái kết của câu chuyện. Hắn đương nhiên rất hiểu tính tình của Âu Dương Vũ, đối với hắn Vũ nhi nói dối rất tệ, lộ nhiều sơ hở. Mỗi sơ hở đó hắn đều bắt thóp được chỉ có điều hắn không nỡ vạch trần nàng, có thể cho rằng hắn dung túng cho nàng.Câu chuyện nàng vừa kể tuy chỉ là một câu chuyện cổ không có thật nhưng hắn lại dường như đặt nhiều tâm tư vào đó. Câu chuyện có quá nhiều điều phi lý mà cái kết giả của nàng dường như diễn biến quá nhanh và vô nghĩa. Cho nên hắn muốn chính nàng giải thích rõ cho hắn về cái kết thật sự của câu chuyện này."Là thật..Dạ Trọng Hoa, chàng nghe hết câu chuyện ta kể lúc nãy a. Chàng có thói nghe lén từ khi nào vậy...?"

"Nàng dám làm chuyện mà ta ghét nhất sao?" Dạ Trọng Hoa lên tiếng, gọi cảm, giống như lưỡi đao sắc bén, mỏng manh, áp lực, lộ ra tà khí,khí lạnh tỏa ra bốn phía.

Âu Dương Vũ nào không biết hắn chính là loại đàn ông ghét nhất là kẻ nào nói dối hắn, không phải người đàn ông nàng có thể dùng một chút đùa giỡn là có thể lừa dối được, âm ngoan lạnh lùng, cường ngạnh, chính là bản chất điển hình của Dạ Trọng Hoa – kẻ đứng trên vạn người. Âu Dương Vũ lúc này cũng không có tâm trạng chọc giận hắn nên đành thỏa hiệp nói cho hắn biết cái kết thật sự. Dạ Trọng Hoa nghe xong chỉ cười lạnh nhìn nàng, sau đó thốt lên: " Nàng nghĩ cô ta lựa chọn như vậy là đúng?"

" Là sai, nói chính xác hơn là ngu xuẩn, một quyết định không có đường lui, một tình yêu hèn kém, không kiên định như tay hoàng tử đó, nếu là ta, ta sẽ..."

"Không do dự mà đâm hắn!" Dạ Trọng Hoa ngay lập tức tiếp lời, trong lòng chợt nghĩ gì đó liền thoáng cười khổ, nàng là một người có tính cách mạnh mẽ dứt khoát, đôi khi chính điều đó khiến hắn cảm thấy bực bội, khó chịu, hàng phòng vệ của nàng đối với hắn vẫn còn rất vững chắc, hắn từng hoài nghi nàng đã từng có ý nghĩ sẽ chấp nhận tình cảm của hắn, sẽ chấp nhận con người hắn, chấp nhận...một thế giới tranh đấu nơi chốn hoàng cung để được ở bên cạnh hắn. Nàng dường như vẫn chưa hiểu được hoàn toàn con người của hắn và cũng chưa thật sự muốn tìm hiểu con người hắn. Cho nên trong tình yêu hắn nghĩ nàng cũng rất đơn thuần, cũng giống như sự lựa chọn của nàng trong hoàn cảnh đó, loại tình yêu rẻ mạt, nàng không cần, loại tình yêu mang lại đau khổ nàng thà dứt khoát cắt đứt còn hơn chịu đựng hy sinh. Hắn thực sự hy vọng nàng cũng sẽ đồng ý với việc làm của nữ nhân vật đó mặc dù hắn hoàn toàn không tán thành việc ngu ngốc mà tên hoàng tử kia đã làm, nhưng xét về mặt cảm tính tình yêu của nữ nhân vật đó dành cho tên kia khiến hắn cảm thấy...ghen tị.

"Dạ Trọng Hoa..." Âu Dương Vũ cũng không ngờ hắn lại nói ra câu đó, đúng là nàng sẽ làm vậy, tuy nhiên nhìn thấy nét mặt có chút âm trầm u buồn của Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ đột nhiên có chút chạnh lòng, không phải hắn thật sự đang quá nghiêm túc với câu chuyện tình nhảm nhí này chứ.

"Về phòng, ngủ" Dạ Trọng Hoa cũng không muốn tiếp tục vấn đề này liền ôm lấy Âu Dương Vũ trở về phòng.

Sáng hôm sau, Âu Dương Vũ thức dậy nhìn qua bên cạnh mình không thấy Dạ Trọng Hoa đâu, trong lòng có chút nghĩ ngợi rời giường liền nhìn thấy trên bàn trà có một tờ giấy trên đó có ghi: Ta có việc, cứ ăn trước đi, đừng đợi ta. Có vẻ như hắn đang rất bận với việc phân bổ giải quyết đại bộ phận vùng biên cương. Dạo này nàng cũng có chút lo lắng cho hắn, vết thương vừa mới khỏi, làm việc với tần suất như vậy không khéo lại rất dễ ngã bệnh. Âu Dương Vũ nghĩ vậy liền tự tay xuống phòng bếp làm canh gà hầm nấm cho hắn tẩm bổ và lại còn phải sắc thuốc cho Tiểu Nặc.

Vừa đem thuốc vào phòng Tiểu Nặc thì đã thấy Dạ Trọng Hoa ngồi một bên cao ngạo nhắm mắt hờ hững hỏi:" Qua câu chuyện vừa rồi, cho bổn vương biết dụng ý đằng sau của việc Tào Tháo chỉ vào Lưu Bị nói – "Anh hùng thiên hạ ngày nay chỉ có Huyền Đức và Tháo ta."

Diệp Nặc lúc này đầu óc rối rắm, mặc dù có chút theo kịp tiết tấu câu chuyện giáo huấn này của Dạ Trọng Hoa nhưng vì hắn không có điều kiện đọc sách nhiều cho nên cảm thấy túng quẫn liền bất đắc dĩ trả lời: " Là Tào Tháo ông ta thực sự tán thưởng tài "văn thao võ lược" của Lưu Bị,hay nói cách khác là đánh giá cao thực lực của Lưu Bị. Đúng không?"

Dạ Trọng Hoa ngay lập tức nhíu mày, thằng nhóc này sao lại đơn thuần như thế, cần phải dạy dỗ nghiêm cẩn hơn mới được. Hắn lạnh lùng nở nụ cười chậm rãi nói: " Đều sai, nghe cho rõ,đây chính là một trong những kế khích tướng dùng để thăm dò đối phương, Tào Tháo ngầm cảnh cáo rõ ràng, yêu

cầu Lưu Bị "hãy biết điều, đừng nên làm bừa", đừng nên quá thông minh mà tạo phản hắn. Đã hiểu chưa?!"

Mặc dù thường ngày Diệp Nặc không thực sự thích gần gũi với người đàn ông nguy hiểm âm độc này tuy nhiên quả thực hắn rất tài giỏi, giỏi bày mưu tính kế, giỏi dùng người, giỏi dụng tâm..khiến cho Diệp Nặc hắn có phần ngưỡng mộ. Đột nhiên hắn đang ngẩng người suy nghĩ mớ hỗn độn thì Dạ Trọng Hoa liền vươn tay cốc đầu hắn: "Tập trung!"

Diệp Nặc liền cảm thấy ủy khuất lơ đãng đưa mắt nhìn quanh thấy Âu Dương Vũ đang đứng trước cửa liền chạy đến hô hoán: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ..."

Âu Dương Vũ khẽ nhíu mày nhìn Dạ Trọng Hoa vẫn thản nhiên như không ngồi thưởng trà, đáy mắt có một sự đắc ý rõ rệt.

"Tỷ tỷ..."Diệp Nặc trên mặt lộ ra vẻ đáng thương "Em rất đau đầu a."

"Sao lại thế này?" Âu Dương Vũ vội vàng đặt chén thuốc sang một bên kiểm tra, cảm thấy không thấy có vấn đề gì nghiêm trọng bèn quay đầu lại trừng mắt với Dạ Trọng Hoa: " Chàng đã làm gì Tiểu Nặc?"

"Ca ca đánh đầu em a!"

Tuy rằng Dạ Trọng Hoa giúp hắn báo thù, lại chủ dạy cho hắn nhiều điều nhưng chính bản thân hắn cũng không biết vì sao lại làm vậy. chỉ đơn giản là không thích, ai bảo đang yên đang lành lại đánh hắn, còn muốn khi dễ hắn!

Âu Dương Vũ nhịn không được nói: "Dạ Trọng Hoa, chàng sao lại bắt nạt Tiểu Nặc, em ấy chỉ là một đứa trẻ con!"

"Hừ!" Dạ Trọng Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, thầm nghĩ thằng nhóc này tính tình thực khiến người ta phải chán ghét, hắn không thèm chấp nhặt!Vũ nhi nàng cứ việc bao che, bảo vệ hắn đi.Còn bổn vương nàng có đặt trong mắt không?

"Này, nếu như hắn là con của chàng, chàng cũng sẽ đánh nó như vậy phải không?"

Dạ Trọng Hoa nghe xong ánh mắt chợt lóe lên sau đó khẽ nhíu mày nhìn Âu Dương Vũ, mặt mày nghiêm túc: "Vũ nhi, sinh con cho ta đi!"

"... Cút!"

P/s: Bẩm đại tỷ, nhị tỷ, tam tỷ... en nờ tỷ...hôm qua tiểu thần đã cố gắng hết sức mà vẫn không thể dư thêm được trang edit nào để bồi các tỷ, tiểu thần thật sự cảm thấy rất....bình thường. Level laziness của tiểu thần đang tăng nhanh không phanh nhưng tiểu thần đảm bảo với các tỷ mai sẽ có chương mới, lần này là tin tốt. Tiểu thần cáo...áo...lui...ui...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Ăn dấm chua

Sau ngày đại hôn của Trình Cẩm cùng Dạ Phi Hi, vì tính chất công việc cho nên Trình tướng quân không thể ở lại kinh thành lâu được liền trở về biên phòng. Trước khi đi hắn còn nán lại dặn dò Trình Cẩm phải hầu hạ thật tốt cho Tứ hoàng tử, sửa bỏ bản tính làm một người dâu thảo vợ hiền.

Trình Cẩm hai mắt rưng rưng, nhưng cũng liên tục gật đầu.

Nàng cực kỳ không muốn gả cho Dạ Phi Hi nhưng tới thời điểm bây giờ có không đồng ý cũng không thể, cũng chỉ phó mặc cho số phận.

Không ngờ, Trình tướng quân vừa trở về biên phòng thì ngày hôm sau, Lý Vân Phỉ liền mang theo vài nha hoàn đến trước mặt Trình Cẩm.

Trình Cẩm nhìn thấy Lý Vân Phỉ, mái đầu búi nhẹ, khuôn mặt được bao phủ bởi một lớp son phấn dày, đôi môi được son khảm lên hai cánh hoa hồng nhuận, trong suốt sáng bóng. Có điều trong mắt Trình Cẩm, đệ nhất tài nữ Tây Lăng quốc cũng không hơn kém người khác là bao so với mình thì vẫn còn bình thường chán.

Trước kia vì Lý Vân Phỉ bởi vì mắc bệnh chó dại nên bị cấm túc. Lại bởi vì Dạ Phi Hi không ngừng liên tục nạp sườn phi, trong lòng đã sớm không nín nhịn được. Nay nhìn thấy Trình Cẩm dung mạo khuynh thành như vậy, trong lòng liền nảy sinh tính đố kỵ. Nàng đương là chủ mẫu, là chính phi của Tứ hoàng tử để xem nàng thu phục con hồ ly tinh này thế nào, nghĩ vậy liền cười lạnh nói: "Trình sườn phi từ hôm đại giá đến tiến vào phủ Tứ hoàng tử đã nhiều ngày mà vẫn không đến thỉnh an ta?"

Trình Cẩm từ nhỏ đã được sống trong nhung lụa cẩm ngọc, bị Trình tướng quân yêu thương chiều chuộng nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, làm sao có thể để mình chịu quá ủy khuất, nhất thời xúc động ngoảnh mặt rời đi: "Cũng đâu phải là không có người đến thỉnh an ngươi, việc gì cứ nhất thiết phải là ta, đáng sao?"

Quả thật là cô ta đang chọc trúng chỗ đau của nàng, chẳng phải câu nói của nàng là đang ám chỉ trong phủ Tứ hoàng tử còn nhiều vị sườn phi ở đây sao.

Lý Vân Phỉ liền càng thêm căm tức, Dạ Phi Hi vẫn cứ liên tiếp nạp phi, trong lòng Lý Vân Phỉ không thể nào nguôi ngoai cơn tức giận đang dâng tràn.

Giống như nghĩ ra được điều gì, Lý Vân Phỉ thần sắc lại khinh miệt, nói: "Loại tiện nhân không biết vô liêm sỉ như cô bổn vương phi ta không cần cô đến thỉnh an tránh mang điềm xui xẻo đến đứa con đang ở trong bụng bổn vương phi!"

Trình Cẩm nhìn thấy vẻ cao cao tại thượng của Lý Vân Phỉ trong lòng không khỏi giận dữ, chỉ ngón tay vào mặt Lý Vân Phỉ: "Còn loại người như cô thì sao, một người đàn bà thâm độc như cô, con sinh ra cũng không phải loại tốt đẹp gì."

Lý Vân Phỉ liền nhanh tay bắt lấy cánh tay của Trình Cẩm thủ, cánh tay khác cũng nhân cơ hội vung lên tát thẳng vào mặt Trình Cẩm. Trình Cẩm ngay lập tức bụm mặt ngã xuống đất.

Lý Vân Phỉ bộ mặt dữ tợn, vừa định chửi ầm lên thì chợt nghe thấy âm thanh của Dạ Phi Hi ở ngoài cửa liền lập tức xoay người đi ra ngoài đón hắn.

Từ sau khi Dạ Phi Hi cưới Trình Cẩm, hắn phải chịu đủ những lời chỉ trỏ bàn ra tiến vào, mỗi sáng, mỗi tối đều phải hứng chịu trong lòng hắn thực sự căm tức. Trở về nhà hắn nghĩ định đến huấn Trình Cẩm vài câu nhưng thật không ngờ vừa mới tiến vào cửa thì liền bắt gặp khuôn mặt ủy khuất của Lý Vân Phỉ đang đi tới, sau đó liền bật khóc nức nở.Dạ Phi Hi không kiên nhẫn nói: "Vừa thấy bổn vương sao lại khóc lóc sướt mướt thế kia? Phiền phức!"

Lý Vân Phỉ lau đi những giọt nước mắt trên mặt mình, đứt quãng nói: "Vân Phỉ hôm nay không thấy Cẩm nhi muội muội tới thỉnh an, trong lòng nghĩ rằng có lẽ nàng trong người không được thoải mái nên đến thăm hỏi xem nàng thế nào, nhân tiện chia sẻ với nàng việc Vân Phỉ vừa mang thai con của vương gia để giúp nàng vui vẻ lên một chút, nhưng thật không ngờ..." Nói xong lại khóc lên.

Dạ Phi Hi nghe được từ chính miệng Lý Vân Phỉ nói nàng ta mang thai thì ánh mắt không khỏi sáng ngời lên hỏi: "Việc này là thật sao?"

Lý Vân Phỉ thẹn thùng gật gật đầu, nói: "Vâng, Vân Phỉ sáng sớm đã đến gặp thái y trong cung để chuẩn đoán."

Dạ Phi Hi sắc mặt hơi trầm xuống, nhớ tới lời Lý Vân Phỉ vừa nói chưa hết liền lên tiếng: "Không ngờ cái gì?"

"Không ngờ, Cẩm nhi muội muội lại nói, con Vân Phỉ sinh ra không phải là loại tốt đẹp gì." Lý Vân Phỉ nói xong liền bật khóc thành tiếng.

Dạ Phi Hi sắc mặt thoáng chốc đen lại, lập tức đi vào trong phòng thấy Trình Cẩm từ dưới đất đứng lên. Liền chậm rãi bước đến không nói hai lời vung tay tát nàng một cái.

Lực tay Dạ Phi Hi dùng lên người Lý Vân Phỉ dường như còn mạnh hơn gấp hai lần cái tát vừa rồi của Lý Vân Phỉ. Vừa nhận được cái tát trời giáng đó, Trình Cẩm chỉ cảm thấy trước mắt liền biến thành màu đen, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy cổ mình bị bóp nghẹn, chặt đến nghẹt thở.

Dạ Phi Hi tay dùng lực nắm lấy cổ Trình Cẩm, nhớ tới mấy ngày hắn phải chịu uất ức đến nghẹn người liền gia tăng lực trên tay mình.

Dạ Phi Hi hắn là ai? Nay hai con mắt của Dạ Trọng Hoa đã đui mù, chẳng khác gì một tên phế vật, ngôi vị thái tử kia dường như hắn sắp nắm trong lòng bàn tay, nhưng chỉ vì con tiện nhân này mang tiếng xấu bị người bên ngoài đồn đại sau đó quay sang khinh bỉ hắn nói hắn cư nhiên lại muốn cưới người đàn bà dâm đãng mà Dạ Trọng Hoa vứt ra khỏi phủ. Hắn thực không cam lòng!

Dạ Phi Hi càng nghĩ càng giận, trong tay lực đạo càng ngày càng tăng, ai chân Trình Cẩm đã bị nhấc lên khỏi mặt đất, nàng chỉ cảm thấy hô hấp lúc này của mình càng ngày càng khó khăn, hai chân liền không ngừng đá loạn xạ vào Dạ Phi Hi, không ngừng giãy dụa.

Cho đến khi mặt của Trình Cẩm tái như gan lợn, Dạ Phi Hi mới hung hăng đá nàng ngã đập xuống đất. Trình Cẩm vừa đáp mặt đất liền không ngừng ho khan, suýt chút nữa là cái mạng nhỏ của nàng cũng liền đi tong.

Dạ Phi Hi trên mặt tức giận vẫn chưa nguôi ngoai, cả giận nói: "Trình Cẩm, cô đừng tưởng rằng bổn vương cưới cô thì cô nghĩ cô là vương phi mà lộng hành. Nếu bổn vương không phải vì toàn bộ binh quyền trong tay của Trình tướng quân thì làm sao bổn vương có thể lấy một loại đà bà như cô làm sườn phi!"

Nói xong lại nhớ đến lời đồn đại nhảm nhí liền tiến lên lại thêm một cái tát, mắng: "Tiện nhân, ai nguyện ý muốn làm chồng cái loại tiện nhân ti bỉ như cô! Cô nghe cho rõ đây, từ giờ trở đi ở trong cái phủ này cô chính là một kẻ hạ nhân không hơn không kém, nếu như không có việc gì thì không được phép bước chân ra khỏi cửa!"Nói xong liền phất tay áo ra cửa đi, Lý Vân Phỉ đắc ý đi theo Dạ Phi Hi rời đi.

Trình Cẩm chịu không nổi một cái tát này liền hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Nặc từ trong ngực lấy ra một miếng ngọc bội hình lá cây, Âu Dương Vũ nhìn kỹ, không khỏi kinh ngạc. Khối ngọc bội mang màu lục thuần túy, ngọc chất lại thanh nhã ôn nhuận. Chỉ cần liếc mắc qua liền biết được khối ngọc bội này có giá trị xa xỉ vô giá đến nhường nào.

Tiểu Nặc đem miếng ngọc bội đặt vào lòng bàn tay Âu Dương Vũ, có chút co quắp bất an nói: "Đây là bảo vật mà từ nhỏ em đã mang nó ở trên người, mạng của em là do tỷ tỷ cứu cho nên em thật muốn tặng nó cho tỷ.."

"Tặng cho ta?Như vậy sao được, tiểu tử nhà ngươi sao lại có thể tùy tiện tặng món đồ quý này cho người khác chứ." Âu Dương Vũ nhìn Tiểu Nặc, nhịn không được vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu hắn: "Tỷ tỷ cứu em là vì tỷ cảm thấy hai tỷ đệ chúng ta có duyên với nhau, chứ không phải là vì tỷ muốn em báo đáp. Hiểu không?"

"Nhưng mà, em, em..." Tiểu Nặc đỏ mặt, lẩm bẩm nói, ánh mắt thành khẩn, "Tỷ tỷ đối với em tốt như vậy lại còn nói giúp em báo thù.. em chỉ muốn, chỉ

muốn..."

Xem Tiểu Nặc cũng cũng không phải người giàu có gia đứa nhỏ, như vậy quý trọng gì đó có lẽ là cái gì tín vật.

Âu Dương Vũ đem ngọc bội cho hắn mang hảo, giấu ở hắn áo sơ mi, lại nhu nhu hắn đầu: "Về sau không được lấy vật quý giá của mình ra tùy tiện tặng cho người ngoài, cũng không được dễ dàng lấy thứ gì đó ra cho người khác xem, đã biết chưa?"

Âu Dương Vũ cùng với Diệp Nặc ở chung mấy ngày, càng lúc càng thích đứa trẻ lanh lợi hiểu chuyện này. Hắn nay không có nơi nương tựa nên Âu Dương Vũ cũng muốn thu nhận, nuôi dưỡng thằng bé.

Có điều... không biết Dạ Trọng Hoa có đồng ý hay không.

Âu Dương Vũ ảo não một lúc, vỗ vỗ đầu Diệp Nặc lơ đãng hỏi: "Tiểu Nặc, có nguyện ý đi cùng với tỷ tỷ không?"

"Có thể sao?" Trong đôi mắt xinh đẹp tròn đen láy của Diệp Nặc dường như hiện lên một tia bất ngờ, chần chờ nhìn Âu Dương Vũ, gật đầu như chày giã gạo,Âu Dương Vũ cười nói: "Muốn vậy thì em cần phải nỗ lực biểu hiện tốt một chút rồi."

Dạ Trọng Hoa đang ngồi ở trước bàn, mắt tập trung vào đống văn kiện đang đọc, chợt phát hiện ra Âu Dương Vũ đang nắm tay Tiểu Nặc đi đến, trên mặt rất âm u, cả người âm trầm không thể tưởng tượng nổi, hắn nhìn chằm chằm vào hai bàn tay đan vào nhau kia trong lòng dâng lên một tia hờn giận.

Hai người đi đến bên cạnh Dạ Trọng Hoa: "Trọng Hoa, chúng ta có chút chuyện cần thương lượng a."

Dạ Trọng Hoa hắn biết nàng định nói gì, cũng biết nàng định thương lượng gì với hắn, có thể sau này nàng cũng sẽ nhận ra, nhưng chưa phải là thời điểm thích hợp để hắn nói với nàng vì hắn không muốn nàng có dính dáng đến bất kỳ việc gì liên quan đến tranh đấu trong hoàng tộc. Vì thế tạm thời hắn không thể giữ thằng bé bên cạnh mặc dù hắn cũng rất muốn nàng nuôi dạy thằng nhóc đó. Có có lẽ là một cái cớ rất chắc chắn để bao che cho cái lý do thực sự hắn không muốn mang thằng nhóc này theo bên người, hắn thực sự không thích cái cách nàng tỏ ra quan tâm đến thằng nhóc đó, không thích cách nàng dịu dàng với nó như nàng đã từng dịu dàng với mình, không thích cách nàng xoa đầu mở miệng khen ngợi nó vì hắn cảm thấy rất khó chịu, trong lòng cảm thấy chán ghét chua chát, nàng hầu như chưa bao giờ dùng những lời ngọt ngào đáng yêu như vậy trước mặt hắn cả. Giờ phút này vì muốn hắn giữ lại Tiểu Tiểu Nặc gì đó mà Vũ nhi của hắn lại giở trò, đôi mắt trong veo như nước chặt chẽ nhìn hắn mang theo ý lấy lòng, lại còn gọi thân thiết với hắn! Vũ nhi, nàng có thái độ không xuất phát từ tâm của nàng như vậy thì đừng hòng bổn vương đồng ý.Dạ Trọng Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, tiêu sái bước đi: "Bổn vương không rảnh!"

Âu Dương Vũ ngồi bên cạnh Dạ Trọng Hoa, thấy hắn bước đi liền nhanh chóng đứng dậy vươn tay nắm lấy ống tay áo bào của hắn, bộ dáng lúc này của nàng nếu nói một cách chính xác thì đang giống như một con mèo đang câu dẫn hắn, đáng yêu lên tiếng: "Trọng Hoa a, ta có thể mang Tiểu Nặc cùng đi với chúng ta, được không?"

Dạ Trọng Hoa nhíu mày, không chút nghĩ ngợi trực tiếp cự tuyệt: "Không có khả năng!"

"Ca ca!" Vai diễn của Tiểu Nặc cũng đến, hắn nhanh chân chạy lên, giữ chặt ống tay áo còn lại của Dạ Trọng Hoa, khuôn mặt ngọc mài nhỏ nhắn cùng với đôi mắt tròn xoe kia chớp chớp, khiến cho người khác nhìn vào chỉ muốn ôm lấy hắn mà yêu thương.

Tiểu tử thối, bình thường thì bảo bổn vương khi dễ ngươi, bắt nạt ngươi, dám đối nghịch với bổn vương, nay lại trước mặt hắn bày ra bộ mặt nũng nịu này là ý gì. Ghê tởm!

Dạ Trọng Hoa nhất thời hờn giận Âu Dương Vũ, bổn vương muốn xem xem nàng vì tiểu tử này tìm cách thân cận thuyết phục ta được bao lâu liền phất tay áo nhẹ tênh nói: "Đừng để ta phải nói lại lần hai."

"Trọng Hoa, nếu chàng không đồng ý, ta sẽ không trở về cùng chàng!" Âu Dương Vũ vẫn đứng đó, trên mặt cười tủm tỉm, Dạ Trọng Hoa nhịn không được tức giận đến đỉnh điểm. Vũ nhi! Nàng giỏi lắm, dám uy hiếp bổn vương, vì thằng nhóc con này nàng dám mở miệng nói đến chuyện không cùng bổn vương trở về. Hắn lúc này tức đến phát điên, lạnh lùng cứng rắn, sắc bén, hơi thở áp bách sâu nặng, gằn lên "Nàng dám?!"

"Chàng cứ thử xem!"

Giờ phút này, Tiểu Nặc biết rằng đây chính là thời cơ để hắn tấn công liền trực tiếp ôm lấy đùi Dạ Trọng Hoa, trong ánh mắt xinh đẹp kia ẩn chứa hơi nước, miệng hắn lắp bắp mếu máo dường như sắp khóc: "Ca ca, ca ca giữ Tiểu Nặc lại đi. Tiểu Nặc hứa với ca ca sẽ ngoan ngoãn, Tiểu Nặc rất dễ nuôi, không tham ăn – một ngày ba bữa cho Tiểu Nặc là được, à còn nữa, Tiểu Nặc có thể giúp ca ca quét dọn..."

" Bổn vương còn phải cần ngươi làm mấy chuyện đó sao?"

Tiểu Nặc mềm mại cọ cọ vào người Dạ Trọng Hoa lấy lòng, Âu Dương Vũ thấy hắn cũng đã bớt khó chịu, sắc mặt cũng dịu đi một ít, không còn cứng rắn như khi nãy. Âu Dương Vũ che miệng cười trộm: "Trọng Hoa, chàng im lặng như vậy có nghĩa là đã đồng ý ta rồi nha, vì thế nên, Tiểu Nặc đến cảm ơn ca ca đi!"

Lúc này, Âu Dương Vũ thuận thế đem Tiểu Nặc ôm lên sau đó lại để hắn ôm lấy cổ Dạ Trọng Hoa, không khách khí hôn chụt bên má hắn một cái. Dạ Trọng Hoa chán ghét nhìn hắn, nhưng cũng không có ý cự tuyệt lời nói của Vũ nhi.

Chính là, đợi cho ba người đang ngồi vào xe ngựa thời điểm, Dạ Trọng Hoa lại mất hứng. Vốn ngày thường lý một cái không gian chỉ có hắn cùng Vũ nhi hai người, hắn có thể ôm nàng, ôm nàng, thậm chí hôn môi nàng, thưởng thức nàng ngượng ngùng kiều mỵ bộ dáng. Khả hiện tại, của nàng Vũ nhi cùng

tiểu thí hài ngồi vào mặt khác một bên, hắn chỉ có thể một người tọa một bên.”Tỷ tỷ, sau đó thì sao, con quái vật kiêu ngạo, tàn nhẫn và không biết đến tình yêu thương đó có chiếm được tình yêu của tỷ tỷ xinh đẹp kia không?” Tiểu Nặc mở đôi mắt tròn xoe nhìn nàng tò mò hỏi.

“Đương nhiên sau đó vị tỷ tỷ ấy ở trong lâu đài, bắt đầu quen dần với...”

Âu Dương Vũ sinh động kể toàn bộ câu chuyện người đẹp và quái thú cho Tiểu Nặc nghe, Tiểu Nặc vẻ mặt trông cực kỳ phấn khích. Mà Dạ Trọng Hoa trong lòng lại càng khó chịu nhưng cũng có chút hứng thú. Thì ra vương phi giảo hoạt của hắn lại biết nhiều truyện cổ xưa đến vậy, còn có thể kiên nhẫn ngồi đó kể lại cho thằng nhóc đó nghe, nàng quả thực khiến hắn chỉ muốn mổ xẻ tìm hiểu tất cả những gì thuộc về nàng, nhưng hắn biết nàng vẫn còn nhiều chuyện giấu hắn, hắn biết và hắn chờ cho đến khi trong lòng nàng thực sự có hắn, thực sự tin tưởng hắn. Ngồi một bên nhắm mắt lắng nghe câu chuyện nàng kể môi hắn khẽ cong lên một ý cười quỷ dị. Quái vật với một trái tim lạnh giá, vô cảm, ích kỷ đã vì người con gái xinh đẹp hiền lành cảm hóa, cuối cùng không rào cản về vẻ bên ngoài, không còn rào cản với lối nghĩ sai lệch của người khác, chỉ cần trái tim luôn hướng về nhau luôn tin tưởng nhau. Hắn lúc này chợt quay đầu nhìn bộ dáng say sưa của Âu Dương Vũ, lòng chợt quặn thắt khó tả thành lời. Muốn để ta bước vào trái tim nàng...khó đến vậy sao?

Âu Dương Vũ kể xong quay sang nhìn thấy Dạ Trọng Hoa ngồi đối diện mình cau mày khó chịu, không biết suy nghĩ cái gì, vẻ mặt trông vô cùng mất hứng.

Âu Dương Vũ nhịn không được vươn tay vẫy trước mặt hắn: “Này, chàng có thể cao hứng lên một chút được không a, thật là chàng không thấy mệt khi cứ mang mãi cái khuôn mặt lạnh băng đó à?”

Dạ Trọng Hoa hừ một tiếng, lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp Nặc thì cũng thấy tiểu tử đó nhìn hắn, bên môi cư nhiên còn mang theo ý cười thực hiện. Tên tiểu tử này, giỏi lắm. Âu Dương Vũ thấy Dạ Trọng Hoa đột nhiên sắc mặt tối sầm, một luồng không khí lạnh lẽo bức người tản ra xung quanh, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, muốn có thể đảm bảo Diệp Nặc giữ lại bên cạnh mình lâu dài thì đầu tiên nàng cần phải khôn khéo thắt chặt mối quan hệ băng lửa này của Diệp Nặc cùng Dạ Trọng Hoa.

Nàng đem Diệp Nặc đặt vào trong lòng Dạ Trọng Hoa nói: “Chàng cười lên đi a, chàng xem Tiểu Nặc có nhiều đáng yêu chưa này?”

Dạ Trọng Hoa lơ đãng lạnh lùng đáp: “Một chút cũng không!”

“Trọng Hoa, chàng xem này xem này, nhìn chàng và Tiểu Nặc trông có vài phần giống nhau nha, đặc biệt là đôi mắt a...” Âu Dương Vũ còn chưa kịp nói hết câu thì liền bắt gặp ánh mắt băng lãnh đến đáng sợ của Dạ Trọng Hoa liền lập tức im bặt. Âu Dương Vũ thầm nghĩ trong lòng, chàng tức giận gì chứ, ta thấy có sao nói vậy thôi, bản tính của chàng thật khó chiều!

Khi nghe Âu Dương Vũ vừa nói, trong lòng Dạ Trọng Hoa đột nhiên giật nảy lên, Vũ nhi của hắn có con mắt quan sát tinh tế như vậy, chỉ sợ không lâu sau nàng cũng sẽ biết chuyện liền chỉ trầm mặc không nói gì. Diệp Nặc sau khi nghe vậy liền từ trong lòng Dạ Trọng Hoa giãy ra, lại chạy đến bên Âu Dương Vũ dựa vào lòng, Dạ Trọng Hoa chứng kiến một màn này rốt cuộc nhịn không được, vương phi của hắn chỉ có thể gần gũi với một người là hắn, bất cứ kẻ nào cũng không được phép, thậm chí kể cả một tiểu hài tử. Hắn khẽ nhíu mày vươn tay nắm lấy cổ áo Tiểu Nặc ném lại vào lòng mình, hung tợn lạnh lùng nói: “Không được nhúc nhích!”

Vân Thương ở ngoài xe ngựa cũng nhịn không được vụng trộm cười, gần đây Dạ Trọng Hoa hắn là trong lòng khó chịu không yên đây, lòng dạ hẹp hòi hơn một chút rồi, haizz ai lại như hắn đi ăn dấm chua của một tiểu hài tử. Tiểu Nặc đi theo Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ về Ninh vương phủ, nhìn thấy nơi vương phủ này hoành tráng lộng lẫy khiến cho Diệp Nặc không khỏi há miệng bất ngờ: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, nơi này chính là Ninh vương phủ sao? Thật lớn a!”

“Đúng vậy.” Một lần nữa lại phải trở về nơi này, Âu Dương Vũ lúc này trong lòng có một tia phức tạp không lý giải được nhưng lại vẫn đáp lời Tiểu Nặc.

“Về sau em có thể ở nơi này sao?” Tiểu Nặc trong lòng không muốn rời xa Âu Dương Vũ lúc này hắn cũng biết để hắn có thể mãi ở bên cạnh Âu Dương Vũ thì cũng chỉ còn một cách lấy lòng chủ nhân của toàn bộ phủ này. Hắn chớp chớp mắt long lanh nhìn về phía Dạ Trọng Hoa, Dạ Trọng Hoa cũng lạnh lùng không thèm liếc nhìn hắn, thế là một màn chó nhỏ lấy lòng chủ nhân hiện lên, Diệp Nặc ôm lấy Dạ Trọng Hoa miệng ngọt hơn cả mật “Ninh vương ca ca, Tiểu Nặc có thể chứ?”

Âu Dương Vũ nhìn thấy một màn này cũng bật cười nói: “Trọng Hoa, chàng đừng có nhặng xị keo kiệt như vậy có được không a.”

Cái gì? Âu Dương Vũ! Nàng chán sống rồi sao? Nàng dám nói bổn vương là keo kiệt? Bổn vương quả thực dung túng cho nàng quá nhiều rồi. Để rồi xem bổn vương trừng phạt nàng thế nào?

Dạ Trọng Hoa nhíu mày, đôi mắt vẫn tĩnh lặng không hề có chút dao động, nghiêm cẩn nói: “Nhóc con, ngươi có thể ở lại nhưng bổn vương có điều kiện.”

Diệp Nặc đôi mắt lay động: “Điều kiện?”

“Bổn vương không thích phế vật, ngày mai sẽ có thầy đến dạy ngươi đọc sách viết tự, nếu không chăm chỉ học hỏi, bổn vương sẽ không nể mặc Vũ nhi mà ném ngươi ra khỏi phủ.”

“Em đồng ý!” Diệp nặc nghe đến việc có thể đọc sách viết tự, liền cao hứng ánh mắt đều tỏa sáng. Nhất thời đều quên vị vương gia này hắn đã từng chán ghét thế nào.

“Ngoài ra... ngươi mới đến, học thêm quy củ.” Dạ Trọng Hoa vẫn nhàn nhạt đưa mắt ra hiệu cho Vân Thương: “Vân Thương, tìm thầy dạy hắn.”

“Được...” Vân Thương cúi đầu nhịn cười, Dạ Nhị ngươi thật thông minh hơn người, đúng là đáng để ta cả đời này phục vụ ngươi. Không những khiến cho Âu Dương Vũ hài lòng không còn lời gì để bổ sung mà còn có thể khiến cho người thứ ba kia không có thời gian để chen chân tranh giành thời gian hạnh phúc ngọt ngào của hắn cùng với nha đầu.

Âu Dương Vũ còn muốn mang theo Tiểu Nặc đi tham quan Ninh vương phủ nhưng nhìn thấy Tiểu Nặc cứ như vậy bị Vân Thương mang đi mới thở dài một hơi. Đột nhiên như một cái kìm sắt mạnh mẽ nắm lấy của nàng. Sau đó Âu Dương Vũ bị Dạ Trọng Hoa nhanh chóng bế lên mang vào phòng, Trúc Lục nghe được Âu Dương Vũ đã trở lại, vui mừng đến phát khóc chạy ra đón, vừa mới mở miệng kêu hai chữ “Vương phi” thì bắt gặp vị vương gia cao quý đáy mắt phóng ra tia sát khí đằng đằng,, cả người âm trầm không thể tưởng tượng nổi khiến cho Trúc Lục sợ hãi đến mức ngậm chặt miệng, run sợ thối lui.

Dạ Trọng Hoa mang Âu Dương Vũ trở về phòng, rất nhanh đóng cửa lại, Âu Dương Vũ theo bản năng muốn chạy trốn, muốn né tránh loại gần gũi thân mật này, ai ngờ cánh tay Dạ Trọng Hoa đột nhiên duỗi ra, lập tức ôm chặt nàng, đem nàng đặt ở cửa bất ngờ hôn nàng.

P/s: *hắc hắc* phá mood các nàng chơi...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Quỷ kế của lý vân phỉ

Bị nhốt trong vòng ôm mạnh mẽ ấy, thứ vấn vít quanh mũi nàng chính là mùi hương hoa quỳnh dễ chịu trên người hắn, Âu Dương Vũ cảm thấy máu trong cơ thể đang không ngừng nóng lên, sôi trào,trái tim không ngừng đập mạnh trong ngực mình. Đôi môi mềm mại của hắn tìm đến cánh môi cô.

“Ư...” Âu Dương Vũ bị ánh nhìn nóng bỏng của hắn làm cho hoảng sợ nàng không thể tưởng được Dạ Trọng Hoa mới vừa rồi còn giáo huấn nói chuyện học tập cùng Tiểu Nặc, ngay sau đó lại bế nàng về phòng làm loại chuyện như thế này.

Trong nhịp thở hổn hển, bờ môi Dạ Trọng Hoa trượt tới tai nàng hơi thở nóng bỏng dụ hoặc nói “ Đây là trừng phạt!”

Khi thấy Âu Dương Vũ bị hắn hôn đến thở hổn hển, hắn mới buông tha cho nàng một ít, cằm hắn đặt lên đầu nàng cọ vào mái tóc nàng, hình như hắn đang rất chút khó chịu, phẫn nộ như dã thú cúi người tham lam nhìn cô: “Đối với nàng, ta còn không bằng một thằng nhóc con, nàng trả lời ta, trong lòng nàng ta là cái gì?”

“Trọng Hoa...” Âu Dương Vũ chợt ngẩn người nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của hắn, hắn đang là ghen sao, ăn dấm chua của một tiểu hài tử vậy chẳng giống phong cách thường ngày của chàng chút nào a? Âu Dương Vũ trong lòng vui vẻ, định nói vài câu an ủi hắn thì môi mềm của hắn lại một lần nữa nhẹ hôn nàng,thân hình cao lớn áp xuống giữ chặt nàng không cách gì lay chuyển.

Động tác ôn hòa triền miên khiến đầu óc Âu Dương Vũ trở nên hỗn loạn, muốn giãy ra nhưng hai tay lại vô lực đặt ở bên hông hắn, cơ thể lại càng lúc càng nhũn ra như nước, hoàn toàn rơi vào bên trong mùi hương và vòm ngực của hắn, say chính mình.

Không biết vì sao, đối với thái độ của Dạ Trọng Hoa lúc này nàng thật không nỡ tức giận với hắn. Dạ Trọng Hoa hắn không ngại đường xa lẳng lặng rời Tây Lăng đích thân đến Nam Phong quốc tìm nàng trong khi thân còn mang trọng bệnh. Trong lòng nàng cũng có một chút áy náy, bây giờ hắn cả kinh thành Tây Lăng ai ai cũng biết Ninh vương điện hạ đã bị mù, không biết mọi người có còn tin tưởng hay coi trọng hắn nữa hay không.

***

Nay mắt Dạ Trọng Hoa đã khôi phục, vương phi cũng đã mang trở về, đương nhiên phải đưa vương phi vào cung thỉnh an. Âu Dương Vũ có chút khó khăn tiếp nhận việc này, nhẹ nhàng mà thở dài, nàng vốn nghĩ mình hắn sẽ không còn phải đặt chân vào hoàng cung này lần nào nữa, cũng không nghĩ sẽ lại trở về nơi này lần nữa vậy mà không ngờ đi một vòng nàng vẫn trở về nguyên điểm xuất phát.

Hai người vừa mới đến cửa cung thì trùng hợp gặp được hai người Lý Vân Phỉ cùng Dạ Phi Hi. Lý Vân Phỉ kéo tay Dạ Phi Hi, hai người cử chỉ vô cùng thân thiết. Âu Dương Vũ nhìn thấy một màn trước mắt có chút hoài nghi. Chẳng phải là bị cho dại cắn cấm túc rồi sao, bây giờ lại còn có thể ra ngoài. Chẳng qua nhìn thoáng qua thấy sắc mặt nàng vô cùng tệ, mặc dù đã bôi thoa một lớp phấn dày lên mặt nhưng cũng hầu như không thể che dấu đi gương mặt xám ngắt xanh xao kia.

Và đương nhiên, hai vị này cũng ngạc nhiên, bất ngờ không kém, Lý Vân Phỉ vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ, âm thanh liền bén nhọn, châm chọc: “Cô vẫn còn sống sao?”Âu Dương Vũ thần sắc từ đầu tới cuối đều thản nhiên, con ngươi đen láy dưới ánh mặt trời bỗng ẩn ẩn vài tia u ám khiến cho Lý Vân Phỉ cảm thấy có một loại bức bách vô hình,: “Sao vậy? Em dâu là đang hy vọng bổn vương phi không nên tồn tại trên thế gian này sao?”

“Vân Phỉ nào dám nghĩ như vậy?” Lý Vân Phỉ rất nhanh liền cảm thấy chính mình thất thố liền quyến rũ tươi cười “Chỉ là một thời gian lâu như vậy muội vẫn không nhìn thấy nhị hoàng tẩu, trong lòng nhung nhớ khôn nguôi nên mới cao hứng nói như vậy.”

Dạ Phi Hi nhìn thoáng qua Dạ Trọng Hoa, hắn phát hiện ánh mắt của Dạ Trọng Hoa lãnh đến cùng cực, ánh mắt sắc lạnh đến ghê người, toàn thân hắn

tỏa ra mùi chết chóc nồng nặc khiến cho hắn có chút rụt rè vô ý thức lùi lại phía sau. Lẽ nào mắt hắn đã khôi phục! Điều này sao có thể?! Hai tay của Dạ Phi Hi gắt gao nắm thành quyền, trên cổ gân xanh nổi lên, hắn vốn tưởng rằng ngôi vị thái tử đã có thể lập tức rơi vào tay hắn, nhưng bây giờ thì... Hắn thật sự không cam lòng.

Bên môi vẫn cong lên ý cười tươi không chê vào đâu được cố gắng kiềm chế con đố kỵ đang bủa vây quanh mình: "Nhị ca."

Dạ Trọng Hoa cùng Dạ Phi Hi đi vào triều, trong khoảng thời gian đó chỉ còn lại hai người Lý Vân Phỉ và Âu Dương Vũ!

Bây giờ Lý Vân Phỉ nàng đang mang thai, nàng không muốn trực tiếp nói thẳng với Âu Dương Vũ việc vui này, nàng sẽ từ từ cho nàng ta biết, nàng không có thèm khoe khoang chuyện này trước mặt Âu Dương Vũ đâu! Đuôi mắt khẽ cong lên, cố ý cầm khăn lên nôn khan vài tiếng thì đã thấy Âu Dương Vũ chậm rãi đi tiếp không có chú ý đến mình liền cố ý ôm lấy bụng mình cao giọng nói: "Ai da thật là, có thêm một sinh mạng nữa, thân thể này ngày càng mệt mỏi đi a."

Âu Dương Vũ thản nhiên cười cười, cũng không đáp lời.

Lý Vân Phỉ khinh miệt nhìn nàng một cái: "Nhưng mà cho dù có mệt mỏi đến đâu thì trong lòng ta cũng vẫn rất cao hứng, có thêm một người, vui nhà vui cửa, ta còn trông mong gì hơn..."

Lý Vân Phỉ cố ý vụng trộm nhìn Âu Dương Vũ, che miệng yêu kiều nở nụ cười một tiếng.

Âu Dương Vũ cũng chợt dừng lại cười: "Em dâu à, phụ nữ có thai quan trọng nhất là phải được chăm sóc chiều chuộng. Bây giờ, cô cần phải bảo vệ thật tốt đứa con trong bụng cô. Trăm ngàn lần không được bị con mèo hay con chó cắn vào, mà đặc biệt là càng không được phép bị chó dại cắn nếu không sẽ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng, lại không khéo sinh ra một cái quái thai thì có lẽ..em dâu à..chuyện này không được tốt cho lắm."

"Cô..." Lý Vân Phỉ mặt mày tái nhợt, hung hăng trừng mắt với Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ cười tủm tỉm nhìn nàng: "Em dâu à, đứa bé này xuất hiện cũng thật đúng lúc, nếu không thì cái vị trí chính phi này của em dâu có vẻ cũng không vững đâu. Tứ đệ nào là trước kia có cưới con gái của Chung gia ôn nhu hiền lành, mới đây lại cưới thêm con gái của Trình gia... À cô gái này mới là cực phẩm nha, không chỉ là tiểu thư của danh môn lãnh tướng mà diện mạo khuynh quốc khuynh thành, tính tình ôn nhu kiều mỵ, nếu chẳng may cô ta sinh cho Tứ đệ một tiểu công tử mập mạp đáng yêu thì không chừng cô ta có thể ngồi ngang hàng với em dâu cùng ăn đó.""Cô! Cô! Cô..!"

Lý Vân Phỉ tức giận mặt mày đến trắng bệch, tay không ngừng run lên chỉ vào Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ bất ngờ đứng cách xa nàng: "Ấy, em dâu à, đứng xa ta một chút, nếu như có gì sơ suất thì ta gánh không nổi trách nhiệm này đâu."

Âu Dương Vũ thản nhiên rời đi, bên môi khẽ cong lên nụ cười yếu ớt.

Lý Vân Phỉ tức giận đến dậm chân: "Âu Dương Vũ, cô cứ chờ đấy."

***

Lý Vân Phỉ bị Âu Dương Vũ chọc cho tức giận từ lúc vào cung cho đến lúc về lại phủ. Trở về phủ Lý Vân Phỉ lập tức tìm Chung sườn phi cùng Trình sườn phi để xả hết bực tức trong người. Âu Dương Vũ nói không sai, hai người phụ nữ này có thể sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tiền đồ của mình! Còn chưa đến ngày Dạ Phi Hi được hoàng thượng được phong lên làm thái tử, nàng nào có thể để vị trí chính phi của mình bị lung lay dễ dàng thế được.

Bây giờ nàng đang có mang, cho nên nắng mưa thất thường, bản tính kiêu ngạo cũng tỷ lệ thuận với sự phát triển của cái bụng! Sau khi đã dạy dỗ xong vị Chung Nhàn Huệ, trong lòng nào hết thoải mái, lại trực tiếp tìm tới cửa phòng Trình Cẩm, sao nàng có thể dễ dàng bỏ qua cho con tiện nhân dụ dỗ đàn ông này được. Từ sau khi nàng mang thai, đều là cô ta với Chung sườn phi thay phiên nhau hầu hạ Dạ Phi Hi, Dạ Phi Hi lúc trước vốn không thích nàng nhưng trong khoảng thời gian này dường như cũng bị tiểu hồ ly mê hoặc đến thất điên bát đảo!

Lý Vân Phỉ nghĩ như vậy trong lòng tức giận càng tăng lên vừa bước vào thấy Trình Cẩm liền ngay lập tức quăng cho nàng ta một cái tát: "Tiện nhân!"

Trình Cẩm trên mặt lập tức xuất hiện năm dấu tay hồng hồng ẩn hiện, nàng từ nhỏ đến lớn nào bị người khác khi dễ đến mức này, hôm nay lại bị ăn tát vô cơ liền tức giận đến trợn mắt nhìn, thanh âm bén nhọn: "Cô dựa vào cái gì mà đánh ta?"

"Ta là nữ chủ trong cái phủ này, muốn đánh cô cũng cần phải có lý do sao?" Lý Vân Phỉ mắt thấy Trình Cẩm dám mở miệng hỏi bật lại nàng, liền thản nhiên nói "Bây giờ ta đang mang trong mình giọt máu của Tứ hoàng tử, cô dám thử động ta xem?"

Trình Cẩm sắc mặt có chút đen lại. Dọa gần đây nàng phải rất vất vả dùng hết toàn bộ chiêu trò mỹ nhân kế của mình mới làm cho Dạ Phi Hi không còn chán ghét nàng như lúc trước, nàng đâu có ngốc lại đi chọc tức hắn thêm lần nữa. Cố gắng áp chế cảm giác muốn giết người: "Không biết muội muội đã làm sai chỗ nào chọc tỷ tỷ mất hứng?"

Lý Vân Phỉ liền nhìn sang nha hầu bên cạnh nhướng mày lên ý bảo đem chén thuốc kia lại.

Lý Vân Phỉ cầm lấy chén thuốc đi đến trước mặt Trình Cẩm, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: "Uống nó!"

"Dựa vào cái gì?" Trình Cẩm sắc mặt có chút sợ hãi, nàng ở thanh lâu một thời gian dài biết được loại thuốc này có dược tính vô cùng cao, khiến cho người uống phải nó sẽ bị vô sinh, cả đời không bao giờ mang thai!

Lý Vân Phỉ cũng không muốn kéo dài thời gian cùng nàng vòng vo: "Người đâu, đến ép cô ta uống hết cho bổn vương phi!""Vâng!"

"Không cần, không cần..." Trình Cẩm bị một màn này dọa đến sợ hãi, muốn chạy trốn, nhưng bốn nha hoàn bên cạnh đã nhanh chân vọt tới đè lại nàng. Trình Cẩm ban đầu còn có chút công phu giằng co nhưng vì hai tay lần trước bị trúng tên nên lúc này hầu như khí lực không còn, nàng bị áp trên mặt đất sau đó bị ép uống hết chỗ thuốc đó một giọt cũng không thừa, nàng nặng nề ho khan, trong mắt chỉ còn lại sự tuyệt vọng oán hận nhìn Lý Vân Phỉ.

Lý Vân Phỉ không thèm quan tâm đến Trình Cẩm, khóe môi cong lên ý cười thực hiện: Như vậy, cho dù có được sự sủng ái của Dạ Phi Hi thì chỉ cần không có con nối dòng thì vĩnh viễn cô đừng hòng có khả năng mơ tưởng tranh giành đến vị trí chính phi của ta!

Đột nhiên bụng một trận quặn đau, Lý Vân Phỉ sắc mặt tái nhợt, hoảng sợ vội hét lớn với nha đầu bên cạnh: "Mau truyền thái y!"

***

"Tỷ tỷ." Tiểu Nặc vừa học xong liền vui mừng chạy đến bên Âu Dương Vũ.

"Tiểu Nặc, hôm nay học cái gì?" Âu Dương Vũ hôm nay tâm tình vô cùng tốt, bế Tiểu Nặc lên ngồi bên cạnh mình, cầm khăn tay lau mồ hôi trên mặt hắn.

"Sư phó dạy em viết rất nhiều chữ a." Tiểu Nặc dùng ngón tay vẽ vòn nét chữ hắn vừa học lên lòng bàn tay Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ hỏi: "Có vất vả không?"

"Không vất vả!" Tiểu Nặc thanh âm trong trẻo mở miệng, Âu Dương Vũ nhẹ nhàng cười rộ lên, "Đi, tỷ tỷ làm xuống bếp làm cho em chút đồ ăn."

Âu Dương Vũ kỳ thật cũng không muốn xuống bếp, nhưng hôm nay bởi vì có Tiểu Nặc ở đây nên trong lòng cũng nghĩ muốn làm chút đồ ăn vặt mà ở lứa tuổi như Tiểu Nặc đều thích ăn. Âu Dương Vũ hôm nay định chiêu đãi Tiểu Nặc món sủi cảo. Tiểu Nặc cũng vô cùng nhu thuận, rửa tay phụ giúp Âu Dương Vũ cùng gói sủi cảo. Một lúc sau hắn cầm lên một miếng sủi cảo lên cho nàng xem: "Tỷ tỷ, em tạo hình như thế này có đúng không a?"

Tiểu Nặc nhìn miếng sủi cảo trông không được giống với Âu Dương Vũ nhưng nàng vẫn khẽ cười khen hắn: "Tiểu Nặc làm rất khá!"

Dạ Trọng Hoa đúng lúc trở về nghe hạ nhân bảo vương phi của hắn đang ở phòng bếp liền có chút nghĩ ngợi, Vũ nhi khi nào đã muốn xuống bếp rồi. Vừa đứng trước cửa phòng bếp đã thấy nàng cùng Tiểu Nặc hai người ngồi đối diện nhau, trên mặt dính bao nhiêu là bột mỳ cười đùa vui vẻ, một bên à một đống sủi cảo không ra hình dạng gì.

Dạ Trọng Hoa trong lòng hầu như không có chút hứng thú với màn trước mắt, mày không tự chủ được nhíu lại, Vũ nhi có khi nào vui vẻ như vậy khi bên cạnh hắn đâu, cũng không biết vì cái gì, hắn thực sự phát giận liền đi nhanh đến ném Tiểu Nặc sang một bên ngồi bên cạnh Âu Dương Vũ có chút khó chịu nói: "Sao không phân phó cho hạ nhân?"

"Tự mình làm đương nhiên mùi vị sẽ ngon hơn rồi, đúng không a, Tiểu Nặc?"

Tiểu Nặc liên tục gật đầu: "Vâng. Đúng ạ!"

Dạ Trọng Hoa, thực tức giận đến cực điểm! Âu Dương Vũ! Bổn vương ngồi bên cạnh nàng, nàng mở miệng ra một câu Tiểu Nặc, hai câu cũng Tiểu Nặc, bổn vương bị nàng chọc tức đến điên rồi. Nàng còn thực sự coi bổn vương là phu quân nữa không?Âu Dương Vũ nào có biết tâm trạng âm trầm của Dạ Trọng Hoa chỉ nhìn một mớ sủi cảo kia, hỏi: "Tiểu Nặc, em đói bụng chưa, tỷ tỷ hấp cho em ăn a?"

" Ư..ư!" Tiểu Nặc vui vẻ đến mức nói không xong, liền nghe được Dạ Trọng Hoa đột nhiên đứng lên lạnh lùng buông lời: " Âu Dương Vũ..."

"Ách..." Âu Dương Vũ có chút giật mình hoảng sợ, hắn rất ít khi gọi thẳng họ tên nàng ra như vậy, chỉ có khi hắn thật sự tức giận hoặc nàng làm chuyện gì sai...nhưng nàng có làm gì sai khiến hắn tức giận đâu a.

[Cô ngây thơ hay là cô cố tình, cô cho cậu Dạ kia không chỉ một thúng dấm mà còn cho cả một rổ bơ...ẻm không giận cô mới là lạ đó,..toy còn muốn bức xúc lật bàn đây nữa là....=.=]

" Dạ Trọng Hoa, chàng cũng đói phải không, ta hấp sủi cảo cho chàng ăn nha?" Âu Dương Vũ nhanh chóng sửa lời, ài...Dạ Trọng Hoa chàng không cần phải bày ra bộ mặt đáng sợ như thế đâu a.

"Ngoan!" Dạ Trọng Hoa hài lòng, sắc mặt cũng tốt lên không ít, không thèm để ý đến tên Diệp Nặc kia đang ba chấm ngồi lặng đó nhìn.

***

Hoàng thượng vì muốn tự tay mình làm một bữa tiệc thật hoành tráng cho An phi – người mà hắn sủng ái nhất, trong khoảng thời gian ngắn trong cung chợt đông đúc vô cùng náo nhiệt. Âu Dương Vũ cũng đã lâu chưa được gặp Thượng Quan Ninh Vận nên cũng muốn chuẩn bị một chút quà mọn tặng cho nàng.

Khi Âu Dương Vũ và Dạ Trọng Hoa vừa đến sảnh điện thì đã thấy khách nhân cũng đã tề tựu đông đủ, tốp năm tốp bảy vị tiểu thư thiên kim, công tử đứng cười đùa nói chuyện vui vẻ.

Vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ, Dạ Diêu dùng hết tốc lực của mình như một cơn lốc xoáy bay đến bên người Âu Dương Vũ: "Chị dâu à! Chị dâu!" Lúc trước khi nghĩ rằng Âu Dương Vũ đã mất, nàng dường như ở mãi trong phòng khóc muốn sưng húp hai mắt. Nay nghe tin Âu Dương Vũ vẫn còn sống quay trở về, lại được tận mắt nhìn thấy một Âu Dương Vũ còn nguyên vẹn khỏe mạnh như thường liền không chút chú ý đến hình tượng, lao đến ôm chầm quấn quấn quít lấy nàng. Dạ Diêu giờ phút này càng lúc càng yêu thương, quý mến Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ đương nhiên cũng không ngại nhưng đối với chuyện này lại có một người rất để ý.

Dạ Trọng Hoa sắc mặt liền đen một nửa, lạnh lùng nhìn Dạ Diêu đang quấn lấy Âu Dương Vũ trong lòng liền hừ lạnh: Tại sao lại có nhiều người thích quấn quít lấy Vũ nhi của hắn như vậy, thoát khỏi tiểu tử kia được một chút, giờ lại tới tiểu quỷ này!

Âu Dương Vũ cười yếu ớt nhìn Dạ Diêu, Dạ Diêu trên người luôn mang theo một sức sống thanh xuân tươi trẻ, khiến cho người khác nhìn vào cũng sẽ bị tính tình thoải mái, sôi nổi của nàng cuốn hút: "Diêu nhi."

Dạ Diêu kéo tay Âu Dương Vũ oán giận nói: "Chị dâu à, sao hai người lại có thể chậm trễ như vậy a? Diêu nhi nhớ hai người muốn chết đây!" Dạ Trọng Hoa cảm thấy muội muội này của hắn miệng càng ngày càng ngọt, những câu từ sến đến nổi da gà thế kia mà vẫn có thể tự nhiên nói ra được.

Âu Dương Vũ cùng Dạ Diêu vui cười tán gẫu chợt cảm nhận được một ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn nhìn mình chằm chằm liền hơi quay đầu thì thấy Dạ Nhiêu đang ngồi ở một bên, nhìn về phía Âu Dương Vũ, môi thậm chí còn cong một một ý cười lạnh khó đoán.Đột nhiên nghe được một tiếng "Hoàng thượng giá lâm" tất cả mọi người đều đưa mắt hướng về phía người đang mặc long bào vàng chói kia, sau đó đồng loạt quỳ xuống nói: "Hoàng thượng cát tường!"

"Phụ hoàng cát tường!"

Hoàng thượng hôm nay tâm tình rất tốt, bật cười thành tiếng nói: "Bình thân!"

Âu Dương Vũ theo mọi người đứng dậy, lui sang một bên để tránh đường cho hoàng thượng đi qua. Âu Dương Vũ có chút ngẩng đầu, liền bắt gặp vẻ mặt vui mừng của hoàng thượng thoải mái đi về phía trước tay hắn còn khoác thêm vị An phi Thượng Quan Ninh Vận mà hắn yêu quý nhất.

Lâu ngày không gặp, Thượng Quan Ninh Vận thoạt nhìn thần sắc không tệ, da trắng nõn nà hơn trước, cả người tản ra một cỗ khí chất thanh nhã, tay nhẹ nhàng khoác lên khuỷu tay hoàng thượng chậm rãi bước đi.

Lúc đi qua người Âu Dương Vũ, đột nhiên Thượng Quan Ninh Vân bèn quét mắt liếc Âu Dương Vũ một cái, giống như có sự kích động mà phần nhiều là lo lắng.

Âu Dương Vũ rũ mắt xuống, nhíu mày suy tư.

Mặc dù không được hoàng thượng yêu thích sủng ái nhưng chức hiệu của hoàng hậu vẫn còn đó – nàng vẫn còn là hoàng hậu của Tây Lăng quốc nên hôm nay bà ta vẫn có tư cách ngồi trên vị trí kia. Đột nhiên sắc mặt có chút âm trầm, hơn nữa, nàng thậm chí còn thấy Lý Vân Phỉ có mặt ở đây.

Hoàng thượng dắt theo Thượng Quan Ninh Vận ngồi vào vị trí, hoàng hậu thì ngồi một bên, trừng mắt nhìn Thượng Quan Ninh Vận, tiện đà chuyển hướng nhìn về phía Âu Dương Vũ, ánh mắt cực kỳ âm ngoan.

Âu Dương Vũ chỉ làm ra vẻ không biết, khóe miệng vẫn thản nhiên cười, thản nhiên mà đứng lên.

Hoàng thượng hôm nay rất hưng phấn, vừa ngồi vào chỗ của mình thì đã nói với mọi người: "Hôm nay các khanh không cần câu nệ tiểu tiết vì hôm nay ta chính là tổ chức tiệc khánh sinh cho Ái phi, các khanh cứ tự nhiên."

Thượng Quan Ninh Vận cũng khẽ cười ngượng, nhìn hoàng thượng với ánh mắt vô cùng cảm động cùng cảm kích, hoàng thượng bởi vì nhìn thấy được ánh mắt này mà ý cười bên môi ngày càng sâu, trong lòng hắn cảm thấy hạnh phúc.

Mọi người cũng tự nhiên đáp: "Tạ hoàng thượng." Liền tự tìm chỗ ngồi.

Bởi vì chỗ ngồi của nam và nữ khác nhau cho nên, Dạ Trọng Hoa và Âu Dương Vũ không thể ngồi cùng một chỗ được. Tuy nhiên ánh mắt của hắn vẫn không ngừng nhìn về phía Âu Dương Vũ, trong lòng có chút lạnh. Nhìn cục diện hôm nay, đến cả hoàng hậu cũng đều có thể tham gia, ngay khi hắn bắt gặp được ánh mắt của bà ta hướng về phía Âu Dương Vũ, hắn có thể đoán hai ba phần chuyện ngày hôm nay có gì đó không ổn, nên hắn có chút lo lắng cho nàng, vẫn như vậy, nàng ở bên cạnh hắn vẫn mãi bị cuốn vào vòng xoáy của tranh đấu, là hắn sai, hắn sai vì hắn ích kỷ, hắn vẫn muốn giữ mãi nàng bên cạnh nhưng hắn không bao giờ hối hận với sự ích kỷ này của mình.

Dạ Diêu chợt ghé sát bên tai Âu Dương Vũ nói: "Chị dâu xem hoàng huynh kìa, vừa mới xa nhau có một chút mà đã không yên lòng rồi a.""Nhóc bớt có ba hoa đi!" Âu Dương Vũ trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái.

Nhạc cũng nổi lên, vũ cơ nối đuôi nhau mà vào. Trong khoảng thời gian ngắn bầu không khí trong sảnh chính bắt đầu linh đình huyên náo, mỹ nhân, rượu ngon, náo nhiệt muôn phần.

Âu Dương Vũ ngồi bên cạnh Dạ Diêu, Dạ Tiểu Ngọc, Dạ Tiểu Đàn, Triệu Mẫn Huyên, nhóm người này có quan hệ rất tốt với Âu Dương Vũ dù là lúc trước trong lòng đều nghĩ rằng Âu Dương Vũ đã mất nhưng tình cảm của bọn họ vẫn không thay đổi, vừa thấy nàng bọn họ liền không khống chế được nỗi niềm vui mừng tràn ngập trong lòng, cùng Âu Dương Vũ sôi nổi tán ngẫu tâm sự.

Dạ Nhiêu nhìn thấy đám người nọ, trong tay giơ chén rượu lơ đãng uống, phong tình vạn chủng, khóe môi giơ lên ý cười trào phúng.

Mà Lý Vân Phỉ nhìn Âu Dương Vũ được hoan nghênh như vậy, trong lòng vô cùng bực bội khó chịu, sắc mặt cũng không tốt, nàng cũng muốn kết thân với những người bọn họ thế nhưng không lần nào nàng có cơ hội được tiếp xúc hay gặp được bọn họ.

Âu Dương Vũ ngồi đối diện với Lý Vân Phỉ, tất nhiên là có nhìn thấy được bộ dáng nghẹn khuất kia của nàng, khóe môi liền cong lên ý cười trong sáng. Ánh mắt quét qua Lý Vân Phỉ, sau đó lại vui vẻ cười đùa với đám người Dạ Diêu.

Trong bữa tiệc này đương nhiên kẻ uất ức nhất không ai khác chính là hai vị hoàng hậu và Lý Vân Phỉ, hai người này quả không hổ danh là cô cháu thân thích, mặt âm trầm đen khịt thế kia trông vô cùng giống a.

Âu Dương Vũ thản nhiên liếc mắt về phía hai người đó, vừa đúng lúc chống lại cặp mắt âm độc của hoàng hậu nhìn thẳng về phía mình. Lý Vân Phỉ cũng thấy được tình huống này, trong lòng vô cùng không thoải mái, thân thể lại càng không thoải mái, a! Đau! Đau quá!

Nàng chỉ cảm thấy bụng mình khó chịu vô cùng, sao lại có thể quặn đau như vậy được!

Vốn xung quanh là tiếng hoan hô vui cười thì đột nhiên lại truyền đến tiếng hét thảm của ai đó, mọi người ngay lập tức đưa tầm mắt hướng về phía vị chủ nhân của tiếng hét đó - Lý Vân Phỉ đang ôm bụng quằn quại, sắc mặt có chút tái đi.

Hoàng thượng ý cười trên môi lập tức cứng lại, sắc mặt liền xám ngắt, tức giận trừng mắt nhìn Lý Vân Phỉ, hắn trước nay đều không thích đứa con dâu này, chẳng qua từ khi biết nàng có mang đứa con của con trai hắn mới mở lòng đối xử tốt với nàng ta một chút. Vậy mà trong một lễ yến tiệc tưng bừng vui vẻ như vậy còn giở trò hét toán lên!

Lý Vân Phỉ hai hàng lông mày nhíu chặt, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán bắt đầu túa ra, trên mặt vặn vẹo khó chịu đến cực điểm, có vẻ như đang chịu đựng cảm giác đau đớn hướng về phía hoàng thượng nói: "Phụ hoàng, thân thể Vân Phỉ có chút không khỏe muốn trở về nghỉ ngơi một chút. Đã quấy nhiễu niềm vui của phụ hoàng, mong phụ hoàng thứ tội."

Hoàng thượng dù sắc mặt không tốt, nhưng cũng không nỡ trách mắng vì Lý Vân Phỉ đang mang thai. Chỉ đành thở dài nói: "Không sao, ngươi cứ đi về trước nếu cần mời thái y đến xem? Phi Hi..."

Đã thấy Lý Vân Phỉ lúc này đứng lên, cước bộ lảo đảo một chút, đột nhiên lúc này nàng đi lại gần Âu Dương Vũ thần sắc vô cùng thành khẩn nói với Âu Dương Vũ: "Hay là Nhị tẩu có thể giúp Vân Phỉ một phen?"

Mọi người liền đưa tầm mắt của mình dừng trên người Âu Dương Vũ, Lý Vân Phỉ chiêu này của cô thật sự rất hay, nếu như Âu Dương Vũ mở miệng nói không giúp, vậy thì từ nay về sau thanh danh của Âu Dương Vũ sẽ không tốt, cũng đúng thôi ngay cả em dâu của mình mà cũng không nể mặt giúp, không bị người ta đàm tiếu mới lạ?

Nhưng nếu như nàng giúp đỡ cô ta, vậy thì không biết Lý Vân Phỉ này đang định giở trò yêu gì với nàng.

Âu Dương Vũ cũng chỉ đạm cười ngồi đó, đám người Dạ Diêu đưa đôi mắt lo lắng nhìn về phía Âu Dương Vũ. Khi mọi người ở đây cứ nghĩ rằng Âu Dương Vũ sẽ cự tuyệt không đồng ý, Âu Dương Vũ cười lên tiếng: "Vân Phỉ không cần khách khí như thế, thân là chị dâu đương nhiên phải có nghĩa vụ giúp đỡ cho em dâu rồi."

Lý Vân Phỉ khẽ hạ mắt, khóe môi không biết là cảm kích hay là quỷ quyệt trào phúng cười, nói: "Vậy đa tạ nhị tẩu."

Hoàng thượng đối với hành động này của Âu Dương Vũ rất vừa lòng, mở miệng nói: "Vậy Vũ nhi trước dìu Vân Phỉ đi nghỉ tạm đi."

Âu Dương Vũ đứng dậy, hướng về phía hoàng thượng nói: "Vâng."

Âu Dương Vũ cũng thuận theo tiến lên giúp đỡ nàng đi ra ngoài. Mọi người tham gia dự tiệc hôm nay vốn cũng không lấy làm lạ, phụ nữ mang thai không thoải mái cũng là chuyện bình thường nên cũng không có ai chú ý. Nhưng vào đúng lúc này, Lý Vân Phỉ chợt ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Vũ, ánh mắt chỉ còn là cừu hận và phẫn nộ, kéo cánh tay Âu Dương Vũ âm độc nói: "Âu Dương Vũ, ta sẽ khiến cô chết không được tử tế!"

Âu Dương Vũ vừa mới kịp nghe rõ được câu nói của nàng thì ngay lập tức tay bị kéo xuống giống như hành động nàng đang xô đẩy Lý Vân Phỉ sau đó định thần lại thì đã phát hiện ra Lý Vân Phỉ bị đẩy ngã vào ghế dựa giữ, bụng đập vào mặt ghế, bên tai truyền đến một tiếng la thê lương.

Khi mọi người bắt đầu phản ứng lại thì đã phát hiện ra vốn Âu Dương Vũ đang dìu Lý Vân Phỉ nhưng lại thành ra là xô ngã. Còn Lý Vân Phỉ thì đang nằm trên mặt đất ai oán kêu lên,dường như có thể thấy được một dòng máu chảy ra.

Lý Vân Phỉ ngẩng đầu, thê lương kêu lên: "Nhị tẩu, vì sao lại phải đẩy ta!"

P/s: Cao trào, kịch tính...chương hôm nay đến đây là kết thúc hẹn các chị em và các bạn cùng đón xem chương mới vào lúc 21.30 tối chủ nhật... (à mà khoe với các nàng một chút..Ta đang cuồng bộ phim W Two World ý...cốt truyện vô cùng lạ và hay...Ta rất rất thích..chị em có ai giống ta hóng đến thứ 4 để xem không a??!!)

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Không gánh nổi hậu quả

Nhất thời, trước sảnh một màn lặng ngắt như tờ, mọi người đều bị những lời nói này của Lý Vân Phỉ mà sợ đến ngây người, tầm mắt đặt lên người Lý Vân Phỉ đang ôm bụng ngã nằm trên đất sau đó là đưa mắt sang nhìn Âu Dương Vũ đang đứng bên cạnh.

Nhưng điều không ngờ là Âu Dương Vũ trước tình cảnh như vậy trên mặt vẫn không thấy có một tia kinh hoảng, giống như là vừa xem qua một vở kịch chỉ thản nhiên cười nhẹ đưa mắt nhìn Lý Vân Phỉ đang đau đớn run rẩy dưới nền.

Lý Vân Phỉ nhìn thoáng qua bộ dạng trông vô cùng thống khổ, Âu Dương Vũ trong lòng không khỏi có chút tò mò, nàng ta nếu thật sự mang thai thì tại sao cư nhiên lại nhẫn tâm lấy tính mạng đứa con ra để hãm hại mình?Dạo trước cô ta còn ở trước mặt nàng khoe này khoe nọ, hơn nữa còn rất quan tâm để ý đến, căn bản nàng ta lúc đó không có ý nghĩ sẽ dùng đến phương cách này báo thù nàng mà không quan tâm đến sinh mạng đứa trẻ trong bụng!

Âu Dương Vũ nhìn vẻ mặt tái nhợt của Lý Vân Phỉ, ánh mắt liền trở nên u ám lạ thường, liền nhớ đến trước đó vài hôm có gặp nàng, bộ dáng của nàng cũng như lúc này, căn bản không phải là thái độ hành động mà một người phụ nữ có thai nên có, ngược lại thì có điểm giống...

Âu Dương Vũ đáy mắt lóe sáng lên trong lòng liền hiểu được vài phần, khóe môi thản nhiên cong lên ý cười, nhẹ giọng nói: "Em dâu à, ta khuyên cô đừng nên làm loạn như vậy nếu không hậu quả cô gánh không nổi đâu."

Lý Vân Phỉ đau đớn hung hăng hít một hơi, gắt gao ôm chặt lấy bụng mình, ngón tay khẽ nắm chặt lấy y phục,bởi vì dùng lực quá mức cho nên cho nên phẫn uất liền bắt đầu dâng trào, lời nói cũng bắt đầu tàn nhẫn: "Nhị tẩu, ta đến tột cùng là đã đắc tội với tẩu ở chỗ nào, tẩu nói ta sẽ xin lỗi nhưng vì sao lại muốn hại chết đứa con đáng thương còn chưa ra đời của ta? Con ta nó không có lỗi, nếu như tẩu tức giận thì cứ việc trút giận hết lên người ta. Tại sao lại muốn tính mạng của con ta?!"

Lý Vân Phỉ bày ra bộ mặt tâm can tê liệt hướng về phía Âu Dương Vũ hô to khóc cơ hồ thở không ra hơi, ánh mắt giống như hận thù ai oán hung hăng trừng về Âu Dương Vũ, lên án: "Âu Dương Vũ, lòng dạ cô thật thâm hiểm!"

Vừa dứt lời, liền nghe tiếng choang một tiếng, chén trà ngay lập tức vỡ choang trên mặt đất, mảnh nhỏ vương vãi bắn tung tóe.

Dạ Trọng Hoa từ lúc xảy ra sự tình vẫn nhẫn nhịn đợi xem Lý Vân Phỉ loại đàn bà này dám giở trò gì, nhưng khi nghe được câu cuối cùng của cô ta, hắn dường nhưng không nhẫn nhịn được nữa, tức giận lộ ra rõ ràng trong mắt hắn, lạnh lùng quát lên: "Câm miệng."

Những người xung quanh đều bị hành động này của Dạ Trọng Hoa dọa sợ đến không dám hít thở sâu, bầu không khí chết chóc này khiến cho không những Lý Vân Phỉ mà những người khác cảm thấy bất an, những lời nói như bị chặn lại nơi đầu môi, mặc dù ủy khuất nhưng cũng không dám lên tiếng tranh cãi, chỉ nức nở khóc, thân thể đau đến lạnh run.

"Thái y! Thái y!" Rốt cục Dạ Phi Hy cũng phục hồi tinh thần khiếp sợ đứng lên, lo lắng chạy đến bên người Lý Vân Phỉ mặc dù hắn không có chút tình cảm nào với Lý Vân Phỉ như nàng ta đang mang cốt nhục của hắn!Cũng là vì đứa con trong bụng nhưng một phần cũng vì quá bối rối, liền không tự chủ được hô lên."Thái y a, mau truyền thái y, các ngươi có nghe rõ không!" Dạ Phi Hi không ngừng hướng về phía những người xung quanh hô hoán, hắn vừa lo lắng vừa hồi hộp, trên mặt bắt đầu trắng bệch. Thái y lúc này rất nhanh cũng chạy vào chưa kịp quỳ xuống hành lễ đã bị Dạ Phi Hi túm đến kéo đứng trước mặt Lý Vân Phỉ, nói: "Giúp bổn vương nhìn xem, con của bổn vương có cứu được hay không?"

Mọi người thần sắc có chút khác thường, tuy có thể nói tính mạng đứa nhỏ rất quan trọng nhưng một người đàn ông biết yêu thương vợ sẽ căn bản sẽ không hành động như vậy, chỉ quan tâm hỏi han về đứa con của hắn mà không hề để ý đến vị vương phi của hắn đang đau đến chết đi sống lại kia, liền không khỏi càng thêm tin tưởng đến việc người bên ngoài đồn đại rằng Dạ Phi Hi có mối quan hệ bất hòa với Lý Vân Phỉ, những người thân của Lý gia có mặt ở đây cũng kín đáo phê bình.

Nhưng Dạ Phi Hi lúc này nào có để ý đến dị nghị xung quanh, trong mắt hắn lúc này, đứa bé trong bụng là trên hết, so với tính mạng của Lý Vân Phỉ mà nói thì quan trọng hơn nhiều, nếu như không phải Lý Vân Phi đang mai thai cốt nhục của hắn thì hắn căn bản không bao giờ muốn nhìn thấy loại phụ nữ này!

Ngô thái y vội vàng quỳ xuống trước mặt Lý Vân Phỉ, nhẹ nhàng đặt tay lên mạch, một lát sau, sắc mặt hắn trông rất khó coi, nhìn Dạ Phi Hi ấp a ấp úng nói, "Con của Tứ hoàng phi... Sợ là không giữ được!"

Lý Vân Phỉ nghe xong liền gào lên khóc lóc thảm thiết, âm thanh cực kỳ réo rắt thê lương, nàng ôm bụng, trên mặt mang theo một nỗi tuyệt vọng: "Đứa con đáng thương của ta!"

Hoàng thượng sắc mặt thập phần khó coi, lần đại thọ của hắn lần trước gần như cũng mất hứng vì chuyện sinh non của Trình Cẩm, lần này là tiệc khánh sinh cho An phi của hắn lại cũng hỗn độn nguyên nhân cũng không khác chính là vì Lý Vân Phỉ sinh non, nếu như nói là trùng hợp thì chẳng phải là khéo quá mức hay sao, vì sao phi tử của Dạ Phi Hi đều mang đến nhiều điềm xui xẻo như thế?

Hoàng thượng đưa ánh mắt lạnh lùng đặt lên người Dạ Phi Hi cùng Âu Dương Vũ, mặt mày trong lúc đó mang theo một chút lệ khí, hắn không tự chủ được cầm tay An phi đang ngồi bên cạnh giống như đang cố trấn an cảm giác tồi tệ trong người mình.

Âu Dương Vũ cũng cảm nhận được ánh mắt của hoàng thượng liền ngẩng đầu chạm đến đôi mắt âm lãnh không tia kỵ úy của hoàng thượng, thần sắc lạnh nhạt mà ôn nhã, thậm chí còn có chút mờ mịt, giống như không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hoàng thượng nhìn vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh của Âu Dương Vũ, trên mặt hắn liền hiện lên một chút nghi hoặc. Hắn biết Vũ nhi cô con dâu này sẽ không phải là người như thế. Chuyện này hắn tin tưởng chắc chắn không phải đơn giản.

Dạ Trọng Hoa sau khi lên tiếng bèn đứng dậy chậm rãi đi đến bên cạnh Âu Dương Vũ, bên môi cong lên một ý cười nhạt, một đôi mắt vô cùng đạm mạc,bình tĩnh không hề có chút dao động, giống như chuyện xảy ra trước mắt hắn đều là những chuyện vớ vẩn không đáng để hắn quan tâm! Bàn tay ấm áp to lớn của hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay Âu Dương Vũ, dùng ngón tay cái của mình khẽ vuốt nhẹ mu bàn tay nàng trấn an, ánh mắt tràn ngập sự tin cậy. Bảo vệ nàng, tin tưởng nàng là điều mà hắn muốn làm nhất lúc này cũng như là điều mà nàng cần hắn làm nhất lúc này. Đối với hắn, nếu như đã không nếm trải được tình yêu thì hắn vốn không biết tình yêu không những cần sự chân thành mà còn là sự tin tưởng, cho dù cả thế giới này có quay lưng lại với nàng, có hiểu lầm nàng, có bỏ mặc nàng, hắn sẽ không bao giờ để nàng cô độc giữa một màn đêm cô tịch với sự mạnh mẽ vốn chỉ là một tấm lá chắn tự vệ tạm thời, nàng vẫn còn có hắn ở bên nếu như nàng nguyện ý để trái tim mình tin tưởng hắn, chấp nhận hắn. Âu Dương Vũ bị hành động này của hắn làm cho cảm động không thôi. Nàng biết cường thế, tin tưởng là tác phong điển hình của Dạ Trọng Hoa, nàng chợt nhận ra không biết khi nào kể từ khi bước vào thế giới cổ đại này, Dạ Trọng Hoa chính là người đàn ông đầu tiên cho nàng cảm nhận được sự ấm áp từ trong trái tim vốn băng lạnh đã lâu của nàng. Khi Dạ Phi Hi nghe được Ngô thái y chẩn đoán ngay lập tức ngẩn người, con hắn còn chưa kịp sinh ra, tại sao lại có thể mất được?

Nghe được tiếng gào khóc thê lương của Lý Vân Phỉ, lúc này hắn mới kịp hoàn hồn, con hắn chết là do loại đàn bà độc ác kia hãm hại!Nghĩ như vậy liền nghiến chặt răng tay chỉ thẳng vào mặt Âu Dương Vũ, đè nén sự phẫn nộ đang chực trào ra của mình quát: "Nói, vì sao phải hại con của bổn vương?"

Dạ Trọng Hoa nghe xong những lời nói ấy sắc mặt ngay lập tức âm trầm, cả người hắn tỏa ra một luồng không khí lạnh lẽo, đáy mắt tối tăm một màu.

Tiếp theo hắn nghe được Âu Dương Vũ thản nhiên đáp lại: "Tứ đệ nên suy nghĩ kỹ trước khi mở miệng, Âu Dương Vũ ta lấy lý do gì mà muốn hại đứa con mà căn bản nó chưa từng tồn tại?"

Giọng của nàng nhẹ nhàng không một chút phẫn nộ, thậm chí bình thản không một tia dao động, đôi mắt dường như đang mang theo ý cười châm chọc. Mọi người sắc mặt ngay lập tức nghi hoặc, cái gì mà đứa bé đó chưa từng tồn tại?

Âu Dương Vũ y thuật cao minh khắp cái đất Tây Lăng này không ai không biết. Cho nên một câu này của nàng đều khiến cho mọi người có mặt ở đây bắt đầu hoài nghi đưa đôi mắt dò xét về phía Lý Vân Phỉ. Lý Vân Phỉ vốn sắc mặt tái nhợt giờ nghe được vài câu đó của Âu Dương Vũ lại càng thêm tái nhợt, chỉ biết che đậy bằng cách khóc càng lúc càng to, giống như muốn khiến cho mọi người chú ý.

Khi Dạ Phi Hi nghe được những lời nói này của Âu Dương Vũ trong lòng lại cực kỳ phẫn nộ, chỉ cảm thấy một luồng tức giận không thể khắc chế được vọt lên, nếu không phải vì hình tượng hoàng tử cao quý của mình hắn thật sự muốn ngay tại chỗ này mà đánh ả một trận, bèn giơ tay chỉ vào Âu Dương Vũ mắng: "Cô quả thật là loại đàn bà tâm địa rắn rết, lại còn nói nhăn nói cuội che đi tội lỗi của mình! Lúc trước còn hại chết Lý Phương Phỉ vẫn chưa đủ bây giờ lại còn hại chết cả con của ta, không biết vì sao loại người độc địa như cô lại có thể sống sót trở về. Loại người như cô lẽ ra là nên chết quách ở ngoài kia để không còn có thể hại người nữa!"

Dạ Trọng Hoa sắc mặt nhất thời trầm xuống, gương mặt nghiêng trở nên sắc bén. Ánh mắt bùng một ngọn lửa giận dữ có thể dễ dàng nhận ra. Một người có thói quen che dấu cảm xúc của mình khi thật sự tức giận quả thực đáng sợ hơn bất cứ ai. Vũ nhi của hắn sao hắn có thể để nàng dễ dàng bị người khác chửi mắng vào mặt như thế. Tên Phi Hi này quả thực đã chọc tức điên hắn rồi. Hắn thân ảnh như quỷ mỵ, lắc mình đến trước mặt Dạ Phi Hi, đôi mắt giống như lưỡi đao sắc bén, lạnh lùng mở miệng: "Ngươi nói cái gì?"

Dạ Phi Hi lúc này bị cừu hận che mắt, giọng căm hận nói: "Nhị ca, huynh sao lại có thể cưới một loại tiện nhân tâm cơ đi hãm hại con đệ..!"

Lời còn chưa dứt, mọi người đã thấy Dạ Phi Hi té ngã văng ra xa mặt đất, Dạ Trọng Hoa trong tay tụ khí, dùng còn chưa được một phần ba công lực của mình, trong mắt lại không lộ cảm xúc, không mang chút lưu tình nào, vung tay đánh bật Dạ Phi Hi, Dạ Trọng Hoa còn định xuất chiêu thì bị Tam hoàng tử đứng một bên nắm chặt ngăn cản.Dạ Phi Hi bị Dạ Trọng Hoa làm cho sợ hãi mặt xanh tái mét, hắn biết từ trước đến nay Dạ Trọng Hoa hắn chưa bao giờ tức giận đến mức này.Sau đó không chút do dự, Dạ Trọng Hoa tiêu sái tiến lên phía trước đạp một cước vào người Dạ Phi Hi âm thanh lạnh lẽo u ám đến tận cùng của địa ngục: "Nếu không nể mặt ngươi, ta đã không ngần ngại ngay chính tại nơi này dùng mũi kiếm kia cắt đứt lưỡi ngươi! Chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, ngươi tự mình hiểu lấy. Đừng trách ta vô tình không nể tình huynh đệ"

"Phi Hi!" Hoàng hậu cũng biết Dạ Phi Hi làm như vậy thật sự vô cùng lỗ mãng, chỉ có điều! Dạ Trọng Hoa xuống tay cũng quá độc ác, ngay cả lời nói ánh mắt của hắn đều là sát khí! Dạ Phi Hi mặc dù tức giận nhưng cả người lại phát lên từng cơn run rẩy chỉ vì sự cường thế, tàn nhẫn của Dạ Trọng Hoa. Rồi đột nhiên trong miệng hắn liền dâng trào lên một cỗ mùi tanh sau đó hai mắt chợt tối sầm lại ngất đi.

"A!" Các vị tiểu thư ở đây nhìn thấy một màn này không khỏi hét to lên. Ngay giây phút đó đại sảnh lại lần nữa lặng ngắt như tờ, ai ai cũng không thể tiêu hóa được hết những chuyện vừa xảy ra ở đây. Dạ Trọng Hoa vẫn lạnh lùng đứng đó, nhìn một màn vừa rồi, trong lòng không mảy may rung động, mặt cũng không chút biến sắc, chỉ đưa mắt liếc nhìn hắn sau đó quay sang Âu Dương Vũ đưa đôi mắt phức tạp nhìn nàng. Nàng có biết ngay lúc hắn nhận ra ý đồ của Dạ Phi Hi, tim hắn như ngừng đập,cảm giác tuyệt vọng, đau đớn sợ hãi trên núi tuyết sơn kia lại một lần nữa tái hiện ra khiến hắn hít thở không thông. Hắn chỉ hận không thể ngay lập tức ngũ mã phanh thây, lăng trì tên Dạ Phi Hi ngu xuẩn kia ra.

Âu Dương Vũ cũng biết hắn đang lo lắng tức giận nàng đến mức nào. Nàng khẽ đưa mắt nhìn vết máu loang lỗ trên tay hắn, từng giọt từng giọt rơi xuống nền đất. Âu Dương Vũ khẽ nắm tay hắn nhỏ giọng hỏi: " Chàng ngốc vậy! Lại để bản thân mình bị thương thế kia?"

" Âu Dương Vũ! Không có lần sau!" Một câu dù lạnh lùng nhưng pha chút lo lắng khiến Âu Dương Vũ trong lòng cảm thấy ấm áp, nàng biết hắn sợ điều gì, là nàng phản ứng chậm, nếu thật sự không có hắn thì nàng thật sự đã chật vật dưới mũi kiếm của tên tứ hoàng tử kia.

Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa liếc nhau khẽ giơ lên ý cười tà mị, ngày hôm nay hắn hai vợ chồng hắn nên làm chút gì đó coi như là quà đáp trả cho vở kịch thú vị hôm nay, hắn biết Vũ nhi của hắn không bao giờ chịu để người khác khi dễ mình như vậy!

"Phi Hi!" Hoàng hậu lúc này không thể tưởng được Dạ Phi Hi lại đột nhiên ngất xỉu đi, trong lòng run sợ tới mức nước trà trong chén kia đã vơi đi hơn phân nửa, nàng bây giờ cũng không cố làm ra vẻ tao nhã quý phái nữa liền nâng y phục chạy vội vàng về phía Dạ Phi Hi xông đến, đem Dạ Phi Hi ôm vào trong lòng, âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở, "Phi Hi!Phi Hi, Con thế nào rồi?"

Hoàng thượng cũng kinh ngạc trước cảnh này từ trên ghế đi xuống, sau đó đưa đôi mắt ngờ vực về phía Dạ Trọng Hoa.

Ngô thái y đang ngồi ngẩn ngơ bên cạnh Lý Vân Phỉ liền nghe tiếng của nàng quát lớn: "Còn không mau qua đó xem!"

Ngô thái y cả kinh, vội vàng chạy đến, đem hai ngón tay khoát lên mạch cổ tay Dạ Phi Hi, chọt hai hàng lông mày hắn nhíu chặt lại, lúc này hắn rất muốn mở miệng nói tình hình bệnh trạng của Tứ hoàng tử nhưng cái gì cũng không nói nên lời.

Mọi người tham gia bữa tiệc cũng không dám phát ra bất cứ một âm thanh gì, im lặng chờ tên Ngô thái y kia đưa ra kết luận, nhưng thấy bộ dáng chậm chạp không mở miệng của hắn, sau đó trán hắn mồ hôi lạnh tuôn ròng rã, thân mình lạnh run.

Hoàng thượng nhịn không được giận dữ, một cước đem Ngô thái y đá ngã xuống đất, nói: "Đồ vô dụng! Cút xéo đi!"

Nói xong lại bổ sung một câu: "Tuyên Vương thái y!"

Vương thái y là thái y chuyên trị cho hoàng thượng, y thuật rất cao minh, và cũng là người công tâm ngay thẳng nhất trong viện thái y. Hắn vốn không thích vị tứ hoàng tử này nên khi nghe hoàng thượng triệu vào hắn cũng đành khinh thường đến chẩn đoán.

Nếu như không phải thái y ở đây đều vô dụng như nhau, Dạ Phi Hi vẫn còn hôn mê bất tỉnh, tình trạng lại khẩn cấp, hoàng thượng cũng sẽ không gọi Vương thái y tới. Từ trước đến nay cũng rất ít người biết đến vị vương thái y này vì y thuật của hắn cao minh vô cùng hơn nữa hắn chỉ phục vụ cho mỗi một người chính là hoàng thượng. Lúc còn trẻ hoàng thượng khi mắc bệnh hiểm nghèo, hắn chính là người duy nhất đã ra tay chữa được nên hoàng thượng mới có thể sống cho đến bây giờ nên hoàng thượng cũng có vài phần kính trọng đối với hắn.

Vương thái y vừa đến hoàng thượng liền lập tức lo lắng hỏi: "Ngươi mau đến xem xem, Phi Hi rốt cuộc là sao vậy?"

Vương thái y không chút hoang mang tiêu sái đến trước mặt hoàng thượng hành lễ. Sau đó hắn mới ngồi xổm xuống chuẩn đoán hiện trạng cho Dạ Phi Hi.

Hoàng hậu ở một bên nói: "Vương thái y, ngươi phải xem xét thật cẩn thận, vừa rồi Phi Hi là bị... Là đánh bật đi nên mới bất tỉnh."

Một lát sau đã nghe Vương thái y nói: "Thực ra Tứ hoàng tử bị đánh ngã thì không có vấn đề gì, chẳng qua..."

Hoàng thượng sốt ruột nói: "Chẳng qua cái gì?"

"Tứ hoàng tử bị trúng độc." Vương thái y trầm ngâm nửa phút, chậm rãi nói.

Nhất thời, mọi người đều cả kinh! Sau đó cúi đầu nhìn chén rượu của mình, trúng độc? Có người hạ độc ở bữa tiệc này sao? Mọi người không khỏi ném chén rượu đi, trong lòng kinh hãi, sợ mình cũng sẽ bị trúng độc.

Vương thái y dường như không thèm để ý đến thái độ lo lắng sợ hãi của mọi người thản nhiên nói: "Hơn nữa là loại độc mãn tính, Tứ hoàng tử đã trúng loại độc này cũng được một năm rồi, loại độc này nếu như sử dụng ngắn hạn thì sẽ nâng cao sức khỏe, nhưng nếu như dùng dài hạn thì...sẽ khiến cho người dùng không có khả năng sinh sản. Loại độc này sẽ từ từ xâm nhập vào cơ thể, nếu như vừa rồi không phải tứ hoàng tử bị kích thích thì độc này sẽ không phát hiện ra trong khoảng thời gian dài."

Hoàng hậu nghe Vương thái y nói xong liền mở tròn hai mắt kinh ngạc không thôi: "Ngươi nói Phi Hi bây giờ không có khả năng sinh sản?"

"Đúng vậy." Vương thái y thần sắc bình tĩnh, hắn đối với chuyện tranh đấu trong cung vô cùng bình thản.

Hoàng hậu dường như bị ai chọc tiết quát lên: "Chuẩn đoán như thế mà cũng là thái y sao?" Mắt nhìn sang Lý Vân Phỉ, trong lòng càng tin tưởng rằng chắc chắn có sai lầm gì đó, tiếp tục nói: "Nói hươu nói vượn! Vân Phỉ thân vẫn có mang đấy!"

Nhưng người ngoài nào có suy nghĩ giống như hoàng hậu, vừa xe xong kết luận của Vương thái y, Dạ Tiểu Đàn giật mình kinh ngạc không khỏi thốt lên: "Trời ơi! Nói như vậy, lẽ nào con của Vân Phỉ không phải là của... Tứ đệ?"

P/s: Tối thứ ba có chương mới nha chị em...*chuồn lẹ kẻo ăn gạch*

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Trị bệnh cho kẻ địch

Mọi người vốn trong đầu đã nghĩ như vậy, lại thêm việc Dạ Tiểu Đàn lên tiếng khẳng định liền chắc chắn ý nghĩ này hoàn toàn không sai. Tất cả đều há mồm kinh ngạc không thôi, Dạ Phi Hi cũng dần tỉnh lại, thấy bầu không khí có chút khác thường, trong lòng không khỏi thắc mắc khó hiểu thì đã nghe hoàng hậu khóc lên: "Rốt cuộc là người nào đã ác độc như vậy, con ta bây giờ biết phải làm sao?!"

Dạ Phi Hi nhìn hoàng hậu có thái độ kỳ lạ liền tò mò hỏi: "Mẫu hậu, người làm sao vậy?"

Hoàng hậu lúc này chỉ biết khóc, không nói nên lời. Vương thái y đem những lời chuẩn đoán của mình ra thuật lại một lần nữa, Dạ Phi Hi nghe xong chỉ biết ngẩn người, sắc mặt đen lại.

Ai đã có thể hạ độc mình một cách ngoan độc như vậy? Nếu hắn không có khả năng sinh sản vậy thì Lý Vân Phỉ kia... Nghĩ như vậy liền đưa đôi mắt sắc bén như độc xà trừng về phía Lý Vân Phỉ, tiện nhân này khi trước có ở lại Lý phủ một thời gian dài, lẽ nào...

Lý Vân Phỉ cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Dạ Phi Hi, sắc mặt nàng không khỏi tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thực ra nàng ngay từ đầu không có mang thai, chỉ là trong người có cục máu đông (Huyết khối) thôi. Trước đó vì quỳ thủy của nàng hai tháng vẫn chưa có cho nên tự cho mình là đã có thai, hơn nữa còn vội vàng nói cho Dạ Phi Hi, thật không ngờ... Ngày ấy bụng nàng quặn đau sau đó thái y chuẩn đoán mới phát hiện ra trong người nàng có cục máu đông, căn bản không phải là mang thai. Lúc đó nàng tức đến phát điên lên, Dạ Phi Hi lúc nghe được tin nàng mang thai thì thật vất vả mới thấy được thái độ của hắn đối với nàng có vài phần tốt lên, thế nhưng chuyện lại thành ra như thế này. Mất một thời gian suy nghĩ nàng mới đưa ra quyết định cứ để mọi chuyện diễn biến như vậy, mua chuộc Ngô thái y diễn trò cùng nàng, như thế chẳng phải là một mũi tên trúng hai con nhạn hay sao!

Thế nhưng nào ngờ...

Dạ Phi Hi không có khả năng sinh dục? Vậy đứa con trong bụng nàng là từ đâu ra?

Tự đào hố chôn mình! Lý Vân Phỉ cũng bất chấp bày vở kịch này hãm hại Âu Dương Vũ. Ai ngờ mọi chuyện giờ lại chuyển hướng, nếu như mọi người nghĩ rằng phi tử của Tứ hoàng tử thông dâm, một tội lớn như vậy nàng còn có thể giữ lại được cái mạng này sao?

Lý Vân Phỉ sắc mặt tái nhợt,trắng bệch như tờ giấy, hướng về phía Vương thái y hô to: "Không có khả năng, chuyện này là không thể xảy ra..."

Tầm mắt của mọi người đều dừng trên người Lý Vân Phỉ!Lúc trước những người đó nghĩ rằng nàng ta bị bệnh chó dại cắn nên tìm mọi cách tránh xa nàng. Sau khi biết nàng có thai liền bắt đầu nịnh bợ nàng, hỏi thăm này nọ thế nhưng bây giờ bọn họ lại nhìn nàng bằng cặp mắt khinh bỉ, một chút coi trọng cũng không, giống như trong mắt bọn họ lúc này nàng cũng chỉ là một người phụ nữ dơ bẩn không thuần khiết!

Không thể, không thể như vậy! Một khi chuyện này nếu được điều tra làm rõ, thì đời này Lý Vân Phỉ nàng coi như xong, không còn cơ hội quay đầu!

Lý Vân Phỉ nhìn vào ánh mắt của mọi người xung quanh trong lòng thất kinh, không khỏi chịu đựng cơn đau bụng đang dày vò mình liền bò lếch về phía Vương thái y. Bây giờ người có thể nói đỡ cho nàng cũng chỉ có Vương thái y!Thật vất vả mới đến trước mặt Vương thái y, Lý Vân Phỉ thê lương bi ai nói: "Vương thái y, ông giúp ta xem lại một lần nữa, nhìn xem, chắc chắn có nhầm lẫn gì đó?"

Vương thái y chỉ lạnh lùng nhíu mày, tuy nhiên Lý Vân Phỉ cũng là phi tử của Tứ hoàng tử. Mà nàng lại là nữ tử nhìn bộ dáng thê thảm bê bết của nàng, Vương thái y cũng đành rủ lòng ngồi xuống xem cho nàng.

Vương thái y nhíu mày, hờn giận nói, "Tứ hoàng phi căn bản không có mang thai! Chẳng qua trong bụng có huyết khối, nên quỳ thủy mới không xuất hiện."

Lý Vân Phỉ nghe xong nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không phải là thông dâm thì những cái khác đều không sao.

Dạ Nhiêu từ đầu đến giờ vẫn ngồi im lặng thưởng rượu thưởng kịch lúc này đột nhiên nở một nụ cười yêu kiều: "Tứ tẩu là muốn có con đến phát điên hay là vì Tứ ca mới cưới thêm một vị sườn phi nữa nên cố ý dựng lên màn kịch này để bảo toàn địa vị của mình sao?"

Lời Dạ Nhiêu vừa nói ra khiến cho không ít những người ở đây phải một phen kinh hoảng. Hoàng hậu sắc mặt nhất thời khó coi, quát một tiếng, Dạ Nhiêu mới ngừng lại. Mọi người bắt đầu bàn tán nhỏ to cười nhạo Lý Vân Phỉ, Dạ Phi Hi không có khả năng sinh dục mà lại nghe được những lời Dạ Nhiêu nói như vậy, nhất thời lại nghĩ tới vị nữ tử kia.

Lý Cung vẫn an tĩnh ngồi một góc kia vốn tưởng muội muội của mình hôm nay đã có khả năng hủy hoại Âu Dương Vũ kia nhưng lại không ngờ kết quả thành ra như vậy. Vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, nghe Dạ Nhiêu nói như thế, liền không khỏi thốt ra: "Vậy Trình sườn phi cũng không thể mang thai đúng không?"

Âm thanh hắn không cao, nhưng vì bầu không khí ở đây vốn một mảnh im lặng nên những lời hắn nói mọi người nghe không sót chữ nào. Dạ Phi Hi vốn đã có chút bình tâm trở lại, bất ngờ nghe được những lời này của Lý Cung thì nội tâm không khỏi lần nữa điên cuồng phẫn nộ, nhìn Lý Cung bằng ánh mắt âm trầm, uất hận. Sau đó nhịn không được phun ra một ngụm máu rồi lại lần nữa ngất đi.

Hoàng thượng nhìn thấy bộ dáng của Dạ Phi Hi như vậy trong lòng không khỏi có chút đau lòng, lập tức sai người điều tra rõ vụ này, rốt cuộc là ai đã hạ độc Dạ Phi Hi. Ngoài ra hắn còn lệnh cho Vương thái y phụ trách chữa trị cho Dạ Phi Hi cho đến hắn hoàn toàn bình phục.

Mọi người xung quanh cho rằng hoàng thượng làm như vậy là vì rất yêu thương sủng ái Dạ Phi Hi, nhưng không ai biết rằng chính vì Dạ Phi Hi bị hạ độc làm mất khả năng sinh sản hắn không muốn chuyện này sớm truyền ra ngoài làm mất mặt hoàng thất nên hắn mới đích thân ra tay lấy uy quyền của mình áp chế tin đồn đáng xấu hổ này.

Trong phủ..

Chuyện này rốt cuộc là sao, đã có chuyện gì xảy ra, hắn khi nào đã bị người tính kế hạ độc...

Dạ Phi Hi vốn là vì chuyện này mà phiền lòng không dứt. Không ngờ vừa mới trở về phủ, Trình Cẩm chạy đến trước mặt mình quỳ rạp xuống khóc lóc thảm thiết: "Tứ hoàng tử xin hãy thay nô tỳ làm chủ cho nô tỳ. Nô tỳ nào có chọc giận gì tỷ tỷ, vậy mà tỷ ấy lại sai người đến ép nô tỳ uống thuốc khiến cả đời nô tỳ không bao giờ có khả năng sinh sản..."Không thể sinh sản! Không thể sinh dục! Dạ Phi Hi ngực kịch liệt phập phồng, đôi mắt đỏ đậm lên. Hắn – Dạ Phi Hi đường đường là hoàng tử cao quý của Tây Lăng quốc lại cư nhiên biến thành trò cười cho thiên hạ, không có khả năng sinh dục, bây giờ hắn có biết bao nhiêu người nói xấu sau lưng hắn, thanh danh của hắn hoàn toàn bị sụp đổ! Nghĩ lại vài ngày trước hắn lại cùng với loại đàn bà dơ bẩn này phát sinh quan hệ, hắn liền không khỏi tức giận giơ tay trực tiếp tát vào khuôn mặt trắng nõn của Trình Cẩm sau đó ngoan độc đạp nàng một cước: "Tiện nhân, ngươi cút xéo ra xa khỏi tầm mắt bổn vương ngay lập tức, nhìn thấy ngươi bổn vương liền cảm thấy ghê tởm!"

Trình Cẩm theo bản năng ôm lấy mặt,uất ức run lên, nàng nghĩ dựa vào dung nhan sắc đẹp của nàng có thể thu phục được Dạ Phi Hi. Hôm nay nhìn thấy hắn tỏ ra thái độ tàn nhẫn với mình như vậy trong lòng liền hối hận không thôi, nước mắt tuôn trào thấm ướt cả khuôn mặt, đọng lại chỉ còn là sự đau thương cùng tuyệt vọng.

Lý Vân Phỉ sau khi được Vương thái y cứu chữa đã có chút biến chuyển liền sai tùy tùng đưa trở về phủ Tứ hoàng tử. Càng nghĩ nàng lại càng càng giận, vốn đây là một cơ hội tốt để lật đổ, hủy hoại Âu Dương Vũ, vậy mà...

Lý Vân Phỉ nhất thời trong lòng máu nóng dâng lên cuồn cuộn, tức giận đến phát cuồng, nhất thời đột nhiên cảm thấy bên dưới hạ thân có một dòng máu tươi trào ra. Nha hoàn bên cạnh thấy váy của Lý Vân Phỉ bị tầng máu đỏ thẫm liền hoảng sợ không thôi, chân tay bắt đầu run rẩy đi đứng không vững vừa chạy vừa hô hoán: "Người đâu,mau tới đây, người đâu!"

Dạ Phi Hi nhận được tin tức liền tiến vào thấy được khuôn mặt tái nhợt của Lý Vân Phỉ lã chã chực khóc nhìn hắn, trong lòng hắn chỉ thấy phiền chán không thôi, lạnh lùng hừ một tiếng: "Triệu thái y!"

Vài thái y đến đây sau khi xem bệnh xong đều lắc đầu nói bệnh này của Lý Vân Phỉ vốn là bệnh nan y, không dễ trị liệu. Dạ Phi Hi lúc này cũng chỉ có thể một lần nữa triệu Vương thái y đến nhưng không ngờ sau khi Vương thái y chẩn đoán qua thì chỉ cau mày, thở dài nói: "Lão phu chưa bao giờ gặp qua phải chứng bệnh này cả!"

Trong phòng tràn ngập mùi máu tươi, Dạ Phi Hi vốn đã không có chút tình cảm nào với Lý Vân Phỉ,nhìn thấy bộ dạng thế này của Lý Vân Phỉ, trong lòng lại càng chán ghét, coi khinh.

Mời đến cả Vương thái y xem bệnh cho cô ta thì hắn đã rất nhân từ với cô ta rồi, nếu như hết cách thì hắn cũng không muốn phí sức lực tiếp tục nữa.

Dạ Phi Hi lúc này dường như chỉ cảm thấy mùi máu tươi quanh chóp mũi mình càng ngày càng đậm nghĩ rằng không muốn ở trong này thêm một giây nào nữa định xoay người rời đi thì nghe được Vương thái y trầm ngâm lẩm bẩm: "Lão phu nghe nói Ninh vương phi y thuật rất cao, Tam công chúa từng mắc bệnh viêm ruột thừa đều đã được nàng chữa khỏi hẳn đối với bệnh này cũng có thể chữa trị được. Nếu như Ninh vương phi chịu ra tay có lẽ còn có cơ hội... Nếu không, chỉ sợ qua ngày thứ hai khả năng Tứ hoàng phi sẽ..."

"Ninh vương phi?" Dạ Phi Hi không khỏi lên tiếng hỏi lại, trong đầu hiện lên ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia của Âu Dương Vũ, khóe môi lập tức giơ lên ý cười lạnh. Đường đường là một tứ hoàng tử lại đi cầu xin một ả vương phi, hơn nữa lại là vương phi của Dạ Trọng Hoa vương phi? Đùa hắn hay sao! Dạ Phi Hi sắc mặt âm trầm, nhìn Lý Vân Phỉ liếc mắt một cái, người đàn bà này, hắn căn bản không cần.Lý Vân Phỉ cảm nhận được ánh mắt đầy thâm ý của Dạ Phi Hi, trong lòng không khỏi dấy lên cảm giác sợ hãi, nàng chưa muốn chết a!

Lúc trước nàng nghĩ bệnh huyết khối này hầu như không có gì nguy hiểm đến tính mạng, mới yên tâm làm chuyện như vậy. Nhưng hôm nay, Lý Vân Phỉ chỉ cảm thấy hai chân bắt đầu run rẩy trắng bệch, lạnh như băng, hạ thân càng lúc càng đau nhức. Dường như nàng chưa bao giờ cảm nhận được cái chết đang đến với mình rõ ràng chân thật đến thế.

Thấy Dạ Phi Hi muốn rời đi, nàng liền không kiêng dè bất chấp dùng toàn lực lao ra khỏi giường lê lết từng bước ôm lấy một bên chân của Dạ Phi Hi tay dùng sức bắt lấy ống tay áo hắn cầu xin: "Phi Hi, cứu ta, cứu ta..."

Dạ Phi Hi vẫn thản nhiên bất động, lạnh lùng nhìn Lý Vân Phỉ, Lý Vân Phỉ khóc càng lúc càng lớn, trong miệng thê lương bi ai: "Phi Hi, van cầu chàng hãy cứu ta, chúng ta là vợ chồng, chàng thật nỡ muốn nhìn thấy ta chết sao?"

Dạ Phi Hi nghĩ tới đám người Lý gia kia khiến cho hắn càng lúc càng đau đầu, liền bỏ lại một câu: "Ta đã biết." Nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi.

"Tiểu Nặc, chữ em viết rất đẹp, thế này đi buổi tối tỷ sẽ làm món cá nướng cho em ăn." Âu Dương Vũ đang ngồi ở phía trước cửa sổ nhìn Tiểu Nặc viết chữ, không khỏi tán dương, Tiểu Nặc, thằng bé này học cái gì cũng tiếp thu rất nhanh cho nên thấy vậy Âu Dương Vũ nhịn không được muốn đi vào không gian tùy thân làm cá nướng thưởng cho hắn.

"Tuyệt quá, tỷ tỷ, em thích nhất là ăn cá nướng a!" Tiểu Nặc vui vẻ vỗ tay.

Âu Dương Vũ nhìn thấy thằng bé này vui vẻ cũng theo tâm trạng của nó mà cong môi cười. Nhìn bộ dáng hắn ngồi nghiêm chỉnh, vững vàng cầm bút chầm rãi viết từng nét chữ trông thật đáng yêu.

Cho đến bây giờ Âu Dương Vũ cảm thấy không có một chút hối hận khi đã nhận nuôi thằng bé, dưỡng thằng bé trở thành nhân tài này, khi rảnh rỗi Âu Dương Vũ còn dạy thêm cho hắn một ít toán học, hắn học cũng rất là nhanh.

Khi hai người đang tán gẫu vui vẻ thì ngoài cửa liền xuất hiện một tên tùy tùng đến bẩm báo với Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ nghe xong không khỏi cười nói: "Vậy sao? Hoàng hậu nương nương muốn gặp ta?"

Tiểu Nặc buông cây bút trong tay, nhìn Âu Dương Vũ, khuôn mặt trắng trẻo non nớt kia nhăn thành cái bánh bao: "Tỷ tỷ? Tỷ muốn đi gặp yêu lão bà bà kia sao?"

Âu Dương Vũ bật cười: "Hả? Sao lại nói vậy!"

"Ninh vương ca ca có nói với em chuyện khi xưa a. Ca ca nói ở những người ở trong cùng đều toàn là kẻ ngốc nha, mà đặc biệt ngu ngốc nhất chính là yêu lão bà bà a, yêu lão bà bà còn sinh ra những đứa con hư hỏng không kém, à còn có con dâu của bà ta cũng chẳng tốt đẹp gì,..."

Nghe âm thanh trong trẻo đáng yêu của Tiểu Nặc, Âu Dương Vũ nhịn không được bật cười thành tiếng, Dạ Trọng Hoa chàng ấy sao có thể cùng với Tiểu Nặc nói những lời này!

"Vậy ca ca ấy có nói gì về tỷ tỷ không?"

Tiểu Nặc suy nghĩ một lúc lâu, mới nghiêm túc gật gật đầu: "Có, ca ca nói tỷ tỷ là tâm can của ca ca a."Tâm can?! Nghe thật... Buồn nôn!

Âu Dương Vũ nhịn không được đỏ mặt: "Được rồi, tỷ tỷ đi ra ngoài một chút, em cứ tiếp tục việc mình đi."

Tiểu Nặc nhu thuận cầm lại cây bút trên tay gật gật đầu, nói: "Vâng, Tiểu Nặc chờ tỷ tỷ trở về."

Âu Dương Vũ cười xoa đầu Tiểu Nặc, lúc này mới đứng dậy, sửa soạn y phục chỉnh tề rồi xoay người rời đi.

Cho đến khi Âu Dương Vũ vào cung gặp hoàng hậu thì thấy vị hoàng hậu này có chút không giống với khi xưa, không còn lãnh đạm, mắt bắn ra tia lửa nữa mà thay vào đó chính là vẻ mặt thân thiết nghênh đón, thậm chí khi Âu Dương Vũ cúi đầu hành lễ cũng bị nàng ta tiến đến ngăn cản.

Âu Dương Vũ nhợt nhạt cười: "Hoàng hậu nương nương có chuyện gì muốn tìm gặp Vũ nhi?"

Hoàng hậu sắc mặt cứng đờ, có vẻ như đang cắn răng nhẫn nhịn sau đó cũng tươi cười thốt lên: "Vũ nhi, hôm nay mẫu hậu có làm chút điểm tâm muốn gọi con đến đây nếm thử."

Âu Dương Vũ trong lòng cười lạnh, không khỏi nói: "Hoàng hậu nương nương không cần phải khách sáo như thế, có chuyện gì cứ nói thẳng đi."

"Ngày hôm đó Vân Phỉ sau khi về phủ liền bị băng huyết, đã nhiều ngày mà vẫn không thấy tốt lên, cho nên..." Hoàng hậu giải thích một nửa liền lén nhìn vẻ mặt của Âu Dương Vũ thử xem nàng ta có tiếp nhận lắng nghe vấn đề của nàng hay không. Thế nhưng Âu Dương Vũ vẫn bình thản đứng đó, tỏ vẻ đang lắng nghe cẩn thận, nhưng ánh mắt một chút cũng không để ý quan tâm.

Hoàng hậu trong lòng có chút sốt ruột, liền đơn giản nói ra: "Vũ nhi, lúc trước, con hẳn là cùng Vân Phỉ có chút hiểu lầm.Nhưng nay Vân Phỉ nó biết sai rồi, con nhất định phải tìm cách cứu chữa cho nó."

Âu Dương Vũ cúi đầu, trong lòng cười lạnh, nàng cùng với Lý Vân Phỉ có chút hiểu lầm nói ngoài miệng đơn giản vậy thôi sao? Loại đàn bà thâm độc đó đã từng muốn lấy mạng ta đó, yêu lão bà bà.

Mọi ngày Âu Dương Vũ đều coi bọn họ như cái đinh trong mắt nhổ ra không được. Nay gặp phải tình hình nguy cấp thì lại muốn Âu Dương Vũ ta ra tay giúp đỡ, nực cười, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy?

Hoàng hậu ngồi trầm mặc rất lâu không thấy Âu Dương Vũ đáp lại, liền khẽ kêu lên: "Vũ nhi?"

Âu Dương Vũ ngẩng đầu, mặt mày cau lại, làm ra vẻ khó xử nói: "Chuyện này, Vũ nhi y thuật không tinh thông, e rằng vô phương cứu chữa."

Hoàng hậu nghe vậy liền biết nàng ta từ chối, trong lòng đã có chút tức giận, tuy không phục nhưng vẫn cố gân giọng nói: "Ngay cả Vương thái y cũng tán dương y thuật cao minh của ngươi, sao có thể nói là y thuật không tinh? Nói đi, ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng cứu Vân Phỉ?"

Âu Dương Vũ khóe môi mỉm cười, không chút hoang mang, thấy hoàng hậu xem ra là nhẫn nhịn không được, liền nói: "Muốn cứu cũng không hẳn là không thể... Chẳng qua việc này chỉ được phép một mình ta ra tay, không được cho phép người ngoài can thiệp. Hơn nữa Vũ nhi ta không cam đoan sau khi chữa bệnh này có di chứng gì để lại hay không, nếu có di chứng gì thì tuyệt đối không được đến tìm ta?"

Lần trước Âu Dương Vũ chữa khỏi bệnh viêm ruột thừa cho Dạ Tiểu Đàn nên đối với y thuật của Âu Dương Vũ, hoàng hậu nàng cũng vô cùng tin tưởng, chỉ có điều...Trên mặt hoàng hậu hiện lên một chút âm ngoan: "Ai biết được ngươi có thể âm thầm ra tay?"

"Nếu như hoàng hậu nương nương không tin Vũ nhi, Vũ nhi cũng không còn gì để nói." Âu Dương Vũ cười nhẹ, chuyện này vốn ta không muốn can

thiệp, ta không muốn lại thêm màn náo nhiệt nào nữa đâu.

Hoàng hậu đực mặt ra nhìn, Âu Dương Vũ liền thản nhiên cúi người, nói: "Nếu như không còn chuyện gì, Vũ nhi xin cáo lui trước."

Dạo trước Hoàng hậu có triệu tập hết tất cả các thái y trong cung xem xét bệnh tình cho Lý Vân Phỉ nhưng tất cả bọn họ đều nói rằng không có bất kỳ biện pháp để chữa trị. Bây giờ chẳng phải Âu Dương Vũ chính là phương thuốc duy nhất có thể cứu chữa được bệnh tình cho Vân Phỉ!

Hoàng hậu vừa định lên tiếng ngăn cản thì liền nghe một đạo âm thanh vang lên: "Vũ nhi cứ việc trị liệu, nếu như trị khỏi, trẫm sẽ thưởng lớn cho Vũ nhi, nhưng nếu không có biện pháp gì thì...cũng không sao."

P/s: * Cúi đầu * Ta nói các nàng đừng giận ta.. hôm qua ta bận thật đó...thấy mấy nàng như vậy...ta buồn thật đó...mấy nàng tha lỗi cho Ta...chiều nay ta sẽ cố gắng tối ta bonus cho các nàng thêm chương nữa..coi như quà tạ lỗi...*hic hic sin lỗi mòa*

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Không thể sinh dục không hẳn đã mất tất cả

Hoàng hậu cùng Âu Dương Vũ đồng loạt nhìn về phía cửa, chỉ thấy Hoàng thượng tay dắt theo An phi đi vào.

Âu Dương Vũ hướng hai người hành lễ, cất cao giọng nói: "Vũ nhi cầu hoàng thượng hạ thánh chỉ."

" Vì sao? Chẳng lẽ những lời trẫm nói Vũ nhi không tin, lại đi tính toán với trẫm?" Hoàng thượng trong mắt đầy ý nghi hoặc, lên tiếng hỏi.

Âu Dương Vũ cất cao giọng nói: "Vũ nhi không phải lo lắng đến chuyện đó, Vũ nhi chỉ lo Lý gia, đến lúc đó có chuyện gì... Vũ nhi biết phải làm sao bây giờ?"

"Trẫm khuôn vàng thước ngọc, lời nói của trẫm chính là thánh chỉ, kẻ nào dám cãi lời? Vũ nhi cứ yên tâm trị liệu đi."

Âu Dương Vũ sau khi được hoàng thượng bảo đảm, cũng nhẹ cúi đầu nói: "Tạ hoàng thượng."

Lý Vân Phỉ nhanh chóng được hạ nhân đưa đến tẩm cung của hoàng hậu. Âu Dương Vũ sau đó cũng đi tới bên giường nhìn về phía Lý Vân Phỉ, lúc này trên mặt Lý Vân Phỉ dường như trắng bệch không còn chút máu, cả người tái nhợt. Nàng nằm trên giường, hô hấp mỏng manh, nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ như muốn nói gì nhưng âm thanh dường như bị nghẹn ở cổ họng, nói cái gì cũng đều không rõ ràng.

Âu Dương Vũ vốn không thèm để ý, chỉ nhẹ nhàng đưa tay khoát lên mạch cổ tay nàng xem xét, trong lòng cũng không khỏi giật mình liếc mắt nhìn Lý Vân Phỉ. Thật không ngờ bệnh tình của nàng ta lại tồi tệ đến mức này. Nếu như qua một ngày nữa vẫn không được chữa trị, thì quả thực đúng là vô phương cứu chữa.

Âu Dương Vũ từ trong lòng lấy ra một ống kim tiêm, tiêm thuốc gây mê vào người nàng. Lý Vân Phỉ ý thức dần dần mơ hồ sau đó chỉ cảm thấy một cảm giác đau đớn ập tới rồi cuối cùng bất tỉnh.

Âu Dương Vũ chuẩn bị xong xuôi dụng cụ mổ,rạch một đường dao ngay bụng Lý Vân Phỉ, sau đó liền thấy rõ ràng cục máu đông không lớn không nhỏ nằm chễm chệ trong bụng, hẳn là bệnh này đã ủ rất lâu.

Tuy rằng đã giúp nàng ta lấy ra cục máu đông đó nhưng chỉ e rằng từ nay về sau Lý Vân Phi không bao giờ có khả năng sinh đẻ được nữa.

Âu Dương Vũ biểu tình đờ đẫn, giúp Lý Vân Phỉ cẩn thận khâu lại vết cắt, lặng lẽ nói với Lý Vân Phỉ vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê: "Tính mạng của cô đã không còn nguy hại gì, có điều, từ nay về sau đừng tính đến chuyện có thể mang thai." Lý Vân Phỉ mặc dù hai mắt vẫn nhắm nhưng còn có thể nghe được loáng thoáng mấy câu của Âu Dương Vũ.

Vừa nghe nữa câu đầu Lý Vân Phỉ trong lòng mừng như điên, nhưng còn chưa kịp nói lời cảm tạ nàng ta thì nghe được nửa câu sau liền sửng sốt, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Hoàng hậu sau khi biết được tin Lý Vân Phỉ không thể sinh con liền biến sắc ngã bật ra ghế! Nàng cáu giận nhìn Âu Dương Vũ, là nàng ta! Nhất định là nàng ta đã động chân động tay!

Nhưng Âu Dương Vũ đã nhận được khẩu dụ của hoàng thượng đành không thể làm được gì, chỉ biết trơ mắt nhìn Âu Dương Vũ rời đi.

Sau đó liền kêu nha hoàn bên cạnh mình đến báo tin cho Lý gia.

Lý Hiển Diệu nghe nha hoàn kia hồi báo lại xong, mặt mày đều biến sắc không thể tin được, tức giận thậm chí ngay cả râu cũng đều run lên, nói không nên lời!Lý Cung tức giận giơ tay đập bàn: "Muội muội sau này là người của hoàng hậu, thế nhưng nếu như không thể sinh con thì chẳng phải cái ghế chính

phi kia sẽ dễ bị lung lay hay sao?"

"Con hạ thấp giọng một chút cho ta!" Lý Hiển Diệu mặc dù cũng tức giận, nhưng không hề hồ đồ, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nghĩ lại nói: "Tất nhiên Ta sẽ khiến hoàng thượng giúp Vân Phỉ báo thù!" Nói xong liền hùng hổ yết kiến.

Hoàng thượng nhìn thấy Lý Hiển Diệu quỳ trước mắt mình nước mắt nước mũi rơi lã chã, mặt mày hắn không khỏi nhăn lại có chút phiền phức.

Lý Hiển Diệu vẫn bất giác không nhận ra vẻ tức giận trên mặt hoàng thượng, bi phẫn nói: "Hoàng thượng, tiểu nữ mệnh khổ a!"

Hoàng thượng thật sâu thở dài một hơi, đáp lại nói: "Bệnh tình đã đến nước này rồi, thật sự là..."

"Đều là do Âu Dương Vũ hãm hại, chính nàng ta hãm hại con gái lão thần cả đời không thể sinh con! Hoàng thượng, ngài nên đứng ra làm chủ cho lão thần, nghiêm trị kẻ chủ mưu Âu Dương Vũ này!" Lý Hiển Diệu lên án mạnh mẽ Âu Dương Vũ.

Hoàng thượng trên mặt không khỏi tức giận, nếu như không có Vũ nhi, thì con hắn đã sớm chầu trời vì căn bệnh đó rồi, còn phước đâu là sống an ổn trên thế gian này.

Lúc trước hắn cũng đã nói rõ ràng lời đã hứa với Âu Dương Vũ cho bọn hắn. Chính bọn họ cũng đã đồng ý đáp ứng, thánh chỉ cũng đã hạ xuống, vậy mà lão già này lại dám trở mặt, đây chẳng phải hắn không cho mình một chút mặt mũi hay sao? Hắn thật sự quá to gan!Thật sự quá kiêu ngạo.

Lý Hiển Diệu thấy hoàng thượng trầm mặc không nói, nghĩ rằng hẳn mình đã thành công trong việc đá động tâm tình của hoàng thượng đã tức giận Âu Dương Vũ liền được nước lấn tới thêm dấm chua một phen.

Cũng không ngờ rằng hoàng thượng ngay cả liếc mắt hắn cũng không, phất phất tay: "Bệnh này của Vân Phỉ muốn cứu sống cũng không dễ, Vũ nhi là ân nhân cứu mạng Vân Phỉ nhà các ngươi, Lý gia các ngươi nên đến bái tạ nàng đi, lui xuống, trẫm mệt mỏi."

Lý Hiển Diệu trợn mắt há hốc mồm nhìn hoàng thượng rời đi, không nói nên lời!

***

"Nghe nói hôm nay nàng đến Chung Túy cung trị bệnh cho Lý Vân Phỉ ?" Âu Dương Vũ ngay khi trở về Ninh vương phủ thì sắc trời đã tối muộn. Dạ Trọng Hoa ngồi ở thư phòng, tay cầm một quyển sách, thản nhiên như không hỏi.

" Ừ." Âu Dương Vũ lên tiếng, bắt lấy chén trà trước mặt hắn tự mình rót trà uống liên tục

Lại không ngờ sau đó Dạ Trọng Hoa đứng lên, cầm quyển sách trong tay khẽ đập lên đầu nàng, âm thanh lạnh lùng mang theo ý trách cứ: "Đồ ngốc, vất vả một ngày để đi cứu loại phụ nữ ác độc kia?"

Âu Dương Vũ buông cái chén, thản nhiên nhìn hắn lên tiếng giải thích: "Là chính phụ hoàng của chàng tự mình hạ chỉ nha, Vũ nhi nào dám không theo."

"Nghịch ngợm!" Dạ Trọng Hoa trong mắt xuất hiện ý cười nhịn không được tiếp tục gõ nàng "Với miệng lưỡi của nàng một lời từ chối vốn không khó.""Đạo đức nghề nghiệp mà. Vậy chàng muốn ta làm thế nào a?"

Dạ Trọng Hoa liếc nàng một cái, ánh mắt đầy ý giảo hoạt liền cong môi cười lạnh nói: "Ý ta là, nàng hẳn nên trực tiếp cầm châm độc dạy dỗ cô ta."

Âu Dương Vũ trừng mắt nhìn hắn: "Dạ Trọng Hoa, tâm địa chàng thật nham hiểm."

"Thật không?" Dạ Trọng Hoa không để ý ném quyển sách sang một bên vươn tay kéo tay Âu Dương Vũ đặt lên ngực mình, nhìn cô chăm chú, nhẹ nhàng gạt lọn tóc của nàng, trán khẽ đặt lên trán nàng, trên gương mặt điển trai đẹp không có góc chết kia khẽ giơ lên ý cười tà mị "Tâm bổn vương có độc mới đối phó được với bản tính sắc đá của nàng."

Âu Dương Vũ khóe môi cứng đờ, có lầm hay không, Dạ Trọng Hoa tên này bá đạo không khi nào thuyên giảm, tăng đột ngột như vậy khiến tâm nàng theo không nổi a. Nàng muốn rút tay mình về nhưng Dạ Trọng Hoa nào để cho nàng toại nguyện, tay nàng căn bản không một chút cử động được vẫn vững chắc đặt lên vòm ngực ấm áp của hắn. Đột nhiên khuôn mặt tuấn tú của Dạ Trọng Hoa mỗi lúc một phóng đại về phía nàng môi chưa kịp chạm vào thì bất ngờ nghe được âm thanh cao hứng của Tiểu Nặc từ xa vọng lại: "Tỷ tỷ! Tỷ tỷ đã trở về rồi sao?"

[Ờ thằng nhóc chết tiệt, bóng đèn cao thế chính hiệu, bộ tiểu tử mi là đĩa sao, bám Bà kia hoài vại]

Khuôn mặt Dạ Trọng Hoa ngay lập tức đanh lại, không có lấy một ý cười, từng góc cạnh trên gương mặt bắt đầu nghiêm nghị. Dạ Trọng Hoa trong mắt liền hiện lên một lớp băng lạnh ngắt không có chút ấm áp nhìn tên xú tiểu tử dám phá đám chuyện riêng của hắn, hắn bây giờ thực chỉ muốn một cước đá bay hắn đi nơi nào đó.

Như một cơn lốc nhỏ càn quét Tiểu Nặc ngay lập tức đã có mặt, ánh mắt hắn không khỏi tò mò nhìn Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa như đang dò xét cái gì: "Tỷ tỷ, ca ca, hai người đang làm gì vậy?"

"Bổn vương đau ngực." Dạ Trọng Hoa lãnh đạm nói một câu, trên tay khí lực cũng tăng thêm vài phần giữ lấy cánh tay đang cố giằng co của Âu Dương Vũ đặt tại ngực mình: "Vũ nhi, giúp bổn vương xoa."

Âu Dương Vũ khóe miệng run rẩy dữ dội.

Tiểu Nặc vẻ mặt hồn nhiên hỏi: "...Ồ vậy a, ca ca có cần Tiểu Nặc giúp ca ca xoa không a?"

Dạ Trọng Hoa đầu mày khẽ nhíu lại liếc mắt khó chịu: " Không cần, an phận đi!"

***

Tin tức về chuyện Lý Vân Phỉ không thể sinh con khiến cho cả Lý gia cùng hoàng hậu tâm tình hỗn loạn tức giận không thôi. Nhưng nhân vật chính trong chuyện này – Dạ Phi Hi lại dường như không hề có một chút phản ứng.

Hắn vốn không ưa gì Lý Vân Phỉ, đối với chuyện cô ta có sinh con cho hắn được hay không hắn một chút cũng không quan tâm, thậm chí hắn cũng không cần. Cô ta không sinh được con, còn có nhiều người đàn bà khác có thể sinh con cho hắn. Điều hắn phẫn hận lúc này chính là chỉ vì cô ta mà đã hủy hoại toàn bộ danh dự của hắn.

Còn ả Trình Cẩm, loại tiện nhân này, chỉ vì ả mà mọi người đều nói hắn bị ả ta dắt mũi, đội nón xanh! Dạ Phi Hi bất đắc dĩ phải dùng chút tiếng nói của mình tuyên bố, chỉ vì Trình Cẩm sau khi gả cho hắn không ngừng bày mưu tính kế tranh thủ tình cảm, cố ý diễn này diễn nọ gây bất hòa cho các phi tử khác. Với lý do này hắn muốn cả đời này ả Trình Cẩm sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt hắn một giây một phút nào nữa.Nhưng dù hắn có làm bao nhiêu chuyện đi chăng nữa cũng không thể nào nguôi ngoai cơn phẫn hận vẫn còn vướng mắc trong lòng!

Người không thể sinh sản được không chỉ có Lý Vân Phỉ, Trình Cẩm mà hắn cũng...

Dạ Phi Hi ngồi trên ghế, ẩn dưới ống tay áo chính là đôi bàn tay nắm chặt thành quyền, ngón tay bởi vì dùng sức nên bắt đầu chuyển trắng bệch. Trước mặt hắn lúc này chính là vị Vương thái y, ông ta đang xem bệnh cho hắn. Hắn vẫn ngồi đó sắc mặt chờ mong, nhưng vẫn chưa nhận được kết quả chuẩn đoán từ Vương thái y, chỉ thấy ông ta đứng lặng đó nhíu mày trầm ngâm.

Dạ Phi Hi trong mắt dần dần lộ ra một tia hung hãn, kiên nhẫn mất đi, hắn định đứng bật dậy hỏi tội hắn thì cuối cùng cũng chỉ nghe được tiếng thở dài của Vương thái y, điều này khiến hắn không khỏi giận dữ thét lên: "Vương thái y, ông đây là có ý gì? Liệu có biện pháp cứu chữa không?!" Vương thái y vẫn đứng bất động, chậm rãi nói: "Tứ hoàng tử bớt giận. Loại độc này dù sao cũng là loại mãn tính, vì lâu dần ngấm vào trong cơ thể cho nên việc điều trị cũng cần có chút..."

Dạ Phi Hi không đợi vương thái y nói xong, liền mất đi lý trí tóm chặt lấy cổ áo Vương thái y, cơ hồ như muốn nhấc bổng hắn lên khỏi mặt đất, trên mặt mang theo một tia điên cuồng gào lên: "Ông nói cho bổn hoàng tử biết khi nào thì bổn hoàng tử mới có thể có con nối dõi?"

Vương thái y đè nén sự khó chịu cùng tức giận không người chậm rãi nói: "Loại độc này lão phu chưa bao giờ gặp qua, chờ lão phu nghiên cứu ra giải dược, Tứ hoàng tử sẽ lập tức có thể có con nối dòng. Có điều trong thời gian nhạy cảm này, cũng xin Tứ hoàng tử không được tham gia chuyện phòng the!"

Dạ Phi Hi tức giận ánh mắt đều đỏ ngầu lên, mạnh mẽ buông cổ áo Vương thái y ra, nghiến răng nghiến lợi nói: "Lão đồ vô dụng như ngươi vậy mà cũng được phụ hoàng trọng dụng! Vẫn còn giữ ngươi bên cạnh, Nực cười!"

Vương thái y nào có để ý những lời hắn nói, khẽ đưa tay vuốt nhẹ nếp nhăn trên vạt áo, thần sắc bình thản, hắn cả đời này chỉ hầu hạ mỗi một người đó là hoàng thượng, hắn nào có phải là loại người thích xu nịnh vỗ mông ngựa người khác. Nếu như không phải hoàng thường nhờ đến sự giúp đỡ của hắn thì cho dù cái tên hoàng tử ngông cuồng này có quỳ xuống cầu xin hắn, hắn cũng tuyệt đối không chữa trị. Nghĩ vậy liền hành lễ với Dạ Phi Hi thản nhiên nói: "Nếu đã như vậy thì Tứ hoàng tử hãy mời cao nhân khác chữa trị đi."

Nói xong không muốn ở lại đây lâu liền đi thẳng ra cửa.

Dạ Phi Hi nhìn thấy bóng dáng rời đi của Vương thái y cả người phát rồ lên, hung hăng ném hết tất cả chén bình trà trên bàn xuống đất, khắp sàn lúc này chỉ là mảnh sứ vỡ, nước trà bắn tung tóe khắp nơi. Hắn nhìn đống đổ vỡ trên sàn, trong lòng lo sợ ảo não không thôi. Ngay cả Vương thái y cũng không coi hắn ra gì, hắn cảm thấy thật thất bại.

Dạ Phi Hi giờ phút này càng nghĩ càng hoảng, càng nghĩ càng loạn, từ sau khi chẩn đoán việc hắn không thể sinh dục thì những tên quan đại thần trong triều trước kia nịnh bợ hắn đều quay ngược đầu ủng hộ về phía Dạ Trọng Hoa. Mang danh là một hoàng tử không thể sinh dục bây giờ tất cả đều quay lưng lại với hắn, chẳng phải quyền lực của hắn lúc này không còn có trọng lượng nào hay sao? Đừng nói là muốn làm thái tử, ngay cả vị trí hoàng tử này hắn nắm giữ cũng không xong.

Dạ Phi Hi lo lắng, uất ức đi đi lại lại trong phòng một hồi, từng bước chân hậm hực vội vã, toàn bộ kế hoạch bao nhiêu năm ấp ủ của hắn như hóa tro tàn, gió nay đã chuyển hướng. Dạ Trọng Hoa...Lại là hắn, tại sao từ trước đến giờ, từ nhỏ đến lớn, Dạ Trọng Hoa hắn đều luôn giỏi giang hơn hắn, đều luôn được mọi người coi trọng, trọng dụng, tin tưởng. Còn hắn cho dù có cố gắng làm mọi cách để theo kịp hắn thì cũng không thể đứng ngang hàng cùng hắn, vẫn mãi ngẩng đầu nhìn ánh hào quang, khí thế uy nghi, tác phong điềm tĩnh, quyết đoán trong mọi chuyện của hắn ta khiến hắn càng không ngừng từ ngưỡng mộ biến thành ganh tỵ sợ hãi.

Không! Hắn chẳng qua là tạm thời không thể sinh dục được mà thôi, nếu như cần thời gian điều trị thuốc, thì hắn chỉ còn cách khiến cho Dạ Trọng Hoa không còn giữ được sự nổi bật trong mắt mọi người nữa, đặc biệt là phụ hoàng. Nếu như phụ hoàng vẫn mãi yêu thương Dạ Trọng Hoa như trước sau đó nhường vị trí thái tử kia lại cho hắn thì chẳng phải về sau hắn sẽ hoàn toàn trắng tay hay sao!

Dạ Phi Hi mạnh mẽ ngẩng đầu, trong lòng nghĩ ra một diệu kế.

P/s: À hú hú hú...tối mai ta lại đăng chương tiếp...các nàng cứ mà tha hồ thưởng thức đê...(Mai thức khuya hóng phim *hắc hắc*)

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: An dương vương - Nỗi tuyệt vọng ám ảnh

An Dương Vương phủ.

Trong hoa viên, có một người đàn ông mặc áo màu xám khí chất nho nhã hiên ngang, mang theo một dáng vẻ tôn quý cao ngạo, vị này chính là An Dương vương, là người em ruột duy nhất của hoàng thượng. Giờ phút này, hắn đang khom người cầm lấy cây kéo cẩn thận tu bổ luống hoa, đột nhiên có hạ nhân tiến tới bẩm báo: "Vương gia, Tứ hoàng tử đến xin cầu kiến."

An Dương vương không khỏi nhíu mày: "Hắn đến tìm bổn vương là có chuyện gì?"

Hạ nhân cúi đầu cung tất kính nói: "Tiểu nhân không biết, Tứ hoàng tử chỉ nói rằng muốn đến bái kiến thúc phụ."

An Dương vương tính tình ngay thẳng, xưa nay không thích tác phong của Dạ Phi Hi. Mà ngày thường hắn cũng hầu như không thân thiết mấy với đứa cháu này. Vậy mà hôm nay hắn lại tìm tới cửa, trong lòng không khỏi kinh ngạc, nhưng cũng chậm rãi buông cây kéo trong tay nói: "Mời hắn vào!"

Chờ cho đến khi An Dương vương tiến vào sảnh chính phòng khách, thì đã thấy Dạ Phi Hi ngồi ở đó chờ, trên mặt có chút chần chừ nhưng sau đó hắn rất nhanh liền đứng lên cung kính hành lễ với An Dương vương: "Phi Hi bái kiến Thúc phụ."

An Dương vương thản nhiên lên tiếng: "Không cần đa lễ, ngồi đi."

"Tạ thúc phụ."

Dạ Phi Hi ngồi xuống vị trí của mình, ngẩng đầu nhìn về phía An Dương vương. An Dương vương là thúc phụ duy nhất của hắn. Lúc trước, hắn vô cùng coi thường vị thúc phụ này cho nên không mấy thân cận với ông ấy. Lý do rất đơn giản, vị thúc phụ An Dương vương này cũng không có con nối dõi. Thậm chí chính vì lý do này cho nên ông ta mới bị đoạt mất ngôi vị hoàng đế từ tay phụ hoàng hắn.

Hôm nay vì tình hình đã xấu đến mức này hắn phải ra mặt đến tận đây để lấy lòng ông ta.

An Dương vương cùng phụ hoàng tình cảm vốn vô cùng tốt, nếu như ông ta có thể ở trước mặt phụ hoàng nói tốt hắn vài câu, như vậy, vị trí thái tử về tay hắn cũng không sớm thì muộn!

Dạ Phi Hi tận lực bày ra bộ mặt thật nhu hòa, âm thanh bên trong mang đầy ý nịnh hót lấy lòng nói với An Dương vương: "Thúc phụ, Phi Hi gần đây có gặp được một món bảo bối, nghĩ rằng thúc phụ sẽ rất thích chi nên mới tự tay dâng lên tặng cho thúc phụ."

An Dương vương bình thường rất thích sưu tầm chơi đồ cổ, Dạ Phi Hi nắm bắt được điểm này cho nên mới sai người chuẩn bị tỉ mỉ một phen, để cho An Dương vương có một ấn tượng tốt về mình.

Nói xong liền sai người đem lên một chiếc bình ba chân bằng vàng sáng bóng, An Dương vương không khỏi đứng lên đánh giá, ngoài được bao bọc bằng một lớp vàng ròng bên ngoài, xung quanh còn được đính thêm vài viên phỉ thúy kim cương hiếm gặp vô cùng tinh xảo. An Dương vương ánh mắt nhất thời sáng lên, Dạ Phi Hi nhìn thần sắc có chút biến đổi của An Dương vương trên mặt liền đắc ý hỏi: "Thúc phụ có thích không ạ?"

An Dương vương đương nhiên là rất thích, hắn tham lam xem xét một phen, mới đưa tầm mắt đặt lên người Dạ Phi Hi: "Hôm nay ngươi đến đây chỉ là vì việc này?"Dạ Phi Hi hít thật sâu một hơi, cuối cùng khó nhọc mở miệng: "Thúc phụ hẳn người không biết gần đây phụ hoàng trong người vô cùng hậm hực phiền não."

An Dương vương nghi hoặc hỏi: "Vì sao?"

Dạ Phi Hi mang vẻ giận dữ nói: "Thúc phụ cũng biết, mấy ngày gần đây trong cung đang truyền tin... tin Phi Hi không thể sinh dục, cho nên phụ hoàng người... rất rối rắm trong việc phải chọn ra ai là người kế vị thái tử."

Câu thứ nhất Dạ Phi Hi nói rõ ràng không sai chính hắn không thể sinh dục. Nhưng lời thứ hai hắn đề cấp đến hoàn toàn là giả, nói một cách chính xác chính là vì trong cung đang lan truyền tin đồn hoàng thượng đã sớm xem Tứ hoàng tử Dạ Phi Hi hắn sẽ là người thừa kế ngôi vị thái tử cho nên hoàng thường người mới đau đầu hậm hực trong lòng là thế.

Vốn nghĩ rằng quan hệ huynh đệ giữa An Dương vương cùng hoàng Thượng rất tốt nên Dạ Phi Hi hắn nghĩ ông chú này hẳn cũng sẽ giúp hắn nói giúp hoàng thượng vài câu tốt về hắn, nhưng không ngờ An Dương vương cũng chỉ thản nhiên nói: "Vậy sao?"

Dạ Phi Hi tiếp tục cúi đầu hành lễ với An Dương vương, trầm giọng nói: "Phi Hi hy vọng thúc phụ có thể giúp Phi Hi nói tốt với phụ hoàng vài câu."

An Dương vương nhìn bộ dạng Dạ Phi Hi như vậy, trong lòng có chút cười nhạo, khinh bỉ. Thì ra Dạ Phi Hi hôm nay đến tận đây chỉ vì ý đồ này, hắn đã hiểu được. Có điều muốn hắn ở trước mặt hoàng huynh nói tốt về hắn vài câu để cho đứa cháu tham quyền này được ngoi lên vị trí thái tử sao, thật hắn...

Thật sự hắn nghĩ rằng với tác phong cùng với năng lực của Dạ Phi Hi chắc chắn không thể là người tốt nhất để lọt vào mắt hoàng huynh tranh đua cái ngôi vị thái tử kia. Hắn biết thằng cháu hắn đang gạt hắn, trong số các vị hoàng tử, chỉ có một tên hắn thực sự cảm thấy có năng lực cùng với quyền uy,tài năng mưu lược, bản tính thẳng thắng quyết đoán, và cũng chỉ có thằng cháu lạnh lùng, lãnh băng vô tình ấy mới khiến hắn cảm thấy nể phục.. thằng oắt con Dạ Trọng Hoa.

Dạ Phi Hi thấy An Dương vương một lúc lâu vẫn không mở miệng, trong lòng có chút sốt ruột, truy vấn nói: "Thúc phụ?"

An Dương vương lúc này mới phục hồi tinh thần, cười nói: " Đã từ lâu Bổn vương không còn quan tâm đến việc triều chính nữa cho nên việc của phụ hoàng ngươi, bổn vương không muốn can thiệp."

Dạ Phi Hi thần sắc biến đổi, lão già chết tiệt này thì ra là không muốn giúp hắn. Được, ăn mềm không được, vậy thì ăn cứng đi.

Nước trà bên trong dường như đã nguội lạnh, Dạ Phi Hi ấm ức cầm nó lên đặt bên môi nhấp một ngụm chậm rãi nói: "Thúc phụ, người cần phải tính toán cho thật kỹ tương lai về sau của mình, bây giờ đã là người không có con nối dõi, thậm chí cả đời cũng sẽ không, nếu như không tìm một chỗ dựa vững chắc thì cuộc sống về già của người hắn sẽ không còn nhàn hạ như hôm nay đâu. Thưa thúc phụ!"

An Dương vương trong mắt lóe lên lửa giận, những lời của Dạ Phi Hi vốn chẳng có một chút kiêng dè khiến cho hắn không khỏi nhẫn nhịn cơn tức giận, giơ khóe môi cười lạnh nói: "Vậy sao? Ý của ngươi là bổn vương hắn nên tìm đúng một chỗ dựa không ai khác ngoài ngươi mới đúng có phải không?"Dạ Phi Hi âm thanh không cao không thấp mở miệng: "Bổn hoàng tử bị kẻ xấu hãm hại cho nên chỉ nhất thời không thể sinh dục được nhưng rất nhanh sẽ tìm được phương thuốc chữa trị. Bổn hoàng tử ta tuổi còn trẻ, việc có con cháu nối dõi thì bổn hoàng tử nắm rõ trong lòng bàn tay, nếu có thể đứng trên cương vị thái tử, bổn hoàng tử đảm bảo nửa đời sau của thúc phụ sẽ không bao giờ biết đến đau khổ là gì, Còn nếu như không.."

"Thì thế nào?" An Dương khẽ cười lạnh, âm trầm lên tiếng đè nén cơn giận dữ đang chảy khắp người mình, gân xanh cũng bắt đầu nổi bạo lên.

Dạ Phi Hi cười lạnh liên tục, lộ vẻ trào phúng: "Thúc phụ nay cũng đã có tuổi, không còn duyên với con cháu gì nữa, cũng không thể nuôi hy vọng vào thúc mẫu được cho nên lúc đó đừng trách Phi Hi không khách khí."

An Dương vương tức đến cả người phát run, cả giận nói: "Loại như ngươi cũng muốn làm thái tử? Cút!"

Dạ Phi Hi là con trai ruột của hoàng hậu, văn thao võ lược đều rất khá cho nên từ nhỏ đến lớn được vô số người nịnh hót, được người khác tung hứng lên cao, vì thế từ xưa đến nay hắn vẫn như vậy kiêu ngạo, kiêu căng không coi ai ra gì. Nay bị An Dương vương quát thẳng vào mặt, không coi mặt mũi hắn ra gì trong lòng vô cùng buồn bực, liền như người mất trí nói ra những lời chua cay: "Nếu thúc phụ đã nói như vậy, thì người nên tranh thủ mà giữ lấy đám thê thiếp của mình đi! Ha ha ha!"

Dạ Phi Hi trên mặt mang theo ý cười trào phúng nồng đậm, sau đó tức giận đi thẳng ra cửa. Ở trong mắt hắn, cho dù không có sự giúp đỡ của An Dương vương thì hắn cũng còn có khối người có thể tương trợ cho hắn. Lão già chết tiệt này đúng là không biết xấu hổ, lão già không biết tốt xấu. Dạ Phi Hi trong lòng rủa thầm bên môi giơ lên ý cười lạnh, ánh mắt so với rắn độc còn thâm hơn. An Dương vương nhìn thấy bộ dáng của Dạ Phi Hi rời đi, tức giận máu trào lên não, khi nóng tỏa ra xung quanh, nhất thời hô hấp bị ngưng trệ hen suyễn không thở được.

Những lời nói của Dạ Phi Hi như con dao găm sắc nhọn đâm thẳng một nhát vào tim hắn, không có con nối dòng chính là một trong những tâm bệnh mà hắn không cách nào trị được. Hơn hai mươi năm qua, hơn hai mươi năm hắn dường như muốn có con đến phát điên rồi.

Nhưng...dù cho hắn có lập bao nhiêu thê thiếp, thế nhưng vẫn không có bất cứ ai sinh được cho hắn một đứa con. Hắn cũng đã tìm không ít đại phu, thần y đến xem qua bệnh tình của hắn đều chỉ lắc đầu kết luận là vô phương, dần dần hy vọng trong lòng hắn ngày một lụi tàn đi. Có điều nếu như không có con nói dõi, không có nghĩa là hắn không thể nhận một đứa cháu nào đó trong dòng tộc để kế thừa.

Chỉ là vì hôm nay Dạ Phi Hi đến chọc tức hắn mỗi một câu nói của hắn tuy khó nghe là vậy nhiều khi hắn thật nổi điên muốn lật bàn nhưng những lời hắn nói hoàn toàn đều là sự thật, nếu là không có con nối dõi vậy hắn phải làm thế nào cho phải đây, vương vị của hắn lẽ nào lại đem trao lại cho kẻ khác?

Nghĩ như vậy An Dương vương lại không khỏi bực mình, mạnh mẽ ném chén trà trên bàn đi, một đọa âm thanh sắc bén vụn vỡ vang lên.

Vừa mới bước vào sảnh chính, An Dương vương phi bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc không thôi. An Dương vương xưa nay vẫn bình dị gần gũi, tính tình vô cùng tốt, rất ít khi tức giận như vậy, tại sao hôm nay chàng ấy lại hành xử bạo lực thế này?"Vương gia, chàng làm sao vậy?" An Dương vương phi nhìn thấy dáng vẻ hồn siêu phách lạc của An Dương vương liền không khỏi lo lắng lên tiếng hỏi.

An Dương vương ngẩng đầu thấy người trước mặt mình là vương phi của hắn liền nhớ tới những lời cay độc của Dạ Phi Hi vừa rồi, liền nhịn không được vươn tay ôm chầm nàng run run thủ thỉ: "Tâm Nhi, bổn vương thật sự xin lỗi nàng, bổn vương rất có lỗi với nàng. Đã nhiều năm như vậy bổn vương vẫn không tìm ra được biện pháp giúp nàng có thể sinh một đứa con."

An Dương vương phi vừa nghe việc này, trong lòng cũng không tránh khỏi có chút khổ sở nhưng vẫn mỉm cười an ủi nói: "Vương gia không cần phải tự trách mình như thế. Nhiều năm qua chàng đã đối xử với Tâm nhi rất tốt, Tâm nhi cảm thấy chỉ như vậy thôi cũng thỏa mãn rồi. Còn chuyện có con hay không, đều do duyên phận."

An Dương vương trong lòng có chút sầu não, dù thế nhưng không có con cũng là có chút khuyết điểm.

An Dương vương phi lại giống như nghĩ tới cái gì bàn, nhìn An Dương vương cười nói: "Vương gia, chàng có biết vợ của Phi Bạch - Âu Dương Vũ không?"

An Dương vương không biết tại sao vương phi của hắn lại hỏi câu hỏi thế này, nhưng cũng cẩn thận suy nghĩ mới nói: "Có biết một chút, nghe nói là thằng nhóc Phi Bạch đó đến tận Đông Tấn quốc để cầu thú, còn không chút do dự dùng sáu tòa thành trì của mình để làm sính lễ, thật là không hiểu thằng nhóc Phi Bạch đó nghĩ gì, chỉ là một đứa con gái tầm thường lại đáng giá phải dùng đến sáu tòa thành trì?"

An Dương vương phi mềm nhẹ cười, nói: "Vương gia a, tất nhiên là đáng rồi, Vương gia có lẽ không biết, Tâm Nhi nghe nói vợ của Phi Bạch tinh thông y thuật, không chỉ có chữa trị được bệnh viêm ruột thừa của Tiểu Đàn mà mấy ngày hôm trước lại có thể chữa khỏi chứng băng huyết cho vợ Phi Hi mà thậm chí ngay cả các đại phu thần y trong cung đều phải bó tay, vô phương cứu chữa. Nếu nàng ấy có thể giải quyết dễ dàng những bệnh nan y đó, vậy thì chi bằng chúng ta đến nhờ nàng xem qua thử đi?"

"Còn gì mặt mũi của bổn vương nữa cơ chứ?" Bao nhiêu lần hy vọng đáp trả hai vợ chồng hắn chính là sự tuyệt vọng. An Dương vương vốn đã có chút động tâm nhưng một chút tinh thần cũng không có, ánh mắt hắn không khỏi ảm đạm thở dài, "Bổn vương đã tìm kiếm biết bao nhiêu đại phu đến xem bệnh để rồi kết quả vẫn chỉ về không, chẳng lẽ một đứa con gái nhỏ bé như nàng ta có thể chữa khỏi sao?"

Đó là hắn chưa nói qua việc hắn đã mời không biết bao nhiêu là vị thần y?

An Dương vương phi trong lòng dường như không đồng nhất ý kiến với hắn: "Coi như là hy vọng cuối cùng của chúng ta."

Hy vọng thắp lên để rồi tuyệt vọng giống như màn đêm nuốt chưởng nó sao.

Hai vợ chồng nhất thời lâm vào trầm mặc, lẳng lặng suy nghĩ sự việc này. Đột nhiên đúng lúc này có một cô gái mặt mày như hoa nùng trang diễm mạt chậm rãi đi đến, hành lễ với An Dương vương cùng vương phi, ngữ điệu có chút vui sướng: "Vương gia, muội muội của nô tì hôm nay có sinh hạ đứa con đầu lòng, nên mời vương gia..."

"Cút! Ngươi cút ra ngoài cho ta!" An Dương vương nghe được hai chữ có con thì trong lòng liền căng thẳng, như một con mãnh thú bị người ta chọc trúng vết thương lòng. Những năm gần đây, điều khiến hắn sợ hãi nhất chính là việc nghe được nhà ai đó vừa mới sinh, sinh được con trai hay con gái, hay con nhà ai vừa mới sinh, vì sao người khác đều có thể làm được, còn hắn lại vô dụng vô năng không thể, vì sao!

Tìm thầy cúng, bao nhiêu đồ cúng bái, bao nhiêu lần lên núi cầu Phật tất cả cũng chỉ vì hy vọng được nhìn thấy được kỳ tích xảy ra, ấy vậy hắn vẫn sống lãnh đạm, không có tiếng cười trẻ con, không có cảnh gia đình với con đàn cháu đống tất cả đều không có gì, chỉ là ước mơ viễn vông nhỏ bé của một kẻ đã có tuổi như hắn. Ông trời thật tại sao lại bất công với hắn như vậy, tại sao lại có thể đối xử tệ bạc với hắn như vậy!

An Dương vương trên trán gân xanh nổi lên cuồng bạo, vương phi đứng một bên nhẹ nhàng trấn an vị tiểu thiếp kia, nàng ta chứng kiến màn tức giận vừa rồi liền không khỏi khiếp đảm trong lòng thất thần đến mức chạy té ù ra ngoài.

"Tâm nhi, bổn vương không muốn tin vào bất kỳ ai nữa, cả đời này, bổn vương cùng nàng sống trọn đời trọn kiếp bên nhau. Thế là quá đủ rồi." An Dương vương cuối cùng cũng đã bình tĩnh trở lại thông suốt tuyên bố một câu.

An Dương vương phi nhìn thấy An Dương vương nói vậy trong lòng không khỏi thương tâm cho hắn liền âm thầm hạ quyết tâm. Bất luận thế nào, nàng cũng phải thử một lần!

P/s: Mới coi trực tiếp phim xong post cho chị em...tối mai cụng giờ này chương mới nha..các nàng có thấy bà Vũ nên mở một khoa phụ sản ở thời cổ địa này không nhờ....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Kỳ tích xuất hiện

Hôm nay trời trong xanh, những tia nắng nghịch ngợm khẽ xuyên lá tán lá, bởi vì Dạ Trọng Hoa không có ở đây nên Âu Dương Vũ cũng lén lút giúp Tiểu Nặc buông thả nửa ngày, không đọc sách viết chữ nữa, mà là mang Tiểu Nặc đến hồ nước trong viện để câu cá. Tiểu Nặc vì thế lại háo hức với món cá nướng của Âu Dương Vũ.

"Tỷ tỷ, ban sáng Ninh vương ca ca vì sao phải làm như thế a?"

"Hả?" Âu Dương Vũ lẳng lặng nhìn hắn, không rõ hắn hỏi gì.

"Như thế này này!" Tiểu Nặc đi lại gần Âu Dương Vũ nhón chân lên hôn lên mặt nàng một cái.

“Khụ, khụ...” Âu Dương Vũ nghe được Tiểu Nặc nói như vậy trong lòng liền cảm thấy chột dạ, bất ngờ chỉ có thể bất đắc dĩ nói “À..cái này..ý muốn nói...là thích a.”

“Vậy tỷ tỷ có phải càng thân thiết với nhau bao nhiêu thì càng thích nhau nhiều bấy nhiêu có phải không?”

Âu Dương Vũ không hiểu sao mặt mình lại xuất hiện một mảng hồng đỏ rực, nàng trừng mắt liếc Tiểu Nặc thì thấy hắn nghiêm mặt tiếp tục nói: “Đêm qua ở trong hoa viên, Ninh vương ca ca hôn tỷ tỷ lâu thật là lâu a.”

Âu Dương Vũ lập tức bị thằng nhóc này đánh sập phòng tuyến, thằng nhóc này sao lại có thể nói loại chuyện thế này... Nàng không khỏi ôm trán,chắc chắn từ nay về sau không được để cho Dạ Trọng Hoa chiếm tiện nghi làm như vậy với nàng nữa a!

Nhưng vào lúc này, Trúc Lục lặng lẽ đi đến bên người Âu Dương Vũ, giọng nói: “Vương phi, An Dương vương phi đến.” Âu Dương Vũ có chút kinh ngạc: “An Dương vương phi?”

“An Dương vương phi hình như gặp phải chuyện rất gấp, nôn nóng chờ không được ở sảnh chính cho nên muốn tự mình đến đây.”

An Dương vương phi từ xa đi lại, ở các bữa tiệc, yến hội bình thường cũng không thấy nàng tham gia, tại sao hôm nay lại đến Ninh vương phủ?

Âu Dương Vũ chậm rãi đứng lên, trước mặt nàng chính là một người phụ nữ xinh đẹp mỹ lệ vô cùng, đầu nàng được búi đơn giản theo kiểu tóc thịnh hành vào thập niên 70, làn da tron bóng mịn nhẵn, dưới ánh mặt trời như được điểm thêm vẻ sáng láng chói lọi, tựa như một khối ngọc mỹ. Ánh mắt kia thoạt nhìn đen bóng trong suốt nhưng lại tản ra một luồng sáng xinh đẹp động lòng người, nàng đứng đó mỉm cười nhìn Âu Dương Vũ, thần sắc vô cùng ôn hòa.

Âu Dương Vũ đứng dậy khẽ cúi đầu với người phụ nữ trước mặt nói: “Vũ nhi gặp qua thẩm thẩm.”

An Dương vương phi vội vàng nâng Âu Dương Vũ dậy, Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên nhìn An Dương vương phi, khuôn mặt thanh tú kia mang theo ý cười ôn nhu dịu dàng.

An Dương vương phi đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Âu Dương Vũ, trong mắt hiện lên một chút kinh diễm, cười nói: “Thằng nhóc Phi Bạch này ánh mắt quả nhiên không tồi, chọn vợ thật không chê vào đâu được!”

Âu Dương Vũ có chút ngượng ngùng cúi thấp đầu, nói: “Thẩm thẩm quá khen.”

An Dương vương phi hài lòng nhìn Âu Dương Vũ, ánh mắt thoáng nhìn xung quanh liền phát hiện bên cạnh Âu Dương Vũ còn có một cậu nhóc điển trai - một đôi mắt to tròn đen láy ngây thơ trong sáng nhìn chằm chằm vào nàng, ngũ quan tinh xảo, lông mi dài mà kiều, nhìn vô cùng đáng yêu.Tiểu Nặc thấy An Dương vương phi nhìn mình, liền nhu thuận đứng dậy, đoan chính đứng thẳng người, cung kính nói: “Tiểu Nặc gặp qua Thẩm thẩm.”

Hắn nghe thấy tỷ tỷ chào như vậy, thôi thì hắn cũng chào đúng như vậy a.

An Dương vương cẩn thận đánh giá Tiểu Nặc, chỉ cảm thấy thằng bé này thực sự rất đáng yêu, nếu như nàng cũng thật sự có một đứa...

Âu Dương Vũ thấy An Dương vương phi thất thần rất lâu không có phản ứng, liền ngẩng đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy nàng nhìn về phía Tiểu Nặc bằng ánh mắt phức tạp,có chút yêu thương, có chút thương tâm.

Tiểu Nặc bị người lạ nhìn chằm chằm vào mình cũng có chút bất an liền vươn tay giật nhẹ ống tay áo Âu Dương Vũ, cúi đầu nói: “Tỷ tỷ.”

Âu Dương Vũ vỗ vỗ đầu Tiểu Nặc đầu, ôn nhu nói: “Tiểu Nặc tự mình chơi một lúc đi, tỷ tỷ cùng với thẩm thẩm có chút chuyện cần nói a.”

Tiểu Nặc gật gật đầu, cũng không quan tâm nhiều liền chạy biến đi.

An Dương vương phi nhìn thấy bộ dáng rời đi củaTiểu Nặc một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, ngượng ngùng nói: “Hình như thẩm dọa thằng bé mất rồi?”

Âu Dương Vũ cười nói: “Không sao, thẩm thẩm hình như gặp phải chuyện khó xử?”

An Dương vương phi bị Âu Dương Vũ nhìn thấu, liền cười khổ nói: “Đúng là có, chỉ sợ đem lại nhiều phiền phức cho Vũ nhi thôi.”

Khi nói chuyện, Âu Dương Vũ đã đưa An Dương vương phi tới ngồi xuống ghế thạch gần đó, sau đó tự tay rót cho nàng ấy chén trà. Nghe những lời ấy, sắc mặt có chút ân cần, nói: “Nếu như là chuyện nằm trong khả năng của Vũ nhi thì Vũ nhi sẽ hết lòng giúp, thẩm thẩm không cần phải e ngại.”

Âu Dương Vũ đối với vị An Dương vương phi này ấn tượng đầu tiên rất tốt, nhìn nàng mềm nhẹ ôn nhu, dịu dàng lại có chút đáng thương. Nàng cũng có sớm tìm hiểu qua An Dương vương chính là em trai ruột duy nhất của hoàng thượng, nếu như có quan hệ tốt với ông ta, hắn cũng có thể giúp được cho Dạ Trọng Hoa nhiều việc sau này.

An Dương vương phi thấy Âu Dương Vũ dường như không có một chút chần chừ liền bắt đầu nói thẳng: “Vừa rồi thẩm có nhìn qua thằng bé kia, trong lòng thầm nghĩ, nếu như thẩm có thể cùng vương gia có một thằng bé như vậy thì tốt biết bao.”

Vừa dứt lời, khóe mi liền chứa chan nước mắt, lặng lẽ rơi xuống.

An Dương vương không thể sinh dục chuyện này cũng không phải là bí mật gì. Âu Dương Vũ đương nhiên sớm cũng đã biết, mà mắt chứng kiến tâm tình của vị An Dương vương phi này có lẽ nàng ta muốn nàng đến xem bệnh chuẩn đoán.

Âu Dương Vũ khẽ cười kéo nhẹ tay An Dương vương phi nắm chặt sau đó tay kia đưa lên vỗ nhẹ vai nàng một lúc lâu nói: "Thẩm thẩm sức khỏe rất ổn, nếu muốn mang thai thì cũng không khó."

An Dương vương phi nghe vậy trên mặt không khỏi hiện lên một tia vui vẻ, nhưng lại nghĩ tới cái gì, ánh mắt chợt ảm đạm: "Vậy vương gia..."

Âu Dương Vũ thoáng trầm ngâm nói: "Vũ nhi không dám đưa ra kết luận bừa bãi cho nên chỉ còn cách trực tiếp xem qua."

An Dương vương phi thần sắc kích động, nhanh chóng kéo tay Âu Dương Vũ nói: "Vậy bây giờ chúng ta đi xem luôn đi!"Khi An Dương vương phi cùng Âu Dương Vũ đến phủ An Dương Vương thì lúc đó An Dương vương đang ở trong hoa viên cắt tỉa hoa, vì vốn không có con nối dõi nên cuộc sông rất nhàn hạ, bình yên, từ đó hắn cho một loại thú vui thích sưu tầm các loài hoa lạ, cây cảnh sau đó ngày ngày đều chăm sóc nuôi dưỡng chúng.

An Dương vương phi vừa thấy An Dương vương liền nhịn không được nhanh chân đến bên hắn, giọng nói có dẫn theo vài phần vui mừng: "Vương gia, Vũ nhi đến đây rồi, nàng ấy đồng ý xem giúp chúng ta!"

Âu Dương Vũ đứng ở một khoảng cách xa, khẽ cúi đầu hành lễ với vị thúc phụ An Dương vương này: "Vũ Nhi gặp qua Thúc phụ."

An Dương vương tinh tế đánh giá Âu Dương Vũ, mày không khỏi nhíu lại tự hỏi trong lòng. Đứa cháu gái trước mắt hắn này, tuổi còn nhỏ dung nhan tuyệt sắc thế nhưng căn bản cũng chỉ là bình hoa di động, sao lại có thể sở hữu một lượng kiến thức uyên thâm về y thuật như vậy?

Âu Dương Vũ vẫn duy trì tư thế cúi đầu, An Dương vương phi không khỏi lắc lắc cánh tay trượng phu mình.

An Dương vương cũng lơ đãng gật gật đầu, thản nhiên nói: "Đứng lên đi."

An Dương vương nhìn khuôn mặt của cô cháu gái trước mắt, trong lòng càng lúc càng trầm, cô bé này, thật sự không giống với người có y thuật cao minh như vương phi hắn ca ngợi, xem ra lần này hắn lại phải thất vọng rồi.

An Dương vương phi dường như cũng nhìn thấy vẻ thất vọng trên gương mặt An Dương vương liền khẽ lên tiếng: "Vương gia, Tâm nhi rất vất vả mới mời được Vũ nhi đến đây, chàng tin Tâm nhi một lần, có được không?"

An Dương vương nghe thấy giọng nói mềm ngọt của vợ mình tâm không khỏi mềm nhũn ra đành thỏa hiệp gật gật đầu, nói: "Lại đây đi."

Nói xong liền dẫn đầu vào phòng, An Dương vương phi cười âu yếm về phía Âu Dương Vũ sau đó chỉ dẫn nàng đi vào, An Dương vương sau đó ngồi ngay ngắn trên ghế, thần sắc rõ ràng có chút không kiên nhẫn.

Âu Dương Vũ nhìn thấy thần sắc An Dương vương như vậy trong lòng cũng hiểu ông ta căn bản không tin vào tài nghệ của mình liền làm ra vẻ không phát hiện ra tâm ý của ông ta tiến lên nói: "Thúc phụ, mời vươn tay ra."

An Dương vương cũng miễn cưỡng phối hợp đưa tay nâng lên đặt lên bàn, Âu Dương Vũ ngồi một bên vươn tay khoát lên mạch cổ tay hắn, sắc mặt có chút ngưng trọng, An Dương vương mắc phải bệnh tắc ống dẫn tinh, đây là một trong những triệu chứng rất dễ gây vô sinh ở người đàn ông, tình trạng này nếu không được trị liệu tốt thì sẽ dẫn đến khả năng vô sinh và suy giảm chức năng tình dục. Ở thế giới hiện đại không hẳn là không có cách chữa trị, gặp phải Âu Dương Vũ nàng thì không có gì là không thể.

An Dương vương phi có chút sốt ruột đứng một bên quan sát, nóng lòng lên tiếng hỏi: "Thế nào, Vũ nhi?"

Âu Dương Vũ lộ ra ý cười trấn an, từ trong lòng lấy ra một chiếc bình sứ, bên trong bình sứ nàng đã sớm chuẩn bị khi còn ở trong không gian một ít thuốc ở dạng lỏng.

Âu Dương Vũ đem bình sứ đưa cho An Dương vương, nói: "Thúc phụ, đây chính là thuốc trị bệnh này, người nếu không ngại thì uống thử xem?"An Dương vương nhìn thấy bình sứ bình thường trước mặt mình liền khó chịu ra mặt, hắn nguyện nghĩ rằng Âu Dương Vũ là một tiểu cô nương lừa đảo khét tiếng hành tẩu trên giang hồ với bình sứ vô tác dụng trong tay còn hơn là phối hợp với nàng ta. Nghĩ như vậy thì chợt quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt mong chờ của An Dương vương phi nhìn mình, liền bất đắc dĩ cầm bình sứ trong tay Âu Dương Vũ, mở ra liền cho hết vào miệng uống.

Nhìn thấy vẻ mặt không mấy tình nguyện của An Dương vương, Âu Dương Vũ trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, loại thuốc này chính là thuốc có tác dụng bổ thận tráng dương, tẩy tủy thông huyết, chỉ cần uống thuốc này lên thì bệnh của ông ta sẽ hoàn toàn có chuyển biến tốt.

Thấy An Dương vương đã uống xong, Âu Dương Vũ lại từ trong lòng cầm lấy chai thuốc nhỏ cùng với đơn thuốc đưa cho An Dương vương phi tinh tế tỉ mỉ dặn dò cách sử dụng.

An Dương vương phi vẻ mặt vô cùng cảm kích không khỏi rối rít cảm ơn Âu Dương Vũ.

Còn bệnh nhân chính này vẫn cứ lơ đễnh, sắc mặt mỗi lúc một ảm đạm, đã bao nhiêu năm qua, uống biết bao nhiêu là thuốc, căn bản điều vô dụng, chẳng lẽ sau khi uống thuốc của vị cháu dâu này bệnh tình của hắn mấy chục năm qua liền chữa khỏi sao?

Âu Dương Vũ vốn căn dặn xong cũng không muốn ở lại đây lâu sợ Dạ Trọng Hoa sẽ lo lắng nên đứng dậy nói: "Nếu đã không còn việc gì, vậy Vũ nhi cáo từ."

An Dương vương phi muốn giữ ở lại thêm chút thời gian nhưng bị Âu Dương Vũ cười ngượng cự tuyệt. Còn vị An Dương vương kia từ đầu đến cuối vẫn một biểu cảm, không thèm nói tiếng nào.

Âu Dương Vũ sau khi rời khỏi An Dương Vương phủ thì không khỏi nhịn được bật cười, không tin sao? Thúc phụ, cháu dâu ta sẽ chờ ngày ông đến trước mặt ta cầu xin cảm ơn a.

An Dương vương căn bản không muốn uống loại thuốc mà Âu Dương Vũ đã kê ra, nhưng vì không muốn làm cho Vương phi của hắn sầu não, vả lại nàng không ngừng nhõng nhẽo với hắn khiến hắn dù có cứng rắn cự tuyệt đến mấy cũng không xong. Cho nên ngày ngày dưới sự phục vụ tận tình chu đáo của thê tử hắn, hắn không những phải uống thuốc đều đặn mà chế độ ăn của hắn hoàn toàn thay đổi.

Nhưng hắn nào ngờ, từ sau khi uống thuốc đó xong, vào tối muộn, tâm tình hắn đều trở nên sảng khoái, tinh lực dồi dào khiến An Dương vương thấy nội tâm lửa nóng, hùng phong bắt đầu trào dâng, thậm chí... Hắn cảm thấy như trẻ thêm vài chục tuổi.

Sau khi An Dương vương thoải mái nằm bên người vương phi, hắn nhẹ nhàng nắm tay An Dương vương phi, nội tâm có vài phần kinh ngạc, nói: "Vương phi có cảm thấy bổn vương không giống với thường ngày không? Hay quả thực...y thuật của Vũ nhi rất cao minh?"

An Dương vương phi thật sự cũng phải công nhận những lời vương gia hắn nói hoàn toàn không sai, năng lực của hắn, ham muốn của hắn, hơi thở của hắn đều sinh tràn sức trẻ, trong lòng mừng rỡ, khẽ sẳng giọng: "Chàng đó, còn bảo không tin Vũ nhi nữa không."

An Dương vương không khỏi há miệng, mạnh mẽ đứng dậy, vội vàng xuống giường.

An Dương vương phi cả kinh, nghĩ rằng những lời vừa nãy của mình đã chọc giận hắn, liền không khỏi lo lắng kêu: "Vương gia, chàng muốn đi đâu?"An Dương vương cũng không quay đầu lại, chỉ đơn giản nói: "Lệnh cho hạ nhân đi sắc thuốc!"

Nghe xong câu nói của hắn An Dương Vương phi không khỏi sửng sốt, sau đó không giấu được ý cười hạnh phúc nơi khóe môi.

Mấy ngày duy trì uống đơn thuốc của Âu Dương Vũ, An Dương vương chỉ cảm thấy toàn thân đều vô cùng thoải mái, cả người đều tràn trề năng lượng, ngay cả vài cơ thiếp của hắn cũng phải tán dương khí sắc tươi trẻ của hắn.

An Dương vương khẽ vươn tay ôm lấy vương phi nói: "Tâm nhi, xem ra Vũ nhi thực sự rất lợi hại, bổn vương cảm thấy thể lực đã tốt lên rất nhiều."

An Dương vương phi cười nói: "Đương nhiên rồi a, hay là chúng ta đến tìm Vũ nhi xem thử xem bệnh tình của chàng lúc này chuyển biến ra sao rồi?"

An Dương vương gật gật đầu, hắn đã sớm có ý định như vậy, nhưng vì lần trước thái độ của hắn cực kỳ khó chịu ra mặt cho nên trong lòng có chút khó xử ngượng ngùng. Nếu vương phi đã đề xuất như vậy thì hắn cũng hoàn toàn nghe theo.

Hai người thoáng chuẩn bị lễ vật quà mọn vội vàng đến Ninh vương phủ.

Âu Dương Vũ ngồi đối diện với hai vợ chồng An Dương vương, nói qua loa hỏi thăm tặng quà một hồi hai người bọn họ liền đi vào vấn đề chính nói muốn Âu Dương Vũ giúp bọn họ chuẩn đoán xem.

Âu Dương Vũ lúc này chợt thở dài,bưng chén trà nhấp một ngụm, sắc mặt trông có vẻ không được tốt, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Hai vợ chồng An Dương vương liếc nhìn nhau không hiểu chuyện, An Dương vương phi liền dịu dàng lên tiếng hỏi han: "Vũ nhi có chuyện gì phiền não sao?"

Âu Dương Vũ buông chén trà, sau đó lại thở dài một hơi: "Cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là gần đây Vũ nhi gặp chút phiền phức...Cho nên trong người tâm tình không mấy vui vẻ, ăn không ngon, ngủ không an giấc, nên rất mệt mỏi."

Nói xong Âu Dương Vũ khẽ đưa mắt thăm dò sắc mặt của An Dương vương. Lần trước thái độ của hắn đối với nàng vô cùng cao ngạo, khinh thường, lần này thì đã có chút tiến triển, hơn nữa trong mắt rõ ràng còn có vài tia ngưỡng mộ, khâm phục. Nhưng nàng vốn đâu phải bác sĩ nhân từ cứ như vậy tha thứ cho thái độ khinh rẻ đối với mình khi đó, nói gì thì nàng cũng phải nhân cơ hội này khiến ông ta phải ra tay giúp nàng giải quyết một ít phiền toái, coi như là tiền thù lao đi.

An Dương vương phi thấy Âu Dương Vũ gặp chuyện khó xử, liền tiếp tục nói: "Vậy... Vũ nhi gặp phải chuyện gì?Nếu như Vũ nhi không ngại có thể nói cho thẩm nghe một chút, nói không chừng hai vợ chồng chúng ta có thể giúp gì được cho Vũ nhi!"

Âu Dương Vũ thần sắc hậm hực, thở dài một hơi nói: "Thúc phụ, thẩm thẩm hẳn cũng đã nghe nói việc lần trước Vũ nhi ra tay chữa trị cứu sống em dâu Lý Vân Phỉ?"

An Dương vương phi nào còn không rõ, nàng đương nhiên biết nếu không nào có nhờ đến y thuật cao minh của Âu Dương Vũ để chữa bệnh cho trượng phu nhà mình, nghĩ vậy liền nói: "Tất nhiên là biết, mọi người đều nói y thuật của Vũ nhi rất tinh thông!"An Dương vương cũng phụ họa một bên gật đầu: "Vũ nhi có thể chữa trị nhiều loại bệnh nan y như vậy, quả thật là rất giỏi."

"Lần trước sau khi cứu chữa Lý Vân Phỉ xong, việc nàng sẽ không bao giờ có thể mang thai là điều không thể tránh khỏi, vì bệnh này của em dâu vốn đã ủ nhiều năm, mặc dù Vũ nhi có cố gắng thế nào về di chứng ấy Vũ nhi đành lực bất tòng tâm. Thế nhưng người nhà Lý gia lại cho rằng Vũ nhi đã động tay động chân, ngày ngày Lý Cung đều không ngừng đến trước Ninh vương phủ kêu gào nhục mạ bằng những lời thô thiển khó nghe. Trọng Hoa vốn

nhịn không được đã phái người ra dạy dỗ hắn một chút. Nhưng Vũ nhi nào có thoát khỏi cảnh khổ, hoàng hậu nương nương không ngừng tuyên Vũ nhi vào cung răn đe dạy dỗ nói rằng Vũ nhi là loại phụ nữ tâm địa ác độc."

An Dương vương nghe Âu Dương Vũ giải thích một phen, lại nhìn thần sắc hậm hực của nàng, trong lòng không khỏi tức giận chửi ầm lên: "Một lũ súc sinh, sao chúng dám làm như thế."

An Dương vương âm thanh lạnh lùng nói: "Vũ nhi, con cứ yên tâm, chuyện này bổn vương nhất định sẽ giúp con giải quyết, tìm lại công đạo cho con, cái loại vong ân phụ nghĩa như bọn chúng không đáng để con phải bận tâm."

Âu Dương Vũ bày ra bộ mặt khó xử, nói: "Nhưng..."

"Nhưng thế nào, không tin bổn vương?" An Dương vương ngắt lời Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ trên mặt liền nở ra một nụ cười tươi như hoa, nói: "Nào có chuyện đó a, thúc phụ nguyện ý đứng ra giúp đỡ hỗ trợ, Vũ nhi đương nhiên là cảm kích muôn phần a, vậy Vũ nhi cảm ơn thúc phụ."

An Dương vương thần sắc có chút vừa lòng, ngồi một lát liền cùng với vương phi rời khỏi phủ, hắn nghĩ kẻ nào dám bắt nạt cháu dâu của hắn hắn sẽ không nhân từ buông tha cho kẻ đó, hắn phải mau giúp Âu Dương Vũ giải quyết đống phiền toái này.

Quả nhiên là An Dương vương vừa xuất đầy, thì sự việc đã có chuyển biến rõ rệt, hết thảy đều êm đẹp.

An Dương vương bất đắc dĩ tìm hoàng thượng cùng nhau tâm sự với nhau. Sau ngày hôm đó hoàng thượng ngay lập tức gọi người nhà Lý gia cùng hoàng hậu tới trước mặt, hung hăng mắng một trận giảng bao nhiêu là đạo lý, hơn nữa con ban thêm lệnh cưỡng chế không cho phép tới tìm Âu Dương Vũ gây phiền phức cho nàng, nếu như dám kháng chỉ thì bọn họ đừng mong tiếp tục với cuộc sống sung sướng bây giờ, còn hoàng hậu thì cũng đừng mơ mộng hão huyền sống với cuộc sống của bậc mẫu nghi thiên hạ. Người nhà Lý gia vừa nghe xong thì hoảng hồn, sắc mặt trắng bệch không nói nên lời.

Khi Âu Dương Vũ nghe được tin tức này, không khỏi bật cười thành tiếng. Quả thực một khi An Dương vương xuất đầu lộ diện thì cục diện liền thay đổi chóng mặt, chuyện đâu vào đó!

"Vũ nhi, mấy ngày gần đây sao lại cùng An Dương vương thân thiết như vậy?" Trước khi đi ngủ, Dạ Trọng Hoa khẽ vươn tay nhéo má Âu Dương Vũ khóe môi liền cong lên ý cười thích thú.

"Sao vậy? Chàng không thích?"

"Lão An Dương vương đó từ xưa đến nay ta đều không muốn thân cận, gần đây hễ gặp mặt ta thì liên tục nói những lời hay ý đẹp, ta rất khó chịu.'"Vậy sao?" Âu Dương Vũ không khỏi hiếu kỳ nói, "Ông ấy nói gì về chàng?"

"Nói ta thật tinh mắt, cưới được một cô gái ôn nhu lương thiện, dung mạo khuynh thành như vương phi." Dạ Trọng Hoa vỗ nhẹ mái tóc đen bóng dài của Âu Dương Vũ "Còn nói con của chúng ta chắc chắn sẽ vô cùng đáng yêu."

"Xùy, ông ta sẽ không bao giờ ở trước mặt người khác nói những chuyện liên qua đến con cái đâu a, chàng bớt có bịa đặt đi!" Âu Dương Vũ tức giận đẩy hắn một phen, nhưng hắn nào để cho nàng cự tuyệt vươn tay giữ chặt vòng eo thon thả của nàng khiến nàng gần như dung nhập vào người hắn, hắn cũng chẳng cần quan tâm thời tiết oi bức ngày hè với tư thế ôm như vậy thực không thoải mái.

"Không tin ta?" Dạ Trọng Hoa trên mặt có chút khó chịu, không hài lòng, hắn còn định lên tiếng dạy dỗ nàng thì chợt nghe Âu Dương Vũ khẽ thì thầm: "Nếu An Dương vương đã có thành ý như vậy, ngày mai ta phải đến phủ của ông ấy làm việc tốt một chút rồi."

Dạ Trọng Hoa nghe vậy cũng chỉ lạnh lùng buông một câu, cằm khẽ đặt lên đầu nàng: "Làm việc có chừng có mực."

Bình thường nếu như Âu Dương Vũ không chủ động đến phủ An Dương vương thì tự thân hia vợ chồng An Dương vương đến, có hôm An Dương vương phi sẽ phái người đến mời nàng.

An Dương vương phi vốn không có con gái nên mỗi khi nhìn bóng dáng Âu Dương Vũ bước vào phủ, trong lòng hắn liền trào dâng một nỗi niềm hạnh phúc, cảm giác giống như phụ thân đang chờ con gái đi dạo phố về nhà. Hắn cùng Âu Dương Vũ thân thiết trò chuyện với nhau, thậm chí còn ép nàng ở lại ăn bao nhiêu là món ngon. Tay nghề của An Dương vương phi quả thực không tồi, Âu Dương Vũ vốn rất thích vị trưởng bối này nên trong lòng không khỏi quý mến nàng.

Sau đó An Dương vương phi cùng Âu Dương Vũ vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, Âu Dương Vũ từ trong lòng lấy ra hai chai thuốc nhỏ đưa cho nàng rồi dặn dò tỉ mỉ: "Sau mỗi bữa ăn,Vương phi nên uống một lần với liều lượng vừa đủ, như vậy mới có thể dễ dàng mang thai."

An Dương vương phi có chút đỏ mặt, nhưng quả thực nàng rất muốn mang thai, liền vui vẻ cầm lấy. Đưa hai chai thuốc cho vương phi xong, nàng cũng không nán lại lâu liền trở về phủ.

Mười lăm ngày sau, vợ chồng An Dương vương ngày đêm mong chờ xuất hiện kỳ tích, và cuối cùng điều đó cũng đã đến, An Dương vương phi lúc này chỉ cảm thấy khẩu vị không được tốt, hơn nữa thỉnh thoảng lại khó ngủ, hay nôn khan chê này nọ. An Dương vương lo lắng liền phái người đến mời Âu Dương Vũ đến xem.

Âu Dương Vũ vừa nghe xong tình trạng này khóe môi không khỏi cong lên. Và cho đến khi đến An Dương Vương phủ chuẩn đoán cho vương phi, nàng

mới hoàn toàn chắc chắn với phán đoán của mình.

An Dương vương có chút sốt ruột hỏi: "Vũ nhi, Tâm nhi bị làm sao vậy?"

Âu Dương Vũ chỉ đơn giản quay về phía hai vợ chồng cười không ngừng, nói: "Chúc mừng thúc phụ và thẩm thẩm."

An Dương vương ngốc lăng một lát,sau đó tỉnh ngộ liền, kích động nói không ra lời.

Vương phi lại bắt lấy tay Âu Dương Vũ, thanh âm run run nói: "Vũ nhi, con nói là, nói là... là thẩm đã có?"

Âu Dương Vũ khẳng định gật gật đầu, bên môi khẽ cong lên ý cười rạng rỡ: "Hơn nữa... Là song sinh."

"Cái... Cái gì?!" An Dương vương dường như không thể tiêu hóa hết những lời mà cháu dâu hắn nói, liền ngây ngốc há miệng không thể tin được sau đó mới nhảy dựng lên, không những tâm nguyện bấy lâu này của hắn đã trở thành hiện thực mà thậm chí hắn còn được nhân đôi niềm hạnh phúc ấy lên "Là song sinh sao?"

Hắn kích động ngửa mặt lên trời cười to, chạy ngay đến bên người An Dương vương phi nhẹ nhàng ôm chặt nàng vào lòng mình, An Dương Vương phi cũng bởi vì hạnh phúc đến quá bất ngờ nên nước mắt không ngừng tuôn trào, môi khẽ run rẩy.

Âu Dương Vũ lại tinh tế đưa ra nhiều công việc cần thiết phải làm và biện pháp dưỡng thai cho hai vị chưa bao giờ được biết đến cảm giác làm cha mẹ thế này. Hai vợ chồng họ sau khi cố gắng kiềm nén cảm xúc của mình cũng rối rít cảm ơn Âu Dương Vũ sau đó nàng mang theo tâm trạng vui vẻ trở về Ninh vương phủ.

An Dương vương phi cuối cùng cũng đã mang thai, tâm nguyện của hai vợ chồng họ cũng đã được thực hiện cho nên Âu Dương Vũ coi như cũng không phải bận tâm thêm chuyện gì.

Nhưng thật không ngờ, từ sau khi An Dương vương biết tin vợ mình mang thai trong lòng liền chỉ tin tưởng mỗi mình Âu Dương Vũ, An Dương Vương mỗi ngày liền tự mình đến Ninh vương phủ mời Âu Dương Vũ qua xem xét, chăm sóc theo dõi tình trạng của thai nhi cùng vợ hắn.

Như vậy mấy ngày liền, một ngày, khi An Dương vương lại đến Ninh vương phỉ thì bắt gặp Dạ Trọng Hoa ngồi trước sảnh chính tao nhã uống trà, thấy hắn vào Dạ Trọng hoa không chút kiêng dè, giọng nói thản nhiên, lại ngầm có ý cảnh cáo: "Thúc phụ, ta nói ông nên tìm đại phu nào đó đi, không được phép mỗi ngày lại đến tìm vợ ta, Vũ nhi của ta bận rất nhiều việc, không rảnh rỗi để hầu vợ chồng ông!"

An Dương vương khẽ nhíu mày nhưng cũng không tức giận, thằng nhóc con này vẫn như ngày nào tàn nhẫn như vậy, từ nhỏ đến lớn đều chẳng nể mặt hắn thứ gì, chợt nghĩ đến lời của Phi Bạch nói Âu Dương Vũ lại bề bộn công việc, hắn lại gặp phải phiền toái gì, liền vỗ ngực thề son sắt nói: "Phi Bạch, con nói cho thúc phụ biết, là kẻ nào dám gây phiền toái cho cháu dâu, bổn vương sẽ giúp các con xử trí bọn họ!"

Dạ Trọng Hoa không khỏi trừng mắt, lão già, ông nghe mà không hiểu ngụ ý của ta sao? Lão già chết tiệt!

Không còn được thường xuyên nói chuyện với nàng, ngay cả ôm nàng ngủ cũng không. Chuyện quốc sự hắn không thể không giải quyết, cho nên dạo gần đây rất bận, nhưng cả một ít thời gian hiếm hoi của hai vợ chồng hắn lão kì đà kia lại không buông tha, thật hắn vô cùng mất hứng.

"Về đi, không tiễn!" Dạ Trọng Hoa lạnh lùng buông một câu, ánh mắt tràn đầy sát khí, tiêu sái bước đi, hắn lúc này thật muốn giết người.

"..." An Dương chỉ biết ngẩng người, khẽ nhíu mày trong lòng có chút chột dạ, Phi Bạch, nhóc có cần phải dữ dằn như thế không, đừng quên ta là trưởng bối của con đó, oắt con đúng là không coi ai ra gì. Liền cũng biết tâm trạng của thằng nhóc này đang vô cùng tồi tệ, đành chọn ngày khác đến vậy.

P/s: Mai Ta....đi du lịch hai ngày một đêm... nên hai ngày sau bù hai chương cho chị em nha nha...Thương..nhứt các tềnh êu...nói với các nàng chương sau...hai chương sau....hai anh chị nhà mình hơi bị...đặc sắc đó nha...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Sự trừng phạt ngọt ngào

"Vũ nhi, Vũ nhi..." Trời còn chưa kịp sáng trong phủ liền không ngừng truyền đến âm thanh của An Dương vương, ngữ điệu có chút lo lắng vội vã.

Âu Dương Vũ dường như đang cố chống cự cơn buồn ngủ của mình, hai mắt như muốn biểu tình từ từ mở ra sửng sốt một lát, đột nhiên cảm nhận được đôi tay rắn chắc nơi vòng eo như muốn siết chặt nàng lại, quay đầu thì bắt gặp được ánh mắt lạnh băng của Dạ Trọng Hoa, cả người hắn tản ra một luồng khí âm trầm khó chịu đến bức người.

Lúc này ngoài cổng phủ vang lên tiếng đập cửa thùng thùng, Trúc Lục có chút sốt ruột ở ngoài cửa nhỏ giọng nói: "Vương gia, vương phi, An Dương

vương đến."

Dạ Trọng Hoa sắc mặt tối đen, vẻ mặt không chút kiên nhẫn, chết tiệt nếu không phải nể tình lão già này là thúc phụ hắn, hắn thật muốn thiêu ông ta ngay tại nơi này, đúng là âm hồn bất tán.

Mấy ngày nay Âu Dương Vũ bất đắc dĩ bị ép buộc quá mức, chỉ cần một cơn gió thổi qua, An Dương vương đều không chút ngần ngại xông vào cổng phủ. Hôm nay vẫn không khác mọi hôm, có điều thay đổi thời gian một chút, không phải là nửa đêm mà là buổi sáng.

Nàng từ từ thở dài đang định đứng dậy thì lại bị Dạ Trọng Hoa đột ngột vươn tay giữ chặt eo nàng, khẽ híp mắt lại, ghé sát môi xuống gương mặt nàng thì thầm, thanh âm trầm thấp tới mức khiến người ta lạnh sống lưng: "Ngủ!"

Trong mắt Dạ Trọng Hoa càng lúc càng u tối, Âu Dương Vũ không biết chọn lời nào để nói với hắn, cả người như bị hắn ôm chặt cứng, nàng hơi nghiêng đầu, nhưng cũng rất khó tránh được hơi thở lạnh lẽo phả tới, nàng biết trong lòng hắn rất khó chịu, con người hắn vốn không thích bị người khác làm phiền, lại thuộc kiểu người thích sự yên tĩnh, trầm lặng. Đang định lên tiếng khuyên nhủ hắn vài câu thì lại nghe Dạ Trọng Hoa nói: "Không mở miệng nói gì cả, ngủ."

Âu Dương Vũ có chút ngơ ngẩn, hắn đi guốc trong bụng nàng sao a, biết nàng định nói gì luôn a, chợt nghe tiếng la ó ngoài cửa ngày càng lớn càng gần. Sau đó An Dương vương không chút kiêng nể đạp cổng phủ, chạy đến trước cửa phòng, âm thanh có chút lo lắng: "Vũ nhi a, Tâm nhi của ta thân thể không được thoải mái, con mau đến giúp nàng ấy xem!"

Dạ Trọng Hoa không những không bỏ tay ra mà còn vây lấy ôm nàng chặt hơn, khóa chặt nàng trong vòng tay mình, hắn âm tình bất định, Âu Dương Vũ quả thực bị hành động này của hắn dọa cho hết hồn, sau đó bên tai vang lên tiếng nói đầy khó chịu có chút lãnh khốc: "Lần cuối cùng, không được để ý đến hắn, nằm yên đó, ngủ!"

"Dạ Trọng Hoa, Ta phải đi, tuyệt đối thẩm ấy đang gặp chuyện gì đó không thoải mái? Trọng Hoa, chàng nể mặt ta một lần này thôi, được không?" Âu Dương Vũ thoáng ngẩng đầu, giọng điệu có chút khẩn cầu nhìn Dạ Trọng Hoa, nàng biết dạo gần đây hắn vô cùng tức giận cũng như không hề muốn để nàng phải chịu đựng nhiều thứ mệt mỏi ảnh hưởng đến sức khỏe như vậy, thậm chí cả thời gian ở bên cạnh hắn cũng dần ít đi. Cho nên nàng cố gắng thỏa hiệp hy vọng hắn hiểu cho nàng.

Thấy hắn không lên tiếng chỉ khẽ chau mày nhìn nàng có chút lạnh nhạt, Âu Dương Vũ thở ra một hơi, nói: "Ta chỉ đi một chút thôi rồi quay về ngay, chàng cứ yên tâm nghỉ tiếp đi."Dạ Trọng Hoa không có lên tiếng trả lời, nhưng cũng không tỏ vẻ phản đối, cho nên nàng liền đứng dậy rồi đi ra ngoài, nàng dường như không để ý đến vẻ mặt âm dương quái khí của hắn phía sau. Âu Dương Vũ, nàng nên nhớ kỹ, nàng vẫn hoàn toàn chưa hiểu hết được bổn vương, thứ nhất bổn vương không phải loại người dễ thỏa hiệp, thứ hai chuyện hôm nay đã quá mức chịu đựng của bổn vương, nàng cứ chờ xem bổn vương trừng phạt nàng thế nào?

An Dương vương thấy Âu Dương Vũ cuối cùng cũng đi ra bèn vội đến gần, sắc mặt kinh hoảng, hô to gọi nhỏ: "Vũ nhi, sao bây giờ con mới ra, nhanh lên Tâm nhi đã đợi rất lâu a!"

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Âu Dương Vũ thấy An Dương vương bày ra vẻ mặt lo lắng, trong lòng tim không khỏi thắt chặt, sẽ không có chuyện gì xấu xảy ra đấy chứ?

"Kiểu như...nàng nói là đau bụng..."

Âu Dương Vũ vừa nghe xong trong lòng liền âm thầm mắng Dạ Trọng Hoa, nếu như hắn không phải ngăn cản nàng thì nàng đã sớm đến xem bệnh trạng lúc này của thẩm thẩm rồi. Nàng ngồi trên xem ngựa cùng An Dương vương vội vàng đến An Dương Vương phủ. Sau khi đã tỉ mỉ xem qua mạch tượng của An Dương vương phi,lại hỏi một chút về tình trạng cơ thể mình sao lại như thế thì thấy mặt nàng đỏ ửng lên: "Hình như có cái gì đó trong bụng giật giật..."

Âu Dương Vũ khóe môi nhất thời run rẩy.

Mà An Dương vương cũng vô cùng sốt ruột, đứng ở một bên ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, hỏi: "Vũ nhi, mẹ con Tâm nhi có ổn không?"

Âu Dương Vũ khẽ cong khóe miệng, nói: "Thúc phụ yên tâm, mẹ con thẩm thẩm vẫn khỏe mạnh, có điều chỉ là thai máy thôi, hay nói cụ thể hơn là thẩm thẩm có thể cảm nhận được những chuyển động nhẹ nhàng như là đạp của đứa con trong bụng. Nếu như thúc phụ lo lắng, Vũ nhi có thể kê thêm một vài đơn thuốc an thai là ổn rồi."

An Dương vương nhanh chóng gật đầu đáp ứng, Âu Dương Vũ chậm rãi cẩn thận kê đơn, An Dương vương sau khi tiếp nhận đơn thuốc liền nhanh chóng vội vã đi ra ngoài gọi người sắc thuốc.

An Dương vương phi nào giống với An Dương vương suy nghĩ đơn giản cho vợ con mình mà không quan tâm đến cảm nhận người khác, liền ngượng ngùng nhìn Âu Dương Vũ, nói: "Vũ nhi, mấy ngày nay thẩm với thúc phụ làm phiền con quá nhiều, có tuổi như vậy rồi mà vẫn còn gọi con đến. Có điều vương gia cũng là lần đầu tiên gặp phải trường hợp này nên rất lo lắng, có khuyên thế nào cũng không được..."

Âu Dương Vũ thoải mái cười, nói: "Thẩm thẩm không cần nói như vậy a, thúc phụ cũng là lần đầu tiên, tất nhiên so với những người đàn ông bình thường khác thì càng cẩn thận hơn một chút rồi. Vả lại thúc phụ cũng chỉ tin mỗi Vũ nhi cho nên việc Vũ nhi dốc hết lòng giúp đỡ cũng là điều tất nhiên. Vũ nhi sẽ viết một phần lưu ý các công việc cần thiết nên làm khi chăm sóc phụ nữ có thai để cho thúc ấy khỏi phải lo lắng đến quên ăn mất ngủ a."

Kỳ thật chuyện này cũng không thể trách được, An Dương vương lão ấy tính tình cứ như trẻ con, động một chút khác thường cũng đều không thể giữ

được bình tĩnh. Thật ra nàng cũng không cảm thấy phiền phức gì mấy, nhưng nghĩ đến vẻ mặt âm trầm đen tối đầy tức giận kia của Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ đúng là vẫn nhịn không cười khẽ cười.An Dương vương phi nắm lấy tay Âu Dương Vũ thủ, cười chân thành, liên tục nói lời cảm tạ.

Vợ chồng An Dương vương càng lúc càng đối xử rất tốt với Âu Dương Vũ, sau khi biết vợ con mình vẫn bình an, liền gọi nàng đến dùng bữa sáng. An Dương vương lúc này mới cảm thấy hành động ban sáng của mình thật buồn cười cũng hơi nóng nảy nên liền tặng Âu Dương Vũ rất nhiều món điểm tâm đặc sản được mang về từ xứ Giang Nam.

An Dương vương phi thậm chí còn đem mấy chục vòng ngọc quý gia truyền tặng cho Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ vốn không muốn nhận những món đồ có giá trị tinh thần lớn thế này nhưng lại nghe An Dương vương phi nói: "Chẳng lẽ con chê quà của thẩm không tốt sao?"

"Sao Vũ nhi có thể a?"

"Vậy con cứ nhận là được rồi!"

Âu Dương Vũ cảm nhận được sự nhiệt tình của An Dương vương phi liền cũng chậm rãi cầm lấy. Đang định rời khỏi An Dương Vương phủ thì vừa ra trước cổng đã bắt gặp một thân ảnh quen thuộc đứng đó, một bóng hình cao lớn rắn rỏi của người đàn ông, dáng hình mạnh mẽ dưới lớp áo bào đen tuyền khoác ngoài, tiêu sái mà tôn quý. Hàng lông mày anh tuấn cùng ánh mắt vô cùng cương nghị kia ngay khi nhìn thấy nàng khóe môi liền cong lên một nụ cười vui mừng. Nàng không khỏi thắc mắc nhưng phần nhiều là sự ấm áp nơi đáy lòng, hắn đến tận đây đón nàng sao, hắn chờ nàng đã bao lâu rồi?

Nghĩ vậy liền từng bước đến bên Dạ Trọng Hoa, nàng vừa đến hắn cũng tự nhiên nắm lấy tay nàng ôm lên ngựa.

Âu Dương Vũ nhất thời ngạc nhiên, lòng bàn tay hắn ấm nóng, sự tiếp xúc da thịt ngay trong thời khắc ấy khiến cho trái tim nàng khẽ rung lên một nhịp, theo bản năng thốt lên hỏi: "Chúng ta đi đâu vậy?"

Dạ Trọng Hoa cũng không quay đầu lại, lơ đãng nói: "Rồi nàng sẽ biết."

Âu Dương Vũ bị Dạ Trọng Hoa bế lên lưng ngựa ngồi trước người hắn. Dạ Trọng Hoa nhìn thấy dáng vẻ tò mò nghi hoặc của Âu Dương Vũ trong lòng không khỏi buồn cười. Vũ nhi! Trò hay còn ở phía sau. Âu Dương Vũ nào biết Dạ Trọng Hoa hắn sẽ đưa nàng đi đâu, cô cũng hồi hộp lưng áp sát vào lồng ngực ấm áp săn chắc của hắn.Ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, ở góc độ này vừa hay có thể nhìn thấy rõ được chiếc cằm kiêu ngạo góc cạnh của hắn.Dọc đường đi Dạ Trọng Hoa vẫn đều không nói lời nào, chỉ chuyên tâm cưỡi ngựa, nghĩ rằng hắn là hắn có chuyện gấp nào đó nên cũng không lên tiếng hỏi han,nàng biết hắn có giận nàng chuyện ban sáng, liền kiên nhẫn ngồi ngắm nhìn cảnh vật hai bên đường, sau đó lại không cưỡng nổi cơn buồn ngủ ập đến. Vì ban sáng lại bị ép phải dậy sớm lại có sự vỗ về nhẹ nhẹ mát lạnh của gió, lúc này nàng khẽ nghiêng đầu tựa vào lồng ngực hắn nhắm mắt thiếp đi. Dạ Trọng Hoa từ từ giảm tốc độ của ngựa, khẽ cúi đầu nhìn tiểu thiên hạ của hắn trong lòng mình, môi không khỏi cong lên một tia cười ôn nhu, dịu dàng mà sủng nịch. Vũ nhi nàng vất vả rồi!

Sau khi Âu Dương Vũ tỉnh lại thì phát hiện mình đã nằm trên chiếc giường lạ đầy xa hoa không kém ở Ninh vương phủ. Khẽ cựa mình ngồi dậy mở cửa phòng ra ngoài thì đã phát hiện sắc trời cũng đã không còn sớm nữa. Mà nơi nàng đang đứng là một biệt viện xa lạ, tráng lệ. Âu Dương Vũ rốt cuộc không khỏi thắc mắc, Dạ Trọng Hoa, chàng ấy đâu, nàng chẳng lẽ trong lúc ngủ không cảnh giác lại bị kẻ ác bắt cóc sao. Liền không khỏi có chút chột dạ lo lắng lên tiếng: "Dạ Trọng Hoa?""Dậy rồi?" Âm thanh không to không nhỏ vọng đến, Âu Dương Vũ vừa bước vào thư phòng đã nhìn thấy hắn đang ngồi nghiêm nghị xem xét vài tấu chương liên quan đến chuyện quốc sự, trên gương mặt điển trai đầy góc cạnh kia thấp thoáng có chút mệt mỏi, hắn khẽ đưa mắt lên nhìn Âu Dương Vũ nở một nụ cười yếu ớt. Nhìn thấy cảnh tượng này Âu Dương Vũ trong lòng không khỏi đau xót, dạo này hắn phải chịu khổ nhiều rồi, nhưng bận như vậy tại sao hắn lại không về phủ lại đến nơi xa lạ này, nơi này là đâu? Nàng không thể hiểu được hiện tại hắn đang nghĩ gì?

Dạ Trọng Hoa buông tấu chương trong tay, đứng dậy chậm rãi đi về phía nàng,ánh sáng nhạt nhòa của nến lập lòe chiếu rọi trên gương mặt anh, càng khiến các đường nét góc cạnh thêm phần sắc nét. Âu Dương Vũ lên tiếng hỏi hắn: "Dạ Trọng Hoa, đây là nơi nào, sao chàng lại đưa ta tới đây?"

Dạ Trọng Hoa cúi đầu nhìn theo ánh mắt nàng, dường như đã có nhận ra sự tò mò của nàng, bờ môi mỏng khẽ nở một nụ cười tà mị như gần như xa, nhưng lại che giấu rất nhanh: "Trả lời câu hỏi thứ nhất của nàng, đây là biệt viện của ta, câu hỏi thứ hai, nàng thử đoán xem?"

"Dạ Trọng Hoa chàng không cần phải thử trí tưởng tượng của ta đâu..."

Âu Dương Vũ biết Dạ Trọng Hoa là một trong các vị hoàng tử sở hữu nhiều đất đai và quyền lợi nhất trong hoàng thất cho nên biệt viện của hắn cũng nhiều vô kể, nhưng còn lý do hắn đưa nàng đến đây nàng quả thực không hiểu, đột nhiên hắn trầm giọng lên tiếng: "Nàng cũng biết, sáng hôm nay ta là đã quá nhân nhượng với lão già ấy, cho nên để chấm dứt việc này ta buộc phải bắt cóc nàng đến đây, ta không muốn nàng chịu khổ, cũng không muốn nàng giành hết thời gian cho vợ chồng lão ấy, cứ sống vui vẻ bên cạnh ta là tốt rồi."

"Chỉ làm phiền ta mười tháng thôi..." Âu Dương Vũ nói thầm trong miệng.

Dạ Trọng Hoa vừa nghe xong không khỏi vươn tay ôm nàng ngã vào lòng mình, tay nhẹ nắm lấy cằm nàng khiến nàng không trốn thoát được mà đưa mắt nhìn thẳng vào hắn. Âm thanh hắn lạnh lùng có chút oán giận: "Chỉ mười tháng..." Sau đó hắn khẽ cười lạnh, Âu Dương Vũ nàng thật vô tình, mười tháng nàng dùng từ chỉ, còn hắn thì sao, nàng không nghĩ đến cảm nhận của hắn?!

Âu Dương Vũ biết Dạ Trọng Hoa là người thích sự yên tĩnh nên lúc này cũng không rảnh đi cân nhắc tâm tư của Dạ Trọng Hoa lúc này, nhìn sắc trời tối đen, đột nhiên a một tiếng, dường như nhớ tới cái gì, nói: "A, buổi tối ta đã nhỡ hứa với Tiểu Nặc..."

Dạ Trọng Hoa vốn mang nàng đến đây là để tránh khỏi mấy cái loài kỳ đà bám dai như đĩa kia gần đây nhất là lão già An Dương kia, đương nhiên là cả thằng nhóc Diệp Nặc kia nữa. Âu Dương Vũ vừa nhắc tới tên Tiểu Nặc, Dạ Trọng Hoa vốn tâm trạng không tốt sắc mặt lại càng lúc càng âm trầm, bèn buông nàng ra nhíu mày nói một câu: "Thằng nhóc đó đã có Vân Thương trông giữ, không cần quan tâm đến hắn."

Âu Dương Vũ ngẫm lại cũng đúng, Dạ Trọng Hoa là người luôn hành xử cẩn thận cho nên chắc chắn sẽ an bài tốt mọi thứ, nên cũng không hỏi nhiều, chỉ lẳng lặng đứng đó định quay về phòng liền sực nhớ ra cả hắn và nàng đều chưa ăn tối, lên tiếng hỏi hắn: "Vậy tối nay chúng ta...?"Dạ Trọng Hoa thản nhiên lên tiếng: "Canh gà hầm nấm, nàng xuống bếp!"

"Ách..." Dạ Trọng Hoa chàng...đại vương giả chỉ biết bóc lột sức lao động người khác.

Sau khi ăn xong, hai người liền cùng nhau đi dạo xung quanh hoa viên, trong khung cảnh tịch mịch dưới ánh trăng sáng tỏ cùng với bầu trời đầy sao trông thập phần xinh đẹp. Cuối cùng đến cuối đường có một mái đình nhỏ, bên trong là thứ khiến cho Âu Dương Vũ khi nhìn vào không khỏi há miệng ngạc nhiên.

Dạ Trọng Hoa cũng khẽ đưa mắt nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của nàng, không khỏi giơ lên ý cười sủng nịch, sau đó nắm chặt tay nàng đi vào trong đình.

Âu Dương Vũ vẫn không hết bàng hoàng, bên trong đình nếu như nói không ngoa thì đó chính là một khung cảnh đầy lãng mạn xung quanh được thắp nến sáng rực, trên bàn kia tuy chỉ có rượu cùng vài đóa hoa mẫu đơn xếp vòng nhưng cũng đủ làm cho người khác nhìn vào đặc biệt là một người thực tế như nàng phải có chút rung động.

Dạ Trọng Hoa cũng không nói gì đưa nàng ngồi bên ghế, nàng không khỏi thắc mắc việc này nào có đúng với tác phong của Dạ Trọng Hoa, tuy tính chiếm hữu của hắn rất cao nhưng không được xếp vào loại người đàn ông lãng mạn hay biết cách lấy lòng phụ nữ như hắn. Liền không khỏi thắc mắc hỏi: "Dạ Trọng Hoa, những thứ này là gì a? Hôm nay chàng không có bệnh đó chứ?"

Luồng ánh sáng mờ ảo của ngọn nến xung quanh khi mờ khi tỏ lập lòe lướt qua gương mặt hắn. Những đường nét trên khuôn mặt ấy thoạt nhìn nghiêm túc nhưng có chút gì đó thong dong, thản nhiên hỏi: "Nàng không hài lòng?"

Âu Dương Vũ trong đầu hiện lên một tia nghi hoặc, ở đây không lấy một nha hoàn hay hạ nhân, hôm nay hắn rất lạ, đừng nói là hắn vẫn còn giận nàng chuyện ban sáng đấy chứ?

Dạ Trọng Hoa cũng không có tỏ vẻ khó chịu trước sự nghi hoặc của nàng, hôm nay bổn vương sẽ cho nàng biết một khi đã chạm đến giới hạn chịu đựng của bổn vương thì nàng chỉ là người chịu thiệt. Dạ Trọng Hoa không nói gì, dựa thẳng cơ thể cao lớn ra sau ghế, bờ môi mỏng hơi cong lên ý cười quyến rũ đầy dụ hoặc. Âu Dương Vũ không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, tên yêu nghiệt này tại sao mỗi hành động của hắn đều có sức ảnh hưởng đến nàng như vậy a, không được, tỉnh táo lại, đêm nay hắn rất không ổn. Liền lên tiếng tra hỏi hắn: " Hôm nay sao lại đem tấu chương đến đây xem, ở phủ xem không tốt sao, còn nữa chuẩn bị như thế này, chàng đã thành công trong việc hù dọa ta rồi a"

Nghe xong những lời này Dạ Trọng Hoa không khỏi bật cười, cũng không lên tiếng, thật ra hôm nay phụ hoàng hắn có triệu hắn vào bàn bạc về chuyện dịch bệnh cùng vấn đề hỗn loạn nơi biên phòng, nhưng hắn liền không nói hai lời trì hoãn việc đưa ra phương án giải quyết chính vì để chuẩn bị những thứ này cho nàng. Hoàng thượng mặc dù có chút không hài lòng nhưng biết rằng con trai hắn một khi đã nói thế nào thì không thể thay đổi được nên cũng không ép buộc hắn.

Dạ Trọng Hoa ung dung nhàn nhã đưa mắt nhìn Âu Dương Vũ, lơ đãng nói: "Hôm trước lão An Dương kia có tặng cho ta một bình rượu quý, nói rằng muốn ta và nàng thưởng thức cùng nhau." "Chỉ vậy thôi!?" Âu Dương Vũ khẽ híp mắt, nhìn vẻ mặt thản nhiên như có như không của hắn trong lòng không khỏi chột dạ. Dạ Trọng Hoa khẽ cười gật đầu nhìn bộ dáng ngốc nghếch của nàng, liền vươn tay cầm bình rượu rót cho nàng một ly nói: "Nếm thử."

Âu Dương Vũ thuận thế cầm lấy nhấp một ngụm vào miệng, cảm giác ngòn ngọt nơi đầu lưỡi ngay lập tức thay thế bằng một loại cay nồng, một sự bùng nổ mùi vị lan trong vòm miệng lên mũi và lan truyền đến từng ngõ ngách trên cơ thể nàng, cảm giác vừa ngọt ngào vừa cay chát khiến đầu óc của nàng dần dần lâm vào trạng thái mơ hồ, hư không nhìn Dạ Trọng Hoa có chút phòng bị.

Dạ Trọng Hoa lúc này lại cười như không, hắn dường như cảm thấy so với việc uống ly rượu quý hiếm này thì càng thích thú hơn với việc thưởng thức vẻ mặt của nàng khi uống rượu, thấy biểu cảm trên mặt nàng, hắn cảm thấy vô cùng thành tựu, thực ra có một điều hắn chưa nói rõ ràng với nàng rằng rượu này vốn được ủ rất lâu hơn hai mươi năm chứ không ít, cùng với sự cay nồng vốn có của nó, dù hắn biết tửu lượng rượu của nàng không tệ nhưng đối với nàng mà nói loại rượu này chỉ cần nhấp đến ngụm thứ hai đã không thể chịu nổi.

Đột nhiên Dạ Trọng Hoa đứng dậy đi về phía nàng, nhẹ ôm nàng lên để nàng ngồi thẳng lên đùi mình, hắn tinh tế đưa mắt nhìn dáng vẻ của nàng, Vũ nhi của hắn chịu không nổi rồi. Âu Dương Vũ mơ hồ muốn giãy ra nhưng có điều sức lực nàng có khi nào đã hơn Dạ Trọng Hoa đâu. Dạ Trọng Hoa cúi đầu nhìn nàng, nụ cười thấp thoáng trên khóe môi, ánh mắt rực sáng của hắn khiến tim nàng không khỏi đập liên hồi có chút bồn chồn.

Sau đó lại một ly rượu nữa được đưa đến bên môi nàng, Âu Dương Vũ thực ra vốn không thích uống rượu, huống chi, tối nay Dạ Trọng Hoa dường như có chút khác thường, tác phong không giống với mọi khi khiến Âu Dương Vũ trong lòng có chút phòng bị, khẽ lắc lắc đầu tỏ ý từ chối sau đó nhẹ nhàng tựa đầu sang một bên.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy bộ dáng quật cường thế này của Âu Dương Vũ này, liền cảm thấy trong lòng bỗng nhiên ngứa ngáy khó chịu, hắn quả thực rất thích bộ dáng này của nàng, hành động này của nàng khiến hắn không khỏi muốn tiếp tục trêu đùa nàng. Vũ nhi trò vui còn chưa có bắt đầu a.

"Mới đó đã chịu không nổi rồi, Vũ nhi tửu lượng kém đến vậy sao?" Dạ Trọng Hoa khẽ cong môi khiêu khích bản tính không bao giờ chịu thua kém người khác của nàng, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, dụ dỗ nàng,những âm thanh mờ ám bên tai đều đều nhè nhẹ, trầm ấm cứ quanh quẩn bên tai nàng.

Trong màn đêm yên tĩnh, trông Vũ nhi của hắn càng xinh đẹp hơn, dáng người mảnh khảnh nhỏ nhắn dựa vào người hắn. Ánh nến sáng trong suốt khẽ

bao trùm lên bóng hình nàng, càng rọi rõ khuôn mặt thuần khiết có chút phớt hồng hai bên má của nàng. Âu Dương Vũ nào từ trước đến nay chịu để bị người khác khiêu khích liền trừng mắt liếc hắn, Dạ Trọng Hoa chàng nên xin lỗi ta vì dám coi khinh Âu Dương Vũ này liền mạnh mẽ lấy ly rượu trên bàn uống cạn sạch.

Dạ Trọng Hoa trong mắt mang theo nồng đậm ý cười, khuôn mặt thanh tú của hắn dần dần cúi xuống gần nàng, gần tới mức có thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn trong đáy mắt nàng, hầu như toàn bộ mùi hương dịu nhẹ của rượu quanh chóp mũi nàng nhập vào hơi thở của hắn. Sau đó hắn thuận tay lại rót cho nàng một ly rượu nữa, đưa đến bên môi nàng, nhẹ giọng dụ dỗ nàng, dẫn theo vài phần mị hoặc: "Thế nào, còn muốn không?"

Âu Dương Vũ khẽ hừ một tiếng, sau đó nâng ly rượu nhấp cạn sạch. Có một sự thật nàng phải công nhận, rượu này càng uống vào nàng lại càng cảm thấy mùi vị của nó dần dần thay đổi, vì kích thích sự tò mò cho nên trong lòng liền không chút do dự uống vào không để ý đến nét mặt của hắn ngày càng trầm thấp.

Dạ Trọng Hoa bên môi ý cười dần dần dày, loại rượu này có tác dụng chậm, một khi hơi men của rượu từ từ thấm dần vào cơ thể sẽ khiến cho người thưởng thức lâm vào trạng thái mơ hồ. Âu Dương Vũ vì uống phải ba bốn ly cho nên rượu vào như một mồi lửa, khẽ châm vào đáy lòng nàng, rồi nhanh chóng bùng lên thành một ngọn lửa hừng hực, sắc mặt đã hồng đậm, vài sợi tóc nghịch ngợm khẽ lướt qua khuôn mặt hồng phấn của nàng khiến nàng trông trở nên quyến rũ vạn phần.

Dạ Trọng Hoa nắm trọn quyền chủ động, từ trên nhìn xuống, hắn đã hoàn toàn khóa chặt Âu Dương Vũ trong lòng mình. Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy đầu óc quay mòng khó chịu, vô thức dựa hết toàn bộ vào người hắn, vào vòm ngực cường tráng của người đàn ông sau lưng mình.

Hơi thở của Dạ Trọng Hoa cũng chẳng bình tĩnh hơn là mấy, nhưng dường như hắn đang khống chế cảm giác muốn nàng. Hắn cúi đầu đối diện với Âu Dương Vũ chợt nghe nàng thì thầm, bật hơi nói: "Dạ Trọng Hoa, chàng muốn chuốc ta say có phải không?"

Dạ Trọng Hoa khóe môi giơ lên ý cười giảo hoạt, khẽ gật đầu: "Bây giờ mới nhận ra thì đã muộn rồi, Vũ nhi, bổn vương nào dễ dàng bỏ qua cho nàng?"

"Trọng Hoa, hôm này chàng đưa ta đến đây đều có mục đích đúng không?" Âu Dương Vũ khẽ nhíu mày tức giận nói "Có phải chàng ép ta uống rượu, sau đó chàng định...."

"Ồ...định thế nào vương phi của ta?" Dạ Trọng Hoa cúi đầu cười xấu xa nhìn nàng.

Âu Dương Vũ nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của Dạ Trọng Hoa. Ánh mắt hắn càng đen sẫm, sâu thẳm mà âm u. Khiến nàng như hư hư ảo ảo muốn đắm chìm vào sâu trong đó.

"Dạ Trọng Hoa, buông ta ra, ta muốn nghỉ ngơi!" Nàng không hơi đâu tranh cãi với hắn, nếu tiếp tục thì chỉ có nàng chịu thiệt, cho nên rút lui là thượng sách.

Dạ Trọng Hoa nào để cho nàng thực hiện được ý đồ đó, bàn tay hắn dùng sức kéo nàng áp sát vào người hắn. Những lời nói nhẹ nhàng mà dụ hoặc rơi xuống tai cô mơ hồ và trầm thấp, hơi thở cũng dần trở nên nóng bỏng: " Được vậy chúng ta cùng về phòng nghỉ."

P/s: Đi chơi về...say tàu..nằm liệt giường...tối hôm qua lếch lên máy type được vài chữ...chịu không nổi tìm Chu công...sáng nay gắng gượng xong được một chương cho chị em đọc...ngày mai ta hứa sẽ post cho các nàng...tối a..

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Âu dương vũ - ước định ba tháng - Chưa hẳn nàng đã thắng

Âu Dương Vũ còn chưa có lên tiếng phản đối thì đã thấy, Dạ Trọng Hoa nhanh chóng ôm lấy eo nàng bế lên đi về phía phòng ngủ.

Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy mơ hồ đầu có chút choáng váng, trong nháy mắt, nàng đã bị Dạ Trọng Hoa đặt ngay ngắn trên chiếc giường lớn mềm mại.

Hai tay Dạ Trọng Hoa chống lên cạnh giường, ngắm nàng từ trên xuống. sau đó khuôn mặt tuấn tú của hắn dừng lại ngay trên đầu nàng. Hắn thực rất muốn cảm nhận được sự ngọt ngào ngay đôi môi đỏ mọng còn thoang thoảng hương vị của rượu lâu năm. Không do dự, hắn lập tức hôn lên môi nàng, có lẽ là do đôi môi nàng quá nóng bỏng đôi môi hắn lại không có chút nhiệt cho nên khi chạm vào liền cảm nhận được hai thái cực khác nhau.

Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy mình đang bị trói buộc trong vòng tay hắn, hai cổ tay lại bị bàn tay ấm áp to lớn của hắn giữ chặt, không thể nhúc nhích, dường như lúc này nàng bị vẻ mặt của Dạ Trọng Hoa mê hoặc không có lối thoát. Cánh môi đỏ mọng run rẩy cũng nhanh chóng bị hơi thở nóng rực của hắn bao trùm. Đầu lưỡi hắn ôn nhu mềm mại mạnh mẽ thâm nhập vào sâu trong khoang miệng nàng vòng đi vòng lại sầu triền miên. Hắn hệt như một con hùng ưng mạnh mẽ to lớn, nhìn xuống thiên hạ dưới chân mình, dường như có thể chi phối điều khiển cả vạn vật trong lòng bàn tay.

Dạ Trọng Hoa trìu mến nhìn dáng vẻ giãy dụa trong choáng váng mơ hồ khi rơi vào cái bẫy do hắn thiết kế của nàng, khóe môi hắn khẽ cong lên ý cười

nhạt, dùng sức vừa đủ nhẹ nhàng nhưng không để cho nàng có bất kỳ sự kháng cự mà ôm cô vào lòng. Không còn nhẹ nhàng triền miên như trước, Dạ Trọng Hoa hắn bắt đầu bá đạo tấn công khoang miệng điên cuồng cướp lấy hương rượu cồn cay trong cái miệng đỏ mọng xinh xắn kia.

Dạ Trọng Hoa không biết khi nào mới buông tha nàng, hương rượu nhạt nhòa, thoang thoảng trong không trung cũng ngày một nồng đậm, hắn giơ tay lên vuốt lại mái tóc dài của nàng.

"Vũ nhi?" Dạ Trọng Hoa cúi đầu gọi nàng, giọng nói êm tai trầm thấp của Dạ Trọng Hoa,trong hơi rượu từ nơi khóe môi nàng càng triền miên dịu dàng: "Cảm giác thế nào?"

Âu Dương Vũ đôi mắt nửa mở, trong mắt có chút mơ hồ, âm thanh mang theo ý chỉ trích: "Dạ Trọng Hoa, chàng rõ ràng có mưu đồ!"

" Thì thế nào?Hừm?" Rõ ràng là mang ý trách cứ nhưng âm vừa phát ra là âm mũi có vài phần mê mang, mềm mại còn có chút dụ hoặc. Dạ Trọng Hoa cúi đầu, ngón tay cẩn thận vuốt nhẹ miêu tả từng đường cong trên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Âu Dương Vũ mở to hai mắt nhìn, âm thanh của hắn khiến nàng từ mơ hồ đến trầm mê. Ngay đến một chút lý trí cuối cùng của nàng cũng bị sự dịu dàng dẫn dắt của hắn đánh sập.

Dạ Trọng Hoa si mê ngắm nhìn gương mặt nhỏ bé nhuộm hồng của Âu Dương Vũ, liền nở nụ cười khuynh quốc, trán hắn áp lên trán nàng, giọng nói càng trở nên đầy mê hoặc.: "Vũ nhi, ta thấy nàng đối xử với ta thật bất công!"

"Cái gì mà bất công?" Âu Dương Vũ nghi hoặc nói.

"Ngay cả lão An Dương vương kia đều sắp có con, nhưng ta lại không, chuyện này chẳng phải là rất bất công sao?" Dạ Trọng Hoa khi nhắc đến chuyện này, ngữ điệu có chút hờn giận lên án, khuôn mặt bán mị, mê muội lòng người: "Vũ nhi, nàng trị thương cho người khác, nhưng lại không quan tâm chữa thương cho ta."Âu Dương Vũ suy nghĩ rất lâu cũng không thể nghĩ ra được hắn rốt cuộc đã bị thương ở đâu: "Chàng nào có bị thương a..."

"Chỗ này." Dạ Trọng Hoa đưa bàn tay Âu Dương Vũ nhập vào trong vạt áo mình, động tác nhu yêu, giọng nói mê hoặc lòng người: "Tim ta đều đang vỡ thành phiến...Nàng thử cảm nhận xem vết thương này của ta....rất đau!"

Bang bang phanh --

Trái tim của chàng ấy..

Trong lồng ngực cường tráng mà săn chắc ấy dường như có gì đó ấm áp đang đập liên hồi, Âu Dương Vũ bị bàn tay của hắn nắm lấy trêu đùa nơi trước ngực khiến cả người nàng như bốc hỏa, dường như giờ phút này nàng có thể nghe thấy nhịp tim của mình, từng nhịp từng nhịp đập thẳng vào tai hòa với nhịp đập của hắn.

Dạ Trọng Hoa bỗng nhiên cúi người xuống, vươn tay ôm lấy ót gáy nàng, dán môi mình lên môi nàng một lần nữa, bá đạo mà triền miên, đầu lưỡi của hắn gắt gao truy đuổi đầu lưỡi của nàng, nóng rực mà chấp nhất. Âu Dương Vũ vốn gần như bị hắn hôn đến mơ hồ, không biết phải phản kháng thế nào. Mắt hắn từ đầu đến cuối vẫn mở nhìn vẻ mặt đầy mị hoặc của nàng lúc này, thần sắc si mê mà động tình. Đôi môi hắn như mảnh lông chim nhẹ nhàng mà mềm mại lướt qua hai gò má nàng, đến tai nàng, rồi lại đến cổ nàng...

Mỗi một lần môi hắn chạm vào thì cả người lại nhanh chóng bị hơi thở nóng rực của hắn bao trùm.

Âu Dương Vũ bị ánh nhìn đầy mê hoặc của hắn làm cho hoảng sợ, nàng chưa từng gặp phải tình huống nào hắn dùng ánh mắt này để nhìn nàng, ánh mắt dừng lại trên thân hình nàng lại đỏ rực như lửa, nóng bỏng đến đáng sợ, đột nhiên trong lòng càng thêm bất an.

Một tiếng "Tê", áo khoác ngoài trên người nàng nhanh chóng bị xé đi ném qua một bên. Âu Dương Vũ theo bản năng giơ tay ôm lấy trước ngực mình. Dạ Trọng Hoa lại thản nhiên nắm lấy tay nàng kéo ra khóa chặt trên đầu, nụ cười ẩn giấu thấp thoáng nơi khóe môi.: "Đừng che, bổn vương thích!"

"Nhưng ta không thích!" Âu Dương Vũ thốt lên ngữ điệu có chút hoảng, bàn tay hắn lại tiếp tục di chuyển xuống, kiên nhẫn từng chút một khám phá cơ thể nàng. Âu Dương Vũ mắng thầm Dạ Trọng Hoa chàng bây giờ nói chuyện có đạo lý một chút đi, nhân quyền ở đâu hả!

Nhưng Dạ Trọng Hoa đêm này nào để chịu bỏ qua cho nàng, chỉ thấy Dạ Trọng Hoa tà mị cười, sau đó... Đem yếm của nàng mạnh mẽ xé đi!

Dạ Trọng Hoa, chết tiệt, chàng có cần phải ra tay ngoan như vậy không, từng mảng một của yếm bị hắn xé bay thành từng mảnh!

Dạ Trọng Hoa tham lam nhìn cảnh đẹp trước mắt, trong đôi mắt có chút thất vọng: "Vũ nhi, nàng là vợ ta, còn thẹn thùng cái gì?"

Âu Dương Vũ lúc này bị những lời nói thẳng đuột của hắn dọa đến phát khóc, chàng là loại đàn ông biến thái, vô sỉ, đừng bảo với ta là chàng thật sự muốn phát sinh chuyện đó với nàng a!

Hắn dám lừa nàng đến đây để ăn sạch sẽ nàng a!

"Dạ Trọng Hoa, chàng vô lại, cầm thú! Đừng động vào người ta!"Âu Dương Vũ trơ mắt nhìn bàn tay không an phận của hắn ở trước ngực mình, hắn thực không để ý đến biểu tình hoảng sợ và xấu hổ của nàng. Dạ Trọng Hoa đôi môi mỏng khẽ nhếch, hiện lên chút ý cười như có như không, hắn vươn tay vuốt nhẹ hai gò má Âu Dương Vũ, tà mị cười: "Ngoan, chuyện về cái yếm đó, bổn vương sẽ bồi thường gấp mười."

“Ta không có ý đó, chàng đừng bẻ cong ngụ ý của ta...” Âu Dương Vũ gấp đến độ muốn bật khóc.

“Nằm yên.” Dạ Trọng Hoa có chút ảo não, thật sự đôi khi hắn không muốn Vũ nhi của hắn vẫn còn tạo khoảng cách với hắn, nàng rõ ràng vẫn chưa thể tiếp nhận hoàn toàn hắn mặc dù hắn đã dung túng rất nhiều lần cho nàng.

Nghĩ như vậy hắn càn muốn trừng phạt nàng muốn nàng hiểu rõ rằng không chỉ hắn muốn trái tim nàng chấp nhận hắn mà còn cả thể xác nàng cũng đều phải chấp nhận hắn. Liền cúi xuống một lần nữa hôn sâu vào đôi môi anh đào đỏ mọng của Âu Dương Vũ thưởng thức từng sự run rẩy trên đôi môi ấy, nhẹ nhàng dùng răng nanh cắn, hắn khẳng định như thế còn chưa có đủ.

“Ngô...” Âu Dương Vũ cảm thấy trái tim nàng lúc này bất giác co rụt lại, đến hô hấp cũng dần trở nên gấp gáp hỗn loạn. Nàng tức giận lườm người đàn ông trên đỉnh đầu, người đàn ông bá đạo này thực sự là không đùa nàng đấy chứ. Bị trói buộc trong vòng tay hắn giữ chặt, không thể nhúc nhích, nàng chỉ biết chống cự mạnh mẽ hắn cứng rắn trong ngực đè nặng của nàng mềm mại, nàng muốn lùi bước lại lùi bước không được.

Âu Dương Vũ đột nhiên mở to mắt, Dạ Trọng Hoa liền đặt môi xuống bả vai nàng, một nụ hôn kéo dài triền miên. Nàng bỗng nhiên cảm giác căng thẳng, vai bất chợt run lên. Sự điềm tĩnh trong đôi mắt tràn đầy dục vọng của hắn kia khiến người ta không thể nhận ra được ý đồ và những gì hắn đáng suy nghĩ trong lòng...

“Dạ Trọng Hoa, chàng mau dừng lại, mau dừng lại!”

Đôi mắt của Dạ Trọng Hoa chợt nổi lên một tia sắc lạnh lại mang theo chút đau đớn, bàn tay có chút lạnh của hắn nhẹ nhàng đặt lên vị trí tim nàng: “Vũ nhi, trả lời ta, nơi này có vị trí cho ta không?”

Âu Dương Vũ bị những lời nói của hắn làm cho hoảng hốt, tim đột ngột đập liên hồi, chống lại ánh mắt hắn, nhất thời cũng không biết nói thế nào mới tốt, nàng căn bản trong lòng có hắn, có quan tâm hắn, có lo lắng cho hắn, thế nhưng vẫn còn nhiều vấn đề nàng cần có thời gian để suy nghĩ, chấp nhận hoàn toàn hắn. Một người phụ nữ chưa bao giờ biết đến hai chữ tình yêu là gì vẫn không thể dứt bỏ tấm lá chắn an toàn với hắn, nàng biết như thế rất tàn nhẫn với hắn, nhưng nàng có thể chắc chắn với hắn một điều, toàn bộ những gì hắn đều mang đến cho nàng đều chính là lần đầu tiên. Lần đầu tiên, hắn là người đàn ông mang lại cho nàng cảm giác được dựa dẫm che chở trong suốt mười mấy năm sống tự lập, lần đầu tiên có một người đàn ông ép buộc nàng đến mức không màng đến tính mạng của mình, dùng chính đôi tay nàng đâm thẳng một nhát kiếm vào trái tim hắn để rồi nhận lại từ hắn hai chữ “thật tâm“. Bảo nàng không cảm động là giả, bảo nàng không rung động là giả, bảo nàng không hề có chút tình cảm với hắn cũng là giả. Giờ phút này nàng chỉ cảm thấy đầu óc trở nên rối loạn, mọi hành động của hắn, mọi cử chỉ của hắn đều khiến nàng cảm thấy mình dần trở nên mê loạn có chút bối rối. Sống mũi cao thẳng tắp kia, đôi mắt đen thâm sâu khó lường, một đôi mắt như vậy luôn dễ dàng khiến nàng lạc lối!Nhưng vào lúc này, đột nhiên Âu Dương Vũ cảm thấy bụng mình đau xót, dưới hạ thân nàng dường như có gì đó đang chảy ra.

Âu Dương Vũ trong lòng vui vẻ, nhưng vẫn cố tỏ ra ngoài mặt ngượng ngùng, dùng hai tay che mặt mình: “Trọng Hoa...cái kia...ta đến rồi.”

Dạ Trọng Hoa sắc mặt cứng đờ, dưới ánh trăng của màn đêm huyền ảo, cả người hắn càng toát lên một vẻ mê hoặc, hắn nhìn nét mặt có lộ chút vui mừng kia của Âu Dương Vũ, Dạ Trọng Hoa liền có chút lo lắng mà phần hơn là có chút tức giận cùng hụt hẫng.

Âu Dương Vũ nhẹ nhàng túm lấy tay Dạ Trọng Hoa, nhỏ giọng nói: “Ta rất khó chịu...” Nàng sợ hắn không tin nên bồi cho hắn một câu: “Thật mà!”

Dạ Trọng Hoa nhìn vẻ mặt bối rối có chút đau của Âu Dương Vũ, đột nhiên tức giận trong lòng ngày càng tăng lên, liền vươn tay ôm lấy khuôn mặt nàng sau đó cúi đầu xuống khẽ cắn nhẹ trên bả vai nàng, xem như là trừng phạt nàng. Âu Dương Vũ nhất thời ngạc nhiên, Dạ Trọng Hoa chàng phát điên thế làm gì a, đau chết ta...

Sau một lúc lâu, hắn mạnh mẽ buông Âu Dương Vũ, khuôn mặt rung động chúng sinh kia mang theo một tia ẩn nhẫn rời khỏi giường, mặc lại áo choàng rồi đi ra ngoài.

Âu Dương Vũ nhìn bóng dáng Dạ Trọng Hoa rời đi trong lòng liền như trút bớt được tảng đá nặng,...khẽ đưa tay lên che miệng cười.

Âu Dương Vũ sau khi đã tẩy rửa sạch sẽ bản thân thì mới biết cái loại rượu quý kia mạnh đến thế nào, hai chân lúc này của nàng gần như mềm nhũn đứng cũng không vững nổi.

Sau khi đã mặc y phục cẩn thận quay lại nằm trên giường thì Dạ Trọng Hoa cũng từ bên ngoài trở về, sắc mặt vẫn âm trầm, sắc mặt không có chút biểu tình, lạnh nhạt mà nghiêm nghị.

Âu Dương Vũ không chút nghĩ ngợi liền dùng ngay lập tức dùng chăn quấn chặt lấy thân mình.

Dạ Trọng Hoa vừa vào tới cửa chứng kiến Vũ nhi của hắn đã nhanh chóng dùng chăn quấn mình lại không khác gì một con nhộng khổng lộ chui tọt vào tận bên trong, chỉ để lộ ra một cái đầu với mái tóc đen dài buông xõa, thoạt nhiên bộ dáng trông vừa ngốc nghếch nhưng lại rất đáng yêu.

Dạ Trọng Hoa khóe môi nhịn không được cong lên, nửa ngồi ở đầu giường, nói: “Vũ nhi, nàng lui ra xa thế làm gì?”

“... Ta ngủ rồi.” Âu Dương Vũ kiệt sức uể oải lên tiếng, nàng nào có quên chuyện vừa phát sinh lúc nãy.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy bộ dáng buồn cười của Âu Dương Vũ, liền muốn trêu chọc nàng một chút đột nhiên lên tiếng đe dọa: “Vũ nhi, nếu không buông chăn, bổn vương không ngại xé tan cả tấm chăn đó lẫn cả y phục nàng đâu.”

Âu Dương Vũ vô lực quay phắt đầu trừng mắt hắn, nàng tuyệt đối tin rằng tên biến thái này có thể làm ra loại chuyện như vậy!

Vì thế, nàng cẩn thận dỡ bỏ tấm chăn ra khỏi người mình, sau đó vẫn đề phòng nằm cách xa vị trí của hắn. Đột nhiên, Dạ Trọng Hoa thản nhiên nằm bên cạnh nàng vươn tay ôm chặt lấy nàng, nào quan tâm đến việc nàng lúc này có biết bao nhiêu xấu hổ, đặt tay lên xoa bụng nàng: "Lần này bổn vương bỏ qua cho nàng, nhưng bổn vương đảm bảo với nàng không có lần sau, phải ngoan ngoãn!"Âu Dương Vũ vẫn không nhúc nhích, Dạ Trọng Hoa nhìn chằm chằm vào tiểu thiên hạ trong lòng mình, trong lòng không khỏi có chút phức tạp.

Hắn khẽ thở dài, mắt vẫn không rời khỏi nàng, đầu ngón tay cẩn thận vuốt nhẹ mái tóc đen mượt của nàng: Vũ nhi, nàng biết không, hôm nay chính là thời hạn cuối cùng trong ước định ba tháng của chúng ta.

Quả thật, nàng thắng, nhưng --

Bổn vương tuyệt đối sẽ không bao giờ cho phép nàng rời khỏi bổn vương!

Đời này, bổn vương chỉ yêu mỗi một người. Vũ nhi!

Âu Dương Vũ cũng bắt đầu buông lời sự cảnh giác, ầm ĩ nửa đêm, thật sự khiến nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi nên liền ngủ thẳng đến hừng đông.

Khi Âu Dương Vũ vừa mở mắt ra thì sắc trời cũng đã sáng, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ len lỏi vào trong phòng, ngoài cửa sổ chim nhỏ ríu rít kêu vang. Nàng quay đầu lại thấy Dạ Trọng Hoa đã sớm tỉnh đang nhìn chằm chằm vào mình lên tiếng: "Tỉnh rồi?"

Âu Dương Vũ bây giờ vẫn còn có chút xấu hổ khi đối diện với Dạ Trọng Hoa nói quanh co một hồi sau đó liền lên tiếng nhắc nhở hắn: "Ừ, chàng cũng tỉnh rồi, vậy... Chúng ta về phủ đi?"

"Không thể." Dạ Trọng Hoa nheo mắt, giọng nói hơi nặng nề, ngữ khí vô cùng kiên quyết, khoảng thời gian riêng tư của hai người bọn họ nào có thể bị người khác tiếp tục quấy rầy..., ngày qua ngày mỗi sáng thức giấc được nhìn ngắm khuôn mặt yên tĩnh của nàng, được nhìn ngắm nàng xuống bếp dọn cơm cho hắn, được ôm trọn nàng vào trong lòng mỗi tối, một cuộc sống nhàn hạ và đơn giản như vậy hắn thật sự muốn trải qua cùng nàng.

"Nhưng vẫn còn rất nhiều chuyện quốc sự đang chờ chàng giải quyết!" Âu Dương Vũ nhìn bộ dạng quyết tuyệt của Dạ Trọng Hoa, liền nhịn không được vươn tay nhéo má Dạ Trọng Hoa.

Dạ Trọng Hoa có chút không hài lòng nhìn nàng, lạnh lùng nói: "Bổn vương không lo lắng, nàng lo lắng làm gì, còn nữa nàng là người phụ nữ duy nhất dám đối xử với bổn vương như thế, nếu là người khác, bổn vương đã sớm giết chết kẻ đó."

"Vậy sao?Vương gia còn có nhiều người phụ nữ khác bên ngoài sao?" Âu Dương Vũ ung dung, bày ra bộ mặt trêu ghẹo hắn.

Dạ Trọng Hoa không lập tức đưa ra câu trả lời, mà cố ý áp sát về phía nàng, nhìn vào mắt nàng nói, cười tà mị: "Vũ nhi, nàng đang ghen?"

"Xùy! Bổn vương phi cần thiết phải ghen sao? Hơn nữa với tác phong và tính cách của chàng ta nghĩ chàng sẽ sớm xử lý bọn họ đi hết thôi."Âu Dương Vũ vừa nói vừa nghiến răng nghiến lợi trừng mắt lườm hắn. Nàng mới không cần ghen.

Dạ Trọng Hoa nhìn Âu Dương Vũ cười như không, ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng.

Âu Dương Vũ bị hắn nhìn chằm chằm da đầu có chút run lên, trong lòng lại chợt nhớ đến chuyện đáng sợ tối hôm qua, liền vờ cười ha ha, nói: "Chúng ta không định trở về sao a? Tiểu Nặc, còn có thúc phụ nữa chắc chắn bọn họ đang tìm chúng ta nha."

"Mặc kệ họ đi." Dạ Trọng Hoa nhàn nhạt lơ đãng buông một câu.

Nhưng đột nhiên lại đưa mắt nhìn Âu Dương Vũ, nụ cười xấu xa hiện lên bên môi hắn, ung dung nói: "Nhưng quay trở về cũng không sao, nếu như Vũ nhi có thể lấy lòng được ta, ta nghĩ điều này không khó, đúng chứ?" Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ dáng trêu chọc của Dạ Trọng Hoa,liền hận đến mức không thốt nên lời, chỉ có thể túm chặt ống tay áo hắn, nói: "Vương gia... Trọng Hoa...chàng đưa ta trở về phủ đi!"Dạ Trọng Hoa trên mặt vẫn không có bất cứ một cảm xúc gì, chính lạnh lùng nói: "Nói suông đều vô dụng, dùng hành động thực tế mới được."

Dạ Trọng Hoa chàng thôi dở trò đi có được không a? Chỉ thấy Dạ Trọng Hoa vẫn yên lặng thản nhiên nhìn nàng, Âu Dương Vũ lúc này trong lòng không còn cách nào khác liền mở ra hai tay ôm lấy cổ hắn, hôn lướt qua môi hắn sau đó lập tức nói: "Rồi! Được chưa?"

Dạ Trọng Hoa trong lòng tuy rằng rất thích nhưng trên mặt vẫn vờ như không hài lòng với hành động thực tế này của nàng, cau mày lắc đầu tỏ ý không vui: "Không đủ!"

Âu Dương Vũ trong lòng âm thầm mắng, người đàn ông này muốn bức chết nàng đây mà.

Dạ Trọng Hoa đang thích thú nhìn bộ dáng lúng túng đáng yêu của Âu Dương Vũ thì đột nhiên bất ngờ thấy nàng tiến sát lại gần mình, đôi môi mỏng dường như mang theo sự phẫn hận không chút lưu tình cắn mạnh bên môi hắn, để lại một dấu răng nhỏ bên khóe môi, không những nhìn vết cắn đó không khó coi mà còn khiến cho vẻ đẹp yêu nghiệt của hắn càng thêm quyến rũ hấp dẫn lạ thường. Dạ Trọng Hoa kinh ngạc nâng tay nhẹ vuốt môi mình cười khẽ, tiểu mèo hoang nghịch ngợm, cũng chỉ có nàng mới dám làm như vậy với bổn vương.

Âu Dương Vũ ngẩng đầu đánh giá phản ứng lúc này của Dạ Trọng Hoa chỉ thấy từ góc độ này nàng có thể nhìn thấy một vẻ đẹp không thể diễn tả thành lời, đôi môi hắn có chút đỏ hồng trông vô cùng tà mị, đôi mắt phượng của hắn vẫn cứ nhìn nàng không chớp, nụ cười bên môi hắn càng thêm đậm.Nàng không khỏi thở dài, người đàn ông này, quả thật, càng lúc càng khó đối phó!

Âu Dương Vũ đôi mắt híp lại, khiêu khích nhìn Dạ Trọng Hoa, sao như thế đã đủ chưa hả, đủ không? Không đủ thì ta cũng không ngại cắn nát môi chàng đâu!

Dạ Trọng Hoa đôi mắt có chút châm chọc, nhìn bộ dáng giương nanh của Âu Dương Vũ cũng bắt đầu thỏa hiệp với nàng: "Chúng ta trở về."

Vừa mới trở về phủ đã thấy Tiểu Nặc đứng trước cổng, đôi mắt đen láy chớp chớp nhìn thấy ngựa của Dạ Trọng Hoa ngừng trước phủ trong lòng hắn còn có tỷ tỷ, liền hưng phấn cười: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ đã trở lại a? Tối qua tỷ đã đi đâu vậy?"

Âu Dương Vũ bày ra bộ mặt có chút xấu hổ tươi cười nhìn hắn, nói: "Tiểu Nặc, tối hôm qua tỷ tỷ cùng ca ca có việc đi ra ngoài."

Tiểu Nặc dường như có chút nghi hoặc nhíu mày.

Âu Dương Vũ cũng không biết giải thích như thế nào với hắn, định kiếm một lời nói dối hắn thì đột nhiên lại thấy Tiểu Nặc chỉ tay vào miệng Dạ Trọng Hoa nói: "Ninh vương ca ca, miệng của ca ca sao lại đỏ lên vậy a?"

Âu Dương Vũ nhất thời xấu hổ, trên mặt không giấu được sự thẹn thùng của mình đỏ ửng lên.

Dạ Trọng Hoa khẽ cười nhìn thấy dáng vẻ bối rối của nàng liền lên tiếng châm chọc: "Bị mèo nhỏ cắn thôi."

Vừa mới dứt lời, liền bị Âu Dương Vũ hung hăng trừng mắt liếc hắn.

"Đúng rồi, bên trong có người đã đợi tỷ tỷ khá lâu rồi a...." Tiểu Nặc đột nhiên nhớ ra liền lên tiếng nói

"Ai?"

Âu Dương Vũ vừa dứt lời thì đã thấy cả người Dạ Trọng Hoa như tỏa ra luồng sát khí nồng đậm, mày hắn không tự chủ được nhíu chặt lại, vươn tay không chút khách khí kéo Âu Dương Vũ đi.

Nhưng đi chưa được vài bước chân thì An Dương vương từ bên trong sải bước đến vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ, liền vui sướng ra mặt nói: "Vũ nhi, con cuối cùng cũng đã quay về, bổn vương chờ con thật là vất vả a."

Đường đường là An Dương vương, người anh em thân thích được hoàng thượng vô cùng nâng niu yêu mến, trên vạn người dưới một người. Mặc dù đối với đám người nhà của hoàng hậu thì vô cùng khinh thường ghét bỏ, bản tính hắn lại rất ghét những việc như lấy lòng người khác, nhưng nay lại vứt bỏ hết tôn nghiêm của mình để lấy lòng Âu Dương Vũ, một chút nho nhã thường ngày cũng không có. Hắn là lần đầu tiên trong đời được làm cha nên An Dương vương quả thực chưa kịp thích ứng được với hoàn cảnh cũng như là có chút choáng váng.

Dạ Trọng Hoa nào có quan tâm đến cảm nhận của hắn lúc này, sung sướng hạnh phúc của lão hắn cũng mặc kệ, trong lòng chỉ có bực bội với khó chịu. Lẽ ra hắn không nên mềm lòng đưa nàng trở về, Vũ nhi của hắn chỉ có thể là của hắn, không được phép cho bất kỳ ai đến nhờ vả, thậm chí cả cái gặp mặt cũng không.

Nhưng...hắn biết lúc này Vũ nhi chắc chắn nếu hắn có cưỡng chế thế nào nàng cũng sẽ không nghe theo, trước mắt không có biện pháp gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn Âu Dương Vũ bị An Dương vương đưa đi. Lão già chết tiệt này thật khiến hắn tức đến hộc máu.

Khi Dạ Trọng Hoa vốn đang sầu não vì không thể độc chiếm Âu Dương Vũ thì Dạ Phi Hi cũng dường như đang vò đầu bứt tai vì căn bệnh vô sinh của hắn.

P/s: Thế đó...Sad ending cho anh Dạ..quá nhọ cho anh...chúc anh may mắn...lần sêu...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Chỉ là một con rối .

Dạo gần đây Dạ Phi Hi luôn tìm những vị thần y danh y hỏi phương thuốc chữa trị bệnh tình của hắn, căn bệnh vô sinh này cũng vì thế mà đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm tư của hắn. Hắn tìm không ít đại phu nhưng chứng bệnh này vẫn không có chút khởi sắc.Nào chịu bỏ cuộc, hắn phân phó người đi hỏi khắp trong kinh thành lẫn các nước vùng lân cận, cho dù có nghe được một chút gì đó liên quan đến bệnh này, hắn ngay lập tức không chút do dự mà thử thuốc.

Cứ mỗi lần uống thuốc hắn đều luôn ở trong phòng của Chung Nhàn Huệ.

Với Chung Nhàn Huệ mà nói trong mắt Dạ phi Hi cũng chỉ là một công cụ với hắn, hắn hầu như cũng không chút hài lòng đối với vị sườn phi này, là con gái biểu muội của mẫu hậu hắn. trước đây cũng có gặp qua vài lần, là kiểu các vị thiên kim tiểu thư đài các điển hình, làm việc quy củ, dung mạo cũng

không được cho là đẹp, chỉ có thể hình dung bằng hai chữ thanh tú. Một chút cá tính mới lạ đều không có. Chẳng qua vì gặp phải loại đàn bà chanh chua, ngu ngốc như Lý Vân Phỉ, sau đó lại còn nạp thêm vào đám thê thiếp của hắn một hạng người bần thỉu như Trình Cẩm, Dạ Phi Hi mới dần dần bắt đầu phát hiện ra có một người vợ như một sắc thái như Chung Nhàn Huệ thì tốt rồi. Dù sao xét cho cùng nàng vẫn là một người vợ lương thiện hiểu biết, không chỉ không có oán giận hắn vô sinh mà luôn luôn ở bên cạnh hắn, an ủi hắn. Mỗi lần hắn nổi giận nghe được những lời khuyên bảo nhẹ nhàng của nàng, dần dần, Dạ Phi Hi cảm thấy tâm hồn mình như được an ủi phần nào.

Vả lại đại phu cũng đã xem qua tình trạng sức khỏe của Chung Nhàn Huệ, nói rằng thân thể nàng vô cùng tốt, phát triển đầy đà rất có hiệu quả tốt trong quá trình sinh dưỡng.

Nhưng ngay cả khi được một người phụ nữ hiền lành khuê các như Chung Nhàn Huệ luôn bên cạnh an ủi, trong lòng Dạ Phi Hi nào có thể nguôi ngoai thù hận. Lại nói đến chuyện triều chính, điều hắn phẫn hận nhất lúc này chính là tên Dạ Trọng Hoa kia không thể nghi ngờ.

Hai người bọn họ đều là những người xứng đáng với vị trí thái tử kia, nhưng bởi vì từ khi chuyện hắn bị vô sinh truyền ra ngoài, Dạ Trọng Hoa vốn được các quan đại thần kính nể nay lại càng ủng hộ phụ tá hắn, ngay cả người khó tính khó gần coi việc an nhàn tự do là mục đích sống An Dương vương kia cũng luôn miệng ca ngợi, nói tốt về hắn trước mặt phụ hoàng!

Chắc chắn toàn bộ những người trong hoàng cung đều đã bị ai đó mua chuộc? Ai đó đang ngấm ngầm ra tay hãm hại hắn?

Không chừng chính là Dạ Trọng Hoa!

Đúng! Chắc chắn là Dạ Trọng Hoa! Hắn vì quá ghen tị với mình nên mới dùng đến loại biện pháp ti bỉ âm hiểm này!

Dạ Phi Hi càng nhắc đến, trong lòng lại càng tức giận, hung hăng vung tay đập bàn, nghiến răng nghiến lợi thề độc! Dạ Trọng Hoa, rồi sẽ có một ngày, Dạ Phi Hi ta sẽ đoạt hết tất cả những thứ của ngươi, tất cả!

Và còn một vị cũng đồng bệnh tương liên không kém đó chính là Lý Vân Phỉ, Âu Dương Vũ sau khi chữa khỏi bệnh máu đông cho nàng không những lại không một chút cảm kích, cảm tạ mà hận thù trong lòng đối với Âu Dương Vũ ngày một tăng. Sau khi biết mình không thể sinh sản, Lý Vân Phỉ không ngừng chắc chắn với lòng mình chuyện này chính là do Âu Dương Vũ động tay động chân, nếu không bằng vào y thuật cao minh của nàng ta, sao lại có thể để lại di chứng như vậy – di chứng có thể khiến cho cả đời nàng bị hủy hoại hoàn toàn!Sau khi cảm thấy sức khỏe của mình đã dần dần ổn định trở lại, nhưng nỗi lo lắng trong lòng Lý Vân Phỉ vẫn không phút giây nào nguôi, nếu như không phải có Lý ma ma luôn bên cạnh nàng khuyên nhủ an ủi, chỉ sợ nàng sẽ sớm chết vì phẫn hận thôi. Lý ma ma này chính là người hầu thân cận chăm sóc cho Lý Vân Phỉ từ nhỏ đến lớn cho nên đối xử với Lý Vân Phỉ rất chân thành, Lý Vân Phỉ trong lòng cũng vô cùng kính trọng con người của Lý ma ma.

Nhưng kể từ ngày Dạ Phi Hi không còn bao giờ bước chân vào biệt viện của nàng, đừng nói là đến hỏi thăm nàng, thậm chí đến liếc nhìn nàng một cái cũng không, một câu an ủi cũng không!

Nàng là chính phi của hắn a!

Nghĩ thế liền ngay lập tức phái Lý ma ma đi dò la thám thính tình hình mới biết được dạo gần đây Dạ Phi Hi cả ngày lẫn đều ở biệt viện của Chung Nhàn Huệ tá túc. Lý Vân Phỉ sau khi biết được trong lòng phát hỏa tức giận vô cùng, gương mặt trắng bệch kia nay lại bừng bừng sắc đỏ, tay nắm chặt thành quyền gân xanh nổi lên.

Vì sao? Vì sao thậm chí ngay cả Chung Nhàn Huệ cũng có thể dẫm nát vị trí của nàng, dẫm nát con đường sống, con đường hạnh phúc, con đường danh vọng của nàng? Thoạt nhìn thì không có một chút tâm cơ xấu xa, một loại phụ nữ ngơ ngác ngây ngốc! Nàng ta chỉ là một sườn phi nho nhỏ. Dựa vào cái gì nàng ta lại được Dạ Phi Hi sủng ái? Dựa vào cái gì?

Lý Vân Phỉ ghen tị như càng lúc càng bộc phát mạnh mẽ, vẻ mặt hung ác lập tức hiện lên, Lý Vân Phỉ ta nào phải loại phụ nữ dễ dãi, nếu như ta đã không ăn được thì đành phải đạp đổ hết thôi!

Lý Vân Phỉ trong lòng vừa đau khổ vừa ghen tị, hai thứ cảm xúc này đan xen nhau uất ức đến mức muốn băm vằm tiện nhân Chung Nhàn Huệ kia ra thành trăm mảnh. Lý ma ma cảm nhận được sự giận dữ của chủ tử mình cũng nhẹ nhàng lên khuyên nhủ: "Hoàng phi, bây giờ người phụ nữ khi đang rất được vương gia cưng chiều bảo vệ hết mực, người tốt nhất vẫn không nên gây sự để xả tức trong lòng. Tứ hoàng tử dạo gần đây âm tình bất định. Nếu là người trong lòng khó chịu thì chẳng phải còn một người nữa có thể khiến cho người trút giận sao?"

Lý Vân Phỉ nghe Lý ma ma nói xong, trong mắt lập tức lóe lên một tia âm độc, hai loại đàn bà này đều đáng chết cả, nhưng trước mắt vẫn nên lấy ả tiện nhân kia ra xả tức một phen!

Dạ Phi Hi bởi vì lần trước tức giận sợ làm xấu mặt mình liền hạ lệnh sai người đến ném Trình Cẩm nhốt trong phòng. Bọn hạ nhân thay nhau trông coi, nửa bước cũng đều không dám rời đi, một ngày ba bữa cơm đều do đích thân bọn họ mang đến.

Như vậy cũng có nghĩa lý gì, đều vô dụng. Một ngày vẫn ăn ba bữa cơm ngon, lại không có loại tiện nhân Lý Vân Phỉ kia tới cửa quấy rối, Trình Cẩm dù có đau khổ cách mấy thì vài ngày sau cũng dần bình tĩnh lại. Dù sao nàng cũng là con gái của Trình tướng quân, Dạ Phi Hi nào có thể giam giữ nàng cả đời như vậy được, nàng biết nàng vẫn còn giá trị lợi dụng với hắn, không chừng một ngày nào đó hắn nguôi giận sẽ quay lại đây đón nàng cũng nên.

Chỉ có điều, trưa hôm nay, đã quá giờ trưa mà vẫn không thấy có người mang thức ăn đến cho nàng. Sắc mặt Trình Cẩm có chút khó coi liền sốt ruột lên tiếng hỏi. Bọn hạ nhân đứng bên ngoài lại ấp a ấp úng không biết phải nói làm sao, cũng không biết phải lấy cớ gì để lấp liếm.Một lúc lâu sau mới có hạ nhân đem một khay thức ăn đến, Trình Cẩm vừa nhìn thấy xong thiếu chút nữa là chết vì sinh khí.

Tất cả khay thức ăn kia đều một màu đen thui, mùi hôi thối bốc lên chịu không được, cái loại thức ăn này có cho lợn cũng không thèm ăn chứ huống chi là cho người ăn a?

Trình Cẩm trừng đôi mắt oán giận nhìn hạ nhân nói: "To gan, ai dám đem thứ rác rưởi này đưa cho ta!"

Tên hạ nhân kia ngay lập tức biến sắc, trên mặt lộ ra một chút kinh hoảng, cũng không biết phải đáp lại thế nào, vội vàng cầm khay chạy đi ra ngoài, Trình Cẩm tức giận đến mức muốn đạp hết đống thức ăn trên bàn đi, mùi tanh nồng, mùi hôi thối kia vẫn không ngừng lan tỏa tấn công cả phòng nàng.

Trình Cẩm vẫn còn đang tức giận thì chợt cửa phòng mở ra, một đạo âm thanh bén nhọn vang lên bên tai nàng: "Sao thế? Không hợp với khẩu vị của muội muội sao?"

Trình Cẩm ngẩng đầu lên nhìn lại thì thấy Lý Vân Phỉ một thân y phục cẩm y hoa, bên cạnh còn có vị Lý ma ma thản nhiên đi đến, ghé mắt nhìn ra ngoài thì đã không thấy bóng dáng của mấy tên hạ nhân kia đâu.

Cái này không cần hỏi cũng biết ai là chủ mưu trong vụ này. Chỉ có duy nhất loại đàn bà ác độc đang đứng trước mặt nàng đây mới có khả năng làm ra những loại chuyện đáng khinh đó.

Trình Cẩm nhất thời bùng lên tức giận, khóe môi giơ lên ý cười lạnh nhạt: "Ngày thường Tỷ tỷ rất thích ăn những thứ này cho nên mới lấy riêng một phần đem đến chia sẻ cho ta sao?"

"Lớn mật, cô là cái thá gì mà dám lăng mạ vũ nhục Tứ hoàng phi!" Lý Vân Phỉ còn chưa kịp mở miệng, thì Lý ma ma đã liền xù lông giáo huấn.

Trình Cẩm nàng cũng là thiên kim tiểu thư, con nhà quyền quý nào để cho một loại tiện tì, hạ nhân như bà ta quát lớn. Ánh mắt ngay lập tức lóe lên: "Còn bà nhìn lại bản thân mình đi? Bà dám lấy thân phận gì để đứng đây lớn tiếng với ta? Tiện tì? Bẩn thỉu!"

Trình Cẩm vừa nói vừa nén cơn tức giận, nhưng vừa mới dứt lời thì đã nhận được một cái tát như trời giáng khiến cho nàng chống đỡ không kịp mất thăng bằng ngã xuống đất.

Trình Cẩm trừng mắt ngẩng đầu lên bày ra vẻ không thể tin nhìn Lý ma ma: " Làm càn, bà dám đánh ta!"

Mà Lý ma ma kia nào có để lời uy hiếp của nàng trong mắt mình, nhấc chân hung hăng đá nàng một cước, Trình Cẩm nhất thời bị ăn đau, " A ôi " một tiếng, liền ôm bụng lăn lộn trên mặt đất.

Lý Vân Phỉ hai mắt híp lại, nhìn Trình Cẩm bằng ánh mắt phẫn hận, cười nói: "Muội muội bây giờ vẫn còn chưa biết điều sao, bà ấy là trưởng bối của bản cung, ngươi dám nói chuyện vô lễ như vậy đánh đòn là đáng."

Nói xong liếc mắt nhìn Lý ma ma, Lý ma ma ngay lập tức nhận lệnh, tiến lên tát vài tát vào mặt Trình Cẩm, âm thanh chói tai vang lên khắp phòng. Lý Vân Phỉ lạnh lùng nhìn, trong mắt ý vui mừng càng sâu, cố ý thở dài, nói: " Tỷ tỷ đây có lòng tốt muốn gọi người đến chuẩn bị cái ăn cho ngươi, ngươi không những không cảm kích còn đạp đổ hết như vậy, thật sự là quá lãng phí."Lý ma ma nghe vậy liền nói: " Vương phi yên tâm, sẽ không lãng phí."

Nói xong liền một phen nắm giật tóc Trình Cẩm lên kéo nàng đến đống đồ ăn rơi vãi dưới đất kia, dùng sức đem đầu nàng ập xuống chỗ thức ăn đó, trong miệng thì thào: " Nếu vương phi đã có lòng thì cô đừng lãng phí như vậy, mau ăn, mau ăn nó!"

Trình Cẩm vừa ngửi được mùi hôi thối, bụng ngay lập tức quặn lên đau thắt co bóp muốn nôn, khuôn mặt không những vẫn không vơi đi năm dấu vân tay in hằn đỏ rực mà lúc này mắt mũi, miệng đều là lớp đồ ăn bẩn thỉu kia dính nhớp toàn bộ khuôn mặt, mùi tanh nơi chóp mũi vẫn không thể vơi đi. Muốn mở miệng hít lấy không khí nhưng Trình Cẩm mỗi lần làm vậy thì thức ăn thuận thế đi tọt cả vào trong miệng nàng

"Ọe.."

Lý Vân Phỉ ở một bên thong thả tự rót trà thưởng thức trò vui trước mắt, giống như đang xem Trình Cẩm như một con chó nhỏ bị chủ nhân của nó chính là Lý mẹ ấn xuống đất ăn lấy thứ đồ ăn ghê tởm, trong lòng tức giận cũng vơi bớt đi phần nào.

Loại đàn bà này dám dụ dỗ quyến rũ Phi Hi, lại còn dám cả gan ăn vụn bên ngoài, lần này phải thay Phi Hi dạy dỗ một phen.

Sau khi Lý Vân Phỉ uống chén trà kia xong thì đã thấy Trình Cẩm gần như đã không còn sức lực, vô vọng nằm trên mặt đất không nhúc nhích, chỉ bất lực nặng nề thở hổn hển, Lý Vân Phỉ khẽ cười lạnh đạm mạc nói: " Ma ma."

Lý ma ma lúc này mới ngừng tay.

Lý Vân Phỉ chậm rãi đứng lên nhẹ nhàng đi đến bên Trình Cẩm, đưa mắt từ cao xuống thấp nhìn nàng: "Hôm nay Bản cung đến là để giúp ngươi hiểu rõ một chuyện, chính phi thì mãi là chính phi, sườn phi thì cũng chỉ đơn giản là sườn phi, tôn ti trật tự vốn đều không thể thay đổi. Muội muội đừng nghĩ rằng mình là con gái của thừa tướng thế gia danh môn thì tốt hơn người khác, không coi người khác ra gì! Nay một khi đã gả cho Tứ hoàng tử, ở trong phủ Tứ hoàng tử, một khi bản cung vẫn còn là chính phi, ngươi vẫn còn dưới trướng của bản cung thì nên ngoan ngoãn nghe lời, muội muội nên nhớ kỹ?"

Lý Vân Phỉ dứt lời liền nhấc chân rời khỏi phòng, lại quay đầu nhìn thoáng qua bộ dáng chật vật thảm bại của Trình Cẩm, trong lòng lại cảm thấy thoải mái vài phần. Liền nở nụ cười yêu kiều nói: " Muội muội, lần sau phải nghe lời thì mới có lợi cho mình, tuyệt đối không được để bụng đói, như thế là không tốt."

Lý Vân Phỉ nói xong liền cùng Lý ma ma rời đi, không một tiếng đáp trả, căn phòng lại ngay lập tức trở về yên tĩnh.

Trình Cẩm nằm yên lặng trên mặt đất, nước mắt không khỏi lăn dài trên má. Bây giờ nàng chỉ là một con rối không hơn không kém để cho Lý Vân Phỉ đến trút giận, Lý Vân Phỉ không những không có khả năng buông tha cho nàng, nhục mạ nàng mà còn muốn khiến cho nàng sống không bằng chết.

Trình Cẩm nhớ tới những ngày tháng khi còn chưa xuất giá, được cha nuông chiều, chăm sóc yêu thương hết mực. Từ khi bước chân vào phủ Tứ hoàng tử, chưa một giây một phút nào nàng cảm thấy mình được tôn trọng, được yêu thương, nàng ngay từ đầu chỉ là một quân cờ với Dạ Phi Hi, một con rối để bị tiện nhân kia dẫm đạp, điều khiển. Chỉ còn lại một mình nàng phải đương đầu hết bao đắng cay, khổ nhục này. Cho dù nàng có chịu biết bao nhiêu tủi nhục thì phụ thân nàng nào có hay biết!Nếu như phụ thân mình biết được con gái ông ấy đang phải chịu đựng bao nhiêu nhục nhã như vậy thì chắc chắn sẽ giúp nàng báo thù. Đúng vậy, nàng phải tìm cách thoát khỏi đây, phải chạy đi tìm phụ thân đòi lại công đạo!

" Vương phi, con tiện nhân kia nói rằng vì ăn cơm trưa kia nên bị đau bụng kêu hạ nhân gọi đại phu đến, liền nhân cơ hội chạy thoát."Lý ma ma đem thông tin do thám báo lại với Lý Vân Phỉ.

Lý Vân Phỉ nghe vậy khóe môi liền cong lên ý cười lạnh đầy thị huyết nói: " Bắt cô ta trở về, bộ cô ta thật sự nghĩ rằng thị vệ của Tứ hoàng phủ đều chết hết rồi sao?"

Trình Cẩm thật vất vả mới thoát khỏi tầm mắt của đám hạ nhân cùng thị vệ trong phủ, vừa mới rời phủ không được bao lâu thì lại bị đám thị vệ truy đuổi bắt trở về. Ngay giây phút đó, nàng liền cảm thấy các dây thần kinh như bị ai đó buộc chặt, mọi ý định chạy trốn đều lập tức tan biến theo mây khói, nàng từ nhỏ đến lớn đều chưa bị người khác đối xử như vậy.

Bị bắt trở về, ngồi nhìn Lý Vân Phỉ đang thản nhiên uống trà trên ghế cao kia, động tác vô cùng tao nhã, thong dong, trâm trên đầu không ngừng tỏa ra thứ ánh sáng khiến người khác phải chói mắt, nàng ta đang tủm tỉm cười nhìn nàng.

Trình Cẩm lúc này mới cảm thấy mình thật sự vô cùng ngu ngốc, giờ nghĩ lại bảo sao nàng lại có thể rời đi dễ dàng như vậy, thì ra mình đã rơi vào bẫy mà người đàn bà đó thiết kế.

Lý Vân Phỉ khẽ vuốt ve mép chén trà, nói với đám hạ nhân: "Các ngươi lui xuống hết đi."

Bọn hạ nhân đều vội vã lui đi, chỉ còn Lý Vân Phỉ và Lý ma ma ở lại.

Trình Cẩm vốn bị hạ nhân đè quỳ xuống đất, bọn hạ nhân sau khi nghe lệnh liền buông lỏng tay, ngay lập tức Trình Cẩm liền đứng bật dậy, lúc này nàng đã bất chấp nhiều như vậy.

Lý Vân Phỉ buông chén trà, làm ra vẻ như ôn tồn nói: " Giải thích với tỷ tỷ tại sao muội muội lại muốn giả bệnh để rời khỏi vương phủ?"

" Muội muội có phải rất muốn đi tìm người cha giỏi giang đầy quyền lực của mình đúng không? Muội muội đã quên những lời ta nói rồi sao, mặc dù cha ngươi quả thực lợi hại nhưng thật không may ông ta lại ở biên phòng, ở một nơi xa thế kia điều kiện liên lạc lại không được thì muốn đích thân đến tìm cha sao, bộ ngươi không nghĩ đến hậu quả sao, ngươi căn bản nghĩ rằng mình có thể dễ dàng trốn thoát khỏi vương phủ sao?"Nói xong liền cười lạnh ra tiếng, " Phi Hi đã nói, nếu như ngươi dám có ý đồ rời khỏi đây thì toàn quyền giao cho ta xử trí!"

Một tiếng Phi Hi, là cố ý gọi thân mật vậy sao.

Trình Cẩm không khỏi bị những lời nói trúng tim đen từ Lý Vân Phỉ, máu nóng liền nổi lên, cười lạnh nói: " Lý Vân Phỉ, cô thật là một kẻ đáng thương! Không chiếm được sự sủng ái của hắn thì lại chỉ biết đi tìm ta để phát tiết! Cô nghĩ rằng vị trí chính phi của mình quyền lực bao nhiêu, danh giá bao nhiêu mà đòi lên mặt với người khác? Nay lại còn là một loại đàn bà vô sinh, đúng thật là một kẻ thất bại! Đáng thương thay!"

" Làm càn!"Ba một tiếng, chén trà trong tay Lý Vân Phỉ lập tức bị ném đi xuống ngay bên chân Trình Cẩm vỡ choang, trà nóng bắn lên tung tóe cả người nàng, Trình Cẩm thật sự bị hành động này của Lý Vân Phỉ chọc cho tức đến cực điểm.Trình Cẩm cũng vốn không sợ, chọc trúng chỗ đau của cô chứ gì, để xem cô còn lên mặt được bao lâu bèn tiếp tục nói: " Lý Vân Phỉ, cô cả đời này đừng hòng mơ hão đến chuyện có con nối dõi! Ha ha ha ha ha! Vị trí chính phi của cô sớm muộn gì cũng bị người khác đoạt lấy, không lâu sau cô sẽ bị Tứ hoàng tử vứt bỏ! Đến lúc đó thân phận của cô với ta cũng không khác biệt gì mấy đâu."

Trình Cẩm điên cuồng mà cười, cũng không quan tâm. Người đàn bà này tuy mang danh là chính phi nhưng thực chất so với thân phận sườn phi của nàng bây giờ cũng không khác nhau là mấy, bây giờ cô ta có bị đá ra khỏi cái ghế chính phi kia không chỉ còn phụ thuộc vào thời gian!

Lý Vân Phỉ tức giận đến mức cả người phát run, đem hết tất cả ấm trà chén trà trên bàn đều hất tung xuống, nhìn Trình Cẩm lạnh lùng nói: " Xem ra muội muội vẫn chưa biết mình đang phạm lỗi gì đâu? Ma ma!"

Con tiện nhân này dám lên mặt chọc trúng chỗ tức của mình! Được lắm! Được lắm!

Lý Vân Phỉ lạnh nhạt nhìn Trình Cẩm liếc mắt một cái: " Đúng như ngươi nói, có thể bản cung về sau sẽ không còn là chính phi nhưng một khi chủ nhân của cái ghế chính phi này vẫn chưa đi thì đối với hạng sườn phi tép riu như ngươi, bản cung muốn giết cũng như trở bàn tay!"

Lý ma ma lập tức bước nhanh đến chỗ Trình Cẩm, Trình Cẩm thấy Lý ma ma mang vẻ mặt hung ác với sát khí quanh người nồng đậm đi về phía nàng. Trên mặt Trình Cẩm không khỏi hoảng hốt, có chút sợ hãi, ma ma này khí lực rất lớn, nàng hoàn toàn không đoán trước được bà ta sẽ ra tay như thế nào. Trình Cẩm liên tục lui về phía sau, trong miệng hô hoán: " Bà muốn làm gì? Bà đừng tới đây, người đâu a, mau tới cứu người a! A!"

Trình Cẩm kêu đến khản cổ họng vẫn không thấy bóng dáng của một tên hạ nhân nào, đột nhiên bị Lý ma ma nắm tóc ấn xuống đất. Trình Cẩm nhìn những mảnh sứ nhỏ vương vãi xung quanh trong lòng hoảng hốt không thôi liền dùng hết toàn lực giãy giụa nhưng hai vai của nàng hầu như vẫn chưa khỏi, sức lực nhỏ này của nàng làm sao có thể chống lại được với khí lực lớn của Lý ma ma. Lý ma ma không chút lưu tình giơ chân đá mạnh vào đầu gối Trình Cẩm. Bị ăn đau, Trình Cẩm nhịn không được hét lên cả người quỳ rạp xuống.

Lý Vân Phỉ nghe được tiếng kêu thảm thiết này trong lòng hết sức hài lòng, sắc mặt cũng dịu đi rất nhiều. Mồ hôi lạnh không ngừng toát ra đầy mặt Trình Cẩm, những mảnh sứ nhỏ kia đã sớm đâm vào đầu gối nàng, đôi chân mềm mại của nàng khiến cho nàng đau đến mức tim quặn thắt lại.

Lý Vân Phỉ đứng dậy đi lên phía trước vài bước, ghé sát mặt vào Trình Cẩm, nói: " Đêm khuya dám bỏ trốn ra khỏi vương phủ, cộng thêm việc dám nhục mạ vương phi, hai sai lầm nghiêm trọng ấy so với hình thức xử phạt này hình như vẫn còn rất nhẹ."

Lý ma ma nghe vậy liền vươn tay giữ chặt lấy hai vai của Trình Cẩm dùng sức nhấn một cái, Trình Cẩm nhịn không được lại hét thảm một tiếng, những mảnh sứ dưới chân càng không ngừng đâm sâu vào trong xương tủy của nàng. Hai mắt Trình Cẩm không khỏi trừng lớn, đau, đau quá!

Lý Vân Phỉ dường như vẫn cảm thấy chưa hài lòng, nhìn lên đầu Trình Cẩm, nói: " Hình như vẫn còn thiếu chút gì đó."

Lý ma ma đưa mắt nhìn xung quanh, tầm mắt ngay lập tức phát hiện thấy chiếc bình hoa quý mà do đích thân hoàng thượng ngự ban. Liền nhanh chân cầm lấy thẳng ngay ngắn lên đầu Trình Cẩm. Chiếc bình hoa kia ít nhất cũng nặng hơn mười cân, Trình Cẩm cảm thấy cổ mình như sắp gãy ra, những mảnh sứ dưới chân vẫn không ngừng đâm sâu vào nàng, máu tươi bắt đầu chảy ra lênh láng, tiếng kêu thét không ngừng vang lên khắp phòng.

Lý Vân Phỉ thản nhiên lên tiếng: " Chiếc bình hoa này là vật phẩm do chính hoàng thượng ngự ban, muội muội nếu như không cẩn thận làm vỡ nó chỉ sợ đến tính mạng của mình cũng khó được bảo toàn."

Vừa dứt lời thì tay của Lý ma ma cũng đồng thời buông ra. Trình Cẩm trong lòng phát hoảng chỉ còn cách lập tức vươn hai tay lên giữ chặt bình hoa trên đầu mình. Tay vừa động mình những mảnh vỡ dưới chân cũng theo đà đâm sâu vào da thịt. Sắc mặt của Trình Cẩm còn lúc càng trắng bệch, hai hàm răng trên đưới đều nghiến chặt, một âm thanh cũng không dám phát ra.

Lý Vân Phỉ nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Trình Cẩm, cảm thấy rất vừa lòng, liền quay trở lại ghế ngồi, lơ đãng đưa mắt nhìn một màn phía dưới hưng phấn giống như đang xem món đồ chơi của mình được nhào nặn. Lý ma ma đã sớm mang lên một bộ trà cụ mới, Lý Vân Phỉ thảnh thơi một bên uống trà một bên nhìn chiếc bình hoa trên đầu Trình Cẩm, những mảnh sứ kia vẫn không ngừng từ từ hành hạ đau đớn, bộ dáng run rẩy kia thật khiến cho tâm tình của người xem như nàng thật vui vẻ, thoải mái.

Khi Dạ Phi Hi vừa nghe xong hạ nhân bẩm báo liền lập tức đi đến sảnh chính, mắt chứng khiến cảnh tượng hỗn độn này, sắc mặt không khỏi âm trầm nhìn hai người đàn bà mà hắn vô cùng chán ghét này, hỏi: " Hai ngươi đang làm cái gì đó?"

Trình Cẩm nghe được âm thanh của hắn như chết đuối vớ được cọc, trên mặt có chút mong chờ. Lý Vân Phỉ cũng không ngờ đêm hôm khuya khoắt thế này Dạ Phi Hi lại có thể đến đây. Trong mắt liền hiện lên một tia kinh hoảng, nhưng sau đó lập tức bình tĩnh. Nàng nhẹ nhàng thở dài nói: " Vương gia đến thật đúng lúc, muội muội Trình Cẩm nhân lúc đêm khuya muốn chạy trốn khỏi phủ, bị hạ nhân bắt trở về, Vân Phỉ lúc này đang thẩm vấn nàng."

Gần đây Dạ Phi Hi âm tình bất định, luôn ngờ vực kẻ khác một cách thái quá, vừa nghe Lý Vân Phỉ kia nói rằng Trình Cẩm muốn chạy trốn khỏi phủ, liền nghĩ rằng nàng ta nhất định là nghĩ đến chuyện vì mình mắc phải căn bệnh vô sinh nên liền muốn vứt bỏ hắn, rồi sau đó chạy đi tìm Dạ Trọng Hoa sao? Loại đàn bà này ngay từ đầu gả cho hắn thì đã hư hỏng, dâm loạn, còn mang thai con của người khác, ăn trơi ong bướm, đúng là loại đàn bà không chịu nổi được tịch mịch muốn có đàn ông bên cạnh phục vụ thỏa mãn dục vọng của mình!

Nghĩ như vậy, Dạ Phi Hi sắc mặt càng thêm khó coi, mạnh mẽ tiến lên giơ chân đạp một cước vào người Trình Cẩm, lên tiếng: " Tiện nhân, ngươi thật không biết xấu hổ là gì!"

Trình Cẩm vốn định lên tiếng giải thích, lại bị Dạ Phi Hi tung cước vào người nàng, bình hoa trên đầu nắm giữ không được roi ra khỏi đầu, mảnh sứ vỡ dưới chân không ngừng đâm mạnh vào tận xương nàng. Trình Cẩm hét to một tiếng thống khổ, máu trong người dâng lên, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu đến, hôn mê bất tỉnh.

Dạ Phi Hi nào có nguôi giận, nói: " Đem tiện nhân này ném ra về phòng, không được phép mang cơm đến cho ả ta, xem ả ta có còn mơ tưởng đến việc rời khỏi đi tìm đàn ông không?"

Nói xong liền phất tay áo rời đi, không thèm liếc nhìn nàng một cái!

Lý Vân Phỉ đứng ở phía sau cung kính nói: " Vâng."

Quay đầu lại nhìn người đàn bà một thân máu tươi kia kiệt sức đang hôn mê bất tỉnh kia, khóe môi liền cong lên ý cười gian trá.

P/s: Các Tềnh êu của Ta..cho ta khất nợ lần nay đi...hứa với các nàng đảm bảo một ngày nào đó sẽ ra một ngày hai chương bù đắp các nàng...dạo này vì sắp nhập học...việc học càng chồng chất nên có lẽ hơi bận...các nàng hẳn sẽ thông cảm cho ta đúng không? * ôm yêu thương*

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 139: Vô phương cứu chữa

Mấy ngày nay Chung Nhàn Huệ trong lòng có chút lo lắng, Dạ Phi Hi dạo trước luôn ở lại tá túc phòng nàng, bảo vật, trang sức ban cho nàng không ít. Chỉ cần nàng thích, mặc dù không có đòi hỏi hay yêu cầu, hắn cũng sẽ chu cấp đầy đủ cho nàng, thậm chí còn giúp ca ca của nàng kiếm được một công việc rất béo bở.

Chung Nhàn Huệ nàng từ trước đến nay luôn muốn gả cho người của hoàng thất. Cho nên từ nhỏ đến lớn nàng được người nhà dạy biết bao là thứ lễ nghi cung đình. Được gả cho Tứ hoàng tử nàng cảm thấy vô cùng mãn nguyện nhưng sau khi vào phủ, Dạ Phi Hi hầu như không ngày nào đến biệt viện mình dù chỉ một lần.

Thất vọng một thời gian sau thì đột nhiên gió chuyển hướng, Dạ Phi Hi lại mỗi ngày đều luôn tá túc ở trong phòng mình, sủng ái mình. Trong lòng nàng thầm nghĩ: thêm một lần quay đầu lại chấp nhận những hành động yêu thương của hắn giành cho nàng, nhưng...

Năm ngày trước, Dạ Phi Hi vẫn như cũ tá túc bên cạnh nàng. Buổi tối ngay khi vành tai và tóc mai của nàng và hắn chạm vào nhau, đột nhiên sắc mặt Dạ Phi Hi lại tái nhợt, không một chút quan tâm đến vẻ ngạc nhiên của Chung Nhàn Huệ lập tức xông ra ngoài, mặc cho Chung Nhàn Huệ ở phía sau kêu đến khản cổ hắn cũng không thèm quay đầu lại.

Chung Nhàn Huệ nghĩ rằng trong lòng Dạ Phi Hi lúc đó có thứ gì khiến hắn khó chịu nên cũng không nghĩ nhiều, hắn sẽ vẫn còn đến biệt viện nàng, ngày mai mọi chuyện hỏi hắn cũng không muộn. Nhưng đợi hết một ngày Chung Nhàn Huệ vẫn không thấy bóng dáng Dạ Phi Hi đến chỗ nàng. Hỏi thăm nha hoàn lý do thì bọn họ nói với nàng Dạ Phi Hi vốn tá túc ở thư phòng.

Cũng không ngờ, cho dù nàng có phái người mời hắn sang biệt viện nàng thì hắn luôn tìm đủ mọi cớ để từ chối. Dạ Phi Hi không còn đến phòng của nàng lần nào nữa.

Dần dần, Chung Nhàn Huệ hết hy vọng. Quan trọng nhất là, nàng căn bản không thể hiểu được trái tim hắn, thế giới của hắn nàng vốn không thuộc về.

Hy vọng dập tắt của Chung Nhàn Huệ chính là niềm hạnh phúc của người nào đó.

Nghe xong Lý ma ma bẩm báo, Lý Vân Phỉ không khỏi cười lạnh nói: "Sủng ái của đàn ông như hắn vốn không thể sa lầy mà tin được, dù các ngươi có được hắn đưa lên mây, nâng niu bao nhiêu thì chỉ trong vài ngày cũng sẽ bị hắn bỏ rơi ngay thôi."

"Vương phi, gần đây vương gia đều tá túc ở trong thư phòng, người có muốn nhân cơ hội này..." Lý ma ma ghé sát vào tai Lý Vân Phỉ nhỏ giọng nói.

Lý Vân Phỉ đưa ánh mắt tán thưởng nhìn về phía Lý ma ma, diệu kế! nàng sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này được —— tuyệt đối không bao giờ.

Khẩu vị của Dạ Phi Hi gần đây thay đổi sao, thích ôn nhu hiền lành sao?

Vậy thì Lý Vân Phỉ nàng cũng đành cố gắng diễn một phen, mặc một thân áo váy hồng nhạt dài đến mắt cá chân, cả người thoạt nhìn có vẻ ôn nhu hào phóng. Sau khi đã phân phó nha hoàn làm chút đồ ăn, chuẩn bị hoàn toàn ổn thỏa mới mang theo nha hoàn lượn lờ trước cửa thư phòng.

Không ngờ vừa mở cửa phòng thì đã nghe thấy tiếng đồ vật rơi xuống loảng xoảng, Lý Vân Phỉ có chút nghi hoặc: Dạ Phi Hi hắn bị làm sao vậy?Đúng vậy, đây chính là cơ hội tốt! Chung Nhàn Huệ sở dĩ nhận được sự sủng ái của hắn là vì từ nhỏ hắn và nàng ta có quen biết quan lại với nhau. Nay nàng phải nhân cơ hội hiếm có này bày ra vẻ ôn nhu dịu dàng, am hiểu sự đời khuyên nhủ hắn!

Vân Phỉ trên mặt không khỏi mừng thầm, sau đó liền thu hết lại cảm xúc sung sướng ấy nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng ra cầm lấy giỏ thức ăn từ tay nha hoàn sau đó chậm rãi đi vào.

Vừa bước vào đập vào mắt nàng là cảnh tượng đáng sợ đến ngây người, toàn bộ thư phòng đều giống như tàn dư của một bãi chiến trường, giấy trắng thẻ tre đều vứt tung tóe khắp phòng, mực đen dính bám đầy sàn nhà. Trong thư phòng mà một mảng hỗn độn bị tàn phá kinh khủng. Sau đó nàng liền quét mắt nhìn Dạ Phi Hi, thần thái khí chất khi xưa đã đi đâu mất giờ còn lại chỉ là sắc mặt tái mét ngồi ở ngay bàn, mặt mày hung tợn mà xanh xao.

Thấy Lý Vân Phỉ tiến vào, Dạ Phi Hi sắc mặt lại càng khó coi, trầm giọng nói: "Ngươi tới làm cái gì?"

Lý Vân Phỉ hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra ý cười ôn nhu, cũng không đáp lời, chỉ cười tươi đi về phía bàn, đặt thức ăn lên trên, khóe miệng cong lên nụ cười quyến rũ: "Phi Hi, Vân Phỉ nghe nói vương gia đã ở trong thư phòng rất lâu còn chưa có dùng cơm, trong lòng Vân Phỉ lo lắng không thôi liền muốn đến xem, tự tay hầm chút canh gà, vương gia nếu không ngại thì có thể nếm thử?"

Nói xong liền cầm bát canh trong tay giơ lên, nhẹ nhàng ôn nhu nhìn Dạ Phi Hi.

Dạ Phi Hi nhìn thấy bộ dạng này của Lý Vân Phỉ, trong lòng chỉ cảm thấy ghê tởm. Mà quan trọng hơn là thái độ này của Lý Vân Phỉ hoàn toàn giống hệt với dáng vẻ ôn nhu dịu dàng của Chung Nhàn Huệ. Chính vì điều này làm cho Dạ Phi Hi hắn nhớ đến chuyện mà hắn không muốn nhắc đến nhất. Năm ngày trước khi sinh hoạt vợ chồng cùng Chung Nhàn Huệ, hắn lúc đó phát hiện cái quan trọng nhất của mình... Không được!

Sau khi cùng người phụ nữ của mình thử qua vài lần, cho dù có cố gắng đến mấy, thì thứ đó của hắn cũng không ngóc dậy nổi, hắn thật sự, không được! Nghĩ như vậy nhìn thấy bộ dáng giả tạo của Lý Vân Phỉ, liền càng thêm tức giận, khuôn mặt càng phát ra hung tợn hơn trước, vung tay hất đổ chén canh

trong tay Lý Vân Phỉ, lạnh lùng nói: "Cút, cút xéo đi!"

Lý Vân Phỉ rụt cổ lại co rúm người, nhìn mảnh vỡ nhỏ trước mắt mình càng trở nên khiếp sợ, nhưng nàng nào có thể bỏ qua cơ hội này, cố chấp nói: "Vương gia..."

Dạ Phi Hi không muốn nghe bất cứ cái gì từ nàng ta, trong lòng hắn lúc này chỉ còn lại lửa hận đang cháy rừng rực, liền dùng nội lực ném chặn giấy thẳng vào mặt nàng, trong miệng vẫn không quên quát: "Cút ra ngoài ngay cho ta, có nghe thấy không!"

Lý Vân Phỉ muốn tránh cũng đã không kịp, cái chặn giấy kia lập tức nện thẳng vào trán nàng, máu lập tức lan tràn một mảng. Lý Vân Phỉ nhìn bộ dạng điên cuồng của Dạ Phi Hi, không dám ở đây liều mình dây dưa với hắn đành ôm trán vội vàng chạy thoát thân.

Dạ Phi Hi đập mạnh tay lên bàn, khuôn mặt tái nhợt tờ giấy trắng, giờ phút này hắn phẫn hận đến phát điên! Hắn không thể có con nối dõi, không thể sao?!Không, làm sao có thể như vậy!

Trong đầu hắn bất giác hiện lên gương mặt tuyệt mỹ mà đạm mạc kia, Âu Dương Vũ!

Dạo trước hắn có nghe qua việc nàng chữa trị cho An Dương vương, giúp ông ta có thể làm cho vương phi có thai, hơn nữa nghe nói còn là song sinh! Tay hắn nắm chặt lại thành quyền, chẳng lẽ lúc này đây hắn phải thật sự đi tìm nàng giúp đỡ sao? Không, nhất định còn có biện pháp khác.

Ngày hôm sau, Dạ Phi Hi không còn tự nhốt mình ở trong thư phòng nữa, nhưng phủ tứ hoàng tử lại bắt đầu thường xuyên ra vào những vị mỹ nữ xinh đẹp đủ loại trên đời. Dù cho là vậy những cô gái quyến rũ hấp dẫn ăn mặc thiếu vải kia vẫn không thể khiến cho Dạ Phi Hi có một chút hưng phấn, sắc mặt hắn ngày một âm trầm, không có cách nào, thật sự là không có cách nào khác sao?!

Các loại thuốc hắn cũng đã uống, mỹ nhân hắn cũng đều đã xem qua hết nhưng tình trạng vẫn không có chút triển triển, đối mặt với phụ nữ, hắn một chút cũng không có cảm giác!

Chẳng nhẽ, bây giờ ngoài trừ nàng ấy ra thì không còn biện pháp nào khác sao. Dạ Phi Hi không cam lòng nắm chặt hai tay, trong mắt giống như tuyệt vọng lại có chút kỳ vọng.

Hoàng hậu vẻ mặt lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt tím ngắt của Dạ Phi Hi, con trai nàng mới sáng sớm đã vào cung, vào thăm nàng ở trước mặt nàng nhưng vẫn không mở miệng nói gì khiến cho nàng trong lòng không khỏi lo lắng.

Lại thêm một chén trà nhỏ nữa được nhấp cạn, hoàng hậu thật sự không đủ kiên nhẫn hỏi: "Phi Hi, con nói thật cho mẫu hậu biết, rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì?"

Dạ Phi Hi cố gắng giữ cho ngữ điệu của mình bình tĩnh, nói: "Mẫu hậu, nhi thần muốn người giúp con tuyên Âu Dương Vũ vào cung."

Hoàng hậu nghe hắn nói xong mới thả lòng người một chút, Phi Hi con trai nàng vô sinh, nàng cũng đã sớm đề xuất ra cách này nói hắn để cho Âu Dương Vũ xem qua rồi tìm cách giải quyết, thế nhưng Phi Hi vẫn một mực cứng đầu không muốn, nay lại, cuối cùng con trai nàng cũng đã nghĩ thông suốt...

Dạ Phi Hi nhìn sắc mặt vui mừng của hoàng hậu, hắn cũng không biết lúc này phải nói làm sao mới phải.

Hoàng hậu lập tức liền phái người tuyên Âu Dương Vũ vào cung, Âu Dương Vũ thật ra cũng không có cự tuyệt.

Khi vừa vào tẩm cung nhìn thấy Dạ Phi Hi ngồi một bên thong thả uongs trà sắc mặt không mấy gì tốt, nàng một chút cũng không kinh ngạc, chỉ cung kính hành lễ với hoàng hậu. Nàng thực sự rất muốn biết hôm nay Dạ Phi Hi lợi dụng tiếng nói của mẫu hậu mình gọi nàng đến đây để giúp hắn chữa bệnh gì đây.

Hoàng hậu nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Vũ, trên mặt có chút ôn hòa dịu dàng nói với Âu Dương Vũ: "Vũ nhi, hôm nay mẫu hậu có chuyện muốn nhờ Vũ nhi giúp một tay."

Âu Dương Vũ khóe môi cong lên ý cười ngượng, nhìn qua thì như ôn nhu nhưng phần nhiều là ý trào phúng, trong miệng lại cung kính nói: "Hoàng hậu cứ nói."

Thật ra nhìn thấy vẻ mặt chẳng mấy tốt đẹp, tái nhợt kia của Dạ Phi Hi, trong lòng Âu Dương Vũ cũng đã sớm tính toán được đến chuyện này, chỉ là không muốn nói ra thôi.Quả nhiên, hoàng hậu mở miệng nói: "Phi Hi bị kẻ xấu làm hại không thể sinh dục, Vũ nhi có biện pháp nào chữa trị cho Phi Hi không?"

Âu Dương Vũ khẽ hạ mày, nói: "Vũ nhi không dám nói suông, có chẩn đoán qua mới biết được."

Hoàng hậu vội hỏi: "Vậy con mau xem nó thử đi."

Âu Dương Vũ khẽ gật đầu đi về phía Dạ Phi Hi. Vẻ mặt Dạ Phi Hi lập tức tối sầm lại nhìn Âu Dương Vũ, chỉ có thể vươn tay mình ra để Âu Dương Vũ đến tỉ mỉ chẩn mạch.

Chợt thấy mặt mày Âu Dương Vũ càng lúc càng nhăn lại, xem ra tình hình không được tốt, Dạ Phi Hi trong lòng bối rối sốt ruột hỏi: "Thế nào?"

Âu Dương Vũ thu tay về, lui lại mấy bước nói: "Trong khoảng thời gian gần đây, Tứ đệ có dùng thuốc?"

Dạ Phi Hi gật đầu thì nghe được Âu Dương Vũ tiếp tục hỏi: "Vẫn còn tiếp tục chuyện phòng the?"

Hoàng hậu nghe vậy sắc mặt có chút xấu hổ, Dạ Phi Hi có chút tức giận, cũng không phản bác, chính gật đầu một cách khó khăn.

Âu Dương Vũ khẽ cúi đầu nói với hoàng hậu bình thản nói: " Bệnh của Tứ đệ không thể trị được."

"Sao có thể!" Dạ Phi Hi có chút kích động quát to, làm sao có thể không thể trị được, không, chắc chắn là nàng ấy không muốn chữa cho mình.

Hoàng hậu cũng đồng ý với suy nghĩ của Dạ Phi Hi liền chanh chua nói: "Đúng thế, ngươi vốn không muốn trị đúng không?"

Âu Dương Vũ cũng không giận, vẫn thản nhiên lên tiếng: "Tứ đệ vốn bị độc ăn mòn khiến đệ ấy bị vô sinh, nếu như có thể sớm chẩn đoán chữa trị đúng cách thì sẽ khỏi hẳn. Nhưng vì gần đây đệ ấy quá sốt ruột vội vàng dùng nhiều loại thuốc có tác dụng mạnh hơn nữa sau khi dùng thuốc điều cấm kị nhất chính là không được tham gia vào chuyện phòng the. Nay, Vũ nhi cũng đành hết cách, Tứ đệ, chỉ sợ đệ không thể..." Âu Dương Vũ nói xong ngẩng đầu nhìn về phía Dạ Phi Hi, nói: "Về sau chuyện phòng the đệ cũng không thể."

Vừa nghe Âu Dương Vũ nói, giống như đưa cho hắn một phán quyết án tử,Dạ Phi Hi dường như cảm thấy sét đánh ngang tai mình, hắn, rốt cuộc cũng không thể chữa được?! Hắn sẽ không bao giờ có con nối dõi, vị trí thái tử....không được, hắn muốn làm thái tử, muốn lên ngôi hoàng đế, muốn làm bá chủ thiên hạ!

Hoàng hậu sắc mặt lại càng khó coi, Dạ Phi Hi vẫn chưa có nói cho nàng việc hắn điều trị bên ngoài. Nay nghe được như vậy chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, Âu Dương Vũ nói, con trai của nàng, Phi Hi của nàng không được? Hắn không được?

Âu Dương Vũ đánh giá thần sắc của hai mẹ con trước mặt mình, thật sự cũng không muốn nhìn thấy cảnh chướng mắt này, nhân tiện nói: "Nếu như hoàng hậu không có việc gì nữa, Vũ nhi trước cáo từ."

Hoàng hậu vô thức gật đầu, Âu Dương Vũ liền rời khỏi cung.

Đợi cho đến khi hoàng hậu khôi phục tinh thần thì đã thấy Dạ Phi Hi đờ đẫng, thần thờ ngồi phịch xuống ghế, liền lo lắng đi tới khuyên nhủ: "Phi Hi đừng sợ, Âu Dương Vũ chắc chắn là đang che giấu tài năng của mình, dụng tâm kín đáo không muốn cứu chữa cho con, đừng sợ, sẽ chữa khỏi thôi, mẫu hậu sẽ giúp con tìm một vị thần y khác chữa khỏi cho con!"Dạ Phi Hi sắc mặt vô cảm, ngơ ngác hai mắt vô thần, dường như không không nghe bất cứ gì xung quanh, hoàng hậu trong mắt âm độc hiện lên, Âu Dương Vũ, ngươi dám không chữa trị, bản cung sẽ không tha thứ cho ngươi!

***

"Tiểu Nặc, em thật thông minh!" Ánh nắng tươi sáng buổi chiều, Dạ Trọng Hoa nhân thời gian rảnh mang Âu Dương Vũ cùng Tiểu Nặc ra ngoài kinh thành dạo chơi. Âu Dương Vũ cũng tận dụng thời gian rảnh rỗi liền lấy cành cây ghi đầy trên đất dạy bao nhiêu là thứ cho Tiểu Nặc.

Nàng cũng đột nhiên muốn dạy thật nhiều thứ cho hắn, vốn tưởng rằng phải mất nhiều công sứ giảng dạy để hắn dễ tiếp thu, nhưng không ngờ Tiểu Nặc lại cực kỳ thông minh, học một biết mười, mọi vấn đề hóc búa chỉ cần nàng mở hướng hắn sẽ ngay lập tức tìm được đáp án. Nàng không khỏi vui mừng khen ngợi hắn.

Tiểu Nặc ngượng cười khuôn mặt đỏ bừng, làm ra vẻ ngượng ngùng cười.

Âu Dương Vũ nhịn không được lấy tay xoa má Tiểu Nặc, ôn nhu nói: "Tiểu Nặc nói cho tỷ tỷ nghe xem trưa nay em muốn ăn gì? Tỷ tỷ sẽ làm cho em ăn, coi như đó là phần thưởng đi, được không."

Tiểu Nặc cao hứng phấn chấn nói đồng ý, liền làm vẻ khổ sở suy nghĩ khổ không biết rốt cuộc là mình thật sự muốn ăn cái gì?

Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng ông cụ non ngồi suy tư của Tiểu Nặc trông thật đáng yêu. Nàng đột nhiên trong lòng thầm nghĩ thật không biết cha mẹ của Tiểu Nặc là ai a, vừa đáng yêu vừa thông minh tri thức đến vậy, cho dù hắn có học qua thứ gì chỉ một lần hắn đã có thể nhớ hết tất cả, tiếp thu vô cùng nhanh nhạy. Ngoài việc lúc mới bắt đầu học hắn có chút khó khăn trong việc ghi nhớ hầu hết tất cả hán tự nhưng bản tính siêng năng cùng sự thông minh vốn có khiến hắn tiếp thu mọi thứ đều hoàn hảo. Dạ Trọng Hoa thỉnh thoảng cũng có đưa hắn đi học bắn tên, một đứa trẻ nhỏ như vậy mà đã có khả năng học nhanh biết rộng thì không phải là do di truyền thì còn nguyên nhân gì khác đâu a.

Tiểu Nặc đang suy nghĩ nhập thần thì Dạ Trọng Hoa từ phía đi tới, đột nhiên ôm lấy Âu Dương Vũ từ phía sau. Hắn đem cằm đặt lên đỉnh đầu nàng thủ thỉ: "Vì sao không hỏi bổn vương? Tiểu hài tử ăn gì cũng được, hỏi dư thừa làm gì."

Tiểu Nặc trừng mắt nhìn Dạ Trọng Hoa! Ninh vương ca ca, ca thật là ích lỷ, quyền lợi của em sao anh có thể nói như vậy hả, rõ ràng là Vũ tỷ muốn thưởng cho em mà? Tiểu Nặc trong lòng âm thầm tức giận, Dạ Trọng Hoa căn bản không hề để ý tới hắn, hai tay ôm chặt lấy vòng eo nàng: "Vũ nhi, có làm cho Ta không?"

"Có, chàng muốn ăn cái gì?" Âu Dương Vũ nhịn không được trừng mắt nhìn Dạ Trọng Hoa, chàng đừng có dùng cái giọng vừa yêu nghiệt vừa quyến rũ đó dụ hoặc ta, ta không đảm bảo được sẽ mềm lòng với chàng đâu.

"Canh gà hầm nấm!" Đó là món hắn thực thích nàng làm cho hắn. Tiểu Nặc cũng thì thầm nói: "Còn em chỉ thích mỗi cá nướng thôi."

Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng chực khóc của Tiểu Nặc kia, đôi mắt gần như mông lung thêm một tầng hơi nước mỏng. Trong lòng không khỏi thương xót

lên tiếng tuyên bố nói: "Ai da, tỷ có thể vừa làm cá nướng cùng với canh gà hầm nấm a!"

Tiểu Nặc vui mừng khôn xiết, Dạ Trọng Hoa bất ngờ hôn lên mặt Âu Dương Vũ cười mãn nguyện. Vũ nhi của hắn thật đáng yêu.

"Có điều, muốn ăn cá, tự mình câu, muốn ăn gà, tự mình bắt, ông bà có câu muốn ăn phải lăn vào bếp!"

"Chuyện đó không thành vấn đề." Dạ Trọng Hoa hờ hững nói, khóe môi vẫn giữ nụ cười nhạt, liền nhẹ hôn lên trán nàng rồi rời đi. Còn Tiểu Nặc đứng một bên cũng nào chịu thua "Tỷ tỷ từng dạy em câu cá, chuyện này nào có khó gì."

Âu Dương Vũ không khỏi bật cười lớn, hai người này một lớn một nhỏ vẫn thích phân tranh cao thấp như vậy sao.

Chẳng mất bao lâu nguyên liệu cũng đã được đưa trước mắt Âu Dương Vũ, ba người cùng làm một buổi dã ngoại bên ngoài vui vẻ trò chuyện ăn cơm trưa. Dạ Trọng Hoa ngồi đối diện đưa đôi mắt ôn nhu nhìn Âu Dương Vũ cười đùa với Tiểu Nặc, trong lòng thầm nghĩ chỉ cần có nàng ở đây, nhìn thấy nụ cười nàng thì hắn cũng đủ mãn nguyện với cuộc sống đơn giản này!

Ba người vui vẻ hoà thuận, chợt Dạ Trọng Hoa phát hiện ra đằng sau nơi bọn họ đang ngồi đó bóng dáng người đứng theo dõi, hắn đưa đôi mắt như lưỡi dao sắc bén, cả người toát ra một luồng sát khí lãnh khốc đáng sợ, từ góc độ của hắn có thể nhìn ra kẻ đó chính là nha hoàn trong cung – người của Hoàng hậu sao? Dạ Trọng Hoa khẽ cười lạnh, có vẻ như Vũ nhi của hắn lại gặp phải phiền phức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Muốn khi dễ âu dương vũ ta?!

Hoàng hậu sau khi nghe hạ nhân bẩm báo trước mặt mình, sắc mặt ngày một xấu đi, Âu Dương Vũ, ngươi giỏi lắm, không giúp Phi Hi chữa bệnh, còn cùng hạnh phúc thân mật với Dạ Trọng Hoa như vậy. Ngươi có thể giúp An Dương vương chữa bệnh, khiến cho An Dương vương phi có thể mang thai vậy tại sao Phi Hi lại không thể? Con ư? Phi Hi không có, thì các ngươi cũng đừng hòng toại nguyện!

Hoàng hậu hai mắt như độc xà lóe lên, chỉ trong chốc lát liền nghĩ ra một mưu kế, Âu Dương Vũ! Bản cung sẽ không để cho ngươi cùng Dạ Trọng Hoa ở bên cạnh nhau thân mật như vậy, bản cung cần phải triệu ngươi vào cung, sau đó mặc sức hành hạ ngươi cho đến khi ngươi chết mới thôi, ngươi cũng đừng mong đến chuyện có mang, chuyện sẽ sinh con, chuyện sẽ được làm mẹ!

Hôm qua vì cùng với Dạ Trọng Hoa và Tiểu Nặc đùa vui hết mình nên Âu Dương Vũ cảm thấy kiệt sức vô cùng, hôm nay cho đến khi Dạ Trọng Hoa tỉnh dậy đi vào triều, Âu Dương Vũ vẫn còn chưa tỉnh. Dạ Trọng Hoa trước khi rời đi mắt vẫn không rời khỏi Âu Dương Vũ, nghĩ đến chuyện hôm qua, hắn nghĩ hôm nay bà ta sẽ không kiên nhẫn mà ra tay với Vũ nhi, con ngươi bắt đầu sắc lạnh, bổn vương tin nàng có thể giải quyết được những thứ tạp nham nơi chốn hoàng cung này, ở bên cạnh bổn vương, bổn vương chỉ hy vọng nàng có thể chấp nhận nó. Vũ nhi nàng đừng để bổn vương thất vọng.

Không lâu sau khi Dạ Trọng Hoa rời đi, Trúc Lục vội vàng chạy đến, nhìn thấy Âu Dương Vũ vẫn còn đang say giấc nồng liền gấp gáp dậm chân quyết tâm kêu lên: "Vương phi, người mau tỉnh lại!"

Âu Dương Vũ mắt nhắm mắt mở ngái ngủ nhìn thấy bộ dáng thúc giục của Trúc Lục, liền than thở hỏi: "Làm sao vậy?"

"Vương phi, ma ma bên cạnh hoàng hậu nương nương đến đây, nói rằng muốn gặp người a." Trúc Lục sau khi thành công trong việc đánh thức chủ tử nàng liền thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng lại bắt đầu lo lắng. Âu Dương Vũ có chút nghi hoặc? Lại gọi mình đến nữa sao? Lần trước là thỉnh cầu nàng chữa bệnh cho Dạ Phi Hi, còn hôm nay cho gọi nàng đến có mục đích gì? Dù sao hoàng hậu nương nương xưa nay cùng với nàng không đội trời chung, nay lại có âm mưu gì đây. Âu Dương Vũ nghĩ vậy liền nhếch môi cười, nói: "Trúc Lục, hầu hạ ta tắm rửa thay y phục."

Đợi Âu Dương Vũ đến hơn nửa canh giờ vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu, ma ma bắt đầu có chút không kiên nhẫn được, gương mặt khó coi đến cực điểm.

Âu Dương Vũ cười yếu ớt nói: "Hôm qua ta có chút mệt mỏi nên hôm nay mới dậy trễ như vậy, để ma ma đợi lâu."

Ma ma nghe vậy cũng chỉ biết hừ lạnh, nói: "Không sao, lão nô thân chỉ là một hạng nô tỳ thấp hèn, sao có thể trách móc được vương phi. Nhưng lão nô nghĩ hoàng hậu nương nương không có cùng suy nghĩ này với lão nô đâu!"

Âu Dương Vũ chỉ khẽ cong khóe môi nhếch mép cười, cũng không tranh cãi, nói: "Điều đó là đương nhiên."

Ma ma thấy Âu Dương Vũ vẫn giữ thái độ thản nhiên bèn lên tiếng: "Hoàng hậu nương nương phân phó cho lão nô mời vương phi vào cung chữa tật mắt cho người, phải đi ngay ngày hôm nay."

Tật về mắt? Hoàng hậu khi nào đã bị bệnh này? Trước đó vài ngày nàng có gặp bà ấy nhưng có thấy dấu hiệu của việc nàng có bệnh. Huống chi, hoàng hậu trước nay vẫn nào có quan hệ tốt với nàng, không thích nàng thậm chí còn không muốn nhìn thấy nàng. Ngay cả việc thỉnh an buổi sáng cũng đều được miễn cho nên nàng cũng an nhàn.Thế nhưng sao hôm nay lại cho gọi nàng vào chữa tật mắt? Còn cho ma ma thân cận mình đến mời nàng? Nếu

nghĩ theo cách của Tiểu Nặc thì lão yêu bà kia hẳn là đang có âm mưu gì rồi.

Âu Dương Vũ nghĩ xong liền mím môi, làm ra vẻ quan tâm hỏi: "Vậy sao? Hoàng hậu nương nương sao lại đột nhiên sinh bệnh như vậy?" Ma ma vẻ mặt vẫn bình tĩnh, trả lời: "Đêm qua ngẫu cảm phong hàn, hôm nay liền cảm thấy đau đầu khó nhịn, vẫn là thỉnh vương phi mau chút tiến cung đi."

Âu Dương Vũ làm vẻ có chút u sầu thở dài, muốn nói lại thôi.

Ma ma thấy thế, không kịp để cho Âu Dương Vũ có cơ hội mở miệng liền lập tức nói: "Ninh vương phi, Tây Lăng quốc chúng ta lấy chữ hiếu làm trọng, lão nô nghĩ người hẳn sẽ không cự tuyệt?"

"Sao ngươi lại nghĩ như vậy?" Âu Dương Vũ cười cười, "Chỉ là mấy gần đây bổn vương phi thường xuyên đến bắt mạch theo dõi tình hình dưỡng thai của An Dương vương phi nên tinh thần có chút không ổn định, sợ rằng có thể làm ảnh hưởng đến quá trình chẩn đoán bệnh cho hoàng hậu nương nương, lúc đó hậu quả bổn vương phi sẽ không thể nào gánh nổi a."

"Vương phi không cần phải phức tạp hóa vấn đề như thế, hoàng hậu nương nương trong lòng vẫn luôn chỉ tin tưởng mỗi tài y thuật của vương phi cho nên vương phi người đừng đánh giá thấp bản thân mình như vậy. Vương phi vẫn là nên đến xem bệnh tình của hoàng hậu nương nương hay là căn bản vương phi thật sự không muốn?" Ma ma trên mặt ẩn ẩn ý cười, những lời nói ra đầy ẩn ý thâm sâu khiến cho người nghe không thể cự tuyệt.

Âu Dương Vũ vẻ mặt lập tức đanh lại, ngữ điệu có chút nặng mang ý trách móc: "Ma ma nói vậy, nếu như những lời này truyền ra ngoài thì chẳng phải Ninh vương phi ta sẽ bị mang tiếng là không hiểu đạo lý làm người sao?"

Ma ma nghe được những lời Âu Dương Vũ nói liền nảy sinh cảm giác như bị uy hiếp, liền cúi đầu nói: "Ý của lão nô không phải vậy, xin vương phi thứ tội... lão nô có chút nôn nóng."

Âu Dương Vũ thở dài một tiếng, tiếp tục nói: "Thôi đi, nếu như ma ma đã nói như vậy,Bổn vương phi ta đành phải đi thực hiện đạo làm con của mình rồi."

Ma ma vẫn duy trì vẻ mặt đạm mạc, ngượng ngùng cười đi theo Âu Dương Vũ vào cung.

Chỉ cần có thể mang Âu Dương Vũ vào cung, thì nàng đã hầu như hoàn thành nhiệm vụ mà hoàng hậu nương nương phân phó cho nàng.

Âu Dương Vũ đi theo sau ma ma tiến vào cung, khi vào tẩm phòng thì thấy sắc mặt bà ấy có chút tái nhợt nằm ở trên giường, vừa thấy Âu Dương Vũ liền ngay lập tức cười yếu ớt nói: "Vũ nhi, mẫu hậu là tiếp tục phiền con rồi."

Âu Dương Vũ cười như không nói: "Hoàng hậu nương nương khách khí."

"Đạo gần đây sức khỏe của Vân Phi không được tốt, càng lúc càng suy nhược, vì mẫu hậu khổ tâm nên mới sinh bệnh, nếu như bệnh không phải nặng thế này, mẫu hậu thật không muốn con vất vả đến đây."

Âu Dương Vũ khẽ cong ý cười,làm ra vẻ vừa cung kính vừa ngoan ngoãn nhưng trong mắt lại mang theo ý cười giảo hoạt không ai có thể phát hiện ra. Lão yêu bà này càng tỏ vẻ khách sáo ngon ngọt thì nàng chắc chắn 99.9% bà ta đang muốn dở trò với nàng, nàng đương nhiên sẽ tự động bật hệ thống phòng bị lên rồi, nàng thực có chút mong chờ màn trình diễn sặc mùi mưu mô này sẽ đặc sắc thế nào. Mẫu hậu sao? Xưng hô nghe buồn nôn thật, Âu Dương Vũ ta mới không cần bà ta làm thế.Âu Dương Vũ thấy hoàng hậu muốn ngồi dậy liền cũng có lòng tốt vươn tay đặt gối mềm lên đầu nàng, động tác vô cùng tự nhiên.

Hoàng hậu nương nương bắt gặp động tác này của Âu Dương Vũ liền đưa đôi mắt phượng kia tinh tế đánh giá Âu Dương Vũ, một thân y phục màu xanh nhạt thuần túy mà nhẹ nhàng, ánh mắt thanh trong nhạt nhẽo, giống như bướm đêm uyển chuyển múa lượn. Dạo gần đây sắc mặt ngày càng mặn mà, tỏa sáng, làn da tinh tế bóng loáng, càng mỹ mạo rung động lòng người. Nhìn thấy vẻ tươi trẻ mỹ mạo của Âu Dương Vũ, hoàng hậu nương nương đáy mắt không khỏi hiện lên một tia chán ghét.

Âu Dương Vũ làm ra vẻ không chú ý đến sự chán ghét trong mắt Hoàng hậu, trên mặt vẫn mang theo ý cười dịu dàng: "Hoàng hậu nương nương cần Vũ nhi làm gì?"

Hoàng hậu hừ một tiếng, nói: "Bản cung khát nước."

Âu Dương Vũ vốn tiến cung để chữa tật mắt cho hoàng hậu nên cũng thức thời bưng chén trà mà ma ma đã chuẩn bị trước, nhẹ nhàng đưa đến bên môi hoàng hậu.

Hoàng hậu cũng phối hợp cùng Âu Dương Vũ nhẹ đưa tay lên nhấp một ngụm, nhưng không ngờ vừa mới lướt qua môi thì đã vội vàng phun ra một bên, nhíu mày nói: "Quá nóng."

Âu Dương Vũ cũng không nói nhiều, chỉ đơn giản đem chén trà đặt bên môi mình thổi nguội đi, cảm thấy trà đã không nóng như ban nãy liền đưa cho bà ta.

Hoàng hậu lại nhấp một ngụm, mày liền nhíu lại, nhìn Âu Dương Vũ bằng ánh mắt tràn đầy trách cứ, nàng vừa định mở miệng răn dạy thì

Âu Dương Vũ thần sắc bình tĩnh quay đầu về phía ma ma kia ngữ khí có chút tức giận trừng mắt lên tiếng: "Ma ma, ngươi ở bên cạnh hầu hạ hoàng hậu nương nương nhiều năm như vậy, ngay cả pha trà cũng không chuẩn bị tốt?"

Ma ma vừa định gân cổ cãi lại, thế nhưng lại bị Âu Dương Vũ đoạt lấy trước: "Thường ngày nương nương vẫn đều uống nước nóng như vậy sao?"

Hoàng hậu khẽ cau mày, ma ma nhất thời nghẹn họng, một lúc lâu sau mới nói: "Có Ninh vương phi thổi nguội là được rồi."

Âu Dương Vũ đột nhiên phát giận, ném chén trà ngay trước mặt ma ma, nói: " Thổi nguội đi? Bình thường ngươi cũng hầu hạ nương nương một cách vô lễ và thiếu trách nhiệm như vậy sao?"

Ma ma bị Âu Dương Vũ dọa đến lập tức quỳ xuống, hoàng hậu nhịn không được liền lên tiếng hòa hoãn nói: "Vũ nhi, ma ma hầu hạ bản cung cũng đã nhiều năm rồi, tuổi lớn, tránh không khỏi việc phạm phải sai sót, bỏ qua cho bà ta lần này đi."

Âu Dương Vũ sắc mặt lúc này mới dịu đi một ít, nhẹ nhàng nói: "Nương nương cũng thật quá nhân từ, chẳng trách hạng nô tài ngu ngốc này vẫn luôn khi dễ nương nương. Nếu nương nương đã nói vậy thì Vũ nhi cũng không muốn truy cứ việc này thêm nữa."

Hoàng hậu ho khan vài tiếng, trong lòng oán hận, nha đầu Âu Dương Vũ này còn dám lên giọng thay mình giáo huấn dạy dỗ cung nữ thân cận bên cạnh mình. Nàng bây giờ thật muốn vươn tay cào mạnh vào khuôn mặt xinh đẹp của Âu Dương Vũ kia cho bõ tức. Nhưng, kịch còn chưa có bắt đầu sao có thể manh động, vẫn nên nhịn xuống cơn tức này tiếp tục giả bệnh. Nàng làm vẻ lơ đãng nói: "Ai da, nằm từ sáng đến giờ, bả vai có chút mỏi a."

Ma ma chạy nhanh đứng dậy, đem hoàng hậu dìu lên, ngồi thẳng dậy mới cúi đầu nói với Âu Dương Vũ: "Vương phi, hoàng hậu nương nương thân thể có chút đau nhức, lão nô tuổi đã cao sợ không có đủ lực phục vụ cho nương nương, vương phi có thể giúp hoàng hậu nương nương xoa bóp bả vai được không ạ?

Âu Dương Vũ đáy mắt chợt lóe, trong lòng cười lạnh một tiếng, muốn Âu Dương Vũ nàng chính tay hầu hạ sao, còn muốn đấm lưng, xoa bóp sao, đương nhiên nàng cần phải hầu hạ thật "tốt" rồi.

Âu Dương Vũ ôn nhu gật đầu, liền đi ra phía sau lưng hoàng hậu, ấn nhẹ vai nàng xoa bóp.

Trải qua chuyện vừa rồi, hoàng hậu cũng không vội ra tay dạy dỗ, chỉ thoải mái ngồi nhắm mắt hưởng thủ.

Ma ma thấy thế liền nhân cơ hội nói: " Nương nương, mấy ngày trước Tứ hoàng tử có tặng một hộp huyết yến rất quý giá, lão nô đang hầm nó ở phòng bếp bây giờ lão nô cần phải đi xem huyết yến như thế nào rồi."

Hoàng hậu chậm rãi gật đầu, ma ma liền nhỏ giọng lui xuống.

Âu Dương Vũ thông thạo y thuật, cho nên đối với các huyệt đạo trên cơ thể người đều hiểu rõ, nàng cũng tìm vài chỗ huyệt đạo tận lực xoa bóp phục vụ khiến cho hoàng hậu nương nương trở nên thư thái hơn rất nhiều, hoàng hậu cũng vô cùng hưởng thụ cảm giác sảng khoái đó.

Nhìn thấy đôi mắt khẽ nhắm của hoàng hậu, Âu Dương Vũ khóe môi khẽ cong lên ý cười châm chọc.

Bộ các ngươi nghĩ rằng Âu Dương Vũ ta phục vụ cho hạng người mưu mô quỷ quyệt như lão yêu bà đây không công sao, thời gian của bổn vương phi ta quý giá vô cùng đâu rảnh đến đây để làm những chuyện vô ích nhàm chán thế này. Ta sẽ khiến cho các ngươi phải trả giá vì đã quá lãng phí thời gian quý báu của ta! Âu Dương Vũ tay từ từ di chuyển xuống hai bả vai nàng rồi đi qua vùng cổ nhạy cảm, lại đi qua hai vai, có điều chỉ trong nháy mắt, một lớp bột trắng được nhanh chóng giấu ở dưới móng tay rất nhỏ theo khe hở hoạt vào hoàng hậu lưng, Âu Dương Vũ bên môi ý cười dữ phát rõ ràng.

Hoàng hậu một mặt vẫn thoải mái hưởng thụ, nào có biết người mà nàng hận nhất đã làm gì mờ ám phía sau, rồi đột nhiên nhớ ra chuyện gì, buồn bã nói: " Vũ nhi, hôm nay thật sự vất vả cho ngươi, có điều bản cung thật sự có chút luyến tiếc để ngươi rời đi cho nên tối nay có thể ở bên cạnh bản cung tá túc trong cung được không?"

Âu Dương Vũ đạm cười, chỉ sợ bà không chịu nổi, muốn ta rời khỏi đây ngay tức khắc thôi.

Hoàng hậu thấy Âu Dương Vũ không lên tiếng, liền mở mắt thản nhiên nhìn nàng, nói: " Không muốn sao?"

Âu Dương Vũ cười nói: " Sao có thể a, được ở bên cạnh hoàng hậu nương nương là phúc khí lớn của Vũ nhi a."

Hoàng hậu hài lòng nở nụ cười, sau đó lại tiếp tục nhắm hai mắt, lúc này, ma ma cũng đem bát tổ yến bưng lên, đi về phía giường hoàng hậu đang nằm. Cơ hội tới rồi, Âu Dương Vũ trong mắt hiện lên ý cười gian xảo, giảo hoạt.

Ma ma đặt khay đựng lên bàn, bưng bát huyết yến đi về phía hoàng hậu.

Âu Dương Vũ vẫn thản nhiên đạm mạc đứng đó, cung kính tốt bụng xoa bóp cho hai bả vai hoàng hậu, dưới chân bí mật dùng sức, mảnh vỡ của chén trà lúc này bị đá ra ngoài, cách xa chỗ nằm của hoàng hậu ba bước.

Âu Dương Vũ cười như không nhìn ma ma từ từ đi tới, trong lòng âm thầm đếm ngược: " Ba... Hai... Một...Ngã."

Lời vừa dứt một tiếng đổ loảng xoảng vang lên, chỉ nghe thấy một tiếng a thảm thiết bén nhọn dội lên khắp phòng, hoàng hậu giật mình bừng tỉnh nhìn qua thì đã thấy ma ma cầm bát huyết yến giơ lên cao cả người đổ rạp về phía trước.

P/s: Giờ có nàng nào còn thức đọc truyện k a...Điểm danh....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 141: Căn bệnh dơ bẩn

Ma ma căn bản nào có chút ý đến mảnh sứ dưới chân mình, liền một chân dẫm nát bề mặt, sau đó trong nháy mắt trượt về phía trước, bát huyết yến trong tay theo bản năng giơ lên cao.

Hoàng hậu bất ngờ trơ mắt nhìn bát huyết yến kia hướng về phía mình, trong phút chốc sắc mặt mày đều biến sắc lo lắng vô cùng, theo quán tính muốn đứng dậy né đi. Nhưng nàng lại đang ngồi trên giường, phạm vi hoạt động của nàng cũng bị hạn chế, cứ như vậy ngồi thẫn thờ nhìn bát huyết yến kia đổ vãi hết cả vào vạt áo mình, hoàng hậu biết lúc này có tránh cũng không được,đành chỉ biết kinh hoảng chịu trận.

Âu Dương Vũ rất nhanh cũng phán đoán được hướng đi của bát huyết yến kia, nếu chỉ dính bẩn trên vạt áo thì chẳng phải là quá tiện nghi cho bà ta sao?

Bát huyết yến này quý đến vậy, sao có thể lãng phí nó được, như vậy là không tốt, không tốt!

Mắt thấy bát huyết yến kia sắp đổ ập xuống, Âu Dương Vũ đột nhiên kinh hoảng quát một tiếng: "Nương nương cẩn thận!"

Hoàng hậu bị nàng cả kinh, phục hồi tinh thần lại thì đã thấy Âu Dương Vũ lắc thân đi ra ngoài, dùng tay của mình cản lấy bát huyết yến kia, nhưng dưới chân lại giống như bị bẻ quặc đi, cánh tay vươn ra vừa lúc quét qua bát huyết yến kia thì.....

"Phịch một tiếng, cuối cùng bát huyết yến nóng hôi hổi kia liền rơi thẳng vào mặt hoàng hậu nương nương kia không sót một giọt.

Sau đó ầm một tiếng——

Ma ma ngã sõng soài trên mặt đất.

Nha hoàn đứng trước cửa bị cảnh tượng trước mắt hù họa đến cả kinh há hốc mồm, ma ma bị ngã sấp xuống nền đất, choáng váng kêu rên. Âu Dương Vũ mặc dù cũng ngã xuống đất nhưng hầu như không ảnh hưởng gì, giờ phút này cũng chậm rãi đứng dậy, đưa đôi mắt đầy phức tạp nhìn hai vị trước mặt mình đang chật vật chịu đau đớn.

Hoàng hậu nương nương ngồi ngây ngốc trên giường, khí nóng từ bát huyết yến bốc lên trên mặt nàng, thứ chất lỏng màu đỏ thẫm kia chảy xuống từ hai gò má, từng giọt từng giọt trông thật ghê người...

Hoàng hậu chỉ cảm thấy mặt mày lúc này nóng như lửa đốt, vươn tay cẩn thận sờ lên mặt cảm thấy một lớp dinh dính như hồ, khi vừa định thần lại thì đã thét lên một tiếng chói tai, trong mắt bừng bừng đỏ rực như hỏa diệm sơn, giờ phút này không chỉ mặt nàng mà cổ áo nàng, vạt áo nàng, khắp người nàng đều là huyết yến đỏ tươi.

Giờ phút này tâm tình của nàng giống như mưa to bão táp, cuồng bạo mà dữ dội! Trên mặt của nàng lúc này đen lại mang theo hận ý nồng đậm cùng phẫn nộ, nàng thét mạnh lên một tiếng, dùng sức vung tay quét hết tất cả chất lỏng đỏ đậm trên người mình, rồi sau đó không cẩn thận khiến cho bộ tóc giả trên đầu nàng rơi xuống, tức thì một quả đầu loáng bóng có vài sợi ngắn củn mới mọc kia xù lên trông thật buồn cười.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn phía chợt yên tĩnh không một tiếng động, ai cũng không dám tiến lên. Sắc mặt của hoàng hậu giờ phút này hoàn toàn so với quỷ núi còn đáng sợ, ghê tởm hơn. Cặp mắt hung thần ác sát kia dường như không còn một chút lý trí, hung hăng trừng mắt nhìn ma ma. Nếu như có thể ngay lúc này nàng thật sự muốn thiêu cháy loại tiện nhân ma ma kia!Ma ma nằm vật vã trên mặt đất rốt cuộc cũng phản ứng lại, có chút ngẩn người, cảm thấy hình như có chút gì đó không đúng liền ngẩng đầu lên đập vào mắt nàng chính là khuôn mặt như quỷ satan đang gọi nàng đến để phán quyết. Trong tức khắc ma ma liền sợ tới mức hồn phi phách lạc, nàng sao lại có thể té ngã xuống, nhưng chuyện vì sao nàng ngã sấp xuống bây giờ nào có quan trọng hơn bằng việc chứng kiến vẻ mặt khủng bố của vị hoàng hậu nương nương trước mắt.

Đúng là nàng có chút bất cẩn, nhưng nàng thật sự cảm thấy mình thực oan uổng a!

Ma ma nhịn không được cảm giác đáng sợ ấy, cả người không ngừng run lên bần bật, từ không thành câu: "Hoàng hậu, hoàng hậu, lão nô... Không phải cố ý, nương nương..."

Hoàng hậu lý trí lúc này đã trôi dạt về phương nào, trong lòng chỉ có tức giận cùng nhục nhã. Một màn vừa rồi, huyết yến dính phải vào người, tóc giả thì rơi xuống, vẻ thất thố của nàng cả hạ nhân đều đã chứng kiến hết thảy, còn đâu là hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ. Giờ phút này khuôn mặt của nàng từ trắng bệch chuyển dần sang đỏ tái, sưng lên trông thật ghê người.

Vài nha hoàn trong phòng liền nhịn không được sợ hãi nhưng nào dám lên tiếng, chỉ biết cúi đầu ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ tiếng hít thở của mình vang sẽ khiến cho hoàng hậu nương nương giận chó đánh mèo lên người mình.

"Người đâu!" Hoàng hậu nương nương tức giận rít gào.

Mặt của nàng vốn đỏ phỏng đỏ vì tức giận nên càng bừng bừng lửa nóng, tiếng hít thở vừa thô vừa nặng, ngực kịch liệt phập phồng.

"Ném ra ngoài!" Hoàng hậu chỉ vào ma ma quát lớn, "Đánh cho bổn cung!"

Tay Hoàng hậu run run sờ lên mặt mình, tuy rằng không có gương trước mặt nhưng nàng cũng có thể cảm giác được khuôn mặt của nàng lúc này hoàn toàn bị bỏng và kinh khủng đến dọa người thế nào!

Đã nhiều ngày qua hoàng hậu nương nương đã phải chịu biết bao nhiêu đả kích, lăng nhục. Tất cả đều dồn hết lên người nàng khiến nàng phải chịu biết bao nhiêu uất ức, nghẹn khuất. Vốn sinh lửa hận, muốn gọi Âu Dương Vũ đến đây để trút giận, nhưng không ngờ lão ma ma già đáng chết này lại vụng về ngu xuẩn làm mất mặt nàng đến vậy, nàng cũng đã dung túng bỏ qua cho ba ta một lần nhưng lần hai thì không, nàng lúc này chỉ muốn giết chết lão ma ma ngỗ nghịch này, giết chết!

"Không, không! Hoàng hậu nương nương tha mạng a! Hoàng hậu nương nương tha mạng a!" Trong lòng ma ma bắt đầu khẩn trương, chạy lên quỳ xuống ôm lấy đùi hoàng hậu nương nương, không ngừng cầu xin tha thứ.

Bản tính của Hoàng hậu ra sao, ma ma nàng đương nhiên rất rõ. Nàng biết tâm tư hoàng hậu này vô cùng âm hiểm độc ác cực kỳ, mặc dù nàng có là nô tỳ thân cận đi theo hoàng hậu bao nhiêu năm chăng nữa thì một khi đã phạm phải sai lầm thì nàng ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình! Đến nước này nàng chỉ còn một con đường chết thôi a!

Ma ma nào có đoán trước được cũng kể từ khi hoàng hậu nương nương biết tứ hoàng tử Dạ Phi Hi không thể sinh dục được thì trong người luôn uất nghẹn không ngừng, giận cá chém thớt, bây giờ đúng là tức giận đến cực điểm muốn bộc phát ra ngoài, dù có hết lời cầu xin tha thứ đi chăng nữa thì cũng vô dụng?"Cút!" Hoàng hậu nương nương không chút nể tình giơ chân đạp mạnh vào người ma ma vốn đang ôm lấy đùi mình!

Hoàng hậu nương nương vì dùng hết toàn bộ khí lực mình cho nên khiến ma ma lảo đảo ngã bật về sau ở một khoảng cách xa, vì hoảng sợ lại gặp phải cú va chạm mạnh dưới nền đất cho nên liền hôn mê bất tỉnh.

"Ném ra ngoài cho bản cung, đánh đến chết mới thôi!" Hoàng hậu tức giận quát lên.

Lập tức bên ngoài có vài tên thị vệ chậm rãi tiến vào, đem ma ma vẫn còn hôn mê đưa ra ngoài.

Âu Dương Vũ lẳng lặng đứng ở một bên chứng kiến toàn bộ sự việc xảy ra, cũng không lên tiếng, trong mắt chỉ có một tia thích thú nhìn vở thảm kịch trước mắt, trò hay còn chưa có bắt đầu đâu.

Hoàng hậu trong lòng không thể làm nguôi ngoai cơn giận dữ, đột nhiên cảm thấy cả người có chút khó chịu không khoẻ, tay theo bản năng phản xạ có ý thức đưa ra phía sau lưng gãi loạn xạ, nhưng càng gãi nàng lại càng cảm thấy ngứa ngáy không thể chịu được, cảm giác giống như có trăm ngàn con kiến đang bò khắp lưng mình, thậm chí là cả đồi núi nơi trước ngực nàng, lửa giận cũng từ từ thoái lui nhưng cảm giác ghê tởm khắp người bắt đầu nổi lên, ngứa ngáy vô cùng.

Âu Dương Vũ nhìn thấy vẻ khó chịu của hoàng hậu, liền có lòng tốt lên tiếng hỏi thăm: "Nương nương, người... làm sao vậy?"

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Âu Dương Vũ một cái, nhớ tới chuyện bát huyết yến vừa rồi liền bộc phát cơn giận nói: "Bản cung không cần ngươi giả mèo khóc chuột, toàn bộ chuyện xảy ra đều do tên đầu sỏ ngươi gây nên, cút ra ngoài ngay lập tức cho bản cung!"

Âu Dương Vũ sắc mặt làm ra vẻ có chút bị thương, ủy khuất nhưng cũng không lên tiếng biện minh cho mình, chỉ chậm rãi cúi đầu sau đó rời đi.

Tử Uyển mới vừa rồi đứng ở cửa cũng chứng kiến toàn bộ diễn biến sự việc xảy ra, liền cảm thấy vị vương phi Âu Dương Vũ này là một cô gái ôn nhu hiền lành lương thiện. Mặc dù hoàng hậu nương nương luôn tìm mọi cách khi dễ nàng nhưng nàng ấy không bao giờ lấy ơn báo oán, thậm chí vương phi còn giúp hoàng hậu ngăn cản bát huyết yến nóng bỏng kia nữa.

Cảm thấy lửa giận bắt đầu vơi đi, cảm giác ngứa trên lưng cũng không dữ dội như ban đầu, sau khi đuổi Âu Dương Vũ đi ra ngoài liền vẫy tay ý bảo tất cả hạ nhân lui ra khỏi phòng.

Một mình ngồi trước gương cẩn thận xem xét khuôn mặt mình, nàng yêu nhan sắc của mình như mạng, vì muốn giữ mãi cho mình sự trẻ trung vĩnh cửu, nàng bất chấp tìm mọi cách, tìm mọi biện pháp, tốn không ít hoàng kim vào việc giữ gìn sắc đẹp rồi hôm nay...

Cẩn thận dùng khăn tay lau hết thứ chất lỏng ghê tởm trên mặt mình, cũng may là chỉ có lớp da ngoài bị sưng đỏ lên, còn dung nhan của nàng vẫn hầu như chưa bị phá hủy hoàn toàn. Nàng vừa định mở miệng phân phó người gọi thái y đến thì đột nhiên lại cơn ngứa ngáy nơi lưng lại bắt đầu bộc phát, hơn nữa lần này không chỉ có cảm giác ngứa, mà lại còn thêm hiện tượng toàn thân nóng rực lên, càng lúc càng nóng, một việc duy nhất nàng có thể làm lúc này để xua đi cảm giác ngứa ngáy lan tỏa toàn thân kia là bỏ ngoặc tay ra phía sau lưng và..gãi.Hoàng hậu khống chế không được vẫn không ngừng gãi lưng, thậm chí cả mông, tuy biết tay mình không thể chạm đến bộ phận đó nhưng vẫn không thể khống chế được cảm giác ngứa khắp người kia, như vạn con kiến lửa cắn khắp nơi, ngứa đến mức đau đớn.

Hoàng hậu bi ai kêu một tiếng, chạy đến bên giường lăn lộn vài vòng, bây giờ việc kêu gọi thái y đến là chuyện không thể, lưng nàng, mông nàng nào có thể để bọn họ xem qua, người duy nhất có thể giúp nàng lúc này chính là...

Người đang đứng ngoài cửa kia, với kiến thức y thuật cao minh so với bất kỳ thái y nào cũng đều hơn không kém.

Trên lưng ngựa đến cùng cực, trong lòng hoàng hậu hoảng sợ không thôi liền hướng về phía cửa kêu to: "Vũ nhi, Vũ nhi, mau vào đi, Vũ nhi!"

Âu Dương Vũ bình tĩnh đứng ở ngoài cửa, nghe được tiếng la hét trong phòng liền vờ như không có nghe thấy cho đến khi hoàng hậu gọi tên nàng đến lần thứ mười, thì Tử Uyển đứng bên cạnh nhịn không được nhắc nhở nói: "Vương phi, nương nương ở bên trong gọi người kìa."

Âu Dương Vũ cố tình làm như vừa mới phục hồi tinh thần, thần thái có chút u buồn, nói: "Nương nương gọi ta sao? Nương nương thật sự gọi ta sao, chẳng phải người ấy còn mới chê ta hầu hạ không tốt đuổi ta ra ngoài đứng ở đây sao?."

"Nương nương đúng là đang gọi người đấy!" Tử Uyển nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Âu Dương Vũ liền lên tiếng xác định nói.

"Ta lập tức đi vào đây." Âu Dương Vũ cười ngọt về phía nha hoàn kia sau đó xoay người đi vào trong phòng.

Âu Dương Vũ chậm rãi đi vào phòng thì đã nhìn thấy thấy hoàng hậu nằm phục trên giường, ôm chặt lấy tấm chăn gấm trong tay, nhưng đặc biệt hơn là tấm chăn gấm ấy không còn nguyên vẹn như ban đầu, nó căn bản đều bị ai đó xé rách, từng mảnh vải nằm vương vãi trên giường lẫn dưới sàn.

Hoàng hậu vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ tiến vào, liền vội vàng nói, âm thanh vì phải vừa nhẫn nhịn sự khó chịu nên có chút run run: "Vũ nhi, trên lưng mẫu hậu đột nhiên rất ngứa...còn có cả vú...ngứa vô cùng, con có thể giúp mẫu hậu thử xem mẫu hậu rốt cuộc là bị làm sao vậy?"

Âu Dương Vũ khóe môi chợt lóe lên ý cười nhàn nhạt sau đó nhanh chóng biến mất, gật đầu nhẹ nhàng sau đó chậm rãi tiến lên, nhẹ nhàng vén y phục của hoàng hậu lên sau đó vờ lập tức hít vào một ngụm khí lạnh rít lên.

Ngữ khí nửa thật nửa giả, nàng đương nhiên biết tác dụng và biến chứng của loại bệnh này. Nhưng không ngờ vị hoàng hậu này ra tay cũng thật ngoan độc, mạnh mẽ nha, gãi thành ra nghiêm trọng thế kia.

Hoàng hậu nghe thấy được tiếng hít mạnh của Âu Dương Vũ, nhận ra nàng không nói lời nào, trong lòng liền có chút lo lắng vội vã lên tiếng hỏi: "Vũ nhi, bản cung bị làm sao vậy?"

Âu Dương Vũ làm ra vẻ kinh ngạc nói: "Nương nương, người làm sao có thể mắc loại bệnh truyền nhiễm nguy hiểm như bệnh sởi này?"

Hoàng hậu nghe vậy nhìn không được uất giận lên tiếng: "Nói bậy, cái gì mà bệnh truyền nhiễm, bản cung vốn là người sạch sẽ!"Âu Dương Vũ lại làm ra vẻ giống như khó hiểu tiếp tục nói: "Vũ nhi nào dám đoán bừa, theo như triệu chứng mà Vũ nhi xem qua trên người thì đúng là như thế, hoàng hậu nương nương nếu như không tin vào chẩn đoán của Vũ nhi thì tất nhiên có thể tìm một vị thái y nào đó xem qua bệnh trạng."

Hoàng hậu dường như tức giận khôn nguôi, đột nhiên liền nghe ngoài cửa hạ nhân vội vàng tới bẩm báo: "Nương nương, vừa rồi ở trên người ma ma có phát hiện rất nhiều nốt sần khắp người, ma ma thì không ngừng lăn lộn trên mặt đất, bộ dạng vô cùng thống khổ, cho nên việc thi hành hình phạt không thể thực hiện được!"

Hoàng hậu trên mặt lộ ra một tia hoảng sợ, ma ma bà ta?

Lại nghe Âu Dương Vũ nói: "Có phải những đốm đỏ đó nổi lên khắp người rồi bà ấy cảm thấy ngứa ngáy, khó chịu, nóng ran toàn thân."

Hạ nhân ngoài cửa vội vàng trả lời: "Đúng là như vậy, còn nữa, tiểu nhân có nghe nói ma ma kia cả ngày đều tiếp xúc với những nơi hầu như ẩm thấp hay là bà ta đã nhiễm phải loại bệnh dịch sởi rồi? Loại bệnh này một khi đã nhiễm phải thì rất dễ lây lan cho người đối diện a."

Tên hạ nhân nói xong nào biết vẻ mặt của hoàng hậu càng ngày càng tái nhợt, nhịn không được rống giận một tiếng: "Đem bà ta cùng với cả nhà bà ta dùng côn đánh chết cho bản cung!"

Hạ nhân đứng ngoài cửa nghe vậy hoảng sợ vô cùng đáp: "Vâng, thưa nương nương." Nhận lệnh xong liền vội vàng rời đi.

Hoàng hậu tức giận đến thở hổn hển mấy hơi, nhớ tới Âu Dương Vũ vẫn còn ở sau người mình liền quay đầu lại gấp gáp hỏi.

"Vũ nhi, vậy bệnh này...trên người ta... rốt cuộc có thể chữa trị được hay không?" Hoàng hậu nương nương lúc này vừa hận vừa vội, nàng đường đường là hoàng hậu nương nương của Tây Lăng quốc sao có thể mắc phải loại bệnh dơ bẩn này cơ chứ. Nhưng phần nhiều hơn tức giận là lo lắng, cảm giác ngứa trên lưng lại bắt đầu tái phát, tay theo bản năng muốn gio lên gãi.

Âu Dương Vũ lên tiếng ngăn cản nói: "Nương nương tuyệt đối không được dùng tay gãi, nếu không sẽ làm hư hại lớp da bên ngoài để lại sẹo càng không tốt. Vũ nhi trên người đúng lúc có mang theo chút thuốc mỡ, tạm thời sẽ bôi lên da của nương nương, xem như có thể giúp ngăn cản được sự lây lan của các nốt mẫn đỏ kia."

Hoàng hậu vội vàng nói: "Vậy Vũ nhi, ngươi mau chút, mau chút thoa cho ta."

Âu Dương Vũ khóe môi cong lên, từ trong người lấy chiếc hộp nho nhỏ cẩn thận bôi thuốc mỡ thoa đều lên lưng nàng, chẳng qua vì lượng thuốc mỡ không nhiều cho nên rất nhanh đã dùng hết.

Hoàng hậu cảm giác trên lưng mình không còn ngứa ngáy như ban nãy, đau khổ ban đầu cũng đã dịu đi rất nhiều, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy động tác tay trên lưng mình ngừng lại, liền không khỏi thắc mắc hỏi: "Làm sao vậy?"

Âu Dương Vũ có chút ưu sầu nói: "Hoàng hậu nương nương, thuốc này cùng lắm cũng chỉ tạm thời kiềm hãm cảm giác ngứa trên người nương nương

thôi, hơn nữa thuốc mỡ của Vũ nhi mang theo không nhiều, mà muốn chế thêm thuốc thì cần phải qua mười hai cái canh giờ mới hoàn thành, ai da, nếu như bây giờ Vũ nhi có thể trở về Ninh vương phủ thì tốt rồi, có thể cố gắng hết sức chế thuốc cho nương nương."

Nói xong liền thở dài mạnh một hơi, trên mặt có chút tiếc nuối.

Hoàng hậu nghe Âu Dương Vũ nói có thể chế thuốc trong lòng liền cảm thấy nhẹ nhõm, nói: "Bổn cung còn tưởng chuyện gì nghiêm trọng, đơn giản thôi, bây giờ Vũ nhi lập tức trở về Ninh vương phủ là được rồi?"

"Việc này..." Âu Dương Vũ có chút khó xử nói: "Nương nương, người nhiễm phong hàn trong người, Vũ nhi chỉ muốn ở lại bên cạnh nương nương chăm sóc cho nương nương, Vũ nhi vốn không yên lòng với bệnh trạng của người a."

Hoàng hậu chỉ sợ cảm giác ngứa sau lưng mình lại bộc phát liền làm sao có thể quan tâm đến căn bệnh phong hàn giả kia: "Ngươi cứ yên tâm trở về đi!"

"Không được, mẫu hậu, Vũ nhi làm sao có thể trở về được, loại thuốc này điều chế vô cùng khó khăn, cần rất nhiều thời gian, một lần chỉ có thể chế ra chỉ được một ít, nhỡ đến lúc đó người..."

"Bản cung không sao, Vũ nhi cứ an tâm điều chế thuốc nhanh một chút là được rồi!" Hoàng hậu dường như gấp gáp đến mức gầm rú lên.

"Vậy Vũ nhi đành cung kính không bằng tuân mệnh, sau khi chế xong thuốc, Vũ nhi sẽ lập tức phân phó người mang đến." Âu Dương Vũ nghe được sự chấp thuận từ phía hoàng hậu, liền cúi đầu hành lễ sau đó đi ra ngoài, khóe môi có chút cong lên ý cười gian xảo.

Vừa mới ra khỏi cung điện hoàng hậu thì từ xa nhìn lại đã thấy một bóng người cao lớn vững chãi đứng đưa lưng về phía nàng, kia đó chẳng phải là Dạ Trọng Hoa sao?

Dạ Trọng Hoa làm sao biết nàng đến đây?

Âu Dương Vũ đột nhiên ngừng bước chân lặng lẽ đứng yên một chỗ, lẳng lặng đứng nhìn hắn. Dáng người thon dài mạnh mẽ của Dạ Trọng Hoa như được tôn lên với bộ áo bào màu đen ở ngoài trông vô cùng tiêu sái, sau đó đột nhiên hắn quay người lại nhìn thấy nàng, khóe môi hắn khẽ cong lên nụ cười ôn nhu, sải bước tiến về phía nàng, trên mặt có chút ý cười tà mị khó đoán.

Đợi cho đến khi Dạ Trọng Hoa đi tới trước mặt Âu Dương Vũ, hắn khẽ nâng tay vén nhẹ sợi tóc tinh nghịch phe phẩy trước mặt nàng ra sau tai, ngữ khí có chút trêu chọc nói: "Vũ nhi, chỉnh người như vậy không phải quá dễ dãi sao? Bổn vương nghĩ Vũ nhi cần phải mạnh tay hơn mới được."

Âu Dương Vũ sắc mặt nhất thời ngưng đọng, có chút bất ngờ. Dạ Trọng Hoa khi nào biết được những việc này, ngẫm lại ban sáng hắn vào triều, chuyện nàng vào cung hắn vốn không biết...liền không khỏi thắc mắc hỏi hắn: " Trọng Hoa, chàng cài người theo dõi ta a?"

" Ta vốn có chút không an lòng. Nhưng khả năng diễn của nàng càng ngày càng lợi hại rồi! Nghịch ngợm!"Dạ Trọng Hoa khẽ véo mũi nàng, chiều chuộng nói.

"Hừ! Ai bảo bà ta dám ngang nhiên cướp đi thời gian vàng bạc của ta, còn nữa lại còn bảo ta phục vụ cho bà ta. Bổn vương phi ta nào dễ dàng bị người khác ức hiếp như thế?" Âu Dương Vũ mạnh miệng lên tiếng

"Bướng bỉnh!" Dạ Trọng Hoa nhìn thấy dáng vẻ quật cường của Âu Dương Vũ với đôi mắt có chút tinh nghịch rung động lòng người kia liền không tự chủ được vỗ nhẹ đầu nàng, ôn nhu thân thiết cười nói: "Đi, trở về."

P/s: Ta già rồi...đuối rồi các nàng ạ...có tuổi rồi...cần lắm một...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Muốn sinh con cho hắn?!

Hai người vừa mới trở lại Vương phủ thì đã có một nhóm người tiến đến, mà đứng đầu kia không ai khác chính là quản gia của nhà Mộ Dung, vừa thấy Dạ Trọng Hoa về, liền lập tức chạy đến nói: "Vương gia, thiếu gia nhà chúng ta muốn mời ngài qua phủ một chút." Dạ Trọng Hoa hai hàng lông mày có chút nhăn lại, rõ ràng có chút bất mãn nói: "Tên Mộ Dung này tính giở trò gì đây?"

Nói xong quay đầu nhìn Âu Dương Vũ, nói: "Nàng vào phòng trước đi, ta đi một lúc rồi quay về ngay." Mộ Dung tìm Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ nàng đương nhiên sẽ không cản trở, gật gật đầu dặn dò đôi ba câu cẩn thận rồi quay về biệt viện. Nhưng Âu Dương Vũ không thể ngờ được cho đến khuya Dạ Trọng Hoa mới trở về phủ, hơn nữa trên người chỉ toàn là mùi rượu mạnh.

Dạ Trọng Hoa vốn không thích uống rượu, mà nếu có uống thì cũng chỉ có một ít không đến nỗi để cho mình say đến mức này, chuyện này không giống với tác phong thường ngày của hắn. Âu Dương Vũ có chút quan tâm lo lắng hỏi một câu: "Làm sao vậy?"

“Tên Mộ Dung chết tiệt kia lại gây xích mích với phu nhân của hắn, buồn bực lôi ta đi uống rượu giải sầu. Hắn uống hết ba vò rượu mới chịu buông tha,say bất tỉnh rồi.” Dạ Trọng Hoa ảo não oán giận.

“Cái gì? Sao lại xích mích nữa rồi?” Mộ Dung cùng với phu nhân hắn hay xảy ra mâu thuẫn bất hòa, Âu Dương Vũ cũng đã sớm biết điều đó nhưng vẫn không khỏi có chút kinh ngạc, cùng lắm chỉ là hiểu lầm nho nhỏ tại sao trong suốt năm năm vẫn không thể giải quyết êm đẹp, còn tiếp tục xung đột như thế?

“Phiền phức!” Dạ Trọng Hoa dường như uống có quá chén, ngón tay thon dài của hắn đưa lên xoa huyệt thái dương, cả người lảo đảo dựa vào Âu Dương Vũ khẽ thở dài nói: “Hầu hạ bổn vương ngủ!”

Âu Dương Vũ thấy trước mắt hắn hẳn sẽ không cảm thấy thoải mái cho nên cũng không cùng hắn chấp nhặt chuyện này, lặng lẽ giúp hắn cởi bỏ áo khoác ngoài treo trên giá sau đó phân phó cho Trúc Lục mang nước ấm tới, cẩn thận lau mặt giúp hắn. Dạ Trọng Hoa nào có chịu nằm ngoan ngoãn trên giường, hai tay bắt đầu không thành thật, mãi quấn quít lấy Âu Dương Vũ ôm chặt lấy nàng. Âu Dương Vũ thấy hắn có hành động làm nũng cùng với vài nét đỏ ửng trên khuôn mặt tuấn tú của hắn kia khiến tim nàng không khỏi không chế được mà đập thình thịch, dùng tay đánh vào ngực hắn quát: “Dạ Trọng Hoa, chàng lại bắt đầu giở trò phải không?! Đừng có lợi dụng chuyện say xỉn này mà ép người quá đáng! Này, chàng mau ngủ đi!”

Dạ Trọng Hoa chỉ nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng, tay kia nắm nhẹ tay nàng rồi cũng không có động tác gì tiếp theo, an tĩnh một hồi rồi nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Dạ Trọng Hoa tỉnh dậy cũng rất sớm thấy Âu Dương Vũ vẫn còn đang say giấc, mái tóc đen dài bóng mượt hơi hỗn độn kia gối trên đầu, hai hàng mi khép lại kia cùng với gò má hồng phấn nhìn trông thật đáng yêu. Dạ Trọng Hoa nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, đôi mỏng mỏng anh đào xinh đẹp kia khẽ cong lên ý cười trêu chọc, hắn vươn tay nắm nhẹ mũi nàng đùa ghẹo nói: “Mèo nhỏ lười, rời giường.”

Âu Dương Vũ khẽ nhíu mày, rên lên vài tiếng kháng nghị hất tay hắn nói: “Đừng phá giấc ngủ của ta, ta còn chưa có ngủ đủ đâu!”Dạ Trọng Hoa có chút buồn cười, cúi đầu áp sát môi mình bên tai Âu Dương Vũ nói: “Ngoan, rời giường, hôm nay chúng ta ra ngoài đi dạo.”

“Không đi, ta muốn ngủ.” Âu Dương Vũ tức giận trả lời, dùng chăn phủ kín mặt mình.

Dạ Trọng Hoa bất đắc dĩ lắc đầu cười, nhấc chân đứng lên, ra khỏi phòng.

Âu Dương Vũ không còn nghe thấy động tĩnh gì xung quanh trong đầu nghĩ rằng Dạ Trọng Hoa đã buông tha cho nàng liền an tâm tiếp tục vùi đầu vào chăn ngủ.

Nhưng chưa được mười giây thì nàng lại cảm giác có ai đó đang quấy rầy nàng. Âu Dương Vũ buồn bực ngồi bật dậy, xoay người hét lên một câu: “Chàng rốt cuộc có để cho ta yên không hả?”

Chỉ thấy trước mắt mình là đôi mắt long lanh đen láy to tròn của Tiểu Nặc đang ngốc lăng chớp chớp nhìn mình

Âu Dương Vũ có chút xấu hổ, ha ha nở nụ cười hai tiếng sau đó mới nói: “Tiểu Nặc, có chuyện gì? Sao lại đến đây?”

Tiểu Nặc lúc này mới cao hứng nói: “Ninh vương ca ca bảo Tiểu Nặc đến đánh thức tỷ tỷ, ca ca nói hôm nay muốn dẫn chúng ta đi ra ngoài dạo chơi, còn có cả Mộ Dung ca ca cùng Vân Thương ca ca a!”

Âu Dương Vũ nhìn vẻ mặt mong chờ kia của Tiểu Nặc trong lòng liền âm thầm oán: Dạ Trọng Hoa chàng giỏi lắm, cứ tưởng sẽ bỏ cuộc, ai ngờ lại dám lợi dụng Tiểu Nặc để khiến nàng không có đường lui, nàng nào có thể cự tuyệt được đành cười đau khổ nói: “Vậy Tiểu Nặc đợi tỷ tỷ một chút, tỷ tỷ chuẩn bị vài thứ rồi ra ngay.”

Âu Dương Vũ nhìn Tiểu Nặc sung sướng hào hứng đi ra ngoài, sắc mặt liền tối sầm lại không khỏi nghiến răng nghiến lợi, Dạ Trọng Hoa, chàng giỏi lắm!

Sau khi Âu Dương Vũ đã rửa mặt chải đầu xong xuôi cùng với Dạ Trọng Hoa và Tiểu Nặc dùng bữa sáng sau đó liền xuất phát. Nửa canh giờ sau đã đến ngoại ô nơi có vài ngọn núi nhỏ phía sau, hôm nay ánh mặt trời ấm áp, chiếu lên người cảm thấy thoải mái vô cùng, mặt sau bên sườn núi có rất nhiều loài hoa cỏ dại với nhiều màu sắc rực rỡ tươi mới cùng với mùi hương nhẹ dịu của thiên nhiên thoảng qua nơi chóp mũi. Âu Dương Vũ nhẹ nhàng tận hưởng hương vị của thiên nhiên cùng bầu không khí dễ chịu này, nhìn cảnh sắc nơi đây so với đám người thích mưu mô náo nhiệt kia thì còn thưởng thức tốt hơn.

Vân Thương, Mộ Dung đã sớm đến đây, còn có phu nhân của Mộ Dung cùng con trai. Đây là lần đầu tiên Âu Dương Vũ nhìn thấy Vương Nhược Hi, một gương mặt dài thanh tú trong trẻo nhưng có chút lạnh lùng, làn da đặc biệt trắng nõn, mịn nhẵn bóng loáng, dưới ánh mặt trời trông có vẻ như sáng rọi sáng láng, một đôi mày nhỏ dài khiến cho vẻ đẹp của nàng dường như thanh lệ mà thoát tục. Đôi mắt trắng đen rõ ràng mang theo một tia đạm mạc, cúi đầu nhìn về phía con mình với ánh mắt nồng đậm yêu thương, cưng chiều.

Âu Dương Vũ có biết chuyện tình trước kia của Vương Nhược Hi, thật ra nàng rất thích những người phụ nữ như vậy, dám yêu dám hận. Nghĩ như vậy, Âu Dương Vũ liền kéo Tiểu Nặc đi qua bên đó nhìn về phía Vương Nhược Hi cười, sau đó lại cúi đầu nói với Tiểu Nặc: “Đến chơi với đệ đệ kia đi.”Tiểu Nặc đương nhiên là rất ngoan ngoãn nghe lời, tiến lên bắt tay với Mộ Dung Tướng, đây là động tác mà hắn học theo từ Dạ Trọng Hoa, Tiểu Nặc mô phỏng lại trông đáng yêu vô cùng, hai người phụ nữ đứng đó nhìn Tiểu Nặc không khỏi cười lên tiếng.

Chỉ nghe Tiểu Nặc lên tiếng: “Ta là Diệp Nặc, huynh đệ chúng ta cùng nhau chơi có được không?”

Mộ Dung Tướng vốn sống chung với Mộ Dung Vân Thù nên thái độ cũng cực giống cha hắn, tuổi còn nhỏ nhưng đã mang dáng vẻ tao nhã, cũng đáp lễ

lại, nói: "Đệ là Mộ Dung Tướng, chào huynh."

Nhìn hai đứa nhóc lớn nhỏ ngây thơ chào hỏi nhau xong, rồi lại đưa mắt nhìn hai vị đại nhân đứng xa kia trong lòng liền không khỏi cảm thấy thú vị.

Màn chào hỏi cũng xong, hai người bọn họ liền dắt tay nhau đi sang chỗ khác tìm thú vui cho mình.

Vương Nhược Hi nhìn thấy bộ dáng Tiểu Nặc đi xa kia, nghĩ vừa rồi nàng cũng cẩn thận quan sát khuôn mặt của Tiểu Nặc một chút liền không khỏi thốt lên: "Thằng bé này... Thật đúng là giống."

"Giống cái gì?" Âu Dương Vũ không khỏi tò mò.

"Nói ra thì muội sẽ không tin nhưng tỷ cảm thấy thằng bé này rất giống với Ninh vương lúc nhỏ a. Có điều lúc nhỏ Ninh vương hắn ta không có đáng yêu dễ thương như vậy, suốt này cũng chỉ là một màu u tối cùng lãnh khốc lạnh lẽo đến đáng sợ a." Vương Nhược Hi cùng Dạ Trọng Hoa lúc nhỏ cũng có chút quen biết với nhau, như trở về kỷ niệm của quá khứ khiến nàng không khỏi bật cười.

"Hay nói cách khác chàng ta là kiểu người biến thái lập dị có một không hai trên thế gian này a." Âu Dương Vũ cũng có lòng tốt bổ sung thêm một câu.

Vương Nhược Hi có chút bất ngờ sau đó khóe môi cũng nhẹ nhàng cong lên, lộ ra một nụ cười đầy thanh thiển, trong sáng. Sau đó từ trong giỏ bên cạnh mình lấy ra một bộ ấm trà, đưa một chén trà cho Âu Dương Vũ, sau đó rót trà cho cả mình lẫn Âu Dưỡng Vũ, nàng cúi đầu nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, nói: "Ta cũng không có ý như vậy, nhưng đúng thật như muội nói, hắn là người như thế."

Hai nữ nhân nhìn nhau xong không khỏi cười rộ lên, Vương Nhược Hi cười xong liền thở dài một hơi, cười nói: "Kỳ thật ta cũng thật sự rất hâm mộ muội." Âu Dương Vũ dùng ánh mắt ý bảo Vương Nhược Hi cứ tiếp tục, vẻ mặt có chút khó hiểu.

Vương Nhược Hi thản nhiên cười, ánh mắt từ vui vẻ chân thành lại chuyển sang đau thương, mất mát: "Từ nhỏ ta đã có quen biết với Ninh vương, nên biết rõ con người hắn như thế nào: lạnh lùng, lãnh đạm, chưa bao giờ đối xử tốt với người khác bao giờ, cũng không hay cười với người khác, cả người hắn đều toát ra dáng vẻ vừa trưởng thành vừa lãnh khốc, đạm mạc. Muội hắn cũng đã từng nghe nói qua, công chúa Linh Tê của Nam Phong Quốc trước kia chỉ vì muốn được nắm tay hắn thì ngay lập tức bị hắn chặn đứng mong muốn giản đơn đó bằng cách chặt đứt một cánh tay. Nhưng hôm nay ta thật sự cảm nhận được một mặt khác của Dạ Trọng Hoa, nhưng mặt khác đó dường như chỉ dành cho một người con gái, sự ấm áp sủng nịch nơi đáy mắt, cử chỉ quan tâm chăm sóc này ta là lần đầu tiên thấy hắn như vậy, yêu muội, thật lòng yêu thương muội —— chuyện này, toàn bộ người dân ở Tây Lăng quốc đâu ai mà không biết a.""Không sai nha, Dạ Nhị đối với tẩu tử quả thực là tuyệt trên cả tuyệt vời ~" Không biết khi nào tên Vân Thương kia cũng đã ngồi bên người hai nàng, nụ cười dường như không có ý tốt "Chỉ cần tẩu tử muốn gì thì Dạ Nhị đều sẽ tìm mọi cách thỏa mãn ngươi a."

Âu Dương Vũ vốn còn đang tiếp thu những lời nói của Vương Nhược Hi thì bất thình lình bị Vân Thương ở một bên phá vỡ cả một bầu không khí, trong lòng đã có một chút cảm động thì ngay tức khắc đều bị những lời nói trêu chọc của hắn quăng sạch. Còn riêng Vân Thương hắn thì nghĩ sao nói vậy, nào có biết hắn vừa làm chuyện tày đình là đã phá hỏng tâm trạng của người khác.

"Ôi, tẩu tử, ngươi xem này, con của Mộ Dung gia đều đã lớn đến ngần này, bộ ngươi một chút cũng không ngưỡng mộ sao?" Vân Thương đưa tay chỉ vào Mộ Dung Tướng đang chơi đùa phía xa kia nói.

"Đúng vậy, phụ nữ mà, ai chẳng thích có một đứa con bên cạnh mình." Vương Nhược Hi đưa đôi mắt tràn ngập yêu thương nhìn con trai mình, đột nhiên trong mắt hiện lên một chút bi thương, "Lúc đó mới có được một chỗ dựa tốt."

Âu Dương Vũ nhìn theo ánh mắt nàng, thấy hai thằng bé chúng nó chạy xung quanh người Dạ Trọng Hoa chơi đùa, Dạ Trọng Hoa tuy có chút khó chịu mày nhíu lại nhưng vẫn nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy Mộ Dung Tướng, Tiểu Nặc đứng một bên thấy vậy cũng đưa đôi mắt thèm muốn nhìn hắn. Nhưng Tiểu Nặc là một đứa trẻ có nhận thức rất cao, chưa bao giờ ở trước mặt người khác mà cầu xin thứ gì, chỉ có thể biết đứng nhìn Dạ Trọng Hoa cười đùa vui vẻ với Mộ Dung Tướng.

Dạ Trọng Hoa nào không nhìn ra ý tứ của Tiểu Nặc lúc này, bên môi liền khẽ cong lên ý cười trêu chọc: "Rùa rụt cổ!"

"Ca ca!" Tiểu Nặc tất nhiên là biết ý tứ của Dạ Trọng Hoa liền lập tức kêu lên tiếng kháng nghị.

Dạ Trọng Hoa khẽ cười, tay cũng ôm lấy Tiểu Nặc, một trái một phải, khuôn mặt nhỏ nhắn kia của hai đứa trẻ liền đỏ bừng lên, tràn ngập vui vẻ hạnh phúc.

Âu Dương Vũ từ xa xa nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng đột nhiên sinh ra một ý nghĩ. Nếu như thật sự có một bản sao thu nhỏ Dạ Trọng Hoa kia, cũng lạn lùng, lãnh khốc như vậy, ngồi trên vai Dạ Trọng Hoa thì lúc đó cũng vui vẻ thú vị biết bao. Kỳ thật có trẻ con bên cạnh cũng không có gì là không tốt.

Về sau đã quyết định ở lại thế giới này, thì nàng cũng hy vọng sẽ có nhiều người bên cạnh nàng.

"Tẩu tử, sao mặt lại đỏ thế kia?" Vân Thương nhìn thấy một mảng ửng đỏ nơi hai gò má Âu Dương Vũ, liền không khỏi lên tiếng trêu ghẹo tiểu nha đầu này một chút.

Âu Dương Vũ nghe được những lời này mới phục hồi tinh thần, oán hận trừng mắt liếc nhìn Vân Thương, nói: "Ngươi cút ra xa một chút cho ta."

"Được rồi, được rồi, ta đi, ta đi là được chứ gì!" Vân Thương bật cười ha ha sau đó xoay người rời đi.

Vương Nhược Hi lại chêm thêm vài câu nói: "Vân Thương, không riêng gì tẩu tử cậu mà cậu còn nhiều mặt cần phải bù đắp kia kìa, cậu xem tới bây giờ một bóng hồng cũng chẳng có, cha cậu hẳn đã thúc giục cậu đi tìm vợ không ít nhỉ?""Không sai, Vân Thương, ngươi lần trước không phải nói con gái trong kinh thành này ái mộ ngươi rất nhiều sao?"

Vân Thương vừa nghe xong liền bày ra vẻ mặt khổ sở, thều thào nói: "Hai vị tẩu tử đáng kính, cầu xin hai cô đừng có nói thêm lời nào nữa, ta cút ta cút ngay đây, bộ còn chưa đủ hài lòng sao?"

Nói xong liền chạy biến đi xa.

Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ dáng rời đi của Vân Thương trong lòng không khỏi buồn cười, vừa quay đầu lại thì đã phát hiện thấy Vương Nhược Hi đang đưa mắt nhìn Mộ Dung Vân Thù đang đứng đằng xa, vẻ mặt hiện lên một tia đau xót, lầm bầm lầu bầu nói: "Ta từng sống chết muốn gả cho hắn, nay mới nhận ra rằng năm đó ta đã sai lầm rồi."

Âu Dương Vũ nghe xong cũng không biết an ủi nàng như thế nào, chỉ có thể nói: "Muội cũng nghe Trọng Hoa nhắc đến chuyện này, chắc chắn hai người đã có chút hiểu lầm..."

"Còn hiểu lầm cái gì?" Vương Nhược Hi âm thanh bén nhọn vài phần, "Chính là khi xưa ta bị tình cảm che mất đi lý trí, là ta mù mắt, vốn trong lòng hắn còn có người khác —— ta biết cũng khó mà nói ra được chuyện đó, nhưng loại tiện nhân kia cư nhiên lại dám làm tổn thương con ta..."

"Vương Nhược Hi, đủ rồi!" Âm thanh bén nhọn của Vương Nhược Hi đã gây sự chú ý của Mộ Dung Vân Thù, hắn đi tới bên cạnh nàng vẻ mặt nổi giận bắt lấy cánh tay Vương Nhược Hi, trên cánh tay trắng tuyết kia ngay lập tức bị bóp chặt đến đỏ ửng lên: "Rõ ràng là cô ganh tị với người khác nên mới ra tay ngoan độc đến thế, ta sao lại có thể đi cưới hạng phụ nữ nhẫn tâm độc địa như vậy?"

"Ta nhẫn tâm? Ta thấy là ngươi bị cô ta mê hoặc đến thần điên bát đảo thì đúng hơn. Thế nào, hận ta giết cô ta sao, vậy thì ngươi giết ta luôn đi, giết ta đi?" Vương Nhược Hi cũng kích động đứng lên, không gặp thì thôi mà một khi đã gặp thì lại bắt đầu màn đầu khẩu lạnh nhạt, phẫn hận.

Dạ Trọng Hoa lúc này hai tay dắt Mộ Dung Tướng cùng Tiểu Nặc lại Mộ Dung Tướng nhìn thấy cha mẹ mình lại tiếp tục gây sự với nhau, nước mắt không kìm chế được chực trào ra, sợ hãi đến mức không biết nói như thế nào mới tốt.

Âu Dương Vũ bước lên phía trước giữ chặt lấy Vương Nhược Hi: "Có chuyện từ từ rồi giải quyết."

Dạ Trọng Hoa cũng tiến lên khuyên nhủ: "Mộ Dung, ngươi ít nói vài câu đi."

"Dạ Nhị cậu đừng quản chuyện gia đình ta! Loại đàn bà ác độc này, ta..." Âu Dương Vũ chưa bao giờ thấy Mộ Dung tức giận như vậy, trong mắt nàng, Mộ Dung vẫn luôn là người đàn ông tao nhã lịch thiệp.

"Ngươi mới là hạng đàn ông ti bỉ vô sỉ, chính vì sự phong lưu của ngươi suýt chút nữa đã hại chết con ta!" Vương Nhược Hi trả lời lại một cách mỉa mai.

Mắt thấy hai người một nặng một nhẹ đấu khẩu với nhau, Âu Dương Vũ cũng không biết phải khuyên ngăn thế nào mới vẹn cả đôi đường! Mà loại đàn bà chết tiệt kia dám làm người thứ ba xen vào chuyện hạnh phúc của bọn họ, quả nhiên là loại người giảo hoạt. Với tính tình cao ngạo của Vương Nhược Hi kia, nếu không phải đối phương đã động phải điểm mấu chốt nào đó thì nàng cũng sẽ không nhẫn tâm làm chuyện như vậy, mà quan trọng là ả tiện nhân đó đã chọc phải Vương Nhược Hi điều gì, Âu Dương Vũ trong mắt có chút nghi hoặc.

Mộ Dung Tướng nhìn thấy cha mẹ định đánh nhau, liền mạnh mẽ tiến lên ôm lấy đùi Vương Nhược Hi khóc nói: "Mẹ ơi, tướng nhi sợ ~" Vương Nhược Hi nguyên bản đang giận tím tái mặt mày, chợt nghe đến tiếng khóc đáng thương của Mộ Dung Tướng. Tức giận trên mặt lập tức biến mất, nàng ngồi xổm xuống ôm lấy Mộ Dung Tướng, ôn nhu vỗ về đầu hắn nói: "Tướng nhi ngoan, tướng nhi đừng khóc ~ "

Tiểu Nặc ở một bên nhìn thấy mẹ con họ âu yếm thân mật như vậy, trong mắt không khỏi có chút ngưỡng mộ.

Mộ Dung Vân Thù cũng ngừng chửi bậy, ngơ ngác nhìn bọn họ, vẻ mặt ảm đạm, một lát sau quay đầu rời đi.

Vốn đang vui vẻ thì kết quả lại thành ra thế này.

Bởi vì sắc trời quá muộn,nên đám người bọn họ liền tá túc ở trang viên qua đêm.

"Hôm nay nhìn nàng trông rất lạ." Trên đường, ngồi trong xe ngựa, Dạ Trọng Hoa liền có chút đánh giá sắc mặt của Âu Dương Vũ, tự nhiên vươn tay véo nhẹ má Âu Dương, tiếp tục nói: "Có chuyện gì muốn nói với ta?"

"Không có nha!" Âu Dương Vũ bối rối đẩy cánh tay của Dạ Trọng Hoa ra, sắc mặt có chút hồng.

Dạ Trọng Hoa trong lòng có chút tò mò, hôm nay Vũ nhi của hắn rất lạ, dọc đường không ngừng nhìn hắn, muốn nói gì đó nhưng không thể nói ra, quen biết nàng không lâu nhưng dùng trái tim để cảm nhận thì Vũ nhi của hắn đang giấu hắn chuyện gì đó liền đưa mặt cúi sát vào Âu Dương Vũ, nói: "Hay là làm chuyện gì có lỗi với ta rồi?"

"Nào có, ta nào có làm gì có lỗi với chàng a!" Âu Dương Vũ vừa nghe xong lập tức gân cổ lên cãi.

Dạ Trọng Hoa còn muốn hỏi lại thì xe ngựa đã dừng lại, Âu Dương Vũ không thèm để ý tới Dạ Trọng Hoa, quay đầu bước đi. Dạ Trọng Hoa tâm tình cũng không tồi, nhìn thấy dáng vẻ đầy ngượng ngập của Âu Dương Vũ kia nhanh chóng bước đi liền có lòng tốt lên tiếng nhắc nhở nàng: "Đi nhầm phòng

rồi, chúng ta ở gian phía đông bên này."

Tiểu Nặc hôm nay cũng không giống thường lệ ít quấn quýt bên cạnh Âu Dương Vũ, nhưng lại ngoan ngoãn đi theo hầu Dạ Trọng Hoa, hắn không ngừng nắm nhẹ cánh tay Dạ Trọng Hoa lắc lắc, nhỏ giọng nói: "Ninh vương ca ca, nếu như hai người sinh cục cưng rồi thì lúc đó sẽ không cần em bên cạnh nữa sao a?"

Hắn vừa rồi có nghe Vân thúc thúc nói về chuyện sinh em bé của bọn họ a.

Lúc trước Dạ Trọng Hoa không chút hài lòng với cái tên nhóc kỳ đà cản mũi này, nhưng lúc này nhìn thấy vẻ cau mày, bộ dáng đứng đắn của hắn, đúng là cảm thấy có vài phần đáng yêu, liền không khỏi bật cười, nhịn không được muốn trêu chọc hắn, nhẹ vươn tay véo mũi hắn: "Vậy phải xem nhóc có đủ khả năng chứng tỏ mình xứng đáng ở lại hay không, bổn vương không bao giờ nuôi dưỡng kẻ vô dụng đâu."

"Vậy em sẽ cố gắng hết sức!" Tiểu Nặc nắm tay vẻ mặt kiên định.

"Ngoan!" Dạ Trọng Hoa nhìn Tiểu Nặc, thật đúng là giống hắn khi nhỏ, liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của hắn dắt đi "Đi ăn cơm."

P/s: Xin lỗi các muội muội, chả là phải chuẩn bị nhập học, thời gian ngày một eo hẹp nên chắc chắn khả năng post chương mới 1 chương / ngày là không thể. Có thể một tuần nhiều nhất ta sẽ post hai chương... kính xin chị em thứ lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Vụt mất cơ hội - Tướng nhi bị nhiễm độc

Sau khi ăn cơm chiều xong, Âu Dương Vũ vốn định tìm Tiểu Nặc trò chuyện thì lại không thấy hắn ở đâu cả, dạo qua một vòng, mới phát hiện một mình Tiểu Nặc đang ở trong hoa viên luyện kiếm, nàng đứng một bên nhìn thấy thằng nhóc cũng đã mệt mỏi, liền từ trong nhà mang đến cho hắn một ít nước ấm, dùng khăn tay lau đi mồ hôi trên trán hắn nói: "Trễ như vậy rồi lại còn đi luyện kiếm? Không đi tìm Tướng nhi chơi sao?"

Tiểu Nặc rầu rĩ nói: "Tướng nhi còn có cha mẹ của mình. Tỷ cùng với Ninh vương ca ca sớm muộn gì cũng sẽ có em bé, em cũng không thể trở thành một tên vô dụng bị đuổi ra ngoài được."

Âu Dương Vũ nghe xong không khỏi bật cười thành tiếng, véo mũi hắn: "Nếu như có một tiểu bảo bối như em nói, liệu em có chơi đùa cùng nó không?"

Tiểu Nặc sắc mặt vui vẻ, dùng sức gật gật đầu: "Có ạ!"

Dù sao vẫn là một đứa trẻ, luyện xong kiếm, tắm rửa xong rất nhanh đã đi vào giấc ngủ. Âu Dương Vũ một mình ngồi trên xích đu trong hoa viên, nhớ tới chuyện mình đã lâu ngày không có gặp Tiểu Kỳ Lân, còn có Tiểu Hải Đông Thanh nữa, liền lắc mình vào không gian.

Đối với chuyện tiểu Hải Đông Thanh, Dạ Trọng Hoa vốn không bao giờ nhắc đến, Âu Dương Vũ cũng không cùng hắn nói qua, nàng vốn không muốn nói với hắn chuyện nàng nuôi dưỡng tiểu Hải Đông Thanh trong không gian, coi như lần sau cho hắn một bất ngờ đi.

Âu Dương Vũ vừa bước vào thì đã bắt gặp cảnh tượng tiểu Hải Đông Thanh của nàng đang chăm chỉ tập bay ở tầng thấp trời, mà Tiểu Kỳ Lân, không còn nằm ở trên mặt cỏ lăn quan lăn lại chạy đi bắt bướm nữa mà nằm yên trên mặt cỏ, có vẻ như đang ngủ.

Âu Dương Vũ nhìn một màn trước mắt có chút buồn cười, tiểu Hải Đông Thanh cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi sao. Tiểu Hải Đông Thanh vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ liền chiêm chiếp kêu vài tiếng sau đó bay lại, Âu Dương Vũ mở lòng bàn tay ra, nó liền đứng ngay ngắn trong lòng bàn tay nàng.

Trong tay liền có chút nặng, Âu Dương Vũ tay thiếu chút nữa thì nâng lên không được, ồ, Tiểu Hải Đông Thanh này quả nhiên vài ngày không gặp đã lớn ngần này rồi.

Tiểu Hải Đông Thanh hưng phấn kêu lên, khiến cho Tiểu Kỳ lân còn đang yên giấc vàng kia bừng tỉnh. Tiểu Kỳ Lân khó khăn nhấc mông lên dùng hai móng xoa xoa ánh mắt.

Âu Dương Vũ vừa thấy bộ dáng béo tròn của Tiểu Kỳ Lân, trong lòng không khỏi thầm thán, xem ra hai vị này ở đây chẳng những không thiếu thốn gì mà còn sống rất dễ chịu nha.

Tiểu Kỳ Lân thấy Âu Dương Vũ đến liền lập tức vui vẻ chạy nhanh đến. Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ dáng béo tròn của hắn, chút nhớ nhung trong lòng liền ngay lập tức tan biến.

Cũng không đành lòng gây tổn thương lòng tự trọng của Tiểu Kỳ Lân liền bị Tiểu Kỳ Lân bổ nhào vào người, Tiểu Kỳ Lân hưng phấn nói: "Chủ nhân chủ nhân, đã lâu không gặp, người có nhớ đến Tiểu Kỳ Lân không? Nhìn xem, ta nhớ ngươi đến quên ăn quên ngủ a?"

Âu Dương Vũ tuy nghe xong câu này của Tiểu Kỳ Lân đầu liền đầy hắc tuyến, nào có loại nói dối trắng trợn như ngươi không. Nhưng bất giác cảm nhận

được sự mềm mại ấm áp trong lòng liền âm thầm nghĩ, nếu như mình cũng có một đứa con nho nhỏ, mềm mỏng nhẹ nhàng gọi nàng là mẹ thì sẽ đáng yêu như thế nào a!Ngay khi Âu Dương Vũ từ trong không gian đi ra thì phát hiện phát hiện bên phía gian phòng ngủ phía Đông đều tối mờ không có ánh đèn, ngược lại thư phòng bên cạnh lại vẫn còn sáng. Thật là, mặc dù đi ra ngoài tận hưởng nghỉ ngơi thế này, Dạ Trọng Hoa vẫn không thể thoát khỏi việc quốc sự, đi đâu cũng mang theo công việc đến giải quyết. Âu Dương Vũ đứng phía xa thấy hắn thật sự bận việc công vụ, liền xoay người đi vào phòng bếp

"Ồ, hôm nay vương phi lại có lòng tốt làm thức ăn khuya cho bổn vương ?" Dạ Trọng Hoa nhìn thấy Âu Dương Vũ đứng trước mắt mình, không khỏi trêu ghẹo nói "Bổn vương cảm thấy hôm nay vương phi có gì đó rất lạ, chẳng lẽ thật sự đã làm chuyện gì có lỗi với bổn vương sao?"

Âu Dương Vũ hận không thể ném thứ gì đó vào gương mặt đắc ý của hắn, bất đắc dĩ nàng thấy hắn vất vả liền giúp hắn nấu chút gì tẩm bổ thế mà hắn còn dám bêu xấu trêu chọc nàng!

Dạ Trọng Hoa cảm thấy việc trêu đùa Âu Dương Vũ rất vui vẻ, liền vươn tay tiếp nhận chung trà, vừa mở ra ngửi được hương vị kia liền có chút kinh ngạc: "Trà sâm? Sao lại làm cho ta thứ này?"

"Là muốn giúp chàng tẩm bổ thân mình, chàng dạo này rất vất vả a." Âu Dương Vũ làm như lơ đãng đáp.

Dạ Trọng Hoa trong lòng có chút ấm áp, nâng bát lên uống một ngụm, lại đột nhiên nhớ tới cái gì, ngẩng đầu lên cười tà mị nhìn Âu Dương Vũ, nói: " Vậy ý của Vũ nhi có phải cảm thấy sức lực bổn vương không đủ?"

" Đã tốt rồi giờ tẩm bổ thêm bộ có gì là sai sao."

"Nếu như Vũ nhi đã tự tay làm... Bổn vương nhất định sẽ uống hết rồi." Dạ Trọng Hoa cầm bát trà sâm trong tay uống một hơi hết sạch. Sau đó mắt thấy hắn cũng đã uống hết liền nhân tiện nói: "Chàng cứ tiếp tục làm xong việc đi, ta đi về phòng nghỉ trước..."

Lời còn chưa nói xong thì cánh tay bị Dạ Trọng Hoa kéo qua, đặt nàng ngồi trên bàn sau đó nhanh chóng ôm chặt nàng vào trong ngực, cúi đầu vươn tay nhẹ vuốt ve mái tóc nàng: "Vũ nhi ở lại đây chứng thực chuyện này một chút, xem bát trà sâm bổn vương vừa uống hết có tác dụng hay không."

Âu Dương Vũ a một tiếng, hai tay đặt ở trước ngực hắn có chút không tự nhiên nói: "Sâm ngàn năm đó, đương nhiên là rất hiệu quả rồi."

"Thảo nào bây giờ Bổn vương cảm thấy toàn thân nóng lên." Dạ Trọng Hoa cố ý nói,gật gù nhìn vào khuôn mặt Âu Dương Vũ bằng ánh mắt vô tội, mắt thấy đôi môi đỏ mọng loáng bóng của nàng, trong lòng liền cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

Rốt cuộc cầm cự không được, một tay ôm chặt lấy Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ theo bản năng muốn giãy dụa, lại bị hắn trói vào lòng nhanh hơn, Dạ Trọng Hoa thanh âm trầm thấp tà mị, nói: "Không được trốn, lần này bổn vương không cho phép nàng trốn tránh!"

Âu Dương Vũ theo bản năng muốn né khỏi sự thân mật của hắn lúc này, không kịp né thì mắt đã thấy Dạ Trọng Hoa đứng thẳng người, cánh tay duỗi ra nắm nhẹ cằm nàng nhấc lên, cúi đầu nhanh chóng hôn lên môi nàng.

Hắn hôn nàng thật sâu vừa ôn nhu lại có chút lưu luyến, từng bước dẫn dắt nàng vào sự chân thành cùng mê hoặc của hắn, sau đó dùng đầu lưỡi mở hàm răng nàng. Âu Dương Vũ cảm thấy toàn bộ thân mình đều xụi lơ, mềm ngoặc như nhúm bông vô lực, tay chỉ theo bản năng vươn lên quàng lấy cổ hắn, Âu Dương Vũ thở dốc: "Chàng còn công việc chưa..." "Âu Dương Vũ, lúc trước nàng thông minh bao nhiêu thì tại sao mỗi lần đối mặt với chuyện này đều trở nên ngốc nghếch như vậy." Dạ Trọng Hoa có chút bất lực chỉ tiếc rằng sắt rèn không thành thép nói, trán hắn áp sát vào trán nàng, đôi môi đặt hờ trên môi nàng, lẩm bẩm dụ hoặc nói "Ta muốn nàng sinh con cho ta, con của hai chúng ta."

Từng đầu ngón tay của hắn lướt nhẹ thâm nhập vào trong vạt áo nàng, hắn hôn lên gương mặt nàng, cằm nàng, cổ nàng từng chút một âu yếm tinh tế. Âu Dương Vũ đầu óc choáng váng, dần dần dâng lên một màn sương mờ, đầy mê hoặc lại có chút mông lung, cảm thấy bản thân mình cũng có chút phối hợp với hắn mặc hắn muốn làm gì làm, hắn dịu dàng như thế, bá đạo như thế, khiến nàng có muốn trốn cũng trốn không thoát, rồi đột nhiên nghĩ đến cái gì thoảng thốt nói: "Không cần ở trong này..."

Trên gương mặt anh tuấn của hắn tràn ngập sự dịu dàng, nghe được âm thanh êm nhẹ mềm mại của nàng, Dạ Trọng Hoa biết rằng nàng cũng đã dần thỏa hiệp chấp nhận hắn, hắn khẽ cười, tiếng cười trầm thấp lộ rõ sự dụ hoặc, nụ cười tà mị tràn ngập nơi khóe môi: "Sẽ không ai đến, nếu có ta sẽ..."

Dạ Trọng Hoa chưa kịp dứt lời, thì có một đạo âm thanh ngạc nhiên vui vẻ vang lên: "Tỷ tỷ, em vừa mới bắt được một con châu chấu..."

Thân ảnh của một thằng nhóc với chiếc áo ngủ giản đơn nho nhỏ từ bên ngoài chạy vào.

Âu Dương Vũ mặt đỏ như gấc, trong nháy mắt liền dùng tay kéo y phục của mình lại cho chỉnh tề, nàng có chút bối rối cũng có chút nghi hoặc, thằng nhóc này không phải là đã ngủ rồi sao?!

Dạ Trọng Hoa mặt lạnh tanh vươn tay ôm lấy Âu Dương Vũ để mặt nàng vùi sát vào lồng ngực mình, giữ vững nhịp thở, đôi mắt tối sầm lại, giờ phút này hắn đáng sợ lãnh khốc giống như Tu la địa ngục nhìn thẳng vào thằng oắt con đã phá hỏng mọi chuyện tốt của hắn. Thằng oắt con chết tiệt, bổn vương thật muốn phanh thây ngươi.

Tiểu Nặc ngây thơ nào có biết bầu không khí xung quanh mình tràn ngập hương vị ái muội của đôi nam nữ nào đó, cũng nào biết mình vừa nháo loạn chuyện tốt của hai vị đó, nhìn Âu Dương Vũ bị Dạ Trọng Hoa ôm, chớp chớp mắt hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ mất hứng sao, em cũng có thể an ủi tỷ a."

Âu Dương Vũ cảm thấy gân xanh của Dạ Trọng Hoa cũng gần như bạo phát lên, cả người toàn là sát khí tỏa ra lạnh lẽo đến đáng sợ, lại nhớ đến chuyện

vừa rồi trong lòng xấu hổ vô cùng liền chậm rãi rời khỏi cái ôm ấm áp của Dạ Trọng Hoa, đỏ mặt đi về phía Tiểu Nặc...

"Vũ nhi!" Dạ Trọng Hoa thấy Vũ nhi muốn dẫn Tiểu Nặc rời đi, tâm trạng lúc này của hắn không khác gì như dây đàn đang lên đoạn cao trào thì đứt, nàng vì sao lại muốn trốn tránh, rõ ràng hắn có thể cảm nhận được nàng có phối hợp với hắn, không bài xích thân mật với hắn. Thế nhưng vì sao nàng lại vẫn chưa đủ tin tưởng vào tình cảm của hắn giành cho nàng. Chờ đợi, hắn có thể chờ, hắn tin rằng bản thân hắn có thể khiến nàng nhận ra hắn là một phần quan trọng trong lòng nàng, nhưng vì sao lúc này, giờ phút này hắn cứ ngỡ như sẽ đánh mất nàng nếu như nàng rời khỏi đây liền không khỏi kêu Âu Dương Vũ một tiếng, thanh âm có chút khàn khàn mất kiên nhẫn đến khó chịu.Âu Dương Vũ cước bộ dừng lại, hơi quay đầu nhìn thấy Dạ Trọng Hoa với con ngươi tối sầm lại đến đáng sợ, đôi mắt đó có chút ngờ vực, có chút lo lắng, có chút thất vọng. Là thất vọng về nàng sao? Hai tiếng gọi trầm trầm mạnh mẽ của hắn vang lên lúc trầm lúc bổng khiến nàng cảm thấy có chút hỗn loạn.

Âu Dương Vũ nhớ tới một màn vừa rồi, nàng quả thực không bài xích hắn, nhưng nàng có chút chưa thích ứng kịp với hoàn cảnh lúng túng này, có nên Dạ Trọng Hoa, chàng có thể cho ta thêm thời gian được không? Ta tin chàng có thể hiểu trái tim rối bời lúc này của nàng, nghĩ vậy liền vội vàng xoay người rời đi.

Dạ Trọng Hoa lẳng lặng lạnh lùng ngồi yên ghế, đã thấy Âu Dương Vũ dắt tay Tiểu Nặc đi, không có ý quay đầu lại, sau đó còn nhỏ giọng nói: "Đêm nay ta sẽ ngủ cùng với Tiểu Nặc."

"Vũ nhi... Nàng!" Giống như một chậu nước lạnh từ trên đầu đổ ập xuống người hắn, dập tắt đi ham muốn dục vọng khi nãy của hắn, Dạ Trọng Hoa hận lúc này không thể phi thân đến giữ chặt cánh tay nàng yêu cầu nàng cho hắn một lời giải thích.

Âu Dương Vũ kéo Tiểu Nặc bước nhanh ra ngoài, trong miệng giải thích "Vì phải ngủ nơi xa lạ nên ta sợ Tiểu Nặc không quen giường." Dạ Trọng Hoa còn chưa kịp lên tiếng thì đã không thấy hai người bọn họ đâu cả.

Dạ Trọng Hoa trong nháy mắt, sắc mặt trầm xuống, đen như đáy nồi, đêm động phòng hắn đã dung túng bỏ qua cho nàng, nhưng không ngờ lần đầu tiên hắn lại tính toán sai sót như vậy, cư nhiên lại mang theo thằng nhóc làm kỳ đà cản mũi kia!

Âu Dương Vũ trở về phòng nằm trên giường dỗ Tiểu Nặc đi vào giấc ngủ, trong người rõ ràng cảm thấy mệt chết đi, nhưng vẫn không thể chợp mắt nổi. Trong đầu nàng không ngừng hiện lên khung cảnh kiều diễm đầy mê hoặc lúc nãy, từng nụ hôn như lửa nóng của hắn, từng ngón tay ấm áp nóng bỏng của hắn, những lời nói mềm nhẹ ôn nhu, đầy quyến rũ dụ hoặc không ngừng vang lên bên tai nàng. Âu Dương Vũ thật cảm thấy trong lòng ngứa ngáy không thôi.

Hết hạn ba tháng ước định của hai người bọn họ, nàng nào có quên nhưng hắn không hề đề cập với nàng, nàng thế nhưng cũng lại không muốn cùng hắn nói chuyện này. Bây giờ nàng thực sự không rõ trái tim mình đang thực sự muốn gì, trong lòng nàng đang nghĩ gì, có chút luyến tiếc không nỡ rời xa hắn. Ở bên cạnh hắn, nàng biết nàng phải đối mặt với biết bao nhiêu chuyện phiền toái, nhưng tại sao nàng vẫn cứ muốn được ngày ngày thấy gương mặt điên đảo chúng sinh kia, mỗi ngày cùng hắn trải qua một cuộc sống vợ chồng giản đơn hạnh phúc.

Đang nghĩ ngợi mông lung thì đầu giường đột nhiên hiện lên một cái bóng đen. Âu Dương Vũ nhịn không được bị cai bóng đen này làm cho hoảng sợ. Chẳng qua vì cái bóng đen này trên người vẫn tản ra một mùi hương hoa quỳnh quen thuộc nên nàng mới nhận biết được chủ nhân của cái bóng đó,chả phải là cái người đàn ông nàng vừa mới nhung nhớ trong đầu sao —— Dạ Trọng Hoa!

Rõ ràng ở trong phòng tối như vậy nhưng nàng lại có thể cảm nhận được ánh mắt đen sẫm đầy lạnh lùng đến đáng sợ của hắn, có chút hờn giận, ai oán bất đắc dĩ. Hắn vẫn lặng lẽ đứng yên đó, dường như đang nhìn nàng phán xét tội lỗi của nàng. Âu Dương Vũ da đầu có chút run lên, liền không khỏi nhỏ giọng hỏi: "Chàng...Chàng đến đây làm gì vậy?"Dạ Trọng Hoa hừ lạnh một tiếng, ngồi thẳng bên giường, đẩy Âu Dương Vũ vào một chút giọng thản nhiên ung dung nói: "Ngủ không được, không quen giường."

Âu Dương Vũ nhịn không được nói thầm một câu: "Chàng nói là thật sao? Thật sự không quen giường a..."

Chàng nếu như không quen giường thì những lúc chàng hành quân kia thì chàng ngủ ở đâu hả, chẳng lẽ sẽ không ngủ sao?

"Ngủ!" Hắn có chút nhíu mày cúi đầu nhìn nàng, âm thanh có phần tức giận, bá đạo tuyên cáo, độc đoán ngang ngược!

Âu Dương Vũ a một tiếng, cũng không muốn chấp nhặt lời nói dối trắng trợn của hắn. Hắn quay đầu nhìn Tiểu Nặc đang ngoan ngoãn sung sướng an giấc phía bên trong kia liền nhẹ nhàng đứng dậy, bế hắn vào sâu bên trong giường, còn mình thì ở giữa nàng và tiểu tử đó, tìm tư thế nằm thoải mái, hắn mới hài lòng một chút vươn tay ôm nàng vào lòng mình vỗ nhẹ lưng nàng.

Dạ Trọng Hoa kìm lòng không được, hắn lại siết lấy thân hình nhỏ bé của nàng. Cảm giác mềm mại trong lòng khiến hắn thật hận không thể đem nàng hòa vào trong thân thể mình. Âu Dương Vũ nhịn không được chụp lấy tay hắn: "Đừng nhúc nhích, chàng ngủ đi."

"Tẩu tử, tẩu tử, mau dậy đi!" Đêm nay đối với Dạ Trọng Hoa mà nói thật sự khiến hắn tức giận đến nói không nên lời, bị Vũ nhi từ chối giờ lại thêm một kẻ ăn không ngồi rỗi đến phá giấc ngủ vàng của bọn họ.

Âu Dương Vũ mơ mơ màng màng nghe được âm thanh ai đó gọi nàng liền có chút chau mày định gạt tay Dạ Trọng Hoa ra khỏi người mình thì nghe được âm thanh lãnh băng có chút giận dữ nói: "Để ta!"

Dạ Trọng Hoa vẻ mặt âm trầm bước ra thiếu chút nữa là vung chân đạp phăng tên Vân Thương này ra khỏi phòng càng xa càng tốt. Vân Thương cảm giác được con thịnh nộ được báo trước trên gương mặt tối sầm lại kia của Dạ Trọng Hoa,liền ngượng ngùng nói: "Dạ Nhị, ngươi mau gọi nha đầu dậy đi, Mộ Dung, Mộ Dung hắn..."

“Mộ Dung thì có liên quan gì đến Vũ nhi!” Dạ Trọng Hoa kiên nhận vô tâm buông một câu.

Vân Thương vội vàng,lo lắng nói: “Ai da, không phải, ngươi đừng hiểu lầm, chỉ là Tướng nhi, Tướng nhi bị bệnh!”

“Mộ Dung là kẻ vô dụng sao, bệnh của con trai hắn cũng không chữa được?” Dạ Trọng Hoa âm thanh lạnh lùng nói.

Vân Thương cực kì ảo não, nói: “Hai vợ chồng Mộ Dung bọn họ lại tiếp tục ầm ỹ lên! Ta thấy chỉ có nha đầu mới có thể khuyên giải được một chút thôi!”

Khi Dạ Trọng Hoa vẫn còn muốn đuổi tên Vân Thương này thì đã thấy Âu Dương Vũ ăn mặc chỉnh tề, khuôn mặt thanh tỉnh đứng phía sau Dạ Trọng Hoa. Trên giường Tiểu Nặc còn đang ngủ say, vừa rồi hai người nói chuyện Âu Dương Vũ đều đã nghe được, liền lo lắng nói: “Đi thôi, bệnh tình của Tướng nhi không nên kéo dài thời gian.”

Dạ Trọng Hoa tuy có chút không cam lòng nhưng nể tình Mộ Dung cùng hắn từ nhỏ đã là bằng hữu tốt, với cả việc dạo gần đây tâm tình của hắn bất định, hay gây gỗ cãi nhau với vợ hắn cho nên coi như Mộ Dung hắn cùng tên Vân Thương này nợ hắn một món nợ lớn, hắn phải khiến cho hai tên đó trả giá cho những việc ngu xuẩn mà mình đã làm đêm nay. Liền nhếch mép cười gian xảo với tên Vân Thương sau đó kéo Âu Dương Vũ bước nhanh đến phòng của Vương Nhược Hi.Vân Thương vừa nhìn thấy nụ cười đó liền biết chắc hắn cùng với tên Mộ Dung phải gánh hậu quả đáng sợ đến đâu, trong lòng không ngừng run lên. Dạo trước chỉ vì đến nháo loạn nhờ hắn cho ở vài hôm trong phủ nhằm trốn lão ba chết tiệt kia suốt ngày không ngừng bảo hắn phải đi kiếm vợ rồi sinh cháu chắt cho ông ấy, và rồi hậu quả của việc làm ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn chính là một tháng giải quyết cho hắn hết toàn bộ tất cả mớ công việc trị dân nơi địa phương, còn hắn thì mỗi ngày nhàn hạ, lấy đọc sách làm thú vui, chơi cờ làm trò để giải khuây. Chọc giận tên Dạ Trọng Hoa này thà uống thuốc độc tự tử còn hơn a, tên Mộ Dung chết tiệt!

Ba người vội vàng đi tới thì đã thấy Mộ Dung Vân Thù đang đứng một bên, sắc mặt âm trầm.

Vương Nhược Hi ngồi bên giường ôm con trai mình, nước mắt ngắn dài. Sắc mặt của nàng cực lạnh, lời nói cũng tràn ngập hận ý: “Mộ Dung Vân Thù, ta thật sự ghê tởm đến vậy sao?Ngay cả phòng của ta mà ngươi cũng không muốn bước vào? Tướng nhi không thoải mái, ta phân phó cho nha hoàn gọi ngươi đến đây đã hơn nửa canh giờ, tại sao đến bây giờ ngươi mới tới? Ngươi có phải muốn Tướng nhi chết mới vừa lòng phải không?”

Mộ Dung Vân Thù đứng một bên trầm mặc không nói gì, hắn bày ra vẻ mặt cực kỳ chán ghét Vương Nhược Hi, chỉ đưa mắt nhìn Mộ Dung Tướng bằng ánh mắt long lắng ảo não. Chợt lại nghe Vương Nhược Hi lên tiếng trào phúng nói: “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ còn gởi gắm hy vọng gì vào cái tình cảm vợ chồng bao nhiêu năm qua sao? Vương Nhược Hi ta hôm nay tuyên bố cho ngươi biết, mặc dù Mộ Dung Vân Thù ngươi có còn chút tâm tư với cái loại tình cảm vợ chồng này thì ta cũng chỉ cảm thấy ghê tởm.”

“Mộ Dung Vân Thù, nếu như ngươi còn nghĩ đến cái người đàn bà ác độc phá chuyên đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác kia thì ngươi đi theo cô ta luôn đi! Ngươi cút đi! Cút mau đi!” Vương Nhược Hi không còn lý trí, cực kì thương tâm, gào thét đến khàn cả họng.

“Được lắm, Vương Nhược Hi, vậy cô đưa Tướng nhi cho ta, ta sẽ xem...” Mộ Dung Vân Thù tức giận quát một tiếng, tiến lên từng bước, muốn giật lấy Mộ Dung Tướng từ tay Vương Nhược Hi.

Vương Nhược Hi cũng ôm chặt lấy Mộ Dung Tướng không buông, trong miệng tiếp tục nói: “Ngươi không cần phải làm thế, nếu như không muốn nhìn thấy hai mẹ con ta nữa thì hai người bọn ta sẽ đi thật xa, đi đến một nơi không có ngươi. Đời này ngươi đừng hóng có cơ hội được chạm vào Tướng nhi, ngươi đừng hòng, ta không tin trên thế gian này không có mà không thể cứu được Tướng nhi!”

Vương Nhược Hi hoàn toàn đắm chìm trong cảm xúc phẫn hận cùng đau đớn của mình, không có để ý đến Mộ Dung Tướng bất an nằm trong lòng nàng, hô hấp mỏng manh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng đỏ hừng hực, mày túc nhăn lại có vẻ như cực kì khó xử.

Hai người vẫn không ai chịu nhường ai, ai cũng có lòng tự cao riêng của mình cứ như thế này sẽ lại liên lụy đến đứa nhỏ vô tội kia mất, Âu Dương Vũ không ngừng lo lắng cho tình trạng của thằng bé liền lạnh lùng nói: “Này hai người làm cha làm mẹ như thế mà coi được sao? Thằng bé đã bệnh như vậy, hai người còn muốn ở đây tranh cãi ầm ĩ?”

Vương Nhược Hi bị Âu Dương quát một tiếng mới phục hồi tinh thần, mắt không ngừng nhìn Mộ Dung Tướng trong lòng mình, có chút rối bời: “Ta...”

“Để muội xem sao.” Âu Dương Vũ lập tức tiến lên, kéo cánh tay của Tướng nhi trong lòng Vương Nhược Hi cẩn thận xem xét mạch tượng.

Vương Nhược Hi lúc này tim đều co thắt đến cực đại, nàng đã sớm nghe nói tài nghệ y thuật của Âu Dương Vũ nên cũng tin tưởng phần nào vào nàng.

Mộ Dung Vân Thù đương nhiên là cực kỳ đặt niềm tin vào Âu Dương Vũ, thần sắc lo lắng nhìn Mộ Dung Tướng lên tiếng hỏi han: “Tướng nhi, con trai ta có sao không?”

Vốn là thần sắc lạnh nhạt, Âu Dương vũ mày không khỏi dần dần nhíu lại, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Vương Nhược Hi, lên tiếng hỏi: “Tướng nhi vẫn hay thường xuyên phát sốt như vậy?”

Vương Nhược Hi trong mắt có chút kinh ngạc, vội vàng nói: “Đúng thế, vài năm trước, Tướng nhi đã bắt đầu liên tục phát sốt, một tháng hai lần ở tại nhiều thời gian khác nhau, nếu như nghiêm trọng hơn thì có thể một tháng năm lần.”

Âu Dương Vũ trong lòng đã có thể xác định được căn bệnh mà Tướng nhi mắc phải, chỉ tùy ý hỏi: “Cơ thể Tướng nhi rất suy nhược, đúng không?”

Vương Nhược Hi đột nhiên nhớ tới việc nhiều năm trước bản thân mình đã rất vất vả nuôi dưỡng Mộ Dung Tướng, có đôi khi thậm chí là là nửa đêm vì

thấy con trai mình không ngừng sốt cao, đau đớn kia, nàng nhiều lần cứ ngỡ là đã mất đi nó, nhiều lần đau lòng chua xót như vậy khiến nàng nhịn không được vươn tay lau đi nước mắt, gật gật đầu.

Mà một bên Mộ Dung Vân Thù lúc này cũng không thể tin vào mắt mình, hắn vì không thường xuyên ở nhà cho nên số lần thăm con rất ít, cũng không để ý đến bệnh trạng của nó.

Âu Dương Vũ hít sâu một hơi, tận lực dùng bình thản ngữ khí nói: "Tướng nhi trúng độc đã được một thời gian dài, lượng độc tuy không hấp thụ nhiều vào trong cơ thể nhưng một khi đã đi vào máu thì sẽ rất khó phát hiện ra. Cứ như vậy cho đến khi độc tố dần dần tích tụ vào trong máu sẽ tấn công đến hệ miễn dịch, đó chính là lý do tại sao cơ thể Tướng nhi lại suy nhược, sức đề kháng yếu như vậy."

P/s: Thực sự ta cũng rất buồn vì không được mỗi ngày cũng được nghe chị em than vãn, đòi chém đòi giết, và gần đây là đòi nợ nữa...Ta thấy khoảng thời gian đó thật vui a..thỉnh thoảng lại đọc mấy cái bình luận hăm dọa của vài nàng, ngồi cười như con bệnh để rồi sau đó bị con bạn chửi mắc bệnh tự kỷ..aizz...Ta hy vọng mặc dù thời gian đọc truyện của các nàng dần dần bị hạn chế, nhưng vẫn phải luôn ủng hộ Ta nha...hông Ta nản ta dẹp hớt luôn bây giờ a..*lườm*

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Hóa giải hiểu lầm

Âm thanh thản nhiên không nhanh không chậm vang lên từ miệng Âu Dương Vũ khiến cho những người xung quanh nghe xong trong lòng đều lo sợ không thôi. Là ai lại có thể ác độc như vậy, đối với một đứa con nít còn chưa trưởng thành lại có thể ra tay hạ độc!

Mộ Dung Vân Thù sắc mặt lập tức tái nhợt, cả người run rẩy chân đứng không vững dường như muốn ngã xuống, trong miệng thì thào: "Làm sao có thể?"

Vương Nhược Hi sau khi sửng sốt một hồi liền vội vàng cầm lấy cánh tay Âu Dương Vũ, trong mắt lộ vẻ lo lắng: "Vậy Tướng nhi của ta vẫn còn có thể cứu sống được chứ?"

Âu Dương Vũ nhìn Vương Nhược Hi, ôn nhu an ủi nói: "Tỷ yên tâm đi, độc dược này rất may chỉ khống chế một vài chức năng đề kháng của cơ thể, vẫn còn chưa nguy hiểm đến tính mạng. Có điều dù sao Tướng nhi cũng chỉ là một đứa bé, cơ thể lại suy nhược yếu ớt, cho nên không thể dùng thuốc có dược tính mạnh được, chỉ có thể từ từ trị liệu, bệnh có thể hoàn toàn chữa khỏi nếu như cần chút thời gian."

Vương Nhược Hi nghe vậy liền thở phào nhẹ nhàng, Âu Dương Vũ nhìn khuôn mặt phiếm hồng của Mộ Dung Tướng liền nhẹ vươn tay sờ trán hắn, vừa sờ vào thì cảm thấy tay mình bỏng rát lạ thường, hai hàng lông mày gắt gao nhăn lại, nói: "Tướng nhi bây giờ sốt rất cả, cả người đều nóng hừng hực, phải nhanh dùng thuốc hạ sốt mới được."

Nhiệt độ cơ thể bất thường nóng lên là một chuyện không hề tốt đẹp gì. Bây giờ tình hình cấp bách,trước chỉ có thể tiêm kim tiêm hạ sốt cho hắn. Sau đó ngày mai mới bắt đầu dùng thuốc chữa trị. Âu Dương Vũ ý bảo Vương Nhược Hi đem Mộ Dung Tướng đặt trên giường, lập tức từ trong người lấy ra một bao ống kim tiêm loại nhỏ, một vài bao đựng bột trắng, còn có mấy chai dung dịch trong suốt.

Âu Dương Vũ đem dung dịch hòa vào cùng với bột trắng đó, dùng sức lắc lắc, sau đó cho hỗn hợp đó hút hết vào ống kim tiêm, tiêm vào mông của Tướng nhi có tác dụng tiêu độc rất hiệu quả, toàn bộ động tác đều linh hoạt dứt khoát, cực kỳ thành thạo.

Vương Nhược Hi nhìn thấy vậy trong lòng có chút đau thay Tướng nhi, chỉ trơ mắt nhìn một loạt kỹ thuật của Âu Dương Vũ.

Khi đã tiêm xong, Âu Dương Vũ mới nhẹ nhàng rút ống tiêm ra, vứt bỏ ống tiêm đi, sau đó lấy chút bông ẩm đặt lên vị trí vừa mới tiêm.

Âu Dương Vũ nhìn Vương Nhược Hi nhẹ giọng cười nói: "Đợi lát nữa cho Tướng nhi uống chút nước thì tình trạng của nó cũng không còn đáng lo ngại nữa."

"Cảm ơn muội, Vũ nhi!" Vương Nhược Hi nắm nhẹ lấy tay Âu Dương Vũ liên tục nói lời cảm ơn.

Còn nói đến người cha vô tâm Mộ Dung Vân Thù kia vẫn còn có chút ngốc lăng, nhìn Âu Dương Vũ có chút nghi hoặc thắc mắc hỏi: "Tướng nhi, con trai ta thật sự trúng độc sao?"

Vương Nhược Hi lạnh lùng nhìn Mộ Dung Vân Thù: "Đến bây giờ ngươi vẫn còn muốn bao che cho con đàn bà đó sao? Ngay cả giờ phút này đây, sự thật phơi bày ra trước mắt thế này mà ngươi vẫn còn không tin chính ả ta đã là người hạ độc hại chết con trai ta hay sao?!"

Mộ Dung Vân Thù sắc mặt hoàn toàn tái nhợt, trong miệng thều thào: "Làm sao có thể, làm sao có thể..."

Hắn lúc này dường như hoàn toàn không tin vào mắt mình, chỉ hướng về phía Âu Dương Vũ, thấy nàng gật đầu, thần sắc càng trở nên tối sầm ảm đạm, cả người gần như muốn đổ rạp xuống lảo đảo đi ra ngoài, trong đầu hắn vẫn không ngừng hiện lên viễn cảnh ngày hôm đó, ngày mà nàng chết.Trong

miệng của nàng không ngừng phun ra chỉ toàn máu với máu, mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, nàng cầm lấy tay của hắn, âm thanh vội vàng thanh minh nói: "Vân Thù, muội vô tội, thật sự là muội vô tội... Muội chưa từng có làm chuyện gì có lỗi với con trai huynh cả."

"Vân Thù... Là Vương Nhược Hi.. nàng hại muội, là nàng hại chết muội."

"Vân Thù... Huynh phải báo thù thay muội, Vân Thù..."

Lúc đó, đúng vậy, lúc đó nhìn thấy người mà hắn yêu thương Vương Nhược Hi cầm trường kiếm không chút do dự đâm thẳng vào trong ngực nàng ấy, sắc mặt không có chút dịu dàng chỉ còn hận thù cùng hung ác chi phối khiến hắn căn bản thực sự là không tin một cô gái ôn nhu hiền lành như nàng ấy lại hạ độc. Với lý do thoái thác tội lỗi của Vương Nhược Hi, hắn thực sự không tin, không muốn tin, con trai hắn rõ ràng nào có dấu hiệu có việc trúng độc?!

Nhưng là thật sao, là cô ta, là cô ta thật sự hạ độc Tướng nhi sao?

Vậy hắn, nhiều năm qua, cuộc sống của hắn, hắn đã làm gì thế này?

Vì một loại phụ nữ bên ngoài chỉ quen biết vài ngày, mà hắn...hắn đã hủy đi hạnh phúc gia đình, mất đi thứ quý giá nhất của một đôi vợ chồng cần có...là sự tin tưởng và chân thành, còn đối với con trai hắn, hắn làm dám đứng trước mặt nó mà nghe nó gọi một tiếng cha đâu? Một người cha tồi như hắn...đáng sao?!

Mộ Dung Vân Thù lảo đảo đi ra khỏi cửa, đờ đẫn như một bóng ma vô vọng đi ra ngoài, Vân Thương có chút lo lắng, liền theo sát hắn.

Dạ Trọng Hoa thấy Vương Nhược Hi ôm lấy Âu Dương Vũ khóc òa lên, cũng khẽ đưa mắt ra hiệu cho Âu Dương Vũ ở lại an ủi nàng còn hắn cũng không muốn nán lại lâu liền rời đi.

Sau khi đã thấy Mộ Dung Tướng sốt đã thuyên giảm, sắc mặt cũng dần dần bình phục bình thường trở lại. Vương Nhược Hi ngồi bên cạnh giường Tướng nhi, cô đơn níu chặt lấy tấm áo choàng mỏng bên ngoài, không ngừng gạt đi giọt lệ mãi lăn trên gò má.

Âu Dương Vũ giúp Mộ Dung Tướng đắp chăn cẩn thận, đặt tay mình lên trán hắn, sắc mặt của thằng bé xem ra cũng đã có chút tiến triển, tâm trạng cũng dần dần thư thái hẳn.

Quay người lại thấy khuôn mặt đau khổ của Vương Nhược Hi liền chậm rãi đi đến ngồi bên cạnh nàng. Đối với Âu Dương Vũ mà nói, ngay từ lần đầu gặp Vương Nhược Hi thì nàng vô cùng thích cá tính của cô nàng này, một người phụ nữ thoát tục lạnh lùng, không quen với việc bị trói buộc hay bị người khác sắp đặt.

Âu Dương Vũ lặng lẽ vươn tay nắm nhẹ tay Vương Nhược Hi vỗ vỗ trấn an, Vương Nhược Hi cảm nhận được cái nắm tay ấm áp từ Âu Dương Vũ, trong lòng không khỏi cảm động cảm tạ, nói: "Vũ nhi, nếu như không có muội, có lẽ cả đời này ra sẽ không bao giờ biết Tướng nhi thật sự đã bị trúng độc! Bây giờ ta không biết phải làm cách gì để cảm ơn muội! Muội có biết một người mẹ như ta đã phải trải qua bao nhiêu tháng năm đau khổ không đêm nào ta ngủ ngon giấc, không bữa ăn nào ta được ăn ngon, chỉ vì lo lắng cho sự an nguy của Tướng nhi."

Âu Dương Vũ thản nhiên cười, nói: "Tỷ không cần phải làm gì cả, Tướng nhi vốn là một thằng bé cho phúc khí tốt mà."Ánh mắt Âu Dương Vũ đột nhiên thoáng nhìn bắt gặp được bóng dáng ai đó với góc áo trắng ẩn ẩn hiện hiện ngoài cửa kia, Âu Dương Vũ khóe môi cong lên ý mỉm cười, rồi bày ra vẻ mặt bất ngờ nhớ đến chuyện gì nói: "Nhưng có một chuyện ta không hiểu, y thuật của Mộ Dung cao như vậy,tại sao nhiều năm trôi qua hắn lại không..."

Vương Nhược Hi vẻ mặt có chút cô đơn, vừa nghe đến hai chữ Mộ Dung thì khuôn mặt ngay lập tức biến sắc oán hận nói: "Từ khi ả đàn bà đó chết đi, hàng năm đều sống lang thang ở bên ngoài không trở về nhà. Muội nói xem, hắn thân là một thần y, mà lại không thể chữa trị được bệnh cho con trai mình. Hắn còn nói ta là một người mẹ nhẫn tâm, cho nên báo ứng mới đổ hết lên người con cái mình..."

Âu Dương Vũ im lặng lắng nghe, làm ra vẻ có chút tò mò hỏi: "Vậy người phụ nữ đó rốt cuộc là ai, có thể khiến cho Mộ Dung si mê như vậy?" Vương Nhược Hi nước mắt không ngưng được, nhẹ nhàng lau khi giọt lệ chỉ chực trào nơi khóe mắt, từ khi nàng cứu sống được Tướng nhi nàng đã xem Âu Dương Vũ như tỷ muội trong nhà, nhớ đến hạng đàn bà khi xưa kia trong lòng không có cảm giác gì ngoài hai chữ oán độc, nhiều như vậy nàng cũng không biết tìm ai đủ tin tưởng, chân thành để tâm sự, hôm nay mới bộc lộ hết ra: "Đó là một cô gái điềm đạm, thanh lịch, lại ngoan ngoãn đến mức không ai có thể nghi ngờ. Mộ Dung sau khi cứu sống nàng mang cô ta trở về thì thoải mái ngay lập tức liền xưng với ta là tỷ muội, ta thấy bộ dạng đáng yêu dễ thương của cô ấy cũng không ghét bỏ gì, thậm chí còn thiệt tình coi cô ấy là người một nhà. Nhưng bụng dạ đàn bà khó ai mà biết trước được, một thời gian sau cô ta liền dần dần lộ ra bản chất thật sự của mình. Cô ta bắt đầu hành xử không giống như lúc trước, luôn ở trước mặt Mộ Dung bày tỏ tình cảm mến mộ của mình. Ta cùng với Mộ Dung tuy là thanh mai trúc mã, nhưng cảm tình cũng nào có sâu đậm, quá lắm ta nghĩ nếu như Mộ Dung hắn muốn nạp thê thiếp, dù giàu sang hay kẻ hèn kém, ta đều không có bất cứ ý kiến gì, chỉ cần bọn họ thích nhau, đã nguyện hy sinh hạnh phúc, sự ích kỷ của mình đổi lấy niềm vui của hắn, thế nhưng..."

Nói xong trong mắt Vương Nhược Hi chỉ còn là căm phẫn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tướng nhi vốn chỉ là đứa trẻ cho nên cực kỳ thích chơi đu dây, cũng không ngờ có một lần ta bắt gặp được cảnh tượng cô ta dám vụng trộm cắt đứt dây đu cát rớt tướng nhi bàn đu dây dây thừng, còn có một lần cô ta thậm chí cố ý đưa Tướng nhi đến bờ sông, suýt nữa... Ta rất muốn nói hết tất cả chuyện này với Mộ Dung, nhưng ta thật không ngờ tình cảm vợ chồng mười mấy năm qua lại không bằng những lời dụ dỗ ngon ngọt vài ba câu của cô ta, Mộ Dung vì bị cô ta mê hoặc đến thần điên bát đảo, chỉ cần cô ta nói cái gì thì tin tưởng cái đó, hắn căn bản không coi những lời nói của ta ra gì. Ta càng giải thích thanh minh với hắn, hắn càng lúc càng cảm thấy chán ghét ta nhiều hơn. Nhưng những chuyện cô ta làm nào chỉ có như vậy, lần đó, ta tận mắt nhìn thấy cô ta hạ độc vào trong thức ăn của bà vú. Cuối cùng ta không thể chịu nổi những việc làm ác độc của cô ta, liền một kiếm chấm dứt sinh mạng của cô ta."

"Sau đó Tướng nhi của ta liền bắt đầu sinh bệnh, ta lúc đó mới biết rằng thì ra con trai ta cũng đã sớm bị hạ độc. Ta biết vào khoảng khắc ta giết chết cô

ta, mặc dù kiếp sau ta biết sẽ không được đầu thai làm người nhưng ta khẳng định với muội rằng cho dù ta có nghiền nát cả xương tro cô ta! Ta, cũng không hối hận.'"Nhược Hi, toàn bộ chuyện tỷ nói đều đều là thật?" Âu Dương Vũ hỏi.

Vương Nhược Hi trên mặt kiên nghị, nói: "Nếu như sai nửa lời, ta thề sẽ không được chết tử tế."

Âu Dương Vũ trên mặt mang có chút cười khó lường, nói: "Đã nghe hết rồi chứ?"

Vương Nhược Hi nghi hoặc nhìn Âu Dương Vũ, không rõ ý tứ của nàng. Thì tai nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, ngẩng đầu lên thì đã thấy khuôn mặt tái nhợt của Mộ Dung, trên mặt chỉ còn là sự hối hận. Hắn chỉ đơn giản là muốn quay trở lại xem tình trạng của Tướng nhi thế nào, rồi chợt nghe được những lời bộc bạch vừa rồi của Vương Nhược Hi.

Ra là ngay từ đầu hắn đã bị người phụ nữ đó dắt mũi, che mờ mắt mình hay sao. Vì người phụ nữ đó mà hắn bao năm qua trong lòng vẫn không ngừng oán hận Nhược Hi là một người phụ nữ ngoan độc, Nhược Hi tính tình lạnh lùng, cũng không bao giờ an ủi quan tâm hỏi han Nhược Hi một câu rằng nàng đã nuôi nấng Tướng nhi vất vả rồi. Bây giờ nghĩ lại, hắn từ trước đến nay thân là một người đàn ông, là trụ cột trong gia đình, là chỗ dựa của người phụ nữ vậy mà nhiều năm như vậy hắn đã vì Tướng nhi làm được cái gì, nhiều năm như vậy, hắn đã làm cho Nhược Hi có cảm giác hạnh phúc như một đôi vợ chồng bình thường bên đứa con nhỏ chưa? Hắn đã khi nào mang đến cho nàng một nụ cười chân thành giản dị khi nào chưa? Hắn là loại đàn ông hoàng đường và ngu ngốc nhất thế gian!

Mộ Dung mạnh mẽ đi thẳng đến chỗ Vương Nhược Hi, đến trước mặt nàng mới gian nan nói: "Nhược Hi, đã nhiều năm trôi qua...Ta biết ta thật có lỗi với nàng rất nhiều, nàng, có thể tha thứ cho ta được hay không?"

Vương Nhược Hi nghiêng mặt qua một bên, dường như không muốn nhìn thấy khuôn mặt ghê tởm của hắn một khắc nào nữa, cũng không muốn nghe bất cứ lời gì từ miệng hắn, chỉ quật cường lau đi giọt nước mắt trên mặt mình!

Loại đàn ông này, Vương Nhược Hi nàng yêu người đàn ông này đã hơn mười năm như vậy, cho tới bây giờ vẫn không những được bất cứ một sự tin tưởng gì từ hắn, cho nên, hắn căn bản không xứng với nàng.

Mộ Dung thấy Vương Nhược Hi không chịu tha thứ cho mình, liền chậm rãi quỳ xuống. Nói gì thì nói dưới đầu gối người đàn ông nào cũng có hoàng kim, họ chỉ có thể quỳ xuống đất trời và cha mẹ.

Nhưng Mộ Dung lại không chút suy nghĩ quỳ xuống: "Nhược Hi, cho dù nàng tin cũng được, không tin cũng không sao, nhưng ta chưa bao giờ có nửa phần tình cảm nam nữ với cô ta! Lúc trước ta chỉ tức giận với nàng chỉ là vì..."

"Mộ Dung Vân Thù, ngươi đừng nghĩ đến chuyện giải thích này nọ với ta, một câu ta cũng không muốn nghe!" Vương Nhược Hi lạnh lạnh cười rộ lên, "Lúc nhỏ là ta ngu ngốc, là ta khờ dại mới giao toàn bộ trái tim mình cho ngươi cho nên bây giờ mới trả giá thế này, ta cũng đã quá mệt mỏi rồi! từ nay về sau Tướng nhi sẽ đi theo ta, ta với ngươi, hai người chúng ta đã hoàn toàn hết hy vọng."

"Nhược Hi, Ta xin nàng..."

Âu Dương Vũ thở dài, nhẹ nhàng ra khỏi phòng, mỗi người ai cũng mang trong mình mỗi duyên phận khác nhau, chỉ là hai vợ chồng này chỉ vì một hiểu lầm nho nhỏ mà trở thành kẻ địch với nhau, cuối cùng tình cảm cũng không được sâu đậm, chỉ nhạt nhòa như màn sương mờ ảo để rồi hai người bọn họ đã đánh mất đi thứ quan trọng nhất trong quãng thời gian dài lâu...chính là sự tin tưởng. Nàng biết tương lai của bọn họ còn rất dài đang chờ phía trước, hiểu lầm cũng đã được giải quyết, còn việc tình cảm của bọn họ có vun đắp được hay không còn tùy vào sâu trong trái tim của họ.

Âu Dương Vũ vừa ra khỏi cửa, thì thấy Dạ Trọng Hoa đứng ở ngoài phòng, ôn nhu nhìn nàng, mà đứng một bên là tên Vân Thương cười hì hì không thôi.

Âu Dương Vũ đóng cửa phòng lại chậm rãi đi về phía hai người họ, Dạ Trọng Hoa nhẹ nhàng nở nụ cười nhìn nàng, Vân Thương làm ra bộ mặt vui vẻ nặng nề vỗ vai Dạ Trọng Hoa nói: "Dạ Nhi, vì sao ngươi lại không cưới tiểu nha đầu này sớm một chút chứ?! Ngươi xem vợ chồng Mộ Dung hắn lãng phí hơn mười năm qua chỉ vì một chuyện hiểu lầm nhưng tất cả đều đã được hóa giải nhờ vị vương phi của ngươi a, Mộ Dung mới hoàn toàn tỉnh ngộ,chuyện gia đình bọn họ cuối cùng cũng đã được giải quyết êm xuôi. Tuy rằng bây giờ Nhược Hi có chút ngoan cố để bụng chuyện xưa, nhưng quay về với nhau là chuyện sớm hay muộn thôi!"

Dạ Trọng Hoa sắc mặt cũng có chút hài lòng, khẽ cười nhìn Vân Thương: "Dư thừa, Vũ nhi của bổn vương đương nhiên là người vợ thông minh tuyệt vời nhất rồi."

Nói xong, liền bày ra bộ mặt ái muội có chút trêu ghẹo nhìn Âu Dương Vũ, sau đó vươn tay nhéo má nàng thủ thỉ: "Ai nha, Vũ nhi, nàng thật là giỏi."

Âu Dương Vũ nhìn bộ mặt khoe khoang con nhà mình của Dạ Trọng Hoa kia cũng chỉ biết cười trừ không nói gì.

"Đúng vậy đúng vậy, nha đầu quả thực rất tài năng a!" Vân Thương nhớ tới cái gì, vươn tay làm vài động tác hưng phấn nói: "Ai! Tẩu tử à, tẩu nói ta nghe xem tẩu học y ở chỗ nào mà cao minh vậy a, loại bệnh nghiêm trọng cỡ nào cũng có thể chữa trị được!"

Âu Dương Vũ bị chọc cười, nhịn không được khẽ cười: "Đây là bí mật, không nói cho ngươi."

Dạ Trọng Hoa khẽ cười nhìn thấy bộ dạng ủy khuất của Vân Thương liền cười xấu xa nhìn hắn thản nhiên lên tiếng: " Vân Thương, ta nghĩ dạo này ngươi rãnh rỗi quá rồi, đêm khuya còn đến làm phiền hai người chúng ta, ở biên phòng còn khối việc cần ngươi giải quyết, ta nghĩ đây đã làm hình phạt nhẹ nhàng nhất đối với ngươi rồi." Nói xong liền đạm mạc tiêu sái nắm lấy tay Âu Dương Vũ quay trở về, để lại ai đó đứng ngây ngốc như phỗng vừa nghe

tin thảm đánh bên tai. Dạ Trọng Hoa, là biên phòng, biên phòng đó, ngươi tính cô lập ta với thế giới kinh thành phồn hoa kia sao, ta còn phải đi kiếm vợ cưới hỏi, ta còn bận bao nhiêu là việc, ngươi thật là một kẻ vương giả tàn nhẫn a.

Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ trở lại phòng, trên đường Dạ Trọng Hoa đột nhiên nhớ ra chuyện gì lên tiếng: "Vũ nhi, vậy có thể nói cho ta biết?"

Âu Dương Vũ nhịn không được giả ngu: "Cái gì?"

Dạ Trọng Hoa oán hận gõ đầu nàng: "Không nói?!"

"Là thầy ở Đông Tấn quốc!"

"Nàng không tính nói thật?!"

Âu Dương Vũ quay đầu nhìn Dạ Trọng Hoa sau một lúc lâu, mới nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn: "Trọng Hoa, chàng tin ra không?"

Dạ Trọng Hoa ngay lập tức đáp: "Tin!"

"Vậy cho nên...cứ nghĩ như vậy là tốt rồi!"

Dạ Trọng Hoa:...

Sẽ có một ngày, khi ta đã toàn tâm toàn ý tin tưởng chàng, ta sẽ đem hết tất cả mọi chuyện từ thân thế của ta, bí mật của ta toàn bộ đều nói với chàng!

P/s: Tuần sau ngày nào đó, phục vụ tiếp cho mấy nàng...Giờ thì đi ngủ....*ngáp*

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Dụ rắn ra khỏi hang

Bị làm phiền cả một buổi tối nên ngày hôm sau, Âu Dương Vũ thức dậy có chút trễ.

Sau khi vệ sinh cá nhân chuẩn bị xong xuôi, Âu Dương Vũ vừa ra khỏi phòng thì đã nhìn thấy Vân Thương ngồi trong sân cùng Dạ Trọng Hoa cười nói vui vẻ: "Ai da, Mộ Dung thật đáng thương a, quỳ cả một đêm đều không được ai đó tha thứ, suốt một đêm rồi hắn còn chưa chợp mắt a, bây giờ sắc mặt trông tái nhợt như người chết vậy."

Dạ Trọng Hoa chỉ nhợt nhạt cười, nhấp một ngụm trà. Vân Thương thấy mình không được Dạ Trọng Hoa đáp lại liền có chút bực bội, đột nhiên đưa mắt nhìn thấy Âu Dương Vũ đến, tâm trạng khó chịu liền ngay lập tức biến mất, đứng dậy chạy đến bên cạnh Âu Dương Vũ náo nhiệt lên tiếng: "Oa, nha đầu nhìn xem Mộ Dung quỳ đã lâu như vậy, nếu ta là Nhược Hi ta cũng sẽ mềm lòng mà tha thứ bỏ qua cho hắn, nhưng không may nữ nhân vật chính không có suy nghĩ giống ta a! Trước đây ta cảm thấy Nhược Hi là một cô gái đáng yêu lại tốt bụng, nhưng càng trưởng thành thì ý chí lại càng sắt đá."

"Lòng dạ của phụ nữ đều có hai mặt của nó, có lúc sẽ rất bao dung với người khác nhưng đôi khi lòng họ cũng rất cứng rắn mạnh mẽ" Âu Dương Vũ ngồi xuống đối diện với Dạ Trọng Hoa tự mình rót một chén trà, nhìn Vân Thương cười nói, "Cho nên mới nói, loại đàn ông như ngươi thì cả đời sẽ không bao giờ biết đến tình cảm nam nữ là gì, một kẻ vốn không hiểu rõ tâm ý của phụ nữ thì lấy đâu ra vợ để mà cưới?"

Vân Thương nhất thời nghẹn họng, mặt mày đen lại, chợt thấy Dạ Trọng Hoa khóe môi khẽ cong lên ý cười nhạt lên tiếng hỏi: "Vậy tâm ý của Vũ nhi thế nào?"

"Cái gì?"

Dạ Trọng Hoa nhìn vẻ mặt ngạc nhiên không thôi của Âu Dương Vũ trong lòng không khỏi buồn cười, có chút nghiền ngẫm: "Có đôi khi bổn vương cũng thật không đoán ra."

Âu Dương Vũ liền trừng mắt liếc hắn có chút hờn giận: "Hừ, vậy chàng cứ từ từ mà đoán đi."

Tướng nhi sinh bệnh, mấy người bọn họ sau khi dùng cơm xong cũng đường ai nấy trở về phủ, Mộ Dung Vân Thù ôm Mộ Dung Tướng đi theo phía sau Vương Nhược Hi, Vương Nhược Hi vẫn khuôn mặt lạnh tanh không chút biểu tình, một câu cũng không nói với hắn.

Dạ Trọng Hoa vừa mới trở lại Vương phủ, liền đã có hạ nhân báo nói là hoàng thượng muốn triệu kiến hắn, liền cũng nhanh chóng vào cung.

Buổi sáng, Tiểu Nặc đã cắp sách đến gặp thầy dạy học, một mình Âu Dương Vũ ở trong phủ suốt ngày rảnh rỗi. Sau khi điều chế thuốc mỡ rồi phân phó cho nha hoàn đến đưa cho hoàng hậu liền đột nhiên nhớ ra vài ngày nữa là đến trung thu, không khỏi có chút nhớ nhung hương vị của bánh trung thu liền nổi hứng đứng dậy đi vào phòng bếp.

Tiểu Nặc hôm nay được thầy dạy khen ngợi muốn tìm Âu Dương Vũ khoe khoang thành tích mình một chút thì đã thấy Âu Dương Vũ từ xa đi đến trong tay có cầm một khay nhỏ đặt lên bàn dịu dàng nói: "Lại đây, tỷ tỷ làm cho em chút điểm tâm này."

Tiểu Nặc nhìn món điểm tâm trong khay,trên mặt không giấu được niềm vui sướng. Món điểm tâm trên khay kia không phải món gì xa lạ đó chính là món mà Âu Dương Vũ vừa hưng phấn vào phòng bếp làm ra – bánh trung thu, với đủ mọi hình dạng cùng màu sắc khác nhau.Vẻ mặt của Tiểu Nặc hào hứng không thôi, nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, nói: "Tỷ tỷ, những chiếc bánh này nhìn trông thật đẹp mắt a."

"Em nếm thử đi." Âu Dương Vũ khẽ cười cầm lên chiếc bánh trung thu nướng nhân trà xanh trứng muối đưa cho hắn, Tiểu Nặc vừa cho bánh vào miệng liền cảm nhận được hương vị thanh mát của trà, bên trong bánh còn có lòng đỏ trứng gà. Hắn chậm rãi nhấm nháp rồi nuốt xuống, trên mặt tràn đầy hạnh phúc với hai má nhỏ nhắn phúng phính, nói: "Oa, thật ngon a!"

Âu Dương Vũ cười nói: "Cứ từ từ mà ăn, tất cả đều là của em."

Sau khi thấy Tiểu Nặc nuốt sạch sẽ miếng bánh trong miệng mình, Âu Dương Vũ liền lập tức cầm lên một mẩu bánh khác đưa cho hắn: " Thử nếm loại bánh này xem, là bánh rau câu nhân đậu đỏ."

"Bánh này ăn cũng rất ngon a." Tiểu Nặc cứ như vậy nhấm nháp khi nhìn xuống chiếc khay trống rỗng liền buồn bã giữ chặt ống tay áo Âu Dương Vũ "Tỷ tỷ, còn nữa không a?"

Âu Dương Vũ vốn chỉ định làm một chút để nếm thử hương vị thôi, thấy Tiểu Nặc có vẻ rất thích, nên cũng vui vẻ đứng dậy nói: "Để tỷ lại làm cho Tiểu Nặc thêm một ít vậy."

Liền đến phòng bếp lấy thêm nguyên liệu làm bánh từ trong không gian tùy thân ra, cả nước sạch đều được lấy từ trong không gian. Dù sao nàng nghĩ dùng nước sạch này có thể khiến cho món bánh càng thêm thơm ngon, mùi vị cũng sẽ được cải thiện, hơn nữa còn tốt cho sức khỏe.

Âu Dương Vũ hết sức tập trung làm bánh trung thu, đột nhiên nhận ra việc làm các loại món tráng miệng này cũng coi như là một thú vui!

Một lát sau, Âu Dương Vũ làm rất nhiều bánh trung thu được tạo thành những hình dáng kích thước cùng với màu sắc đa dạng phong phú trong vô cùng bắt mắt...

Tiểu Nặc chờ không được liền đứng chờ ở cửa phòng bếp, thấy Âu Dương Vũ mang bánh trung thu đi ra liền nhanh nhảu chạy lại, hai tay cầm hai bánh nhét hết vào họng mình. Âu Dương Vũ sợ hắn ăn no đến phát nghẹn. không có lợi cho đường ruột cho nên liền bảo hắn đi luyện kiếm để tiêu đi số bánh trong bụng.

Dù sau đó Tiểu Nặc có thể ăn nhưng thật sự Âu Dương Vũ làm dư ra rất nhiều bánh trung thu, cầm một miếng bánh lên ăn liền cảm thấy mùi vị không tệ nếu như lãng phí vứt đi thì thật tiếc a.

Nghĩ vậy liền phân phó người đến tặng bánh trung thu cho phủ Mộ Dung, Vân phủ, An Dương Vương phủ, đương nhiên còn lại vài bánh nàng sẽ để lại cho Dạ Trọng Hoa.

Dạ Trọng Hoa vừa về đến phủ thì sắc trời đã tối đen như mực, trên mặt có chút mệt mỏi.

Vừa mới vào đến cửa, Âu Dương Vũ thấy vậy liền giúp hắn rót chút trà: "Hôm nay nhìn chàng có vẻ mệt?"

"Gần đây phía nam có chút rắc rối... những ngày sau có thể ta về hơi muộn cho nên nàng không cần phải đợi ta." Dạ Trọng Hoa đột nhiên nghĩ tới cái gì, liền có chút nhíu mày "Bắt đầu từ ngày mai nếu có muốn ra khỏi phủ, nàng nhớ mang theo ám vệ bên mình."

Âu Dương Vũ khó hiểu nói: "Vì sao?"

"Dạ Phi Hi gần đây rục rịch, thao túng không ít thế lực làm không ít chuyện... ngu xuẩn của hắn ta vốn không quan tâm, chỉ sợ chính ngu xuẩn của hắn hại chết hắn thôi. Một tên ỷ lại luôn nghĩ mình thông minh thì cơ hội hắn ra tay làm những chuyện ngu ngốc càng cao, cho nên bổn vương không muốn Vũ nhi phải chịu bất kỳ tổn thương nào."Con người của Dạ Phi Hi nàng biết rõ, tâm địa độc ác, không hề có bất cứ lòng nhân đạo nào, cả người nàng trở nên âm trầm, Âu Dương Vũ ừ một tiếng: "Ta sẽ cẩn thận."

Sau đó nàng liền đem đĩa bánh trung thu đưa lên trước mặt hắn: "Được rồi, nếu như đã về phủ rồi cũng đừng nghĩ ngợi nhiều cho phiền lòng, nếm thử bánh này đi?"

Dạ Trọng Hoa vốn từ nhỏ đến lớn đều không thích ăn các loại thức ăn ngọt, tuy rằng hình dạng bánh trông rất đáng yêu, màu sắc đều hài hòa trông rất nổi bật nhưng một chút hắn cũng không có hứng thú thưởng thức.

Hắn có chút nhíu mày lên tiếng: "Ta không thích đồ ngọt."

"Nếm thử đi, Tiểu Nặc hôm nay ăn rất nhiều nha. Nó bảo rằng món này đặc biệt ngon a!" Âu Dương Vũ không ngừng động viên Dạ Trọng Hoa.

Cảm thấy không thể lay chuyển được tâm ý của Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ có chút bất lực, lại nghe được hắn khó chịu nói: "Nó là một đứa con nít, con nít đương nhiên là thích ăn đồ ngọt rồi. Thừa lời."

Âu Dương Vũ nghĩ ngợi một lúc liền cầm lấy miếng bánh trung thu nhân thịt hun khói, đưa đến bên môi hắn, ngữ khí có vài phần dụ dỗ: "Chàng ăn thử một cái đi, cái này tuyệt đối không ngọt, là bánh mặn, còn nữa do đích tay ta làm đó, chàng nỡ không ăn?"

Dạ Trọng Hoa nhìn miếng bánh trước mắt mình, lại nhìn sang vẻ mặt có chút dụ hoặc mong chờ của Âu Dương Vũ kia, cái loại biểu cảm này thật sự rất mới mẻ từ lúc quen biết nàng cho tới bây giờ vẫn chưa có tận mắt chứng kiến, cũng bắt đầu thỏa hiệp há miệng cắn một ngụm. Không ngờ, mới vừa đưa vào miệng thì đã thấy hương vị thật sự rất lạ, không có vị ngọt vốn có của bánh, mặc dù có là các món ăn điểm tâm cao lương mỹ vị trong cung thì cũng không sánh bằng được với hương vị đặc biệt này, liền nắm lấy tay Âu Dương Vũ đẩy miếng bánh lại cắn thêm miếng thứ hai.

"Ngon đúng không?" Âu Dương Vũ nhìn đôi mắt khẽ híp lại của Dạ Trọng Hoa liền giơ khóe môi cười, vội vàng ngồi bên cạnh hắn, ngón tay chỉ miếng bánh gần nhất trên đĩa, nói: "Nếu chàng không thích đồ ngọt, vậy thử ăn bánh nhân thịt bò hầm kia đi?"

Âu Dương Vũ thấy Dạ Trọng Hoa cũng không lên tiếng phản đối, liền cầm lấy một cái bánh trung thu đưa đến bên miệng Dạ Trọng Hoa, Dạ Trọng Hoa cũng phối hợp với Âu Dương Vũ cắn một ngụm, trong mắt chỉ toàn là sự hưởng thụ cùng cảm nhận, loại bánh điểm tâm này so với các món điểm tâm khác đúng là có sự khác biệt rõ rệt, về hương vị lẫn màu sắc hình dáng bên ngoài. Ngoài ra sau khi ăn xong, dù bánh đưa đến bên miệng hắn vốn không phải là bánh ngọt nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác ngọt ngào không thôi, mọi mệt mỏi đau đầu lúc nãy của hắn đều vì hành động của nàng làm tan biến hết, hắn cảm thấy cuộc sống này nếu như có nàng mãi mãi bên hắn thì hắn không cần phải nghĩ ngợi gì nhiều nữa.

Dạ Trọng Hoa không khỏi có chút rung động kéo Âu Dương Vũ về phía mình, đặt nàng ngồi ngay ngắn trên đùi mình ôm chặt lấy nàng, nhịn không được mở miệng thắc mắc hỏi: "Khai mau, bên trong nàng bỏ thêm thứ gì, tại sao ta càng ăn lại càng thấy rất thơm, nhịn không được muốn ăn cái thứ hai rồi cái thứ ba..."Thử nói xem trên đời này ai chả thích thú khi được người khác khen ngợi mình, mà đặc biệt chủ nhân của lời khen ngợi ngầm này lại vốn là người có thành kiến với các món bánh, trong lòng liền cảm thấy có chút sung sướng với lời tán dương của Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ cười tủm tỉm nói: "Không nói cho chàng!"

Dạ Trọng Hoa bật cười khẽ nhéo yêu mũi nàng, thuận thế trượt xuống miệng nàng vuốt ve: "Bướng bỉnh!"

Lúc này đột nhiên bầu không khí liền trở nên ái muội, ánh sáng trong phòng bắt đầu u ám đi, chỉ lập lòe.

"Vũ nhi." Dạ Trọng Hoa thật lâu mới gọi Âu Dương Vũ, lúc này nàng ngồi ở hắn trên người, tư thế thân mật của hai người như vậy, ngay cả hô hấp cũng đan cài vào nhau nóng bỏng đến đỏ mặt, nhớ tới màn kiều diễm đêm qua. Âm thanh Dạ Trọng Hoa liền bắt đầu khàn đi, hắn vươn tay vuốt nhẹ hai cánh môi nàng: "Bổn vương cảm thấy chưa đủ."

"Vậy ăn thêm đi." Âu Dương Vũ vừa định đứng dậy vươn tay lấy bánh trung thu đưa cho hắn thì ngay lập tức bị Dạ Trọng Hoa giữ chặt, con ngươi hắn dần dần trở nên u ám dừng trên khuôn mặt nàng, gương mặt tuấn mỹ mê hoặc chúng sinh kia không ngừng dụ hoặc: "Bổn vương muốn ăn, nàng."

Âu Dương Vũ giật mình, nửa ngày cũng không nói được gì.

Dạ Trọng Hoa nâng tay lên, chậm rãi xoa hai gò má phiếm hồng của nàng, rồi lại sống mũi nàng rồi khẽ chạm vào ánh mắt, sau đó nhập vào trong mớ tóc đen dài bóng mượt. Bỗng nhiên hắn liền dùng sức, cúi đầu hôn lên môi nàng mạnh mẽ và dữ dội.

Âu Dương Vũ hô hấp cứng lại, tựa hồ không nên cùng hắn một mình chung sống nhất thất đi, nay Dạ Trọng Hoa nhìn nàng, đôi mắt hắn ánh lên tia sáng mơ hồ như một con sói đói đang giam giữ một con tiểu bạch thỏ. Nụ hôn của Dạ Trọng Hoa càng lúc càng mãnh liệt, đầy tính công kích. Hắn tiến quân thần tốc, không chút lùi bước, mê loạn khiêu khích, dây dưa.

"Đêm nay nàng phải..."

"Vương gia, An Dương vương đến!" Trúc Lục đứng ở ngoài cửa nhẹ giọng bẩm báo, Dạ Trọng Hoa bất chợt ngừng mọi động tác, gân xanh trên trán nổi lên, tránh khỏi cái tên kỳ đà Tiểu Nặc kia, giờ lại phải lão già chết tiệt kia...

Dạ Trọng Hoa nghiến răng nghiến lợi: "Cút!"

Âu Dương Vũ nhìn vẻ bất mãn cùng bộ dáng nổi giận của Dạ Trọng Hoa trong lòng bất giác muốn cười nhưng cố gắng chịu đựng, bày ra vẻ rầu rĩ lặng lẽ rời khỏi người hắn, có chút xấu hổ sửa sang lại quần áo của mình: "Vẫn là... trước tiên, gặp khách đi."

"Lão ta mà cũng gọi là khách sao?!"

An Dương vương nhìn thấy Âu Dương Vũ đi ra, vẻ mặt đầy ý vui mừng, căn bản nào có biết cháu trai của hắn đứng bên cạnh vẻ mặt tối sầm lại khó chịu đến bức người kia, hắn căn bản có biết rằng chính bản thân hắn vừa gây ra tội lớn là phá hỏng bầu không khí tốt đẹp của đôi vợ chồng nào đó liền ngây ngô lên tiếng: "Vũ nhi, Vũ nhi, con sao bây giờ mới ra a, bổn vương đợi con thật lâu!"

"Ta cảnh cáo ông, ông với lão bà nhà ông nếu như không có việc gì nghiêm trọng thì đừng bao giờ đến làm phiền Vũ nhi, có làm được không?"Ở trong mắt An Dương vương, Âu Dương Vũ là nhân vật chính nhưng thằng nhóc Trọng Hoa này lại một lúc ương bướng độc chiếm không thôi, hắn liền xem nhẹ lời nói của Dạ Trọng Hoa quay đầu cười trừ: "Trọng Hoa à, con đừng làm khó ta nha. À Vũ nhi, bánh trung thu kia còn không a? Hương vị thật sự rất thơm ngon nha."

Thấy An Dương vương chỉ vì bánh trung thu kia mà đến đây, Âu Dương Vũ không khỏi bật cười, chỉ vì mấy cái bánh trung thu thôi cũng phải nhọc công đêm khuya thế này gõ cửa đến tận đây sao?

Âu Dương Vũ nhợt nhạt cười, nói: "Thẩm thẩm rất thích sao?"

An Dương vương nhìn thấy ý cười của Vũ nhi liền vui vẻ rạo rực nói: "Ai da, Tâm nhi từ sau khi mang thai đến giờ đều nôn nghén không thôi, ăn cái gì cũng đều phun hết ra. Nhưng hôm nay người của con đưa bánh trung thu đến, Tâm nhi sau khi ăn xong cảm thấy mùi vị không tồi, ăn liền mấy cái mà không bị nôn ra! Bổn vương vì thế nên mới đến đây, Vũ nhi, còn có dư lại vài cái không?"

Dạ Trọng Hoa trong lòng không khỏi tức giận, nhìn ý cười trên mặt An Dương vương kia, hận không thể ném lão ta ra khỏi phủ. Vợ ông muốn ăn thì ông tự đi mà làm, tới tìm cháu dâu làm gì, nghe An Dương vương liên tục nói không ngừng nghỉ, liền khó chịu mở miệng phản hồi thay Âu Dương Vũ: "Không! Một cái cũng không!"

Dạ Trọng Hoa thật sự là hận cái lão già chết tiệt này đến mức không thể ngay lập tức đạp bay hắn ra khỏi kinh thành, tại sao âm hồn của lão lại bất tán như vậy!

Dạ Trọng Hoa mặt đen như đáy nồi, An Dương vương mặt dù trong lòng có chút chột dạ với thằng cháu trai lạnh lùng, vô tâm này nhưng vẫn cố làm ra vẻ thản nhiên, vừa nghe chữ không có từ miệng hắn, khuôn mặt lão bắt đầu u sầu, sửng sốt một lát, sau đó lập tức nói: "Vũ nhi, hay là con làm thêm vài cái nữa đi, coi như là vì sức khỏe mẹ con Tâm nhi, có được không?"

"Không được!"

"Được."

Hai đạo âm thanh vang lên cùng một lúc nhưng đáp án thì lại không giống nhau. An Dương vương nào có quan tâm đến câu trả lời của Dạ Trọng Hoa, vừa nghe Âu Dương Vũ đáp ứng liền vui mừng không thôi, trực tiếp sải chân ngồi ngay ngắn ở đại sảnh chờ, ánh mắt đắc ý liếc nhìn Dạ Trọng Hoa, nhóc con, tại sao loại cháu trai ruột như hắn lại không bằng một góc của vợ thằng nhóc ấy nhỉ? Vô tình vô tâm, keo kiệt, bá đạo độc chiếm.

Dạ Trọng Hoa tức giận trừng mắt nhìn Âu Dương Vũ liếc mắt một cái, cư nhiên lại phân phát lòng tốt làm gì, bộ nàng dư thừa quá phải không? Âu Dương Vũ cũng bất đắc dĩ gửi cho hắn một ánh mắt trấn an, nếu lão vương gia đã đến tận cửa cầu nàng như vậy, nàng sao có thể cự tuyệt được.

Dạ Trọng Hoa biết rằng lúc này nàng chắc chắn sẽ không thuận theo ý hắn, thấy lời phản đối của hắn không có hiệu quả gì với Âu Dương Vũ, liền tức giận nhíu mày nhìn nàng chậm rãi xoay người đi về phía phòng bếp.

Âu Dương Vũ làm xong vài cái bánh trung thu nóng hổi, tiễn đưa An Dương vương trở về thì sắc trời cũng vào lúc nửa đêm.

Âu Dương Vũ bủn rủn tay chân, rửa mặt chải đầu rồi đi về phía giường ngủ. Cũng không ngờ, Dạ Trọng Hoa sớm nằm trên giường kia vốn tưởng đã an giấc lại đột nhiên ngồi dậy, Âu Dương Vũ bị hành động bất ngờ của hắn dọa cho hoảng sợ, không khỏi trừng mắt liếc hắn hỏi: "Sao chàng còn chưa ngủ?""Chờ nàng!" Đôi môi mỏng manh chậm rãi phun ra hai chữ, trong lòng có chút bực bội chuyện khi nãy không thôi, liền mạnh mẽ vươn cánh tay ôm lấy nàng nằm xuống bên cạnh mình, giữ chặt nàng trong lòng sau đó cũng không có bất kì động tác gì.

Âu Dương Vũ cảm nhận được tiếng thở nhịp nhàng của hắn trên đầu truyền đến, đột nhiên cảm thấy tâm mình dần dần ấm áp.

Sau một lúc lâu, khi Âu Dương Vũ nghĩ rằng Dạ Trọng Hoa đã ngủ thì bất chợt nghe thấy tiếng thở dài của hắn truyền đến, có chút buồn bực nói: "Nếu như có thể, ta muốn lập tức biến nàng thành viên ngọc bội, ngày ngày mang theo bên mình."

Âu Dương Vũ vì câu nói của hắn có chút buồn cười nhưng phần lớn là cảm động, lại cảm thấy trong lòng nhè nhẹ lo lắng, trong miệng lại nói: "Vương gia, chàng suy nghĩ đi đâu đó hả?"

Bên cạnh trong ngực truyền đến chấn động nhẹ, hắn khẽ cười, trong chốc lát mới nghe được Dạ Trọng Hoa nói: "Nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải dậy sớm."

Vũ nhi của hắn là người con gái tốt nhất mà hắn từng gặp, người tốt như vậy, thật khiến cho người ta không khỏi sinh ra lòng chiếm hữu không dứt.

Âu Dương Vũ khẽ gật đầu, bầu không khí lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có của nó, chỉ còn nghe thấy âm thanh đều đều của tiếng hít thở.

Bên cạnh tiếng hít thở của Dạ Trọng Hoa bắt đầu lắng xuống, không biết có phải vì đã quá giờ sinh học của nàng hay không hay vì một lý do nào đó, đêm nay Âu Dương Vũ dường như không thể ngủ được, trong lòng thậm chí có chút nhè nhẹ hưng phấn không thôi, buổi tối việc An Dương vương đến phủ nhờ vả nàng khiến nàng nảy sinh ra một ý tưởng vô cùng thú vị.

Nếu như bánh trung thu nàng làm đã được nhiều người hưởng ứng cùng hoan nghênh như vậy, thì việc mở một cửa hàng bán bánh tại nơi cổ đại này có gì là không thể? Gần nhất Dạ Phi Hi đang rục rịch, bởi vì Dạ Trọng Hoa muốn nàng phòng bị cẩn thận cho nên không thể điều tra được hắn thực sự đang âm mưu cái gì, không bằng nhân cơ hội này dụ rắn ra khỏi hang, sau đó đào cái lỗ cho hắn chui vào.

Nếu như thuận lợi, chẳng phải nàng vừa câu thêm một con cá lớn sao, cớ gì mà không thực hiện?

Âu Dương Vũ suy nghĩ tính toán một lúc sau đó chợp mắt lúc nào không hay. Đến khi mặt trời lên cao, Dạ Trọng Hoa đã đứng dậy vào triều nàng thậm chí còn không hay biết, ngủ thẳng đến trưa, lúc đó mới ngái ngủ thức dậy.

Nàng vừa mới tỉnh lại thì nghe được Trúc Lục báo tin với nàng nói: "Vương phi, Mộ Dung phu nhân cùng với Mộ Dung tiểu công tử tới chơi."

Âu Dương Vũ rửa mặt chải đầu đâu vào đó xong xuôi đi vào sảnh chính đã thấy Vương Nhược Hi đang vui đùa với Mộ Dung Tướng, Mộ Dung Tướng

ngồi bên cạnh, mặt mày rạng rỡ mỉm cười. Âu Dương Vũ nhìn cảnh tượng mẹ con bọn họ vui vẻ bên nhau, trong lòng không khỏi ấm áp.

Liền tiến lên cười nói: "Vũ nhi đến quá trễ khiến Nhược Hi phải đợi lâu rồi."

Vương Nhược Hi ngẩng đầu nhìn hướng Âu Dương Vũ, ánh mắt dịu dàng có chút nhu hòa ý cười, nói: "Vũ nhi, tối hôm qua muội có gửi cho bọn ta vài cái bánh trung thu, hương vị rất tuyệt. Muội biết không, Tướng nhi vì tham lam muốn ăn thêm bánh trung thu của muội mà vòi ta đưa nó đến tận đây a."Âu Dương Vũ che miệng mà cười, cúi đầu nhéo nhéo hai cái má tròn phúng phính của Mộ Dung Tướng, Vương Nhược Hi yêu thương vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của Mộ Dung Tướng, ôn nhu nói: "Tướng nhi, thấy thẩm thẩm rồi sao không chào hỏi a? Sáng sớm nay không phải con nằng nặc bảo nhớ thẩm thẩm cùng với món bánh trung thu kia sao?"

Mộ Dung Tướng trong lòng có chút xấu hổ, sau đó cũng nhu thuận kêu lên: "Tướng nhi chào Thẩm thẩm."

Âu Dương Vũ nghe được âm thanh trong trẻo của hắn liền vui vẻ ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ đầu hắn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, nói: "Miệng thực ngọt, còn muốn ăn thêm bánh trung thu sao?"

Mộ Dung Tướng trên mặt ngại ngùng, dùng sức gật đầu. Hắn từ đầu quen biết Âu Dương Vũ thì đã vô cùng thích nàng, liền khẽ cong đôi môi nhỏ nhắn của mình lên cười với Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ nhìn nụ cười ngọt ngào của hắn, trong lòng cũng vui vẻ không thôi.

Hôm nay sắc mặt của thằng bé đã có chút tốt lên, hồng hào, tươi trẻ thế kia, sau này chỉ cần duy trì chế độ ăn uống cùng uống thuốc thêm vài tuần nữa là khỏe rồi.

Âu Dương Vũ nghĩ nếu như một mình Mộ Dung Tướng ngồi mãi ở đây rồi cũng sẽ rất nhàm chán, liền cười nói: "Tiểu Nặc đang ở trong thư phòng cùng học với sư phó, con mau đến đó chơi với hắn đi, đợi lát nữa thẩm thẩm sẽ làm bánh trung thu cho con ăn, có được không?"

Mộ Dung Tướng đương nhiên cũng rất muốn gặp Diệp Nặc, liền vâng một tiếng, thấy Vương Nhược Hi cũng nhẹ gật đầu đồng ý liền vui vẻ đi cùng nha hoàn dẫn đến thư phòng.

Vương Nhược Hi nhìn bộ dáng nhanh nhảu của Mộ Dung Tướng rời đi, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, có chút hỗn loạn vui mừng, nói: "Vũ nhi, lần này thật sự ta rất biết ơn muội, Tướng nhi con của ta, nó chưa bao giờ vui vẻ hứng khởi như vậy, ta cũng đã rất lâu chưa nhìn thấy nó có tâm trạng tốt đến thế."

Âu Dương Vũ nhớ tới thời gian khó khăn mà mẹ con họ phải trải qua trong lòng cũng có chút phiền muộn, lại nhìn Vương Nhược Hi, thấy nàng ăn mặc giản dị, trên mặt son phấn đều chỉ phớt nhẹ, trông rất thanh nhã, vật trang sức trên tay hầu như khôn phải là đồ trân quý, trên đầu chỉ cài một hai cây trâm vàng sắc.

Vương Nhược Hi vẻ mặt lạnh nhạt, cầm lấy một miếng điểm tâm mà Trúc Lúc khi nãy đã chuẩn bị trước bỏ vào trong miệng, rồi đột nhiên nhớ đến cái gì, không khỏi hiếu kỳ nói: "Vũ nhi, hôm qua ăn bánh trung thu muội làm, hương vị rất tuyệt, trước kia ta chưa bao giờ nếm qua một loại bánh trung thu có mùi vị đặc biệt mà ngon đến như thế, rốt cuộc là muội đã làm như thế nào vậy?"

Âu Dương Vũ nhìn Vương Nhược Hi, trong đầu chợt có một ý tưởng lóe lên, cười nói: "Muội đã sớm nghe Trọng Hoa nói, vợ của Mộ Dung Vân Thù là người phụ nữ rất am hiểu các món ăn nhẹ, đặc biệt là các món bánh, chẳng lẽ so với tỷ, Vũ nhi còn lợi hại hơn vậy sao?"

Vương Nhược Hi biết Âu Dương Vũ đây là cố ý trêu chọc nàng liền không khỏi cười khổ nói: "Ta cũng chỉ là muốn giết thời gian mới mày mò nghiên cứu cách tạo hương vị cho bánh thôi, phải nói là ta rất ấn tượng với cách muội làm bánh trung thu đó."Âu Dương Vũ biết Vương Nhược Hi quả thật có kiến thức sâu rộng với các món điểm tâm ở thời cổ đại này, trong lòng liền âm thầm quyết định, nhìn Vương Nhược Hi nói: "Nhược Hi, tỷ đã có từng nghĩ đến việc mình có thể dùng tài năng này để kiếm tiền chưa?"

Vương Nhược Hi nghe vậy có chút sửng sốt, trường hợp người phụ nữ bên ngoài một mình kiếm tiền không phải là hiếm, có điều những người phụ nữ đó vốn là những người có tầng lớp giai cấp bình thường, vốn không nổi bật. Còn nàng vốn là tiểu thư khuê các, sở hữu phía sau không biết bao nhiêu cửa tiệm, đứng đầu không biết bao nhiêu ông chủ khách điếm. Vương Nhược Hi đột nhiên nhớ đến tình cảnh gia đình Mộ Dung gần đây có chút túng quẫn, thần sắc có chút ảm đạm nói: "Không giấu gì muội, Mộ Dung gia thoạt nhìn trông bình thường yên bình là vậy, nhưng bên trong nội bộ gia đình vốn đã bị phá hoại bởi chính tay người chú vô trách nhiệm của Mộ Dung Vân Thù, mấy năm gần đây cả nhà hắn phải dựa vào cái nông trang rộng lớn kia mới miễn cưỡng chống đỡ được, số tiền thu vào cũng chẳng đủ tiêu. Nhà của ta tuy cũng có mấy chỗ cửa hiệu có mặt tiền, nhưng cũng không đủ để giúp đỡ hắn vì cửa hiệu vốn không lớn, chỉ là có vị trí thuận lợi để bán buôn. Vốn ta cũng có thể giúp được gia đình hắn vượt qua tình trạng khó khăn này nhưng tên chú bất lương kia vốn ăn chơi rượu chè, bài bạc trác táng rồi thua hết tiền. Đã nghèo rồi mắc cái eo. Vài đứa em dâu luôn tìm cách ở trước mặt ta không ngừng nói đông chỉ tây, ta biết các nàng vốn muốn giúp đỡ nên giả bệnh gọi Mộ Dung vào xem bệnh để kiếm chút bạc? Nhưng đối với tính cách của Mộ Dung... Ai, vốn là người rất cao ngạo sĩ diện, vì thế ta chưa bao giờ ngừng nghĩ đến việc phải tìm cách nào đó để kiếm tiền, nuôi nấng cho Tướng nhi ăn học, mua các vật dụng cần dùng, nhưng vì lại nghĩ bản thân mình là một người phụ nữ nhỏ nhoi biết làm thế nào mới có thể kiếm tiền?"

Âu Dương Vũ gặp Vương Nhược Hi có này tâm, kia liền đã vô cùng tốt, lập tức lôi kéo tay nàng nói: "Nhược Hi, chúng ta cùng nhau mở một tiệm bán bánh trung thu đi, tỷ thấy thế nào?"

Vương Nhược Hi có chút ngạc nhiên, nhìn Âu Dương Vũ không tự chủ lặp lại nói: "Tiệm bán bánh trung thu?"

Âu Dương Vũ gật gật đầu: "Đúng vậy, tạm thời món bánh chủ đạo chính là bánh trung thu, chờ đến khi Tết trung thu qua đi, đến lúc đó sẽ lại làm thêm vài món điểm tâm mới lạ khác, một mình muội không nghĩ ra nhiều ý tưởng, mà tỷ lại là người am hiểu các món ăn nhẹ ở đây, cho nên hai người chúng ta cùng nhau hợp tác chẳng phải sẽ rất hoàn hảo hay sao?"

Thấy Vương Nhược Hi vẻ mặt vẫn đang có chút do dự, biết nàng đang suy nghĩ cái gì, lại tiếp tục nói: "Đương nhiên việc tiếp khách không phải là công việc của hai chúng ta, chúng ta sẽ thuê người đến làm những việc này. Công việc của muội sẽ là phụ trách cửa hàng và thu ngân, còn tỷ sẽ là người chỉ đạo ở phía nhà bếp nên làm hương vị thế nào để vừa lòng khách hàng."

Vương Nhược Hi lúc đầu đúng là có chút lo lắng, thứ nhất là về tiền bạc, thứ hai nàng vẫn có chút kiêng kị mặt mũi nhà Mộ Dung, nếu như công việc của nàng là ra mặt tiếp khách thì —— dù sao cũng là con gái của ông chủ cửa buôn việc xuất đầu lộ diện nơi công việc tầm thường như thế thật sự không được ổn cho lắm.

Nghe Âu Dương Vũ nói như vậy, trong lòng chút do dự ban nãy bị đánh bật đi, Vương Nhược Hi nhanh chóng cầm lấy tay Âu Dương Vũ, nóng lòng muốn thử loại công việc này nói: "Nếu là như vậy thì ta đương nhiên đồng ý hai tay rồi."

Hai người liền ngay lập tức hào hứng hàn huyên bàn bạc một chút về vấn đề kinh doanh tiệm bánh, qua được hai tiếng đồng hồ Vương Nhược Hi mới đứng dậy cáo từ. Lúc ra tới cổng, trên mặt nàng có chút chờ mong, bình tĩnh nói: "Vũ nhi, ta chờ tin tức của muội!"

Khi Dạ Trọng Hoa vừa từ cung trở về thì đã thấy Âu Dương Vũ ngồi trong phòng cầm tờ giấy gì đó viết viết cái gì, có chút nhíu mày, sau đó đột nhiên lại không hài lòng ném tờ giấy vừa viết sang một bên thờ dài.

Dạ Trọng Hoa cảm thấy buồn cười, nhân tiện nói: "Nàng đang làm gì đó?"

Âu Dương Vũ ngẩng đầu, thấy Dạ Trọng Hoa đứng trước mặt mình liền buông bút trong tay vui vẻ nói: "Ta chuẩn bị mở tiệm."

"Cái gì?" Dạ Trọng Hoa có chút không tin những gì nàng vừa nói.

Âu Dương Vũ từ từ giải thích với hắn ý tưởng về việc mở tiệm bánh, Dạ Trọng Hoa con ngươi bắt đầu tối sầm lại, sắc mặt có chút khó chịu hờn giận, đường đường là một Ninh vương, không lẽ lại không đủ khả năng để nuôi nàng hay sao? Đến mức phải mở tiệm kiếm tiền?

Âu Dương Vũ thấy vẻ mặt khó coi của hắn liền chậm rãi nói cho hắn nghe mục đích sâu xa của việc mở tiệm bánh kinh doanh, Dạ Trọng Hoa nghe xong cũng rõ được tường tận, suy nghĩ một lát, hơn nữa Âu Dương Vũ có nói qua Vương Nhược Hi cùng hỗ trợ với nàng, ý định phản đối của Dạ Trọng Hoa ngay lập tức bị chặn lại nơi cổ họng, chuyện gia đình Mộ Dung gặp khó khăn về kinh tế cùng tài chính hắn đương nhiên biết, tên Mộ Dung này từ nhỏ đến nay đều ưa sĩ diện, không hề nguyện ý nhận bất cứ sự giúp đỡ hỗ trợ gì từ bọn họ.

Nếu như có thể nhân việc này gián tiếp giúp đỡ tên đầu đất này thì hắn cũng không muốn phản đối nàng: "Lấy tên là gì?"

Âu Dương Vũ thấy Dạ Trọng Hoa cũng không có ý phản đối việc làm này của mình liền vui vẻ nói: "Aida ta cũng đang gặp rắc rối lớn với việc đặt tên cửa tiệm, hay là chàng nghĩ giúp ta một vài cái tên để ta tham khảo đi."

Hai người sau một hồi thảo luận liền lấy tên tiệm bánh là "Viên Mãn", có ý nghĩa hạnh phúc tròn đầy trong ngày tết trung thu vốn là ngày gia đình đoàn viên, một hạnh phúc không quá kì vọng vào mọi thứ chỉ đơn giản là dành nhiều thời gian cho nhau, cảm nhận và hiểu nhau nhiều hơn, đây là điểm mà khiến Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ vô cùng hài lòng.

P/s: Quá dài quá mệt não...Ta..trân trọng tuyên bố....Ta...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Bán bánh quyên góp

Bởi vì có sự giúp đỡ hậu thuẫn từ Dạ Trọng Hoa, công việc mở cửa tiệm của nàng hầu như không gặp vấn đề gì khó khăn ví dụ như việc thuê người làm, hay tìm một cửa tiệm có mặt bằng tốt nằm ở trung tâm kinh thành,...Sau khi tất cả đã được trang trí hoàn hảo, hoành tráng. Tiệm bánh của Âu Dương Vũ có một buổi khai trương vô cùng thuận lợi, phải công nhận công sức mà chồng nàng bỏ ra không nhỏ nha.

Âu Dương Vũ có chút phiền muộn, tin tức việc Ninh vương phi khai trương tiệm bánh bất đắc dĩ được lan truyền khắp nơi nhanh ngang bằng tốc độ của âm thanh.

Hơn nữa ngoài việc đích thân chủ tiệm bánh chính là Ninh vương phi còn có thêm việc vị chiến thần tiếng tăm lừng lẫy Ninh vương - Dạ Trọng Hoa nào đó còn đến tiệm bánh ngồi uống nước trà, khiến cho dân chúng ở khắp nơi đến tiệm ùa vào như vũ bão chỉ trong ngày khai trường đó. Đến mức hết cả bàn ghế, nhưng vài vị tiểu thư tình nguyện chỉ cần đứng đó ngắm nhìn khuôn mặt khuynh đảo chúng sinh kia đang tao nhã uống trà thì dù có đứng mỏi đến mấy họ cũng không màn.

Âu Dương Vũ thấy khắp tiệm bánh của mình đàn ông thì ít mà đàn bà già trẻ thì nhiều vô kể, khẽ cười khổ. Dạ Trọng Hoa ơi là Dạ Trọng Hoa, chàng xem đi, đã là người đàn ông có vợ mà vẫn không ngừng việc làm cho vài vị tiểu thư, vài cô gái trẻ kia xiêu lòng, chẳng phải phận làm vợ này chịu quá nhiều thiệt thòi sao? Những vị khách ở đây ngoài ngắm sắc ra họ còn rất nhiệt tình thưởng thức bánh trung thu, trên mặt bọn họ có vẻ rất hưởng thụ hài lòng với mùi vị đặc biệt của bánh.

Ngày khai trương đầu tiên, bánh trung thu ở tiệm Viên Mãn hầu như được tiêu thụ hết sạch. Vì có được một sự khởi đầu vô cùng tốt cho nên về lẽ đương nhiên tiệm cũng đẩy mạnh số lượng bánh. Nhưng Âu Dương Vũ lại không theo cái suy nghĩ cũ kỹ này, đột nhiên món bánh của nàng được nhiều người tiêu thụ như vậy, nàng dĩ nhiên cần phải khiến cho sản phẩm của nàng có chút tiếng tăm, để có chút tiếng tăm cần phải làm cho số lượng này có hạn một chút, vị mới mẻ, được đóng gói tinh xảo, và việc giá sẽ cao hơn một chút là điều hiển nhiên. Và đúng như mong đợi của nàng, mặc dù giá cả tăng lên, số lượng lại ngày một khan hiếm nhưng, mỗi ngày người đến tiệm Viên Mãn để mua bánh trung thu lại vẫn cuồn cuộn không ngừng.

Âu Dương Vũ dần dần gặp khó khăn trong việc đáp ứng nhu cầu người tiêu dùng, đầu óc luôn trong tình trạng căng thẳng. Bánh trung thu mỗi ngày đều một đa dạng, khách đến Viên Mãn cùng ngày một náo nhiệt, về cơ bản lò nướng mới xuất bánh thì ngay lập tức đã hết sạch.

Mà chuyện đáng buồn cười nhất chính là người anh em ruột của hoàng thượng, An Dương vương kia chỉ vì vương phi cực kỳ thích ăn món bánh trung thu của Âu Dương Vũ, chẳng màng đến việc lượng mỡ dư thừa của vợ mình có nguy cơ xâm chiếm da thịt, An Dương vương mỗi ngày đều đến tiệm nói riêng với Âu Dương Vũ làm trước nhiều bánh cho hắn nhưng Âu Dương Vũ lại nói việc này không thể vì nó vi phạm đến nguyên tắc của tiệm, nếu như đồng ý với yêu cầu của thúc thúc thì chẳng phải về sau người khác sẽ phá lệ mà loạn lên sao?

Rơi vào đường cùng, An Dương vương cũng chỉ đành mỗi ngày cho hạ nhân đến sớm xếp hàng —— chờ mua bánh trung thu.Như vậy, còn chưa đến Tết trung thu, danh tiếng của Viên Mãn đã lan truyền vang dội từ trong lẫn ngoài kinh thành, hầu như không một ai đến Tây Lăng quốc mà không biết đến tiệm bánh trứ danh Viên Mãn kia, thậm chí vài người dùng bánh trung thu này để biếu tặng cho nhau, bởi vậy mấy ngày liền, trời vẫn còn chưa sáng nhiều người đứng xếp hàng dài chờ để được mua bánh trung thu Viên Mãn.

Nhiều vị đại công tử gia thế giàu có nhất kinh thành ngày thường thì thanh cao, kiêu ngạo, khinh thường nơi chốn ồn ã chợ búa của dân thường, căn bản không đem bọn người dơ bẩn đó vào mắt. Nhưng hôm nay chỉ vì để được thưởng thức hương vị độc đáo của món bánh trung thu ở Viên Mãn mà phải tốn không ít tâm tư, phân phó cho thuộc hạ ngày ngày đều đến mua cho bằng được, đến mức bọn hạ nhân mỗi lần đi mua bánh đều không dám mua riêng về cho mình để nếm thử, chỉ sợ nếu như chủ tử mình biết được sẽ trừng phạt. Trong khoảng thời gian ngắn, món bánh trung thu Viên Mãn của Ninh vương phủ đã trở thành một trong những món ăn xa xỉ mỹ vị nhất kinh thành Tây Lăng.

Và đương nhiên tin tức này rất nhanh cũng lan truyền đến tai của Lý Cung, Lý Cung bấy lâu nay muốn tìm Âu Dương Vũ gây sự, nay nghe được hạ nhân bẩm báo, trên mặt không khỏi có chút khó chịu, Âu Dương Vũ, lại là Âu Dương Vũ.

Cô ta hại Lý Vân Phỉ sống bi thảm như thế, bây giờ còn dám dựa vào cái gì thong thả sống vui vẻ, êm thuận như thế? Mở tiệm bánh sao? Ta sẽ chống mắt lên xem cái tiệm đó duy trì được bao lâu.

Ánh mắt Lý Cung bắt đầu hiện lên một tia âm ngoan.

Ngày hôm sau, cửa tiệm Viên Mãn còn chưa có mở thì trước cửa đã có hàng chục người đứng xếp hàng thật dài, đám người đó không khỏi bàn luận sôi nổi rằng hôm nay liệu ai có thể mua được bánh trung thu sớm nhất không.

"Tiểu công tử nhà ta cực kỳ thích ăn món bánh trung thu này a, nếu như vị phu nhân đó không yêu thương tiểu công tử đó, thì sáng sớm cũng không phân phó ta đứng đây xếp hàng chờ lâu như vậy."

"Còn lão già nhà ta xưa nay không thích ăn đồ ngọt, nhưng cứ một tuần lại cứ bảo ta phải đến Viên Mãn mua cho bằng được bánh này cho lão ấy a."

"Nghe nói người nào sau khi ăn bánh này, cả người đều cảm thấy tinh lực dư thừa nha!"

"Vương phi nhà chúng ta mang thai, gần nhất ăn uống đều thất thường, ăn gì nôn đấy, chỉ có ăn mỗi bánh trung thu thì mới nuốt trôi, vương gia nhà chúng ta sủng ái vị vương phi này như mạng, mỗi ngày đều ra lệnh cho ta phải đến đây mua a."

"Ta đứng xếp hàng chờ bánh đã hơn bốn ngày rồi, nếu như hôm nay không mua được bánh trung thu mang về thì chủ tử chắc chắn sẽ đuổi ta ra khỏi nhà mất thôi!"

"Aida, đừng có nói nữa, mau mở cửa, mở cửa đi a!"

Một cô gái vốn là người làm của tiệm nhẹ nhàng mở cửa bước ra nhắc nhở: "Xin mọi người hãy trật tự xếp hàng, không được chen lấn cướp giật, một lát nữa sẽ..."

Có nhiều người đứng chờ cả buổi sáng sớm cuối cùng cũng mua được bánh trung thu, cầm trên tay hộp bánh tinh xảo mà bọn họ không khỏi vui mừng đến phát khóc. Bánh trung thu của Viên Mãn tiền thì không thành vấn đề nhưng để mua cho được nó cũng là một việc gian nan vô cùng. Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một tên hạ nhân chạy đến ôm lấy bánh trung thu cao giọng nói: "Thiếu gia, thiếu gia, nô tài lấy được, lấy được rồi!"Những người xung quanh không khỏi có chút ngưỡng mộ, lúc này họ liền đưa mắt nhìn tên hạ nhân đem chiếc hộp tinh mỹ đưa cho một người đàn ông với một thân y phục hoa lệ. Người đàn ông này nào có phải ai xa lạ - chính là tam công tử của Lý gia, Lý Cung.

Hắn cũng lạnh lùng vô tình cầm lấy hộp bánh từ tay hạ nhân, đứng trước mặt mọi người mở ra, vươn tay cầm một mẩu bánh lấy ra khỏi hộp, dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn thoáng qua: "Loại bánh tầm thường như vậy cũng có người muốn ăn sao?"

Lý Cung đem bánh trung thu đưa đến bên miệng mình thản nhiên cắn một ngụm, lập tức nhíu mày phun mạnh trên mặt đất, mẩu bánh còn lại trên tay hắn liền tức giận vứt xuống, dùng chân nghiền nát: "Cái quái gì thế này? Vừa ngọt vừa mặn, loại bánh này chỉ là đồ bỏ, thế mà cũng đáng để cho vào miệng sao? Đáng giá đến vậy sao? Thật là không biết loại người các ngươi đang nghĩ gì?!"

Mọi người đứng xếp hàng xung quanh chứng kiến một loạt động tác khoa trương của hắn liền nhất thời đều ngây ngốc.

Sau khi các vị chủ tử của bọn họ ăn bánh trung thu này xong đều luôn nhớ mãi hương vị đặc biệt thơm ngon của bánh. Cũng có một vài tên hạ nhân may mắn được chính chủ tử mình ban cho ăn thử một cái bánh, sau khi ăn xong không khỏi chảy nước dãi muốn ăn thêm nhiều cái hơn nữa.

Nếu như không thể ăn được thì tại sao có rất nhiều vị vương gia, công tử, tiểu thư con nhà quyền quý sau khi ăn xong mỗi ngày đều bảo hạ nhân đến đây xếp hàng mua về cho họ, sao có thể có tình trạng khi trời còn chưa mọc thì đã có rất nhiều người đứng dày đặc ở đây chờ tranh nhau mua cho bằng được, chỉ có cái loại người như ngươi mới không biết đang suy nghĩ cái quái gì trong đầu a!

Đột nhiên trong đám người có ai đó lên tiếng kêu lên: "Đây không phải là Lý công tử sao? Lý công tử, những lời này ngươi cũng không nên nói lung tung như vậy."

Lời vừa dứt thì một loạt âm thanh hưởng ứng vang lên ồn ào cả một góc phố, mặc dù biết người đàn ông đang đứng trước mắt mình chính là tam công tử của Lý phủ _ Lý Cung nhưng trong lòng lại không khỏi vô cùng khó chịu, tai tiếng của vị Lý Cung này khắp toàn bộ dân chúng Tây Lăng Quốc nào có ai không biết, dù có biết một chút thì cũng chính là một loại đàn ông trăng hoa, ăn chơi trác táng hay lưu luyến những nơi kỹ viện,...đưa mắt nhìn miếng bánh bị hắn dẫm nát kia, quả nhiên đó chỉ là hành vi của những kẻ ngu xuẩn vô học.

Lý Cung nghe được ai đó nói như vậy, liền cười nhạo nói: "Sao? Loại đồ ăn hạ đẳng dơ bẩn như vậy, các vị còn có hứng thú thưởng thức sao? Khuyên một câu, các vị vẫn nên giải tán đi!"

Một người trong đám liền cảm thấy bức xúc không chịu được đứng ra một bên lên tiếng: "Lý công tử, nếu như ngài không muốn ăn thì có thể bán số bánh còn lại cho bọn ta để bọn ta còn đỡ phải nhọc công đứng xếp hàng!"

Trên mặt Lý Cung ngay lập tức lộ ý trào phúng, ha ha cười nói: "Bản công tử nếu đã mua, thì sao lại có thể phung phí được, hay là đến đưa cho đám chó giữ cửa kia ăn đi, chỉ có điều bản công tử không biết đám chó kia có thể nuốt trôi thứ bánh này hay không."Lời vừa ra, thật sự khiến cho đám người ở đây lập tức bị chọc giận, đây là ý gì? Còn không phải là đang bêu xấu vào mặt bọn họ sao, à không rõ ràng là đang gián tiếp bêu xấu mặt của chủ tử nhà bọn họ sao, ý của tên đó chẳng phải là đang nói chủ tử nhà bọn họ ngay cả chó cũng không bằng sao?

Thực nực cười!

Những người xung quanh liền đưa đôi mắt đầy phẫn hận cùng chán ghét nhìn thẳng vào vẻ mặt đắc ý cùng châm chọc của Lý Cung, chẳng qua vì Lý Cung là tam công tử của Lý phủ, cho nên mọi người cũng không dám làm càn, chỉ để những lời đó trong bụng sau đó suy nghĩ lý do thoái thác về bẩm báo với chủ tử bọn họ.

Lý Cung lúc này không khỏi đắc ý đứng đó, hắn chính là muốn khiến cho Âu Dương Vũ lẫn tiệm bánh của cô ta không bao giờ mở cửa bán được thứ gì!

Mọi người vẫn là đang lên án với lời nói của Lý Cung thì đột nhiên người làm lúc nãy từ trong tiệm bước ra, khuôn mặt không còn hào hứng,mến khách như khi nãy nói với mọi người xung quanh: "Chủ tử nhà chúng ta có nói, bánh trung thu này không chỉ dùng nguyên liệu cùng với tài năng để tạo ra mà nó còn phụ thuộc vào tâm trạng của người làm bánh, hôm nay vì bị vị công tử này đến đây náo loạn, cho nên chủ tử mới không có tâm trạng tốt để có thể nướng ra một chiếc bánh trung thu mỹ vị vì thế cho nên mời các vị ở đây tất cả đều trở về cả đi."

Một trong số người trong đám cẩn thận lên tiếng hỏi: "Cô nương, vậy ngày mai tiệm vẫn còn hoạt động chứ?"

"Cái này còn phải xem tâm tình của chủ tử!"

Nói xong, cô gái không hề quan tâm đến phản ứng của mọi người ở đó, xoay người oành một tiếng đóng sầm cửa tiệm lại.

Nghe lời này xong, sắc mặt mọi người đều lập tức suy sụp tái xanh "Trời ạ! Không xong rồi!"

Trong đám người bọn họ có vài người không thật sự tin được những gì mà vị cô nương kia nói, chủ tử bọn họ đã ra lệnh nếu như hôm nay không mua được bánh trung thu ở tiệm Viên Mãn thì đừng bao giờ tính đến chuyện quay trở về phủ, vậy bọn họ biết phải làm sao bây giờ?

"Vừa rồi cô nương kia nói như thế nào? Ngày mai có còn làm không?"

"Họ nói là còn phải xem tâm tình của chủ tiệm!"

"Xong rồi, vậy từ nay về sau ta biết phải làm thế nào đây?"

Bọn họ dường như vẫn không ngừng hỏi han nhau, bọn họ nào nguyện ý rời đi khi mà bánh còn chưa đến tay mình, vẫn đứng tụ tập ở cửa muốn thử xem liệu Ninh vương phi có hồi tâm chuyển ý không.

Mà toàn bộ nguyên nhân dẫn đến việc đau đầu này chính là cái tên công tử phá đám đang đứng trước mặt bọn họ, cái tên đã khởi xướng ra tất cả mọi việc, lúc này đang đắc ý cười không thôi.

Mọi người đều phóng tầm mắt hình cung tên nhằm vào người Lý Cung, ánh mắt từ chán ghét chuyển thành phẫn nộ!

Thấy có vẻ như đã chọc phải một ổ kiến lửa khắp bạo phát, đám hạ nhân Lý Cung mang theo bên mình thấy tình cảnh như vậy nghĩ rằng chút sức lực còn con này cũng không đủ để chống đỡ hết cơn tức giận của đám người ở đây liền lặng lẽ trốn phía sau Lý Cung. Lý Cung một chút nao núng cũng

không có, hất cằm cao ngạo mang theo đám hạ nhân rời điLúc này, tâm trạng của hắn vô cùng tốt, nhưng nào có biết tai họa đang chờ hắn phía trước!

"Cái gì? Viên Mãn không tiếp tục kinh doanh nữa? Ngày mai không biết có mở cửa bán hay không? Còn phải xem tâm tình của Vũ nhi?!" An Dương vương thật sự đúng là gừng càng già càng cay, sức rống của An Dương Vương đều chấn động toàn bộ cả phủ.

Hạ nhân từ Viên Mãn trở về vội vàng kể hết mọi chuyện đã chứng kiến hôm nay cho An Dương vương nghe, không ngờ An Dương vương vừa nghe xong liền tức giận không thôi, cơ bắp đều run lên. Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Tâm nhi của hắn vẫn còn nằm trên giường từ sáng đến giờ ăn cái gì cũng không vô, chỉ trông chờ mỗi bánh trung thu của cháu dâu hắn!

Tay hắn mạnh mẽ đập xuống bàn, phong thái hiên ngang nho nhã là cái gì giờ hắn cũng vứt hết, giận dữ quát lên: "Oắt con, ngươi giỏi lắm, ăn nói vô lý, thô tục, còn hại ảnh hưởng đến tâm trạng làm bánh của Vũ nhi, chọc giận bổn vương xem ra ngươi đã thành công rồi."

Liền lập tức dẫn theo một đám thị vệ binh lính đến trước cửa, trong tay là gậy gộc, trường kiếm đầy đủ, qua lời của hạ nhân đi trinh sát tình hình thì hắn hiện đang ở một kỹ viện, toàn bộ được hắn bao cả việc nên không ai dám đến quấy rầy. Vì vừa cắt đứt được con đường làm ăn của Âu Dương Vũ, hắn không khỏi vui mừng đắc ý muốn tự thưởng cho mình một phen, nhưng không ngờ thịt còn chưa tới miệng, màn dạo đầu cũng chưa kịp làm thì ngay lập tức có vài tên thị vệ xông vào, nhìn thấy Lý Cung quần áo không chỉnh tề, hai ba vị cô nương sợ hãi hét lên chạy ra khỏi phòng, bọn thị vệ không chút nể nang nắm lấy cổ áo hắn ném xuống đất, sau đó là bao nhiêu quyền cước rơi như mưa vào người hắn.

Vì là người xưa nay chỉ quen với việc được người khác sùng bái nịnh hót, Lý Cung có thể chịu nổi cảnh bắt nạt này liền không khỏi giận dữ quát: "Bổn thiếu gia là tam công tử của Lý gia, kẻ nào dám bất kính với ta, kẻ đó chán sống rồi sao?"

Nói xong lời này, đám thị vệ đó vốn định đánh hắn tơi tả đột nhiên dừng tay, Lý Cung nghĩ những lời mình nói ra đã bắt đầu có tác dụng hù dọa, liền đắc ý, cười lạnh nói: "Biết sợ rồi sao? Bây giờ các ngươi xéo ngay cho bản công tử, bản công tử còn rộng lượng tha mạng cho các ngươi."

Một tiếng lạnh lùng âm thanh âm rơi vào hắn trong tai: "Xem kẻ thiếu kiên nhẫn như ngươi kìa, tiếp tục đánh cho bổn vương!"

Âm thanh này, rõ ràng chủ nhân của âm thanh này chính là An Dương vương!

Lý Cung kêu rên một tiếng, cũng không ngừng giơ tay ôm lấy đầu mình lên tiếng cầu xin khoan dung: "Vương gia, không biết Lý Cung đã làm gì đắc tội với ngài?"

An Dương vương nhìn tên nhóc mặt mũi bầm dập trước mắt, y phục còn không che hết cả người hắn liền nhíu mày khinh ghét nói: "Ngươi không đắc tội với bổn vương, nhưng người mà ngươi đắc tội lại là con của bổn vương!"

Lý Cung hoảng hốt: "Dạ?!...Ngài nói là?"

"Con của Bổn vương hôm nay không được ăn bánh trung thu ở tiệm Viên Mãn, cho nên ngươi thử nói xem điều này có khiến cho phận làm cha như bổn vương tức giận hay không?!"Lý Cung trong lòng thầm mắng hoang đường, liền nhịn không được trả lời lại một cách mỉa mai: "Vương gia, những lời này ngài nói không đúng rồi, aida thì ra ngài còn có thể có con được a, chắc chắn là khuê nữ xinh đẹp nào đó đáp ứng được nguyện vọng bấy lâu nay của ngài rồi, à lại còn thích ăn bánh ngọt như bánh trung thu kia nữa!"

An Dương vương lập tức tức giận đến tái mặt, càng lúc càng tức giận nói: "Đánh mạnh vào cho bổn vương, đánh đến khi nào tên súc sinh này chết thì thôi!"

Ánh mặt trời vừa nhẹ nhàng buông, hộ vệ của phủ Vinh Quốc Công vẫn đang ngái ngủ trước cổng, đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông bị một đám thị vệ lê đi, trên mặt người đàn ông đó chỉ toàn là vết bầm tím còn có cả máu lê láng khắp người, nhìn kỹ lại thì bọn họ liền lập tức nhận ra, đó chẳng phải là tam thiếu gia hay sao, không khỏi cả kinh nói: "Tam công tử, người làm sao vậy?"

Giờ phút này Lý Cung dường như đau đến miệng cũng không buồn nhếch lên, chân hắn bị đánh đến muốn gãy cả tận xương, đứng lên không nổi, chỉ nhấc mỗi cánh tay lên chỉ thẳng vào đám người trước mắt kia.

An Dương vương thấy hắn run rẩy vươn tay chỉ về hướng mình liền chỉ hừ lạnh một tiếng, không nhanh không chậm nói: "Truyền lời của bổn vương đến Lý thừa tướng, loại con cái hư hỏng thô tục này nếu như phận làm cha như hắn dạy dỗ không được thì bổn vương sẽ ra mặt giúp hắn dạy dỗ nó! Còn nữa, không cần cảm tạ bổn vương, hừ!"

Sau đó hắn liền phẩy tay áo rời đi.

Lý Hiển Diệu sau khi nhìn thấy bộ dáng thê thảm của Lý Cung thì hốt hoảng hít một ngụm khí lạnh, cả giận nói: "Người nào lại có thể lớn mật như vậy?!"

"Là, là An Dương vương..." Tên hộ vệ giúp đỡ Lý Cung khúm núm nói.

Vốn trong lòng đang cực vì phẫn nộ thì sau khi nghe được ba chữ An Dương vương thì nhất thời đầu có chút choáng váng, con giận ngay lập tức thay thế bằng một loại cảm xúc sợ hãi do dự. Ngay cả hắn có là thân phận thừa tướng thì đối với An Dương vương thì cũng chỉ là con tép riu, là người em trai duy nhất của hoàng thượng, được hoàng thường nâng niu yêu quý đến nhường nào. Nghe xong hắn một chút cũng không dám động, đừng nói là đánh con mình thành ra thế này, nếu An Dương Vương có chặt đứt chân con trai hắn, hay ngay cả hắn muốn mạng đứa con trai này của hắn, hắn cũng không làm gì được.

Lý Hiển Diệu thở dài một hơi, trong lòng vốn là sợ hãi không thôi, Lý Cung nào biết rõ sự tình, oan ức lên tiếng: "Cha, người phải báo thù cho con!"

Cũng không ngờ Lý Hiển Diệu vung tay lên tát vào mặt hắn, cả giận nói: "Tên nghiệt súc nhà ngươi, ai thì không chọc, lại chọc đến hang hổ, cố tình chọc giận An Dương vương, ngươi đây là muốn cho phủ Vinh Quốc Công này vướng thêm phiền phức thì mới ả lòng hả dạ phải không?"

Nói xong liền phân phó hạ nhân chăm sóc vết thương cho Lý Cung thật chu đáo, sau đó một mình quay về thư phòng vắt óc cân nhắc chuyện lần sau phải đối mặt với An Dương vương ngài ấy như thế nào mới phải, An Dương Vương là người mà hắn không muốn đắc tội nhất, vấn đề này thực sự là khiến cho hắn đau cả đầu..Sau khi Lý Hiển Diệu rời đi, Lý Cung một mình trong phòng khó chịu không thôi, trong lòng thầm nghĩ cách liền gọi hộ vệ đến phân phó làm chút chuyện. Tên hộ vệ kia sau khi nhận lệnh liền lập tức rời khỏi Lý phủ chạy thẳng về hướng phủ Tứ hoàng tử.

Từ cái ngày được Âu Dương Vũ xem qua bệnh tình,Dạ Phi Hi lúc đó mới biết đến câu đừng bao giờ coi nhẹ lời của kẻ hơn người, quả thực tiểu đệ của hắn không thể gượng dậy nổi, cả ngày đều rủ rượi. Liền bực bội trong lòng, hắn không ngừng tìm mọi cách giăng bẫy Dạ Trọng Hoa, không ngừng tìm chuyện hòng muốn gây sự với phủ hắn, nhưng hiện tại vẫn không thể tìm ra được nhược điểm của hắn là gì cho nên cũng không thể tùy ý hành động.

Tin tức mà hạ nhân của Lý Cung mang đến cho hắn thật đúng là vừa lòng hắn, Âu Dương Vũ lấy danh nghĩa là Ninh vương phi mở tiệm bánh, đem bánh trung thu với giá ngất ngưỡng ra bán để vơ vét của cải dân chúng, còn có chuyện gì thú vị hơn so với việc danh tiếng của Dạ Trọng Hoa sẽ ngày một giảm sút cũng chỉ vì hành động cướp bóc của dân trắng trợn của bọn họ?

Tên hộ vệ bên cạnh Lý Cung sau khi bẩm báo xong thấy Dạ Phi Hi không có chút phản ứng, liền thoáng ngẩng đầu, thì đã thấy Dạ Phi Hi vẻ mặt âm trầm, khóe môi ý cười vô cùng âm lãnh, liền không khỏi có chút khó coi, cẩn thận nói: "Tứ hoàng tử, Tam công tử dặn thuộc hạ rằng chuyện này đối với ngài rất có lợi, cho nên mới ra lệnh cho thuộc hạ đến báo, bây giờ thuộc hạ phải về trước chăm sóc cho công tử."

Dạ Phi Hi nói: "Vậy cố gắng mà chăm sóc công tử nhà ngươi đi, đúng là tin tức của hắn thật sự rất có lợi đối với bản vương."

Kia hộ vệ liền cung kính nói thanh là, rời khỏi phòng.

Dạ Phi Hi thật vất vả mới tìm ra được nhược điểm để đánh bại Dạ Trọng Hoa, liền không chút để ý sắc trời cũng đã tối, vội vàng tiến cung.

Cho đến khi hắn vào điện thì đã thấy hoàng thượng đang dùng bữa tối, Dạ Phi Hi liền tiến lên quỳ xuống nói: "Tham kiến phụ hoàng."

Mấy ngày gần đây Hoàng thượng cũng đã không gặp Dạ Phi Hi, liền nhẹ nhàng nói: "Đứng lên đi, đã dùng bữa tối chưa?"

Dạ Phi Hi đứng dậy nói: "Tạ phụ hoàng, vì vào cung quá gấp, cho nên cơm còn chưa dùng qua."

Hoàng thượng liền phân phó cung nữ mang đến thêm một đôi đũa cùng một cái bát đến, Dạ Phi Hi cúi đầu cảm tạ sau đó cũng tao nhã ngồi xuống ghế.

Dạ Phi Hi nhìn món điểm tâm trước mắt, làm ra vẻ như nhớ tới chuyện gì nói: "Nhìn đĩa điểm tâm này, Phi Hi chợt nhớ đến một chuyện, không biết có nên nói với phụ hoàng hay không."

Hoàng thượng trong mắt ánh sáng chợt lóe, nói: "Vậy sao? Chuyện gì?"

Dạ Phi Hi làm bộ như có chút khó xử nói: "Hôm nay Nhi thần có nghe nói tháng này nhị tẩu có mở một tiệm bánh có tên là Viên Mãn, chuyện này vốn không có gì là xấu, cũng không đáng để lên án. Nhưng phụ hoàng không biết, chỉ bằng những chiếc bánh được làm từ một chút bột ngô mà nhị tẩu lại công khai bán với giá hai mươi lượng bạc, chuyện này nếu như người khác dị nghị thì chẳng phải họ sẽ nói rằng hoàng thất chúng ta đang dung túng Ninh vương phi làm loại chuyện vô nhân đạo như thế sao!"

Hoàng thượng vẫn thanh đạm thản nhiên lên tiếng nói: "Vậy à!? Vậy Phi Hi nghĩ nên làm thế nào mới nhân đạo?"

Dạ Phi Hi càng nói càng đắc ý: "Theo ý nhi thần, nhi thần muốn nhị tẩu phải đóng cửa tiệm Viên Mãn kia sau đó sử dụng hình phạt nghiêm khắc trừng trị làm gương cho người khác, ngoài ra còn phải đứng trước toàn bộ dân chúng Tây Lăng quốc xin lỗi!"

"To gan!" Hoàng thượng dường như không chịu đựng nổi những lời điên rồ của tên Dạ Phi Hi này liền bạo quát một tiếng, tâm trạng dùng cơm tối của hắn cũng đều bị đứa con này phá hủy!

Dạ Phi Hi nhất thời ngỡ ngàng không thôi, không thể tin được thái độ của hoàng thượng lại gắt gỏng tức giận như vậy, định lên tiếng hỏi han thì hoàng thượng đã tiếp tục nói: "Cả ngày không lo mày mò nghiên cứu giải quyết quốc sự giúp dân chúng, lại chỉ lo quan tâm đến chuyện riêng nhà người khác, Phi Hi, thật sự ngươi càng lúc càng khiến cho trẫm thất vọng vô cùng!"

Dạ Phi Hi bị những lời nói của hoàng thượng mà dọa phát sợ, đứng dậy quỳ xuống đất, nói: "Phụ hoàng bớt giận, nhưng rõ ràng việc này vốn nhị tẩu là người không đúng!"

Hoàng thượng hầu như không có chút biểu cảm gì khác ngoài sự thất vọng, hắn thất vọng con trai trước mắt hắn, nhưng thất vọng chính bản thân hắn là nhiều hơn - là hắn đã từng cũng rất tin tưởng nhiều vào cách hành xử cùng cách suy nghĩ thấu đáo của Dạ Phi Hi liền nói: "Ngươi có biết nhị tẩu của ngươi đã làm được những chuyện gì không?" Không đợi Dạ Phi Hi phản ứng, liền tiếp tục nói: "Vũ nhi đã sớm cùng trẫm nói qua, số tiền mà tiệm bánh Viên Mãn kinh doanh được toàn bộ sẽ được đi quyên tặng ủng hộ cho dân chúng sống ở vùng phía nam xoa dịu nỗi đau mất mát do thiên tai gây ra, mà ngươi đã không nhìn thấu mọi chuyện lại còn đi tìm mọi cách hãm hại nàng ấy? Trẫm thật sự không còn lời gì để nói với ngươi!"

Thật ra bánh trung thu mà Âu Dương Vũ làm hoàng thượng đương nhiên cũng đã nếm thử qua, không chỉ hương vị vô cùng lạ, rất thơm mà sau khi ăn xong trong người đều cảm thấy sảng khoái, thoải mái lạ thường, ngay cả hộp trang trí bên ngoài đều được làm rất công phu, bán với giá cao một chút

cũng đáng? Vả lại số tiền Vũ nhi kiếm được này tất cả đều dùng trong việc ủng hộ giúp đỡ dân chúng, bình thường ngân khố của hoàng thất hầu như không đủ để xoay sở hết, ngay cả việc quyên tiền các quan đại thần đều làm ăn vô cùng tắc trách, qua loa. Nhưng biện pháp của Vũ nhi có thể giúp bọn họ giải quyết xong bớt một mối lo, hắn đương nhiên vô cùng tán thưởng ý kiến của đứa con dâu thông minh này, hai vợ chồng Dạ Phi Bạch này, chồng thì tài giỏi việc mưu việc nước, vợ lại thông minh không kém, hai người này trong tương lai sẽ giúp được cho Tây Lăng quốc không ít việc đây.

Dạ Phi Hi nơm nớp lo sợ quỳ trên mặt đất, vẻ mặt phẫn hận, không ngờ Âu Dương Vũ đã sớm ra tay chuẩn bị hết mọi thứ, chỉ chờ có mỗi hắn chui vào bẫy mà nàng ta giăng ra, cảm thấy bản thân mình hành động lỗ mãng, không nghĩ trước tính sau. Lại còn tin tức mà tên Lý Cung kia bẩm báo với hắn, chết tiệt thật sự là hại chết hắn mà!

P/s: Chị em chả là Ta dịch chương này xong tự nhiên thèm ăn bánh trung thu...mà Tết Trung thu cũng sắp tới rồi nhỉ chị em...

Mà nè...ta biết ta còn nợ các nàng, nhưng không cần các nàng khủng bố vại đâu...tim ta mỏng manh không chịu nổi...đả kích a...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Thái hậu gây khó dễ

Viên Mãn.

Âu Dương Vũ đang chăm chú nhìn sản phẩm của mình trong lò nướng, đợi cho đến khi cảm thấy vừa chín bánh liền mới bỏ thêm lớp Chocolate lên bánh, mà Vương Nhược Hi thì đang nhẹ nhàng ôm Mộ Dung Tướng ru ngủ hắn trong lòng mình.

Từ hôm khai trương tới nay, người trong cửa tiệm đều rất đông đúc, vô cùng náo nhiệt, hai người đều bận đến tối mặt mũi. Mỗi tối Dạ Trọng Hoa đều tự mình đến đón Âu Dương Vũ về phủ, mà Vương Nhược Hi vẫn luôn mang theo Mộ Dung Tướng ở lại qua đêm tại tiệm.

Trong bầu không khí im lặng, Vương Nhược Hi đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra ban sáng, liền không khỏi nhíu mày, nhìn bộ dáng bình thản lạnh nhạt như không của Âu Dương Vũ, lo lắng hỏi: "Vũ nhi, chuyện hôm nay xảy ra ở tiệm bánh của chúng ta liệu có nghiêm trọng lắm không?"

Âu Dương Vũ khóe môi chợt cong lên, vừa đúng lúc bánh trong lò đã nướng xong, liền dùng bao tay đem khuôn bánh chocolate nóng hổi từ trong lò ra, cầm lấy một phần bánh mang đến cho Vương Nhược Hi, nói: "Nhược Hi, tỷ nếm thử đi."

Thực ra cái lò nướng này là lò nướng điện, vốn đã được nạp điện sẵn trong không gian tùy thân cho nên Âu Dương Vũ liền nhân cơ hội Vương Nhược Hi không để ý liền mang chúng ra sử dụng. Vương Nhược Hi vì cũng là lần đầu tiên thấy một vật lạ thế này nên trong lòng đều cảm thấy vô cùng tò mò, có chút thần kì. Âu Dương Vũ cũng chỉ đơn giản giải thích rằng vật này chỉ là món đồ đặc biệt ở Đông Tấn quốc, Vương Nhược Hi cũng rất tò mò, nhưng Âu Dương Vũ nếu đã giải thích như vậy cũng không tiếp tục truy vấn, chỉ biết vật thần kỳ gọn nhẹ này có tên gọi là là nướng, cũng chính nhờ vật này đã tạo ra được biết bao nhiêu sản phẩm bánh bán chạy trong cửa tiệm bọn họ.

Vương Nhược Hi đưa mắt đánh giá mẩu bánh trước mặt mình, hình dạng gần như tròn tròn trông rất đáng yêu, liền nhịn không được muốn nếm thử hương vị của bánh. Bỏ mẩu bánh vào miệng, vị béo của trứng cùng với vị đắng có chút sữa ngọt từ dung dịch màu nâu đen trên mặt bánh kia khiến nàng không khỏi cảm thấy ngọt ngào, gật gật đầu: "Rất ngon, loại bánh này ta thực sự chưa bao giờ nếm qua." Âu Dương Vũ đem số bánh còn lại trong khay đặt một bên cảm thấy hài lòng vô cùng, Vương Nhược Hi thấy Âu Dương Vũ đi đến ngồi bên cạnh mình bèn thắc mắc hỏi: "Cho nên muội mới hầu như không bận tâm đến việc cửa tiệm có bị đóng cửa, ngừng kinh doanh đúng không?"

Âu Dương Vũ mặt mày gian xảo, tự tin cuốn hút nhìn Vương Nhược Hi, vẻ mặt có chút đắc ý cười vui sướng nói: "Chỉ sợ đám người bọn họ sẽ lưu luyến nơi này không muốn rời thôi."

Hai người phụ nữ nhìn nhau cười, Âu Dương Vũ mở miệng nói: "Lúc trước muội còn đang tính toán làm sao để tìm một cái lý do gì đó, tạm thời đóng cửa một thời gian xem thử phản ứng khách hàng thế nào, chỉ là cuối cùng nghĩ mãi cũng không tìm ra, ai ngờ chính Lý Cung lại giúp muội giải quyết chuyện tốt này."

Vương Nhược Hi chỉ cong miệng cười trừ, công việc bận rộn mấy ngày nay khiến nàng cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Nghe Âu Dương Vũ nói vậy ưu tư trong lòng cũng tan biến đâu mất, sắc mặt cũng tươi tỉnh hơn. Nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một người phụ nữ với một đứa con trai mới lớn, từ hôm khai trương Viên Mãn đến nay, nàng vẫn chỉ thường xuyên ở lại tiệm bánh, không hề quan tâm đến Mộ Dung Vân Thù ở phủ, một lòng một dạ tá túc ở tiệm làm bánh trung thu, thậm chí còn làm cả công việc đóng gói. Có khi cách bài trí hộp bánh bên ngoài còn đẹp hơn cả so với khi trước Âu Dương Vũ làm, khiến cho bánh trung thu ngoài hương vị thơm ngon thì vẻ bên ngoài cũng vô cùng ấn tượng bắt mắt người mua. Buổi tối hôm nay lại phải làm việc đến khuya, Âu Dương Vũ lặng lẽ ngồi đánh giá cô gái ôn nhu thanh lịch trước mắt mình, vùng da thâm quầng ở dưới mắt lâu dần gây ra nếp nhăn. Dù sao cũng là người phụ nữ đã có con, trải qua một cuộc sống đầy đau khổ khó khăn bao nhiêu năm qua, bị Mộ Dung Vân Thù ghét bỏ, phải chăm sóc đứa trẻ Tướng nhi mang độc trong người, so với vài thiên kim tiểu thư bên ngoài thế gian kia thì người phụ nữ này có vẻ mộc mạc giản dị vô cùng.Như vậy nghĩ, Âu Dương Vũ đứng dậy vào trong phòng, từ trong không gian tùy thân cầm một lọ kem trị quầng thâm mắt,cùng với một bộ mỹ phẩm hiệu Chanel kèm thêm chai nước hoa hồng dưỡng ẩm dạng xịt, sau khi tất cả đã lấy ra đầy đủ, Âu Dương Vũ mới từ từ đi ra ngoài

Vương Nhược Hi liếc mắt nhìn thấy một chiếc hộp to bằng vòng tay nằm trong lòng Âu Dương Vũ, trên mặt không khỏi tò mò, còn chưa mở miệng hỏi

thì Âu Dương Vũ đã ngồi bên cạnh nàng, đem chiếc hộp kia đặt lên bàn, cười với Vương Nhược Hi nói: "Mấy ngày gần đây nhìn tỷ trông thật tiều tụy, còn đâu là một Nhược Hi tươi tắn mặn mà trước đây đâu, nếu như cứ giữ bộ dạng này mà về Mộ Dung gia, chẳng phải bọn họ sẽ hận muội vì đã bóc lột sức lao động của tỷ sao! Đây là một số đồ trang điểm cùng với kem dưỡng da, muội sẽ hướng dẫn tỷ cách sử dụng tất cả những thứ đó, tỷ cần phải quan tâm giữ gìn nhan sắc của mình hơn, giữ mãi cho mình một gương mặt toả sáng. Về sau đừng thức khuya như tối hôm qua nữa nên giành một ít thời gian cho bản thân.."

Vương Nhược Hi nghe Âu Dương Vũ khuyên giải mình với ánh mắt chân thành tha thiết kia, trong lòng không khỏi giật mình. Nàng biết Âu Dương Vũ này có ý tốt muốn giữ hình tượng của một nữ gia chủ nhà Mộ Dung, liền thật tình nói: "Vũ nhi, cảm ơn muội."

Ngoài ba từ này ra, Vương Nhược Hi dường như không thể tìm bất cứ từ ngữ nào để diễn tả cảm xúc lúc này của mình, Âu Dương Vũ không chỉ đã cứu sống con trai nàng, giúp nàng kiếm tiền mà còn luôn bên cạnh động viên gửi gắm cho nàng một tia hy vọng về tương lai.

Âu Dương Vũ bắt đầu hướng dẫn cách sử dụng từng món đồ chăm sóc da kia cho Vương Nhược Hi,Vương Nhược Hi vừa gật gù vừa ngạc nhiên về sự tỉ mỉ cùng cách chăm sóc đặc biệt của những món đồ đó.

Ngày hôm sau tiệm bánh không mở cửa, Vương Nhược Hi cũng không có ý định trở về Mộ Dung gia, ở lại trong cửa tiệm làm thử một ít bánh quy mà Âu Dương Vũ có chỉ dẫn. Âu Dương Vũ cũng vốn không bắt buộc nàng. Khi Dạ Trọng Hoa tới tận nơi để đón nàng trở về Vương phủ, đột nhiên thấy Mộ Dung Vân Thù vẫn thủy chung đứng bên ngoài khổ sở thở dài một tiếng, Mộ Dung Vân Thù nhìn thấy hai vợ chồng Dạ Trọng Hoa liền cũng chỉ biết cong lên một tia cười khổ.

Hai ngày sau, khi Âu Dương Vũ quay trở lại Viên Mãn, gặp lại Vương Nhược Hi thì cảm thấy gương mặt của nàng bắt đầu rạng rỡ sáng ngời, nàng vốn là người dịu dàng thoát tục, bây giờ da dẻ thêm mặn mà quyến rũ động lòng người.

Không biết là vì lý do sức khỏe của Mộ Dung Tướng đã dần tốt lên, không còn phải lâm vào tình trạng lo lắng ngày đêm hay là vì bộ kem dưỡng da mà Âu Dương Vũ có gửi cho nàng lúc trước. Âu Dương Vũ cảm thấy làn da trắng sáng hẳn lên, sáng bóng đến mê người, thoạt nhìn cả người trông thật chói lọi, căng đầy sức sống.

Âu Dương Vũ đột nhiên nghe được Mộ Dung Tướng ngọt ngào âu yếm nắm nhẹ tay Vương Nhược Hi, nói: "Gần đây mẫu thân ngày càng đẹp ra nha."

Vương Nhược Hi ôn hòa cười, vươn tay ôm lấy Mộ Dung Tướng, nở nụ cười hạnh phúc chưa từng có, chỉ cần Tướng nhi mạnh khỏe, người làm mẫu thân như nàng không cầu mong gì hơn.Vừa định mở miệng gọi nàng thì chợt thấy Mộ Dung Tướng từ trong lòng Vương Nhược Hi như bắt gặp thứ gì, đột nhiên chỉ tay vào người đàn ông với bộ y phục màu xanh lam nói: "Mẹ ơi, là phụ thân..."

Vương Nhược Hi ngẩng đầu lên nhìn về phía tay con mình, liền bắt gặp Mộ Dung Vân Thù đang đứng đối diện xa xa kia, ngơ ngác nhìn nàng, trên mặt thần sắc có chút tối đen khó hiểu.

Ý cười dịu dàng ôn nhu của Vương Nhược Hi ngay lập tức biến mất, gương mặt trở về vẻ lạnh lùng vốn có, làm bộ như không nhìn thấy người đàn ông trước mắt, mềm nhẹ nói với Mộ Dung Tướng: "Tướng nhi, mẹ làm chút bánh quy cho con ăn, có được không?"

Mộ Dung Tướng mặc dù không nỡ xa phụ thân, nhưng vì thời gian phụ thân dành cho hắn cũng không nhiều nên hai cha con hắn vốn dĩ không hiểu nhau. Chỉ là có chút luyến tiếc gật đầu đồng ý với Vương Nhược Hi ngoan ngoãn đáp: "Dạ được ạ!"

Vương Nhược Hi ôm Mộ Dung Tướng đưa vào phòng, ngay cả một cái liếc mắt nhìn Mộ Dung Vân Thù cũng không có.

Mộ Dung Vân Thù vẫn kiên nhẫn đứng ở đó, trên mặt cảm xúc phức tạp vừa hối hận lại vừa u buồn không thôi. Âu Dương Vũ đưa mắt nhìn người đàn ông đầy khổ sở kia, nàng có cảm giác như tâm tư của Mộ Dung Vân Thù khó có ai có thể nhìn thấu được, Nhược Hi là một người phụ nữ vì hắn phải hi sinh tuổi thanh xuân của mình, trong những năm tháng khó khăn đó, Nhược Hi nàng ấy đã nhận được cái cảm giác hạnh phúc gia đình từ hắn lần nào chưa? Tại sao hắn lại có thể đối xử với nàng như vậy? Vợ chồng bao nhiêu năm nhưng ngay cả việc tin tưởng cũng không có?

Kỳ thật, nếu đặt mình trong hoàn cảnh của Nhược Hi, nàng cũng sẽ không thể nào tha thứ cho loại đàn ông không có niềm tin vào nàng như thế, cho dù có là người đàn ông mà mình hết lòng yêu thương đi chăng nữa!

Mộ Dung Vân Thù quay đầu lại vừa đúng lúc thấy ánh mắt đạm mạc lạnh lùng của Âu Dương Vũ, thoáng chốc sửng sốt, không biết phải xử sự thế nào cho phải, chỉ khẽ giơ khóe môi cười chào hỏi sau đó ảm đạm rời đi.

Khi Viên Mãn đang là một nơi thu hút dân chúng khắp kinh thành vì món bánh độc đáo ngon không cưỡng lại, thì vị Thái hậu của Tây Lăng quốc vốn ở ẩn tại Cửu Hoa Sơn vì nước cầu phúc cuối cùng cũng trở về cung. Vì đường xá xa xôi nên Thái hậu vô cùng mệt mỏi, liền không muốn ai đó tới thăm hỏi làm phiền, chỉ căn dặn đợi thêm vài ngày lúc đó hãy đến thăm viếng cũng không muộn. Từ khi hồi cung cho đến nay vị thái hậu này vẫn chưa gây xích mích hay gây khó dễ cho ai.

Nhưng, lại có người vẫn không ngừng có ý định từ bỏ mưu đồ của mình, nhân lúc trước mặt thái hậu báo cáo tội trạng.

Từ hôm Dạ Phi Hi bị hoàng thượng răn dạy giáo huấn thì trong lòng cảm thấy phẫn hận tức giận không nguôi, nay trong lòng chỉ có một ý nghĩ là muốn lật đổ hủy diệt hai vợ chồng Dạ Trọng Hoa cùng Âu Dương Vũ Dạ Trọng Hoa. Sự kiện Thái hậu trở về cung chính là cơ hội tốt cho hắn, từ nhỏ Thái hậu vẫn luôn yêu thương chăm sóc hắn hết mực. Cho nên nghĩ như vậy liền ngày thứ hai sau đó, Dạ Phi Hi liền vào cung gặp thái hậu.

"Phi Hi gặp qua Hoàng tổ mẫu." Dạ Phi Hi đứng đối diện với thái hậu ngồi trên ghế cao kia nói.

Thái hậu nhìn đứa cháu trai nay đã trưởng thành của mình này rất hài lòng, trên mặt lộ ra vẻ hiền lành, cười nói: "Mau đứng lên, lại đây để cho hoàng tổ mẫu nhìn con xem nào."Dạ Phi Hi đứng dậy, vẻ mặt tràn đầy ý cười, tiến lên hai bước nói: "Hoàng tổ mẫu, người cuối cùng cũng đã trở về, Phi Hi ở chốn hoàng cung này thực sự rất nhớ người!"

Những lời hay ý đẹp như vậy ai ai mà chẳng thích nghe, và Thái hậu cũng nào phải người ngoại lệ, sau khi nghe xong những lời này, trong lòng có chút vui vẻ, cười nói: "Thằng bé này, chỉ giỏi dẻo miệng ngon ngọt thôi? Không biết các con có thật lòng nhớ đến hoàng tổ mẫu không, nhưng thật không ngờ trong khoảng thời gian ai gia không ở trong cung con cùng với Phi Bạch đều đã thành hôn, ai gia thật sự rất vui mừng, chỉ tiếc là đã bỏ lỡ mất rượu mừng của hai con thôi."

Dạ Phi Hi nhẹ nhàng từng bước tiến lên nói: "Chuyện này cũng không có gì đáng tiếc đâu ạ, nếu như hoàng tổ mẫu muốn gặp Vân Phỉ, ngày mai Phi Hi sẽ mang nàng vào cùng thỉnh an Hoàng tổ mẫu, còn vị nhị tẩu kia... Phi Hi không dám cam đoan."

Thái hậu không rõ ý tứ câu nói đó của Dạ Phi Hi, nghe lời này trong lòng cũng có chút không hài lòng nói: "Lý do?"

Dạ Phi Hi làm vẻ mặt khó xử, do dự rối rắm một hồi, mới nghiến răng nghiến lợi nói: "Hoàng tổ mẫu có điều không biết, vương phi mà Nhị hoàng huynh cưới lại là người của Đông Tấn quốc, lúc đầu huynh ấy dùng sáu tòa thành trì để đổi lấy cô ấy. Rồi sau khi cô ấy được gả cho Nhị hoàng huynh thì sóng gió trong cung bắt đầu nổi lên. Mà mấy ngày trước đó, cô ấy không biết đã chữa trị bệnh cho Vân Phỉ thế nào, để rồi khiến cho Vân Phi... khiến cho Vân Phỉ cả đời này không thể mang thai...Thế nhưng chuyện cô ấy làm vẫn chưa hết, hoàng tổ mẫu bây giờ có biết cô ta làm gì bên ngoài không ạ? Nàng lấy danh nghĩa là Ninh vương phi, mở một tiệm bánh ở ngoài cung, lấy giá cả đắt đỏ để giành lợi nhuận cho mình, thật là một sự sỉ nhục cho hoàng thất!"

"Làm càn! Đã không chỉ xuất thân từ một người tầm thường, lại còn là một loại đàn bà độc ác như thế!" Thái hậu càng nghe sắc mặt càng là âm trầm, yên lặng một lúc lâu mới tiếp tục nói: "Ai gia thật sự muốn nhìn xem, loại đàn bà độc địa rắn rết như cô ta rốt cuộc có năng lực gì, xem thử liệu cô ta có dám ngông nghênh với ai gia hay không!"

Dạ Phi Hi nhìn khuôn mặt thịnh nộ của Thái hậu, trên mặt ý cười gian xảo ngày càng nồng đậm.

Ngày hôm sau, sau khi Dạ Trọng Hoa vừa được tuyên vào triều, thì ngay lập tức trong cung liền truyền ý chỉ, Thái hậu muốn triệu kiến Âu Dương Vũ. Sau khi nhận được ý chỉ này, Âu Dương Vũ trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng ngẫm nghĩ một hồi mới hiểu được thì ra người nọ vốn vẫn chưa chịu chết tâm, hắn nào có thể dễ dàng bỏ qua, buông tha cho nàng như vậy? Cơ hội tốt thế cơ mà? Liền cũng mang vẻ mặt lạnh nhạt theo người tiến cung.

Âu Dương Vũ vừa đi vào đại điện,thì đã cảm nhận được mùi của đàn hương trong không khí quanh quẩn nơi chóp mũi, vừa nhấc đầu lên đã thấy Thái hậu đoan trang ngồi ở vị trí trên cao kia, vẻ mặt trông rất nghiêm túc.

Âu Dương Vũ nào có chút sợ hãi, chỉ bình thản tiến lên, quỳ trên mặt đất, trịnh trọng hành lễ: "Vũ nhi gặp qua Thái hậu nương nương."

Thái hậu mặt không một chút cảm xúc, cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ngồi ở đó, đưa mắt nhìn từ trên cao xuống đánh giá Âu Dương Vũ.Người con gái trước mắt nàng, cho dù đã biết việc triệu kiến nàng vào cung lần này chắc chắn sẽ không ổn, nhưng lại không thấy nàng tỏ ra một chút do dự e ngại, một dáng vẻ không kiêu ngạo không siểm nịnh, chỉ lạnh nhạt hào phóng!

Thái hậu trong lòng cười lạnh một tiếng, nếu như không phải hôm qua Phi Hi có nói cụ thể cho nàng biết về bản chất thật sự của cô ta thì chắc chắn nàng sẽ bị cô ta hấp dẫn mê hoặc chỉ vì dáng vẻ đó. Một cô gái với khuôn mặt tuyệt sắc bên trong lại chứa đựng biết bao nhiêu quỷ kế thâm độc, nếu như, nếu như cô ta dám lợi dụng sự sủng ái của Phi Bạch mà bạo loạn, gây chia rẽ hoàng thất, sợ việc đó sẽ khiến cho toàn bộ Tây Lăng quốc chìm trong lầm than.

Nghĩ như vậy, sắc mặt thái hậu ngay lập tức nghiêm lại đi vài phần, trong mắt không khỏi lộ một tia chán ghét.

Thái hậu không nói lời nào, Âu Dương Vũ cũng lẳng lặng quỳ dưới đất, ước chừng cũng đã được nửa canh giờ, mà thần sắc của nàng cũng bình thường, thậm chí ngay cả tư thế cũng không một chút thay đổi.

Một lúc sau, Thái hậu mới lạnh lùng lên tiếng nói: "Cô tên là Âu Dương Vũ?"

Trong giọng nói ngữ điệu chán ghét không chút che dấu.

Âu Dương Vũ trong lòng đã có chút hiểu được, quả nhiên, đúng là có người cáo trạng nàng đây.

"Vâng." Âu Dương Vũ cung kính đáp, lời nói cũng không có chút bất mãn, dường như đối với nàng chuyện quỳ ở đây trong khoảng thời gian dài không phải là chuyện gì đó kinh thiên động địa.

Thái hậu ngữ khí cũng thoáng dịu đi chút ít, làm vẻ lơ đãng nói: "Ai gia có chút khát, cô tới kia giúp ai gia rót chén trà mang tới đây đi."

Bưng trà nước là việc của nha hoàn, cung nữ tầm thường, vì sao lại bảo Âu Dương Vũ nàng làm việc thấp hèn này cho bà ta?

"Vâng." Âu Dương Vũ lên tiếng, chậm rãi đứng dậy, rót chén trà nóng sau đó tiến lên vài bước. Đang định đưa chén trà qua cho Thái hậu thì mắt thấy vị thái hậu này tay cũng không buồn giơ lên tiếp nhận, mà nước bỏng thì theo đó mà đổ hết lên người Thái hậu.

"Làm càn!" Trên mặt Thái hậu không giấu được vẻ tức giận, vội vàng đứng lên, Vương ma ma ngay lập tức dùng khăn tay chà lau sạch sẽ cho Thái hậu, trong miệng thầm oán nói: "Ninh vương phi sao lại có thể bất cẩn như thế, nếu như Thái hậu bị bỏng thì biết phải làm thế nào?"

Âu Dương Vũ khóe môi khẽ giơ lên, nàng thật sự có chút tò mò muốn biết vị Thái hậu này muốn làm gì với nàng. Nghĩ như vậy, Âu Dương Vũ cũng phối hợp diễn trò, bày ra bộ mặt hoảng sợ, lập tức quỳ xuống nói: "Vũ nhi đáng chết, xin Thái hậu nương nương bớt giận."

Thái hậu nào thèm để tâm đến Âu Dương Vũ, cùng Vương ma ma đi vào trong phòng thay đổi y phục, nhưng cũng không thèm gọi Âu Dương Vũ đứng dậy.

Âu Dương Vũ cúi đầu, rũ mắt xuống. Thái hậu sau khi thay đổi y phục thì cũng không hề mở miệng nói chuyện, chỉ lẳng lặng ngồi trên ghế, thần sắc lãnh đạm nhìn Âu Dương Vũ.

Bốn phía một mảnh im lặng, không khí dần dần có vẻ oi bức. Cứ như vậy qua một canh giờ, thái hậu vẫn không có ý định gọi Âu Dương Vũ đứng dậy.

Mà một bên Vương ma ma trong mắt hiện lên một tia ngoan độc chậm rãi đi ra ngoài. Một lát sau liền trở lại trong tay có cầm một cái đệm lót mềm. Thật ra Vương ma ma đã được Dạ Phi Hi mua chuộc từ trước, sau khi Dạ Phi Hi đã tố cáo tội trạng của Âu Dương Vũ với thái hậu xong liền cho nàng chút ngân lượng, chỉ chờ đến thời cơ này liền lập tức ra tay.

Lúc này, nàng biết thời cơ đã chín muồi.

Vương ma ma chậm rãi tiến lên, đi đến trước mặt Âu Dương Vũ, nhẹ giọng hỏi han: "Vương phi, quỳ có mệt không?"

Nói xong liền đặt tấm đệm lót ngay dưới chân Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ lại bày ra vẻ mặt bi thương, cũng không dám nhận ý tốt của Vương ma ma khó xử nói: "Còn thái hậu..."

Nói xong liền sợ hãi liếc nhìn Thái hậu, Vương ma ma chỉ ôn nhu nói: "Không có gì phải lo cả."

Dưới nền sàn vừa lạnh vừa cứng, mà thời gian nàng quỳ ở dưới này thật sự quá lâu, sức chịu đựng của nàng cũng có hạn. Âu Dương Vũ nhấc nhẹ đầu gối của mình sang đặt lên tấm đệm kia, cũng không ngờ một cảm giác bén nhọn đau đớn lập tức truyền đến tận đầu óc nàng, trong miệng nhịn không được kêu lên một tiếng "A", tấm đệm lót này có vấn đề!

"Sao vậy? Mới quỳ một chút mà đã chịu không nổi rồi sao?" Thái hậu thấy Âu Dương Vũ khẽ nhíu mày, trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng. Loại đàn bà nãy hẳn được cháu trai mình chiều chuộng lắm đây, liền đưa ánh mắt chán ghét nhìn Âu Dương Vũ nói: "Hay là trong lòng đang oán hận Ai gia trách phạt cô?"

"Vũ nhi không dám." Âu Dương Vũ nhịn xuống cơn đau nhức đang lan truyền khắp đầu gối mình, bày ra vẻ thành thật nói.

"Thật không?" Thái hậu lạnh lùng hừ một tiếng, lúc này mới thật sự đi vào vấn đề chính: "Cô hẳn cũng biết, lý do tại sao hôm nay Ai gia trách phạt cô?"

"Vũ nhi không biết."

"Mạnh miệng thật!" Thái hậu trong lòng lửa giận càng tăng lên, vừa định tiếp tục quở trách, đã thấy bóng dáng của ai đó xuất hiện ngay trước cửa điện Phương Hoa, vội vàng từ bên ngoài đi tới, đến gần thì mới nhận ra đó chính là cháu trai mà nàng yêu quý nhất... Dạ Trọng Hoa.

P/s: À hú cảm ơn các nàng đã cổ vũ cho Ta a...cố gắng của Ta cũng chỉ được có thế...cơ mà các nàng thử đoán xem Dạ Trọng Hoa hắn phản ứng ra sao a?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 148: Không dễ dàng tha thứ như vậy

Chỉ thấy hắn sải bước dài đi về phía Âu Dương Vũ, trên gương mặt tuấn lãng kia mang theo một tia lãnh khốc, ánh mắt vừa lạnh lẽo vừa lo lắng nhìn Âu Dương Vũ, dường như trong lúc này trong mắt hắn chỉ có duy nhất là nàng.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy Vũ nhi của hắn lẳng lặng quỳ ở dưới kia, trong lòng vừa đau xót vừa tức giận, Vũ nhi của hắn sao lại có thể để cho người khác phạt quỳ như thế! Bất cứ ai cũng không được phép đối xử với nàng như vậy? Nghĩ như vậy liền cước bộ nhanh hơn, đi đến trước mặt Âu Dương Vũ, nhẹ nhàng ôm lấy người Âu Dương Vũ lên, lúc nâng nàng đứng dậy thì hắn cảm nhận được chân nàng có chút mềm nhũng lảo đảo không vững, cúi đầu xuống mới phát hiện ra bên dưới đầu gối kia ẩn ẩn đẳng sau lớp y phục thì có vài vết máu loang lỗ chảy ra, sắc mặt hắn ngay lập tức trầm xuống, cả người âm u, ánh mắt hắn lo đãng liếc về phía thái hậu, ý cười trên gương mặt vốn không có, đôi mắt như lưỡi đao sắc bén, mỏng manh, áp lực, lộ ra tà khí, khí chất tiềm ẩn trong bóng tối u ám vài phần.

Thái hậu vừa thấy Dạ Trọng Hoa, trên mặt không khỏi ngây người, liền có chút mừng vui,mở miệng nói: "Phi Bạch, đã lâu rồi Ai gia không có gặp con, Ai gia thật sự nhớ con biết bao."

"Hoàng tổ mẫu nếu có nhớ đến Tôn nhi như vậy, thì lần sau xin cẩn thận cách đối xử với cháu dâu của người đi. Nơi này lạnh, sức khỏe Vũ nhi không

được tốt, cho nên Tôn nhi đưa nàng về trước." Dạ Trọng Hoa mặt đầy nộ khí khó giấu được, toàn thân hắn tỏa ra mùi chết chóc nồng nặc, vươn tay bế Âu Dương Vũ ôm chặt vào trong ngực mình, xoay người ra khỏi điện Phương Hoa, thậm chí cả một cái chào hay cái nhìn liếc mắt về phía thái hậu đều không.

Thái hậu nào có bao giờ thấy qua thái độ ngỗ nghịch, lạnh lùng này của cháu trai mình đâu, khuôn mặt lập tức giận dữ đến trắng bệch. Từ nhỏ Phi Bạch cùng với nàng hai bà cháu tình cảm rất tốt, nay chỉ vì một cô gái, một người ngoài mà buông những lời lạnh lùng, tàn nhẫn với mình như vậy. Nghĩ như vậy, trong lòng lại ngày một thêm phẫn hận Âu Dương Vũ.

"Ta vẫn có thể đi được, ta không có yếu đuối đến vậy a, chàng..." Bị Dạ Trọng Hoa ôm chặt đi ra khỏi hoàng cung, xung quanh đều toàn là cung nữ thái giám, Âu Dương Vũ cảm thấy có chút xấu hổ, muốn thoát khỏi vòng tay của Dạ Trọng Hoa.

"Câm miệng!" Dạ Trọng Hoa cất giọng nói lạnh lùng không giấu được cơn giận dữ đang bùng nổ trong lòng hắn, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo có chút lãnh tuyệt, "Không có bổn vương bên cạnh chỉ mới vài khắc đã để bản thân mình bị thương? Nếu như Trúc Lục không nói cho bổn vương biết, nếu như bổn vương đến chậm trễ, thì nàng nguyện để hai chân mình bị phế sao?"

Âu Dương Vũ nhớ tới cảm giác đau buốt đến tận xương kia liền hừ lạnh một tiếng: "Nếu như đã diễn thì phải diễn cho thật một chút, nếu không vở kịch này sao có thể chân thật hấp dẫn được?"

"Nàng..." Dạ Trọng Hoa nhìn ánh mắt giảo hoạt của Âu Dương Vũ liền không khỏi giận dữ, hận không thể bóp chết nàng, hắn nào có vui gì với sự đùa cợt của nàng lúc này, chỉ lạnh nhạt buông một câu mệnh lệnh "Lần sau còn dám để bản thân bị thương, bổn vương sẽ..."" Chàng sẽ làm gì?"

"Cường bạo!"

Dạ Trọng Hoa tức giận khôn nguôi nhanh chóng mang Âu Dương Vũ trở về phủ, Trúc Lục nhìn thấy Dạ Trọng Hoa ôm chặt Âu Dương Vũ trong lòng, nghĩ rằng hẳn vương phi đã xảy ra chuyện gì liền hoảng sợ, vội hỏi: "Vương gia, vương gia, vương phi làm sao vậy?"

"Chuẩn bị nước ấm đến đây."

"Vâng."

Dạ Trọng Hoa mang Âu Dương Vũ trở về phòng ngủ, nhẹ nhàng vén váy nàng lên, nhìn thấy một mảng máu dính hết cả y phục, sắc mặt hắn xám xịt, giọng nói chứa đầy sự lo lắng: "Cởi quần ra, bổn vương muốn xem vết thương?"

"Chàng...Không...không cần đâu, gọi Trúc Lục vào đây hầu hạ chăm sóc vết thương ta là ổn rồi."

Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên đã nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng lạnh nhạt của Dạ Trọng Hoa, căn bản hắn nào có ý định quan tâm đến cảm nhận của nàng lúc này, liền có chút ngượng ngùng rụt chân lại: "Ta tự làm là được rồi."

Lúc này Âu Dương Vũ có nói gì, Dạ Trọng Hoa đều nghe không lọt tai, câu gì cũng không nói, một chút biểu tình cũng không có lạnh lùng dùng sức nơi đầu ngón tay dứt khoát xé toan quần Âu Dương Vũ, không cẩn thận động đến miệng vết thương, Âu Dương Vũ vừa ngạc nhiên vừa đau đớn rên một tiếng: "Đau."

Trúc Lục đúng lúc này bê chậu nước ấm đến, bắt gặp cảnh Dạ Trọng Hoa đưa mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào vết thương đang rỉ máu trên đầu gối tuyết trắng của Âu Dương Vũ, loại chăm sóc bá đạo đầy ái muội kiểu diễm này kiến Trúc Lục không kìm lòng được sắc mặt đỏ lên, vừa định mở miệng nói thì đã thấy Dạ Trọng Hoa lạnh lùng liếc nàng trầm thấp lên tiếng: "Ra ngoài."

"Vâng." Trúc Lục như lâm vào đường cùng, lập tức lui ra ngoài.

Dạ Trọng Hoa vươn tay cầm lấy khăn mặt, ngồi xổm xuống, từ tốn nhẹ nhàng lau đi vết máu nơi đầu gối Âu Dương Vũ, động tác vô cùng cẩn thận, lau đến miệng vết thương khắp người hắn chỉ là một mảng đau lòng, trên mặt không giấu được vẻ tức giận, khẩu khí âm lãnh nói: "Bà ta dám đối xử như vậy với nàng?!"

"Ta nghĩ thái hậu cũng không biết chuyện này đâu." Âu Dương Vũ nhớ lại bộ dáng của thái hậu ban nãy, chắc chắn là bà ấy không biết tấm đệm lót kia có vấn đề, bà ta chỉ đơn giản là muốn giáo huấn dạy dỗ nàng một chút mà thôi.

Đang mơ mơ màng màng nghĩ ngợi Âu Dương Vũ đột nhiên cảm thấy đầu gối có cái gì đó ấm áp lan truyền đến, cúi đầu xuống mới nhận ra là Dạ Trọng Hoa đang cúi đầu hôn lên đầu gối nàng, dáng vẻ của hắn trông điển trai vô cùng khi được nhìn ở góc độ nghiêng, sự dịu dàng nơi đầu môi hắn khiến cho lòng nàng không khỏi ngứa ngáy.

Nàng ngây ngốc nhìn hắn, môi hắn dời đi nơi đầu gối nàng, khuôn mặt khuynh đảo chúng sinh kia dường như không có một bút bối rối hay ngả ngớn.

Động tác hắn làm vô cùng tự nhiên. Âu Dương Vũ nhất thời ngốc lăng, ngón tay khẽ run theo trái tim đang đập lệch nhịp của mình, tay hắn nhẹ nhàng đưa khăn đến lau sạch vết thương. Cảm thấy ngượng ngùng cùng bối rối, Âu Dương Vũ mặt mày đỏ rực định kéo tay hắn ra khỏi chân mình nhưng cảm nhận được hắn vẫn còn tức giận, nàng cũng liền ngoan ngoãn mặc hắn làm gì với vết thương mình.Dạ Trọng Hoa sau khi vệ sinh xong miệng vết thương, cẩn thận quan sát một lúc, thấy bên trong không có vật gì bén nhọn xuyên vào da thịt trong lòng mới bắt đầu thả lỏng một chút, nhẹ nhàng thở ra,xòe tay trước mặt Âu Dương Vũ: "Thuốc mỡ đâu?"

Âu Dương Vũ có chút sửng sốt, phục hồi tinh thần lại mới đưa tay lục lọi trong người mình, vật lấy ra vốn không phải là thuốc mỡ mà chỉ là nước khử

trùng.

Nước khử trùng này ngoài tác dụng để sát trùng vết thương ra còn có công dụng khử độc trùng vết thương vô cùng hiệu quả.

Dạ Trọng Hoa cầm lấy không chút nghi hoặc, dùng bông ẩm mà Âu Dương Vũ đưa cho hắn, cẩn thận thoa dung dịch đó lên đầu gối nàng sau đó giúp nàng băng gạc ổn thỏa.

Âu Dương Vũ mắt thấy hắn tỉ mỉ băng bó vết thương một cách cẩn thận chắc chắn, vết thương nhỏ nơi đầu gối ngay lập tức bị hắn băng lại giống như cục bột lớn. Sau khi mắt đã thấy hài lòng, hắn mới dừng tay sau đó buộc lại, trên mặt lúc này mới yên tâm thả lỏng một ít.

Âu Dương Vũ nhìn thấy đầu gối mình bị băng bó, khóe môi không khỏi run lên nói: "Cái này...chàng cũng không cần phải băng bó khoa trương như vậy đâu?"

Dạ Trọng Hoa có chút nhíu mày, lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Cẩn thận vẫn hơn!"

Nói xong liền cao giọng gọi Trúc Lục vào ra lệnh "Đến phủ An Dương Vương, báo lại với ông ta, bắt đầu từ hôm nay trở đi vương phi không tiện đi đến đó chẩn khám cho An Dương vương phi. Nếu ông ta có hỏi lý do thì cứ nói Vũ nhi tiến cung bị thái hậu trách phạt, nay đầu gối bị thương, không chịu nổi hôn mê bất tỉnh, vì vậy cần phải dưỡng thương, cho dù có phát sinh ra chuyện gì cũng đừng bao giờ đến tìm nàng."

Trúc Lục nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Vũ, vương phi rõ ràng là vẫn ổn mà. Nàng cũng nhanh chóng nhìn thoáng qua Dạ Trọng Hoa, thấy vương gia mình mặt lạnh như Satan dưới địa ngục, cả người đều là tà khí khó lường, liền không dám nói nhiều, cúi đầu lên tiếng: "Vâng!"

Nàng chạy nhanh ra khỏi cửa, hoàn thành nhiệm vụ mà Dạ Trọng Hoa giao phó.

Âu Dương Vũ ngây ngốc nhìn bộ dáng Trúc Lục rời đi, liền ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Dạ Trọng Hoa, cũng rất nhanh hiểu được ý tứ của hắn. Trong lòng không khỏi nghi hoặc, An Dương vương liệu đó thể đối phó được với Thái hậu không? Nghĩ như vậy liền không khỏi tò mò nhìn Dạ Trọng Hoa: "Làm như vậy... có ổn không?"

Âu Dương Vũ còn chưa mở miệng, liền nghe thấy Dạ Trọng Hoa lạnh nhạt băng lãnh lên tiếng: "Hoàng tổ mẫu vốn rất yêu thương ông ta, lão ta đã nhiều năm không có con nối dòng, mà người sốt ruột hơn lão chính là bà ta, mà chuyện này nếu ông ta ra mặt —— đương nhiên có thể giải quyết một số vấn đề oan ức."

Chỉ bằng mấy câu nói đơn giản của Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ liền có chút ngốc lăng nhìn Dạ Trọng Hoa, khóe miệng khẽ giơ lên, sau đó không khỏi bội phục hắn. Dạ Trọng Hoa, chàng quả thực rất thông minh nha, không hổ danh là chiến thần mưu mẹo đầy người.

Dạ Trọng Hoa vươn tay khẽ véo nhẹ chóp mũi nàng: "Như vậy, nàng có thể yên tâm thanh tĩnh được vài ngày."

Tay hắn cẩn thận vuốt ve lớp băng gạc trên đầu gối nàng: "Nàng thử trả lời bổn vương một vấn đề xem, tại sao người bị thương là nàng, nhưng bổn vương lại thấy đau đớn thế này?"Âu Dương Vũ đột nhiên tâm liền co thắt, Dạ Trọng Hoa hắn có phải quan trọng hóa vấn đề lên không, nàng thực sự không có mỏng manh yếu đuối như vậy đâu nha, nàng nhịn không được lên tiếng nhắc nhở: "Ta... Thật sự không đau."

"Vũ nhi, bổn vương cần phải làm rõ chuyện này với nàng, nàng bây giờ không chỉ có một mình, không được phép để bản thân mình nhẫn nhịn chịu đựng mọi việc,vì nàng đã có bổn vương, bổn vương sẽ luôn ở bên cạnh nàng."

Âu Dương Vũ hít một hơi thật sâu, không khỏi cảm động với từng câu từng chữ hắn nói với nàng, đưa mắt nhìn thật sâu vào đôi mắt u ám của hắn, nhẹ nhàng mà gật gật đầu.

"Cái gì? Không thể đi tìm cháu dâu? Vì sao?" Nghe được tin tức động trời này, An Dương vương không giấu được vẻ ngạc nhiên, không thể tin được. Trong khoảng thời gian nhạy cảm này hắn rất cần Vũ nhi ở bên Tâm nhi của hắn, Vũ nhi sao có thể không đến phủ hắn được?!

Trúc Lục bị những câu hỏi dồn dập của An Dương vương làm cho sợ hãi rụt đầu lại, nhỏ giọng nói: "Vương Phi bây giờ vẫn còn đang hôn mê."

An Dương vương có chút giật mình, Vũ nhi vì sao lại hôn mê? Liền không khỏi khẩn trương hỏi: "Vũ nhi sao lại xảy ra việc này?"

Trong đầu Trúc Lục không ngừng nhớ lại lời dặn dò của Dạ Trọng Hoa liền mở miệng giải thích:"Thái hậu nương nương hôm nay truyền Vương phi vào cung, nô tỳ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy vương phi được vương gia ôm trở về phủ, trên đầu gối còn thấm đẫm đầy máu với máu, nghe nói là bị thái hậu nương nương trách phạt."

An Dương vương nghe vậy sắc mặt liền âm trầm, mẫu hậu vì sao lại có thể hồ đồ như vậy. Vũ nhi là một cô cháu dâu tốt, lại phải chịu đựng loại đối xử bất công vô lý như vậy sao? Hơn nữa hôm nay hắn vốn muốn đi đến Ninh vương phủ để xin cháu dâu làm cho hắn thêm vài phần bánh đem về, vương phi của hắn đã hai ngày không ăn được bánh trung thu do Vũ nhi làm, bây giờ thoạt nhìn Tâm nhi của hắn gầy gò trông thật thương xót.

An Dương vương nghĩ đến việc vương phi mình hôm nay vẫn chưa ăn được thứ gì. Liền không khỏi thất vọng với hành động ngu xuẩn của mẫu thân mình, lập tức cùng An Dương vương phi đi vào cung đến Phương Hoa điện nơi ở của thái hậu.

An Dương vương là con trai mà Thái hậu yêu thương vô hạn, vừa nhìn thấy con trai mình đến, Thái hậu nương nương không kiềm được niềm hạnh phúc trong lòng hô lên: "A Tuân, Tâm nhi hai đứa các con lại đây."

An Dương vương phi xưa nay đều luôn ôn nhã, nhẹ nhàng hành lễ, An Dương vương cũng chỉ lạnh nhạt hành lễ cho có lệ, sắc mặt không khỏi âm trầm bực bội.

Thái hậu đã lâu không gặp mặt An Dương vương, trong lòng vui mừng khôn xiết, mới nhận ra bản thân mình nhớ đứa con trai này đến nhường nào. Thế mà vừa gặp thì thằng bé lại bày ra cái khuôn mặt chẳng mấy hào hứng, vui vẻ, lại có chút âm trầm tức giận. Liền thắc mắc nghĩ hẳn là con trai nàng gặp phải chuyện gì rắc rối, liền đem ánh mắt liếc về phía An Dương vương phi, An Dương vương phi cũng chỉ đơn giản là im lặng cúi đầu, một lúc lâu sau bà mới lên tiếng hỏi han: "Làm sao vậy? A Tuân, đã xảy ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ gặp mẫu hậu, con không thấy vui mừng sao...lại mất hứng thế kia?""Nhi thần đương nhiên rất cao hứng." An Dương vương hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Nếu như mẫu hậu không hồ đồ đi trách phạt Vũ nhi, nhi thần lại càng thêm cao hứng."

"Vậy sao?" Thái hậu vẻ mặt có chút kinh ngạc, An Dương vương là con trai do nàng một thân mang nặng đẻ đau nuôi nấng, đương nhiên tính tình của hắn nàng biết rõ, không bao giờ tự cho mình hơn người, không siểm nịnh, ngoài mặt luôn tỏ vẻ hòa nhã nhưng bên trong lại là một cảm xúc khác với trạng thái vô cùng đối lập, hay nói cách khác con người nó sống rất nội tâm, thế nhưng nay lại muốn che chở cho vợ Dạ Trọng Hoa, rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra gần đây mà nàng không biết.

An Dương vương bày ra vẻ mặt căm giận, ngẩng đầu nhìn về phía thái hậu, gằn từng chữ: "Mẫu hậu, người không biết nhờ có Vũ nhi mà Tâm nhi mới có thể mang thai, Nhi thần và Tâm nhi mới có thể hoàn thành tâm nguyện có một đứa con nối dõi."

"Chuyện này...là thật sao?" Nghe được chuyện vui này từ chính miệng con trai mình,thái hậu không khỏi vui sướng nhìn chằm chằm vào cái bụng bằng phẳng của An Dương Vương phi, Tâm nhi cuối cùng thì cũng mang thai rồi? Nhiều năm như vậy, rốt cục... ông trời thật sự không phụ lòng nàng khổ cực khấn cầu thờ phật vì mong muốn A Tuân có đứa con nối dõi.

Nghĩ như vậy, liền không khỏi hạnh phúc nói: "Nhờ trời Phật phù hộ! Quả nhiên ông trời đối với các con không tệ bạc!"

An Dương vương càng buồn bực không nguôi, vội la lên: "Mẫu hậu, đừng mang cái suy nghĩ tín ngưỡng vô căn cứ kia để lấp liếm công lao của người khác, là Vũ nhi đã cực khổ tìm ra cách trị bệnh cho Nhi thần, nếu không thì cho đến bây giờ Tâm nhi cũng không thể nào mang thai được."

Thái hậu trên mặt bán tín bán nghi, trong đầu nhớ đến khuôn mặt tuyệt mỹ kia của Âu Dương Vũ, một cô gái tầm thường mà lại có năng lực như thế?

An Dương vương thấy thái hậu vẫn chưa tin khiến hắn tức giận không thôi: "Nhi thần thật sự không thể hiểu được lý do tại sao người lại có thể đi trách phạt Vũ nhi một cách vô lý như vậy? Tâm nhi từ sau khi mang thai, khẩu vị trở nên kén ăn thất thường, lại chỉ tiêu hóa được mỗi món bánh trung thu mà Vũ nhi làm. Bây giờ mẫu hậu lại trách phạt Vũ nhi khiến cô ấy hôn mê bất tỉnh, Tâm nhi có muốn ăn bánh cũng không thể, mẫu hậu, người nói xem nhi thần còn có thể cao hứng được sao?"

Thái hậu không khỏi ngây người một lúc, hiếu kỳ nói: "Nghe nói bánh trung thu kia mùi vị nào có thơm ngon như miêu tả, lại còn đắt đỏ, Tâm nhi sao có thể thích ăn loại bánh như vậy? Tâm nhi, nếu con thích ăn bánh, mẫu hậu sẽ bảo người ở ngự thiện phòng làm thật ngon cho con, có được không?"

An Dương vương phi còn chưa có mở miệng trả lời thì An Dương vương lập tức lên tiếng cướp lời: "Những món ăn của Ngự Thiện phòng vốn mới không đáng để cho Tâm nhi thưởng thức."

Thái hậu không khỏi nhớ tới những lời mà Dạ Phi Hi ngày hôm ấy nói với mình, không khỏi lo lắng nói: "A Tuân à, Âu Dương Vũ là một loại phụ nữ tâm địa rắn rết độc ác, con sao lại có thể yên tâm để cho người phụ nữ đó làm bánh cho Tâm nhi ăn? Nếu như có chuyện gì bất trắc xảy ra thì lúc đó mẫu hậu biết phải làm thế nào đây?"Vốn An Dương vương đang vô cùng cáu gắt, vừa nghe xong liền như bị ai đó tiêm cho liều thuốc kích thích, chau mày tức giận thốt lên: "Mẫu hậu, người nói những lời này là có ý gì?"

Thái hậu nào có chút chột dạ trong lòng, nghe vậy oán hận nói: "Loại đàn bà độc ác như Âu Dương Vũ kia đã động tay động chân khiến cho Vân Phỉ cả đời nay không bao giờ mang thai! Con nói xem, nói ả ta là loại phụ nữ tâm địa rắn rết là đã nhẹ lời với ả rồi."

An Dương vương không hiểu vì cớ gì mẫu hậu lại có suy nghĩ như vậy, tóm lại bây giờ hắn không thể nhịn được khi ai đó xúc phạm đến cháu dâu hắn liền rít gào nói: "Mẫu hậu, người mới từ Cửu Hoa Sơn trở về thì biết cái gì? Tại sao lại vô duyên vô cớ nghĩ xấu Vũ nhi? Vốn trước kia Lý Vân Phỉ dựng chuyện vu oan giá họa cho Vũ nhi, sau đó điều tra mới phát hiện ra vốn là cô ta không hề mang thai chỉ là có khối máu đông trong bụng. Tính mạng thì nguy kịch sắp chết. Vũ nhi lại dốc lòng dốc sức không tính toán chuyện cũ mà ra tay cứu chữa cho cô ta, giữ lại cái mạng nhỏ bé không đáng một đồng của cô ta. Thật không ngờ, ngay cả bây giờ Lý Vân Phỉ còn dám ngang nhiên cắn ngược lại ân nhân cứu mạng mình. Nếu biết cô ta lấy oán trả ơn như vậy, bổn vương lúc đó thật sự sẽ không cho phép Vũ nhi đi làm những việc ngu ngốc đó!"

"Nói như vậy..." Thái hậu bày ra vẻ mặt khiếp sợ, tại sao những lời Phi Hi nói với những lời mà con trai nàng nói,....đều không khớp nhau! Hay là...

"Có vẻ như, Ai gia đã....trách lầm nàng?" Thái hậu xưa nay nổi tiếng nhân hậu, mặc dù không muốn tin rằng chính mình đã hiểu lầm về con người Âu Dương Vũ, nhưng nàng hiểu con trai nàng từ xưa đến nay chỉ nói một không nói hai, con trai nàng vốn là người thẳng thắn không thích lừa gạt người khác, đặc biệt là với người thân của mình. Trong lòng nhất thời cảm thấy buồn bực. "Nào chỉ có mỗi trách lầm? Người còn xử phạt nặng nàng ấy, bây giờ đầu gối nàng ấy bị thương đến hôn mê bất tỉnh rồi!"

"Nói bậy!" Thái hậu trên mặt tức giận, cao giọng trách mắng: "Ai gia quá lắm cũng chỉ phạt nhẹ nàng quỳ gối, làm sao có thể..."

Làm sao có thể khiến nàng phải đến mức hôn mê, thoạt nhìn qua thân mình nàng ấy cũng không mảnh mai yếu đuối đến mức đó!

Chỉ có điều những lời này còn chưa kịp nói, thì tất cả đều bị nghẹn lại, dịch nhầy bị kích thích trong cổ họng, ngực đau nhói, khó thở, đầu óc bắt đầu mê muội, nàng đột nhiên ngã xuống ghế, vỗ mạnh vào ngực mình.

An Dương vương bị một loạt động tác đột ngột này của thái hậu dọa đến run rẩy, rất lâu mới trấn tĩnh tinh thần, nhìn khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy kia của thái hậu, trong lòng cả kinh, sải bước vội đến gấp giọng nói: "Mẫu hậu, mẫu hậu, người làm sao vậy?"

Thái hậu tức ngực ho dữ dội, khó khăn mở miệng mấp máy mấy chữ bật hơi, An Dương vương vội vã hướng tai mình cố gắng lắng nghe được hơi thở mỏng manh của nàng: "Chỉ là trong người có chút mệt mỏi, không có gì đáng ngại."

Đã nhiều ngày, thái hậu vì gấp gáp từ Cửu Hoa Sơn trở về hoàng cung, đường xá xa xôi hiểm trở, thân đã già yếu vốn đã mệt nhọc, thân mình có chút khó chịu, không thoải mái, nay bỗng dưng lại cảm thấy đầu choáng váng, ngực đau tức đến khó thở.

An Dương vương trên mặt có chút nghi hoặc, định tra hỏi rõ ràng thì đã thấy thái hậu muốn tự mình đứng lên, sau đó đột nhiên thái hậu ôm ngực ánh mắt mơ màng bất định ngã xuống đất.

"Mẫu hậu! Mẫu hậu!" An Dương vương kinh hoảng đỡ lấy thái hậu, máu nóng đều dồn vào mặt, lập tức xoay người ra lệnh cho hạ nhân đứng gần đó rống to:"Mau truyền thái y... Mau!" Nghĩ ngợi một hồi mới thêm một câu: "Gọi cả Ninh vương phi! Lập tức đi mời Ninh vương phi đến đây!"

Phương Hoa điện nhất thời hoảng loạn, trên mặt bọn nha hoàn không khỏi cả kinh lo lắng.

Ninh Vương Phủ

Chân của Âu Dương Vũ vốn không còn gì đáng ngại nữa, vì đi vào không gian dùng thêm một ít thuốc tiêu độc giảm đau cho nên vết thương cũng nhanh chóng hồi phục. Nhưng suốt ngày lại bị người đàn ông bá đạo nào đó – không ai khác chính là chồng nàng - Dạ Trọng Hoa kia luôn bắt buộc nàng phải nằm yên trên giường, không cho phép nàng đi đâu cả để tránh ảnh hưởng đến việc dưỡng thương.Thật ra Dạ Trọng Hoa hắn cũng quá phức tạp hóa mọi chuyện lên khiến cho Âu Dương Vũ muốn có chút tự do ra ngoài cũng không thể, rốt cục nhịn không được mở miệng hỏi: "Suốt ngày chàng ở cùng ta trong phòng như vậy không thấy nhàm chán sao?"

"Được ở bên cạnh nàng, bổn vương không chán, nàng lại muốn ý kiến thay bổn vương sao?" Dạ Trọng Hoa có chút bực bội, lãnh đạm nói, đặt cuốn sách đang đọc dở trên tay sang một bên, sau đó tiện tay tự mình rót một chén trà đưa cho nàng. Âu Dương Vũ thấy Dạ Trọng Hoa nhìn chằm chằm vào mình, trong lòng đột nhiên có chút sợ hãi.

Lúc này, Trúc Lục thanh âm ở ngoài cửa vang lên: "Vương gia, vương phi, trong cung người cấp báo, nói thái hậu đột nhiên té xỉu, bọn họ muốn mời vương phi vào cung chữa trị."

Thái hậu té xỉu?

Nàng bị bà ta phạt quỳ còn chưa có hôn mê bất tỉnh, sao bà ta lại có thể té xỉu được?

Dạ Trọng Hoa vẫn lãnh đạm lơ đễnh, trong cung bộ thái y bọn họ chết hết rồi sao? Lập tức lạnh lùng nói: "Báo lại với bọn họ, vương phi hôn mê còn chưa tỉnh, không được phép làm phiền."

Trúc Lục vâng vâng dạ dạ, sau đó nhanh chóng rời đi.

Âu Dương Vũ muốn đứng dậy, thình lình bị Dạ Trọng Hoa ấn ngồi xuống giường bá đạo nói: "Nằm yên đó, không được phép cử động."

"Ta..."

Âu Dương Vũ bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: "Nếu như thái hậu thật sự xảy ra chuyện thì phải làm sao bây giờ? Thật ra đây cũng chính là cơ hội tốt để lấy lòng bà ấy."

"Không phải chuyện của nàng!" Dạ Trọng Hoa lấy tay điểm vào huyệt ngủ của nàng, nhẹ nhàng đặt nàng nằm trên giường, ánh mắt có chút lãnh băng " Dám chọc đến Vũ nhi của bổn vương, bổn vương nào có lòng nhân từ đến mức chưa tính sổ với kẻ đó đã ngay lập tức tha thứ, tuyệt đối đừng mơ tưởng đến ý định đó!"

P/s: Óa òa...Nhớ các nờn quá đi thôi...có ai nhớ đến bòa giòa này đang mòn tay edit phục vụ cho các nờn không a...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Âm mưu bại lộ - Dạ phi hi bị cấm túc

Sau lần thứ n hạ nhân trong cung đến quỳ trước cửa cầu xin mời Ninh vương phi vào cung với gương mặt nơm nớp lo sợ, Dạ Trọng Hoa lúc này mới nhẹ nhàng đánh thức Âu Dương Vũ, hắn cũng thực sự muốn biết rốt cuộc thái hậu vì lý do tại sao sau khi động đến Vũ nhi của hắn lại đột ngột té xỉu.

Đêm đó Dạ Trọng Hoa ôm lấy Âu Dương Vũ, vết thương chỉ nằm trên đầu gối nhưng nhìn vào lớp băng gạt trắng phau dày cộm cả chân nàng, mọi người đều nhìn bọn họ với ánh mắt khó hiểu phức tạp.

An Dương vương phi khi vừa thấy Âu Dương Vũ đến mới nhẹ nhàng thở phào ra, chạy lên vội vàng nói: "Vũ nhi, thật tốt quá cuối cùng con cũng chịu đến, mẫu hậu, mẫu hậu người..."

Âu Dương Vũ bắt gặp đôi mắt đỏ thẫm đẫm nước mắt của An Dương vương phi liền bình tĩnh trấn an nói: "Thái hậu nương nương xảy ra chuyện gì vậy?"

An Dương vương phi lúc này mới bình tĩnh lại tiếp tục nói: "Vương gia cùng mẫu hậu có xảy ra chút xung đột, mẫu hậu đang nói chuyện bỗng đột nhiên đứng dậy té xỉu, vương gia mới hoảng sợ gấp gáp đến mức gọi người cho mời Vũ nhi đến!"

Âu Dương Vũ giương mắt nhìn Dạ Trọng Hoa, chỉ thấy hai hàng lông mày hắn khẽ nhíu lại, lãnh đạm mở miệng nói: "Vào xem đi."

An Dương vương phi lúc này mới dẫn hai người bọn họ vào trong phòng. Bên trong là tình cảnh An Dương vương đang lo lắng nhìn khuôn mặt tái nhợt của thái hậu trên giường, vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ đến liền ngay lập tức đứng dậy đi lên, nói: "Vũ nhi, con tới đây là tốt rồi, mau lại đây xem bệnh tình của bà ấy xem!"

Đám hạ nhân nhanh chóng đem đến một chiếc ghế dựa mềm đưa cho Âu Dương Vũ thoải mái ngồi xuống. Dạ Trọng Hoa nhìn thái hậu vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh sắc môi trắng bệch không còn cắt máu nằm yên trên giường, hơi thở ngày càng mỏng manh. Bất chợt hai hàng lông mày hắn khẽ nhăn lại, bệnh sao lại nghiêm trọng đến vậy?

Sắc mặt của thái hậu ngày một tái mét nhợt nhạt, hô hấp đột nhiên có chút dồn dập. Ngay cả Âu Dương Vũ khi chứng kiến một loạt triệu chứng này của bà ấy đều không khỏi kinh hoảng, nàng cẩn thận vươn tay xem xét mạch, đôi mày thanh tú nhất thời nhăn lại, lần này lại gặp phải phiền phức rồi.

An Dương vương thấy biểu hiện có chút không ổn của Âu Dương Vũ liền vội vàng hỏi: "Vũ nhi, mẫu hậu ta bà ấy rốt cuộc là bị sao vậy?"

Âu Dương Vũ cũng không lên tiếng trả lời, bình tĩnh từ trong lòng lấy ra một cái ống nghe y tế đeo vào tai cẩn thận đặt lên tim đánh giá. Quả nhiên tim đập không ổn định, thái hậu nương nương này hẳn đã mắc phải căn bệnh suy tim cấp tính, chẩn đoán một lúc lâu mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn mọi người, nói: "Nhịp tim của Hoàng tổ mẫu trở nên bất thường, có triệu chứng hen suyễn khó thở, e rằng người đã mắc phải bệnh suy tim. Vì khi con người già đi, các cơ quan chức năng chuyển hóa không hoạt động, không tổng hợp được tốt cho nên khó tránh khỏi các bệnh lão hóa của hệ tuần hoàn. Đặc biệt, khi già các tế bào não chết dần đi và không được phục hồi, thêm đó sức khỏe và cơ bắp lại kém, dẫn đến động mạch, tĩnh mạch và tim bị lão hóa. Vũ nhi nghĩ bệnh này hẳn thái y cũng đã từng chữa trị qua cho Hoàng tổ mẫu nhưng chỉ là phương pháp tạm thời không ngăn bệnh tái phát. Nếu như không được điều trị tận gốc căn bệnh quái ác này..."An Dương vương nghe xong những lời Âu Dương Vũ như đàn gảy tai trâu, hắn không hiểu rõ những từ ngữ kỳ lạ của Âu Dương Vũ nhưng hắn có thể hiểu rõ được căn bệnh mà mẫu thân hắn đang mắc phải nghiêm trọng đến nhường nào trong lòng liền càng thêm bối rối, hỏi: "Vậy Vũ nhi, con có cách nào chữa trị được căn bệnh này không? Mẫu hậu tại sao cho đến bây giờ còn chưa tỉnh lại?"

Trong cung toàn bộ thái y đều đã xem qua bệnh tình của thái hậu, tuy bọn họ nói rằng tình hình của thái hậu không có gì đáng ngại, nhưng tại sao cho đến bây giờ người vẫn hôn mê bất tỉnh. Trong lòng An Dương vương sốt ruột không thôi. Hắn biết y thuật của Âu Dương Vũ đủ cao minh để hắn đặt niềm tin vào nàng.

Âu Dương Vũ lại một lần nữa xem xét mạch cổ tay thái hậu, nhợt nhạt cười nói: "Nếu như muốn điều trị tận gốc căn bệnh này cũng là một chuyện vô cùng khó khăn, tuy nhiên nếu như cẩn thận mỗi ngày điều dưỡng thì loại biến chứng hôm nay sẽ không bao giờ phát tác."

An Dương vương thầm trách trong lòng, có lẽ chỉ tại mình đã quá tức giận đã làm kinh động đến thái hậu liền dè dặt nói: "Vũ nhi nhất định phải bằng mọi cách cứu chữa cho bà ấy, nhất định phải sớm làm cho bà ấy tỉnh lại!"

Âu Dương Vũ gật đầu, lại có chút khó xử nói: "Vậy thúc phụ và thẩm thẩm có thể ra bên ngoài chờ một lát được không?."

"Tại sao?"

"Thúc phụ đừng lo, Vũ nhi chỉ là nghĩ cho hoàng tổ mẫu thôi, nếu như ở trong phòng quá đông người, không khí bên ngoài sẽ vô cùng ngột ngạt không được lưu thông khiến cho bệnh tình của hoàng tổ mẫu càng thêm nghiêm trọng." Âu Dương Vũ cười giải thích nói.

An Dương vương phi tiến lên kéo tay An Dương vương mang vị vương gia có chút không cam tâm tình nguyện kia rời khỏi phòng.

Một bên vị An Dương vương kia thì quá mức vội vã nôn nóng, còn một bên Âu Dương Vũ lại thản nhiên bình tĩnh. Âu Dương Vũ yên lặng ngồi nhìn sắc mặt của Thái hậu, trầm tư suy nghĩ, bệnh suy tim cấp tính này là một căn bệnh rất nguy hiểm đến tính mạng, triệu chứng chủ yếu của bệnh này chính là khó thở và ho do tim mất khả năng bảo đảm cung cấp đủ lượng oxy của cơ thể, lúc đầu khi gắng sức và sau đó cả lúc nghỉ ngơi, gây tổn thương đến tim trung tâm. Nếu như phải buộc dùng đến biện pháp chữa trị theo phương pháp hiện đại thì chẳng phải quá mức phiền toái sao, cho nên bắt buộc nàng cần phải sử dụng phương pháp đông y cổ truyền, tuy rằng phải mất rất nhiều thời gian để bình phục, nhưng là một cách giải quyết vô cùng hữu ích.

Dạ Trọng Hoa ngồi một bên lẳng lặng nhìn Âu Dương Vũ trổ tài y thuật của mình. Vũ nhi của hắn cho dù có gặp phải tình huống khó khăn nào, trong mắt hắn nàng vẫn luôn là một cô gái thông minh tài năng tỏa ánh hào quang xung quanh mình!

Âu Dương Vũ lên tiếng nhờ vả Dạ Trọng Hoa lấy giúp mình giấy bút, để kê đơn thuốc: "Chàng giúp ta nói với thúc phụ cho người sắc thuốc theo đơn này đi."

Dạ Trọng Hoa khẽ gật đầu rời đi, Âu Dương Vũ lúc này mới khó khăn đứng dậy. Nàng lúc này thật sự trong lòng oán giận tên Dạ Trọng Hoa này không

thôi, nhất định phải bó buộc chân mình dày như thế này, đi lại thật bất tiện.Ngồi bên giường thái hậu, Âu Dương Vũ từ trong lòng lấy ra một chiếc bình nhỏ, bên trong có một viên thuốc nâu đỏ nhẹ nhàng bỏ vào miệng Thái hậu. Viên thuốc này lần trước vì đã từng trị liệu cho Dung Thấy cho nên nàng mới cẩn thận tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo gồm bạch linh, quế chi, nhân sâm, sinh khương, cùng với một ít đan sâm có tác dụng lưu thông máu tốt cho tim mạch. Âu Dương Vũ sau khi mớm chút nước cho Thái hậu xong liền cảm thấy có chút mệt nhọc trán lấm tấm mồ hôi.

Dạ Trọng Hoa ra ngoài dặn dò An Dương Vương một lát liền trở lại phòng, nhìn thấy Âu Dương Vũ ngồi bên đầu giường. Đột nhiên cảm thấy khuôn mặt nàng trắng bệch, mồ hôi tuôn ra đầy trán trông thần sắc hết sức tái nhợt. Vũ nhi của hắn sao lại suy yếu đến mức này liền bước nhanh đến, nói: "Vũ nhi, ai cho phép nàng đi lại lung tung như vậy? Không cần chân nữa phải không?"

"Ta..."

Âu Dương Vũ nhìn thấy biểu tình dữ dội của Dạ Trọng Hoa liền không khỏi nắm lấy tay áo hắn, trừng mắt liếc hắn một cái, rõ ràng là chàng bảo ta giả bệnh, sao bây giờ lại làm quá lên, lo lắng như vậy.

Dạ Trọng Hoa sau khi xác định chân của Vũ nhi hắn không có việc gì mới nhẹ nhàng thở phào, rồi thoáng đưa mắt nhìn Thái hậu trên giường, hô hấp cũng đã dần dần bình thường, trông sắc mặt đã tốt lên rất nhiều.

"Mẫu hậu, mẫu hậu, thái y đâu, thái y chết đi đâu hết rồi?" Bên ngoài phòng liền truyền đến một tiếng gầm thét dội vang cả phòng, sau đó một người đàn ông thân khoác một chiếc áo bào màu vàng sáng chói nhanh chóng sải bước đến trước giường thái hậu. Dạ Trọng Hoa cũng không chút quan tâm bế Âu Dương Vũ lên đặt nàng ngồi ngay ngắn trong lòng, sau đó còn bồi thêm cho nàng một cái nhìn cảnh cáo.

Hoàng thượng sắc mặt vô cùng lo lắng, đi sau hắn chính là An Dương vương cùng với An Dương vương phi, bọn họ cũng không khỏi có chút bồn chồn.

Âu Dương Vũ nhẹ giọng trấn an: "Thái hậu nương nương đã qua cơn nguy kịch, bây giờ người đang nghỉ ngơi, phụ hoàng và thúc phụ xin đừng quá lo lắng."

Tảng đá nặng trong người An Dương vương cuối cùng cũng đã được dỡ bỏ xuống, nhìn Âu Dương Vũ với vẻ mặt cảm kích, nói: "Vũ nhi, lần này công lao của con thật không nhỏ."

Âu Dương Vũ khóe môi khẽ giơ lên mỉm cười, cũng không có lên tiếng nói gì.

Vài phút chờ đợi cuối cùng thái hậu cũng đã từ từ tỉnh lại, tuy rằng sức lực vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nhưng sắc mặt đã hồng hào lên không ít.

Vì đột nhiên thấy có quá nhiều người đến, nên Thái hậu không khỏi bất quá hỏi: "Ai gia gặp phải chuyện gì sao?"

Nói xong nhìn bốn phía xung quanh, nhìn thấy Âu Dương Vũ có mặt ở đây, mặt mày đều không khỏi đanh lại.

Âu Dương Vũ chỉ lẳng lặng ngồi yên đó, cũng không mở miệng nói chuyện, An Dương vương đứng một bên vội vàng nói: "Mẫu hậu, vừa rồi người đột nhiên bất tỉnh, nhờ có y thuật cao minh của Vũ nhi, người mới có thể nhanh chóng tỉnh lại."

Thái hậu lúc này mới nhớ ra khi nãy mình quả thực cảm thấy đầu choáng váng sau đó cảm thấy trời đất quay cuồng liền té ngã xuống bất tỉnh, nghe xong những lời con trai nàng nói, trong lòng không khỏi có chút áy náy, mình thật sự đã trách lầm Âu Dương Vũ sao?Lại cẩn thận đưa mắt đánh giá Âu Dương Vũ, chỉ thấy nàng ngồi trong lòng Dạ Trọng Hoa, sắc mặt liền tái nhợt, đột nhiên không biết phải mở miệng nói thế nào: "Vũ nhi, vết thương của con?"

Âu Dương Vũ cũng khẽ cười, nói: "Người đừng nghĩ ngợi nhiều, con chỉ choáng váng một chút thôi."

Thái hậu nhẹ nhàng thở phào, cũng không ngờ Dạ Trọng Hoa hừ lạnh một tiếng nói: "Chảy nhiều máu thế kia còn không choáng váng sao?"

Dạ Trọng Hoa ngữ khí có chút bực bội, đa phần là trách móc, hoàng thượng nghe vậy liền trừng mắt nhìn Dạ Trọng Hoa nhẹ giọng nhắc nhở: "Phi Bạch!"

Dạ Trọng Hoa cũng không một chút e ngại, ngữ khí lạnh lùng có chút xa cách: "Hoàng Tổ mẫu, Tôn nhi có một thắc mắc muốn người giải thích rõ ràng, người có thể cho Tôn nhi một lý do chính đáng cho việc trách phạt Vũ nhi ngày hôm đó không?"

Thái hậu sắc mặt có chút dè chừng khó khăn, Âu Dương Vũ thấy vậy mới mở miệng giải vây: "Là Vũ nhi không tốt, tay chân vụng về, không cẩn thận làm đổ chén trà nóng vào người Hoàng tổ mẫu, cho nên mới..."

Nói xong, nàng bày ra vẻ mặt ủy khuất, nước mắt lưng tròng chực rơi xuống khóe mi, trông như thỏ con vô tội đáng yêu.

Thái hậu từ sau khi biết được việc Âu Dương Vũ ra tay cứu mình thì trong lòng cũng đã thay đổi cách nghĩ, thay đổi định kiến mấy ngày nay đã hiểu lầm nàng, một cô gái thông minh đáng yêu như vậy lại phải chịu sự trừng phạt vô lý từ mình quả thực chính thái hậu nàng cũng thấy mình hành xử đã có chút quá đáng.

Âu Dương Vũ nhẹ vùi mặt vào lòng Dạ Trọng Hoa tiếp tục nói: "Hoàng tổ mẫu tức giận trừng phạt Vũ nhi cũng là điều chính đáng."

Thái hậu nhất thời không biết phải nói gì mới phải đạo, mắt thấy Âu Dương Vũ bộ dáng tiều tụy mỏng manh, cảm giác áy náy bắt đầu trỗi dậy.

“Cho dù có đúng là vậy thì chẳng phải chỉ cần ngươi quở trách vài câu là ổn rồi sao. Ngươi còn nhẫn tâm dùng hình phạt quỳ với Vũ nhi?” Dạ Trọng Hoa biết lúc này mèo nhỏ trong lòng hắn cũng đang bắt đầu giở trò mèo khóc chuột nên nhân cơ hội này phối hợp với nàng, coi như hắn đã xử lý vụ này quá nương tay rồi. Hắn cũng bày ra vẻ mặt khó chịu, có chút đau lòng. Thái hậu nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt Dạ Trọng Hoa có chút không ổn, nghi hoặc hỏi lại: “Vũ Nhi không ổn?”

“Hoàng tổ mẫu, quỳ đến mức chảy máu thế kia thì Hoàng tổ mẫu người thử nói xem, liệu như thế có ổn hay không?”

Hoàng thượng cùng với đám người An Dương vương chỉ đứng một bên nghe chuyện, cũng không lên tiếng xen vào nửa câu.

Thái hậu vừa nghe cháu trai mình nói xong, trong đầu chợt lóe lên, như nhớ đến chuyện gì, ngày hôm đó, Âu Dương Vũ, có quỳ gối trên một tấm đệm lót? Vậy tấm đệm kia là...

“Vương ma ma, Vương ma ma, truyền Vương ma ma đến đây!” Thái hậu vội vàng truyền lệnh cho hạ nhân.

Vương ma ma đứng chờ bên ngoài nghe được Thái hậu nương nương đang lên tiếng gọi tên mình, trong lòng bắt đầu cả kinh, nơm nớp lo sợ chậm chạp đi vào, quỳ trên mặt đất.Thái hậu thản nhiên đưa mắt nhìn Vương ma ma đang quỳ trên mặt đất kia, chỉ thấy cả người bà ta run lên dữ dội, sắc môi xám ngắt, nghi hoặc trong lòng bắt đầu lớn lên, nàng lạnh giọng hỏi: “Vương ma ma, hôm qua lúc Ninh vương phi bị phạt quỳ, ngươi đã bỏ thứ gì vào trong tấm đệm lót mà ngươi đưa cho vương phi?”

Vương ma ma trong lòng run lên, khóe môi khẽ giơ lên ý cười yếu ớt, bình tĩnh trả lời: “Bẩm thái hậu nương nương, nô tỳ vì nghĩ rằng Ninh vương phi quỳ nhất định sẽ vô cùng mệt mỏi, nên mới mang đệm đến cho vương phi, đệm lót ấy vốn dĩ là tấm đệm lót bình thường a.”

Thái hậu sắc mặt lạnh như băng: “Vậy sao? Ai gia từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ thấy qua một tấm đệm lót bình thường lại có thể khiến cho người quỳ gối phải chảy máu nghiêm trọng đến vậy?”

Âm thanh lạnh lùng có vài phần tức giận, Vương ma ma trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi hột, y phục sau lưng đã ướt đẫm một mảng, nàng sợ hãi quỳ trên mặt đất không biết phải tìm lý do nào để thoái thác.

Vốn hầu hạ bên cạnh thái hậu chính là Hoa ma ma, nhưng vì tuổi tác đã cao, sức khỏe ngày một yếu đi cho nên năm trước thái hậu đã cho nàng nghỉ hưu xuất cung về quê nhà an dưỡng tuổi già. Sau đó Vương ma ma đến nhậm chức, ngày thường tác phong làm việc quy củ của nàng rất được lòng người khác, nhanh nhẹn, hiểu rõ lý lẽ quy định trong cung, hầu như nàng không bao giờ phạm phải lỗi lầm gì. Thái hậu cũng rất hài lòng với cách làm việc của Vương ma ma cho nên cũng có vài phần cảm tình. Thế nhưng việc làm hôm nay của nàng lại đạp đổ hết tất cả công sức xây dựng hình ảnh của nàng! Không những dám vượt mặt chủ tử mình dạy dỗ người khác mà còn có biểu hiện dối trá lừa lọc. Trong lòng thái hậu phẫn nộ đến cực điểm.

Thái hậu giận quát lên một tiếng: “Nếu như ngươi vẫn mạnh miệng như vậy thì... người đâu, đến vả miệng bà ta cho Ai gia! Ai gia rất muốn xem bà ta có còn ngoan cố được nữa không?!”

Ngay lập tức có vài vị ma ma với công lực thâm hậu bước vào, hai người trái phải giữ chặt lấy tay Vương ma ma, một người đứng ở phía trước cũng bắt đầu công việc của mình, những cái tát liên hoàn rơi không ngừng xuống gương mặt tái nhợt của Vương ma ma.

Ban đầu còn mở miệng gào khóc xin Thái hậu tha mạng, sau đó vì đau đớn không chịu được nên từ rên khóc chuyển thành nức nở.

Hoàng thượng, An Dương vương đều ở đây, Thái hậu nghĩ rằng bản thân mình cư nhiên lại bị một kẻ thấp kém hèn hạ dắt mũi, liền không khỏi mất mặt, lạnh lùng nói: “Đánh mạnh vào cho Ai gia!”

Vừa nghe lệnh vị ma ma kia liền dùng hết sức lực mình, chỉ trong chốc lát, đã thấy khuôn mặt của Vương ma ma sưng lên như hai cái đầu lợn, khóe miệng còn có vài vết máu, khuôn mặt lúc này của bà ta trông thật khủng bố.

Thái hậu phất phất tay, mấy vị ma ma kia cũng nhanh chóng dừng tay lui sang một bên.

Vừa buông tay, Vương ma ma bất ngờ không còn chút sức lực ngã nhào trên mặt đất, đau đớn rên lên.

“Ai gia cho ngươi cơ hội cuối cùng, trả lời cho Ai gia biết tấm đệm kia rốt cuộc có vấn đề gì?” Thái hậu nhìn Vương ma ma trước mắt lạnh lùng nói.Vương ma ma vốn tưởng rằng thái hậu sẽ có thành khiến rất sâu sắc với Âu Dương Vũ, mà mình vốn là người luôn hành sự cẩn trọng, thủ tiêu sạch sẽ mọi chứng cớ nên sẽ bình an vô sự. Nhưng hôm nay tất cả những dự tính của nàng đều vượt quá tầm kiểm soát, nếu như nàng lại tiếp tục ngoan cường phủ nhận thì nàng sẽ bị đánh không thương tiếc, nàng thực sự không muốn bị đánh chết như vậy. Nàng cuối cùng cũng không dám cãi mệnh liền thành thực nói: “Tấm đệm kia, bên trong tấm đệm kia...có giấu...giấu rất nhiều mảnh sứ vỡ...”

Vừa mới mở miệng nói chuyện thì lại ảnh hưởng đến khóe miệng, đau đớn vô cùng.

Nghe xong mấy lời này, tất cả những vị có mặt ở đây sắc mặt đều không khỏi trắng bệch, Thái hậu thì tức giận phẫn nộ khôn nguôi. Nhớ lại khi đó Âu Dương Vũ nhẹ than thở một tiếng, chính mình còn nghĩ rằng là do bản tính nuông chiều sống sung sướng sủng ái, nhưng bây giờ hiểu rõ mọi chuyện, mới nhận ra lúc đó hắn Vũ nhi đã chịu đau đớn nhiều đến nhường nào.

Dạ Trọng Hoa đưa ánh mắt âm ngoan sắc lạnh đến ghê người nhìn Vương ma ma, Sắc mặt hắn đen lại lãnh khốc vô tình khiến những người đứng gần vô ý thức lùi lại phía sau. Vũ nhi của hắn quỳ gối trên tấm đệm đầy mảnh sứ vỡ kia sao...Hắn nhẫn không được tay dùng nội lực vung lên quất thẳng vào người Vương ma ma, Vương ma ma không chịu nổi khí lực cường đại này miệng liền phun ra một ngụm máu đau đến gần như muốn hôn mê.

Hoàng thượng sắc mặt bắt đầu trở nên u ám, loại hạ nhân thấp hèn như bà ta lại có lá gan lớn đi thực hiện những chuyện ác độc thâm hiểm như thế. An Dương vương nghe xong tức giận vô cùng. Nếu như không phải là do bà ta gây ra mọi chuyện thì hắn cũng không đến mức gây sự với mẫu hậu hắn. Có điều nhìn thấy gương mặt tràn đầy sự sợ hãi, trong lòng không khỏi nghi hoặc hắn có người đứng sau thao túng người này. Thái hậu còn chưa kịp mở miệng hỏi sự tình thì An Dương vương vốn kiềm chế không được cơn tức giận thốt lên: "Là ai đã ra lệnh cho ngươi làm chuyện này?"

Vì là lần đầu tiên Vương ma ma bị đặt không hoàn cảnh mạng mình như đang nằm trên bàn cân, bị dọa hù đến sắp chết liền lắp bắp nói: "Thái hậu tha mạng, thái hậu tha mạng. Là, là tứ hoàng tử! Tứ hoàng tử nói với nô tỳ, nói rằng thái hậu không ưa gì Ninh vương phi, cho nên, cho nên bảo nô tỳ làm mọi cách... khiến cho Ninh vương phi, khiến cho Ninh vương phi.....sống không bằng chết...Tất cả chủ ý đều là..đều là của Tứ hoàng tử!"

"Vô liêm sỉ, hoang đường!" Hoàng thượng không khỏi tức giận rống lên tiếng.

Thái hậu sắc mặt cũng biến đổi, thì thầm nói: "Vô liêm sỉ, thật quá vô liêm sỉ! Bảo sao mấy ngày trước Phi Hi lại nói những lời như thế với Ai gia..."

"Mẫu hậu, tên nghịch tử kia đã nói gì với người?" Hoàng thượng tức giận đến mức máu chảy ngược lên cả đầu.

Thái hậu lập tức kể hết lại toàn bộ câu chuyện mà Dạ Phi Hi đã nói với nàng, càng nói sắc mặt không khỏi đen lại âm trầm. Còn hoàng thượng thì tức giận đến mức nghẹn họng nói không nên lời, Âu Dương Vũ tình nguyện cứu Lý Vân Phỉ vốn là vì hắn hạ thánh chỉ bắt buộc, nay lại còn không biết tốt xấu, bày mưu trả đũa, có phải đám người đó không coi thánh chỉ của hắn ra gì nữa phải không?An Dương vương cũng không khỏi căm phẫn giận dữ nói: "Tên nghịch tử Phi Hi này hành xử càng ngày càng quá mức quá đáng, không chỉ có lòng tham không đáy lại còn bày mưu châm ngòi ly gián chia rẽ nội bộ hoàng thất, hại Vũ nhi phải hứng chịu mọi oan ức ủy khuất, thật đáng giận!"

Hoàng thượng nhìn thấy Âu Dương Vũ mang vẻ mặt có chút ủy khuất nằm trong lòng Dạ Trọng Hoa không nói một lời. Mà hai chân của nàng đều bị thương không nhẹ, ngay đến cả đứng cũng không nổi, trong lòng hắn không khỏi có chút đau lòng.

Nhớ lại khoảng thời gian trước, hắn quả thật không thích con trai vàng Dạ Trọng Hoa hắn đi dùng sáu tòa thành trì để cưới một cô gái vốn đã có một quá khứ đáng xấu hổ. Nhưng kể từ khi cô con dâu này đặt chân lên đất Tây Lăng quốc. Vũ nhi đã giúp đỡ Dạ Trọng Hoa rất nhiều thứ, thậm chí đã sử dụng toàn bộ tài năng kiến thức y thuật của mình để chữa trị cho không biết bao nhiêu người mắc phải nhiều căn bệnh nan y ở trong hoàng cung Tây Lăng này. Vũ nhi cũng chưa bao giờ đòi hỏi hắn trả công này nọ. Nay Vũ nhi lại có thể khiến cho đứa em trai hắn - An Dương vương lãnh đạm này giúp đỡ Dạ Trọng Hoa, còn có suy nghĩ cao cả là mở tiệm bánh kiếm tiền quyên góp giúp đỡ người dân gặp khó khăn trong vùng. Một cô gái lương thiện đáng yêu là thế, lại bị tên Dạ Phi Hi này hủy hoại toàn bộ thanh danh tốt đẹp của nàng, khiến Vũ nhi phải chịu nhiều oan ức!

Hoàng thượng càng nghĩ càng giận, lập tức hét lớn một tiếng: "Người đâu! Lôi tên nghịch tử kia đến đây cho trẫm!"

Thái hậu bệnh nặng chưa lành, trong người vẫn chưa hoàn toàn khỏe hắn mệt mỏi vô cùng, hoàng thượng không muốn làm phiền mẫu hậu mình nghỉ ngơi nên dẫn mọi người lui ra ngoài, để lại Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa ở bên trong phân phó những công việc cần làm cho việc dưỡng bệnh.

Thái hậu nhìn Âu Dương Vũ, trên mặt xuất hiện một tia áy náy, khẽ cúi đầu không dám nhìn nàng ho lên một tiếng: "Quên mọi chuyện hôm trước đi, Ai gia không trách phạt con."

Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng của thái hậu kia, thần sắc kiêu ngạo nào có chút ăn năn hay có ý định nhận lỗi liền cũng thản nhiên trả lời: "Tạ ơn Hoàng tổ mẫu đã cảm thông."

Thái hậu sắc mặt không khỏi vừa lòng, Âu Dương Vũ cũng cẩn thận dặn dò một số chuyện liên quan đến thói quen sinh hoạt cũng như ăn uống, nói xong tỉ mỉ chuẩn bị mọi thứ để thái hậu nghỉ ngơi. Sau đó được Dạ Trọng Hoa bế lên ôm ra khỏi phòng.

Vừa mới ra khỏi phòng, liền nghe ba một tiếng, hoàng thượng dùng sức vung tay tát vào mặt Dạ Phi Hi, sau đó giơ cước đạp vào người hắn, oành một tiếng, Dạ Phi Hi ngã lăn ra đất.

"Phụ hoàng!" Dạ Phi Hi mang vẻ mặt mơ màng, không biết vì sao phụ hoàng lại có thái độ gay gắt giận dữ đến như vậy.

"Tên nghiệp chướng nhà ngươi, ngươi xem ngươi đã làm ra chuyện tốt gì?!" Hoàng thượng giận dữ gào lên "Ngươi càng lúc càng khiến cho trẫm không thể nào tin tưởng được!"

Lúc này, Dạ Trọng Hoa ôm Âu Dương Vũ từ trong phòng đi ra, đem Âu Dương Vũ nhẹ nhàng đặt lên ghế, Dạ Phi Hi liếc mắt nhìn một cái liền thấy hai cái bọc băng trắng nơi đầu gối Âu Dương Vũ, trong lòng không khỏi mừng thầm, khóe môi khẽ cong lên. Nhưng vì ý thức được thái độ tức giận bất thường của hoàng thượng, Dạ Phi Hi vội vàng bò lên quỳ trên mặt đất, nói: "Phụ hoàng, nhi thần không biết mình đã phạm phải chuyện gì?"

Hoàng thượng tức giận tay áo vung lên: "Ngươi giương mắt mà nhìn cho kỹ hai chân của Vũ nhi đi, ngươi xem xem, trẫm đang hoài nghi loại nghịch tử như ngươi có thật sự là con trai của trẫm không?!"

Dạ Phi Hi bày ra bộ mặt không hiểu chuyện: "Nhị tẩu bị làm sao vậy? Chuyện này nào có liên quan gì đến Phi Hi a!"

"Ngươi còn dám cứng đầu cứng cổ cãi lý? Được lắm! Người đâu, lôi Vương ma ma vào đây."

Vừa dứt lời, Vương ma ma lập tức ngã sõng soài trên mặt đất. Vừa thấy Dạ Phi Hi, liền vội vàng chạy đến ôm lấy đùi Dạ Phi Hi cầu tình: "Tứ hoàng tử, tứ hoàng tử, lão nô không cần ngân lượng của ngài, van xin ngài hãy cứu mạng nhỏ của lão nô!"

Nói vừa xong, liền bị kéo ra ngoài.

Dạ Phi Hi sắc mặt vô cùng khó coi, vừa định lên tiếng cãi lại thì đã thấy khuôn mặt của hoàng thượng đanh lại: "Ngươi còn cái gì để nói nữa không? Suốt ngày chuyện quốc sự thì giải quyết không xong, nay đến cả việc có con nối dõi cũng không thể xảy ra, lại còn nhàn rỗi bày mưu châm ngòi ly gián. Trẫm nói cho ngươi biết từ nay về sau, không có ý chỉ của trẫm thì ngươi đừng mong bước ra khỏi phủ Tứ hoàng tử nửa bước!" Nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi.

Dạ Phi Hi không ngờ phụ hoàng hắn lại buông những lời vô tình như vậy, cả người hắn không khỏi đau đớn run lên, trong lòng bi phẫn lạ thường! Không, hắn là đứa con trai mà phụ hoàng hắn cưng chiều yêu thương nhất, là con trai cao quý và duy nhất của hoàng hậu nương nương! Hoàng thượng sao lại có thể đối xử tàn nhẫn như thế với hắn!

Hắn đưa đôi mắt tràn đầy oán hận nhìn về phía Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ ngay cả liếc mắt cũng không nhìn hắn, chỉ nghiêng đầu nói với Dạ Trọng Hoa: "Chúng ta trở về đi."

Âu Dương Vũ sau khi trở về Ninh vương phủ liền ngay lập tức tháo đi lớp băng gạc dày cộm kia, không khỏi oán giận Dạ Trọng Hoa: "Chàng buộc chân ta thế này, ta khó chịu đến chết mất."

"Đừng động đậy!" Dạ Trọng Hoa lúc này mới nhớ lại tình huống đầu gối nàng phải chịu đựng cơn đau đớn từ những mảnh sứ vỡ ngầm trong tấm đệm lót. Tim hắn không khỏi có chút đau xót. Hắn nhẹ nhàng bế nàng lên đặt ngồi trên ghế, cầm thuốc mỡ thoa lên miệng vết thương trên đầu gối nàng. Tuy rằng vết thương của nàng đã dần khép miệng, gần như là khỏi hẳn. Nhưng hắn thật sự vẫn không yên tâm, tiếp tục mỗi ngày đều kiểm tra vết thương, thoa thuốc cho Âu Dương Vũ, cho đến khi Âu Dương Vũ một mực bảo thời tiết nóng thế này sẽ không tốt cho vết thương nếu không được thông khí, Dạ Trọng Hoa mới chịu từ bỏ ý định hành hạ nàng.

Hai chân Âu Dương Vũ cuối cùng cũng đã được giải phóng, vừa định đứng lên, Dạ Trọng Hoa nào chịu chấp nhận hành động này liền ôn nhu nói: "Nàng muốn đi đâu, bổn vương ôm nàng đi?"

Âu Dương Vũ mặt không khỏi đen lại, nhịn không được trừng mắt liếc hắn một cái: "Ta chỉ bị thương ngoài da, không có tổn thương đến gân cốt bên trong."

Dạ Trọng Hoa khóe môi cong lên tà mị cười, giọng nói đầy quyến rũ dụ hoặc: "Khó khăn lắm mới gần gũi với nàng, bổn vương đương nhiên nào dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt này."

Âu Dương Vũ: "..."

P/s: láy đê...(Lady...) có vài nàng hối thúc Ta nhanh nhanh ra chương mới cho các tềnh êu đó đọc..và cám ơn các nàng vì điều đó...một động lực lớn vô cùng...nói sến sứa một chút..các nàng là lẽ sống của Ta ở wattpad vậy...ta hy vọng các nàng mãi luôn đồng hành bên Ta...(mẹ ơi...thánh sến nó nhập)

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Chinh phục trái tim trẻ con của thái hậu

Từ sau khi Dạ Phi Hi bị cấm túc trong chính phủ của mình, hoàng thượng hành động cũng vô cùng nhanh chóng. Ngày hôm sau, vừa lên triều phổ biến tình hình quốc sự, nhân tiện hoàng thượng còn bãi bỏ chức vị Thượng thư chi bộ của Lăng Vũ với tội danh người mà Lăng Vũ đã đề bạt lên trước mặt mọi người vốn là một hạng người tham mê tiền tài danh vọng, chỉ biết cướp của dân làm thú vui, trăng hoa vô độ. Sau đó hoàng thượng đã đề nghị thăng chức cho Vệ Song ngồi vào ghế Thượng thư chi bộ đó.

Âu Dương Vũ vốn không hề muốn quan tâm đến tình hình chính sự. Nhưng thông qua việc hoàng thượng vừa ra tay lần này, nàng có thể nhận thức được rõ ràng hoàng thượng đang vô cùng thất vọng với Dạ Phi Hi. Tên Lăng Vũ kia vốn là trợ thủ đắc lực của Dạ Phi Hi. Nay lại bị hoàng thượng không hề nương tay đạp đổ, mà Vệ Song lại là cánh tay phải – đại tướng dưới trướng của Dạ Trọng Hoa.

Âu Dương Vũ khóe môi khẽ cong lên ý cười hài lòng, chuyện này xử lý rất hoàn hảo, coi như vị hoàng thượng này cũng đáng được thưởng đó chứ.

"Diêu nhi, cháu nói xem có phải hoàng tổ mẫu là người có lỗi không?" Từ sau khi thái hậu trở về cung,Dạ Diêu vốn là người sôi nổi hoạt bát cho nên năm lần bảy lượt đều đến tìm Thái hậu nói chuyện tâm sự, hai bà cháu ngày ngày như vậy nói chuyện vô cùng vui vẻ.

"Hoàng tổ mẫu, người đang nói đến chị dâu Vũ tỷ?" Dạ Diêu chớp mắt hỏi. Thái hậu vẻ mặt kiêu ngạo, có chút không vui gật đầu.

Dạ Diêu bĩu môi, ngồi bên cạnh Thái hậu líu lo nói: "Vũ tỷ là một trong số chị dâu mà Diêu Nhi yêu mến nhất nha, aida, hoàng tổ mẫu người không biết đó chứ, vừa mới gặp tỷ ấy lần đầu, Diêu nhi đã nhắm trúng người chị dâu này rồi. Chỉ tại đám người nhiều chuyện kia nói xấu tỷ ấy không ít, hại thanh danh tỷ ấy trở nên khó coi trong mắt mọi người. Thế nhưng chỉ cần tiếp xúc với tỷ ấy lần đầu Diêu Nhi mới biết được Vũ tỷ là chị dâu lợi hại nhất mà Diêu nhi từng gặp. Bản tính hiền lành lương thiện, đối xử với tỷ muội trong hoàng thất đều khiêm tốn, dễ gần. Có lần Diêu nhi có làm sai chút chuyện đến xin lỗi tỷ ấy, chị dâu liền không chút đắn đo tha thứ cho cháu a!"

Nói xong liền đưa mắt dò xét thái hậu, với câu hỏi khi nãy của bà, vậy hẳn là Hoàng tổ mẫu người là người có lỗi a. Vũ nhi là chị dâu tốt như vậy mà người lại vô duyên vô cớ hiểu nhầm rồi trách nhầm nàng, lại còn phạt oan nàng. Cũng may là không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, nếu không cháu cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho bà đâu! Bà nếu như chịu bỏ qua cái tôi của mình xin lỗi Vũ tỷ, cháu đảm bảo với bà là tỷ ấy sẽ tha thứ cho bà vô điều kiện a!

Thái hậu nghe xong cũng hiểu rõ được ý tứ của Dạ Diêu, tựa đầu uốn éo, nói: "Ai gia thân là Thái hậu, chẳng lẽ lại đi nhận lỗi với một đứa cháu dâu?"

Dạ Diêu thè lưỡi, bất đắc dĩ nói: "Bà thật là, dù sao Diêu nhi vẫn mãi luôn đứng về phía Vũ tỷ, ủng hộ chị dâu!"

Thái hậu không đáp lời, vẻ mặt quật cường.

Dạ Diêu thấy thái hậu vẫn ngoan cố quật cường như vậy liền biết chiêu vừa rồi của mình đều vô dụng, ánh mắt lập tức linh động, cười nói: "Hoàng tổ mẫu, bệnh của bà vẫn phải cần sự giúp đỡ rất nhiều từ phía Vũ tỷ, những chuyện khi trước Vũ tỷ chắc chắn sẽ không để tâm đâu, sức khỏe của bà mới là quan trọng nhất a."Thái hậu nhớ tới hai đầu gối đầy băng gạc của Âu Dương Vũ kia, chần chừ nói: "Không biết hai chân của nó giờ thế nào rồi?"

Dạ Diêu vừa nghe được Thái hậu buộc miệng quan tâm hỏi tình trạng của Vũ tỷ liền cười thầm, theo nói: "Cháu cũng không biết a, Diêu nhi lâu rồi cũng chưa gặp Vũ tỷ, nhưng Diêu nhi nghĩ chỉ cần tỷ ấy tĩnh dưỡng bảy ngày sau hẳn sẽ hồi phục hoàn toàn. Hay là hoàng tổ mẫu gọi chị dâu vào cung đi, lý do là muốn xem bệnh của bà thế nào rồi, hơn nữa Diêu nhi cũng muốn gặp Vũ tỷ a!"

Thái hậu mi mắt khẽ động, như thế cũng tốt, liền hướng về phía bên ngoài phân phó: "Tuyên Ninh vương phi vào cung!"

Âu Dương Vũ rất nhanh đã có mặt ở điện Phương Hoa, vừa bước vào điện thì đã thấy thái hậu ngồi ở phía trên bục, bên cạnh còn có Dạ Diêu đang vui vẻ trò chuyện. Cho đến khi Thái hậu đưa mắt nhìn nàng đứng yên lặng dưới này, khóe miệng khẽ cong lên tươi cười, khuôn mặt trang trọng.

Âu Dương Vũ chậm rãi đi đến, hành lễ với thái hậu, nói: "Vũ nhi kính chào hoàng tổ mẫu."

"Miễn lễ." Thái hậu thản nhiên nói, tinh tế đánh giá Âu Dương Vũ, một cô gái với ánh mắt trầm ổn tĩnh lặng, y phục màu xanh nhạt vừa mềm mại vừa thuần khiết thanh mát như con suối trong, bộ dáng tao nhã uyển chuyển, cử chỉ khiêm tốn, càng nhìn càng thấy rất vừa mắt!

Lúc trước bị tên nhóc Phi Hi kia đầu độc vào đầu nàng những lời không hay, ý không đẹp về Âu Dương Vũ, giờ mới nhận ra vốn cô cháu dâu này là một người hoàn toàn khác, vừa điềm đạm vừa đáng yêu. Nhìn thấy hai bên đầu gối nàng đã không còn đáng lo ngại, cảm giác áy náy trong lòng mới buông bỏ xuống.

Dạ Diêu vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ đến liền không khỏi vui mừng, nói: "Chị dâu Vũ tỷ, mau đến xem xem bệnh của hoàng tổ mẫu rốt cuộc là đã khỏi hay chưa?." Âu Dương Vũ nhẹt nhạt cười, gật gật đầu, chậm rãi đi đến bên cạnh thái hậu, thái hậu có chút không tình nguyện vươn tay, Âu Dương Vũ khóe môi mỉm cười, vẻ mặt ấm áp, vươn tay nhẹ nhàng đặt lên mạch cổ tay bà, cẩn thận hỏi tình trạng ăn uống sinh hoạt gần đây, thái hậu cũng không chút tự nhiên trả lời.

Khi Âu Dương Vũ hỏi qua việc bà có thường xuyên uống thuốc đúng giờ hay không, thái hậu có chút khó khăn ậm ừ trả lời nóng nảy nói: "Đương nhiên là có rồi, ai gia cũng đâu phải đứa trẻ mới lên ba, ngay đến chuyện này cũng cần phải nhắc nhở sao?"

Âu Dương Vũ vừa thấy sắc mặt bối rối của thái hậu cũng sớm hiểu rõ, phân phó ma ma hầu hạ bên cạnh Thái hậu đi sắc thuốc.

Dạ Diêu đứng một bên che miệng cười, Hoàng tổ mẫu nàng từ xưa đến nay chỉ thích đồ ngọt, đương nhiên, là loại người rất sợ đắng.

Vị ma ma kia rất nhanh đã sắc thuốc mang đến, thái hậu ngay khi nhìn thấy bát thuốc với chất lỏng đen sệt như mực thế kia, hai hàng lông lập tức nhăn lại, theo bản năng vòng vo hạ thân tử, thoáng trầm ngâm nói: "Ai gia vừa mới dùng cơm, lúc này uống thuốc thật không thích hợp chút nào, cứ để một bên đó cho Ai gia."

Âu Dương Vũ cười nói: "Thái hậu nương nương không biết rồi, thuốc này chỉ khi dùng xong cơm mới có thể hấp thụ phát huy hết tác dụng của nó trong cơ thể. Hơn nữa loại thuốc này có một lưu ý nhỏ đó là chỉ khi uống thuốc ngay khi còn nóng thì mới tốt, còn nếu như để nguội đi, sẽ khiến cho thuốc càng thêm... đắng." Chữ đắng cuối cùng Âu Dương Vũ cố ý nâng giọng lên.Thái hậu hai hàng lông mày nhăn càng thêm sâu, quả thực nàng không có ý chịu phối hợp uống thuốc, bị Âu Dương Vũ cùng với Dạ Diêu hai người ép buộc mới thành thật nói: "Ai gia chưa từng uống một loại thuốc nào đắng như vậy!"

Âu Dương Vũ cố nén cười, tiếp tục khuyên nhủ: "Người xưa có câu thuốc đắng dã tật."

Dạ Diêu nhịn không được muốn bật cười, Hoàng tổ mẫu tuổi càng cao bao nhiêu thì tính tình lại càng trẻ con bấy nhiêu a. Đột nhiên nảy ra ý định ngon ngọt dỗ dành, nói: "Hoàng tổ mẫu à, Vũ tỷ cũng là muốn tốt cho bà thôi a, thuốc này nếu không uống thì bệnh làm sao có thể khỏi được? Bà uống nhanh đi, uống xong rồi Diêu nhi sẽ đi lấy cho bà chút đồ ngọt nha."

Thái hậu sắc mặt cũng có chút hòa hoãn, Âu Dương Vũ liền nhân cơ hội đem thuốc đến trước mặt Thái hậu, thái hậu cũng không muốn Âu Dương Vũ coi thường mình liền nhẫn nại, dứt khoát cầm lấy chén thuốc trong tay Âu Dương Vũ, ngửa đầu lên nhíu mày uống cạn chén thuốc.

Thuốc vừa uống xong, Thái hậu nàng chỉ cảm nhận được cảm giác đắng chát đang lan tỏa trong miệng mình, đưa mắt nhìn về phía Dạ Diêu, không phải cháu nói sẽ lấy đồ ngọt cho ai gia sao.

Dạ Diêu có chút chột dạ, đưa mắt liếc trộm Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ thấy Thái hậu nương nương chịu cầm chén thuốc uống hết liền khẽ cười nhẹ, sau đó lên tiếng gọi Trúc Lục đang đứng chờ bên ngoài tiến vào, trong tay Trúc Lục còn có cầm theo một cái hộp tinh xảo, Trúc Lục nhẹ nhàng đặt hộp bánh trên bàn, mở hộp bánh ra lấy muỗng lẫn dao nhựa ra đặt lên hộp, sau đó Âu Dương Vũ cầm bánh lên dâng lên trước mắt thái hậu mắt nói: "Đây là món điểm tâm mà chính Vũ nhi tự tay làm, thái hậu nương nương nếm thử đi!"

Âu Dương Vũ lúc trước cũng đã nghe Dạ Diêu nói qua Thái hậu nương nương là người thích ăn đồ ngọt, vì thế mới ra tay làm một loại bánh ngọt có tên là black forest, một món dessert có nguồn gốc từ Đức, Black Forest đặc trưng bởi vị chocolate thơm đắng và hương anh đào thanh nhẹ, thoảng mùi rượu Kirsch (một loại rượu anh đào) nồng ngọt, quyện vào đó là vị béo của kem tươi đánh bông. Khi vừa nghe tin tiến cung, nàng đã tranh thủ thời gian làm bánh này, bây giờ đúng lúc có thể lấy ra dùng.

Thái hậu bị hình dáng cách bài trí bên ngoài của món điểm tâm này hấp dẫn lực chú ý, tò mò quan sát, chỉ thấy một khối bánh màu đen ẩn ẩn hiện hiện chút lớp gì đó trắng trắng nổi lên, xung quanh lớp trắng đó được đặt vài trái hoa quả có màu đo đỏ, trông rất bắt mắt. Trong lòng không khỏi có chút háo hức muốn nếm thử hương vị của nó, đột nhiên lại ở trước mặt Âu Dương Vũ thản nhiên hừ một tiếng: "Món điểm tâm đen thui thế này cũng có thể ăn được sao?"

Âu Dương Vũ cũng không có ý tức giận, nhưng lại cố tình bày ra vẻ mặt đáng tiếc đặt món bánh sang một bên, rồi dường như nhớ tới chuyện gì nói: "Món bánh này có hương vị rất đặc biệt, nếu thái hậu nương nương đói bụng thì hãy nếm thử một chút xem, Vũ nhi còn có việc cần giải quyết trong phủ nên xin cáo lui trước."

Thái hậu tầm mắt vẫn không có ý định rời khỏi món bánh kỳ lạ trên bàn, nghe Âu Dương Vũ nói như vậy, cũng không thèm để ý nhẹ nhàng gật gật đầu. Âu Dương Vũ cung kính hành lễ sau đó lui ra ngoài.Dạ Diêu thấy Âu Dương Vũ rời khỏi cũng không muốn nán lại thêm lâu, hành lễ với hoàng tổ mẫu rồi quay trở về cung điện của mình.

Điện Phượng Hoa ngay lập tức chìm trong một mảng yên tĩnh, ma ma hầu hạ bên cạnh thái hậu thấy người có vẻ không vui khi nhìn món bánh ngọt trên bàn kia, liền lên tiếng nói: "Thái hậu nương nương, nếu như không thích, nô tỳ sẽ đem vứt nó đi."

Thái hậu khẽ rũ mi, cũng không có ý phản đối. Vị ma ma kia liền cầm món bánh ngọt đó lên, đi lướt qua trước mặt thái hậu. Đột nhiên thái hậu cảm nhận được mùi vị béo ngậy thoang thoảng trong không khí xông vào mũi, liền hừ hừ nói: "Khoan đã, mang đến đây cho Ai gia nhìn qua một chút."

Vị ma ma kia cung kính mang món bánh đến trước mặt Thái hậu.

Lúc này trong miệng Thái hậu chỉ là vị đắng của thuốc ban nãy, liền không khỏi khó chịu rót cho mình một chén trà uống một ngụm tạm thời xua tan đi cảm giác đắng chát trong miệng, sau đó không khỏi tò mò cầm lấy cái muỗng bên cạnh xắn một miếng bánh, từ từ bỏ vào miệng liền cảm nhận được đủ vị lạ lan tỏa.Vị béo nhẹ của lớp trăng trắng, vị đắng của những mẩu đen vụn cùng với lớp đen bọc bên ngoài, vị ngọt hơi the của loại quả màu hồng hồng, tất cả đều hoà quyện vào nhau, mềm mại mà ngọt ngào. Hai mắt thái hậu khẽ híp lại hưởng thụ, lập tức lại xắn thêm một miếng bánh to hơn miếng lúc nãy, sau đó còn vươn tay cầm lấy bánh từ tay bị ma ma kia, không nỡ bỏ xuống.

Hương vị ngọn ngọt béo ngậy của chocolate lưu lại trong miệng, Thái hậu chỉ cảm thấy thần kỳ khi lần đầu tiên nếm thử một món điểm tâm có hương vị đặc biệt đến thế, vừa mềm, vừa xốp, vừa ngậy.

Đang vui vẻ hưởng thụ bánh ngọt đột nhiên Âu Dương Vũ từ bên ngoài tiến vào, trong tay cầm một chiếc tách kỳ quái.

Thái hậu ngay lập tức ngẩn người, một tay còn cầm đế bánh ngọt, tay còn lại đang cầm thìa, trong miệng bánh ngọt còn chưa kịp tiêu hóa, vừa thấy Âu Dương Vũ cúi đầu tiến vào, không khỏi cả kinh, luống cuống tay chân, không chút nghĩ ngợi ném một nửa chiếc bánh trong tay mình xuống sàn, làm như vậy Vũ nhi sẽ không phát hiện ra việc mình vụn trộm ăn bánh.

Vốn mang một tách trà sữa đến giúp thái hậu giải đắng, Âu Dương Vũ bị âm thanh của vật rơi xuống kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên mặt thái hậu có chút xấu hổ, phần nhiều là ảo não, trừng mắt trách cứ nói: "Sao lại có thể đi vào đây mà không báo trước một tiếng, còn có ai coi phép tắc quy củ ra gì nữa hay không?"

Vị ma ma đứng một bên có chút thất thố, vừa rồi kỳ thật nàng định muốn thông báo với thái hậu việc Ninh vương phi đến, nhưng vì nhìn thấy bộ dáng hưởng thụ vui vẻ của thái hậu, liền tùy tiện lung tung gật gật đầu mời Ninh vương phi vào.

Âu Dương Vũ rất nhanh cúi đầu nhìn món bánh ngọt của mình bị vứt trên mặt đất kia, lại ngẩng đầu thoáng nhìn qua bên môi lớp chocolate còn chưa kịp lau đi, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười, nhịn không được, trên mặt lại vẫn là làm bộ thành thực cung kính, nói: "Vũ nhi quấy rầy tâm tình của thái hậu nương nương, xin Thái hậu nương nương bớt giận.

Nhìn thấy món bánh ngọt dưới đất, trên mặt Âu Dương Vũ cố bày ra vẻ buồn bả ảo não, nói: "Vì Thái hậu nương nương dường như không hài lòng với món điểm tâm mà Vũ nhi làm.. cho nên Vũ nhi mới nán lại đây làm chút trà sữa có tác dụng giải đắng rất hiệu quả, chi bằng thái hậu nương nương có thể thử xem?"" Không cần..."Thái hậu bị Âu Dương Vũ bắt gặp ăn vụn bánh ngọt, trong lòng xấu hổ đến cực điểm, mặc dù bản thân mình cũng rất muốn tách trà sữa kia, nhưng trong miệng vẫn kiên quyết cự tuyệt.

"Vậy..."Âu Dương Vũ bày ra vẻ mặt đáng tiếc nhìn tách trà sữa trong tay, nghĩ ngợi một hồi mới nói: " Đúng lúc Trọng Hoa cũng xong việc quốc sự trong cung, Vũ nhi sẽ mang cho Trọng Hoa dùng, tuyệt đối không thể lãng phí được, Vũ nhi xin cáo lui trước."

Âu Dương Vũ không hề quan tâm đến ánh mắt chờ mong của thái hậu, xoay người rời đi, bên môi nhếch lên một tia cười đầy giảo hoạt.

Thái hậu ảo não nhìn bóng dáng Vũ nhi rời đi, sau đó lại đưa mắt luyến tiếc nhìn miếng bánh còn lại vương vãi trên mặt đất, ngực đột nhiên đau nhói, món điểm tâm ngon như vậy!

Mình... Tại sao lại nỡ ném đi cơ chứ!

Vừa rồi nếu như bình tĩnh đặt trên bàn là tốt rồi, tại sao lại có thể mất khống chế vứt bánh ngon đi thế kia!

Hơn nữa vừa rồi trong tay Vũ nhi còn có tách trà sữa gì đó mùi hương tỏa ra cũng rất thơm ngon, rất ngọt ngào a, nàng thật sự rất muốn biết đó là thứ gì. Vũ nhi nó đáng lý ra phải ở lại đây chứ? Sao lại có thể cầm tách trà sữa đó đi? Nàng nói không cần chỉ là nói dối a, trong lòng nàng kỳ thật... Rất muốn nếm thử!

Thái hậu vì vẫn mãi nhớ đến món bánh của Âu Dương Vũ mà đến bữa tối chỉ ăn qua loa vài món sau đó phân phó cho bọn hạ nhân dọn hết xuống. Và hậu quả của việc kén ăn đó chính là đến tận nửa đêm vẫn không ngủ được vì lý do đói bụng.

Ma ma thấy Thái hậu vẫn mãi không ngủ được, trong lòng cũng biết người là đang đói bụng liền ngay lập tức phân phó hạ nhân ở phòng ăn làm chút đồ ăn nhẹ mang đến. Nhưng kể từ khi thưởng thức qua món bánh ngọt của Âu Dương Vũ thì so với món bánh đó những món điểm tâm ở đây mùi vị đều nhạt nhẽo, khó ăn. Lúc này mới thấm thía được câu nói của An Dương vương, quả nhiên những món ăn của ngự thiện phòng đều không đáng để thưởng thức, chỉ có nhạt nhẽo và chán ngấy!

Ăn được một chút Thái hậu bắt đầu đi vào giấc ngủ. Đêm hôm nay lại khác với những đêm hôm trước, Thái hậu nàng cư nhiên lại nằm mơ thấy Âu Dương Vũ làm cho nàng rất nhiều món điểm tâm thơm ngon như bánh ngọt với đủ loại màu sắc như đen, trắng, hồng,..hình dạng đều giống như món bánh mà ban sáng Âu Dương Vũ đã làm, còn có hương thơm của tách trà sữa kia nữa. Nhưng mỗi khi muốn chạm vào chúng thưởng thức chúng thì lại tan biến theo mây khói, giấc mơ cứ lặp đi lặp lại như vậy cho đến khi trời sáng.

Vừa tỉnh lại, Thái hậu vì mải vẫn còn nhớ giấc mộng vừa đẹp vừa có chút ảo não đó làm cho kiệt sức. Tinh thần cũng có chút hoảng hốt, mới sáng sớm nàng đã mong chờ đến khi nào Âu Dương Vũ mới vào cung bắt mạch cho nàng, sau đó Âu Dương Vũ sẽ đem món ăn gì mới mẻ đến cho nàng.

Nhưng đợi mãi cho đến trưa, Âu Dương Vũ vẫn chưa có tới.

Sau đó trong lòng tự hỏi có phải do ngày hôm qua đã có thái độ không tốt với Vũ nhi, dọa nàng khiến nàng không còn muốn đến đây nữa, có khi nào nàng sẽ không bao giờ đến đây nữa hay không! Như vậy nghĩ, thái hậu liền cũng không muốn trông mong nữa, buồn bực đến mức hoàng thượng đến thỉnh an trên mặt đều không bộc lộ ra một chút cảm xúc nào vui vẻ.Hoàng thượng sau khi thỉnh an Thái hậu xong, đưa mắt thăm dò thấy bộ dáng không hài lòng có chút khó chịu của nàng liền không khỏi lo lắng quan tâm hỏi: "Mẫu hậu, người có chỗ nào không thoải mái sao, tại sao sắc mặt lại không ổn thế kia?

Thái hậu khoác tay áo, nói: "Không sao, chỉ là tối hôm qua ta ngủ không được ngon giấc thôi."

Hoàng thượng không đồng ý với dáng vẻ hờ hững của mẫu hậu hắn liền lo lắng nói: "Nếu không thì mời Vũ nhi đến bắt mạch cho mẫu hậu đi?"

Vừa nghe đến tên Âu Dương Vũ, ánh mắt thái hậu không khỏi sáng ngời, nhưng lại nhanh chóng lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Ta không cần cô ta chữa trị!" vừa dứt lời, cửa liền truyền đến tiếng cười trong trẻo của một cô gái.

"Hoàng tổ mẫu, bà phải giữ gìn sức khỏe của mình a!" Dạ Diêu nhanh nhảu chạy đến, trên mặt tràn ngập ý cười "Tính tình của Bà sao lại có thể trẻ con đến mức này."

"Đúng vậy." Hoàng thượng đồng ý với nhận xét của Dạ Diêu, liền không chịu nghe theo ý của mẫu hậu mình, cố ý phái người mời Âu Dương Vũ vào cung.

Sau khi Âu Dương Vũ quay trở lại cung chứng kiến thấy vẻ tiều tùy mệt mỏi của thái hậu, cảm thấy sắc mặt của thái hậu hôm nay so với hôm qua không được ổn cho lắm, mày liền nhăn lại đi về phía thái hậu tinh tế xem mạch, chuẩn đoán xong mới nhẹ nhàng thở phào yên tâm nói: "Thái hậu nương nương tối hôm qua không ngủ được sao? Vũ nhi sẽ đưa cho Thái hậu nương nương một ít viên thuốc an thần, uống vào là có thể an giấc ngủ ngon."

Thái hậu nhìn Âu Dương Vũ, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, so với mấy viên thuốc an thần kia, thứ mà nàng thật sự muốn đó chính là món bánh ngọt hôm trước Âu Dương Vũ làm, như vậy nghĩ, trong lòng có chút không vui, nét mặt bình tĩnh ngồi yên lặng trên ghế.

Âu Dương Vũ lấy ra mấy viên thuốc giao cho vị ma ma hầu hạ bên cạnh thái hậu. Hoàng thượng sau khi biết bệnh tình thái hậu đã không còn đáng lo ngại, vì trong triều có việc nên cũng rời đi.

Âu Dương Vũ sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, nghĩ không còn chuyện gì, vừa định rời khỏi đây thì Dạ Diêu lại nhanh chân chạy đến giữ lấy ống tay áo nàng, lắc lư không ngừng, miệng nũng nịu nói: "Vũ tỷ, đã nhiều ngày trôi qua Viên Mãn không có ý định mở cửa, vết thương trên đầu gối của tỷ của đã gần bình phục, Diêu nhi rất nhớ món bánh trung thu do chính tay tỷ làm nha!"

"Ồ?" Âu Dương Vũ nhìn khuôn mặt nịnh nọt kia của Dạ Diêu cũng từ chối cho ý kiến.

"Hơn nữa, hôm qua tỷ còn làm cho hoàng tổ mẫu một món điểm tâm..." Dạ Diêu không để ý đến hoàng tổ mẫu đáng quý của mình đang ho khụ một tiếng, thản nhiên vươn tay nắm lấy ống tay áo Âu Dương Vũ lắc lắc, tiếp tục nói: "Diêu nhi cũng muốn ăn, chị dâu làm cho muội đi có được không?"

Âu Dương Vũ mỉm cười nhìn Dạ Diêu, lại nhịn không được nhìn thái hậu liếc mắt một cái, thấy nàng cố ý xoay đi xoay lại chén trà trong tay, thỉnh thoảng

liếc mắt nhìn mình với ánh mắt chờ mong. Âu Dương Vũ trên mặt ý cười càng thêm nồng hậu.

Cúi đầu thấy bộ dáng nũng nịu của Dạ Diêu, Âu Dương Vũ cũng không hề cự tuyệt, thẳng thắn nói: "Nếu Diêu nhi muốn ăn như vậy,...Đương nhiên tỷ sẽ làm cho muội."Dạ Diêu hoan hô, thái hậu sắc mặt vui sướng, chợt nghe Âu Dương Vũ tiếp tục nói: "Có điều mọi nguyên liệu làm bánh đều ở trong Ninh vương phủ, Vũ nhi phải trở về phủ trước sau đó mới đem đến đây được."

Dạ Diêu vẻ mặt vui sướng, nắm chặt lấy ống tay áo Âu Dương Vũ dùng sức phe phẩy: "Chị dâu à, muội biết tỷ là chị dâu tốt nhất trên thế gian này mà!"

Âu Dương Vũ cười lắc đầu, cùng thái hậu cáo từ sau đó rời cung.

Khi Âu Dương Vũ vừa rời đi, trên mặt Thái hậu mới từ từ nở ra nụ cười mãn nguyện, tinh thần cũng tốt lên rất nhiều.

Dạ Diêu khẽ nghiêng đầu đánh giá từng sự thay đổi trên nét mặt của hoàng tổ mẫu mình liền bật cười hì hì: "Hoàng tổ mẫu, đêm qua bà không ngủ ngon giấc có phải là nhớ đến món bánh ngọt chị dâu Vũ tỷ làm đúng không?"

Thái hậu bị Dạ Diêu đoán trúng tâm tư, sắc mặt không khỏi đỏ lên, nghiêm mặt nói: "Nói bậy bạ gì đó? Sao có thể?"

"Ôi, hoàng tổ mẫu, cháu từ nhỏ đã lớn lên bên bà, trong lòng bà nghĩ gì Diêu nhi còn không biết rõ sao? Rõ ràng là rất muốn ăn món điểm tâm chị dâu làm, còn giả vờ không chịu thừa nhận." Dạ Diêu bày ra mặt bà cụ non giảng giải một hồi.

Thái hậu nét mặt già nua không chịu đựng nổi, đơn giản là cũng không thể qua mắt được tiểu nha đầu nghịch ngợm này liền vươn tay véo nhẹ cái mũi của Dạ Diêu: "Nhỏ tiếng một chút, không được nói cho Vũ nhi, biết không?!"

"Dạ biết rồi ạ!" Dạ Diêu vui vẻ không thôi, nàng biết hoàng tổ mẫu nàng chắc chắn đã yêu thích cô cháu dâu này rồi a.

Trong khi ở điện Phương Hoa hai người một già một trẻ háo hức trông chờ món tráng miệng đầy ngon miệng của Âu Dương Vũ thì ở phủ Ninh vương, Âu Dương Vũ tập trung chăm chú hoàn thiện xong món bánh ngọt black forest, ngoài ra nàng còn làm thêm chút trà sữa caramen.

Âu Dương Vũ đương nhiên rất tự tin với những món tráng miệng ngọt này, hương vị vừa mới lạ, vừa ngọt ngào nhưng tuyệt không không khiến cho người ăn cảm thấy ngán ngấy. Mặc dù là ở thế giới hiện đại của nàng không có nhiều người thích ăn ngọt, chỉ bởi vì họ không muốn bị tăng cân oan ức.

Chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, Âu Dương Vũ nhanh chóng mang vào cung. Khi Dạ Diêu vừa nhìn món bánh ngọt kia liền vui mừng thốt oa lên, nhanh nhảu chạy đến, cúi đầu ngửi, vừa cảm nhận được hương vị ngọt ngào, béo ngậy kia trong lòng nàng không khỏi hào hứng kích động, kỳ thật hôm qua nàng nghe Thái hậu kể lại thì đã thèm chết đi được a.

Mặt trên bánh có vài mẩu vụn màu đen, lần trước nàng có hỏi qua Âu Dương Vũ, mới biết cái này có tên gọi kì quái phát âm có chút khó khăn, là Chocolate. Trước đó vài ngày Âu Dương Vũ có làm cho nàng một ít bánh có tên là bánh quy Chocolate, ăn ngon đến lạ kỳ! Trong khoảng thời gian gần đây, dường như khẩu vị của nàng chỉ có thích mỗi đồ ngọt thôi a.

Âu Dương Vũ thấy bộ dạng không chỉnh tề, nghiêm túc của Diêu nhi, liền không khỏi bật cười đem miếng bánh ngọt black forest đặt lên bàn, lấy con dao nhựa tự tay chia đều miếng bánh đưa cho Dạ Diêu, Dạ Diêu vui vẻ cầm lấy, đặt hết số bánh đó vào miệng mình.Tiếng ừm ừm từ hơi mũi ồ ồ vang lên, lập tức vứt bỏ đi cái hình tượng gọi là công chúa điện hạ với phong thái tao nhã, như hổ đói nhảy bổ đến nhồi nhét hết vào trong miệng còn không quên nói: "Thật sự rất ngon a!"

Thái hậu nhịn không được trừng mắt liếc nhìn Dạ Diêu, trong lòng lại có chút ê ẩm chua chát, tiểu nha đầu chết tiệt này, chỉ nghĩ đến có ăn quên mất hoàng tổ mẫu của nó đang ngồi đây. Nhớ tới tình cảnh ngày hôm qua chưa ăn được thỏa mãn thì lại ném đi, trong lòng lại bắt đầu khó nhịn.

Âu Dương Vũ bất đắc dĩ cười bộ dáng Dạ Diêu ăn hết mẩu bánh nàng vừa cắt xong. Sau đó Diêu nhi lập tức nhận lấy mẩu bánh từ Âu Dương Vũ, vui vẻ thưởng thức căn bản quên đi đằng sau mình hoàng tổ mẫu vẫn còn đang chờ.

Thái hậu nhìn Dạ Diêu một miệng nhồm nhoàm số bánh ngọt kia, trong lòng không khỏi bực bội, nha đầu chết tiệt kia, nha đầu chết tiệt kia!

Cuối cùng Âu Dương Vũ biết vị thái hậu kia với ánh mắt nóng rực nhẫn chịu không nổi. Lúc này nàng mới cố làm ra vẻ bình thường, cúi đầu nhìn số bánh ngọt kia, lấy một mẩu bảnh đưa đến trước mặt thái hậu khó xử nói: "Thái hậu nương nương, Vũ nhi biết người không thích ăn những món do Vũ nhi làm...Nhưng nếu như người đói bụng thì có thể ăn chút coi như tạm lót dạ."

"Không ăn..." Thái hậu không chút nghĩ ngợi dứt khoát thốt lên hai chữ nhưng ngay lập tức bắt đầu hối hận, chỉ thấy Âu Dương Vũ có vẻ như không hề quan tâm đến mình nữa, tự mình cắt bánh sau đó cúi đầu chậm rãi thưởng thức.

Giận dỗi như vậy một hồi, thái hậu thấy hai cô gái trẻ tuổi này không thèm để ý đến mình, lại để bất quá trước mắt bánh ngọt phát ra hương vị ngọt ngào hơi thở, nhưng vẫn còn cầm thìa xắn một miếng bỏ vào miệng, hương vị kia thật ngọt ngào, ừm, so với món bánh ngày hôm qua hương vị có chút khác lạ, hình như bên trong còn có bỏ thêm thứ gì đó, có vẻ như là thêm hương trái cây, ăn vào rất ngon!

Thái hậu càng ăn càng hào hứng, vui vẻ, rất nhanh đã xử lý gọn gàng miếng bánh trước mặt, sau đó liền đưa đôi mắt khó xử nhìn thoáng qua ổ bánh ngọt chính kia. Nàng còn muốn ăn thêm miếng thứ hai a, nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào, ánh mắt tràn đầy oán giận nhìn tiểu mãnh hổ đói khát Dạ Diêu kia, đứa nhóc này thật đáng giận mà!

Âu Dương Vũ thấy Dạ Diêu ăn uống dữ dội, liền đưa đến cho nàng tách trà sữa. Vừa rót trà sữa ra thì lập tức hương thơm nhè nhẹ đặc trưng của sữa

khiến cho cả gian phòng tràn ngập một hương vị ngọt ngào, thanh mát.

Dạ Diêu bưng lên trà sữa, mạnh mẽ uống một ngụm, mùi vị thật tinh tế a, bên trong còn có cả thạch gì đó vàng vàng, ăn vào ngay lập tức tan chảy trong miệng vừa béo ngậy vừa thơm không cưỡng nổi, nàng vươn đầu lưỡi liếm liếm môi: "Loại nước uống này rất ngon nha!" Thái hậu thấy Âu Dương Vũ không có ý muốn đưa cho mình một phần, trong lòng bỗng khó chịu, liền cố ý ho khụ một tiếng, nói: "Ai gia cũng khát..."

"Vũ nhi sẽ gọi ma ma đến giúp Thái hậu nương nương rót chút trà." Âu Dương Vũ cố nén cười, nơm nớp lo sợ nói, trong lòng thái hậu khổ đến mức không nói nên lời, ai bảo khi nãy nàng cứng đầu cao ngạo cự tuyệt, bây giờ liền liếc mắt nhìn về phía tách trà sữa kia bằng ánh mắt cực kỳ ai oán.Dạ Diêu vui vẻ ăn đến mức chỉ một loáng đã ăn hơn một nửa cái bánh, uống hết ba tách trà sữa, ăn xong liền bị nghẹn họng, ho không ngừng, đến thở cũng không thông, nấc nghẹn liên tục lập tức đưa ánh mắt cầu cứu hướng về phía Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ bất đắc dĩ cười, lập tức từ trong không gian tùy thân lấy bao ngân châm ra, vươn tầm cầm lấy tay Dạ Diêu, tìm đúng huyệt vị động tác dứt khoát nhẹ nhàng châm cứu, một lát sau Dạ Diêu cảm thấy trong người thoải mái không ít.

Dạ Diêu sùng bái nhìn Âu Dương Vũ, thấy bụng mình không bị đầy hơi nữa, khẽ vuốt bụng nói: "Vũ nhi chị dâu, không ngờ tỷ lại có thể làm được những món điểm tâm ngon đến như vậy, Phi Bạch ca ca thật sự là có phúc nha, không cần phải lo lắng về việc ăn uống rồi!"

Âu Dương Vũ nhợt nhạt cười rộ lên, nhìn bộ dáng tròn vo của Dạ Diêu kia cười vui vẻ trêu chọc: "Muội a, tham ăn quá đi."

Thái hậu nhìn hai đứa cháu của mình cười nói vui vẻ, mà chính nàng không cảm thấy có một chút thú vị gì, vô cùng tẻ nhạt, buồn chán. Khi nãy thừa dịp hai đứa nhỏ này không chú ý đã vụng trộm cắt một miếng bánh ngọt, đưa lên miệng thưởng thức đột nhiên bắt gặp Âu Dương Vũ bỗng quay đầu về phía mình, liền khó khăn nuốt số bánh còn lại xuống họng, sau đó... Cũng bị nghẹn a.

Âu Dương Vũ trong lòng âm thầm nhẫn nhịn cười, thái hậu nương nương thật đúng là người kiêu ngạo quật cường a.

Nhìn sắc mặt khó chịu méo mó của thái hậu, ngay lập tức Âu Dương Vũ liền bày ra vẻ như không có chứng kiến cảnh tượng nuốt bánh vừa rồi của bà, làm vẻ mặt sợ hãi, vội la lên: "Thái hậu nương nương, thái hậu nương nương, người bị sao vậy?"

"Không cần cô quan tâm! Hức, cô có thể trở về, bây giờ ngay lập tức quay trở về!" Thái hậu trong lòng ê ẩm, hạ quyết tâm không được phép để cho Âu Dương Vũ xem bệnh chữa trị cho mình, nàng không có ngốc để cho một đứa nhóc như cô ta chê cười đâu.

Âu Dương Vũ, nhìn thái hậu bị nấc cụt như thế liền nghĩ hẳn bệnh này cũng không nghiêm trọng, liền yên tâm quay về Ninh vương phủ trước, Dạ Diêu cũng ngay lập tức bị thái hậu đuổi ra khỏi điện trở về cung.

Hai người vừa rời khỏi thì thái hậu lập tức phân phó với ma ma: "Mau, mau, truyền thái y! Hức!Truyền thái y!"

Vương thái y có mặt cũng rất nhanh, hắn là thái y mà thái hậu cực kỳ tín nhiệm. Vừa nhìn thấy hắn, trong lòng thái hậu lập tức liền thả lỏng, nhẹ giọng cùng hắn nói mấy câu.

Vương thái y vừa nghe nguyên nhân của thái hậu là bị nghẹn, liền lập tức khuyên bảo người uống nhiều nước, như vậy sẽ hết nghẹn.

Thái hậu nhớ tới tách trà sữa thơm ngon kia nàng còn chưa nếm một ngụm nào, trong lòng canh cánh không thôi, nàng không thèm uống nước gì gì đó đâu!

Lại nhớ đến chuyện Âu Dương Vũ vừa rồi cũng giúp Dạ Diêu trị nghẹn bằng cách châm cứu, liền không khỏi ngẫm nghĩ, quan trọng là cô ta đã châm cứu ở chỗ nào? Hình như là trên tay. Nghĩ như vậy liền vươn tay ra, đưa tới trước mặt vương thái y, nói: "Đây, chính là nơi này, ngươi dùng kim châm châm ngay nơi này là ổn rồi!""Nơi này?" Vương thái y có chút khó xử nhìn thoáng qua thái hậu.

"Không đúng, chắc là nơi này." Thái hậu ngẫm nghĩ lại một chút cảm thấy không đúng, liền chỉ vào nơi khác. Vương thái y bối rối nhìn không cách nào có thể hạ tay xuống được, thái hậu không ngừng lên cơn nấc, cực kỳ khó chịu, thúc giục nói: "Mau a, Ai gia nhìn rõ rồi, lúc nãy cô ta châm kim qua chỗ này, hức, nhanh chút, hức, mau a!"

Vương thái y bị thúc giục cũng chỉ biết cung kính không bằng tuân mệnh, châm kim chuẩn xác chỗ thái hậu vừa chỉ dẫn.

Sau đó chỉ nghe được một tiếng a, sau đó, miệng thái hậu...bị méo sang một bên.

Vương thái y cũng không khỏi kinh ngạc, nhìn miệng thái hậu bị biến dạng liền không biết xử lý thế nào mới ổn. Doãn ma ma hầu hạ bên cạnh thái hậu vội vàng bẩm báo việc này với hoàng thượng.

Hoàng thượng nghe xong ma ma bẩm báo liền lập tức gọi Dạ Diêu đến hỏi mới biết rõ ngọn ngành mọi chuyện dở khóc dở cười như thế nào. Mẫu hậu của hắn lớn ngần này tuổi mà cách hành xử vẫn như một đứa con nít không hơn không kém. Nhớ đến việc ma ma kia bẩm báo vừa rồi, miệng của mẫu hậu...haizz tốt hơn hết vẫn là nên gọi Vũ nhi đến.

Nghĩ như vậy, hoàng thượng ngay lập tức truyền Âu Dương Vũ vào cung, Âu Dương Vũ vừa nghe xong toàn bộ sự việc không khỏi bật cười vội vàng tiến cung. Đây là lần tiến cung thứ hai xảy ra trong một ngày của nàng, Âu Dương Vũ trong lòng chỉ cảm thấy thật sự có chút phiền phức.

Âu Dương Vũ vừa đến thì đã thấy hoàng thượng đang chờ mình ở ngoài điện Phương Hoa. Vừa thấy Âu Dương Vũ, hoàng thượng cũng không biết phải bắt đầu câu chuyện từ đâu, chỉ đơn giản ho nhẹ một tiếng nói: "Vũ nhi, con xem bệnh tình của thái hậu xem, chậc, dù sao bà ấy tuổi cũng đã cao, suy nghĩ

cũng không còn minh mẫn chín chắn như hồi còn trẻ, cho nên con cũng đừng nên chấp nhặt bà ấy làm gì, quan tâm đến bà ấy nhiều hơn một chút."

"Vâng, Vũ nhi biết." Âu Dương Vũ nhu thuận gật gật đầu.

Vừa bước chân vào điện Phương Hoa đã thấy nét mặt khổ sở của thái hậu, Quào, miệng của bà ấy, quả nhiên thật biến thái a.

Âu Dương Vũ chậm rãi bước lên phía trước. Vương thái y đứng nghiêm túc một bên cẩn thận kể rõ diễn biến tình hình khi nãy cho nàng. Âu Dương Vũ sau khi nghe xong cũng đã hiểu rõ, lấy từ trong không gian tùy thân bộ ngân châm kéo cánh tay của Thái hậu vươn về phía mình, nhẹ nhàng tỉ mỉ châm kim châm, miệng thái hậu ngay lập tức trở về hình dạng vị trí ban đầu.

Sau khi hoàn tất, Âu Dương Vũ thu hết châm về, trên mặt tràn đầy ý cười, thái hậu vươn tay xoa nhẹ cằm mình, nhìn Âu Dương Vũ cảm thấy vô cùng mất mặt, liền tựa đầu sang một bên, không hề để ý đến nàng.

Âu Dương Vũ thấy sắc mặt của thái hậu có chút không được tự nhiên, cũng không có ý định nán lại đây lâu, khẽ cúi đầu hành lễ xin cáo từ.

Vốn định rời khỏi phòng thì đột nhiên thái hậu bỗng quay đầu lại, nói: "Lấy đi."

Sau đó làm như có ý không tình nguyện, tháo chiếc vòng chuỗi trên tay mình ra, không thèm để ý nói: "Vòng ngọc đeo tay này ai gia không cần nữa!"

"Vậy sao?" Âu Dương Vũ thản nhiên đưa mắt nhìn chằm chằm thái hậu, sau đó thoáng nhìn sang chiếc vòng tay bích tỳ.

"Cô muốn thì cầm lấy, không muốn thì vứt đi." Thái hậu có chút nhíu mày bình thản nói.

Âu Dương Vũ trong lòng cười trừ, nàng biết món đồ này vô cùng quý, vòng ngọc tay bích tỳ là một trong những món bảo vật hiếm được lưu truyền trong hoàng thất. Biết thái hậu đã dần dần tiếp nhận mình, liền vui vẻ cười nói: "Tạ hoàng tổ mẫu đã ban tặng."

"Ý của Ai gia nào có phải ban tặng cho cô, ai gia chỉ là..."

Âu Dương Vũ nhịn không được cười nói: "Vũ nhi biết, hoàng tổ mẫu vốn là rất yêu thương Vũ nhi."

Đợi cho đến khi Âu Dương Vũ thật sự rời khỏi điện, thái hậu trên mặt vẫn còn băng bó kia nhịn không được bật cười lớn, quả thật giống Dạ Diêu nói, cô cháu dâu Vũ nhi này là một người chị dâu rất tốt!

P/s: Báo cáo: 1h5 phút Ta đã hoàn thành xong chương này với độ dày của chữ phải đến gần 7 ngàn...các nàng có biết Tay ta nói gì không..hắn hỏi Mi có bị điên không a..còn não ta thì bồi thêm câu..lượng chất xám ít ỏi của Mi vốn không đủ vận hành đến công suất này...aida...Ai thấu hiểu được lòng Ta...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Ăn năn hối lỗi

Âu Dương Vũ mượn chuyện gây rối của Lý Cung sung sướng nhàn hạ được mấy ngày. Viên Mãn từ hôm đó đến bây giờ vẫn không có ý định mở cửa. Dân chúng trong thành ngày càng oán hận Lý Cung. Nếu như Viên Mãn không tiếp tục kinh doanh vậy thì toàn bộ dân chúng Tây Lăng quốc biết phải tìm thứ hương vị đặc biệt đó ở đâu. Âu Dương Vũ trong bụng thầm nghĩ, xem thử gậy ai đập lưng ai?

Vương Nhược Hi sau khi nghe được tin chân của Âu Dương Vũ bị thương liền tìm đến tận cửa phủ hỏi thăm tình hình, tận mắt thấy Âu Dương Vũ không còn vấn đề gì trở ngại nữa trong lòng mới yên tâm được phần nào, lại tỉ mỉ kể lại những công việc dạo này ở tiệm bánh một cách vui sướng: "Người làm trong tiệm hầu như đã học thành thạo phương pháp làm bánh của muội, bây giờ đã có thể tạo ra được hương vị rất giống hương vị mà muội làm."

Âu Dương Vũ nghe Vương Nhược Hi nói xong, khóe môi mỉm cười nói: "Vậy thì tốt rồi, sau này cứ giao hết mọi công việc chế biến này cho mấy người học nghề đó đi. Chúng ta chỉ cần nói với bọn họ phương pháp công thức chế biến là được rồi. À phải rồi, muội thấy Thúy Oanh là một cô gái rất có năng lực, về sau để nàng đảm nhiệm chức quản lý trong tiệm đi, mọi chuyện trong cửa tiệm cứ giao cho nàng giải quyết."

Từ hôm Lý Cung nháo loạn trước tiệm bánh, cách xử lý tình huống hôm đó của Thúy Oanh rất khôn ngoan, lại thông minh cẩn trọng. Âu Dương Vũ cảm thấy nàng là một cô gái rất có tiềm năng.

Vương Nhược Hi nghe xong không khỏi sửng sốt, có người khác thay thế vị trí của nàng, nàng chần chờ nói: "Vậy... Ta sẽ làm gì?"

Âu Dương Vũ nhợt nhạt cười, con ngươi đen bóng, có chút chân thành tha thiết cười yếu ớt. Nhược Hi thân phận vốn là là phu nhân của Mộ Dung phủ. Để cho nàng đích thân ra tay nhận công việc làm món tráng miệng trong cửa tiệm này cũng chỉ là bất đắc dĩ. Thực ra Âu Dương Vũ vì khi trước sợ nàng ngại ngùng thẹn thùng cho nên mới để vị trí quản sự lại cho nàng, hơn nữa cũng vì muốn cho nàng quen thuộc với cách quản lý bài trí cửa tiệm: "Nhược Hi, đương nhiên là tỷ cùng muội là bà chủ nắm giữ toàn bộ cửa tiệm rồi. Vả lại tỷ là người có mắt thẩm mỹ cao, tay nghề lại khéo léo trong việc trang trí, sao lại không có việc cho tỷ được."

Vương Nhược Hi vừa nghe xong cảm thấy khó hiểu, Âu Dương Vũ liền kiên nhẫn giải thích với nàng về vai trò của nàng trong cửa tiệm. Vì là một cửa tiệm được thành lập và mở ra dưới chủ sở hữu là bọn họ cho nên hai người bọn họ là người nắm giữ một số tiền vốn nhất định. Vì là người đã đóng góp nhiều cho cửa tiệm cho nên số tiền vốn hay nói một cách chuyên ngành phức tạp hơn là số cổ phần trong cửa tiệm mà Âu Dương Vũ nắm đương nhiên là nhiều nhất. Còn Vương Nhược Hi có đóng góp trong việc hỗ trợ quản lý cửa tiệm cho nên số vốn của nàng ít hơn.

Vương Nhược Hi nghe xong mặc dù không hiểu mấy nhưng vì Âu Dương Vũ không có ý định khiến nàng trở thành người vô dụng trong cửa tiệm cho nên lòng không khỏi cảm kích đưa mắt nhìn Âu Dương Vũ, nàng biết Âu Dương Vũ vốn có lòng tốt muốn giúp đỡ mình. Bản thân mình đường đường là phu nhân của Mộ Dung gia, cũng không nên lộ diện ở chốn chợ búa này cho nên làm chút chuyện hậu cần cũng là một việc tốt."Nhưng muội nói trước, không được quá an phận đâu đấy, trước mắt Viên Mãn chỉ mới đang trong giai đoạn khởi đầu, cho nên nếu Nhược Hi có rảnh rỗi thì giúp đỡ mọi người một tay."

"Đương nhiên rồi." Vương Nhược Hi nghe vậy che miệng cười, hai người cười đùa một lát, Vương Nhược Hi lúc này mới nói ý định của mình: "Viên Mãn đã không mở cửa mấy ngày rồi, mỗi ngày có rất nhiều người đứng trước cửa tiệm chờ đợi đến tận khuya, chúng ta có nên mở cửa tiệm bánh hay không?"

Âu Dương Vũ nâng chén trà lên nhấp một ngụm nói: "Trung thu đã qua, chúng ta cũng không thể tiếp tục bán bánh trung thu cho nên ngày mai muội sẽ đến cửa tiệm đưa cho bọn người làm công thức làm hai loại bánh ngọt, sau khi bọn họ có thể tạo ra được sản phẩm như đúng mong đợi, chúng ta sẽ bắt đầu khai trương cửa tiệm một lần nữa."

"Như vậy thì tốt quá!" Vương Nhược Hi gật gật đầu, trong lòng không khỏi vui mừng.

Ba ngày sau, khi mọi việc cần làm đều đã được chuẩn bị hoàn tất, Viên Mãn đã come back.

Sau khi Viên Mãn khai trương, người đến cửa tiệm chỉ có tăng không có giảm. Vừa nghe tin cửa tiệm mở cửa, dân chúng Tây Lăng hành động nhanh như tia chớp, mới sáng sớm đã xếp hàng ngay tại cửa tiệm, ngửi thấy được hương thơm ngọt ngào béo ngậy của bánh, bọn họ không khỏi vui vẻ thoải mái.

Biết tin Viên mãn không còn kinh doanh bánh trung thu nữa, bọn họ có chút thất vọng. Nhưng vừa nghe được có hai món tráng miệng rất đặc biệt - nghe đâu là bánh ngọt, bọn họ lại không khỏi bắt đầu chờ mong.

Bánh ngọt ở Viên Mãn vẫn được tiêu thụ đều đặn, đắt như tôm tươi. Chỉ trong chốc lát, số bánh ngọt trong cửa tiệm đã được bán sạch. Người mua thì nhanh chóng tranh giành vội vàng mua hết mang số bánh đó về nhà trong niềm vui hân hoan. Còn một vài vị khách không mua được mặt mày buồn rũ rượi trở về bẩm báo, chỉ còn cách trông ngóng ngày mai có thể đến sớm để mua được. Chỉ trong một đêm món bánh mang tên lạ kì black forest kia đã nhanh chóng trở thành món điểm tâm nổi tiếng nhất ở kinh thành.

Ngày hôm sau người xếp hàng ở Viên Mãn càng lúc càng đông.

Có thể nói vị công chúa nào đó kể từ khi nếm qua món bánh ngọt đó liền cuồng nhiệt thèm thuồng nhớ nhung hương vị ngọt ngào da diết. Ngũ công chúa Dạ Diêu - Mấy ngày nay, mỗi ngày đều phái nha hoàn bên cạnh mình đến sớm xếp hàng, nhưng Viên Mãn vì làm ăn quá khấm khá, ngay cả mua được cũng chỉ là một mẩu nhỏ, căn bản là không đủ thỏa mãn được cái dạ dày nhỏ bé đến đáng sợ của nàng.

Huống hồ, ngoài món bánh ngọt black forest ra thì bánh bích quy chocolate kia nàng cũng rất muốn thưởng thức qua nha.

Dạ Diêu càng muốn miệng càng tham, chỉ khi ăn nhiều đến mức thở không nổi nữa nàng mới cảm thấy hài lòng, chóp mắt, liền không khỏi suy nghĩ lấy lòng Âu Dương Vũ. Tự sau cái ngày thái hậu tặng vòng ngọc đeo tay bích tỳ kia cho Âu Dương Vũ thì không dưới ba bốn lần đều phân phó hạ nhân tìm đủ mọi cách tuyên Âu Dương Vũ vào cung, cái gì mà lấy lý do tức ngực, buồn nôn, cái gì mà ngủ không yên, tối hay gặp ác mộng. Lần nào Âu Dương Vũ đến không những giúp mình xem xét bệnh tình mà đi kèm theo có cả một vài món điểm tâm do chính tay Âu Dương Vũ làm.Thái hậu mừng rỡ vô cùng, ánh mắt bà giành cho Âu Dương Vũ vừa dịu dàng vừa hiền lành.

Hôm nay cũng giống như bao ngày, Âu Dương Vũ như thường lệ tiến cung thỉnh an thái hậu. Dạ Diêu cũng có mặt ở đó, đôi mắt như thỏ non không ngừng nhìn chằm chằm vào Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ còn chưa kịp hành lễ với thái hậu thì Dạ Diêu đã nhanh chóng mạnh mẽ bổ nhào về phía Âu Dương Vũ nắm lấy ống tay áo lắc xoay đủ trò. Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng làm nũng của Dạ Diêu liền cảm thấy trông cô bé này cực kỳ đáng yêu, không khỏi cảm thấy buồn cười, nói: "Diêu nhi, muội muốn làm cái gì đó?"

Dạ Diêu khóe môi cong lên cười e thẹn, đôi mắt chớp chớp: "Chị dâu à, tỷ cảm thấy tình cảm chị em chúng ta đã thân thiết đến mức nào rồi?"

Âu Dương Vũ cố ý nghiêm mặt, phòng bị nói: "Vào trọng tâm đi, muội muốn làm cái gì?"

Dạ Diêu không thuận theo, nói: "Cái gì mà trọng tâm a, ở trong lòng Vũ tỷ, đương nhiên coi Diêu Nhi là đứa em gái nhỏ mà Vũ tỷ yêu thương nhất đúng không?! Chị dâu tốt bụng có tấm lòng bồ tát ơi, đã lương thiện lại còn là một cô con dâu đảm đang, làm được món bánh ngọt ngon tuyệt đỉnh như vậy. Chỉ có điều, tiệm bánh Viên Mãn của chị dâu ấy...không đủ để thỏa mãn tâm nguyện của muội a, người của muội đến thì đã hết hàng!"

Âu Dương Vũ ồ một tiếng, vậy những ngày mà bà chị dâu này ngồi trên gác uống trà thấy tiểu nha đầu hầu hạ bên cạnh cô nàng lém lỉnh lẻo mép nào đó dung dăng vui vẻ mang đồ ngọt về cung.

Dạ Diêu bị ánh mắt nghi hoặc ngờ vực của Âu Dương Vũ kia làm cho ngượng ngùng, chỉ đơn giản nói: "À thì...chỉ mua được có một ít, ăn vào nào có đủ thấm tháp a!"

Âu Dương Vũ bày ra vẻ mặt giật mình, sau đó cũng tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Dạ Diêu thấy thế, nhất quyết nắm chặt ống tay áo Âu Dương Vũ: "Chị dâu à, xin rủ lòng từ bi thương xót, mối quan hệ chị em chúng ta tốt đến vậy, chị dâu đương nhiên sẽ có đặc cách hay ưu đãi gì đó cho Diêu nhi đúng không?"

Âu Dương Vũ chỉ mỉm cười không đáp, Dạ Diêu càng giữ chặt tay áo nàng, dùng ánh mắt thỏ non điềm đạm đáng yêu nhìn nàng, đôi mắt trong veo có ngân ngấn bên trong là nước mắt!

Âu Dương Vũ giữ chặt tay áo mình, mở miệng nói: "Được rồi."

Dạ Diêu nghe được lời chấp thuận của Âu Dương Vũ, liền ngoan ngoãn đứng vững, chăm chăm nhìn Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ nhẹt nhạt cười vươn tay từ trong lòng lấy ra một tấm kim bài màu vàng ánh kim hoàng, mặt trên được điêu khắc tinh xảo với hoa văn cầu kỳ, hai chữ Viên Mãn được khắc rõ to nằm nổi bật ngay giữa tấm kim bài hay nói một cách cụ thể ngắn gọn, tấm kim bài này mới nhìn vào đã biết là đồ quý.

Dạ Diêu thấy Âu Dương Vũ đưa tấm kim bài đó cho mình, trong lòng không khỏi nghi hoặc, cái này cũng đâu có thể ăn được, đưa cho mình làm cái gì?

Âu Dương Vũ cười giải thích: "Cái này chính là tấm thẻ ưu đãi giành cho khách quý ở tiệm bánh Viên Mãn, từ nay về sau mỗi khi đến Viên Mãn mua bánh ngọt thì chỉ cần đưa tấm vé này cho quản lý cửa tiệm thì không những không cần phải chen lấn xếp hàng chờ đợi mà còn không bị hạn chế lượng mua trong ngày, có thể muốn mua bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu. Có điều.."Dạ Diêu vừa nghe đến việc mua bánh không cần xếp hàng, lại còn có thể mua tùy ý thì trong lòng liền sinh sôi cảm giác mừng như điên giống như bắt được vàng nhanh chóng đoạt lấy tấm thẻ vàng trong tay Âu Dương Vũ sợ nếu như không cầm lấy Âu Dương Vũ sẽ thay đổi ý định Nàng chính tấm thẻ vàng trong tay cẩn thận quan sát, nghe được hai chữ có điều của Âu Dương Vũ, liền không khỏi lo lắng nhìn nàng.

Âu Dương Vũ thản nhiên tiếp tục nói: "Có điều, người xưa có câu đời không ai cho không thứ gì, cái gì cũng có giá của nó, nếu như đã trở thành một trong những vị khách quý được hưởng nhiều quyền lợi như vậy thì cái giá mà muội phải trả đó chính là phí chi trả cho mỗi lần mua sẽ cao gấp ba lần hơn người thường. Sao? Như thế nào? Diêu nhi có còn muốn hay không?"

Phù, Dạ Diêu không khỏi nhẹ nhõm thở phào, thì ra là tống tiền nàng, còn tưởng là cái điều kiện gì ghê gớm lắm!

"Chậc! Đương nhiên là muốn chứ!" Dạ Diêu vui vẻ cười đến nheo mắt, cẩn thận đánh giá tấm thẻ vàng trong tay mình, ngẩng đầu hỏi: "Tấm thẻ vàng này còn tác dụng gì nữa không?"

"Còn, nếu như về sau Viên Mãn có làm ra thêm vài món điểm tâm mới lạ thì muội có thể là người miễn phí nếm thử đầu tiên." Âu Dương Vũ tinh tế giải thích.

"A!Thật sao?" Dạ Diêu ngạc nhiên vui mừng không thôi, bao nhiêu nước dãi bên miệng đều muốn chảy ra: "Những mặt bằng bên cạnh cửa hàng sắp được tỷ thu mua, việc bài trí sắp xếp bố cục hay quan sát đội ngũ chế biến làm bánh muội đều có thể tham gia!" Âu Dương Vũ tiếp tục nói.

"A! Thật sự là quá tốt rồi!" Dạ Diêu vui sướng ra mặt, dùng sức nắm chặt lấy tấm thẻ trong tay như đang sợ bị người khác đoạt mất, cuối cùng cũng không quên hỏi một câu: "Tỷ đừng nói với muội là người nào cũng đều có thứ này đấy?"

"Nếu như không phải chị em thân thiết thì tỷ đây không có tốt bụng cho muội thứ quý giá này đâu." Âu Dương Vũ khẽ nhếch cằm, nhíu mày.

"Khụ, khụ." Âu Dương Vũ cùng với Dạ Diêu cười nói vui vẻ, nào có chú ý đến vị già nào đó đang khó chịu ho khan một tiếng. Lúc này Âu Dương Vũ mới nhớ ra mình vẫn còn chưa chào hỏi tử tế vị thái hậu này!

Biết hai người bọn họ vừa có thái độ xem thường vị thái hậu cao quý trẻ con này, Âu Dương Vũ lập tức ngẩng đầu lên, quả nhiên, thái hậu nương nương dường như có một sự tức giận không hề nhẹ, trừng mắt nhìn nàng lạnh lạnh hừ một tiếng. Âu Dương Vũ đứng thẳng người, cung kính hành lễ: "Hoàng tổ mẫu."

"Hai con đang nói chuyện gì đó?" Vừa rồi đoạn đối thoại giữa hai chị em một chữ thái hậu nàng nghe đều không sót nhưng cố tình tiện miệng hỏi một câu. Ánh mắt của Thái hậu không khỏi chăm chú nhìn vào tấm thẻ vàng nằm trong tay Dạ Diêu kia, mặt trên có khắc hai chữ vàng Viên Mãn khiến trong lòng không khỏi rung động.

"Đây là tấm thẻ vàng mà chị dâu mới tặng cho cháu a, về sau nếu như cháu có thể..." Dạ Diêu không tự chủ hưng phấn nói.

"Đưa cho Ai gia xem chút nào." Trong khi Dạ Diêu còn đang hưng phấn nói chưa hết câu thì đã thấy thái hậu đứng dậy đi tới trước mặt mình, cầm lấy tấm thẻ vàng dùng đầu ngón tay tinh tế vuốt ve một hồi, mở miệng nói: "Tấm thẻ này được làm trông rất tinh xảo."Thái hậu đem tấm thẻ đó cầm trong tay, lật qua lật lại cẩn thận xem xét, không có ý định trả lại cho Dạ Diêu.

Dạ Diêu nhìn thấy cảnh này, trong lòng âm thầm hối hận, nhẽ ra mình không nên đòi hỏi với Vũ tỷ trước mặt thái hậu mới phải, nóng vội làm chi để rồi hậu quả thế này đây. Định mở miệng kháng nghị thì đã thấy thái hậu bày ra bộ mặt như đang nghiền ngẫm nghiên cứu thứ gì, cầm tấm thẻ vàng nhìn Âu Dương Vũ, lên tiếng hỏi: "Vũ nhi, ngoài trà sữa, trà sữa caramen, còn có vị trà sữa nào khác không?"

Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng lo lắng của Dạ Diêu, lại nhìn đến bộ dáng nghiêm trang của thái hậu, trong lòng cười thầm không thôi, nhưng cũng cố kiềm

chế cảm xúc thành thực đáp: "Gần nhất vừa mới có thêm loại trà sữa đậu đỏ, hoàng tổ mẫu người có muốn nếm thử không?"

Thái hậu đưa mắt nhìn tấm thẻ trong tay, chần chừ hỏi: "Có phải nếu như có tấm thẻ vàng này trong tay, thì mỗi ngày Ai gia có thể mua được hai phần?" Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng mong chờ của bà lão này, cuối cùng nhịn không được, dùng sức gật gật đầu: "Đúng vậy!"

Thái hậu trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, cầm lấy tấm thẻ vàng kia cất gọn gàng vào trong người mình.

Dạ Diêu thực đau đớn đến khóc không ra nước mắt, đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ nhìn khuôn mặt ủy khuất đáng thương của Dạ Diêu, nhịn không được cười ra tiếng, vươn tay từ trong ống tay áo lấy ra một tấm thẻ vàng giống y đúc với cái vừa rồi đưa cho Dạ Diêu: "Thẻ vàng này chỉ có ba tấm, một cái đã tặng cho An Dương vương, vậy còn lại cái cuối cùng này tỷ tặng muội."

Dạ Diêu dường như mừng đến phát điên, dang hai tay ôm chặt Âu Dương Vũ vào lòng, miệng không ngừng cảm ơn: "Chị dâu à, tỷ là tiên nữ tốt bụng nhất trong lòng muội a!"

Âu Dương Vũ suýt nữa té ngã vì hành động đột ngột bất ngờ của Dạ Diêu, trên mặt cũng nở nụ cười ấm áp, Thái hậu nhìn hai đứa cháu gái trước mặt mình, lại nghĩ về tấm thẻ mình vừa có, trên mặt không khỏi hài lòng cười.

Viên Mãn sau khi mở cửa khai trương lại thì làm ăn buôn bán vô cùng thuận lợi. Tuy rằng Vương Nhược Hi hầu như không cần phải làm gì nặng nhọc, nhưng nàng cũng cảm thấy bứt rứt đứng ngồi không yên, trong lòng cảm thấy cần phải làm chút gì đó để không làm cho Âu Dương Vũ thất vọng. Thường ngày, nàng cùng với Mộ Dung Tướng hai mẹ con rảnh rỗi ngồi nghiên cứu ra vài kiểu bài trí họa tiết trên bánh thêm phần phong phú, sinh động. Đến tối hai mẹ con sẽ ở khu biệt viện nằm ở sau lưng Viên Mãn, và nơi này chính là một trong số địa bàn của Dạ Trọng Hoa.

Mộ Dung Vân Thù đứng ở ngoài cửa bồi hồi mấy ngày, cuối cùng nhịn không được, hắn quyết định tìm Vương Nhược Hi cùng nhau bàn bạc làm rõ mọi chuyện. Chỉ có điều Vương Nhược Hi chưa bao giờ cho hắn cho cơ hội để làm việc đó, không, căn bản là nàng coi hắn là không khí xung quanh mình, ngay cả khi hắn đứng trước mặt nàng, một cái liếc mắt nàng cũng không giành cho hắn.

Mộ Dung Vân Thù trong lòng khó chịu cực kỳ, hắn đứng ở một bên, cẩn thận nhìn khuôn mặt hơi nghiêng thanh tú của nàng, làn da trắng nõn, sắc mặt hồng hào rạng ngời. Trong lòng hắn cảm giác áy náy càng thêm sâu sắc, một người chồng như hắn phụ bạc nàng đã bao nhiêu năm, trong suốt những năm tháng đó nàng một thân một mình vất vả cực nhọc nuôi nấng Tướng nhi nên người. Mà một kẻ phụ bạc như hắn chưa từng làm được cho nàng cùng con trai hắn thứ gì, cho dù hắn có muốn bù đắp cả đời thì cũng không đủ."Nhược Hi, ta thành thực xin lỗi..." Hắn nhẹ nhàng nỉ non, Vương Nhược Hi cũng là quay đầu nói với Thúy Oanh: "An Dương vương đến rồi, cô đi chiêu đãi một chút, vị vương gia kia chính là khách quý của cửa tiệm ta."

"Vâng!"

Mộ Dung Vân Thù vừa mở miệng chân thành hối lỗi thì lại bị Vương Nhược Hi xem nhẹ phớt lờ đi, trong lòng hắn liền nổi lên cảm giác chua sót, nhưng đúng lúc này Mộ Dung Tướng từ trong phòng đi ra ngoài, trong tay còn cầm mẩu bánh quy Chocolate. Vừa nhìn thấy Mộ Dung Vân Thù hắn liền vui vẻ ngoan ngoãn kêu một tiếng: "Phụ thân."

"Tướng nhi." Mộ Dung Vân Thù nhìn sắc mặt của Mộ Dung Tướng đã tốt lên rất nhiều, trông hoạt bát, nhanh nhẹn hơn trước. Trong lòng hắn không khỏi vui mừng. Hắn ngồi xổm trên mặt đất, vươn tay ôm Mộ Dung Tướng vào trong ngực mình, đáy mắt đầy vẻ áy náy, mà phần nhiều là sự nhớ nhung, hắn giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Tướng gọi tên con trai hắn: "Tướng nhi."

Mộ Dung Tướng sắc mặt đỏ ửng, phụ thân hắn chưa bao giờ có những hành động gần gũi thân thiết như thế này với hắn a.

Mộ Dung Vân Thù cầm tay Tướng nhi lên tiếng: "À, Tướng nhi, mấy ngày nay sống có tốt không?"

Mộ Dung Tướng dùng sức gật gật đầu, trong cửa tiệm có biết bao nhiêu là các loại bánh ngọt ngon ơi là ngon. Hơn nữa Tiểu Nặc còn thường xuyên đến chơi với hắn, mẫu thân cũng không còn vẻ u sầu buồn bã như xưa nữa, hai mẹ con hắn đương nhiên sống ở đây rất tốt a.

Mộ Dung Vân Thù trong lòng bắt đầu chua chát, nhẹ nhàng vuốt đầu hắn: "Vậy, Tướng nhi có nhớ đến phụ thân không?"

Mộ Dung Tướng gãi đầu nghĩ ngợi, nhớ tới thời gian mà hắn ở bên cạnh phụ thân hắn hầu như không nhiều. Có điều nếu như nói thẳng ra thì chẳng phải phụ thân sẽ rất thương tâm sao. Nghĩ một lúc Mộ Dung Tướng mới nhẹ nhàng nói: "Dạ, nhớ ạ."

Nhất thời trong lòng Mộ Dung Vân Thù nổi lên trăm ngàn cảm xúc rối rắm đan xen ngổn ngang, âm thanh có chút rung rung, tiếp tục nói: "Vậy Tướng nhi có thể khuyên bảo mẹ nói với mẹ cùng trở về nhà với phụ thân có được không?"

Về nhà sao? Về nhà liệu sẽ có còn ăn được các món bánh ngon ở đây nữa không, nhưng có điều hình như mẹ cũng không có ý định quay trở về nhà, mà khi mẹ cùng với phụ thân ở bên cạnh nhau thì có vẻ mẹ không được vui vẻ tươi vui cho lắm?

Mộ Dung Tướng dùng sức vứt hết mớ suy nghĩ hỗn độn kia, định đưa ra đáp án của mình.

Mộ Dung Vân Thù thấy vẻ khó xử lộ ra trên nét mặt Mộ Dung Tướng, liền tiếp tục dụ dỗ nói: "Trong nhà ông nội bà nội nhớ Tướng nhi rất nhiều, Tướng nhi có nhớ bọn họ không?"

Lúc này Mộ Dung Tướng dứt khoát nghĩ ông bà nội luôn là người chở che yêu thương hắn hết mức làm sao mà hắn không nhớ chứ?

"Ông nội bà nội bảo phụ thân đến đón mẹ con chúng ta đi sao?" Mộ Dung Tướng bày vẻ mặt chờ đợi hỏi.

Mộ Dung Vân Thù nghe vậy liền nghẹn cứng họng, tuy rằng cha mẹ hắn quả thực có nhớ đến con dâu cùng với Tướng nhi, nhưng hắn chính là người quyết định muốn đưa hai mẹ con bọn họ trở về nhà.Mộ Dung Vân Thù thanh âm ôn nhu: "Ừm, ông nội, bà nội, còn có...phụ thân, tất cả chúng ta đều rất nhớ hai mẹ con Tướng nhi cho nên cùng trở về nhà với phụ thân có được không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Tướng lập tức nhăn lại thành cái bánh bao, một bên là bánh ngọt, một bên là phụ thân còn có ông bà nội nữa, thật là khó để lựa chọn a.

"Vậy, sau khi trở về nhà, Tướng nhi có còn được ăn những món ăn ngon ở đây nữa không?" Mộ Dung tướng cuối cùng quyết định muốn hỏi rõ ràng.

Mộ Dung Vân Thù tất nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội này, vừa thấy Mộ Dung Tướng có ý chấp nhận, liền lập tức nói: "Dĩ nhiên là có rồi, Tướng nhi muốn ăn bao nhiêu, phụ thân sẽ mua cho Tướng nhi bấy nhiêu!"

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, Mộ Dung Tướng vừa nghe Mộ Dung Vân Thù nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn liền thả lỏng, vui vẻ đáp: "Vậy Tướng nhi sẽ lập tức khuyên nhủ mẹ, sau đó ba người chúng ta cùng nhau về nhà."

Mộ Dung Vân Thù dùng sức gật đầu, nhìn Mộ Dung Tướng bay nhảy chạy vào phòng, nụ cười nơi khóe môi thoáng hạnh phúc đứng đợi ở ngoài cửa.

Vương Nhược Hi đang chuyên tâm tìm thêm vài cách tạo hình cho bánh chợt nghe bên ngoài có tiếng gọi vừa trong trẻo vừa lanh lanh truyền đến: "Mẹ ơi."

Cúi đầu nhìn thì đã thấy Mộ Dung Tướng đang nằm gọn trong lòng mình, nàng không khỏi ôn nhu cười, nói: "Tướng nhi, có chuyện gì vậy? Tiểu Nặc không đến chơi với con sao?"

Mộ Dung tướng gật gật đầu, nói: "Vâng, Tiểu Nặc không đến, nhưng Tướng nhi lại gặp được phụ thân."

Vương Nhược Hi sắc mặt lập tức lạnh tanh sau đó chợt nghe Mộ Dung Tướng ngây thơ nói: "Phụ thân nói, muốn đón mẹ con chúng ta về nhà, phụ thân còn nói, ông nội bà nội đều rất nhớ chúng ta."

Nghe âm thanh trong trẻo của Mộ Dung Tướng, trong lòng Vương Nhược Hi không khỏi mềm những theo từng câu từng chữ của con trai mình, nhìn Mộ Dung tướng nói: "Tướng nhi, con muốn quay về nhà sao?"

Mộ Dung Tướng cúi đầu, nỉ non nói một câu: "Tướng nhi chỉ muốn mãi mãi ở bên cạnh mẹ thôi."

Vương Nhược Hi hốc mắt không khỏi đỏ lên, vỗ nhẹ vai Mộ Dung Tướng sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Mộ Dung Tướng cúi đầu, còn nói thêm: "Tướng nhi muốn mãi ở bên cạnh mẹ, ở bên cạnh phụ thân, ở bên cạnh ông bà nội."

Chỉ có điều Vương Nhược Hi dường như không nghe được những lời này của Mộ Dung Tướng.

Mộ Dung Vân Thù đứng đợi ở trước cửa tiệm đã lâu nhưng vẫn không thấy bóng dáng của con trai mình đâu, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột. Bồi hồi một lúc chỉ chớp mắt thì đã thấy Vương Nhược Hi vén rèm đi ra.

Mộ Dung Vân Thù trên mặt vui vẻ, đưa mắt nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng, đạm mạc của Vương Nhược Hi.

Vương Nhược Hi thản nhiên nhìn người đàn ông mà đã khiến nàng đánh đổi cả tuổi thanh xuân của mình để dâng hiến toàn bộ trái tim mình cho hắn. Hắn vẫn như trước, vẫn khí chất, vẫn nho nhã bình tĩnh, có điều sắc mặt của hắn thoạt nhiên trông rất tiều tụy. Nàng đã từng thề với chính bản thân mình rằng sẽ không bao giờ để mình dẫm phải vết xe đổ ấy thêm một lần nào nữa, nàng không muốn lãng phí tình cảm của mình cho một người như hắn.Mộ Dung Vân Thù nhìn Vương Nhược Hi chậm rãi đi về phía mình, không khỏi nhẹ giọng kêu: "Nhược Hi..."

"Chàng muốn đưa Tướng nhi trở về nhà?" Vương Nhược Hi mở miệng nói.

Mộ Dung Vân Thù gật gật đầu, lại lập tức nói: "Ta muốn đưa hai mẹ con nàng quay trở về nhà, đã nhiều ngày hai mẹ con nàng không có ở nhà, chỉ có mỗi ta..."

"Tướng nhi còn cần Vũ nhi chữa trị, hai mẹ con ta ở chỗ này là tốt rồi, hơn nữa bây giờ tiệm bánh bề bộn công việc cần ta giải quyết." Nói xong liền xoay người đi vào cửa tiệm, không hề quan tâm đến Mộ Dung Vân Thù. Mộ Dung Vân Thù nhìn bóng hình nàng lạnh lùng rời đi, thần sắc vô cùng đau khổ, lẽ nào nàng nghĩ rằng sẽ không bao giờ quan tâm đến hắn để tâm đến hắn nữa sao, nàng không muốn cùng hắn trở về nhà làm lại từ đầu sao?

Khi nãy hắn có xem qua mạch tượng của Tướng nhi, mạch đập đều rất tốt, sức khỏe không có dấu hiệu gì suy yếu. Vậy số công việc trong cửa tiệm nếu như giải quyết xong hết thì có phải nàng sẽ không tìm được lý do nào để trốn tránh hắn, không cùng hắn về nhà nữa? Hai mắt Mộ Dung Vân Thù sáng lên.

Vương Nhược Hi vốn trong lòng nghĩ Mộ Dung Vân Thù sẽ không chịu nổi sự lãnh đạm của mình nên sẽ dần dần bỏ cuộc, không đến quấy rầy cuộc sống mẹ con nàng nữa. Nhưng thật không ngờ ngày hôm sau vừa mới mở cửa thì đã thấy Mộ Dung đứng trước cửa. Mộ Dung Vân Thù vừa thấy Vương Nhược Hi liền nhanh chóng tiến lên nghênh đón mở miệng nói: "Nhược Hi, ta đến giúp nàng, có việc gì thì cứ giao hết cho Ta làm là được rồi."

Vương Nhược Hi sắc mặt lạnh lùng, nói một tiếng "Không cần" sau đó quay người rời đi.

Mộ Dung Vân Thù cũng quyết tâm không chịu từ bỏ, hắn quyết tâm sẽ không để mất nàng thêm lần nữa, sẽ không buông tay nàng. Trên mặt hắn liền bình tĩnh tươi cười thản nhiên đi bên cạnh Vương Nhược Hi, không cần hắn giúp thì hắn sẽ cướp việc làm giúp nàng. Vương Nhược Hi vừa muốn lấy bánh ngọt ra khỏi lò nướng thì đã bị Mộ Dung nhanh tay giành trước, đương nhiên, ngốc nổi, hắn không có mang bao tay cho nên bị nóng đến nhảy dựng lên.

Vương Nhược Hi nhìn bộ dáng lỗ mãng của hắn, cũng không một chút quan tâm.

Vương Nhược Hi rảnh rỗi tự rót mình chén trà nhưng Mộ Dung Vân Thù lại giành quyền thực hiện, lập tức nhẹ nhàng cầm chén trà lên đưa đến trước mặt nàng.

Vương Nhược Hi muốn tìm sổ quản lý cửa tiệm thì đã thấy Mộ Dung nét mặt vui vẻ đưa đến trước mặt nàng.

Vương Nhược Hi đạm mạc nhìn Mộ Dung Vân Thù. Trước kia cho dù có nằm mơ thì viễn cảnh này nàng vốn chưa bao giờ mơ tới, được bên cạnh hắn được hắn giúp đỡ se chia mọi ưu phiền. Thế nhưng nỗ lực đã nhiều năm, nàng cũng chỉ là một cô gái mỏng manh yếu đuối nào có thể chống cự chờ đợi hắn mãi, nàng đã hoàn toàn hết hy vọng vào hắn, còn hắn, hắn bây giờ lại muốn níu kéo thứ tình cảm mong manh dễ vỡ đó. Thử hỏi vận mệnh là cái chi trên thế gian này.

Vương Nhược Hi có chút đau đầu, Mộ Dung Vân Thù cả ngày đều quanh quẩn bên nàng, Vương Nhược Hi thật muốn mở miệng mắng hắn vài câu nhưng tất cả nàng đều nhịn xuống, chỉ bày khuôn mặt lạnh lùng nhìn hắn.Nghĩ rằng hắn sẽ không chịu nổi qua ngày thứ hai, nhưng không ngờ, không chỉ ngày thứ hai mà ngày thứ ba, ngày thứ tư hắn vẫn đến. Dù sao hắn cũng là chồng Vương Nhược Hi, mặc dù Vương Nhược Hi đã ra lệnh cho mọi người không được cho phép hắn vào nhưng mọi người vẫn không dám gây khó xử cho hắn.

Trên mặt Mộ Dung Vân Thù mang theo ý lấy lòng tươi cười, nụ cười chói lọi sáng ngời. Vương Nhược Hi nàng cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi mình mới được chứng kiến thấy gương mặt rạng ngời của hắn, có lẽ cách đây cũng nhiều năm rồi, nhất thời có vài phần hoảng hốt: "Nhược Hi, hôm nay cần ta giúp gì không?"

Vương Nhược Hi ngay cả trả lời cũng không, xoay người đi, Mộ Dung nhắm mắt theo sau nàng đến trước cửa phòng thì ngay lập tức lại bị Vương Nhược Hi nhanh chóng đóng oành cửa lại, Mộ Dung mặt mày không khỏi khó chịu đứng bên ngoài.

Mộ Dung Tướng đúng lúc vừa đi tìm Vương Nhược Hi, thấy Mộ Dung Vân Thù đứng trước cửa, liền bất ngờ kêu lên: "Phụ thân."

Mộ Dung ánh mắt lóe lên như nhìn thấy vị cứu tinh của đời mình, ngồi xổm xuống trước mặt Mộ Dung Tướng, chỉ chỉ vào cánh cửa trước mặt.

Mộ Dung Tướng liền hiểu ra hướng về phía cửa hô to: "Mẹ ơi, là Tướng nhi."

Cửa phòng liền mở ra, Vương Nhược Hi kéo Mộ Dung Tướng vào, Mộ Dung Vân Thù nhân cơ hội đó lại nói: "Nhược Hi, thật sự không cần ta ta giúp việc gì sao?"

Vừa hỏi xong, liền oành một tiếng, cửa phòng lập tức đóng sầm lại.

Vương Nhược Hi bị bản tính cứng đầu của Mộ Dung Vân Thù trong lòng liền có chút lo lắng. Nếu như là Mộ Dung Vân Thù của trước kia thì nàng có lẽ sẽ dễ đối phó hơn, nhưng hôm nay hắn lại có quyết tâm cao đến vậy, tính tình lại bướng bỉnh cứng rắn, có dù có bày ra bộ mặt lạnh lùng thờ ơ đến mức nào thì nàng cũng không biết nói những lời thế nào để cự tuyệt hắn.

Vương Nhược Hi mang Mộ Dung Tướng vào phòng cho đến trưa mới mở cửa đi ra, nàng nghĩ Mộ Dung Vân Thù hẳn là đã trở về rồi.

Nhưng không ngờ vừa đi qua xem phòng làm bánh một chút thì đã bắt gặp Mộ Dung ống tay áo đã cuộn lên trên quá cùi tay, cùng với thợ làm bánh học hỏi tham khảo cái gì đó, trong tay cầm lấy túi bắt bông kem vẽ loạn vài thứ trên bánh, dạng to dạng nhỏ đủ kiểu, hắn cảm thấy công việc này cũng không khó khăn là mấy với đôi bàn tay khéo léo của một thần y như hắn. Hoàn thiện xung quanh bánh, chính giữa bánh hắn còn ghi thêm hai chữ HI và TƯỚNG.

Nhược Hi, Tướng nhi.

Vương Nhược Hi nhìn hai chữ này xong, trong lòng không khỏi có chút đau đớn, chua xót. Nhớ lại năm xưa, khi đó nàng vẫn là một cô gái cởi mở thẳng thắn, nàng thích hắn, cho nên một ngày nàng cầm lấy tảng đá nhỏ vết tên hắn trên mặt đất, khi đó hắn cũng không cảm thấy bẩn thỉu cũng vui vẻ cầm tảng đá trong tay nàng viết tên nàng. Sau khi kết thành vợ chồng thì xung đột bắt đầu nổi lên, cảm tình rạn nứt, cũng là có một lần nàng viết trên tờ giấy tên của hắn, Vân Thù, Vân Thù, nàng ngồi ngắm đến phát ngốc, ngày đêm ngóng trông hắn trở về nhà. Nhưng giấy đã ố, chữ đã phai...mà người vẫn không thấy.

Vương Nhược Hi ngốc lăng đứng nhìn, Mộ Dung Vân Thù đột nhiên xoay người lại, sắc mặt vui mừng lên tiếng: "Nhược Hi, có việc cần ta giúp sao?"

Vương Nhược Hi lắc lắc đầu.

Mộ Dung Vân Thù không hề đề cập đến việc muốn đưa nàng cùng con trai quay trở về. Mỗi ngày đều đứng ở trong cửa tiệm, nếu Nhược Hi muốn làm cái gì thì hắn sẽ lập tức có mặt để giúp nàng giải quyết. Thậm chí buổi tối cũng ở lại qua đêm ở đây, hắn là đàn ông ngủ ngoài ghế hắn sẽ không có vấn đề gì.

Mộ Dung Tướng chứng kiến cảnh này có chút đau lòng, nắm lấy tay áo Vương Nhược Hi lắc lắc: "Mẹ à, mẹ không quan tâm đến phụ thân nữa sao?"

Vương Nhược Hi vỗ vỗ đầu: "Ngủ đi."

Vương Nhược Hi dần dần cũng đã quen với sự hiện diện của Mộ Dung Vân Thù bên cạnh mình, nàng dần coi hắn là người vô hình, mặc kệ hắn nói gì với nàng, nàng cũng không hề quan tâm để ý đến hắn, có đôi khi cảm thấy phiền phức nàng liền tìm một chỗ nào đó để trốn tránh hắn.

Tâm của nàng bắt đầu thả lỏng, đã không còn lo lắng như dạo trước nữa, cũng rất tò mò muốn biết trong lòng Mộ Dung chàng ấy đang nghĩ cái gì, còn nàng coi tình cảm giữa mình với chàng ấy là gì, nhất thời có chút mờ mịt.

Vương Nhược Hi vừa mới cầm bút lên định vẽ vời vài kiểu thì đột nhiên phát hiện có vài tờ giấy đã được thấm mực, mà nội dung trên mỗi một tờ giấy đều giống nhau, đều xiêu xiêu vẹo vẹo viết: "Mẹ, phụ thân, Tướng nhi, cùng bên cạnh nhau."

Đây là nét chữ của Mộ Dung Tướng, vừa nghệch ngoạch mang nét trẻ con, lại thuần phác đáng yêu.

Vương Nhược Hi nhẹ nhàng cầm tờ giấy kia lên, trong lòng không khỏi rối rắm, nhìn từng nét chữ trên tờ giấy không khỏi có chút suy nghĩ.

Ngày hôm sau, Mộ Dung vẫn như thường lệ đến Viên Mãn tự rất sớm, biết được Vương Nhược Hi đang vẽ trên giấy thiết kế vài kiểu trang trí bánh nên muốn giúp nàng mài mực. Việc nàng thờ ơ lạnh lùng với hắn đối với hắn mà nói đã thành thói quen, cũng không tưởng hôm nay, vừa mới cầm lấy kia mặc, liền nghe nếu hi mở miệng nói: "Không cần, tự ta làm là được rồi."

Mộ Dung ngẩng đầu lên ngây ngốc nhìn Vương Nhược Hi. Nhiều ngày qua, nàng vẫn kiên quyết không muốn cho ta một cơ hội để bù đắp lỗi lầm sao? Nghĩ vậy không khỏi khổ cười rộ lên, trên mặt đầy vẻ chua sót.

Vương Nhược Hi dường như không cảm nhận được thần sắc khác thường của hắn, tiếp tục nói: "Nếu như chàng thật sự muốn giúp ta, vậy chờ đến khi đón ta trở về phủ rồi giúp ta đi."

P/s: Àn nhong...Ta nguyện đứng đây hứng đạn của các nàng..nhưng cũng để Ta đây có vài lời chúc nàng ngày quốc khánh 2-9 đi chơi vui vẻ a...còn nữa...cho ta biết ý kiến của các nàng về việc Nhược Hi có nên đồng ý tha thứ cho Mộ Dung không...còn Ta...Ta thấy đã đến lúc cho tên chết tiệt này một cơ hội để sửa sai rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Vị khách bất ngờ

Mộ Dung mạnh mẽ ngẩng đầu, trên mặt lộ vẻ không thể tin, Nhược Hi vừa rồi nói gì? Nàng nói trở về nhà? Nghĩ vậy liền không khỏi ngây ngốc hỏi lại: "Về phủ?"

Vương Nhược Hi thần sắc lạnh lùng, nói: "Sao thế? Thì ra chàng không có thành ý muốn đón hai mẹ con ta về phủ? Vậy ra ta nghĩ nhiều quá rồi."

"Không, không, trở về phủ, trở về, nàng chịu trở về là tốt rồi, chúng ta cùng nhau về phủ thôi!" Mộ Dung Vân Thù lúc này mới tỉnh táo hoàn toàn nói năng lộn xộn.

Mộ Dung Vân Thù như bị tiêm thuốc kích thích cao hứng bối rối đi đứng loạn xạ trong phòng, không biết lúc này mình nên làm cái gì. Đúng lúc này Mộ Dung Tướng bước vào, vừa nhìn thấy Mộ Dung Vân Thù đi qua đi lại đến chóng mặt, liền nghi hoặc kêu lên: "Phụ thân?"

Mộ Dung Vân Thù giờ phút này vui mừng cao hứng đến tột cùng, chạy đến ôm cổ Mộ Dung Tướng, trong miệng không ngừng nói: "Tướng nhi, chúng ta về nhà! Về nhà!"

Vương Nhược Hi nhìn hai cha con bọn họ cười đùa trong phòng, lại nhìn vẻ mặt hạnh phúc có chút ngượng ngùng của Mộ Dung Tướng, trong lòng liền thoải mái dễ chịu, chỉ thầm hy vọng quyết định này của nàng là không sai.

Hai mẹ con Vương Nhược Hi sau khi đã thu dọn xong đồ đạc ở cửa tiệm liền cùng Mộ Dung trở về phủ, đương nhiên cũng không quên mang theo một ít bánh ngọt trong tiệm.

Cha mẹ Mộ Dung Vân Thù vừa thấy Mẹ con Nhược Hi trở về phủ, chỉ có vui mừng không một chút trách cứ. Lỗi lầm là do con trai mình gây ra, bọn họ đương nhiên biết rõ ràng, nhiều năm qua bậc làm cha làm mẹ bọn họ khuyên răn đủ điều nhằm hy vọng con trai bọn họ có thể cùng chung sống hòa thuận hạnh phúc với Nhược Hi thế nhưng đều thất bại, nay con trai bọn họ nhận ra sai lầm đưa mẹ con Nhược Hi về nhà chuyện này quả thực là chuyện quá tốt a.

Vương Nhược Hi nhìn thấy niềm hân hoan cùng chào đón của cha mẹ chồng mình, trong lòng cũng ấm áp hẳn lên.

Lập tức lấy vài mẩu bánh ngọt mang về từ Viên Mãn đưa cho cha mẹ chồng thưởng thức qua, sau đó phân phó cho hạ nhân đem một chút bánh tặng

cho mấy người em dâu.

Món điểm tâm mà Vương Nhược Hi vừa đưa đi không bao lâu, em dâu của Mộ Dung Vân Thù - Kim Huyên liền đến tìm nàng, nắm lấy tay nàng không buông, nở nụ cười rạng ngời. Cô gái tên Kim Huyên này khi xưa luôn là người tự cao tự đại, tự cho mình là đúng, bởi vì từ khi có được mớ của hồi môn thì đầu tư vào mở cửa hàng, sau đó chẳng coi ai ra gì, kiêu ngạo khinh thường người khác.

Từ trước đến nay, Vương Nhược Hi đều không thích gần gũi thân thiết với đứa em dâu này, trên mặt cũng miễn cưỡng cười nhẹ.

Kim Huyên nắm lấy tay Vương Nhược Hi nói việc đã lâu không gặp, nhung nhớ nàng khôn nguôi: "Dù sao cũng là phụ nữ đã có chồng, mang con ra sống bên ngoài như vậy người khác nhìn vào sẽ dị nghị a."

Vương Nhược Hi thần sắc thản nhiên, chỉ cười cười: "Em dâu nói chí phải."

Kim Huyên thấy thần sắc của Vương Nhược Hi như vậy, lại tiếp tục nói: "Chị dâu, tỷ không cần phải chi trả nhiều vậy đâu, điểm tâm này nhóm em dâu này sẽ trả lại cho tỷ, thật sự..."Vương Nhược Hi cười ấm áp như gió xuân: "Không sao, đều là người một nhà cả, sao lại phải khách sáo như thế."

Kim Huyên thở dài, nói: "Chị dâu à, nghe được những lời này bọn muội thật cảm thấy cảm động, tình cảnh trong nhà đã túng quẫn, mà tỷ cũng đừng nên tự làm khổ mình, tâm ý của tỷ bọn muội xin nhận."

Túng quẫn sao? Đúng là lúc trước tình cảnh này Mộ Dung có chút khó khăn nhưng từ khi khai trương tiệm bánh Viên Mãn của Vũ nhi thì tình hình nhà Mộ Dung cũng đã khấm khá lên chút ít, chút tiền ít ỏi của nàng đúng là không thấm gì nhưng nhờ có Dạ Trọng Hoa ngấm ngầm giúp một tay nên cũng không đến nỗi dùng từ túng quẫn a. Tuy dạo trước số tiền bán bánh trung kia toàn bộ đều quyên góp ủng hộ dân chúng chịu lũ lụt ở phía Nam, nhưng mấy ngày gần đây số bánh ngọt bán ra được mọi người rất ưa chuộng, thu vào không ít bạc, nói vậy có nghĩa là số tiền hoa hồng nàng nhận được cuối tháng như Vũ nhi nói sẽ không ít.

Nghĩ như vậy, Vương Nhược Hi không khỏi vui vẻ hài lòng cười nhẹ.

Kim Huyên thấy Vương Nhược Hi không nói gì, nhân cơ hội đó trên mặt liền đắc ý tươi cười nói: "Ai, không phải muội nói quá đâu, nhưng số trang sức ở cửa hàng của muội gần đây bán cũng được kha khá đó nha!"

Kim Huyên tinh tế khoe khoang cách nàng kiếm tiền thế nào, sổ sách ra sao, có bao nhiêu người tới cửa hàng mua trong một ngày, rồi mỗi ngày bán được ra bao nhiêu sản phẩm, kiểu như nếu như không kể ra chi tiết toàn bộ quá trình đó thì chỉ sợ Vương Nhược Hi không tin.

Nhược Hi vẫn chỉ nhẹ nhàng mỉm cười gật đầu, bày ra vẻ mặt tin tưởng không hề nghi ngờ.

Kim Huyên sau khi khoe chiến công của mình xong thấy dáng vẻ của Vương Nhược Hi trong lòng liền cảm thấy rất thỏa mãn, rồi đột nhiên nhớ tới chuyện gì, tiếp tục nói: "Có điều, nếu nói đến việc kinh doanh kiếm tiền thành công nhất thì phải nói đến cửa tiệm bánh Viên Mãn nổi tiếng của vị Ninh vương phi kia a."

Vương Nhược Hi khẽ giơ mí mắt lên, nhìn thấy vẻ mặt ganh tị cùng khó chịu trên gương mặt của Kim Huyên.

"Chị dâu à, tỷ không biết đó thôi, tiệm bánh kia thật sự không rảnh rỗi một ngày nào luôn nhá! Mỗi ngày kẻ đến người đi nườm nượp đông đúc, đứng xếp hàng dài ơi là dài, à mà muội còn nghe nói, những món bánh trong cửa tiệm đó toàn là những món cực kỳ đắc đỏ a, thật là muốn cướp tiền của dân trắng trợn mà! Nghe nói, đám người cao quý như thái hậu cùng mấy vị công chúa ấy cũng cực kỳ yêu thích món điểm tâm ở đây, mỗi ngày đều phân phó hạ nhân đến mua a!"

Kim Huyên càng nói càng kích động: "Tỷ nói xem bán bánh so với bán đồ trang sức như muội có gì hơn chứ, món điểm tâm đó tỷ nói xem có cái gì ngon mà dân chúng lại cứ đổ xô đi mua vậy a?"

Nàng dùng sức bóp chặt lấy khăn tay, trên mặt chỉ có ghen tị cùng một chút hận ý!

Vương Nhược Hi khóe môi khẽ cong lên, trong lòng cũng không khỏi buồn cười, em dâu tự cao tự đại ơi, muội không biết trong cửa tiệm bánh đáng ghét mà muội nói đó có một phần ba tiền vốn của tỷ ta đây trong đó a. Nếu như cô mà biết được, không biết lúc đó cô sẽ ghen tị ra thành cái dạng gì đâu. Tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng bên ngoài vẫn bình thản đạm mạc, vờ tỏ vẻ kinh ngạc, hâm mộ vân vân. Kim Huyên cảm thấy tâm sự như thế đã đủ liền cũng lễ phép đứng dậy cảm ơn Vương Nhược Hi vài câu rồi rời đi.Vương Nhược Hi nhìn thấy bộ dáng rời đi của cô em dâu nhà mình trong lòng có chút suy nghĩ, mình có thể mạnh mẽ thoải mái được như ngày hôm nay cũng nhờ vào sự giúp đỡ to lớn từ Vũ nhi.

Mấy ngày gần đây, Âu Dương Vũ đặc biệt chuyên tâm vào công việc, sau khi Viên Mãn lại mở cửa khai trương, nhu cầu của khách hàng ngày càng tăng, Âu Dương Vũ không ngừng suy nghĩ làm ra nhiều loại bánh mới với nhiều hương vị khác nhau, cho nên luôn ở trong phòng bếp của Viên Mãn làm việc đến tận khuya.

Dạ Trọng Hoa giải quyết xong việc triều chính, lúc về phủ thì không thấy Âu Dương Vũ đâu, biết là đang mò mẫm chân tay lấm lem bột để làm bánh liền không khỏi nhíu mày từ mình cưỡi ngựa đến cửa tiệm. Vừa vào cửa tiệm, hắn ngay lập tức lôi Âu Dương Vũ ra khỏi phòng bếp, trên mặt không khỏi hờn giận: "Vũ nhi, nàng không biết dạo này nàng thật sự rất quá đáng sao?"

"Quá đáng cái gì a?" Âu Dương Vũ lấy tay lau đi lớp bột trên mặt mình.

Dạ Trọng Hoa giờ phút này cảm thấy giận dữ mặt mày nhíu lại, cả người âm trầm không thể tưởng tượng nổi, biểu tình âm âm nhu nhu. Hắn vươn tay

nhấc cằm nàng lên, ánh mắt đen tối nhìn chằm chằm vào nàng đạm mạc lạnh như băng: "Không an phận làm vợ hiền ở Ninh vương phủ, cả ngày bỏ công sức ở đây, nàng nói xem? Nay ngay cả bổn vương muốn gặp nàng cũng khó."

Âu Dương Vũ lập tức trả lời: "Nào có a, không phải mỗi đêm chúng ta vẫn gặp mặt nhau sao?"

Dạ Trọng Hoa nhìn người phụ nữ bé nhỏ trước mặt mình này, thật là hận không thể bóp chết nàng a, mỗi ngày nàng không thèm trở về sớm chờ hắn, lúc đi lại còn chẳng thèm nói với hắn câu nào, chỉ có nằm cùng nhau ngắm nhìn gương mặt ngủ của nàng, nàng coi đó là gặp mặt sao?

Âu Dương Vũ thấy Dạ Trọng Hoa tỏ vẻ lạnh nhạt cùng buồn bực, liền ngay lập tức biết mình đã làm sai, lấy lòng tươi cười: "Ta cố gắng ở đây để nâng cao tay nghề để cống hiến món ngon cho chàng ăn, như vậy không tốt sao?"

Dạ Trọng Hoa một chút biểu tình cũng không có, tùy ý ngồi xuống ghế bên cạnh mình mất hứng lên tiếng: "Đừng để ta phải nhắc nhở nàng chuyện ta không thích ăn ngọt."

"Thì ta làm cho chàng món mặn." Âu Dương Vũ nghĩ lại quả thực gần đây nàng đã quá thờ ơ không hề để tâm đến cảm xúc của Dạ Trọng Hoa, hắn cực khổ tối ngày giải quyết công sự, vậy mà ngay cả một lời hỏi thăm an ủi cũng không dành cho hắn. Thời gian của nàng lại dành hết cho việc bầu bạn bên cạnh thái hậu cùng với việc làm bánh ở trong cửa tiệm. Trong lòng không khỏi áy náy, nàng tự tay giúp hắn rót trà đưa cho hắn "Chàng chờ ta một chút."

Âu Dương Vũ rất nhanh làm một miếng bánh pizza đến, đế bánh mỏng mặt trên bánh là một số nguyên liệu như sốt cà chua, thịt bò băm nhỏ, hành tây khoanh tròn, phô mai. Âu Dương Vũ đem một miếng pizza đưa đến trước mặt Dạ Trọng Hoa, cười tủm tỉm nói: "Đây là món ăn mà lần đầu tiên ta thử làm, chưa có bất cứ ai thưởng thức qua đâu, chàng nếm thử xem?"

Dạ Trọng Hoa khẽ nhíu mày: "Muốn ta thử ăn?"

Âu Dương Vũ gật gật đầu, Dạ Trọng Hoa lại ngồi yên bất động không có ý định phối hợp, vẻ mặt hờ hững nhìn nàng.Âu Dương Vũ sửng sốt thật lâu, đã thấy Dạ Trọng Hoa nhíu chặt mày, hình như có chút không vui với sự ngạc nhiên của nàng, lạnh nhạt buông một câu: "Muốn ta ăn thử, sao không thấy thành ý của nàng vậy?"

Âu Dương Vũ nhịn không được nói: "Này, Dạ Trọng Hoa, chàng đừng có được đằng chân lên đằng đầu a!"

Dạ Trọng Hoa vươn tay kéo Âu Dương Vũ ngồi bên cạnh mình, cao ngạo hừ một tiếng: "Loại thức ăn này ta chưa nếm qua bao giờ, ăn như thế nào?"

Âu Dương Vũ ngẫm lại cũng đúng, cầm lấy dao nhỏ cắt miếng pizza thành từng phần bằng nhau, đưa đến trước mặt hắn một phần, mắt thấy hắn vẫn không có ý định cầm lấy, liền kiên nhẫn lên tiếng: "Ninh vương điện hạ, như thế này này...

Dạ Trọng Hoa nhìn nàng có chút không hài lòng khó chịu: "Bộ dáng miễn cưỡng không cam tâm tình nguyện kia, ngay cả ý cười cũng không có thật khiến cho người khác nhìn vào đến ăn cũng mất hứng."

"Chàng rõ ràng đang cố ý làm khó ta." Âu Dương Vũ nhịn không được trừng mắt hắn, Dạ Trọng Hoa nhìn thấy mèo nhỏ của mình có vẻ như hết kiên nhẫn xù cả lông hết lên rồi, trong lòng mới thả lỏng buông tha cho nàng, không làm khó nàng nữa, vươn hai tay dùng sức véo má nàng nghiêm mặt phán vài câu tử hình: "Bổn vương còn chưa trừng phạt nàng thì nàng tức giận cái gì."

Dạ Trọng Hoa nhìn nàng bất động khẽ cười lên tiếng: "Quên đi, bổn vương vốn là người đại nhân đại lượng, không so đo với nàng. Nàng đút cho ta, ta sẽ vô điều kiện tha thứ."

"Được được được rồi a!" Âu Dương Vũ đuối lý, đem pizza cắt từng miếng nhỏ vừa ăn, từng miếng đút cho hắn, nhìn hắn nhấm nháp, mới tò mò hỏi "Mùi vị thế nào?"

Loại bánh này là lần đầu tiên hắn nếm qua, mùi vị không tệ, hỗn hợp các thứ trên mặt bánh mặt dù nhìn trông rất sặc sỡ nhưng ngon không kém gì vẻ ngoài. Âu Dương Vũ đút cho hắn ăn được hai miếng sau đó chợt nghe hắn nói: "Cùng ăn với ta."

"Ừm." Âu Dương Vũ vừa mới cầm miếng bánh lên đã bị Dạ Trọng Hoa tiến lại gần thì thầm "Ta không muốn ăn mẩu bánh này nữa, ta muốn ăn nàng."

Âu Dương Vũ nhịn không được trừng mắt liếc nhìn hắn, lại nhìn khuôn mặt khuynh đảo chúng sinh của Dạ Trọng Hoa đang gần trong gang tấc, hàng mi tuấn lãng, đôi mắt phượng sắc bén thanh lệ, mũi cao thẳng tắp, cả người hắn toát ra một dáng vẻ vừa điển trai lịch sự tao nhã vừa thần bí mị lực đến mê hoặc..

"Thế nào, không phản đối?! Vậy Bổn vương không khách sáo nữa!"Đuôi mắt hắn khẽ giơ lên, đôi mắt ấy sâu thẳm như một con báo, thưởng thức người đẹp trước mắt không một chút che giấu, Âu Dương Vũ còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị hắn ôm chặt, cả người nàng áp mặt vào lồng ngực của hắn, nghe rõ được nhịp tim mạnh mẽ và điên cuồng của hắn giống như nàng bây giờ, môi hắn tìm đến cánh môi nàng.

"A!" Âu Dương Vũ cả kinh, nhịn không được đẩy hắn một phen, "Đừng đùa nữa! Sẽ bị người khác nhìn thấy..."

Dạ Trọng Hoa nào dễ dàng cho phép nàng trốn tránh như vậy. Dạ Trọng Hoa kéo tay nàng lên, đan mười đầu ngón tay đặt lên đỉnh đầu tay còn lại liền giữ chặt ót Âu Dương Vũ, đầu lưỡi xâm nhập vào trong khoang miệng nàng, hương vị của nàng thật ngọt ngào. Vốn về phương diện bá đạo, cường thế chính là một trong những tác phong điển hình của Dạ Trọng Hoa. Âu Dương Vũ căn bản trốn tránh không kịp lại bị vẻ ngoài của người đàn ông này mê hoặc. Âu Dương Vũ dần dần có chút bối rối, vừa gần như chìm đắm trong nhu tình của hắn vừa muốn đẩy hắn ra nhưng Dạ Trọng Hoa căn bản lại không cho nàng có cơ hội làm thế, sau khi thấy nàng thôi chống cự hắn mới tiếc nuối rời khỏi môi nàng, luyến lưu nơi khóe môi sau đó lại lướt qua hai

bên má rồi qua tai nàng.Âu Dương Vũ cảm nhận được môi của Dạ Trọng Hoa trầm ấm, nhiệt độ quá nóng bỏng khi chạm vào cằm nàng khiến nàng không khỏi hoảng hốt, sau đó nhẹ nhàng hôn xuống cổ nàng.

Dần dần, Âu Dương Vũ bị ôn nhu của hắn làm cho cả người mềm nhũng như tan thành nước, tình nguyện hòa tan với từng nụ hôn có tính xâm chiếm của Dạ Trọng Hoa.

Âu Dương Vũ đầu óc mơ hồ, đột nhiên cảm thấy cổ tê rần, giật mình tỉnh táo lại, nhíu mày xoa nhẹ nơi vừa phát đau, thần sắc nghi hoặc, lập tức đứng dậy đẩy Dạ Trọng Hoa ra khỏi người mình chạy đi tìm gương, vừa nhìn vào mới phát hiện ra vết hôn rõ ràng hiện lên nơi cổ nàng, mà lại là nơi dễ bị phát hiện nữa a.

Âu Dương Vũ tức giận trừng mắt nhìn Dạ Trọng Hoa, càng nghĩ càng giận, dùng tay đánh mạnh lên ngực hắn: "Dạ Trọng Hoa, chàng rõ ràng là cố ý, làm sao ta có thể gặp mọi người với bộ dạng này a."

Dạ Trọng Hoa chỉ hờ hững, đuôi mắt khẽ nhếch lên, có vài phần tuấn mị dị thường, hắn nhẹ nhàng bắt lấy tay Âu Dương Vũ đặt lên lồng ngực mình. Âu Dương Vũ còn cảm nhận được cơ thể nóng rẫy của người đàn ông. Trái tim nàng bất giác co rút lại, đến hô hấp cũng bắt đầu trở nên gấp gáp. Đôi môi mỏng manh đỏ mọng của Dạ Trọng Hoa có chút nhếch lên: "Không phải vừa rồi Vũ nhi rất hưởng thụ sao?"

Âu Dương Vũ thoáng chốc sắc mặt đỏ ửng, rút tay mình ra khỏi người hắn, xoay người sang chỗ khác, hờn giận nói: "Ta sẽ không thèm quan tâm đến chàng nữa."

Dạ Trọng Hoa nhìn bộ dáng xấu hổ ngay đến cả cổ cũng đỏ ửng của Âu Dương Vũ liền chỉ khẽ cong khóe môi mỉm cười, trong mắt chỉ là sự ôn nhu và chiều chuộng.

Từ ngày bị Dạ Trọng Hoa "đóng ấn kí" lên cổ ấy, Âu Dương Vũ đành phải ở lại Ninh vương phủ tránh mặt hai ngày, quả đúng như lời nàng nói cả ngày nàng đều không hề để ý đến Dạ Trọng Hoa, ngay cả buổi tối ngủ cũng đều đưa lưng về phía hắn.

Dạ Trọng Hoa trong lòng bắt đầu có chút khó chịu ảo não, cô mèo nhỏ này trêu đùa một chút thôi đã thật sự không hề quan tâm đến hắn rồi!

Mấy ngày nay trong cung không biết bao nhiêu là việc diễn ra, thái hậu bệnh nặng mới khỏi, thì lập tức lại đến sinh thần của người. Hoàng thượng suốt ngày vừa bận phải nghĩ đến chuyện quốc sự, vừa bận phải lo chuyện chuẩn bị tiệc mừng thọ. Cũng hy vọng có thể khiến cho thái hậu vui lên được phần nào, hắn quyết định năm nay phải làm một bữa tiệc đại thọ thật hoành tráng.

Các vị hoàng tử công chúa khác từ khi biết tin thái hậu trở về từ Cửu Hoa Sơn, còn chưa kịp chính thức thỉnh an bái kiến qua, biết được tin sắp đến sinh thần của thái hậu liền lập tức chuẩn bị lễ vật mừng thọ thật long trọng độc đáo, hy vọng có thể chiếm được một phần tình cảm ưu ái nào đó từ thái hậu.

Nhắc tới việc phải chuẩn bị thực đơn cho bữa tiệc đại thọ này thì người bận nhất chính là Âu Dương Vũ – là đứa cháu dâu mà thái hậu yêu thích nhất. Những món tráng miệng ngọt của tiệc đại thọ chắc chắn sẽ do cửa tiệm Viên Mãn cung cấp, Âu Dương Vũ bận rộn suy nghĩ các công thức làm nhiều món tráng miệng với nhiều kiểu khác nhau, mấy ngày liền nàng đã thử làm nhiều món điểm tâm ngọt ví dụ như kẹo chocolate kèm hạt dẻ, xoài băng siêu cấp, bánh táo vani, bánh sữa tươi phomai, kem bơ đông lạnh, kẹo mạch nha, bánh sữa chua kem với dâu tây, sau đó giao cho người làm, lúc này thời tiết ở đây rất nóng cho nên ăn những món như trên sẽ giúp giải nhiệt trong người.Vì Âu Dương Vũ là người bận rộn nhất cho nên vị nào đó đương nhiên sẽ là người bực bội không kém - Dạ Trọng Hoa, hắn vất vả dùng chiêu trò mới mang Vũ nhi về lại bên hắn. Giờ công việc lại gấp hai lần số lượng việc thường ngày nàng đảm nhận, hắn lúc này thực sự không chỉ có chút thôi đâu mà hắn cực kỳ hối hận khi đó vì một chút động lòng trắc mà đã đồng ý cho nàng mở tiệm bánh Viên Mãn kinh doanh. Lúc đó hắn chỉ đơn giản nghĩ, chỉ cần nàng chịu làm ở Viên Mãn có nghĩa là nàng sẽ không tìm cách rời khỏi hắn.

[Chậc...yêu xong rồi ảnh hưởng đến IQ của anh à?!Dạ ca...]

Trước một ngày khi tiệc mừng đại thọ chính thức bắt đầu, Âu Dương Vũ rốt cục mới hoàn thành xong mọi việc, rất sớm đã trở về phủ. Dạ Trọng Hoa sau khi xử lý xong công sự ở thư phòng lúc đến phòng ngủ đã thấy Âu Dương Vũ mệt mỏi nằm trên giường, hắn có chút nhíu mày không hài lòng với công việc mà Vũ nhi hắn đang vất vả thực hiện. Dạ Trọng Hoa cũng biết nàng đã kiệt sức, không muốn cùng nàng bàn bạc về chuyện công việc cũng như giờ giấc của nàng, mặc dù hắn rất muốn trừng phạt nàng một phen nhưng tâm tư này chỉ có thể tiếp tục cất giấu, hắn nhẹ nhàng nằm bên cạnh Âu Dương Vũ, nhìn dáng vẻ phờ phạc của nàng liền không khỏi đau lòng vuốt nhẹ hai gò má nàng thì thầm: "Ngày mai vào cung?"

Âu Dương Vũ phất phất tay, mơ mơ màng màng nói: "An Dương vương nói với ta ngày mai cùng với thẩm thẩm vào cung."

Dạ Trọng Hoa thở dài một hơi, Vũ nhi của hắn bây giờ nhiều người ngưỡng mộ yêu thích vây quanh đến mức ngay cả hắn – chồng nàng – phu quân nàng muốn có khoảng thời gian riêng tư với nàng cũng khó. Ngay khi Âu Dương Vũ đã chìm sâu vào giấc ngủ, Dạ Trọng Hoa có chút bất đắc dĩ hờn giận véo mũi nàng: Lần sau nàng cứ chờ bổn vương trừng phạt nàng đi.

Ngày hôm sau, Âu Dương Vũ mặc một thân y phục rộng thùng thình với tà áo xanh nhạt màu trời, trên váy còn thêu vài đóa hoa hải đường, tóc nàng được búi cao trông gọn gàng lại còn tôn thêm vẻ đẹp của chiếc cổ thon gọn, sau đó trên quả đầu được gắn thêm một cây trâm cài vừa đơn giản nhưng lại không mất đi vẻ quý phái sang trọng vừa thanh nhã đẹp tự nhiên.

Ngay khi Âu Dương Vũ vừa ra khỏi cổng phủ thì ở bên ngoài cổng xe ngựa của An Dương vương phi đã sớm đến, Âu Dương Vũ bước nhanh lên xe thấy An Dương vương phi đang ngồi an tĩnh dưỡng thần, sắc mặt trông rất tốt, phát hiện ra Âu Dương Vũ đến liền cười nói: "Vũ nhi."

Âu Dương Vũ lên xe, cười ngượng: "Thẩm thẩm, đợi đã lâu chưa?"

"Không sao, đã lâu chưa có ra ngoài, buổi sáng đứng ngoài này thưởng thức không khí trong lành cũng tốt." An Dương vương phi vừa thấy đến Âu

Dương Vũ, liền cảm thấy tâm tình vô cùng tốt, bên môi thư thái mỉm cười.

Vốn vì An Dương vương phi có thai cho nên lễ mừng thọ thái hậu có thể không cần thiết phải tham dự. Nhưng Thái hậu rất mong An Dương vương phi đến cho nên nếu như trong người cảm thấy không được khỏe thì có thể phân phó người đưa đến phía sau điện nghỉ ngơi.

Hai người ngồi trong xe nói chuyện hàn huyên được một hồi cuối cùng xe ngựa cũng đã dừng lại trước cổng hoàng cung. Giờ phút này có bốn tên thị vệ cẩn thận chạy đến, thấy Ninh vương phi cùng An Dương Vương phi xuống xe, tên đứng đầu trong đám thị vệ đó liền nhanh nhảu bước lên hành lễ khom người, vẻ mặt tươi cười bẩm báo nói: "Nô tài tham kiến An Dương vương phi, Ninh vương phi, thái hậu có lệnh vì An Dương vương phi sức khỏe không tiện cho lắm cho nên đặc cách cho ngồi kiệu vào đến tận yến tiệc, Ninh vương phi có thể cùng ngồi với An Dương Vương phi."An Dương vương phi trên mặt lộ ra ý cười, nói: "Đứng lên đi, mẫu hậu người thật sự đã lo xa quá rồi."

Chẳng bao lâu sau, kiệu đã đến trước điện nơi diễn ra tiệc mừng thọ— Phù Hoa điện. Trước cửa có những cô gái thanh tú đứng tụm ba tụm bảy cùng nhau tiến vào điện, nhìn thấy Âu Dương Vũ nâng đỡ An Dương vương phi xuống kiệu. Trên nét mặt của Âu Dương Vũ tràn đầy nét dịu dàng nhẹ nhàng tươi cười, khiến cho không ít nhiều những cô gái ở đây nhìn thấy mà lòng không khỏi hâm mộ hoặc ghen tị. An Dương vương phi thong thả bước đi, dọc đường có thêm vài hạ nhân phụng mệnh hầu hạ bên cạnh tiếp đón nồng nhiệt.

Hai người vừa mới bước vào điện thì đã nhận được không ít ánh nhìn từ vô số người có mặt ở đây. Giờ phút này thái hậu đang ngồi ở trên cao, mắt nhìn đến hai người bọn họ bước vào liền lập tức mỉm cười: "Tâm nhi, Vũ nhi, hai con lại đây."

Hai người chậm rãi đi lên, hành lễ với thái hậu: "Vũ nhi kính chào hoàng tổ mẫu."

"Tâm nhi kính chào mẫu hậu."

Thái hậu hôm nay mặc y phục của hoàng tộc cho nên cả người thoạt nhìn đoan trang, khí sắc cũng vô cùng tốt, nàng cẩn thận dặn dò An Dương vương phi: "Tâm nhi, trong người còn có một sinh mạng đáng quý, mau ngồi xuống đi."

An Dương vương phi cười dịu dàng, nói: "Tạ mẫu hậu."

Lập tức được Âu Dương Vũ nâng lên.

Sau khi An Dương vương phi ngồi vào chỗ của mình, thái hậu liền vẫy tay về phía Âu Dương Vũ, nói: "Vũ nhi, lại đây."

"Mẫu hậu gọi con đấy, mau qua đó đi." An Dương vương phi nói. Âu Dương Vũ đứng dậy đi về phía Thái hậu. Phía bên dưới chỗ ngồi của Thái hậu chính là thứ tự vị trí của từng vị ái phi: Hiền phi, An phi, Đức phi, Âu Dương Vũ lặng lẽ cúi đầu hành lễ với đám người đó vừa quy củ vừa hào phóng.

Thái hậu lại là ngoắc kêu nàng đến, kéo tay nàng ngồi xuống bên cạnh mình, Âu Dương Vũ cười nhẹ chối từ nói: "Vũ nhi không dám."

"Chẳng lẽ con tính không nghe lời hoàng tổ mẫu sao?" Thái hậu giả vờ sẳng giọng. Âu Dương Vũ lúc này mới nghe lời ngồi xuống, cười yếu ớt trả lời câu hỏi của thái hậu.

Thái hậu ngồi với nàng nói nhiều ơi là nhiều, âm lượng lại chỉ đủ để hai người có thể nghe được:"Hôm nay có nhiều món ăn ngon chứ?"

Âu Dương Vũ nhìn nét mặt mong chờ như đứa bé ngóng trông quà của Thái hậu, không khỏi mím môi cười yếu ớt, nhỏ giọng trả lời: "Tất cả những món điểm tâm ở Viên Mãn đều là những món mới chưa có ai nếm qua, đợi lát nữa hoàng tổ mẫu có thể nếm thử, có điều có vài món kem lạnh, hoàng tổ mẫu không được ăn nhiều ảnh hưởng đến sức khỏe." Hai bà cháu thân thiết nói chuyện một hồi, đám người An Dương vương phi, Hiền phi thấy vậy cũng không khỏi hạnh phúc nhìn nhau cười.

Những vị còn lại nhìn thấy cảnh tượng thái hậu có thái độ thân thiết với Âu Dương Vũ như thế liền không khỏi tò mò. Thái hậu vốn chỉ tin vào Phật, người sống hướng nội luôn bày ra bộ mặt lạnh lùng. Ngoại trừ Diêu nhi ra thì những đứa nhỏ khác bà đều không có hứng cùng nhau tâm sự thân cận chút nào, nay lại cười đùa nói chuyện vui vẻ với Âu Dương Vũ như vậy.Âu Dương Vũ trong lúc cười đùa, vô thức nâng tay lên, ống tay áo khẽ buông xuống quá khuỷu tay, vừa lúc lộ ra vòng tay bích tỳ mà Thái hậu khi trước đã tặng nàng. Vì là món đồ quý cho nên Âu Dương Vũ cũng đặc biệt thích nên đeo nó vào mỗi ngày.

Có người tinh mắt, liếc một cái đã thấy được chuỗi vòng tay bích tỳ trên tay Âu Dương Vũ, không khỏi ngạc nhiên thốt lên: "Này, đó không phải là của hồi môn của thái hậu nương nương hay sao, vì cớ gì lại nằm trên tay của Ninh vương phi!"

"Xem ra, vị Ninh vương phi này rất được thái hậu sủng ái!"

Cách góc cần cửa điện không xa có một số người cực kỳ khinh bỉ nói đủ điều. Không may tất cả đều bị Lý Vân Phỉ đúng lúc bước vào cửa điện nghe được, lời vừa rơi vào tai nàng liền đưa mắt nhìn chuỗi vòng trên tay Âu Dương Vũ, nhất thời tức đến không biết tìm chỗ nào để phát tiết, trong khoảng thời gian này phủ Tứ hoàng tử bọn họ làm việc vô cùng cẩn trọng, không dám gây chuyện hay xử lý tình huống bắt đầu khéo léo hơn, vài quy định trong phủ đều bị thay đổi, thậm chí đến cả người của Tứ hoàng tử đều bị trục xuất.

Mà hết thảy nguyên nhân này đều do chính con tiện nhân Âu Dương Vũ bày ra hòng hãm hại. Nay lại được sự ưu ái hết mực của Thái hậu nương nương, cô ta dựa vào cái gì?

Trình Cẩm có chút nao núng đi theo sau Lý Vân Phỉ. Vì khoảng thời gian này Lý Vân Phỉ không ngừng tra tấn đe dọa mình cho nên nàng rất dễ bị kinh hách, giờ phút này tinh thần vô cùng hoảng hốt, thoạt nhìn như không có một chút sinh lực nào trong người. Vốn Lý Vân Phỉ muốn lấy lý lo Trình Cẩm

cùng với Chung Nhàn Huệ sức khỏe không được tốt để cho hai người đó không thể tham gia bữa tiệc mừng thọ của Thái hậu. Nhưng nghĩ lại dù sao Trình Cẩm cũng là con gái của Trình tướng quân, Trình tướng quân dùng bồ câu đưa tin nói lão muốn gặp con gá của mình sau một đoạn thời gian dài, nên mới cho phép Trình Cẩm tham dự.

Trước khi đến đây Lý Vân Phi của hung dữ đe dọa Trình Cẩm, nói rằng nếu như không làm đúng theo mọi sự sắp xếp của nàng, cố ý gây rối hay nói những lời ngu xuẩn thì lần sau sẽ quăng nàng ngủ ở chuồng heo.Thấy bộ dáng khúm núm nghe lời của Trình Cẩm, nàng mới làm nha đầu đem nàng rất cho rằng một phen, mang theo nàng đi ra, trong lòng Lý Vân Phỉ không ngừng đắc ý, cho dù cô có là con gái của Trình tướng quân hay là đệ nhất mỹ nữ phương bắc thì cuối cùng cũng chỉ là con rối ngoan ngoãn phục tùng cho ta mà thôi.

Đợi cho đến khi hoàng thượng ngồi xuống vị trí trên cao của mình, những vị hoàng tử mới bắt đầu an tọa.

Sau khi hành lễ, bữa tiệc mừng thọ chính thức bắt đầu.

Nam nữ phân nhau ra ngồi, nhóm các vị nương nương công chúa cùng với các vị vương phi ngồi cùng một chỗ, Âu Dương Vũ sau khi ngồi vào chỗ của mình xong liền đưa mắt đánh giá xung quanh, sau khi đã đưa An Dương vương phi ra phía sau điện nghỉ ngơi thì cũng cùng mọi người đến đây. Có một vài vị vương phi còn dẫn theo con gái mình đến, còn có một đám người phụ nữ mang khuôn mặt xấu hổ e thẹn vụng trộm quan sát bốn phía, chắc là đang muốn tìm ý trung nhân của đời mình đây.

Đưa mắt đến quan sát hai người phụ nữ mà Âu Dương Vũ vốn nghĩ hai vị này sẽ không đến, Lý Vân Phỉ thoạt nhiên sắc mặt trông không tệ mà vị Trình Cẩm bên cạnh cô ta lại hoàn toàn trái ngược, trông cô ta có vẻ gầy hơn rất nhiều, đôi mắt có vẻ thẩn thờ, khuôn mặt thì ngờ nghệch đến hóa ngốc.Âu Dương Vũ thản nhiên chống lại ánh mắt của Trình Cẩm, cảm giác được đáy mắt nàng chỉ có sự phẫn hận, trong lòng không khỏi cười lạnh, hôm nay không biết các cô còn muốn diễn trò gì đây!

Nhân lúc bữa tiệc bắt đầu, các vị hoàng tử cùng công chúa đương nhiên sẽ bắt đầu mang dâng lễ vật mừng tặng cho thái hậu nương nương. Vị ngũ hoàng tử Dạ Phi khanh là người được cử đi đến học tập toàn diện về các nước láng giềng cuối cũng đã trở về, liền đứng dậy đầu tiên hành lễ nghiêm trang nói với thái hậu: "Phi khanh vốn học hỏi bên ngoài nên đặc biệt rất thích tìm hiểu những món đồ lạ, hôm nay Phi Khanh đặc biệt dâng tặng cho hoàng tổ mẫu món quà này, hy vọng hoàng tổ mẫu sẽ thích."

Đây là lần đầu tiên Âu Dương Vũ gặp mặt Dạ Phi khanh, khuôn mặt hắn trông không tệ có vài phần tuấn tú, ngữ điệu ôn hòa. Dạ Diêu cũng đã từng nói qua, Ngũ ca là một người đàn ông ôn nhu thấu hiểu lòng người, quả thật, từng lời nói cử chỉ của hắn điều khiển cho người khác cảm nhận được cơn gió nhẹ nhàng của mùa xuân mơn man. Nàng còn nghe nói hắn rất thích giao lưu kết bạn, ở trong phủ hắn có rất nhiều nhân vật có tiếng tăm đều coi hắn là bằng hữu,người đông như trẩy hội.

Thái hậu nghe vậy không khỏi cười rộ lên, đứa cháu trai này nàng cũng rất yêu thương hài lòng, mỗi lần đi sang các nước khác học tập trở về đều mang những món đồ lạ quý hiếm về cho nàng, nàng thực rất thích. Dạ Phi khanh đứng bên trong đại sảnh, vỗ vỗ hai tay, một tên tùy tùng liền mang đến một cái hòm tinh xảo, chiếc hòm kia trông cao hơn nửa thân người, trên mặt gỗ được điêu khắc với nhiều hoa văn cổ trông rất huyền bí kinh phật. Tên tùy tùng đó đặt chiếc hòm cẩn thận trên bàn, sau đó mở ra vật bên trong đều khiến cho mọi người xem xong không khỏi kinh ngạc.

Đó là một pho tượng quan thế âm bằng ngọc bích trong suốt, gương mặt vị quan thế âm bày trông rất hiền lành có nét nhu nhuận sáng bóng, càng kỳ lạ là, từng đường nét trên gương mặt bà như ẩn như hiện rất chân thật, khóe môi trên gương mặt đó trông như mỉm cười phổ độ chúng sinh.

Thái hậu nhìn bức tượng ngọc quan âm này trên mặt không khỏi vui sướng, tất cả mọi người biết thái hậu cực kỳ tin thờ phật, mà món lễ vật này của Dạ Phi khanh quả đúng ý của nàng.

Thái hậu hai tay chắp lại nghiêm trang thờ thờ bái bái trước tượng ngọc kia sau đó ra lệnh cho hạ nhân mang xuống cất giữ cẩn thận, còn phân phó làm thêm một nơi tôn nghiêm để đặt khối ngọc quan thế âm quý đó để mỗi ngày nàng sẽ đến thăm viếng.

Thái hậu mỉm cười nói với Dạ Phi khanh: "Phi Khanh thật sự là có lòng, hoàng tổ mẫu rất thích."

Dạ Phi Khanh khẽ cười, nói: "Là việc mà Phi khanh vốn phải làm, hoàng tổ mẫu thích là tốt rồi."

Thái hậu cười gật gật đầu, ý bảo Dạ Phi khanh ngồi xuống, Dạ Phi Khanh sau khi cảm tạ liền cũng chậm rãi ngồi xuống vị trí của mình.

Lễ vật của Dạ Phi Hi quả nhiên là châu báu ngọc bội, nhóm hoàng tử còn lại kia mặc dù lễ vật chuẩn bị vô cùng hoàn mỹ, nhưng cũng không mang lại ấn tượng sâu đậm trong lòng thái hậu. Lễ vật mừng thọ vừa mang lên, thái hậu tỏ vẻ vô cùng thích thú, mà khi nãy nàng cũng không có bày ra bộ dáng vui mừng kinh ngạc quá mức như vậy. Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng hài lòng kia của thái hậu, không tin là Dạ Phi khanh có thể bình thản, liền có chút quay đầu thử đánh giá lòng người nhưng thật không ngờ lại bắt gặp phải ánh mắt của Dạ Phi Khanh đang nhìn mình, một ánh mắt tìm tòi lại có mang chút hiếu kỳ, vừa thấy nàng nhìn hắn, hắn lập tức ôn nhuận cười.

Âu Dương Vũ cảm thấy ánh mắt của hắn sáng rực, sáng đến mức khiến cho người ta phải kinh ngạc, so với hình tượng của công tử luôn ôn nhuận tao nhã thì dáng vẻ này hình như có chút không giống nhau liền hoàn hồn cười đáp lại hắn, lập tức quay đầu đi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên nghe được âm thanh rõ to bên ngoài truyền đến: "Thất hoàng tử của Nam Phong quốc đến!"

P/s: Chậc chậc...Trò ghen sắp bắt đầu rồi, gã si tình vì quá nhung nhớ người nào đó nên đích thân đến rồi...ahahaha...thêm vị Dạ Phi Khanh kia có vẻ như nhắm trúng Vũ Vũ rồi...đào hoa thế em êu...Hậu cung như thế không tốt cho tâm trạng của Dạ ca đâu, mặt hắn lạnh rồi, đừng để lạnh thêm nữa, một năm người ta 4 mùa, còn hắn một năm thì chỉ một mùa thì...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Nam Chính PK Nam Phụ

Từ ngoài cửa một người đàn ông với bộ y phục màu trắng tinh khôi tiền vào, dáng người cao to, thanh nhã nhẹ nhàng như gió. Thân hình tuấn mỹ, có chút nhu hòa thanh tao, một đôi mắt ôn nhuận như ngọc, bình lặng như suối. Âu Dương Vũ khi vừa nhìn thấy Dung Tùy Vân, cả người ngay lập tức liền ngây ngốc, không chút phản ứng, vì sao huynh ấy lại có mặt ở đây? Chợt đôi mắt của hắn không hẹn mà nhìn về phía nàng, đáy mắt có vài phần ý cười, sáng chói mà đẹp rực rỡ.

Mà mặt khác vị nào đó vừa nhìn thấy người đàn ông đáng ghét đến từ Nam Phong quốc bước vào thì đầu mày lập tức nhíu lại có chút không vui, nói chính xác hơn là bực bội. Dạ Trọng Hoa nghiêm mặt đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Dung Tùy Vân, đáy mắt lộ ra một tia sắc lạnh khó hiểu. Tên này sao lại ở đây!

Dung Tùy Vân chậm rãi tiến lên, tao nhã hành lễ với thái hậu sau đó lên tiếng: "Tùy Vân bái kiến ngoại tổ mẫu."

Mọi người lúc này mới vỡ lẽ ra. Còn nhớ Thái hậu ngoài hai người con trai là hoàng thượng và An Dương vương ra còn có một cô con gái thân là An Nhã công chúa được gả cho hoàng đế của Nam Phong quốc. Định mệnh đáng thương thay vừa sinh ra vị hoàng tử đầu lòng đã lìa trần, hắn vị hoàng tử đó chính là vị thất hoàng tử của Nam Phong quốc Dung Tùy Vân này a.

Nhớ năm đó An Nhã công chúa là người mà Thái hậu yêu quý nhất, nếu như không phải do tình cảnh bất đắc dĩ, nàng sao có thể gả đứa con gái cưng của mình đến Nam Phong quốc. Từ sau khi An Nhã gả đi, nàng lúc đó chỉ còn biết tin vào Phật, nụ cười trên môi dần dần ít đi. Rồi gặp được cháu gái Dạ Diêu, tính tình hoạt bát, vui vẻ, hồn nhiên, không chút vướng bẩn bụi trần khiến nàng không khỏi nhớ đến đứa con gái An Nhã của mình, cho nên mới yêu thương quý mến Diêu nhi đến vậy.

Thái hậu nhìn chăm chăm vào đứa cháu trai Dung Tùy Vân trước mắt, thằng bé quả thực giống mẹ nó y đúc. Nhìn đến mức thất thần dường như cũng không phát hiện ra hốc mắt mình đã ướt đẫm đỏ đậm lên, nghe được hai tiếng bà ngoại từ miệng Dung Tùy Vân, nước mắt liền chảy ròng xuống, liên tục nói: "Ai, đến đây, đến đây cháu trai ngoan của ta, lại đây để bà ngoại nhìn con cho thật rõ nào."

Dung Tùy Vân đứng dậy, khóe môi mỉm cười, ngẩng đầu lên. Nhìn trực diện về phía thái hậu. Quả là giống nhau như hai giọt nước, chỉ có khác ở chỗ ánh mắt trông cương trị và vô cùng chính trực.

Thái hậu giơ tay lau nước mắt đang chực trào trên mặt mình, trên mặt chỉ là niềm hạnh phúc vui sướng khi được gặp lại người thân. Đột nhiên có chút thắc mắc nghi hoặc nhìn Dung Tùy Vân bình thản tiêu sái đứng đó, mới năm vừa rồi nàng còn nghe nói chân của hắn bị tật không thể đứng hay đi được. Cho nên đã nhiều năm rồi hắn chưa bao giờ đặt chân đến đất Tây Lăng cả.

Thái hậu thoáng đứng dậy, Dung Tùy Vân cẩn thận bước lên nâng đỡ người Thái hậu, thái hậu thấy hắn đi đứng giống với người bình thường liền không ngại thẳng thắn hỏi: "Tùy Vân, chân của con đã khôi phục hoàn toàn rồi sao?"

Dung Tùy Vân trên mặt có chút xấu hổ, cười nói: "Bởi vì gặp thần y, nên đã khỏi hẳn rồi!"

Âu Dương Vũ nghe vậy khẽ nâng mi mắt, liền bắt gặp Dung Tùy Vân nhìn nàng, bên môi ý cười càng thêm sâu, rất khó đoán.Dạ Trọng Hoa sắc mặt càng lúc càng âm trầm, cả người đột nhiên trở nên lãnh băng, đôi mắt hắn như bầu trời đêm không trăng, thâm sâu và u ám khiến người khác phải e sợ. Dung Tùy Vân được hạ nhân an bài ngồi cùng một bàn với Dạ Trọng Hoa. Cảm xúc của Dung Tùy Vân hoàn toàn trái ngược với cảm xúc lạnh lẽo vô cảm của Dạ Trọng Hoa, trên mặt chỉ có ấm áp cùng nhu hòa. Dung Tùy Vân nhẹ nhàng từ rót mình chén trà sau đó dâng lên, kính về phía Dạ Trọng Hoa từ xa. Dạ Trọng Hoa mặt vô cảm không chút phản ứng chỉ lặng lẽ nhấp trà, trong lòng không khỏi khó chịu.

Đúng lúc này, nha hoàn trong cung cẩn thận mang bánh ngọt tiến vào, mỗi người đều được một phần, đặc biệt phần bánh của thái hậu còn được viết thêm một chữ " Thọ " trên mặt bánh. Thái hậu lập tức liền cầm thìa lên nếm thử, bánh rất xốp mềm, hương vị ngọt ngào lan tỏa trong miệng.

Có một số ít chị em trong đám người tham gia dự tiệc là khách trung thành của tiệm bánh Viên Mãn vừa ăn xong bánh không khỏi nhìn về phía Âu Dương Vũ tươi cười vui vẻ, ngưỡng mộ lên tiếng: "Ninh vương phi, tiệm bánh Viên Mãn của người cuối cùng cũng chịu khai trương mở cửa trở lại, chúng chị em bọn này phải chờ đợi ngày đó rất lâu a, nhưng chung quy lại thì cũng chẳng mua được gì, hương vị bánh thật sự rất khó quên! Hôm nay có thể được thưởng thức món bánh quý này, đám chị em chúng ta thật ra có phước a."

Nhóm các vị thiên kim tiểu thư khác cũng không khỏi lên tiếng trầm trồ khen ngợi, liên tục nói những điều tốt về Âu Dương Vũ: "Muội hy vọng mỗi ngày đều có thể thưởng thức nhấm nháp món bánh đó với một tách trà sữa a, con gái muội rất thích ăn bánh ở Viên Mãn."

"Đúng vậy đúng vậy, lão già nhà tỷ cũng rất thích ăn, đặc biệt là món bánh quy chocolate a."

Âu Dương Vũ khẽ cười, cũng lịch sự đáp lễ một vài vị khách nồng nhiệt.

Mọi người thấy sắc mặt của Âu Dương Vũ có vẻ không tệ bèn một trong số vị tiểu thư đó mới bạo gan đi bước tiếp nói: "Ai, nghe nói dạo trước vì Tam

thiếu gia của Lý gia đến trước cửa tiệm Viên Mãn gây sự cho nên mới khiến Viên Mãn không muốn tiếp tục kinh doanh?"

Âu Dương Vũ vẫn như trước cười trừ, cũng không nói gì, từ chối cho ý kiến.

Một vị cô nương khác vì muốn lấy lòng Âu Dương Vũ, ngay lập tức lên tiếng nói: "Còn phải nói, tỷ còn nghe qua hôm đó An Dương vương còn ra lệnh cho người đến đánh bầm dập vị Tam thiếu gia của Lý gia kia, còn nói vì đã đắc tội với con ngài ấy, khiến cho con ngài ấy không được ăn bánh trung thu a."

Âu Dương Vũ bưng chén trà lên nhấp một ngụm sau đó chỉ lẳng lặng nghe, mấy người kia vừa nói xong thì như dịch bùng phát, toàn bộ đều ngồi bàn tán xôn xao.

Lý Vân Phỉ nghe thấy những lời không hay ý không đẹp nhằm về phía ca ca mình, trong lòng giận dữ, khiến cho nàng chỉ thấy lòng hận thù đối với Âu Dương Vũ càng gia tăng, nhịn không được tiếp lời nói: "Con cái gì? Nhỡ đâu là con gái thì sao? Chuyện sinh được con trai hay con gái không ai có thể biết trước được?"

Bị Lý Vân Phỉ sẵng giọng cắt ngang, vài người phụ nữ liền bĩu môi, nhếch mày nhìn về phía Lý Vân Phỉ bằng vẻ mặt khinh thường. Tiếng tăm lẫy lừng của Tứ hoàng tử nay còn đâu, đã thế còn có một cô vợ không thể sinh đẻ, có tư cách gì làm lên tiếng bình luận này nọ?Ngay lúc này ma ma hầu hạ bên cạnh Thái hậu đem toàn bộ sự việc vừa rồi kể lại, hàng lông mày của thái hậu chợt nhíu lại, quét mắt tràn đầy tức giận nhìn về phía Lý Vân Phỉ, loại đàn bà kia, quả nhiên tâm địa thâm sâu độc ác!

A Tuân của nàng đã nhiều năm mới có khả năng sinh dục, sắp đón đứa con đầu lòng ra đời, ấy vậy mà đứa con gái hư hỏng không biết điều kia lại dám nói nhăng nói cuội, dám phán xét đứa cháu của nàng. Nếu như cô giỏi nói như vậy, Ai gia nhất định sẽ khiến cho cho đẹp mặt ra! Ba một tiếng, thái hậu dùng sức đập mạnh vào tay vịn ghế ngồi. Nếu như cô có lá gan dám nói đạo lý trước mặt bao nhiêu người như thế thì bản cung sẽ tạo điều kiện cho cô nói đến phát chán mới thôi!

"Người đâu, mang kinh thư đến cho Tứ hoàng phi, ba ngày sau, bảo cô ta phải học thuộc hết toàn bộ từng câu từng chữ trong đó, rồi đến đây chính bản cung kiểm tra!"

Những lời lúc nãy của Lý Vân Phỉ khiến cho Dạ Diêu không khỏi hứng thú, nhìn Âu Dương Vũ tò mò nói: "Chị dâu à, nghe nói mạch thai của thẩm thẩm là do tỷ xem, vậy có thể nói cho muội biết, rốt cuộc là sinh con trai hay con gái?"

Âu Dương Vũ chỉ cười trừ không nói, vẻ mặt có chút khó xử.

Dạ Diêu thấy Âu Dương Vũ không trả lời mình, liền quyết liệt nắm lấy ống tay áo Âu Dương Vũ giật giật, muốn Âu Dương Vũ phải trả lời câu hỏi thắc mắc của mình.

Âu Dương Vũ thì không khỏi đau đầu, chuyện này có hay ho gì để tỷ trả lời cho muội, cô nhóc này thật bướng bỉnh, trong lòng không khỏi bất đắc dĩ với bản tính trẻ con của Dạ Diêu.

Dạ Tiểu Đàn vốn vẫn im lặng vào lúc này mở miệng nói: "Được rồi, Diêu nhi, đừng làm khó Vũ nhi nữa,Vũ nhi cũng đến bất lực với muội mất thôi, à mà chị em bọn tỷ nghe được có phải muội vừa trở thành khách quý trong tiệm bánh Viên Mãn! Nghe nói nhận được rất nhiều ưu đãi a, nào là có thể nếm thử nhiều sản phẩm mới ở cửa tiệm, nào là có thể mua với số lượng không giới hạn, không cần phải xếp hàng dài để chờ đợi, tỷ thật sự ganh tỵ với muội đến phát điên lên thôi."

Dạ Diêu dù sao thì cũng chỉ là một đứa trẻ con, vừa nghe những lời này của Dạ Tiểu Đàn liền lập tức chuyển đề tài, đắc ý khoe khoang.

Cuối cùng cô nàng này đã đổi hướng gió a, Âu Dương Vũ nhẹ nhàng thở phào một hơi, cười với Dạ Tiểu Đàn nói: "Xem muội kìa, hệ thống ưu đãi dành cho khách quý này cũng chỉ vừa mới bắt đầu, nếu như muội muốn, hôm nào tỷ cũng sẽ đưa cho muội thẻ vàng ưu đãi."

Dạ Tiểu Đàn ha ha cười, vui vẻ nói: "Quá tốt rồi!"

Những vị tiểu thư khác nào có lá gan dám cùng với Âu Dương Vũ trực tiếp hỏi xin đặc quyền mua bánh gì đó như Dạ Tiểu Đàn, liền mạnh dạn đi đường vòng hỏi: "Làm thế nào mới có thể trở thành khách quý của tiệm bánh?"

Âu Dương Vũ thản nhiên cười nói: "Đợi một thời gian nữa cửa hàng tiến hành một số hoạt động, sự kiện, lúc đó sẽ tạo điều kiện cho các cô tham gia nhận được thẻ ưu đãi trở thành khách quý."

Thấy mọi người đều hứng thú với chủ đề ăn uống, đã vậy đề tài vẫn cứ quanh đi quẩn lại chuyện kinh doanh Viên Mãn của Âu Dương Vũ, Lý Vân Phỉ chỉ có thể âm thầm cắn răng, hận thù tràn ngập trong mắt phóng về phía Âu Dương Vũ, còn Âu Dương Vũ thì thản nhiên như không làm ra vẻ không biết điều đó.Nhưng vào lúc này, ma ma bên người thái hậu đem một quyển kinh thư đến đưa cho Lý Vân Phỉ, cũng cẩn thận nhắc nhở những lời mà Thái hậu vừa nói qua cho nàng ta, đây là bản kinh thư hiếm có, độ dày của sách nhìn vào đã khiến người khác không cầm vừa cả hai tay. Lập tức sắc mặt của Lý Vân Phỉ trắng bệch, nhìn về phía Âu Dương Vũ bằng ánh mắt tràn đầy phẫn hận.

Tiệc tùng đương nhiên là không thể thiếu múa ca nhạc họa, không lâu sau đó từ bên ngoài có rất nhiều vũ công ăn mặc diễm lệ từng bước chân theo tiết tấu nhạc đàn nối đuôi nhau mà vào với những dải lụa trong tay mềm mại uyển chuyển. Nhóm những cô gái nhanh chóng chuyển hướng không tiếp tục bàn tán tập trung xem ca vũ, khóe môi Âu Dương Vũ khẽ cong lên lơ đãng gật gật đầu tỏ ý thưởng thức.

Có nhóm người được phân phó ngoài bên ngoài điện là những người mang thân phận là con cái của nhóm quan chức trong triều. Sau khi bữa tiệc diễn ra

được một lúc, nếu như những ai có quan hệ tốt với một số vị nương nương ngồi trong đại điện thì có thể được phép mang con mình đến để giới thiệu làm quen. Và người đầu tiên bắt đầu đó chính là phu nhân của quan Thượng thư Doãn thị.

Doãn thị được phép vào thỉnh an đồng loạt với nhóm nương nương đó, bên cạnh nàng là bộ dáng của một cô bé gái mới mười lăm mười sáu tuổi đứng ngay ngắn khoanh tay, nàng cùng với Doãn thị nghiêm chỉnh thỉnh an.

Ánh mắt Lý Vân Phỉ lơ đãng nhìn về phía cô gái nhỏ kia, khóe môi liền cong lên ý cười âm lãnh, nếu như Âu Dương Vũ cô dám đạp đổ phá hoại hạnh phúc của ta vậy thì ta cũng sẽ khiến cho cô nhận lại những gì mà ta đã trải qua!

Nhóm nương nương đó chỉ đơn giản nâng tay, khen vài câu với cô bé gái dễ thương kia. Sau khi bái kiến xong nhóm nương nương đó, Doãn thị liền dẫn theo cô gái nhỏ đó sang hướng khác.

Ánh mắt Lý Vân Phỉ không ngừng nhìn chằm chằm vào cô con gái bé bỏng đứng phía sau Doãn thị, Doãn phu nhân mắt thấy Lý Vân Phỉ có hứng thú với con gái mình, liền nhanh nhẹn xoay người kéo con gái mình qua ý bảo nàng chào hỏi, cô gái nhỏ này cũng hào phóng, không ngượng ngùng câu nệ, kính cẩn hành lễ, Doãn phu nhân cười giới thiệu: "Con gái tên là Huyên Quỳnh."

Lý Vân Phỉ cười khen: "Thì ra cô chính là đại tiểu thư Doãn Huyên Quỳnh, quả nhiên là khiến cho người khác phải một phen sáng mắt lên a, từ dung mạo cho đến khí chất đều là vô song. Doãn phu nhân dạy dỗ con cái quả thật rất tốt."

"Tứ hoàng phi quá khen." Doãn thị trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Lý Vân Phỉ cười cười, làm ra vẻ tò mò bàn nói: "Không biết Huyên Quỳnh năm nay bao nhiêu tuổi?"

Doãn Huyên Quỳnh sắc mặt đỏ lên ngượng ngùng đáp: "Mười sáu tuổi."

Lý Vân Phỉ hài lòng gật đầu, quả là một độ tuổi không tồi liền nảy sinh kế nói với Hiền phi: "Hiền phi nương nương, người cảm thấy bộ dáng của cô gái kia thế nào?"

Hiền phi không hiểu ý tứ của Lý Vân Phỉ, chỉ nhìn thoáng qua Doãn Huyên Quỳnh, cười nói: "Đương nhiên là không tệ rồi."

Lý Vân Phỉ nắm tay kéo Doãn Huyên Quỳnh lại, bày ra vẻ như vừa mới phát hiện ra điều gì cười với mọi người nói: "Mọi người có thấy cô gái này có bộ dáng rất giống ai không?"Nói xong ánh mắt lơ đãng nhìn về phía Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ theo bản năng có chút đề phòng, đưa mắt nhìn kỹ cô gái kia, mặt mày quả thực trông rất quen mắt.

Quả nhiên, Lý Vân Phỉ sau đó tiếp lời: "Nhị tẩu, Huyên Quỳnh có nụ cười rất giống với tỷ a."

Mọi người bắt đầu sửng sốt, nhìn kỹ lại hai người, nụ cười, đúng rồi quả nhiên rất giống.

Nhu phi nương nương cũng góp ý kiến nói: "Bảo sao Ta nhìn vào cũng cảm thấy rất quen, thì ra là giống Vũ nhi a."

Mọi người lại cười rộ lên, tiếng cười tự nhiên đa số đều là thiện ý, số ít còn lại chính là lòng dạ khó lường.

Lý Vân Phỉ cũng cười, lại làm vẻ cảm thán nói: "Nhìn vóc dáng nhan sắc như mỹ nhân, tính tình lại dịu dàng thế này đột nhiên trong lòng Vân Phỉ nảy sinh ra một chủ ý."

Các vị nương nương nhất thời đưa mắt nhìn về phía Lý Vân Phỉ, đã thấy nàng quay đầu nhìn Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ làm ra vẻ như không để ý. Sau đó Lý Vân Phỉ tươi cười nói: " So về tuổi tác thì Tứ hoàng tử nhỏ hơn Nhị hoàng tử, mà nha hoàn hạ nhân trong phủ thì nhiều đến mức đếm không xuể. Còn Nhị hoàng tử từ lúc đại hôn đến nay vẫn chưa có ý định nạp thiếp, chuyện nạp thiếp đối với các vị hoàng tử mà nói là chuyện không thể xem thường được, đúng chứ? Hay là ban cho cô gái trẻ này cho nhị hoàng tử làm sườn phi, tỷ xem xét xem chuyện này có được hay không?"

Lời vừa nói ra, đám người trong điện vốn đang trong tình trạng cười đùa náo nhiệt bất chợt chùng xuống, ánh mắt không ngừng liếc về hai người phụ nữ Âu Dương Vũ cùng Lý Vân Phỉ.

Dạ Nhiêu cầm chén rượu lên nhất thời không biết phải nói thế nào, lạnh lùng phóng tầm mắt mình liếc nhìn Lý Vân Phỉ một cái.

Hoàng hậu nhìn thấy phía bên kia có có hay bèn đến xem: "Lúc nãy bổn cung thấy bên này rất náo nhiệt, không biết là có chuyện hay gì vậy?"

"Mọi người đang bàn tán chuyện cưới xin trọng đại a." Lý Vân Phỉ dùng khăn tay che miệng, yêu kiều nở nụ cười, sau đó đem toàn bộ sự việc kể lại cho hoàng hậu.

Sau khi Hoàng hậu nghe xong, liền đưa mắt nhìn Doãn Huyên Quỳnh, vẻ mặt vừa lòng, nói: "Bản cung cũng cảm thấy việc này là việc tốt, không biết Vũ nhi cảm thấy thế nào?"

Mọi người đều đưa mắt tập trung nhìn về phía Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ trong lòng thầm nghĩ, việc này thực ra cũng không khó để giải quyết, đẩy hết mọi trách nhiệm cho tên dụ ong hoặc bướm Dạ Trọng Hoa kia đi.

Vì là đang ở trong bữa tiệc dành cho hoàng thất cho nên từng cử chỉ lời nói đều phải rất cẩn trọng. Doãn Huyên Quỳnh vẻ mặt ngượng ngùng, thấy Âu Dương Vũ vẫn không chịu lên tiếng, trong lòng bắt đầu có chút không yên.

Hoàng hậu lại cười ngọt lên tiếng: "Vũ nhi?"

Đôi mắt Âu Dương Vũ khẽ động, mỉm cười nhìn Doãn Huyên Quỳnh: "Đa tạ hoàng hậu nương nương nể tình giúp đỡ, chỉ có điều vương gia nhà ta tính tình có vẻ không được hòa đồng với người ngoài, lại có tật hay xem xét soi mói tướng mệnh. Cho nên hay là xem quyết định của chàng ấy thế nào, còn Vũ nhi cũng không dám tùy tiện đồng ý bừa bãi được."Lý Vân Phỉ đáy mắt hiện lên tia mỉm cười, bưng chén trà lên nhấp một ngụm.

Khi nãy Doãn đại tiểu thư nghe được tin có thể được làm sườn phi của Nhị hoàng tử, tuy trên mặt tỏ ý thẹn thùng nhưng trong lòng thì cực kỳ vui mừng đến phát điên. Lúc này rõ ràng Âu Dương Vũ nhìn mình cười trông rất ôn hòa nhưng bên trong đôi mắt thản nhiên bình tĩnh đó lại có một tia sắc bén một loại cảm giác lạnh lẽo khiến cho người khác không khỏi cảm thấy rét run, tay nàng khẽ run lên sợ hãi nhìn Âu Dương Vũ, một lòng vô cùng lo lắng.

Hoàng hậu nghe Âu Dương Vũ nói như vậy, liền lập tức quay đầu nhìn về phía Hiền phi, trên mặt nghiêm nghị hỏi: "Không biết Hiền phi có ý kiến gì không?"

"Chuyện này quả thực phải xem ý kiến của Phi Bạch thế nào!" Hiền phi nương nương mặc dù đúng là cảm thấy Ninh vương phủ quá mức tẻ nhạt, đối với chuyện nạp thiếp thì cũng không có ý kiến gì. Nhưng với tính tình lạnh lùng, cường ngạnh cứng rắn như sắt đá của con trai nàng, nhìn thấy phụ nữ khác ngoài Vũ nhi ra thì thản nhiên ném ra khỏi phủ, không thì nhân từ hơn một chút là bất đắc dĩ làm bà mai cho thị vệ phủ mình.

Doãn phu nhân vừa nghe xong lời nói của Hiền phi, trong lòng không khỏi mừng rỡ, Ninh vương phi, Hiền phi nương nương đã không phản đối có nghĩa là bà ta đã đồng ý rồi!

Vóc người dung mạo của Huyên Quỳnh hoàn hảo như vậy, Dạ Trọng Hoa sao lại có thể không đồng ý cơ chứ? Doãn phu nhân sau khi cùng con gái mình rập đầu hành lễ thì cũng cung kính lui xuống, hoàng hậu nương nương mãn nhãn tươi cười nhìn Âu Dương Vũ.

Trong lúc nhất thời vài vị tâm địa đen tối đang trong tâm trạng cực kỳ vui vẻ hào hứng, nghĩ rằng hẳn vị Ninh vương phi này xác định sẽ không còn giữ vững mãi cái danh hiệu này lâu thì vị ngũ công chúa Dạ Diêu này chỉ khẽ cười như không, những bà cô xấu xí hiểm độc này kẻ xướng người hoạ không phải là muốn đạp đổ chị dâu Vỹ tỷ nhà mình hay sao. Nhưng —— có điều nàng biết chắc chắn với tính cách trời sinh là một hòn đá băng lãnh thì ngoài chị dâu ra, những cô ả hay mơ mộng hão huyền kia đừng hòng bước chân vào Ninh vương phủ nửa bước.

Lý Vân Phỉ nhân lúc mọi người không chú ý liền ghé sát bên tai Trình Cẩm nói vài câu. Rồi sau đó đột nhiên ánh mắt Trình Cẩm lập tức thay đổi, trạng thái đều cứng đờ, nhìn Âu Dương Vũ bằng ánh mắt vô cùng phẫn hận.

Nàng đột nhiên đứng lên, tay vươn lên lấy cây trâm cài sắc nhọn từ trên đầu mình xuống, chạy ào ra xông về phía Âu Dương Vũ, trâm cài trong tay liền phóng thẳng về phía Âu Dương Vũ đâm tới, miệng quát to lên đầy thù hận: "Tiện nhân, trả huynh ấy lại cho ta!"

Vừa rồi bầu không khí còn đầm ấm hoà thuận vui vẻ, đột ngột Trình Cẩm phát điên lên. Tất cả mọi người còn chưa kịp thích ứng với tình huống quá đường đột này thì chỉ có Lý Vân Phỉ ngồi thoải mái ở chỗ ngồi của mình, khóe môi cong lên vui vẻ thưởng thức kịch hay. Đây cũng là mục đích chính mà hôm nay nàng mang Trình Cẩm đến đây, tình trạng của Trình Cẩm đang ở trạng thái nửa điên nửa dại, có thể bộc phát hành hung người khác bất cứ khi nào có tác động từ phía ngoài. Chỉ cần đem nàng theo bên mình sau đó tìm cơ hội tốt đánh vào điểm chết của nàng khiến nàng ta nổi điên lên đả thương Âu Dương Vũ, quả đúng là diệu kế, có thể mượn tay người giết giặc thay mình. Một mũi tên trúng hai con nhạn a.Âu Dương Vũ từ đầu đến cuối vẫn giữ cảnh giác chú ý đến từng động tĩnh xung quanh mình. Khi thấy Trình Cẩm đứng dậy, nàng đã bắt đầu nhận ra. Lúc này toàn bộ mọi người ở đây đều kinh hoảng, nàng cũng không chút hoang mang, dưới chân làm vẻ như lảo đảo đứng không vững, sau đó thoáng chợt biến nhanh trốn về phía sau Lý Vân Phỉ.

Dạ Trọng Hoa ngồi nhắm mắt hờ hững thưởng thức trà đột nhiên thấy có gì đó không ổn, đôi tai vốn tinh nhạy nghe được âm thanh sắc bén của ai đó vang lên bên dãy ngồi của phía nữ, Dạ Trọng Hoa nhíu mày đưa mắt nhìn sang thấy người đàn bà Trình Cẩm kia dám cầm trong tay cây trâm sắc nhọn nhằm về phía Vũ nhi. Hắn không khỏi có chút kinh hoảng, vì chỗ ngồi của hắn quá xa nàng, căn bản là không kịp đến, hắn định dùng nội lực của mình đánh bật móng vuốt của người đàn bà kia ra khỏi Vũ nhi của hắn thì chợt nhận được ánh mắt trấn an của nàng, môi khẽ mấp máy vừa đủ để hắn có thể nghe rõ được: " Dạ Trọng Hoa, chuyện này chàng can dự vào sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của chàng trong mắt mọi người, ta có thể giải quyết được, chàng tin tưởng ta.".

Mặc dù đứng ngồi không yên nhưng Dạ Trọng Hoa biết một khi nàng đã quyết tâm làm chuyện gì thì không ai có thể ngăn cản, Vũ nhi, nàng không cần nói ta cũng tuyệt đối tin tưởng nàng. Tâm cũng liền thả lỏng một chút, hắn khẽ cong khóe môi cười lạnh: con mèo nhỏ này có vẻ như ngày càng không muốn dựa dẫm vào hắn rồi.

Lý Vân Phỉ vốn vô cùng đắc ý lại bị Âu Dương Vũ thình linh bắt nàng trở thành tấm lá chắn, nhất thời toàn thân phát run. Khi muốn né tránh đi thì đã muộn, Trình Cẩm lập tức hung dữ cầm cây trâm trong tay vồ tới, trong mắt ngoài sự ác độc ra thì chỉ là một màn sương mờ mờ ảo ảo, trống rỗng.

"A!" Một tiếng hét thê lương của người phụ nữ vang vọng khắp điện.

Hiền phi nương nương nhìn thấy Trình Cẩm nhào về phía Âu Dương Vũ, trong lòng hoảng hốt, định há miệng hét lên ngăn cản nhưng lời nói chưa kịp phát ra đều bị chặn ngang họng, nói không nên lời, cả người sợ tới mức muốn té xỉu.

Mọi người thấy Trình Cẩm cầm cây trâm đâm người liền bị cảnh tượng này dọa đến mức choáng váng sững sờ. Cho đến khi nhận ra chuyện gì đang xảy ra trước mắt mình thì mắt nhìn thấy rõ ràng bên mặt của Lý Vân Phỉ bị vật xước nhọn do trâm cài gây ra làm một đường kéo dài, máu tươi thấm đẫm trên mặt lẫn trên cả cây trâm trông thật ghê người.

Lý Vân Phỉ dường như không thể ngờ được chuyện kinh khủng như vậy lại xảy ra trên người mình, kết quả lại không như mong đợi, đôi mắt không ngừng trợn trừng lên hoảng sợ, nàng ôm mặt mặt thê lương rống lên.

Mọi chuyện xảy ra hầu như đều kinh động đến bên phía nhóm hoàng tử, vài tên thị vệ nhanh chóng chạy vào, đoạt lấy cây trâm đẫm máu từ tay Trình Cẩm, áp chặt Trình Cẩm điên cuồng kia xuống dưới sàn.

Thái hậu nhìn thấy hiện trường phía bên đó cũng không khỏi bị dọa đổ mồ hôi lạnh.

Hoàng thượng đột nhiên đập mạnh tay lên bàn quát: "Làm càn, ngang nhiên dám hành hung người, áp giải đến hình bộ cho trẫm!"

Lúc này Âu Dương Vũ mới chậm rãi đứng lên, mặt bày ra bộ dáng kinh hãi lên tiếng: "Hoàng thượng, việc này xảy ra Vũ nhi cảm thấy có vài điểm đáng ngờ. Mới vừa rồi Vũ nhi nhận ra sắc mặt Trình Cẩm có chút mơ hồ, miệng thì không ngừng nói trả người nào đó lại cho nàng ấy? Nàng hành động như vậy... Chắc chắn là do trong lòng có cất giấu một mối hận thù nào đó rất lớn. Vừa rồi Vũ nhi có nhìn thoáng qua... Cánh tay của nàng có rất nhiều vết thương!""Cái gì?" Hoàng thượng sắc mặt cả kinh, dù sao Trình Cẩm cũng là con gái của Trình tướng quân. Nếu như có chuyện gì xảy ra cũng rất khó ăn nói với lão. Lúc này trên mặt Lý Vân Phỉ không khỏi đau đớn, nhói đến tận tim, ôm lấy mặt mình tức tưởi khóc đến run người, nhưng vừa nghe những lời Âu Dương Vũ nói thì lập tức giận đến muốn dậm chân!

Ả tiện nhân này, vì sao cứ phải luôn nhắm vào mình cơ chứ?! Nghĩ như vậy trong lòng không khỏi bắt đầu lo lắng.

Hoàng thượng lập tức sai người đến nhấc ống tay áo Trình Cẩm lên thì kinh ngạc phát hiện ra trên cánh tay trắng ngần non nớt kia được phủ đầy bởi những vết thương màu xanh tím dài. Hoàng thượng hắn không khỏi hít một ngụm khí lạnh nổi giận lôi đình, nhìn Lý Vân Phỉ bạo rống ra tiếng: "Rốt cuộc ngươi đã đối xử với nàng thế nào để nàng phải ra đến nông nỗi này?"

Lý Vân Phỉ vốn vẫn nghĩ ả Trình Cẩm này thật sự đã trở thành kẻ điên, thần trí sẽ không còn tỉnh táo nữa. Nhưng không ngờ Trình Cẩm sau khi nhìn thấy máu tươi trên tay mình, não liền như được tiêm thuốc kích thích, bỗng nhiên tỉnh táo trở lại. Nhìn một loạt cảnh tượng trước mắt, nàng không khỏi giật mình sợ hãi, mồ hôi lạnh rơi lã chã. Suy nghĩ được một lúc lâu, Trình Cẩm biết nay dù trong lòng có ý định muốn hãm hại Âu Dương Vũ cũng là điều không thể. Cho nên phải nhân cơ hội này tiêu diệt hạng đàn bà độc địa đáng chết đang ngồi ôm mặt kia, những tháng ngày bị ả ta hành hạ đánh đập so với một con nô tỳ trong phủ còn không bằng, thân là con gái của một đại tướng quân lẫy lừng ấy thế mà bị người khác lợi dụng, coi rẻ, khinh thường, nghĩ như vậy liền tủi thân khóc tức tưởi: "Xin Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng, Cẩm nhi muốn người biết rõ một việc, từ sau khi Cẩm nhi gả vào phủ Tứ hoàng tử thì tỷ tỷ vẫn luôn coi Cẩm nhi như một cây đinh trong mắt, không chỉ nhiều lần vô cớ trách phạt, đánh đập Cẩm nhi, mà mỗi bữa ăn đều mang đến cho Cẩm như thức ăn chăn bằng cho lợn, thậm chí còn coi Cẩm nhi là con rối mua vui, bắt Cẩm nhi phải quỳ trên thảm mảnh sứ vỡ, sau đó hàng ngày lại không ngừng cho Cẩm nhi uống thuốc kích thích gây bạo..."

Lý Vân Phỉ mặt mày bắt đầu tái mét, thét chói tai: "Cô đừng có mà ngậm máu phun người! Hoàng thượng, Trình Cẩm là kẻ điên, bây giờ trong đầu chỉ ảo tưởng những chuyện vốn không có thực, hoàng thượng, người đừng bao giờ tin vào những lời mà người đàn bà điên khùng này nói!"

Dạ Phi Hi đương nhiên là người biết rõ ràng nhất việc Trình Cẩm luôn bị Lý Vân Phỉ ngược đãi bạo hành. Nhưng hắn vốn không ưa gì loại đàn bà lẳng lơ giả tạo như Trình Cẩm, cho nên cũng không hề quan tâm đến chuyện đó, mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng hôm nay, ở trước mặt mọi người lại bị tố giác, nếu như không xử lý êm đẹp thì chỉ sợ hậu quả không thể gánh nổi.

Nghĩ như vậy liền mạnh mẽ đứng dậy, nhanh chóng đi thẳng về phía Lý Vân Phỉ, tát một cái mạnh như trời giáng vào mặt, Lý Vân Phỉ bất ngờ bị nhận đòn này té ngã xuống đất, mặt không thể tin nhìn Dạ Phi Hi.

Dạ Phi Hi làm vẻ mặt vô cùng đau đớn nói: "Loại đàn bà ác độc như cô, thì ra từ trước đến nay đều không ngừng có ý định tranh sủng, hiếp đáp ngược đãi Cẩm nhi, xem bổn vương dạy dỗ cô thế nào!""Phi Hi..." Hắn biết mọi chuyện cơ mà, tại sao lại nói năng cay nghiệt với nàng như vậy. Chỉ là lời còn chưa kịp nói thì ngay sau đó Dạ Phi Hi lại quăng cho nàng thêm một cái tát "Đồ đàn bà nhẫn tâm, tâm địa độc ác!"

Lý Hiển Diệu cũng ngồi ở trên ghế bên trong, nhìn thấy con gái mình bị xấu mặt trước bao nhiêu quan khách ở đây, hai tay không ngừng run run, muốn ngay lập tức đứng dậy cầu tình, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến thanh danh của Lý gia.

Mà khi nãy Trình Cẩm còn không ngừng tiếp tục kể ra bao việc làm xấu xa khi mình gả đến phủ Tứ hoàng tử khiến cho hoàng thượng tức giận đến cực điểm, lập tức lên tiếng quát tháo quở trách hai vợ chồng Dạ Phi Hi cùng Lý Vân Phỉ. Hôm nay là ngày đại thọ của thái hậu, nhiều người đến tham dự như vậy, chính phi, sườn phi của Tứ hoàng tử lại mâu thuẫn xích mích đến mức như vậy. Thân là hoàng thượng hắn cũng không muốn nhúng tay vào chuyện riêng tư này, nhưng nếu như sự tình bại lộ, nếu như Trình tướng quân mà biết được sự tình, e rằng...

"Đi ra ngoài, mang chúng ra ngoài, cấm túc hết cho trẫm!"

Dạ Phi Hi thở hổn hển, vốn đã bị cấm túc, nay hắn còn nhân cơ hội tham gia bữa tiệc này có thể làm chút gì đó để xin bãi bỏ cái lệnh quái gở này, nhưng không ngờ chuyện tốt của hắn đều bị Lý Vân Phỉ phá hỏng.

Hắn liền hung bạo nắm tay Lý Vân Phỉ, lôi ra khỏi điện, trong lòng thầm mắng: "Đồ đàn bà ngu xuẩn, không những không chịu an phận còn khiến cho bổn vương ta mất mặt trước bao nhiêu người! Tiện nhân!"

Không ngờ sự việc bên này xử lý còn chưa được thỏa đáng êm xuôi thì một tỳ nữ sợ hãi rụt rè tiến lên, nói: "An Dương vương lệnh nô tỳ đến báo lại, nói vương phi cảm thấy trong người không được khỏe, nên mời Ninh vương phi đến xem thế nào."

An Dương vương ở tiệc đại thọ không bao lâu thì đã lo lắng không yên đến chăm sóc An Dương vương phi. Giờ phút này thái hậu cũng bắt đầu quýnh lên, liên tục gọi Âu Dương Vũ đến xem tình trạng Tâm nhi thế nào. Âu Dương Vũ vốn cũng không muốn ở cái nơi hỗn loạn, tạp nham này thêm giây phút nào nữa, cũng may có cơ hội thoát thân liền vội vàng rời đi.

Sau khi Âu Dương Vũ nhanh chóng có mặt cẩn thận xem xét, xác định chỉ là tình trạng thai nghén bình thường, cho nên mới yên tâm thông báo lại với An Dương vương để ông ấy có thể yên tâm. Âu Dương Vũ không muốn nán lại lâu cũng vội vã cáo lui.

Mới bước ra khỏi cửa điện thì phát hiện dưới gốc cây anh đào xa xa kia, có bóng người đàn ông với vóc dáng cao thẳng tắp, mái tóc đen dài nhẹ nhàng tung bay trong gió. Âu Dương Vũ ấm áp cười, chậm rãi đi về phía hắn.

Cho đến khi Âu Dương Vũ tới gần, chợt nghe được âm thanh ôn nhuận của hắn: "Tiểu Ngũ, cuối cùng cũng gặp lại nàng."

"Dung Thất." Nhìn thấy bạn cũ đã lâu không gặp, Âu Dương Vũ trong lòng có chút vui sướng, khóe môi cong lên ý cười.

Lúc này một trận gió vô tình thổi đến, vô số cánh hoa anh đào theo gió rơi bồng bềnh từ trên cây xuống, vài cánh hoa bướng bỉnh rơi trên vai áo nàng. Dung Tùy Vân không tự chủ được cúi đầu xuống nhẹ nhàng vươn tay ôn nhu nhặt lấy cánh hoa hồng nhạt ấy ra khỏi bờ vai nàng.

Khung cảnh đẹp tựa như một đôi tình nhân yêu đương này lại không may lọt hết vào tầm mắt của người nào đó. Dạ Trọng Hoa khẽ nhíu mày,ánh mắt lạnh thấu xương, luồng lạnh lẽo trong ánh mắt vẫn không thể tan đi được, lãnh băng sắc nhọn, mặt đầy nộ khí, toàn thân hắn tỏa ra mùi chết chóc, ẩn sâu trong đó còn mang chút bất an lo lắng. Một bóng hình cao lớn, mạnh mẽ khiến người ta không thể rời mắt, từng cơn gió khẽ vờn quanh mái tóc đen dài của hắn, càng tôn lên vẻ mị hoặc lòng người, cuồng lệ phi phàm.

P/s: Ú Òa òa...Dạ Trọng Hoa ơi là Dạ Trọng Hoa... Anh ghen anh đứng một mình cũng Soái a...với bản tính độc chiếm không ngừng của Anh, Ta cam đoan với các nàng sắp có thịt thơm ngon bày trước đĩa rồi..báo trước các vị tỷ muội biết để còn hóng chương mới của Ta a..* ahahaha* Còn nữa...tình cảm của các nàng Ta ôm giữ làm của riêng hết...cứ quăng tim đây Ta chụp hớt a a.. có thế ta mới có động lực tạo thịt cho nàng thưởng thức a..* Và em đã biết mình đen..en..en tôi.ối..*

Kể công: Đúng hẹn nha...Có ai thương ta hơn nà...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Dạ trọng hoa ăn giấm chua

Dung Tùy Vân nhìn thấy người con gái mà mình ngày đêm nhung nhớ đang đứng trước mặt mình, tâm không khỏi bị cái gì đó nhấc bổng lên.

Lần gặp mặt ngày hôm nay, hắn đã mong đợi từ rất lâu, có thể được nhìn lại gương mặt rạng ngời của nàng, hắn cảm thấy có chút bối rối trở tay không kịp. Hắn si ngốc nhìn rõ dung nhan tuyệt diễm của nàng, bên tai nghe được âm thanh xào xạc rơi của những cánh hoa anh đào trong gió, hình ảnh bộ dáng dịu dàng với nụ cười nhàn nhạt của nàng như hằn sâu trong tâm trí hắn.

Dung Tùy Vân khẽ mỉm cười yếu ớt: "Tiểu Ngũ, gần đây nàng sống thế nào?"

Âu Dương Vũ còn chưa kịp mở miệng trả lời thì đã cảm nhận được có một ánh mắt đâu đó đang nhìn chằm chằm về phía mình không có ý định buông bỏ, lạnh như băng, có chút xơ xác tiêu điều khiến cho lưng nàng không khỏi rét run.

Theo bản năng, nàng quay đầu lại sau đó da đầu chợt run lên.

Trong màn đêm cô độc với ánh trăng soi mờ ảo, một cơn gió vô tình thổi qua, âm thanh xào xạc rơi của cánh hoa trên cây anh đào, ẩn ẩn còn có một luồng sát khí nồng đậm. Dạ Trọng Hoa vẻ mặt lạnh như băng sương đứng cách dưới tán cây anh đào đó không xa, dáng người hắn vô cùng anh tuấn, đôi môi lộ vẻ ngạo nghễ, lạnh lùng; toàn thân tỏa ra khí chất bức người, khiến người khác cảm thấy xa cách, không dám đến gần.

Âu Dương Vũ đột nhiên có cảm giác chột dạ, giống như cảm giác của một người vợ bị chồng bắt gặp mình đi ngoại tình, trong lòng hoang mang có chút không xác định được mình phải làm gì tiếp theo, nàng theo bản năng muốn tạo khoảng cách với Dung Tùy Vân một chút liền lùi về phía sau hai bước nhưng lại không cẩn thận vấp phải tảng đá nhỏ bên cạnh, cả người mất thăng bằng liền theo đà ngã xuống. Dung Tùy Vân thấy vậy liền vội vàng vươn tay bắt lấy cánh tay nàng giữ chặt!

Sắc mặt Dạ Trọng Hoa càng lúc càng âm trầm, đôi mắt xanh biếc mà thâm thúy, lạnh lùng tựa như ngọc trong băng, lại sắc bén như chim ưng, không lưu chút tình cảm. Âu Dương Vũ rất nhanh phản ứng lại vội vàng rút tay mình ra khỏi tay Dung Tùy Vân, lưng đưa về phía sau, cười có chút mất tự nhiên: "Dung Thất, ta phải về trước đây."

"Nếu như có thời gian rảnh, ta sẽ cùng với Trọng Hoa đưa huynh đi dạo phố Tây Lăng."

Đôi mắt Dung Tùy Vân không khỏi có chút ảm đạm, sau đó cũng nhanh chóng giấu đi vẻ thất vọng, khóe môi cong lên ý cười ôn nhuận nho nhã: "Được."

Đúng lúc này, Dạ Trọng Hoa đã đến gần, cánh tay thon dài của hắn vươn lên bá đạo bắt lấy cánh tay Âu Dương Vũ, nhẹ nhàng kéo nàng về phía mình, đôi mắt quá mức lạnh lùng, âm trầm của Dạ Trọng Hoa, khuôn mặt anh tuấn dưới ánh trăng lại càng thêm đẹp. Hắn ngạo nghễ nhìn Dung Tùy Vân, trong mắt vừa mang ý cảnh cáo vừa mang ý chiếm giữ đánh dấu quyền sở hữu của hắn đối với người phụ nữ bên cạnh hắn.

Dạ Trọng Hoa lạnh nhạt không hề lên tiếng, kéo Âu Dương Vũ bước đi, Âu Dương Vũ đi theo sau hắn, nhìn thẳng vào tấm lưng vững chắc của hắn, trong lòng lại phát lạnh. Mọi khi Dạ Trọng Hoa rất ít khi biểu hiện quá mức lãnh khốc như thế này với nàng, mà mỗi khi vậy nàng cũng có chút cùng hắn ầm ỹ, hắn cũng chỉ khẽ lắc đầu rồi bỏ qua, nhưng thái độ bộ dáng của hắn hôm nay, trong lòng nàng vẫn không khỏi có chút sợ hãi.Biểu cảm lạnh lùng của hắn dưới ánh trăng mờ ảo khiến cho người khác cảm thấy ớn lạnh. Rồi đột nhiên nàng chợt bừng tỉnh, mặc dù nàng một chút cũng không làm sai thứ gì nhưng phải tìm cách thỏa hiệp làm lành với hắn. Chỉ có điều nàng chưa kịp mở miệng thì Dạ Trọng Hoa liền buông tay nàng sau đó đi nhanh về phía trước.

Âu Dương Vũ há hốc mồm, hành động của hắn không cần phải quá mức trẻ con như vậy chứ!

Âu Dương Vũ thấy thế, vội vội vàng vàng đuổi theo, nắm chặt ống tay áo Dạ Trọng Hoa: "Này, chàng đi chậm một chút." Sắc mặt Dạ Trọng Hoa vẫn khó coi như cũ, tay áo mặc dù bị giữ chặt nhưng căn bản lại không thèm quan tâm đến nàng, đầu cũng không thèm quay lại, thấp giọng nói: "Buông tay!"

"Không buông!" Âu Dương Vũ bước nhanh đi theo sau hắn, không khỏi cười nịnh: "Ta biết chàng đang rất giận ta, cho nên nếu bây giờ Ta mà buông tay, chắc chắn chàng sẽ lại càng giận ta hơn a."

Âu Dương Vũ vốn phải dùng sức đuổi theo Dạ Trọng Hoa nhưng không ngờ Dạ Trọng Hoa vừa nghe xong câu này liền mạnh mẽ dừng lại. Không biết phải bắt chuyện thế nào, Âu Dương Vũ đột ngột va đầu vào tấm lưng của hắn, còn chưa kịp hỏi nguyên do thì đã nghe được âm thanh lạnh nhạt của Dạ Trọng Hoa: "Đúng, như nàng nói, tức giận đến mức muốn hắn ta biến mất khỏi thế gian!"

"Aida, vì cớ gì phải giận huynh ấy như vậy a, huynh ấy là em họ của chàng a... Hôm nay là ngày vui của hoàng tổ mẫu, chàng đừng có bày ra cái bộ mặt khó coi như vậy a, dễ sợ chết đi được." Âu Dương Vũ nhìn thấy khuôn mặt đầy sát khí âm lệ của Dạ Trọng Hoa liền nhẹ nhàng hòa hoãn lấy lòng hắn "Hơn nữa, ta đối với hắn không có chút tình cảm nam nữ, chàng vô cớ tức giận cái gì?!"

"Nếu Ta biết có gì đó xảy ra, nàng thử dùng đầu nghĩ xem hắn còn có thể sống để đến tận đây được không?!" Dạ Trọng Hoa cất giọng lạnh lùng, đôi mắt u ám, đôi môi mỏng manh nhếch lên.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy bộ dáng này của Dạ Trọng Hoa, tâm của Âu Dương Vũ có hai thái cực đan xen vừa vui vừa lo, nàng biết hắn trực tiếp thẳng thắn nói rằng hắn đang tức giận chính là hắn đang khẳng định cho nàng biết rằng hắn đang ghen nên mới sinh ra cái thái độ mới mẻ này với nàng, mới bực bội với nàng. Nhưng nàng cũng có chút lo lắng khổ não ôm trán, Dạ Trọng Hoa quả nhiên trời sinh ra tính chiếm hữu quá bá đạo, nàng không thể chống đỡ nổi a!

Dạ Trọng Hoa đứng yên tại chỗ, Âu Dương Vũ cũng đứng yên cùng hắn, nhìn đối diện với khuôn mặt hắn, thật lâu nhưng tảng băng tuyết đó vẫn không có bất kỳ dấu hiệu tan chảy. Trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng mà nàng cho rằng trước đây nàng không hề nghĩ đến việc phải sử dụng nó, thậm chí còn cảm thấy rất khó coi. Nhớ đến bộ dáng của Dạ Diêu khi làm nũng, nàng liền quyết tâm kiềm chế cái cảm giác rợn gáy đang lan tỏa toàn thân, chuyện gì cũng phải thử. Dạ Trọng Hoa ta không tin chàng lại là một con người lãnh khốc vô tình đến mức không thể mềm lòng. Nghĩ vậy liền nắm lấy tay áo Dạ Trọng Hoa lắc qua lắc lại, hai con mắt tròn xoe có chút ủy khuất nhìn hắn, mặt mày cố làm ra vẻ đáng thương đến cùng cực.

Âu Dương Vũ sau khi làm ra một loạt hành động điên rồ kia xong liền hận không thể chặt đứt hai bàn tay mình...à không phải đợi đào cái lỗ nẻ nào đó chui vào trước sau đó mới chặt đi hai cánh tay mình. Là một đặc công tuy không hẳn là siêu cấp ở thế kỷ hai mươi mốt nhưng loại chuyện làm nũng tỏ vẻ mềm yếu đáng thương thế này có đánh chết nàng nàng cũng không muốn làm dù chỉ là một chút, cùng lắm thì diễn kịch thì tỏ vẻ một chút có chừng mực đủ để khiến người khác không thể chống cự được! Còn loại chuyện này làm ngay trước mặt người đàn ông của mình chẳng phải quá mức...sến sẩm sao..Có điều nếu như đã quyết tâm thử một phen thì phải cố gắng, dù sao cũng phải khiến cho Dạ Trọng Hoa chàng ấy không còn tức giận nữa. Nghĩ vậy liền tiếp tục động tác vừa rồi, lên tiếng nỉ non: " Đừng giận nữa có được không?!"

Ngay khi thấy bộ dáng quá sức mới lạ của Âu Dương Vũ, hắn cảm thấy vô cùng buồn cười. Kỳ thực hắn vốn không phải người tức giận vô cớ, nhưng đã từng mặt đối mặt với cái tên ân nhân cứu nàng, là chồng nàng hắn biết ánh mắt của tên kia có vài phần tình cảm nam nữ với nàng, không những thế còn sâu đậm không kém gì tình cảm của hắn. Hắn ta còn đã từng đấu võ miệng nói lý với hắn này nọ rằng không thể mang lại hạnh phúc cho Vũ nhi. Một màn vừa nãy thử hỏi đến hắn không sao khỏi tức giận đây. Vốn khi nàng phân rõ quan hệ với hắn ta, hắn thật sự không nghĩ tên kia có thể buông tha phần tình cảm đơn phương ấy, sợ mất đi nàng, hắn mới nhân cơ hội này không để ý đến nàng để xem phản ứng của nàng. Khi thấy nàng làm đủ trò để khiến hắn hết giận, Dạ Trọng Hoa sắc mặt cũng dịu đi một ít, chủ động cầm lấy tay nàng: "Thứ nhất,Ta hứa với nàng sẽ không quên dáng vẻ đáng yêu này của nàng đâu, thứ hai quan trọng hơn là từ nay về sau ta không muốn loại chuyện như thế này lại tái diễn nữa."

"Ơ...ờ...Được rồi..." Âu Dương Vũ có chút khó xử lúng túng trả lời, ta cũng hứa với chàng nếu chuyện này ta làm thêm một lần nữa ta sẽ không chần chừ rời khỏi chàng đâu. Rồi đột nhiên trong lòng cười khổ, có lẽ việc thực hiện lời hứa đó sẽ khó khăn hơn khi thứ tình cảm ràng buộc giữa nàng và hắn ngày càng thắt chặt.

Bữa tiệc đại thọ của Thái hậu cuối cùng cũng chấm dứt qua loa, hoàng thượng lại giận dữ!

Vì đã lâu mẫu hậu hắn mới trở về hoàng cung, lại nhân dịp đại thọ của bà muốn tổ chức một bữa tiệc thật hoành tráng để chúc mừng, không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện khiến cho người trong hoàng thất không khỏi hổ thẹn. Người trong Phủ Tứ hoàng tử gần đây đều cư xử không nể nang đến bất cứ ai, càng ngày càng kỳ cục! Vì Dạ Phi Hi bị giam lỏng trong phủ trước cho nên hoàng thượng không biết tìm đến ai để phát tiết cho nên trước mặt mọi người có liên quan quở trách hoàng hậu, Dạ Nhiêu một chút. Đơn giản vì con hư tại mẹ, Dạ Phi Hi ngày càng hư hỏng, không chịu an phận, gây xấu hình ảnh người khác trong mắt mọi người, Dạ Nhiêu thì vẫn cứ phóng đáng không thể kiềm chế được một phần cũng là do sai lầm của hoàng hậu thân là một người mẹ gây ra!

Hoàng hậu nghe được bản thân mình bị hoàng thượng lôi ra mắng, làm trò cười trước mặt mọi người, ánh mắt lập tức đỏ lên nhưng vì danh dự cho nên không dám để cho nước mắt lưng tròng rơi xuống.

Dạ Nhiêu là người phụ nữ phóng đãng vốn không quan tâm đến suy nghĩ dị nghĩ của người khác về mình thế nào, dù sao việc bị khiển trách, quở mắng này đâu chỉ là lần đầu, đáy lòng nàng chỉ là vô cùng chán ghét Lý Vân Phỉ, thậm chí còn cảm thấy rõ ràng chuyện lần này đều là do ả ta gieo gió gặt bão.

Khi Âu Dương Vũ cùng Dạ Trọng Hoa rời đi, vài vị công chúa hoàng tử đón tiếp thăm hỏi thái hậu vài câu. Vì bữa tiệc đại thọ bị náo loạn như vậy cho nên cũng không còn hứng thú gì liền rời khỏi bữa tiệc về cung.Ngồi trên xe ngựa trở về, Dạ Trọng Hoa nhắm mắt dưỡng thần tựa lưng trên vách xe, chỉ hờ hững không nói gì, cũng không có ý định cùng Âu Dương Vũ nói chuyện. Âu Dương Vũ không khỏi cảm thấy đau đầu. Nàng nhịn không được ngồi bên cạnh Dạ Trọng Hoa bên cạnh, dùng tay kéo ống tay áo hắn: "Ninh vương điện hạ, ngài là nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng trong thiên hạ, có chuyện nhỏ gì khiến ngài cảm thấy canh cánh trong lòng sao?"

Dạ Trọng Hoa tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, vẫn là hề để tâm đến từng lời nói đến hành động của nàng.

Âu Dương Vũ khẽ thở dài, không phải theo kinh nghiệm của những cặp đôi yêu đương đặc biệt là các cặp vợ chồng thì khi làm nũng với người đàn ông của mình thì ngay lập tức hàng phòng thủ sắc đá của hắn sẽ bị đánh bại sao, hay là Dạ Trọng Hoa là một trong số ít kiểu người đàn ông ngoại lệ? Nàng thuận tay từ trong không gian lấy ra một cái bật lửa zippo, đặt trước lòng bàn tay Dạ Trọng Hoa nói: "Ta cho chàng xem thứ này, nếu chàng không muốn xem thì ta ném nó đi đấy."

Âu Dương Vũ còn không kịp cầm cái bật lửa kia lên thì đã thấy tay Dạ Trọng Hoa vung lên giữ lấy cánh tay không an phận của nàng, hắn lười biếng mở mắt tò mò đánh giá chiếc hộp nhỏ hình góc cạnh trong tay mình chất liệu rất lạ trông rất khác biệt mà tinh tế: "Đây là cái gì?"

"Cái bật lửa." Âu Dương Vũ cầm lấy bật lửa làm mẫu cho hắn xem cách sử dụng "Cứ làm như vậy là chàng có thể tự tạo ra lửa."

"Rất thú vị." Dạ Trọng Hoa vươn tay thử nghiệm, sau khi cảm thấy hài lòng mới cất vào trong người, trên mặt cũng dịu đi không ít, đồ mèo ngốc, nàng là vô tình hay có quan tâm đến chuyện từ ngày đầu tiên quen biết hắn đến nay nàng chưa bao giờ tặng một món quà gì cho hắn, mặc dù là món quà đầu tiên của vợ chồng hắn nhưng vẫn còn chưa đủ để tha thứ cho nàng đâu. Nhưng mắt thấy cô mèo nhỏ này dường như cũng rất quan tâm đến cảm nhận của hắn nên tạm tha cho nàng: " Ngốc nghếch!"

"Ta..." Dạ Trọng Hoa, não chàng có vấn đề đúng không, không tha thứ thì thôi bảo ta ngốc nghếch làm gì, chán sống rồi à!

Dạ Trọng Hoa cũng không còn nhắm mắt dưỡng thần như ban nãy, đưa đôi mắt nhu hòa dịu dàng nhìn Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ đột nhiên nhớ ra đây là thứ đồ vật đầu tiên mà nàng tặng cho hắn, còn nhớ hắn có lần hờn giận nàng vì chút chuyện không tặng quà cho hắn, haizz EQ chàng thật kém a!

Vừa mới trở về Ninh vương phủ thì đã có hạ nhân chạy vội đến bẩm báo, nói có người tên là Vệ Lâm – thuộc hạ của Thất hoàng tử Dung Tùy Vân có việc gấp muốn gặp nàng. Vì ở bữa tiệc hắn biết nàng ăn không nhiều, vả lại hắn cũng không thích ăn ngọt nên hầu như chỉ uống trà là chính, vốn định lệnh cho người đến phòng bếp chuẩn bị ít thức ăn rồi cùng Âu Dương Vũ ăn nhẹ qua. Ngay khi nghe được mấy chữ Thất hoàng tử Dung Tùy Vân thì sắc mặt hắn bắt đầu trầm xuống, phất tay: "Không gặp!"

"Nếu như có việc gấp, hay là chúng ta đến hỏi rõ ràng xem tình hình thế nào."

Âu Dương Vũ mới đi tới cửa đã bắt gặp vẻ mặt vội vàng gấp gáp của Vệ Lâm: "Ninh vương phi, bệnh cũ của Thất hoàng tử lại bắt đầu tái phát, mời người đến xem bệnh!"Âu Dương Vũ sắc mặt cả kinh, hốt hoảng thốt lên: "Dung Tùy Vân?"

"Từ sau khi Ninh vương phi rời đi, hoàng tử đã lâu vẫn chưa phát bệnh. Chỉ có lần này vì đường xá xa xôi, việc ngồi xe ngựa quá lâu dẫn đến tinh thần mệt nhọc, cơ thể không kịp thích ứng với hoạt động quá sức thế này liền cảm thấy khó chịu trong người. Ngài ấy vừa mới đến nơi thì sắc mặt đã bắt đầu trắng bệch, hô hấp không thông, Vệ Lâm đã mời thái y đến xem nhưng vẫn vô phương cứu chữa."

Vệ Lâm gấp đến mức mặt mày tái nhợt, giọng điệu nói chuyện cũng vừa nhanh vừa gấp hơn thường ngày. Hắn căn bản không dám nói cho Âu Dương Vũ biết một bí mật đó chính là chỉ vì Dung Tùy Vân muốn sớm đến được Tây Lăng quốc, cho nên ngày đêm không nghỉ bất chấp đường xá xa xôi, bất chấp sức khỏe vốn yếu ớt của mình.

Vệ Lâm hắn sợ người đứng trước mặt hắn bây giờ không phải là cô gái Dương Ngũ ngày xưa nữa mà thân phận chính là Ninh vương phi - Âu Dương Vũ. Trong lòng hắn có chút lo sợ, sợ Âu Dương Vũ sẽ không đồng ý chữa bệnh cho chủ tử, đến biện pháp quỳ lạy hắn cũng đã tính toán dùng đến.

Âu Dương Vũ sốt ruột lập tức nói: "Bây giờ Ta đi cùng ngươi."

"Không được phép đi!" Âu Dương Vũ vừa dứt lời, thì Dạ Trọng Hoa người từ đầu cuộc đối thoại cho đến bây giờ vẫn đứng yên đó lạnh lẽo nghe ngóng kiên định lên tiếng, cầm lấy cánh tay Âu Dương Vũ.

Khi trước bệnh của Dung Tùy Vân là do chính tay Âu Dương Vũ trị liệu, nàng biết bệnh của hắn rất nặng, nếu như có sơ suất gì hoặc một tác nhân bên ngoài ảnh hưởng vào thì hắn sẽ bỏ mạng như chơi. Âu Dương Vũ quay đầu, sắc mặt có chút sốt ruột, ôn nhu nói: "Bệnh của huynh ấy nếu như không kịp thời điều trị, sợ là sẽ không ổn."

Dạ Trọng Hoa nắm chặt cánh tay Âu Dương Vũ không hề có ý định buông lỏng. Nhớ lại hình ảnh chói mắt đến khó chịu dưới gốc cây hoa anh đào kia, nhớ tới bộ dáng ôn nhu của Dung Tùy Vân khi vươn tay chạm vào vai nàng khẽ gạt đi cánh hoa mỏng manh, hắn lúc đó hận không thể —— giết chết hắn!

Vừa rồi chẳng phải còn rất khỏe mạnh sao, chưa được nửa ngày đã đổ bệnh?! Tin được sao? Là hắn ta đang cố ý giả bệnh để nhân cơ hội gặp riêng Vũ nhi hay sao, sau đó tìm được sự đồng cảm từ nàng, dù sao hắn ta cũng đã từng cứu nàng một mạng, Vũ nhi đương nhiên sẽ không thể từ chối việc dốc

sức chữa bệnh cho hắn khi có thỉnh cầu.

Âu Dương Vũ giãy dụa cố gắng thoát khỏi cánh tay Dạ Trọng Hoa, trịnh trọng nói: "Trọng Hoa, ta chỉ đi một lát thôi rồi về ngay, bệnh của hắn không thể trì hoãn thêm được nữa."

Dạ Trọng Hoa trầm mặc không nói gì, tay vẫn không buông, Vệ Lâm đứng một bên thấy vậy sốt ruột, đưa ánh mắt tràn ngập tia hi vọng nhìn Dạ Trọng Hoa. Dạ Trọng Hoa hít một hơi thật sâu cố gắng kiềm chế cảm giác muốn giết người của mình, mặc dù trong lòng không hề muốn nhưng buông tay là điều không thể tránh khỏi, khó chịu nói: "Về sớm."

Nếu như tên đàn ông yếu ớt kia có mệnh hệ gì, Vũ nhi chắc chắn sẽ rất thương tâm, rồi trong lòng sẽ nhớ hắn khôn nguôi.Âu Dương Vũ nói vài câu dặn dò bảo hắn đừng lo và đáp lại nàng đó chính là khuôn mặt như quỷ dữ dưới địa ngục của Dạ Trọng Hoa.

Âu Dương Vũ cùng với Vệ Lâm ngồi lên ngựa khởi hành, xe ngựa chạy rất nhanh tới chỗ của Dung Tùy Vân. Trong lòng Vệ Lâm hối hả gấp gáp không thôi vội vàng đánh xe ngựa chạy như điên cho nên từ điểm xuất phát là Ninh vương phủ đến nơi của Dung Tùy Vân cũng chỉ chưa bằng thời gian cháy nửa nén nhang.

Khi Âu Dương Vũ nhìn thấy tình trạng của Dung Tùy Vân thì phát hiện ra sắc mặt hắn tái nhợt nằm vô lực trên giường, mặt cắt không một chút máu, hô hấp của hắn mỗi lúc một mỏng manh. Âu Dương Vũ ngồi ở đầu giường, giúp hắn xem mạch xong mới nhẹ nhàng thở phào, may là chưa ảnh hưởng gì nghiêm trọng đến tính mạng.

Đôi chân tật của hắn vẫn chưa khôi phục hoàn toàn cần phải có nhiều thời gian để tĩnh dưỡng. Nhưng Dung Tùy Vân lại có thể vất vả đi một chặng đường xa xôi để đến Tây Lăng, có nên cơ thể không thể chịu nổi áp lực này, chút phản ứng như thế cũng bình thường.

Âu Dương Vũ nói đơn giản sơ lược về bệnh tình của Dung Tùy Vân với Vệ Lâm. Vệ Lâm lập tức yên lòng thở phào, Âu Dương Vũ nhanh chóng kê đơn thuốc dưỡng sức cùng vài đơn thuốc bổ máu hồi sức đưa cho Vệ Lâm, Vệ Lâm sốt ruột chạy ra ngoài bốc thuốc.

Âu Dương Vũ giúp hắn châm cứu, nhìn thấy gương mặt trắng bệch nhợt nhạt của hắn, không khỏi thở dài, cái người này đúng thật là không biết quý trọng bản thân!

Vệ Lâm sau khi bốc thuốc trở về thì đã nhìn thấy Âu Dương Vũ đang tập trung châm cứu, liền mở miệng nói: "Không biết Ninh vương phi có thể giúp tiểu nhân chăm nom chủ tử một lát được không? Tiểu nhân đi sắc thuốc xong rồi sẽ nhanh chóng trở về, vì Thất hoàng tử đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại nên trong lòng tiểu nhân thực vẫn không yên tâm."

"Đi đi." Âu Dương Vũ cũng không từ chối, nàng đi về phía bàn trà tay vươn lên khẽ day trán. Vì phải dốc hết sức chuẩn bị thực đơn cho bữa tiệc đại thọ của Thái hậu khiến cho Âu Dương Vũ mệt nhọc vô cùng, không chịu được nổi mệt mỏi Âu Dương Vũ liền nằm sấp xuống bàn thiếp đi.

Khi Dung Tùy Vân từ từ tỉnh lại thì đầu liền cảm thấy có chút choáng váng, ngón tay thon dài tái nhợt xoa xoa huyệt thái dương, cả người chậm rãi ngồi lên, vừa quay đầu sang thì đã thấy có một cô gái đang nằm sấp trên bàn trà, trông có vẻ như đang ngủ —— là Tiểu Ngũ!

Coi bộ nàng trông có vẻ mệt mỏi, cửa sổ bên cạnh vẫn chưa đóng lại, gió nhẹ nhàng khẽ vô tình mơn trớn từng sợi tóc nghịch ngợm của nàng. Hắn chưa bao giờ thấy qua gương mặt khi ngủ của nàng, không còn vẻ lạnh lùng đạm mạc như ngày thường, mà là vẻ tĩnh lặng có chút đáng yêu, hắn không dám thở mạnh, giống như hắn đang nằm mơ gặp mộng, mộng đẹp mà hắn đã rất nhiều lần mơ đến, rồi mộng tan, nàng biến mất.

Dung Tùy Vân như ngừng thở, chậm rãi đứng lên, đóng cửa sổ lại. Cầm áo choàng khoác lên người nàng, mặt nàng nghiêng qua một bên, hắn cúi đầu xuống, lúc này hắn mới cảm nhận được nàng với hắn gần nhau đến mức nào, tim hắn đập liên hồi không phanh, trên gương mặt tái nhợt kia cũng có chút ửng hồng.Hắn đứng yên ở đó si ngốc nhìn khuôn mặt bình yên của nàng, trong mắt chỉ còn lại nhu tình với yêu thương.

Rồi đột nhiên một ý tưởng điên rồ nảy sinh trong đầu hắn, nếu như nàng chính là Tiểu Ngũ, không phải là Ninh vương phi gì đó kia thì tốt biết bao. Nếu lúc trước hắn giữ chặt lấy nàng, cất giữ nàng để nàng mãi luôn bên cạnh hắn, vĩnh viễn không bao giờ để cho Dạ Trọng Hoa có cơ hội tìm thấy thì tốt biết bao.

Nhớ lại lúc đó, nàng nắm lấy ống tay áo Dạ Trọng Hoa, bộ dáng trông vừa đáng yêu lại có chút lay động. Trong lòng hắn không khỏi dập dờn gợn sóng, vừa chua xót mà đắng chát. Tay hắn không khống chế được vươn ra nhẹ nhàng vuốt nhẹ từng sợi tóc của nàng, từng đầu ngón tay theo đó mà rung động theo.

Biết rõ là không thể ——

Nhưng lại không khống chế được bản thân.

Một lần thôi, chỉ cần một lần!

Hắn biết nàng là một cô gái quá hoàn hảo, quá tốt bụng. Hắn yêu tính cách quật cường của nàng, hắn yêu dáng vẻ những lúc nàng dịu dàng sắc thuốc cho hắn, hắn thích nhìn ngắm gương mặt tinh nghịch lém lỉnh của nàng khi tìm ra được một phương thuốc mới quái dị. Hắn còn in sâu trong trí nhớ của mình những giọt nước mắt của nàng – những giọt nước mắt vừa đau đớn, vừa nhớ nhung khi nghe khúc sáo mà hắn thổi, Một người con gái đủ vị để khiến người như hắn không cảm thấy nhàm chán, một người con gái chu đáo để khiến cho hắn cảm thấy muốn mỗi ngày được nàng ở bên chăm sóc, một người con gái mạnh mẽ đủ để hắn thấy những năm tháng sống chật vật với đôi chân tàn tật kia hắn thật vô dụng. Rồi hắn sẽ rất nhanh quay trở về Nam Phong quốc, sẽ không được nhìn thấy nàng, được nhìn thấy nụ cười của nàng.

Hơi lạnh từ nơi đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa mái tóc mềm mại của nàng, trong lòng như có cái gì đó đang điên cuồng thét gào, khuôn mặt hắn nhìn nàng đến dại đi, luyến tiếc không rời, ngón tay hắn lại nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nõn nà của nàng, động tác hắn cẩn thận giống như đang nâng niu vuốt ve món bảo vật quý của mình.

Ninh vương phủ

Vũ nhi nói đi một chút sẽ trở về, nhưng Dạ Trọng Hoa lại cảm thấy thời gian đã qua lâu như vậy, nàng vẫn chưa chịu quay về!

Hắn có chút sốt ruột ngồi lặng lẽ trước sảnh chính nhấp một ngụm trà lạnh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào vị trí nơi xe ngựa ban nãy rời đi, nửa canh giờ rồi một canh giờ trôi qua vẫn không có dấu hiệu Âu Dương Vũ xuất hiện.

Trong lòng hắn không khỏi có chút lo lắng, bồn chồn. Nhớ tới dáng vẻ thâm tình ôn nhu của Dung Tùy Vân kia, cơn ghen tuông không dưng lại bộc phát.

"Chuẩn bị ngựa!"

Hắn giục ngựa đi thẳng đến chỗ của Dung Tùy Vân. Và khi hắn tìm được Vũ nhi của hắn thì lại bắt gặp được một màn mà ngay cả tưởng tượng hắn cũng không bao giờ muốn vẽ ra!

Vũ nhi của hắn ngủ ngon trong phòng của Dung Tùy Vân không chút phòng bị, mà Dung Tùy Vân thì đứng bên cạnh nàng, ôn nhu vươn tay xoa hai gò má của nàng! Chứng kiến một màn này, hai tay hắn nắm lại thành quyền, ánh mắt trầm thấp, thâm thúy, lạnh lùng xâm nhập tận xương tủy, nháy mắt như lưỡi dao sắc bén nhuốm đầy máu tươi!Dạ Trọng Hoa giương đôi mắt tràn đầy uy hiếp và băng lãnh, hắn đứng yên ở đó tay tụ khí lực vung lên đánh dứt điểm thẳng vào bụng của Dung Tùy Vân, Dung Tùy Vân không kịp trở tay cũng không có kịp phản kháng, chỉ nhẹ nhàng hừ một tiếng, máu tươi lập tức trào ra nơi khóe miệng, bờ môi cong lên ý cười vừa thản nhiên vừa đạm mạc.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy nụ cười kích thích của hắn, trong lòng liền cảm khái cười lạnh, còn cười được sao? Dám động vào Vũ Nhi của hắn ngươi chỉ có một con đường duy nhất..."CHẾT"

Âu Dương Vũ cảm giác được sát khí sắc bén ở xung quanh, đôi mắt đột nhiên mở ra, sau đó chứng kiến được một màn thế này. Dạ Trọng Hoa không biết khi nào đã xuất hiện ở trong này, trên mặt âm trầm tràn ngập lửa giận, lãnh khốc tung bay trong không khí, cực kỳ bá đạo mang theo hơi thở thô bạo. Còn Dung Tùy Vân thì bị hắn tung chưởng đánh cho hộc máu, nằm ngã sấp ở dưới đất!

Sắc mặt hắn càng lúc tái nhạt, máu nơi khóe môi không ngừng trào ra, từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống!

"Dạ Trọng Hoa, chàng làm cái gì vậy?!" Âu Dương Vũ kinh hãi, không khỏi hét lên một tiếng!

Dung Tùy Vân thân thể suy yếu, lại bị Dạ Trọng Hoa dùng nội lực đánh hắn mấy chưởng, không thể nghi ngờ là như đổ dầu thêm lửa. Lúc này Dung tùy Vân ôm ngực khó khăn thở kịch liệt, dường như đến nói cũng không ra hơi. Nàng thật vất vả mới có thể cứu hắn mà Dạ Trọng Hoa lại đánh hắn trọng thương đến vậy, còn muốn mạng của hắn nữa?

Dạ Trọng Hoa đen mặt đi về phía Âu Dương Vũ vốn đang che chắn trước mặt Dung Tùy Vân, Âu Dương Vũ không khỏi tức giận đến đỏ bừng mặt: "Chàng điên rồi sao? Huynh ấy sẽ chết mất!"

Âu Dương Vũ vội hỏi: "Dung Thất, huynh cảm thấy thế nào? Vẫn ổn chứ!"

Dung Tùy Vân mạnh mẽ cố gắng chống đỡ, lắc lắc đầu, chứng tỏ với nàng rằng mình không có việc gì. Âu Dương Vũ tức chết mất thôi, Dạ Trọng Hoa sao lại có thể hành xử không chừng mực như vậy, cách làm như vậy không giống với tác phong bình thường của hắn, nàng liền vội vã lấy một viên thuốc trị nội thương đưa cho Dung Tùy Vân uống vào, bảo vệ tâm mạch hắn sau đó dìu hắn lên giường.

Dạ Trọng Hoa đứng lặng lặng gần đó, lạnh lùng nhìn về phía Âu Dương Vũ, giọng nói hắn đột nhiên cao lên, kiên quyết, lạnh băng: "Vũ nhi, về nhà!"

Âu Dương Vũ nhịn không được quay đầu trừng mắt nhìn Dạ Trọng Hoa: "Chàng hơi quá đáng rồi đó, sao lại đánh người đến mức này!"

Dạ Trọng Hoa khẽ nhíu mày, hình như không vui với thái độ gắt gỏng này của nàng, nàng lại bảo vệ quan tâm hắn ta đến mức này sao, hắn thật sự rất muốn ngay tại đây mắng cho nàng một trận chỉ vì một chút không phòng bị, ngủ một giấc ngon lành nơi này trong phòng một một tên đàn ông mang một trái tim si tình hướng về phía nàng mà suýt nữa hắn đã làm gì với nàng, nàng có biết không? Không thèm để ý đến lời của nàng, nặng nề buông một câu, âm điệu cũng không quá cao nhưng lại có vẻ cường thế: "Ta nói lại lần nữa, về nhà!"

Dạ Trọng Hoa từng bước một đi đến bên Âu Dương Vũ, muốn lôi nàng đi, thì đột nhiên miệng Dung Tùy Vân lại phun ra một ngụm máu to sau đó là hôn mê bất tỉnh.Nàng vất vả lắm mới cứu được huynh ấy, bây giờ lại bị Dạ Trọng Hoa đánh đến trọng thương.

Cơ thể Dung Tùy Vân vốn yếu ớt, lúc này đang trên bờ vực sống chết, sao nàng lại có thể mặc kệ sự an nguy của huynh ấy được? Âu Dương Vũ lo lắng, giãy ra khỏi bàn tay Dạ Trọng Hoa: "Ta muốn cứu huynh ấy!"

Âu Dương Vũ thần sắc kiên định, một chút cũng không từ bỏ.

Dạ Trọng Hoa nhìn dáng vẻ quật cường của nàng liền biết rằng một khi nàng đã quyết định điều gì thì ngay cả hắn cũng không thể ngăn cản, hắn khẽ cười lạnh, xoay người lạnh lùng nói: "Được, muốn cứu thì cứu đi."

Âu Dương Vũ tập trung hết tinh thần trị liệu cho Dung Tùy Vân. Dung Tùy Vân bị Dạ Trọng Hoa đánh trọng thương, nếu như không kịp thời chữa trị chắc chắn hắn sẽ không đủ sức lực cầm cự qua đêm nay.

Âu Dương Vũ chữa trị một lúc lâu, cuối cùng cũng đã có thể kéo lấy sinh mạng mỏng manh của hắn trở về từ cõi chết, quay đầu nhìn về phía Vệ Lâm đang đứng ở cửa, trên mặt tràn ngập áy náy.

Nàng không biết phải giải thích mọi chuyện với hắn thế nào, nàng đến là để cứu người, nhưng cuối cùng lại thành ra khắp phòng toàn là máu tươi.

Âu Dương Vũ nàng thực sự chưa bao giờ có cảm giác chán nản, ảo não như hôm nay.

Nàng ấp úng giải thích mơ hồ mọi chuyện, Dung Tùy Vân nhẹ nhàng ho khụ một tiếng: "Vũ nhi, nàng quay trở về đi, trời đã muộn rồi."

Âu Dương Vũ quay đầu nhìn hắn một cái, lúc này mới yên tâm rời đi.

Lúc này, nàng trong lòng loạn thật sự, Dạ Trọng Hoa, Dạ Trọng Hoa, ai!

Chàng ấy sao có thể ghen đến mức này cơ chứ!

Nàng mới đi tới cửa thì đột ngột một bàn tay to lớn lạnh lẽo nào đó nắm chặt lấy tay nàng, sức lực rất lớn, dường như muốn bẻ gãy cổ tay nàng. Nàng kinh ngạc cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện ra Dạ Trọng Hoa với dáng người cô độc thẳng tắp đứng dưới bóng đêm đầy thâm thúy, phía trên là ánh trăng lưỡi liềm. Ánh trăng kia mặc dù sáng tỏ như thế nhưng vẫn không thể xua tan đi luồng khí u tịch xung quanh hắn. Vẻ lạnh băng trên mặt hắn tràn đến đáy mắt.

"Chịu trở về rồi?" Giọng nói lạnh lùng đến cực độ của hắn lạnh như băng trên đỉnh núi Tuyết.

"Chàng..."

Dạ Trọng Hoa ngay cả để cho nàng có vài lời giải thích cũng không, vác nàng đặt lên lưng ngựa, phi nước đại bay nhanh trở về Ninh vương phủ, gió thổi vù vù khiến hai tai Âu Dương Vũ như ù đi. Âu Dương Vũ đột nhiên nghe được loáng thoáng âm thanh giọng nói hắn mạnh mẽ, lãnh đạm nhưng cũng có vẻ cô đơn: "Âu Dương Vũ, trong lòng của nàng, rốt cuộc ai quan trọng hơn?"

Âu Dương Vũ trong lòng cả kinh, nhất thời xuất hiện một loại cảm giác có tên là mất mát, loại mất mát trống trải này ngay cả chính nàng cũng không thể nào hiểu được, rõ được, còn có chút hờn giận ủy khuất hắn.

Khi ngựa đã dừng trước cổng Ninh vương phủ, Dạ Trọng Hoa bế Âu Dương Vũ lên mang với tốc độ nhanh nhất vào phủ. Đám hạ nhân nhìn thấy một màn này, vương gia điện hạ khuôn mặt thì lạnh lẽo như vừa mới bước ra từ địa ngục liền biết điều tự giác cúi đầu ngoan ngoãn lui ra ngoài. Ngay cả Trúc Lục muốn hầu hạ hỏi thăm chủ tử mình cũng không dám tiến vào.

Âu Dương Vũ không giãy dụa cũng không chống cự mặc Dạ Trọng Hoa bế nàng vào phòng.

Cửa phòng đóng sầm lại, Âu Dương Vũ còn chưa kịp định thần lại thì đã thấy không gian xung quanh mình chợt tối sầm lại, sau đó liền bị Dạ Trọng Hoa ném lên giường.

Âu Dương Vũ theo bản năng muốn ngồi dậy, Dạ Trọng Hoa dùng chút lực kéo lấy nàng lại, thân hình cao lớn như che đi cả người nàng, đặt nàng hoàn toàn ở dưới thân mình. Mái tóc dài của Dạ Trọng Hoa khẽ rủ trên trán hắn, ái muội nhưng lại lạnh như băng. Âu Dương Vũ dùng sức giãy dụa muốn thoát khỏi giam cầm của hắn nhưng Dạ Trọng Hoa lại mạnh mẽ ôm chặt nàng gắt gao giữ trong ngực không có ý định buông tay, hai tay chống đỡ hai bên mạn sườn nàng khiến cho nàng không còn khả năng trốn thoát.

Ánh mắt của Dạ Trọng Hoa sâu thẳm lại đầy dục vọng không chút che giấu kia khiến cho Âu Dương càng thêm sợ hãi. Bên môi hắn khẽ cong lên ý cười như không, vừa tà mị quyến rũ, vừa phẫn hận giận dữ: "Vũ nhi, phải cho đến khi nàng chính thức trở thành người phụ nữ của ta thì nàng mới bằng lòng toàn tâm toàn ý ở bên cạnh ta?"

Âu Dương Vũ vừa nghe lời này, trong lòng liền lộp bộp thoáng chột dạ, còn chưa kịp định thần thì Dạ Trọng Hoa lại tiếp tục nói: "Chỉ có như vậy, nàng mới không vì một thằng đàn ông khác mà chọc giận ta!"

Âu Dương Vũ cắn chặt môi, ánh mắt có chút đau đớn, trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất, oan ức.

P/s: Cảnh báo đỏ, Ta sắp cải tiến lại chất xám nơi trung khu não mình lại, từ chế độ " chong sáng " chuyển sang chế độ " Xám " theo đúng nghĩa đen lẫn nghĩa bóng luôn..nhiều nàng thèm thịt lắm rồi. Ta cũng sẽ từ từ mà đáp ứng tất...Cơ mà mai bão rồi...có ai được nghỉ học như Ta hơm nè..* mOa mOa*

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 155: Chính thức trở thành người của hắn

Dạ Trọng Hoa bỗng nhiên cúi người xuống, dán môi mình lên môi nàng, Âu Dương Vũ cảm thấy bị hắn siết chặt sắp không thở nổi, bờ môi cũng như bị nghiền nát đến sinh đau. Người đàn ông này cường đại này với ánh mắt đỏ rực như ngọn đuốc, vừa có sự mê hoặc, vừa có sự tỉnh táo lý trí khiến cho tâm trí của nàng dần dần lâm vào hỗn độn. Âu Dương Vũ vừa tức vừa giận, lồng ngực phập phồng liên hồi, vươn tay dùng lực muốn đẩy hắn ra.

Dạ Trọng Hoa cảm thấy vô cùng bất mãn khi Âu Dương Vũ cố gắng thoát khỏi hắn. Bàn tay lớn lại duỗi ra lần nữa, kéo nàng khóa chặt vào lồng ngực mình, một bàn tay đem nắm chặt lấy hai cánh tay nàng kéo lên giữ ở đỉnh đầu nàng khiến nàng không thể nào nhúc nhích. Cơ thể rắn chắc cao lớn hoàn toàn áp xuống tấm thân mềm mại như nước của Âu Dương Vũ, bàn tay to mang theo nguồn nhiệt nóng bỏng chạm vào eo nàng. Hơi thở trầm ổn phả vào vành tai nhạy cảm của nàng, sắc mặt hắn âm trầm đến dọa người, đôi mắt sâu thẳm khiến cho người khác phải kinh sợ, hơi thở lạnh lẽo mang theo cảm giác áp bách sâu nặng, cường thế không cho phép bất kỳ ai có thể phản kháng, bá đạo chiếm hữu: "Đêm nay, Ta không cho phép nàng có cơ hội cự tuyệt thêm một lần nào nữa!"

Bàn tay thon dài của Dạ Trọng Hoa chậm rãi trượt xuống, mạnh mẽ xé đi chiếc áo váy trên người nàng, khiến da thịt tuyết trắng hoàn toàn lộ ra, chỉ còn lại chiếc yếm phớt hồng ôm lấy bầu ngực tròn đầy đang phập phồng. Dạ Trọng Hoa lúc này hệt như một con báo dũng mãnh, nụ hôn của người đàn ông mạnh mẽ và ngang tàng, đột ngột nghiền nát mọi thứ nơi mà hắn đi qua, đồng thời cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn Âu Dương Vũ khiến nàng chỉ cảm thấy đau đớn, còn có chút sợ hãi. Sự lạnh lẽo đột ngột ập đến khiến toàn thân nàng run rẩy, nổi giận cố vùng vẫy mong tránh thoát nhưng thân thể bé nhỏ của nàng hầu như bị cánh tay rắn chắc của hắn bao vây không cách nào trốn thoát được.

Động tác của người đàn ông trước mặt hệt như một mãnh thú xuất hiện giữa bầu trời đêm, ánh mắt dừng lại trên thân hình nàng lại đỏ rực như lửa, nóng bỏng đến đáng sợ. Âu Dương Vũ nhẫn chịu không được liền không chút lưu tình cắn mạnh vào bờ vai săn chắc của hắn, cắn cho đến khi cảm nhận được mùi tanh của máu trong miệng mình, đưa mắt nhìn thì đã thấy máu dường như thấm đượm cả áo choàng ngoài của hắn. Dạ Trọng Hoa hầu như không hề để ý đến vết thương nhỏ nàng vừa gây ra, so với việc nghĩ đến những cử chỉ ôn nhu của Dung Tùy Vân dành cho nàng, sự quan tâm quá mức của nàng đối với hắn ta, tưởng tượng một ngày nàng sẽ lại rời khỏi hắn đi theo tên Thất hoàng tử kia thì có đáng là gì, tâm liền sinh ra cảm giác đau đớn tức giận mà hắn chưa từng trải qua. Một cảm giác trống rỗng, có chút thất bại.

Âu Dương Vũ nhìn khuôn mặt anh tuấn của Dạ Trọng Hoa, trong lòng không khỏi tuyệt vọng, nước mắt dường như muốn chực trào ra, biết rõ dựa vào tính cách của Dạ Trọng Hoa, một khi chàng ấy đã tức giận thì thật là chuyện gì cũng làm được, nàng bắt đầu từ bỏ việc giãy dụa, lạnh lùng nhìn hắn: "Dạ Trọng Hoa, nếu chàng làm như vậy với ta, đương nhiên sẽ chiếm được thể xác của ta nhưng chàng sẽ không bao giờ chiếm được trái tim của ta, tâm của ta. Rồi một ngày nào đó, ta sẽ cố gắng chạy trốn khỏi chàng, khiến cho chàng cả đời này sẽ không bao giờ tìm thấy ta."Tay hắn đột ngột dừng lại, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, ánh mắt như hai lưỡi kiếm sắc lạnh nhìn nàng.

Hắn đột nhiên nhớ tới sự kiện đau đớn trên núi Tuyết Sơn, biết được tin nàng rơi xuống đó, tim hắn ngỡ như ngừng đập, một loại cảm giác tuyệt vọng đến cùng cực, đau đến mức hô hấp bị ngừng trệ. Mất nàng, chuyện đó hắn không bao giờ muốn tái diễn thêm lần nào nữa. Hắn chậm rãi buông tha cánh tay nàng, trong mắt mang theo chút đau thương cùng với sự cô đơn vô hình.

Sau khi hai cánh tay Âu Dương Vũ được tự do, nàng liền lập tức đẩy hắn ra nhưng Dạ Trọng Hoa ngay cả một chút động cũng không. Âm thanh Âu Dương Vũ lạnh lùng, khóe môi nhếch lên khẽ châm chọc: "Sao thế? Chàng còn muốn dùng sức mạnh cưỡng ép ta sao?"

Dạ Trọng Hoa vẫn ngoan cường đè lên người nàng không có ý định từ bỏ, đầu ngón tay nhẹ nhàng vỗ về hai cánh môi đỏ mọng của nàng, hai gò má nàng. Vết cắn kia vẫn còn hằn in trên cổ nàng, âm thanh đạm mạc vừa có chút ảm đạm lại mang theo sự áy náy ôn nhu nói: "Vũ nhi, Ta làm đau nàng."

Âu Dương Vũ lạnh lùng quay mặt qua nơi khác, không hề nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Có phải muốn mặc kệ ta, không quan tâm đến ta, cũng không hề có chút tình cảm gì với ta. Kể từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau?"

Từng đầu ngón tay hắn mang theo lửa nóng, lướt dọc theo da thịt nàng tựa như bàn ủi. Bàn tay hắn ôm nhẹ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhẹ nhàng mềm mại như lông chim quét qua. Âu Dương Vũ không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy hành động này của hắn, có chút thất thần nhưng ngay lập tức liền biến mất.

"Vũ nhi, trả lời ta, nàng đã có từng nghĩ đến việc toàn tâm toàn ý ở bên cạnh ta chưa?" Trong nhịp thở hỗn hển, bờ môi Dạ Trọng Hoa trượt tới tai nàng, hơi ấm nóng bỏng từ đôi bàn tay hắn truyền đến mặt nàng, ngón cái thon dài vươn ra vuốt nhẹ, làn môi mỏng nóng bỏng ấy như vô tình cũng như cố ý lướt qua từng đường nét trên gương mặt nàng. Có chút mê mẩn và du dương hắn cẩn thận hôn lên mày nàng, chiếc mũi tinh xảo của nàng, môi nàng rồi đến vành tai, giọng nói trầm thấp của Dạ Trọng Hoa lại vang lên: "Vũ nhi, đừng rời khỏi ta, được không? Ta yêu nàng."

Hơi thở của hắn lướt qua trán nàng, mát lạnh dễ chịu, ba chữ cuối cùng của hắn cùng với lời khẩn cầu của hắn trước đó khiến tim nàng bắt đầu hoảng hốt, đầu óc của nàng hoàn toàn lâm vào một khoảng trống rỗng, tim đột ngột đập liên hồi, tâm dường như xao động không thôi. Ánh mắt hắn như ngọn lửa rực rỡ trong đêm tối. Nhất thời nàng không biết phải trả lời ra sao, vô thức muốn né tránh ánh nhìn trực diện của hắn. Ngữ khí của hắn vô cùng chân thành, dường như đang chờ đợi một đáp án từ nàng.

Nhưng Dạ Trọng Hoa rõ ràng không có ý định cho nàng có cơ hội lẩn trốn, hắn vươn tay quay mặt nàng lại, bắt nàng phải nhìn thẳng vào hắn. Sau đó một lần nữa nụ hôn của Dạ Trọng Hoa lại áp sát, nồng đậm mà lưu luyến, Âu Dương Vũ lúc này hai mắt dần mơ màng, nửa nhắm nửa mở. Gương mặt thanh tú đỏ hồng như ráng chiều. Tâm tình lúc này của Âu Dương Vũ cực kỳ phức tạp, tránh không ra, cũng không đón ý nói hùa, chính là cứng ngắc rất ở nơi nào, hắn môi ở của nàng môi thượng lưu ngay cả hồi lâu, trong mắt mang theo một loại thật sâu mê say: "Nàng có biết cảm giác của ta khi chứng kiến người con gái mình yêu thương ngủ không chút phòng bị ở trong phòng người đàn ông khác như thế nào không? Không hề biết người đàn ông đó đã dùng ánh mắt yêu thương đầy chiếm giữ nhìn đắm đuối, dùng đôi tay đó chạm vào gương mặt nàng?""Phẫn nộ, ganh tị - đó là cảm giác của ta khi đó, thậm chí cũng chính là cảm giác của ta khi lần đầu tiên gặp hắn ở Nam Phong quốc, ta ganh tị với hắn vì sao nàng lại đối xử dịu dàng, thân mật với hắn

như vậy, còn ta nàng đã từng cho ta ôn nhu nào như vậy chưa?"

"Nàng là một người phụ nữ không công bằng."

Âu Dương Vũ khóe mắt lóe lên rất muốn lên tiếng giải thích với hắn nhưng những nụ hôn cháy bỏng triền miên như mang theo sự trừng phạt của hắn lại bắt đầu, để lại những dấu ấn đỏ ửng, rõ ràng trên cổ, xương quai xanh và bầu ngực, sau đó đầu lưỡi của hắn linh động đầu rắn như muốn sáp nhập vào khoang miệng của nàng, rồi dần dần một tấc một tấc liếm thỉ, ôn nhu, âu yếm.

Âu Dương Vũ có chút không thở nổi, chỉ cảm thấy toàn bộ không khí xung quanh mình hít vào đều trở nên nóng bỏng. Âu Dương Vũ nghĩ rằng bản thân mình lẽ ra phải phản kháng hắn, tức giận hắn, nhưng nụ hôn của hắn, những cử chỉ động tác nhẹ nhàng ôn nhu, dịu dàng của hắn khiến cho nàng cảm thấy cơ thể căng cứng của mình đang chậm rãi thả lỏng, nàng giương mắt nhìn Dạ Trọng Hoa cuối cùng như đắm mình vào trong đôi mắt sâu thẳm của hắn.

Y phục đã bị hắn cởi văng hết ra ngoài, môi hắn tạm thời buông tha cho môi nàng, Âu Dương Vũ thở hổn hển, nàng muốn nói cái gì đó rồi đột nhiên đôi môi đỏ mọng mất đi khống chế, kêu lên một tiếng nỉ non.

Âu Dương Vũ bị thứ âm thanh do chính mình tạo nên dọa cho hoảng sợ, trái tim nàng đập dồn dập hơn, môi mím chặt.

Dạ Trọng Hoa rất hài lòng với phản ứng này của Âu Dương Vũ, hai gò má đỏ ửng của nàng khiến trên gương mặt khuynh đảo chúng sinh của hắn khóe môi cong lên một nụ cười mị hoặc. Vừa rồi thấy sự sợ hãi, quật cường trong mắt nàng, hắn vốn không muốn ép buộc nàng, là hắn không tốt, nhưng lúc này đây hắn quyết tâm cho nàng có một đêm đầy đáng nhớ.

Thân hình mềm mại trong ngực hắn lại không hề có chút phản kháng khiến toàn thân hắn bắt đầu khó tự chủ, đôi môi tà mị nóng rực ép lên đôi môi mềm mại của nàng lại từ từ dời xuống, khóe môi hắn cong lên ý thực hiện, Vũ nhi của hắn thật ngây ngô, đáng yêu!

Bàn tay người đàn ông mỗi lúc một thêm ngông cuồng. Cảm giác nhẵn mịn đã khiến hắn rung động, cơ thể mềm mại đã làm hắn muốn ngừng mà không thể. Hơi thở nam tính của hắn mỗi lúc một mãnh liệt, quyện chặt cùng những tiếng thở dồn dập của nàng. Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy khoảnh khắc này, cả người nàng như bị châm lửa, cơ thể khống chế không được co rút, giống nhau đang nằm trên đám mây mềm mại, phiêu đãng trôi dạt trên không trung, hắn nồng đậm hơi thở vây quanh nàng.

"Vũ nhi..." Dạ Trọng Hoa si mê ngắm nhìn gương mặt nhỏ bé nhuộm hồng của nàng, không ngừng gọi tên nàng nắm chặt lấy hai vai Âu Dương Vũ, khó khăn nhịn xuống dục vọng của bản thân, con ngươi màu hổ phách sắc thâm sâu nhìn nàng, giọng nói khàn khàn trầm thấp vang lên, quyến rũ, nhẹ nhàng lướt qua trái tim nàng: "Vũ nhi, Ta muốn nàng"

Âu Dương Vũ nhìn vẻ mặt của hắn như vậy ngay cả cự tuyệt cũng đều không cách nào thực hiện.

Lúc trước lý do nàng luôn tìm mọi cách thừa nhận tình cảm của mình với hắn, trốn tránh tấm chân tình của hắn dành cho nàng bởi vì nàng không muốn một cuộc sống bị bó buộc giữa chốn hoàng cung đầy rẫy những mưu mô,tranh giành quyền thế. Nhưng rồi ở bên cạnh hắn một thời gian, ước định ba tháng của đã qua nhưng trong lòng vẫn luyến lưu không muốn thực hiện lời hứa đó, ở bên cạnh hắn, chấp nhận những điều mình vốn không muốn đối mặt, ở bên cạnh hắn, chấp nhận việc ước mơ được tự do bay cao bay xa của nàng bị hạn chế, đổi lại, những lời thủ thỉ yêu thương của hắn dành cho nàng, sự quan tâm, lo lắng cho nàng mọi việc khiến nàng càng thấy muốn dựa dẫm vào hắn. Nàng dù có cường đại cách mấy cũng chỉ là một người phụ nữ cần lắm hơi ấm, sự chăm sóc bảo vệ của người đàn ông. Nàng biết bản thân mình đã gần như chuẩn bị tốt để đón nhận hắn. Nàng giờ phút này đầu óc choáng váng hồ hồ, cái gì đều muốn không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy một cỗ tê dại cảm thổi quét qua toàn thân nàng. Cơ thể Âu Dương Vũ bỗng run lên, ngửa đầu rên khẽ, đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được một cách rõ rệt nhiệt độ nóng bỏng của hắn, sợ hãi, hồi hộp, xa lạ, kích thích... toàn bộ cảm xúc phức tạp đều dâng lên.Bầu không khí trong phòng ngủ cũng dần thay đổi, tiếng gầm khẽ củangười đàn ông hoà cùng tiếng rên rỉ yếu ớt của người phụ nữ, hai thân thể kết hợp cực kỳ khăng khít, hai linh hồn vốn xa cách cũng hoà thành một thể. Dạ Trọng Hoa cuồng dã đưa nàng lên đỉnh cao dục vọng khiến cảm giác hưng mãnh sảng khoái như muốn nổ tung, phá huỷ mọi cảm quan tri giác của Âu Dương Vũ. Trên môi Dạ Trọng Hoa bật ra nụ cười ấm áp, thấy thân thể nàng trở nên mềm nhũn sau một hồi điên cuồng thì càng thêm thương tiếc, đầy yêu thương hôn lên bầu ngực tròn đầy, để lại những vết hôn nóng rực. Âu Dương Vũ chỉ có thể vô thức bật ra âm thanh nức nở, sự cường hãn của người đàn ông phía sau khiến nàng không cách nào thừa nhận nổi. Thân thể ngọc ngà như xụi lơ trên chiếc giường lớn, bởi sự tấn công mạnh mẽ từ phía sau mà không ngừng run rẩy, nàng vô lực đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào vòm ngực rắn chắc của hắn. Dạ Trọng Hoa khẽ cười cúi người ôm sát cơ thể mềm mại kia, vòm ngực vạm vỡ miêu tả từng đường cong duyên dáng trên phần lưng trắng mịn của nàng. Hắn thương tiếc hôn lên gương mặt xinh đẹp của nàng, khiến nàng cảm thấy thân thể như bị vùi giữa biển lửa nóng rực, chỉ có thể vô lực thừa nhận cảm giác thoải mái đến cực hạn khiến nàng cơ hồ mê man.

Nàng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ cảm thấy lúc bản thân vô lực chống đỡ cho đến khi yết hầu hắn bật ra tiếng gầm lớn cũng là lúc nàng hôn mê mất đi ý thức.

***

Khi tia sáng đầu tiên chiếu vào căn phòng, Dạ Trọng Hoa cũng đã thức giấc. Những tia sáng yếu ớt khẽ lướt qua, hắn lúc này mới được ngắm kỹ người con gái trong lòng mình. Gương mặt áp sát vào ngực hắn, từng nhịp thở đều đều quét qua da thịt hắn. Cảm giác này thật kỳ diệu. Đây không phải lần đầu tiên hắn ôm nàng ngủ. Nhưng không lần nào chân thật thế này. Trải qua một đêm mây mưa, hắn mới thật sự cảm nhận được niềm hạnh phúc và thỏa mãn khi người con gái hắn yêu thực sự thuộc về mình.

Đến lúc này, Âu Dương Vũ cũng khó khăn mở hai mắt. Nàng giật thót người, cố nén đau nhức muốn ngồi dậy thì từ đằng sau, cánh tay rắn chắc của Dạ Trọng Hoa từ phía sau vươn tới, đem cả thân thể nhỏ nhắn dưới chiếc chăn gấm ôm vào lòng, giọng nói trầm thấp thản nhiên vang lên: " Tối qua trông bộ dáng của Vũ nhi có vẻ rất hưởng thụ!"

Cánh tay hắn vô cùng mạnh mẽ nhưng cũng rất dịu dàng vòng qua cơ thể nàng, khiến phần lưng mềm mại của nàng dán sát vào vòm ngực vững chãi của

hắn, cảm nhận rõ ràng nhịp đập của tim hắn, từng nhịp từng nhịp như tiếng trống dồn dập vang lên tận nơi đáy lòng sâu thẳm. Âu Dương Vũ không dám cử động, ngay cả mở miệng nói chuyện cũng cảm thấy khó khăn. Mặt mày nàng thực sự đỏ đến tận mang tai muốn đẩy hắn ra, lập tức đứng dậy mặc lại y phục.

Cảm nhận được dáng vẻ ngượng ngùng có chút xấu hổ của nàng, nụ cười của Dạ Trọng Hoa càng trở nên mê đắm, ôm chặt nàng trong lồng ngực mình,cánh tay cũng siết chặt lại thêm quanh hông nàng, ngữ khí trầm thấp lướt qua cổ nàng: "Vũ nhi, có phải cũng rất yêu Ta?"

"Không phải!" Âu Dương Vũ thề thốt phủ nhận, đôi mắt như bạch thỏ cố gắng tìm mọi cách trốn tránh.

Dạ Trọng Hoa cũng không hờn giận, môi cong lên khẽ cười, hắn đặt trán mình dán chặt vào trán nàng, trong mắt không dấu được sự trêu chọc cùng đắc ý, "Còn muốn phủ nhận?!"Hắn bá đạo không cho phép nàng tránh né, đem thân thể mềm mại kéo sát lại, khiến nàng không thể không đối mặt với thực tại sau một đêm cuồng nhiệt. vươn tay vỗ nhẹ gương mặt đỏ hồng của nàng: "Nếu không, vì sao lại phản ứng như sáng nay, đỏ mặt? vì trời nóng sao? Hay là...tối qua vừa mới cùng ta chính thức động phòng?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã trở nên hồng rực bởi sự ngượng ngùng. Âu Dương Vũ không chịu thừa nhận tâm ý của mình với hắn, cố bày ra vẻ lãnh đạm nói: "Là chàng ép buộc ta."

"Ồ, vậy ta có cần phải xem xét lại việc định nghĩa hai từ "ép buộc" không? Ép buộc là cưỡng chế từ một phía còn theo quan sát của ta rõ ràng tối hôm qua là hai bên cùng tự nguyện?! Hừm?! Nếu không ngại, bây giờ ta có thể giúp nàng nhớ lại vài chuyện?"

Toàn thân Âu Dương Vũ lộ rõ vẻ hoảng hốt. Dưới ánh ban mai khẽ chiếu xuyên qua cửa sổ phòng ngủ, vài tia nắng tinh nghịch đậu lên khuôn mặt anh tuấn khuynh đảo chúng sinh của Dạ Trọng Hoa, trông thần thái của hắn cực kỳ rạng rỡ. Con ngươi màu hổ phách của hắn ánh lên tia sáng lấp lánh khiến tim người ta không khỏi tim đập chân run. Hắn nhấc người lên, từ trên cao nhìn xuống nàng, hơi thở ái muội bỗng chốc tăng thêm, Âu Dương Vũ vô lực chân tay bủn rủn đẩy hắn ra: "Không cần... Chàng, đừng dựa vào... a!"

Nàng chỉ vừa mới thốt ra mấy chữ thì đôi môi đỏ mọng đã bị môi hắn mạnh mẽ bao phủ, đầu lưỡi bá đạo của Dạ Trọng Hoa như muốn càn quét toàn bộ tinh hoa trong người Âu Dương Vũ: "Vũ nhi, nàng có biết nàng có bao nhiêu xinh đẹp không?"

"Ưm..."

Nhìn thấy dáng vẻ bất lực của nàng, khuôn mặt thanh tú khẽ cúi xuống không khỏi khiến hắn nổi lên ý nghĩ muốn cất tiếng trêu ghẹo nàng: "Còn mạnh miệng nói mình bị ép buộc nữa không?"

"Chàng đáng... đáng ghét..." Sự xấu hổ đã khiến toàn thân Âu Dương Vũ ánh lên một màu hồng mê người, bàn tay mềm mại che đi khuôn mặt nhỏ nhắn, bật lên tiếng mắng.

Âm thanh trầm thấp của Dạ Trọng Hoa vừa dịu dàng lại có phần bá đạo nghiêm túc nói: "Vũ nhi, Ta yêu nàng!"

Trúc Lục định đi vào phòng hầu hạ hai người rời giường, chỉ là vừa mới bưng chậu nước vào vươn tay gõ cửa thì đột nhiên nghe được vài âm thanh ái muội bên trong, nàng nhịn không được sắc mặt đỏ lên, quay lưng lại.

Sau đó không ngừng che miệng cười vụng trộm, ngày hôm qua sắc mặt của Ninh vương điện hạ thật đúng là dọa người nha, nàng vốn tưởng rằng Ninh vương điện hạ cùng với Ninh vương phi sẽ có chút xích mích hiểu nhầm gì đó, ai ngờ, xem ra với tình trạng này thì gạo nấu thành cơm rồi.

Tiểu Nặc từ phía bên ngoài chạy vào, còn chưa kịp mở miệng ra tiếng, thì Trúc Lục đã nhanh chóng giơ tay che cái miệng nhỏ nhắn của hắn nói: "Xùy, đừng quấy rầy bọn họ, bọn họ vẫn còn đang nghỉ ngơi."

"Ca ca bắt đầu ham ngủ từ khi nào vậy? Ca ca từng dạy em rằng là một người đàn ông chân chính không được phép ngủ nướng, như thế mới làm nên sự nghiệp."

Trúc Lục nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Nặc, nhất thời có chút nghẹn họng đành phải bịa lời nói quanh co: "Tối hôm qua hai người bọn họ phải thức khuya, cho nên..."Tiểu Nặc ngoan ngoãn gật đầu, có chút thất vọng, đã nhiều ngày qua hắn đã không được gặp tỷ tỷ: "Được rồi, lát nữa em sẽ qua."

Trúc Lục sợ người khác lại đến đây quấy rầy, liền cầm chậu nước đặt qua một bên sống chết ngồi canh ở cửa, vương gia cùng vương phi đang làm chuyện đại sự, bất cứ ai cũng không được phép quấy rầy.

Sau đó, Dạ Trọng Hoa không muốn làm khó cô, thoải mái đứng dậy, mặc xong y phục của mình sau đó xoay người nhìn thoáng qua cô nàng nào đó đang bối rối dùng chăn cuốn chặt mình như nhộng, căm giận trừng mắt với hắn, nàng khẽ bĩu môi tỏ vẻ mình đang vô cùng mất hứng. Dạ Trọng Hoa nhìn cô thật lâu, tâm nhìn không được ngồi xuống bên giường, đặt lên một nụ hôn ngọt lên trán nàng, đưa tay xoa đầu nàng: "Buổi tối chờ ta."

Âu Dương Vũ nhịn không được liếc mắt giận dữ nhìn hắn, ta không thèm chờ chàng đâu, cũng không muốn chàng trở về phòng đâu... Cầm thú!

Dạ Trọng Hoa mở cửa đi ra ngoài, nhìn thấy Trúc Lục liền phân phó nói: "Chuẩn bị nước ấm cho vương phi tắm rửa."

"Vâng!" Trúc Lục khóe mắt nhanh nhạy liếc thấy trên cổ vương gia mình có vết trầy xước, đầu liền không khỏi cúi thấp xuống, chuyên tâm chạy đi chuẩn bị nước ấm.

Âu Dương Vũ tuy rằng cảm thấy rất mệt, nhưng không hiểu sao một chút cũng không ngủ được, đầu óc bắt đầu loạn lên. Nàng ôm chăn chậm rãi ngồi

dậy, vô tình vấp phải góc chăn, chăn đột ngột roi xuống để lộ ra từng dấu hôn đỏ hồng ở khắp người nàng, còn có một mớ hỗn độn trên giường. Nàng bắt đầu hồi tưởng lại, càng nhớ mặt càng đỏ gay gắt.Lần này nàng thực sự thuộc về hắn rồi.

Một lát sau, Trúc Lục giúp nàng chuẩn bị nước ấm: "Vương phi, để nô tỳ hầu hạ người tắm rửa."

"Không cần, ngươi đi ra ngoài đi."

Trúc Lục che miệng nhẹ giọng cười rộ lên: "Vương phi thực sự đã thành người của vương gia rồi a. Ân ân ái ái."

"Đi ra ngoài, đi ra ngoài!"

***

Từ sau khi đến bái kiến Thái hậu trong bữa tiệc đại thọ cho đến bây giờ, Dung Tùy Vân vẫn chưa có lần nào tiến vào cung, thái hậu ngồi một mình nhớ tới khuôn mặt giống y đúc với đứa con gái An Nhã của mình, trong lòng nhung nhớ khôn nguôi đã phái người đi mời Tùy Vân vào cung thì nhận được tin báo rằng thân thể của hắn có chút không tiện cho nên ngày khác sẽ lại tiến cung thỉnh an thái hậu.

Vừa nghe nói Dung Tùy Vân thân thể có chút không tiện, trong lòng thái hậu liền không khỏi khẩn trương. An Nhã là một đứa con gái không có phúc hưởng, đến cuối đời vẫn không nhận được gì, chỉ có mỗi Tùy Vân là đứa con trai cốt nhục mà nó để lại trên thế gian này. Nàng đột nhiên nhớ ra sức khỏe của Dung Tùy Vân vốn không được tốt, trong lòng càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng không yên, lập tức ra lệnh cho hạ nhân chuẩn bị xe ngựa, mang một ít người ra cung đi đến biệt việc của Dung Tùy Vân.

Vệ Lâm nhìn thấy gương mặt trắng bệch không một chút máu kia của Dung Tùy Vân, trong lòng không khỏi đau lòng, chuyện ngày hôm qua hắn cũng đoán được tám chín phần sự tình, trong lòng phẫn hận không thôi, cuối cùng liền hạ quyết tâm, xoay người ra khỏi cửa.

Vệ Lâm vừa mới xoay người, thì âm thanh suy yếu phía sau liền vang lên như có như không: "Đừng đến tìm nàng!."

Bước chân dừng lên trên không trung, Vệ Lâm vẻ mặt đau xót xoay người lại, hắn chạy đến bên người chủ tử hắn khóc nức nở: "Thất hoàng tử, bây giờ chỉ có Ninh vương phi mới có thể cứu sống ngài! Nếu như chậm trễ, chậm trễ thì..."

Những lời này hắn căn bản không nói nên lời.

Dung Tùy Vân nhẹ nhàng khép mi lại, mạng của hắn vốn chính là do nàng cứu sống. Nếu như không có nàng xuất hiện trong đời hắn, thì cái mạng nhỏ bé này có giữ cũng không được bao lâu mà hắn cũng không thèm quan tâm. Điều mà hắn trân trọng nhất chính là khoảng khắc hắn được gặp nàng, gặp một cô gái như nàng là điều may mắn nhất mà từ trước đến nay hắn luôn mong chờ.

Trong đầu hắn không tự chủ được nhớ đến đêm hôm đó, nàng đi vào giấc ngủ ngon, nằm úp sấp trên bàn, khóe môi hắn chậm rãi hiện lên một ý cười ôn nhuận.

Hắn không muốn, không nghĩ sẽ để cho nàng biết tình trạng tồi tệ này của mình, hắn không muốn phải đặt nàng vào trong tình huống khó xử.

Vệ Lâm nhìn chằm chằm vào đôi mắt gần như đang nhắm lại của Dung Tùy Vân, nhất thời vô thố đứng đó, không biết phải làm thế nào mới phải.

Vệ Lâm đang lúc tiến thoái lưỡng nan thì một tiếng la lớn vang lên.

"Thái hậu nương nương giá lâm!"

Âm thanh ngoài cửa đột ngột vang lên khiến cho hai người họ đều cả kinh, một là vui mừng, một là kinh ngạc.

Vệ Lâm nhanh chân đi đến mở cửa ra thì ngay lập tức thái hậu từ bên ngoài bước nhanh vào, thấy Vệ Lâm liền lo lắng hỏi: "Tùy Vân làm sao vậy?"

"Hoàng tử bị thương." Vệ Lâm thần sắc bi thương, còn muốn nói thêm gì, quay đầu lại thì đã thấy chủ tử của mình liếc mắt trừng hắn mang theo ý cảnh cáo cho nên những lời muốn nói đều nuốt hết vào bụng.

Thái hậu nhìn thấy cháu trai của mình đang nằm suy yếu trên giường lại còn có chút muốn gắng gượng ngồi dậy, liền vội vàng nhanh chân bước đến vươn tay giúp đỡ Dung Tùy Vân, gấp giọng nói: "Làm sao vậy, Tùy Vân con làm sao vậy a?" Dung Tùy Vân giật giật môi, vốn định lên tiếng thỉnh an, lại bất ngờ chịu đựng không nổi ngã ập xuống.

"Mau, mau, nhanh đi gọi Vũ nhi đến, mau lên!" Thái hậu nhất thời thất thố, lo lắng bất chấp hình tượng hô hoán phân phó hạ nhân đang đứng bên ngoài.

Vệ Lâm vừa nghe xong những lời này liền cấp tốc chạy như bay đi thực hiện điều mà hắn đã rất muốn làm, cuối cùng cũng có thể đi mời Ninh vương phi.

Thái hậu vẫn ngồi bên giường Dung Tùy Vân, nhìn thấy bộ dạng hấp hối của hắn, gương mặt tái nhợt, hơi thở yếu đi, bất giác nội tâm của nàng liền bắt đầu khủng hoảng.

Con gái An Nhã của nàng ra đi không một lời từ biệt, ngay cả được nhìn thấy gương mặt của nó lần cuối cũng không thể.

Mà bây giờ con trai của nó, bệnh tật đeo bám, thần chết lại sắp phải cướp đi thứ quý giá nhất, thứ duy nhất mà con gái mình để lại ——nghĩ như thế, ánh

mắt không khỏi đỏ lên.

P/s: xin lỗi phải thông báo với các nàng rằng có lẽ một tuần Ta chỉ edit được mỗi một chương thôi a, lịch học của Ta dày đặc rồi các nàng ạ, cho nên * cúi đầu 90 độ*...

Còn thịt thì...*ba chấm* Thương Dung Tùy Vân...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Hạnh phúc đơn giản chỉ là được nhìn thấy nàng cười

Âu Dương Vũ căn bản là vẫn còn lưỡi chưa muốn nhấc thân ra khỏi giường, đột nhiên nghe được ý chỉ của thái hậu nương nương liền hoàn toàn tỉnh mộng phân phó người đưa nàng đến phủ.

Vừa mới vào đến phòng thì đã nhìn thấy hai đôi mắt đỏ hoe của thái hậu, sau đó bà liền nức nở cầm lấy tay nàng, nhẹ giọng nói: "Vũ nhi, mau đến xem bệnh trạng của Tùy Vân đi, nó rốt cuộc là bị làm sao vậy?"

Âu Dương Vũ nhìn thấy Dung Tùy Vân sắc mặt trắng bệch hoi thở mỏng manh nằm yếu ớt trên giường, trên mặt liền không khỏi kinh hãi, nàng quả thực đã xem nhẹ lực đạo của Dạ Trọng Hoa.

Dung Tùy Vân vốn cơ thể suy nhược, lúc trước vì trúng phải độc dược cho nên ảnh hưởng đến bộ phận bên trong, khiến cho khả năng hoạt động bị hạn chế, nàng đã rất vất vả mới chữa khỏi cho hắn. Vậy mà không những vì phải chịu đựng cả một quãng đường xa dài đầy mệt nhọc, bệnh tình lại bắt đầu tái phát thì bị Dạ Trọng Hoa dùng nội lực đánh cho tơi tả không cách nào chống cự được. Có điều tối hôm qua đã cố hết sức chuẩn bệnh sơ cứu cho hắn cho nên tạm thời xác định tính mạng của hắn không quá mức nguy kịch.

Thái hậu ngồi một bên lo lắng không thôi, Âu Dương Vũ nhẹ nhàng nắm chặt tay thái hậu lên tiếng trấn an: "Hoàng tổ mẫu, Tùy Vân nhất định không có việc gì, trước hết người cứ ra ngoài nghỉ ngơi đi."

Thái hậu đưa mắt nhìn Dung Tùy Vân lưu luyến không muốn rời đi. Âu Dương Vũ vất vả khuyên nhủ,đảm bảo nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho Dung Tùy Vân lúc đó thái hậu mới yên tâm chịu ra khỏi phòng.

Thái hậu vừa ra phòng, Âu Dương Vũ lập tức đi đến bên giường xem mạch tượng của Dung Tùy Vân, hai hàng lông mày nàng khẽ nhíu lại, thương thế đã nặng đến mức này chỉ sợ đã thương tổn đến phế quản. Cơ thể hắn lúc này quá suy yếu căn bản việc hấp thụ tác dụng của thuốc bây giờ là rất khó khăn, sợ rằng cơ thể hắn không thể chịu nổi,dẫn đến việc trị liệu sẽ thất bại. Âu Dương Vũ không khỏi nhíu mày, đang đau đầu nghĩ phải dùng đến biện pháp nào để giải quyết thì đột nhiên trong đầu nàng vang lên âm thanh của Tiểu Kỳ Lân: "Chủ nhân kính mến, dùng Bạch đà la a, có tác dụng cải tử hồi sinh rất hiệu quả, lại rất phù hợp với thể trạng suy nhược này của hắn."

Âu Dương Vũ khẽ vỗ vào đầu mình, đúng rồi, Bạch đà la chính là vị thuốc mà nàng cùng Dạ Trọng Hoa lấy được khi lạc vào rừng cây ma quái.

"Loại hoa đà la này có nhiều công dụng rất thần kỳ, là một loại thảo dược rất trân quý, trị nội thương rất hiệu quả!" Tiểu Kỳ Lân chạy đi hái một ít thuốc, Âu Dương Vũ thừa dịp người khác không chú ý tiếp nhận Bạch Đà La mà Tiểu Kỳ Lân đưa cho nàng.

Trực tiếp cho hắn ăn vào.

Tiếp ngay sau đó nàng dùng kim châm châm cứu cho mạch máu của hắn được lưu thông khiến cho kinh mạch hắn không còn bị tụ máu.

Sau khi Âu Dương Vũ làm xong mọi thao tác, nhìn hắn Dung Tùy Vân tái nhợt như tờ giấy mặt, nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, trong lòng dâng lên một cảm xúc phức tạp.

Nhớ tới những lời Dạ Trọng Hoa đã nói qua với nàng liền thở dài một hơi cẩn thận thì thào: "Dung Thất, một người đàn ông hoàn hảo như huynh xứng đáng có một cô gái tốt để yêu thương, được huynh che chở, nhưng đáng tiếc, cô gái đó không phải là ta!"Âu Dương Vũ ngồi ở bên giường, mắt thấy mày liễu của Dung Tùy Vân khẽ run lên nhăn lại có vẻ như đang phải chịu đựng cảm giác đau đớn, thống khổ nào đó rồi từ từ chậm rãi mở ra. Âu Dương Vũ nhanh chóng vươn tay xem mạch tượng hắn, mạch đập đã ổn định, không biết có phải là vì tác dụng của thuốc đã phát huy hoàn toàn hay không chỉ tổng vòng một khắc tình trạng của Dung Tùy Vân từ hôn mê đã bắt đầu có dấu hiệu tỉnh táo trở lại.

Đột nhiên nhìn thấy Âu Dương Vũ ngồi bên giường mình, trong mắt hắn liền hiện lên ý cười vui sướng không thôi nhưng rất nhanh liền che giấu đi. Nhìn thấy dáng vẻ của nàng, trong mắt hắn giống như tia nắng ban mai của buổi bình minh vừa dịu nhẹ vừa ấm áp khiến người ta sinh cảm giác ích kỷ muốn giữ lấy cho riêng mình, hắn ngẫm lại tình trạng cơ thể hắn bây giờ, không khác gì một phế vật vô dụng, một con ma ốm, sinh mệnh chỉ như một tờ giấy mỏng có thể rách đi bất cứ lúc nào. Nghĩ như thế, trong lòng hắn liền cảm thấy ảm đạm, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Tiểu Ngũ."

Âm thanh mang theo sự đau đớn ẩn nhẫn mà khổ sở, nỗi khổ không ai thấu.

Âu Dương Vũ thấy Dung Tùy Vân cuối cùng đã tỉnh lại liền không khỏi mừng rỡ, khóe môi cong lên ý cười, nói: "Dung Thất, huynh tỉnh rồi."

Dung Tùy Vân nhìn thấy nụ cười của nàng, tựa như ánh dương xua tan đi màn mây đen u tịch sau trận mưa rào. Trái tim tổn thương của hắn lại một lần nữa vì một nụ cười này của nàng mà đập liên hồi. Bên môi hắn không khỏi cong lên cười chua xót.

Vì sao, mỗi lần nhìn thấy nàng, hắn lại không không chế được tâm mình, hắn rất muốn chết tâm với nàng, rất muốn phủ nhận trái tim mình dành cho nàng, tại sao cứ mỗi lần nhìn vào ánh mắt đầy quan tâm của nàng dành cho hắn, hắn không nhịn được muốn bản thân mình có thể mạnh mẽ hơn, cường đại hơn để có thể đứng trước mặt nàng, nói với nàng một cách đầy chân thành rằng hắn có thể mang cho nàng hạnh phúc, có thể cùng nàng thực hiện ước mơ tự do đi ngao du thiên hạ, có thể xây dựng cho nàng một gia đình bình thường giản đơn với tiếng cười đầy vui vẻ của trẻ con. Trên thực tế, hạnh phúc là được mọi sự như ý muốn, nếu không chiếm được, đời đời sẽ chỉ là một mộng tưởng, nếu không muốn nói là một ảo tưởng!

Tâm hắn bắt đầu bị một thứ gì đó cắn nuốt, càng lúc càng mất phương hướng. Nếu như hắn không bao giờ tỉnh lại nữa, liệu hắn có còn được nhìn thấy nụ cười ấm áp của nàng nữa hay không.

Nếu, nếu như hắn chết đi liệu hắn còn có cơ hội nói với nàng rõ tâm tư của mình, tình cảm thầm kín bấy lâu này hắn dành cho nàng được hay không, hay cứ để những lời nói ấy trong chiếc hộp kí ức mà chỉ riêng hắn mang đi. Rồi liệu rằng nàng có nhớ hắn, có dành cho hắn một chỗ nào đó đặc biệt trong trái tim nàng không.

"Huynh sao lại không sai người đến báo cho ta biết, bệnh tình để nghiêm trọng đến mức này!" Âu Dương Vũ khẽ cau mày nhăn nhó, lời nói vừa nghiêm khắc có phần trách móc, mặc dù đã có trong tay Bạch Đà La có thể cải tử hồi sinh nhưng nếu không chữa tị kịp thời tính mạng của hắn nàng có cứu nổi không.

Dung Tùy Vân cũng không trả lời câu hỏi của Âu Dương Vũ, đột nhiên cười rộ lên, hắn ho khan hai tiếng, hai gò má vì thế mà đỏ ửng. Hắn đưa mắt nhìn Âu Dương Vũ, con ngươi giống như bị nước tiên tẩy trần đi, trong suốt mà êm ả.Hắn ẩn tình đưa tình nhìn Âu Dương Vũ, một chữ một chút nói: "Tiểu Ngũ, nàng biết không, trong lòng ta luôn hy vọng rằng nàng sẽ mãi chỉ là Tiểu Ngũ, không phải là Ninh vương phi."

Âu Dương Vũ có chút lo sợ, một lúc lâu mới cười nói: "Thì ta vẫn là Tiểu Ngũ mà."

"Không, ta hy vọng nàng chỉ là Tiểu Ngũ...của mỗi một mình ta." Hắn có chút khó khăn nhỏ nhẹ thốt lên, hắn đưa mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của nàng, chờ mong theo của nàng trên mặt nhìn đến một tia không giống với.

Âu Dương Vũ không nghĩ rằng Dung Tùy Vân lại thẳng thắn ngả bài như vậy trong khoảng thời gian ngắn liền không thích ứng được với tình hình trước mắt.

"Dung Thất, huynh mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi nhiều một chút đi."

Dung Tùy Vân trong mắt không khỏi có tia mất mát, kiên định nhìn Âu Dương Vũ: "Tiểu Ngũ."

"Dung Thất, Huynh biết không, ta vẫn luôn coi huynh là một người bạn tốt."

Dung Tùy Vân nhẹ nhàng mà cười rộ lên, trong mắt mang theo một tia chua sót đớn đau: "Ta biết với sức khỏe của ta như vậy... Ta chỉ muốn cho Tiểu Ngũ biết rằng, ta đã từng rất thích nàng, thậm chí đến bây giờ cảm xúc của ta đối với nàng vẫn không thay đổi. Cho dù biết rằng thời gian ta ở lại thế giới này không còn bao lâu nữa nhưng ta chỉ mong một điều nàng hãy luôn luôn nhớ đến ta, một người nguyện làm mọi điều vì nàng, một người vẫn luôn âm thầm dõi theo nàng...yêu nàng."

Tâm Âu Dương Vũ lập tức phức tạp, thậm chí còn có một tia cảm động không nói nên lời, nhưng chuyện tình cảm này phải nói rõ ràng với hắn: "Dung thất, chúng ta..."

"Ta biết nàng chỉ coi ta như một người bạn tốt, ta hiểu được. Nhưng nàng không có quyền thay đổi được suy nghĩ của ta, không có quyền thay đổi được trái tim ta, với ta mà nói nàng là người con gái đặc biệt nhất."

Dung Tùy Vân đem những lời nói tận đáy lòng mình nói một hơi với Âu Dương Vũ, bởi vì ngữ điệu có hơi nóng nảy cho nên ngực kịch liệt phập phồng. Lòng đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm thỏa mãn hơn rất nhiều, phần tình cảm thầm kín bấy lâu này hắn dành cho nàng cuối cùng cũng có thể dũng cảm nói với nàng, hắn cảm thấy như thế đã đủ rồi.

Âu Dương Vũ định mở miệng còn muốn nói gì, vị Thái hậu vì đứng ở ngoài không nghe được động tĩnh gì trong phòng liền không khỏi sốt ruột nhịn không được đẩy cửa đi vào, vừa nhìn thấy Dung Tùy Vân đã tỉnh dậy liền bước nhanh đến bên giường lên tiếng dồn dập hỏi: "Tùy Vân, con cảm thấy thế nào rồi, nói Ai gia nghe xem?"

Dung Tùy Vân đưa mắt nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, trong mắt có chút lưu luyến không muốn xa rời, còn có chút giật mình nói: "Ngoại tổ mẫu, vừa nãy Tùy Vân hình như có gặp được mẫu thân." Khi nói chuyện trên mặt hắn bình thản không chút sợ hãi cũng không kinh hoảng.

Thái hậu nhìn thấy biểu tình này của hắn, trong lòng không khỏi đau xót, bật thốt lên nói: "Không, sẽ không đâu thằng bé này, Nhã nhi đã không một lời rời xa ta mà đi, con cũng không thể giống với nó được, Ai gia đảm bảo với con sẽ không cho phép chuyện này tiếp tục lặp lại thêm một lần nữa..."Thái hậu vừa nói vừa không khỏi nghẹn ngào, thậm chí quay lại mạnh mẽ nắm lấy tay Âu Dương Vũ, như muốn làm chứng những lời mình vừa nói: "Vũ nhi, con nói giúp Ai gia xem, Tùy Vân nhất định sẽ không sao? Đúng không?"

Âu Dương Vũ khẳng định nói: "Vâng, Tùy Vân không còn vấn đề gì nữa rồi, chỉ cần dưỡng bệnh trong một thời gian dài thì có thể bình phục hoàn toàn."

Tiểu Ngũ, nàng nói vậy là để an ủi mình sao, Dung Tùy Vân không khỏi ôm chặt lấy ngực mình khó khăn thở hổn hển mấy hơi.

Thái hậu nhìn thấy tình trạng suy nhược của Dung Tùy Vân trong lòng không tránh được nổi niềm lo lắng, mở miệng khẳng định nói: "Vũ nhi, trong khoảng thời gian này con ở lại bên này chăm sóc dưỡng thương giúp Tùy Vân đi. Ta chỉ tin tưởng mỗi mình con, chỉ có con mới có thể giúp đỡ Tùy Vân được thôi a."

Âu Dương Vũ biết công dụng thần kỳ của Bạch đà la, chẳng qua vì Dung Tùy Vân bị Dạ Trọng Hoa đánh đến mức trọng thương cho nên nếu huynh ấy mà có chuyện gì bất trắc xảy ra, nàng dĩ nhiên cũng sợ hãi, liền gật gật đầu đồng ý.

Tay Dung Tùy Vân dần dần buông xuống khỏi ngực mình, ánh mắt có chút mong chờ vui mừng nhìn Tiểu Ngũ của hắn, trong lòng vì sự đồng ý của nàng mà nhộn nhịp không thôi.

Tảng đá nặng trong lòng Thái hậu cuối cùng cũng được dỡ bỏ, đột nhiên mới nhớ bản thân mình vẫn chưa biết nguyên nhân lý do vì sao Dung Tùy Vân lại bị thương đến mức này? Mắt không khỏi nhíu lại nghi hoặc hỏi: "Tùy Vân, tại sao con lại bị thương như thế này? Lẽ nào có người bắt nạt con?"

Câu nói cuối cùng của Thái hậu ngữ điệu có phần sắc nhọn, dù sao cũng là người ở trong cung trong thời gian dài nên âm thanh trong lời nói của mình có phần uy nghiêm đến đáng sợ.

Âu Dương Vũ trong lòng liền nảy lên giật mình, nếu như Thái hậu biết được nguyên nhân chính là do Dạ Trọng Hoa đả thương Dung Tùy Vân, vậy nàng phải giải quyết chuyện này như thế nào mới tốt đây?

Dung Tùy Vân bình tĩnh nhìn Âu Dương Vũ, dáng vẻ lo lắng của nàng đều bị hắn thu hết vào trong mắt. Ngay từ đầu hắn vốn không muốn để cho nàng gặp phải bất kỳ chuyện gì bất trắc gì, cũng không muốn nàng phải cảm thấy khó xử, hắn không đành lòng nhìn thấy nàng như vậy. Hắn chỉ muốn nàng thương tâm chỉ mỗi mình hắn thôi cũng tốt rồi, nghĩ như vậy liền tươi cười bày ra vẻ có chút bất đắc dĩ, nói với thái hậu: "Ngoại tổ mẫu nghĩ đi đâu vậy, Tùy Vân chỉ là đi đường không chú ý bị ngã ngựa, không ngờ lại nghiêm trọng đến vậy."

Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên nhìn thần sắc tự nhiên đạm mạc của Dung Tùy Vân như vậy, trong lòng không khỏi càng thêm áy náy.

Thái hậu thấy hắn như vậy nói, cũng không muốn tra hỏi nhiều, chỉ đơn giản dặn dò hắn vài câu về sau đi đứng phải cẩn thận một chút, sau đó còn dặn dò Âu Dương Vũ nhất định phải luôn ở bên cạnh hắn chăm sóc dưỡng thương cho hắn thật tốt, Âu Dương Vũ cũng chỉ biết gật đầu.

Vì phải chịu đứng quá nhiều cảm xúc như lo lắng sợ hãi, hồi hộp,..nên Thái hậu không khỏi cảm thấy mệt mỏi, thấy nét mặt có chút hồng hào của Dung Tùy mới an tâm chịu trở về cung, phân phó người đến đưa thật nhiều thuốc bổ đến.Âu Dương Vũ vì cứ mỗi lần chạm mặt Dung Tùy Vân thì cảm thấy không khỏi áy này cùng xấu hổ cho nên mới tự mình đích thân mang thuốc đến phòng bếp đi sắc. Đến khi thuốc được sắc xong, bưng bát thuốc đi ra ngoài thì đã thấy Dạ Trọng Hoa đứng đợi ngoài cửa.

Dạ Trọng Hoa đứng lặng đó bóng hình cao lớn, rắn rỏi, lúc này trông lại càng thẳng tắp, mơ hồ toát ra một cảm giác áp lực nặng nề, mắt phượng híp lại: "Nàng đã đồng ý với hoàng tổ mẫu ở lại chỗ này?"

Âu Dương Vũ cũng không muốn lừa gạt hắn: "Ừ..."

"Buồn cười, đường đường là Ninh vương phi của của phủ Ninh vương có nhà không về ở lại cái nơi chết tiệt này!" Dạ Trọng Hoa cười nhạt mở miệng, ngữ điệu hơi lạnh. Trải qua một đêm mặn nồng hôm qua, hắn vốn không muốn quan tâm hay so đo gì với tên Dung Tùy Vân kia, chỉ không hy vọng Âu Dương Vũ không bao giờ có bất cứ tiếp xúc gì với hắn ta.

Âu Dương Vũ sợ hắn đến đây gây sự nhịn không được tức giận trừng mắt hắn, nói: "Chàng còn nói, nếu không phải vì chàng đánh huynh ấy ra nông nỗi như vậy, Dung Thất huynh ấy sao có thể bị trọng thương đến thế được? Thiếu chút nữa chàng đã lấy mạng của huynh ấy rồi chàng có biết hay không hả?"

Dạ Trọng Hoa lạnh lùng trầm mặc, hắn quả thực không muốn để nàng khó xử, cũng không muốn cùng nàng có bất cứ xích mích gây gổ nào. Hắn hít một hơi thật sâu, khắc chế cảm giác tức giận muốn dâng trào lên cổ họng kia. Bàn tay lớn duỗi ra kéo nàng khóa chặt vào lồng ngực mình, hơi thở lạnh lẽo theo lời nói của hắn đầy vẻ bá đạo chiếm hữu: "Bổn vương ở lại đây với nàng."

Âu Dương Vũ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Dạ Trọng Hoa, tay nàng nắm chặt lấy tay hắn. Đột nhiên trong mắt hắn có ý cười nhàn nhạt, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt lấy cánh tay mình, trên người hắn luôn mang vẻ lạnh lùng, xa cách, nhưng khí chất vương giả, như kẻ ăn trên ngồi trước của hắn thì khiến người khác không tự chủ được mà si mê: "Vương phi của bổn vương ở nơi nào, bổn vương sẽ ở nơi đó."

"Được rồi, tùy ý chàng!"

Dạ Trọng Hoa nhíu mày đi theo sau nàng, muốn để Vũ nhi của hắn cùng với hắn ta ở cùng một chỗ? Không có cửa đâu!

Việc Dung Tùy Vân cố ý giấu giếm sự thực không có nghĩa là người khác cũng thế. Thái hậu đưa mắt nhìn cháu trai Dạ Phi Khanh mới sáng sớm đã đến thỉnh an, khuôn mặt già nua kia liền toát lên ý cười hiền lành, trong lòng bà, Dạ Phi khanh là đứa cháu trai hiểu lòng nàng muốn gì nhất, mỗi lần gặp mặt hắn đều tặng cho nàng nhiều thứ bảo vật lạ quý báu khiến nàng cảm thấy vô cùng hài lòng.

Từ sau khi hoàn thành việc học tập ở các xứ khác, mỗi ngày hắn đều đặn đến thỉnh an thái hậu, thái hậu cảm thấy hắn là một đứa cháu rất có tâm, nên trong lòng vô cùng cảm kích hắn.

Khuôn mặt Dạ Phi Khanh nho nhã, mang theo ý cười ấm áp, hắn hành lễ với thái hậu, nói: "Phi khanh kính chào hoàng tổ mẫu."

Thái hậu mở miệng nói: "Đứng lên đi, phải làm khó con mỗi ngày đều phải đến đây thỉnh an Ai gia này." Dạ Phi khanh chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt mang theo ý cười, nói: "Hoàng tổ mẫu nói gì vậy chứ, Phi Khanh đây là nguyện ý mỗi ngày đều đến thỉnh an hoàng tổ mẫu a."Trên mặt Thái hậu không khỏi rộ lên ý cười hiền lành, nói: "Thằng bé này, chỉ giỏi ngọt miệng thôi." Dạ Phi khanh cười, lại giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói: "Hoàng tổ mẫu, Phi Khanh nghe nói Dung Thất hoàng tử bị thương? Có đúng như vậy không?"

Thái hậu thở dài một hơi: "Ừ, cũng may nhờ có Vũ nhi, bây giờ đã qua cơn nguy kịch, aida, thằng bé đó đi đứng thật không cẩn thận, ngã đến mức để bản thân mình bị thương nặng đến vậy."

Dạ Phi Khanh làm vẻ mặt kinh ngạc: "Ngã?"

Thái hậu gật đầu, nhìn trên nét mặt của Dạ Phi Khanh có ý khó hiểu ngạc nhiên, thắc mắc hỏi: "Làm sao vậy?"

Dạ Phi Khanh khẽ nhíu mày: "Phi Khanh nghe phong phanh vài người nói, hình như Nhị ca đã ra tay đánh Dung Thất hoàng tử, không biết có phải là sự thật hay không?" Thái hậu cả người không khỏi chấn động đứng phắt dậy, thần sắc vô cùng kinh ngạc, nói: "Lý do là gì?"

"Hình như là vì nhị tẩu cùng với Dung Thất hoàng tử có chút... Có chút quan hệ không rõ ràng cho nên nhị ca mới tức giận." Dạ Phi Khanh bày ra bộ mặt khó xử đáp lời, mi mắt nhíu lại. Vẻ mặt Thái hậu tức giận không thôi, nhớ lại tình cảnh mạng của Dung Tùy Vân như treo trên bàn cân tâm không khỏi trầm xuống, vậy mà mình còn bảo Âu Dương Vũ ở lại bên hắn chăm sóc, chuyện này thật sự là...

Tức giận vẫn không nguôi trên gương mặt của nàng, lập tức nói: "Tuyên Ninh vương phi vào cung." Hạ nhân nhận được mệnh lệnh liền vội vàng ra cung đi bẩm báo, khóe môi Dạ Phi Khanh thoáng cong lên mỉm cười, ngẩng đầu nói: "Có vẻ như bây giờ Phi khanh ở đây không được hay cho lắm nên xin phép Hoàng tổ mẫu cáo lui trước.". Thái hậu gật gật đầu, sắc mặt dường như không được tốt.

Âu Dương Vũ vừa nhìn Dung Tùy Vân uống thuốc rồi đi vào giấc ngủ đột nhiên nhận được ý chỉ truyền nàng vào cung của Thái hậu. Vừa tiến vào Phương Hoa điện, nhận ra bầu không khí xung quanh có vẻ không được thích hợp cho lắm, ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt cau có của thái hậu, không giống như bình thường vừa thấy nàng liền tươi cười, cảm thấy nghi hoặc trong lòng, dưới chân chậm rãi tiến lên, cung kính hành lễ, nói: "Vũ nhi kính chào hoàng tổ mẫu."

Thái hậu thản nhiên nói: "Đứng lên đi."

Âu Dương Vũ đứng dậy, nói: "Vũ nhi tạ hoàng tổ mẫu." Âu Dương Vũ có chút giơ mắt lên nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng tức giận của Thái hậu nhìn chằm chằm vào mình, định lên tiếng hỏi han thì đột nhiên thái hậu hỏi: "Vũ nhi, Ai gia hỏi con, con làm thế nào mà quen biết được với Tùy Vân? Con với nó có quan hệ như thế nào?"

Lời này vừa ra, Âu Dương Vũ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng rất nhanh nàng cũng hiểu được, thì ra có người ở sau lưng nàng nói nhăng nói cuội, dựng chuyện lên, rồi đợi thái hậu gọi nàng đến gièm pha đây mà. Nàng nhẹ nhàng thở hắt ra, trong lòng âm thầm trào phúng cười, lợi dụng chuyện này để hãm hại nàng sao? Không nói ngươi thâm cũng không hoàn toàn đúng nhưng trí thông minh dùng sai chỗ rồi! Trước vẻ mặt đầy chất vấn của Thái hậu, Âu Dương Vũ hít sâu một hơi, nàng biết có một số chuyện nếu như càng giải thích lại càng thêm phức tạp đến lúc đó có muốn gỡ đám dây chằng này cũng khó, biện pháp giải quyết duy nhất lúc này chính là bịa một chuyện gì đó với cốt truyện đầy liên kết với tình hình này. Nàng biết Thái hậu có chút tình cảm với nàng, như vậy đi...Âu Dương Vũ trên mặt liền bày ra vẻ mặt thống khổ, khóe mắt ẩn ẩn hiện hiện làn nước mắt mỏng, ngẩng đầu nhìn về phía thái hậu, chậm rãi nhớ lại nói bằng giọng ủy khuất: "Hoàng tổ mẫu cũng biết, Vũ nhi từng bị mất tích một thời gian?"

Mặc dù Thái hậu lúc đó đang ở Cửu Hoa Sơn cầu phúc, nhưng khi trở về cũng đã được một số người kể qua, liền gật gật đầu.

Âu Dương Vũ tiếp tục nói: " Vũ nhi cùng với Trọng Hoa đi dạo chơi đến biên phòng phương Bắc, một hôm trời đẹp Vũ nhi với chàng cùng nhau lên đỉnh Tuyết sơn thưởng thức cảnh đẹp, vốn chỉ ngắm một vài dãy núi hùng vĩ, nhưng không ngờ suýt chút nữa ngày ấy đã trở thành ngày mà Vũ nhi cảm thấy hối hận nhất."

Thái hậu nhìn thấy vẻ kinh hoảng của Âu Dương Vũ liền không khỏi đau lòng, cẩn thận nghe câu chuyện cũ này.

"Vũ nhi và Trọng Hoa đều không hề đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra cho đến khi gặp phải tuyết lở! Hoàng tổ mẫu không biết, Tuyết lở xảy ra thì có bao nhiêu đáng sợ a, cả một vùng núi Tuyết Sơn đột nhiên nứt ra ngay dưới chân Vũ nhi!"

"Vũ nhi không chống đỡ được ngã xuống một hang động tối om lạnh lẽo, không đồ ăn nước uống, cảm nhận cái giá lạnh nơi Tuyết Sơn, Vũ nhi khi đó nghĩ rằng cuộc đời của mình coi như chấm dứt tại nơi đây."

Âu Dương Vũ nói tới đây,vẻ mặt sợ hãi không thôi, nặng nề thở một hơi.

Lời kể của nàng dường như không nhanh cũng không chậm, không quá kịch liệt giống như những chuyện nàng đang kể nàng chưa bao giờ xảy ra, nhưng qua đến tai Thái hậu thì lại là một sắc thái khác, bà không khỏi giật mình kinh hồn, Vũ nhi gặp phải tuyết lở, rơi xuống hang động tối om, vẫn còn có hy vọng cứu được sao? Đắm chìm trong câu chuyện đầy kịch tính mà Âu Dương Vũ kể, thái hậu liền không khỏi thắc mắc hỏi: "Sau đó thì sao?"

Âu Dương Vũ trên mặt bi thương không ngừng: "Rơi từ trên cao xuống, giữ được một mạng này quả thực là nhờ có trời phù hộ, Vũ nhi may mắn là vậy,

phát hiện mình bị thương không hề nhẹ. Ngay khi Vũ nhi cố gắng lê lếch tấm thân thương tích đầy người của mình khó khăn dò đường đi tìm Trọng Hoa, thì lại bị vài tên mặc áo đen đến đuổi giết ám sát tính mạng của Vũ nhi. Khi đó cả người Vũ nhi không thể chống đỡ được nữa, vừa đau đớn vừa sợ hãi cho nên hôn mê bất tỉnh. Khi tỉnh lại thì Vũ nhi mới biết được đã có người đến cứu Vũ nhi!"

"Là ai đã cứu con?" Thái hậu ngay sau đó hỏi.

"Là Tùy Vân, lúc đó xe ngựa Tùy Vân có đi ngang qua nên liền sai người đến cứu Vũ nhi."

Thái hậu nặng nề thở ra một hơi, nhỏ giọng nói câu a di đà phật.

"Vũ nhi vô cùng cảm kích Tùy Vân vì đã ra tay cứu một mạng này của Vũ nhi, huynh ấy nói rằng chỉ là tiện đường thấy người gặp nạn nên ra tay giúp đỡ, không ngờ đến khi Vũ nhi rời đi cũng là lúc phát hiện ra căn bệnh của huynh ấy. Vũ nhi vốn tinh thông một chút về y thuật nên không ngần ngại giúp huynh ấy chữa trị, phát hiện huynh ấy bị trúng độc mãn tính nên ở lại bên cạnh huynh ấy một thời gian nghiên cứu thuốc chữa trị, cả đôi chân của huynh ấy bây giờ cũng đã hồi phục hoàn toàn.'"Huynh ấy cứu Vũ nhi một mạng cho nên đối với Vũ nhi mà nói huynh ấy giống như một vị huynh trưởng, nhưng Vũ nhi không ngờ rằng huynh ấy lại là em họ của Trọng Hoa, thật không uổng công hai người chúng con đã gặp nhau một đoạn thời gian."

Thái hậu nghe Âu Dương Vũ lạnh nhạt kể lể một hồi nghe xong liền không khỏi giật mình, nhìn Âu Dương Vũ bằng vẻ mặt đau thương, nói: "Hoàng tổ mẫu không hề biết Vũ nhi đã phải trải qua một khoảng thời gian khó khăn nguy hiểm như vậy, quả nhiên ở hiền sẽ gặp lành. May mắn thay con với Tùy Vân có duyên phận, nó cứu con một mạng, con cũng giúp nó cứu giúp một mạng, tình cảm huynh muội như vậy còn gì tốt bằng nữa, lại đây, mau lại đây để hoàng tổ mẫu nhìn xem con thế nào."

Âu Dương Vũ vươn tay lên lau đi giọt lệ nơi hốc mắt, tiến lên vài bước đứng trước mặt thái hậu, nói: "Nay Vũ nhi đã không có vấn đề gì nữa rồi, hoàng tổ mẫu đừng lo."

Thái hậu vẫn kiên định nắm lấy tay Âu Dương Vũ nói: "Hoàng tổ mẫu hiểu lầm con rồi." Âu Dương Vũ cười lắc lắc đầu, đáy mắt liền lóe lên một tia lạnh lẽo.

"Cũng may gặp được Vũ nhi, Tùy Vân mới có thể giữ được tính mạng, hẳn là trời đất linh thiêng thấu hiểu được phù hộ cho Tùy Vân." Thái hậu nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay của Âu Dương Vũ, nghĩ tới cái gì, ánh mắt liền không khỏi đỏ lên.

Khi Dương ma ma hầu hạ bên cạnh Thái hậu đưa Âu Dương Vũ ra ngoài, nàng liền cẩn thận ghé sát bên tai Âu Dương Vũ nhỏ giọng nói: "Vương phi, vừa nãy Ngũ hoàng tử có đến đây."

Đôi mắt Âu Dương Vũ khẽ động, cảm thấy mọi chuyện xem như đã được rõ ràng, liền khẽ cười nói: "Gần đây thái độ làm việc của A Thanh ở Viên Mãn không tồi, ta sẽ thăng chức cho hắn làm phó quản sự."

Trên mặt Dương ma ma liền vui mừng không thôi, A Thanh là đứa con trai ruột mà nàng yêu thương nhất a, nàng liên tục khấu đầu nói: "Tạ vương phi!"

Sau khi Âu Dương Vũ trở về thì đã nhìn thấy Dạ Trọng Hoa ở trong phòng chờ nàng, hôm nay hắn giải quyết công việc xong sớm nên sớm trở về phủ. Mặc một thân áo trắng đơn giản, hắn tựa vào đầu giường yên lặng đọc sách.

Âu Dương Vũ vừa nhìn thấy hắn, tức giận đến mức không biết phải dùng đến thứ gì để đánh hắn cho bỏ tức, nhớ tới những việc xảy ra hôm nay khi cùng ở với thái hậu tất cả còn không phải là họa hắn gây ra sao? Nàng bước nhanh đi đến trước mặt Dạ Trọng Hoa: "Chàng từ nay về sau không được phép lỗ mãng hành động khi chưa rõ ràng tình hình trước mắt như vậy, có làm được không?"

"Ừ."

Âu Dương Vũ nhìn thấy gương mặt không hề biến sắc vẫn đạm mạc xem sách kia liền phát giận: " Ta biết chàng vốn là người hành động luôn có lý do của mình, nhưng chuyện gì cũng nó giới hạn của nó, chàng có biết hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào nếu như Tùy Vân bị chàng đả thương đến chết không? Dung Tùy Vân không chỉ là em họ chàng mà huynh ấy còn là bạn tốt của chúng ta, huynh ấy đã từng cứu sống ta đó..."

"Ừ, ta biết." Dạ Trọng Hoa dường như đã nhận ra sự hờn dỗi ẩn sâu trong lòng nàng. Sau khi nghiêm túc đánh giá nàng vài giây, hắn liền vươn tay kéo Âu Dương Vũ ngã vào trong lồng ngực mình.

Giờ phút này Dạ Trọng Hoa rõ ràng không hề quan tâm đến những lời thuyết giáo của nàng, Âu Dương Vũ thật cảm thấy bất lực liền lên tiếng nói: "Chàng hứa với ta sau này không được phát sinh chuyện như vậy nữa?!"

" Còn phải xem biểu hiện của Nàng!" Dạ Trọng Hoa giơ tay véo mũi nàng, nửa đùa nửa thật, thái độ dường như không có thành ý.

Âu Dương Vũ hận không thể bóp cổ Dạ Trọng Hoa: "Rốt cuộc là chàng có hứa với Ta hay không, có nghiêm túc với câu hỏi của Ta không?"

"Nàng nói xem?!"

"Chàng trả lời nghiêm túc đi!"

"Cùng với nàng đưa hắn đi dạo phố Tây Lăng, đủ thành ý chưa?"

Ngay sau câu nói đó, cánh tay rắn chắc tráng kiện của người đàn ông vươn ra, ôm nàng thật chặt. Mùi hương nhàn nhạt dễ chịu bao vây lấy nàng. Âu

Dương Vũ bị hắn đặt hoàn toàn trong lòng mình, ánh mắt hắn nóng bỏng như con sói đói nhìn miếng mồi ngon trước mặt khiến tâm nàng không khỏi co rút lại, hoàn toàn khó thở. Dạ Trọng Hoa hắn định?!

"Ta..." Âu Dương Vũ còn muốn nói gì, miệng đã bị Dạ Trọng Hoa ngăn chặn lại. Nụ cười thấp thoáng trên khóe môi Dạ Trọng Hoa cũng không còn nữa, hắn dướn người về phía trước, ánh mắt rực sáng,sau đó Âu Dương Vũ bị người đàn ông này dẫn dắt vào bẫy tình do hắn thiết kế.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Ngày nào cũng ghen

Âu Dương Vũ từ từ tỉnh dậy trong lòng Dạ Trọng Hoa, vừa mở mắt ra thì đã thấy Dạ Trọng Hoa đưa ánh mắt điềm tĩnh ôn hòa nhìn mình, hàng lông mày rậm dày, sống mũi cao cùng với bờ môi mỏng chất chứa một sự quyến rũ đến chết người, đôi mắt toát lên một tia trầm ổn khí khái mà anh tuấn. Âu Dương Vũ khẽ ho khan che dấu đi sự thất thố của mình lên tiếng hỏi hắn: "Chàng đang suy nghĩ gì thế?"

"Ta đang suy nghĩ..." Dạ Trọng Hoa dừng lại một chút, trong mắt chỉ còn lại sự ôn nhu, hắn vươn tay nhẹ nhàng vuốt đi mái tóc rối của Âu Dương Vũ thở một hơi thỏa mãn trên đỉnh đầu, rồi cất giọng trầm ấm mà quyến rũ: "Được ôm nàng thế này, thật hạnh phúc."

Gương mặt Âu Dương Vũ không khỏi đỏ rần lên, chẳng biết là vì trong đầu vẫn còn mông lung hình ảnh nhiệt tình của hai người bọn họ đêm qua hay là vì những lời hắn nói. Nàng muốn tránh khỏi cái ôm của hắn nhưng lại bị hắn ôm chặt. Cánh tay người đàn ông tràn đầy sức mạnh. Cả người nàng mềm nhũn, lập tức nằm im.

Dạ Trọng Hoa nhìn vẻ mặt của Âu Dương Vũ, không khỏi bật cười, hắn trong ngực dán tại của nàng trên lưng, nàng đều có thể cảm giác được hắn chấn động. Dạ Trọng Hoa sử chút khí lực đem nàng vòng vo trở về, trong thanh âm khơi mào một chút tà mị: "Sao thế? Để ta đoán xem, Vũ nhi nàng đang ngượng?"

"Ta mới không ngượng!" Âu Dương Vũ lúc này mặt mày đỏ rực lên, chỉ cảm thấy Dạ Trọng Hoa chàng ấy nếu như nói thêm một lời yêu thương nào nữa, nàng không đảm bảo trái tim mình lại đập rộn lên đâu.

Không khỏi vặn vẹo thân mình chống cự cái ôm của hắn "Chàng đừng động tay động chân nữa, ta muốn đứng dậy!"

"Nằm yên đó, để ta ôm nàng thêm một lúc nữa." Giọng nói của Dạ Trọng Hoa len lỏi vào đôi tai nàng, dịu dàng mà trầm lắng. Dạ Trọng Hoa trong lòng thầm nghĩ chỉ muốn cùng nàng mãi mãi như vậy. Cho dù không làm chuyện này thì hắn vẫn muốn hàng ngày được ôm nàng vào lòng, hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, ngửi lấy hương thơm ngọt ngào dễ chịu trên người nàng, dường như nó khiến cho hắn có thể vượt qua được sự mệt mỏi khi phải vào triều giải quyết công sự.

Âu Dương Vũ thấy Dạ Trọng Hoa vẫn kiên quyết ôm chặt lấy mình không buông liền cũng không muốn phí sức cự tuyệt, giờ phút này toàn thân nàng đều bủn rủn, có chút mệt mỏi không muốn rời giường nên đành miễn cưỡng ỷ lại nằm gọn trong vòng tay của Dạ Trọng Hoa, nhỏ giọng cùng hắn nói chuyện.

Người hắn tỏa ra mùi hương hoa quỳnh thoang thoảng nhàn nhạt mát lạnh mà dễ chịu, kết hợp với nhau tạo nên một bầu không khí kỳ lạ quấn lấy nàng.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, âm thanh của Trúc Lục vang lên cẩn thận bên ngoài: "Vương phi!...Vương phi! Người đã dậy chưa?" Trúc Lục là một nha hoàn hiểu chuyện cho nên bình thường sẽ không bất ngờ đến quấy rầy chủ tử mình. Lúc này hai hàng lông mày của Dạ Trọng Hoa không khỏi nheo lại, vẻ mặt tức giận bắt đầu hiện lên, Âu Dương Vũ thấy Dạ Trọng Hoa có vẻ như không để tâm đến việc này lắm liền lên tiếng hỏi: "Có chuyện gì?"

Cảm giác áp bách u ám tỏa ra quanh người Dạ Trọng Hoa càng lúc càng sâu nặng, mang vẻ cường thế khiến cho người khác không khỏi cảm thấy bất an, vừa mới cùng Vũ nhi nói chuyện một lát thì lại có kẻ khác đến phá rối, chán sống rồi?Trúc Lục nghe được âm thanh đáp lại của Âu Dương Vũ trong lòng mới cảm thấy nhẹ nhõm liền thở phào một hơi. Nàng chỉ sợ Ninh vương gia lúc này tức giận đến tận trời muốn băm vằm nàng ra thành trăm ngàn mảnh ấy chứ: "Mới vừa rồi người của hoàng tử Dung Thất tới nói rằng sức khỏe của hoàng tử Dung Thất không được ổn, ăn cái gì cũng không vừa miệng, mặc dù đã cố gắng ăn nhưng chỉ sau một lát thì toàn bộ đều nôn ra."

Dạ Trọng Hoa nghe được chuyện này có liên quan đến Dung Tùy Vân, sắc mặt liền càng thêm u ám, vẻ mặt trông rất khó coi. Vũ nhi là người con gái mà trong lòng hắn ta luôn luôn mộng tưởng, dường như tên này vẫn chưa từ bỏ cái ý định về một tình yêu đơn phương tuyệt vọng này.

Chẳng phải thương thế của hắn đã hồi phục lên rồi sao? Mới không được Vũ nhi chăm sóc mấy ngày đã không khỏe rồi?

Dạ Trọng Hoa khẽ nhíu chặt mày, trong mắt là hoàn toàn không tin, không đợi Âu Dương Vũ mở miệng nhân tiện nói: "Vương phi mang bệnh trong người, không tiện đến đó, đi đi."

Trúc Lục lên tiếng vâng vâng dạ dạ, rất nhanh rời đi.

Âu Dương Vũ trừng mắt nhìn Dạ Trọng Hoa: "Nếu không phải tại chàng đánh người ta bị thương nặng thì Dung Thất sao có thể bệnh nghiêm trọng đến thế?"

"Là Ta sai, nàng vừa lòng chưa?!" Hắn không muốn phải cùng nàng hơn thua mãi chuyện vốn không đáng để tâm này. Điều hắn để tâm chính là việc nàng vẫn phải chăm sóc hầu hạ bên cạnh hắn ta.

Nhìn thấy bộ dạng dễ dàng thỏa hiệp của Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ có chút giật mình nhưng cũng không thèm để ý đến hắn, đứng dậy đi đến bàn trà viết này nọ. Dạ Trọng Hoa thấy vậy không khỏi nhíu mày thắc mắc hỏi: "Đang làm gì thế?"

"Đương nhiên là kê đơn thuốc cho Dung Thất rồi."

Dạ Trọng Hoa khóe môi chậm rãi buông ra, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang cặm cụi ghi đơn thuốc kia, trên mặt hắn khẽ lộ một tia vui mừng thoáng lướt qua, Âu Dương Vũ nhìn thấy hắn như vậy, nhịn không được nở nụ cười: "Nếu Ta không nhầm thì dạo gần đây chàng ăn giấm chua hơi nhiều thì phải, chua đến mức ê cả răng người khác luôn a."

Dạ Trọng Hoa nhịn không được vươn tay véo hai má nàng, đưa khuôn mặt khuynh đảo chúng sinh của mình áp sát vào mặt nàng: "Có muốn nếm thử xem bây giờ ta chua thế nào không?"

"Chàng đừng có dựa gần ta như vậy." Hắn cần gì phải áp sát vào người nàng vậy chứ, Âu Dương Vũ cảm thấy trong người có chút nóng liền lập tức tạo khoảng cách với Dạ Trọng Hoa, nàng gọi Trúc Lục đến đưa phương thuốc này cho người của Dung Thất.

Không ngờ hai người bọn họ vừa mới dùng xong bữa sáng thì đã nghe hạ nhân thông báo rằng có Ngô ma ma từ trong cung đến, vị ma ma này Âu Dương Vũ có gặp qua vài lần, là ma ma hầu hạ bên cạnh thái hậu. Nay vị ma ma này được thái hậu cử đi đến theo dõi bệnh trạng chăm sóc cho Dung Tùy Vân nên đương nhiên mọi sinh hoạt hay diễn biến bệnh tình của hắn đều được gô ma ma tường thuật lại hết cho nàng. Ngô ma ma vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ lập tức hành lễ, tiện đà nói: "Thái hậu nghe nói thân mình của hoàng tử Dung Thất không được ổn định cho nên vô cùng lo lắng, còn mời vương phi trực tiếp đến xem bệnh cho Ngài ấy thì mới yên tâm."Thái hậu mỗi ngày đều luôn quan tâm đến bệnh tình của Dung Tùy Vân mặc dù từ nhỏ hắn không ở bên cạnh nàng nhưng trong lòng vẫn luôn coi trọng yêu mến hắn. Vị ma ma đều hết tất cả tình trạng của Dung Tùy Vân bẩm báo lại cho thái hậu, thái hậu lo lắng không thôi, liền lập tức lệnh cho ma ma đến mời Âu Dương Vũ đích thân qua xem.

Đôi mắt Dạ Trọng Hoa trở nên âm u, hắn không hề muốn cái tên Dung Tùy Vân kia có bất cứ mối quan hệ gì với Vũ nhi, lại không hề muốn Vũ nhi phải gặp mặt hắn. Nhưng vì đây là ý chỉ của Thái hậu cho nên tạm thời hắn không thể làm trái yêu cầu của bà lão này được.

Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ dáng u ám của Dạ Trọng Hoa không khỏi buồn cười, nàng bây giờ cả thể xác lẫn trái tim đều đã thuộc về hắn, hắn còn tức giận cái gì nữa chứ, nghĩ vậy liền tiến lên cầm tay hắn: "Chàng cứ vào triều trước đi, hoàng tổ mẫu đứng ngồi không yên như vậy, có không đi cũng không được, có lẽ ta phải đến xem bệnh tình của Dung Thất một chút, ta sẽ về sớm thôi mà."

Cảm nhận được sự ấm áp truyền đến từ đôi bàn tay của Âu Dương Vũ, tảng băng trong lòng hắn dường như cũng tan chảy đi không ít, mặc dù Dạ Trọng Hoa không vui với quyết định này nhưng cũng khẽ gật gật đầu lấy lệ.

Vệ Lâm nhìn thấy chủ tử mình trước một bàn đồ ăn không hề có ý định động đũa, trong lòng có chút không đành lên tiếng khuyên nhủ: "Thất hoàng tử, ngài ăn chút gì đi!"

Dung Tùy Vân sắc mặt tái nhợt khẽ lắc lắc đầu: "Ăn cũng vô dụng, tất cả đều nôn ra."

Vệ Lâm nghe xong những lời này liền không khỏi lo lắng, Dung Tùy Vân từ hôm qua đến nay dù đã cố gắng ăn chút gì nhẹ miệng nhưng toàn bộ đều phun ra, thậm chí cứ mỗi lần nhìn thấy đồ ăn thì đều không có khẩu vị, sáng sớm đã sai người đến mời Âu Dương Vũ đến nhưng hiện tại vẫn chưa thấy người.

Dung Tùy Vân đưa đôi mắt bất đắc dĩ nhìn chén thuốc đã nguội lạnh trên bàn khẽ nói: "Uống thuốc mãi như vậy thật sự rất đắng."

Miệng đắng, trong lòng cũng đắng chát.

Vệ Lâm nghe như vậy tâm liền càng thêm buồn rầu, nhìn Thất hoàng tử vẫn cố chấp như vậy hắn cho dù có muốn lên tiếng khuyên bảo cũng không dám. Dung Tùy Vân nhẹ tựa lưng vào ghế ngồi, khẽ đưa đôi mắt đầy trông mong vô thức nhìn về phía nào đó.

Trong phòng đột nhiên vang lên âm thanh phá tan sự tĩnh lặng: "Ninh vương phi đến."

Hai người chủ tử bọn họ đều không hẹn nhau mà vui vẻ hẳn lên. Trong lòng Vệ Lâm vui mừng khôn xiết, cuối cùng Ninh vương phi cũng chịu xuất đầu lộ diện! Chỉ cần nàng đến đây thì chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết vấn đề nan giải này.

Đôi mắt Dung Tùy Vân thoáng hiện lên một tia mừng rỡ, hắn còn tưởng rằng hắn sẽ không còn được gặp lại Tiểu Ngũ. Hắn muốn mỗi lần đứng trước mặt nàng sẽ không phải đối diện với nàng với khuôn mặt đầy tái nhợt hay với một cơ thể suy yếu hay thậm chí đôi chân bủn rủn không thể đứng vững, hắn muốn nàng nhìn hắn với một Dung Tùy Vân khỏe mạnh, chỉ có điều cả ngày nay cơm hắn thấy đều nuốt không trôi, cả người đều kiệt sức, mềm ngoặt ra, ngay cả đứng dậy đều dường như là một chuyện rất khó khăn.Âu Dương Vũ tiến vào phòng nhìn thấy một bàn đồ ăn đầy những món mỹ vị, hương thơm hấp dẫn. Nhưng có một điều là hiện trạng của chúng đều vẫn được gữ nguyên, không có dấu hiệu đũa đã được động qua. Dung Tùy Vân cố gắng đứng dậy khẽ cười dịu dàng với nàng: "Tiểu Ngũ, nàng đến rồi."

Âu Dương Vũ cố ý dùng sức ngửi mớ đồ ăn trước mặt, khoa trương nói; "Đồ ăn ngon thế này, sao huynh không ăn một chút đi?"

Âu Dương Vũ dùng đũa gắp chút đồ ăn nhẹ bỏ vào trong bát hắn: "Xem huynh đi, đói đến mức tóc muốn bạc rồi kìa,, mau ăn nhiều một chút."

"Ừ." Dung Tùy Vân cầm lấy đũa gắp một miếng, nhưng với mới kề bên miệng thì một cảm giác chua chát như chực trào từ dưới cổ họng trào lên khiến Dung Tùy Vân không khỏi nhanh chóng buông đôi đũa xuống, hắn nặng nề thở dài một hơi, "Ta không muốn ăn."

"Sao có thể được?"Trước khi Âu Dương Vũ đến đây đã nghe ma ma nói qua rằng Dung Tùy Vân từ hôm qua đến nay vẫn chưa cho thứ gì vào bụng, vốn cơ thể đã suy nhược, nay lại không ăn, chuyện này sao có thể chấp nhận được?

"Thuốc đã uống chưa?"

Vệ Lâm đứng một bên còn chưa kịp mở miệng khai báo thì đã nghe được Dung Tùy Vân nói: "Vị thuốc rất đắng, ngửi thôi đã không chịu nổi rồi."

"Bệnh của huynh sao lại nghiêm trọng đến mức này?" Nàng vươn tay lên đặt lên tay Dung Tùy Vân bắt mạch, thương thế của huynh ấy hầu như đã tốt lên nhiều, chẳng lẽ mấy món ăn này không hợp với khẩu vị của huynh ấy.

Âu Dương Vũ lại lên tiếng hỏi: "Có món nào huynh đặc biệt thích ăn không?"

Dung Tùy Vân lắc lắc đầu: "Bây giờ mặc dù bụng rất đói nhưng trong đầu đều không thể nghĩ ra nổi được một món."

Hắn nhìn Âu Dương Vũ, trong mắt dẫn theo vài phần bất đắc dĩ: "Nhưng khẳng định với Tiểu Ngũ rằng mấy món ăn trước mắt, Ta nuốt không trôi..."

"Vậy để Ta thử xem." Âu Dương Vũ nhớ tới những món ăn mà nàng hay làm cho Dạ Trọng Hoa hồi bị thương nặng, tài nấu ăn của nàng cũng không tệ. Nghĩ vậy Âu Dương Vũ liền xoay người đi vào phòng bếp làm một canh gà hầm nấm, bên trong còn cho thêm ít vị thuốc bổ vào, sau khi nấu xong mới đem đến cho Dung Tùy Vân.

Trong lòng Âu Dương Vũ có chút không rõ ràng, nếu như vẫn không có tác dụng gì, hắn vẫn một mực nôn ra vậy thì nàng chỉ còn cách châm cứu cho hắn, nếu như vẫn không hẳn là phải nỗ lực hằng ngày bồi bổ thêm vài vị thuốc cho hắn dùng.

Âu Dương Vũ đem bát canh gà hầm nấm đưa đến trước mặt Dung Tùy Vân: "Đây là món canh do chính tay ta làm, huynh nếm thử xem?"

Dung Tùy Vân nhìn thấy bát canh gà trước mặt, nhìn lớp nước dùng sóng sánh màu sắc trông rất bắt mắt, mùi thơm xông thẳng vào mũi. Con ngươi Dung Tùy Vân không khỏi lóe lên sáng rọi, cười yếu ớt: "Tiểu Ngũ tự tay làm, ta đương nhiên sẽ phải nếm thử rồi."

Âu Dương Vũ cười nói đùa một câu: "Vâng, là đích tay ta làm, huynh có gan không nếm thử đi?"

Dung Tùy Vân cầm thìa đưa một ngụm canh vào miệng, chậm rãi nuốt xuống, sau đó lại thêm một thìa nữa. Lúc mới bắt đầu hắn còn có chút buồn nôn nhưng một lúc sau hương vị đều thấm dần lan tỏa nơi khoang miệng khiến cho hắn không khỏi ham muốn thêm một thìa nữa. Hắn tao nhã nhấc thìa lên ăn, cho đến khi ăn hết bát canh kia hắn vẫn cảm thấy chưa đủ liền ngại ngùng hỏi: "Còn không?""Còn." Âu Dương Vũ chậm rãi thở phào, chỉ cần huynh ấy ăn được một chút gì đó là tốt rồi. Nàng sai người xuống bếp mang thêm một bát nữa đến cho hắn, Dung Tùy Vân từ từ thưởng thức, sắc mặt bắt đầu hồng hào hắn lên nhìn có vẻ cũng tốt lên nhiều, hắn buông thìa trong tay lên tiếng tán thưởng "Tài nghệ nấu ăn của Tiểu Ngũ quả thực không ai sánh bằng, món này rất ngon."

Dung Tùy Vân ăn xong hai chén canh mới cảm thấy ấm bụng một chút, cả người cũng không còn khó chịu nữa.

Vệ Lâm nhìn thấy chủ tử mình xoi liền hai bát canh, trong lòng nhẹ nhàng thở ra nhưng vẫn khẩn trương nhìn hắn: "Thất hoàng tử, bây giờ ngài có cảm thấy buồn nôn không?"

Dung Tùy Vân khẽ lắc đầu nói: "Dường như là không, cảm giác muốn phun hết thức ăn ra ngoài đã hoàn toàn biến mất."

Âu Dương Vũ trong lòng liền yên tâm hẳn ra, một mặt vì sợ Dung Tùy Vân cảm thấy khó chịu khi ngửi thấy mùi vị thuốc trong canh cho nên mới kết hợp thêm một ít mứt táo để ác đi vị đắng của thuốc. Sau khi làm xong mọi việc mới phát hiện mặt trời đã lên đến đỉnh, sợ rằng Dạ Trọng Hoa sẽ bực bội mất hứng cho nên nhanh chóng cáo từ hồi phủ.

Đột nhiên Ngô ma ma từ bên ngoài vào tất cung tất kính nói: "Thái hậu có lệnh nếu như Ninh vương phi tìm ra được cách khiến cho hoàng tử Dung Thất ăn được thì kể từ ngày hôm này làm phiền Ninh vương phi ở lại đây chiếu cố cho hoàng tử Dung Thất."

Âu Dương Vũ có chút ngạc nhiên không thể tin: "Hả?"

"Thái hậu nương nương còn nói, vì Thất hoàng tử đã từng cứu Vương phi một mạng cho nên nhân cơ hội này báo đáp ân tình. Hoàng tử Dung thất cơ thể suy nhược, mong vương phi khoan dung."

Từ hôm Thái hậu đã xác nhận được mối quan hệ giữa Âu Dương Vũ với cháu ngoại mình chỉ đơn giản là tình huynh muội, cho nên mới yên tâm lệnh Âu Dương Vũ ở bên cạnh chăm sóc Tùy Vân với phương châm chính là chữa khỏi bệnh là trên hết, lấy bệnh nhân làm trọng.

Có điều trong lòng Âu Dương Vũ vẫn có chút băn khoăn, Dạ Phi Khanh nếu có thể mách kẻo chuyện này với Thái hậu, vậy thì...

Dung Tùy Vân nhìn thấy nét mặt khó xử của Âu Dương Vũ, ánh mắt hắn liền có chút ảm đạm nói: "Đừng khiến cho Tiểu Ngũ phải khó xử, nàng ở chỗ

này không tiện cho lắm vả lại bệnh tình của Ta đã không còn gì đáng ngại, Tiểu Ngũ nàng cứ yên tâm, có thứ gì đó vào bụng là ổn rồi."

Âu Dương Vũ trong lòng không khỏi áy náy, Dung Tùy Vân vốn là ân nhân cứu mạng của nàng, nàng làm sao có thể vô tâm xem nhẹ bệnh tình của huynh ấy đây.

Vị ma ma kia chứng kiến một màn như vậy, liền nói tiếp: "Mấy ngày nay Thái hậu luôn ăn chay niệm phật, hy vọng hoàng tử Dung Thất có thể sống một cuộc sống khỏe mạnh. Mọi thái y trong cung đều đến bó tay với bệnh trạng này của ngài, mọi niềm tin đều được đặt vào phương thuốc và cách chữa trị của vương phi mà thôi."

Nếu như cự tuyệt vậy rõ ràng là nàng đang công nhiên nghịch chỉ của Thái hậu, Âu Dương Vũ bất đắc dĩ gật gật đầu, quay đầu nói với Dung Tùy Vân: "Không sao, cũng không có gì là không tiện. Chỉ có điều ta phải về Ninh vương phủ một chuyến, một lát nữa sẽ lại đến.""Được." Dung Tùy Vân khẽ gật đầu, khóe môi giơ lên một tia cười ấm áp như gió xuân thổi qua, trong mắt lóe lên một tia vui mừng, trong lòng hắn đột nhiên nảy sinh ra một ý nghĩ, nếu như hắn vẫn cứ ốm bệnh thế này thì tốt biết bao, như vậy Tiểu Ngũ sẽ luôn ở bên cạnh hắn, chăm sóc hắn, hắn sẽ mỗi ngày được nhìn thấy nàng.

Loại ý nghĩ này hắn rõ hơn ai hết, càng kéo dài chấp niệm này thì chỉ càng khiến cho bản thân mình phải sống trong đau khổ.

Âu Dương Vũ vội vàng chạy về Ninh vương phủ thì đã nhìn thấy Dạ Trọng Hoa ngồi nơi ghế đá hoa viên chờ nàng, nhìn hắn nhàn nhạt uống trà, trông bộ dáng cực kỳ u ám. Bộ dáng đó như đang cảnh cáo nàng nếu như nàng ở lại đó thêm phút giây nào nữa khẳng định hắn sẽ đích thân đến biệt viện Dung Tùy Vân san bằng nơi đó rồi lôi nàng về phủ.

Mắt nhìn thấy Âu Dương Vũ trở về, trong mắt hắn hiện lên ý cười nhàn nhạt, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía thân ảnh nhỏ bé trước mặt mình. Sau đó hắn buông chén trà, đứng dậy đi về phía nàng, dáng người hắn vô cùng anh tuấn, đôi môi lộ vẻ ngạo nghễ, lạnh lùng, toàn thân phát ra khí chất bức người, bàn tay lớn của hắn vươn ra ôm gọn gương mặt nàng, ngón tay thon dài nâng cái cằm nhỏ của nàng, giọng nói cũng có ý thức mà thấp xuống: "Người bên cạnh hắn ta chết hết rồi sao?" Nàng trông có chút tiều tụy, hắn không khỏi nén cơn tức giận đang chực trào ra khỏi lồng ngực mình

"Huynh ấy bị thương, ngay cả ăn uống đều nuốt không trôi. Nhưng cũng may đồ ăn Ta nấu hắn có thể nuốt được."

"Buồn cười, tại sao chỉ những món ăn nàng làm hắn mới có thể nuốt trôi?" Dạ Trọng Hoa có cảm giác tên tiểu bạch thỏ kia đang cố ý giả bệnh sau đó tìm mọi cách buộc Vũ nhi phải luôn túc trực ở bên cạnh hắn, rồi lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, Vũ nhi của hắn sẽ....Dạ Trọng Hoa nhíu chặt mày, nôn nóng cầm lấy tay Âu Dương Vũ "Không cho phép nàng đi!"

"Bệnh tình huynh ấy giờ rất trầm trọng, mà huynh ấy thà rằng để bản thân mình chịu đựng chứ không hề nói cho Ta biết một lời. Cơ mà chàng thử nghĩ lại xem, người khởi xướng mớ hỗn độn này không phải là chàng sao?" Âu Dương Vũ lạnh nhạt hừ một tiếng nói, "Ngươi nếu chẳng phải xúc động, nay hắn sao lại bệnh nặng, nếu không ngươi tìm thái hậu đi?"

Dạ Trọng Hoa trong lòng khó chịu cực kỳ, muốn có một bữa ăn do đích thân vương phi của hắn nấu cũng vô cùng khó khăn, nay lại dễ dàng có thể nấu ăn cho một người đàn ông khác bên ngoài, còn muốn ở bên cạnh tên đó thêm mấy ngày, chuyện này thử hỏi thân là một người chồng như hắn có thể chấp nhận phu nhân của mình làm như vậy sao?!

Kết quả là Dạ Trọng Hoa hắn tạm chấp nhận chuyện này nhưng với một điều kiện là hắn sẽ đi cùng Vũ nhi! Dù sao công việc triều chính cũng không đến mức rắc rối cần đích thân hắn giải quyết.

Từ sau khi Âu Dương Vũ rời đi, Dung Tùy Vân luôn ở trong biệt viện chờ nàng, cảm giác hồi hộp trông mong khi thấy nàng đột ngột đều bị dập tắt một cách phũ phàng, ý cười trên mặt cũng vì cái người phía sau nàng làm cho méo mó đi: "Tiểu Ngũ, nàng đã đến..."

Khóe môi Dung Tùy Vân liền có chút cười khổ, trong lòng tự chế giễu mình.

"Bữa tối vẫn chưa ăn?"Vệ Lâm đứng một bên lo lắng lên tiếng: "Thưa vương phi, vẫn chưa, thất hoàng tử mới vừa rồi ăn xong thì lại nôn."

Âu Dương Vũ nhíu mày lo lắng, Dạ Trọng Hoa đứng phía sau,trong mắt vẫn bình tĩnh không hề dao động nhìn người đàn ông suy nhược trước mặt, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, có chút lạnh lùng, lại có chút châm biếm. Hắn không nói lời nào chỉ lặng lẽ nắm chặt lấy tay Âu Dương Vũ như muốn cho nàng biết rằng hắn không hề thích nhìn thấy cái loại sự tình này tiếp tục xảy ra.

Âu Dương Vũ đưa cho Dung Tùy Vân một cái hộp đựng thức ăn nho nhỏ lên tiếng căn dặn: "Đây là một ít điểm tâm ta làm cho huynh, huynh cứ ăn trước đi cho ấm bụng, đợi Ta xuống bếp làm chút cháo cho huynh ăn."

Điểm tâm này là do ban chiều nàng sử dụng một ít mạch hạt dẻ với hương vị ngọt lịm quyện sánh, chẳng qua bảo Dạ Trọng Hoa thử một chút thì bị hắn cự tuyệt hoàn toàn. Ngọt không phải là khẩu vị của hắn a.

Dung Tùy Vân cầm lấy nói: "Vất vả cho Tiểu Ngũ rồi."

Âu Dương Vũ lắc lắc đầu, Dung Tùy Vân bệnh nặng vẫn chưa khỏi, một chút điểm tâm này thì có là gì. Dạ Trọng Hoa khẽ nhíu mày tay vươn ra ôm chặt thắt lưng nàng rời đi.

Dạ Trọng Hoa đi theo Âu Dương Vũ vào phòng bếp, Âu Dương Vũ lại muốn đẩy hắn đi ra ngoài: "Chàng đứng bên cạnh ta, ta nấu ăn không được thoải mái."

"Vì sao?"

“Ánh mắt của chàng lạnh lẽo sắc bén cứ như thể đang muốn nhốt ta vào cũi thế kia thì Ta nào có tâm trạng nấu ăn a.”

“Chuyện nàng có thoải mái hay không thoải mái quan trọng sao, dù gì thì những món ăn này nàng có phải làm cho Ta ăn?”

Âu Dương Vũ: “Chàng..?!“.

Âu Dương Vũ chiếu cố Dung Tùy Vân một ngày ba bữa, đương nhiên cứ mỗi tối đều được Dạ Trọng Hoa hộ tống về nhà, để một mình nàng ở bên cạnh một người đàn ông khác, hắn không làm được, cũng không cho phép xảy ra chuyện đó.

Sáng sớm, Dạ Trọng Hoa vốn có việc triều chính cho nên bất đắc dĩ đành để nàng một mình ở biệt viện Dung Tùy Vân, hắn trước khi đi căn dặn nàng đủ điều sau đó mới yên tâm rời đi. Âu Dương Vũ vừa đến biệt viện thì đã phát hiện Dung Tùy Vân nằm ở trên giường cả người đều nóng rực như lửa thiêu đốt khiến cho làn da đều phiếm hồng. Âu Dương Vũ cho hắn uống một ít thuốc hạ sốt, lúc này hắn mới ổn lên được một chút.

Âu Dương Vũ nhìn Dung Tùy Vân cảm thấy có chút nghi hoặc, các triệu chứng này lẽ ra không nên xảy ra nữa mới phải chứ.

“Tiểu Ngũ, trong khoảng thời gian nàng luôn ở bên cạnh ta, làm bạn với ta, ta rất vui, nhưng cũng chính vì điều này khiến trong lòng ta không khỏi băn khoăn.” Sau hai ngày được Âu Dương Vũ chăm sóc, Dung Tùy Vân tinh thần hôm nay không tệ, sức khỏe đã kha khá hơn nên cùng Âu Dương Vũ tản bộ ở hoa viện sau biệt viện, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người hắn càng tôn lên vẻ hào nhoáng với vóc dáng mỹ mạo của hắn. Đột nhiên hắn dừng trước mặt Âu Dương Vũ giang hai tay, sau đó lấy từ trong lòng mình ra một khối bảo thạch màu xanh lam”Tặng nàng.”Đây là một khối ngọc bội có màu xanh màu nước biển.xanh trong, lấp lánh. Vì ở dạng hình lồi cho nên ngọc bội phản xạ ngôi sao sáu cánh khi được ánh sáng mặt trời trực tiếp chiếu vào trông rất thần bí.

“Đây là...” Âu Dương Vũ theo bản năng muốn cự tuyệt, lại nghe đến trong đầu phát ra Tiểu Kỳ Lân vui thanh âm, “Chủ nhân! Chủ nhân! Là hải dương chi tâm, là hải dương chi tâm a, chủ nhân ngươi cầm nhanh đi a.”

Âu Dương Vũ vươn tay cầm lấy hải dương chi tâm, đột ngột cảm nhận được một luồng khí ẩn thần kỳ truyền thẳng từ tay nàng lên đến não.

Vậy quý giá như vậy, nàng không muốn nhận, nhưng——

Âu Dương Vũ định trả lại món bảo vật đó thì Dung Tùy Vân lại nhanh tay hơn giữ chặt lấy cánh tay nàng, trong lòng vui vẻ, ánh mắt tràn đầy ý cười nhìn nàng, hắn nắm chặt tay nàng, giữ chặt hải dương chi tâm trong lòng bàn tay nàng: “Sức khỏe của chỉ cần tĩnh dưỡng thêm một thời gian nữa thì sẽ hoàn toàn hồi phục, đến lúc đó nàng cũng sẽ không còn ở đây nữa, cho nên nàng hãy xem thứ này như món quà kỷ niệm trước khi rời đi.”

“Ta...”

“Cầm lấy, Ta không muốn phải nói thêm lần nữa.”

Dung Tùy Vân không nói cho nàng một sự thật rằng món quà này chính là hải dương chi tâm – là món quà duy nhất mà mẫu thân hắn tặng hắn trước khi người ra đi, vẫn luôn giữ nó bên mình, mỗi khi cảm thấy cô đơn hắn đều luôn cẩn thận lấy nó ra ngắm nhìn, hắn chưa từng nghĩ rằng mình sẽ tìm được một cô gái có thể đủ tư cách để cầm lấy khối ngọc bội quý này nhưng bây giờ, cuộc đời đưa đẩy đã cho hắn gặp được Tiểu Ngũ trải qua bao nhiêu hương vị của một chuyện tình không được đối phương đáp lại, mặc dù không nhận được trái tim nàng nhưng hắn hy vọng qua miếng ngọc bội này hắn và nàng có thể ràng buộc nhau ở một mức độ nào đó, tình bằng hữu, hay cao hơn là bằng hữu duy nhất.

Sau khi Âu Dương Vũ cầm lấy hải dương chi tâm, nàng cũng không muốn gạt Dạ Trọng Hoa nên cùng Dạ Trọng Hoa nói chuyện về việc Dung Tùy Vân tặng món quà này cho nàng, chỉ nói rằng là món quà kỷ niệm. Có điều Dạ Trọng Hoa sau khi nghe xong những lời này, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, ánh mắt sắc bén như dao hai lưỡi muốn lăng trì nàng: “Trả lại cho hắn, nếu nàng muốn ngọc bội này nọ, ta có thể cho nàng!”

Âu Dương Vũ có chút luyến tiếc nhìn hải dương chi tâm, nếu như bây giờ có được món đồ này thì Tiểu Kỳ Lân có thể sớm đến ngày đi ra khỏi không gian tùy thân, hơn nữa không gian tùy thân có thể sẽ nhanh chóng được thăng cấp, thất bảo tháp cũng sẽ dễ dàng mở thêm vài cửa.

Dạ Trọng Hoa thấy nàng có bộ dáng khó xử chụp ở của nàng ót thượng: “Bổn vương không biết rằng vương phi là kiểu người thích ngọc này ngọc nọ, bổn vương trong lòng cảm thấy mâu thuẫn vô cùng, lúc trước bổn vương đưa cho nàng sính lễ, nàng không chút do dự bán hết chúng để lấy tiền mặt. Còn bây giờ trông bộ dạng nàng thì có vẻ như không nỡ.”

“Này không giống với... thứ này đối với ta mà nói rất hữu dụng.” Âu Dương Vũ không biết phải thanh minh với hắn như thế nào mới phải, cũng không biết phải nói chuyện không gian tùy thân với hắn như thế nào, chỉ có thể lắp bắp nói vài câu có lệ.”Nếu như hữu dụng, vậy thì giữ lấy. Chúng ta sẽ tặng quà đáp lễ hắn.”

Ngày hôm sau, Dạ Trọng Hoa mang Âu Dương Vũ đến biệt viện của Dung Tùy Vân.

Dạ Trọng Hoa tiêu sái đứng trước mặt Dung Tùy Vân mở miệng nói: “Vũ nhi vì không hiểu chuyện thích nhận đồ vật này nọ của người khác. Cho nên hôm nay đến đây tặng quà đáp lễ cho ngươi.”

Dạ Trọng Hoa sai người mang một chiếc hộp tinh xảo đến trước mặt Dung Tùy Vân sau đó mở ra.

Bên trong là một cây quải trượng (cây gậy chống) được làm từ gỗ cây đàn, nhẹ bền mà tinh xảo, trên bề mặt được điêu khắc những hoa văn tinh xảo, đặc biệt trên đầu cây quải trượng được đính rất nhiều viên bảo thạch hoa mỹ, loại lớn loại nhỏ gì cũng có, thoạt nhìn rạng rỡ vô cùng trân quý.

Âu Dương Vũ bị món quà đáp lễ của Dạ Trọng Hoa dọa cho sợ khiếp người, hắn tặng món quà này là ý gì?

Nàng còn chưa kịp mở miệng thì Dạ Trọng Hoa lại nhanh hơn một bước nở nụ cười ấm áp với Dung Tùy Vân nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén: "Sức khỏe ngươi không được tốt, dùng thứ này rất tiện cho ngươi!"

Vệ Lâm đứng một bên tức giận vô cùng, Dung Tùy Vân chần chừ một lát vẫn vươn tay nhận lấy, thản nhiên cười cười: "Cảm ơn."

Dạ Trọng Hoa hơi nhếch mép bất ngờ thốt lên một câu: "Món nợ coi như đã thanh toán xong!"

Sau khi Dạ Trọng Hoa tặng quà xong thì ngày hôm sau Âu Dương Vũ phát hiện Dung Tùy Vân lại đổ bệnh, Âu Dương Vũ bị buộc phải ở lại nửa ngày, chợt nghe âm thanh Vệ Lâm lạnh lùng nói: "Mỗi lần Ninh vương đến đây thì Thất hoàng tử lại sinh bệnh! Còn tặng cây quải trượng kia, đây không phải cố ý là muốn nguyền rủa người sao!"

Âu Dương Vũ chỉ làm như không nghe thấy, giúp Dung Tùy Vân châm cứu trị liệu, trong lòng vô cùng rối rắm, bệnh này tại sao vẫn cứ phát tác như vậy.

Trưa hôm sau Âu Dương Vũ trở về từ biệt viện của Dung Tùy Vân thì đã thấy Dạ Trọng Hoa ngồi bên bàn công sự, mặt mày nghiêm nghị có chút khó chịu liền không khỏi thắc mắc hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Sáng sớm hôm nay Dạ Trọng Hoa bị tuyên vào cung, khi trở về đã là gần trưa, nhìn thấy Âu Dương Vũ liền nói: "Ta có việc phải rời phủ một thời gian."

Âu Dương Vũ không khỏi sửng sốt: "Đi đâu?"

"Giang Nam." Dạ Trọng Hoa đứng dậy ôm chặt Âu Dương Vũ trong lòng, Giang Nam dạo gần đây quan ô tham nhũng hoành hành, kỷ luật đều loạn hết lên. Hắn muốn đích thân đến đó để kiểm tra. Nghĩ đến chuyện phải rời nàng một thời gian, trong lòng không khỏi có chút đau nhói không nỡ.

Chỉ đơn giản là siết chặt vòng tay ôm chặt lấy Âu Dương Vũ không nói lời nào. Âu Dương Vũ thấy hắn như vậy, trong lòng có chút không yên, nụ cười hơi cứng ngắc: "Đi bao lâu?"

Dạ Trọng Hoa hờ hững lên tiếng: "Nửa tháng."

Hô, Âu Dương Vũ thở dài nhẹ nhõm, nhìn bộ dạng của hắn nàng còn tưởng là đi đến mấy năm ấy chứ. Nàng nhẹ nhàng giãy khỏi cái ôm ấm áp của hắn: "Khi nào thì đi, ta giúp chàng chuẩn bị hành lý?"

Dạ Trọng Hoa nhìn Âu Dương có bộ dáng không quan tâm hắn, nét mặt lạnh hẳn đi, lúc sau hắn mới tức giận nắm lấy tay Âu Dương Vũ kéo vào phòng. Âu Dương Vũ còn tò mò định lên tiếng hỏi hắn thì chợt nghe được âm thanh trầm thấp của Dạ Trọng Hoa: "Mai ta đi rồi, Nàng sẽ nhớ Ta chứ?"

Dạ Trọng Hoa nhìn nàng chằm chằm, như một sự cố chấp, nhất định phải nghe được câu trả lời của nàng.Âu Dương Vũ thầm nghĩ trong lòng nếu như nói không nhớ Dạ Trọng Hoa thì là nói dối, hoàn toàn là nói dối vì sau khi nghe đến việc hắn sắp phải đi, nàng dường như không nỡ để hắn đi. Trái tim lúc ấy như bị ai đó bóp nghẹn, thấy Dạ Trọng Hoa vẫn đứng ở bên cạnh nhìn mình. Nghĩ đến việc ngày mai Dạ Trọng Hoa sẽ đi khỏi phủ, nàng bỗng cảm thấy mình có chút cô độc, lẻ loi, thậm chí bắt đầu hoang mang, mất phương hướng. Nàng ghét bản thân mình yếu đuối thế này. Nên quyết định ương bướng đáp trả hắn một câu: " Không nhớ"

Dạ Trọng Hoa đôi mắt chợt lóe, đột nhiên sải bước ép sát nàng vào bức tường bên cạnh, hắn cúi xuống hôn, như đang trừng phạt, ra sức cắn nuốt cái miệng nhỏ nhắn của nàng như muốn nuốt hết cả sự bướng bỉnh lẫn lý trí của nàng: "Vũ nhi, thành thật với lòng mình không tốt sao?"

"A..."

"Nửa tháng không được nhìn thấy nàng đối với ta mà nói là một khoảng thời gian dài, ta sẽ rất nhớ nàng." Dạ Trọng Hoa một phút cũng không muốn rời khỏi nàng, thân hình mềm mại trong ngực hắn lại không hề có chút phản kháng khiến toàn thân hắn bắt đầu khó tự chủ, hắn khẽ híp mắt lại, ghé sát môi xuống gương mặt nàng thì thầm: "Đi theo ta."

Dạ Trọng Hoa ôm Âu Dương Vũ, bay lên trên nóc nhà.

Tối nay bầu trời đêm đẹp vô cùng, ánh trăng tròn chiếu sáng màn đêm mờ ảo, sắc trời tĩnh lặng vô cùng, những chòm sao nhẹ chớp lóe cùng với những đóm xanh của đom đóm đang bay đêm.

"A, bầu trời sao thật đẹp!" Âu Dương Vũ đã lâu rồi dường như vẫn không có thời gian để sắc trời đêm đầy sao nên lúc này cảm thấy nó rất đẹp.

Dạ Trọng Hoa giương mắt nhìn một lát sau đó lại cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang biểu tình thích thú trong lòng mình, bất giác lên tiếng hỏi vu vơ: "Vũ nhi, thích không?"

Âu Dương Vũ mạnh mẽ gật đầu, đương nhiên là thích rồi. Đột nhiên còn muốn quay đầu kể với hắn vài chòm sao thì đã thấy hai tay Dạ Trọng Hoa ôm chặt lấy eo nàng, môi mềm nhẹ lướt qua chiếc cổ trắng mịn của nàng...

"Này, Trọng Hoa, chỗ này không thể..."

Dạ Trọng Hoa nghe vậy khóe môi cong lên một tia tà mị cười: "Hửm? chẳng lẽ nàng muốn để người khác biết sao?"

Giờ phút này hai chân hai tay Âu Dương Vũ như mềm nhũng ra, tinh tế thở dốc, một câu mắng hắn cũng nói không nên lời.

P/s: Dạo này bế quan ôn thi không lên edit được, cuối tuần cũng chỉ hoàn thành xong có một chương a, các nàng đâu rồi, có biết Ta khổ sở lắm hơm? Coi bộ Ta bị các nàng bỏ rơi rồi...Ta tìm cái cầu nào view đẹp ở Đà Nẵng nhảy quánh cho rồi...*Òa òa*

Được thì cuối tuần sau sẽ có chương mới ha...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Sóng gió nổi lên

Ngày hôm sau, đội ngũ binh lính tùy tùng đã chuẩn bị sẵn sàng trước cổng Ninh vương phủ, chỉ còn chờ chủ tử bọn họ —— Ninh vương ra lệnh một tiếng liền có thể xuất phát, chỉ có điều hai bên trái phải chờ đã lâu nhưng vẫn không thấy Ninh vương đi ra.

Âu Dương Vũ thấy Dạ Trọng Hoa vẫn không có ý định rời đi liền lên tiếng nhỏ giọng nhắc nhở: "Hộ vệ bên ngoài đứng chờ đã lâu rồi chàng nên xuất phát đi."

Dạ Trọng Hoa vươn tay nhẹ vuốt gương mặt nàng, luyến tiếc nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen láy của nàng, đột nhiên, hắn mạnh mẽ kéo nàng ôm chặt vào trong lòng mình, lực ôm của hắn giống như hận không thể sáp nhập nàng vào người để mãi không rời xa nàng.

Âu Dương Vũ cảm nhận được cái ôm đầy lưu luyến này của hắn, mùi hương hoa quỳnh đặc trưng trên người hắn thoang thoảng khiến nàng không khỏi cảm thấy có chút chua xót, không nỡ để hắn đi.

Tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ mái đầu nàng, âm thanh trầm thấp vang lên trên đầu nàng, hắn nhìn nàng không chớp mắt, ngữ khí như vừa khẽ thở dài lại giống như không hề dễ dàng: "Vũ nhi, thật muốn mang nàng đi cùng ta, nhưng lần này không thể."

Âu Dương Vũ thoáng ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt ánh lên tia luyến lưu của Dạ Trọng Hoa, con ngươi đen lại dường như không có ý định buông người nàng, nàng cũng chỉ đành bất lực cúi đầu chậm rãi vòng tay ôm chặt lấy hắn, đầu tựa vào vòm ngực rắn chắc mà ấm áp của Dạ Trọng Hoa, rầu rĩ nói: "Chàng đi sớm trở về."

Dạ Trọng Hoa khóe môi cong lên, sau đó môi mỏng nhẹ phớt qua gò má nàng thủ thỉ: "Ừ."

Rồi như đột nhiên nhớ đến điều gì, hắn nhíu mày lên giọng nhắc nhở: "Khoảng thời gian ta không có ở đây, tránh tiếp xúc nhiều với Dung Tùy Vân."

"Ừ."

Dạ Trọng Hoa dừng một chút, bỗng nhiên tay hắn vươn ra đặt lên ngực nàng, ý cười thêm sâu sắc: "Nơi này phải luôn nhớ Ta."

Âu Dương Vũ ôm chặt lấy hắn, áp mặt vào lồng ngực của hắn, nghe những nhịp tim mạnh mẽ và điên cuồng như của nàng bây giờ, thì thầm: "Ừm!"

Dạ Trọng Hoa chậm rãi buông Âu Dương Vũ, nhìn nàng nói: "Ta đi đây."

Âu Dương Vũ gật đầu, nói: "Đi đường cẩn thận, nhớ tự chăm sóc bản thân thật tốt, đi sớm về sớm."

Khung cảnh tĩnh mịch giống như từng giọt sương sớm trong veo rơi xuống những tán lá xanh non buổi sáng mai mềm mại dịu dàng, khiến người ta ngây ngất, còn uyển chuyển mang theo vài thanh âm tuyệt diệu. Dạ Trọng Hoa trên khuôn mặt điển trai kia lộ ra một nụ cười ôn nhu. Môi nhẹ nhàng đặt lên trán nàng một nụ hôn: "Chờ ta trở lại."

Nói xong, hắn liền xoay người sải bước đi ra khỏi cửa.

Âu Dương Vũ nhìn hình bóng Dạ Trọng Hoa rời đi, trong lòng không khỏi cảm thấy mất mát, hy vọng hắn có thể giải quyết xong trở về sớm.

Đêm qua vì phải bị Dạ Trọng Hoa ép buộc trên nóc nhà đến nửa đêm nên khi Dạ Trọng Hoa vừa đi, Âu Dương Vũ cảm thấy thiếu ngủ vô cùng liền lê bước lên giường ngủ bù thêm lần nữa.Mơ màng ngủ thì bị tiếng đập cửa bên ngoài của Trúc Lục làm cho bừng tỉnh, chậm rãi mở hai mắt, bên tai mơ hồ nghe được âm thanh kêu gọi liên thanh của Trúc Lục: "Vương phi, vương phi."

Lấy lại bình tĩnh, Âu Dương Vũ đầu óc bắt đầu tỉnh táo, vừa tỉnh ngủ vừa uể oải lên tiếng đáp lại hỏi: "Chuyện gì?"

"Vương phi, người của Âu Dương phủ ở Đông Tấn quốc phái người đến đây! Đang ở đại sảnh chờ người." Trúc Lục vội vàng nói.

Âu Dương Vũ chậm rãi đứng dậy, đầu dựa vào khung giường, nghe được câu như thế sắc mặt bắt đầu mờ mịt, ánh mắt hiện một tia nghi hoặc, nhẹ

nhàng nhíu mày, nói: "Là thật?"

"Nghe nói là lão gia phái người đến xem tình hình của người." Trúc Lục bổ sung nói.

Âu Dương phủ? Âu Dương Lưu?

Loại cha như hắn lẽ ra phải vui mừng vì sẽ không còn hằng ngày nhìn thấy gương mặt nàng mới phải. Ngoài cái hôm nàng xuất giá cho đến nay, hắn vẫn luôn bặt âm vô tính, Âu Dương Vũ suýt nữa thì quên mình còn có một người cha trên danh nghĩa này, thế nhưng hôm nay đột nhiên phái người của phủ đến tận đây, thật không hiểu tên này đang âm mưu, che dấu loại tâm tư gì.

Có điều, cho dù hắn có muốn giở thủ đoạn gì hay làm gì, nàng cũng sẽ chống mắt lên xem. Âu Dương Vũ chậm rãi đứng dậy, sửa sang đơn giản lại trang phục, đầu tóc, ổn thỏa xong mới đi ra ngoài.

Cho đến khi Âu Dương Vũ đi đến sảnh chính thì trong mắt nàng bắt đầu xuất hiện một tia nghi hoặc, liếc mắt nhìn người đàn ông trước mắt, hắn chính là Trung Thúc trong phủ Âu Dương, người này làm công việc canh giữ cổng Âu Dương phủ, trước kia Âu Dương Vũ có nói chuyện với hắn vài câu.

Âu Dương Vũ tuy biết là vậy nhưng đối với tên này lại không có chút ấn tượng, chỉ cảm thấy kỳ lạ tại sao Âu Dương Lưu lại phân phó chuyện này cho hắn làm.

Trung Thúc thấy Âu Dương Vũ đi ra, liền lập tức hành lễ đứng trước mặt Âu Dương Vũ cung kính mở miệng nói: "Vương phi, người xuất giá đến Tây Lăng đã nhiều ngày, lão gia mỗi ngày đều rất nhớ người nên phái tiểu nhân đến đưa vài món đặc sản ở Đông Tấn quốc thưởng thức hương vị quê nhà, hơn nữa tiểu nhân hôm nay đến đây giúp người có thể vơi bớt đi phần nào nỗi nhớ tình thân."

Âu Dương Vũ nghe này lời nói, khóe môi ẩn ẩn giơ lên một tia châm chọc, hương vị quê nhà nàng chưa từng thân thuộc với nó lấy lý do gì để tưởng nhớ, thậm chí cái loại tình cảm cha con với cái tên Âu Dương Lưu kia nàng không hề phát sinh, nàng chắc chắn hắn cũng không có mang loại tư tưởng buồn nôn đó, rốt cuộc mục đích thực sự là gì?

Nhìn thấy một loạt món đặc sản kia, đừng nói là...

Như vậy nghĩ, thần sắc Âu Dương Vũ liền lạnh đi không ít, nghĩ đến gương mặt giả tạo chán ghét kia của Âu Dương Lưu, trong lòng liền không khỏi khinh thường, trong lòng chỉ muốn ném tên này ra khỏi phủ liền lên tiếng nói: " Phiền phụ thân lo lắng, trở về báo với phụ thân, Vũ nhi ở đây sống rất khỏe mạnh, chớ phải lo lắng nhiều."

Trung Thúc nghe vậy sắc mặt không khỏi vui mừng, nói: "Lão gia hẳn sau khi nghe xong những lời này chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng, lão gia còn nói, nếu như người cùng với vương gia hôm nào rảnh rỗi thì hãy trở về Đông Tấn quốc để ngài ấy nhìn qua một lần."Âu Dương Vũ gật gật đầu, bảo Trúc Lục thưởng cho hắn ít bạc, hắn ôm lấy bộ mặt vui mừng của mình nhanh chóng rời đi.

Trung Thúc vừa rời khỏi, Âu Dương Vũ liền giận tái mặt, phân phó Trúc Lục cùng vài nha hoàn, mở hết toàn bộ mớ đặc sản kinh tởm này ra, Âu Dương Vũ tay cầm ngân châm thử hết toàn bộ, mắt nhìn thấy kim châm không hề biến sắc, trong lòng liền không khỏi thắc mắc nghi hoặc.

Thức ăn không có độc, vậy rốt cuộc tên Âu Dương Lưu kia muốn làm cái gì?

Nhìn thấy gương mặt quái lạ trước khi rời đi của Trung Thúc vì nó xảy ra rất nhanh nàng căn bản không kịp hiểu được suy nghĩ của hắn lúc đó, đột nhiên trong đầu Âu Dương Vũ chợt lóe qua một ý nghĩ, việc này chắc chắn có ẩn tình gì đó, vô cùng kỳ quái, mày không khỏi nhíu chặt lại, nhìn mớ đặc sản này lâm vào trầm tư.

"Tỷ tỷ." Một tiếng trong trẻo vang lên khiến Âu Dương Vũ bừng tỉnh trong dòng suy tư, Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên bắt gặp Tiểu Nặc đang đứng ở cửa, đôi mắt đen láy trong suốt mở to nhìn Âu Dương Vũ không chớp.

Vì dạo gần đây Dạ Trọng Hoa thường xuyên về phủ cho nên khoảng thời gian ở bên cạnh Âu Dương Vũ hầu như chỉ đếm trên đầu ngón tay. Tiểu Nặc cảm thấy trong lòng buồn bực không thôi. Hôm nay mới sáng sớm nghe được tin Dạ Trọng Hoa ra ngoài thi hành công sự, liền lập tức vui mừng luyện xong kiếm dùng hết tốc lực chạy đi tìm Âu Dương Vũ, vừa đến nơi thì thấy Âu Dương Vũ đứng đối diện trước rất nhiều chiếc hòm, bên trong toàn là đồ ăn trông rất bắt mắt.

Vì không gặp tỷ tỷ thường xuyên cho nên dạo gần đây hắn cũng chưa khi nào ăn được mấy món ngon do chính tay Âu Dương Vũ làm, nay thấy trước mặt mình bày ra một loạt đồ ăn tinh xảo thế này, liền không khỏi vui mừng chạy đến.

Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ dáng thèm thuồng trông mong được thỏa mãn dạ dày của Tiểu Nặc kia liền không khỏi bật cười nói: "Tiểu Nặc muốn ăn cái gì?"

Tiểu Nặc ngượng ngùng gật đầu, trên mặt có chút ửng hồng.

Âu Dương Vũ nói: "Tỷ tỷ sẽ làm cho em ăn, còn mấy thứ ghê tởm không sạch sẽ này.., Trúc Lục, vứt hết chúng đi."

Nói xong liền nắm tay Tiểu Nặc đi thẳng vào phòng bếp, để lại Trúc Lục đứng phía sau ngơ ngác không biết phải xử lý mớ thức ăn thế nào.

Vứt tất cả? Trúc Lục nhìn một loạt thức ăn mỹ vị, bắt mắt này, trong lòng mâu thuẫn vô cùng, có điều lệnh của vương phi đưa ra nàng có rối rắm đến mấy cũng không thể bất tuân, vương phi nàng từ trước đến nay là người chỉ nói một không nói hai, cho nên vẫn phải ném hết tất cả thôi.

Tiểu Nặc đưa mắt chăm chú nhìn mấy chiếc cánh gà mọng mỡ vàng ươm đang được nướng trong lò, tỷ tỷ nói với hắn rằng cái vật đang chạy tự động trước mặt hắn này là lò nướng, có thể lưu lại hương vị đậm đà đặc trưng của món ăn, mùi hương kia tỏa ra khiến hắn không khỏi nhỏ dãi. Cứ chốc lát lại chạy đến bên Âu Dương Vũ hỏi nàng khi nào thì mới có thể ăn.

Âu Dương Vũ nhìn vẻ mặt mong chờ như chết đói đến nơi kia của Tiểu Nặc đột nhiên quên mất chuyện kỳ quái đáng ngờ vừa rồi, vui vẻ nhẹ nhàng véo mũi hắn: "Tiểu quỷ tham ăn, sắp rồi!"Cánh gà này là do chính nàng ra lệnh cho gia nhân chuẩn bị lựa chọn những cánh gà tươi ngon nhất, không giống với các loại cánh gà được đông lạnh ở trong các siêu thị, nếu như không phải vì Tiểu Kỳ Lân phát hiện được hải dương chi tâm, bắt đầu bổ sung năng lượng, không gian bị đóng lại một thời gian thì nàng đã chuẩn bị thêm vài thứ đồ gia vị để tăng thêm mùi vị món ăn.

Nghe lò nướng phát ra một tiếng "Tin", cánh gà bên trong cuối cùng cũng đã được nướng xong, Âu Dương Vũ mở lò ra, mùi thơm từ bên trong vọt ra ngoài, thấm đượm cả phòng bếp.

Tiểu Nặc nhanh nhẩu chạy đến, Âu Dương Vũ thấy vậy lên tiếng nhắc nhở: "Cẩn thận, nóng."

Nhìn bộ dáng kia của Tiểu Nặc nàng cảm thấy buồn cười không thôi, Tiểu Nặc có chút ngượng ngùng, vui vẻ nói: "Tỷ tỷ, thơm quá."

Âu Dương Vũ cười trừ đem cánh gà từ trong lò nướng lấy ra, đặt ngay ngắn vào đĩa, sau đó cầm lấy đôi bao tay nhựa trắng đưa cho Tiểu Nặc, Tiểu Nặc tò mò đưa tay mang vào, sau đó vui vẻ cầm lấy một mẩu vẫn còn đang nóng hôi hổi nhẹ nhàng thưởng thức.

" Tỷ tỷ, rất ngon a", tán dương xong hai tay liền không ngừng nghỉ cầm lấy cánh gà, Âu Dương cũng vui vẻ thỏa mãn cười lên tiếng, đem món này thêm vào thực đơn của Viên mãn hắn sẽ kiếm không ít bạc đây.

Đột nhiên, trong lòng không khỏi nhớ tới buổi sáng hôm nay Dạ Trọng Hoa xuất phát đi giải quyết công sự, không biết chàng ấy đã đi đến đâu rồi, không hiểu sao hắn chưa đi được nửa ngày lại thấy nhớ hắn rồi.

Từ ngày bị Hoàng thượng trách móc, Dạ Phi Hi bắt đầu "hoàn lương", hoàn lương ở đây nghĩa là hắn an phận ngồi yên ở phủ, cố gắng không gây thị phi xấu cho phủ Tứ hoàng tử hắn, cho nên người khác nhìn vào nghĩ rằng hắn đã bắt đầu cải tà quy chính.

Dạ Phi Khanh tiêu sái bước vào Tứ hoàng phủ, bắt gặp Dạ Phi Hi đang ngồi ở trong viện, nhàm chán đọc sách uống trà.

Dạ Phi Khanh hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, khóe môi cong lên hiện ra một tia trào phúng cười, chỉ có điều nụ cười chỉ xuất hiện trong vài giây rồi biến mất nhanh chóng, trở về với bộ mặt dáng vẻ thư sinh ôn nhuận, lên tiếng gọi Dạ Phi Hi: "Tứ ca."

Dạ Phi Hi nghe thấy có tiếng ai đó gọi mình liền ngẩng đầu lên, mắt thấy Dạ Phi khanh liền chỉ thản nhiên gật gật đầu, nói: "Hôm nay, Ngũ đệ rảnh rỗi thế nào lại đến phủ Tứ hoàng tử lụi bại của ta thế này?"

Trên mặt Dạ Phi Khanh vẫn giữ ý cười, chậm rãi tiêu sái đi về phía Dạ Phi Hi, nói: "Tứ ca sao có thể nói như vậy, vì dạo gần đây Phi Khanh có việc cho nên không sớm đến thăm hỏi Tứ ca thôi."

Dạ Phi Hi cười nhạt một tiếng, nói: "Nay Tứ ca của đệ đã là một kẻ vô dụng, còn mặt mũi nào mà gặp đệ."

"Tứ ca sao có thể tự hạ thấp bản thân mình, nói ra những lời không bằng một quá phụ mất chồng như vậy. Chẳng lẽ huynh muốn cuộc đời mình chỉ là một màu vô vị ngồi nhâm nhi một chút trà lạnh với quyển sách trên tay mặc cho người khác dắt mũi?"

Dạ Phi Hi nghe vậy có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Dạ Phi Khanh, chỉ thấy hắn nhìn mình, thở dài một hơi, đôi mắt làm ra vẻ tiếc rẻ. Dạ Phi Hi có chút tức giận nhìn Dạ Phi Khanh, nhìn hắn một cái xong lại cúi đầu, làm như không có nghe thấy.Dạ Phi Khanh thấy Dạ Phi Hi vẫn không có chút phản ứng gì, liền tiếp tục kiên nhẫn nói: "Nhị ca nay rất được phụ hoàng yêu quý, có lẽ nguyên nhân chính là Tứ ca, Tứ ca nguyện để mình trở thành vật vô hình trong mắt mọi người?"

Dạ Phi Hi nghe xong nét mặt không khỏi co rút lại, tức giận khôn nguôi, đúng vậy, lỗi đều tại hắn ta, đều chính tên Dạ Trọng Hoa kia đoạt hết thảy! Dạ Phi Hi càng nghĩ càng giận, nắm chặt chén trà trong tay.

Dạ Phi Khanh bắt gặp được bộ dáng này trong mắt liền lóe lên tia thành công gian xảo cười ngọt: "Phi khanh bất tài nghĩ ra được một cách có thể giúp Tứ ca."

Dạ Phi Hi ngẩng đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, vị Ngũ đệ này, xưa nay đều luôn tỏ vẻ không vướng bận đến quốc sự cũng như tranh chấp trong hoàng cung, có giao tình tốt với vô kể người, chỉ có điều từ trước đến nay hắn vẫn chưa thể nào nhìn thấu được tâm tư của vị Ngũ đệ này, trông thì rất tao nhã là thế nhưng nhìn chung vẫn cảm thấy có chút gì đó không hợp, hắn không thể không đề phòng người anh em khó lường này, đột nhiên hắn muốn hiến kế cho mình, hắn đang có âm mưu gì chăng?

Trong khoảng thời gian hoàng thượng có thái độ vô cùng thất vọng và bất mãn với hắn, hắn cũng đành chỉ biết ngoan ngoãn ngồi yên ở phủ nhàn nhã uống trà đọc sách, nhưng hắn là ai, là con trai ruột của hoàng hậu, là người có tương lai có khả năng nắm trong tay cả thiên hạ, chẳng lẽ lúc này lại như con rùa rụt cổ, không thể ngóc đầu dậy?

Dạ Phi Khanh mắt thấy Dạ Phi Hi nhíu mày suy ngẫm, trong lòng thầm nghĩ, hắn vốn biết vị Tứ ca này là người rất khó đối phó nên suy nghĩ một lát, tiếp tục cười nói: "Nhị ca vốn là người tâm cơ thâm sâu, khó lường, mọi sự đều nắm trong lòng bàn tay, hơn nữa bây giờ lại có thêm Nhị tẩu, mặc dù chỉ trở về được một thời gian ngắn nhưng Phi Khanh cũng đã được nghe nói qua nàng là một người phụ nữ lợi hại hơn bất cứ ai trong số nữ tử trong thiên hạ

này. Nhị ca sở hữu nàng chẳng khác nào như mãnh hổ được chắp thêm cánh, nếu hai người đó ở chung với nhau thì chúng ta rất khó mà đối phó với bọn họ."

Dạ Phi Khanh dùng lý do như vậy thực ra chỉ đang thoái thác sự thật rằng chính hai người này mới khiến cho hắn phải đau đầu phiền não, mới khiến cho hắn phải rơi vào tình thế khó khăn thế này, trong lòng bực bội, giận dữ bắt đầu bùng lên.

Dạ Phi Khanh cẩn thận quan sát sự thay đổi trên sắc mặt của Dạ Phi Hi, thấy hắn vẫn không có phản ứng liền mới yên tâm tiếp tục nói: "Nhưng Phi Khanh nghe nói sáng hôm nay Nhị ca phải rời phủ đi thi hành công sự, có vẻ như phải mất một thời gian, đây chính là cơ hội tốt, hàng phòng thủ đã mất, chỉ còn chờ quyết định của Tứ ca liệu có muốn tiến công không thôi?" Dạ Phi Hi bị Dạ Phi Khanh khiêu khích, trong lòng mâu thuẫn không thôi quét mắt nhìn Dạ Phi khanh, bên môi cong lên một nụ cười lạnh lùng: "Vì sao phải giúp ta?"

Dạ Phi khanh nở nụ cười mang theo một tia bất đắc dĩ, thản nhiên, nói: "Nhị ca vốn chỉ là trưởng hoàng tử bên ngoại, ngôi vị thái tử này rõ ràng phải thuộc về đúng chủ nhân của nó, là của Tứ ca mới phải, Phi khanh chẳng qua muốn giúp huynh một tay, huynh đừng lo nghĩ nhiều."

Dạ Phi Hi nhìn vẻ mặt thần phục kia của Dạ Phi Khanh, đột nhiên cười to lên. Chỉ cần nắm được nhược điểm của hắn thì chẳng phải có thể điều khiển hắn trong tay rồi sao, hắn mở miệng nói: "Ngũ đệ yên tâm, mọi chuyện của Tứ ca sẽ ổn thỏa như đệ mong muốn, nếu thành công, Tứ ca sẽ không quên công lao của đệ."Dạ Phi khanh khóe môi mỉm cười, khẽ cúi đầu lên tiếng nói với Dạ Phi Hi: "Tạ Tứ ca."

Bên trong phủ Tứ hoàng tử truyền ra tiếng cười hào sảng đầy đắc ý vang vọng khắp nơi.

"Buồn cười!" Âm thanh uy nghiêm đầy giận dự quát lên giữa điện, hoàng thượng rống lên đập mạnh tay lên bàn, cả bộ trà cụ đều nảy lên, lắc lư dữ dội. Lúc này đây Hoàng thượng tức giận đến cực điểm không nói nên lời, tấm bản đồ biên phòng đột nhiên không cánh mà bay!

Một vật quan trọng cơ mật lớn đến như vậy, sao có thể nói mất là không thấy tăm hơi được cơ chứ?!

"Người đâu, truyền lệnh của trẫm, phong tỏa tất cả các cửa cung, kiểm tra ẩn thận hết mọi ngóc ngách trong cung cho trẫm!" Hoàng thượng nghiến răng gằn giọng, trong mắt giống như hai ngọn lửa đỏ rực muốn thiêu đốt người đối diện, trong lòng hắn vừa hỗn loạn vừa lo lắng, một vật quan trọng như thế nếu như để lọt ra bên ngoài, hậu quả mà Tây Lăng quốc phải nhận đến lúc đó phải kinh khủng đến mức nào.

Dạ Phi Hi lấy lý do muốn thăm hỏi hoàng hậu nên hôm nay được phép vào cung. Khi vào đến điện thì mắt thấy mẫu hậu đang ngồi cùng Dạ Phi Khanh, khi hai người đưa mắt nhìn nhau liền giơ khóe môi cười.

Mới cùng hoàng hậu hàn huyên một lúc thì chợt nghe được thông tin cửa cung toàn bộ bị phong tỏa, Dạ Phi Hi khẽ cười nhạt đưa mắt liếc về phía Dạ Phi Khanh, trong mắt hai người hiểu rõ chuyện xảy ra. Mới lặng lẽ rời khỏi cung điện hoàng hậu, vội vàng chạy đến ngự thư phòng.

Xuất hết toàn bộ binh mã, thị vệ đến kiểm tra, rà soát toàn bộ hoàng cung nhưng vẫn không tìm ra được tấm bản đồ đang ở đâu, hoàng thượng gấp gáp đến mức không ngừng đi loạn xạ trong phòng, trong miệng nói: "Làm sao có thể như vậy được, sao có thể không thấy tăm hơi đâu chứ?! Nhất định đã có người lấy trộm, cẩn thận điều tra rõ cho trẫm, tìm ra được thủ phạm thì giết ngay không cần suy nghĩ!"

Đám cung nữ cùng bọn thái giám thấy khuôn mặt giận dữ của hoàng thượng liền sợ hãi toàn bộ đồng loạt quỳ xuống, đầu đập xuống đất ngay đến thở mạnh cũng không dám.

Hoàng thượng tức giận trừng mắt nhìn đám nô tài vô dụng trước mắt, đột nhiên đáy mắt quét qua bộ dáng đầy mâu thuẫn của một cung nữ, đầu muốn ngẩng lên nói gì đó nhưng rồi lại thôi, trông rất kỳ lạ.

"Ngươi, biết cái gì? Nói!" Hoàng thượng ngón tay chỉ thẳng vào cung nữ kia.

Cung nữ nghe chính mình bị chỉ điểm liền vô cùng kích động, ấp a ấp úng nói: "Hoàng thượng, hoàng thượng, ngày hôm đó nô tỳ... Nô tỳ thấy..." Hoàng thượng dường như không chút kiên nhẫn, quát: "Thấy cái gì?"

Cung nữ kia hít một hơi thật sâu, thuật lại toàn bộ mọi chuyện: "Hôm qua nô tỳ thấy Ninh vương phi vào cung, nói là đi thỉnh an thái hậu, nhưng một lúc sau nô tỳ phát hiện Ninh vương phi không hề đi về phía điện của Thái hậu liền có chút nghi ngờ đi theo vương phi, đi được một đoạn thì nô tỳ phát hiện ra... phát hiện ra Ninh vương phi đang lén lút, có vẻ như đang tìm cái gì..."

"Cái gì? Chuyện ngươi nói đều là thật?" Hoàng thượng thần sắc kinh ngạc, hét lớn một tiếng.

Bị tiếng hét kia dọa cho hoảng sợ, cung nữ kia run sợ dập đầu xuống đất, trong miệng lắp bắp nói: "Nô tỳ đáng chết, nô tỳ không nên đi theo Ninh vương phi, nô tỳ đáng chết!"Hoàng thượng nhìn bộ dáng của tên cung nữ này mới bắt đầu tin tưởng chuyện này là thật, mặt mày tái mét hắn đi. Trong đầu hiện lên hình bóng cô gái thanh cao am hiểu y thuật, nhìn trông xinh đẹp như một mỹ nhân, Phi Bạch không tiếc lấy sáu tòa thành trì ra để trao đổi. Ánh mắt của nàng sáng ngời mà có thần, cực kỳ linh động, thông minh lại hiểu biết, luôn có trong tay những món đồ hiếm lạ rất thú vị. Nhưng cô gái đó lại đến từ Đông Tấn quốc. Chỉ bằng lý do này thôi đã có thể tước bỏ hết toàn bộ những điều tốt đẹp mà nàng sỡ hữu trong mắt hắn.

Trong đầu Hoàng thượng hắn càng không ngừng nhớ lại bộ dáng dịu dàng, khuôn mặt sắc xảo thông minh khi đối diện với hắn, chẳng nhẽ toàn bộ sự việc này đều do nàng làm? Ngay khi hoàng thượng vẫn còn đang do dự hoài nghi thì bên ngoài truyền đến một tiếng: "Tứ hoàng tử cầu kiến."

Hoàng thượng vốn đang cực kỳ phiền chán, lại càng không muốn gặp cái loại nhi tử ngỗ nghịch, ngu xuẩn như Dạ Phi Hi, hắn một chút cũng không hề muốn gặp định trực tiếp lên tiếng đuổi đi thì đột nhiên đã thấy Dạ Phi Hi vội vàng chạy vào quỳ xuống trước mặt hoàng thượng nói: "Phụ hoàng! Nhi thần có chuyện quan trọng nhất định phải bẩm báo." Hoàng thượng sắc mặt khó coi, lên tiếng: "Đây là quy củ mà phận làm hoàng tử như ngươi nên có sao?

Phép tắc ngươi đem vứt hết đâu rồi phải không?!"

Dạ Phi Hi dập đầu xuống, bình tĩnh đáp: "Phụ hoàng bớt giận, nhi thần nghe nói tấm bản đồ biên phòng bị mất, nhi thần vì biết rõ một chút sự tình nên mới có chút nóng nảy."

Hoàng thượng vốn vì chuyện tấm bản đồ biên phòng bị mất trộm cho nên trong lòng lo lắng vô cùng, vừa nghe Dạ Phi Hi nói như vậy, tức giận lập tức tiêu tan nói với Dạ Phi Hi: "Ngươi biết cái gì, nói mau!"

Dạ Phi Hi chậm rãi nâng đầu lên, nói: "Thuộc hạ của nhi thần đã điều tra ra được, có vài tên gian tế của Đông Tấn quốc đã trà trộn vào bên trong Tây Lăng quốc, nhưng không ngờ..."

Hoàng thượng nghe được ba chữ đông Tấn quốc, kết hợp với sự kiện bị mất bản đồ biên phòng, cả người đều bắt đầu căng thẳng: "Không ngờ cái gì?"

Vẻ mặt Dạ Phi Hi làm như khổ sở nói: "Không ngờ rằng ám vệ của nhi thần đã tra ra được mấy tên gian tế ở Đông Tấn quốc này đều liên lạc với Nhị tẩu."

"Việc này là thật sao?" Lại là Âu Dương Vũ, hoàng thượng sắc mặt ngày càng khó coi."Thề có trời làm chứng cho Nhi thần không hề dám dám lấy việc này ra để nói giỡn, từng câu từng chữ nhi thần nói đều là sự thật." Dạ Phi Hi ngay thẳng không chút lo lắng nhìn thẳng về phía hoàng thượng, vẻ mặt kiên định.

Vì tâm cơ của Dạ Phi Hi quá thâm độc nên hoàng thượng vốn cũng không tin tưởng hoàn toàn những lời hắn nói, liền phái người đi điều tra rõ ràng. Ám vệ bên hoàng thượng làm việc hiệu suất vô cùng cao, chỉ một khắc sau đã trở về, ghé sát bên tai hoàng thượng thấp giọng nói vài câu, hoàng thượng vừa nghe xong mắt lập tức biến mất, quát: "Buồn cười! Thì ra cô ta có qua lại, tiếp xúc với người của Đông Tấn quốc!" Khi mọi chứng cứ giả đã được xác nhận xong, Dạ Phi Hi mới chớp thời cơ mở miệng nói: "Phụ hoàng, Phi Hi đã từng nghi ngờ một việc nhưng vì sợ phụ hoàng bảo Phi Hi độc ác vu khống người nhà, nên nay việc đã đến nước này mới dám bộc bạch hết tâm tư mình."

Hoàng thượng giương mắt nhìn Dạ Phi Hi, ý bảo hắn tiếp tục: "Nhị tẩu ngay từ đầu là một người phụ nữ không thể khinh thường được, nàng vốn là con gái đích nữ của Tả thừa tướng Đông Tấn quốc, đương nhiên sẽ có chút tài năng, ngay cả Phi Hi cũng phải bội phục sự lợi hại của Nhị tẩu."

"Nhưng phụ hoàng nhớ lại xem trước đây Đông Tấn quốc từng xảy ra sự kiện nhị tẩu từ nhỏ đã có hôn ước với Hoài An vương nhưng lại đột nhiên hủy bỏ khi Nhị ca đến Đông Tấn quốc. Phụ hoàng người nghĩ xem, một người không chỉ thân phận cao quý tiếng tăm lẫy lừng mà tài năng nhan sắc khuynh đảo chúng sinh kia của Hoài An vương lại khiến cho một Ngũ tiểu thư của Âu Dương gia lại không chọn chồng gần, phải chấp nhận lấy chồng xa đến tận Tây Lăng quốc chúng ta?"

Dạ Phi Hi thần sắc rất chi là nghi hoặc.

Hoàng thượng xong những lời này, sắc mặt càng âm trầm, Âu Dương Vũ, thật sự vì tấm bản đồ biên phòng mà tới tận đây sao? Không tiếc gả cho Phi Bạch? Một người con gái trí tuệ đầy người, đa tài đa nghệ lại có thể làm ra những chuyện như vậy? Dù cho hắn có không muốn hoài nghi nàng cũng không thể, ngoài nàng ra, còn có ai đáng khả nghi nào khác.

Rốt cục, hoàng thượng khó khăn mở miệng nói: "Tuyên Âu Dương Vũ vào cung."

Dạ Phi Hi khẽ cúi đầu, khóe môi nhanh chóng lướt qua một tia cười gian xảo.

P/s: Biết trễ hẹn rồi..biết lỗi rồi các nàng ạ...Cầu xin các nàng lượng thứ...Ta biết các mặt trời nhỏ của ta không phải là kiểu người để tâm đến mấy cái chuyện này đâu ha...có hàng xuất ra là tốt gồi..Cơ mà báo cho các nàng biết trước nga....cái tiêu đề hôm nay nó thế nào thì đúng là viễn cảnh của các chương tiếp theo đó các mặt chời nhỏ của ta ạ...vậy nên Vũ nhà ta bắt đầu bị..ngược gồi...*Gãi đầu* (ai ngược ai nhẩy?)

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Người cắn ta - Ta cắn lại người

Tự hôm sau khi Dạ Trọng Hoa rời đi, sức khỏe của Dung Tùy Vân cũng đã hồi phục lên không ít, cả người đều thoải mái, tràn trề năng lượng hẳn lên, ngay cả ăn cơm cũng đều rất ngon miệng.

Âu Dương Vũ yên tâm lên rất nhiều, mỗi ngày ở phủ làm vài món ăn đem qua.

Mỗi lần giúp Dung Tùy Vân chẩn hoàn mạch xong thì vẫn luôn ghé qua tiệm bánh Viên Mãn xem tình hình, thấy đầu bếp ở cửa tiệm đã có thể từ công thức chung của nàng làm ra nhiều loại điểm tâm đa dạng từ hình dáng đến mùi vị.

Mỗi ngày luôn khiến mình thật bận rộn để không phải tính đến từng giờ từng phút trông mong Dạ Trọng Hoa trở về, nàng thật nhớ hắn, nhớ dáng vẻ ghen tuông của hắn, nhớ gương mặt tuấn tú băng lãnh của hắn, nhớ sự ấm áp mỗi đêm được hắn ôm vào lòng.

Hôm nay, Âu Dương Vũ dậy trễ hơn mọi khi, theo thường lệ làm vài món ăn nhẹ đưa đến biệt viện của Dung Tùy Vân. Khi vừa mới bước vào cửa biệt viện của Dung Tùy Vân, đột nhiên có âm thanh đâu đó vọng đến từ phía sau có chút vội vàng: "Vương phi, vương phi..."

Âu Dương Vũ quay đầu thì phát hiện đó chính là hạ nhân trong phủ mình đang gấp gáp chạy tới, đến trước mặt mình trượt chân quỳ xuống bẩm báo: "Vương phi, mới vừa rồi có người trong cung đến phủ chúng ta, nói rằng hoàng thượng tuyên người vào cung!"

Vào cung? Bình thường Hoàng thượng không hay gọi nàng vào cung, hôm nay cũng không phải hội họp đặc biệt gì, xảy ra chuyện gì sao?

Hàng mi thanh tú của Âu Dương Vũ cong lên, trong mắt đầy sự nghi hoặc, hạ nhân kia đến bẩm báo cũng không cần vội vàng, gấp đến mức mồ hôi ướt đẫm áo kia.

Mỗi ngày vì cứ giờ này nhìn thấy sự hiện diện của Âu Dương Vũ đã thành một thói quen với hắn nhưng ngày hôm nay Dung Tùy Vân vẫn không thấy bóng dáng của Âu Dương Vũ, trong lòng hắn không khỏi có chút lo lắng. Vệ Lâm nhìn thấy bộ dáng chủ tử mình như vậy, biết chủ tử mình trong lòng đang rất nôn nóng, liền kiếm cớ đi ra ngoài nhìn thử một chút. Hắn còn chưa bước ra cửa thì bắt gặp được thân ảnh Âu Dương Vũ đứng ở cửa không tiến vào.

"Ninh vương phi." Vệ Lâm chạy tới hành lễ với Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ nhìn thấy Vệ Lâm đi ra, liền đưa hộp thức ăn đang cầm trong tay đưa cho Vệ Lâm, nói: "Phụ hoàng có việc triệu gặp, ta phải vào cung, ngươi nhớ dặn dò Dung Thất ăn hết thức ăn trong này, cẩn thận cho hắn dùng thuốc đúng giờ."

"Vâng." Vệ Lâm cầm lấy hộp thức ăn cúi đầu cảm tạ sau đó nhìn bóng dáng Âu Dương Vũ cùng hạ nhân kia xoay người rời đi.

Dung Tùy Vân nhìn thấy chỉ có một mình Vệ Lâm trở về, không thấy thân ảnh Tiểu Ngũ phía sau, trong mắt không khỏi lóe lên một tia thất vọng. Vệ Lâm thuật lại hết toàn bộ câu chuyện vừa rồi với Dung Tùy Vân: "Thất hoàng tử, Ninh vương phi vừa mới đến đây nhưng lại bị hoàng thượng triệu vào cung, nàng còn mang đến những thứ này bảo ngài nhất định phải ăn hết."

Dung Tùy Vân mày khẽ nhíu lại, lặp lại lời nói: "Hoàng thượng triệu Tiểu Ngũ vào cung?"

Vệ Lâm gật gật đầu, Dung Tùy Vân cảm giác được sự bất an không lời dâng trào trong lòng mình.Hoàng thượng triệu kiến, Âu Dương Vũ lập tức vào cung, chỉ là khi vừa mới bước chân vào ngự thư phòng, trong lòng liền không khỏi lộp bộp. Hoàng thượng đang ngồi ở ghế trên cao, thần sắc nghiêm nghị, sắc mặt u ám âm trầm, Dạ Phi Hi đứng khoanh tay một bên, mày khẽ giơ lên, bộ dáng bình tĩnh thản nhiên khiến cho người khác cảm thấy bức bách khó chịu.

Âu Dương Vũ chậm rãi tiến vào, vừa định quỳ gối hành lễ thì bắt gặp được tầm mắt của hoàng thượng lạnh lùng đặt trên người nàng, âm thanh mạnh mẽ truyền thẳng vào lỗ tai nàng: "Âu Dương Vũ, có phải cô làm hay không?"

Âu Dương Vũ ngẩng đầu, thần sắc nghi hoặc, nhíu mày: "Không biết phụ hoàng đang đề cập đến chuyện gì?"

Hoàng thượng lập tức nhíu mày, nhìn ánh mắt ngờ vực cùng với phản ứng ngạc nhiên của Âu Dương Vũ, hắn một chút cũng không cảm kích, chuyện này rõ ràng đều có liên quan đến nàng, hắn nhất định phải tra hỏi cho cặn kẽ. Chẳng qua vì có chút ấn tượng với vẻ trong sáng thông minh của nàng nên nhất thời không biết phải mở miệng hỏi thế nào mới phải.

Nhưng vào lúc này, âm thanh lạnh nhạt của hoàng hậu từ sau lưng Âu Dương Vũ truyền đến: "Âu Dương Vũ, chuyện đã rõ ràng như vậy còn mạnh miệng chối cãi!"

Âu Dương Vũ quay đầu liền bắt gặp bộ dáng lả lướt của hoàng hậu chậm rãi đi đến, đôi mắt đẹp kia dừng lên người nàng có vài tia ngoan độc, nàng hướng về phía hoàng thượng hành lễ, nói: "Nô tì tham kiến hoàng thượng."

Chuyện tấm bản đồ biên phòng bị mất là một chuyện trọng đại, căn bản có rất ít người biết được tin mật này. Hoàng hậu thân là phụ nữ vốn không nên nhúng tay vào chuyện triều chính quốc sự, có điều thấy bộ dáng bối rối của hắn lo lắng không biết phải thẩm vấn Âu Dương Vũ thế nào khiến cho hoàng hậu nàng vừa mới tới phát hiện cảnh này mới nhịn không được lên tiếng.

Hoàng hậu chậm rãi đứng dậy, quay đầu nhìn Âu Dương Vũ, cười lạnh nói: "Âu Dương Vũ, từ sau khi cô đặt chân tới Tây Lăng quốc đến nay, thân là mẫu nghi thiên hạ của Tây Lăng quốc Ta chưa từng làm gì phụ cô, người trong hoàng thất đối xử với cô như con cháu trong nhà, cô vì sao lại phải làm như vậy?"

Hoàng hậu khó khăn lắm mới tìm được lý do đạp đổ Âu Dương Vũ, nàng nhất định phải dùng triệt để cơ hội quý báu này khiến cho cô ta thân bại danh liệt, nếm trải cảm giác thống khổ bị người khác chà đạp mỉa mai. Nàng giương mắt nhìn Âu Dương Vũ, trong mắt ẩn chứa một tia đắc ý.

Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng hùng hổ ép người khác vào đường cùng của hoàng hậu liền nhận ra chuyện tình hoàng thượng triệu nàng đến đây chắc chắn là đang nhằm mũi tên độc vào nàng.

Nghĩ như vậy, Âu Dương Vũ bình tĩnh khẽ nâng mắt lên, khóe môi mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Vũ nhi ngu muội, mặc dù từng câu từng chữ đều nghe rõ như ban ngày nhưng ngụ ý đằng sau Vũ nhi hoàn toàn không rõ, xin chỉ giáo cho."

Dạ Phi Hi thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Âu Dương Vũ không một chút sứt mẻ, trong mắt hắn liền phát ra tia châm chọc, chết đến nơi rồi còn mạnh miệng

sao? Hắn lạnh nhạt mở miệng nói: "Nhị tẩu cần gì phải giả ngu như thế?"Âu Dương Vũ liếc mắt nhìn hắn, trong mắt hàm ý không rõ.

Ánh mắt Dạ Phi Hi bắt đầu dẫn theo vài tia phẫn hận: "Nhị tẩu, chuyện này cũng có bao nhiêu người biết, nếu như Nhị tẩu thành thật thú nhận hết mọi chuyện, phụ hoàng còn có biện pháp tha thứ giải quyết cho tẩu, còn nếu như không..."

Nói xong liền đưa ánh mắt uy hiếp nhìn Âu Dương Vũ, che dấu không được đáy mắt có một chút đắc ý.

Tuy rằng Âu Dương Vũ không hiểu rốt cuộc là bọn họ đang buộc tội cho nàng cái gì nhưng đại khái cũng đoán ra được chuyện này có vẻ liên quan đến vật quan trọng cơ mật, nếu không tại sao hoàng thượng có thể đích thân triệu nàng đến tra hỏi, còn bày vẻ mặt tức giận thế kia.

Hoàng thượng bị câu hỏi của Âu Dương Vũ không khỏi sửng sốt, nhìn khuôn mặt bình tĩnh vô sự, không một tia bối rối kia liền lên tiếng: "Toàn bộ chứng cứ đều chứng minh chuyện này đều do cô gây ra, cô còn chối?"

Âu Dương Vũ khóe môi cong lên một tia cười trào phúng, hoàng thượng rốt cuộc cũng chỉ là một kẻ mang danh là hoàng thượng, ngay cả việc trước đây hắn hài lòng với cô con dâu này bao nhiêu thì chỉ cần phát hiện ra có chứng cứ bất lợi đổ ập hết lên đầu nàng thì bao nhiêu ấn tượng đẹp cũ hoàn toàn bị hắn xóa sạch!

Âu Dương Vũ hạ mí mắt, thản nhiên nói: "Xin hoàng thượng hãy nói cho rõ ràng rốt cuộc Vũ nhi đã phạm phải tội không thể tha thứ gì, người đời có câu lưỡi không xương nhưng đủ sức mạnh để hủy hoại nhân phẩm một con người."

Trong mắt Hoàng thượng hiện lên một tia nghi hoặc, chần chờ một giây sau mới nói: "Tấm bản đồ biên phòng của Đông Tấn quốc không thấy đâu nữa."

"Ồ! Vậy sao?" Khuôn mặt Âu Dương Vũ quét qua một tia nghi ngờ, sau đó môi giơ lên một tia châm chọc, "Một vật quan trọng đến quốc gia đại sự đột nhiên biến mất, sao lại có thể vu cho Vũ nhi là kẻ gây ra? Đơn giản là vì Vũ nhi đến từ Đông Tấn quốc, cho nên tội danh này hiển nhiên ném hết lên người Vũ nhi sao?"

Hoàng thượng nhất thời nghẹn họng.

Dạ Phi Hi mở miệng nói: "Là thế sao? Nhị tẩu này cũng thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà? A, cô tự cho rằng chuyện cô gây ra thì trời không hay đất không biết sao, chỉ tiếc lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt. Phụ hoàng đã điều tra phát hiện cô cùng tên gian tế của Đông Tấn quốc kia có qua lại tiếp xúc với nhau, cô còn gì để biện hộ của tội lỗi của mình không?"

Âu Dương Vũ lạnh lùng liếc nhìn khuôn mặt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng của Dạ Phi Hi, sắc mặt liền ngưng đọng, bình tĩnh thản nhiên.

Gian tế của Đông Tấn quốc?

Trong đầu nàng liền nhớ đến cái tên hạ nhân Trung Thúc kia, quả nhiên khúc mắc trong lòng nàng cuối cùng cũng được giải đáp.

Bảo sao hôm đó tên Trung Thúc lại đến đưa món ăn quê nhà cho nàng, thì ra toàn bộ chỉ là một cái bẫy tinh vi, chỉ sợ cái tấm bản đồ bên phòng gì kia đang nằm đâu nơi ngóc ngách Ninh vương phủ.Âu Dương Vũ khóe môi cười lạnh càng thêm rõ ràng, Dạ Trọng Hoa không có ở đây, mấy tên hèn hạ này thông đồng với nhau đổ hết tội danh chết tiệt này lên người nàng, thật đúng là không cho nàng đường lui.Âu Dương Vũ giương mắt lạnh lùng liếc Dạ Phi Hi, đầu óc tên Dạ Phi Hi trước đây không hề thông minh sắc xảo như vậy, nàng quả thực đã khinh thường hắn rồi, bố trí cạm bẫy vô cùng hoàn hảo, hay là dạo trước hắn che dấu năng lực thực sự của mình?

Âu Dương Vũ nhìn thẳng vào mắt của Dạ Phi Hi lạnh lùng sắc bén như dao găm khiến cho người khác phải cảm thấy rét run.

Dạ Phi Hi nhìn thấy ánh mắt sắc nhọn của Âu Dương Vũ liền lập tức lạnh lùng liếc nàng một cái, trong lòng không khỏi dấy lên một loại cảm giác hưng phấn. Tiện nhân Âu Dương Vũ xem ra lần này cái chết đến với cô là điều không thể tránh khỏi, không biết khuôn mặt xinh đẹp kia nếu như bị chặt bỏ thì đáng tiếc đến bực nào!

Dạ Phi Hi ban đầu có chút hứng thú với Âu Dương Vũ rất muốn nếm thử hương vị của nàng nhưng nay đối với trí thông minh cùng với mị lực của nàng hắn không thể ngoảnh mặt làm ngơ, càng không thể để nàng cùng với Dạ Trọng Hoa lấy mất tiền đồ của hắn.

Âu Dương Vũ khóe môi chậm rãi cong lên ý cười lãnh băng: "Vũ nhi thân chỉ là một cô gái nhỏ bé sao lại có lá gan làm nên chuyện động trời như vậy? Vũ nhi nào có gặp qua loại gian tế của Đông Tấn quốc, chăng qua phụ thân của Vũ nhi phái người đến gởi chút đồ ở quê nhà, nay mọi người lại tìm cách bóp méo sự thật, đổ mọi tội lỗi lên đầu Vũ nhi, Vũ nhi không phục."

Dạ Phi Hi sớm đã có chuẩn bị, trên mặt châm chọc, vỗ vỗ thủ, trong miệng nói: "Dẫn lên đây!"

Hoàng hậu nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ,trong mắt lóe lên ý cười thỏa mãn: Âu Dương Vũ, lần này ta nhất định phải chứng kiến cảnh ngươi chết không toàn thây!

Dạ Phi Hi vừa dứt lời, cung nữ khi nãy liền bị dẫn đi lên, vừa tiến đến thì lập tức quỳ xuống sàn, cả người lạnh run, nhìn trông rất đáng thương.

Hoàng thượng nhìn thấy cung nữ kia, sắc mặt rõ ràng tức giận uy hiếp: "Nói hết toàn bộ những gì ngươi chứng kiến đi."

Cung nữ kia trong lòng nơm nớp lo sợ, chỉ thấp đầu, đem những lời lẽ lúc trước thuật lại một lần nữa: "Hôm qua nô tỳ bắt gặp Ninh vương phi đi đến tẩm cung của Thái hậu, hành động của Người trông rất cẩn trọng mà lén lút, nô tỳ cảm thấy vô cùng tò mò nên đã bí mật theo dõi..."

Nói đến đây nàng không khỏi ngẩng đầu liếc mắt nhìn Âu Dương Vũ, lại phát hiện ra Ninh vương phi một chút cũng không thèm để ý đến nàng, một cái liếc mắt cũng không, trong mắt Ninh vương phi bây giờ chỉ có sự lãnh băng khiến cho người khác cảm nhận được cái giá lạnh nơi đỉnh núi tuyết! Cung nữ kia trong lòng liền hạ quyết tâm, bằng bất cứ giá nào cũng phải nói: "Nô tỳ sợ bị vương phi phát hiện nên núp ở một góc tối, sau đó quay lại thì phát hiện vương phi không biết cầm cái gì đó đi ra ngoài."

Âu Dương Vũ chỉ thản nhiên đứng nghe những lời nói dối hư ảo của cung nữ kia.

Dạ Phi Hi đắc ý nhìn Âu Dương Vũ liếc mắt một cái, nói: "Nhị tẩu, cô còn lời gì để nói?"

Âu Dương Vũ khóe môi cong lên, nói: "Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do? Có điều chỉ những lời nói suông một phía của cô ta thì lập tức định cho ta tội ăn cắp rồi?"Huống chi đây không chỉ đơn giản dùng hai chữ ăn cắp để hình dung, đây là tội phản quốc.

Và cũng thật trùng hợp, Âu Dương Vũ vừa dứt lời thì đột nhiên một tên thị vệ chạy đến báo tin, đợi cho đến khi được hoàng thượng chuẩn tấu, tên thị vệ khác nhanh chóng tiến vào bẩm báo: "Khởi bẩm hoàng thượng, đã bắt được vài tên gian tế, có điều..."

Hoàng thượng nói: "Có điều cái gì?"

"Có điều bọn họ đều đã bị ai đó giết chết để bịt đầu mối."

Hoàng thượng sắc mặt cực khiếp sợ, nhìn Âu Dương Vũ bằng khuôn mặt đầy hoài nghi.

Dạ Phi Hi nhân cơ hội lên tiếng truy hỏi: "Chết ở đâu? Đã tra ra ai là người đứng sau vụ này chưa?"

Khi nói chuyện ánh mắt nhìn chằm chằm vào Âu Dương Vũ.

Tên thị vệ kia giống như có chút do dự, sau một lúc lâu mới nói: "Mấy người đó đều chết ở Nam Kiều Trấn... Vẫn chưa tra ra ai là chủ mưu đứng sau nhưng... có sự trùng hợp là người ngựa của Nhị hoàng tử đúng lúc cũng đi qua Nam Kiều Trấn, nên..."

Dạ Phi Hi thần sắc càng thêm đắc ý, nói với hoàng thượng: "Phụ hoàng, làm sao lại có chuyện xảy ra trùng hợp như vậy?"

Hoàng hậu thức thời mở miệng nói: "Đúng vậy, Vũ nhi phạm tội nghiêm trọng, Phi Bạch nhanh chóng ra tay che lấp tội lỗi của cô ta. Dân chúng khắp Tây Lăng truyền rằng tình cảm vợ chồng của Phi Bạch và Vũ nhi sâu không thấy bể, quả thật không sai!"

Âu Dương Vũ trong lòng tức giận càng tăng lên, hờ, giỏi lắm, không cam lòng nhưng phải công nhận thứ nước bẩn mà các ngươi hắt vào Trọng Hoa cùng ta quả thực không tệ!

Lời mà Dạ Phi Hi và hoàng hậu nói cũng hoàn toàn trùng khớp với suy nghĩ trong lòng của Hoàng thượng hắn. Đúng vậy, Dạ Trọng Hoa đối với Âu Dương Vũ rất tốt, kể từ khi con trai hắn sử dụng sáu tòa thành trì kia để đánh đổi thì mọi lúc mọi nơi mọi hành động lời nói đều che chở bảo vệ cho Âu Dương Vũ.

"Vô liêm sỉ!" Nghĩ như vậy, Hoàng thượng tức giận đến đỏ bừng mặt, mọi chứng cứ đều nhắm đến Âu Dương Vũ, nàng còn có gì nói sao?

"Âu Dương Vũ, tội đã bày ra trước mắt còn không muốn nhận?"

Âu Dương Vũ vẫn thản nhiên đứng đó, nay chuyện này bỗng dưng lôi Dạ Trọng Hoa vào, xem ra đối tượng mà bọn họ nhắm vào không chỉ có mình nàng, chỉ sợ là bọn họ thừa dịp không có Dạ Trọng Hoa ở đây muốn san phẳng cả Ninh vương phủ.

Sắc mặt của nàng càng lúc càng tối nhưng vẫn cố trấn tĩnh, thần sắc kiên định nói: "Vũ nhi không làm loại chuyện đó thì làm sao có thể nhận tội đây?"

Hoàng thượng lúc này cũng không khách khí nữa, xanh cả mặt, không khỏi giận dữ hét: "Được lắm, trẫm thật muốn chống mắt lên nhìn xem Âu Dương Vũ cô mạnh miệng cứng rắn hơn hay là luật pháp Tây Lăng cứng rắn hơn! Người đâu, nhốt Âu Dương Vũ vào thiên lao! Dùng hành hình tra khảo đến khi nào cô ta chịu nhận tội mới thôi!"

Âu Dương Vũ giương mắt trào phúng liếc mắt về phía hoàng thượng, muốn vu oan giá hoạ sao?

Đáng tiếc, chiêu này đối với nàng hoàn toàn vô dụng, nàng khẽ nâng mi, nếu như dám đối xử với nàng như vậy, đừng trách tại sao nàng trở mặt.Sát khí trên mặt nàng càng lúc càng đậm, bên môi giơ lên một chút ý cười máu lạnh.

Không khí nhất thời đọng lại, vài tên hộ vệ tiến vào, tay còn chưa kịp chạm vào người Âu Dương Vũ bắt lấy lôi đi thì đột nhiên một đạo âm thanh uy nghiêm vang lên: "Dừng tay!"

Mắt thấy Âu Dương Vũ sắp bị bắt nhốt vào đại lao, hoàng hậu cùng Dạ Phi Hi hai người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt bọn họ đều lóe lên một tia đầy đắc ý.

Đột nhiên bị một tiếng "Dừng tay" này đánh gãy, mày không khỏi gắt gao nhíu lại, ngẩng đầu lên mới phát hiện ra thái hậu tự khi nào đã xuất hiện ở cửa.

Nàng nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, nhịn không được mở miệng nói: "Vũ nhi nói ai gia xem ở đây đang xảy ra chuyện gì, Ai gia đợi con trong cung đã

lâu như vậy vẫn không thấy con đến, lại có mặt ở đây?"

Hoàng thượng thấy thái hậu đến định đứng dậy hành lễ, liền bị Âu Dương Vũ đoạt trước.

Âu Dương Vũ đã không còn mang vẻ mặt lạnh băng như khi nãy mà lúc này đây khuôn mặt ủy khuất dần dần hiện ra, đôi mắt đỏ bừng, làm ra vẻ như muốn khóc: "Hoàng tổ mẫu, Vũ nhi cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Phụ hoàng triệu Vũ nhi vào cung, còn tức giận lớn tiếng này nọ, bảo Vũ nhi phải nhận tội chính mình đã ăn trộm bản đồ biên phòng, Vũ nhi nếu như không nhận, Phụ hoàng người sẽ lệnh cho người áp giải Vũ nhi vào thiên lao, tra tấn Vũ nhi đến khi nào thừa nhận tội của mình mới thôi."

"Cái gì? Sao lại xảy ra loại chuyện đáng giận đến mức này?" Thái hậu nghe vậy hai hàng lông mày nhăn lại, ánh mắt hoàn toàn không đồng ý liếc nhìn về phía hoàng thượng, mới vừa rồi nàng đang ở điện Phương Hoa uống trà thưởng cảnh đột nhiên mắt thấy ma ma bên cạnh chăm sóc cho Dung Tùy Vân mặt mày mang chút kinh hãi chạy đến nói rằng Vũ nhi đang gặp chuyện phiền phức.

Nàng đợi lâu như vậy vẫn không thấy Vũ nhi ra khỏi ngự thư phòng, liền đến nghe trộm một chút, không ngờ lại xảy ra chuyện phiền toái thế này. Nói đến chuyện quốc sự, phận là phụ nữ như nàng về lý mà nói không nên nhúng tay vào nhưng vì theo như con mắt nhìn người của mình, Vũ nhi căn bản không phải loại người làm những chuyện kinh khủng như thế?

"Hoàng thượng, những gì Vũ nhi nói là sự thật?"

"Hoàng tổ mẫu, người là người hiểu Vũ nhi nhất, người biết Vũ nhi làm sao có lá gan làm những chuyện như vậy? Ngày hôm đó sau khi đến thỉnh an Người liền lập tức ra khỏi cung, nhưng bọn họ lại cố tình bóp méo sự thật nói Vũ nhi đi trộm đồ gì đó!" Âu Dương Vũ không để cho hoàng thượng có cơ hội mở miệng, đem sự tình nói ra.

Một bên Dạ Phi Hi thấy thái hậu gần như bị Âu Dương Vũ dẫn dắt, liền nhịn không được nói: "Hừ, có nhị ca đứng đằng sau lót đường cho cô, cô có chuyện gì mà không dám làm? Nhị ca vì cô, ngay cả giết người diệt khẩu cũng tự mình ra mặt, lá gan của cô quả thực không nhỏ?"

Nghe được những lời Dạ Phi Hi nói, trong mắt hắn có một tia do dự, Dạ Trọng Hoa làm việc vô cùng cẩn trọng, suy nghĩ thấu đáo chu toàn, là kiểu người rất có chừng mực, mặc dù nay đã lập gia đình, đã biết đến vị yêu nhưng có thể làm ra những chuyện như vậy chỉ vì muốn bảo vệ Vũ nhi sao?"Chỉ tiếc, tuy đã giết người diệt khẩu —— nhưng không may là vẫn còn một nhân chứng khác đến chứng thực." Dạ Phi Hi thần sắc vô cùng đắc ý.

Âu Dương Vũ thần sắc ủy khuất, chỉ vào cung nữ kia nói: "Phụ hoàng, nghe những lời hoang đường từ một phía của vị cung nữ này đã lập tức phán tội Vũ nhi? Về phần đám gian tế của Đông Tấn quốc kia, chết không có người đối chứng, thậm chí có xảy ra chuyện như vậy hay không còn chưa biết được đã vội vàng kết luận Trọng Hoa giết người diệt khẩu, phụ hoàng, việc Vũ nhi không làm sẽ không bao giờ nhận."

Thái hậu nghe Âu Dương Vũ này một phen nói vậy, liên tục gật đầu: "Chuyện mất trộm bản đồ biên phòng này vẫn còn nhiều điều khúc mắc chưa rõ, điều quan trọng nhất bây giờ là phải tìm lại được nó. Huống hồ nếu như Vũ nhi thực sự đang giấu tấm bản đồ biên phòng đó thì thứ đồ cơ mật này chắc vẫn chưa mang đi xa, hẳn là còn ở trên người hoặc đang giấu đâu đó trong Vương phủ, nếu như Hoàng thượng vẫn không tin vậy cứ phái người đến lục soát phủ đó là được."

Âu Dương Vũ nhìn ra ý cười càng nồng đậm trên gương mặt gian trá của Dạ Phi Hi kia, trong lòng cả kinh, Dạ Phi Hi nếu như đã đào bẫy hoàn hảo thế này cho nàng lọt vào thì hẳn điều này hắn đã dự trù qua, nhất định thứ đồ đó đang ở trong phủ mình, nếu điều tra, chỉ sợ...

Thái hậu vốn chỉ có lòng tốt muốn giúp Âu Dương Vũ rửa mọi tội lỗi nhưng không ngờ lại vô tình lọt vào bẫy mà Dạ Phi Hi thiết kế. Âu Dương Vũ trong lòng phức tạp, trên mặt vẫn kiên định nói: "Đúng thế."

Dạ Phi Hi trong mắt ý cười càng sâu, vội vàng nói: "Phụ hoàng, nếu nhị tẩu kiên quyết không nhận tội vậy thì hãy lệnh cho người đến lục soát phủ đi."

Hoàng thượng cũng đồng ý, lập tức nói: "Người đâu, lập tức phong tỏa Ninh vương phủ, điều tra rõ ràng cho Trẫm."

Thái hậu nhìn Âu Dương Vũ nói: "Vũ nhi, đừng sợ, hoàng tổ mẫu chắc chắn sẽ lấy lại công bằng cho con."

Âu Dương Vũ trong lòng cười khổ, trên mặt cũng cố bày ra vẻ cảm kích, nói: "Tạ hoàng tổ mẫu."

Thời gian từ từ trôi qua, Âu Dương Vũ trong lòng có chút phức tạp, bây giờ nàng đang ở trong cung, nếu như tìm ra thì nàng phải làm gì bây giờ.

Âu Dương Vũ đang rối rắm nghĩ cách thì đột nhiên một đạo âm thanh trẻ con reo vang trong đầu nàng: "Chủ nhân, mới không gặp Người có mấy ngày đã rước phiền phức rồi sao?"

Âu Dương Vũ sắc mặt vui vẻ, là giọng nói của Tiểu Kỳ Lân, bộ dạng của Tiểu Kỳ Lân cũng thay đổi rồi, trong đầu nàng hiện lên hình ảnh của một đứa trẻ trắng múp tròn trịa, ánh mắt xoe tròn đen láy chớp chớp nhìn Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ thầm mắng, nếu như không phải đnag ở tình cảnh nước sôi lửa bỏng thế này, nàng thực sự muốn đè tên kia ra mà đánh một trận

"Ngươi sao lại biến thành cái bộ dạng này?" Âu Dương Vũ trong lòng hỏi.

"Nhờ hải dương chi tâm a." Tiểu Kỳ Lân khanh khách cười rộ lên, sau đó đứng một chỗ xoay mấy vòng, cánh tay múi mỡ rung lên – nơi mà trước kia vốn chính là hai móng vuốt của hắn: "Chủ nhân xem, có phải bộ dáng này có thần thái hơn không!"Âu Dương Vũ vốn đang tâm trạng bất an bị Tiểu Kỳ Lân làm cho dở khóc dở cười.

Tiểu Kỳ Lân kiên định nhìn Âu Dương Vũ có chút hậm hực giơ tay vỗ bộ ngực nói: "Chủ nhân, Người yên tâm, việc này cứ để một mình Tiểu Kỳ Lân ta lo!"

Âu Dương Vũ liếc xéo hắn một cái, nói: "Còn nhiều lời, mau nhanh đến phủ xem có thật là tấm bản đồ biên phòng đó đang cất giấu trong phủ không?"

"Ta tìm ra được rồi, ở ngay dưới sàn giường ngủ của Người, có điều vì chưa đủ sức lực nên không thể ra khỏi không gian đi giúp Người được."

Âu Dương Vũ hít một hơi thật sâu, đã thấy Tiểu Kỳ Lân nhanh chóng giơ tay ôm chặt lấy miệng, dáng vẻ khảng khái dũng mãnh khi nãy tan biến theo mây khói. Hắn ngây người một lát, rồi đột nhiên nhớ tới cái gì, bắt Hải Đông Thanh đi ra, vỗ vỗ nó đầu, nói: "Tiểu Thanh, ngươi giúp Ta đi!"

Bộ dạng của Hải Đông Thanh nay đã lớn khôn trưởng thành hơn trước rất nhiều, hẳn trong khoảng thời gian này là Tiểu Kỳ Lân chăm sóc nó rất chu đáo đây.

Hải Đông Thanh chiêm chiếp kêu vài tiếng với Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ hiểu được ý của nó, đại khái cũng giống như ý của Tiểu Kỳ Lân, nói là mọi chuyện để hắn lo, nhất thời cảm thấy buồn cười, nhân tiện nói: "Tiểu Thanh, nhờ ngươi mang vật này về không gian cho Ta."

Sau khi cùng Tiểu Kỳ Lân thương lượng, Âu Dương Vũ mặc dù bị giam lỏng trong cung, lại nhân cơ hội bị người khác kiểm tra lục soát người, nên đem Hải Đông Thanh thả ra ngoài, vì với tốc độ nhanh vốn có của giống nòi hắn nên căn bản không có một ai chú ý phát hiện.

Hải Đông Thanh quả không hổ danh là một trong các loài chim uy quyền nhất, chỉ một lát sau Hải Đông Thanh đã bay về phòng chứa đồ trên móng còn mang theo tấm bản đồ biên phòng,đôi mắt đen như mực kia vui vẻ nhìn Âu Dương Vũ.

Hoàng thượng phái người đến phong tỏa Ninh vương phủ, cẩn thận tìm kiếm một phen, cơ hồ lục tung toàn bộ Ninh vương phủ nhưng tìm khắp nơi mà vẫn không thấy vật chứng. Khi đám người đó chạy về cung bẩm báo, mấy vị kia sắc mặt không khỏi biến đổi. Dạ Phi Hi đôi mắt híp lại, có vẻ như không tin được, mở miệng nói: "Phụ hoàng, cô ta nhất định đã đem tấm bản đồ biên phòng đó giấu ở nơi khác."

Hờ, ngươi đoán không sai, tấm bản đồ biên phòng đó đang nằm gọn trong không gian tùy thân của ta a. Âu Dương Vũ cũng không hề nhường nhịn, thấy bộ dáng thất thố của Dạ Phi Hi, liền không khỏi cười nhạo nói: "Tứ hoàng tử, ngươi nghĩ thử xem ta có khả năng giấu nó ở nơi nào? Một miệng ngậm máu phun người thế kia phải cần có chứng cứ xác thực, còn không thì đứng ném tội danh đó lên đầu ta. Mới vừa rồi có vị nữ quan đến rà soát trên người ta, nay Ninh vương phủ cũng bị các người điều tra làm nháo loạn lên, thế nhưng tang chứng vẫn không tìm thấy, tại sao ngươi lại khẳng định chắc chắn rằng đồ là do ta lấy trộm? Ngươi cảm thấy Trọng Hoa là kiểu người sẽ giúp Ta tùy tiện xử lý những việc đó sao? Ngay cả mấy lần trước có chút hiểu lầm với ngươi, tứ hoàng tử ngươi cũng có những thái độ hành vi không giống với một quân tử chút nào. Âu Dương Vũ ta sau bao giờ làm những trò đâm sau lưng đó."Bị Âu Dương Vũ một phen nói những lời khí thế bức người này, Dạ Phi Hi nhất thời nghẹn họng, thoáng nhìn mắt cung nữ còn đang run rẩy quỳ bệch xuống sàn kia, liền lập tức nói: "Ta còn có người làm chứng!"

Âu Dương Vũ nhìn cung nữ liếc mắt một cái, từ từ mở miệng nói: "Hôm qua ngay thời điểm lúc ngươi nhìn thấy ta là vào khoảng thời gian nào?"

"Khi chiều tối." Cung nữ khẳng định trả lời.

"Ta búi tóc như thế nào?" Âu Dương Vũ tiếp tục hỏi.

Cung nữ nhất thời nghẹn họng, sửng sốt một lúc lâu, mới lên tiếng đáp: "Nô tỳ nhất thời không chú ý đến."

"Y phục ta mặc màu gì?" Âu Dương Vũ lơ đễnh, tiếp tục hỏi.

Cung nữ ấp a ấp úng, nói không nên lời, chỉ quanh co đáp: "Lúc đó Nô tỳ sợ bị vương phi phát hiện có người theo dõi rồi giết người diệt khẩu nên không nhớ rõ."

Âu Dương Vũ thản nhiên lên tiếng: "Hôm qua ta đến thỉnh an Thái hậu, ta búi tóc kiểu vặn ốc lệch ra phía sau, mặc một bộ y phục màu xanh lam, rõ ràng như vậy ngươi không chú ý đến sao? Hay là..."

Cung nữ lo sợ bị vạch trần, nghe được Âu Dương Vũ nói vậy, liền lập tức làm ra vẻ lên tiếng run rẩy nói: "Là nô tỳ quên mất! Nô tỳ... nô tỳ nhớ ra rồi, Ninh vương phi quả thật là búi tóc kiểu ốc lệch ra phía sau, mặc một bộ y phục màu xanh lam."

Nghe xong những lời này Thái hậu đứng một bên sắc mặt trầm xuống!

"Bậy bạ!" Thái hậu rống lên một tiếng giận dữ, hôm qua Vũ nhi ăn vận thế nào nàng lại không ấn tượng được sao. Hôm qua tóc của Vũ nhi chỉ búi kiểu lượn sóng đơn giản sau đó cài thêm trâm ngang bằng ngọc mã não lên đầu, mặc một bộ váy màu hồng phấn vừa dịu dàng, vừa thanh lịch khiến cho thái hậu vô cùng hài lòng yêu thích, cung nữ kia rõ ràng là đang nói dối!

"Phụ hoàng, Vũ nhi bị hãm hại!" Âu Dương Vũ chớp thời cơ nói với hoàng thượng nói.

Hoàng thượng nhìn thấy sắc mặt tức giận của Thái hậu mới xác định cung nữ này đang nói dối, liền nhấc chân đá một cước vào người cung nữ.

Lúc này hắn mới cẩn thận suy nghĩ, Âu Dương Vũ mặc dù đến từ Đông Tấn quốc, nhưng nghe đồn rằng nàng từ nhỏ vốn không có tình cảm tốt với Tả thừa tướng, Âu Dương phủ cũng không hề có thái độ coi trọng yêu mến nàng. Vả lại không phải hắn khoe khoang, nhưng Dạ Trọng Hoa con trai hắn là một người đàn ông tài giỏi, mưu lược thâm sâu, không có biết bao nhiêu vị công chúa, thiên kim tiểu thư bị hắn từ chối thế nhưng chỉ một lòng một dạ chọn Âu Dương Vũ là người đầu tiên cũng là người phụ nữ cuối cùng trong nữa quãng đời còn lại của hắn. Cho nên những lý do mà Dạ Phi Hi đưa ra để

tố cáo Âu Dương Vũ hoàn toàn không có cơ sở.

Nghĩ như vậy, hoàng thượng mới cả giận quát cung nữ đang nằm ngã chật vật dưới sàn kia: "Nói, ai sai khiến ngươi ngụy tạo chứng cứ? Là ai đang giữ lấy tấm bản đồ biên phòng?Rốt cuộc là kẻ nào?"

Cung nữ kia thấy chính mình bị vạch trần, toàn thân đều không ngừng run lên, việc nàng lựa chọn con đường làm nhân chứng giả, nàng biết chắc chắn rằng sẽ bị lòi đuôi, huống chi người kia đã đồng ý với nàng nếu như có chuyện gì xấu phát sinh nàng phải tự sát để bịt miệng lúc đó gia đình nàng mới được bình an còn nếu không thì....

Ngẫm nghĩ một hồi trên mặt cung nữ kia kiên quyết mạnh mẽ cắn phập vào lưỡi mình, khóe môi trào ra một ngụm máu tươi, ánh mắt ngây dại từ từ ngã xuống đất!

Âu Dương Vũ trên mặt vờ bày ra vẻ sợ hãi, nàng quỳ gối trước mặt hoàng thượng nói: "Phụ hoàng, Vũ nhi bị oan. Không biết đã đắc tội với ai mà lại bị nói xấu như vậy!"

Hoàng thượng suy sụp thở dài một hơi: "Vũ nhi, là trẫm trách lầm con!"

"Dù sao việc tấm bản đồ biên phòng bị mất cũng là một chuyện trọng đại, trong lòng phụ hoàng hoài nghi Vũ nhi cũng là điều đương nhiên. Nhưng Vũ nhi vô tội..." Âu Dương Vũ trong mắt hiện lên một chút cáu giận, "Trong lòng Vũ nhi khó chịu vô cùng. Tứ hoàng tử luôn miệng nói tội lỗi là do Vũ nhi gây nên, hay là việc này là do hắn vu oan, xin hoàng thượng hay điều tra rõ phủ Tứ hoàng tử!"

P/s: Ahahaha, Ta có nên được các nàng tặng "Trym" không đây, úp chương sớm ơi là sớm a, là lá la, các mặt chòi nhỏ của Ta nhớ ủng hộ cho Ta, Thương các nàng chịu hơn được a...và giờ thì đánh một giấc đây...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Làm kẻ chết thay

Dạ Phi Hi liếc mắt trừng về phía Âu Dương Vũ, một tia chột dạ nhanh chóng hiện lên trên gương mặt của hắn, oán hận nhìn Âu Dương Vũ: "Nói bừa!"

Giờ phút này, hắn cảm thấy ánh mắt hoàng thượng có chút không ổn, liền lập tức quỳ xuống nói: "Phụ hoàng xin hãy tin tưởng nhi thần, thân là hoàng tử của Tây Lăng quốc đương nhiên sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện thông đồng với kẻ địch phản quốc."

Hoàng hậu mắt chứng kiến sự tình đang có chiều hướng sai lệch ra khỏi quỹ đạo liền mở miệng nói: "Nô tì nguyện lấy đầu mình ra đảm bảo, Phi Hi tuyệt đối sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện như vậy, người có thể thực hiện được việc này chỉ có thể là gian tế của Đông Tấn quốc!"

"Vũ nhi một khi đã gả cho Trọng Hoa thì từ ngay giây phút tuyên thệ thành vợ nên chồng thì chính là Tây Lăng vương phi! Nay hoàng hậu nương nương luôn miệng nói Vũ nhi là gian tế, như vậy có phải đã quá ngậm máu phun người không, hay trong lòng có quỷ nên chột dạ?"

Ánh mắt Hoàng hậu đầy phẫn hận dừng trên người Âu Dương Vũ, hận không thể đâm thủng từng lỗ trên da thịt nàng!

Hoàng thượng đưa tầm mắt đảo qua Âu Dương Vũ rồi đảo đến Dạ Phi Hi, ánh mắt Âu Dương Vũ trông kiên định mà không chút sợ hãi còn Dạ Phi Hi lại mang bộ dáng khẩn trương lo sợ, trong lòng hắn nhất thời dè chừng.

Thái hậu chỉ một lòng hướng về phía Âu Dương Vũ, tin tưởng rằng một người con gái có thể làm ra vô số món ngon, một người con gái có thể cảm hóa được một Dạ Trọng Hoa từ một thằng nhóc lạnh băng, vô cảm trở thành một người có thể nếm đủ vị đời, vị chua khi mỗi lần hắn bị người khác lấy mất đi thời gian quý báu giữa hắn với con bé, vị đắng cay đau xót khi đã từng chứng kiến cảnh người con gái mình yêu thương rơi xuống vực băng, cảm giác sợ hãi và trống rỗng đó, cảm giác ngọt ngào ấm áp, ôn nhu đó thằng nhóc chỉ dành để bộc lộ với một người – là con bé, vậy làm sao có thể mang loại tâm địa xấu xa được? Vả lại dạo trước Dạ Phi Hi từng dối trá lừa lọc nói xấu Âu Dương Vũ trước mặt mình, nói vậy chuyện này chắc chắn có gì đó không đúng. Mỗi lời nói của hắn nàng có chút phòng bị, hắn luôn miệng nói tấm bản đồ biên phòng là do Vũ nhi lấy trộm nhưng chứng cứ lại rất mơ hồ, không chân thực, nàng không khỏi hoài nghi hắn.

Thái hậu thấy hoàng thượng vẫn không thể đưa ra quyết định cho mình liền uy nghiêm nói: "Lời của Vũ nhi rất đáng để xem xét. Phi Hi luôn miệng khẳng định bản đồ biên phòng là do Vũ nhi lấy cắp, đã cử người đến lục soát Ninh vương phủ nhưng lại không thấy gì. Nay Vũ nhi hoài nghi Phi Hi, việc kiểm tra ở phủ Tứ hoàng tử vì sao lại không được? Chẳng lẽ ngay cả cho bản thân mình một cơ hội để thanh minh sự trong sạch cũng không cần sao?"

Dạ Phi Hi vừa nghe thái hậu nói xong, sắc mặt lập tức trắng bệch, trong lòng xuất hiện một tia sợ hãi. Hắn cố gắng trấn an tâm trạng rối bời của mình: "Hoàng tổ mẫu nói sao thì làm vậy đi, dù sao chuyện này tuyệt đối không liên quan đến Phi Hi."

Hoàng thượng nghe xong thái hậu nói vậy liền cảm thấy có lý, nhíu hai hàng lông mày, nói: "Không liên quan thì tốt, đến lục xoát phủ Tứ hoàng tử, nếu như không có vật chứng, coi như ngươi trong sạch."Hoàng hậu nhất thời căm giận: "Việc này..."

Dạ Phi Hi phẫn hận trừng mắt nhìn Âu Dương Vũ, giờ phút này nàng quỳ trên mặt đất, lưng rất thẳng, trên gương mặt xinh đẹp rung động lòng người kia mang theo một tia kiên định, còn có ủy khuất lẫn không cam lòng!

Cơ hội tốt như vậy không ngờ lại để cô ta thoát được, còn muốn giá họa cho mình, thấy hoàng thượng cùng thái hậu đã quyết định như vậy, bây giờ có từ chối cũng không thể, dù sao món đồ đó cũng không ở trong phủ mình, việc gì phải tỏ ra e ngại?

Nghĩ như vậy trên mặt Dạ Phi Hi liền mang theo chút tự tin, nói: "Một khi đã như vậy, phụ hoàng hãy phái người đến lục soát, chỉ có một điều nhi thần muốn thỉnh cầu, nếu như sau khi lục soát phủ Tứ hoàng tử xong, không phát hiện ra tang vật và chứng minh được Phi Hi hoàn toàn trong sạch, Phi Hi muốn tự mình khám xét Ninh vương phủ."

Nói xong, Dạ Phi Hi dùng đôi mắt sắc bén đầy khiêu khích nhìn Âu Dương Vũ, hắn dám khẳng định, tấm bản đồ đó vẫn còn ở trong Ninh vương phủ, hắn nhất định phải tự mình kiểm tra, không thể dễ dàng buông tha cho nàng được!

Âu Dương Vũ bắt gặp được ánh mắt khiêu khích của Dạ Phi Hi, trong mắt hiện lên ý cười lạnh như băng.

Muốn tự mình khám xét Ninh vương phủ của ta?

Chỉ sợ ngươi không có cơ hội đó.

Hoàng thượng lập tức ra lệnh cho người đến lục soát phủ Tứ hoàng tử phủ, trong lòng thầm ôm hy vọng là không.

Ở trong lòng hắn, Dạ Phi Hi vẫn là đứa con trai ruột của hắn, Âu Dương Vũ là con dâu, thiên vị ai hơn ai đương nhiên cũng rõ ràng.

Chẳng qua, đột nhiên trong lòng hắn xuất hiện cảm giác bất an lo lắng, rốt cuộc là kẻ nào có lá gan dám đánh cắp tấm bản đồ biên phòng?!

Thái hậu có chút mệt mỏi liền đứng lên nói: "Vũ nhi, ai gia mệt rồi, con giúp Ai gia dìu trở về điện Phương Hoa đi!"

Hoàng hậu vội hỏi: "Sự tình còn chưa được điều tra làm rõ, Âu Dương Vũ không thể rời đi!"

Thái hậu lạnh lùng liếc nàng một cái: "Chẳng lẽ còn không tin Ai gia?"

Âu Dương Vũ thản nhiên cúi đầu về phía hoàng thượng: "Vì manh mối còn chưa được điều tra rõ cho nên Vũ nhi sẽ ở lại ở điện Phương Hoa, không rời đi, cũng không thể rời đi. Vũ nhi thực sự muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai đang cất giấu tấm bản đồ biên phòng đó, đem hết nước bẩn hắt lên người Vũ nhi."

Thừa dịp dìu Thái hậu đi trở về điện Phương Hoa, nàng nhanh chóng đưa Hải Đông Thanh ra ngoài không gian. Hải Đông Thanh như một tia chớp sải rộng đôi cánh bay đi, chợt biến mất trong không trung. Âu Dương Vũ khóe môi mỉm cười, lại sắp có trò hay để xem rồi!

Ra khỏi Ngự thư phòng, Âu Dương Vũ đưa tay giúp đỡ thái hậu, bày ra bộ mặt sợ hãi nhỏ giọng nói: "Hoàng tổ mẫu, thật may nhờ có người xuất hiện đúng lúc, nếu không Vũ nhi sẽ bị người khác vu oan giá họa mất!"

"Đúng là quá vô liêm sỉ, thừa dịp không có Trọng Hoa ở đây liền tác oai tác quái đổ lỗi cho con!" Thái hậu nhắc tới chuyện này cũng vô cùng phẫn nộ, kéo tay Âu Dương Vũ, trấn an vỗ lên mu bàn tay nàng "May là có Tùy Vân phát hiện sự tình bất thường một cách kịp thời nên ai gia mới đến sớm để giải oan cho con, nếu không thì không biết lúc này con phải chịu đựng những thứ gì?!"Âu Dương Vũ vờ vỗ nhẹ ngực mình thở phào, cười nói: "Có hoàng tổ mẫu ở đây, Vũ nhi không sợ bất cứ cái gì! Thái hậu muốn ăn gì, bây giờ Vũ nhi đi làm cho người?"

"Ồ được được!" Thái hậu liên tục gật đầu, rất hợp với tâm ý của nàng.

Âu Dương Vũ mới đến điện Phương Hoa không bao lâu thì đã có tin tức rất nhanh truyền đến!

Tìm thấy bản đồ biên phòng ở trong phủ Tứ hoàng tử! Hoàng thượng giận dữ, lệnh ra người áp giải hắn vào thiên lao!

Thái hậu giận dữ, tay cầm chén trà run lên: "Thì ra là cái tên vô liêm sỉ này đứng sau mọi chuyện, nực cười, thật nực cười!"

"Hoàng tổ mẫu bớt giận!" Âu Dương Vũ nghe được tin này, trong lòng âm thầm cười lạnh, nhưng trên mặt lại cố tình bày ra vẻ sợ hãi, "Vậy có khả năng Tứ hoàng tử chính là người tạo phản."

"Tạo phản?Thân là hoàng tử của Tây Lăng quốc lại đi làm những chuyện như vậy, còn nhân cơ hội muốn đổ hết mọi tội lỗi lên đầu con, đạp đổ con, tâm địa hắn thật rắn rết!"

"Hoàng tổ mẫu xin bớt giận, ăn chút điểm tâm Vũ nhi tự tay làm đi!"

Sau khi Dạ Phi Hi bị áp giải vào thiên lao thì đầu óc dường như vẫn chưa thể thích ứng được với tình cảnh hiện tại, hắn rõ ràng đã phái người đặt tấm bản đồ đó giấu ở trong phòng ngủ Âu Dương Vũ nhưng tại sao vật chứng lại xuất hiện trong phòng ngủ của hắn, hay là Âu Dương Vũ đã sử dụng yêu thuật gì?!

Đang trong tình trạng rối rắm, lo lắng, không biết phải làm thế nào để thoát khỏi chốn tù đày này. Nếu như chuyện này xử lý không tốt, đừng nói đến chuyện chiếm đoạt được ngôi vị thái tử mà chỉ sợ nửa đời còn lại của hắn phải sống trong cảnh lao tù ẩm mục này.

Nửa đêm, Dạ Phi Hi đột nhiên nhận được một tờ giấy nhỏ, bên trong viết vài chữ ngắn gọn: "Đừng lo lắng!"

Dạ Phi Hi biết đã có người ra tay trợ giúp hắn, tâm tình cũng bắt đầu ổn định, Dạ Phi Khanh đang phục vụ dưới trướng của hắn, nhất định sẽ có cách. Ngày hôm sau, hoàng hậu đi tìm hoàng thượng, quỳ xuống khẩn cầu: "Hoàng thượng, Phi Hi tuyệt đối sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện này, cầu xin hoàng thượng hãy thả Phi Hi!"

Hoàng thượng sắc mặt vô cùng khó coi: "Vật chứng rõ ràng được tìm thấy ở phòng ngủ của Phi Hi, ngươi còn lên tiếng cầu xin thanh minh cho hắn?"

Hoàng hậu sắc mặt lập tức liền tái nhợt xuống dưới, lẩm bẩm nói: "Hoàng thượng, đây là vu oan, là vu oan giá họa!"

Hoàng hậu gặp hoàng thượng xoay người muốn đi liền nhanh chóng vươn tay ôm lấy chân hắn. Nhớ tới những lời mà Dạ Phi khanh đã mách bảo cho mình, trong lòng liền trấn định. Tính mạng và tự do của con trai Phi Hi nàng mới là quan trọng nhất, những cái khác nàng có thể đánh đổi được: "Hoàng thượng còn nhớ hôm qua cô cung nữ cắn lưỡi tự sát kia luôn miệng nói Vũ nhi làm không? Có lẽ là nàng đã nhìn lầm người khác thành Vũ nhi?"

"Trẫm đã điều tra rõ việc này! Ngươi đừng phí lời vô ích, nếu việc này là do Phi Hi làm, trẫm tuyệt đối không thể nương tay!"Hoàng hậu lúc này trong lòng run lên từng hồi, tim đập chân run, khẽ vuốt ngực mình.

Lúc này bỗng nhiên có một tên thị vệ chạy vào bẩm báo: "Hoàng thượng, tiểu nhân đã điều tra ra được cung nữ này có một đứa em trai đang phục vụ trong phủ của Tam công tử..."

Lời còn chưa nói xong, trong lòng hoàng hậu không khỏi vui mừng, nhưng trên mặt vẫn cố làm ra vẻ kinh hoảng: "Chẳng lẽ là, lẽ nào..."

"Lẽ nào cái gì?"

Hoàng hậu nói: "Đột nhiên nô tì nhớ ra một chuyện, không biết phải nói thế nào mới phải?"

"Lúc trước có lần Phi Hi và Vân Phỉ có từng thảo luận về tấm bản đồ biên phòng đó... Còn nữa, cái hôm mà tấm bản đồ biên phòng đó bị mất, Vân Phỉ có đến cung của nô tỳ, lúc đó nàng trông có chút kinh hoảng cùng hối hả, sau đó nàng nói thân mình không được khỏe rồi lặng lẽ rời đi."

Hoàng hậu nhìn thấy hoàng thượng có chút nhíu mày, chớp lấy cơ hội tiếp tục nói: "Hoàng thượng, Phi Hi tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này, chuyện tấm bản đồ bị mất trộm hẳn có thể là do Vân Phỉ giấu trong phủ Tứ hoàng tử!"

"Nô tì cảm thấy kẻ đứng sau vụ việc này chính là Vân Phỉ, Vân Phỉ từ trước đến nay đều không ưa gì Vũ nhi, trong lòng nàng luôn coi Vũ nhi như cái gai trong mắt mình, tìm mọi cách để nhổ ra?! Dạo trước Vũ nhi đã từng cứu nàng một mạng, nhưng nàng lại nghĩ Vũ nhi nhân cơ hội đó động chân động tay khiến nàng cả đời không bao giờ trải qua cảm giác làm mẹ! Sau đó Vân Phỉ bị Trình Cẩm hủy hoại nhan sắc, cũng một mực cho rằng mọi chuyện xả ra đều do Vũ nhi sai khiến, nàng hận Vũ nhi đến mức thấm dần vào xương tủy. Cho nên người mà có thể nghĩ ra loại chuyện ác độc này, thừa dịp Phi Bạch không có ở đây, nỗ lực trả thù!"

"Hoàng thượng, Phi Hi là con trai người, chẳng lẽ người không hiểu rõ bản tính của con trai mình sao?"

Hoàng hậu cũng chỉ vì muốn con trai mình được bình an vô sự, tuy rằng trong lòng cảm thấy áy náy nhưng biện pháp duy nhất có thể cứu vãn tình hình này chỉ có thể lôi Lý Vân Phỉ ra làm kẻ chết thay.

Hoàng thượng khóe môi khẽ động, đúng vậy, hắn tin tưởng con trai hắn sẽ không có ý nghĩ xấu xa độc địa này, cảm thấy lời của hoàng hậu nói có lý vô cùng, lòng dạ phụ nữ luôn hẹp hòi, chỉ có vậy mới làm ra những chuyện vượt mức chịu đựng của con người.

Từ sau khi bị Trình Cẩm hủy đi dung nhan, Lý Vân Phỉ tâm như tro tàn, mỗi ngày đều trốn lui trốn lủi trong phòng, sai ma ma bằng mọi cách tìm được loại thuốc trị liệu miệng vết thương trên da mặt. Chỉ có điều miệng vết thương này quá sâu, mặc dù đã có chút tiến triển nhưng không thể tránh khỏi được việc trên mặt phải lưu lại một vết sẹo dài. Trong lòng nàng cực kỳ hận Trình Cẩm, nhưng trong khoảng thời gian da mặt chưa hồi phục hoàn toàn thì tạm thời nàng chưa ra tay.

Đang nghĩ ngợi mông lung đột nhiên bị một đám người lạ mặt xông vào, đưa nàng vào cung.

"Lý Vân Phỉ, cô đã biết tội của mình chưa?" Hoàng thượng nhìn vết sẹo dài trên mặt Lý Vân Phỉ, sắc mặt vô cùng tồi tệ.

"Không biết Vân Phỉ đã phạm phải sai lầm gì?"

"Ngươi lấy trộm tấm bản đồ biên phòng còn mạnh miệng nói là không biết tội?"

Lý Vân Phỉ căn bản là không hiểu ý tứ của hoàng thượng, đưa ánh mắt cầu cứu nhìn hoàng hậu nương nương đang ngồi một bên, mắt thấy nàng không hề quan tâm đến tình trạng của mình lúc này.

"Tiểu thư, tiểu thư, người phải cứu tiểu nhân... tiểu nhân cái gì cũng không biết, tại sao tỷ tỷ của tiểu nhân lại là người làm nhân chứng giả a..."

Lý Vân Phỉ nhìn người đàn ông đan run rẩu bên cạnh, người này nàng một chút cũng không quen mắt!

Hoàng thượng uy nghiêm lên tiếng: "Ngươi vẫn cứng đầu không nhận tội?"

Lý Vân Phỉ còn chưa kịp lên tiếng biện bạch thì nghe được tiếng bước chân từ xa chạy đến, một tên công công sống chết chạy vào ghé sát tai hoàng thượng nói vài câu, chỉ thấy đột nhiên sắc mặt hoàng thượng trở nên trắng bệch trông khó coi vô cùng...

Cái gì? Bản đồ biên phòng đã bị tiết lộ?

P/s: Dạ Trọng Hoa anh đang ở đâu...có hay không biết một người vẫn chờ vẫn nhớ...ặc ặc...sến đến nghẹn mất...thế đó..nàng Vũ Nhi này đâu phải kiểu người dễ đối phó, hắn là truyện vẫn còn tiếp tục..ta cũng chưa xác định bao nhiêu chương nữa thì hoàn, nhưng cũng sắp rồi, vì sau vài biến cố nữa..truyện sẽ nhanh kết thúc...chỉ thầm mong các mặt trời bé con của ta vẫn mãi theo ta, ủng hộ truyện của ta hết mình, ta mà có edit tệ thì cứ góp ý cho Ta nha..thương các nàng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Cái chết của lý vân phỉ

Ở một góc nào đó, gió nhẹ nhàng lướt qua, mùi hương của cỏ xanh thoang thoảng, một con bồ câu trắng đáp xuống cửa sổ.

Đôi mắt Dạ Trọng Hoa chợt lóe, thong thả đi đến, tay lấy ra tờ giấy nhỏ được kẹp dưới chân bồ câu, mở ra xem.

Đó là tin mật mà Vân Thương dùng bồ câu để báo cáo với hắn, cho dù Dạ Trọng Hoa không có mặt ở kinh thành, những chuyện gì diễn ra ở đó hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Dạ Trọng Hoa nhìn chằm chằm vào tờ giấy, ánh mắt lạnh lẽo của hắn có một tia khắc nghiệt, mỏng manh, áp lực, lộ ra tà khí, khí chất tiềm ẩn trong bóng tối. Toàn thân hắn tỏa ra mùi chết chóc nồng nặc

Có người muốn thừa dịp hắn không có mặt ở đó, dám có lá gan động đến Vũ nhi của hắn!

Giỏi lắm, hắn sẽ cho bọn họ nếm trải mùi vị đau đớn cùng cực của nhân loại khi hắn trở về!

Giờ phút này, Lý Vân Phỉ vốn bị người áp giải đến Ngự thư phòng một mặt khóc lả chả kia, nàng dường như không hiểu chuyện quái gì đang xảy ra ở đây, không hiểu được mình đã đắc tội với ai.

"Hoàng thượng, hay là trước hết hãy cứ áp giải Vân Phỉ vào đại lao, sau đó tìm thời cơ xử lý?" Hoàng hậu nhìn thấy bộ dáng đáng thương của Lý Vân Phỉ, trong lòng cũng có chút thương xót, liền lên tiếng.

Từng giọt lệ chầm chậm rơi trên gương mặt bê bết của Lý Vân Phỉ, rất đáng thương, nhưng cái vết sẹo dài trên mặt kia nhăn nheo lại khiến nàng trông rất dữ tợn.

Lý Vân Phỉ thấy hoàng hậu tỏ thái độ bình thản liền bi ai lên tiếng: "Mẫu hậu, ngay cả người cũng không chịu tin tưởng con, con chỉ là một đứa con gái, sao có thể đứng đằng sau làm chuyện này cơ chứ, sao lại có lá gan lớn để đi trộm một vật như vậy?"

Hoàng hậu nhìn ánh mắt đáng thương của Lý Vân Phỉ, cảm thấy có chút thương xót, không nỡ bèn xoay đầu về hướng khác không nhìn Lý Vân Phỉ. Trong điện một bầu không khí lạnh lùng bao trùm, chỉ còn lại tiếng khóc nức nở đầy tức tưởi của Lý Vân Phỉ.

Dần dần, tiếng khóc càng lúc càng lớn, dường như muốn chặt đứt đi bầu không khí ngột ngạt này.

Hoàng thượng trong lòng còn có chút do dự chỉ vì nàng chỉ là một cô gái, nhưng thấy nàng khóc như vậy trong mắt hắn bắt đầu xuất hiện một tia chán ghét, hắn không kiên nhẫn đứng lên, tức giận quát.

"Người đâu, lôi Lý Vân Phỉ xuống nhốt vào đại lao, chờ trẫm điều tra rõ sự việc sẽ xử lý sau!" Hoàng thượng ra lệnh một tiếng.

Ngoài cửa hai tên hộ vệ lập tức tiến vào trái phải kolooi cánh tay nàng lên, kéo nàng ra ngoài.

Lý Vân Phỉ thấy mình thật sự bị áp giải vào đại lao, trong lòng liền hốt hoảng, miệng hô hoán: "Oan cho Vân Phỉ, oan cho Vân Phỉ! Phụ hoàng, phụ hoàng..."

Tiếng hét thê lương mà sắc bén kia càng lúc càng xa dần, trong lòng hoàng hậu vừa cảm thấy áy náy, vừa cảm thấy đau thương, nàng vốn là đại tiểu thư từ nhỏ đến lớn đều được nuông chiều, ăn sung mặc sướng, chưa bao giờ chịu để người hiếp đáp mình, nhưng nếu không phải vì Phi Hi xảy ra chuyện thì nàng sẽ không nhẫn tâm bỏ rơi nó.Ngồi ở vị trí ở trên, sắc mặt lâm vào âm trầm, u sầu.

Từ sau khi biết tin tấm bản đồ biên phòng được tìm thấy ở phủ Tứ hoàng tử, Âu Dương Vũ ở lại trò chuyện với thái hậu được một lúc sau, Âu Dương Vũ cảm thấy có chút mệt mỏi nên xin phép Thái hậu về phủ. Khi về đến Ninh vương phủ, Âu Dương Vũ một mạch đi thẳng đến phòng ngủ của mình, ngã

xuống giường đánh một giấc cho thỏa.

Ngủ thẳng một giấc đến sáng ngày hôm sau, Âu Dương Vũ mới chịu mở mắt, co duỗi gân cốt mình, sau đó mới từ từ đứng dậy, Trúc Lục cũng vừa hay bưng bê chậu nước rửa mặt đến, thấy Âu Dương Vũ đã đứng dậy, cười nói: "Vương phi, rốt cuộc người cũng đã chịu tỉnh dậy."

Âu Dương Vũ mặt mỉm cười ý, nhìn sắc trời, trời cũng sắp trưa rồi, cảm giác ngủ một mạch như vậy thật thoải mái.

Trúc Lục đem khăn mặt, đưa cho Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ cầm lấy, vừa lau mặt, vừa lên tiếng hỏi: "Bên phía phủ Tứ hoàng tử có động tĩnh gì không?"

Trúc Lục suy nghĩ một lát, mới nói: "Sáng sớm, Phương nhi có đi ra ngoài, lúc trở về nàng có nói với nô tỳ tứ hoàng tử phi bị áp giải vào thiên lao, không biết vì lý do gì."

Cầm khăn lau mặt trong tay, Âu Dương Vũ có chút sửng sốt, lập tức bên môi lộ ra một nụ cười yếu ớt.

Mấy tên kia hãm hại mình không thành công, lại hèn hạ tìm kẻ chết thay.

Cái này gọi là chó cắn chó mà miệng đầy lông.

Ý cười bên môi Âu Dương Vũ càng thêm thâm trầm, muốn bảo toàn mạng sống mình, chuyện gì họ cũng có thể làm được, đã vậy nàng xem xem bọn họ sẽ làm tuồng gì nữa.

Trong đại lao đầy mùi hôi thối ẩm mốc, đâu đó vang lên tiếng khóc thút thít.

Từ sau khi Lý Vân Phỉ bị tống vào thiên lao, nhớ tới hoàn cảnh của mình bây giờ, liền không khỏi bật khóc rống lên.

Nhưng đám người coi ngục nào có tỏ ra ý quan tâm hay nghe thấy gì, đối với thái độ của Lý Vân Phỉ, bọn họ chỉ làm ngơ không để vào mắt.

Dần dần, tiếng khóc bắt đầu trở nên nức nở, vẫn không ngừng nức nở, trong bầu không khí u ám ở nhà lao, âm thanh uất ức, nghẹn ngào ấy vẫn không dứt vang lên dăng dẳng.

"Câm mồm, khóc lóc cái gì, sớm biết sẽ có ngày hôm nay thì việc gì phải làm bộ mặt thương hại đó!" Tên quản ngục cuối cùng không chịu được, mất kiên nhẫn đi tới, quát.

Lý Vân Phỉ thấy rốt cuộc đã có người chú ý đến mình liền vội vàng ngẩng đầu lên, ôm lấy hai song gỗ cạnh cửa, nói: "Thả Ta ra ngoài, ta muốn gặp hoàng hậu!"

Tên quản ngục trên mặt lộ vẻ khinh thường, nói: "Sắp chết đến nơi rồi, còn nài nỉ muốn gặp hoàng hậu nương nương." Lý Vân Phỉ vừa nghe xong, trong lòng liền vô cùng lo sợ, khủng hoảng, nói: "Ngươi đừng nói bậy, ta là Tứ hoàng tử phi! Làm sao có thể chết được!"

Tên quản ngục không thèm để ý đến nàng, xoay người rời đi, từ trước đến nay những kẻ một khi đã bị tống vào thiên lao thì nhẹ nhất chỉ là tra tấn đến chết đi sống lại được hai ba hôm, rồi cũng về với các cụ, còn bình thường thì sẽ chết thanh thản ít đau đớn hơn bằng hình thức chém đầu, dù có kẻ đó có thân phận cao quý hiển hách đến đâu, kết cục thì chỉ có một. Với lại có lá gan làm những chuyện động trời như thế, thì đừng nói là hoàng hậu nương nương mà ngay cả ông trời cũng đều không đảm bảo được tính mạng của cô ta!Lý Vân Phỉ thấy hắn rời đi, trong mắt liền lóe lên một tia sợ hãi, nàng vội vàng lấy cây trâm ngọc xanh biết trên đầu mình rút ra đưa cho hắn, lắp bắp nói: "Cái này cho ngươi, giúp Ta có được không?!"

Tên quản ngục quay đầu lại nhìn thấy cây trâm ngọc kia, trong mắt liền lóe sáng, lòng tham chợt nổi lên. Lý Vân Phỉ thấy sắc mặt hắn có chút biến đổi, đã hòa hoãn hơn liền thở phào nhẹ nhõm, cầu xin nói: "Ta muốn gặp hoàng hậu, ngươi giúp ta đi, ta muốn gặp hoàng hậu!"

Thản nhiên cầm lấy trâm ngọc từ tay của Lý Vân Phỉ, tên quản ngục xoay người một mạch đi thẳng ra ngoài.

Vì chỉ là một tên quản ngục thấp kém cho nên không thể trực tiếp đến gặp thẳng mặt hoàng hậu, nhưng vì hắn có quen biết với ma ma bên cạnh hoàng hậu, nên vừa hay hắn liền nhờ ma ma đó chuyển lời đến cho hoàng hậu.

Hoàng hậu nghe ma ma nói xong, sắc mặt liền trông khó coi vô cùng.

Lúc này cho dù có thế nào, nàng cũng không thể đi gặp mặt Lý Vân Phỉ, nên chỉ đơn giản nối vài câu với ma ma rằng hôm nay đầu nàng đau nhức, thân thể không được khỏe.

Lý Vân Phỉ nghe tên quản ngục nói như vậy, trên mặt liền bày ra vẻ thất vọng tràn trề, nhưng lập tức thất vọng đó liền thay thế bằng một vẻ mặt phẫn hận, xem ra, lần này hoàng hậu đã xác định muốn bỏ mặt mình, đúng là lòng dạ rắn rết!

Lý Vân Phỉ cũng không cam lòng, lấy chiếc vòng bạch ngọc trên tay mình đưa cho tên quản ngục trước mặt, nói: "Lại một lần nữa giúp ta truyền những lời này đến cho hoàng hậu,nói rằng... Ta biết một chuyện bí mật của hoàng hậu nương nương, nếu như bà ta không đến thì đừng trách ta."

Hoàng hậu nghe được những lời nhắn mà ma ma đến báo, trong mắt hiện lên một tia giận dữ, rất nhanh liền xuất hiện trước mặt Lý Vân Phỉ. Nhìn thấy cuối cùng hoàng hậu cũng xuất hiện, Lý Vân Phỉ vội vàng quỳ xuống hành lễ ở trước cửa nhà lao, ánh mắt mang theo một tia kì vọng, lên tiếng: "Mẫu hậu, mẫu hậu, người phải cứu con, con không hề biết chuyện gì đang xảy ra, con không hề có liên quan đến chuyện lần này!"

Lý Vân Phỉ thấy gương mặt thờ ơ như đang xem tuồng của hoàng hậu kia, liền quỳ trên mặt đất gặng hỏi: "Mẫu hậu, người thật sự không muốn ra tay cứu Vân Phỉ sao?"

Đôi mắt Hoàng hậu lúc này chỉ hiện lên một tia lạnh lẽo, nàng không thể xác định được rốt cuộc Lý Vân Phỉ đã biết bí mật gì của mình, có điều nàng chỉ giơ khóe môi mà cười lạnh nói: "Vân Phỉ, không phải mẫu hậu không cứu con, chỉ là vì con đã làm ra những chuyện như vậy, mẫu hậu cảm thấy khó xử vô cùng."

Cả người Lý Vân Phỉ khống chế không được run rẩy, đầu ngẩng lên, đôi môi run run, lắp bắp nói: "Mẫu hậu, người biết rõ Vân Phỉ sẽ không làm chuyện đó, lại càng không có khả năng làm chuyện đó... Người rõ ràng đã lấy Vân Phỉ ra làm bia đỡ đạn che dấu tội ác của mình."

Gương mặt tinh xảo của hoàng hậu hiện lên ý cười nhợt nhạt, vì Phi Hi, nàng phải làm mọi cách để trừ khử Lý Vân Phỉ, nàng đè thấp giọng mình: "Nếu Vân Phỉ đã nói vậy, thì mẫu hậu cũng không muốn giấu giếm gì nữa!"Lý Vân Phỉ nhìn thấy thái độ bình thản của hoàng hậu, trong lòng liền dâng lên lửa hận. Hai tay nắm chặt thành quyền, móng tay dài đâm sâu vào lòng bàn tay. Phẫn hận cùng uất ức, hai cảm giác ấy đang xen vào nhau khiến cho sắc mặt vốn đã tái nhợt của nàng càng trở nên trắng bệch, giống như một kẻ điên, nàng vươn tay ra khỏi cửa nhà lao, nắm giật lấy y phục của hoàng hậu, thấp giọng cười lạnh: "Mẫu hậu, nếu bà không cứu ta, ta sẽ đem hết toàn bộ sự tình mười năm về trước bà đã làm đi tố giác cho toàn dân thiên hạ biết! Hắn bà còn nhớ Lệ Phi nương nương chứ?"

Lý Vân Phỉ sắc mặt dữ tợn, có chút quyết tuyệt cùng hâm dọa.

Sắc mặt Hoàng hậu nhất thời trầm xuống, nhìn vào đôi mắt sắc bén của Lý Vân Phỉ.

Lệ phi là mẹ ruột của Dạ Tiểu Đàn, cũng là phi tử mà hoàng thượng sủng ái nhất. Và cũng chính vì điều đó đã khiến nàng không từ mọi thủ đoạn loại bỏ nàng ta ra khỏi hậu cung.

Nhưng không ngờ, sự việc vốn không được phép biết đến này lại vô tình lọt hết vào tai của Lý Vân Phỉ khi ấy vẫn còn là một cô bé nhỏ tuổi chạy nhảy chơi đùa trong cung hoàng hậu.

Khóe môi hoàng hậu cong lên ý cười vui vẻ, cầm lấy bàn tay dơ bẩn của Lý Vân Phỉ đang nắm chặt lấy y phục mình rút ra, nói: "Vân Phỉ nói cái gì, mẫu hậu nghe không hiểu? Nhưng Vân Phỉ yên tâm, mẫu hậu sẽ không để con ngồi lao tù oan uổng đâu."

Trong mắt Lý Vân Phỉ liền dấy lên một tia hy vọng, hoàng hậu lên tiếng trấn an vài câu sau đó nói mình còn có việc nên rời đi trước.

Mới ra khỏi thiên lao, trên mặt của hoàng hậu không thể che dấu được tia tàn độc âm trầm, trong lòng có chút sợ hãi, chuyện năm đó, thì ra cô ta biết!

Nghĩ như vậy, hoàng hậu liền bày ra bộ mặt âm ngoan, nếu mọi chuyện đã thành ra như vậy, đừng trách nàng vô tình.

Lý Vân Phỉ, không thể không chết!

Từ hôm bị tống vào ngục,Lý Vân Phỉ hầu như không thể nuốt trôi nổi hột cơm, nỗi lo lắng, sự tuyệt vọng như đang lấp đầy nàng, nàng dường như không có tâm trạng để ăn, với cả thức ăn chốn lao tù khó ăn vô cùng, nhất là với một người chỉ biết đến sơn hào hải vị như nàng, chỉ biết đến cuộc sống an nhàn, ăn sung mặc sướng, cho nên làm sao có thể tiêu hóa nổi mớ thức ăn vốn chỉ dành cho lợn này.

Nhưng khi hôm gặp mặt hoàng hậu đến nay, thức ăn mang đến cho nàng đều rất nhiều, lại rất tinh xảo công phu.

Khi tên quản ngục đến đưa cơm thì sắc mặt cũng không một chút thay đổi, chỉ đạm mạc nói: "Thức ăn này là do hoàng hậu nương nương đưa ra chỉ thị riêng cho đầu bếp ở ngự phòng chế biến, nương nương còn nói Tứ hoàng phi xin hãy bớt lo lắng."

Bên môi Lý Vân Phỉ liền cong lên ý cười đắc ý, vậy là lời uy hiếp của nàng cuối cùng cũng khiến bà ta kinh sợ rồi.

Nghĩ như vậy trong lòng liền nhẹ nhàng thở phào, trong tay nàng đang có nhược điểm của bà ta, hoàng hậu, bà ấy nhất định sẽ tìm cách cứu mình ra khỏi đây.

Nghĩ bụng như vậy, Lý Vân Phỉ liền lập tức đói khát không chịu được, tao nhã cầm lấy đũa từ từ ăn. Tên quản ngục thấy tâm trạng dùng cơm của Lý Vân Phỉ rất vui vẻ, trong mắt chợt lóe, sau đó cũng lặng lẽ lui ra ngoài.Lý Vân Phỉ dùng được nửa chén cơm, đột nhiên chén cơm trong tay có chút run rẩy, nàng cảm thấy từng cơn co rút đau nhói trong bụng mình, giống như có hàng ngàn con trùng đang cắn dữ dội, mồ hôi lạnh trên mặt từ từ rơi xuống. Bát đũa trong tay toàn bộ rơi xuống, Lý Vân Phỉ ôm bụng lăn lộn trên mặt đất, mồ hôi thấm đầy mặt, nàng đau đến mức mặt mày không một chút máu.

Trong mắt Lý Vân Phỉ tràn đầy phẫn hận, hoàng hậu..bà ta dám đối xử với mình như thế, dám đối xử nhẫn tâm với nàng!

Máu đen thui chậm rãi từ trong mũi nàng, khoang miệng nàng chảy ra!

Đồng tử mở rộng, Lý Vân Phỉ nhanh chóng không còn cử động gì nữa, giống như một món đồ chơi thối nát bị chủ nhân vứt trên mặt đất, tức giận vẫn vĩnh viễn không mất đi trên mặt nàng.

Tin Lý Vân Phỉ chết ở ngục rất nhanh đã lọt vào tai của Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ một tay chống cằm, khóe môi cong lên, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài xa xa, đáy mắt thoáng một tia lạnh lẽo, sự việc này cứ như vậy

mà chấm dứt sao, nàng chơi còn chưa có thỏa mãn đâu.

Chậc, lần này làm người tốt vậy, trợ giúp cho cô nàng chết oan chết uổn kia một chút, để màn kịch này thêm phần hấp dẫn.

Hoàng thượng ngồi trong ngự thư phòng xem xét một mớ tấu chương mấy ngày gần đây, bản đồ biên phòng đã được tìm thấy, trở về với vị trí của nó khiến hắn thở phào nhẹ nhõm. Chỉ còn việc xử lý tội lỗi của Lý Vân Phỉ thế nào, hắn cảm thấy do dự, khó xử. Chỉ là đang xem tấu chương thì đột nhiên có nội giám hớt ha hớt hải chạy đến, trông bộ dáng như vừa bị ma rượt vậy.

"Chuyện gì mà ngươi phải kích động như thế?" Hoàng thượng lạnh lùng nói.

Tên nội giám kia do dự tiến lên vài bước, ghé sát bên tai hoàng thượng nhỏ giọng nói vài câu, sắc mặt hoàng thượng ngay sau đó ngày càng khó coi...

Cái gì? Bản đồ biên phòng bị tiết lộ với người bên ngoài?!

Vừa mới được sung sướng yên tâm một hồi thì bị cái tin tức trời đánh này kéo xuống địa ngục, cả người tức giận đến mức muốn ngất tại chỗ,chuyện lần trước bị lộ thật ra hắn đã cho người xử lý ổn thỏa tất cả, kẻ nào đã biết liền giết không tha, nhưng hôm nay lại nghe được thêm vài người nữa biết chuyện về bản đồ biên phòng, sao có thể lộ ra ngoài dễ dàng như vậy?!

"Mau, dẫn Lý Vân Phỉ tới đây!" Người đầu tiên mà hoàng thượng nghĩ muốn chất vấn nhất chính là cái vị Lý Vân Phỉ đang ở trong ngục kia, hắn vội vàng quát!

Vừa dứt lời, liền có một tên nội giám khác chạy vào bẩm báo: "Hoàng thượng, đêm qua Tứ hoàng tử phi vì sợ nhận tội nên đã tự sát!"

"Sợ nhận tội nên đã tự sát?" Hoàng thượng mạnh mẽ đứng bật ra khỏi ghế, sắc mặt cực kỳ khó coi, vào thời điểm mấu chốt thì cố tình đi tìm đường chết sao?

Ngực đập phập phồng, Hoàng thượng cắn răng quát: "Lập tức tuyên Tứ hoàng tử tiến cung!"

Nếu như bản đồ biên phòng được lục soát và phát hiện ở trong phủ Tứ hoàng tử vậy chuyện này phải tra hỏi tên Dạ Phi Hi rõ ràng.Dạ Phi Hi vội vàng vào cung, vừa đến ngự thư phòng thì đã thấy hoàng thượng đi qua đi lại bộ dáng trông rất vội vã.

Hoàng thượng vừa thấy Dạ Phi Hi, liền vẫy tay ý bảo mọi người lui hết ra, sau khi thấy cửa phòng đóng lại hắn mới lên tiếng hỏi: "Phi Hi, bản đồ kia đã từng qua tay kẻ nào chưa?"

Dạ Phi Hi trong lòng ngạc nhiên, cúi đầu nói: "Nhi thần không biết."

Hoàng thượng nhanh chóng nhìn chằm chằm gương mặt Dạ Phi Hi, trầm giọng nói: "Bản đồ biên phòng bị lộ ra ngoài rồi."

Dạ Phi Hi chỉ cảm thấy mồ hôi ướt đẫm sau lưng, trong lòng vô cùng kinh ngạc, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "Nhất định là Vân Phỉ đứng sau vụ này... Không ngờ loại tiện nhân như cô ta có thể làm ra loại sự tình này."

Hoàng thượng nhìn Dạ Phi Hi, thấp giọng nói: "Hôm qua Vân Phỉ đã tự tử để thoát tội rồi."

Dừng một chút, hỏi: "Phi Hi, Ngươi có tính toán gì không?"

Dạ Phi Hi lưng đều ẩm ướt, trong khoảng thời gian ngắn đó hắn một chữ cũng không thể nói thành lời, tính toán gì ư? Kẻ duy nhất trộm tấm bản đồ biên phòng, sau đó vu oan giá họa cho Âu Dương Vũ chính là hắn, sau đó lại phát sinh ra những chuyện hầu như chệch khỏi quỹ đạo mà hắn đã dự tính, khiến hắn không thể nào tiếp thu được.

Hoàng thượng nhìn bộ dáng lúng túng của Dạ Phi Hi, trong lòng thất vọng vô cùng: "Vậy mà trẫm cứ tưởng..."

Dạ Phi Hi còn quỳ gối trước mặt hoàng thượng, một tiếng cũng không dám phát ra, việc này trong lòng Dạ Phi Hi cảm thấy vô cùng bất an, hắn cũng không biết tại sao sự việc lại đi xa đến mức này, chẳng lẽ là Dạ Phi Khanh bố trí?

Nhưng nếu một khi như vậy, vì sao hắn còn muốn cứu mình ra khỏi ngục.

Bây giờ hắn không biết rốt cuộc là ai đã đứng đằng sau thao túng làm nhiễu loạn hết âm mưu của hắn, hắn chỉ cảm thấy chuyện này đã đi quá xa với dự tính ban đầu của hắn!

Hoàng thượng ngồi trở lại bàn làm việc, hắn đã ra lệnh cho người điều tra rõ chuyện này. Chỉ vì chuyện này khiến hắn không khỏi hao tâm tổn khí, tùy tiện mở ra một tờ tấu chương đột nhiên phát hiện...

Tờ tấu chương kia, trên đó ghi rõ ràng...Hoàng thượng sau khi xem xong thì mặt mày tái xanh, trong lòng như bị thanh kiếm sắc nhọn đâm phải một nhát chí mạng. Lại nhìn về phía Dạ Phi Hi khi, trong mắt chỉ toàn là sự phẫn nộ, giống như cơn bão cuồn cuộn quét mọi thứ xung quanh nó đi qua, thật không ngờ đứa con trai hắn yêu thương, hắn kỳ vọng này lại là đứa dám phản bội hắn!

Dạ Phi Hi vẫn cúi đầu, đột nhiên trong lòng có cảm giác rùng mình, ngẩng đầu lên, bắt gặp được ánh mắt sắc nhọn tràn đầy lửa giận trên gương mặt của chính phụ hoàng hắn, âm thanh hắn lạnh như băng lên tiếng: "Ngươi lại đây, tự mà nhìn đi! Đây là cái gì?"

Tờ tấu chương được mở ra, giấy trắng mực đen rõ ràng, đúng là tin tức mà hắn cùng với Hoài An vương đã liên lạc với nhau, tay Dạ Phi Hi run lên cầm lấy tờ tấu chương đó, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt.

Trong này viết, nếu Hoài An vương có thể giúp đỡ hắn lên nắm chắc vị trí thái tử... Hắn sẽ đồng ý giao tấm bản đồ biên phòng cho Hoài An vương.Dạ Phi Hi mặt màu xám xịt, cả người lạnh run: "Phụ hoàng, cái này..."

Không đợi Dạ Phi Hi nói xong, hoàng thượng liền giận dữ quát lên: " Rõ ràng là chữ viết của ngươi!Còn muốn chối?"

Dạ Phi Hi mồ hôi lạnh túa ra như mưa, đúng vậy, đây rõ ràng là chữ mình viết, không thể nào giả được, nhưng chuyện này hắn không hề liên quan, càng không có làm!

Lúc trước quả thật hắn có cùng Hoài An vương liên lạc qua lại với nhau, nhưng chỉ là những cuộc giao dịch buôn bán bình thường thôi!

"Phụ hoàng, chuyện này nhất định có người giá họa cho nhi thần! Nhi thần vô tội, trong sạch!"

"Bây giờ chứng cớ đã rõ rành rành, còn mạnh miệng nói mình trong sạch được sao!"

Trên mặt Dạ Phi Hi lúc này mồ hôi tuôn ra như suối, vẻ mặt kích động, càng không ngừng lên tiếng biện giải, nhìn thấy trong số mớ tấu chương trên bàn, có mấy tờ tấu chương của Lý Hiển Diệu.

Hắn liền nhanh nhảu mở miệng: "Phụ hoàng, người xem tờ tấu chương này được giấu trong xấp tấu chương của Lý thừa tướng cũng là nhạc phụ của nhi thần, theo lẽ thường tình khi nhi thần đã làm sai chuyện, ông ấy lẽ ra phải tìm cách để cầu tình, giải oan cho nhi thần, nhưng cuối cùng lại bỏ đá xuống giếng? Toàn bộ chuyện này nhất định là ông ta đã tỉ mỉ dàn dựng lên, xin phụ hoàng hãy tra rõ sự tình, còn nhi thần rõ ràng vô tội!"

Hoàng thượng nhìn thái độ kiên định của Dạ Phi Hi, trong lòng liền lập tức tỉnh táo.

Dạ Phi Hi nói rất có lý, tiền tài, vinh nhục, sướng khổ Lý gia toàn bộ đều phụ thuộc hết vào thân phận cùng địa vị của Phi Hi, nhưng hôm nay sao lại có thể dâng lên loại tấu chương thế này? Phi Hi thật sự bị người khác vu khống sao?

Nếu như thật sự bị vu khống, vậy ai là chủ mưu đứng sau vụ này?

"Người đâu, đến điều tra cẩn thận hết tất cả người nhà của Lý gia, trẫm muốn tra rõ việc này!"

Sau khi phân phó xong, hoàng thượng nặng nề ngồi xuống, mặt mày tái xanh, hắn có một cảm giác bất an với Dạ Phi Hi.

Tiểu Trác Tử luôn bên cạnh hầu hạ hoàng thượng thấy thế bèn tiến lên rót trà cho hoàng thượng, hắn đứng trước mặt hoàng thượng, tay bưng ấm trà có chút run rẩy, chén trà va vào thành bình trà vang lên một tiếng chói tai.

Nước trà lập tức liền bắn lên tung tóe ra bên ngoài, hoàng thượng vốn đang tức giận, thấy thế liền không khỏi quát: "To gan! Đó là cách cư xử của một tên nô tài sao?!"

Tiểu Trác Tử đặt chén trà lên bàn, vội vàng quỳ xuống van xin: "Hoàng thượng bớt giận, hoàng thượng bớt giận."

Hoàng thượng vô cùng tức giận, nhìn Tiểu Trác Tử có thái độ khác thường, hắn thầm nghĩ tên nô tài này hậu hạ mình cũng đã được nhiều năm, lẽ ra đã quen với phong cách làm việc của mình, thái độ hoảng sợ thế kia, không phải là...

"Ngươi đang che giấu chuyện gì có phải không?" Hoàng thượng lớn tiếng hỏi.

Tiểu Trác Tử cúi đầu không đám, vô bặm chặt, sợ sệt không thôi.

Hoàng thượng tức giận đứng lên, quát: "Nếu không nói, Trẫm sẽ lệnh cho thị vệ lôi ngươi ra ngoài đánh một trăm đại bản!"

"Hoàng thượng tha mạng, không phải nô tài muốn như vậy, là nô tài bị épp buộc mới bất đắc dĩ làm vậy, cầu xin hoàng thượng tha mạng!" Tiểu Trác Tử quỳ trên mặt đất cầu xin hoàng thượng khoan dung. Hoàng thượng ôm lấy trán có chút đau đầu, sự việc đang ngày càng phức tạp khiến hắn hầu như không thể nắm bắt được, rốt cuộc hắn nên tin kẻ nào, không nên tin kẻ nào, thậm chí là tên thái giám Tiểu Trác Tử - đã đi theo hắn, hầu hạ hắn nhiều năm.

Hắn nặng nề đá một cước vào người tên thái giám quát: "Rốt cuộc ai đã sai khiến ngươi làm chuyện này, nói!"

Tiểu Trác Tử ngậm chặt miệng, chỉ liều mạng dập đầu cầu xin hoàng thượng khai ân, dường như hắn không quan tâm đến vết thương trên trán hắn bắt đầu rách toạc

"Rốt cuộc là ai? Nhị hoàng tử? Tam hoàng tử? Ngũ hoàng tử?" Hoàng thượng mất đi kiên nhẫn lên tiếng hỏi.

Hoàng thượng phát hiện khi hắn nhắc đến Ngũ hoàng tử thì ánh mắt của Tiểu Trác Tử chợt lóe lên sợ hãi sau đó lập tức biến mất, mạnh mẽ cắn mạnh lưỡi mình.

Hoàng thượng muốn ngăn lại nhưng đã trễ, chỉ thấy khóe môi tên Tiểu Trác Tử kia nhè nhẹ tuôn ra một dòng máu đỏ tươi, trong mắt hiện lên một tia đau khổ, hai đồng tử mở to không chịu nhắm lại.

Hoàng thượng suy nghĩ đến thái độ vừa rồi của tên thái giám, liền lâm vào trầm tư.

P/s: Một ngày nữa thôi là đến Ha Lô Qinh..thế nên chúc các nàng tận hưởng một ngày đen tối, đầy ma mị một cách..ừm..cách gì đó đúng như định nghĩa của nó đi. Anyway, tự nhiên ngồi ngẫm ngẫm...hy vọng mình có thể hoàn truyện này trước Tết để xem như đó là món quà mà một..à chưa được..à..đâu đó mấy trăm ngày...uầy ta chả phải kiểu người tính toán thời gian cụ thể đâu..Ờ mà thêm vài dòng nhảm nữa nè, có mặt chời nhỏ nào xem phim truy tìm kí ức hơm, ta đọc truyện đó rồi, cơ mà ta thích vai nữ chính bao nhiêu thì thất vọng của Ta đối với vai nam chính là lớn bấy nhiêu..haizz ấy vậy mà ta cũng đã coi được ba tập gồi đó các nàng...Yaaa...Ha Lo Qinh vui vẻ..(tới rạp xem phim thì dui nhất chính là nhìn thấy mấy đứa xung quanh mình nó sợ nó hét, mà đều nhất là dân FA như Ta đây ngồi cười khinh mấy đứa có Gấu ôm ôm ấp ấp thấy buồn nôn, và giả tạo nhất chính là bản thân mình cũng sợ muốn tè ra quần cơ mà vẫn cố thể hiện mình vẫn ổn..*một đứa từng trải tâm sự*)

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Ác giả ác báo - Dạ phi hi đại bại

Lúc này Dạ Phi Khanh không ngừng đi qua đi lại trong phòng, ánh mắt sâu thẳm của hắn ngày càng tỏa ra tia âm trầm mà khủng bố.

Tiểu Trác Tử hầu hạ bên cạnh hoàng thượng lại chết đắc tử! Tiểu Trác Tử là nội gián mà hắn đã cài bên người hoàng thượng được nhiều năm nhằm mục đích quan sát mọi nhất cử nhất động của ông ta, tính tình cẩn thận vô cùng, chỉ cần có một ngọn gió nhẹ thổi qua hắn liền lập tức cảnh giác, nhưng hôm nay, vì sao đột nhiên lại lăn đùng ra chết?

Trong lòng Dạ Phi Khanh liền dâng lên cảm giác không an tâm, bỗng nhiên hắn nhớ đến thái độ của hoàng thượng sau khi hắn trở về từ buổi lâm triều sáng nay, ánh mắt lạnh lùng mà sắc bén.

Mày bất giác nhíu lại, trong lòng lộp bộp không yên.

Kế hoạch này hắn vốn hao tâm tổn sức thiết kế rất tỉ mỉ, nay sự việc lại đi theo hướng không như dự tính ban đầu của hắn.

Dạ Phi Hi âm thầm liên lạc lập mưu cùng Hoài An vương, lấy việc trao đổi tấm bản đồ biên phòng để đoạt ngôi vị thái tử. Sau khi hoàng thượng để cập chuyện này với hắn ban sáng, trong lòng hắn vô cùng kinh ngạc, trên mặt vẫn cố tỏ vẻ ôn nhuận bình thản, không biểu hiện một chút gì khác thường.

Bỗng dưng Hoàng thượng lại nói với hắn chuyện này, không phải là đang muốn thử lòng hắn hay sao, lẽ nào ông ta đang hoài nghi mình?

Dạ Phi Khanh hít một hơi thật sâu, lòng tràn ngập căng thẳng tự vấn, rốt cuộc là kẻ nào?

Là kẻ nào đã đặt tờ tấu chương đó nơi bàn làm việc của hoàng thượng?

Tiểu Trác Tử đột nhiên lăn ra chết một cách kỳ lạ tuyệt đối có liên quan đến chuyện này, nhưng hắn ta là người của mình, lý nào lại ra tay làm việc này, với cả thông tin bí mật như vậy sao có thể rơi vào tay của một tên thái giám như hắn được.

Giờ phút này, trong đầu Dạ Phi Khanh chỉ liên tưởng đến một người, một người đàn ông quỷ dị, với đôi mắt âm ngoan mà lạnh lùng, chỉ cần nhìn vào ánh mắt của người đàn ông đó, hắn liền cảm nhận được một cảm giác bức bách, ánh mắt của một con hùng ưng kiêu ngạo có thể chi phối vạn vật dưới đôi cánh của hắn, phong thái nhanh nhẹn nhưng cẩn trọng, đạm mạc nhưng mưu tính hơn người!

Dạ Phi Bạch! Nhất định là Dạ Phi Bạch, chỉ có hắn mới có năng lực làm nên chuyện này, chính hắn mới có đủ khả năng bắn một mũi tên đầy âm độc nhưng hoàn hảo vào Dạ Phi Hi. Nhưng Dạ Phi Bạch đâu có mặt ở đây?

Chẳng lẽ hắn đã trở lại?!

Nghĩ đến đây, trên mặt Dạ Phi khanh lộ ra một chút tàn khốc, mặt mày càng lúc càng đen lại, thái độ ôn hòa, bình tĩnh ngày thường hắn hay biểu hiện đều biến mất. Hắn giơ tay lên gạt đổ tất cả bộ ấm trà đập thẳng xuống nền đất, từng mảng từng mảng rơi vãi khắp sàn!

Nhìn mảnh vỡ vương vãi khắp sàn, trong mắt Dạ Phi Khanh lóe lên một tia giận dữ, nhất định là hắn, nhất định là hắn đứng sau vụ này, muốn đưa mình đi vào chỗ chết!

Hắn nhiều năm qua cố gắng ẩn nhẫn, cố gắng giấu đi năng lực thực sự của mình, luôn bày ra bộ mặt hòa nhã lấy lòng người khác, lần này suýt chút nữa là lộ rõ bản chất.Mẫu phi của hắn năm đó bị Nhu phi hại chết, hắn đương nhiên biết rõ, nhưng lại còn muốn nhận Nhu phi làm mẹ, toàn tâm toàn ý lấy lòng nàng! Hắn nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, vì muốn báo thù cho mẫu phi nên âm thầm hạ quyết tâm muốn đoạt được cái vị trí kia.

Dựa vào cái gì mà người khác có thể tranh đoạt mà hắn thì không thể?

Là một hoàng tử không nhận được nhiều sự sủng ái từ hoàng thượng, nay được mọi người chú ý đến đều là nỗ lực hắn cố gắng bao năm qua! Hai tay hắn nắm chặt thành quyền, hắn không thể để một phút dại dột của mình mà làm tiêu tan bao nhiêu công sức hắn tích lũy dày công tạo nên, nếu như đã không còn đường lui vậy đành phải lấy Dạ Phi Hi làm vật hi sinh!

Thân là con trai trưởng của hoàng hậu, được sống trong sung sướng, hưởng thụ nhiều sủng ái yêu thương từ hoàng thượng đã nhiều năm qua, bây giờ đã đến lúc mộng đẹp chấm dứt, nhường chỗ cho thực tại!

Dạ Phi Khanh đứng ở cửa sổ nhìn lùm cỏ xanh um bên ngoài cửa sổ, đôi mắt chợt lóe: "Người đâu, dụ Tô Tứ ra mặt đi."

Dạ Phi Khanh ngay từ đầu đã sắp xếp gián điệp đưa vào phủ của các hoàng tử khác, thậm chí cả người bên cạnh hoàng thượng cũng là người do hắn dàn xếp, mà một trong số đó chính là Tô Tứ - gián điệp hắn gài vào phủ Tứ hoàng tử.

Thêm một lý do thuyết phục hắn lại chọn Tô Tứ là vì cha mẹ Tô Tứ từng bị Dạ Phi Hi hãm hại, hắn cất giấu mối hận thù này đã lâu. Lúc ấy Dạ Phi Khanh đã đích thân gặp mặt hắn nói rằng muốn giúp hắn báo thù, hôm nay cũng chính là cơ hội tốt cho tên nô tài Tô Tứ đó báo được mối thù, đương nhiên hắn sẽ làm tốt vai trò của mình.

Đôi mắt Dạ Phi Khanh càng lúc càng u ám, Tứ ca, thật sự xin lỗi, dù sao vinh hoa phú quý địa vị huynh từ nhỏ vốn không thiếu. Bây giờ cũng nên kết thúc thôi.

Hoàng thượng lệnh cho thủ lĩnh của cấm vệ quân - Từ thống lĩnh điều tra rõ phủ Tứ hoàng tử, qua một ngày sau đó, Từ thống lĩnh liền mang đến trước đại điện một người.

Tô Tứ quỳ trên mặt đất, hoàng thượng ngồi ngay ngắn trên long kỷ, trên mặt không giấu được sự tức giận cùng long uy.

Từ thống lĩnh đứng một bên nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, khi thần điều tra ở phủ Tứ hoàng tử thì phát hiện người này có những hành động lén lút, có ý định rời khỏi phủ bị thần bắt được."

Hoàng thượng nhìn thoáng qua Tô Tứ, chỉ thấy bộ dáng của hắn sợ hãi như một con thú non bị đưa lên bếp, hắn bỗng nhiên phát hiện tên tiểu nô tài này có chút khác thường, liền lên tiếng tra hỏi: "Vì sao muốn chạy trốn? Hay là chuyện tình của Tứ hoàng tử có liên quan đến ngươi?"

Tô Tứ nghiến răng nghiến lợi giọng nói đầy căm hận: "Hừ, hắn ta gieo gió thì tự gặt bão thôi, đáng đời!"

"To gan!" Từ thống lĩnh tức giận quát.

Tô Tứ dường như lúc này bị thù hận lấp đầy mắt, không nể nang chính bản thân mình đang bị hoàng thượng chất vấn, phẫn hận cùng không cam lòng dâng lên, hoàng thượng có chút kinh ngạc với thái độ của tên nô tài này bèn lên tiếng: "Tiếp tục nói!"Âm thanh Tô Tứ mang theo một chút đau khổ: "Tứ hoàng tử từng theo đuổi tỷ tỷ của nô tài nhưng vì không chiếm được lòng chị ấy nên độc ác ra tay giết hại cha mẹ của tiểu nhân. Sau khi có được thân xác lẫn tâm hồn của tỷ tỷ, hắn ta liền biến thành một kẻ vô tình bội bạc vứt bỏ chị ấy, chị nô tài vì nhất thời nghĩ quẩn trong lòng nên nhảy xuống sông tự tử! Vốn là một gia đình ấm êm, thế nhưng lại bị hắn ta phá hủy! Tiểu nhân không cam lòng, nên cố gắng thâm nhập trở thành người của Tứ hoàng tử trong nhiều năm."

Hoàng thượng nhịn không được hỏi: "Nói như vậy, tờ tấu chương này là ngươi đưa đến?"

"Đúng vậy, là tiểu nhân đưa nó cho Tiểu Trác Tử." Âm thanh Tô Tứ chậm rãi vang lên: "Tiểu Trác Tử là huynh đệ họ hàng xa với tiểu nhân cho nên tiểu nhân mới nhờ hắn giúp đỡ! Nhưng thật không ngờ lại khiến hắn..."

"Vậy những gì ghi trên tấu chương đều là sự thật?" Hoàng thượng mạnh mẽ bật dậy khỏi long kỷ.

Tô Tứ lập tức dập đầu về phía hoàng thượng khẳng định: "Có trời làm chứng! Tứ hoàng tử cùng với Hoài An vương của Đông Tấn quốc thường xuyên viết thư qua liên lạc với nhau, vì lần này tiểu nhân nhất định phải báo mối thù sâu nặng này nên liền đánh liều một phen đến trộm thư bọn họ, sau đó đưa cho hoàng thượng xem qua."

Hoàng thượng nghe xong, trong lòng lửa giận dâng lên nhưng hắn nỗ lực kiềm chế cơn tức giận đang bành trướng khắp người, ngồi xuống long ỷ, đọc lại tờ tấu chương đó một lần nữa, trong lòng không khỏi kinh ngạc, hoảng sợ đập bàn quát: "Nhốt Tứ hoàng tử vào cung cấm!"

Phi Hi là kiểu người rất thành thạo trong việc lừa người, nay có chứng cớ xác thực ở đây, ngay cả một cơ hội mỏng manh để phận làm phụ hoàng hắn có thể tin rằng hắn vô tội cũng không còn, liền lập tức tống hắn vào cung cấm.

Nhốt vào cung cấm là một trong những hình phạt tàn khốc và dã man nhất, mặc dù không ảnh hưởng nhiều đến thể xác nhưng hắn hoàn toàn bị mất đi tự do. Hoàng thượng một khi đã hạ chỉ thị này, chỉ sợ cả đời này Tứ hoàng tử cũng đừng mong thoát khỏi vòng luẩn quẩn quanh bốn bức tường!

Tin tức việc Dạ Phi Hi bị nhốt vào cung cấm, đương nhiên có người sung sướng, cũng có người đau buồn.

Mà trong đó, hoàng hậu nương nương là một ví dụ điển hình, không chỉ đau buồn, nàng còn đã phải bất tỉnh nhân sự, ngất đi tỉnh lại không biết bao nhiêu lần vì đau đớn quá độ, nàng không phải đã loại bỏ Lý Vân Phỉ rồi sao, vì cớ gì con trai Phi Hi của nàng lại vẫn bị trừng phạt. Thân là mẹ ruột của nó, cả đời sướng, khổ nghèo đói, hay giàu sang đều dựa vào nó làm trụ cột chống đỡ, nay vừa nghe tin nó bị nhốt vào cung cấm, liền lập tức vội vàng chạy tới Trường An cung cầu xin hoàng thượng.

Chỉ có điều nàng còn chưa kịp bước chân vào thì đã bị đám thái giám ngăn cản, hoàng hậu cả giận nói: "To gan!"

Tên thái giám kia nói: "Hoàng thượng có chỉ, bất luận kẻ nào cũng không thể vào!"

Hoàng hậu gấp đến mức đứng ngoài cửa bồi hồi lo lắng không thôi, tim đập liên hồi, hai tay dùng sức nắm chặt lấy khăn tay, qua một lúc lâu cũng không nhận được lệnh triệu kiến liền không chút do dự quỳ gối trước cửa cung Trường an.Vị thái giám kia thấy vậy liền có chút khó xử, do dự, quay mặt lại nháy mắt ra hiệu, tên thái giám khác thấy vậy liền đi vào cung bẩm báo với hoàng thượng.

Một lúc lâu sau, hoàng thượng rốt cục cũng chịu đi ra.

Cuối cùng cũng gặp được hoàng thượng, hoàng hậu sắc mặt vui vẻ, vừa quỳ vừa lếch lên phía trước vài bước, thê lương bi ai nói: "Hoàng thượng, hoàng thượng, Phi Hi nhất định là oan uổng, con trai chắc chắn là bị ai đó tính kế hãm hại, nó sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện tày đình thế này, hoàng thượng, người không thể nhốt Phi Hi ở trong cung cấm được, nhất định người phải điều tra sự việc này rõ ràng a!"

Hoàng thượng quét đôi mắt sắc lạnh nhìn về phía hoàng hậu, thần sắc thản nhiên, lơ đễnh không hề quan tâm từng câu từng lời hoàng hậu nói.

Khi nghe được những lời do chính miệng Tô Tứ nói, hắn đã cố gắng thử thuyết phục bản thân rằng hắn tin tưởng Phi Hi sẽ không đứng sau chuyện này, nhưng hôm nay, hắn còn lấy cái lý do gì để tin tưởng tên nghịch tử đó đây?

Mà từng câu từng chữ bên trong lá thư đó là minh chứng để xác thực, chỉ có hai người bọn họ mới biết được bí mật bên trong. Tên nghịch tử đó thông đồng cấu kết với người khác phản quốc, đã thế bên trong tên súc sinh đó còn bảo chính hắn đã từng hứa với nó sẽ để lại ngôi vị thái tử cho hắn, chỉ là chưa đến thời điểm.

Trong mắt hoàng thượng liền sắc lạnh đến cực điểm, hừ, đúng là mình đã từng nói qua với hắn như vậy, nhưng đó chỉ là cái cớ hắn dùng để thúc đẩy động lực của nó cùng nhau cạnh tranh phân tài cao thấp với Dạ Trọng Hoa, ai ngờ năng lực của nó một góc cũng không bằng Trọng Hoa?

Ôm mộng muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế, đối với tư tưởng của hắn, tất cả hoàng tử đều phải cạnh tranh công bằng với nhau, ai có năng lực đứng vững trong thế giới tranh đấu nơi hoàng cung, người đó sẽ giành được thứ mình muốn, những kẻ nào dã tâm, mưu đồ càng sâu thì con đường đến với Diêm Vương không còn xa đâu.

Hoàng hậu quỳ trên mặt khóc lóc kể lể cầu tình, hoàng thượng cũng bắt đầu thiếu kiên nhẫn, nhìn vẻ mặt lúc này của hoàng hậu liền cảm thấy vô cùng phiền phức, chỉ có loại phụ nữ ngu xuẩn mới có thể nuôi dạy nên một đứa con trai vô dụng như vậy!

"Đừng phí lời cầu xin trẫm, nếu ngươi đau lòng đến vậy, trẫm không ngại cho hai mẹ con ngươi ở cùng một chỗ đâu." Hoàng thượng lạnh giọng vứt câu đó cho hoàng hậu sau đó rời đi.

Dạ Phi Hi bây giờ chỉ là một kẻ vô dụng, vị trí thái tử, hắn có thể hy vọng vào người khác.

Hoàng hậu bất ngờ sửng sốt, không thể tin được chuyện gì đang diễn ra trước mắt mình, đôi mắt ảm đạm không nhìn thấy ánh sáng bên trong, cho đến khi nàng định thần lại thì hoàng thượng đã rời khỏi đây tự lúc nào, nàng vô vọng dập đầu, miệng không ngừng hô hoán gọi hoàng thượng.

Nàng biết, Phi Hi bị nhốt trong cung cấm người duy nhất có thể cứu hắn chỉ có hoàng thượng. Nàng quỳ gối dưới ánh mặt trời chói chang, cái nắng gay gắt này dường như khiến nàng muốn ngất xỉu tại chỗ.Trên trán lấm tấm mồ hôi, lớp trang điểm bắt đầu trôi đi, nhưng nàng chỉ còn biết cắn răng chịu đựng, cơ thể nàng không ngừng run rẩy, Tử Uyển đứng một bên nhịn không được lên tiếng khuyên nhủ: "Hoàng hậu nương nương, người trước hết vẫn nên đứng lên đi, nếu cứ như vậy, cơ thể của người sẽ không chịu nổi mất?"

"Im miệng!"

Sắc trời dần dần đen lại, đột nhiên mây đen từ đâu kéo đến. Một trận sấm rền vang lên, từng hạt mưa to bằng hạt đậu cứ như thế rơi xuống trên người hoàng hậu.

Trong cơn mưa nặng hạt đó còn mang theo một trận gió lạnh, hoàng hậu một thân y phục mỏng manh lạnh đến run người.

Tử Uyển nhịn không được khuyên một câu, hoàng hậu vẫn cứ cứng đầu thờ ơ.

Toàn bộ khắp Trường An đều bị bao phủ bởi bóng đêm lẫn trận mưa gió không hề biết điểm dừng, cây cối trong hoa viên đều rủ xuống không chịu được trận gió lạnh này, hình bóng của hoàng hậu dưới cơn mưa kia càng trở nên tịch mịch mà tràn trề thất vọng.

Mặc dù như vậy, hoàng hậu vẫn kiên trì tư thế quỳ của mình, lưng vẫn thẳng, đầu vẫn ngẩng lên thầm mong chút hy vọng gì đó từ hành động của mình.

Sáng sớm hôm sau, trời quang mây tạnh, cây cối cũng ngẩng đầu lên đón nắng ấm, mà hoàng hậu quỳ suốt một ngày một đêm kia vì phải chịu đựng hai luồng khí nóng lạnh cho nên người liền sốt cao, cuối cùng kiên trì không được, cảm thấy trước mắt tối sầm lại, sau đó ngã xuống ngất đi. Việc Hoàng hậu sinh bệnh lập tức truyền ra ngoài, Lý phủ cũng ngay sau đó chuẩn bị tiến cung.

Từ sau khi Lý Vân Phỉ qua đời, hoàng hậu cự tuyệt tìm mọi cách từ chối gặp mặt người nhà của Lý gia, lúc này, nhân cơ hội hoàng hậu sinh bệnh, Lý phủ lấy cớ đến thăm, người đến thăm hỏi không ai khác chính là mẫu thân của Lý Vân Phỉ - Lý phu nhân.

Hoàng hậu từ từ mở hai đôi mắt nặng trĩu của mình ra, đập vào mắt nàng đó chính là thân ảnh của Lý phu nhân đang đứng trước giường mình.

Đầu Hoàng hậu bắt đầu choáng váng, trong lòng hỗn loạn hô một tiếng: "Chị dâu."

Đây là xưng hô mà trước khi nàng tiến cung đã từng gọi với Lý phu nhân, đã qua nhiều năm rồi bây giờ nàng mới có dịp nói ra hai tiếng đó, hẳn là vì sinh bệnh nên tâm tình nhạy cảm hơn.

Lý phu nhân âm thầm đứng trước giường, nhìn lên gương mặt tái nhợt của hoàng hậu liền khinh thường nói: "Hai tiếng chị dâu này ta thực sự không dám nhận."

Nhớ tới cái chết thảm thương của Lý Vân Phỉ, Lý phu nhân giọng căm hận nói: "Hoàng hậu, lòng dạ cô thật nham hiểm!"

Lúc này Hoàng hậu mới thanh tỉnh lại, vừa nhận ra Lý phu nhân đứng trong phòng mình, liền tức giận quát: "To gian, dám xông vào phòng của bản cung!"

Âm thanh phẫn nộ đó vốn chỉ phát ra rất nhỏ, có chút suy yếu.

Lý phu nhân thấy hoàng hậu một tia áy náy cũng không, cũng không vòng vo tam quốc nữa, lửa giận xông lên não, đột nhiên vươn tay đặt lên vai hoàng hậu, dùng sức lay người nàng, động tác điên cuồng dường như không có điểm dừng."Hoàng hậu, chính cô đã hại chết Vân Phỉ, Vân Phỉ chết do trúng độc! Trả con gái lại cho ta, trả nó lại cho ta!" Lý phu nhân thê lương kêu rên.

Nhớ đến đứa con gái Lý Vân Phỉ mệnh khổ chết oan chết uổng thế kia, nàng liền không khống chế được bản thân.

Cơ thể Hoàng hậu vốn vẫn còn suy yếu bị Lý phu nhân dùng lực lay đảo như vậy, đầu nàng đau nhức như búa bổ.

"Vì muốn bảo vệ tính mạng cho con trai cô mà không hề màng đến tính mạng con gái ta, lôi nó ra làm kẻ chết thay ư!" Lý phu nhân nghiến răng nghiến lợi, điên cuồng kể lể: "Vân Phỉ chết thật oan ức, dù con gái ta có thành quỷ cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho cô!"

"Người đâu, người đâu!" Hoàng hậu cao giọng kêu lên, gọi cung nữ đến: "Mau, mau kéo người đàn bà điên này ra ngoài!"

Vài cái cung nữ cấp bước lên phía trước, tả hữu hợp lực đem Lý phu nhân kéo lên, vẫn hướng ngoài cửa kéo.

"Ta mỗi ngày đều mơ thấy Vân Phỉ, nó nói rằng nó chết vô cùng oan uổng, nó nói nó hận Cô! Cô cứ chờ đó, Vân Phỉ chắc chắn sẽ hiện hồn về tới tìm cô, nó chắc chắn sẽ hóa quỷ tới hỏi tội cô! Ha ha ha!" Lý phu nhân hận hoàng hậu đến nghiến răng nghiến lợi. Phỉ Phỉ của nàng sao có thể chết thảm thiết như vậy, nó vất vả lắm mới được lên làm chức Tứ hoàng tử phi, vốn tưởng rằng có thể sống trong vinh hoa phú quý nhưng thật không ngờ lại chết oan trong tay của hoàng hậu.

Hoàng hậu hai mắt trợn ngược lên, giống như bị cái gì đó làm cho sợ hãi, dùng sức ho ra một ngụm máu tươi, ngã xuống giường, hôn mê bất tỉnh.

"Nương nương, nương nương..." Âm thanh của cung nữ không ngừng hô.

Dần dần, thứ âm thanh này bắt đầu thay đổi, vừa trầm thấp, vừa quỷ dị, khàn khàn.

"Mẫu hậu, mẫu hậu... Mẫu hậu, con chết thật thảm, thật oan ức a... trả lại mạng cho con, trả lại đây..." Âm thanh ai oán trong tiếng khóc thê lương, hoàng hậu bất ngờ trợn mắt, nàng vừa mới thấy rõ ràng âm hồn của Lý Vân Phỉ hiện về, mặt mày đầy máu me, rất khủng bố.

"Cô tránh ra, tránh ra! Tránh ra a!" Hoàng hậu dùng sức la hét xua đuổi cung nữ bên cạnh mình.

Nàng sợ hãi lui về một góc giường, trong miệng thì thào: "Không phải ta hại cô, đừng tới tìm ta, tránh ra, tránh ra, đừng tới tìm ta!"

Các cung nữ khác hai mặt nhìn nhau, hoàng hậu, chẳng lẽ điên rồi sao?

Từ sau khi Lý phu nhân rời đi, hàng đêm hoàng hậu đều gặp Lý Vân Phỉ trong ác mộng dẫn đến suy nhược tinh thần, nàng không ngừng luôn miệng thì thào nói những lời khùng điên, dần dần cái tin tức hoàng hậu hóa điên lan truyền ra khắp hoàng cung.

Dạ Nhiêu nghe được tin tức này liền nhanh chóng chạy đến cung của hoàng hậu xem tình trạng của người, thấy bà ấy nằm trên giường, hai tay ôm đầu nắm tóc giật giật, trong miệng thì thào: "Đừng, đừng giết ta, đừng hại ta!"

Dạ Nhiêu hoảng sợ đến cực điểm, xông lên phía trước, đứng trước mặt hoàng hậu, hoàng hậu thấy vậy liền lập tức né tránh nhìn Dạ Nhiêu bằng ánh mắt sợ hãi.Dạ Nhiêu cẩn thận trấn an, nói: "Mẫu hậu, con là Nhiêu nhi đây, con đến thăm người."

Trên mặt Hoàng hậu hiện lên một tia mê mang, một lúc lâu sau ánh mắt đó mới bình tĩnh lại, nói: "Nhiêu nhi, nhiêu nhi, Nhiêu nhi của ta..."

Dạ Nhiêu nhìn thấy bộ dạng của hoàng hậu như vậy liền chậm rãi vươn tay muốn sửa sang lại y phục cùng đầu tóc cho nàng.

Hoàng hậu ngây ngốc nhìn Dạ Nhiêu vươn tay ra, sau đó đột nhiên ánh mắt trừng lớn, mạnh mẽ gạt tay Dạ Nhiêu hô lên: "Tránh ra, cô không phải là Nhiêu nhi, cô là Lý Vân Phỉ, đúng, cô là cái con tiện nhân đó, cô tới đây để lấy mạng ta đúng không, tránh ra, tránh ra, cô tránh ra cho ta, ta không sợ cô đâu!"

Hoàng hậu hai mắt nhắm nghiền, hai tay dùng sức vung vẫy loạn xạ, Dạ Nhiêu cũng chỉ bất đắc dĩ lui lại mấy bước, nhìn hoàng hậu đang lâm vào trạng thái điên cuồng kia, tâm liền lạnh đi hụt hẫng như rơi vào đáy cốc.

Dạ Phi Hi bị nhốt vào cung cấm, hoàng hậu nay cũng vì việc này mà hóa điên, còn thân phận của nàng lúc này cũng không ai thèm coi trọng.

Rốt cuộc vì sao lại đến mức này? Vì sao mọi chuyện đột nhiên trở nên như thế?

Vẻ mặt Dạ Nhiêu bắt đầu mờ mịt sau đó đột nhiên trong đầu liên tưởng đến một cô gái xinh đẹp với nụ cười lạnh nhạt cùng đôi mắt khó lường.

Đúng vậy, chính là cô ta, là Âu Dương Vũ, từ khi cô ta đến Tây Lăng quốc, mọi chuyện đều chệch theo quỹ đạo quay của nó!

Tứ ca vì muốn hãm hại cô ta mà thành ra thế này!

Mẫu hậu vì muốn cứu Tứ ca, nên mới điên điên dại dại thế này!

Đều là vì Âu Dương Vũ, mọi tội lỗi đều cô ta gây nên, nếu như không sự xuất hiện của cô ta, nếu như cô ta sớm biến mất khỏi thế gian này, thì người thân của nàng sao có thể lâm vào tình cảnh như ngày hôm nay?

Trên gương mặt xinh đẹp sắc xảo của Dạ Nhiêu liền xuất hiện một tia sắc bén, xoay người chạy ra ngoài.

Đoạt lấy thanh kiếm từ tay thị vệ đứng canh cửa bên ngoài, Dạ Nhiêu nổi giận đùng đùng chạy ra ngoài cung.

Trong đầu của nàng lúc này chỉ có một ý định duy nhất, nàng muốn đi đến Ninh vương phủ, tự chính tay mình giết Âu Dương Vũ, chỉ cần Âu Dương Vũ chết, mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hơn!

Khi nàng hùng hổ, trong lòng bừng bừng khí thế nắm trường kiếm chạy đến Ninh vương phủ thì phát hiện Âu Dương Vũ không có trong phủ.

Bên trong chỉ có đám nha hoàn cùng hạ nhân cặm cụi làm việc, đột nhiên thấy Dạ Nhiêu trong tay cầm trường kiếm nổi giận đùng đùng xông vào, bọn họ không khỏi bất ngờ sửng sốt, mắt thấy Dạ Nhiêu chạy đến từng phòng lục soát từ trong ra ngoài nhưng vẫn không thấy bóng dáng Âu Dương Vũ.

Dạ Nhiêu tìm không thấy người liền điên cuồng cầm kiếm quơ loạn xạ, đồ đạc khắp nơi đều bị Dạ Nhiêu đập phá chém nát hết. Chỉ trong chốc lát, đại sảnh liền trở thành một bãi phế liệu, nhiều món đồ cổ quý báu, những bức tranh giá trị đều tả tơi tan tành dưới sàn.Đám nhà hoàn, hạ nhân đều nấp một bên, một câu cũng không dám phát ra.

Gương mặt Dạ Nhiêu bắt đầu méo mó, trông khó coi vô cùng, nàng trợn mắt hung dữ vươn tay nắm lấy một nha hoàn đang lạnh run nấp sau bức tường lôi ra, ánh mắt hung ác tra hỏi: "Nói mau, Âu Dương Vũ đã đi đâu?"

Nha hoàn kia bị một màn này dọa sắp ngất đi, âm thanh run run nói: "Đi, đi, đi đến phủ An Dương Vương."

Giờ phút này Dạ Nhiêu không hề quan tâm đến thân phận công chúa của mình, hùng hổ bước đi trong gió, tà váy tung bay, nàng cầm trường kiếm trong tay đi thẳng tới phủ An Dương Vương.

Bởi vì là sinh đôi cho nên bụng An Dương vương phi so với phụ nữ sinh một bình thường khác đương nhiên to hơn một chút, An Dương vương ngày đêm sợ vương phi của hắn gặp phải bất trắc, mỗi ngày đều mới Âu Dương Vũ đến xem bệnh, bắt mạch chăm sóc An Dương vương phi. Đương nhiên đây có thể được coi là bóc lột sức lao động con cháu một cách trắng trợn, hơn nữa vì không có thằng cháu Trọng Hoa giữ vợ như giữ báu vật có mặt ở đây cho nên đành cầu xin cháu dâu làm chút điểm tâm cho vương phi hắn.

Âu Dương Vũ ngồi ở trước bàn, giúp An Dương vương phi chẩn đoán mạch, cười nói: "Yên tâm, tất cả đều khỏe mạnh."

An Dương vương nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười trìu mến nhìn vương phi của mình.

Thân sắp làm cha, ngày đêm hắn đều mong đợi hai đứa con trong bụng vợ hắn, trong lòng thầm chờ đợi vài tháng nữa thôi, hắn có thể cùng vợ hắn bồng bế hai tiểu tử béo múp đáng yêu.

Ba người đang trò chuyện vui vẻ thì đột nhiên nghe thấy âm thanh nháo loạn bên ngoài, còn chưa nắm rõ được tình hình thì đã thấy Dạ Nhiêu vọt vào, hai mắt đỏ rực, cầm trong tay trường kiếm với đôi mắt sắc lạnh bắn về phía bọn họ.

Dạ Nhiêu vừa thấy Âu Dương Vũ ở đây liền đùng đùng sát khí, nàng nhấc kiếm lên chạy đến đâm về phía Âu Dương Vũ.

Chỉ cần giết chết Âu Dương Vũ, về sau nàng có thể an tâm sống một cuộc sống giống như trước đây, vô tư, vô ưu! Nàng đã có ý định giết chết cô ta từ lâu, nàng căm ghét Âu Dương Vũ đã từ rất lâu, loại cảm giác nghẹn khuất này khiến cho nàng mỗi ngày mỗi đêm đều phải chịu đựng sự đau đớn thống khổ, hôm nay đã đến lúc nàng phát tiết tất cả.

Âu Dương Vũ cảm nhận được đường kiếm hướng về phía mình, tóc có chút bay lên, thần sắc nàng lạnh nhạt đứng yên tại chỗ, đôi mắt sâu thẳm kia nổi lên vài tia hứng thú, bên môi dẫn theo vài ý đùa cợt, Dạ Nhiêu hôm nay quả nhiên chán sống rồi?

Dám ra tay với mình!

"A!" An Dương vương phi nhìn thấy đường kiếm chỉa thẳng vào mình, liền không khỏi hoảng sợ, tay theo bản năng giữ chặt lấy bụng mình, sau đó liền ngất đi.

Nhìn hướng đi của kiếm cho vẻ như muốn đâm thẳng vào ngực của Âu Dương Vũ, Dạ Nhiêu lúc này chỉ cảm thấy tim mình đều không ngừng đập liên hồi, trong lòng gào thét điên cuồng phải giết bằng được Âu Dương Vũ, nhưng thật không ngờ cánh tay đột nhiên truyền đến một cảm giác đau xót, tay vô lực khiến cho thanh kiếm rơi xuống đất.An Dương vương một tay giữ lấy tay Dạ Nhiêu, mạnh mẽ đá văng nàng ra ngoài bất chấp việc cô ta là con gái của hoàng thượng, mà hung ác áp chế nàng trên mặt đất.

"Các ngươi chết hết rồi sao, đứng làm cảnh sao, lôi cô ta ra ngoài, ném ra ngoài!" An Dương vương mặt mày tái nhợt, tức giận quát đám thị vệ vô dụng trước mặt.

Khi hắn nhìn thấy An Dương vương phi lăn lộn qua lại trên giường, tim hắn như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực!

Sắc mặt trắng bệch, hắn vội vàng kêu to: "Vũ nhi Vũ nhi! Tâm nhi bị sao vậy, con mau đến xem nàng thử xem, mau đến xem nàng có sao không!"

Hắn tiến lên giữ chặt An Dương vương phi đang hôn mê bất tỉnh, trong lòng sốt ruột vô cùng.

Âu Dương Vũ vội vàng đến xem mạch cho An Dương vương phi, xem xong mới thở phào nhẹ nhõm: " Vì sợ hãi quá mức nên suýt chút nữa phải sinh non, Vũ nhi lập tức kê đơn nấu thuốc đến cho vương phi uống, có điều trong khoảng thời gian này bắt buộc phải an tâm dưỡng thai, không được phép đi lại, vận động nhiều."

An Dương vương vừa nghe hai mẹ con nàng không có việc gì, trong lòng mới cảm thấy an tâm một chút, hắn vội vàng gật đầu, Âu Dương Vũ bắt đầu kê đơn, sau đó ra lệnh cho hạ nhân đi nấu thuốc.

Cho đến khi An Dương vương tự mình mớm thuốc cho vương phi, cẩn thận giúp nàng an tâm ngủ, hắn mới nhẹ nhàng thở phào.

Nhớ đến chuyện vừa rồi, An Dương vương không khỏi sợ hãi, vương phi của hắn tuổi đã không còn xuân, nếu lần này nàng không may bị sảy thai do chính đứa cháu lẳng lơ, to gan Dạ Nhiêu kia làm kinh hoảng, chỉ nghĩ đến thế thôi, hắn nhịn không được hùng hổ xoay người đi thẳng đến cung.

Khi An Dương vương vừa vào cung, hoàng thượng lúc đó đang ở trong cung hoàng hậu thỉnh an, hắn cũng không đủ kiên nhẫn chờ đợi, đi thẳng đến cung thái hậu.

Hoàng thượng không khỏi ngạc nhiên nhìn thấy vị đệ đệ duy nhất của mình vẻ mặt trông khó chịu, cau có tiến vào, liền lo lắng đi đến lên tiếng hỏi: "A Tuân, đệ làm sao vậy?"

An Dương vương nhìn hai người, vẻ mặt ủy khuất, mở miệng nói: "Hoàng thượng, huynh đã từng trải qua cảm giác con mình ở trên bờ vực của cái chết chưa?"

Hoàng thượng vừa nghe An Dương vương hỏi một câu như vậy, trong lòng bắt đầu kinh hoảng lên tiếng: "Xảy ra chuyện gì sao?"

An Dương vương hừ lạnh một tiếng, nói: "Hai đứa con chưa ra đời của thần đệ suýt chút nữa đã bị Dạ Nhiêu hại chết!"

Trên mặt Hoàng thượng cùng thái hậu không giấu được vẻ sửng sốt, lập tức giận dữ, thái hậu không khỏi khẩn trương, sốt ruột lên tiếng xác minh: "Việc này là thật sao?"

"Con còn có thể lừa mọi người sao, mới vừa nãy đây, Dạ Nhiêu dám cả gan tay cầm trường kiếm chạy vào phủ con làm ầm ỉ hết lên, Tâm nhi đáng thương của con vì quá sợ hãi cho nên suýt chút nữa đã ảnh hưởng đến đứa con trong bụng!" An Dương vương vừa nói vừa hận, trong lời nói có chút đau lòng bi thương.

Ai chẳng biết An Dương vương nhiều năm không có khả năng gây giống gây nòi, thật vất vả lắm vương phi mới mang thai, nay suýt chút nữa lại,.....Thái hậu và hoàng thượng cũng không khỏi kinh ngạc, vô cùng phẫn nộ, Dạ Nhiêu nó điên rồi sao?

An Dương vương nhớ tới gì đó liền tiếp tục nói: "Nếu như không tin, có thể gọi Vũ nhi đến chứng thực, lúc đó Vũ nhi cũng ở đó."

Thái hậu vừa nghe xong liền vội vàng nói: "Mau truyền Vũ nhi vào cung."

Âu Dương Vũ sớm đoán được nàng sẽ bị triệu kiến cho nên cũng không chậm trễ, lập tức tiến cung.

Vừa thấy thái hậu và hoàng thượng, Âu Dương Vũ nhanh chóng phô bày tai nạn diễn xuất của mình, trên mặt tràn đầy ủy khuất, thái hậu vừa hỏi, nàng liền bật khóc.

Âu Dương Vũ cầm khăn tay lau đi nước mắt nơi khóe mi, nức nở nói: "Không biết Vũ nhi đã đắc tội với Tứ công chúa khi nào, ấy vậy mà nàng lại muốn giết con. Hơn nữa, lúc đó Vũ nhi đang giúp vương phi bắt mạch, vương phi đang mang thai, lại là song sinh, rất dễ xúc động, thấy trường kiếm chĩa về phía mình, vương phi suýt chút nữa, suýt chút nữa thì..."

Vừa chính tai nghe rõ ràng Vũ nhi chứng thực mọi chuyện, thái hậu không kiềm chế bản thân mình giận dữ bùng lên.

"Nực cười, quá nực cười!" Từ trước đến nay Thái hậu không có lạ gì bản tính phóng đãng của Dạ Nhiêu, hôm nay nghe được tin suýt chút nữa hại chết

hai đứa cháu chưa ra đời của mình, trong đã chán ghét giờ chuyển thành căm phẫn.

Hoàng thượng ngồi một bên mặt mày tái xanh, nói: "Thật sự là quá mức vô liêm sỉ!"

Thái hậu hừ lạnh một tiếng, nhìn hoàng thượng nói: "Hoàng thượng, con xem, việc này nên xử trí như thế?"

Hoàng thượng nhìn sắc mặt tức giận của thái hậu, máu nóng cũng dâng lên tận não, hoàng hậu đúng là loại đàn bà nuôi dưỡng ra hai đứa con không ra thể thống gì! Đứa con trai vô dụng tâm địa rắn rết Dạ Phi Hi kia hắn đã mất lòng tin, nay lại thêm đứa con gái Dạ Nhiêu phóng đãng, ngu xuẩn này, thật sự đã quá mức chịu đựng của hắn.

Trong lòng thở dài, hoàng thượng lạnh lùng mở miệng nói: "Ném hết đám nam sủng của nó ra khỏi cung, một tên cũng không được giữ lại, để xem nó sống thế nào."

"Vâng!"

Chỉ trong chốc lát lại có một tên thị vệ chạy vào bẩm báo: "Hoàng thượng, Lý công tử vừa nãy rời đi có căn dặn tiểu nhân rằng nhất định phải đưa bức thư này đến tay hoàng thượng!"

Hoàng thượng vừa đọc thư xong, tức giận kia chưa kịp nguôi ngoai thì một đợt khác ùa đến, hắn hung hăng đem lá thư kia xuống đất: "Nhốt Tứ công chúa vào cấm cung, cả đời chung thân ở đó không được phép ra ngoài!"

Âu Dương Vũ sau khi lướt qua lá thư, có nhìn được vài chữ quan trọng, ví dụ như: hại chết Lý Phương Phỉ, nhiều lần hãm hại Âu Dương Vũ, ngược đãi nam sủng...

Chậc, tội danh thế này bảo sao phận làm cha như hắn không giận đến sôi máu đây!

Sau khi Hoàng thượng ngồi xuống ghế, tức giận cũng bắt đầu thối lui, nhẹ nhàng trấn an đệ đệ mình, sau đó bảo hắn đến ngự thư phòng, nói là có chút chuyện quốc sự muốn xử lý.

Chỉ còn lại thái hậu cùng Âu Dương Vũ.

Thái hậu nhìn ánh mắt ngây ngây dại dại của Âu Dương Vũ giống như bị dọa đến khiếp sợ. Đột nhiên nàng cảm thấy mấy ngày nay, Âu Dương Vũ trông có vẻ tiều tụy hẳn đi, trong lòng có chút không đành lòng đứng lên, lúc trước vì không muốn Dạ Trọng Hoa làm ảnh hưởng đến quá trình phục hồi bệnh tình cho Dung Tùy Vân mà nàng mới nghĩ ra biện pháp bàn bạc với hoàng thượng phái Dạ Trọng Hoa đi ra ngoài giải quyết công việc, nay mới cảm thấy bản thân mình quá mức ích kỷ.

Nàng chậm rãi thở dài, dù gì tính mạng của Dung Tùy Vân nay đã không sao nữa rồi, cũng nhờ có công của Vũ nhi.

Âu Dương Vũ xin phép Thái hậu cáo lui trở về Ninh vương phủ.

Sau khi đuổi khéo cô nàng nói nhiều Trúc Lục này ra ngoài, Âu Dương Vũ mới một mình ở trong hoa viên chầm chậm dạo bước, hoa viên này là Dạ Trọng Hoa vì nàng mà làm riêng tặng nàng, từng giống hoa lạ, đầy màu sắc này do chính tay hắn trồng, vì hắn từng nói với nàng tuy hắn không thích hoa nhưng vì sau khi biết nàng có một niềm yêu thích với những bông hoa lạ, nên hắn đã bỏ ra ba ngày để nghiên cứu về các loài hoa lẫn ý nghĩa đằng sau nó, hắn nói hắn hy vọng đôi tay hắn gieo giống này sẽ cho ra những đóa hoa xinh đẹp, rực rỡ như nụ cười của nàng vậy. Âu Dương Vũ nhớ lại một đoạn kí ức cũ khi hắn cùng nàng bảo vệ cây hương chương, đột nhiên cảm thấy cô đơn lạc lõng giữa một rừng hoa cỏ đầy màu sắc này.

Cảnh đẹp nhưng chỉ một người ngắm, dù có đẹp có thích đến mấy thì trong mắt nàng vẫn chỉ là một khu vườn bình thường. Nàng bỗng nhiên nhớ đến chủ nhân của khu vườn này, nhớ đến cái người đàn ông chỉ biết dùng cường thế để bắt nạt nàng, chỉ biết dùng những hành động ngốc nghếch để không người đàn ông khác có cơ hội tiếp cận mình, ấy vậy mà giờ đây cuộc sống của nàng đã bi chi phối bởi hắn, dường như bầu trời của nàng bây giờ chỉ có một mặt trời là chàng ấy, không ai có thể thay thế được.

Nàng liếc mắt đến chiếc xích đu giữa hoa viên, nhẹ nhàng ngồi lên đó, chậm rãi đung đưa, trong đầu liên tưởng đến người con trai với khuôn mặt mỹ mạo vô song đang cười với mình.

Đắm chìm trong suy nghĩ Âu Dương Vũ đột nhiên cảm nhận được hơi thở nào đó đang thổi bên tai mình, liền lập tức mở mắt nhìn xung quanh, không thấy có gì khác thường, sau đó cảm thấy bên hông căng lên, giống như bị ai đó ôm chặt, lực rất lớn khiến nàng căn bản không thoát được.

Thân thể của nàng theo đà ngã ra sau, miệng hét lớn lên một tiếng.

P/s: Các cô xem là tên nào dám ôm eo rồi hù Vũ cô nương thế kia, cô nương ấy đang so deep, đang nhớ người yêu cơ mà...chậc...chương này hắn ai là antifan người nhà hoàng hậu thì đều mãn nguyện hết nhầy...quá mỹ mãn rồi..còn vài chương xử lý xong thằng Phi Khanh nữa..thì Ta đây sẽ được có cơ hội viết chữ HOÀN rồi..Nhớ theo dõi từng bước *chương* của ta, đừng bỏ Ta..ta cũng sợ cô đơn như cô nào đó ấy...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Tin vui bất ngờ

À, trước hết như lời đã hứa xin tặng chương này cho một cô bé @Whisper_star như một món quà, chúc em học hành thật tốt, ở cái tuổi 13 ấy à, mơ mộng không có gì không tốt cả. Bà chị đây ủng hộ em hết mình.

"Dọa nàng à?" Giọng nói trầm thấp dễ nghe, ấm áp mà mê hoặc lòng người khiến nàng dường như có cảm giác lạc lối trong khoảnh khắc đó. Âu Dương Vũ nghe được âm thanh quen thuộc này, cả người liền cứng đờ, quên cả hô hấp.

Nàng chậm rãi xoay người, thần sắc mê mang.

Một cơn gió nhẹ thổi đến khẽ vờn mái tóc mềm của hắn, phất phơ đến gò má nàng, mùi hương hoa quỳnh chỉ thuộc của riêng hắn thoang thoảng quanh chóp mũi nàng. Nắng chiều nhàn nhạt chiếu lên cơ thể cao lớn của người đàn ông như một vầng hào quang. Mỗi một đường nét anh tuấn đều như được chạm khắc vô cùng tỉ mỉ, dáng người hệt như người mẫu. Có lẽ vì ánh nắng quá gay gắt, những tia sáng ấy lọt hết vào mắt hắn. Nàng cảm thấy, ánh mắt của hắn khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Âu Dương Vũ cảm thấy hình ảnh người đàn ông đang xuất hiện trước mắt mình có chút không chân thực bèn vươn tay nhẹ nhàng vén mái tóc mềm mại của hắn. Dạ Trọng Hoa quan sát nàng với vẻ mặt hứng thú, nụ cười của hắn cong lên như gió xuân, trông cực kỳ mê người.

Vốn vẫn nghĩ Dạ Trọng Hoa giờ phút này vẫn đang ở ngàn dặm xa xôi nào đó bận rộn giải quyết công sự, bây giờ lại ở đây, đứng trước mặt nàng, cười sủng nịch với nàng.

Hắn trở về lại không báo trước với nàng một tiếng, hắn có biết trong đầu nàng ngày đêm đều chỉ xuất hiện mỗi hình bóng của hắn quay trở về không? Hắn có biết nàng mỗi ngày đều cố giết thời gian để có thể vơi bớt đi nỗi nhớ nhung khi không có hắn bên cạnh không? Chỉ vì hắn xuất hiện trong cuộc đời nàng, khiến cho cái suy nghĩ về sự tự chủ mang đầy tính tự lập cá nhân, không dựa dẫm vào đàn ông của nàng như bị gió cuốn trôi.

Âu Dương Vũ nhìn chằm chằm hắn, thật lâu thật lâu không chớp, sau đó niềm vui sướng và một sự kích động giống như lúc mới yêu tự nhiên nảy nở. Nàng ôm chầm lấy người hắn, hai tay vòng ra sau đấm mạnh vào bờ lưng rắn rỏi và vững chãi của hắn, mặt áp sát vòm ngực hắn, tim nàng đập dữ dội hơn, cố gắng giấu đi sự thất thố của mình lúc này: "Dạ Trọng Hoa, chàng trở về cũng không nói một tiếng, dọa chết người rồi!"

Dạ Trọng Hoa khẽ cười ôn nhu. Hắn vươn tay ôm chặt lấy nàng, âm thanh có chút trầm thấp dụ hoặc: "Có nhớ ta không?"

Âu Dương Vũ trong lòng vừa mừng vừa giận, bình tĩnh hừ một tiếng: "Không có."

"Thật sao?" Thon dài ngón tay ngả ngớn khơi mào của nàng cằm, tuấn mỹ vô song mặt thiếp nàng càng phát ra gần, thần sắc ôn nhu mà lưu luyến, đôi mắt tuyệt mỹ mà thâm thúy, hắn dùng hai người mới nghe được đến thanh âm nói, "Một chút cũng không nhớ bổn vương sao? Thế mà mỗi ngày bổn vương lại không thể ngưng nhớ về Vũ nhi. Bổn vương còn gấp gáp trở về gặp Vũ nhi thậm chí còn chưa vào cung phục mệnh, nghe Vũ nhi nói những lời này, tim bổn vương rất đau!"

[Trọng Hoa ca à..trò mều sến súa gì đang diễn ra đây, có vẻ level lên rồi nhỉ? Ông mà ở hiện đại có mà sát hết gái..]Một loại cảm giác ngọt ngào tràn vào trái tim, rồi nhanh chóng lan ra, thấm vào từng ngóc ngách trong cơ thể. Có lẽ vì quá nhiều bất ngờ, tới nỗi cô không biết phải phản ứng hắn thế nào, chỉ biết ngơ ngác nhìn hắn.

Khóe môi Dạ Trọng Hoa bất đắc dĩ cong lên đưa tay nâng cằm nàng lên, khẽ thở dài: "Đồ ngốc!"

Không kìm chế được xúc động, nàng đưa mắt nhìn vào mắt hắn, ánh mắt sáng rực, hai cánh tay ôm chặt hai bên hông hắn, nàng nhón chân, dưới ánh hoàng hôn dần buông nhẹ nhường chỗ cho màn đêm vây quanh, một cơn gió nhẹ thổi qua khiến vài cánh hoa run nhẹ xào xạc, hôn lên đôi môi lạnh của hắn, môi.... Lần đầu tiên, nàng không khống chế tình cảm của mình, bày tỏ tình cảm của mình trước mặt hắn, không hề che dấu.

Dạ Trọng Hoa không khỏi kinh ngạc hai mắt lóe lên, đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn, trái tim giống như bị ai đó thúc giục, đập liên hồi, cảm giác ấm áp tràn ngập quanh người hắn, hắn dùng sức ôm Âu Dương Vũ vào ngực mình. Nụ hôn này chứa đựng bao chờ mong cùng đè nén, hắn muốn lập tức nhấm nháp hương thơm ngọt ngào của nàng, không để cho nàng có cơ hội lùi bước hoặc tránh né, trực tiếp tấn công vào khoang miệng nàng, mút nhẹ đầu lưỡi của nàng, trằn trọc liếm láp cánh môi của nàng.

Nàng sẽ mãi không biết được, hắn mỗi ngày đều nhớ nàng đến phát điên, mỗi khi ngồi lên bàn làm việc, nhìn lên trang giấy trắng, hình ảnh nàng nở nụ cười trong trẻo nấu bữa tối muộn cho hắn mỗi khi hắn phải thức khuya làm việc hiện lên. Mỗi khi nhìn thấy hoa viên nơi chốn xa lạ, hắn lại nhớ đến cô gái với tà váy dài thướt tha đi dạo trên con đường mòn nhỏ, hai tay dang ra hưởng thụ cười vui vẻ, quay đầu lại nhìn hắn đầy hạnh phúc.

Đêm dần buông, Dạ Trọng Hoa nhẹ nhàng bế cô gái nhỏ đầy ngượng ngùng vào trong lòng, đi thẳng vào phòng ngủ.

Đêm "gặp gỡ" sau ít ngày xa cách còn... hơn đêm tân hôn. [E hèm..đã che..cắt hết..cắt hết lưu giữ tâm hồn chong sáng cho tụi trẻ..]

Màn triền miên đêm qua khiến cho cả người Âu Dương Vũ bủn rủn tay chân, buổi sáng thức dậy trễ hơn mọi khi, nàng lười biếng mở mắt, theo thói quen nàng khẽ xoay người, rúc vào lòng Dạ Trọng Hoa, nhưng người lại không thấy đâu.

Âu Dương Vũ bất ngờ bừng tỉnh, bên ngoài mặt trời đã lên đến đỉnh,Dạ Trọng Hoa không còn ở trên giường, đang ngồi trước bàn làm việc đưa lưng về

phía nàng chăm chú nghiên cứu viết gì đó.

Âu Dương Vũ có chút giật mình, lòng hiếu kì lập tức nổi lên, cả người nhẹ nhàng ngồi dậy, ngay cả giày cũng không muốn mang, rón rén chậm rãi đi đến sau lưng Dạ Trọng Hoa, cổ nhướng lên cẩn thận nhìn.

Biết cô nàng nào đó đã tỉnh lén lén lút lút đi lại chỗ mình, Dạ Trọng Hoa khóe môi cong lên, cầm lấy tấm thiệp mời trong tay quay người lại đập vào đầu Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ cầm lấy tờ thiếp mời, tò mò mở ra, bên trong có viết: Vì muốn tỏ lòng biết ơn, mời Thất hoàng tử ghé qua phủ của bổn vương.

"Giúp ta đưa nó cho Dung Tùy Vân." Dạ Trọng Hoa bắt gặp gương mặt kinh ngạc của Âu Dương Vũ, thản nhiên lên tiếng nói một câu."A?" Âu Dương Vũ có chút ngạc nhiên, khẽ nhíu mày, Dạ Trọng Hoa lại ra mặt muốn Tùy Vân ghé đến phủ chơi. Nàng cẩn thận đánh giá thái độ của hắn, thật sự không thể tìm thấy bất cứ một manh mối gì trên cái gương mặt yêu nghiệt kia, chẳng phải dạo trước còn đòi giết Tùy Vân hay sao, đừng có đùa với nàng như vậy chứ?

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy bộ dáng tìm tòi của Âu Dương Vũ liền khẽ cười: "Thế nào? Không dám sao?"

Âu Dương Vũ chần chờ một chút, nói: "Cái này không phải liên quan đến vấn đề dám hay không dám, mà là ta đang nghi ngờ trong đầu chàng đang tính âm mưu gì để đối phó với Dung Tùy Vân!"

Trên mặt Dạ Trọng Hoa có chút bất đắc dĩ, tay vươn ra nắm nhẹ lấy cằm nàng nâng lên, ngón tay khẽ vuốt nhẹ bờ môi anh đào đỏ mọng của nàng, lưu luyến một lát mới thấp giọng cảnh cáo: "Nghĩ đi đâu đó, nếu như còn sức lực để suy nghĩ đến chuyện đó thì không bằng để mỗi tối tận lực bên ta, có phải hay hơn không?"

Âu Dương Vũ thật muốn tung chưởng đá văng cái người đàn ông chết tiệt này, bộ chàng không nói được một câu nghe tử tế được à!

Nàng không biết Dạ Trọng Hoa hắn đang âm mưu cái gì, có điều thấy tâm tình của hắn cũng không tệ cho nên cũng không muốn cùng hắn tranh luận, cất thiệp mời cẩn thận, sau khi ăn sáng xong liền ghé qua phủ của Dung Tùy Vân

Sức khỏe của Dung Tùy Vân nhờ được Âu Dương Vũ điều trị cho nên đã sớm hồi phục hẳn, sắc mặt hồng hào rạng rỡ hơn trước. Vả lại trong khoảng thời gian này, hắn mỗi ngày đều được nhìn ngắm Âu Dương Vũ, cho nên tâm trạng xem ra cũng không tệ.

Khi Âu Dương Vũ đến biệt viện của Dung Tùy Vân, như thường lệ bắt mạch cho hắn xong liền gật gật đầu: "Bệnh tình của huynh nay đã ổn định rồi, chỉ cần uống thêm mấy thang thuốc này bệnh của huynh sẽ khỏi hoàn toàn, từ nay trở đi huynh không được để mình hoạt động quá sức, ảnh hưởng đến thần kinh, nếu làm được như vậy, bệnh của huynh sẽ không tái phát nữa."

"Nhờ vào y thuật cao siêu của Tiểu Ngũ." Dung Tùy Vân khẽ cười ôn nhuận, nụ cười ấm áp thanh nhã như gió xuân.

Lúc này Âu Dương Vũ mới từ trong người lấy thiếp mời đưa cho hắn, Dung Tùy Vân vừa cầm lên xong, ý cười nơi khóe mắt liền ngưng đọng.

Sau khi Âu Dương Vũ trở về, Vệ Lâm đưa mắt nhìn thấy chủ tử mình vẫn giữ đôi mắt si mê nhìn về phía cửa, bên môi ý cười sủng nịch vẫn chưa biến mất. Hắn nhìn thấy Dung Tùy Vân như vậy, trong lòng đương nhiên rất vui nhưng lại có chút thấp thỏm, do dự, nhỏ giọng nói: "Chủ tử, làm như vậy có phải..."

Dung Tùy Vân đắm chìm trong suy nghĩ hạnh phúc của bản thân mình cho nên căn bản không nghe rõ được Vệ Lâm hắn đang nói cái gì.

"Chuẩn bị một chút, chúng ta đến Ninh vương phủ." Dung Tùy Vân thản nhiên phân phó, Vệ Lâm không đành lòng phá hủy đi tâm trạng tốt của hắn cho nên liền nuốt hết tất cả những lời nói vừa rồi, chỉ còn đọng lại trong mắt một tia lo lắng.

Dung Tùy Vân sau khi đã thay một bộ nhuyễn bào màu xanh được tạo ra từ loại tơ tằm từ Nam Hải, ống tay áo được thêu vài lá trúc thanh thiển, phần eo được buộc bởi dây thắt lưng mặt trước được đính thêm một viên ngọc tinh xảo.Trong lòng Vệ Lâm thầm nghĩ, chủ tử từ trước đến nay đối với việc ăn mặc đều không hề chú trọng, cũng không quá cầu kì hoa lệ thế này bao giờ. Nghĩ đến đây hắn liền thở dài một hơi. Đây là là đầu tiên chủ tử người đến Ninh vương phủ, lần đầu tiên đến nơi ở của Âu Dương Vũ, đương nhiên tâm trạng của Dung Tùy Vân có chút kích động, còn có chút chờ mong.

Dung Tùy Vân tiêu sái xuống xe ngựa, hạ nhân Ninh vương phủ vừa thấy Dung Tùy Vân đến liền hào hứng tiếp đón, đưa Dung Tùy Vân cùng Vệ Lâm đi thẳng vào đại sảnh.

Dung Tùy Vân đi đến trước đại sảnh trong viện, trong bầu không khí yên tĩnh kia mơ hồ truyền đến bên tai hắn âm thanh quen thuộc.

"Đừng ôm ta, ban ngày ban mặt làm thế này còn ra thể thống gì nữa? Chàng tránh xa ta ra một chút đi!"

"Nàng là vương phi của bổn vương, bổn vương không ôm nàng thì ôm ai". Âm thanh người nào đó vừa bá đạo vừa ngạo mạn.

"Nếu chàng không buông, ta sẽ giận chàng!" Âm thanh nghiến răng nghiến lợi của cô gái nào đó vang lên.

"Bổn vương không ngại, nàng tức giận cho bổn vương xem."

Âm thanh quàng quạc ấy khiến cho đám hạ nhân nghe xong không khỏi có chút xấu hổ còn Vệ Lâm thì lo lắng nhìn Dung Tùy Vân.

Bước chân Dung Tùy Vân chững lại, tâm trạng vui vẻ lúc trước khi đến đây đều tan thành mây khói, hắn đứng yên không lên tiếng khiến cho Vệ Lâm sốt ruột gọi hắn: "Chủ tử?"

Dung Tùy Vân mới bình tâm lại, không để ý tới Vệ Lâm, nhấc chân tiếp tục đi về phía trước.

Dung Tùy Vân đi vào thì nhìn thấy một màn thế này: Dạ Trọng Hoa thoải mái ôm Âu Dương Vũ, trên mặt không giấu được vẻ khiêu khích cùng độc chiếm, ánh mắt thản nhiên có chút bá đạo ý muốn nhắc nhở người phía trước rằng đóa hoa trong lòng hắn đã có chủ, đừng hòng nhòm ngó, hay có tư tưởng bất chính.

Dung Tùy Vân đã lâu chưa gặp Dạ Trọng Hoa, kể từ ngày hắn rời đi thực hiện nhiệm vụ, thực ra là buộc hắn đi!

Hắn không biết Dạ Trọng Hoa đột nhiên trở về.

Đáng thương thay, ban đầu hắn cứ nghĩ thiếp mời này là do Vũ nhi viết mời hắn đến. Trong mắt Dung Tùy Vân lóe lên một tia ảm đạm, nhưng cố che giấu đi sự tổn thương sâu trong đôi mắt đó.

Vì đưa lưng về phía Dung Tùy Vân, Âu Dương Vũ cảm giác được bầu không khí có chút khác thường mới giãy khỏi lòng Dạ Trọng Hoa quay đầu lại bắt gặp Dung Tùy Vân đang đứng ở cửa, trong lòng có chút xấu hổ, cười ngượng gọi: "Dung Thất, huynh đến rồi a."

Dung Tùy Vân nhợt nhạt cười, cố kiềm chế cảm giác chua xót đang dâng trào trong lòng. Nhìn thấy nụ cười của cô gái mà hắn thầm yêu đang đứng trước mặt mình, một nụ cười rạng rỡ mà hắn nhìn tìm thấy được duy nhất ở nàng, nàng ấm áp giống như ánh mặt trời ngày xuân, đôi lúc cũng chính cô gái này lại muốn rõ ràng quan hệ với hắn khiến hắn không biết bao lần tổn thương. Hắn biết nụ cười này của nàng mãi mãi chỉ dành cho một người đàn ông duy nhất, mà đáng buồn thay, người đàn ông đó vĩnh viễn không thể là hắn.Dạ Trọng Hoa buông Âu Dương Vũ ra, đứng lên, đạm mạc nhìn Dung Tùy Vân, biểu tình lãnh đạm dường như không nhìn thấy, cứ chỉ lạnh lùng bình tĩnh: "Dung Thất hoàng tử, cùng bổn vương đến thư phòng, bổn vương có một số việc muốn thương lượng với ngươi."

Dung Tùy Vân có chút nhíu mày cùng Dạ Trọng Hoa đi đến thư phòng, để lại Âu Dương Vũ một mình một cõi mờ mịt ngồi tại chỗ.

Còn một mình Âu Dương Vũ ở lại, nàng không khỏi nhíu mày: Quan hệ của bọn họ từ khi nào đã tốt đến mức đó? Còn muốn cùng nhau bàn bạc?

Nhớ tới bầu không khí kỳ quái vừa rồi, Âu Dương Vũ cảm thấy không yên lòng, liền tò mò đi theo.

Âu Dương Vũ vừa đến trước cửa thư phòng, lén lút nghe âm thanh to nhỏ truyền ra, có mấy chuyện gì đó nàng nghe không rõ ràng lắm.

Mà bên trong cảnh cửa đó, bầu không khí đều đầy mùi sát khí.

Đôi mắt Dạ Trọng Hoa trở nên khắc nghiệt, khuôn mặt anh tuấn dường như được phủ thêm một tầng sương mù dày đặc: "Đừng tưởng rằng ngươi giúp bổn vương, giúp vương phi của bổn vương thì muốn làm gì thì làm, bổn vương nói cho ngươi rõ một chuyện, đời này ngươi đừng mơ tưởng đến chuyện đó!"

Dung Tùy Vân vẻ mặt cũng lơ đễnh, nói: "Ta toàn tâm toàn ý tự nguyện giúp Tiểu Ngũ, không có liên quan đến ngươi."

Dạ Trọng Hoa nhìn bộ dáng nhàn nhã của Dung Tùy Vân, ánh mắt không khỏi u ám.

Chuyện dạo trước hắn đi giải quyết việc công, ở nơi xa xôi đó, biết được tin Âu Dương Vũ bị người khác tính kế hãm hại, liền tức giận bắt đầu phản kích. Dám động vào người phụ nữ của hắn, kẻ đó đừng mong sống yên ổn. Hắn điều động ám vệ đến trộm vài chứng cớ trong phủ Dạ Phi Hi, sau đó dùng hết tất cả thông tin tình báo của nhiều tổ chức dưới trướng của hắn, sai người giả mạo bút tích của Dạ Phi Hi viết ra tờ tấu chương đó, và mọi chuyện diễn ra thuận lợi như vậy cũng có một phần công giúp sức từ đám thuộc hạ của Dung Tùy Vân.

Hắn không thể không thừa nhận, hắn có mượn một chút thế lực của Dung Tùy Vân.

Nhưng không có nghĩ là hắn sẽ nhường Vũ nhi lại cho hắn!

"Bổn vương không cho phép ngươi thích Vũ nhi!" Dạ Trọng Hoa đưa đôi mắt sắc nhọn áp lực vô hình, căng thẳng mà không thể phản kháng nhìn Dung Tùy Vân cảnh cáo.

[Được rồi ông ạ, ông để cho hắn sống yên ổn với một trái tim đầy tổn thương đi, việc gì phải cố xát muối lên tim hắn...Thật bá không chịu được, Toy là toy k chịu được rồi..

Dạ Trọng Hoa: "Muốn không còn tay để nghỉ edit k?"

Flowerdance: Ơ...Muốn ạ.."]

"Việc Ta thích ai hay không, không liên quan đến ngươi." Dung Tùy Vân thản nhiên lên tiếng đáp trả.

Vì cảm nhận được mùi máu tươi trong lời nói của hai người đàn ông bên trong, Âu Dương Vũ đứng nghe ngóng chuyện ngoài của thấy tình hình có vẻ không ổn, không biết phải làm thế nào thì đột nhiên từ xa thấy có nha hoàn bưng nước trà tới liền khẽ vẫy tay gọi nàng đến.Nha hoàn kia vội vàng đi đến

trước mặt Âu Dương Vũ: "Vương phi."

Âu Dương Vũ thở dài một tiếng, tiếp nhận khay trà trong tay nha hoàn nói: "Để ta để ta."

Xoay người đẩy cửa thư phòng ra, thản nhiên bình tĩnh đi vào bên trong.

Khi Âu Dương Vũ đẩy cửa tiến vào thì trên gương mặt đầy sát khi vừa nãy của hai người đàn ông kia lập tức được thay thế bởi vẻ mặt tươi như hoa, cơ mà còn tươi hơn cả hoa nữa không chừng, giống như bạn bè lâu năm mới có dịp gặp mặt.

Nói chuyện thì ăn ý đến mức người vừa đứng nghe lén chuyện bọn họ đây còn lầm tưởng màn đối thoại khi nãy là do nàng ảo tưởng nghĩ ra.

Âu Dương Vũ không thể tìm ra được chút vết tích chém giết gì từ trong mắt hai người đàn ông này, giỏi lắm, là đang diễn kịch trước mặt nàng sao, diễn hay lắm.

"Ta đến rót trà cho hai người." Âu Dương Vũ thấy hai người nhìn nàng cười, nàng cũng thoải mái mang khay trà đến giúp bọn họ rót trà.

Dạ Trọng Hoa bắt lấy tay Âu Dương Vũ cười nói: "Để hạ nhân làm là được rồi."

Âu Dương Vũ đứng đó một lúc lâu, liền lui ra ngoài.

Âu Dương Vũ vừa đóng cánh cửa thư phòng lại thì gương mặt tươi cười của Dạ Trọng Hoa lập tức biến mất, bầu không khí lãnh lẽo lại một lần nữa nổi lên.

Âu Dương Vũ đứng đợi bên ngoài được một lát thì hai vị bên trong thư phòng cuối cùng cũng đi ra, trên mặt đều mang theo ý cười yếu ớt, giống nhau chuyện chém giết cảnh cáo ngầm của hai người bọn hắn chưa từng xảy ra.

Thật kì lạ, vừa rồi rõ ràng là hai người này muốn chiến tranh lạnh với nhau, không phải diễn sao, hay nàng hiểu nhầm bọn họ nhỉ.

"Mang rượu và thức ăn lên đi!" Dạ Trọng Hoa nhàn nhạt mở miệng phân phó.

Sớm chuẩn bị tốt rượu và thức ăn rất nhanh liền thượng đến, một loạt hạ nhân nâng khay nối đuôi nhau mà vào, tinh xảo mỹ thực rất nhanh đã đem cái bàn bãi đầy.

Dạ Trọng Hoa ôm Âu Dương Vũ nhập tòa, Dung Tùy Vân ngồi ở hai người đối diện, Vệ Lâm đứng tại bên người.

Vừa vừa vào tòa, Dạ Trọng Hoa liền đem chính mình cái chén rót đầy, hướng về phía Dung Tùy Vân nói: "Dung thất hoàng tử, bổn vương kính ngươi một ly."

Vệ Lâm vừa định nói: chủ tử không thể uống rượu.

Lời còn chưa nói ra tiếng thì mắt đã nhìn thấy Dung Tùy Vân bưng ly rượu lên, tiêu sái uống một hơi cạn sạch.

Hai người uống rượu, cười nói với nhau trông vô cùng ăn ý.

Âu Dương Vũ đưa đôi mắt đầy nghi hoặc thăm dò Dạ Trọng Hoa, sợ vừa nãy hắn là chuyện gì đó. Nhưng nàng vẫn không thể tìm ra được hành động nào khác thường từ Dạ Trọng Hoa, bộ dáng nhiệt tình có chút ưu nhã cùng Dung Tùy Vân vui vẻ thưởng rượu.

Dung Tùy Vân uống được mấy ly rượu thì trên gương mặt tái nhợt kia liền đỏ ửng hây hây.

Giờ phút này, Dạ Trọng Hoa đột nhiên nhớ đến chuyện gì, từ trong lòng lấy ra một lá thư đưa cho Dung Tùy Vân, vẻ mặt tươi cười, Dung Tùy Vân nhìn thấy bộ dáng hắn như vậy, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt.Quả nhiên, lời Dạ Trọng Hoa khiến Dung Tùy Vân không khỏi sửng sốt: "Thất hoàng tử, có vẻ như phụ hoàng nhà ngươi đang rất nhớ ngươi!"

Dung Tùy Vân có chút chần chừ tiếp nhận lá thư Dạ Trọng Hoa đưa cho hắn, mở ra nhìn nội dung bên trong, sắc mặt nháy mắt hoàn toàn biến đổi. Trên gương mặt vẫn luôn giữ vẻ bình tĩnh thản nhiên kia xuất hiện một tia phẫn nộ: vì hắn ta muốn đuổi mình rời khỏi đây mà lợi dụng mối quan hệ giữa mình và phụ hoàng!

Dung Tùy Vân mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Dạ Trọng Hoa, đã thấy Dạ Trọng Hoa cử chỉ lạnh lùng bình tĩnh, vẻ đẹp quyến rũ thấu tận xương, động tác rót rượu vô cùng tao nhã, bạc môi chỉ cần nói một câu, cũng đủ để cám dỗ người khác: "Ly rượu này xem như lời tiễn biệt của bổn vương với Thất hoàng tử!"

"Hả? Dung Thất phải đi sao?" Âu Dương Vũ có chút kinh ngạc nhìn Dung Tùy Vân, có điều trong lòng cũng đã tính đến điều này, nếu như huynh ấy đã khỏi bệnh, tốt nhất vẫn sớm quay trở về Nam Phong quốc.

Tâm trạng Dạ Trọng Hoa rất tốt, che giấu ý cười bên môi của mình: "Hoàng đế Nam Phong quốc muốn tuyển phi cho thất hoàng tử, nghe nói là một cô gái dịu dàng xinh đẹp vô cùng nên mới thúc giục Thất hoàng tử mau trở về."

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy sắc mặt khó coi của Dung Tùy Vân, trong lòng thoải mái, đắc ý nói: "Đường đến Nam Phong quốc xa xôi, nếu như bổn vương

cùng vương phi lúc đó không thể đến dự đại hôn của ngươi thì cũng sẽ không quên gửi quà cưới đến đâu."

"Thì ra là chuyện vui thế sao?" Tuy trong lòng Âu Dương Vũ có chút tò mò không biết cô gái nào có thể xứng đôi với một người đàn ông dịu dàng chu đáo ôn nhu như Dung Tùy Vân, trong lòng cũng vui mừng cho Dung Tùy Vân: "Dung Thất, huynh ở đây cũng đã lâu, cơ thể đã không còn gì trở ngại nữa, đến lúc huynh phải sớm trở về rồi!"

Đôi mắt Dung Tùy Vân không khỏi ảm đạm, bên môi cong lên ý cười khổ, hắn chậm rãi nâng ly rượu lên uống, nuốt trôi đi bao cơn uất hận, khó chịu nơi cổ họng.

Dạ Trọng Hoa thấy hắn như vậy liền lên tiếng khuyên nhủ: "Thất hoàng tử phải bảo trọng thân thể!" như thế mới không làm phiền đến Vũ nhi nhà hắn!

Dung Tùy Vân chính đưa đôi mắt lưu luyến lặng lẽ nhìn Âu Dương Vũ, tình cảm mà nàng dành cho hắn vốn chỉ là tình bạn bè, tình bằng hữ không hơn không kém, nàng cứu hắn vốn chỉ xuất phát từ tấm lòng lương thiện của nàng, là bản năng của nàng, một chút lưu luyến nàng cũng không dành cho hắn.

Hắn khẽ cười ôn nhu nhìn Âu Dương Vũ từng chút từng chút nói: "Tiểu Ngũ, nàng nhất định phải hạnh phúc."

Sau khi Dung Tùy Vân rời đi được mấy ngày, người mà nhớ đến hắn nhất chính là thái hậu, đứa cháu ngoại này nhiều năm mới đến tây Lăng quốc thăm nàng, ấy vậy mà chưa ở chung được bao lâu thì hắn lại có chuyện quan trọng cần quay trở về gấp.

Vì muốn nguôi ngoai cảm giác trống trải này, Thái hậu mỗi ngày đều triệu Âu Dương Vũ vào cung, cùng nàng nói chuyện phiếm.

Hôm nay, Thái hậu đột nhiên nhớ đến Dung Tùy Vân, lên tiếng nói: "Tùy Vân rốt cuộc đã đi rồi, haix, hắn là cốt nhục duy nhất của An Nhã..."Âu Dương Vũ thấy vẻ mặt đầy thương cảm của thái hậu, chỉ biết cười nói: "Hoàng tổ mẫu nói gì vậy a, Tùy Vân trở về là để cưới vợ, đây là chuyện tốt nha."

Thái hậu lập tức vui vẻ hẳn lên, cười nói: "Đúng vậy đúng vậy, lần sau nếu hắn có trở lại đây nhất định phải bảo hắn mang bằng được vợ hắn đến, thằng bé này, cuối cùng cũng trưởng thành rồi, có gia đình rồi."

Âu Dương Vũ gật đầu đồng ý, khóe môi cong lên, phải cầu chúc cho hắn mau mau cưới vợ rồi sinh con nữa mới tốt.

Thái hậu càng ngày càng yêu mến Âu Dương Vũ, mỗi khi cô đơn không biết tìm ai để giải bày tâm sự, có nha đầu Âu Dương Vũ lanh lợi luôn ở bên cạnh nàng, nói nhiều câu chuyện cười thú vị khiến cho tâm trạng nàng vui vẻ hẳn lên. Cô nhóc này còn không quên mang một ít bánh ngọt ở Viên Mãn đến khiến nàng rất hài lòng.

Nhìn thấy gương mặt rạng rỡ của Âu Dương Vũ, thái hậu đột nhiên nhớ đến chuyện gì, vươn tay nắm lấy tay Âu Dương Vũ kéo đến nói: "Vũ nhi, con với Phi Bạch thành hôn cũng lâu rồi, chẳng phải lúc này nên sinh cho bà già này một đứa chắt chứ!"

Âu Dương Vũ thấy đề tài đáng sợ nhất thái hậu bắt đầu tấn công về phía mình liền không khỏi kinh ngạc.

Thái hậu thấy Âu Dương Vũ phản ứng như vậy liền mắng yêu: "Con xem, có phải là đứa trẻ nữa đâu, ngượng ngùng cái gì."

Đang hỏi chuyện thì có ma ma đến bưng hai chén trà sâm, đặt trước mặt thái hậu.

Thái hậu cầm lấy một chén, chén còn lại đưa cho Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ cảm tạ thái hậu, vừa bưng trà sâm lên, đặt ở bên môi, vừa nhấp một ngụm, liền cảm thấy có chút ghê tởm, che miệng nôn thốc nôn đáo ra ngoài.

Thái hậu vội vàng buông chén trà trong tay mình, vỗ lưng Âu Dương Vũ lưng, lo lắng hỏi: "Làm sao vậy?"

Âu Dương Vũ tự biết mình thất thố liền lên tiếng xin lỗi thái hậu.

Thái hậu nhìn thấy phản ứng này của Âu Dương Vũ, đột nhiên nghĩ tới cái gì, vẻ mặt bắt đầu kích động, nắm chặt lấy tay Âu Dương Vũ, mừng rỡ nói: "Vũ nhi, có phải là.. là con đang có?"

Âu Dương Vũ đương nhiên hiểu Thái hậu đang ám chỉ điều gì, con ngươi mở to, nhanh như vậy sao?

"Vũ nhi, con là người tinh thông y thuật, hay là tự mình xem thử đi." Thái hậu có chút gấp gáp, chờ đợi không kịp, trên mặt vô cùng kích động.

Âu Dương Vũ nghe vậy mới từ từ đặt tay lên cánh tay mình xem mạch, trên mặt liền lộ ra vẻ kinh ngạc không thể tin được, nhưng vẫn cố khống chế trong miệng lảng tránh: "Vũ nhi không thể tự xem cho mình được!"

Thái hậu vừa nghe vậy liền lập tức lên tiếng phân phó người bên ngoài: "Người đâu, người đâu, lập tức truyền thái y."

Thái y ngay giây lát có mặt tại hiện trường, là vị Vương thái y chuyên phục vụ cho hoàng thượng.

Vương thái y vừa đến, thái hậu liền lập tức nói: "Mau, mau tới xem mạch Vũ nhi."

Vương thái y thấy vẻ mặt lo lắng của thái hậu, trong đầu nghĩ hẳn là có chuyện gì xảy ra, nhìn thấy Âu Dương Vũ, liền lập tức tiến lên, nửa quỳ bên người

Âu Dương Vũ, tay đặt lên bắt mạch, một lát sau hắn rạng rỡ hẳn lên, vui vẻ mỉm cười với thái hậu cùng Âu Dương Vũ: "Chúc mừng vương phi, chúc mừng thái hậu, Ninh vương phi đã mang thai!"

Thái hậu mới vừa rồi còn lo lắng thì nhận ra tâm nguyện của mình cuối cùng cũng thành sự thật, không khỏi vỗ tay cười to: "Vũ nhi thật là một đứa trẻ có phúc khí a, nói vậy ai gia sắp có cháu đích tôn để bế bồng rồi."

Thái hậu thầm nghĩ: nói vậy Phi Bạch đến bây giờ vẫn chưa biết được chuyện vui này, nàng lập tức phân phó người nói: "Mau, triệu Ninh vương vào cung."

Dạ Trọng Hoa vừa nghe tin thái hậu tuyên hắn vào cung, nghĩ rằng Vũ nhi của hắn cũng đang ở đó, sợ nàng gặp phải chuyện gì liền lập tức tiến cung.

Một bước vào Phương Hoa Điện, thấy Âu Dương Vũ ngồi trên ghế, vương thái y cũng ở đây, trong lòng hắn không khỏi dâng lên cảm giác lo lắng hoảng sợ, sải bước đến trước mặt Âu Dương Vũ, khẩn trương nói: "Vũ nhi, làm sao vậy, có chỗ nào không thoải mái sao?"

Âu Dương Vũ nhìn gương mặt đầy lo lắng hỏi han của Dạ Trọng Hoa, trong lòng cảm thấy phức tạp vô cùng, nhất thời không biết phải mở miệng nói chuyện này với hắn thế nào.

Dạ Phi Bạch thấy Âu Dương Vũ không chịu mở miệng trả lời hắn, quay đầu lại nhìn thấy gương mặt đầy bí hiểm của Thái hậu, tâm chợt như bị ai đó bóp chặt: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Vương thái y nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của Nhị hoàng tử, mới khẽ cười bước lên phía trước, quỳ gối trước mặt hắn nói: "Chúc mừng vương gia, vương phi đã có thai rồi ạ."

Dạ Trọng Hoa sửng sốt,có chút nghi ngờ nhìn nàng, đáy mắt hắn lộ rõ vẻ lo lắng cực độ, muốn nói gì đó lại ngập ngừng. Vẻ mặt Dạ Trọng Hoa tràn ngập sự khẩn trương, cẩn thận nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hồi lâu như muốn tìm kiếm một manh mối nào đó. Không, muốn nàng khẳng định toàn bộ từng câu từng chữ của Vương thái y nói là sự thật.

Âu Dương Vũ âm thầm quan sát sự biến đổi trong ánh mắt của hắn, nhìn thấy thân hình cao lớn đẹp đẽ như thiên thần đứng trước mắt nàng trong lúc nhất thời đờ ra, khẽ gật đầu.

Gật...nàng gật đầu, bờ môi gợi cảm của Dạ Trọng Hoa cong lên, trên mặt xuất hiện một tia mừng rỡ.

Tay hắn run run vươn ra muốn ôm chặt lấy Âu Dương Vũ, muốn biểu đạt cho nàng biết giờ phút này đây hắn có biết bao nhiêu hạnh phúc, có biết bao nhiêu vui mừng đnag dâng trào trong lòng hắn nhưng lại không dám dùng sức, muốn vươn tay sờ bụng Âu Dương nhưng lại cũng không da,s, sợ rằng mình sợ làm tổn thương đứa con trong bụng nàng!

Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ dáng túng quẫn không biết phải làm sao của Dạ Trọng Hoa trong lòng không khỏi hưng phấn, mọi bất an khi nãy đều tan biến, nàng thầm nghĩ chỉ cần hắn hài lòng, chỉ cần được nhìn thấy nụ cười của hắn, thì những chuyện khác đều không còn quan trọng nữa.

Âu Dương Vũ hít một hơi thật sâu, mắng yêu hắn: "Trọng Hoa, cuối cùng mong muốn của chàng đều đã được đền đáp a."

Dạ Trọng Hoa trông có vẻ rất hưng phấn nắm chặt lấy tay Âu Dương Vũ, tay còn lại ôm chặt nàng vào lòng! Tiếng cười sảng khoái của hắn hòa vào nụ cười yêu kiều của nàng, vang vọng khắp phòng khách.

P/s: Ta nói cho mấy nàng biết ta là không chịu nổi được chương này nên mới cắm lap mấy tiếng đồng hồ, cộng với cả thời gian chiều này được nghỉ học nữa là tranh thủ bơi lên edit, thề là nhất định phải xong, để còn nóng hổi chia sẻ cảm xúc đầy phấn loạn của Ta a, mẹ ơi, gặp người trở về, còn quăng cho chàng một quả lựu đạn to tướng thế kia, bảo mà không phấn khích mới là lạ a..Chương này sao mà nhiều niềm zui thế này a...Các nàng có vui hông nè? Lên làm vài dòng tám xàm với Ta a

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Chăm Sóc quot;Đặc Biệtquot;

Đứa con trong bụng Âu Dương Vũ hẳn là hoàng trưởng tôn rồi!

Thái hậu chỉ nghĩ đến việc này thôi là kích động đến ăn ngủ không yên. Vui sướng đến mức mỗi ngày đều mang đến biết bao nhiêu là đồ trân quý, bảo vật của mình ban cho Âu Dương Vũ.

Còn đặc biệt tuyển thêm vài ma ma lành nghề, tay chân lanh lợi sắp xếp bên cạnh Âu Dương Vũ để tiện lợi cho việc chăm sóc.

Có thể nói, thái hậu càng lúc càng yêu thương Âu Dương Vũ.

Từ ngày hôm đó trở đi, Thái hậu bắt buộc Âu Dương Vũ phải ở yên trong Ninh vương phủ để dưỡng thai, không ngừng tặng bao nhiêu là thuốc bổ từ trong cung cho nàng, còn phân phó hạ nhân của Ninh vương phủ phải toàn tâm toàn ý phục vụ, săn sóc vương phi, không được trễ nãi, lại càng không được phép cho vương phi làm công việc nặng. Vì thế Âu Dương Vũ dù có muốn vào phòng bếp làm chút đồ ăn thì cũng bị hạ nhân ép đuổi về phòng, thậm chí đi đến thư phòng cũng không.

Âu Dương Vũ buồn chán tựa lưng ngồi trên giường, đến thời điểm này nàng vẫn thật sự chưa tin tin được mình đang mang thai, chuyện này đến với nàng quá mức bất ngờ, nàng cũng chưa có chuẩn bị tốt tinh thần a.

Sau khi mang thai thì cả đống nguyên tắc chán ngắt tẻ nhạt như kiềm kẹp nàng chỉ trong một phạm vi hoạt động nhất định đó là ăn và ngồi. Làm là này cũng không được, cái kia cũng không được, quả thực không khác gì nàng đang ngồi tù. Nàng chỉ đành bất đắc dĩ thở dài.

Tốc độ lan truyền tin tức về việc Ninh vương phi mang thai giống như một bệnh dịch phủ rộng đến mức từ trong ra ngoài, cả ngóc ngách trong kinh thành ai ai cũng đều biết.

Đương nhiên, người thì vui vẻ, hoan hỉ chúc mừng, và một số người phẫn nộ, khinh thường thì cũng không ít.

Bên trong Chung Túy cung tràn ngập mùi vị của thuốc.

Từ sau khi hoàng hậu biết được Dạ Nhiêu cũng bị lôi vào cung cấm thì tâm tình lại hoàn toàn trở nên khác với ngày trước, tỉnh táo vô cùng, không còn trong trạng thái điên điên khùng khùng như trước nữa. Chỉ có điều hai đứa con của mình đều bị như vậy cho nên mỗi ngày tâm tư sầu lo, bệnh tình không chút thuyên giảm, vẫn cứ triền miên nằm trên giường bệnh, tinh thần sa sút.

Giờ phút này, Tử Uyển bưng bát thuốc đã được nấu lên, đặt ở bên bàn nhỏ phía trên đầu giường, nhỏ giọng nói: "Hoàng hậu nương nương, đến giờ uống thuốc."

Sắc mặt hoàng hậu trông tái nhợt, khẽ nhắm mắt mệt mỏi nằm trên giường, cả người không còn sức sống, tiều tụy vô cùng. Mà Tử Uyển từ nhỏ đã đi theo hầu hạ bên cạnh thái hậu, nhìn bộ dạng lúc này của hoàng hậu trong phút chốc nội tâm liền có chút phức tạp, không nói nên lời.

Hoàng hậu nghe được tiếng động, nhẹ nhàng mở mắt ra, con ngươi sắc bén của ngày xưa giờ đã thay thế bằng một sắc thái ảm đạm không nhìn thấy ánh sáng phản chiếu trong đó.

"Nương nương, đến lúc phải uống thuốc rồi." Tử Uyển lên tiếng lặp lại, khom người cẩn thận dìu hoàng hậu ngồi tựa vào đầu giường, cơ thể của hoàng hậu suy yếu đến mức ngay cả tự mình đứng lên ngồi xuống cũng trở nên khó khăn.Tử Uyển cầm lấy hai cái gối mềm mại đặt ở sau lưng hoàng hậu điều chỉnh tư thế cho nàng ngồi một cách thoải mái sau đó Tử Uyển cầm chén thuốc, cẩn thận thổi nguội đút cho hoàng hậu.

Ngày nào cũng phải uống thuốc khiến cho hoàng hậu chỉ cảm thấy một cảm giác xông thẳng vào cổ họng mình, cảm giác đắng chát. Nàng nhíu chặt mày uống xong bát thuốc sau đó lơ đãng hỏi một câu: "Tình hình bên kia có phát sinh chuyện gì không?"

Bên kia mà nàng nói ám chỉ đám người Dạ Trọng Hoa và Âu Dương Vũ.

"Nương nương, nô tỳ nghe nói, Ninh vương phi đang có mang." Tử Uyển do dự nhìn hoàng hậu nương nương, tốt hơn vẫn nên nói tin tức này cho nàng biết, nghĩ thế liền tiếp tục: "Hoàng thượng và thái hậu đều rất vui mừng, ban cho Ninh vương phi rất nhiều thứ."

Hoàng hậu nghe xong tin tức này, đôi mắt lập tức trừng lớn, đôi mắt ảm đảm kia lộ ra một tia sắc bén, dường như hận không thể đứng bật dậy khỏi giường lên như bình thường.

Cơn tức giận bấy lâu nay ngủ yên của hoàng hậu đều bị tin tức này làm bùng lên, giống như một kíp nổ đang chờ chực mồi lửa, nàng hận ngay lúc này không thể lập tức chính tay mình bóp chết con tiện nhân Âu Dương Vũ này!

Hai đứa con đáng thương của mình bị cô ta hãm hại, phải giao phó nửa đời còn lại của bọn chúng cho bốn bức tường lạnh lẽo, mà cô ta, bây giờ lại có thể mang thai! Lại có thể nhận được sự yêu thương, che chở, ưu đãi từ nhiều người như vậy, cô ta dựa vào cái gì?

Khóe môi xám ngắt của hoàng hậu cắn chặt, tức giận đến máu chạy lên não, hai bàn tay khống chế không được nắm chặt thành quyền!

Hoàng hậu vì phẫn nộ quá mức cho nên kinh động đến cơ thể suy nhược, liền lăn ra bất tỉnh nhân sự.

"Nương nương, nương nương, người làm sao vậy?" Tử Uyển bắt đầu kinh hoảng, nhanh chóng chạy đi mời thái y đến.

Cũng có một số người không có mang tư tưởng giống hoàng hậu - hi vọng có thể hủy đi cái bào thai còn chưa phát triển đầy đủ trong bụng Âu Dương Vũ. Từ sau khi Tứ hoàng tử bị nhốt vào cung cấm, địa vị vốn đã vững vàng của Dạ Trọng Hoa nay làm thêm uy quyền, trong triều ai ai cũng muốn nịnh bợ, lấy lòng hắn.

Và chính vì biết được tác phong của Dạ Trọng Hoa là một kiểu đàn ông ghét sự ồn ào cũng như giả tạo cho nên không chỉ có các trọng thần trong triều dùng đủ mọi cách để được lòng Dạ Trọng Hoa mà các vị phu nhân, thiên kim tiểu thư cũng nhân cơ hội cố gắng tận dụng xây dựng mối quan hệ tốt với cô vợ chuyên sủng của Ninh vương là Âu Dương Vũ kia, bọn hắn yêu cầu phu nhân của mình đến phủ Ninh vương, mang theo nhiều lễ vật quý báu đến chúc mừng.

Có điều Ninh vương phủ đâu phải là nơi muốn vào là vào muốn ra là ra dễ dàng thế được, huống chi là vào gặp được Âu Dương Vũ.

Từ khi biết cô vợ Âu Dương Vũ mình mang thai, vì muốn tạo một không gian thoải mái để Vũ nhi của hắn an tâm dưỡng thai nên Dạ Trọng Hoa đã "bế quan tỏa cảng" đưa ra mệnh lệnh xuống cho bọn thị vệ không được phép cho bất cứ ai đến quấy nhiễu làm phiền vương phi, những ai lấy cớ mang quà mang cáp, hay đến thăm nom chúc mừng thì đuổi về hết.Dù vậy, nhưng đại đa số những vị bị cản đi ra ngoài vẫn mặt dày mỗi ngày đứng trước cửa muốn vào thăm hỏi chúc mừng.

Cho nên, ngay cả bà mẹ Vương Nhược Hi cùng với đứa con trai Mộ Dung Tướng của mình đến thăm cũng không cho phép được gặp Âu Dương Vũ.

Cũng may có Trúc Lục vụng lén lút bẩm báo: "Vương phi, Mộ Dung phu nhân lại đến đây gặp người nhưng bị vương gia đuổi về."

Âu Dương Vũ không khỏi giơ tay ôm trán, Dạ Trọng Hoa cũng thật là...

Quả thực chàng ấy quan trọng hóa quá mức việc bảo vệ nàng rồi!

Khi Vương Nhược Hi tiến vào nhìn thấy Âu Dương Vũ tựa ngồi trên giường, Trúc Lục đứng ở một bên dỗ nàng ăn cái gì đó. Âu Dương Vũ lấy tay che miệng: "Trúc Lục tha cho chủ tử em đi, ta thực không thể nuốt nổi a."

"Vương phi, người chỉ mới dùng một bát thôi a." Trúc Lục bày ra bộ mặt không hài lòng: "Bát thuốc bổ này là do vương gia lệnh riêng cho đầu bếp xuống làm cho người ăn, ngài còn dặn dò cẩn thận nhất định phải nhìn người ăn xong mới thôi a."

Âu Dương Vũ mỗi lần ngửi thấy mùi thức ăn thực chỉ muốn nôn hết ra, khó chịu, khoát tay áo: "Đem xuống đi!"

"Vương gia còn nói trong bụng người có thêm một sinh mệnh, mặc dù người không ăn nhưng không thể bỏ đói tiểu thế tử được."

Âu Dương Vũ nhịn không được trong lòng oán thầm: Chàng thì biết cái gì mà tiểu thế tử, biết đâu là tiểu công chúa thì sao?

Âu Dương Vũ vừa quay đầu thì mắt nhìn thấy Vương Nhược Hi tay dắt Mộ Dung Tướng đi vào. Vương Nhược Hi bây giờ thực không giống với một Vương Nhược Hi khi xưa – một cô gái tiều tụy, héo hon vì phải lo lắng cho chuyện gia đình, vì phải chịu đựng sự xa lánh của chồng mình giờ như được thay bộ cánh mới – y phục mặc dù không hẳn là xa hoa lộng lẫy nhưng nhìn rất tinh xảo, trên mặt cũng điểm một chút son phấn nhìn rất tươi tắn, trẻ trung kết hợp với ít đồ trang sức trang nhã, cả người nhìn rất khí chất, nhã nhặn, thanh lệ uyển chuyển. Nay nàng đỉnh đầu dư dả, cấp Âu Dương Vũ mua rất nhiều lễ vật cùng thuốc bổ, nàng vừa thấy đến Âu Dương Vũ cự tuyệt dùng cơm, không khỏi thổi phù một tiếng nở nụ cười: "Vũ nhi sắp làm mẹ rồi, tại sao vẫn cứ trẻ con như thế?"

Âu Dương Vũ có chút không cam lòng, phồng mang trợn mắt, nàng nào có trẻ con như vậy chỉ vì từ khi nàng mang thai thì cái tên Dạ Trọng Hoa ngờ nghệch ngốc nghếch trong lĩnh vực chăm sóc phụ nữ mang thai kia suốt ngày chỉ hận không thể đem hết tất cả những của ngon, thuốc quý thúc hết vào bụng nàng để nàng bồi bổ thân thể. Nàng thân là một người có hiểu biết về y thuật, đương nhiên biết rõ ăn uống bổ quá mức cũng không tốt cho cơ thể. Mà Dạ Trọng Hoa thì vẫn cứ cứng đầu một câu cũng không nghe, chỉ cần có đồ tốt hắn sẽ lệnh cho người dâng đến trước mặt nàng.

Vương Nhược Hi nghe vậy che miệng cười: "Vương gia thật là yêu thương, sủng nịch muội còn hơn mạng của mình nữa nha."

Âu Dương Vũ bực dọc tựa lưng vào đầu giường, thần thái sắc mặt vô cùng tốt, làn da vốn đẹp của nàng nay lại càng thêm mịn mà, hồng hào hơn trước, hai gò má phiếm hồng, tóc tùy ý xõa dài trên giường, bên tay còn đeo một chiếc vòng đính dạ minh châu cùng vài viên ruby, ánh lên đầy màu sắc, vừa liếc qua thì đã biết giá trị của nó xa xỉ đến mức nào.Vương Nhược Hi nhìn thoáng qua, không khỏi nói: "Chiếc vòng tay này là Thái hậu ban tặng sao?"

Âu Dương Vũ nhịn không được cười, phải nói rằng từ ngày biết tin nàng mang thai, từ trong cung lẫn ngoài cung đều không ngừng mang quà cáp đến biếu, có một số món đồ khó tránh khỏi việc yêu thích nên sẵn tiện mang theo. Điển hình như chiếc vòng tay này, Dạ Trọng Hoa cũng nói nàng thật tinh mắt, chọn lấy chiếc vòng rất hợp với màu da của nàng.

Âu Dương Vũ cười nói: "Nhược Hi tỷ đến là để trêu chọc muội phải không?"

"Nói nhảm gì đó? Phụ nữ ai ai đều cũng muốn có một đứa con cả." Vương Nhược Hi dịu dàng cười rộ lên: "Muội là vương phi, sớm phải sinh con để sau này còn có nơi để dựa vào, tỷ là thật lòng thật dạ chúc mừng chia vui với muội a."

Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ dạng chân thành cùng với những lời chia sẻ tự đáy lòng của Vương Nhược Hi kia nhất thời trong lòng cảm thấy cảm động không thôi, nắm lấy tay Vương Nhược Hi nhẹ gật gật đầu.

Dù sao Vương Nhược Hi cũng là người từng trải, tuy biết Âu Dương Vũ là người tinh thông y thuật nhưng những điều cần biết cơ bản để dưỡng thai cũng như những thứ cần hạn chế đều thật lòng chia sẻ cho Âu Dương Vũ.

Vì biết Âu Dương Vũ cần thời gian để an thai cho nên Vương Nhược Hi cũng không quấy rầy nàng nhiều, ngồi tâm sự trò chuyện một chút rồi rời đi. Vương Nhược Hi còn cẩn thận nói với nàng về việc buôn bán thuận lợi ở Viên Mãn, khuyên nàng chỉ việc an tâm đến chuyện dưỡng thai còn những việc khác không cần lo lắng.

Vương Nhược Hi vừa bước chân ra khỏi cổng phủ thì An Dương vương là nhân vật thứ hai bước chân vào.

Vì bụng An Dương vương phi ngày một to lên, rất khó khăn trong việc đi lại cho nên không thể tự mình đến thăm Âu Dương Vũ dù khi biết được tin này, nàng rất vui mừng, cao hứng. Cho nên mới bảo An Dương vương lập tức mang một ít lễ vật đến xem tình hình của Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ biết An Dương vương đến liền nhanh chóng ra khỏi phòng, đến sảnh chính thì thấy Dạ Trọng Hoa đang cùng với An Dương vương trò chuyện, uống trà.

Vừa thấy Âu Dương Vũ đi ra, gương mặt vốn thoải mái của An Dương Vương lại thêm ý cười rạng rỡ, trông rất vui vẻ: "Hay quá, chuyện này quả thực là việc đáng để chúc mừng, là đại hỷ sự!"

Âu Dương Vũ bật cười: "Thúc phụ."

"Sao lại đi ra ngoài?" Dạ Trọng Hoa nhìn Âu Dương Vũ đến, sợ nàng đi đứng không tiện, gặp phải sơ suất gì nên khẩn trương nhanh chóng dìu nàng ngồi vào ghế.

Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ dáng đầy khẩn trương của hắn, trong lòng nàng không biết là nên cảm thấy hạnh phúc hài lòng với những gì hắn đang sắp đặt cho nàng hay nên mắng hắn một trận vì dám cắt đứt sự tự do của nàng.

An Dương vương nhấp một ngụm trà lên tiếng: "Tâm nhi vừa nghe tin Vũ nhi con mang thai thì vui mừng như đi trẩy hội vậy, nếu không phải vì đang mang thai thì cô ấy nhất định sẽ đến đây để xem con thế nào đó."

"Thúc phụ giúp Vũ nhi gởi lời cảm ơn đến thẩm thẩm, sức khỏe của Vũ nhi vô cùng tốt, thẩm ấy không cần phải lo lắng, quan trọng bây giờ thẩm ấy phải chú ý đến sức khỏe của bản thân mình." Âu Dương Vũ cười đáp.An Dương vương liên tục gật đầu, cùng hai người nói chuyện vài câu, sau đó dặn dò Âu Dương Vũ phải nghỉ ngơi, dưỡng thai cho thật tốt rồi cáo từ rời đi.

Dạ Trọng Hoa giúp đỡ dìu Âu Dương Vũ trở về phòng ngủ, Âu Dương Vũ nhìn xuống cái bụng vẫn còn chưa có dấu hiệu phát triển thai nhi này của mình, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ nắm lấy tay Dạ Trọng Hoa, thành thật lên tiếng: "Trọng Hoa, chúng ta nên ngồi xuống làm rõ một số chuyện đi."

"Chuyện gì?" Dạ Trọng Hoa có chút nhíu mày, sau đó đôi mắt ánh lên ý cười sủng nịch, hắn nhịn không được vươn tay nhéo lên đôi má hồng của nàng.

"Ta chỉ đang mang thai trong thời kì đầu thôi cho nên việc đi lại của ta đều ổn cả, chàng không cần phải mang bộ dáng khẩn trương lo lắng thái quá như vậy. Chàng biết không, đi bộ là hoạt động rất cần thiết đối với phụ nữ có thai, lại càng không thể tiêu hóa quá nhiều thức ăn bổ dưỡng, càng không thể cả ngày đều..."

Dạ Trọng Hoa khẽ nhíu mày, lạnh nhạt cắt đứt lời nói của Âu Dương Vũ: "Vũ nhi, nàng đói bụng chưa? Ta sẽ bảo Trúc Lục mang chút gì đó lên cho nàng."

Có lầm không đó? Giờ phút này Âu Dương Vũ hận không thể cắn chết hắn!

Còn về phần Tiểu Nặc sau khi từ nơi luyện kiếm trở về, người đầu tiên mà hắn muốn gặp đó chính là Âu Dương Vũ, nên liền nhanh nhảu chạy đi tìm nàng, đã mấy ngày hắn không gặp tỷ ấy rồi.

Trên đường đi cách đó không xa có hai cô nha hoàn lướt qua, cười bụm miệng nhỏ to cái gì. Tiểu Nặc vểnh tai lên nghe ngóng một chút, bước chân cũng dừng lại.

"Mấy ngày nay Vương gia thật sự rất phấn khích và vui vẻ nha, cuối cùng vương phi cũng có thai rồi."

"Đúng vậy, mình đây thực sự chưa bao giờ thấy qua một mặt rạng rỡ đằng sau sự cao ngạo, lạnh lùng của Vương gia a."

Hai người cười nói một hồi, sau đó liền chuyển đề tài, một trong hai người họ thở dài, tiếp tục nói: "Chỉ sợ thiếu gia Diệp Nặc sẽ bị thất sủng mất thôi."

Gương mặt Diệp Nặc ngay lập tức cứng đờ, cả người run lên.

"Dù sao thiếu gia cũng không phải là con ruột của vương gia đương nhiên sẽ bị đối xử khác với đứa con sắp ra đời của ngài ấy rồi "

Bọn nha đầu vội vàng đi qua, âm thanh nói chuyện dần dần bé lại, sau đó biến mất giữa không trung, câu nói cuối cùng sau đó Diệp Nặc đều nghe rất rõ ràng, trên gương mặt nhỏ nhắn phúng phính của hắn lập tức hiện lên một tia mất mát, tỷ ấy bây giờ có sắp có em bé rồi, không cần hắn nữa sao?

Từ sau khi Ninh vương ca ca trở về, những lần hắn được gặp mặt tỷ tỷ chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ninh vương ca ca không cho tỷ gặp hắn, là vì ca ca bắt đầu chán ghét hắn sao.

Bảng mẫu chữ trong tay Diệp Nặc liền bị đánh rơi, đó là kết quả rèn luyện viết chữ của hắn trong nhiều ngày, vốn định đem nó khoe với Âu Dương Vũ, nhưng tâm trạng lúc này của hắn một chút cũng không có hứng thú, gương mặt vui vẻ khi nãy hoàn toàn biến mất, đáy mắt ngấn nước có chút viền đỏ xung quanh, dường như là sắp khóc.Quay người lại, hắn không đi tìm Âu Dương Vũ mà lặng lẽ cất bước đi đến hoa viên.

Hắn rầu rĩ chầm chậm tản bộ trong hoa viên, đi vòng đến mặt sau núi giả, hắn nhớ lại nơi này hắn từng cùng với Mộ Dung Tướng chơi trốn tìm rất vui vẻ.

Hắn lẳng lặng ngồi xuống, nước mắt chực trào ra.

Tiểu Nặc không cách nào khống chế được những giọt nước mắt của mình, đầu chui rúc vào trong lòng mình, giống như hắn đang cố quên đi những lời nói của hai nha hoàn vừa rồi, hay chỉ vì hắn không muốn chấp nhận việc tỷ tỷ có em bé là sự thật.

Không biết bao lâu, bầu trời đột nhiên đổ mưa, từng giọt mưa nặng hạt rơi tí tách trên kẽ lá sau đó đáp xuống đất, Diệp Nặc núp ở phía sau núi giả trong sơn động, ngơ ngác nhìn cơn mưa xối xả như đang trút nước kia, trong lòng nghĩ đợi cho đến khi cơn mưa này đi qua rồi hắn trở về, dù sao bây giờ cũng đâu ai còn quan tâm đến hắn nữa.

Nhưng có vẻ cơn mưa này đang trêu ngươi hắn, mưa to vẫn giống như vòi phun không giới hạn trút xuống, không có ý định ngừng.

Dần dần, một thứ âm thanh vừa hoảng hốt lại mang chút khẩn trương hòa lẫn cùng tiếng mưa rơi, tiếng la hét kia càng lúc càng gần. Diệp Nặc dần dần nghe rõ, đó chính là đám hạ nhân trong phủ đang tìm hắn, một tiếng kêu to "Tiểu Nặc thiếu gia" không ngừng truyền đến.

Tiểu Nặc thiếu gia?

Bọn họ đều không cần hắn thì gọi hắn là thiếu gia làm gì? Phiền phức!

Tiếng mưa mỗi lúc một nặng hạt, tiếng gọi mỗi lúc một vang to hơn nhưng Tiểu Nặc không có ý định đáp lại, càng không có ý định nghe thêm bất kỳ một tiếng gọi nào, hắn chỉ đưa đôi mắt to đen láy ngơ ngác ngồi nhìn từng hạt mưa kia rơi xuống khẽ lá, hạt mưa đó giống như từng giọt nước mắt đang tí tách rơi trong lòng hắn, hắn khẽ vươn tay hứng thứ chất lỏng mà ông trời ban xuống đó, khẽ cười yếu ớt, mặc cho vạt áo hắn hầu như đã bị ướt một mảng, hắn cũng không quan tâm.

Âm thanh kêu gào của đám hạ nhân ngày càng xa dần, bên tai chỉ còn tiếng mưa tí tách vang lên trong trẻo.

"Tiểu Nặc, Tiểu Nặc." Một âm thanh tha thiết mà tràn đầy lo lắng vang lên, ơ, đây chẳng phải là giọng nói của Vũ tỷ sao?

Tiểu Nặc có chút ngốc lăng trong mắt lóe lên một tia hy vọng, tỷ ấy đi ra ngoài tìm hắn? Nhưng không phải Tỷ không còn cần hắn nữa sao?

Một tay Tiểu Nặc chống đỡ thân mình vừa định đứng dậy đáp lại thì trước mắt hắn xuất hiện một đôi giày màu đen tinh xảo, Tiểu Nặc đưa mắt nhìn nương theo từ đôi giay lên cặp chân kia, chỉ thấy đôi mắt chủ nhân của đôi giày ngày càng trở nên khắc nghiệt, âm u nhìn chăm chú vào hắn.

Tiểu Nặc cúi đầu, thanh âm yếu ớt vang lên: "Ninh vương ca ca."

Dạ Trọng Hoa cúi đầu nhìn đỉnh đầu nho nhỏ của Tiểu Nặc, liền ngồi xổm xuống, âm thanh có chút phẫn nộ nghiến răng nghiến lợi mắng: "Tên nhóc nghịch ngợm này, vì sao gọi, ngươi không đáp?"

Tiểu Nặc cúi đầu, cả người rụt lại về phía sau, không biết phải nói gì với ca ca cho phải.

Một lát sau, Dạ Trọng Hoa thấy Tiểu Nặc không có ý định lên tiếng cho hắn một lời giải thích, bắt đầu thiếu kiên nhẫn nhanh chóng vươn tay bắt lấy ống tay áo hắn xách lên, giống như xách một con gà lên đi ra ngoài. Tiểu Nặc theo bản năng muốn giãy dụa thì nghe được một câu cảnh cáo của Dạ Trọng Hoa: "Động đậy thêm chút nữa bổn vương lập tức ném ngươi."Hốc mắt Tiểu Nặc đỏ lên,miệng đều mếu máo lên, ngoan ngoãn mặc cho Dạ Trọng Hoa mang hắn ra ngoài.

"Dạ Trọng Hoa, chàng đừng vác nó như thế."

Âu Dương Vũ vốn đang lo lắng tìm khắp xung quanh, vừa đúng lúc quay đầu lại bắt gặp Dạ Trọng Hoa một mặt lạnh băng dùng tay xách Tiểu Nặc từ mặt sau núi giả đi ra, có chút bực bội oán giận bước nhanh đi tới.

Dạ Trọng Hoa vừa thấy nàng đi tới, liền đặt Tiểu Nặc dưới đất, vội vàng đi lên phía trước vài bước đỡ lấy nàng, trong miệng không khỏi nhắc nhở: "Cẩn thận một chút."

Âu Dương Vũ tiến lên, hay tay ôm chặt lấy Tiểu Nặc, ôn nhu hỏi: "Tiểu Nặc, em làm sao vậy? Sao lại trốn ở nơi không người tìm thấy thế này?"

Tiểu Nặc giương mắt nhìn Âu Dương Vũ sau đó lập tức cúi đầu, trong lòng buồn bã như trước không nói lời nào.

Âu Dương Vũ quay đầu nghi hoặc nhìn vào mắt Dạ Trọng Hoa, trong mắt đầy hàm ý tra hỏi: Có phải chàng lại bắt nạt thằng bé không?

Dạ Trọng Hoa bất đắc dĩ tiến lên, tay nhẹ vuốt đầu Tiểu Nặc: "Nói, lý do?"

Hốc mắt Tiểu Nặc có chút sưng đỏ, rốt cục mới mở miệng nói: "Có phải hai người muốn ném em ra khỏi phủ, đúng không? Bây giờ hai người sắp có em bé rồi cho nên về sau sẽ bỏ mặt em, không quan tâm đến em nữa, có phải không?"

Khóe môi Dạ Trọng Hoa có chút run rẩy dở khóc dở cười, có một điều hắn không phủ nhận rằng vừa mới quen biết thằng nhóc này thì ý định của hắn hoàn toàn so với lời nói vừa nãy của Diệp Nặc không khác là mấy, thậm chí chán ghét vô cùng. Nhưng ở chung với thằng bé lâu dần, hắn cũng cảm thấy thằng nhóc này có vẻ rất ngoan ngoãn, hiền lành, đôi khi lại cảm thấy nó rất đáng yêu.

Tay bèn vươn ra vuốt mái đầu rối của hắn, mở miệng nói: "Nếu lần sau em cứ tùy tiện chơi trò trốn tìm hù dọa người khác như thế, anh không phiền làm đúng như những lời em nói - ném em ra khỏi phủ đâu!"

Nước mắt Tiểu Nặc càng lúc càng tuôn rơi, bắt đầu nghĩ về những ngày đau khổ sau này.

Âu Dương Vũ trừng mắt liếc nhìn Dạ Trọng Hoa: "Chàng đừng hù dọa nó."

Âu Dương Vũ vuốt ve khuôn mặt đẫm lệ của Tiểu Nặc, dịu dàng an ủi: "Sao lại có thể mang cái suy nghĩ tiêu cực này chứ, về sau,khi chị sinh em bé ra sẽ để Tiểu Nặc chơi cùng với nó."

"Thật sao?"

Hai mắt Tiểu Nặc sáng rực lên, nhưng lập tức lại đen xuống: "Vậy chị giải thích cho em biết vì sao dạo gần đây lại tránh gặp mặt em."

Từ sau khi Dạ Trọng Hoa trở về, mỗi ngày hắn đều tự chơi một mình nên Âu Dương Vũ không biết phải giải thích chuyện này với Tiểu Nặc thế nào.

Dạ Trọng Hoa lạnh nhạt cắt lời: "Bởi vì chị em cần thời gian để dưỡng thai."

"Vậy à." Mặc dù Tiểu Nặc có chút không hiểu rõ, nhưng cũng gật đầu cho lấy lệ, lo lắng vừa rồi cũng trôi qua, Ninh vương ca ca cùng với Vũ tỷ cùng nhau tìm hắn, chứng tỏ hai người đều cần hắn, vậy là tốt rồi.

Ánh mắt Tiểu Nặc theo phản xạ nhìn thẳng vào bụng Âu Dương Vũ, nơi đó sắp có một sinh mạng mới, một em bé a, về sau hắn sẽ chơi cùng với đứa bé, điều đó là chắc chắn.

Âu Dương Vũ nhìn gương mặt ngây ngô, đáng yêu của Tiểu Nặc, trong mắt hiện lên ý cười nắm tay Tiểu Nặc trở về: "Lần sau không được bướng bỉnh như vậy nữa, em có biết chị lo cho em đến mức nào không."

"Vâng, em biết lỗi rồi!" Tiểu Nặc nặng nề gật đầu khẳng định.

Trung cung, Thái hậu ngày đêm hỏi han tình hình của Âu Dương Vũ, vốn định phái thêm ít người đến chăm sóc cho Âu Dương Vũ thì chợt phát hiện ra một chuyện: bụng Âu Dương Vũ sắp hư hỏng rồi.

Chả là ma ma đến bẩm báo với thái hậu nói là Âu Dương Vũ bị bệnh, thái hậu sợ tới mức không thể kiên nhẫn được, lập tức phái người điều tra rõ sự tình mới phát hiện thì ra thằng cháu đích tôn hay chồng của con bé - Dạ Trọng Hoa kia bồi bổ cho vợ hắn quá mức cho nên mới xảy ra chuyện lớn này, liền tức giận gọi Dạ Trọng Hoa đến dạy dỗ một phen!

Mắng hắn một hồi xong sau đó liền giảng đạo dạy cách chăm sóc vợ trong việc mang thai, đương nhiên vài lời khuyên sau đó Dạ Trọng Hoa vô cùng hài lòng, rất hữu ích cho hắn nhưng hắn không phải kiểu người đủ kiên nhẫn để ngồi nghe phụ nữ nhiều lời với hắn.

Và bài học cho Dạ Trọng Hoa sau đó là thế này: Thái hậu hạ ý chỉ, phân phó ma ma sắp xếp một phòng ở Phương Hoa điện, gọi Âu Dương Vũ vào cung. Thái hậu cảm thấy vô cùng hài lòng với quyết định này của mình, thứ nhất, tự bà già có kinh nghiệm này có thể chăm sóc tốt cho con bé, thứ hai có thể hàn huyên trò chuyện với con bé mỗi ngày, thật là một công đôi chuyện.

Còn vị lúc bấy giờ được xem là nữ hoàng - Âu Dương Vũ kia vì bị tên chồng ngốc Dạ Trọng Hoa kia ép phải sống một cuộc sống không khác gì tù ngục nên mới nghĩ ra diệu kế này. Và vì kế hoạch thành công mỹ mãn nên nàng lập tức mang theo chút quần áo, còn cả Trúc Lục chuyển đến điện Phương Hoa.

Và đương nhiên cái chuyện tự mình chăm sóc vợ con không may vuột mất trong tay người khác khiến cho anh chồng Dạ Trọng Hoa không khỏi buồn bực.

P/s: @HOangsNGans ta nói cho tiểu bạch thỏ ngươi biết, vì chương này k nói nhiều về hai vợ chồng nhà người ta cho nên k tặng cho nàng được, đợi dịp khác hai ông bà đó mặn nồng thì tặng cho nàng sau a...Thương...

Các nàng có thấy đàn ông như Dạ Trọng Hoa ăn đứng thế không chứ, bảo hộ cho cố vô để rồi thành ra vợ chán ghét đòi ở riêng với người già luôn kìa...chậc...có ai đồng ý cho Dạ ca biểu tình đòi vợ về hơm nà...*hắc hắc* hay là nghĩ cho Vũ cô nương cho cô ta ở lại với bà nội a...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Vợ bất cẩn - Chồng phẫn nộ

Gửi đến cô nàng @HOangsNGans xinh thì không biết, mập ốm cũng không biết luôn cơ mà có lẽ nhỏ tuổi hơn bà chị đang vật vã với năm 2 đại học này. Kỳ thi cuối kỳ ở khoảng thời gian này chắc sắp tới rồi, nhớ đạt được danh hiệu học sinh giỏi, rồi tự hào kiêu ngạo mà khoe với bà chị này, dù chỉ mấy dòng chữ suông nhưng nếu có thể khiến nhóc có động lực thì sao ta thấy cũng không đủ cả...thế nhá..quà của chị đó ngốc ạ...

Từ sau khi Âu Dương Vũ được thái hậu truyền lệnh chuyển vào điện Phương Hoa ở thì Ninh vương phủ trở nên yên tĩnh rất nhiều.

Dạ Trọng Hoa gần như mất ngủ cả đêm. Hắn ngủ một mình trên chiếc giường rộng lớn, trong đầu luôn chỉ có một hình bóng của Âu Dương Vũ những khi nằm bên cạnh hắn. Mỗi lần hắn bận rộn xong trở về, được nhìn thấy dáng vẻ không chút phòng bị cùng với cái miệng chúm chím đôi khi lẩm bẩm gì đó

hệt như một đứa trẻ của nàng dường như đã trở thành một thói quen. Hắn khó có thể nào chợp mắt được, không có nàng ở đây, mọi chuyện xảy ra xung quanh hắn đều trở nên vô vị nhàm chán, đến cả vị giác cũng mất đi chức năng của nó, ăn thức gì cũng không vô. Một cuộc sống không có người con gái hắn yêu quả thực vô cùng khó khăn.

Và ngay cả những kẻ hầu người hạ trong phủ đều phải hứng chịu sự trống trải đến phát bạo này của chủ tử mình, cả ngày chủ tử bọn hắn đều tỏ ra khó chịu, hầu hạ có chu đáo thế nào cũng bị lôi ra ngoài phạt.

Kể từ khi Âu Dương Vũ ở lại điện Phương Hoa, đám ma ma bên cạnh thái hậu đều hầu hạ, chăm sóc nàng vô cùng đặc biệt cẩn thận.

Âu Dương Vũ phát hiện gần đây cơ thể mình có một sự biến đổi lớn, nàng có vẻ ăn ngủ nhiều hơn trước, ăn cơm chiều xong, cả người đều vô cùng mệt mỏi, xin phép thái hậu trở về sau đó chui vào trong chăn ấm nghỉ ngơi.

Đánh một giấc ngủ ngon cho đến khi nửa đêm thì chợt tỉnh giấc, cổ họng cảm thấy khô khốc, muốn uống chút nước cho nên mới bừng tỉnh mở mắt, định gọi Trúc Lục mang nước đến cho mình thì đột nhiên phát hiện bên tai mình có một loại hơi thở xông đến, chóp mũi nàng tràn ngập mùi hương quỳnh.

Âu Dương Vũ thật sự không rõ chuyện gì đang xảy ra, bày ra bộ mặt bất ngờ tò mò vươn tay sờ thử vị trí bên cạnh mình, đúng thật là có một cơ thể ấm áp nào đó. Âu Dương Vũ mở to mắt, nương theo ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu vào, dưới ánh sáng nhẹ dịu mờ ảo khẽ lướt qua gương mặt tuấn tú của người đàn ông bên cạnh, hàng lông mày rậm, sống mũi cao cùng với bờ môi mỏng, cho dù hai đôi mắt nhắm chặt vẫn có thể toát lên một sự trầm ổn của sự anh tuấn cùng khí chất, từng đường nét tuyệt mỹ trên gương mặt hắn rõ ràng góc cạnh mà sắc nét, từng nhịp thở của hắn đều đều cộng thêm cánh tay rắn chắc của hắn đặt lên eo nàng.

Cảm giác được có ánh mắt nào đó đang nhìn mình, Dạ Trọng Hoa khẽ cử động, lười biếng mở mắt, giọng nói trầm ổn đầy hấp dẫn của hắn vang lên: "Sao lại tỉnh?"

"Khát nước." Âu Dương Vũ nhỏ giọng nói một câu thì lập tức sau đó Dạ Trọng Hoa rời khỏi giường, đứng dậy đi đến rót nước rồi cẩn thận đút cho nàng.Từng ngụm nước ấm dần dần lấp đầy cổ họng khô khan khiến nàng nhất thời cảm thấy thư thái hẳn ra. Sau đó Âu Dương Vũ nằm xuống giường lần nữa. Thân mình đàn ông rắn chắc, nóng bỏng nhanh chóng bao phủ lấy nàng, thậm chí nàng còn có thể ngửi thấy mùi hương hoa quỳnh dịu nhẹ quen thuộc. Dạ Trọng Hoa nhẹ nhàng ôm nàng ôm vào lòng, đầu cúi xuống, cằm đặt giữa hõm vai nàng, tham lam ngửi lấy hương thơm nơi mái tóc hơi rối của nàng.

Âu Dương Vũ không ngờ chỉ mới có một ngày xa nhau, Dạ Trọng Hoa đã không chịu nổi tìm đến nàng: "Sao chàng lại vào đây?"

Dạ Trọng Hoa tỏ vẻ thản nhiên, dáng vẻ của hắn vô cùng hấp dẫn, ngay mỗi đường nét trên con người hắn đều toát lên phong thái ưu nhã cùng cao quý, đôi mắt sâu thẳm kia lóe lên một tia quyến rũ, mê hoặc lòng người, giống như một liều thuốc kích thích khiến người khác nhìn vào phải hồn xiêu phách lạc: "Nhớ nàng."

Tim Âu Dương Vũ không khỏi đập liên hồi, không biết vì trái tim của người phụ nữ trong thời kì mang thai trở nên nhạy cảm hơn bình thường, hay nàng thực sự cảm động với hai chữ ngọt ngào từ miệng hắn phát ra. Nàng có chút vui sướng, hạnh phúc xoay người đáp lại cái ôm của hắn như muốn dùng hành động của mình trả lời hắn rằng " Nàng cũng vậy". Vẫn cái ôm ấm áp quen thuộc, vẫn vòng tay rắn chắc nơi đây, vẫn mùi hương dịu nhẹ thoang thoảng nơi chóp mũi, Âu Dương Vũ thoải mái đi vào giấc ngủ.

Dạ Trọng Hoa lặng lẽ ngồi ngắm cô gái trong lòng mình, đúng là chỉ có bên cạnh nàng mới khiến hắn an giấc. Ngũ nhi ngốc của hắn, nàng thực sự thích ở đây sao? Một nơi đầy tạp nham, bốc mùi hiểm nguy nơi hoàng cung? Trong lòng hắn không phút nào yên khi để mặc nàng an thai ở một cái nơi thiếu sự bảo vệ của hắn. Chỉ khẽ thở dài, vươn tay khẽ vuốt lọn tóc còn vương trên trán nàng, sau đó cũng đi tìm Chu công.

Hai vợ chồng đánh một giấc ngủ ngon cho đến ngày hôm sau vừa định ra khỏi cửa thì có bà lão nào đó đã đứng phòng thủ trước cửa, và không ai khác ngoài Thái hậu đang dùng khuôn mặt đầy phẫn nộ nhìn đứa cháu trai cứng đầu của mình - Dạ Trọng Hoa.

Âu Dương Vũ khẽ gọi: "Hoàng tổ mẫu."

Thái hậu thật sự bị cái thằng nhóc Dạ Trọng Hoa chọc đến đau tim rồi, hai tay nắm chặt thành quyền, mặc dù biết thằng nhóc không phải là người dễ dàng chịu thỏa hiệp nhưng nay Vũ nhi đã có thai, thằng nhóc này sao cứ phải một giây, một phút dính lấy vợ mình như vậy, còn nghĩ đến chuyện chạy đến đây?: "Phi Bạch, có phải con lo lắng nơi này của ai gia không đủ tiện nghi để chăm sóc tốt cho Vũ nhi?"

Đáy mắt Dạ Trọng Hoa lóe lên một tia khó chịu, bất mãn, âm thanh lạnh lùng vang lên: "Đúng vậy."

"Thằng nhóc này, con nghĩ ai gia là ai mà không thể đảm bảo được những điều kiện tốt nhất chăm sóc vợ con, tốt nhất con cứ quay trở về phủ, ai gia sẽ chăm sóc vợ sủng của con chu đáo." Phi Bạch chết bầm này, còn dám không tin tưởng bà lão có biết bao nhiêu kinh nghiệm dày dặn trong người, tự ái nổi lên, lập tức lệnh cho người đuổi khách.

Nói không tin tưởng lão, tiểu tử con xem lại cách chăm sóc vợ mình đi, một ngày năm bữa đều tống vào bụng nó không biết bao nhiêu là đồ tốt, đồ quý, khiến cho bụng con bé sắp hư hỏng luôn rồi kìa.Mặc dù Dạ Trọng Hoa không cam tâm nhưng vì bà cụ già này đã nói như vậy, hắn tạm thời tin tưởng một lần, liếc nhìn về phía Âu Dương Vũ sau đó rời đi.

Sau khi Thái hậu nhìn Dạ Trọng Hoa rời đi, vẻ mặt nghiêm khắc khi nãy liền dịu đi một ít, nắm lấy tay Âu Dương Vũ: "Vũ nhi, là lần đầu mang thai cho nên phải biết quý trọng bản thân. Đừng quan tâm đến cảm nhận của thằng nhóc đó, biết không?"

Thật ra khi nhìn thấy bóng lưng hắn rời đi, Âu Dương Vũ có chút không nỡ, nhưng cũng đành nghe theo Thái hậu, cúi mặt thấp xuống, che giấu vẻ khó

xử của mình.

"Cái gì? Con tiện nhân Âu Dương Vũ bây giờ đang ở trong cung sao?" Hoàng hậu tức giận quát một tiếng, cơ thể run lên, ngực kịch liệt phập phồng.

Người mà nàng hận nhất - Âu Dương Vũ, vì lúc trước cô ta an thai ở trong Ninh vương phủ, cho nên dù có thuê ám vệ hay cài gián điệp thì cũng không qua được hàng phòng ngự được bố trí kỹ lượng trong phủ, số người canh phòng Ninh vương phủ tuy không nhiều nhưng đều là những người tinh nhuệ, xuất sắc vì vậy việc báo thù rửa hận là điều không thể.

Không ngờ hôm nay cô ta lại tự mình dâng đến cửa, trên gương mặt có chút tái nhợt của hoàng hậu trở nên ngoan lệ, nếu đã vào đến trong cung rồi thì ngại gì không nhân cơ hội này trừng trị cô ta một phen?

Chỉ có điều, cần phải có trợ thủ mới được.

Lập tức trong đầu hoàng hậu liền nghĩ ngay đến một cái tên —— Dạ Phi Khanh.

"Đi mời ngũ hoàng tử đến đây!" Hoàng hậu nhỏ giọng phân phó với Tử Uyển.

"Vâng." Tử Uyển cung kính, cúi đầu lui xuống.

Rất nhanh Dạ Phi khanh đã có mặt bên cạnh giường hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương, không biết người gọi Phi Khanh đến là có chuyện gì?"

Ho khan một tiếng, âm thanh suy yếu của hoàng hậu vang lên: "Phi khanh, mẫu hậu có chuyện quan trọng muốn nhờ con giúp đỡ, con cứ ngồi xuống trước đi, Tử Uyển, dâng trà."

Dạ Phi Khanh cúi đầu thi lễ ngồi một bên ghế, Tử Uyển tiến lên rót một ly trà cho hắn.

Một tay Dạ Phi Khanh nhẹ nhàng cầm quai ly trà, một tay tao nhã cầm lấy nắp ly gạt đi hơi trà bốc lên, thanh tao uống một ngụm sau đó trên mặt không dấu đi một tia tò mò.

Âu Dương Vũ vào cung, hoàng hậu tìm hắn, chuyện mà bà ta nhờ vả hắn đương nhiên hắn nắm rõ trong lòng bàn tay.

Xuyên qua bức mành che mỏng bên giường, Hoàng hậu có thể nhận ra vẻ mặt lạnh nhạt của Dạ Phi Khanh, có chút nóng ruột mở miệng nói: "Phi khanh, con chắc cũng biết tin Âu Dương Vũ đã vào cung?"

Dạ Phi Khanh giả vờ bày ra vẻ mặt kinh ngạc, nói: "Ồ?Vào cung khi nào vậy?"

"Là hôm qua, Thái hậu mời cô ta vào cung, ở lại Điện Phương Hoa!" Ngữ điệu của hoàng hậu có mang theo một chút tức giận.

Dạ Phi Khanh khẽ mỉm cười nói: "Thái hậu thực sự rất quan tâm đến cô ấy."

"Cũng không hẳn!" Trên mặt hoàng hậu lộ một vẻ phẫn uất, nếu không phải vì bà ta đã có ác cảm với mình từ trước thì mình cũng không phải bị gò bó thế này.Trên mặt Dạ Phi Khanh vẫn giữ vẻ thản nhiên cứ như chuyện mà hoàng hậu vừa rồi đề cập đến hắn chẳng thèm để tâm, cách một bức mành mỏng, hoàng hậu đưa mắt quan sát gương mặt Dạ Phi khanh nói: "Phi Khanh, con biết nay Phi Hi bị nhốt vào trong cung cấm chỉ là tạm thời thôi, trong lòng hoàng thượng vẫn luôn đinh ninh nó vô tội, là bị oan cho nên sẽ có một ngày hoàng thượng hiểu thấu rõ ràng mọi chuyện, sẽ trả tự do cho nó - ngay thôi."

Dạ Phi Khanh bày ra bộ mặt thương tiếc, phụ họa nói: "Phi Khanh cũng biết Tứ ca nhất định là bị oan nhưng lại không tìm ra cách nào để cứu huynh ấy."

Hoàng hậu nào có nhìn rõ được bộ mặt thật của Dạ Phi Khanh, có nên chớp thời cơ tiếp tục nói: "Mà con biết không, con đường sự nghiệp sau này của Phi Bạch ắt sẽ gặp nhiều chông gai nhưng con đường của Phi Hi sẽ không như thế nếu như có sự giúp sức của Phi Khanh lúc này, đợi đến ngày nó tìm lại được tự do, việc tận hưởng vinh hoa phú quý, địa vị đối với con mà nói thì dễ như trở bàn tay."

Hoàng hậu nói xong những lời này liền đưa mắt đánh giá sự thay đổi nét mặt của Dạ Phi khanh, muốn nhìn thấy được bộ dáng động tâm của hắn.

Dạ Phi Khanh cảm nhận được ánh mắt của hoàng hậu, không khỏi cười nói: "Có vẻ như Hoàng hậu nương nương rất tin tưởng Phi Khanh, Luận về năng lực mà nói, Phi Khanh còn kém xa Nhị ca rất nhiều."

Cho nên đến tận bây giờ vẫn chưa thể lật đổ được thế lực của Dạ Trọng Hoa.

Hoàng hậu có biết một chút năng lực của Dạ Phi Khanh, vì khi trước nhờ có Phi Khanh ra tay hiến kế mới có thể cứu Phi Hi thoát được một mạng cho nên bây giờ nàng cũng không muốn nói chuyện vòng vo với hắn: "Muốn đối phó với Dạ Trọng Hoa thì phải đánh vào điểm yếu của hắn, mà điểm yếu của hắn chính là vợ hắn - Âu Dương Vũ, loại phụ nữ nham hiểm như Âu Dương Vũ dưới sự coi trọng và yêu quý của thái hậu kia thì quả thực rất khó giải quyết cô ta, Phi Khanh, con có cách nào không?"

Dạ Phi Khanh chỉ nhợt nhạt cười, ôn nhuận thanh nhã nói: "Hoàng hậu nương nương không cần phải khổ tâm như vậy, người phụ nữ mang thai sợ nhất chính là việc đi đứng không cẩn thận, nếu như để nỗi sợ hãi này xảy ra, đương nhiên đứa bé kia cũng đừng mong có cơ hội nhìn thấy mặt trời."

Hoàng hậu nhìn nét mặt thản nhiên thanh thiển đó liền hiểu rõ được ý tứ của hắn, đột nhiên nở nụ cười: "Phi khanh nói phải lắm."

Dạ Phi Khanh nâng ly trà lên, tinh tế thưởng thức, làm ra vẻ hồn nhiên như không có một màn thảo luận vừa rồi.

Sau khi Dạ Trọng Hoa bị thái hậu đuổi đi, Âu Dương Vũ cùng dùng xong bữa sáng với thái hậu, hai bà cháu quyết định đi dạo quanh viện để hít thở khí trời, bên trong viện không thiếu gì các loài hoa đẹp, mặc dù so với hoa mà Dạ Trọng Hoa trồng thì vẫn không được coi là đặc biệt. Tâm trạng Âu Dương Vũ rất tốt cho nên đi dạo vài vòng tận hưởng khí trời.

Vì đã được bố trí canh phòng nghiêm mật cho nên Âu Dương Vũ cũng ít cảnh giác, đi được một đoạn Thái hậu vì có chút mệt nên dặn dò Âu Dương Vũ vài câu sau đó trở về phòng, còn nàng thì thả lỏng người đi cùng với Trúc Lục. Nàng không ngừng lấy khăn lau mồ hôi cho Âu Dương Vũ: "Vương phi, người mệt chưa? Hay là chúng ta trở về đi?"Âu Dương Vũ lắc đầu, tự hôm nàng mang thai đến nay bị Dạ Trọng Hoa bảo vệ quá mức thắt chặt cho nên rất ít khi được đi dạo thoải mái thế này. Ở cổ đại việc sinh con là một trong những chuyện đòi mạng, nếu như không thường xuyên đi lại thì về sau sẽ không thuận lợi cho việc sinh đẻ!

Hai người cứ ung dung tản bộ cho đến khi đột nhiên nghe được tiếng mèo kêu văng vẳng trong không khí. Còn chưa kịp định thần lại thì từ trong bụi cây một con mèo đen bất ngờ nhảy ra giơ móng vuốt xông về phía Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ bị tình huống trước mắt bất ngờ ập tới, không kịp phòng bị, theo bản năng lui ra sau vài bước. Trúc Lục đứng một bên chứng kiến sự tình cũng hét lên một tiếng, tay không ngừng kéo Âu Dương Vũ lui ra phía sau.

Trúc Lục thì không phát hiện nhưng Âu Dương Vũ phát giác ra được có một bóng người vừa mới lướt qua phía sau mình.

Trúc Lục nắm lấy Âu Dương Vũ giật lui ra sau thì đột nhiên bàn chân giẫm phải gì đó trơn trượt, không dám ảnh hưởng đến Âu Dương Vũ cho nên lập tức theo bản năng thả tay chủ tử mình, cả người theo quán tính ngã bật ra sau.

Âu Dương Vũ cố gắng đứng vững, ánh mắt phức tạp nhìn bộ dáng đáng thương, đầy hoảng sợ của Trúc Lục,, đáy mắt lướt xuống dưới đất, không hay rồi, là hạt tràng, hẳn ai đó nhân lúc nàng bận đối phó với con mèo đã rải nó ra.

Âu Dương Vũ quay đầu, phát hiện con mèo đen vừa nhào tới hụt ban nãy lại bắt đầu đợt tấn công khác, nàng thuận thế một tay ôm lấy bụng, một tay định chống xuống dưới đất nhào một vòng trên không trung, thế nhưng chân lại vô ý giẫm mấy hạt tràng bên cạnh, biết chắc là không ổn, nàng theo đà ngã sấp xuống ——

Tay theo bản năng định bắt lấy từ gì đó chống đỡ nhưng không có thứ gì có thể giúp nàng cứu vãn được tình hình này cả.

Vì lực rơi quá lớn cho nên Trúc Lục cảm thấy toàn thân đau nhức, đứng lên không nổi, chỉ bất lực sợ hãi thét lên chói tai: "Vương phi!"

Âu Dương Vũ từ từ tiếp nhận hậu quả trước mắt.

Đột nhiên một bóng người lướt qua, nhanh như tia chớp ôm lấy Âu Dương Vũ giữ chặt trong lồng ngực mình, sau đó tiện đà xoay hai vòng trên không rồi tiếp đất.

Dạ Trọng Hoa đưa cánh tay rắn chắc giam giữ Âu Dương Vũ cẩn thận vào vòm ngực mình. Trên mặt hắn không giấu đi được sự phẫn nộ, tức giận chưa từng có, hắn vung chân đá phăng con mèo đen kia, một tiếng mèo kêu lên thê thảm, sau đó nằm im bất động.

Không khó để có thể nhìn ra được từng ngón tay Dạ Trọng Hoa đang ôm lấy Âu Dương Vũ dần dần run lên. Nếu như hôm nay hoàng thượng không triệu hắn vào cung bàn bạc một số chuyện công, nếu như hôm nay vì không ngừng lo lắng cho nàng, không ngừng nhớ nàng muốn ghé thăm nàng, nếu như,...Bao nhiêu câu tu từ nếu như lần lượt hiện ra trong đầu Dạ Trọng Hoa. Hắn căng thẳng, kinh hoảng, sợ hãi...là lần thứ hai hắn cảm thấy nỗi sợ hãi bủa vây quanh người hắn kể từ sự kiện hắn biết hắn mất Vũ nhi hôm ở Tuyết Sơn. Cả sống lưng của hắn lạnh đi, giống như băng tuyết vĩnh viễn trên đỉnh núi ngay khi hắn quay lại nhìn thấy một màn mà hắn tuyệt đối chưa bao giờ dám tưởng tượng ra trong đầu mình, hắn biết nàng không phải toàn năng, một giây sau khi chứng kiến, hắn lập tức nhảy lên cứu nàng, nếu như hắn chậm một bước, nếu như Vũ nhi của hắn ngã xuống đó, nếu như... hắn không dám nghĩ đến hậu quả sau đó.Cả người hắn bây giờ cứng đờ, giống như bị sét đánh, hai cánh tay hắn ôm chặt lấy Âu Dương Vũ như để an ủi hắn, như để hắn cảm nhận được nàng vẫn an toàn, vẫn còn nguyên vẹn trong vòng tay hắn, như để hắn không còn cảm thấy kinh hoảng với khoảnh khắc vừa rồi.

Tiếng mèo đen kêu lên đã thành công trong việc gây sự chú ý đến vài vị ma ma đi ngang qua, bọn họ đều cảm thấy lạnh sống lưng lên! Mắt nhìn thấy Ninh vương gia ôm lấy vương phi che chở liền mới thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ lập tức bẩm báo toàn bộ chuyện vừa xảy ra đến thái hậu, thái hậu nghe xong cũng bị kinh động không ít, gấp gáp lao đến hiện trường. Mặc dù không được chứng kiến toàn bộ sự việc, nhưng nhìn thấy gương mặt tái mét của Dạ Trọng Hoa ít nhiều cũng đoán ra vài phần, ngón tay cũng run rẩy theo. Ngày thường Dạ Trọng Hoa luôn ra lạnh nhạt hờ hững, chưa từng thấy thằng nhóc giận dữ thế này bao giờ. Bà không khỏi tức giận thay hắn: tại sao lại có thể xuất hiện mèo đen trong Phương Hoa điện? Khiến cho Vũ nhi của bà suýt chút nữa gặp chuyện không may thế kia?

Dạ Trọng Hoa giờ phút này không thể nhường nhịn bất kỳ ai thêm một giây một phút nào, lạnh giọng phán: "Hoàng tổ mẫu, Vũ nhi không thể ở lại đây."

Dạ Trọng Hoa không hề quan tâm đến phản ứng của thái hậu thế nào, lạnh lùng quay lưng ôm Âu Dương Vũ mang ra ngoài.

Mặt mày Thái hậu biến sắc, nhưng cũng không có ý định ngăn cản hắn, là lỗi của mình, mang Âu Dương Vũ vào trong cung cứ nghĩ sẽ dùng mọi nguồn lực, tận tâm chăm sóc cho nó, thế nhưng còn chưa được bao lâu thì đã xảy ra chuyện không hay như vậy.

Lúc này bà lão như nàng không có tư cách để tranh giành quyền nuôi vợ nó nữa, vì chỉ có thằng nhóc Dạ Trọng Hoa mới có đủ khả năng để che chở nữa

quãng đời còn lại của con bé.

Chuyện xảy ra vừa rồi khiến Âu Dương Vũ bị dọa không ít, Vào lúc cần thiết nhất, đột nhiên xuất hiện một vòm ngực mà nàng hằng khao khát, cảm giác an toàn sinh ra một cách tự nhiên. Dù thế giới ngoài kia có nguy hiểm cỡ nào thì chỉ cần có hắn bên cạnh, dù cho con tim có bất an, hoảng sợ thì nàng cũng sẽ dễ dàng bình tĩnh lại. Âu Dương Vũ ngước mắt lên, nhìn vào chiếc cằm vuông vắn của người đàn ông, đôi mắt sâu thẳm đen láy kia còn chứa một tia giận dữ, mày vẫn còn nhăn lại không rất khó coi, là chàng ấy, gương mặt tuấn tú mà quen thuộc ấy, chàng ấy vẫn luôn bên nàng, là không ngừng lo lắng cho nàng, cho dù nàng không ở bên cạnh hắn.

Thấy Dạ Trọng Hoa cứ giữ khuôn mặt lạnh tanh như muốn giết người ôm mình đi ra ngoài, định trấn an hắn rõ ràng rằng mình vẫn ổn, có thể tự mình đi được nhưng con ngươi sâu thẳm của hắn càng u tối, thâm sâu khó lường hơn.Theo động tác của hắn, không khó để nhìn ra nội tâm bất ổn cùng nguy hiểm dị thường.

"Ta thật sự không sao, thật mà." Âu Dương Vũ thấy gương mặt tràn đầy phẫn hận của hắn, biết hắn bị chọc tức không hề nhẹ liền vươn tay vỗ nhẹ khuôn mặt khó chịu của hắn, mở miệng trấn an "Không sao mà."

"Lần sau còn có ý định rời xa ta, nàng cũng đừng hòng." Dạ Trọng Hoa bất vi sở động, chỉ nhanh hơn dưới chân bộ pháp.Âu Dương Vũ biết hắn một khi nói như vậy chắc chắn sẽ làm, nên đành biết im lặng nương tựa vào sức mạnh của hắn, ánh mắt vẫn dán lên gương mặt lạnh nhạt của hắn, trong lòng ngập tràn cảm xúc: cảm động có, hạnh phúc có, an toàn có, ngọt ngào cũng có. Gặp được hắn, cưới được hắn, dựa dẫm vào hắn, mọi thứ...thật tốt.

Thái hậu đứng trong hoa viên một lúc lâu, trong mắt xuất hiện một tia tức giận, sự việc hôm nay chắc chắn phải điều tra thật rõ ràng, là tên nào to gan dám không coi Thái hậu nàng ra thứ gì, dỡ trờ trên địa bàn của mình, làm tổn thương Vũ nhi?

Người của Thái hậu hành động cũng rất mau lẹ, lập tức đã điều tra được vài manh mối. Sáng sớm hôm nay có một nha hoàn ở trong cung hoàng hậu đi bắt mèo, và con mèo đó không xa lạ chính là thủ phạm đã bị Dạ Trọng Hoa đá một cước lăn đùng ra chết kia!

Và dù người của Thái hậu có lợi hại đến mấy thì cũng không thể điều tra được ngũ hoàng tử Dạ Phi khanh là người đứng sau vụ này, ngũ hoàng tử làm vô cùng sạch sẽ giảo hoạt, một chút dấu vết cũng không hề để lại.

Xưa nay hoàng hậu luôn có ý định hãm hại Âu Dương Vũ cho nên thái hậu lập tức xác định kẻ chủ mưu không ai khác ngoài cô ta.

Thái hậu phẫn nộ quát với ma ma: "Lôi hoàng hậu đến đây cho Ai gia!"

"Hoàng hậu... hình như đang bị bệnh." Ma ma có chút chần chừ, thời điểm này có vẻ không hay nếu gọi hoàng hậu đến.

"Ai gia không cần biết, thậm chí có nhấc cả cái giường lên cũng lôi cô ta đến gặp Ai gia, ngay bây giờ!" Lúc này Thái hậu bị chọc giận đến đỏ bừng mặt, nếu hôm nay không dạy dỗ cô ta, thì cái cục tức này nàng nuốt không trôi.

Bị thái hậu truyền như vậy, hoàng hậu có không muốn đi cũng không thể. Một lúc sau, hoàng hậu được Tử Uyển dìu dắt vào điện Phương hoa, còn chưa kịp hành lễ thì đã nghe một tiếng bạo rống của Thái hậu.

"Quỳ xuống!" Thái hậu tức giận ra uy, thở hổn hển.

Hoàng hậu cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý, quỳ gối xuống, ngẩng đầu lên nhìn thái hậu.

"Không biết nô tì đã làm sai chuyện gì?" Sắc mặt Hoàng hậu tái nhợt, mặc dù đã được trang điểm để che lấp đi khiếm khuyết nhưng vẫn tiều tụy như cũ.

"Hừ, cô làm cái gì cô còn không biết sao? Ai gia thật sự không thể tưởng được, tâm địa của cô lại độc ác đến mức này. Vũ nhi đang mang thai, cô có biết suýt nữa đã giết chết đứa bé rồi không?!"

Suýt chút nữa? Vậy vẫn chưa thành công sao?

Trong mắt Hoàng hậu lóe lên một tia thất vọng nhưng lập tức che dấu đi.

"Mẫu hậu hiểu lầm nô tì rồi, nô tì vẫn luôn ở Chung Túy cung dưỡng bệnh, bình thường đều mơ hồ nào biết bên ngoài xảy ra chuyện gì." Hoàng hậu bình tĩnh trả lời.

Thái hậu lạnh lùng nói: "Không biết xảy ra chuyện gì? Muốn tận mắt ai gia mang nhân chứng và vật chứng ra thì cô mới ngoan ngoãn chịu thừa nhận sao? Ai gia không đưa chứng cớ ra là đã giữ mặt giữ mũi cho cái địa vị hoàng hậu của cô rồi, nếu cô còn khăng khăng chối đẩy thì ai gia lập tức phế đi ngôi vị hoàng hậu của cô!"Hoàng hậu thấy cái ghế hoàng hậu của mình có nguy cơ bị tước bỏ liền hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn thái hậu, khẩn thiết nói: "Mẫu hậu, nô tì quả thật không biết."

Thái hậu thấy hoàng hậu vẫn cứ một mực nói dối, cũng tức đến cùng cực: "Ai gia hỏi cô, con mèo kia do ai nuôi?"

Lời vừa nói ra, hoàng hậu lập tức phản bác: "Có thể đó là mèo hoang vô tình chạy nhầm vào trong hoàng cung. Hơn nữa nô tì suốt ngày nằm dưỡng bệnh trên giường, lấy đâu ra sức lực để nuôi bất cứ con vật gì, hay là có người nào đó trong cung cảm thấy buồn chán nên mới nuôi mèo giải khuây. Mẫu hậu, nô tỳ không hiểu rõ con mèo thì có liên quan gì đến Vũ nhi?"

"Còn dám khoác lác!" Thái hậu cười lạnh một tiếng, nói: "Loại phụ nữ rắn rết như cô! Từ hôm nay cho đến ngày Vũ nhi sinh con, cô tuyệt đối không

được bước chân ra khỏi Chung Túy cung nửa bước, cũng không được phép gặp bất cứ kẻ nào."

Hoàng hậu hoảng hồn không tin được ngẩng đầu lên, sau đó ngã ngồi xuống đất, Thái hậu vì an nguy của Âu Dương Vũ mà cấm túc mình?

Đường đường là một mẫu nghi thiên hạ, so với một nha đầu ở Đông Tấn quốc còn kém xa?

Sợ hãi cùng nhục nhã, hai thứ cảm giác đan xen khiến cho hoàng hậu vốn sức khỏe không được tốt lập tức không chống đỡ được, ngã nằm ra đất hôn mê bất tỉnh.

Thái hậu chỉ hờ hững lên tiếng: "Đưa hoàng hậu trở về."

Tử Uyển đứng một bên chứng kiến một màn như vậy cũng lạnh run, thái hậu sao có thể tức giận đến mức phải cấm túc hoàng hậu nương nương! Nàng không dám nhiều lời, vội vã hành lễ sau đó dìu hoàng hậu đang hôn mê trở về.

Sau khi giáo huấn hoàng hậu xong, trong lòng Thái hậu vẫn không ngừng sợ hãi, nàng mời riêng Âu Dương Vũ vào cung, muốn tạo không gian tốt nhất cho nó vậy mà lại để xảy ra chuyện này.

Nếu Dạ Trọng Hoa không tới kịp thời thì chỉ sợ cả hai mẹ con Vũ nhi... Lành ít dữ nhiều!

Không biết bây giờ Vũ nhi thế nào, nàng vừa rồi không rõ sắc mặt của nó.

Càng nghĩ càng lo lắng, thái hậu phân phó hạ nhân chuẩn bị xe ngựa, tự mình ra cung đi đến phủ Ninh vương.

Chỉ có tận mắt chứng kiến tình hình Vũ nhi thế nào mới khiến mình an tâm được.

Sau khi được Dạ Trọng Hoa ôm trở về Ninh vương phủ thì không lâu sau liền nghe tin Thái hậu đến, định đứng dậy chào hỏi thì bị thái hậu ngăn lại.

Thái hậu thấy Âu Dương Vũ không có việc gì, lo lắng cũng vơi bớt đi, nặng nề thở dài một hơi, tảng đá nặng trên đầu như được ai đó dở bỏ xuống.

Và đương nhiên anh chồng Dạ Trọng Hoa nào đó sau khi chứng kiến chuyện kinh hách vừa rồi cũng không có ý định để Âu Dương Vũ ở một mình. Thấy Thái hậu đến, không chào hỏi cũng không hành lễ, chỉ im lặng ngồi đó xem bà ấy trở thành không khí.

Thái hậu nhìn Dạ Trọng Hoa như vậy, biết thằng bé tức giận, cũng biết lỗi là do mình, hối lỗi nói: "Phi Bạch, là ai gia không đúng...Đừng trách bà già này, bây giờ ai gia giao vợ con cho con, cố mà chăm sóc Vũ nhi!"

Dạ Trọng Hoa biểu tình lãnh đạm, cử chỉ lạnh lùng, mỗi lời nói của Thái hậu hắn không thèm để vào tai. Âu Dương Vũ thấy thế, cảm thấy không khí có chút xấu hổ, bèn nhịn không được cười rộ lên: "Trọng Hoa, chuyện này không phải lỗi của hoàng tổ mẫu, chàng đừng giận bà ấy nữa."

Dạ Trọng Hoa quét đôi mắt sắc nhọn về phía Âu Dương Vũ: Không phải lỗi của bà ta, là lỗi nàng dở trò đau bụng này nọ, tố cáo hắn để thoát khỏi vòng bảo vệ của hắn, muốn ở với bà lão đó. Đồ ngốc nàng bộ không biết bên trong cung có biết bao người luôn tìm mọi cách hãm hại nàng sao? Đồng ý cho nàng đi bởi vì hắn biết nàng khó chịu, muốn thuận theo ý nàng, nhưng bây giờ hắn tuyệt đối cho nàng biết thế nào là giam cầm thật sự?

Thái hậu vô cùng áy náy với chuyện phát sinh ngày hôm nay, lập tức chân thành nắm lấy tay Âu Dương Vũ cười nói: "Không sao, nhìn thấy bộ dáng Phi Bạch khẩn trương vì con như vậy, ai gia an tâm rồi."

Còn nói? Hai bà cháu các người giỏi lắm.

Âu Dương Vũ mím môi mỉm cười, Dạ Trọng Hoa – bây giờ chàng toàn quyền được ức hiếp ta, toàn quyền được chăm sóc ta, chàng hài lòng chưa?

P/s: Ahhaha gì chớ vợ anh là phải để anh chăm anh nuôi, anh ôm...chứ sao có thể để lọt vào tay người khác được, mất mặt phận làm chồng như anh quá đúng hơn? Xem Trọng Hoa nó giận ghê chưa..mấy cô tình nhân bí mật của ta biết không, bữa ngồi rảnh cúp điện, ta bật dữ liệu điện thoại lên, ngồi xem hết tất cả bình luận từ chương 1 tới chương mới nhất, ta cảm thấy công việc đó không hề rảnh một chút nào, đại khái thì cũng khiến cho có một trận cười sảng khoái..còn tình nhân nào nhớ cái hôm đòi hầm, đòi nấu, đòi thịt ta không,..ừ cười như con bệnh thế đấy...còn có vài tình nhân bình luận về truyện đáng yêu vô cùng..aiii sao mà các cô đáng yêu thế nhờ...bảo không cưng cho được không...nhớ cưng thế thì phải ủng hộ truyện của ta..Đại ca bảo các cô rõ chưa???

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: quot; con à, cha sẽ trở về nhanh thôiquot;

Là thế này, dịch vụ tặng quà miễn phí xin gửi tặng chương đầy cảm xúc này cho một tình nhân bí ẩn là @CuongNguyen433 và cô bé @sakuraariesuyen thực ra tính solo nhưng nghĩ chương này là cả một quá trình hơn 7k chữ đó hai cô ạ...với lời chúc đầy chân thành của ta, hy vọng hai nhóc sớm thực hiện

được ước mơ của mình *mặc dù ta không rõ* học hành đương nhiên nếu nói suông thì cố gắng hết sức, hết mức mà nói thẳng thì đến đâu hay đến đó. Và quan trọng nhất là hy vọng hai nhóc sẽ tìm thấy được nửa lòng(gan, lợn, bò) còn lại của đời mình nha nhá. Bài tế...kết thúc.

Dường như Tây Lăng quốc không hề có mùa thu, đã mấy tháng ròng phải chịu đựng khí hậu nóng bức thì đột nhiên khí lạnh ập đến.

Từ sau khi phát sinh chuyện kinh dị con mèo đen suýt chút hại Ninh vương phi thì Dạ Trọng Hoa vốn bảo vệ Âu Dương Vũ giống như bảo bối nay lại càng quản chế, canh chừng bảo vệ nàng giống như thái hoàng thái hậu. Hắn biết nàng là người yêu thích tự do, không thích bị gò bó nên cố gắng giành khoảng thời gian rỗi của mình hầu nàng đi dạo, còn nếu hắn bận, không thể bên cạnh nàng thì hắn sẽ cử ám vệ bảo hộ xung quanh, để đề phòng bất trắc, lại còn cho thêm vài tên thị vệ theo hầu trực tiếp.

Và việc Thái hậu luôn miệng đòi triệu kiến Âu Dương Vũ đến chơi,vâng, đương nhiên không được sự đồng ý của Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ có muốn đi đến mấy hắn tuyệt đối cũng không cho phép.

Ánh mắt Âu Dương Vũ có chút buồn bực bất đắc dĩ: "Chàng thật là, đừng giận hoàng tổ mẫu nữa."

Đôi mắt Dạ Trọng Hoa nhìn Âu Dương Vũ ôn nhu, đáy mắt ánh lên sáng như viên ngọc châu, mang theo đó là một chút giảo hoạt: "Phải dùng biện pháp này thì bà ta mới không ương bướng ép nàng rời khỏi ta."

Âu Dương Vũ thật sự không còn lời nào để nói với hắn, chỉ tựa vào đầu giường, hai mắt khép hờ, tỏ vẻ không nghĩ để ý đến Dạ Trọng Hoa.

Dạ Trọng Hoa cũng biết từ sau khi Âu Dương Vũ mang thai, tâm tình rất dễ thay đổi, nên hắn luôn cố gắng tìm mọi cách tránh dỗ dành nàng, hắn ngồi bên giường, vươn tay xoa nhẹ gương mặt trắng hồng của nàng: "Cho dù nàng có muốn ở đâu, nhưng ở nơi đó nằm ngoài tầm kiểm soát của ta, hay nói cách khác, không dưới sự bảo vệ của ta, ta không cách nào bình tĩnh mà lo lắng cho nàng, nàng biết không, trong đời ta chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi như lúc đó cả."

Dạ Trọng Hoa nhẹ nhàng mà áp trán mình thân mật nơi trán nàng, mắt đối mắt nhìn nàng, thậm chí nàng có thể thấy được gương mình của mình phản chiếu trong mắt hắn, âm thanh nhẹ nhàng mà chắc nịch của hắn vang lên: "Ngũ nhi, hứa với bổn vương, đừng nghĩ đến chuyện đi đâu cả, ngoan ngoãn ở bên cạnh bổn vương."

[Rời khỏi vòng tay của anh là bão tố đó nàng ạ]

Âu Dương Vũ nhịn không được vươn tay ôm chầm lấy hắn: "Trọng Hoa, vậy còn thái hậu..."

"Đừng quan tâm đến bà ấy, chẳng qua thì chỉ chịu cô đơn chút thôi, bổn vương đã gọi Diêu nhi đến làm bạn với bà ấy rồi."

Đột nhiên Dạ Trọng Hoa nghĩ tới cái gì, ngẩng đầu lên quan tâm hỏi: "Vũ nhi, nàng đói bụng không?"

Âu Dương Vũ vừa nghe Dạ Trọng Hoa hỏi xong thì cảm thấy có chút khó chịu. Chính vì lý do tên chồng ngốc Dạ Trọng Hoa này luôn buộc nàng ăn này ăn nọ nên mới chạy trốn vào cung ở. Mặc dù nàng biết hắn là người của công việc, của quốc sự, mấy chuyện sinh đẻ chăm sóc vợ mang thai này hắn mù tịt hoàn toàn, chỉ có mấy kiến thức giáo điều như ăn càng nhiều càng bổ, hay không được hoạt động mạnh ảnh hưởng đến thai nhi là áp dụng triệt để và vô cùng hiệu quả. Nhưng từ sau khi hắn ôm nàng về phủ, dường như hắn không ép nàng phải ăn đồ bổ nữa, nhưng thỉnh thoảng Dạ Trọng Hoa vẫn quan tâm hỏi han nàng cần ăn thứ gì không, hỏi nàng có đói bụng không? Có muốn ăn cái gì không?Vì đang trong kỳ nôn nghén nên khoảng thời gian nhạy cảm này nàng chẳng nuốt nổi thứ gì. Sáng nay thì phản ứng càng nghiêm trọng hơn, cứ ăn gì thì nôn ra đấy, vừa mới qua vài canh giờ thì Dạ Trọng Hoa lại hỏi nàng có muốn ăn gì không.

"Trúc Lục nói buổi sáng nàng vẫn nuốt trôi thứ gì, có đói không? Ta sẽ gọi người xuống bếp làm cho nàng."

"Không muốn ăn, cứ ăn thì lại nôn ra." Âu Dương Vũ liên tục xua tay, cứ như sợ Dạ Trọng Hoa ép buộc nàng, gấp gáp đến mức vươn tay ôm chặt lấy tay hắn.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy bộ dáng đáng yêu này của nàng, trong lòng vừa buồn cười vừa lo lắng, rồi hắn xốc chăn lên đặt tay lên bụng thủ thỉ: "Con xem mẹ con đó, tính tình càng lúc càng giống trẻ con."

Hắn đau lòng vuốt ve gương mặt nàng: "Thế nào? Cảm thấy trong người không thoải mái? Ta lập tức đi gọi thái y."

Nói xong định đứng dậy đi ra ngoài.

Âu Dương Vũ vội vàng ôm chặt lấy tay Dạ Trọng Hoa kéo hắn ngồi bên cạnh mình, tựa đầu vào vòng ngực rắn chắc của hắn, nhỏ giọng nói: "Không cần đâu, uống chút thuốc rồi sẽ không sao."

Dạ Trọng Hoa cũng quên mất vợ mình đã từng là một thần y, chỉ nhìn thấy gương mặt mệt mỏi thiếu sức sống của nàng, hắn không khỏi đau lòng, hắn nắm chặt tay Âu Dương Vũ, đồ ngốc, ăn uống không vô thì sức khỏe của nàng phải làm sao đây, sắp làm mẹ đến nơi còn cứ cố chấp như vậy khiến hắn không thể không ngừng bất an: "Vũ nhi, trước hết cứ nghỉ ngơi, ta gọi người mời thái y đến."

Vương thái y nhanh chóng có mặt tại hiện trường, bởi vì bị gọi gấp gáp nên hắn vừa đi vào vừa thở hổn hển. Và thậm chí Dạ Trọng Hoa còn không hề hài lòng với tốc độ chậm chạp của lão, nhíu mày thấp giọng hỏi: "Vương thái y, chậm một chút nữa thì ông phải trả giá cho việc đã khiến bổn vương mất kiên nhẫn, mau đến xem Vũ nhi thế nào, vì sao nàng cứ ăn gì thì lại nôn ra đó."

Âu Dương Vũ thầm than: Dạ Trọng Hoa à, chàng không cần phải làm quá như vậy đâu, ta thật sự không sao mà.

Vương thái y lấy lại bình tĩnh, ơn trời, nhanh thế này rồi mà cũng bị Ninh vương uy hiếp, nếu còn chậm thêm vài giây thì tiền đồ của hắn coi như đi tong. Hắn đến gần xem mạch cho Âu Dương Vũ, hỏi chút tình hình gần đây sau đó mới nói: "Thưa vương gia, không có gì nghiêm trọng, chỉ là đang trong thời kỳ nôn nghén – là một hiện tượng phát sinh rất đỗi bình thường của người phụ nữ mang thai, qua một thời gian sẽ không còn nữa."

Dạ Trọng Hoa cau mày, khó chịu nghĩ ngợi. Cái gì mà thời kỳ nôn nghén, rồi không nghiêm trọng, vợ hắn sắp thiếu dinh dưỡng tới nơi rồi.

Âu Dương Vũ cười nói với vương thái y: "Vất vả cho vương thái y, Vũ nhi hiểu."

Dạ Trọng Hoa đương nhiên là không chấp nhận được, bản tính bức ép người trỗi dậy, hắn không thể nào trơ mắt nhìn Âu Dương Vũ chịu khổ được, hắn đè tay mình lên vai vương thái y, đôi mắt u ám đầy chết chóc như Diêm La, dữ tợn hỏi: "Vương thái y, phải nghĩ biện pháp cho bổn vương, bổn vương không nghe lọt được mấy chữ "không có gì nghiêm trọng"!"Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng hùng hổ như muốn ăn tươi nuốt sống người khác của Dạ Trọng Hoa, quay đầu lại nhìn thấy sắc mặt bị dọa đến sợ hãi trắng bệch của Vương thái y thì mới hoảng hốt bắt lấy ống tay áo hắn: "Trọng Hoa, chàng đừng gây khó dễ cho ông ấy!"

Dạ Trọng Hoa buông tay mình ra khỏi vai hắn, vương thái y lập tức ôm lấy hòm thuốc chạy như bay, và ông vẫn không quên run rẩy nói hai chữ cáo từ. Thật đáng thương cho hắn, là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng bao nhiêu năm, hắn chưa bao giờ nể mặt ai, cũng không coi ai ra gì ngoại trừ một người đó chính là Ninh vương, mỗi lần hắn nhìn vào ánh mắt sắc bén nhìn thấu lòng người của ngài ấy, không những không sợ hãi mà còn muốn chạy trốn thật xa khỏi khí thế bức người của ngài.

Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng hoảng sợ vì bị dọa của Vương thái y, nhịn không được trừng mắt liếc Dạ Trọng Hoa, phân phó với Trúc Lục: "Trúc Lục, tiễn Vương thái y."

"Vâng." Trúc Lục lên tiếng đáp rồi đi ra ngoài.

Âu Dương Vũ kéo ống tay áo Dạ Trọng Hoa: "Chàng làm như vậy sẽ dọa người khác sợ đến ngất tại chỗ mất, ta cam đoan từ nay về sau ông ta không dám đến gần chàng nữa đâu."

Dạ Trọng Hoa không quan tâm đến dáng vẻ trêu ghẹo của Âu Dương Vũ, trên mặt không xua đi được lo lắng nhìn Âu Dương Vũ: "Thật sự không có biện pháp?"

Âu Dương Vũ nhìn vào đôi mắt tìm kiếm hy vọng của hắn gật gật đầu, ngay cả nàng có y thuật cao đến đâu thì việc nôn nghén trong quá trình mang thai thì không thể tránh khỏi, càng không có biện pháp giải quyết. Nàng cũng có một ít thuốc trị liệu đặc biệt, nhưng có vẻ như không hợp với thể chất của nàng.

Dạ Trọng Hoa chỉ biết thở dài, gọi Trúc Lục mang cho Âu Dương Vũ bát canh hầm tổ yến, Âu Dương Vũ đành cố gắng miễn cưỡng uống nửa bát canh sau đó cùng Dạ Trọng Hoa đi dạo quanh sân vài vòng rồi trở về ngủ.

Dạ Trọng Hoa ngồi bên cạnh giường nhìn người con gái mình yêu đang an giấc trên giường, hàng mi cong dài như lá liễu. Đôi mắt trong suốt như biển xanh sâu thẳm. Làn da tuyết trắng của nàng vì mang thai nên càng thêm bóng bẩy, mịn màng toát lên nét thơ ngây, đáng yêu.

Hắn nhịn không được cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng.

Vì Dạ Trọng Hoa có việc cần giải quyết cho nên vội vàng rời khỏi phủ, trước đó hắn còn dặn riêng với Trúc Lục chăm sóc chu đáo cho Âu Dương Vũ.

Không biết mỗi ngày Dạ Trọng Hoa phân phó cho Trúc Lục cái gì, phân phó loại công việc gì mà khiến cho lỗ tai của nàng sắp quấn bện thành kén. Nhưng phải ghi lòng tạc dạ những lời căn dặn của Ninh vương, nếu vương gia cảm thấy không hài lòng, mất hứng thì hậu quả nàng phải gánh chịu chính là ăn không ngon, ngủ không yên.

Tiểu Nặc thấy y bào của Dạ Trọng Hoa biến mất ở cửa thì nhanh chóng chớp thời cơ vụng trộm chạy tới gặp Âu Dương Vũ.

Vì mấy ngày gần đây hắn nghe nói sức khỏe Âu Dương Vũ không được ổn định, cả ngày đều phải nằm trên giường. Trọng Hoa ca ca thì sợ hắn đến ầm ỹ Âu Dương Vũ nên không cho hắn gặp Vũ tỷ.Trong lòng Tiểu Nặc lo lắng không thôi, cho nên hôm nay nhân cơ hội này hắn phải chạy đến xem tình hình tỷ ấy thế nào, chỉ cần liếc nhìn qua thôi cũng được.

Âu Dương Vũ mơ màng nghe được có tiếng bước chân nhẹ nhàng của ai đó đang tới gần, dây thần kinh cảnh giác rung lên, lập tức mở mắt.

Nhìn thấy người trước mắt là Tiểu Nặc, nàng khẽ bật cười: "Tiểu Nặc, em đến chơi à."

Mấy ngày trước, Diệp Nặc còn nghe mấy chị nha hoàn bảo Âu Dương Vũ đang ngủ, phát hiện nàng tỉnh thì mới ảo não rũ rượi nói: "Tỷ tỷ, có phải em đã phá hỏng giấc ngủ của chị không?."

"Không hề."

"Tỷ tỷ, tỷ sinh em bé..ừm...có phải vất vả lắm không?" Tiểu Nặc vừa nghe Âu Dương Vũ nói "không hề" thì vui vẻ trở lại, có chút tò mò nhìn về phía bụng của Âu Dương Vũ.

“Đương nhiên rồi.” Âu Dương Vũ nghe vậy, trong lòng dấy lên tia buồn bã.

Trước đó vài ngày nàng đã có thể cảm nhận được cử động nhỏ của đứa con trong bụng mình. Nàng biết việc sinh con là việc vất vả vô cùng, đau đớn vô cùng, chỉ nghĩ đến việc điều kiện hoàn cảnh nơi cổ đại đơn sơ, lạc hậu, trong lòng có chút không an tâm, chẳng lẽ nàng phải tự mình sinh thường sao?

Nghĩ đến đây, gương mặt Âu Dương Vũ thoáng hiện lên một tia khủng hoảng, lo sợ.

Tiểu Nặc đưa đôi mắt trong suốt lo lắng nhìn Âu Dương Vũ, bàn tay mềm mại nhỏ bé đặt lên tay nàng, khuyên nhủ: “Tỷ tỷ, em bé trong bụng tỷ nhất định rất ngoan, sẽ không bắt nạt mẹ nó đâu.”

Âu Dương Vũ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của hắn cười nói: “Về sau Tiểu Nặc và em bé trong bụng, cả hai đứa đều phải ngoan như nhau.”

Tiểu Nặc cũng nghe qua bọn hạ nhân nói Âu Dương Vũ đã nhiều ngày ăn được gì, bèn quan tâm hỏi: “Tỷ có muốn ăn gì không? À! Hôm nay Viên Mãn có mang đến cho tỷ bánh pi...sờ...zaaa gì đó rồi vài món thịt bít tết ăn ngon cực kỳ, tỷ muốn ăn không?”

Vấn đề không phải là có muốn ăn hay không, mà là có nuốt trôi hay không, nhóc ạ.

Âu Dương Vũ bị Tiểu Nặc hỏi loại câu hỏi như vậy, đột nhiên nhận ra mình có chút thèm chua bèn nỉ non nói: “Tỷ muốn ăn cá chua, à muốn ăn cả tôm hùm hấp cay...”

Trong đầu của nàng không ngừng hiện lên hình ảnh hấp dẫn của dĩa cá chua, từng miếng cá béo ngậy trắng phau được xếp bằng trước mặt, còn có món tôm hùm hấp với tương đỏ được phủ xung quanh, một khi đưa vào miệng thì lưỡi sẽ cảm nhận được cảm giác cay nóng.

Âu Dương Vũ không ngừng liên tưởng trong đầu mình, nàng bèn chép miệng, nàng rất muốn ăn! Nhịn không được muốn ăn!

Phụ nữ có thai thật sự là một dạng kỳ lạ!

Ngay cả năng lực kiềm chế cũng trở nên yếu đi và đang có xu hướng bị mai một dần!

Nhưng nàng đang mang thai, mà phụ nữ có thai thì không được phép ăn quá nhiều đồ nóng, đồ chua.

Âu Dương Vũ có chút buồn bực. Tự nhiên lại nghĩ đến mấy món ăn đó làm gì để bây giờ trong miệng sinh ra cảm giác thèm thuồng. Từ khi đến cổ đại, nàng chưa được thưởng thức những món ấy qua lần nào, nay càng nghĩ càng thèm.Tiểu Nặc nhìn thấy vẻ mặt tiếc hận của Âu Dương Vũ, trong lòng lại lo lắng, nhỏ giọng hỏi han: “Tỷ làm sao vậy?”

Âu Dương Vũ thở dài một hơi thì đột nhiên nghe được âm thanh Tiểu Kỳ Lân đang gọi mình kèm theo cả tiếng cười sằng sặc sảng khoái của hắn.

Trong đầu Âu Dương Vũ từ từ hiện lên hình ảnh phản chiếu của vài con tôm hùm tươi cùng với một con cá lớn.

Tiểu Kỳ Lân từ xa chạy đến, vung hai chi mập mạp ra: “Chủ nhân, ta vừa mới câu một ít cá với tôm hùm nè, trông bọn chúng mũm mĩm béo tốt không? Trùng hợp đọc được suy nghĩ của ngươi, ây da muốn ăn phải không, cho ngươi.”

“Ngươi thấy ta có tuyệt không, à lát nữa sẽ lén lút không cho Tiểu Thanh ăn, hắc hắc.”

Âu Dương Vũ không biết phải nói gì, bây giờ Tiểu Kỳ Lân lấy cái gì nuôi dưỡng Hải Đông Thanh, nó cũng không phải thuộc loài ăn kiêng.

“Ách...” Âu Dương Vũ nhìn vài con tôm hùm béo múp với con cá tươi ngon kia, có chút do dự.

“Yên tâm, là nước tự nhiên không phải nước cống hay nước gì đâu, rất sạch sẽ. Còn thức ăn cho bọn chúng đương nhiên được Kỳ Lân ta chăm sóc thường xuyên bằng đồ bổ dưỡng, không có ảnh hưởng gì đến em bé trong bụng đâu, ngươi yên tâm.” Tiểu Kỳ Lân vỗ bộ ngực cam đoan.

Âu Dương Vũ vốn rất muốn ăn, bị lời nói của Tiểu Kỳ Lân cổ vũ lập tức nhịn không được nuốt nước miếng, đứng dậy rời khỏi giường, kéo Diệp Nặc đi thẳng đến phòng bếp.

“Tiểu Nặc, tỷ đưa em đến phòng bếp! Làm vài món hấp dẫn,“

Tiểu Nặc cứng rắn nắm chặt tay nàng lại kéo về, không cho nàng đi, vội vàng nói: “Không được, ca ca nói tỷ muốn ăn cái gì thì phân phó cho hạ nhân làm là tốt rồi, không được phép tự mình ra tay.”

“Tỷ đâu có tự mình ra tay, Trúc Lục sẽ giúp tỷ!” Âu Dương Vũ không thể chờ đợi thêm được nữa, nói xong câu đó thì lôi kéo Tiểu Nặc đi ra khỏi phòng.

Vì biết Âu Dương Vũ không muốn ăn mấy món quá bổ dưỡng cho nên Dạ Trọng Hoa đã hạn chế bổ sung các món đó vào bữa ăn của nàng, thay vào đó là những món đạm mạc nhưng độ dinh dưỡng vẫn vừa đủ để cung cấp cho cả mẹ lẫn con. Âu Dương Vũ nghĩ lại bất đắc dĩ lắc đầu, Dạ Trọng Hoa chàng ấy “ một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng” nhưng đôi khi chàng ấy lại... Rất bá đạo.

Theo mệnh lệnh của Dạ Trọng Hoa, vì Trúc Lục là người hầu hạ bên cạnh nàng cho nên sẽ phụ trách việc nấu các món ăn hợp khẩu vị nàng. Âu Dương Vũ đứng một bên, sai bảo Trúc Lục chuẩn bị nguyên liệu cùng gia vị, sau đó chỉ đạo chế biến.

Chân tay Trúc Lục luống cuống cả lên, tài nấu ăn của vương phi không biết học được ở đâu, cái loài sinh vật to hơn cả tôm bình thường, gọi là gì hùm hùm đó, nàng thực sự chưa thấy qua bao giờ!

Theo sự chỉ đạo của Âu Dương Vũ, nàng lấy thịt bò thái thành từng miếng nhỏ, tôm hùm được xử lý kỹ lưỡng, sau đó thực hiện từng thao tác chế biến.

Một lát sau, Âu Dương Vũ ngửi được hương thơm của món ăn bốc lên, trong lòng hứng phấn cực kỳ, mà Tiểu Nặc cũng thèm đến nhỏ dãi.Âu Dương Vũ có chút lo lắng nên không dám bảo Trúc Lục cho nhiều hạt tiêu, mà đương nhiên Trúc Lục cũng không dám, nếu không vương gia trở về biết được chắc chắn sẽ lột da nàng.

Vì để không làm mất đi hương vị vốn có của món ăn, Âu Dương Vũ lén lút bỏ thêm một chút ớt cộng thêm tiêu vào để món tôm hùm có thể thơm và đỡ mùi tanh.

Nhìn thấy một đĩa cá chua hấp dẫn béo ngậy cùng đĩa tôm hùm chua cay thơm phức nóng hôi hổi khiến Âu Dương Vũ không cưỡng lại được kéo Tiểu Nặc ngồi xuống rồi tự mình lấy đũa gắp ăn.

Đũa chầm chậm nhấc lên, vạch da cá rồi nhẹ nhàng nâng niu miếng thịt trắng trẻo, đưa lên mũi ngửi lấy ngửi để sau đó, vâng, Âu Dương Vũ còn chưa kịp cho miếng thịt mà nàng phải mất cả 1 phút để thực hiện mớ slow motion phía trước thì đột nhiên trước mắt mình tối sầm lại, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, trong lòng thầm nghĩ: Cái gì? kẻ nào dám đến tranh đồ ăn của bà? Và rồi cái bóng ma phía trước dần dần hiện rõ gương mặt yêu nghiệt của người đàn ông, chớp mắt ba lần, nàng khẽ cười ha ha với chồng Dạ Trọng Hoa đang mang một vẻ mặt âm trầm đến mức muốn giết người.

Sau khi Dạ Trọng Hoa hắn xử lý công việc triều chính thì vội vàng quay trở về.

Không thấy Âu Dương Vũ ở trong phòng, trong thư phòng hắn cũng không, cả hoa viên cũng không thấy bóng dáng, mới bình tĩnh suy nghĩ, còn một nơi duy nhất nàng có thể đến đó là phòng bếp. Tìm đến nơi thì nhận ra...dám trốn đến đây ăn này ăn nọ.

Nhìn thấy bộ dáng bối rối giơ ngón tay hình chữ V cười ngốc với hắn mới liếc nhìn một bàn hai món thức ăn chủ đạo, tất cả đều là những món cay nóng có màu đỏ rực. Hắn nhanh chóng đi đến bên bàn, mặt mày tối sầm lại, u lãnh, mày nhíu chặt, cầm lấy đĩa tôm hùm lên, giọng nói mang theo vài phần trách cứ: "Đây là cái gì?"

Âu Dương Vũ còn chưa kịp thưởng thức miếng cá ngon trên đôi đũa đành chỉ biết ngây ngốc nhìn hắn, tay dừng hết mọi động tác, thấy bộ dáng đầy tức giận, trách móc của Dạ Trọng Hoa, nàng bắt đầu lấy lại tinh thần, xùy, chàng tưởng chàng dọa được ta à? Cũng không sợ chút nào, ánh mắt nhìn thẳng vào đĩa tôm trong tay Dạ Trọng Hoa.

Dạ Trọng Hoa thấy nàng không chịu hối lỗi, tức giận không vơi đi, đôi mắt vẫn đầy lửa giận của hắn chợt càng trở nên sầm lạnh hơn trước, sắc mặt ngày càng âm trầm: "Nàng còn không biết mấy thứ này tuyệt đối không được ăn sao? Muốn chết phải không?"

Âu Dương Vũ không hé răng, nghe âm thanh giận dữ nghiêm khắc của hắn, nàng biết hắn nói không sai mới đứng dậy cầm lấy một cái chén nhỏ, chọn con tôm hùm béo múp bỏ vào chén dâng trước mặt Dạ Trọng Hoa: "Ta biết sai rồi, nhưng món này không có hại như chàng nghĩ đâu, nếm thử đi, ngon lắm a."

Dạ Trọng Hoa còn muốn tiếp tục trách phạt nàng, thì trong lòng thầm thở dài: nếu nàng có thể ăn được thứ gì, hắn mừng còn không kịp nữa là. Lại nhớ đến bộ dáng đáng yêu khi bị bắt tại tận cùng với dáng vẻ dịu dàng bây giờ của Âu Dương Vũ liệu hắn còn nỡ lên tiếng trách móc nàng nữa không.

Hắn chỉ trừng mắt nhìn nàng, nàng khẽ cười nhìn lại hắn ý bảo nếu chàng không ăn thì ta cứ giữ tư thế bưng này cho chàng xem. Dạ Trọng Hoa nhịn không được mềm lòng, cầm lấy chén tôm hùm, hắn khẽ nhíu mày, hắn là người vốn không thích ăn thức ăn quá cay, chần chừ một lát hắn lên tiếng: " Bổn vương không ăn được cay!" Âu Dương Vũ thầm mắng: chàng không thích ăn ngọt, cũng không thích ăn cay, đồ kén chọn. Nghĩ vậy nàng mới cầm tôm hùm lên bóc vỏ sạch sẽ sau đó đưa lên miệng hắn, ngon ngọt dụ dỗ: " Ta bóc lớp vỏ cay bên ngoài rồi nên bây giờ không còn cay nữa đâu, chàng nếm mùi vị thử đi." Dạ Trọng Hoa thấy nàng như vậy cũng không nỡ từ chối, nhíu mày cắn một miếng, cảm giác xốp của thịt, ngọt bên trong lan tỏa miệng hắn, hương vị cũng rất thơm, không quá cay như hắn nghĩ.

Hắn gật gù tỏ ý mùi vị không tệ. Âu Dương Vũ nhìn biểu tình Dạ Trọng Hoa như vậy biết hắn không bài xích với món này, trên mặt ý cười nở rộ, đáy mắt ánh lên niềm vui, nàng thật muốn nhìn thấy biểu cảm này của hắn, muốn bóc tôm cho hắn ăn.Nhưng ngay sau đó một câu của hắn khiến mọi ý tốt của nàng với hắn biến mất.

"Ngồi yên đó, không được phép động đũa."

Dạ Trọng Hoa ngồi xuống ghế bên cạnh nàng.

Tiểu Nặc nóng lòng nhào vào một bàn hai món ăn, giống như không quan tâm đến một màn xảy ra vừa rồi, một chén đầy ăn hết, sau đó thêm một chén nữa, bên môi nhếch lên nụ cười hài lòng thỏa mãn. Cho dù có háu ăn đến mức nào, động tác của thằng bé trông rất tao nhã, vội vàng nhưng không háu táu. Còn Dạ Trọng Hoa ăn thêm một con nữa thì không ăn nữa, chỉ gắp hết bỏ vào chén Diệp Nặc.

Âu Dương Vũ đột nhiên phát hiện bản thân mình đã làm sai rồi: Nguyên liệu là mình cung cấp, công thức chế biến cũng chính nàng chỉ dạy, hai người này dám ngồi hưởng thụ thành quả của nàng! Quá vô sỉ!

Một lớn một nhỏ, hai người thưởng thức trông rất vừa lòng, vui vẻ, nhìn thấy bát của mình trống không thì không khỏi bực mình.

Cầm bát không trong tay thì tức giận ném lên bàn nói: "Sớm biết thế này thì ta đã không mang thai rồi!"

Tiểu Nặc gắp một con tôm hùm bỏ vào miệng, nghe Âu Dương Vũ nói vậy thì không khỏi tức giận trừng mắt nói: "Không được, về sau em còn muốn cùng em bé ăn tôm hùm đó. Đừng có nghĩ bậy bạ!"

Dạ Trọng Hoa dừng chiếc đũa đang gắp thức ăn cho Diệp Nặc, liếc mắt nhìn nàng, hắn biết nàng đang khó chịu nhưng không thể dung túng cho nàng chuyện này được, không có lợi cho nàng, hắn hừ lạnh một tiếng, nói: "Nàng dám?!"

Âu Dương Vũ trơ mắt nhìn đồ ăn trước mắt đang dần dần vơi đi, ánh mắt long lanh nhìn trông rất đáng thương, nàng ủy khuất ngồi đến bên Dạ Trọng Hoa, khó khăn nói: "Với kinh nghiệm y thuật của mình, ta có thể đảm bảo với chàng, ăn một chút sẽ không có vấn đề gì, Trọng Hoa à, ta nói thật đấy!"

Dạ Trọng Hoa nhìn bộ dáng làm nũng của Âu Dương Vũ thì trong lòng thầm cười khổ: nha đầu đáng yêu này, từ khi mang thai đến nay thì tính cách có vẻ thay đổi đi nhiều, trước giờ nàng rất ít bày ra bộ dáng nũng nịu, dựa dẫm nhu nhược này, trên mặt có chút buồn cười, băng tuyết lập tức tan chảy.

Hắn cầm lấy bát Âu Dương Vũ, gắp miếng cá dày thịt bên trong, cẩn thận xử lý sạch sẽ xương, rồi gắp lấy hai con tôm hùm, tỉ mỉ lột bỏ vỏ, bỏ đầu, gạt bớt dầu mỡ ớt tiêu trên bề mặt sau đó mới an tâm đưa đến trước mặt Âu Dương Vũ.Mặc dù những thứ tạo hương đều bị hắn gạt đi, nhưng nhìn một loạt động tác chu đáo vì nàng làm như vậy khiến Âu Dương Vũ không khỏi ấm lòng, thỏa mãn thưởng thức.

Trong khoảng thời gian thai nghén, Vũ nhi của hắn hầu như không ăn được nhiều, mỗi lần nhắc đến thức ăn thì chỉ muốn buồn nôn, không hề vui vẻ. Nay Dạ Trọng Hoa thấy nàng ăn ngon như vậy, môi cũng không tự chủ cong lên ý cười ôn nhu,

Đợi đến khi nàng ăn xong thì chóp mũi rồi cả mép miệng sót lại tàn dư của cá.

Dạ Trọng Hoa chỉ biết lắc đầu, từ cổ tay áo nàng lấy chiếc khăn tay. Hắn ôm lấy mặt nàng quay về phía mình, cẩn thận lau sạch: " Nếu ăn ngon miệng như vậy, ta không cấm nàng, nhưng khẩu vị phải nhẹ."

"Nghe chàng." Âu Dương Vũ nhịn không được gật đầu "Ta biết sai rồi, lần sau nếu ta có muốn thì sẽ không ăn vụng sau lưng chàng, sẽ báo cáo cho chàng biết trước."

"Còn muốn ăn tôm hùm?"

Âu Dương Vũ khóe môi khẽ động, cười to một tiếng, Trọng Hoa ngốc, đương nhiên rồi, vợ chàng đã chuẩn bị nguyên liệu thật lớn cất ở đây, về sau cứ hễ thèm thì làm một đĩa tôm với vài chai bia, ô mai gót, tuyệt như ở thiên đường!

Vì là ăn được món mình thích cho nên Âu Dương Vũ cũng không có nôn dữ dội như mọi khi, đã thế tâm trạng còn vô cùng tốt.

Nhiều ngày sau hễ Âu Dương Vũ muốn ăn cái gì thì sẽ nói trước với Dạ Trọng Hoa, vì hắn là người quyết định có cho phép nàng ăn hay không, và cũng vì thế nên quá trình nôn nghén cũng chuyển biến tốt dần lên.

Âu Dương Vũ cảm thấy kỳ quái, xoa xoa bụng mình nhìn Dạ Trọng Hoa nở nụ cười nói: "Đứa nhóc này, chắc chắn là giống cha nó, kén chọn không thôi!"

Và dần dần mỗi ngày nàng luôn dành thời gian nói chuyện cùng với đứa bé trong bụng, trong lòng Âu Dương Vũ đột nhiên nảy sinh cảm giác mong chờ đứa nhỏ này ra đời.

Bên trong nội phủ Ninh vương yên bình, ấm áp bao nhiêu thì Tây Lăng lại hoàn toàn trái ngược.

Vào mùa đông lạnh giá đang đến gần, nếu như không dự trữ đủ lương thực thì đông này mọi người rất khó vượt qua.

Mà điều nghiêm trọng đáng nói ở đây là vùng Bắc Mạc, nơi chịu ảnh hưởng của vùng khí lạnh nhất, gió lạnh, bão tuyết ngày ngày ập đến khiến hoa màu bị tàn phá, súc vật đều không chống chọi nổi lũ lượt chết đi. Người dân Bắc Mạc không chống chịu được khí hậu ở đây nên bắt đầu lên chiến dịch chạy nạn tìm thức ăn – trở thành một bầy sói đói đến Tây Lăng quốc giết người cướp đoạt lương thực nhà ở, tình thế rất hung mãnh.

Quan viên vùng Bắc Mạc thấy tình hình không thể kiểm soát bèn nhanh chóng viết tấu chương cấp tốc gởi đến hoàng thượng Tây Lăng.

Hoàng thượng vừa đọc xong tấu thì mặt mày giận dữ, dân chúng Bắc Mạc lâm vào lầm than thiếu thốn, trở thành quái thú muốn vùng lên chiến đấu nhưng hoàng thượng vẫn không đưa ra phương án giải quyết chỉ phất áo bỏ đi.

Và cũng chính vì chuyện này khiến mấy ngày qua Dạ Trọng Hoa buồn bực trong lòng nhưng vì hắn im lặng giữ trong lòng nên Âu Dương Vũ cũng không chủ động lên tiếng.Hắn sợ phải khiến nàng phiền lòng.

Thời tiết bắt đầu lạnh hơn, mặc dù là trong phòng có lò sưởi ấm áp nhưng Âu Dương Vũ vẫn cảm thấy cả tay chân lạnh cóng mới nghĩ đến biện pháp mang máy sưởi đến nhưng may mắn thay mỗi đêm nàng được Dạ Trọng Hoa tận tình ôm vào lòng nên cơ thể nàng cũng dần ấm lên.

Dạ Trọng Hoa đang ôm Âu Dương Vũ đi vào giấc ngủ thì không ngờ nửa đêm đã có người xông vào cổng phủ, hạ nhân lập tức đến nhỏ giọng kêu: "Vương gia, hoàng thượng tuyên triệu."

Vì chuyện tình ở Bắc Mạc khiến Dạ Trọng Hoa đau đầu nhiều ngày, ngủ cũng không được ngon, từ lúc ai đó đập cửa ở cổng hắn đã hoàn toàn tỉnh ngủ,

nghe được những lời của hạ nhân, hắn mới nhẹ nhàng rời khỏi ổ chăn ấm.

Âu Dương Vũ mơ màng mở mắt, nửa ngủ nửa tỉnh tay không tự chủ nắm lấy tay áo Dạ Trọng Hoa lo lắng hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Dạ Trọng Hoa quay đầu, cười trấn an, nói: "Không có gì, nàng ngủ tiếp đi, ta đi một lát rồi trở lại."

Nói xong cẩn thận đắp lại chăn cho Âu Dương Vũ, hôn nhẹ lên trán nàng rồi xoay người ra đi.

Nghe tiếng đóng cửa, lò sưởi mang tên Dạ Trọng Hoa cũng đi mất, Âu Dương Vũ đột nhiên không chợp mắt được, cảm thấy vắng vẻ, lạnh lẽo.

Tối nay trời tối hơn mọi hôm, mở mắt nhìn ra ngoài trời không thấy gì xung quanh, không biết vì sao, nàng cứ cảm giác bất an trong lòng.

Âu Dương Vũ mất ngủ được một lúc sau đó cũng nhắm mắt ngủ đến gần canh ba, nghe thấy âm thanh của tiếng cửa mở, một luồng khí lạnh ập lên người nàng.

Dạ Trọng Hoa rón rén tiến vào ổ chăn ấm.

Nằm xuống thì mới phát hiện hai mắt Âu Dương Vũ đã mở to, trên mặt hối lỗi sờ sờ mặt nàng: "Đánh thức nàng à?"

Âu Dương Vũ khẽ ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt đầy mệt mỏi của hắn, lòng không khỏi đau xót vươn tay vuốt nhẹ đôi mày đang nhíu chặt kia hỏi: "Làm sao vậy?"

Nửa đêm chàng ấy bị triệu đi gấp, Âu Dương Vũ mơ hồ đoán được chuyện gì.

Quả nhiên, Dạ Trọng Hoa có chút do dự sau đó cũng mở miệng nói: "Ba năm trước ta từng đánh một trận lớn với Bắc Mạc, vì kế sách bị ta nhìn thấu nên Bắc Mạc lâm vào trận địa do quân ta bố trí. Nay bọn chúng ngóc đầu trở lại, không từ một chuyện ác nào gây ảnh hưởng đến cuộc sống dân chúng ở biên giới, cho nên phải chiến đấu một phen."

Âu Dương Vũ nghe xong chợt ôm chầm lấy hắn, áp mặt vào lồng ngực của hắn, nghe rõ từng nhịp tim mạnh mẽ và điên cuồng như của mình bây giờ chần chờ nói: "Vậy, chàng muốn ra chiến trường sao?"

Dạ Trọng Hoa cúi đầu nhìn thấy gương mặt lo lắng u sầu của Âu Dương Vũ, tâm không khỏi đau lòng nhẹ nhàng vỗ lưng nàng an ủi: "Nàng yên tâm, tạm thời đám binh lính của lão Triệu không phải phế vật."

Trong lòng Âu Dương Vũ thầm hy vọng trận chiến này có thể nhanh chóng chấm dứt, tốt nhất chồng nàng không cần phải nhúng tay vào, càng không thể để dân chúng Tây Lăng bị liên lụy.Chỉ có điều nghĩ đơn giản như vậy nhưng trong lòng thì vẫn bất an như cũ, nàng có cảm giác chuyện này không hề dễ dàng giải quyết.

Và chuyện nàng lo lắng cũng xảy ra ——

Một Tây Lăng quốc sở hữu hệ thống quân đội cường đại, mạnh mẽ lần này lại bị quân Bắc Mạc đánh cho tơi bời, thậm chí số lượng binh sĩ cùng người dân vô tội chết rất nghiêm trọng.

Bảy ngày sau, tin tức bại trận truyền đến kinh thành, triều đình một phen xôn xao nháo loạn, hoàng thượng nghe xong thì không khỏi tức giận.

Ai cũng không dám tin Tây Lăng quốc lại có ngày hôm nay!

Hoàng thượng lập tức triệu tập quần thần còn có Dạ Trọng Hoa, Dạ Phi Khanh đến đưa ra quyết nghị cuối cùng, kết quả chính là đích thân chiến thần Tây Lăng - Dạ Trọng Hoa tự mình chinh chiến.

Âu Dương Vũ cũng không lạ gì với tin này, Dạ Trọng Hoa là chiến thần, tên tuổi nổi danh khắp tứ phương, nay tình hình chiến sự lâm nguy, đương nhiên chàng ấy buộc phải choàng thêm bộ khôi giáp, ra trận giết địch.

Mặc dù biết Dạ Trọng Hoa là chiến thần bất bại trong đồn đại, nhưng nàng không thể tránh khỏi việc nghĩ đến những tình huống xấu, nguy hiểm có thể xảy ra với hắn.

Trong lòng Âu Dương Vũ thấp thỏm lo âu, không phải nàng không tin tài mưu lược của Dạ Trọng Hoa nhưng đây là thời cổ đại, tàn khốc và đẫm máu, là lấy mạng đổi mạng, không thể không xảy ra những chuyện nói ý muốn được.

Mấy ngày nay Dạ Trọng Hoa đều ở trong cung, Âu Dương Vũ ngày đêm không an tâm, ngủ cũng không yên.

Vất vả mới chợp mắt được thì bị ác mộng làm cho bừng tỉnh, trong cơn mơ đó, nàng đứng trên một cánh đồng cỏ hoang vu nhìn thấy Dạ Trọng Hoa bị một tên áo đen bất ngờ đâm đến, cả người chàng ấy đều là máu với máu, nàng chạy đến ôm lấy hắn, mùi hương hoa quỳnh quen thuộc dần dần biến mất, chỉ còn lại mùi máu tươi tanh nồng nặc quanh chóp mũi.

Âu Dương Vũ giật mình tỉnh giấc thét chói tai, thanh âm khản nơi cổ họng, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Dạ Trọng Hoa vừa trở về, thấy Âu Dương Vũ ngủ không an giấc, tay không ngừng vung loạn xạ, mồ hôi lạnh tuôn ướt đẫm trán, miệng nhỏ muốn gọi gì

đó, nước mắt nơi khóe mi tuôn rơi. Hắn không khỏi lo lắng bước lên nắm chặt tay nàng, một tay khác vỗ lên gương mặt nàng trấn an: "Vũ nhi? Nàng sao vậy? Gặp ác mộng?"

Âu Dương Vũ mở to mắt, nhìn thấy Dạ Trọng Hoa vẫn bình yên vô sự ngồi ở đầu giường, gương mặt khuynh đảo chúng sinh của hắn mang theo dáng vẻ quen thuộc, mùi hương hoa quỳnh vẫn còn đây, bao phủ người nàng, Trọng Hoa, chàng ấy không sao, may thật, chàng ấy vẫn còn đây, không bị thương, đáy mắt lại đẫm lệ, nàng thật muốn vùi vào lòng hắn khóc thật to.

Thật sự sau khi mang thai, tính tình của nàng dễ nhạy cảm hơn bình thường.

Nàng mạnh mẽ nắm tay hắn, đưa đôi mắt lo lắng nhìn hắn, im lặng không nói gì.

Dạ Trọng Hoa cảm nhận được sự run rẩy truyền đến lòng bàn tay hắn, ánh mắt không khỏi nghi hoặc hỏi: "Sao thế?"Âu Dương Vũ từ từ định thần lại, nàng biết Dạ Trọng Hoa không thể không đi, nàng không được phép khiến hắn lo lắng bận tâm cho mình, nếu không hắn sẽ bị phân tâm, liền cố gắng thở sâu, cười cười, nói: "Không có gì, vừa rồi chỉ giật mình một chút, lát khỏe ngay ấy mà."

Trước khi Dạ Trọng Hoa rời đi, Âu Dương Vũ vì không yên tâm nên tự mình chuẩn bị một ít bánh bích quy, biết hắn không ăn ngọt cho nên nàng không cho quá nhiều đường, rồi một ít quần áo ấm, kiểm tra hai lần cẩn thận, nàng mới tạm thời yên tâm được một chút.

Vì bụng càng lúc càng to nên chỉ cần hoạt động một hồi thì Âu Dương Vũ đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, xoay người rót một chén trà.

Nhưng không ngờ, nàng không cẩn thận đánh rơi chén trà xuống đất, trên sàn mảnh vỡ sứ văng tung tóe, nước trà văng vãi khắp nơi.

Âu Dương Vũ ngẩn người nhìn mảnh sứ vỡ, cúi xuống định nhặt lên thì vừa chạm vào tay mạnh mẽ rụt trở về, nhìn lại đã thấy một vết xước nơi ngón tay, vết máu đỏ tươi từ từ trào ra.

Âu Dương Vũ nhịn không được kêu lên một tiếng.

Đúng lúc Trúc Lục đi vào, thấy mảnh vỡ trên sàn rồi nhìn vết máu trên tay chủ tử mình, lập tức hoảng hốt hô lên: "Vương phi, cẩn thận!"

Âu Dương Vũ ngốc lăng nhìn miệng vết thương trên tay, trong lòng như có búa tạ đập vào tim mình, càng thêm bất an.

Trúc Lục vội vàng tìm đại phu băng bó cho Âu Dương Vũ, lo lắng trách cứ: "Chuyện nhỏ này cứ để nô tỳ làm là được rồi, sao vương phi có thể tự mình ra tay chứ!"

Âu Dương Vũ cảm thấy nhịp tim mình đập nhanh hơn mức bình thường, loại cảm giác bất an cứ đeo bám nàng không dứt được.

Dạ Trọng Hoa từ trong cung quay về phủ, nhìn thấy ngón tay Âu Dương Vũ bị băng bó, trên mặt lo lắng khẩn trương hỏi: "Sao lại bị thương?"

Âu Dương Vũ nói: "Không sao, ta có cái này muốn đưa cho chàng."

Nói xong vội vàng lấy một chiếc lọ, bên trong là nước lọc thanh khiết, có ngâm bạch đà la —— là cây thuốc bất tử có được ở hôm đi vào rừng cây ma quỷ.

Dạ Trọng Hoa cầm lấy thì nghe Âu Dương Vũ tiếp tục nói: "Chàng hứa với ta nhất định phải luôn mang nó bên mình, nó sẽ giúp chàng khi cần thiết." Trong lòng Âu Dương Vũ âm thầm cầu nguyện, tốt hơn hết là không cần dùng đến nó mới phải, nàng bình tĩnh nhìn Dạ Trọng Hoa một lúc lâu, sau đó mới thở dài thấp giọng nói: "Chàng phải bình an trở về."

Trong lòng Dạ Trọng Hoa dâng lên một cảm giác không nỡ, lời nói của nàng giống như dòng nước ấm nhẹ nhàng thấm vào sâu thẳm trái tim hắn. Không kìm lòng được, hắn vòng tay ôm chặt lấy nàng, khẽ thì thầm:"Điều này là đương nhiên, nơi này vẫn còn nàng và đứa con chưa chào đời đang chờ ta mà." Dạ Trọng Hoa thấp giọng cười dịu dàng, tiếp tục nói "Chờ ta quay về."

"Ừm."

"Mấy ngày ta không ở bên cạnh nàng, phải biết tự chăm sóc tốt cho bản thân."

"Vâng, ta biết rồi, chàng nhất định cũng phải bảo trọng."

Dạ Trọng Hoa cùng quân đội đang chờ bắt đầu xuất phát, Âu Dương Vũ tự mình tiễn Dạ Trọng Hoa đến cửa phủ, nhìn bóng lưng rắn rỏi của Dạ Trọng Hoa dần xa rời mắt mình, trong lòng dâng lên cảm giác trống rỗng nhớ nhung, thêm vào đó là sự bất an quẩn quanh không tan.

Chớp mắt đã hai ngày kể từ khi Dạ Trọng Hoa rời đi, mỗi ngày Âu Dương Vũ không ngừng nhớ đến thân ảnh Dạ Trọng Hoa, lo lắng cho hắn, thậm chí có chút hoảng hốt, sợ hãi.

Chỉ có khi nhận được thư tay của Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ mới yên tâm được phần nào.

Vì để tránh việc Âu Dương Vũ ở phủ lo lắng, nếu như hắn bận không thể viết thư tay cho nàng, có đôi khi ngắn gọn vài dòng, khi lại chỉ mang theo vài bông hoa dại.

Vì lo lắng không ngừng nên Âu Dương Vũ không ăn được nhiều mặc dù giai đoạn nôn nghén đã khá lên đáng kể, bụng nàng cũng dần dần tạo hình.

Thái hậu nghe tin cháu trai mình đích thân ra trận, nghĩ muốn xem tình hình cháu dâu mình thế nào, vừa đặt chân vào phòng thì nhìn thấy gương mặt trắng hồng có nét buồn bã khó giấu được, cả người khoác lên bộ áo choàng lông cáo ấm áp, bụng thì đã có chút nhô ra.

Bà thì không khỏi đau lòng dặn dò: "Vũ nhi, con đừng nghĩ ngợi lo lắng nhiều thêm phiền lòng, Phi Bạch nhất định sẽ trở về."

Âu Dương Vũ chỉ cười trừ đáp lại.

Nàng nhẹ nhàng vỗ về bụng mình: "Con à, cha sẽ trở về bên cạnh mẹ con mình... sẽ nhanh thôi."

Ngày qua ngày trôi qua, vẫn không có tin tức gì truyền đến, có vẻ như trận chiến này vô cùng gian nan.

P/s: Mới đầu edit thì hứng khởi vui quá trời, nửa đoạn sau toàn là ưu với phiền, quân Bắc Mạc gì đó chết tiệt không, vui chưa được bao lâu thì họa ập đến..Thương hai vợ chồng bọn họ..còn mười mấy chương nữa...ta sẽ tranh thủ..khoảng thời gian ta sắp thi xong...sẽ edit xong bộ này trước Tết âm lịch..nhớ theo dõi Đại ca suốt chặng đường nhá mấy nhóc....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 167: Đóa bạch liên giả dối

Thái hậu không ngừng lo lắng cho tâm trạng của Âu Dương Vũ. Dạ Trọng Hoa không có ở đây, cả ngày Âu Dương Vũ cứ một mình ủ dột, buồn bã, bà sợ rằng mỗi ngày ở phủ Ninh vương, nó không thể không ngừng bồn chồn, sốt ruột. Trong lòng không yên, bà mới chuyển Âu Dương Vũ vào trong cung, cẩn thận bảo vệ.

Mà Âu Dương Vũ cũng không từ chối, ngày qua ngày ở Ninh vương phủ, nàng nhìn đâu cũng thấy hình bóng của Dạ Trọng Hoa, thư phòng, hoa viên, phòng ngủ, cho nên vào cung cũng là một biện pháp giết thời gian, với cả ở trong cung nàng có thể biết được tin tức nơi chiến trường một cách nhanh nhất.

Khi Âu Dương Vũ được đưa đến Phương Hoa điện thì thái hậu chạy ra vui mừng nghênh đón, ý cười khắp mặt. Bà cũng không biết vì sao mỗi khi nhìn thấy Âu Dương Vũ, trong lòng bà lại dâng lên một cảm giác thân thuộc đặc biệt, muốn giành hết tình cảm của mình yêu thương nó.

Nhìn thấy bộ dạng ngày càng xuống sắc trông gầy hơn trước, bà không khỏi lo lắng. Thái hậu kéo cánh tay Âu Dương Vũ, nhìn gương mặt héo hon của nàng, đau lòng nói: "Vũ nhi, sao lại gầy như thế này? Con cần phải biết quý trọng bản thân mình, cho dù không vì mình thì cũng phải nghĩ đến đứa con trong bụng."

Âu Dương Vũ mỉm cười, nàng biết thái hậu thực sự rất quan tâm đến mình nên khẽ gật đầu nói: "Vâng, Vũ nhi nghe lời hoàng tổ mẫu."

Đã nhiều ngày trôi qua không đêm nào nàng có thể an giấc, cứ nửa đêm, khi bóng tối đã bao trùm cả vạn vật, nàng vẫn không thể tự chủ được mà mở mắt, sau đó cứ như vậy bao nhiêu suy nghĩ lo lắng vẩn vơ vòn trong đầu nàng, mãi cho đến hừng đông, một chút buồn ngủ nàng cũng không.

Thái hậu khẽ mỉm cười, nhìn xuống bụng Âu Dương Vũ đã có chút nở nang, ánh mắt hiện lên một tia âu yếm, quan tâm, nghĩ ngợi gì đó bèn cười nói: "Con bé Mẫn Huyên cũng sắp sinh rồi, nghe nói sức khỏe không được tốt, không biết bây giờ tình trạng thế nào?"

Âu Dương Vũ nhớ ra đã lâu mình vẫn chưa thăm hỏi Tam hoàng phi Triệu Mẫn Huyên nên cười rộ lên: "Vậy hôm nào hai bà cháu chúng ta đến thăm Mẫn Huyên đi."

Nàng có mối quan hệ rất tốt với Triệu Mẫn Huyên. Lúc trước rảnh rỗi còn thỉnh thoảng đi thăm hỏi nàng, bây giờ công việc bận rộn, thêm cả nghĩ rằng nàng ấy còn có thái y chăm sóc cho nên cũng lơ là sơ sót.

Hai người đang vui vẻ nói cười thì Dương ma ma đột nhiên gấp gáp chạy đến, sắc mặt không rất khó coi, định nói gì đó nhưng lại nhìn về phía Âu Dương Vũ có chút rối rắm, cố kỵ bụng của nàng nên chỉ thì thầm bẩm báo với thái hậu vài câu.

Âu Dương Vũ tò mò nhìn Dương ma ma, thấy sắc mặt thái hậu bắt đầu trầm xuống, mày gắt gao nhíu lại.

Sau khi Ma ma lui xuống đứng một bên, thái hậu nặng nề thở dài một hơi, nói một câu a di đà phật.

Âu Dương Vũ thấy thế, tò mò hỏi: "Hoàng tổ mẫu, xảy ra chuyện gì sao?"

Thái hậu nhìn Âu Dương Vũ, cũng kiêng kỵ, do dự một lát, mới nói: "Vừa nhận được tin Mẫn Huyên sinh rồi."

Trong lòng Âu Dương Vũ thầm chúc mừng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đen lại của thái hậu, trong lòng lộp bộp không yên.

"Nhưng lại là sinh non." Thái hậu khó khăn nói ra một câu, từ trước đến nay Tam hoàng tử vẫn chưa có con nối dõi, cuối cùng trời đã thương tình cho Triệu Mẫn Huyên mang thai nhưng mọi chuyện lại đi đến kết cục này.Trong mắt Âu Dương Vũng hiện lên một tia kinh ngạc, ngay cả trong khoảng thời gian ốc còn không mang nổi mình ốc, không có thời gian đến thăm Triệu Mẫn Huyên, nhưng lúc trước nàng có đến chẩn đoán mạch cho Triệu Mẫn Huyên, đứa con trong bụng vẫn hoàn toàn khỏe mạnh. Thậm chí nàng còn kê thêm vài đơn thuốc an thai, sao có thể sinh non được.

Trừ phi có người động tay động chân.

Âu Dương Vũ sốt ruột không yên lòng, vội vàng đứng lên: "Hoàng tổ mẫu, Vũ nhi muốn đi thăm Mẫn Huyên."

Thái hậu không đồng ý lên tiếng: "Vũ nhi, chuyện này con tuyệt đối không được nhúng tay vào."

"Vũ nhi là người tinh thông y thuật, sức khỏe của Mẫn Huyên bây giờ rất yếu, con phải đến xem cô ấy thế nào mới yên tâm."

Thái hậu thở dài một hơi, phái người đi theo Âu Dương Vũ đến phủ Tam hoàng tử, còn mình thì ở trong phòng đóng cửa niệm phật

Phủ Tam hoàng tử.

Hôm nay sắc trời lạnh lẽo, âm u giống như bầu không khí ảm đạm nơi phủ tam hoàng tử, trầm thấp mà lo lắng.

Lúc này trong lòng Dạ Phi Ly rối bời, ruột nóng như lửa đốt, cảm giác mất mát chuyển thành tức giận căm phẫn!

Đứa con của hắn chỉ cần qua một tháng nữa thì có thể sinh ra nhưng khi chính phi hắn đột nhiên kêu đau bụng khó chịu, bởi vì sinh non nên hắn vội vàng gọi bà đỡ cùng thái y đến, trong lòng hắn âm thầm mong chờ, còn có chút khẩn trương. Sau khi nhận được tin, hắn mới biết đứa con hắn vừa sinh ra đã chết non.

Nhìn thấy đứa bé non nớt không có sức sống trên tấm tả lót, khóc cũng không, hô hấp cũng không, giống như một xác chết vô hồn!

Hắn ngày đêm chờ mong đứa bé này từ rất lâu, thế nhưng vì cớ gì, làm sao có thể, làm sao có thể mất đi như vậy?

Trong đầu hắn không ngừng hiện lên hình ảnh Triệu Mẫn Huyên sau khi vừa mới sinh xong, sắc mặt tái nhợt suy yếu rên lên: "Có người động tay vào thức ăn của thiếp!"

"Người đâu, gọi toàn bộ những người làm ở phòng bếp đến đây!" Dạ Phi Ly mặt mày đỏ bừng rống lên: "Bản hoàng tử phải điều tra rõ việc này!"

Ngay lập tức, toàn bộ hạ nhân làm việc ở phòng bếp quỳ gối trước mặt Dạ Phi Ly.

Giữa trưa Triệu Mẫn Huyên có dùng quá bát canh bổ nhưng vẫn còn lại một ít, hắn cho người đưa mẫu đến cho thái y kiểm nghiệm rồi sau đó nghe lão nói: "Cũng không có gì khác thường, chỉ là có người cho thêm vào bát một ít hoa hải đường."

"Cái gì?" Dạ Phi Ly không thể tin được nhìn về phía thái y, Triệu Mẫn Huyên vốn là người dị ứng với loài hoa hải đường, chuyện này rất ít người biết rõ mỗi khi nàng ngửi thấy mùi hoa hải đường thì sẽ bị choáng váng nhức đầu.

Hoa hải đường không độc, mùi hương đối với người bình thường mà nói thì rất nhạt và đạm mạc, khi chúng bị nghiền nát thành phấn, nếu bỏ thêm vào trong món ăn đương nhiên sẽ không bị người khác phát hiện ra, cho nên chuyện Mẫn Huyên sinh non này chắc chắn có liên quan đến hoa hải đường kia? Thậm chí hắn còn bảo Mẫn Huyên ăn nhiều một chút!

Đáy mắt hắn hiện lên một tia áy náy, nói như vậy... là ai muốn hại chết Mẫn Huyên?!

Ngay khi Âu Dương Vũ đến nơi thì nhìn thấy hai tay Dạ Phi Ly gắt gao nắm chặt thành quyền, trong ánh mắt hắn như muốn bốc hỏa. Hắn đứng trước mấy tên hạ nhân đang quỳ lớn tiếng quát: "Nói, rốt cuộc là kẻ nào sai khiến các ngươi hãm hại Tam hoàng phi?"

Một kẻ quỳ trước mặt hắn lo sợ, cảm thấy sự việc không xong, cả người run rẩy nói: "Tiểu nhân không có, không có ý định hãm hại tam hoàng phi!"

Dạ Phi Ly mở miệng tra hỏi: "Vậy bát canh kia rốt cuộc là ai làm?"

"Là nô tỳ..." Trưởng đầu bếp nữ run rẩy lắp bắp nói, cả người run lên bần bật.

Dạ Phi Ly tức giận dùng một cước đá lên người nàng: "Tiện tỳ, Tam hoàng phi vì ăn phải món cô nấu nên mới ra nông nỗi này, có phải chính cô đã bỏ thêm hoa hải đường vào thức ăn của tam vương phi không, hay là có người ra lệnh cho cô làm việc đó?"

Nữ đầu bếp bị một cước của tam hoàng tử đánh đau đến choáng váng, vội vàng dập đầu van xin: "Xin Tam hoàng tử tha mạng, tha mạng cho nô tỳ! Làm sao nô tỳ có thể ra tay hại hoàng phi... Đúng rồi, vào thời điểm nô tỳ làm xong bát canh này, ma ma quản sự sẽ phân phó cho bọn tiểu nhân mang ra ngoài, cho nên ngay tại thời điểm đó, có người bỏ hoa hải đường vào trong! Nô tỳ rõ ràng bị oan a!"

Đáy mắt Âu Dương Vũ ánh lên một tia u ám đến đáng sợ, vừa định hỏi chuyện thì lại nghe được tiếng khóc của một cô gái, quay đầu lại thì phát hiện Liễu thị với gương mặt sắc sảo đang đứng bên cạnh Dạ Phi Ly, con mắt nai tơ vô tội đơn thuần của nàng ửng đỏ, từng giọt nước mắt không ngừng rơi lăn trên má nàng.

Nàng chỉ vào một trong số đám người đó, thê lương lên tiếng: "Vương gia, nhất định phải tra rõ việc này, chỉ vì sự tắc trách với công việc của bọn họ đã khiến cho đứa con trong bụng của tỷ ấy phải chết một cách oan uổng!"

Rõ ràng là âm thanh mềm yếu nhu nhược, nhưng khuôn mặt lại tỏ vẻ dữ tợn.

Trên gương mặt bôi trét đầy son phấn trắng bạch thấm đẫm đầy nước mắt, khiến cho lớp trang điểm bị trôi đi không ít, bộ dáng mảnh mai vô lực kia khiến cho người khác nhìn vào nếu không biết còn tưởng người vừa mới mất con là cô ta chứ không phải là Mẫn Huyên.

Dạ Phi Ly nhìn bộ dáng khóc lóc của Liễu thị, đáy mắt hắn ánh lên vẻ đau lòng.

Suýt chút nữa thì hắn đã ôm chầm lấy Liễu thị đang nước mắt ngắn dài này vào trong ngực, hắn cố kiềm chế cảm xúc vươn tay an ủi trấn an nàng, sau đó cao giọng nói: "Người đâu, lập tức điều tra rõ việc này! Tất cả bọn họ ai cũng điều tra cho kỹ lưỡng vào!"

Nữ đầu bếp nữ tiếp tục dập đầu: "Tha mạng, tha mạng, tam hoàng tử, xin người tha mạng!"

Vài tên hộ vệ lập tức đi vào gian nữ đầu bếp vào đại lao.

Hai hàng lông mày Âu Dương Vũ nhíu chặt, việc này, không chỉ đơn giản như vậy, chỉ có điều chuyện nhà người khác nàng không tiện nhúng tay vào. Đôi mắt nàng sắc bén liếc về phía cô nàng mít ướt khóc ngã vào lòng Dạ Phi Ly kia.Nàng dùng khăn tay chấm nước mắt, vẻ mặt bi thương nói: "Sao số mệnh tỷ lại khổ như vậy a, đứa con sinh ra thì đã chết non, bây giờ tỷ ấy biết phải gắng gượng thế nào đây..."

Gương mặt nàng tuy mềm mại nhưng trông đã tái nhợt, khóc như mưa rơi, Dạ Phi Ly vốn đang tức giận nhìn thấy bộ dạng thê lương đau khổ của nàng dần dần bình tĩnh xuống, ôm nàng vào trong lòng mình, nhỏ giọng an ủi: "Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, ảnh hưởng đến sức khỏe."

Liễu thị vùi đầu vào ngực Dạ Phi Ly, nhìn bộ dạng trông cực kỳ đáng thương nhưng thực ra khóe môi nàng lại đang giấu khéo đi nụ cười âm hiểm, nàng hận đứa con trong bụng của Triệu Mẫn Huyên đã rất lâu rồi, ngày qua ngày đều bất lực khi không có cách nào loại bỏ nó.

Từ sau khi biết được chuyện Triệu thị dị ứng với hoa hải đường thì trong lòng luôn tìm mọi cách tính kế đối phó với nàng. Có điều nàng vẫn không có cơ hội ra tay.

Nàng suy nghĩ thật cẩn thận, mua chuộc được nữ đầu bếp, sai khiến cô ta tán nhỏ hoa hải đường bỏ vào thức ăn.

Vì mùi vị của canh tẩm bổ rất đậm cho nên có thể ác đi được mùi hương nhè nhẹ của hoa hải đường, lại bởi vì loài hoa này không độc vì thế cho dù có kiểm tra qua ngân châm cũng sẽ không biến đổi màu sắc.

Và công dụng của hoa hải đường này vô cùng hiệu nghiệm.Triệu thị mới chỉ ăn được vài hôm thì hôm nay đã bắt đầu phát tác, không chỉ bụng đau đến quằn quại mà còn sinh ra một bào thai chết.

Nàng hứa sẽ đưa cho nữ đầu bếp đó thật nhiều bạc cho nên cô ta nhất định sẽ không khai ra nàng là chủ mưu đứng sau vụ này. Hơn nữa, rất nhanh thôi, cô ta sớm sẽ không còn trên thế gian này. Kế hoạch hoàn hảo không lộ chút sơ hở thế này, nàng tuyệt đối không để cho người thứ hai biết được.

Càng nghĩ Liễu thị lại càng đắc ý, rốt cục, nàng có thể bỏ qua mối lo ngại lớn nhất của đời mình. Nếu như Triệu thị thành công sinh được đứa con trong bụng đó, sau này, cô ta sẽ không ngừng hưởng vinh hoa phú quý.

Liễu thị đang suy nghĩ nhập thần thì đột nhiên cảm giác được có một đôi mắt sắc nhọn đâu đó đang nhìn chằm chằm vào mình, nàng ngẩng đầu lên thì bắt gặp Âu Dương Vũ đang đứng ở cửa, nhìn vào mình bằng đôi mắt lạnh như băng.

"Ninh vương phi, người tới thăm tỷ tỷ sao?" Liễu thị dùng khăn tay lau đi nước mắt mình: "Tỷ ấy thật sự rất đáng thương."

Lúc này Dạ Phi Ly cũng chú ý đến Âu Dương Vũ, nhìn thấy bộ dạng thản nhiên của Âu Dương Vũ cùng với đôi mắt không có chút cảm tình của nàng đang chậm rãi nói: "Tôi đến thăm Mẫn Huyên."

Trong lòng Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy rằng mỗi lần đi đến phủ Tam hoàng tử đều nhìn thấy một màn kịch thê lương khóc lóc của đóa sen Tiểu Bạch, bên cạnh là có một khúc gỗ rỗng ruột đang nâng niu đóa hoa đó, thực sự mà nói nhìn vào bức tranh này nàng cảm thấy buồn nôn vô cùng. Trong lòng nàng có linh tính rằng chuyện đứa bé chết non này có liên quan đến Liễu thị.

Âu Dương Vũ đi vào bên trong phòng thì thấy Triệu Mẫn Huyên lẳng lặng nằm trên giường, ánh mắt nhắm chặt giống như vừa mới hôn mê bất tỉnh, gương mặt tái nhợt ẩn ẩn hai hàng nước mắt lăn dài, còn có một tia phẫn hận. Hai tay của nàng nắm chặt thành quyền, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay tỏ thái độ nàng không cam lòng!Âu Dương Vũ nhìn bộ dạng này của Triệu Mẫn Huyên, trong lòng dâng lên một cảm giác đau lòng.

Biến một cô gái kiên cường mạnh mẽ thành bộ dạng thế này, nàng chắc phải chịu nhiều tổn thương lắm đây!

Âu Dương Vũ nhẹ nhàng ngồi bên giường Triệu Mẫn Huyên, cầm lấy tay nàng bắt mạch, trong lòng không khỏi thở dài, sức khỏe không có gì nguy hiểm cả.

Có điều, đứa con của nàng, cuối cùng lại lặng lẽ ra đi...

Âu Dương Vũ không chờ cho đến khi Triệu Mẫn Huyên tỉnh lại, chỉ chuẩn bị đi hồi cung trước. Và không ngờ ngay thời điểm nàng định rời đi thì nghe được tin nữ đầu bếp nữ đã bị thắt cổ!

Âu Dương Vũ vừa rời đi không được bao lâu thì Triệu Mẫn Huyên đã tỉnh, vừa mở mắt ra nàng đột nhiên cảm thấy bụng mình đau đớn, toàn thân vô lực, không dậy nổi!

Nha hoàn một bên nhỏ giọng nói: "Tam hoàng phi, Bạch ma ma đã bị đánh chết!"

"Cái gì?" Triệu Mẫn Huyên không thể nào tin được câu vừa rồi nhìn về phía nha hoàn trừng mắt, Bạch ma ma là người từ phía nhà mẹ đẻ nàng mang đến chăm sóc nàng, là quản sự phòng bếp chăm lo cho việc ăn uống của nàng, làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy?Nha đầu kể toàn bộ sự tình cho chủ tử mình sau đó kết một câu: "Tam hoàng tử nói chỉ tại Bạch ma ma, nên mới..."

Giờ phút này Triệu Mẫn Huyên hình dung ra cảnh tượng Bạch ma ma luôn trung thành và tận tâm chăm sóc nàng bị đánh cho đến chết, sau đó lại nhớ đến đứa con vừa mới chào đời đã xuống Suối vàng, nàng chỉ cảm thấy một luồng tức giận dâng trào lên não, ngay cả một chút lý trí bình tĩnh cũng không có!

Nhất định là tiện nhân Liễu thị đã động tay động chân, hại chết con của nàng, còn hại chết cả Bạch ma ma.

Triệu Mẫn Huyên dùng hết khí lực, giãy dụa đứng dậy, xuống giường, tay dựa vào gậy ba chân mà hàng ngày nàng thường sử dụng để thêu thùa may vá chống đỡ lảo đảo ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa phòng thì mắt thấy Dạ Phi Ly và Liễu thị đang đi bên ngoài, Liễu thị thoải mái tựa vào lòng Dạ Phi Ly, oan oan khóc: "Tỷ tỷ thật sự rất đáng thương, đứa bé sinh ra còn chưa nhìn thấy được mẹ nó..."

"Ông trời sao có thể đối xử bạc đãi với tỷ như vậy..."

"Ô ô ô ô, Phi Ly, chàng nói xem, tỷ ấy sao có thể chịu được cú sốc này đây?"

Dạ Phi Ly bất đắc dĩ vỗ nhẹ lưng nàng, một mặt thì dỗ nàng, một mặt thì nhìn nàng với bộ dáng trông rất tình chàng ý thiếp. Triệu Mẫn Huyên chỉ cảm thấy lửa nóng tập trung quanh đầu, tay cầm chiếc kéo nhọn nắm chặt, lòng bàn chân nàng như nóng bỏng, nàng chạy về phía Liễu thị, trong miệng quát: "Tiện nhân, trả con lại cho tôi!"

Liễu thị vừa ngẩng đầu thì thấy Triệu Mẫn Huyên cầm cây kéo hướng về phía mình, nàng sắc mặt trắng bệch, cả người chui vào trong lòng Dạ Phi Ly, làm ra vẻ như bị dọa đến sợ hãi, nàng khóc to hơn trước: "Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?"

Trên mặt Dạ Phi Ly cũng ngạc nhiên hoảng hốt, theo bản năng giữ chặt lấy tay Triệu Mẫn Huyên, nói: "Mẫn Huyên, nàng đang làm gì đó?"Triệu Mẫn Huyên nhăn nhó, dùng sức giãy dụa, nhưng vì sức khỏe vẫn còn suy yếu nên giãy không ra, thuận miệng nói: "Là cô ta, chính con tiện nhân này đã hại chết con tôi! Nhất định là cô ta động tay động chân! Còn hại chết cả Bạch ma ma!"

Dạ Phi Ly kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Liễu thị, mắt thấy Liễu thị khóc lóc trông rất ủy khuất, khuôn mặt nhỏ nhắn kia thấm đẫm nước mắt: "Vương gia, tỷ vốn là người rất hận thần thiếp, tỷ ấy cho rằng chàng vì yêu thiếp, sủng thiếp nhiều hơn tỷ ấy cho nên mới giận cá chém thớt đổ hết tội lỗi lên đầu thiếp..."

Triệu Mẫn Huyên buồn nôn nhất chính là bộ dạng nhu nhược yếu đuối giả tạo của Liễu thị, bình thường còn có thể nhẫn nhịn bỏ qua, nay thì không thể chịu đựng được nữa, lửa giận càng tăng lên, một tay chỉ vào nàng nói: "Cô câm miệng cho tôi! Đừng có giả vờ giả vịt, con của tôi rõ ràng là bị cô hại chết! Hôm nay tôi nhất định phải bắt cô đền mạng cho nó!"

"Đủ rồi!" Dạ Phi Ly giận dữ quát, vươn tay đẩy Triệu thị ra ngoài: "Sức khỏe đã không ổn định, không an phận nằm trên giường nghỉ ngơi, phát điên cái gì?"

Hắn không tin rằng Liễu thị lương thiện trong sáng của hắn có thể làm ra loại chuyện này.

Nàng yếu ớt, nhu nhược, luôn nghĩ có người khác, ngay cả khi Triệu thị đã mất con, nàng còn khóc đến mức khiến cho tâm can hắn đều cảm thấy tan nát.

Hắn thấy Triệu Mẫn Huyên cố tình gây sự, hắn nghĩ có lẽ cô ta điên rồi.

Triệu Mẫn Huyên vốn sức khỏe quá mức yếu ớt, vừa rồi cố gắng chống cự cộng thêm tức giận xông lên não, nay lại thêm việc bị Dạ Phi Ly dùng sức đẩy ngã nàng xuống sàn lạnh như băng.

Bên ngoài mưa bắt đầu rơi xuống, tiếng mưa giòn tan đập trên ngói tạo ra thứ âm thanh nghe buồn bã mang mác, giống như lòng Triệu Mẫn Huyên bây giờ, nàng mặc cho cơn mưa như trút đang bủa vây khắp người mình, nàng mặc cho cảm giác buốt lạnh đang ăn mòn da thịt mình, nước mưa hòa cùng với giọt lệ chua chát rơi trên gương mặt tiều tụy của nàng, nàng cảm thấy bất lực, cả người quỳ rạp trên mặt đất.

Liễu thị thét chói tai xông lên: "Tỷ tỷ, là muội không tốt, muội không nên nói những điều đó khiến tỷ tức giận, tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy, làm sao vậy?"

Triệu Mẫn Huyên cảm thấy người đàn bà trước mắt mình thật chướng mắt, thật muốn tự tay giết chết cô ta nhưng rốt cuộc không thể duy trì được lý trí, trước mắt chợt tối sầm lại, nàng lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Nàng chỉ cảm thấy lạnh...

Rất lạnh từ thể xác cho đến tinh thần...

Sau khi Âu Dương Vũ trở về cùng thuật lại tình huống của Triệu Mẫn Huyên cho thái hậu nghe, nàng chỉ biết rầu rĩ không nói lời nào, đáy lòng vẫn cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Thái hậu nhìn thấy bộ dáng buồn rầu của Âu Dương Vũ đành thở dài một hơi, sớm biết thì này thì bà đã không cho con bé đi rồi.

Âu Dương Vũ ngồi xuống không bao lâu, thì ma ma từ đâu lo lắng đi đến, lúc này cũng không kiêng kị Âu Dương Vũ, nói thẳng: "Tam hoàng phi đã xảy ra chuyện!"Âu Dương Vũ ngạc nhiên bật người ra khỏi ghế hỏi: "Sao lại thế này?"

"Tình hình cụ thể thế nào nô tỳ không rõ, chỉ nghe thái y nói tính mạng của Tam hoàng tử phi khó mà giữ được." Ma ma căng thẳng trả lời.

"Cái gì?" Âu Dương Vũ vừa sợ vừa giận hỏi: "Sao lại thế này?"

Trong lòng thầm nghĩ, hay là ả bạch liên hoa kia đã tính kế gì với Triệu Mẫn Huyên, cô ta khốn nạn đến mức đó sao?!

Cho đến khi Âu Dương Vũ đến hiện tượng thì nhìn thấy Triệu Mẫn Huyên hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, thoạt nhìn trông suy nhược vô cùng.

Âu Dương Vũ nhanh chóng đi đến bên giường xem mạch cho nàng, thần sắc có chút biến đổi, vừa mới sinh xong, việc kiêng kị đầu tiên đó chính là không được phép để sản phụ trúng gió, vì sau quá trình sinh đẻ, cơ thể sản phụ không đủ sức đề kháng cho nên dễ bị nhiễm bệnh, mà Triệu Mẫn Huyên thì không những trúng gió mà còn dầm mưa như vậy, nếu không kịp thời chữa trị chỉ sợ nàng ấy sẽ gặp chuyện không may.

Âu Dương Vũ lấy ra một ít thuốc bổ máu đưa cho Triệu Mẫn Huyên uống, sau đó mới an tâm phân phó hạ nhân bưng một bát canh gừng đút cho Triệu Mẫn Huyên uống xong. Lúc này Triệu Mẫn Huyên mới từ trong hôn mê tỉnh lại. Âu Dương Vũ nhìn lên gương mặt không chút sắc hồng, vô hồn vô cảm kia, trong lòng không khỏi lo lắng, sai hạ nhân đưa đơn thuốc nàng kê đi sắc.

Âu Dương Vũ thấy nàng không tỏ vẻ tức giận, đôi mắt tối đen trống rỗng như vô hồn, giống như nàng không còn luyến lưu gì với thế gian này, Âu Dương Vũ lo lắng nắm chặt tay nàng, nói: "Mẫn Huyên, tội gì phải làm khổ mình như thế?"

Triệu Mẫn Huyên cười lạnh, đôi mắt giống như bị lão Thần Chết cướp đi, một dáng vẻ mất mát đầy bi thương, nàng trả lời một cách: "Tỷ chỉ muốn giết chết con tiện nhân kia, sau đó tỷ có chết cùng với ả ta cũng đáng! Con của tỷ rõ ràng là do chính ả ta hại chết, con của tỷ vốn lớn lên rất khỏe mạnh, tỷ còn cảm nhận được nhịp ti ta có thể cảm giác được hắn tim đập hắn hô hấp, như thế nào đột nhiên nói không sẽ không có đâu?"

"Muội có biết tỷ đặt rất nhiều hy vọng và tâm huyết vào đứa bé này không? Tỷ không quan tâm nó là trai hay gái, tỷ chỉ hy vọng nó sẽ luôn bên cạnh tỷ... Nhưng hy vọng của tỷ lại vụt tắt, đứa bé không còn nữa, Vũ nhi, muội có biết bây giờ tỷ đau đớn đến mức nào không?"

Trong lòng Âu Dương Vũ cũng thấu hiểu được nỗi đau của một bà mẹ mất con như nàng, chỉ là bây giờ mình không có bằng chứng rõ ràng cho nên không thể trừng trị ả tiểu bạch liên hoa đó, nàng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, thấp giọng nói: "Đứa bé...vẫn có thể có."

"Mỗi một lần chờ đợi là mỗi một lần thất vọng, từ nay về sau tỷ không còn muốn có con thêm lần nào nữa." Âm thanh thê lương của Triệu Mẫn Huyên dần dần trầm thấp:"Chỉ là hy vọng xa vời mà thôi."

Âu Dương Vũ nhìn vào đôi mắt vô hồn của nàng, muốn mở miệng nói cái gì thì đột nhiên cảm thấy hai mắt chợt tối sầm lại, nàng nhanh tay ôm lấy đầu một lúc lâu sau mới trấn tỉnh.

Triệu Mẫn Huyên quan sát thấy Âu Dương Vũ có chút không khỏe, ngay cả việc đau buồn đang bủa vây khắp lòng nàng nhưng dáng vẻ quan tâm của Âu Dương Vũ nàng vẫn luôn để ý."Muội sao vậy, Vũ nhi?" Triệu Mẫn Huyên thân thiết nhìn nàng.

Âu Dương Vũ lắc đầu, có chút mệt mỏi nhắm mắt, cảm thấy tốt hơn một chút mới phất phất tay, nói: "Muội không sao."

Nhìn thấy ánh mắt thân thiết của Triệu Mẫn Huyên, cùng với kia không hề sinh niệm ánh mắt, trong lòng có chút sợ hãi, không khỏi nói: "Mẫn Huyên, tỷ đến ở với muội và hoàng tổ mẫu mấy ngày đi, cũng tiện cho muội trị liệu sức khỏe của tỷ."

Bây giờ Triệu Mẫn Huyên vô cùng căm ghét với Tam vương phủ cho nên Âu Dương Vũ mới đưa ra ý tưởng này, hy vọng Triệu Mẫn Huyên có thể đồng ý.

Nhưng Dạ Phi Ly lại không chấp nhận chuyện đó, đường đường là Tam hoàng tử phi vừa mới sinh non xong lại đến ở chỗ khác, chuyện này nếu đồn ra ngoài chẳng phải là đang tát gáo nước lạnh vào phủ Tam hoàng tử sao!

Âu Dương Vũ không hề cho hắn có cơ hội từ chối, chỉ nói cơ thể Triệu Mẫn Huyên suy nhược cần nàng chăm sóc, chiếu cố, và đây cũng là ý định của Thái hậu.

Dạ Phi Ly nghe xong mấy chữ ý định của thái hậu, hắn cũng đành phủi tay bất đắc dĩ đồng ý.

Phương Hoa điện của Thái hậu là nơi không cho phép bất cứ người ngoài đến ở, nếu như không phải vì Âu Dương Vũ ra mặt, Triệu Mẫn Huyên cũng

không dễ dàng có cơ hội ở lại.

Sau khi Triệu Mẫn Huyên chuyển qua cung điện thái hậu ở thì được chăm sóc rất chu đáo, lại bởi vì có một người chị em tốt như Âu Dương Vũ chăm sóc bồi bạn cho nên sức khỏe dần dần tốt lên, chỉ có điều khuôn mặt vẫn còn u sầu như trước.

Triệu Mẫn Huyên mất con, Dạ Phi Ly cũng có chút đau lòng, nó cũng là con của hắn, hắn còn chưa có cơ hội ôm hắn vào lòng thì đã phải dự tang tử của hắn. Nhưng ngay sau đám tang đó thì một tin vui nhanh chóng đưa hắn ra khỏi bóng tối.

Việc Liễu thị mang thai, chuyện này đã được thái y chứng thực. Dạ Phi Ly vui mừng không thôi, bộ dáng ưu sầu ngay lập tức trôi đi hóa thành sự sung sướng chưa từng có.

Hắn nhớ đến Âu Dương Vũ, nàng ta bây giờ đang ở tại Phương Hoa điện, phải đến nhờ cô ta xem mạch cho Liễu thị, nhân tiện thông báo tin vui này cho thái hậu.

Nghĩ sao làm vậy, Dạ Phi Ly lập tức hành động, mang Liễu thị vào cung.

Xuống xe ngựa, Dạ Phi Ly nắm tay Liễu thị đi thẳng đến Phương Hoa điện, mắt thấy Phương Hoa điện ngay trước mắt, Liễu thị có chút lo lắng nắm lấy tay Dạ Phi Ly kéo lại, Dạ Phi Ly quay đầu thì phát hiện gương mặt ưu phiền chi Liễu thị. Dạ Phi Ly không khỏi thắc mắc hỏi: "Làm sao vậy?"

Liễu thị do dự nói: "Ninh vương phi hình như không có ưa thích thần thiếp, nếu như cô ấy khinh thường thiếp chỉ là sườn phi, không bắt mạch cho thiếp thì biết phải làm thế nào bây giờ?"

Dạ Phi Ly âu yếm sờ yêu mũi nàng, cười nói: "Cô ta không dám?! Cô ta chỉ là một kẻ ngoại quốc đến đây làm vợ, dựa vào cái gì có thể khinh thường nàng, khinh thường nàng chính là khinh thường bổn vương!"

Dạ Phi Ly bày ra vẻ mặt ngạo mạn, dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Nay nàng đã mang thai rồi, nếu cô ta không giúp nàng chẩn đoán, ta sẽ báo việc này với hoàng tổ mẫu để bà ấy trách phạt cô ta."

Liễu thị nghe xong thì âu yếm cười với hắn, nụ cười sáng đến chói mắt: "Phi Ly, chàng thật tốt với thiếp."

Có thể gọi thẳng tên của hắn chính là một trong những đặc quyền riêng của nàng.

P/s: Các nàng đoán thử xem, nếu Vũ Vũ không bắt mạch cho cái vị giả tạo kia, lão bà bà thái hậu có trách tội chị ấy không? Để xem đóa hoa nhài đó có được lòng thái hậu không, liệu cô Huyên Huyên này có trả thù không? Còn Trọng Hoa nữa...nhớ anh quá đi....các tình nhân nhỏ của đại ca ơi...mùa thi hình như đến rồi...đại ca còn hai môn nữa thôi là xong...đại ca chúc các nhóc..ừm gian lận hết mức có thể..đừng vụt mất cơ hội...trên đời này không có gì là khó cả, chỉ là chúng ta có biết cách vượt mặt giám thị hay không thôi...[trích của đại ca]...Good luck!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Trọng thương

Tặng chương đầy biến cố này cho cô bé Nhi Nhi, và Anh Đào bé nhỏ, chị hy vọng với món quà tinh thần này có thể giúp hai em vượt qua thật tốt kỳ thi sắp tới đặc biệt là Tiểu Nhi - cố gắng với môn Mác em nhé! Với tinh thần và thái độ học tập của em, chị đảm bảo khả năng thi lại của em rất thấp. Còn cô bé Sakura bé nhỏ, hy vọng một mùa thi sắp tới sẽ khiến em cảm thấy trưởng thành hơn trong con người lẫn trong học tập. Chúc hai em đạt được những gì mình đề ra. Goodluck!

Dạ Phi Ly và Liễu thị còn chưa kịp bước vào Phương Hoa điện thì bên trong đại điện, thái hậu đã ngồi nghiêm nghị trên ghế cao vẻ mặt âm trầm, ma ma bên cạnh ghé sát tai bà tường thuật lại những gì bà nghe được từ hai người đó, càng nói sắc mặt thái hậu càng biến đổi, sau đó đen lại.

Khi ma ma kia nói xong, thái hậu tức giận đập tay cạnh ghế ngồi, quát một tiếng: "Thật là quá vô liêm sỉ!"

Nói ra thật nực cười, dám mò đến đây đòi Vũ nhi phải bắt mạch cho chúng nó?

Ngay giờ phút này, Dạ Phi Ly mang Liễu thị vào bên trong, vừa nhìn thấy thái hậu, hắn nhẹ nhàng dắt tay Liễu thị đến cùng nhau hành lễ, vẻ mặt Liễu thị mảnh mai, thanh âm mềm nhẹ vang lên: "Hoàng tổ mẫu kim an."

Thái hậu thản nhiên, mệt mỏi nâng tay: "Đứng lên đi."

Vẻ mặt Dạ Phi Ly vô cùng vui mừng, Liễu thị nhu nhược mềm yếu như lá liễu chui rúc vào người hắn, thần sắc cung kính, dịu dàng động lòng người. Dạ Phi Ly yêu thương nhìn thoáng qua Liễu thị, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thái hậu, hận không thể ngay lập tức thông báo tin Liễu thị mang thai cho khắp thiên hạ này biết. Hắn mừng rỡ lớn tiếng nói với thái hậu: "Hoàng tổ mẫu, hôm nay Phi Ly đến đây là để thông báo cho người một tin vui."

Trên mặt Liễu thị bỗng chốc đỏ ửng, con ngươi rũ xuống, Dạ Phi Ly nói: "Liễu sườn phi cô ấy đã có bầu hơn một tháng rồi ạ."

Ngay khi nói xong câu đó trên mặt Dạ Phi Ly không giấu được vẻ sung sướng, dạo trước khi thái hậu biết được Mẫn Huyên mang thai, tâm trạng của thái hậu rất vui vẻ, vốn hắn tưởng rằng sau khi thái hậu nghe được tin này sẽ vô cùng vui mừng.

Ít nhất sau mọi chuyện xảy ra với Mẫn Huyên, bà cũng nhận được chút gì đó an ủi.

Nhưng đáng tiếc thay, mọi chuyện đều không giống như mong đợi của hắn.

Trên gương mặt của Thái hậu không hề nhìn ra bất kỳ một chút vui mừng nào, chỉ thản nhiên trang nghiêm, thậm chí so với ngày thường thái độ vô cùng khó coi, giống như thái hậu không hề có ý định quan tâm đến người phụ nữ trước mặt, càng không để tâm đến tin tức vừa rồi.

Bà chỉ liếc mắt nhìn về phía Liễu thị, đáy mắt khẽ chuyển, nhìn thoáng qua chén trà của mình thấp giọng nói: "Ai gia khát nước."

Ma ma đứng một bên còn chưa kịp động thì Liễu thị đã lập tức hiểu được, hành lễ với thái hậu: "Hoàng tổ mẫu, để tiện thiếp giúp người rót trà."

Thái hậu cũng không nói gì, Liễu thị nhẹ nhàng bước từng bước đến trước mặt bà, ý cười ấm áp dịu dàng xuất hiện trên mặt, động tác của nàng trông tao nhã mà chậm rãi, nhấc ấm trà bạch lên giúp thái hậu rót trà, sau đó hai tay cung kính giơ chén trà lên đưa qua: "Hoàng tổ mẫu mời người dùng trà."Tay Thái hậu định vươn tay cầm lấy thì chén trà đột nhiên rơi xuống đất, nước trà bắn đầy khắp sàn, từng mảnh vỡ sứ của chén trà rơi vãi xung quanh, âm thanh lạnh như băng của thái vang lên: "Làm càn!"

Liễu thị sợ hãi ra mặt, vội vàng quỳ xuống hốt hoảng kêu: "Hoàng tổ mẫu tha mạng!"

Dạ Phi Ly bước lên phía trước từng bước, trong lòng âm thầm nghĩ tại sao Liễu thị lại hành sự không cẩn thận như thế. Hoàng tổ mẫu vốn là người trọng lễ nghi phép tắc, bà không cho phép bất cứ sai sót nào xảy ra trước mặt bà dù chỉ một chút, hắn khẩn trương nói: "Hoàng tổ mẫu, Nhu nhi không cẩn thận!"

"Quá quắc, thật sự là quá quắc!" Thái hậu sắc mặt âm trầm, cao giọng quát: "Bộ trà cụ này là thứ mà ai gia yêu thích dùng nhất, thế mà cô dám bất cẩn làm vỡ nó? Tay chân vô dụng!"

Liễu thị cắn môi, nước mắt từ từ đọng lại nơi hốc mắt, muốn khóc cũng không dám khóc, bộ dáng cực kỳ đáng thương, trong lòng Dạ Phi Ly mềm nhũn, cố gắng cười cười giảng hòa nói: "Hoàng tổ mẫu... Nhu nhi..."

Thái hậu không thèm để tâm đến bộ dáng đáng thương của Liễu thị, cười lạnh nhìn Dạ Phi Ly khinh bỉ: "Nghe nói Liễu thị hầu hạ bên cạnh anh rất chu đáo cẩn thận, tại sao khi đến Phương Hoa điện của ai gia thì lại vô ý vô tứ như thế. Hay là cô ta nghĩ bây giờ mình có thai là không coi ai gia ra gì?" Ánh mắt Thái hậu thoáng nhìn qua bộ y phục trên người Liễu thị, vải gấm được làm bằng tơ lụa gấm Tứ Xuyên vùng Giang Nam, nhẵn bóng trơn láng vô cùng. Gấm Tứ Xuyên là một loại sản phẩm lụa cao cấp, là một trong ba loại lụa gấm đẹp nhất thời Trung Quốc bấy giờ. Loại gấm này được dệt rất đẹp, sợi tơ dọc được dệt thành hai lớp là lớp mặt và lớp đáy, vì vậy mà còn có tên gọi là "Trùng Cẩm". Vì là loại vải rất sang trọng và rất quý cho nên mặt hàng này hiếm được tiêu thụ trong cung, ngay cả là đồ cống nạp thì cũng không nhiều. Một lần Dạ Phi Ly may mắn có được lập tức tặng cho Liễu thị, bà lạnh lùng lên tiếng: "Mẫn Huyên vừa mới mất con, một sườn phi như cô không ăn mặt cho thanh lịch giản dị còn cố tình khoe khoang rêu rao ngoài mặt như thế, quả nhiên là loại không có giáo dục!"

Liễu thị tức tưởi ngậm nuốt uất ức vào lòng chịu đựng mọi sỉ nhục từ Thái hậu.

Âu Dương Vũ trốn phía sau điện, nhịn không được bật cười, quả nhiên,thái hậu một khi đã ra tay dạy dỗ người khác thì không thể chê vào đâu được. Liễu thị quỳ xuống nền sàn chịu đựng cảm giác lạnh buốt nơi đầu gối, bị thái hậu mắng mấy câu mà không thể tìm được lời nào biện hộ cho mình, chỉ biết ủy khuất cúi đầu càng thấp, Dạ Phi Ly cũng không dám lên tiếng cầu tình với thái hậu, sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi.

Ánh mắt Thái hậu khẽ liếc về phía Dạ Phi Ly, giận dữ nói: "Mấy ngày hôm nay tâm trạng của Mẫn Huyên không ổn một chút nào, nó là chính phi của anh, lẽ ra anh nên quan tâm nhiều đến con bé mới phải!"

"Vâng." Dạ Phi Ly nhớ tới Triệu Mẫn Huyên, cũng hiểu được hành động đắc ý vênh váo của mình có chút thất thố không hợp hoàn cảnh nên lập tức nghẹn lời, xấu hổ đáp.

"Mẫn Huyên toàn tâm toàn ý trao trọn trái tim mình cho anh, mà anh, anh xem anh đã làm được gì cho nó chưa, anh mặc kệ nó nghĩ gì, nó làm gì, nó đau như thế nào để hôm nay hào hứng chạy đến cung của ai gia khoe chuyện sườn phi của anh mang thai, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, thật khiến cho người trong hoàng thất mất mặt!"Dạ Phi Ly chỉ biết vâng vâng dạ dạ, trong đầu sinh ra chút áy náy, nhịn không được nhìn thoáng qua trong điện nhưng không thấy bóng dáng của Mẫn Huyên, trong lòng hoài nghi: có phải Mẫn Huyên không muốn gặp mình, đang cố trốn tránh hắn, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm xúc rối bời không rõ ràng.

Thái hậu ngồi giảng đạo lý cho Dạ Phi Ly một phen, mắt thấy Liễu thị quỳ mỏi đến mức lưng không thẳng nổi mới buông tha, nói rằng trong người mệt mỏi muốn nghỉ ngơi. Lúc này Dạ Phi Ly mới dám nâng Liễu thị dậy, Liễu thị theo từng động tác của hắn thì cảm thấy ủy khuất, uất ức bổ nhào vào lòng hắn khóc thút thít.

Dạ Phi Ly thấp giọng quát lớn một câu: "Nàng nghĩ cái gì thế? Ở trong tẩm cung của hoàng tổ mẫu, nàng bất mãn với bà ấy?"

"Nhu nhi không dám!" Liễu thị vội vàng lau nước mắt, cùng Dạ Phi Ly đi ra ngoài, đến cửa đại điện, Liễu thị mới nhớ ra chuyện gì, lặng lẽ kéo ống tay áo Dạ Phi Ly, nhỏ giọng làm nũng: "Phi Ly,vì sao chàng không gọi Ninh vương phi đến bắt mạch cho thiếp? Không phải chàng đã nói..."

“Đủ rồi, nàng yên lặng một chút đi.” Dạ Phi Ly đang mãi đắm chìm những lời thái hậu với nói nên trong lòng có chút phiền chán ngắt lời.

Liễu thị nhất thời sửng sốt, nhưng không dám nhiều lời.

Khi Thái hậu quay ra sau điện, mắt thấy Âu Dương Vũ che miệng cười rồi chạy lên giữ chặt tay thái hậu thủ thỉ: “Hoàng tổ mẫu, người thật lợi hại.”

“Ai gia ở trong cung bao nhiêu năm, mấy việc xung đột, tranh chấp lục đục với nhau, con chưa chứng kiến hết được đâu? Loại phụ nữ như vậy ai gia gặp còn nhiều hơn cả con, nó là điển hình cho kiểu đàn bà hai mặt giả tạo, nói một đằng làm một nẻo, nếu như ai gia không dạy dỗ cô ta một bài học thì cô ta sẽ nghĩ mình được đằng chân lên đằng đầu.”

Rõ ràng là nói với Âu Dương Vũ, nhưng lại giống như đang nói cho Triệu Mẫn Huyên nghe. Lúc này nàng đang đứng một bên, có vẻ như đã nghe được tin Liễu thị mang thai, nàng buồn bực cúi đầu, lưng cứng ngắc đứng im như phỗng, nghe được câu cuối cùng, nàng có chút nhíu mày nghĩ ngợi.

Âu Dương Vũ ngẩng đầu nhìn nàng, biết trong lòng nàng đang rất khổ sở: con vừa mới mất thì người đàn ông mình yêu thương chỉ vì một người phụ nữ đã mang thai lập tức quay lưng với mình, mừng rỡ như điên, thậm chí còn tiến cung khoe khoang này nọ, mà từ đầu tới cuối hắn không hề mở miệng nhắc đến nàng một câu.

Âu Dương Vũ lên tiếng nói với thái hậu: “Chỉ sợ từ giờ trở đi địa vị của cô ta không chỉ đơn giản là một sườn phi.”

“Tất nhiên rồi, cô ta vốn được Dạ Phi Ly sủng ái nay lại có thêm tấm kim bài có đề mấy chữ mang thai kia thì chỉ sợ tình hình sẽ trầm trọng hơn thôi.” Thái hậu chậm rãi nói, “Loại phụ nữ như cô ta mới thực sự đáng sợ nhất, cô ta biết rõ mình muốn thứ gì cho nên sẽ dùng mọi thủ đoạn để đạt được. Mà gia thế nhà cô ta thì không được một tích sự gì tốt đẹp, thân phận thấp kém như thế nhưng cũng được xếp vào vị trí sườn phi, nếu mà cô ta sinh được con thì chỉ bằng sự sủng ái của Dạ Phi Ly thôi cũng đủ khiến cho địa vị của cô ta...”Lúc này, Mẫn Huyên ngẩng đầu lên, đôi mắt ôn nhu ngày nào đã được thay thế bởi sự lạnh lẽo: “Con thật khờ, thật sự rất khờ.”

“Mẫn Huyên...”

Nước mắt từ trong hốc mắt nàng khẽ rơi xuống từng giọt, từng giọt lệ mang theo nỗi đau đớn buốt tim: “Con một lòng một dạ yêu thương hắn, trái tim mình đều trao trọn hết cho hắn, nhưng cuối cùng thứ con nhận lại được là cái gì? Hoàng tổ mẫu, người nói con nghe xem, con có thực sự rất giống con ngốc không?”

Sức khỏe của Triệu Mẫn Huyên dưới sự điều trị chăm sóc chu đáo của Âu Dương đã khá lên một chút. Nàng hạ quyết tâm muốn cáo từ trở về phủ. Âu Dương Vũ còn muốn nói thêm điều gì thì nghe được âm thanh kiên định của Triệu Mẫn Huyên: “Dù sao tỷ cũng không thể ở đây lâu được, phải trở về. Hơn nữa nếu không quay về, chẳng phải tỷ đang tạo điều kiện cho người đàn bà đó sống yên ổn sao? Muội nghĩ rằng tỷ sẽ dễ dàng để mấy màn khóc, nháo, đòi sự sủng ái của Phi Ly kia kéo dài mãi sao?”

Âu Dương Vũ ngẩn ra, nhìn Triệu Mẫn Huyên có chút xa lạ nhưng trong lòng thật ra âm thầm vui mừng, thái hậu cũng khẽ gật gật đầu, dứt khoát thốt lên: “Gậy ông đập lưng ông.”

“Những gì cô ta đã cho tỷ, tỷ nhất định sẽ trả lại toàn bộ!”

Âu Dương Vũ nhìn gương mặt kiên định của Triệu Mẫn Huyên, cũng tán thành đồng ý. Trên đời này không có ai có thể bảo vệ mình cả đời được, nếu như bản thân không thể tự cường, tự lập dũng cảm đối mặt mới thách thức thì kết quả nhận được chỉ có quỳ gối trước người khác mặt họ định đoạt.

Sau khi Triệu Mẫn Huyên rời khỏi Phương Hoa điện thì Âu Dương Vũ nhịn không được thở dài một hơi, quay đầu lại thì nhìn thấy thái hậu ngoắc tay gọi nàng: “Vũ nhi, con lại đây.”

“Vâng.” Âu Dương Vũ chậm rãi đi về phía thái hậu, mắt thấy thái hậu cẩn thận đưa cho Âu Dương Vũ một chuỗi hạt tràng dặn dò: “Đây là đồ cầu may ai gia muốn đưa riêng cho con, con nhớ phải luôn mang theo bên người, giữ gìn sức khỏe.”

Âu Dương Vũ biết thái hậu là sợ nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong lòng vô cùng cảm động, vươn hai tay tiếp nhận, cảm tạ thái hậu.

Ở trong cung, chuyện mất con là chuyện xảy ra bình thường ở huyện,,à Vũ nhi của bà đã từng lâm vào tình cảnh đó cho nên trong lòng nàng không ngừng lo sợ: “Con của Vũ nhi phải bình an vô sự ra đời, đây mới chính là món quà quý giá nhất mà con tặng cho ai gia.”

Sau khi Triệu Mẫn Huyên rời đi ngày qua ngày Âu Dương Vũ vẫn trải qua những ngày trống trải chờ đợi mỗi ngày để được nhìn thấy hình bóng Dạ Trọng Hoa trở về. Nhưng chớp nhoáng một tháng đã trôi qua, trong khoảng thời gian đó Âu Dương Vũ không hề nhận được một bức thư tay nào của Dạ Trọng Hoa, trong lòng nàng dấy lên bất an. Vì hay lo nghĩ nhiều cho nên mỗi đêm nàng đều gặp ác mộng, nhưng khi bừng tỉnh dậy. nàng không thể nhớ ra được mình đã mơ thấy những gì, chỉ cảm thấy tim đập dồn dập, mồ hôi ướt đẫm trán.

Nhìn thấy sợi dây hạt tràng mà thái hậu đưa cho nàng đặt ở đầu giường, thực ra nàng chưa bao giờ tin vào tín ngưỡng Phật giáo, nhưng lúc này nàng không không chế được cảm giác sợ hãi lo lắng nắm chặt sợi dây đó vào lòng bàn tay, âm thầm phù hộ cho Dạ Trọng Hoa mọi chuyện ở Bắc Mạc đều thuận lợi.Trong bóng đêm, lời cầu nguyện vừa dứt thì không hiểu tại sao sợi dây đột nhiên dứt đoạn, từng viên hạt tràng bật ra tứ phía rơi xuống nền đất tạo ra một loại âm thanh chói tai đến đáng sợ. Thấy tình huống trước mặt, sắc mặt Âu Dương Vũ trở nên trắng bệch, một đêm đó không chợp mắt cho đến hừng đông.

Giữa trưa hôm sau Âu Dương Vũ tỉnh lại gọi Trúc Lục đến tra hết tất cả hạt tràng vào dây, nàng không muốn chuyện này bị lộ ra ngoài nhất là với thái

hậu. Trong lúc Trúc Lục làm chuyện này, Âu Dương Vũ phát hiện tay mình có chút khẩn trương run lên.

Không biết vì dạo gần đây nàng ngủ không đủ giấc hay vì nguyên do nào khác mà mỗi bữa sáng nàng nuốt không trôi thứ gì.

Trúc Lục vất vả lắm mới khuyên nhủ nàng ăn hai ngụm canh, bỗng chợt nhìn thấy Dương ma ma gấp gáp chạy tới, sắc mặt vô cùng không tốt: "Vương phi, vương phi! Không hay rồi!"

"Xảy ra chuyện gì?" Âu Dương Vũ tưởng rằng Dạ Trọng Hoa xảy ra chuyện, sắc mặt lập tức biến đổi.

"Là An Dương vương phi, An Dương vương phi khó sanh!"

"Cái gì?"

"Thái y trong cung đều đã mời đến nhưng vẫn không có biện pháp giải quyết. Tình trạng của vương phi nay rất nguy kịch..." Dương ma ma thở hổn hển nói một hơi cho đến câu tiếp theo vì khó thở nên nói không nên lời.

Khẽ thở phào nhẹ nhõm, chuyện An Dương vương phi khó sanh, thật ra cũng không nằm ngoài dự tính của nàng, An Dương vương phi tuổi đã lớn, lại là lần đầu tiên mang thai hơn nữa là sinh hai cho nên khó sinh là chuyện rất bình thường. Chỉ vì mấy ngày gần đây tâm tư đều đặt lên người Dạ Trọng Hoa cho nên có chút ngạc nhiên.

"Ta qua đó ngay." Âu Dương Vũ vội vàng gọi người chuẩn bị xe ngựa, gấp rút đến phủ An Dương Vương, Thái hậu cũng không thể ngồi yên một chỗ, đi theo Âu Dương Vũ đến xem tình hình: "Vũ nhi, lẽ ra con không được phép dính vào mớ rắc rối này nhưng Tâm nhi khó sinh, tình thế nguy cấp cho nên không còn cách nào khác. Lúc trước Diêu nhi kể cho ai gia biết con có khả năng đỡ đẻ vì thế ngoài con ra không ai có thể giải quyết tình huống cấp bách bây giờ."

"Vũ nhi hiểu mà."

Khi Âu Dương Vũ và thái hậu đến nơi thì chứng kiến được cảnh ông chồng An Dương vương đang khẩn trương lo lắng đứng ngoài phòng đảo trái đảo phải, vì quá sốt ruột cho nên mắt hắn đỏ ngầu lên trông vô cùng đáng sợ, hai tay hắn nắm chặt thành quyền trong lòng thầm mong mẹ tròn con vuông.

Đám hạ nhân xung quanh cũng căng thẳng không kém gì chủ tử mình, đến cả thở cũng không dám, chỉ khẽ vái trời vái phật trong miệng cầu nguyện, một bầu không khí đầy ngột ngạt và khẩn trương bao phủ cả phủ An Dương vương.

Mà trong phòng không ngừng vang lên tiếng la hét đau đớn, thê lương của An Dương vương phi khiến người khác nghe xong hoảng sợ đến hồn tiêu phách lạc, còn có tiếng của bà đỡ bối rối kêu lên: "Vương phi, người cố chịu đựng một chút, dùng sức!"

An Dương vương vừa lúc xoay người thì thấy Âu Dương Vũ vội vàng đi đến, hắn mừng như điên chạy lại âm thanh có chút nghẹn: "Vũ nhi, Tâm nhi nàng... Tâm nhi nàng..."Âu Dương Vũ không có thời gian đứng trả lời hắn, chỉ vội vã đi vào phòng. Trước phòng sinh là tập hợp một hàng ngang lão thái y sắc mặt trắng bệch còn đang thương lượng tìm cách.

Hoàng thượng đã hạ thánh chỉ nếu như bọn họ không giúp An Dương Vương phi sinh con thuận lợi thì người mà bọn họ sắp phải đối mặt chính là tên bổ đầu! Nhưng vì vương phi sinh hai cho nên rất khó tìm cách để cả hai đều thuận lợi sinh ra, trong khoảng thời gian đó, bọn họ chỉ biết nhìn nhau tự hỏi phải làm sao bây giờ.

Khi vương thái y nhìn thấy Âu Dương Vũ đến thì gương mặt già nua mang vẻ lo âu của mình dịu đi một ít, hắn biết rõ y thuật của Âu Dương Vũ rất cao.

Nhìn thấy An Dương Vương phi sắc mặt tái nhợt mang theo chút đau đớn, hô hấp dần dần mỏng manh nằm bất lực trên giường. Nhưng có lẽ vì bản năng sắp được làm mẹ thúc đẩy cho nên nàng vẫn không ngừng điều chỉnh hô hấp, không ngừng dùng sức, không màng đến cảm giác đau đớn đến chết đi sống lại chỉ đơn giản muốn hai đứa con của nàng được chào đời. Nàng chờ đợi giây phút này đã lâu lắm rồi, cả chàng ấy cũng thế!

Bà đỡ gấp đến mức tim đập như đánh trống, không hay rồi, thật sự quá mạo hiểm, nếu cứ tiếp tục thế này tính mạng của An Dương vương phi sẽ bị đe dọa.

Âu Dương Vũ nhanh nhẹn vươn tay bắt mạch, việc An dương vương phi chịu khổ thì không nói nhưng cứ kiên trì thế này thì sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của người mẹ. Khả năng ca sinh hai này nàng không chắc được phần thắng, nếu cứ tiếp tục thì không chỉ tính mạng người mẹ mà cả hai đứa con trong bụng nàng cũng không giữ được, nàng quyết định sử dụng phương pháp sinh mổ.

Nàng bình tĩnh phân phó: "Đi ra ngoài chuẩn bị nước ấm, nhanh lên!"

Bà đỡ ngẩng đầu nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp với cái bụng nhô ra phía trước có chút chần chờ.

Ánh mắt Âu Dương Vũ liếc nhanh, bà đỡ cảm thấy da đầu run lên thì đột nhiên nghe được tiếng quát tháo bên ngoài của An Dương vương: "Tất cả nghe theo lệnh của Vũ nhi, con bé nói gì thì làm cái đó."

Bà đỡ nghe xong nhanh chóng ra ngoài chuẩn bị.

An Dương vương phi đưa đôi mắt đẫm lệ nhìn Âu Dương Vũ, tóc đen bê bết dính lên trán, mồ hôi ướt nhẹp, đáy mắt lộ ra tia lo lắng, miệng không ngừng căn dặn: "Nhất định phải giữ lại đứa bé, đứa bé..."

Âu Dương Vũ cầm tay nàng, trấn an nói: "Yên tâm, thẩm với em bé sẽ bình an, không có việc gì."

Dường như An Dương vương phi cố dùng hết tất cả khí lực cùng lý trí của mình vào lời dặn dò đó, nghe xong mấy câu của Âu Dương Vũ, ý thức của nàng dần dần tan rã.

Sau khi lấy toàn bộ dụng cụ mổ từ không gian tùy thân, Âu Dương Vũ bắt đầu tim thuốc mê cho An Dương vương phi.

Đêm qua vì ngủ không được ngon giấc cộng thêm việc chưa ăn bữa sáng. Lúc này tinh thần Âu Dương Vũ có chút rối loạn, nhưng nàng vẫn cố bình tâm, chăm chú thực hiện thao tác mổ.

Nửa giờ sau một đứa bé trong bụng nàng từ từ lôi ra, là một thằng nhóc khỏe mạnh mập mạp với tiếng khóc nghe thật rõ chói tai.An Dương Vương đứng bên ngoài nghe được tiếng khóc bên trong phòng thì trong lòng bắt đầu vui vẻ, rốt cuộc hắn cũng đã có con, rốt cuộc hắn cũng được làm cha. Cảm giác lo lắng như biến đâu mất trong không trung. Có lần Lý Cung cười nhạo hắn không bao giờ có khả năng làm cha, bây giờ thì nhìn xem, vương phi nhà hắn sinh con, không biết có bao nhiêu người đứng đợi ngoài cửa đoán già đoán non giới tính của hai đứa bé trong bụng, hắn còn nghe thuộc hạ bẩm báo có người còn quan tâm hỏi han tình hình vợ hắn sau đó cười nhạo chế giễu tên Lý Cung ngu xuẩn này nọ!

Vào đúng lúc lúc này bà đỡ bế đứa bé đi ra, cười chúc mừng nói: "Chúc mừng vương gia, là một tiểu thiếu gia!"

An Dương vương cẩn thận bế lấy đứa bé, khuôn mặt bởi vì nén kìm nén cảm xúc nên đỏ tấy lên, giờ phút này hắn hận không thể hét lên cho toàn thiên hạ này biết hắn đã được làm cha, hắn lớn tiếng bật cười: "Haha, con ta này, này là con của ta! Ha ha ha, rốt cuộc ta cũng được làm cha!"

Vâng, và cho dù có biết bao hạ nhân đứng đó chứng kiến tình cảnh thất thố của vương gia hắn thì hắn cũng không quan tâm.

"Thưởng, thưởng lớn! Thưởng cả nhà mỗi người tám lượng! Không, mười hai!"

Thái hậu mừng rỡ sờ sờ mặt đứa nhỏ, cao giọng nói một câu: "Thưởng!"

Một lát sau, đứa còn lại trong bụng An Dương vương phi cũng được bế ra, Âu Dương Vũ cẩn thận rửa sạch sẽ sau đó nhẹ nhàng đặt bên cạnh An Dương vương phi, vẫn là một đứa bé trai khá khỉnh. Khi bà đỡ mang đứa bé ôm đến đưa cho An Dương vương thì ông không khống chế được vui mừng, bật cười ha hả, chỉ hận lúc này không nhảy bật lên khỏi nền nhà, bên tay phải hắn là con trai hắn, bên tay trái cũng là con trai hắn, nhìn đôi mắt nhắm chặt ngủ say sưa với khuôn mặt láng mịn trơn bóng trắng trẻo có chút hồng, hắn nghĩ ngay giây phút được bế hai đứa con trai mình trên tay chính là giây phút đẹp đẽ nhất hạnh phúc nhất đời hắn. Hắn sung sướng không biết phải giải bày như thế nào mới phải. Chỉ biết đứng đó cúi đầu xuống áp má mình vào hai đứa trẻ sau đó cười nói: "Ông trời đối xử với cha không tệ bạc nhỉ hai con!"

Âu Dương Vũ lập tức đỡ đẻ hai cái khỏe mạnh xinh đẹp đứa nhỏ, bên môi không khỏi xuất hiện mỉm cười, đầu óc lại có chút hôn trầm, nàng việc lắc lắc đầu định trụ tâm thần.

Vì phải cố gắng ngồi tỉ mỉ khâu lại miệng vết dao mổ cho An Dương vương phi nên lúc này nàng cảm thấy lưng mình đau đến đứng dậy không nổi, nàng nhẹ chống lưng mình ngồi lên ghế, mười lăm phút sau mới cảm thấy khá hơn.

Mặc dù đã tiêm thuốc gây mê cho An Dương vương phi, đầu óc không cảm nhận được đau đớn nhưng cả người nàng có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc đang trào dâng, từng giọt lệ ngắn dài lăn xuống gò má. Lúc này thuốc mê vẫn chưa hết tác dụng, nàng vẫn còn nhắm mắt, Âu Dương Vũ thoáng yên tâm gọi những người đứng ngoài cửa: "Vào đi."

Vài cô nha hoàn nhanh chóng đẩy cửa đi vào, theo sau là An Dương vương. Hắn vui vẻ ôm hai đứa con trai mình trong lòng, chợt ngẩng đầu lên thấy sắc mặt tái nhợt của Âu Dương Vũ thì chợt cả kinh, vội vàng nói: "Vũ nhi, con làm sao vậy?"Âu Dương Vũ khoát tay áo, tự mình chống đỡ thắt lưng đứng lên: "Con không sao, chỉ là hơi mệt mà thôi, con xin phép về nghỉ ngơi trước."

"Ờ, được được!"

Nàng gọi Trúc Lục đến đỡ nàng đi, mùi máu trong phòng có chút nồng đậm khiến Âu Dương Vũ cảm thấy khó chịu, buồn nôn. Nàng đặt toàn bộ trọng lực của mình lên người Trúc Lục, bước đi khập khiễng, ngực có chút không thoải mái, nàng chịu không được ôm lấy ngực mình, không ổn rồi ——

Ngay khi Âu Dương Vũ vừa rời khỏi cổng phủ An Dương Vương thì đột nhiên nghe được tiếng thét chói tai: "Không hay rồi, vương phi bị xuất huyết, rất nhiều máu..."

Âu Dương Vũ không thể ngoảnh mặt làm ngơ, vội vàng ra lệnh cho Trúc Lục dìu nàng quay lại, cả người An Dương vương cứng ngắc ôm hai đứa con mình trên tay, thần sắc ngây dại ra, hoảng sợ tái nhợt.

Vì trước đó vương phi sử dụng quá nhiều sức cho nên dù có dùng phương pháp mổ vẫn để lại di chứng, máu không ngừng chảy ra. An Dương vương hắn trong lòng sợ hãi, nhưng cả người hắn đều choáng váng, không biết phải làm thế nào mới cứu được Tâm nhi.

Thái hậu nghe nói vậy sợ tới mức trắng mặt, vừa thấy Vũ nhi quay lại thì lập tức phát hoảng: "Vũ nhi, Vũ nhi, con phải cứu Tâm nhi."

"Thái hậu yên tâm, vì thẩm thẩm dốc toàn lực trong ca sinh này cho nên mới thế."

Qua ba giờ phẫu thuật, cuối cùng An Dương vương phi cũng được cứu chữa kịp thời, lúc này cả người Âu Dương Vũ đều ê ẩm, mồ hôi lạnh ướt cả trán,

mặt mày tái nhợt đứng lên không vững.

An Dương vương lập tức bảo Âu Dương Vũ ở tại An Dương phủ nghỉ ngơi, phái thái y đến xem mạch cho nàng, thái y nói: "Vương phi vì quá ưu phiền lại trải qua một ngày mệt nhọc làm việc quá sức nên sức khỏe yếu đi, còn những thứ khác không đáng lo ngại, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là được."

Âu Dương Vũ hồi phục sức lực, nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ.

Thái hậu cũng thở phào nhẹ nhõm, sau khi phái vài người đến chăm sóc cho Âu Dương Vũ thì hồi cung đến khu thờ phật thắp hương cảm tạ trời đất.

Tin An Dương vương vừa có hai quý tử rất nhanh được truyền khắp kinh thành, nhiều người trên đường say sưa bàn tán về chuyện tốt này, cứ ngỡ rằng An Dương vương là cây vạn tuế, không bao giờ ra hoa, không có người nối dõi tông đường thế nhưng nay lập tức lại có được hai người con trai, quả thực là không thể tưởng tượng được!

Tin tức này cũng nhanh chóng truyền vào cung, hoàng thượng biết được kích động vô cùng ban không ít quà cáp, toàn bộ An Dương phủ đều đắm chìm trong niềm vui hân hoan!

Và đương nhiên cũng có một vài người đố kỵ mà cảm thấy mất hứng, đặc biệt là Lý Cung, vốn quyết định hôm nay tới trước cửa nhục nhã lão một phen, ai ngờ biết được kết quả này, lập tức tức giận vác mặt trở về đập phá đồ trong phòng!

Âu Dương Vũ ngủ suốt một ngày, khi tỉnh giấc thì tinh thần cũng sảng khoái đi không ít. Đến thăm hai cậu nhóc đáng yêu bên cạnh An Dương vương phi, nhìn thấy mẹ con đều bình an vô sự mới an tâm quay trở về Phương Hoa điện. Đám cung nữ thấy Âu Dương Vũ trở về, vừa định đi vào bẩm báo thái hậu một phen thì Âu Dương Vũ chỉ cười nói: "Không cần đâu, có lẽ hoàng tổ mẫu vẫn còn đang nghỉ ngơi."Âu Dương Vũ vừa bước vào thì nghe được thứ âm thanh trầm thấp đứt quãng: "... Nhận được tin tình báo cách đây ba ngàn dặm... nói rằng... Phi Bạch trọng thương..."

Âu Dương Vũ sững người, một lúc lâu mới có phản ứng, tai nàng như ù đi theo mấy chữ không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu nàng " Phi Bạch... Trọng thương?!

Hai chân của nàng bắt đầu mềm nhũn, muốn ngã khuỵu xuống, nếu không phải nhờ có Trúc Lục đứng bên giúp đỡ, cả người nàng sẽ ngã nằm xuống đất mất.

"Vũ nhi!" Thái hậu nhìn thấy Âu Dương Vũ đến thì trên mặt tái đi không một cắt máu, con ngươi trừng lớn lên bởi vì quá hoảng sợ.

Âu Dương Vũ cố gắng bình tĩnh nghiêm mặt nhìn về phía hoàng thượng, khó khăn mở miệng hỏi: "Phụ hoàng? Trọng Hoa...chàng ấy làm sao vậy?"

Hoàng thượng trông cũng tiều tụy đi rất nhiều, trên mặt mang theo vẻ lo lắng không giấu được, Âu Dương Vũ đứng thật lâu vẫn không nghe được câu trả lời của hắn chỉ lạnh lùng xoay người chạy thẳng ra ngoài.

"Vũ nhi, đừng quá kích động, chú ý đến đứa con trong bụng!" Thái hậu nhìn thấy dáng vẻ quá mức bình tĩnh, điềm nhiên của Âu Dương Vũ sợ rằng nó sẽ nghĩ quẩn, trong lòng sốt ruột như lửa đốt, dặn dò ma ma bên cạnh: "Đi xem Ninh vương phi thế nào, đừng để nó làm chuyện gì dại dột!"

Âu Dương Vũ dùng khinh công bay thật nhanh đến thư phòng, nàng hành tẩu như gió khiến cho Trúc Lục không cách nào đuổi theo kịp.

Nếu như có ai đó nói với nàng rằng, Dạ Trọng Hoa chàng ấy vì quá bận với việc bày mưu phá trận nên không gửi thư tay cho nàng trong một tháng qua. Âu Dương Vũ tin. Nếu có ai đó nói với nàng rằng Dạ Trọng Hoa quên mất cô vợ mang bầu là nàng đây, vật lộn trên chiến trường không thể về ngay với nàng được. Nàng tin. Thế nhưng có đánh chết nàng cũng không tin Dạ Trọng Hoa chàng ấy bị trọng thương, tính kể chuyện cười với nàng à, làm sao có thể?

Chàng là chiến thần lẫy lừng của Tây Lăng quốc, là mỹ nam tài giỏi trong lòng mọi người, không kể riêng gì nàng. Một Dạ Trọng Hoa cường ngạnh, thông minh, không có đối thủ như vậy sẽ không dễ dàng bị thương, bị áp đảo. Hai con ngươi của Âu Dương Vũ dần đen lại rồi lạnh đi, Dạ Trọng Hoa, phái người đưa tin như vậy đùa vui lắm phải không? Chàng buồn chán nơi chiến trường đẫm máu đó phải không? Hai tay nàng nắm chặt thành quyền, chàng lừa ai thì được chứ lừa ta thì chàng chuẩn bị trả giá đi.

Đột nhiên nàng cảm thấy bụng quặn đau, tay lập tức theo bản năng ôm lấy bụng, nàng dùng sức mấy lấy hơi cố gắng kiềm nén cảm giác khó chịu đau đớn đang bủa vây người mình. Cuối cùng cũng đến trước cửa ngự thư phòng. Trước cửa có mấy người đứng canh gác nhưng nhìn thấy đối phương là Ninh vương phi sợ gây tổn thương đến bụng nàng cho nên không ai dám tiến lên động thủ.

Âu Dương Vũ không cần phải tốn sức đấu kiếm với bọn họ, xông thẳng vào phòng, nhìn thấy tờ tấu chương trên bàn ghi mấy nét mực đen rõ ràng, từng chữ, từng chữ một như con dao vô hình đâm thẳng vào tim Âu Dương Vũ:... Ninh vương điện hạ trọng thương, mất tích đến bây giờ chưa tìm ra...Âu Dương Vũ nhìn dòng chữ đó ước chừng cũng hơn đến lần thứ ba, nàng không khống chế được cảm xúc hoảng loạn lúc này, đầu óc choáng váng hôn mê bất tỉnh!

"Vương phi, vương phi!" Trúc Lục vội vàng tới nơi, nhìn thấy Âu Dương Vũ hôn mê gục xuống bàn thì cả người phát hoảng lên.

Âu Dương Vũ từ từ tỉnh lại sau cơ mê, phát hiện Trúc Lục đang cúi đầu đứng khóc lóc một bên, nàng thấy Âu Dương Vũ tỉnh lại thì vỡ òa lên kể lể: "Vương phi, rốt cuộc người cũng chịu tỉnh dậy, người hù chết nô tỳ rồi, thái y nói người vẫn bình yên vô sự."

Âu Dương Vũ trầm mặc không nói lời nào, đôi mắt ảm đạm nhìn về phương bắc, rồi phát hiện trước cửa có rất nhiều người đứng canh giữ. Thì ra thái hậu đoán được ý định của nàng, sợ nàng xúc động, chạy ra chiến trường tìm chàng cho nên mới bố trí người đến giữ chân nàng.

Nhưng cho dù có thế nào, nàng phải đến Bắc Mạc một chuyến, nàng muốn biết rõ tình hình bên đó thế nào, tại sao Dạ Trọng Hoa bị trọng thương, lại còn mất tích không tìm thấy người, chàng ấy gặp tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc như thế, làm sao nàng có thể an tâm ngu ngốc chờ đợi ở trong cung này được.

Thái hậu xuống tay thật mạnh, bao nhiêu người thế này một người mang thai như nàng rõ ràng không thể đối phó hết được, dùng lực không được thì phải dùng trí thôi.

Âu Dương Vũ đứng dậy đi thẳng đến chính điện quỳ gối trước mặt thái hậu: "Hoàng tổ mẫu, Vũ nhi muốn đi đến chùa dâng hương, cầu nguyện cho Trọng Hoa sớm ngày trở về."

Trong mắt Thái hậu hiện lên một tia đau lòng, nhịn không được đi lên giữ chặt tay Âu Dương Vũ, chần chờ nói: "Vũ nhi, sức khỏe của con..."

"Vũ nhi không sao." Âu Dương Vũ nhanh chóng ngắt lời thái hậu, nàng bình tĩnh nói: "Bây giờ Trọng Hoa sống hay chết còn chưa biết rõ, rơi xuống nơi nào còn chưa tìm ra, Vũ nhi chỉ muốn đến chùa khẩn cầu ông trời phù hộ cho Trọng Hoa bình an trở về."

Thái hậu không đành lòng nhìn vào ánh mắt chờ mong của Âu Dương Vũ ngẫm nghĩ, tình huống bây giờ rất bất lợi, Dạ Trọng Hoa trọng thương mấy ngày chưa tìm ra, chỉ sợ là...lành ít dữ nhiều.

Nhưng bà không muốn nhẫn tâm hủy đi hy vọng của con bé, đành thở dài, nói: "Cũng tốt, hoàng tổ mẫu sẽ đi cùng con."

Âu Dương Vũ gật đầu đáp: "Tạ hoàng tổ mẫu, Vũ nhi trở về trước để chuẩn bị."

Thái hậu nhìn bóng dáng suy yếu ảm đạm của Âu Dương Vũ, trong lòng đau đớn không thôi, vừa rồi trước mặt con bé, bà cố tỏ vẻ bình tĩnh để trấn an nó, bây giờ thì bà bắt đầu lo lắng, nếu như Trọng Hoa nó thật sự xảy ra chuyện gì, vậy con bé biết phải đối mặt với chuyện này thế nào đây...

Âu Dương Vũ trở về phòng, ngồi trước bàn trang điểm, mỏi mệt lên tiếng căn dặn Trúc Lục: "Chuẩn bị ít đồ, chúng ta đi chùa."

Thái hậu mang một số hạ nhân giúp được việc đi theo Âu Dương Vũ đến chùa, vốn là một nơi thanh tịnh đầy hương khói thì ngôi chùa lúc này chợt biến thành nơi đóng quân của hộ vệ.Âu Dương Vũ xuống xe ngựa, nhờ Trúc Lục nâng đáp vững vàng xuống đất, cùng với thái hậu đi vào trong chùa.

Trụ trì của này đã sớm đứng đón ở cửa, vừa thấy thái hậu và Âu Dương tới thì tiến lên hai tay chắp lại cúi đầu nói: "Bần tăng chào thái hậu nương nương, Ninh vương phi."

"Trụ trì miễn lễ." Thái hậu mỉm cười xua tay.

"Hôm nay Ai gia và Ninh vương phi đến đây cầu phúc, hy vọng đại sư có thể sắp xếp."

"Thái hậu nương nương và Ninh vương phi an tâm, bần tăng sẽ lập tức chuẩn bị mọi thứ."

Âu Dương Vũ đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, hộ vệ canh phòng quá nghiêm mật, ngay cổng chùa được bố trí tới mấy tầng hộ vệ.

Thái hậu kéo Âu Dương Vũ đi dạo vòng quanh chùa tham quan, được một lát sau trụ trì nhanh chóng đi đến nói: "Thái hậu nương nương, Ninh vương phi, đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu được rồi."

Thái hậu gật đầu, mang Âu Dương Vũ đi theo trụ trì đến đại điện.

Mùi nhang khói lập tức xộc vào mũi Âu Dương Vũ, nàng không quan tâm đến cách bài trí xung quanh thế nào, cũng không quan tâm cái cớ của mình hôm nay đến đây, chỉ khẽ nhíu mày nghĩ ngợi, tính toán.

Thái hậu ngẩng đầu thấy sắc mặt Âu Dương Vũ có chút không tốt, lo lắng nói: "Vũ nhi mệt sao?"

Âu Dương Vũ khẽ cười, nói: "Quả thực mệt thì có, đại sư, nơi này có phòng nghỉ tạm không?"

Trụ trì vội vàng phân phó tiểu hòa thượng đưa Âu Dương Vũ đến phòng nghỉ, thái hậu cũng cảm thấy có chút mệt mỏi nên trụ trì đưa thái hậu cùng đi về phòng.

Vừa đến phòng nghỉ, Âu Dương Vũ cảm ơn qua tiểu hòa thượng sau đó ra lệnh cho vài cô nha hoàn: "Ta mệt rồi, Trúc Lục ở lại hầu hạ, những người còn lại lui xuống hết đi."

"Vâng, thưa vương phi." Vài cô nha hoàn kính cẩn cúi đầu, lui ra ngoài.

"Vương phi, mau nghỉ chút đi." Trúc Lục nói xong thì tiến lên cẩn thận sửa sang lại nệm chăn trên giường. Âu Dương Vũ đứng sau lưng nàng, một quyền gọn gàng chuẩn xác đánh thẳng vào gáy Trúc Lục, Trúc Lục bất ngờ còn không kịp đã bất tỉnh nhân sự.

Âu Dương Vũ nhanh chóng cởi quần áo của Trúc Lục mặc vào, cải trang thành Trúc Lục rồi cẩn thận ngụy trang Trúc Lục thành mình, đặt cô bé ngay ngắn trên giường.

Làm xong hết thảy, Âu Dương Vũ cẩn thận mở cửa, đưa mắt đánh giá tình hình xung quanh, thấy không có ai chú ý đến nơi này liền cúi đầu nhanh chóng đi ra khỏi cổng chùa.

Đám hộ vệ canh giữ cổng chùa là những người tinh nhuệ, tinh thần cảnh giác rất cao nhằm mục đích bảo vệ an nguy cho Ninh vương phi.

Thủ lĩnh đám hộ vệ đang tuần tra ở cửa, vừa quay đầu lại thì bắt gặp bóng dáng của một cô gái bước ra khỏi cổng chùa, cô gái này không có ngẩng đầu, chỉ lặng lẽ đi ra khỏi cửa.

Âu Dương Vũ cúi đầu, biết được khoảng cách của mình với mấy tên hộ vệ đó không còn xa, bước chân có chút chậm rãi, quả nhiên, vừa mới đi tới cửa, trước mắt nàng xuất hiện một thanh đao."Muốn ra ngoài làm cái gì?" Tên thủ lĩnh vươn tay, ngăn bước chân của cô gái đó lên tiếng hỏi.

Âu Dương Vũ cúi thấp đầu bình tĩnh nói: "Vương phi muốn ăn món bánh hoa mai ở tiệm bánh Viên Mãn cho nên kêu nô tỳ đi mua."

Tên thủ lĩnh nhìn cô gái trước mặt đánh giá từ trên xuống dưới, trong ánh mắt ánh lên vẻ nghi hoặc, đây là nô tỳ thân cận của Ninh vương phi.

"Thái hậu ra lệnh, không kẻ nào được phép tùy tiện ra vào chùa, cô trở về đi."

Âu Dương Vũ khóe môi cong lên, âm thanh có chút mỉa mai: "Vương phi đang mang thai, miệng rất muốn ăn bánh hoa mai, nếu như vương phi không thể ăn món đó mình thích thì tâm trạng sẽ vô cùng tồi tệ, đến lúc đó tôi xem anh gánh vác tội này thế nào?"

"Nhưng thái hậu đã..."

"Thái hậu rất yêu thương vương phi, vương phí muốn làm gì không ai được phép ngăn cản, anh cứ ngoan cố hành xử thế này không sợ bị thái hậu trách tội?" Mỗi lời nói của Âu Dương Vũ như tà khí bóp chết sự sống của người đối diện khiến cho tên thủ lĩnh á khẩu không biết phải trả lời thế nào.

Thanh đao trong tay tên thủ lĩnh dần buông xuống, vẫn còn cảm thấy do dự, thái hậu đúng là rất yêu thương Ninh vương phi, chuyện này mọi người ai cũng biết, nếu thật sự đắc tội với Ninh vương phi, chỉ sợ hậu quả hắn gánh là...

Mắt thấy thanh đao trên cổ mình dần buông, thấp thỏm trong lòng Âu Dương Vũ cũng theo đó mà dần tan đi, cố gắng trấn an tiếp tục nói: "Nô tỳ chỉ đi xuống núi mua chút điểm tâm, sẽ nhanh chóng quay về, các anh yên tâm."

Tên thủ lĩnh đành bất đắc dĩ mở miệng nói: "Đi nhanh về nhanh."

Khóe môi Âu Dương Vũ cong lên ý cười, cúi đầu nhìn từng bậc thang dưới chân, bước từng bước chậm rãi rời khỏi chùa.

Nàng cứ đi như vậy cho đến khi nhận ra bản thân mình đã rời khỏi tầm mắt của đám hộ vệ. Âu Dương Vũ thầm nghĩ trong lòng, may rằng trời tối, y phục của Trúc Lục to hơn của nàng cho nên không bọn họ không phát hiện cái bụng đang to dần của mình.

Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên nhìn thấy con đường nhỏ uốn lượn trước mắt, trong lòng chợt cảm thấy quạnh hiu. Dạ Trọng Hoa, nếu như chàng không thực sự bước chân vào cuộc đời phẳng lặng của ta, thì chàng có biết bao nhiêu non xanh nước biếc, bao nhiêu thế giới tươi đẹp ngoài kia đang chờ đợi ta khám phá không?Chỉ vì tiếp nhận tấm chân tình của chàng, tình nguyện sa lưới dưới sự cường ngạnh bá đạo không ai bằng của chàng, tình nguyện ở bên cạnh chàng không màng đến hiểm nguy phía trước, và bây giờ thì tình nguyện mang thai con của hai chúng ta, cho nên ta nghĩ ta đã không còn đường để hối hận nữa rồi, bởi tình yêu của ta dành cho chàng cũng không kém gì tình cảm của chàng dành cho cho. Chính vì thế ta muốn được cùng chàng đối mặt với tất cả. Chàng phải cố cầm cự, chờ ta.

Âu Dương Vũ nghĩ ngợi một hồi sau đó mới lấy một chiếc xe mô tô hãng Icon Sheene màu đen từ trong tùy thân không gian, thay bộ váy trên người thành chiếc áo phông rộng cùng với chiếc quần đen ôm tôn lên dáng người thon gọn của nàng, Nàng sải chân bước đến xe, đầu đội mũ bảo hiểm, chân đạp ga, xe chạy vút bay trong gió với tiếng nổ động cơ giòn giã.

Âu Dương Vũ thầm nghĩ phải mau chóng chạy đến Bắc Mạc, nếu không tính mạng của Dạ Trọng Hoa sẽ bị đe dọa, nàng tăng tay ga lên, mô tô giống như tên bắn lướt nhanh về phía trước, tóc đen tung bay trong gió, một cảnh tượng không ai ngờ tới dưới thời cổ đại.

* câu cuối này đại ca chế đó mấy đứa*

Nàng tăng tốc cho đến khi phát hiện ra trước mắt mình xuất hiện một con đường rộng lớn, nàng mới dừng xe, từ trong không gian lấy con mãnh thú quen thuộc của nàng - xe Ferrari.

Vâng và em Ferrari cuối cùng cũng được xuất hiện...kể từ lần cuối hắn có mặt ở chương đầu...tội cameo như em nó

Dù sao không có xe mô tô tốc độ nào bằng xe thể nào yêu quý của nàng cả?

Một tay nàng kéo mở cửa xe, nghiêng người ngồi vào trong đạp ga, con mãnh thú lửa đỏ Ferrari tựa như một bóng ma tia chớp chạy biến trong khoảng không.

Ngay khi Âu Dương Vũ đang trên đường chạy đến Bắc Mạc với chiếc xe thể thao của mình thì thái hậu rốt cục cũng phát hiện ra có gì đó không đúng, chạy đến phòng nghỉ của Âu Dương Vũ, nhận ra người nằm trên giường không phải là Âu Dương Vũ, mà là nha hoàn của con bé - Trúc Lục.

Trúc Lục bừng tỉnh với hành động bất ngờ của thái hậu, hai mắt trợn lên mê mang nhìn về phía mọi người, thấy trên người mình chỉ mặc độc một chiếc áo

lót thì không khỏi cả kinh, ngốc lăng ngồi trên giường.

"Vũ nhi đi đâu?" Thái hậu hỏi.

Trúc Lục bừng tỉnh lên tiếng trả lời: "Nô tỳ không biết, nô tỳ vốn đang sửa lại giường ngủ cho vương phi thì đột nhiên da đầu tê rần đau nhức, rồi lập tức ngất đi, vương phi, vương phi đi đâu rồi ạ?"

Trúc Lục ngẩng đầu mờ mịt nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng của chủ tử mình thì trong lòng bắt đầu lo lắng.

Chính vào lúc này, tên thủ lĩnh hộ vệ cảm thấy không đúng, chạy đến bẩm báo tình hình cho thái hậu, nói là có một nha hoàn vừa mới rời khỏi đây vài canh giờ để đi mua điểm tâm nhưng vẫn chưa thấy trở về.

Cho đến bây giờ, Thái hậu mới hiểu rõ ràng mọi chuyện.

Những việc Âu Dương Vũ làm đều chỉ có một mục đích – tìm Dạ Trọng Hoa...

Thái hậu không khỏi đau lòng, trong miệng cười khổ: "Con bé ngốc nghếch này, sao lại ngoan cố như vậy chứ!"

P/s: Chương này thì đủ thứ chuyện xảy ra, nào là xử đẹp ả Liễu thị, nào là An Dương Vương phi sinh con, còn có một chuyện quan trọng nữa là mỹ nam của chúng ta đang gặp nguy hiểm và mỹ nữ đang vác bụng bầu chơi luôn xe mô tô với xe thể thao đi cứu chồng...ô mài gót...ta edit mà còn muốn ngất với ứng dụng mà không gian tùy thân mang lại. Cám ơn em đã đưa chị ấy đến nhanh hơn với chồng mình.

Giờ tới màn kể khổ: Bây giờ các nhóc tính an ủi tấm thân tả tơi khi phải ngồi đến gần 5 tiếng trước laptop để thành phẩm hơn 8k chữ cho các nhóc đọc như thế nào đây? Hửm?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Vợ chồng trùng phùng

Năm mới chị xin chân thành tặng món quà này cho cô bé lãnh băng (lanhbangchituyet) như một món quà đầu năm..mặc dù hơi muộn nhưng chị hy vọng năm cũ đã qua năm mới đã sang, em đã thêm một tuổi mới, đã thêm một cơ hội mới, thêm một trải nghiệm mới, mong rằng tương lai của em sẽ có tiền đồ, học hành sẽ ngày càng vươn cao bay xa đến một thời điểm nhất định...Nhân đây Chị cũng CHÚC MỪNG NĂM MỚI cả cái động đang theo dõi chị lẫn những người đang theo dõi truyện của chị (như bé hoàng ngân, bé achichi, bé nhinhi, bé anhthunguyen, nhóc laytroi, nàng NhmxLavender, nàng cuongnguyen, nàng kimsanguyen, sakurachan, thanhlien, thanhhuyen, bla bla nhiều người nữa, nhớ không hết được...) Enjoy!!!

Âu Dương Vũ chạy ra khỏi miếu cũng đã được nửa ngày, ban đầu là xe máy, sau đó đổi sang Ferrari, chạy với tốc độ nhanh nhất có thể, bởi vì đường rất vắng không có người qua lại cho nên việc chạy một chiếc xe thể thao kì quái này ở thế giới cổ đại cũng khiến nàng yên tâm rất nhiều.

Có điều nàng thật sự đã sai lầm khi đánh giá cao tình hình giao thông đường xá nơi cổ đại, đi chừng nửa canh giờ, nàng đột nhiên phát hiện con đường phía trước bắt đầu gồ ghề, dốc đá lởm chởm, cho nên đành bất đắc dĩ không tiếp tục ngồi trên con Ferrari thoải mái với hệ thống sưởi ấm bên trong, chỉ biết tiếc nuối chạy Ferrari vào trong không gian, sau đó lôi xe mô tô ra ngoài. Với tính năng siêu nhẹ, siêu bền thích hợp vận hành trên mọi địa hình có lẽ có lựa chọn hợp lý cho tình huống này. Bỗng nhiên trong đầu nàng nảy sinh một ý tưởng, sau khi cùng Trọng Hoa bình an trở về nhất định phải bàn bạc chuyện xây dựng đường xá bằng phẳng nơi vùng đất hẻo lánh này với chàng ấy để thuận tiện cho việc đi đường dài trong tương lai tới.

Cứ mãi phóng xe như vậy cho đến khi Âu Dương Vũ chợt nhận ra sắc trời bắt đầu tối, sức khoẻ của nàng cũng không còn dẻo dai bền bỉ như khi chưa mang thai, thậm chí cho dù nàng có gắng gượng cố hết sức chạy đến Bắc Mạc thì đứa con trong bụng nàng cũng không đủ khả năng chịu nổi. Hơn nữa, thời gian Âu Dương Vũ chạy xe mô tô đã rất dài, đường thì chông chênh, cơ thể nàng chịu phải xốc nảy không hề nhẹ cho nên lúc này cơ thể mới phản ứng với sự mệt mỏi quá độ, nàng cần phải tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi.

Sắc trời dần tối đen như mực thì cũng là lúc nàng trùng hợp băng qua một thị trấn nhỏ, nàng chậm rãi quan sát tình hình xung quanh, cất mô tô vào không gian tùy thân sau đó tiến vào bên trong.

Trấn nhỏ này vốn vắng vẻ, càng về đêm thị trấn càng chìm vào một bầu không khí lạnh lẽo, xơ xác, họa hằn lắm thì cũng chỉ nhìn thấy vài ngọn đuốc nhỏ lập loè. Âu Dương Vũ lặng lẽ đi vào một khách trọ nhỏ đơn sơ gần đó, ánh sáng mờ nhạt của nến bên trong chiếu lên ván cửa mang theo một cảm giác của hương vị ấm áp.

Âu Dương Vũ tiến vào, gõ tay lên bàn đánh thức vị chưởng quầy đang gật gù ngon giấc, vừa nghe tiếng động, ông ta giật mình tỉnh dậy, nhìn thấy người đang đứng trước mắt mình là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, ăn mặc rất tao nhã lịch sự, nhìn lướt qua chất liệu vải trông cũng không phải kiểu dân thường, nhất định là người có gia thế, tinh thần ông như được lên dây cót, ý cười tràn trề khắp mặt: "Cô nương cần giúp gì không?."Âu Dương Vũ mệt mỏi nhìn tên chưởng quầy nói: "Một gian phòng rộng."

Nói xong nàng cầm mấy thỏi bạc vụn đặt lên bàn, chưởng quầy nhìn thấy bạc như tỉnh táo hơn bao giờ hết nhiệt tình hô: "Vâng, vâng, xin cô nương đi

theo tôi."

Cái gọi là gian phòng rộng dưới đánh giá của nàng cũng chỉ là một gian phòng trống trải, sạch sẽ về mọi thứ. Dù sao thì ở cái vùng hẻo lánh, tìm được một nơi thoáng như thế này cũng không phải dễ dàng.

Sau khi chưởng quầy đưa Âu Dương Vũ đến gian phòng thì mới quay ra bưng một bát canh nóng cho Âu Dương Vũ bưng dùng. Mặc dù không có khẩu vị để thưởng thức nhưng Âu Dương Vũ vẫn cố kiên trì uống nửa bát canh đó xuống bụng.

Ánh trăng bên ngoài dần khuất sau đám mây đen mờ mịt không chút ánh sáng. Gió mạnh vẫn không ngừng thổi len vào từng ngóc ngách nơi cửa sổ khiến cho nhiệt độ trong phòng ngày càng xuống thấp. Âu Dương Vũ nằm trăn trở trên giường, mày nhíu chặt nghĩ ngợi nên làm gì tiếp theo. Trong lòng không ngừng lo lắng cho tình trạng của Dạ Trọng Hoa, không biết bao nhiêu câu hỏi tu từ được đặt ra trong đầu nàng nào là chàng ấy hiện giờ đang ở đâu nơi chốn lạnh lẽo xứ Bắc đó, bị thương có nghiêm trọng không. Nếu mà giờ này chàng vẫn chưa được tìm thấy... nàng phải nhanh chóng đến đó, nếu một ngày vẫn không biết tình hình của chàng ấy, không nhìn gương mặt yêu nghiệt của chàng ấy thì nàng sẽ phát điên mất. Nghĩ lại, ban ngày, nếu nàng tiếp tục phóng xe mô tô hay Ferrari giống như hôm nay. Sớm muộn gì nàng cũng bị người khác chú ý. Nếu như ban ngày nghỉ tạm ở đây. Ban đêm chạy đi thì cũng không có lợi với đứa bé trong bụng.

Trọng Hoa à! Chàng nhất định phải bình an cho ta, nếu không muốn bỏ lỡ mất khoảng khắc được nhìn thấy đứa con đầu lòng của hai chúng ta. Âu Dương Vũ nghĩ ngợi một hồi thì cảm thấy mệt mỏi thiếp đi.

Mà giờ phút này một đoàn kị binh từ từ xuất phát rời khỏi cung tiến thẳng về Bắc Mạc.

Thái hậu đưa mắt nhìn mảng trời tối đen bên ngoài khẽ cau mày ngồi ở trước bàn với chiếc áo ngủ mỏng manh.

Dương ma ma lo lắng tiến lên khuyên nhủ: "Thái hậu nương nương xin hãy đi nghỉ tạm đi ạ."

Thái hậu thở dài, nói: "Ai gia không ngờ con bé lại quật cường đến mức này."

"Thái hậu nương nương, người có thể phái người đi ngăn chặn mà. Dù sao Ninh vương phi cũng chỉ là một cô gái yếu đuối thân còn mang một sinh mạng. Không chừng nếu phái ám vệ chạy đi tìm thì có thể đưa Ninh vương phi trở về bình an." Dương ma ma nhẹ giọng khuyên nhủ.

Từ ngày biết được tiểu nha đầu này trốn mình chạy đi tìm Trọng Hoa, Thái hậu lập tức triệu tập người ngựa chạy về hướng Bắc Mạc để ngăn chặn ý đồ điên rồ của con bé. Thoáng được Dương ma ma trấn an, trong lòng thầm nhủ Dạ Trọng Hoa đến bây giờ vẫn chưa biết sống chết thế nào mà nếu như Vũ nhi xảy ra chuyện gì, nếu đứa bé trong bụng có mệnh hệ gì...

Bà quyết sẽ không đứng nhìn thằng cháu mình tuyệt hậu!

Trong mắt Thái hậu hiện lên một tia kiên định.

Trước khi trời sáng cửa thành toàn bộ đều đóng kín. Vốn chuẩn bị rời khỏi thành đi ra ngoài thì phát hiện đoàn binh lính tập trung quanh cổng thành, còn có kiểm tra từng người đi qua đó như muốn thăm dò chuyện gì.Âu Dương Vũ đứng từ xa nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng không khỏi dấy lên một tia cảnh giác, có chút không giống với bình thường. Nàng khẽ nhíu mày đi lui sang một bên chặn một cô gái đang đi ngang qua hỏi chuyện: "Vị đại tỷ, cho hỏi phía trước đang xảy ra chuyện gì vậy?"

Cô gái kia thấy người vừa mới hỏi mình có dung mạo tuyệt mỹ, lại nhu nhược cho nên có lòng tốt trả lời: "Nghe nói là có tiểu thư nhà nào đi lạc nên toàn bộ cửa thành của các thị trấn lân cận đều bị phong tỏa, chỉ cần người bước ra khỏi cổng là phụ nữ thì sẽ bị kiểm tra, này cô xem, trong tay bọn họ đang cầm bức chân dung của vị tiểu thư đó!"

Loại thị trấn nhỏ bé này mà cũng có thể phát sinh chuyện như vậy sao? Âu Dương Vũ nhìn bọn họ vờ tỏ ra ngạc nhiên, trong lòng thầm oán: hoàng tổ mẫu vì an nguy của mình mà phải dùng đến biện pháp mạnh này...là muốn ép nàng đây mà.

Người phụ nữ kia nói xong ánh mắt vô thức đặt lên người Âu Dương Vũ, một cô gái cao ráo sáng sủa, xinh đẹp, trên người toát ra một loại khí chất cao quý đến mức người ngoài nhìn vào cũng biết vị cô nương này không phải là người tầm thường, người phụ nữ bày ra bộ mặt nghi hoặc liếc nhìn Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ cười khẽ, bình tĩnh nói " "Thì ra chuyện là như vậy, tôi thấy nhiều hộ về đứng kia nên bị dọa không ít a. Ai nha, không làm phiền cô nữa, cha còn đang chờ tôi phía trước kia."

Nghi hoặc trong mắt dần dần tan đi, nếu như cô gái này đi cùng với phụ thân mình thì chắc không phải là vị tiểu thư đang bị thất lạc kia.

Vì nhận được mệnh lệnh quan trọng từ phía hoàng hậu cho nên đám hộ vệ bọn họ làm việc không dám lơ là. Chỉ cần nhìn thấy có phụ nữ đi qua thì bọn họ lập tức sẽ chặn đường kiểm tra đối chiếu với bức họa trong tay. Mọi sự được bọn họ làm rất cẩn thận.

Âu Dương Vũ nhanh chóng phản ứng với tình hình tồi tệ trước mắt, chạy trốn vào một con ngõ nhỏ, mắt nhìn về phía cổng thành, hai hàng lông mày nhíu chặt bực bội. Hoàng tổ mẫu ra tay quá nhanh, chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà đám tay sai của bà đã đuổi kịp nàng. Xem ra chỉ có thể chờ đến tối rồi mới có thể hành động.

Chưởng quầy thấy Âu Dương Vũ trở về thì nhanh chóng chạy đến ân cần hỏi han Âu Dương Vũ có muốn ăn gì không, trong mắt hắn Âu Dương Vũ là nữ thần hái ra tiền của ông!

"Chuẩn bị cho ta một bát canh chua cá, làm thêm hai quả trứng chiên."

"Vâng, tôi sẽ lập tức mang đến tận phòng cho cô nương!"

Âu Dương Vũ đang định nhấc chân đi lên lầu thì đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt sắc bén nào đó đang quan sát nàng, không khỏi tò mò quay đầu đưa ánh mắt thân thiện nhìn lại thì phát hiện chủ nhân đôi mắt đó là một người đàn ông trẻ tuổi.

Người đàn ông này tướng mạo trông không tệ, từ cách ăn mặc cho đến dáng ngồi đều không giống thường dân, hẳn gia thế người này không tồi. Nhưng không hiểu sao đánh giá tên này xong, Âu Dương Vũ có một cảm giác khó chịu không nói thành lời, nhìn bộ dáng ngả ngớn của hắn khiến cho người khác nhìn vào đã biết tên này vốn thuộc dạng công tử bột ăn chơi trác táng.Quả thật, người đàn ông này là Nhị công tử của Huyện quan Vương Sư Gia trong trấn, là kẻ ăn chơi lêu lổng, chuyên đi bắt nạt, ức hiếp con gái nhà lành, thậm chí còn ỷ lại vào địa vị của cha mình, mượn oai hùm đi trấn lột của dân khét tiếng của vùng.

Hôm nay tình cờ hắn ghé qua khách trọ này uống chút trà cho ấm bụng thì may mắn thay được nhìn thấy mỹ nhân xinh đẹp tuyệt trần trước mắt, một nửa linh hồn nhỏ bé của hắn như bị nàng cướp đi, hắn đưa đôi mắt si mê nhìn chằm chằm nàng, thấy ánh mắt có chút tức giận của nàng, một chút hắn cũng không bận tâm, thậm chí đến cả việc lau nước dãi đang nhỏ tong tỏng xuống nền nhà, hắn cũng không màn.

Từ ánh mắt thân thiện Âu Dương Vũ lập tức nhíu mày phẫn nộ, nhớ tới chuyện đám binh lính bên ngoài còn đang làm nhiệm vụ, nàng không được phép để bản thân mình bị người khác chú ý, phát hiện.

Nghĩ vậy, Âu Dương Vũ quay đầu, thản nhiên bước lên lầu.

Chỉ có điều, nàng mới bước chưa được mấy bước thì đã nghe thấy âm thanh lười biếng của người đàn ông phía sau: "Aida, tiểu mỹ nhân à, đừng có vội đi như thế!"

Âu Dương Vũ làm như không nghe những lời hắn vừa nói, tiếp tục nhấc chân đi đến. Bỗng nàng nghe được một loạt âm thanh chạy dồn dập truyền gần đến tai nàng, sau đó âm thanh hạ lưu vang lên nhè nhẹ bên tai: "Tiểu mỹ nhân, gia gọi nàng đấy, cùng chơi đùa với gia đi."

Một cây quạt nhẹ nhàng nâng cằm Âu Dương Vũ lên, khuôn mặt đáng khinh bỉ từ từ phóng đại trước mắt nàng.

Đôi mắt Âu Dương Vũ khẽ híp lại, thản nhiên liếc nhìn hắn, sự phẫn nộ cùng khinh bỉ trong mắt nàng ngày một hiện rõ, còn có chút lãnh khốc.

Vương Nhị âu yếm nhìn Âu Dương Vũ, cả lồng ngực hắn như rạo rực ngứa ngáy không khống chế được, trong lòng thầm than, làm sao trên đời này lại có một cô gái xinh đẹp như vậy, nàng quả thực rất đẹp, đẹp đến nỗi hắn chỉ muốn ngắt vẻ đẹp đó của nàng giữ làm của riêng!

Một tiếng cười nửa miệng mang theo ý khinh thường từ Âu Dương Vũ vang lên, đầu ngón tay khẽ đẩy chiếc quạt trên cằm mình ra.

Đáy mắt Âu Dương Vũ hiện lên một tia sát khí đầy uy hiếp khiến người khác cảm thấy kinh hãi, nhưng ngữ điệu lại ôn nhu vài phần: "Công tử muốn làm cái gì?"

Vương Nhị tỉnh mộng đẹp, vui đến muốn nhảy cẳng lên: "Đương nhiên là muốn tiên nữ như nàng hầu hạ gia uống rượu, hay là..."

Âu Dương Vũ cũng không nhìn hắn, xoay người đi thẳng lên phòng mình, Vương Nhii nhịn không được theo sau bước chân nàng. Hắn là lão ngọc hoàng ở cái trấn nhỏ này, từ trước đến nay chưa có một mỹ nhân nào hắn muốn hầu hạ đều chối từ, phản kháng hắn! Mà mỹ nhân xinh đẹp kinh diễm như vậy, hắn nhất định phải là người đàn ông đầu tiên nếm thử!

[Này mà lão của lão ngọc hoàng biết được thì ổng cho ngươi nếm thử cái mùi của địa ngục]

Khoé môi Âu Dương Vũ cong lên ý cười tà mị, một nụ cười khiến người khác nhìn vào chỉ cảm thấy lạnh lẽo nơi sống lưng.Lúc này Vương Nhị vẫn hồn nhiên không biết nguy hiểm đang đợi mình phía trước, chỉ nghĩ đến một mảng hồng trong đầu mình thì cả người hắn lâng lâng đến tận mây.

Chưởng quầy tay mang đồ ăn lên, chứng kiến một màn này trong mắt hắn thoáng hiện lên một tia thương cảm, tiếc hận. Một cô gái xinh đẹp dịu dàng như thế lại bị tên vô tính người nhúng chàm. Có điều hắn cũng đành bất lực, Vương Nhị là khách quen của khách trọ hắn, tình huống thế này xảy ra cũng không phải hiếm hoi. Tất nhiên mọi việc hắn làm điều được cha hắn che đậy, đổi trắng thay đen, hắn ta chính là một tên bóc lột hành hạ dân thường trắng trợn, trước nay chưa có kẻ nào dám lên mặt chống đối hắn.

Âu Dương Vũ đẩy cửa ra đi thẳng vào phòng, thoải mái ngồi xuống ghế, tự mình rót một chén trà.

Vương Nhị tiến vào phòng thì lập tức nhanh tay khóa trái cửa phòng, ý cười dâm đãng ngày một hiện rõ trên gương mặt hắn.

Nhìn thấy Âu Dương Vũ tao nhã uống trà khiến con tim hắn không khỏi bồi hồi muốn ngay lập tức thưởng thức hương vị đặc biệt từ một cô gái mềm mại tuyệt diễm như nàng, khiến hắn không khống chế bản thân mình mà muốn dây dưa với nàng, muốn nàng hoàn toàn thuộc về mình, chấp nhận sự cưỡng chế của hắn, tay hắn không tự chủ chà xát nhau, chậm rãi đi lên, miệng thì thầm: "Mỹ nhân, gia đến đây!"

Nhưng vào lúc này, chén trà nóng bỏng tràn đầy trên tay Âu Dương Vũ lưu loát văng thẳng vào trán của Vương Nhị, thân thủ nhanh nhẹn lắc người tránh thoát khỏi vòng tay ôm ấp của hắn.

“Á!” Hắn bị từng giọt nước trà bỏng rát bám đầy trên mặt, hắn nhịn không được đau đớn la lên, ôm trán mà lau đi bọt nước. Cảm giác bỏng rát, nhức nhối không ngừng tra tấn hắn cho đến khi hắn phát hiện trên ống tay áo hắn vừa lau có vết máu loãng, rồi vết máu loãng đó men theo từng góc trên gương mặt hắn mà chảy xuống. Hắn lập tức nổi giận trừng mắt nhìn Âu Dương Vũ, từ nhỏ đến lớn, chưa có kẻ nào, thậm chí là ông già nhà hắn cũng không dám đối xử thế này với hắn. Hắn nghiến răng nghiến lợi cảnh cáo: “Tiện nhân, dám lấy nước trà hắt vào gia, bộ cô chán sống rồi sao? Được rồi, gia sẽ lập tức cho cô biết cái cảm giác sống không bằng chết ấy nó như thế nào, khiến cho cô kêu la đến trời không hay đất không biết.!”

Dứt lời hắn chạy nhào về phía Âu Dương Vũ, một tia tàn nhẫn máu lạnh trong mắt Âu Dương Vũ lóe lên, đợi đến khi tên đó đến gần trước mặt nàng, dưới chân nàng nhanh chóng dùng sức, quét ngang đường chạy của hắn khiến hắn không kịp phòng bị ngã nhào xuống đất. Một tay Âu Dương Vũ cầm lấy ghế dùng lực mạnh mẽ nện vào người Vương Nhị sau đó dùng khung ghế giữ người hắn trong phạm vi khống chế của nàng, một chân đạp lên ghế, một tay từ từ nhấc ấm trà nóng hôi hổi lên. Tên Vương Nhị bị ăn đau rên lên một tiếng như lợn bị chọc tiết, trong mắt Âu Dương Vũ ánh lên một tia cười lạnh, nhếch miệng nói: “Có vẻ như lửa giận của công tử không hề nhỏ, cần phải được giải nhiệt gấp, nếu không sẽ có hoả hoạn.”

Ấm trà trong tay nàng từ từ nghiêng đi, từng dòng nước trà nóng bỏng chậm rãi từ vòi chảy xuống. Và vị trí rơi cũng khiến cho tên Vương Nhị kia có chết cũng không ngờ tới...là ngay đũng quần hắn.Một tiếng thét chói tai như giọng đám con trai ở tuổi chưa dậy thì rống lên vang vọng khắp phòng Âu Dương Vũ, chưởng quầy dưới lầu nghe được cũng chỉ đành buồn bã lắc lắc đầu, trong lòng sốt ruột không ngừng lo cho cô gái đó.

Cho đến khi cảm nhận được trà trong bình đã vơi đi một nửa, Âu Dương Vũ mới liếc mắt nhìn tên dâm đãng giống như lợn vừa bị luộc chín, hai chân vì đau rát mà run rẩy.

Âu Dương Vũ nhấc chân lên, đem chiếc ghế bốn chân ra khỏi người hắn, nàng từ từ ngồi xổm xuống cười lạnh hỏi: “Thế nào? Còn nóng không?”

Vương Nhị sợ hãi lắc đầu, Âu Dương Vũ thì giống như không thấy vẻ mặt khiếp đảm của hắn, tay mạnh bạo cởi thắt lưng hắn, động tác vốn rất nhanh nhẹn mà dứt khoát khiến cho vị đang nằm bất lực kia cả người lạnh run lên, lắp bắp hỏi: “Cô...cô muốn làm gì?”

“Đương nhiên là làm chuyện mà anh muốn làm rồi!” Âu Dương Vũ lạnh lùng cười, ban đầu trong tưởng tượng của Vương Nhị nàng khuynh thành bao nhiêu, mỹ mạo bao nhiêu thì người phụ nữ trước mặt hắn bây giờ là nữ hoàng địa ngục trần gian, là ác ma, rất đáng sợ!

Nàng kéo bộ xiêm y bên ngoài của hân ra một bên, để lộ bộ ngực trần ra ngoài không khí. Đột nhiên Vương Nhị hoảng sợ khi nhìn thấy Âu Dương Vũ lấy ấm trà cầm lên, hắn mặc cho nửa thân phía dưới mình bị tê liệt, vội vàng chống đỡ đứng dậy.

Ấm trà đó vừa mới vài phút trước là nỗi ám ảnh cùng cực đối với hắn.

Ngay lúc hắn đứng lên, Vương Nhị tưởng đã có thể thoát ra khỏi cửa nhưng không ngờ Âu Dương Vũ lại nhanh hơn một bước, nàng nghiêng người ngăn chặn đường sống của hắn. Vương Nhị gấp gáp xoay người thì bị Âu Dương Vũ dùng tay kéo toàn bộ xiêm y bên ngoài của hắn ra.

Vương Nhị vừa có ý định chạy trốn thì chợt phát hiện có cái gì đó đang quấn lấy mình, sau đó cả người nhẹ hẫng, rồi bay lên trời! Trời đất như quay cuồng trong đầu hắn, đau quá!

Chuyện là nữ hoàng địa ngục trần gian Âu Dương Vũ vừa dùng thắt lưng quấn gọn người hắn, đạp hắn ngã nhào ra ngoài cửa sổ.

Chỉ là lầu hai thôi, không đủ khả năng giết chết con heo bệnh đó. Tên tiểu tử thối dâm đãng nhà ngươi dám nghĩ đến chuyện muốn động ngón tay thối vào bổn vương phi!?

Hừ!Tên này rõ ràng muốn tự tìm đường chết.

Âu Dương Vũ đi tới cửa sổ phía trước, cúi đầu xem tình hình bên dưới thì thấy hắn một thân chỉ còn đồ lót bên trong, nửa thân dưới hoàn toàn ướt sũng, khó khăn nhấc chân ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt hờ hững như không của Âu Dương Vũ, tim hắn đập lệch nhịp, không phải vì dáng vẻ xinh đẹp của nàng mà vì sợ hãi nàng, hắn lập tức cắn răng dùng sức chạy biến, vừa chạy ba bước đã ngã nhào xuống đất, tình trạng đứng không nổi, đi không xong cứ lặp lại như vậy cho đến khi thoát khỏi tầm mắt của Âu Dương Vũ, hắn mới vờ uỡn ngực, lưng thẳng, ngẩng cao đầu tiêu sái đi về phủ.

Âu Dương Vũ thu ánh mắt về đóng cửa sổ lại, không quan tâm đến tình trạng ghế nằm ngổn ngang giữa phòng, đi thẳng một mạch đến giường, buổi tối hôm nay nàng sẽ hành động, cho nên ban ngày nàng phải nghỉ ngơi dưỡng sức.Dưới lầu, sự tò mò vẫn cứ đeo bám mãi trong đầu ông chưởng quầy, hắn không nhận ra có bất cứ động tĩnh nào trong phòng nữa, hắn càng cảm thấy tò mò hơn.

Cho đến khi trời tối chỉ thấy một mình Âu Dương Vũ ra khỏi phòng, không thấy người đàn ông kia, hắn không biết phải hình dung cảm giác của mình lúc đó là gì, chỉ có đứng ngẩn người mà giật mình.

Ban ngày nghỉ ngơi đã đủ, hoàng hôn dần buông, trăng bắt đầu lên cao, Âu Dương Vũ rời khỏi phòng sau đó chạy đến cổng thành.

Không ngờ không chỉ ban ngày giám sát nghiêm ngặt mà cả ban đêm cũng có hai tên cẩn thận đứng canh cổng.

Âu Dương Vũ nhìn thấy hai tên lính canh đang ngủ gà ngủ gật ngoài xa thì trong lòng thầm than có chút khó khăn, mang trong mình một sinh mạng nhỏ nhoi nàng tuyệt đối không thể mạo hiểm lấy một địch hai như trước. Nếu không đánh gục mà còn đánh động thêm những người khác, lúc đó chỉ như cá chui vào rọ.

Vậy phải làm cách nào để ra khỏi cổng thành mà không bị ai phát hiện?

Đúng rồi! Bay ra đi!

Người khác không có khả năng, nàng cũng không thể nhưng nàng biết Chúa Tể van ưng chi thần có thể làm được—— Hải Đông Thanh!

Âu Dương Vũ triệu hồi Hải Đông Thanh bay ra ngoài không gian, Hải Đông Thanh bây giờ đã không còn nhỏ bé như xưa nữa, mặc dù cơ thể hắn vẫn chưa đủ điều kiện của một Hải Đông Thanh trưởng thành.

Hải Đông Thanh vừa bay ra thì thấp đầu cọ cọ vào người Âu Dương Vũ, bây giờ nó có thể đứng cao hơn đầu của một người bình thường rồi.

Âu Dương Vũ vươn tay sờ đầu Hải Đông Thanh nói: "Tiểu thanh, mang ta ra khỏi thành."

Hải Đông Thanh giống như có thể hiểu tiếng người, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, âm thanh có sức vang mạnh mẽ, nó gật gù cái đầu, xoay người phục thấp thân mình để Âu Dương Vũ ngồi lên lưng mình.

Hải Đông Thanh mạnh mẽ dang đôi cánh mượt mà của mình đón gió, có chút phe phẩy, sau khi thích ứng được với trọng lượng trên lưng mình, nó chậm rãi phi thân, chân rời khỏi mặt đất, dùng sức vỗ cánh chầm chậm bay vào không trung, còn Âu Dương Vũ dùng tay cố định lên cổ Hải Đông Thanh.

Lần đầu tiên được trải qua cảm giác bay trên lưng Hải Đông Thanh, Âu Dương Vũ cảm thấy thoải mái mà vui vẻ vô cùng.

Âu Dương Vũ thu ý cười lại, đưa mắt nhìn xuống dưới thăm dò tình hình, nhìn thấy khoảng cách giữa mình với cổng thành dần xa, nàng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng đã thuận lợi rời khỏi thành.

Hai tên hộ vệ thủ thành cảm nhận được một trận gió to cùng với bóng đen khổng lồ vừa lướt qua đầu mình liền giật mình tỉnh giấc, ngẩng đầu lên không thấy bất kỳ thứ gì khả nghi nên chỉ hươ hươ lắc đầu nghĩ rằng mình bị hoa mắt nên nhìn lầm.

Vì thể lực của Hải Đông Thanh chưa sánh được với một con trưởng thành cho nên cầm cự không được lâu, thời gian bay cũng bị hạn chế. Vì muốn để cho Hải Đông Thanh dưỡng sức cho những lần vượt cổng thành tại các điểm đến khác, Âu Dương Vũ ra hiệu bảo Hải Đông Thanh đáp xuống dướiÂu Dương Vũ cẩn thận nhảy xuống khỏi lưng Hải Đông Thanh, dường như nó không muốn chấm dứt chuyến bay của mình nên có chút lưu luyến cọ đầu mình lên tay Âu Dương Vũ, trong lòng Âu Dương Vũ không khỏi dâng lên cảm giác ấm áp, khẽ cười ra hiệu cho Hải Đông Thanh bay lại vào không gian.

Màn đêm như bủa vây đen kín cả một vùng trời lạnh lẽo, ánh trăng e thẹn lặng lẽ nấp sau đám mây đen như đang trốn người thương, chỉ còn lại vài đốm nhỏ lấp lánh ánh sao trên nền trời đen mực. Gió vẫn không ngừng thổi những luồng khí lạnh khiến tán lá cây vốn muốn yên tĩnh vẫn phải ào ào gây tiếng động xào xạc. Không một ai trên đường khiến cho bóng đêm trong rừng càng trở nên tịch liêu, hiu quạnh.

Vốn đang định lấy mô tô ra thì Âu Dương Vũ chợt nghe được động tĩnh đằng sau bụi cây gần đó.

"Ai?" Âm thanh sắc bén của Âu Dương Vũ vang lên phá tan màn đêm yên tĩnh.

Xoạch một tiếng, từ trong lùm cây trước mặt nàng có một người đi ra, theo sau đó là thêm vài tên nữa, khoảng tầm mười người.

Tên đi đầu kia không ai xa lạ chính là vị Vương Nhị ban sáng mới được nàng dạy dỗ, mặt mày hắn quấn kín băng gạc, cơ bản là không nhìn rõ được diện mạo kinh khủng của hắn.

Chân của Vương nhị vẫn chưa có lành, bước đi còn khập khiễng, sáng hôm nay hắn bị con tiện nhân trước mặt này đánh đến nỗi phải ôm nhục bỏ chạy thục mạng, thù này sao hắn dễ dàng mà bỏ qua được. Điều tra qua ả ta, hắn mới biết nàng không phải là người trong thành nên cố tình bố trí người nấp bên ngoài thành để phục kích. Nhưng không ngờ trời tối cũng đã lâu, không thấy mục tiêu xuất hiện ngoài cổng thành, mấy tên thuộc hạ hắn trốn trong lùm cây cũng gật gù thiếp đi.

Vừa bị Âu Dương Vũ quát một tiếng, đám người bọn họ mới giật mình tỉnh dậy, gặp đúng phải người mà bọn họ đang tìm nên mới hùng hổ đi ra.

Vương nhị vung tay lên, tức thì đám người bọn họ tản ra vây chặt Âu Dương Vũ, hắn mang vẻ mặt phẫn nộ, nói: "Tiện nhân, đánh gia xong rồi muốn chạy sao? Tối hôm này, gia cùng đám người này sẽ khiến cô sống không bằng chết!"

Mấy người kia thấy vẻ đẹp mỹ mạo của Âu Dương Vũ, trong lòng đều bắt đầu ngứa ngáy là, nghĩ đến chuyện có thể tùy ý xử lý cô gái đẹp như tiên nữ này thì trên mặt bọn hắn không giấu được sự ham muốn cùng dục vọng đang dâng trào. Vương Nhị nhìn đám thuộc hạ biểu tình như vậy trong lòng hắn vô cùng sung sướng, hắn muốn tận mắt xem xem kẻ dám động tay động chân hại hắn ra nông nổi này bị ức hiếp thế nào. Kẻ nào khi dễ hắn thì đừng mong sống yên ổn.

Âu Dương Vũ quét đôi mắt lạnh nhìn đám người vây quanh mình, khoé môi cong lên ý cười máu lạnh.

Dám dây dưa với nàng, đương nhiên đừng nói chuyện nàng sẽ khách khí với lũ đầu heo này. Âu Dương Vũ từ trước đến nay là kiểu người có thù với kẻ nào tất sẽ báo, nay còn phải gấp gáp Dạ Trọng Hoa, kẻ nào dám cản đường nào, chỉ đành chia buồn với kẻ đó!

Nàng không muốn lãng phí thời gian, từ trong lòng lấy ra một ít bột phấn. Đây là loại thuốc bột mà dạo trước Âu Dương Vũ nghiên cứu chế tạo ra, là vì lo lắng cho sự an nguy của Dạ Trọng Hoa nên nàng mới tạo ra. Thuốc này nếu đối phương bị ảnh hưởng với liều lượng nhẹ thì chỉ điên điên khùng khùng, nặng thì giống như người thực vật, nửa chết nửa sống.

Nay Âu Dương Vũ lại có mang, đánh nhau với hết đám người này là điều không thể, nghix như vậy, nàng liền vươn tay nắm chặt bột thuốc, nhìn đám

người đó nói: "Nếu kẻ nào trong đám các người đoán đúng được thứ đang nằm trong tay tôi, kẻ đó sẽ có được tôi trước, thấy thế nào?"

Hai mắt đám người bọn họ lập tức sáng lên, tiểu nương tử này thật sự rất đẹp, ai chả muốn là người đàn ông đầu tiên của nàng.

Vương Nhị thấy vậy lên tiếng nhắc nhở: "Đừng nghe ả tiện nhân này quyến rũ, cô ta rất lợi hại!"

Âu Dương Vũ chỉ khẽ cười tiếp tục nói: "Tô chỉ là một cô gái đơn thuần, sao có đủ khả năng chống lại tất cả các người được?"

Mấy người bọn họ đồng loạt tán thành gật đầu lời giải thích của Âu Dương Vũ, không đồng tình liếc mắt nhìn Vương Nhị, trong mắt lộ vẻ khinh bỉ.

"Thế nào, các người có muốn đoán hay không?" Âu Dương Vũ tiếp tục hỏi.

"Đoán, để lão tử tiên phong đ!" Một trong số đám người đó nhanh mồm lên tiếng.

Số còn lại cũng nào có chịu thua thiệt, tất cả đồng loạt nhào lên.

Âu Dương Vũ đưa tay nâng lên cao, nói: "Đứng xa như thế không ngửi được đâu, lại gần đây một chút, khả năng đoán đúng sẽ cao hơn không."

Mấy người nghe vậy đều nghe lời tiến lên vây quanh Âu Dương Vũ xem cho rõ thứ trong tay Âu Dương Vũ, và tên Vương Nhị cũng không phải là người ngoại lệ.

Thấy đám người bọn họ đều nghe lời mình, đáy mắt Âu Dương Vũ chợt lóe, lòng bàn tay mở ra, lập tức ném bột phấn lên. Đám người đó nhất thời không kịp phòng bị, nuốt cả bột thuốc vào miệng nên cả đám ôm miệng ho khan.

Âu Dương Vũ lẳng lặng đứng nhìn đám người đó bụm miệng họ không dứt, trên gương mặt đang đắm chìm trong màn đêm quỷ dị, ý cười tàn khốc hiện lên: "Ác giả ác báo!"

Phát hiện có ý đó không đúng, đám người bọn họ mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, sau đó đột nhiên bật cười như người điên

Thuốc đã phát huy tác dụng.

Mấy người bọn họ ngây ngô cười rộ lên, nắm tóc kéo nhau dung dăng đi vòng quanh cây cổ thụ to gần đó.

Âu Dương Vũ không hề để ý tới mấy người đó, nhanh chóng lấy mô tô ra phóng xe chạy như bay về phía trước, nàng đã mất quá nhiều thời gian, không thể trì hoãn thêm phút nào nữa, nhanh lên..phải nhanh hơn nữa...Dạ Trọng Hoa, chàng phải bình an cho ta.

Cũng khoảng trời đó, trong doanh trại, hai mắt Dạ Trọng Hoa nhắm nghiền không có dấu hiệu tỉnh dậy, hàng lông mi cong dài của hắn rủ xuống như lá liễu vào đông. Trên gương mặt điển trai của hắn giờ đây là bị thay thế bởi một mảng tái nhợt trắng bệch, đôi môi mỏng thì tím ngắt lại không còn hồng hào như trước.

Nửa thân trên của hắn trần trụi ngoài không khí, chỗ bị thương ở ngực được băng một lớp vải dày. Mười ngày trước, tại chỗ đó chính là mũi tên độc mạnh mẽ cắm thẳng vào đó.

Theo lời của thần y thì khi Dạ Trọng Hoa bị trúng tên độc, không được điều trị ngay đúng lúc đó mà vẫn còn cầm cự được cho đến bây giờ thì quả là kỳ tích.

"Đừng nói những lời vô nghĩa nữa! Các ông nhất định phải cứu sống Ninh vương cho ta!"

Vân Thương mặt mày tái xanh đứng một bên lo lắng không ngừng. Một người làm việc cẩn trọng, mưu lược hơn người như Dạ Trọng Hoa, một người vốn máu lạnh, tàn khốc như Dạ Trọng Hoa, một chiến thần uy lẫm nổi danh khắp Tây Lăng chỉ vì cứu mạng nhỏ không đáng giá này của hắn mà cậu ấy lại...

Đôi mắt Vân Thương ánh lên một tia đau khổ phẫn hận bản thân mình. Vì cớ gì lại không đối xử máu lạnh với hắn, vì cớ gì lại vì hắn mà đỡ mũi tên đó. Hắn hận bản thân mình yếu đuối, nhu nhược. Hắn đã từng thề với lòng mình đời này chỉ phụng theo mệnh của Dạ Nhị, bên cạnh làm hậu phương vững chắc cho hắn, bảo vệ tính mạng của hắn. Nhưng cuối cùng hắn xem hắn đã làm được trò trống gì, hại cậu ấy phải bị trúng độc, sống chết thế nào còn chưa rõ. Mỗi ngày trôi qua hắn đến cơm ăn không ngon, ngủ cũng không yên giấc, tóc đen trên đầu đã bạc đi vài sợi. Không ngừng tìm thần y, đại phu đến chữa trị cho hắn!

Tên thần ý thứ mười lăm nơm nớp lo sợ nhìn sắc mặt khó coi của Vân Thương, lấy can đảm lắp bắp nói: "Vân đại nhân, loại thuốc độc này chúng tôi chưa bao giờ thấy qua, là độc không thể giải...."

"Các ông dám nói thêm câu nào như thế thử xem?" Vân Thương tức giận nghiến răng quát, hai mắt trừng lớn giống như hai thanh đao phóng thẳng vào đám đại phu đó.

Mấy tên đại phu còn lại nghe xong lời cảnh cáo của Vân Thương thì hoảng sợ không thôi, run rẩy quỳ xuống, đầu cúi rạp xuống đất.

"Lang băm, lang băm! Nếu các ông không cứu được Ninh vương điện hạ thì tự chôn sống mình đi!"

Vân Thương tức giận mặt mày trắng bệch, đáy lòng có chút sợ hãi giống như hàng ngàn sợi dây vô hình cuốn lấy cổ hắn chỉ chờ thời cơ thích hợp mà siết chặt đánh cắp nguồn sống của hắn.

Dạ Trọng Hoa là chiến thần bất bại, là người của đấng thiên hạ, cậu ấy không thể xảy ra chuyện gì chỉ vì một kẻ hèn mọn như hắn?

Binh lính đã tổn hại không ít, giờ cậu ấy lại ra nông nổi này. Chủ tướng bọn họ thật không phải kiểu người có tâm phúc.

Vân Thương lo lắng liếc nhìn sang Tiểu Đạo đang đứng thẫn thờ một bên, hắn là người luôn làm bạn bên cạnh Dạ Trọng Hoa, trải qua đủ loại tình huống nguy hiểm. Hắn ta chưa bao giờ sợ bất kỳ tên sát thủ nào, thần sắc luôn lạnh lùng, vô cảm. Thế mà giờ phút này mặt mày hắn không giấu được sự hoảng sợ.

Tiểu Đao từ trong bóng tối lắc mình mạnh mẽ rút trường kiếm đặt dứt khoát lên cổ vài tên đại phu đang quỳ dưới đất, từng chữ một gằn ra khỏi họng: "Muốn chết phải không?"

Vài vị đại phu sợ tới mức không dám ngóc đầu dậy chỉ thốt lên xin tha mạng: "Không phải.. không phải ạ, chúng tiểu nhân thật sự vô năng vô lực."

Một câu van xin của đám người đó khiến Vân Thương càng phiền não, tức giận liếc nhìn bọn họ.

"Tiểu Đao, tha cho bọn họ đi!" Hắn biết bọn họ quả thật đã hết cách.

Tất cả bọn họ đúng là một lũ vô dụng, không giống với tiểu thần y của Tây Lăng quốc...khoan...tiểu thần y...tiểu nha đầu. Vân Thương không tự chủ nhớ đến Âu Dương Vũ.Nếu cô nhóc đó có thể đến đây thì tốt rồi...

Nhưng ngay lập lắc đầu cười khổ, bây giờ cô ấy đang mang thai, sao có khả năng vượt ngàn dặm xa xôi để đến được đây? Nếu cô ấy biết được tình trạng vô phương cứu chữa của Dạ Nhị, liệu có ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng cô ấy không?

Vân Thương khẽ thở dài: "Tiểu Đao, cậu ở đây theo dõi bệnh tình của Dạ Nhị, tôi đi ra ngoài xem thử có gặp được vị thần y nào không?"

Cứ như thế ban ngày nghỉ ngơi, ban đêm lấy mô tô chạy như điên, nếu như gặp phải núi cao hay sông cách trở, nàng sẽ gọi Hải Đông Thanh cõng nàng bay qua, khi gặp thảo nguyên hay vùng cỏ rộng lớn, nàng sẽ dùng Ferrari, tốc độ nhanh nhất có thể mà nhấn ga.

Vốn đoàn binh sẽ đi ngựa mất mười ngày nhưng Âu Dương Vũ chỉ cần năm ngày đã tiến thẳng đến vùng Bắc Mạc.

Nghe được thông tin về nơi đóng quân của Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ nhanh chóng thay y phục, chạy nhanh đến quân doanh.

Vì chủ tướng của mình đang bị trọng thương cho nên nhuệ khí của binh lính lúc này vô cùng hoang mang thấp thỏm lo sợ. Đột nhiên mắt thấy có một cô gái trẻ từ từ tiến về phía bọn họ. Cô gái thân mặc một làn váy trắng thướt tha tuy trông bình dị, giản đơn nhưng lại đủ toát lên vẻ đẹp thuần khiết kiêu sa vốn có của nàng. Bên ngoài làn váy trắng chính là chiếc áo choàng màu lam thanh thiển được thêu khổng tước trên mặt. Có thể nói cô gái đó là một vị tiên nữ vừa xuống trần gian, gương mặt nàng nhỏ nhắn với gò má hơi đỏ vì lạnh, hàng lông mày lá liễu khẽ cong theo làn gió. Đôi mắ trong sáng như ngọc phỉ thúy quý giá được cất giữ trong cung điện. Từng bước chân, từng cử chỉ, từng dáng đi của nàng vô cùng trầm ổn mà uyển chuyển.

Đám người lính gác đánh giá nàng xong trong lòng có chút kinh ngạc, nhìn thoáng qua có thể nhận ra nàng là một cô gái có thân phận cao quý, nhưng vì cớ gì lại xuất hiện ở nơi chiến trường chết chóc này? Nghĩ như vậy bọn họ tiến lên ngăn chặn bước đi của nàng, mắt thấy nàng lấy thẻ bài có đề mấy chữ vàng Ninh vương phi, đặt trước mặt bọn hắn sau đó lên tiếng hỏi: "Đã tìm ra Ninh vương chưa?"

Đám binh lính bọn hắn có chút chần chờ do dự, không có ý định trả lời nàng, đường đường là Ninh vương phi, làm sao có thể chạy đến một nơi nguy hiểm như thế này? Lại có nghe đồn Ninh vương phi đang mang thai, kinh thành cách Bắc Mạc mấy ngàn dặm, cho dù có thúc ngựa chạy ngày đêm không nghỉ thì cũng phải mất bảy ngày, vậy mà nàng có thể đơn độc chạy đến tận, thậm chí không có thấy một con ngựa nào?

Trong mắt binh lính lộ rõ vẻ nghi hoặc, một cô gái trẻ đẹp một mình tiến vào quân doanh, lẽ nào là gian tế tới thăm dò tin tức?

Âu Dương Vũ thấy đám người bọn hắn lộ rõ sự hoài nghi, nàng biết bọn họ khó lòng mà tin sự thật trước mắt. Đột nhiên nhớ đến thứ gì, nàng lấy từ trong lòng mình ra tấm kim bài miễn tử mà hoàng thượng đã từng ban cho nàng.

Kim bài miễn tử là thứ đồ không thể nào làm giả được, đám binh lính cũng là những người có mắt nhìn, lập tức nhận ra thứ này do chính bút tích hoàng thượng ngự ban, lệnh bài miễn tử.

Cầm lấy kim bài miễn tử trong tay Âu Dương Vũ, mắt nhìn kỹ cẩn thận mặt hoa văn nửa tin nửa ngờ.

Dù vậy, bọn họ vẫn kiên định như cũ, không dám trực tiếp cho nàng đi vào, Ninh vương gia đang trọng thương, nếu như là gian tế do bên địch phái đến trà trộn vào quân doanh thì hậu quả sau đó bọn hắn không thể gánh nổi được.

Thời điểm cô gái này xuất hiện quá mức trùng hợp, tin tức Ninh vương bị trọng thương vừa mới gởi về kinh thành cách đây bảy ngày, thế nhưng chỉ mất chưa đầy bảy ngày sau đó, Ninh vương phi lại có thể đơn độc một mình đến đây, chuyện này quá mức vi diệu với hình dung của bọn họ

Gió lạnh thổi đến mang theo bông tuyết lác đác bay đến khiến cho từng sợi tóc của Âu Dương Vũ nghịch ngợm tung bay, vài bông tuyết trắng bướng bỉnh đậu lên mái tóc đen mượt của nàng. Chóp mũi Âu Dương Vũ vì lạnh mà ửng đỏ lên, hai tay theo phản xạ đưa lên chà xát vào nhau, trong lòng âm thầm bất đắc dĩ, thật sự là lạnh đến mức muốn đông chết người mà!

Ánh mắt nàng trầm ổn thản nhiên nói: "Như vậy đi, cậu đi gọi cái người bên cạnh Ninh vương gia đến đây..."

Lời còn chưa dứt, đôi mắt Âu Dương Vũ nhanh chóng lướt qua khoảng không sau lưng đám người bọn họ, nhìn thấy một tên mặc áo giáp màu lam đang tiến lại về phía mình, con ngươi hắn buông thỏng xuống, có chút ủ rũ, trông bộ dáng rất thương tâm phiền não.

Đáy mắt Âu Dương Vũ lập tức loé sáng, người kia không phải là —— Vân Thương sao?!

Vân Thương giống như cảm nhận được gì, ngẩng đầu lên phóng tầm mắt về phía cửa doanh trại, nếp nhăn ủ dột trên mặt từ từ dãn nở ra đầy kinh ngạc, đây...đây...chuyện...chuyện...quái gì thế này. Mình đang mơ sảng chăng, không thể tin được. Vì sao? Có thể?

Hắn sững sờ đứng tại chỗ, dùng sức trừng mắt ngây ngô nhìn được một lúc mới định thần lại nhấc chân chạy như bay về phía Âu Dương Vũ, thấy nàng bị vài tên binh lính ngăn cản, tay hắn nắm chặt thành quyền đấm vào mặt một trong số người đó: "To gan, hoang đường, Ninh vương phi đến đây mà các ngươi dám cản đường nàng, không muốn sống nữa sao?"

Vài tên binh lính hai mặt nhìn nhau, trong mắt kinh ngạc nổi lên, cô gái này thật sự là Ninh vương phi sao *!

"Tẩu tử... Sao cô có thể...đến được chỗ này!" Vân Thương vui mừng khôn xiết, Âu Dương Vũ đến đây rồi, vậy thì Dạ Nhị có cơ hội được cứu sống rồi!

Nghĩ như vậy hắn lập tức nói tiếp: "Tình trạng của Dạ Nhị bây giờ không ổn chút nào, tẩu tử, cô mau đến xem bệnh của cậu ấy đi."

"Tìm được Trọng Hoa về rồi ?" Trên mặt Âu Dương Vũ không giấu được vui mừng bật cười thành tiếng, tảng đá nặng trong lòng cuối cùng đã được dỡ bỏ.

"Tôi cùng đội binh phải mất ba ngày để tìm cậu ấy, phát hiện cậu ấy nằm bất tỉnh dưới sơn động bị bịt kín." Vân Thương thấp giọng kể lể, trái tim Âu Dương Vũ cũng theo từng lời nói của hắn mà run rẩy, "Thế nhưng tình trạng của cậu ấy vô cùng nghiêm trọng."

Vân Thương vừa đi vừa kể toàn bộ sự việc Âu Dương Vũ nghe cho đến khi đứng trước doanh trại của Dạ Trọng Hoa

Âu Dương Vũ có chút do dự đứng trước lều, nàng không có đủ can đảm bước vào, mặc dù nàng rất muốn, rất muốn nhìn thấy gương mặt quen thuộc của người đàn ông mà mình hắn nhớ nhung, nhưng lại sợ...sợ nhìn thấy bộ dạng của hắn.

Vân Thương vén lều lên đi cùng với Âu Dương Vũ tiến vào trong, nhìn thấy người đàn ông bá đạo ngày nào giờ đang nhắm ghì mắt không có ý định mở ra, cả gương mặt tái nhợt không một chút sắc hồng cho dấu hiệu của sự sống, chàng gầy đi rất nhiều, trông rất tiều tụy. Âu Dương Vũ nhìn hắn như vậy, giống như ma xui quỷ khiến nhấc chân chạy đến bên giường, bàn tay run rẩy đưa lên âu yếm vuốt ve từng bộ phận trên gương mặt hắn. Đôi mắt cương nghị của chàng đâu rồi, mở ra cho ta xem đi, đôi môi hồng hào từng sưởi ấm cho gò má ta đâu rồi. Trọng Hoa, chàng gầy thế này làm sao có thể bồng hai mẹ con ta đi dạo vườn hoa được, tim chàng lạnh thế này làm sao có thể đủ ấm để xua tan giá lạnh đang bủa vây khắp người ta. Mỗi câu thì thầm của nàng là mỗi giọt nước mắt không giữ được rơi khỏi khoé mi.

Vân Thương nhìn thấy dáng vẻ khổ sở đau lòng của Âu Dương Vũ, trong lòng thầm mắng bản thân mình vô năng.

"Tẩu tử, cô đánh tôi đi, tất cả đều là lỗi của tôi, nếu không phải vì muốn cứu tôi, Dạ Nhị... Cũng sẽ không như vậy."

Âu Dương Vũ giương mắt nhìn vào đôi mắt tiều tụy xác xơ của Vân Thương, phát hiện hắn không hề giống với bộ dáng trước đây, tóc thì đã sắp muối tiêu hết rồi, cũng không nhẫn tâm trách phạt hắn, chỉ nhẹ giọng nói: "Vân Thương, cậu đi nghỉ ngơi một chút đi, nơi này để tôi."

Vân Thương cũng không nguyện rời đi, chỉ đứng một bên quan sát mới yên lòng.

Tiểu Đạo nhanh chóng mang tách trà nóng đưa cho Âu Dương Vũ, đôi mắt vốn lo lắng giờ lại mang một tia mong chờ: "Vương gia trúng tên độc, sau ba ngày mất tích đã mời rất nhiều đại phu đến nhưng bọn họ đều nói vô phương cứu chữa, vương phi, người xem bệnh tình vương gia thế nào đi."

Âu Dương Vũ nửa quỳ một bên, Vân Thương lập tức mang ghế tựa cho Âu Dương Vũ ngồi để tạo tư thế thoải mái cho nàng tránh ảnh hưởng đến thai nhi. Nàng vươn tay đặt lên mạch Dạ Trọng Hoa, một lúc sau mới biết rõ độc trên mũi tên đó không hề tầm thường, Dạ Trọng Hoa còn có thể sống sót đến nay, đúng là không dễ.Chàng chắc chắn phải rất cố gắng để cầm cự.

Âu Dương Vũ đau lòng lấy chút thuốc kháng sinh trong không gian đút cho Dạ Trọng Hoa uống xong, sau đó giúp hắn châm cứu đẩy máu đen ra ngoài.

Từng đợt châm cứu cẩn thận mất phải mấy canh giờ nhưng nàng không hề biết mệt mỏi là gì, nàng có thể đến đây, gặp được Dạ Trọng Hoa, tự chính tay mình chữa trị cho hắn đã là một loại hạnh phúc với nàng rồi.

Cho đến khi cây châm cuối cùng được lấy ra khỏi người hắn, Âu Dương Vũ nhẹ tay xoa hai gò má hắn. Này, chàng lạnh lắm đấy chàng biết không, ấm áp chàng từng cho ta đâu rồi. Hàng mi này, đôi mắt này, mũi chàng này, ta thật nhớ chàng a, Âu Dương Vũ khẽ áp má mình vào gò má hắn, âm thanh rất nhẹ rất nhẹ thì thầm bên tai hắn: "Trọng Hoa, chàng nhất định phải tỉnh lại, cục cưng của chúng ta đang chờ được sinh ra để nói với chàng một chữ cha đó."

P/s: Rồi Giờ nàng nàng nào muốn băm muốn vằm ta thì cứ việc... không kể lể, không kể khổ...năm mới xông đất cho chương đó...có câu hỏi nào muốn hỏi ta cứ lên tiếng...* lấy băng keo dán miệng ngồi chờ chết*

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Đoạt lại suất ấn!

Sau khi châm cứu cho Dạ Trọng Hoa xong, Âu Dương Vũ vẫn không thấy hắn có dấu hiệu tỉnh lại.

Gương mặt vẫn bình lặng, hai hàng lông mày cương nghị không chút động đậy. Hai mắt hắn mãi nhắm nghiền như cũ, sắc mặt tái nhợt nay lại trắng bệch, sắc tím nơi đôi môi mỏng của hắn đã tan đi một ít.

Âu Dương Vũ cẩn thận giúp hắn thay băng mớm thuốc, miệng vết thương nay đã lên vảy, thoạt nhìn qua thì có vẻ như sắp lành lặn.Âu Dương Vũ đưa mắt nhìn chằm chằm vào vết sẹo dài dữ tợn trên người hắn, đầu ngón tay khẽ run lên, trong lòng dâng lên một cảm giác đau buốt giống như bị hàng ngàn con dao găm vô hình đâm trực tiếp vào trái tim nàng.

Chăm sóc Dạ Trọng Hoa vất vả mấy ngày qua khiến cơ thể nặng nề của nàng bị mất nhiều sức, nàng mệt mỏi đưa đôi mắt tha thiết mong chờ nhìn người chồng của mình đang trong trạng thái hôn mê không tỉnh thì thầm: Trọng Hoa, ta mệt quá, chàng cho ta chỗ dựa đi, như mọi ngày chàng vẫn làm ấy.

Rồi nàng nhẹ nhàng nằm bên cạnh hắn nghỉ ngơi.

Âu Dương Vũ âu yếm nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Dạ Trọng Hoa, tại sao lại càng ngày càng lạnh không có chút hơi ấm thế này. Chàng cũng gầy đi rất nhiều, xem này, gân xanh nổi rõ hết lên này, còn không mau tỉnh dậy bồi bổ sức khoẻ, còn nhìn con chàng thành hình như thế nào nữa chứ!

Vì cơ thể hắn quá suy nhược cho nên mỗi ngày nàng đều lấy bình truyền dinh dưỡng trong không gian để duy trì sức đề kháng cho hắn.

Hai ngày nhanh chóng trôi qua, Âu Dương Vũ luôn túc trực bên cạnh Dạ Trọng Hoa, giúp hắn tắm rửa, thay y phục mới tránh việc khiến hắn khó chịu. Vân Thương nhìn thấy Âu Dương Vũ mỗi ngày đều vất vả tận lực chăm sóc Dạ Nhị, sợ ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng mới thấp giọng nhắc nhở nhưng Âu Dương Vũ lại nói: "Tự tôi biết rõ tình trạng sức khoẻ của mình, các cậu cứ tập trung tinh thần lo việc chiến sự, chỗ này để tôi lo."

Nàng dùng không ít biện pháp trị liệu cho Dạ Trọng Hoa, tiêm cho hắn mũi kim tiêu độc, sau đó cho uống thuốc kháng độc nhằm đẩy độc ra khỏi cơ thể.

Thuốc nàng điều chế thế nào, tự nàng biết được công dụng của nó. Năm ngày sau, nàng mới cẩn thận xem mạch cho Dạ Trọng Hoa, nhận ra toàn bộ độc trong người hắn đều được giải hết, nhưng....

Đột nhiên bất an trong lòng nổi lên ngày càng lớn, nàng không khống chế được bản thân mà thấp thỏm, tim đập liên hồi, hơi thở bắt đầu gấp gáp!

Chàng ấy vẫn không có tỉnh lại!

Vì sao lại như thế? Âu Dương Vũ không thể tìm ra được nguyên nhân tại sao chàng vẫn hôn mê, tại sao chàng vẫn cứ như người vô hồn? Âu Dương Vũ lo sợ lấy một ít máu của Dạ Trọng Hoa vào không gian làm xét nghiệm. Sau khi xét nghiệm máu xong, cả người Âu Dương Vũ như bị nhốt trong căn phòng kín trút hết không khí, nàng rối rắm ôm trán thở dốc!

Các kết quả kiểm tra toàn diện đều cho thấy chàng ấy vẫn hoàn toàn bình thường, không một nơi nào có dấu hiệu bất thường xảy ra!

Lúc này Dạ Trọng Hoa giống như một người thực vật nằm yên trên giường, không hề cử động, cũng không nhúc nhích. Hàng mi dài của hắn không có ý định động đậy mắt, miệng cũng không có dấu hiệu mở. Hô hấp của hắn ngày càng mỏng manh, mỏng đến mức nàng ngỡ như hắn không còn thở nữa. Từ trước đến nay, nàng luôn tự tin với y thu ật của mình, thế nhưng đây là lần đầu tiên, đối mặt với tình huống mà nạn nhân chính là chồng của mình. Nàng như lâm vào trạng thái chết, trạng thái của sự tuyệt vọng, đầu óc đều trống rỗng, con ngươi bình tĩnh ngày nào nay đã xuất hiện một tia sợ hãi, bất an. Lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy bất lực, không biết phải làm thế nào mới phải. Từ lúc bước vào quân quanh, nàng hầu như đã được trải qua nhiều cảm xúc đan xen nhau. Cảm giác nhẹ nhõm vui mừng khi biết tin chàng đã được tìm thấy, cảm giác đau lòng khi nhìn thấy chàng như một cái xác không hồn lạnh lẽo nằm yên trên giường bệnh, cảm giác đắng cay khi chàng ấy không thể tỉnh dậy gọi nàng hai tiếng Vũ nhi quen thuộc, và cả ngay lúc này đây cảm giác mơ màng sợ hãi khi lực bất tòng tâm nhìn Dạ Trọng Hoa vẫn hôn mê bất tỉnh, nàng ngẩn người, mắt ngân ngấn lệ, tay nàng run rẩy vuốt nhẹ gò má lạnh ngắt của hắn thấp giọng nỉ non: "Trọng Hoa, vì sao chàng còn chưa chịu tỉnh dậy?"Vân Thương mang thức ăn đến cho Âu Dương Vũ, nhưng nhấp mấy muỗng cháo nàng chỉ cảm thấy buồn nôn ăn không vô, Vân Thương có chút chờ mong hỏi: "Tẩu tử, bây giờ có lẽ Dạ Nhị không có gì đáng ngại nữa, sẽ nhanh chóng tỉnh lại. Đúng không?"

Âu Dương Vũ khẽ cúi đầu, không dám đưa mắt nhìn hắn, chỉ gật gật cho qua chuyện, nàng nắm chặt đôi đũa trong tay mình, vì dùng sức mà đầu ngón tay đều trở nên trắng bệch. Lúc này, nàng không đủ can đảm nói toàn bộ chân tướng sự việc cho hắn biết, Dạ Trọng Hoa không thể tỉnh lại, chàng ấy không hề có ý định tỉnh dậy!!!

Không, nàng nhất định sẽ tìm cách chữa trị cho chàng, phải làm cho chàng nhấc lưng ra khỏi giường mở mắt ra nhìn nàng.

Nhưng chuyện không chỉ dừng lại ở đó.

Buổi tối hôm đó đột nhiên Dạ Trọng Hoa sốt cao, cả người đều phiếm hồng, môi hắn tím tái mà khô nứt, mồ hôi lạnh phủ đầy vầng trán cao của hắn.

Trong lòng Âu Dương Vũ như bị ai đó châm lửa, hoảng sợ đến tột cùng, Dạ Trọng Hoa bị sốt cao không nằm trong dự tính của nàng. Nàng lo sợ châm cứu cho hắn, mất đến hai ba canh giờ cũng là lúc nửa đêm nhưng một chút dấu hiệu của chuyển biến tốt chút đều không có. Nàng cẩn thận kiểm tra tổng quát sau đó làm xét nghiệm máu nhưng không hề có vấn đề gì xảy ra. Nàng như bị lạc trong mê cung không lối thoát, nàng bất lực ngồi quỳ bên người hắn, nước mắt không ngừng đẫm ướt hai gò má, đôi mắt như không còn tia hy vọng nhìn vào người đàn ông mình yêu đang chìm trong giấc ngủ sâu, hai tay mất khống chế lay người hắn nức nở: "Ta phải làm thế nào thì chàng mới có thể tỉnh lại, làm thế nào chàng mới có thể chịu mở mắt ra? Trọng Hoa ____ "

Vân Thương vốn mang niềm hy vọng chờ mong Dạ Trọng Hoa tỉnh lại thì đột nhiên xốc doanh trại lên đi vào, chứng kiến bộ dạng vô lực đau đớn của Âu Dương Vũ, sắc mặt hắn cũng trở nên trắng bệch.

Rõ ràng sắc mặt của Dạ Trọng Hoa đã hồng hào hơn so với tình trạng trúng độc lúc trước. Theo như lời Âu Dương Vũ nói, độc tố cũng đã hoàn toàn được loại bỏ sạch sẽ, miệng vết thương cũng dần hồi phục. Hắn đưa đôi mắt thương cảm, đau xót nhìn bộ dáng của Âu Dương Vũ, ngực dâng lên cảm giác uất hận, chua xót.

Hắn tin tưởng vào y thuật của Âu Dương Vũ.. Nếu ngay cả nàng cũng không cứu sống được thì căn bệnh của Dạ Nhị lẽ ra phải nguy kịch hơn ban đầu, có khi nào....

"Lẽ nào cậu ấy bị trúng thuật nguyền rủa?"

Ngay khi Vân Thương vô ý thức nói ra thì Âu Dương Vũ đang trong trạng thái rối bời ột nhiên mở to hai mắt, quay đầu nhìn Vân Thương, sau đó khẽ nhíu mày: "Thuật nguyền rủa?"

"Tôi có nhớ ra ở Bắc Mạc có một vị quân sư tinh thông ngũ hành thiên địa, đặc biệt là vu thuật rất cao..." Nghĩ đến đây, Vân Thương đưa ánh mắt lo lắng hoảng hốt nhìn Dạ Trọng Hoa, vội vàng tiến lên, "Sao lại thế này?"

Âu Dương Vũ vừa quay đầu lại cũng bị dọa không ít, lửa nóng trên người hắn đã hoàn toàn lui đi nhưng ngay sau đó một luồng khí lạnh giống như băng trôi trên bắc cực tỏa ra xung quanh cơ thể hắn.Âu Dương Vũ gấp gáp bảo Vân Thương lấy thêm chăn mền đến đắp lên người Dạ Trọng Hoa.

Nhìn thấy gương mặt hắn vì phải chịu đựng hai luồng khí nóng lạnh đối cực trong thời gian ngắn mà trắng bệch. Âu Dương Vũ tin rằng Dạ Trọng Hoa chắc chắn đã bị ai đó dùng vu thuật ám lên người.

Chuyện quan trọng nhất bây giờ là nàng phải tìm ra bằng được kẻ đã ngu xuẩn dùng vu thuật nguyền rủa, sau đó mang một Dạ Trọng Hoa phúc hắc trở về với nàng.

Trong đầu Âu Dương Vũ cố gắng bình tĩnh nghĩ cách để tìm ra được tên đầu sỏ đứng sau vụ này. Đột nhiên âm thanh chói tai của Hải Đông Thanh vang lên bên tai nàng!

Vì đồng hành với nàng mấy ngày nên Hải Đông Thanh có chút tò mò với thế giới bên ngoài không gian, Âu Dương Vũ cũng cố gắng tạo điều kiện thỏa mãn lòng ham muốn, cho nó tự do bay lượn nơi quân doanh, tự do được mấy ngày bây giờ mới quay trở về.

Âu Dương Vũ đi ra ngoài doanh trại, phát hiện Hải Đông Thanh ở ngay bên ngoài, nấp trong lùm cây to khuất bóng.

Vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ, giống như đứa con vừa xa nhà đi khám phá thế giới quay trở về chốn cũ thăm người thân thương, trông nó có vẻ rất hưng phấn.

Trong lòng Âu Dương Vũ vô cùng phiền muộn, rối bời nhưng vẫn chậm rãi tiến lên, vươn tay sờ lên lông vũ của nó, mở miệng hỏi cho có: "Đã trở lại?"

Hải Đông Thanh kêu lên mấy tiếng đáp ứng câu hỏi của Âu Dương Vũ, cúi đầu tựa vào bàn tay Âu Dương Vũ cọ cọ như đang lấy lòng. Sau đó từ trong miệng hắn thả roi thứ gì đó vào tay Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ có chút phản ứng cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay mình, một viên tinh thạch to bằng củ ấu nằm gọn trên tay nàng. Dưới ánh trăng sáng trong màn đêm lạnh, viên tinh thạch sáng lấp lánh như viên đá phiến trân quý có thể phát ra loại ánh sáng ngũ sắc. liền gặp trong lòng bàn tay hơn một viên trong suốt củ ấu rõ ràng tinh thạch. Nàng có chút ngạc nhiên, nhìn Hải Đông Thanh hỏi: "Cho ta?"

Hải Đông Thanh lại cọ cọ vào tay Âu Dương Vũ nhỏ giọng kêu một tiếng. Quả thật viên tinh thạch này rất đẹp, rất quý giá. Nhưng vì tâm tình của nàng toàn bộ đều đặt hết vào tình trạng thừa chết thiếu sống của Dạ Trọng Hoa nên không có tâm trạng để thưởng thức, chỉ khẽ vỗ nhẹ đầu nó nói: "Cảm ơn ngươi, tự mình bay đâu đó dạo chơi đi."

Hải Đông Thanh thấy bộ dáng có chút không vui của Âu Dương Vũ, chỉ kêu lên mấy tiếng sau đó rủ cánh cúi đầu, trông rất ủy khuất.

Âu Dương Vũ thở dài, xoay người định đi vào trong doanh trại trông nom Dạ Trọng Hoa thì trong đầu nàng vang lên âm thanh đầy hưng phấn của Tiểu Kỳ Lân: "A a, chủ nhân, là thủy tinh chi tâm, là thủy tinh chi tâm nha, nếu ta hấp thụ năng lượng này, ta có thể ra ngoài được rồi!"

Nhìn ánh sáng rực rỡ phát ra từ viên tinh thạch trên lòng bàn tay nàng, Âu Dương Vũ không khỏi ngạc nhiên thốt lên hỏi: "Thứ này? Thủy tinh chi tâm?"

"Đúng vậy, là thủy tinh chi tâm, chủ nhân, ta có thể đi ra ngoài rồi!" Tiểu Kỳ Lân vui mừng không ngừng gật đầu, vẻ mặt hưng phấn xoay vòng quanh sân

trong không gian.Âu Dương Vũ bỏ thủy tinh chi tâm vào không gian, Tiểu Kỳ Lân nhanh nhẹn tiếp được, đột nhiên, một thứ ánh sáng kỳ lạ xuất hiện, độ bao phủ của thứ ánh sáng đó càng lúc càng lớn, khiến cho Âu Dương Vũ không chịu được nhắm chặt hai mắt.

Đến khi nàng mở mắt ra thì đã thấy một bàn tay mũm mĩm trắng trẻo vươn ra trước mặt nàng, sau đó là tiếng cười khanh khách của Tiểu Kỳ Lân "Chủ nhân, ta đi ra nha!"

Nói xong bước từng bước đi ra ngoài. Vì là lần đầu tiên trong bộ dạng hình người, mà lại mang hình dáng của một đứa trẻ mới lên năm, hắn cố gắng vươn tay bám chặt tay Âu Dương Vũ rời khỏi không gian.

Âu Dương Vũ bị hắn giữ chặt tay có chút không phòng bị suýt ngã. Nàng cười khổ nhìn bộ dáng trẻ con của hắn, trong lòng thầm nghĩ: nếu là ngày thường, nàng nhất định sẽ rất vui mừng, thậm chí sẽ không ngừng trêu chọc Tiểu Kỳ Lân trong bộ dạng này. Nhưng chỉ vì từ tâm cho đến tim đều chỉ dành duy nhất cho Dạ Trọng Hoa chuyện, cho nên nàng không hề vui vẻ là mấy, chỉ cảm thấy đau đầu với điệu bộ hưng phấn của hắn.

Âu Dương Vũ giữ chặt tay Tiểu Kỳ Lân đang nắm lấy vạt áo mình, mệt mỏi nói: "Tiểu Kỳ Lân, ngươi tự chơi một mình đi, ta còn có việc."

Nói xong nhấc Tiểu Kỳ Lân đặt ngồi bên cạnh Hải Đông Thanh, sau đó rời đi.

Ngay khi vừa xoay người cất bước thì nghe được âm thanh đầy ủy khuất có pha chút trẻ con của Tiểu Kỳ Lân, bàn tay mềm mại vươn ra giữ chặt vạt áo nàng: "Chủ nhân, ta có thể giúp ngươi tìm ra cái tên đã yểm thuật nguyền rủa kia!"

Âu Dương Vũ lập tức dừng bước chân, ngỡ ngàng không thể tin được xoay người nhìn bộ dáng đáng thương củaTiểu Kỳ Lân, trong mắt ánh lên sự vui sướng, nhưng ngay lập tức thay đổi sắc mặt, cả giận nói: "Sao không nói sớm hả?!"

Tiểu Kỳ Lân buồn bực giơ tay chỉ vào Âu Dương Vũ, thấp đầu đáng thương nói: "Ai bảo ngươi không chịu quan tâm ta..."

Âu Dương Vũ nghĩ lại, quả là chỉ vì mải lo lắng cho Dạ Trọng Hoa cho nên không quan tâm đến Tiểu Kỳ Lân, dù gì cậu nhóc này vốn là kẻ hay để bụng.

Âu Dương Vũ cười lấy lòng ôm Tiểu Kỳ Lân đặt lên lưng Hải Đông Thanh, dịu dàng vỗ vỗ đầu hắn nói: "Vậy còn không mau đi tìm!"

"Nhất định nhất định phải giúp ta tìm được! Làm ơn Tiểu Kỳ Lân!" Âu Dương Vũ thầm cầu nguyện trong lòng.

Mãi đến khi Hải Đông Thanh mang Tiểu Kỳ Lân bay xa, Âu Dương Vũ còn phát hiện Tiểu Kỳ Lân quay đầu nhìn nàng với ánh mắt cực kỳ ai oán, hờn dỗi.

Trong lòng nàng như trút đi được nửa gánh nặng. Dựa vào năng lực của Tiểu Kỳ Lân, nàng vô cùng tin tưởng, kỳ vọng lớn vào hắn

Âu Dương Vũ thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi vào doanh trại.

Việc Dạ Trọng Hoa hôn mê bất tỉnh, người vui mừng nhất trong số những vị giám quân của đoàn binh chính là Tôn công công.

(giám quân là người trông coi quản lý lượng binh lính trong quân đội, thậm chí có thể hoàn toàn được trao quyền chỉ huy cả quân đội trên chiến trường.)Hắn là tiểu thần thân tín ở bên cạnh hoàng thượng, được hoàng thượng vô cùng yêu quý, và cũng chính hoàng thượng đã tự mình phân phó cho hắn làm giám quân, có quyền lợi cao được phép tham gia bàn luận kế sách mật với các vị tướng lĩnh. Chẳng qua thân là giám quân, chức cũng được miễn cưỡng xem là cao nhưng toàn bộ mọi quyền lực đều nắm gọn trong tay Nhị hoàng tử, mọi hành động, mọi quyết định của hắn đều phải thông qua sự đồng ý của hắn.

Vốn là vị hoàng tử được hoàng thượng đối xử đặc biệt sủng ái, lại là chiến thần lẫy lừng của Tây Lăng, chỉ cần trận chiến nào có mặt hắn ở đây thì bọn giám quân như hắn đều hoàn toàn trở nên vô dụng, một chút uy quyền đều bị Dạ Nhị hoàng tử dẫm đạp dưới chân.

Thậm chí những kẻ hay đến nịnh bợ, tin tưởng hắn đều bắt đầu trở mặt quay sang phục tùng cúi đầu dưới chân trong Dạ Phi Bạch. Một kẻ được xem là có chút tài lãnh đạo như hắn bị xem nhẹ, không ai thèm để mắt đến, hơn nữa đám tiểu nhân vô dụng đó còn đi nói xấu sau lưng hắn này nọ với Dạ Phi Bạch. Nỗi uất ức này hắn ôm đã lâu rồi!

Nay Dạ Trọng Hoa vẫn còn lâm vào hôn mê, quyền lực tự nhiên sẽ rơi vào tay Tôn công công hắn, mặc dù chỉ là kẻ ăn chực, vẫn là kẻ đứng thứ hai nhưng hắn vẫn không kiềm chế cảm giác hãnh diện đang len lỏi vào lòng hắn. Đáy mắt hắn ánh lên một tia sắc lạnh thù hằn, môi cong lên nụ cười quỷ quyệt, tàn độc.

Nói đi cũng phải nói lại, thành thật mà nói, việc khiến cho Dạ Phi Bạch hôn mê nằm trên giường đó không chỉ có công lao của hắn, mà còn một người nữa. Nếu như kẻ đó không ra tay giúp đỡ thì chiến thần của Tây Lăng không thể nào dễ dàng gục ngã như bây giờ. Tuy trong lòng có chút thất vọng nhưng có thể khiến cho người đó hài lòng cũng là một chuyện tốt.

Hắn khôn khéo nở một nụ cười đắc ý, Ninh vương điện hạ hôn mê đã lâu, cũng không có ý định tỉnh lại. Một chuyện rõ ràng bây giờ hắn chính là người duy nhất nắm chắc phần suất ấn nắm giữ binh quyền, khiến quân binh phục tùng dưới trướng của hắn.

Từ giây phút này trở đi, hắn sẽ không còn phải cố kỵ hay kiêng nể bất cứ ai cả, những kẻ từng đối nghịch với hắn, quay lưng lại với hắn, khinh thường hắn, hắn sẽ từng chút từng chút một trừng trị, dạy dỗ! Hắn tự mình rót một chén trà hương, chậm rãi bưng lên, nếm hương vị Lan Hoa Chỉ nồng đượm trong miệng.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài doanh trại vang lên một thứ âm thanh đầy lo lắng, nói: "Giám quân đại nhân, không hay rồi! Quân địch bắt đầu gào thét làm loạn bên ngoài!"

Tôn công công nhíu mày, trong lòng dâng lên cảm giác hưng phấn: đã đến thì tốt, nhân cơ hội hiếm hoi này, xem hắn khôi phục lại uy tín của mình thế nào!

Hắn cầm lấy suất ấn cất cẩn thận sau đó xốc màn lên, cao ngạo dậm chân đi ra ngoài, hất cằm tự phụ nói: "Một đám chuột nhắt, để ông cho chúng mày biết mùi địa ngục!"

Hắn dẫn đầu gọi người báo tin cho các tướng sĩ nhanh chóng tập trung đến Hỏa Phong đài.

Cho đến khi hắn chạy đến Hỏa Phong đài thì đã thấy, cầm đầu là Vân Thương đứng bên cạnh là các vị tướng lãnh sớm đang chờ mệnh lệnh.Vốn bị Dạ Trọng Hoa đàn áp thế lực cho nên ngay cả thuộc hạ của hắn cũng không nể nang, thậm chí đánh đồng hắn với mấy tên hạ đẳng cầm kiếm đánh giặc ngoài kia. Nay Dạ Trọng Hoa nằm trên giường thoi thóp chờ chết cho nên giờ phút này, hắn không xem Vân Thương là cái thá gì trong mắt hắn, một cái liếc mắt cũng không.

Vài tên tướng lĩnh khác vừa nhìn thấy Tôn công công vội vàng chạy tới thì trên mặt đều tỏ ra vui vẻ, Nhị hoàng tử hôn mê, nay quyền quyết định chỉ có thể nghe theo vị giám quân đại nhân.

"Tôn công công, ngài xem đám quân địch bên ngoài đang kêu gào điên cuồng ngoài kia, thật sự không thể chịu đựng nổi!" Người vừa mở miệng lên tiếng đó chính là Thiệu Dũng - một trong số vị tướng lĩnh có quan hệ gần xa với Ngũ hoàng tử Dạ Phi khanh. Người đàn ông này thông minh miễn cưỡng được đánh giá cao, nhưng tính tình quá mức lỗ mãng, chính vì điều đó cũng khiến cho Dạ Trọng Hoa không bao giờ trọng dụng hắn.

Bởi vì bị ánh hào quang của Dạ Nhị hoàng tử che lấp cho nên hắn chưa bao giờ có cơ hội được dẫn dắt binh sĩ ra trận. Trong lòng vì tính sĩ diện của một tướng lĩnh mà buồn bực trên nỗi thất bại đã lâu. Nhưng hôm nay quân quyền đều rơi vào tay Tôn công công, cộng thêm việc hắn biết rõ Tôn công công là người của Ngũ hoàng tử cho nên không ngừng nịnh bợ.

"Để bản công công ta đi xem tình hình trước mắt sau đó sẽ thương nghị kế sách đối phó." Tôn công công nói xong liền đưa mắt nhìn xa xa hiện trạng hỗn loạn bên ngoài.

Vân Thương vốn có thành kiến sâu sắc với Tôn công công, không phải bất mãn chỉ ngày một ngày hai mà đã nhiều ngày Dạ Trọng Hoa hôn mê không tỉnh, tên công công hắn dám tự ý đoạt quân quyền, khiến cho các tướng quân bắt đầu lạc hướng.

Buồn bực thay, hắn ta mới chính là giám quân, quyền lực tiếng nói cũng có trọng lượng không hơn gì Dạ Nhị cho nên hắn không thể ngang nhiên cãi lời, cũng không thể lên tiếng, đành ôm oán hận nuốt lại trong cổ họng. Hắn nghĩ tình huống hoảng loạn bây giờ không thích hợp để hắn đánh mất sự kiên nhẫn.

Vân Thương nhìn đám quân địch đứng đằng xa đang có những hành động khiêu khích, ước có hai ba trăm người, trong miệng không ngừng văng tục:

"Lũ Tây Lăng chúng mày là loại người gì thế? Ngay cả ló mặt ra cũng không dám sao?!"

"Gì mà mệnh danh là chiến thần Tây Lăng, tao thấy tên đó là ôn thần mới đúng!Phi!"

Một loạt âm thanh chửi bậy không ngừng chọc thẳng đến màng nhĩ vài vị tướng quân. Sắc mặt bọn họ đều đen lại, tức giận không nói nên lên, cả Vân Thương cố gắng giữ bình tĩnh vẫn nhịn không được đỏ bừng mặt nghiến răng nghiến lợi mắng thầm. Lũ chó hoang chúng nó dám nói này nói nọ bôi xấu Dạ Nhị. Chết tiệt!

Tôn công công nhìn tình hình một lát, trầm mặt không nói gì. Triệu Dũng thấy vậy bước lên phía trước, nói: "Tôn công công, bọn họ khinh người quá đáng, không coi người Tây Lăng chúng ta ra gì?"

Tôn công công hừ lạnh một tiếng: "Chỉ là một đám chuột nhắt bất tài mạnh miệng." Tôn công công làm vẻ mặt khinh bỉ.

Hắn làm giám quân nhiều năm, ở trên chiến trường gặp qua nhiều tình huống mắng chửi văng bậy thế này hắn đã khi nào phẫn nộ chưa! Huống chi Dạ Phi Bạch lại là nhân vật chính bị đưa ra để bôi xấu, đâu liên quan tới hắn! Nhưng hắn đảm bảo đánh xong trận này hắn sẽ thay thế vị trí chiến thần Tây Lăng quốc của Nhị hoàng tử. Nhanh thôi!

Không ngờ chỉ mới nghĩ ngợi mơ mộng một lát thì tai bắt được một thứ âm thanh chua chát vang lên: "Còn cái tên công công lưỡng tính kia nữa, gì mà giám quân đại nhân, chỉ là kẻ ăn bát cơm bát gạo của người khác!"

Sắc mặt Tôn công công nhất thời trầm xuống, năm ngón tay bám chặt vào lòng bàn tay! Điều hắn hận nhất chính là bị người khác nói hắn là loại lưỡng tính!

Thiệu Dũng thấy thần sắc của hắn không ổn, lập tức giả vờ bày vẻ mặt phẫn nộ, nói: "Tôn công công, bọn tép riu ngoài kia càng ngày càng quá quắc! Công công, xin ngài hãy hạ lệnh để mạt tướng dẫn quân đi giết bọn bất lương không biết điều đó!"

Vài tên bên cạnh cũng phụ họa theo nói: "Đúng vậy, thưa công công, ngài nhất định cho bọn chúng chết không toàn thây!"

Ngay giây sau đó, một loạt âm thanh bắt đầu hưởng ứng vang lên.

Mấy vị trung thần đứng bên cạnh Vân Thương bắt đầu cảm thấy khó chịu, Vân Thương vội vàng lên tiếng nói: "Công công, tuyệt đối không thể! Đó là một cái cạm bẫy! Lúc trước Ninh vương đã ra lệnh nếu đám người này luôn dùng những lời lẽ khiêu khích đứng ngoài kêu gào, chúng ta nhất định không được phép ra mặt."

"Nhưng nếu không có bất kỳ hành động gì, đám người kia sẽ dễ dàng được nước lấn tới, leo lên đầu chúng ta ngồi. Chẳng nhẽ chúng ta vẫn phải tiếp tục án binh bất động như con rùa rụt cổ sao? Cậu yên tâm, lão tử sẽ cho bọn chúng nếm sự phẫn nộ của quân lính Tây Lăng nó đau đớn đến mức nào!" Ánh mắt Thiệu Dũng đỏ lựng, hắn chờ thời cơ này đã lâu lắm rồi, thời khắc hắn sẽ chứng minh khả năng tiềm ẩn bấy lâu của mình!

Ninh vương, lại là Ninh vương! Trong mắt Tôn công công xuất hiện tia máu, hắn ta còn đang hôn mê, quan tâm mệnh con mẹ nó lệnh gì nữa?

Chỉ có hắn mới có quyền quyết định có nên hay không.

"Hừ, Vân tướng quân lo xa quá rồi, một đám người tép riu đó, có gì phải e ngại?" Tôn công công nhìn Vân Thương bằng ánh mắt khinh bỉ.

Vân Thương định lên tiếng nói gì đó thì đột nhiên nghe được mệnh lệnh của Tôn công công: "Thiệu tướng quân nghe lệnh, lập tức dẫn ba ngàn binh mã, ra ngoài nghênh chiến, giết chết hết đám bất lương mạnh mồm đó đi!"

Lúc này Tôn công công vô cùng kích động, Dạ Phi Bạch, ngươi nếm trải cảm giác chiến thắng nhiều đến phát ngấy rồi, bây giờ cũng nên chia sẻ cảm giác đó lại cho lão, tương lai còn có thể được hoàng thượng ngày càng ưu ái, mặc dù chỉ là thái giám, nhưng là một thái giám thượng đẳng tối cao!

Đám người bên dưới bị một lời của Tôn công công như liều thuốc kích thích, lập tức hoan hô, khí thế cao ngút tận trời!

Vân Thương nhìn tình hình trước mắt đành bất lực nhíu mày, hắn vừa vào quân đội không lâu, so với kẻ chinh chiến nhiều năm như Tôn công công thì còn kém xa, hơn nữa lão ta còn đang giữ suất ấn nắm giữ binh quyền!

Sắc mặt dần dần âm trầm, lửa giận bùng lên nơi đáy mắt của Vân Thương, xoay người đi thẳng đến doanh trại Dạ Trọng Hoa, không hề liếc mắt nhìn đám người hô hào phía sau. Vài cánh tay đắc lực của Dạ Trọng Hoa mắt thấy Vân Thương rời đi cũng bất đắc dĩ lắc đầu giải tán.

Tôn công công nhìn thấy Vân Thương tức giận bỏ đi, trong mắt lóe lên một tia đắc ý, năng lực nhỏ bé của hắn làm sao có thể đọ lại được với mình? Chờ cho đến khi hắn đánh thắng xong trận chiến này, xem hắn chỉnh chết thằng nhóc đó thế nào!

Âu Dương Vũ ngồi bên giường Dạ Trọng Hoa, nghe âm thanh hò reo ầm ĩ bên ngoài, hàng mày dài thanh tú có chút nhíu lại.

Đưa mắt lên nhìn thì bắt gặp bộ dạng Vân Thương nổi giận đùng đùng đạp chân vào doanh trại, hắn buồn bực đến mức không hé răng nửa câu, chỉ hậm hực ngồi bên bàn rót tách trà mạnh mẽ trút hết vào miệng.

"Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?" Âu Dương Vũ không khỏi thắc mắc lên tiếng hỏi.

Sắc mặt Vân Thương vô cùng khó coi, miệng thao thao nói: "Mẹ kiếp, lão thái giám chó má chết tiệt có nói cái gì lão cũng không hiểu, chỉ chỉ trỏ trỏ chiến sự này nọ, ngay thời điểm khó khăn này lại trực tiếp đem quân ra ngoài nghênh chiến được sao?!"

Vân Thương tự mình rót thêm ly trà, nốc một hơi, gằng giọng nói: "Tức chết đi được, lão thái giám lưỡng tính!"

"Rốt cuộc tình hình chiến sự lúc này là như thế nào?" Âu Dương Vũ ngày đêm luôm bên cạnh chăm sóc, canh chừng Dạ Trọng Hoa cho nên chuyện gì xảy ra bên ngoài, nàng không hề biết.

Vân Thương lấy lại bình tĩnh, kể toàn bộ mọi việc làm tác quai tác quái của tên Tôn công công, sau đó mới nói: "Địch bên ngoài khiêu khích mới vài câu lão thái giám thối đó dà lập tức phái Thiệu Dũng dẫn ba ngàn binh lính đi ra ngoài nghênh chiến."

"Đối phương bao nhiêu người?" Âu Dương Vũ nhíu mày hỏi.

"Khoảng ba trăm người." Vân Thương vừa nói ra lời này, cảm thấy không đúng, lúc đầu vì dựa vào mệnh lệnh Dạ Trọng Hoa nên mới yêu cầu án binh bất động, nay ngẫm nghĩ lại, hắn biết rõ Dạ Nhị chắc chắn đã nhận ra có chuyện gì đó khác thường.

Phái ba trăm người đến chửi rủa? Chuyện này chẳng phải quá mức buồn cười sao.

"Người đâu!" Vân Thương lập tức kêu lên, vừa dứt lời, một binh lính bên ngoài chạy vào trong doanh trại nhận mệnh lệnh của Vân Thương: "Ngươi lập tức đi thăm dò tình hình, ta phải biết rốt cuộc bên ngoài đó đã xảy ra chuyện."

"Tuân lệnh, thưa Vân tướng quân." Lời nói vừa dứt, người đã xoay người đi ra ngoài.

Bên ngoài doanh trại này toàn là những thuộc ha thân tín của Dạ Nhị cho nên Vân Thương cực kì yên tâm.

"Đúng là một kẻ ngu dốt, mưu kế bày ra rõ rõ rành rành trước mắt vậy mà cũng không biết! Còn mạnh miệng xưng mình là giám quân cái mốc xì gì!" Vân Thương tức giận chửi rủa đến mức muốn văng tục.

Vốn đặt câu hỏi về số lượng quân địch khiêu khích bên ngoài, Âu Dương Vũ đã hoàn toàn rõ âm mưu bên trong đó. Vốn không giống với Vân Thương

có thành kiến với Tôn công công, nàng đã từng nghe qua chút ít thông tin về người này, Tôn công công được xem như là người thông minh tài hoa, nếu không thì vì cớ gì hoàng thượng lại trọng dụng hắn.Nói vậy bây giờ hắn đang bị ham muốn tranh giành thế lực ăn mòn nên nhân lúc Dạ Trọng Hoa lợi dụng sơ hở.

Chỉ trong khoảng thời gian chưa đầy một khắc, tên binh lính quay trở về, sắc mặt đầy nghiêm trọng bẩm báo: "Thiệu tướng quân đem ba ngàn đội binh mã ra ngoài nghênh chiến, nhưng không ngờ đám chửi bậy đó từng chút lui về phía sau, không dám đối đầu đánh trực diện, Thiệu tướng quân tức giận cùng cực, dẫn quân đuổi theo, sau đó..."

"Sau đó thì sao?" Vân Thương gấp gáp hỏi.

"Theo như lời của một tên lính liều chết chạy về thuật lại, bọn họ bị dẫn vào một cái khe sâu, rồi đột nhiên quân địch từ đâu lao ra khoảng hơn năm ngàn người ngựa, đánh úp khiến bọn hắn không kịp trở tay, Thiệu tướng quân bị bắt giữ, ba ngàn binh mã bị giết hại, số còn lại thì không rõ tung tích."

Vân Thương đập mạnh tay lên bàn, mặt mày méo mó vì tức giận, để cho ba ngàn binh lính hy sinh không đáng như vậy, một lũ không có đầu óc.

Âu Dương Vũ vẫn giữ thái độ bình tĩnh, lập tức nói: "Còn Tôn công công xử lý tình huống này thế nào?"

"Hình như ngài ấy đang phái người gọi Dương tướng quân đến cứu trợ." Tên binh lính trả lời.

"Ngươi đi xuống đi, tiếp tục theo dõi tình hình." Vân Thương nghiến răng nói.

Tên lính vâng vâng dạ dạ, phục người rồi xoay người ra ngoài.

"Thiệu Dũng là người như thế nào?" Âu Dương Vũ nhìn Vân Thương nói.

Nhắc đến hai chữ này, Vân Thương không khỏi tức giận nói: "Có chút tài năng, chẳng qua bản tính hành sự vô cùng nông nổi hấp tấp, Dạ Nhị chưa bao giờ hài lòng với tác phong làm việc của hắn nên không bao giờ cho xuất chiến."

Đã như vậy thì sống chết của hắn cũng không cần quan tâm nữa đi.

Đột nhiên có người chạy vào doanh trại báo tin cánh quân gác bên phải bị thất thủ, Vân Thương tức đến xanh mặt, mở miệng quát: "Giám quân con khỉ, giám ngục não phẳng thì có, bộ phận ngu của toàn bộ dân chúng Tây Lăng bị hắn chiếm hết rồi sao?!!"

Âu Dương Vũ sắc mặt cũng thâm trầm, nếu như cứ tiếp tục thế này, binh lính sẽ chết vô ích nhiều hơn, về sau có muốn ra trận cũng là một vấn đề khó khăn.

"Suất ấn ở trong tay Tôn công công?" Âu Dương Vũ nâng mắt hỏi.

"Ừ, trong tay hắn, thế nên mấy cái thất bại liên tiếp kia mới xảy ra!" Hai tay Vân Thương nắm chặt thành quyền, ánh mắt đỏ rực như muốn phun lửa.

"Vậy có phải...nếu suất ấn không nằm trong tay hắn, hắn ta sẽ mất quyền quyết định quân sĩ?" Đôi mắt Âu Dương Vũ lộ ra một tia lạnh lẽo, khoé môi cong lên nụ cười yếu ớt nhìn Vân Thương hỏi.

Trên mặt Vân Thương hiện lên một chút kinh ngạc, lập tức nói: "Nhưng dù sao hắn cũng là giám quân..."

"Vậy nếu giám quân bị bệnh, nằm trên giường không dậy nổi thì sao?" Âu Dương Vũ làm bộ lơ đãng nói.

Sắc mặt Vân Thương loé lên một tia sáng tỏ, khẽ cười tà mị nhìn Âu Dương Vũ thản nhiên đáp: "Đương nhiên người nào nắm suất ấn trong tay, người đó sẽ lên làm chủ."Âu Dương Vũ nâng mắt, khóe môi mỉm cười, đứng dậy sửa sang y phục, nói: "Đi thôi."

Nói xong liền nhấc chân bước ra ngoài. Việc trông coi Dạ Trọng Hoa, nàng đã nhờ Tiểu Đao trông coi hộ, nàng không thể để đội quân tinh nhuệ của Dạ Trọng Hoa trở thành vật hy sinh vô ích trong tay lũ phế vật. Cũng muốn nhân dịp này đánh giá tận mắt tên Tôn công công kia có thật sự tài cán hay chỉ là một lão lưỡng giới lỗ mãng, không có não.

Vân Thương đi theo Âu Dương Vũ ra ngoài, cảm thấy hưng phấn trong lòng.

Khi Âu Dương Vũ và Vân Thương đến lều nghị sự thì phát hiện bên trong ngoài Tôn công công ra thì có vài vị tướng quân đang cùng nhau bàn bạc đối sách giải quyết, nhìn chung quanh không thấy có bóng dáng một tên tướng quân thân tín nào của Dạ Trọng Hoa.

Mấy người trong lều nhìn thấy Âu Dương Vũ đến đều không tỏ thái độ gì ngạc nhiên, cũng không thèm quan tâm. Tôn công công cao ngạo nhìn vào mắt Âu Dương Vũ, không chút để ý nói: "Ninh vương phi không lo ở bên cạnh chăm sóc cho Ninh vương, tới chỗ chúng tôi xem náo nhiệt cái gì?"

Vân Thương biến sắc, vừa định mở miệng thì bị Âu Dương Vũ quét ánh mắt cảnh cáo không được nóng vội.

Âu Dương Vũ nhìn gương mặt cao ngất kiêu ngạo của Tôn công công, cảm thấy đã rõ mọi chuyện.

Lão lưỡng giới này, tài thì không bao nhiêu nhưng phần ngạo mạn thì dư thừa, kiểu người điển hình của sự thất bại.

Khoé môi Âu Dương Vũ khóe môi cong lên, nhỏ nhẹ mở miệng nói: "Vương gia mới tỉnh dậy, bảo ta tới đây mời Tôn công công qua đó bàn chút chuyện chiến sự."

Âu Dương Vũ vừa dứt lời thì sắc mặt đám người xung quanh chợt biến đổi. Tôn công công cũng không ngoại lệ biến sắc, cả người run rẩy, tim đập cũng nhanh hơn bình thường, có chút không tin hỏi lại: "Ninh vương, tỉnh rồi?"

"Tất nhiên, vừa mới ngồi dậy, nghe được tình hình chiến sự gần đây, trong lòng vô cùng lo lắng nên muốn mời Tôn công công qua đó cùng nhau bàn bạc một chuyến." Âu Dương Vũ ôn hòa, mở miệng nói.

Tôn công công cảm thấy vô cùng bất mãn, miễn cưỡng khắc chế khuôn mặt khó coi của mình, nói: "Ninh vương vừa mới tỉnh lại, cơ thể hẳn vẫn còn suy yếu, chuyện lần này không cần ngài ấy lao tâm khổ sức, giám quân ta tự mình biết cách xử lý thỏa đáng."

Vân Thương nghe xong trên mặt không thể giấu được lửa giận nhìn Âu Dương Vũ, chỉ cần nàng đồng ý, hắn tuyệt đối sẽ mở miệng tiếp thằng cha lưỡng tính này.

Âu Dương Vũ vẫn tiếp tục điềm tĩnh, đưa cho Vân Thương ánh mắt trấn an, sau đó tiêu sái tiến lên phía vài bước nhìn Tôn công công nói: "Nếu ta nhớ không lầm thì trận chiến lần này chủ soái là Ninh vương gia, mà Tôn công công ngươi, chỉ là một giám quân nhỉ?"

Mặt mày Tôn công công nhanh chóng biến sắc. Đúng thế, Dạ Nhị hoàng tử hôn mê hắn có thể giữ tạm chức chủ soái này. Nhưng nay hắn ta đã tỉnh lại, nếu không quay trở về thân phận, làm một kẻ bề dưới trung thành thì không phải hắn đang công khai có mưu đồ đoạt chiếm thế lực sao?!Mấy vị ngồi xung quanh lo lắng thấp thỏm không kẻ nào dám hé răng nửa lời. Ninh vương phi nhìn dịu dàng yếu ớt nhưng một khi phát ngôn chữ nào thì chữ đó mang theo khí thế bức người, khiến bọn họ cảm thấy lạnh gáy.

"Ha ha, vương phi nói đùa, để giám quân nhỏ bé ta đi xem thử vương gia có gì phân phó." Khóe miệng đông cứng cong lên ý cười, Tôn công công nghiến răng nghiến lợi nói.

Nói xong liền lỗ mãng dậm chân ra khỏi lều trại.

Âu Dương Vũ mỉm cười, xoay người theo sau, nháy mắt ra dấu với Vân Thương.

Tôn công công vội vàng chạy đến doanh trại của Dạ Trọng Hoa, liếc mắt thấy Ninh vương vẫn hôn mê nằm trên giường, sắc mặt lập tức biến đổi, xoay người định rời đi.

Nhưng cũng không ngờ, vừa mới xoay người thì phát hiện Âu Dương Vũ đứng phía sau mình, khoé miệng cong lên ý cười đầy mưu đồ, khó hiểu, trong mắt loé lên một tia lạnh lẽo, đáng sợ.

Hắn thấp thỏm bất giác lui về sau vài bước, khoé miệng Tôn công công run rẩy lắp bắp chỉ tay vào Âu Dương Vũ: " Cô...cô muốn làm gì?"

Âu Dương Vũ nói: "Tôn công công lợi hại như vậy, đoán không ra sao?"

"Cô...cô đừng làm chuyện xằng bậy, bản công ta là giám quân do đích thân hoàng thượng phái đến, cô không thể...!" Tuy nói ngoài miệng là thế nhưng trong lòng Tôn công công lo sợ đến mức tim muốn bật ra khỏi lồng ngực.

Người con gái dịu dàng trước mắt sao lại có thể toát ra một khí chất áp bức, đáng sợ đến mức dọa người muốn tè ra quần thế này.

"Giám quân lao tâm khổ tứ vì dân vì nước, sức khỏe không cho phép làm việc qúa sức nên đâm ra lâm bệnh nặng nằm liệt giường, chuyện này có gì không thể?" Âu Dương Vũ làm như không thèm để ý nói.

Tôn công công nghe xong mặt mày trắng bệch, lảo đảo vài bước định vọt ra ngoài.

Âu Dương Vũ ra hiệu cho Vân Thương, Vân Thương nhanh chóng nắm lấy thứ gì đó màu đen trong tay không chút nương tay đập mạnh vào gáy Tôn công công.

Hắn muốn làm thế này lâu lắm rồi, vì quân lệnh đặt trên đầu nên hắn chưa có cơ hội ra tay, nay có Âu Dương Vũ làm chỗ dựa, hắn cảm thấy lá gan mình to hơn rất nhiều.

Ban đầu Tôn công công run lên bần bật, tóc bổ luống dựng thẳng đứng rồi phân thành nhiều nhánh nhỏ, chân tay thủ thế đủ mọi kiểu, sau đó mất đi ý thức ngã lăn nằm dài trên đất.

Âu Dương Vũ lắc đầu thở dài, có bảo cậu khởi động chức năng phát điện đâu? Thực ra trước khi đưa gậy điện này cho Vân Thương, nàng có hướng dẫn cách dùng cho hắn, không hiểu vì thù hằn sâu sắc gì lại phóng điện thêm để giờ nhìn tên Tôn công công kia không khác gì con lợn quay thui. Nàng nhìn Vân Thương đưa đôi mắt tò mò thưởng thức cây gậy điện trong tay mình hỏi: "Tẩu tử, đây là thứ vũ khí gì vậy, công dụng thật thần kì."

"Được rồi, bây giờ cậu đi làm chuyện cần làm đi!"

Chuyện Dạ Trọng Hoa tỉnh lại cùng với việc tên thái giám đồng thời bất tỉnh nếu như để mọi người phát hiện ra thì không hay lắm! Chỉ còn một nơi có thể chứa chấp tên này thôi —— không gian tùy thân.

Âu Dương Vũ trói gô Tôn công công sau đó thuận tay ném vào không gian.

Chuẩn bị sắp xếp xong mọi thứ thì đã thấy Vân Thương xốc lều đi vào doanh trại, trong tay cầm một hộp tráp màu đen.

Hắn đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, không thấy người đâu, trong mắt Vân Thương thoáng hiện lên một tia nghi hoặc, hỏi: "Tôn công công đâu?"

Âu Dương Vũ cười cười, lấp liếm: "Tất nhiên là ở nơi mà hắn nên ở rôig, còn chuyện kia xử lý thỏa đáng chưa?"

Vân Thương gật gật đầu, đặt hộp tráp đen đó lên bàn nói: "Bên trong hộp tráp này chính là suất ấn."

Đây là kết qủa của việc đột nhập vào lều trại của Tôn công công, mất mười lăm phút mới phát hiện vật cần trộm nằm ngay dưới gầm giường hắn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau cười âm hiểm.

Ngày hôm sau, trong quân nhận được tin giám quân Tôn công công bị bệnh nặng, nằm liệt giường, nhượng chức cho Vân Thương - Vân tướng quân toàn quyền quyết định.

P/s: Mạng nhà lác không còn gì để nói nữa nên chạy ra quán ngồi câu quai phai mới có thể đăng được truyện cho các nàng đọc, thật là khổ quá đi mà, cơ mà Trọng Hoa chưa tỉnh bị ngừ ta ỉm bùa ám rồi kìa...có lẽ chương sau sẽ được chứng kiến tài năng của chị đại trong việc quản lý quân đội của anh chồng...ta nói chồng là chiến thần thì vợ phải là nữ thần...chồng được tung hô tiếng vang ngàn dặm, vợ phải đạp tin đồn vô dụng xuống đất cho người khác biết mặt a...các nhóc có nghĩ giống đại ca không?!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Cướp lương thực

"Xử đẹp" Tôn công công, Vân Thương thuận lợi quản lý đội quân với suất ấn trong tay, Âu Dương Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, những gì vốn thuộc về Trọng Hoa thì nàng sẽ không bao giờ cho phép người khác nhúng chàm. Có điều, luận về chiến lược quân sự Vân Thương không am hiểu là mấy nên theo bản năng hỏi ý kiến Âu Dương Vũ. Lắng nghe Âu Dương Vũ phân tích tình hình, cách ứng biến xử lý mà tâm hắn dần dần buông lỏng: "Không chỉ y thuật hơn người mà tầu tử còn là cái quân sư đâu."

Âu Dương Vũ quay đầu nhìn thoáng qua Dạ Trọng Hoa, đôi mắt bình tĩnh có chút buồn rầu, môi cong lên ý cười thản nhiên: "Tôi chỉ tạm thời thay Trọng Hoa giải quyết những chuyện cần thiết thôi."

Hai người đang suy tính kế sách tiếp theo thì bỗng nhiên nghe thấy âm thanh gấp gáp của tên lính bên ngoài doanh trại: "Cấp báo! Vân đại nhân, kho lương thực của chúng ta bị thiêu cháy!"

Sắc mặt Vân Thương và Âu Dương Vũ đều biến đổi, trong lòng lộp bộp lo lắng, kho lương thực bị thiêu cháy?!

Vân Thương vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, đến khi chạy đến kho chứa lương thực, mắt chỉ thấy một cột khói đen bốc lên tận trời, ánh lửa bùng lên nhuộm đỏ gương mặt đám lính hoang mang xung quanh. Bọn họ liều mạng dập lửa nhưng đám cháy dường như muốn trêu ngươi bọn họ, hung mãnh bùng lên.

Âu Dương Vũ cũng chạy đến, chứng kiến một màn này sắc mặt không khỏi trầm xuống!

Lửa quá lớn, số lương thực trong kho rõ ràng không thể cứu vãn được, chỉ đành trơ mắt nhìn toàn bộ bị đốt sạch. Binh lính không có lương thực cung cấp sẽ lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Nếu lòng quân bắt đầu lung lay, hậu quả chắc chắn không lường trước được.

Nhìn đám cháy ngày càng lan rộng, trong mắt Âu Dương Vũ càng lúc càng u ám, mặt mày lạnh đi. Lửa to thế này không thể nào tự nhiên phát sinh, rõ ràng có gì đó không đúng.

Vân Thương tức giận đến mức muốn văng tục, hắn trầm mặt ra lệnh cho ket vừa mới bẩm báo: "Điều tra nguyên nhân phát sinh đám cháy to thế này chưa?"

Tên lính lắp bắp nói: "Vẫn.. Không tìm ra."

Hai tay Vân Thương nắm chặt thành quyền, khuôn mặt tuấn tú lộ ra một tia phẫn nộ, mặt mày đều đỏ bừng, lương thực có ý nghĩa quan trọng như thế nào với bọn họ, hắn đương nhiên biết rõ!

Mất một thời gian dài, ngọn lửa mới được dập tắt, kiểm tra lại số lương thực trong kho. Âu Dương Vũ và Vân Thương vừa nghe xong, sắc mặt càng thêm khó coi.

Số lương thực còn lại nhiều nhất chỉ giúp binh lính cầm cự được năm ngày!

Nếu gọi đội hậu cần tiếp lương thực đến cũng phải mất mấy tuần mới tới nơi!

Âu Dương Vũ lẳng lặng ngồi bên cạnh bàn, Vân Thương sốt ruột đi đi lại lại trong doanh trại, chắc nịch kết luận với Âu Dương Vũ: "Chắc chắn là có gian tế bên địch trà trộn vào, muốn chặt đứt lương thực của chúng ta, chết tiệt, bọn nó thật ti bỉ!"

Mặt mày Âu Dương Vũ chợt cứng lại, đáy mắt xinh đẹp loé lên một tia âm u. Lương thực bị thiêu cháy, thực ra cũng không có vấn đề gì to tát, đồ ăn trong không gian có thể đủ cầm cự thêm vài ngày. Chẳng qua đột nhiên bị mất số lương thực lớn không đáng thế này, không thể ngoảnh mặt làm ngơ!Mà có điều, nàng không ngờ sự việc lại đi xa đến như vậy.

Lương thực bị thiêu cháy cũng không phải là kết quả tệ nhất.

Ngày hôm sau, Bắc Mạc phái quân đến kêu gào chửi bới ầm trời nhằm gây nhụt chí, nản lòng quân đội Tây Lăng.

"Lũ Tây Lăng chúng mày tốt hơn hết là sớm buông kiếm đầu hàng đi, chúng này chống cự không được bao lâu nữa đâu!"

"Pháp sư pháp thuật vô biên của chúng tao nắm chắc vận mệnh trong lòng bàn tay! Lũ Tây Lăng chúng mày bị trời trừng phạt nên ông trời phái người xuống trần đốt trụi nguồn sống của chúng mày!"

"Đúng vậy, gì mà chiến thần bất bại tiếng tăm lừng lẫy, còn nằm chờ chết thế kia, đánh với chiến cái moè gì?"

"Ha ha ha, nhanh chóng giơ tay đầu hàng cút nhanh về nhà ôm vợ con đi!!!!"

Đám binh lính bên Bắc Mạc không ngừng kêu gào buông những lời khiêu khích,trào phúng: "Số phận của lũ Tây Lăng chúng mày đã hết rồi, mau chóng đưa tay chịu trói!"

Sắc mặt Vân Thương vô cùng khó coi, gằn giọng trấn an: "Các huynh đệ, đừng vội nghe bọn nó ăn nói hàm hồ!"

Thì ra trong quân doanh có gian tế, chỉ trong một thời gian ngắn đã có nắm rõ toàn bộ mọi chuyện quan trọng nội bộ trong quân.

Binh lính Tây Lăng sau khi biết tin lương thực bị thiêu cháy, trong lòng hoảng loạn không thôi, nay nghe thêm mấy lời mắng chửi khó nghe từ bọn địch, tâm không khỏi bị lung lay. Nước Tây Lăng là một quốc gia có nền quân sự cường thịnh và ổn định, nhưng khi đánh trận này với Bắc Mạc, chủ tướng Nhị hoàng tử bị trọng thương bất tỉnh nhân sự, tổn thất nối tiếp bất lực, binh linh chịu tổn hại quá nhiều. Lẽ nào đúng như lời lão pháp sư đó nói, vận may của Tây Lăng đã hết. Ông trời đã hoàn toàn vứt bỏ niềm tin vào Tây Lăng bọn họ?

Trong khoảng thời gian ngắn, lòng quân bắt đầu xao động, hoảng loạn.

Vân Thương cố gắng giữ vững tinh thần binh sĩ, lên tiếng khích lệ: "Lũ chó cắn Bắc Mạc đó chỉ là một đám chuột nhắt giỏi đấu võ mồm, không dám đánh cận chiến, chỉ biết đứng ngoài đó bóp méo sự thật. Các huynh đệ, trong tình cảnh này, chúng ta cần phải lên dây cót cho tinh thần, đừng vội nghe bọn hắn phán bậy nhằm thâu tóm lòng kiên định của chúng ta, chúng ta phải cố vững tâm mới đấu lại bọn chúng!"

"Vân đại nhân, lương thực của chúng ta đã bị thiêu trụi, cầm cự không được bao ngày, chẳng lẽ cứ ngồi đây chờ chết?"

"Đúng vậy, đúng vậy, tình hình Ninh vương điện hạ vẫn không có gì tiến triển, cộng thêm việc Tôn công công đã từng khiến cho quân ta tổn hại không biết bao nhiêu binh sĩ —— nếu cứ tiếp tục như vậy quân đội Tây Lăng chúng ta sẽ lành ít dữ nhiều mất."

Lúc này Vân Thương đau đầu không thôi, trước kia Dạ Trọng Hoa luôn làm người tiên phong bày mưu nghĩ kế, bây giờ mọi áp lực khó khăn đều đặt lên lưng hắn. Nhìn thấy binh lính quân sĩ bắt đầu lên tiếng than thở, hắn cảm thấy áp lực rất lớn, đầu óc muốn nổ tung!

Nếu lúc này xuất binh đánh trận thì chỉ sợ ăn bại trong gang tấc.

Vân Thương không dám coi thường tình huống trước mắt, quay trở lại doanh trại tìm Âu Dương Vũ, hy vọng nàng ấy có thể đưa ra một vài chiến thuật hữu dụng.Hắn vì gấp gáp tung tin đồn gây rối loạn lòng quân cho nên không có thời gian thi pháp thuật nguyền rủa Dạ Trọng Hoa, cho nên mấy ngày gần đây tình trạng Dạ Trọng Hoa đã ổn định lên rất nhiều, cũng không có tái phát sốt nóng lạnh nữa, điều này khiến Âu Dương Vũ an tâm đi phần nào.

Chuyện tình hình tiền tuyến lúc này nhanh chóng truyền đến tai Âu Dương Vũ, hai hàng lông mày nàng khẽ nhíu, tên pháp sư ở Bắc Mạc kia xem ra chỉ là một kẻ giả thần giả quỷ, học được chút trò yểm bùa rẻ tiền nhằm mục đích thâu tóm vận mạng con người.

Kế hoạch của quân Bắc Mạc được thực hiện rất tinh vi và cẩn thận, đầu tiên bọn họ tìm mọi cách nguyền rủa Dạ Trọng Hoa khiến cho chàng ấy hôn mê bất tỉnh, dụ dỗ Tôn công công sa vào bẫy làm cho quân ta chịu thiệt hại không nhỏ, bước tiếp theo bọn họ sẽ phái gian tế trà trộn vào quân doanh đốt cháy lương thực rồi bịa đặt lý do hoang đường rằng trời phái người xuống trừng phạt Tây Lăng, làm nhục chí binh sĩ, cuối cùng bọn họ sẽ dễ dàng tiêu diệt quân ta.

Âu Dương Vũ nhìn thấy Vân Thương vội vã chạy đến, trên trán lấm tấm mồ hôi, ánh mắt đều mang vẻ lo âu, đưa đợi hắn mở miệng, nàng đã chậm rãi nói: "Đừng nóng vội."

Khoé môi của nàng cong lên, thản nhiên liếc mắt Vân Thương một cái, trong mắt ánh lên một tia tự tin, kiên quyết. Nàng là đặc công được huấn luyện

toàn diện ở thế kỉ 21, trước kia loại tình huống đánh phủ đầu gây hoang mang thế này nàng đã trải qua vài lần, ánh mắt của nàng cực kỳ đạm mạc, không có một chút cảm xúc, hơn nữa lại còn có một tia hưng phấn. Có vẻ như khúc nhập trận nên được cất lên ngay từ bây giờ.

"Trong quân doanh chúng ta có gian tế của Bắc Mạc, vậy thì cứ tiếp tục tung tin đồn, còn cậu cần phải âm thầm điều tra ai thực sự là gian tế, bắt lại giam giữ."

"Được!"

"Sau đó, chọn trong số đội quân vài trăm người đáng tin cậy, chúng ta sẽ tiến hành kế sách " gậy ông đập lưng ông."

Hai mắt Vân Thương sáng lên: "Kế hoạch của tẩu tử là?"

Vân Thương nghe trong kế hoạch Âu Dương Vũ muốn tự mình mang binh, sắc mặt hắn dần trắng bệch: "Tẩu tử, một mình tôi mang bọn họ đi được rồi, tẩu đang mang bầu, sao có thể..."

Vân Thương không dám nói tiếp lời phía sau, Dạ Nhị đang hôn mê, đứa bé trong bụng Âu Dương Vũ là niềm hi vọng duy nhất của hắn.

Âu Dương Vũ vô cùng bình tĩnh, cong môi cười bên kiên nghị: "Tôi mà không đi, chỉ sợ việc này sẽ không thành công."

Buổi tối chính là thời cơ thích hợp để bọn họ đánh úp quân địch.

Âu Dương Vũ cùng vài tướng sĩ chia thành năm tiểu đội, từng tiểu đội được phân công làm một nhiệm vụ bí mật. Riêng Âu Dương Vũ mang theo hai mươi người âm thầm trà trộn vào quân doanh của Bắc Mạc, phương pháp chính là nhảy dù.

Những tên lính đi theo Âu Dương Vũ với khả năng tiếp thu cao cùng việc huấn luyện mỉ, động tác bung dù đáp người xuống đất vô cùng nhanh nhẹn, gọn gàng lặng yên không một tiếng động. Sau đó xử lý sạch sẽ vài tên binh lính Bắc Mạc nhằm lấy giáp phục cải trang.Âu Dương Vũ mặc một thân y phục màu đen, bụng nhô lên đã được dùng nịt buộc lại trông nàng có vẻ mảnh mai hơn. Đột nhiên nàng nhìn thấy một thân ảnh nho nhỏ đằng xa, bộ dáng đó không ai khác ngoài Tiểu Kỳ Lân. Lúc này nàng cùng với hai mươi người kia chia nhau hành động, nàng lắc mình đến bên cạnh Tiểu Kỳ Lân hỏi: "Có tin tức gì không?"

Tiểu Kỳ Lân nhanh nhẹn nhảy vào không gian tùy thân của Âu Dương Vũ, ấp úng nói: "Chủ nhân, người ta không có đủ năng lượng, vừa nãy bất ngờ ngất đi..."

Trong lòng Âu Dương Vũ dâng lên một cảm giác tức giận không lời nào tả, nàng hận ngay lúc này không lập tức lăng trì tên ngốc Tiểu Kì Lân thành trăm mảnh.

"Chủ nhân, người muốn tìm kho lương thực đúng không? Bên cạnh kia kìa." Tiểu Kỳ Lân vốc một ngụm nước trong suối uống, tinh thần sảng khoái hẳn lên, hắn rung đùi đắc ý chỉ tay. Quân lính Bắc Mạc đông như kiến, nhưng may mắn thay Tiểu Kỳ Lân từng ở trên lưng Hải Đông Thanh dạo qua một vòng quan sát nên mới không dễ dàng bị người khác phát hiện.

Kho lương thực có rất nhiều lính gác, không cần vội!

Âu Dương Vũ giấu mình ở góc tối, nửa khắc sau, nàng nhìn thấy được ánh lửa bắn ra bốn phía, xem ra người của nàng đã bắt đầu động thủ, lều đựng kho thóc, kho lúa đều bắt đầu bốc cháy, ánh lửa cao ngút tận trời.

Trong chốc lát âm thanh gấp gáp hoảng sợ vang lên, nhiều người nhanh chóng tìm cách dập lửa cho nên kho lương thực giờ chỉ còn lại hai tên lính. Âu Dương Vũ lắc mình, vững thân xuất hiện sau lưng, trực tiếp đánh ngất hai người bọn họ.

Lấy chìa khóa vạn năng trong không gian, mở cửa kho ra, nhìn một vùng lương thực chất đống xung quanh, ý cười bên môi nàng càng thêm rạng rỡ, sau đó chỉ qua một thời gian ngắn, số lương thực đó nằm gọn trong không gian nàng. Có số lương thực khổng lồ đây, vấn đề Tây Lăng quốc đang gặp phải đã dễ dàng được giải quyết, vậy thì..

Kẻ phải lâm vào đói khổ nơi lạnh lẽo này chính là binh lính Bắc Mạc.

Âu Dương Vũ trực tiếp lấy một quả lựu đạn với sức công phá lớn, thản nhiên ném thẳng vào kho lương thực rỗng.

Nàng quay lưng, khoé môi cong lên ý cười nhạt.

Oành một tiếng, một tiếng nổ vang trời phát ra, tất cả đều đổ sụp xuống!

Cùng thời khắc đó, bên trong quân doanh Bắc Mạc bắt đầu trở nên hỗn loạn, người người chạy rối rít chữa cháy, miệng không ngừng gào thét: "Không ổn rồi, không ổn rồi—— "

"Kho lương thực đang bốc cháy!"

Âu Dương Vũ không vội rời đi, căn cứ vào chỉ dẫn của Tiểu Kỳ Lân thì bên trong doanh trại Bắc Mạc cách kho lương thực không xa chính là nơi " đóng đô" của tên pháp sư. Nghe lời Tiểu Kỳ Lân thuật lại thì tên pháp sư này cũng có chút năng lực, chút năng lực đó khiến cho Tiểu Kì Lân không những không dám lại gần hắn mà ngược lại suýt chút nữa bị dính phải thuật hôn mê của hắn.

"Chủ nhân, người này họ Tào, là kiểu người vô cùng âm hiểm giả dối, nhìn vậy chứ cũng không phải dạng dễ đối phó, ngươi cần phải hành động cẩn thận.""Ta biết rồi."

Vốn Âu Dương Vũ đến đây định cướp lương thực mang về nhưng có vẻ như nàng cần phải xử sạch sẽ tên pháp sư họ Tào nữa. Đến lúc đó Dạ Trọng Hoa sẽ không còn bị ai khống chế, thuật nguyền rủa sẽ mất tác dụng, chàng sẽ nhanh chóng tỉnh dậy!

Đám binh lính la hét nháo loạn ầm ĩ bên ngoài khiến Tào pháp sư vốn đang yên giấc bên chăn nệm ấm phải giật mình tỉnh giấc, hắn mặc thêm áo khoác ngoài bên người rồi chạy ra ngoài xem tình hình.

Còn chưa bước chân ra khỏi lều trại thì trước mắt hắn thình lình xuất hiện một đôi giày đen. Đem mắt nhìn lên thì phát hiện chủ nhân đôi giày đó chính là một cô gái bịt nửa khuôn mặt, cho nên dung mạo nàng thế nào hắn không biết rõ. Sở dĩ hắn biết nàng là con gái vì con mắt của hắn rất sắc bén.

Đối diện với đôi mắt lạnh lẽo đầy chết chóc của nàng. Tào pháp sư có chút hoảng sợ, sắc mặt cả kinh, nhưng lập tức tự trấn an,mày gắt gao nhăn lại lên tiếng hỏi: "Ngươi là ai, tới đây làm gì?"

Một cái món đồ gì đó lạnh lẽo chĩa thẳng vào đầu hắn. Hắn không biết thứ đồ kì lạ trong tay nàng là gì nhưng bắt gặp ánh mắt sắc lạnh đáng sợ kia khiến hắn không khỏi dâng lên cảm giác sợ hãi, bất giác lui về sau vài bước. Binh lính Bắc Mạc canh phòng nghiêm mật, vì sao cô gái này có thể dễ dàng lên vào đây, không một vật cản, không một tiếng động.

Âu Dương Vũ cười lạnh nói: "Tào pháp sư, chẳng phải ông là người kết nối giữa trần gian và tiên giới sao? Gì đây, không lường trước được à?"

"Nữ hiệp tha mạng, nữ hiệp tha mạng a..." Tào pháp sư sợ đến mức mất mật, lập tức quỳ gối xuống, dập đầu về phía Âu Dương Vũ cầu xin.

Bên môi Âu Dương Vũ thoáng hiện lên nụ cười chế nhạo, tên pháp sư hàng nhái này thì ra sợ chết đến vậy.

Trong lòng rối bời, Tào pháp sư nhanh trí nắm lấy nhúm cát dưới đất, mạnh mẽ ném lên mặt Âu Dương Vũ.

Tuy đã mang bịt mặt đen nhưng Âu Dương Vũ không ngờ Tào pháp sư lại ra chiêu này, không kịp phòng bị nên nàng nhanh chóng giơ tay che mắt, cả người lui về sau vài bước.

Chạy ra ngoài lều, xung quanh giờ chỉ là một mảng hỗn độn người, lửa cùng khói bụi dày đặc. Tào pháp sư nhân thời cơ Âu Dương Vũ thất thủ, vừa chạy vừa té ngã miệng không ngừng kêu la: "Người đâu, mau tới đây, có gian tế!"

Âu Dương Vũ hé mắt giơ khẩu súng lục lên, nhắm thẳng về phía đầu hắn nổ súng. Nhưng không may một phát đạn vừa bắn lại nằm trong bụi rậm gần đó thay vì là đầu của hắn chỉ nhờ hòn đó ngáng đường hắn khiến hắn ngã bịch xuống đất, vừa kịp thoát một mạng trong gang tấc.

Viên đạn sượt qua tóc hắn bay chếch sang bụi rậm, đất bụi tung toé làm cho hắn không khỏi sợ hãi. Món đồ đó lợi hại như vậy sao?!

Đám người từ xa chạy đến, Âu Dương Vũ không có nhiều thời gian ở lại lâu, nàng híp mắt, nhằm khẩu súng vào đầu Tào pháp sư, chỉ cần giết hắn, Dạ Trọng Hoa sẽ tỉnh lại!

Tào pháp sư đột nhiên nghĩ đến thứ gì, nhanh chóng hét lớn: "Nếu như tôi chết thì hắn ta cũng sẽ không thể sống!"Tâm Âu Dương Vũ như căng ra như dây đàn, điều hắn nói là thật?! Mang theo một mớ hỗn độn rối bời trong đầu, nhìn vẻ mặt run sợ nhưng đầy kiên định của hân, nhìn thấy đám binh lính đang tiến tới mình gần hơn. Nàng không cho phép mình có chút do dự, đánh thẳng một quyền sau gáy hắn, nhét gọn vào không gian. Phát hiện Hải Đông Thanh đang bay lượn quanh đầu mình ở tầng thấp trời, Âu Dương Vũ nhanh chóng vững thân đạp chân ngồi trên lưng nó. Nàng cúi đầu nhìn Tào thiên sư đang lủng lẳng trên không trung, trong mắt hiện lên một tia không cam lòng.

Tuy rằng hôm nay nàng không thực hiện đúng như kế hoạch, nhưng nàng sẽ không để chuyện này xảy ra lần hai.

"Gian tế ở đâu, gian tế ở nơi nào, mau bắn tên, mau bắn tên!"

Có vài tên lính phát hiện bóng dáng Âu Dương Vũ, bắn hỏa tiễn về phía Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ nhẹ nhàng vỗ đầu Hải Đông Thanh, nó như hiểu ý người dùng tốc độ nhanh như tia chớp, tránh thoát mấy mũi tên lửa đang bay về phía mình * ý ta nói là hỏa tiễn chứ không phải tên lửa hiện đại đâu nha mấy nhóc*. Âu Dương Vũ thản nhiên lấy ra một ống thanh vũ khí nóng hiện đại màu đen, mở chốt mở ném xuống đám người nháo loạn bên dưới. Âm thanh rầm trời cùng vài tia lửa bắn ra tung tóe khiến cho quân lính Bắc Mạc không dám tiến lên, chỉ biết đứng từ xa nhìn mục tiêu biến mất trong vẻ hoảng sợ.

Mặc dù Âu Dương Vũ có chút trì hoãn với việc giải quyết Tào pháp sư nhưng lại là người đến địa điểm tập trung sớm nhất, nàng nhanh chóng vận chuyển lương thực ra ngoài không gian.

Những người khác cũng lục đục quay trở lại, trời lúc này đã tối, cho đến khi bọn họ đến gần nhìn thấy Âu Dương Vũ cùng một đống lương thực bên cạnh, bọn họ tránh không khỏi ngạc nhiên mắt chữ O mồm chữ A.

Vì không muốn người khác hoài nghi, Âu Dương Vũ thản nhiên nói: "Ta âm thầm phái người đột nhập vào trong cướp kho lương thực kẻ địch rồi mang đến đây. Còn lại các ngươi hành động tiến lui đều phải có chừng mực, xử sự cẩn thận, ta nhất định sẽ báo cáo công trạng của các ngươi đến Vân đại nhân."

Khi Âu Dương Vũ trở lại quân doanh của Tây Lăng thì đã thấy Vân Thương sớm đứng trước cổng quân doanh lo lắng đợi chờ. Mắt thấy Âu Dương Vũ bình an mang theo mọi người trở về, hắn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi

Lúc này Âu Dương Vũ cảm thấy có chút mệt mỏi, bước chân chậm hơn bình thường. Rồi bất chợt đám người phía sau cũng đều chậm lại, chỉnh tề đi theo sau nữ chủ của mình. Âu Dương Vũ đột nhiên cảm thấy một đám người này quả thực không tồi, không thể phủ nhận người của chồng nàng huấn luyện từ bên trong lẫn bên ngoài đều có tố chất rất cao.

Khi Vân Thương nhìn thấy mấy xe lương thực phía sau đám binh đó, hắn không khỏi hưng phấn cao giọng nói: "Lương thực của chúng ta đến rồi, chúng ta có lương thực tiếp tế rồi."

Những binh sĩ còn lại biết được số lương thực này được cướp từ quân doanh của bên địch thì tinh thần như được bàn tay vô hình nào đó vực dậy, hứng khởi hò reo suốt đêm!

Âu Dương Vũ quay đầu liếc mắt, một tên lính lập tức hiểu ý cất cao giọng truyền đạt những gì mà nàng đã căn dặn: "Pháp sư của Bắc Mạc cố tình dùng những lời lẽ gây hoang mang vô lý nhằm đánh gãy tinh thần của quân chúng ta! Cái gì mà thấu hiểu trời đất, cái gì mà bị trời trừng phạt, chỉ toàn là những lời vô căn cứ, những lời bịa đặt. Đêm nay quân doanh bọn họ được binh sĩ quân ta thắp sáng rực cả một vùng trời, đây chính là cơ hội tốt để chúng ta phản công giành thắng lợi!"

"Tây Lăng tất thắng!" Không biết là người nào tiên phong trước kêu lên.

Sau đó đám binh sĩ còn lại cũng hưởng ứng đồng thanh hô lên: "Tây Lăng tất thắng, Tây Lăng tất thắng!"

Âu Dương Vũ mặt mang ý cười đứng dậy đi vào trong doanh trại, nhìn thấy Dạ Trọng Hoa nằm yên bất tỉnh trên giường, ánh mắt nàng không khỏi ảm đạm, buồn bã. Vân Thương thấy vậy khẩn trương hỏi: "Tìm thấy tên pháp sư đó chưa?"

Âu Dương Vũ mệt mỏi, ngồi vào một bên ghế tự mình rót một chén trà nói: "Chỉ tiếc là không giết được hắn."

Âu Dương Vũ nhíu mày nói tiếp: "Vốn ta định trực tiếp giết chết hắn nhưng lại sợ nếu giết hắn rồi mà Trọng Hoa vẫn không tỉnh lại thì biết phải làm sao bây giờ?"

Nhìn thấy Dạ Trọng Hoa hai mắt nhắm chặt, Âu Dương Vũ chỉ biết chau mày bất lực. Nàng không am hiểu về cổ thuật cho nên đành phải tính toán chậm một phen.

Ngày hôm sau, Âu Dương Vũ cố tình tung tin truyền vào quân doanh bắc mạc: "Lương thực Tây Lăng từ mất lại phục hồi, pháp sư Bắc Mạc chỉ là một kẻ dối trá lừa lọc truyền giả ý trời nên bị trừng phạt, biến mất không chút tăm hơi, gieo nhân nào gặt quả đó..."

Trong khoảng thời gian ngắn, lòng quân sĩ Tây Lăng dần dần kiên định hứng khởi, còn ngược lại quân địch nơi Bắc Mạc bắt đầu hoảng loạn, Tào pháp sư của bọn họ đột nhiên biến mất!

Lương thực bị thiêu trụi, đường sống đã không còn. Nhớ tới đêm hôm đó, chứng kiến thứ vũ khí lợi hại kì lạ, hơn nữa thần may mắn của bọn họ đột nhiên mất tích, cho nên không một ai lúc này có tâm trí muốn tham gia chiến đấu nữa.

P/s: Dụ các nàng vài spoiler nè:

Đôi tay lạnh lẽo nào đó nắm chặt tay nàng kéo lại, bên tai vang giọng nói quen thuộc, có chút khàn khàn "Vũ nhi?"

Hắn dường như muốn nâng người dậy nhưng cảm thấy sức lực không đủ, âm thanh có chút trầm thấp vang lên như thực như không: "Lại nằm mơ thấy nàng nữa rồi, nhưng có lẽ giấc mơ này thật hơn giấc mơ khác, giấc mơ này quá chân thực!"

Đại ca thật giận bản thân mình vì mải ham chơi nên quên edit truyện, cuối cùng lại thất hứa không thể hoàn thành truyện sớm trước tết được, thật sự...ta lỗi với các nhóc. Chị sẽ cố gắng...thậm chí có thể trong ba ngày tết âm lịch ra thêm một chương nữa cho các nhóc. Lúc đó hẳn chúc Tết cũng chưa muộn nhỉ? Đại ca mong các nhóc phớn đêm giao thừa hết mình đi nha...thực ra đại ca thích không khí trước tết hơn trong hay sau tết cho nên mới lơ là ham chơi thế a...tận hưởng đêm pháo hoa vui vẻ...Tót vuiiii vòe nhoa nhoa...hạp pi niu dia...hai không mười bẻy

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Dạ trọng hoa tỉnh lại?!

Ngày qua ngày Dạ Trọng Hoa vẫn không khác gì tình trạng của người thực vật, không cử động cũng không có bất kỳ phản ứng gì. Âu Dương Vũ không khỏi nhìn hắn bằng ánh mắt đau lòng. Trọng Hoa, ta nhớ giọng nói chàng đến chết mất thôi. Nếu ngay bây giờ có phép màu chàng tỉnh dậy nhìn ta một lần thôi thì tốt biết bao.

Hơn nữa một người đàn ông thuộc về quốc sự, là trụ cột của dân chúng sao có thể nằm bẹp ở đây được, chàng phải nhanh chóng tỉnh dậy xử lý số chuyện còn lại a!

Nhớ tới kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này đang bất tỉnh nhân sự bị trói dính chặt vào cột bên trong kia. Âu Dương Vũ không khỏi dâng lên cảm giác lo lắng trong lòng, đôi mắt nàng nhíu lại, vốc một gáo nước hất thẳng vào mặt hắn.

Bị ngất qua một đêm, hai mắt hắn từ từ thích ứng với điều kiện hiện tại, hắn cảm thấy mơ mơ màng màng, toàn thân hắn bắt đầu trở nên đau nhức, đặc biệt là hai bả vai, hắn nhịn không được rên lên một tiếng.

Ai nhô!!!

Đợi đến khi hắn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng, hơn nữa còn có chút lệ khí bức người trông vô cùng máu lạnh.

Đây chính là cô gái suýt chút nữa đã tiễn mình lên chầu trời!

Cô gái trước mắt hắn, xinh đẹp có thừa, diễm lệ rúng động lòng người nhưng sự lạnh lùng nguy hiểm toát ra từ người nàng khiến hắn bắt đầu trở nên nao núng sợ hãi. Tào thiên sư không dám hé răng, càng không dám cử động nhiều, toàn thân hắn nhịn không được lạnh run, hắn nhớ tới món vũ khí trên tay nàng tối hôm qua, món vũ khí đó thật đáng sợ!

Ngón tay Âu Dương Vũ khẽ vuốt ve gương mặt Dạ Trọng Hoa đang yên tĩnh nằm trên giường, âm thanh lạnh lùng nói: "Nói, rốt cuộc ông đã làm gì với chàng ấy?"

Tào pháp sư đưa mắt nhìn thấy Dạ Trọng Hoa hôn mê nằm đó, trong mắt ánh lên một tia đắc ý nhưng lập tức che giấu đi, tròng mắt nhanh chuyển đổi mở lớn kinh ngạc, nói: "A, đây không phải là Ninh vương điện hạ sao? Chuyện gì đây? Sắc mặt ngài ấy sao khó coi thế kia?"

"Đừng làm bộ làm tịch trước mặt tôi, nếu không phải bị ông yểm bùa nguyền rủa, chàng ấy sao có thể hôn mê bất tỉnh như bây giờ?!" Âu Dương Vũ nhìn Dạ Trọng Hoa bằng đôi mắt buồn khổ, đau đớn, đều chính là quà do chính tên khốn nạn nhà ngươi ban tặng, còn dám mạnh mồm giả ngu à? Tức giận trong lòng nàng càng lúc càng tăng cao!

Chưa từng có một chuyện gì khiến nàng trở nên bế tắc, bất lực như thế này.

Sắc mặt nàng dần trở nên khó coi, nhấc chân bước từng bước một, đến khi đứng trước mặt Tào pháp sư, nàng không chút do dự ném cho hắn một cái tát thật kêu. Nửa khuôn mặt của hắn lập tức hằn in năm dấu tay nàng, đỏ thẫm trông kinh người. Tào thiên sư ôm lấy mặt mình, cầu xin: "Tôi không biết, làm sao tôi có thể biết được? Cô nương, xin cô đừng làm khó tôi, cô tìm sai người rồi!"

Bây giờ Tào pháp sư thật sự hận không thể bóp chết bản thân mình, tối hôm qua chỉ vì muốn bảo toàn tính mạng, ngu xuẩn nói sang sảng một câu cho nên bây giờ hắn không biết phải giải thích thế nào cho phải.Âu Dương Vũ tức giận đến cực điểm, bàn tay nắm chặt thành quyền, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nàng vung một cước đá lên người hắn, mặc dù không hoàn toàn dùng sức nhưng cũng đủ khiến cho đối phương sống dở chết dở.

Tào pháp sư cảm thấy trước ngực đau nhức, hai tay nhanh chóng ôm ngực lăn lộn trên mặt đất, đau đến chết đi sống lại, trong miệng liên tục cầu xin tha thứ: "Đừng đánh, đừng đánh, tôi nói, tôi nói..."

Khóe môi Âu Dương Vũ cong lên, trong mắt ánh lên một tia sát ý, miệng từng chút từng chút một gằn giọng: "Tào pháp sư, nếu ông không nói ra biện pháp đảo ngược lời nguyền, tôi có cả hàng trăm hàng ngàn cách để tra tấn ông, khiến ông có cầu xin muốn chết cũng không thể!"

Đêm qua Tào pháp sư đã nếm mùi dọa nạt của Âu Dương Vũ, vừa rồi trong lòng hắn còn vô cùng đắc ý khi thấy nạn nhân của hắn – Chiến thần Nam Ninh đang nằm hôn mê trên giường nhưng bị Âu Dương Vũ uy hiếp bức đến đường chết, hắn đành ấp a ấp úng nói: "Tôi...tôi...Bây giờ vẫn chưa tìm ra cách."

Nói vừa xong, hắn lập tức ngẩng đầu thì nhìn thấy ánh mắt Âu Dương Vũ dần dần sắc lạnh đầy mùi máu tươi, cái thứ đáng sợ mà hắn nhìn thấy đêm hôm đó lại một lần nữa đặt lên thái dương hắn. Trong lòng hắn cả kinh, nhưng lại không dám nói dối, vội vàng nói: "Con rối nguyền rủa được giấu ở dưới sàng giường tôi!"

Trong mắt Âu Dương Vũ lóe lên một tia lo lắng, tính nhẫn nại của nàng dường như bị mấy lời dối trá của hắn cắn nuốt tất cả, họng súng chặt chẽ dán lên trán hắn, âm thanh như phần tử khủng bố sắp giết người tới nơi: "Ông có tin tối nay tôi sẽ đưa ông xuống địa ngục ngay tại đây không?"

Dưới sàng giường? Quân doanh của Bắc Mạc? Âu Dương Vũ đương nhiên không tin.

Cả người Tào pháp sư căng lên như dây đàn, hơi thở của Diêm Vương đang gần bên tai hắn, đời hắn còn dài, hắn không muốn vô duyên vô cớ bỏ mạng ở đây a! Trong lòng hắn âm thầm kêu khổ, thật ra hắn đâu có muốn làm chuyện hoang đường, lớn gan thế này, mặc dù hãm hại người khác, làm trái với luân thường đạo lý thông thường. Cho nên bây giờ... hại người hại mình.

Lúc này hắn vô cùng hối hận, toàn thân đau đớn không dứt, trong lòng hắn âm thầm kêu khổ, sợ hãi đến cực điểm.

Hắn khó khăn mở miệng với một bên má bị sưng, bày ra vẻ mặt khẩn trương, khóe mắt còn có chút lệ sắp tràn ra: "Cô nương, những gì tôi nói hoàn toàn là sự thật, tôi không dám lừa cô, nếu như tôi nói sai chữ gì, nhất định sẽ...sẽ bị trời phạt sai Thiên lôi xuống đánh chết a."

Thì bảo là sét đánh mọe rồi...đúng là người cổ đại, gì cũng dông dài mắc mọt hà!!!

Âu Dương Vũ nhìn bộ dạng của Tào pháp sư lúc này, nghi ngờ trong lòng có chút vơi đi.

Chỉ có nếu như nói rằng nàng hoàn toàn tin tưởng những gì tên pháp sư xảo quyệt này nói thì xin lỗi, điều đó là không thể, như vậy thì...

Âu Dương Vũ nhanh tay lấy một viên thuốc màu đen, mùi vị khó ngửi vô cùng từ trong lòng mình ra. Nàng nắm chặt cằm dưới của hắn, dùng lực khiến cho miệng hắn mở ra. Tào pháp sư biết rõ cô gái trước mắt mình đang làm gì, vội vàng chống cự cố ngậm chặt miệng nhưng không thể, bên má hắn vẫn còn đau nhức, với sức lực suy yếu lúc này hắn không thể làm gì được. Chỉ đành có thể mặc Âu Dương Vũ nhét viên thuốc đó vào miệng hắn, sau đó nàng điểm huyệt đưa toàn bộ viên thuốc trôi tuột vào cổ họng hắn, thản nhiên nói: "Đây là thuốc độc do chính tôi nghiên cứu chế tạo ra, cứ cách mười hai canh giờ ông phải uống một viên thuốc giải, nếu không ông sẽ lập tức hóa thành một vũng máu loãng. Nếu như tôi phát hiện ông đang nói dối thì..."Âu Dương Vũ lạnh lùng nhìn hắn, khóe môi cong lên một chút ý cười hài lòng.

Vừa nghe được mấy chữ bản thân mình biến thành vũng máu loãng, toàn thân hắn như run lên bần bật, hắn có cảm giác như hắn sắp được tham gia một bữa tiệc rượu mà thiếp mời là do chính tay Bạch Vô Thường mang đến.

Âu Dương Vũ buông tay, hắn lập tức liều mạng ho khan, muốn nôn viên thuốc đó ra khỏi miệng mình nhưng không may thuốc đã sớm hòa tan vào trong dạ dày hắn.

Hắn cảm thấy cả thế giới xung quanh mình hoàn toàn sụp đổ, hắn quỳ ập xuống đất, hai mắt vô thần.

Âu Dương Vũ không muốn trì hoãn thêm thời gian, sai người buộc Tào pháp sư lại vào cột sau đó đứng trông chừng. Còn nàng thì tự mình thay đổi y phục màu đen, triệu hồi Hải Đông Thanh ra ngoài không gian.

Hải Đông Thanh được Âu Dương Vũ gọi ra ngoài thì vô cùng hưng phấn, thầm thì kêu hai tiếng, Âu Dương Vũ vỗ nhẹ đầu nó, nhanh chóng nhảy lên lưng nó, Hải Đông Thanh hiểu ý cúi thấp người, đập cánh đưa nàng bay lên cao.

Hải Đông Thanh bay với tốc độ cực nhanh, chỉ trong chốc lát Âu Dương Vũ đã có mặt tại quân doanh của Bắc Mạc.

Vì lần trước đã thâm nhập vào một lần nên Âu Dương Vũ mới dễ dàng trà trộn đến nơi ở của Tào pháp sư. Từ sau khi hay tin Tào pháp sư mất tích, lều của hắn không hề có ai đến canh chừng nên Âu Dương Vũ có thể thuận lợi đi vào.

Âu Dương Vũ nhanh nhẹn đi thẳng đến giường Tào pháp sư, phát hiện dưới sàng có một con búp bê bằng vải, trên trán có dán thêm một tờ bùa chú màu vàng có ghi ngày sinh tháng đẻ của Dạ Trọng Hoa, trên mặt con búp bê được gắn đầy kim châm xung quanh.

Thứ này thật khiến cho người khác cảm thấy ghê rợn.

Âu Dương Vũ toàn thân phát run, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một tia giận dữ!

Ngày tháng sinh của Dạ Trọng Hoa – ngày tháng sinh của hoàng tử Tây Lăng quốc, làm sao có thể lọt ra ngoài, nằm trong tay quân địch.

Bóng đêm bao phủ một vùng yên ắng, lạnh lẽo, cách đó không xa chính là vị trí kho lương thực bị thiêu đốt.

Âu Dương Vũ vốn định rời đi thì đột nhiên một phát hiện có người đến liền lập tức vỗ nhẹ đầu Hải Đông Thanh đang định cất cánh bay đi, lệnh cho nó im lặng ngồi xuống.

Âu Dương Vũ dùng đôi tai cực kỳ linh mẫn nghe được âm thanh trầm thấp vang lên: "Bẩm báo tướng quân, là thư của Ngũ hoàng tử."

Đôi mắt Âu Dương Vũ khẽ híp lại nghĩ ngợi, mày nhíu chặt.

Ngũ hoàng tử?

Nàng nghe qua tình báo, ở Bắc Mạc chỉ có bốn vị hoàng tử, lôi ra đâu vị ngũ hoàng tử ở đây?

Theo trực giác mách bảo, chuyện này chắc chắn có ẩn tình rất quan trọng, nàng lợi dụng bóng đêm ẩn mình, giống như một con mèo hoang nhỏ nấp kỹ bên cạnh lều của thủ lĩnh tướng quân, giấu đi hô hấp của mình.

Một cái hùng hậu hữu lực thanh âm mang theo vài phần ý cười: "Mười tòa thành trì nhưng thật ra cái tốt lắm lợi thế, làm khó ngũ hoàng tử bỏ được.""Nói như vậy là tướng quân đã đồng ý rồi?"

"Tất nhiên, Ngũ hoàng tử quả là người nhanh tay lẹ mắt, lần giao dịch này ngài nhận được món hời lớn rồi!"

Một âm thanh khác có chút chần chờ vang lên: "Có điều Ninh vương của Tây Lăng quốc còn chưa chết..."

"Chuyện đó chỉ còn phụ thuộc vào thời gian thôi, không sớm thì muộn. Tào pháp sư biến mất không vết tích, nói vậy thì cũng không ai có thể cứu được hắn! Tôn công công cũng là người của Ngũ hoàng tử, đến lúc đó toàn bộ quyền binh Tây Lăng sẽ bị khống chế, đây không phải là chuyện quá tốt sao?"

Âu Dương Vũ nghe được một câu này, trong lòng nghĩ ngợi, lấy hết toàn bộ thông tin vừa nãy nghe được gắn kết lại với nhau. Tôn công công – Ninh

vương - Lẽ nào Ngũ hoàng tử mà bọn họ đề cập đến chính là Dạ Phi khanh?

Từ lần gặp đầu tiên nhìn thấy Dạ Phi khanh, nàng đã cảm thấy kẻ này không phải loại người đơn giản, hắn dễ dàng biết rõ sở thích của người khác, cho nên thái hậu và hoàng thượng đều vô cùng yêu mến hắn. Hắn đi sang nước khác học hỏi trở về, ôn nhuận như ngọc, cách cư xử thanh nhã như cúc, giống như không hề có lòng tham lam tranh quyền đoạt thế, suốt ngày chỉ giữ một kiểu cách thản nhiên, không quan tâm đến lợi ích, vậy tất cả những biểu hiện trên của hắn đều là giả dối!

Đúng rồi! Từ sau khi hắn trở về nước, con người Dạ Phi Hi hình như có chút thay đổi, vài thủ đoạn vụng về ngu xuẩn khi xưa nay lại trở nên thâm độc, rất đáng để coi trọng, đề phòng. Điển hình như việc hắn dám lấy bí mật quân sự ra để hãm hại nàng. Nếu như phản ứng của nàng không đủ nhanh nhạy thì suýt chút nữa nàng đã bại trong tay Dạ Phi Hi. Vậy có lẽ những sự kiện xảy ra sau đó đều do chính một tay hắn sắp xếp.

Sắp xếp lại từ đầu đến cuối, hắn dường như không hề ra mặt, càng không có lộ ra sở hở hay bất ỳ bằng chứng nào chứng minh. Cách làm việc của hắn gọn gàng sạch sẽ đến mức nàng không hề có một chút hoài nghi đến hắn, nếu vậy thì tên này tâm cơ quá thâm sâu, thật đáng sợ.

Lần này Dạ Trọng Hoa gặp phải nguy hiểm, cũng bởi vì chuyện quân sự bị tiết lộ ra ngoài. Nói vậy kẻ tiếp tay cho giặc không ai khác là... Tôn công công. Một trong những thuộc hạ dưới trướng hắn?

Đôi mắt sắc lạnh lóe lên một tia chết chóc ẩn sau màn đêm đen nơi quân doanh Bắc Mạc. Nếu như đã biết được vài tin tình báo quan trọng thế này, bước tiếp theo của nàng chính là rời khỏi hang cọp.

Nàng còn chưa kịp rời đi, thì đột nhiên âm thanh bàn bạc ngừng lại, quát lớn: "Ai ở bên ngoài?!"

Thủ lĩnh tướng quân xốc lều lên đi thẳng đến chỗ Âu Dương Vũ đang ẩn nấp. Sự kết hợp giữa bộ trang phục màu đen của Âu Dương Vũ với màn đêm phía sau khiến màn ngụy trang của nàng trở nên hoàn hảo, nàng không một chút nhúc nhích, đôi mắt chợt lóe, hắn tới gần rồi.

Được lắm, thời cơ đã đến. Nàng đưa lưng về phía hắn! Lắc mình nhanh gọn đâm một dao vào cổ hắn.

"Tướng quân!" Nói thì chậm mà làm thì nhanh, chỉ mấy vài giây sau một toán binh sĩ bên trong hô lên một tiếng gọi thì đột nhiên nghe được âm thanh thản nhiên của tướng quân truyền đến "Lập tức phái người điều tra Tào pháp sư, sợ là hắn đã chạy trốn rồi!"Tên lính đó có chút ngạc nhiên lên tiếng hỏi: "Tướng quân?! Giọng ngài có vẻ khang khác."

" Đột nhiên bị đau cổ họng!" Âm thanh ồm ồm khó nghe lại một lần nữa vang lên.

"Ra vậy! Nhưng ý của Tướng quân là gì?!"

"Tào pháp sư là kẻ nhát chết, nếu như rơi vào tay của Tây Lăng quốc, sợ rằng hắn sẽ tiết lộ bí mật của chúng ta!"

"Vâng!"

Thực ra người vừa lên tiếng chính là Âu Dương Vũ, nàng đang đứng trước thi thể tên thủ lĩnh tướng quân, chống đỡ hắn ngồi thẳng lưng, sau đó lấy mặt nạ biến đổi giọng đáp lời tên binh lính kia.

* Có cảm giác như tiến sĩ Agasa là con cháu đời thứ n của Âu Dương Vũ...=.=*

Đợi đến khi tên kia chạy đi thực hiện mệnh lệnh thì Âu Dương Vũ mới lắc mình đi vào trong lều, tìm kiếm một chút nhưng không có chút tin tức gì cơ mật, chỉ có một bức thư đã mở đặt trên bàn.

Quả thật là chữ của Dạ Phi khanh: Mười tòa thành trì đổi lấy tính mạng Ninh vương!

Thứ Dạ Phi Khanh muốn không chỉ là tính mạng của Dạ Trọng Hoa mà hắn còn muốn có ngôi vị hoàng đế.

Nơi này không thể ở lại lâu, thi thể của tên tướng quân kia sẽ nhanh chóng bị phát hiện, đến lúc đó nàng có trốn cũng không thoát. Âu Dương Vũ nhanh chân nhảy lên lưng Hải Đông Thanh, nó dùng tốc độ nhanh như tia chớp mang Âu Dương Vũ rời đi.

Vừa quay trở về doanh trại của Tây Lăng, Âu Dương Vũ đưa con búp bê đó cho Tào pháp sư, hăm dọa quát: "Mau!"

Tào pháp sư cầm lấy con búp bê đầy kim châm, sợ hãi liếm môi, khẩn trương nói: "Tôi sẽ cố hết sức..."

Âu Dương Vũ tay cầm họng súng chĩa vào huyệt thái dương của hắn, ôn nhu tươi cười đến dễ sợ: "Tào pháp sư, bao lâu...."

"Bảy ngày, bảy ngày... Không không, năm ngày... Năm ngày... Ba ngày..." Tào pháp sư nhìn thấy khí lạnh toát ra từ người Âu Dương Vũ thì lập tức quỳ xuống, bi thương nói, "Thật sự không thể nhanh hơn được nữa đâu a."

Âu Dương Vũ đưa súng lục nhắm bắn vào chén trà bên bàn, cái chén lập tức nổ tung, mảnh vỡ văng ra tứ phía, nàng tao nhã thổi nhẹ đầu súng, không chút để ý nói: "Con người của tôi vốn không có tính nhẫn nại, nếu sau ba ngày mà Ninh vương điện hạ vẫn không tỉnh lại thì thứ đang chờ ông đối mặt chính là địa ngục!"

Lời của nàng lạnh như băng tuyết ngàn năm không tan chảy. Đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa một tia máu lạnh ghê người.

Âu Dương Vũ ép Tào pháp sư uống thuốc độc cho nên nàng không sợ hắn giở trò lừa dối hay đùa giỡn với nàng. Có điều, nàng muốn chơi chiêu vừa đánh vừa xoa với hắn, Âu Dương Vũ khẽ cười khinh, lấy một viên ngọc quý từ trong không gian đặt trước mặt hắn: "Chỉ cần ông cứu sống được Ninh vương, tôi sẽ cho ông những thứ có giá trị gấp nhiều lần thứ mà Bắc Mạc ban cho ông."

Âu Dương Vũ nhìn thấu được đôi mắt tham lam của Tào pháp sư, còn có nuốt nước miếng thì bên môi nàng cong lên ý cười nhạt.Nắm được nhược điểm của đối phương thì không có gì là không khống chế được!

Chậm nhất là trưa mai, quân lính Bắc Mạc chắc chắn sẽ phát hiện ra xác chết thủ lĩnh của bọn hắn, việc bọn chúng xông đến báo thù là chuyện không thể tránh khỏi, nàng cũng không thể ngồi không chờ chết.

Quả nhiên, sáng ngày hôm sau, bên ngoài vang lên tiếng la ầm trời, Âu Dương Vũ thay đổi y phục, đứng ở ngoài doanh trại.

Vân Thương vội vàng chạy tới, nhìn thấy Âu Dương Vũ liền vội vàng nói: "Tẩu tử, Bắc Mạc dẫn quân sang đột kích quân ta, nghe nói là thủ lĩnh của bọn chúng bị sát hại, muốn báo thù cho thủ lĩnh!"

Âu Dương Vũ bình tĩnh gật đầu, nói: "Đối phương ước chừng có bao nhiêu người?"

"Khoảng hai mươi ngàn người, chết tiệt, cái gì mà lấy dân chạy nạn làm lý do." Sắc mặt Vân Thương bắt đầu sốt ruột, không khỏi căm hận nói: "Dùng dân chạy nạn để lấy cớ gây chiến với chúng ta chứ rõ ràng bọn sói đói đó đã rình mồi chúng ta từ lâu lắm rồi."

Âu Dương Vũ tiếp tục nói: "Chúng ta còn có bao nhiêu người có thể tham gia chiến đấu?"

Thốt ra lời này, Vân Thương lại bùng lên lửa giận lên, nói: "Vốn ban đầu lực lượng vẫn còn dồi dào, nhưng từ ngày Tôn công công lên nắm quyền chỉ đạo lung tung đã gây tổn thất không ít binh lực, cho nên hiện nay tính ra thì cũng chỉ có mười ngàn năm trăm người!"

Mười ngàn năm trăm người? Đủ!

Âu Dương Vũ híp mắt, đầu ngón tay nhẹ nhàng búng, có chiến thuật rồi.

Bây giờ Dạ Trọng Hoa đang còn vướng bận bởi con búp bê nguyền rủa, Tào pháp sư lại là một tên tham sống sợ chết, mưu mô quỷ quyệt, nàng tuyệt đối không thể để cho tình hình binh lính trong quân doanh hỗn loạn, nếu không Dạ Trọng Hoa sẽ gặp nguy hiểm!

"Năm ngàn thuộc hạ thân tín của Trọng Hoa giao lại cho ta, cộng thêm năm ngàn binh lính, tổng cộng là mười ngàn, lập tức triệu tập đến đây, ta muốn cầm binh xuất chiến!" Âu Dương Vũ thản nhiên yêu cầu.

Sắc mặt Vân Thương đột ngột biến đổi, nói: "Tẩu tử, chuyện này làm sao có thể được, đối phương có hai mươi ngàn người còn tẩu chỉ nắm trong tay mười ngàn, sao có thể địch lại nổi! Không được, muốn xuất chiến thì phải để ta!"

"Trọng Hoa cần ai đó bảo vệ, quân doanh cần binh lính để cầm cự, ta để lại năm ngàn người cho ngươi, giúp ta bảo vệ thật tốt cho Trọng Hoa. Ngươi không cần quá lo lắng, chủ tướng của bọn địch đã chết, lương thực bị đốt sạch, tin ta đi, một vạn người, đủ!"

Âu Dương Vũ điềm nhiên phân phó, mặt không biến sắc, trong mắt lóe lên một tia tự tin khiến người đối diện cảm thấy tin tưởng. Vân Thương có chút cân nhắc, hắn biết, bên phía địch không hắn chỉ có hai mươi ngàn người. Âu Dương Vũ dẫn một trong ba phần binh lính của đội đi tham gia ứng chiến, để lại hai phần ở lại đây ứng biến nếu có tình huống phát sinh.

Vân Thương do dự, bên ngoài tiếng hét hò của quân địch vang lên dữ dội hơn, Âu Dương Vũ quyết đoán nói: "Nhanh đi triệu tập mười ngàn quân, ta muốn lập tức xuất phát!"Vân Thương cũng biết không thể khuyên giải được gì, liền ngẩng đầu nhìn Âu Dương Vũ nói: "Được rồi, tẩu tử, nhất định phải bảo trọng!"

Âu Dương Vũ gật gật đầu, Vân Thương xoay người nhanh chóng triệu tập binh mã.

Vân Thương dùng tốc độ cực nhanh hết mức của mình, chỉ trong vòng một khắc, một vạn người ngựa đã tập trung chỉnh tề bên dưới, Âu Dương Vũ đứng trước một đội quân, mặc áo giáp nói: "Các huynh đệ, hôm nay ta muốn cùng mọi người đánh một trận chiến sinh tử đầy gian khổ, mọi người có nguyện ý không?"

"Nguyện ý!" Âm thanh hồi đáp vang rầm trời.

Vốn Ninh vương phi là phụ nữ, ban đầu bọn họ không phục, một cô gái với vẻ bên ngoài mảnh mai yếu đuối lại trở thành thống soái cả tam quân, đây không phải là chuyện cười sao?

Nhưng ngay ngày hôm trước, cũng chính cô gái mảnh mai yếu ớt đó đã dẫn dắt từng đường đi nước bước, lãnh đạo bọn họ đi cướp đoạt lương thực của quân địch, với một cái đầu nhạy bén, mưu kế nàng có thừa ; với một sự dũng cảm thể hiện bởi sự tự tin quyết đoán trên gương mặt nàng, bọn họ đã lập tức vứt bỏ định kiến ban đầu về nàng.

"Được, vậy chia mười ngàn người ở đây thành mười tiểu đội nhỏ, mỗi tiểu đội chọn ra một tiểu đội trưởng bước ra khỏi hàng!" Âu Dương Vũ điềm tĩnh lên tiếng.

Chỉ mấy giây sau khi lời vừa dứt, mười tiểu đội trưởng ngay ngắn bước ra khỏi hàng, Âu Dương Vũ tiếp tục nói: "Một khi đã nhận mệnh lệnh của ta, các người phải nghiêm túc chấp hành đúng thời gian hạn định, nếu như chậm một giây, thứ chờ các người trước mắt chính là Quỷ môn, tất cả đã rõ hết chưa?"

"Thuộc hạ đã rõ!" Mười tiểu đội trưởng chỉnh tề cất giọng đáp.

Trong mắt Âu Dương Vũ lóe lên tia kiên định, nói: "Mười tiểu đội trưởng đi theo ta, lập tức xuất phát!"

"Tuân mệnh!" Hai tiếng đáp đầy nhuệ khí vang lên.

An Nhất Liệt là chủ tướng mới nhậm chức ở Bắc Mạc, vừa nắm binh quyền trong tay, hắn lập tức mang theo hai vạn người ngựa đi thẳng đến quân doanh của Tây Lăng quốc, trên mặt tràn ngập phẫn nộ. Thủ lĩnh trước của bọn họ chết chỉ bằng một nhát dao chí tử, cách thức giết người này quá tàn nhẫn.

Đêm ngày hôm ấy, lương thực bị thiêu đốt, thậm chí bọn họ còn được chứng kiến một thứ vũ khí nguy hiểm ném xuống. Bây giờ thủ lĩnh đột nhiên bị giết, chuyện này nhất định có liên quan đến bọn Tây Lăng quốc!

Món hận này của Thủ lĩnh, bọn hắn nhất định phải báo!

An Nhất Liệt dẫn theo đội quân hùng hậu chạy như điên đến quân doanh Tây Lăng. Sáng nay quân hậu cần đã nhanh chóng tiếp ứng lương thực cho nên lòng quân lung lay đã được ổn định.

Thấy quân doanh của Tây Lăng quốc hiện ra, đáy mắt hắn tản một tia thống hận.

Ngay tại giờ phút này, một con ngựa chạy từ tiền phương tới, người trên ngựa chính là tướng sĩ mà hắn giao nhiệm vụ đi thu thập tin tức.Hắn kéo dây cương, nhảy xuống ngựa báo cáo: "An tướng quân, đại bộ phận quân Tây Lăng đang rút lui, chạy trốn về hướng núi Hách Lam!"

"Cái gì? Chạy trốn?" Trong mắt An Nhất Liệt bùng lên ngọn lửa giận ngút trời, hắn nhất định không thể để bọn chúng chạy thoát!

Nghĩ như vậy, An Nhất Liệt nhanh chóng đưa ra chiến lược, lên tiếng nói: "Mười lăm nghìn người cùng ta đuổi theo bọn chúng, năm ngàn người còn lại, cẩn thận theo sau!"

Nói xong hắn vung roi phóng ngựa chạy như bay ra ngoài, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ rằng không thể để bọn họ chạy thoát, tuyệt đối không!

Âu Dương Vũ cầm đầu dẫn theo một vạn người hành quân nhanh chóng, năm ngàn người của Dạ Trọng Hoa mấy ngày trước nhờ được Âu Dương Vũ huấn luyện khắc khe nên năng lực đã tiến triển vượt bậc. Bây giờ bọn họ rất phục tùng Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ dưới chân dừng lại, toàn bộ quân đội liền ngừng lại.

Lúc này Âu Dương Vũ xoay người nhìn mười tiểu đội trưởng, ra lệnh: "Tám tiểu đội trưởng bên này theo ta lên núi, hai người còn lại tập trung sau nhà chòi nhỏ, dẫn dụ quân địch đến giữa khe núi lớn đằng kia, bên dưới đã sắp xếp người ở đó, hãy nghe theo chỉ huy của họ. Tám người đi theo ta tiếp tục đi lên trên đỉnh, số còn lại đốt lửa tung khói ngăn cản đường tiến của quân địch, sau khi bố trí xong, xóa toàn bộ dấu vết của mình, đã rõ không?"

"Đã rõ!" Mười tiểu đội trưởng cùng chín mươi hai người còn lại đồng thanh hô ứng.

Sau khi ra lệnh, Âu Dương Vũ lập tức mang theo tám tiểu đội trưởng lên đường. Số còn lại bắt đầu xuống núi đốt lửa.

Mấy ngày trước, Âu Dương Vũ đã tìm hiểu hướng gió cho buổi hành quân hôm nay, nên nàng mới quyết định lệnh cho quân lính đốt khói. Đợi đến khi khói lửa phong tỏa dày đặc, người của nàng sẽ nhanh chóng xóa toàn bộ dấu vết trên đường đi, sau đó tiếp tục cuộc hành quân.

Quân Bắc Mạc kiên trì chạy đuổi theo, không chút chậm trễ, càng không hề giảm tốc độ. Trong lòng An Nhất Liệt có chút do dự, hắn sợ trúng phải mai phục, quân đội Tây Lăng không thể coi thường, dưới tình hình thiếu người thế này, bọn họ sẽ không dễ dàng ngóc đầu tham chiến. Lẽ nào có bẫy đằng sau.

Sự do dự của An Nhất Liệt cũng chính là một trong những yếu tố mà Âu Dương Vũ cần, nàng có thể lợi dụng điều này để kéo dài thời gian chuẩn bị.

An Nhất Liệt một bên hoài nghi, một bên lại không muốn bỏ lỡ mất cơ hội. Hắn bắt đầu tự trấn an mình. Từng đường đi nước bước của hắn chỉ có đúng, nếu đám người giết người rồi phủi sạch tay bỏ chạy dám chạy trốn, hắn không ngại dùng hết sức đuổi theo.

Theo mệnh lệnh của An Nhất Liệt, đoàn quân bọn họ nhanh chóng chạy theo, đột nhiên bắt gặp đám khói dày đặc cuồn cuộn bao vây xung quanh, cộng thêm việc hướng gió thuận thổi về phía bọn hắn khiến bọn hắn không khỏi sinh lòng lo sợ.

Không chỉ có cảm giác cay xè đang cắn nuốt mắt bọn họ mà ngay cả hô hấp cũng khó khăn!

"Mau lên, tăng tốc hơn nữa!" An Nhất Liệt trừng đôi mắt đỏ sậm lớn tiếng ra lệnh.Hắn rất muốn quay đầu lại nhưng lại lo rằng quân Tây Lăng lợi dụng thời điểm khói bay mù mịt để tập kích. Nếu đối phương đã bố trí hoàn hảo xung quanh mà tầm nhìn của quân đội hắn đang bị hạn chế, đến lúc đó mặc dù quân hắn nhiều hơn quân khách, nhưng thắng bại không ai nói trước được!

Lòng quân vững chắc đến mấy, tố chất có cao đến mấy thì giờ phút này trong lòng cũng nảy sinh cảm giác lo sợ. Biện pháp duy nhất của hắn hiện tại chính là liều mạng xông lên, chỉ cần vượt qua làn khói mù mịt, dựa theo phán đoán của hắn, đằng sau đám khói chết tiệt thì khoảng cách giữa bọn hắn với quân Tây Lăng không mấy xa, chỉ có cách cố gắng chống cự qua cửa ải này.

Mười lăm nghìn binh lính nhận mệnh lệnh của hắn tiến lên xuyên qua đám khói dày. Vì lượng khói lan tỏa trong không khí quá lớn nên một đám binh lính chống cự không nổi, ho sặc sụa, vài tia máu nổi lên trong ánh mắt chứa đầy sự sợ hãi, dường như không mở ra được, cũng có vài tên lính thông minh dùng khăn ẩm được vắt bên hông bịt lên mặt mình, đợi đến khi bọn hắn qua được phía bên kia thì cả đám mặt mày xám xịt đứng thở hổn hển.

Bỗng nhiên có tướng sĩ chạy đến cấp báo: "Tướng quân, hướng bên trái cách đây vài bước có phát hiện dấu vết của đối phương. Dựa theo quan sát dấu chân để lại trên mặt đất, có vẻ đối phương đã rời đi chưa tới một canh giờ, hình như rất vội vàng."

Âm thanh An Nhất Liệt trở nên lạnh lùng nói: "Đuổi theo cho ta, chú ý quan sát tình hình xung quanh, tránh gặp phải mai phục."

"Tướng quân, phía trước có rất nhiều dấu chân, trông như khoảng hai nghìn người vừa mới đi qua, số còn lại thì không có dấu vết!" Tướng sĩ lo lắng nói.

"Tiếp tục đuổi theo!" Sắc mặt An Nhất Liệt hơi trầm xuống, chắc chắn quân chủ lực bên phía Tây Lăng đã sớm chạy đi xa, để lại một số ít người ở đây xử lý sạch sẽ vết tích, hắn phải nhanh chóng đuổi theo!

Bên dưới là mười lăm nghìn quân Bắc Mạc, Âu Dương Vũ thản nhiên dẫn dắt tám ngàn quân đi tới, trong lòng binh lính ẩn ẩn một sự hưng phấn, cảm giác kích thích xâm chiếm bọn họ!

Đến địa điểm thích hợp, Âu Dương Vũ ra lệnh mọi người nằm úp sấp xuống bên mép triền núi.

Ở một triền núi đối diện, An Nhất Liệt mang theo mười lăm ngàn quân đuổi theo hai ngàn người.

Âu Dương Vũ phân phát kính viễn vọng cho vài tiểu đội trưởng, bọn họ dùng kính viễn vọng nhìn rõ dáng vẻ mệt nhọc, một thân mồ hôi lạnh lê lếch về phía trước của quân Bắc Mạc bên triền núi đối diện.

Thật thần kì, nhìn rõ ràng như vậy mà bọn họ không bị phát hiện.

Vị trí bọn họ cách quân lính Bắc Mạc chỉ hơn mười bước chân, bọn họ bình tĩnh nằm sấp trên mặt đất, không dám động đậy.

Khi mười lăm ngàn quân do An Nhất Liệt dẫn đầu vừa đi qua thì số quân còn lại đi phía sau chính là đội ngũ canh giữ lương thực.

Trong lòng Âu Dương Vũ không khỏi ngạc nhiên: không ngờ chỉ mất một thời gian ngắn, quân tiếp viện của Bắc Mạc đã tiếp ứng lương thực đầy đủ, xem ra thực lực của Bắc Mạc không thể khinh thường.Nhìn mấy chiếc xe đang chở đầy lương thực, trong mắt Âu Dương Vũ lóe lên một tia khó hiểu. Tên tướng mới lên bổ nhiệm chỉ để lại năm ngàn quân để áp giải lương thực, nhưng năm ngàn quân này hành động rất cẩn thận, bọn họ biết việc áp giải lương thực có tầm quan trọng thế nào đến sự lòng quân cho nên một khi phía bọn họ có xảy ra chuyện gì, binh lính tác chiến tiền tuyến sẽ gặp nguy hiểm.

Mười ngàn người đánh với năm ngàn người, thật là đúng ý của Âu Dương Vũ.

Đội lương thực đi đường rất cẩn thận, bọn họ vừa đi, vừa đưa mắt dò xét có quân mai phục hay không? Thậm chí còn cẩn thận bắn loạn xạ xung quanh một ít tên.

Mũi tên từ phía bắn về phía bọn người Âu Dương Vũ nhưng không có vấn đề gì cho đến mũi tên cuối cùng phóng ra cũng là mũi tên duy nhất bay thẳng đến một tiểu đội trưởng đang nằm gần đó, hướng mũi tên đó cách đầu hắn không còn bao xa.

Đáy mắt Âu Dương Vũ chợt lóe mà tiểu đội trưởng hắn lại vô cùng bình tĩnh, chỉ thoáng nghiêng đầu, mũi tên vừa hay quét qua mặt hắn, cắm thẳng xuống đất.

Không một tiếng động, cũng không một tiếng kêu la.

Trong mắt Âu Dương Vũ ánh lên một tia tán thưởng.

Thấy xung quanh không có động tĩnh, đám quân hộ tống lương thực yên tâm tiến về phía trước. Âu Dương Vũ nhanh chóng quét mắt nhìn bọn họ, kiên nhẫn chờ bọn họ hoàn toàn nằm trong vùng kiểm soát, liền mở miệng nói: "Mọi người nghe lệnh, ba tiểu đội trưởng đầu ra tay đầu tiên, tiểu đội trưởng số bốn và số năm chuẩn bị cung tên, số sáu chuẩn bị đạn phản lực, số bảy chuẩn bị lựu đạn, số tám ra tay hỗ trợ."

Lệnh vừa dứt, Âu Dương Vũ rút thanh kiếm bên hông mình ra, cẩn thận đứng dậy, nhìn đám người phía dưới, ánh mắt híp lại, nhẹ giọng nói: "Giết!"

"Pằng!" Một phát súng vang lên, tám tiểu đội trưởng đứng dậy, đồng thanh hô giết.

Nhìn thấy có quân tập kích, quân đội Bắc Mạc lập tức phản ứng. Mắt thấy mấy tên tướng sĩ Tây Lăng vọt thẳng về phía mình, trên mặt tràn ngập sát khí.

Tiểu đội trưởng số một, hai và ba tiên phong mở màn, số bốn và năm ở phía sau vững vàng bắn tên, số sáu nhanh chóng lên lên đứng cách quân địch khoảng hai mươi thước, bắt đầu thể hiện những gì mình đã học hỏi được qua mấy ngày được Âu Dương Vũ huấn luyện, bắn thẳng một quả đạn về phía lương thực, số bảy cầm hai quả lựu đạn trong tay, rút chốt mở ném về đám người đang tới gần...

Ba tiểu đội trưởng đầu không có trực tiếp đối mặt với địch, chỉ đứng cách địch khoảng năm sáu thước rồi dừng lại, dùng tên bắn đối phương. Quân Bắc Mạc không kịp trở tay, đại bộ phận người dần dần ngã xuống, số còn lại cố gắng bỏ chạy lấy mạng, nhưng nào dễ dàng thoát khỏi mấy loại vũ khí lợi hại công kích không ngừng.

Ngoài một ngàn người hỗ trợ bên cạnh Âu Dương Vũ thì bảy ngàn người còn lại tiến đánh năm ngàn quân địch, với số vũ khí hiện đại được đào tạo kỹ lưỡng cách điều khiển. Chỉ trong vòng nửa ngày, năm ngàn quân địch đều đã được giải quyết.Xe lương thực một phen cháy lớn, khói bốc lên đen kịt bầu trời.

Âu Dương Vũ ước lượng số người chết không quá một trăm người, nàng nhanh chóng chỉnh đốn đội ngũ, ra lệnh bọn họ theo chân hai ngàn người đang dụ địch.

An Nhất Liệt lơ đãng quay đầu, phát hiện có khói đen cuồn cuộn phía sau nhưng hắn không dám quay lại xem tình hình, hắn hoài nghi không biết đây là bẫy do quân Tây Lăng sắp đặt hay là đoàn quân chở lương thực xảy ra chuyện.

Không xác định được gì phía trước, hắn không thể hành động bất cẩn.

Một tướng sĩ được hắn phái đi xem tình hình năm ngàn quân chở lương thực phía sau. Mắt thấy hàng ngàn thi thể nằm ngổn ngang trên vũng máu tươi, xe lương thực bốc cháy nghi ngút, hắn không khỏi ngạc nhiên nhanh chóng quay trở về bẩm báo.

Nghe được tin dữ, cơ thể An Nhất Liệt trở nên cứng đờ, chuyện này sao có thể?

Phải chăng, quân đội Tây Lăng còn có chủ lực ở phía sau.

Ban đầu hắn nghĩ hai ngàn người chạy trốn kia sẽ không có đủ sức chống đỡ nên chỉ phái ra năm ngàn quân thôi là dư dả.

Để năm ngàn quân đó tiếp tục truy đuổi, còn mình thì đưa mười ngàn quân quay trở về nơi tập trung.

Thế nhưng, khi hắn quay trở về, cảnh tượng trước mắt hắn khiến hắn không thể giữ được bình tĩnh, trơ mắt nhìn số lương thực hiếm hoi bị thiêu cháy, còn quân chủ lực của Tây Lăng đã sớm không thấy bóng dáng.

Khủng bố hơn nữa là, năm ngàn quân An Nhất Liệt phái đuổi theo hai ngàn quân Tây Lăng toàn bộ bị giết sạch.

Tổn hại mười ngàn người, An Nhất Liệt không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ trong thời gian ngắn đã tiêu diệt hoàn toàn năm ngàn binh lính của hắn, rốt cuộc là đối phương có bao nhiêu người?

Thật sự chỉ chưa đến mười vạn sao?

Bây giờ quân số bên hắn chỉ còn lại mười ngàn người, nếu mặt đối mặt đánh một trận sống còn thì hắn không thể đảm bảo có nắm phần thắng trong tay hay không?

Trên mặt An Nhất Liệt lộ ra một tia hoang mang, lo sợ. Hắn tưởng rằng chỉ đạo hai mươi ngàn binh lính ra trận nhất định sẽ giành thắng lợi, thế nhưng tình hình bây giờ quả thực, tiến không được mà lùi cũng không xong.

Mười ngàn người còn lại không khỏi thấp thỏm lo âu, tinh thần chiến đấu bắt đầu tuột dốc, nếu cứ tiếp tục chiến đấu, bọn họ sẽ bỏ mạng chỗ này.

Thấy lòng quân bị lung lay, An Nhất Liệt biết rằng trận này không thể đánh tiếp được nữa, đành quyết đoán hạ lệnh: "Rút lui!"

Trên mặt hắn lộ một tia cực kỳ khó coi, thù này coi như hôm nay không báo được!

An Nhất Liệt không cam lòng mang theo số binh linh tinh thần hoảng loạn rút lui núi Hách Lam.

Âu Dương Vũ biết được tin bọn họ rút lui, thoáng thở phào, không phải vì sợ không đánh lại, mà vì lo lắng cho đứa con trong bụng không chịu nổi cường độ hoạt động quá mức. Nàng lập tức dẫn số binh lính còn lại trở về quân doanh.Trải qua một trận chiến xuất sắc này, mười ngàn binh lính trong quân quanh hoàn toàn cúi đầu quy phục dưới quyền của Ninh vương phi, thậm chí họ còn bắt đầu sùng bái, mến mộ nàng.

Mấy loại vũ khí Ninh vương phi cấp cho bọn hắn đều là những loại vũ khí thần kì, chỉ một phát đã có thể đánh vào điểm chí mạng, nếu được dùng thuần thục trong quân sự, quân Tây Lăng sẽ trở nên vô địch...

Khi Âu Dương Vũ mỏi mệt mang theo binh lính trở về thì đã thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Vân Thương đứng chờ trước quân doanh, thấy Vân Thương và quân doanh không có việc gì, tảng đá trong lòng Âu Dương Vũ mới buông xuống.

Nàng lo lắng gấp gáp đến trước mặt Vân Thương hỏi: "Trọng Hoa thế nào rồi?"

Nhìn thấy gương mặt chỉ hơi mệt mỏi của Âu Dương Vũ, Vân Thương mới nhẹ nhàng thở ra, nói: "Tên chó má pháp sư kia còn lầm bầm trong miệng gì đó, không biết đang làm cái quái quỷ gì nên mặc hắn, chạy ra đây xem tẩu thế nào?"

Âu Dương Vũ gật gật đầu, nói: "Ta không sao, ngươi yên tâm."

Nói xong nàng nhanh chóng sải bước đến lều trại Dạ Trọng Hoa, Vân Thương nhìn Âu Dương Vũ từ phía sau, thấy chân tay vẫn còn nguyên vẹn không vết trầy xước, cũng thấy số quân lính không tổn thất là bao. Trong lòng hắn không khỏi dâng lên một cảm giác ngạc nhiên, ngưỡng mộ.

Tào pháp sư nhíu mày lẩm ba lẩm bẩm vừa nhấc đầu thì nhìn thấy nữ vương ác quỷ trong hình dung của hắn xốc lều đi vào, trong mắt hắn ánh lên tia sợ hãi.

Đơn độc dẫn quân đánh một trận, Âu Dương Vũ không màng đến sự mệt mỏi đang dày vò toàn bộ sức lực mình, dù sao lúc này trong bụng nàng đang mang theo một sinh mạng, là kết tinh giữa nàng và hắn, Nhưng cảm giác vui sướng sau khi thắng trận nàng không có, trong lòng nàng giờ phút này chỉ hướng về mỗi một người đàn ông nàng yêu – là chồng nàng nằm vô lực trên giường. Nàng thật sự nhớ hắn, muốn hắn ở bên cạnh nàng những lúc nàng mệt mỏi thế này.

Dạ Trọng Hoa vẫn không tốt lên là bao, sắc mặt vẫn tái nhợt, môi vẫn tím ngắt. Trái tim của nàng như bị cái gì đó cắn nuốt, mặt không khỏi trầm xuống, tình trạng của hắn bây giờ khiến nàng cảm thấy hô hấp mình như nghẹn lại, nàng thoáng quay đầu nhìn về phía Tào pháp sư, lẽ nào ông ta lừa nàng?

Lo lắng bùng lên, nàng cảm thấy thứ nàng muốn làm lúc này chính là tự tay giết chết tên Tào pháp sư!

Súng lục không do dự rút ra, chỉa thẳng vào đầu Tào pháp sư.

Rồi ngay chính khoảng khắc ngón trỏ đặt lên vị trí bóp cò thì đột nhiên đôi tay lạnh lẽo nào đó nắm chặt tay nàng kéo lại, bên tai vang giọng nói quen thuộc, có chút khàn khàn "Vũ nhi?"

Cả người Âu Dương Vũ chấn động, động tác trên tay nàng dừng lại, nàng có chút chần chờ...chần chờ vì bao nhiêu cảm xúc đang rối loạn trong đầu nàng. Âu Dương Vũ chậm rãi xoay người, mắt thấy Dạ Trọng Hoa nhấp nháy mở ra, bên môi mang theo ý cười nhạt khó đoán được cảm xúc của hắn hiện giờ.

Hắn dường như muốn nâng người dậy nhưng cảm thấy sức lực không đủ, âm thanh có chút trầm thấp vang lên như thực như không: "Lại nằm mơ thấy nàng nữa rồi, nhưng có lẽ giấc mơ này thật hơn giấc mơ khác, giấc mơ này quá chân thực!"

Âu Dương Vũ chưa kịp phản ứng gì, nghe hắn vừa dứt lời thì đột nhiên lại hôn mê.

P/s:

Spoiler:

" Sao lại làm những việc nguy hiểm đến tính mạng như thế?!"

"Lần trước ta đột nhập vào quân doanh của Bắc Mạc có nghe được tin Dạ Phi Khanh muốn mạng của chàng."

Dạ Trọng Hoa lạnh lùng giơ mũi kiếm đặt chính xác ngay yết hầu An Nhất Liệt.

Mòe ơi...bảy ngàn mấy chữ khiến cho hai vai ta nhức mỏi, miệng khô khốc, cổ phát đau muốn vung tiền rước salonpac từ tiệm thuốc về nhà, tai tay không còn cảm giác. Các nàng phải cảm ơn trời mưa đi a, mất cái kèo đi chơi, khốn khổ thế không, buồn chán ngồi nhà edit, đã thế nhị vị phụ huynh còn vô tình xác muối vào người ta, đi thưởng tuần trăng mật lần n...đánh lẻ con cái... òa òa....

Hoa ca ca tỉnh rồi kìa, chương sau hứa hẹn hấp dẫn lắm đây, hai vợ chồng nhà này là UP một phát, thôi thì người như An Nhất Liệt cũng thành quần chúng thôi, chậc chậc....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Chiến thần trở lại

Quà khai chương của Đại ca xin dành cho hai cô bé @Moonlotusviolet và cô bé HoangNgan hy vọng năm mới các nhóc sẽ vạch được hướng đi đúng đắn cho tương lai sau này của mình mà trước tiên là việc học hành...mặc dù hơi giáo điều nhưng hắn đó chỉ là cách duy nhất...có k muốn cũng k được...hy vọng hai cô bé của đại ca nếu có xinh thì xinh hơn, nếu có mập thì mập hơn, nếu có yêu đại ca thì yêu nhiều hơn...nhá...

Khi nhìn thấy Dạ Trọng Hoa tỉnh lại, cảm xúc vui sướng không nói nên lời lộ hết trên khuôn mặt đầy lo lắng của Âu Dương Vũ, nhưng niềm vui chưa thấm được bao lâu thì Dạ Trọng Hoa lại một lần nữa mê man. Trong lòng nàng như bị tảng đá nặng đè xuống, đôi mắt chợt co rụt lại. Nàng vội vàng chạy đến, thu khẩu súng vào trong, cầm lấy tay Dạ Trọng Hoa, mạch vẫn đập bình thường, không có vấn đề gì.

Lẽ nào ——

Âu Dương Vũ quay đầu trừng mắt nhìn Tào pháp sư, đôi mắt bắn ra một tia sát khí âm độc: "Chuyện gì đang xảy ra?"

Vân Thương đẩy cửa tiến vào, nghe được âm thanh của Dạ Trọng Hoa, ban đầu hắn vui như mở cờ trong bụng, sau đó Dạ Trọng Hoa đột nhiên lại hôn mê, trong lòng hắn hoảng hốt không thôi, lập tức chạy đến nắm cổ áo Tào pháp sư nhất lên ném thẳng trước giường Dạ Trọng Hoa, một cước mạnh mẽ giơ lên dẫm vào người hắn, trong con ngươi đen láy mang theo một trận cuồng phong giận dữ.

Ngay giây phút đó, Tào pháp sư mới tỉnh táo tiêu hóa hết mọi chuyện đang diễn ra xung quanh, vội vàng nói: " Có lẽ Ninh vương điện hạ vì quá mệt mỏi cho nên vừa tỉnh lại đã ngất đi, chỉ cần ngài ấy ngủ một giấc thì sẽ không sao, thật đấy!"

Sắc mặt Âu Dương Vũ cứng lại, đôi mắt tràn ngập lo lắng và phẫn nộ. Tào pháp sư bị ánh nhìn Âu Dương Vũ dọa cho khiếp sợ. Chả là mấy ngày trước, hắn vô tình phát hiện ra cô gái này chính là Ninh vương phi, vợ của Ninh vương điện hạ, trong lòng càng thêm hoảng sợ, ban đầu hắn còn tưởng rằng Âu Dương Vũ là nữ sát thủ bên cạnh Ninh vương. Nay biết được thân phận của nàng là vương phi thì làm sao hắn còn dám tỏ thái độ khinh thường được chứ.

Mạng của hắn đang nằm trọn trong tay nàng, cũng không muốn tự thiêu thân mình, lập tức lên tiếng giải thích: "Ninh vương phi, tiểu nhân đã đảo ngược thuật nguyền rủa trên người Ninh vương rồi, thật đấy! Tiểu nhân thề! Con búp bê đó, tiểu nhân đã cẩn thận hủy đi rồi!"

Âu Dương Vũ theo bản năng quay đầu nhìn gương mặt của Dạ Trọng Hoa, sắc mặt hắn không hề tái nhợt như lúc trước, thậm chí đã hồng hào hơn, hô hấp cũng vững vàng rất nhiều. Cảm thấy có chút tin tưởng, trong lòng nàng như được an ủi, trấn an phần nào. Âu Dương Vũ quay đầu nhìn Vân Thương, nói: "Dẫn ông ta đi, nếu Trọng Hoa xảy ra chuyện gì thì túm đầu hỏi hắn!"

Vân Thương khẽ gật đầu, nắm cổ áo nhấc Tào pháp sư đang trong cơn nơm nớp lo sợ lôi hắn ra ngoài.

Âu Dương Vũ thu hồi đôi mắt sắc lạnh, chậm rãi đi đến bên giường Dạ Trọng Hoa ngồi một lúc lâu, tham lam nhìn gương mặt tuấn mỹ vô song, nhìn vào khuôn cằm vuông vức của người đàn ông, nhìn vào đôi mắt vẫn nhắm chặt. Nhớ lại khoảng thời gian từ sau khi nghe được tin Dạ Trọng Hoa bị trọng thương, trong lòng nàng không một phút giây nào yên ổn, nay biết được hắn đã hoàn toàn qua nguy hiểm, nàng cũng không còn gì vướng bận nữa.Ngón tay nàng vuốt nhẹ hàng mi đen dài của hắn, hàng lông mi dường như đã bớt đi sự nghiêm nghị, lạnh lùng thường ngày, trông hắn lúc này rất điềm tĩnh ôn hòa. Chiếc mũi cao cùng bờ môi mỏng chất chứa một sự quyến rũ đến chết người thậm chí khi hắn vẫn đang trong trạng thái hôn mê, nàng khẽ di chuyển ngón tay mình đến bờ môi hơi tái nhợt, lạnh lẽo của hắn, môi hắn hơi mím khiến nàng không thể phủ nhận rằng ngay cả khi hắn bất tỉnh, người đàn ông này vẫn luôn khoác cho mình một loại khí chất vô cùng cao quý không ai bì nổi, lại có phần kiêu ngạo.

Đột nhiên Âu Dương Vũ cảm thấy toàn thân nặng trĩu, mệt mỏi dần dần xâm lấn khắp cơ thể. Nhận ra bản thân mình không thể chống cự nổi. Nàng mới chậm rãi nghiêng người nằm bên cạnh hắn, tham lam ngửi mùi hương hoa quỳnh thoang thoảng đặc trưng tỏa ra trên người hắn, cảm giác mùi hương đó như bao bọc lấy người nàng, tựa như cái ôm ấm áp mỗi tối muộn của hắn vào những đêm đông, môi nàng thoáng cong lên ý cười hạnh phúc, sau đó chậm rãi say giấc.

Còn Vân Thương sau khi xử lý Tào pháp sư, trên đường quay trở về doanh trại, bắt gặp cảnh tượng Âu Dương Vũ đầu tựa vào cánh tay Dạ Trọng Hoa chìm trong giấc ngủ, trong lòng thầm thở dài lặng lẽ lui ra.

Vốn hắn vô cùng tò mò Âu Dương Vũ dùng biện pháp nào để dành thế chủ động trong lần tấn công này. Hỏi đám binh lính thì không tên nào nói rõ lý do, chỉ nói rằng vương phi là một cô gái mưu lược đầy người, mỗi khi nhắc lại chiến công trận đánh vừa rồi, binh sĩ bọn họ đều bừng lên khí thế.

Mặc dù đáp án không như sự mong đợi nhưng Vân Thương cũng không thể không thừa nhận những lời binh sĩ nói hoàn toàn là sự thật. Ngay khi đặt chân lên Đông Tấn quốc, vào giây phút nhìn vào đôi mắt của Âu Dương Vũ, hắn nhận ra sâu trong đôi mắt điềm tĩnh đầy lém lỉnh đó còn ẩn chứa một sự thông minh – sự thông minh đó dường như không thích hợp với tuổi tác của nàng. Sau này, khi phát hiện ra không những tài nghệ y thuật cao minh lão luyện, có thể chữa trị mọi loại bệnh nan y mà nàng còn rất khôn ngoan, khéo léo trong việc dụng binh đánh giặc trên chiến trường. Trong mắt Vân Thương cong lên một tia cười nhợt nhạt, Dạ Nhị quả nhiên thật có con mắt nhìn người, cưới được một người vợ tài đức như thế, hắn ta thật là may mắn.

Mí mắt nặng trĩu khẽ chớp động muốn chống cự khỏi cơn buồn ngủ dần dần tìm được khả năng khống chế, đôi mắt đen láy còn hơn cả ngọc trai đen chậm rãi thích nghi với ánh sáng bên ngoài, hắn cẩn thận giơ tay lên xoa hai bên huyệt thái dương có chút đau nhức. Trong lòng không khỏi thắc mắc tự vấn hắn đã thiếp đi bao lâu rồi. Theo bản năng, hắn quay đầu quan sát xung quanh, cho đến lần thứ hai nháy mắt, hắn mới phát hiện người con gái mà hắn ngày đêm nhung nhớ yên lặng nằm bên người hắn, tay hắn bị nàng nắm chặt không buông, hơn nữa còn yêu thương áp gò má hơi phiếm hồng của nàng lên lòng bàn tay hắn.

Hắn đã ngẩn người hơn ba giây, ngẩn người để định thần bản thân mình, dặn lòng mình đây chỉ là một giấc mơ quá chân thực. Hắn nhớ đã từng lạc vào một cơn ảo mộng trước khi hắn tỉnh dậy, trong giấc mộng, hắn nhìn thấy gương mặt tràn ngập lo lắng của nàng, nàng cố chạy về phía hắn, giơ cánh tay mình để kéo hắn ra khỏi vòng vây của màn sương dày đặc nhưng rồi không thể tìm thấy hắn. Hắn nhìn thấy nàng đứng đó, hai cánh tay buông thõng, khóe mắt có thấm đẫm vài giọt lệ chực lăn trào trên má, nàng không ngừng gọi tên hắn, âm thanh vừa da diết, bất lực lại vừa đau xót khiến hắn không khống chế được muốn vùng vẫy thoát khỏi cơn mơ màng mà ôm chầm lấy nàng, trấn an nàng, chở che nàng. Và chính vì ý nghĩ đó, hắn đã cố chạy trốn khỏi sự trói buộc bởi bóng tối, hắn cảm giác được thứ ánh sáng được gọi là hy vọng đang hiện ra trước mắt hắn, hắn cố giẫm lên bóng tối, gạt đi tất cả vật cản xung quanh chỉ để được nhìn thấy nàng. Và rồi, giơ cánh tay lên, bắt được thứ ánh sáng đó, đúng như hắn âm thầm chờ đợi, nắm chặt lấy cánh tay nàng, nàng không giống như đóa phù dung chỉ cần chạm vào đã tan biến, hắn nhìn thấy rõ khuôn mặt ngỡ ngàng có vài phần lo lắng của nàng, hắn có nói với nàng mấy câu vốn rất vô lý và hoang đường nhưng rồi cả cơ thể hắn như bị ai đó rút từng chút sức lực đi, hắn kiệt sức nhìn nàng mấy giây ngắn ngủi sau đó tiếp tục hôn mê. Mắt không hề chớp nhìn người vợ của mình đang say giấc, Dạ Trọng Hoa kìm lòng không được vươn tay lên vuốt ve hàng lông mày có chút chau lại của nàng, thon dài ngón tay của hắn từng chút từng chút một âm yếm khuôn mặt nàng, tim hắn khó hiểu đập nhanh hơn ngày thường, trong lòng dâng lên một loại cảm giác có tên là "ngọt ngào".

Hơi ấm của nàng, hơi thở quen thuộc không lẫn vào đâu được của nàng gần hắn trong gang tấc.

Tiểu Ngũ nhi của hắn! Cô ngốc này, từ lần gặp đầu tiên đến bây giờ vẫn không ngừng tạo bất ngờ cho hắn, cứ đột ngột xuất hiện trước mắt hắn, không một lần báo trước, xuất hiện ở quân doanh cách kinh thành mấy nghìn dặm.

Hắn nhấc cơ thể nặng trĩu mình ra khỏi giường, nhẹ nhàng vòng tay qua người nàng, bế nàng lên nằm ngay ngắn trên giường. Khuôn mặt hắn thoáng hiện một tia lo lắng, ngón tay hắn chậm rãi di xuống dưới, đặt cẩn thận lên cái bụng đang có xu hướng lớn dần lên, vẻ mặt hắn bắt đầu khẩn trương, thân đang mang thai, một mình từ kinh thành chạy tới đây sao?

Âu Dương Vũ vô thức cựa mình, Dạ Trọng Hoa sợ động tác của mình sẽ đánh thức nàng cho nên nhẹ nhàng đặt đầu nàng lên gối ngủ, tìm cho nàng một tư thế thoải mái, cẩn thận đắp chăn sau đó lặng lẽ ngắm nhìn nàng, trong lòng đau như dao cắt.

Cúi người dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán.

Số chuyện còn lại, hắn sẽ tự mình xử lý, tuyệt đối không để cho nàng tham gia vào, hắn phải bảo vệ nàng, không để cho nàng mang phiền muộn cũng như lo lắng!

Sau khi Âu Dương Vũ tỉnh lại, đầu óc có chút quay cuồng, không tự chủ được vươn tay sờ sờ vị trí bên cạnh, phát hiện không thấy người đâu mới giật mình cả kinh, mở đôi mắt còn nhập nhèm ngái ngủ tìm kiếm. Đột nhiên phát hiện Dạ Trọng Hoa an vị ngồi bên cạnh nàng, hàng mi cong dài như viễn sơn, đôi lông mày đen mang đậm khí chất vương giả kết hợp với đôi mắt sâu thẳm đen láy không có ý định rời tầm nhìn ra khỏi người nàng, thứ âm thanh ôn nhu dịu dàng mà nàng ngày đêm mong nhớ mấy ngày qua khẽ vang lên, nụ cười yêu nghiệt dần xuất hiện bên khóe môi hắn: "Vũ nhi, nàng tỉnh rồi?"

Hắn vươn tay chạm yêu vào chóp mũi nàng, khẽ nói: "Ngủ được khoảng một ngày một đêm rồi, cô ngốc."

"Trọng Hoa?" Âu Dương Vũ ngồi dậy, nhìn thật kỹ gương mặt người đàn ông mà nàng muốn cả đời dựa dẫm vào, mùi hương hoa quỳnh nhàn nhạt quen thuộc thoang thoảng vờn quanh chóp mũi nàng. Không hiểu sao ngay giờ phút biết hắn có thể tỉnh dậy, ngồi bên cạnh nàng, canh giấc ngủ cho nàng, khóe mắt đột nhiên đỏ ửng, cả chóp mũi cũng đồng thời xuất hiện màu hồng nhạt, nàng muốn giấu đi dáng vẻ thất thố của mình, bèn cố gắng áp sát vào người hắn, đầu dụi vào vòm ngực tản ra nét mị lực đầy nam tính, ngửi lấy ngửi để mùi hương khiến lòng mình bình yên. Trong lòng âm thầm vừa khóc vừa cười: Dạ Trọng Hoa, chàng tỉnh dậy là tốt rồi, là tốt rồi!!!

Dùng sức ôm chặt thắt lưng hắn, nàng cố giữ giây phút đó thật lâu, ngỡ như thời gian đang ngừng quay. Bao nỗi nhớ nhung, lo lắng, sợ hãi đều được hơi thở đều đều của hắn trên đỉnh đầu mình xua tan đi.

Thấy bộ dáng bối rối của nàng, hắn khẽ bật cười, cố tình lên giọng trêu chọc cô: " Tiểu Ngũ nhi ngốc của ta đã biết ngượng ngùng từ khi nào vậy? Trông xấu quá đi!"Nghe ra được âm thanh cố ý mỉa mai trêu chọc của hắn, Âu Dương Vũ không nhịn được liếc xéo hắn: Xấu cái đầu chàng!

Vừa định đứng dậy ngoảnh mặt làm ngơ hắn thì cả người đều bị Dạ Trọng Hoa ôm trọn vào trong ngực, âm thanh mang theo chút nhợt nhạt lưu luyến: "Ta có nghe đám thuộc hạ tường thuật lại rằng có một cô gái to gan nào đó, nhân lúc ta hôn mê, cầm binh cầm quyền làm rất nhiều chuyện..."

Bầu không khí xung quanh doanh trại trở nên yên tĩnh, tĩnh đến mức có thể nghe rõ nhịp đập trái tim của hai người, Âu Dương Vũ vừa định lên tiếng thì đã bị hắn cướp lời, âm thanh có chút tức giận: "Sao lại làm những việc nguy hiểm đến tính mạng như thế?!"

Âu Dương Vũ cũng không nói gì, hai tay chỉ biết ôm chặt lấy thắt lưng hắn, đem mặt mình áp chặt vào lòng ngực rắn chắc của hắn: "Chàng biết không, có nguy hiểm đến mấy ta cũng không sợ, chuyện mà ta sợ hãi nhất thời điểm đó chính là chàng vẫn còn nằm trên giường với đôi mắt cố chấp không chịu mở ra."

Âu Dương Vũ nghĩ đến đây thì đột nhiên nhớ đến cái gì, trong lòng lấy ra một bức thư đưa cho hắn: "Lần trước ta đột nhập vào quân doanh Bắc Mạc, có nghe được tin Dạ Phi khanh muốn mạng của chàng!"

Đôi mắt Dạ Trọng Hoa lóe lên một tia sát khí, cầm lấy bức thư trong tay Âu Dương Vũ, sau đó xem thông tin bên trong, nhưng hắn chỉ nhíu mày hỏi: "Nàng dám mạo hiểm đến đó để chỉ lấy tờ giấy trắng này?" Thật sự ngay khi biết nàng dám cược tính mạng mình chui vào trong lòng địch, tim hắn như muốn ngừng đập, bộ quân doanh của hắn, ám vệ chết hết rồi sao?!

"A? Sao lại thế này?" Âu Dương Vũ giật mình nhìn thái độ giận dữ của hắn, giật lại nhìn tờ giấy trắng phau trong tay. Rõ ràng là lúc trước nàng nhìn thấy giấy trắng mực đen rõ ràng, mà bức thư này chưa bao giờ rời khỏi người nàng, sao đột nhiên giờ lại biến thành một tờ giấy trắng không bẩn một vết mực. Lẽ nào họ dùng loại mực viết đặc biệt nhanh phai?

Âu Dương Vũ không cam lòng đứng dậy thử đủ biện pháp, cho dù có hươ trên ngọn lửa hay là thấm qua nước cũng đều vô dụng.

Vốn nàng định đem bằng chứng tội ác của Dạ Phi khanh làm chứng cớ đưa cho hoàng thượng, ấy vậy mà giờ lại...

Nhìn thấy bộ dáng ảo não của Âu Dương Vũ, Dạ Trọng Hoa chỉ khẽ thở dài, vỗ nhẹ đầu nàng: "Thôi được rồi, đừng nghĩ nữa, đói bụng chưa?"

Âu Dương Vũ gật đầu, theo bản năng vuốt bụng mình, cho dù nàng không đói bụng nhưng đứa con trong bụng cũng cần phải nạp năng lượng a.

Dạ Trọng Hoa lập tức đứng dậy, đi ra ngoài lều, một lúc lâu sau hắn bưng một bát cháo nóng đến cẩn thận đặt trước mặt Âu Dương Vũ, chu đáo đút từng muỗng cháo cho àng, Âu Dương Vũ có chút kháng nghị, muốn đoạt lấy muỗng trong tay hắn: "Không cần đâu, tự ta làm được."

Dạ Trọng Hoa kiên quyết trừng mắt cảnh cáo nàng, sau đó ôn nhu nói: " Ngoan ngoãn để ta!"

"Như...ưng " Âu Dương Vũ không biết phải mở miệng cự tuyệt với hắn thế nào, nhớ tới khoảng thời gian hắn luôn xấu mặt giận dỗi buộc nàng phải hầu hạ hắn ăn, nay cứ xem như vợ chồng bình đẳng vậy.Âu Dương Vũ định đứng dậy đi ra ngoài cho cháo xuống bụng thì Dạ Trọng Hoa lại một mực kiên quyết yêu cầu nàng nằm xuống nghỉ ngơi: "Vũ nhi, nàng có thể dùng hai ngàn binh mã khống chế toàn bộ hai vạn binh mã ở Bắc Mạc?"

Âu Dương Vũ khẽ gật đầu, âu yếm nhìn hắn đáp: "Ừ."

Dạ Trọng Hoa đã nghe qua thuộc hạ của hắn tường thuật lại, trông tinh thần bọn họ kích động hơn hắn tưởng, nhưng hắn vẫn cảm thấy vô lý ở vài điểm, bèn lên tiếng hỏi: "Bằng cách nào?"

Môi Âu Dương Vũ cong lên, nàng dùng nhiều món vũ khí hiện đại, vừa thoải mái mà vừa dễ dàng thắng trận chiến này, nhưng chuyện này sao có thể truyền ra ngoài được? Số vũ khí của nàng, nếu như bị hoàng thượng nhòm ngó thì khoảng thời gian còn lại nàng sao có thể sống yên ổn được?

Vì thế, nàng ra lệnh cho Tiểu Kỳ Lân dùng thuật thôi niên xóa trí nhớ bọn họ ngay thời điểm bọn họ được huấn luyện, cũng như thực chiến.

Nếu không phải bất đắc dĩ, nàng cũng không phải dùng đến nhiều món vũ khí đến như vậy.

Âu Dương Vũ khẽ cười, ôm chặt cổ Dạ Trọng Hoa, yêu mị ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: "Không nói cho chàng biết!"

Dạ Trọng Hoa khẽ cười, không có ý định vạch trần cô nhóc gian xảo này: "Chắc lại dùng bảo bối thần kì ở Đông Tấn quốc?!"

Âu Dương Vũ liên tục gật đầu: "Đúng vậy, chàng thấy ta có thông minh không?!"

Âu Dương Vũ thấy Dạ Trọng Hoa không chớp mắt nhìn nàng đầy hoài nghi, trong lòng bèn có chút chột dạ, nàng có nên nói cho hắn biết sự tồn tại của không gian tùy thân không? Nghĩ đến đây, Âu Dương Vũ nhịn không được nắm chặt tay thành quyền, phụ nữ quả thật là loại động vật không có lý trí, ngay cả một người phụ nữ ở hiện đại xuyên vào đây cũng không ngoại lệ.

Âu Dương Vũ nhanh chóng chuyển đề tài: "Trọng Hoa, sức khỏe của chàng bây giờ, nếu tiếp tục nhập trận thì sẽ không có chuyện gì chứ?"

Dạ Trọng Hoa đột nhiên cong khóe môi khẽ cười, ý cười nhợt nhạt nhưng đủ ấm áp len lỏi từng ngóc ngách trong trái tim nàng: "Thứ ta lo lắng hơn chính là sức khỏe của nàng, ngốc ạ, không muốn để nàng bên cạnh ta, nhưng lại càng không khống chế được muốn giữ nàng bên cạnh, hy vọng mỗi ngày được nhìn thấy nàng, được nhìn thấy dáng vẻ nàng bận bịu chăm sóc ta."

Âu Dương Vũ nhìn vào đôi mắt đầy thâm tình của hắn, chân thành nói: "Chàng biết không, nếu không được tận mắt nhìn thấy chàng tỉnh lại, ta thực sự không có dũng khí để rời khỏi đây!

Dạ Trọng Hoa có nghe được tình trạng của Vũ nhi hắn từ miệng Vân Thương. Vũ nhi của hắn vì quá lo lắng cho bệnh tình của hắn mà tự hành hạ mình đến mức hao tổn tinh thần, thậm chí ngày đêm thức trắng chăm sóc hắn, rồi có đôi khi bất lực mà ôm hắn khóc. Chỉ cần nghĩ đến quãng thời gian nàng gánh chịu trước đó, tận đáy lòng hắn khẽ run lên sợ hãi, mặc dù vẫn nhìn thấy một Vũ nhi không bệnh tật, không thương tích, lành lặn ngồi trước mặt hắn nhưng trong lòng hắn vẫn không khống chế được mà vừa giận vừa lo.

Một người phụ nữ mang thai như nàng lại có mặt ở đây, chịu đựng biết bao nhiêu hiểm nguy khổ sở, đúng là ăn phải gan hùm mật gấu rồi!"Bây giờ sức khỏe của ta rất ổn, mỗi ngày đều được ăn no, ngủ đủ giấc, tinh thần vô cùng sảng khoái. À! Cục cưng của chúng ta cũng rất khỏe mạnh nha, chàng cảm nhận thử đi!" Âu Dương Vũ nhìn gương mặt đầy lo lắng của Dạ Trọng Hoa, sợ hắn lo nghĩ nhiều bèn nhanh chóng kéo tay hắn đặt lên bụng mình, cười nói: "Thế nào?"

Một cảm giác ấm áp từ đôi bàn tay nàng lẫn hơi ấm từ bụng nàng tỏa ra cách một lớp áo len lỏi sâu trong tận trái tim băng ngọc của Dạ Trọng Hoa, hắn không khống chế được lấy quyền chủ động nắm tay nàng kéo về phía mình, dán đôi môi mình lên đôi môi đầy ý cười của Âu Dương Vũ, ôn nhu dùng chính môi mình vuốt ve môi nàng. Đã rất lâu hắn không được nhìn thấy người thương của hắn, hắn rất muốn rất muốn nàng, vì thế hắn không hề nể nang, ra sức cắn nuốt cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Nụ hôn của hắn như nhanh nhẹn dũng mãnh, cuồng loạn, tràn đầy khí phách nương theo mùi hương trên thân thể nàng, hơi thở của hắn càng lúc càng nóng bỏng, nóng đến mức có thể hòa tan nàng vào người hắn. Toàn thân hắn bắt đầu khó tự chủ, đôi môi tà mị nóng rực ép lên đôi môi mềm mại của nàng lại từ từ dời xuống.

Âu Dương Vũ nhìn thấy bàn tay Dạ Trọng Hoa không thể khống chế trên da thịt nàng và hơi thở bên tai ngày càng nặng nhọc. Đôi mắt u ám, mang theo trần trụi ý vị của sự ham muốn, Âu Dương Vũ nổi lên cảm giác đề phòng. Đang lúc muốn thoát khỏi lại bị hắn kéo vào lòng, nàng đành ôm lấy cổ hắn, hôn lên cổ hắn, sau đó tinh nghịch cắn phập vào xương quai xanh hắn. Dạ Trọng Hoa ngẩng đầu đưa đôi mắt đầy ma mị nhìn nàng khiến nàng không tự chủ được muốn rời khỏi tầm ngắm của hắn. Hắn dùng loại ánh mắt đó khiến trái tim phụ nữ như nàng đập nhanh, không thể cự tuyệt được sự dụ dỗ, dịu dàng mà vô lực trầm luân.

Cánh tay hắn như đang lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, vừa rất muốn "yêu thương" nàng ngay ở nơi này nhưng lại vì nàng đang mang thai nên lại muốn đẩy nàng ra, nội tâm một phen mâu thuẫn đánh nhau..

Âu Dương Vũ chăm chăm nhìn người đàn ông trước mặt, tướng mạo mê người đọng lại nơi đáy mắt nàng. Mấy sợi tóc đen rủ xuống trước trán đem đến cho tướng mạo anh tuấn của hắn thêm vẻ nhàn nhã. Trong lòng cười thầm, biết hắn cố gắng đấu tranh tư tưởng nên cố tình bày bộ dáng bình tĩnh, tung chăn bông lên đắp kín người mình, chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ của mình khẽ nói: "Ta ngủ đây."

Dạ Trọng Hoa nhìn bộ dáng đắc ý của nàng, giả vờ như không hiểu nỗi khổ của hắn khiến hắn chỉ muốn ngay lập tức bóp cổ cô vợ tàn nhẫn này!

Nhìn Âu Dương Vũ chầm chậm an giấc, Dạ Trọng Hoa luyến tiếc nhìn nàng một cái, sau đó ra khỏi lều trại, xử lý số việc dở dang đang chờ hắn.

Lần trước bởi vì bí mật quân sự Tây Lăng bị tiết lộ ra ngoài cho nên hắn mới rơi vào bẫy của người khác. Phải nói rằng hắn thật sự bị kẻ đó cho ăn một quả đắng đáng nhớ, cho nên ngay khi hắn tỉnh dậy, hắn đã lập tức diệt nhổ tận gốc tên gian tế đó.

Việc tiếp theo hắn cần làm chính là xử lý đám giặc bạo loạn Bắc Mạc, hắn tuyệt đối không cho phép tên nào sống sót trở về nước!

Dạ Trọng Hoa đã tỉnh, đương nhiên vị trí chủ soái là do hắn tiếp quản, Vân Thương cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dạ Trọng Hoa mang sắc mặt âm trầm ngồi trên vị trí chủ tướng cùng với đám người Vân Thương và một số thuộc hạ đắc lực ngồi bên dưới. Dạ Trọng Hoa rất hiểu bản chất cùng năng suất làm việc của từng người cho nên trận ngày mai, hắn muốn phát huy toàn bộ năng lực của những người này ở mức tối đa nhất.

Buổi bàn bạc chiến lược và kế hoạch tác chiến kéo dài đến khi hoàng hôn lặng lẽ buông.

Khi Âu Dương Vũ mệt mỏi tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, nhìn thấy bên ngoài trời đã tối, không thấy Dạ Trọng Hoa bên cạnh mình bèn đứng dậy sửa sang xiêm y rời khỏi lều trại. Hỏi thăm lính canh bên ngoài mới biết được Dạ Trọng Hoa vẫn còn ở lều công sự bàn bạc với các tướng sĩ khác.

Toàn bộ kế hoạch đánh ngày mai Dạ Trọng Hoa đã dự tính chu toàn, tướng sĩ hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Chiến thần Tây Lăng quả không hổ danh là chiến thần, từ mưu kế đến cách bày trận đều hoàn hảo không một chút sơ hở, bọn họ không khỏi dùng ánh mắt ngưỡng mộ cùng khâm phục nhìn người đàn ông quyền lực ngồi trên vị trí chủ soái.

Còn một bất lợi nhỏ với bọn họ đó chính là số lượng binh lính, quân Bắc Mạc đang nắm một số lượng binh sĩ không thể khinh thường mà quân tiếp viện vẫn chậm chạp chưa tới nên không khỏi có chút lo lắng.

Ngay khi đang tìm cách Dạ Trọng Hoa vô thức ngẩng đầu lên bắt gặp Âu Dương Vũ xốc lều trại đi vào. Đối với việc chiến sự, một người phụ nữ có chồng như nàng vốn không được phép can dự vào nhưng nay toàn bộ từ tướng đến binh sĩ đều nhìn Âu Dương Vũ bằng cặp mắt khác, nên đối với sự xuất hiện của nàng, bọn họ cũng không có ý kiến gì.

Dạ Trọng Hoa vừa thấy Âu Dương Vũ, sắc mặt liền dịu đi vài phần nói: "Được rồi, các ngươi lui xuống chuẩn bị đi."

Đợi đến khi đám tướng sĩ đi ra ngoài, Âu Dương Vũ đi đến bên Dạ Trọng Hoa. Hắn nhẹ nhàng kéo nàng về phía mình, đặt gọn nàng trong lồng ngực, nói: "Sao lại đến đây?"

Âu Dương Vũ thản nhiên đáp: "Ngủ đủ rồi." nghĩ nghĩ gì đó nàng tiếp tục nói: "Ngày mai chàng muốn xuất chiến?"

Đôi môi Dạ Trọng Hoa lộ vẻ ngạo nghễ, lạnh lùng, toàn thân phát ra khí chất bức người, tựa như vương tử nói: "Đã đến lúc kết thúc rồi!"

Âu Dương Vũ hai mắt híp lại, vươn tay ôm lấy thắt lưng Dạ Trọng Hoa, tựa đầu vào ngực hắn nói: "Ta có một kế sách, có thể mất rất ít sức lực."

Dạ Trọng Hoa cúi đầu, thấy đôi mắt Âu Dương Vũ ánh lên một tia giảo hoạt, bèn lộ ra ý cười ôn nhu.

P/s: Hù...mấy nay bận bịu việc học...ta chắc các nhóc cũng không có thời gian rảnh trong thời gian này nên chắc không vị nào phàn nàn đâu nhỉ? (Từ bà cụ non Achichi kia dữ dằn...) Anyway...Thần tượng của ta đã trở lại...các nàng xem...vợ chồng nhà hắn tình cảm mặn nồng đã đành...còn song tay hợp sức lôi địch vào địa ngục thì.... đợi chương sau sẽ được nhìn thấy....à chương sau có Hải Đông Thanh làm cameo cho Dạ Trọng Hoa...nhớ đón xem nhoa

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Mãi bên nhau thế này

Vào tầm nửa đêm, một chiếc bóng cao lớn lặng lẽ ẩn nấp một góc bên ngoài doanh trại Bắc Mạc. trong miệng ngậm một cái vật thể gì đó màu đen.

Chờ cho đến khi cuộc đàm thoại bên trong lều chấm dứt, cái bóng khổng lồ đó nhanh chóng biến mất, bay nhanh trở về doanh trại Tây Lăng.

Trong tay Dạ Trọng Hoa cầm lấy khối vật thể, trong lòng không thể không tò mò, khẽ cong khóe miệng cười đầy hứng thú.

" Nữ tướng của chúng ta, không chỉ tài sắc vẹn toàn mà còn sở hữu bao nhiêu món đồ đặc biệt thế này, Tây Lăng quốc vẫn còn chưa đủ trình độ để học rồi."

Dạ Trọng Hoa vốn không tỏ vẻ ngạc nhiên khi chứng kiến nàng thường sử dụng vài món bảo bối kì lạ, chỉ là khi thấy cô vợ Âu Dương Vũ mang bộ mặt biểu tình " Có chuyện gì mà bổn vương phi ta không làm được" kia thì trong lòng nhịn không được hùa theo cảm xúc của nàng.

Âu Dương Vũ nghe vậy thầm cười, nhấn cái nút màu trắng trên khối vật thể đó, đột nhiên âm thanh từ bên trong khối vật thể đen phát ra: "Ngày mai chuẩn bị tiến quân tấn công Tây Lăng, dùng hai vạn nhân đến đó công kích, một vạn quân canh giữ địa bàn, người bắn cung nhận nhiệm vụ đứng phía trước, đám kỵ binh ở giữa và cuối cùng là bộ binh..."

Trong khi âm thanh trong khối vật thể đó vẫn tiếp tục, Dạ Trọng Hoa khẽ liếc mắt về phía thân hình to lớn của Hải Đông Thanh đang " nghiêm túc" đứng bên cạnh Âu Dương Vũ, bèn tiến lên vươn tay sờ đầu nó, bên môi lộ ra ý cười: "Thì ra Tiểu Thanh được nàng nuôi dưỡng tốt thế này đây!"

"Chậc! Điều đó là đương nhiên!" Âu Dương Vũ vô cùng đắc ý tặc lưỡi.

Vừa rồi khối vật thể đó chính là bút ghi âm, bên trong ghi lại toàn bộ kế hoạch tác chiến ngày mai của quân địch.

Tuy rằng chơi như vậy không đẹp, nhưng ai bảo bọn họ dám có ý nghĩ lấy mạng Dạ Trọng Hoa cho nên phải bầm thây vạn đoạn bọn chúng mới tốt.

Hai mươi ngàn người? Dạ Trọng Hoa âm thầm cười lạnh, ngày mai bổn vương sẽ khiến cho hai mươi ngàn người các ngươi không có đường sống mà trở về!

Ngày thứ hai, bên ngoài không ngừng vang lên tiếng hò hét chém giết nhau. Dạ Trọng Hoa đã sớm đứng đầu đám binh sĩ nhập trận. Hắn mặc một thân áo giáp màu đen với tư thế oai hùng hiên ngang, con ngươi đen láy như viên ngọc thạch sáng ngời dưới ánh mặt trời, mang theo một loại thần thái bễ nghễ đứng đầu cúi nhìn xuống vạn vật.

Với sắc xám chói lóa của áo giáp binh lính, dưới ánh mặt trời bỗng trở nên chóp lóe đến chói mắt.

Dạ Trọng Hoa nhìn xuống đám binh lính xung phong của Bắc Mạc phía đối diện đang cố gồng mình liều chết thì khóe môi không khỏi cong lên nhàn nhạt, ẩn chứa một tia thị huyết.

Tây Lăng chỉ còn lại chưa tới hai mươi ngàn binh lính, Dạ Trọng Hoa mang theo mười lăm ngàn người ra trận giết địch, năm ngàn người kia ở lại trấn giữ quân doanh.

Trong mười lăm ngàn binh này có ba ngàn người là binh lính tinh nhuệ được hắn huấn luyện khắt khe, số còn lại chỉ thuộc loại bình thường.Mười lăm ngàn pk với hai mươi ngàn, tuy quân số không chiếm được thế thượng phong nhưng ý chí chiến đấu của binh lính Tây Lăng hôm nay hoàn toàn được vị chiến thần cao quý – Dạ Nhị hoàng tử của bọn họ đẩy lên mức cao nhất! Bọn họ cảm nhận được ngọn lửa chiến đấu đang bùng cháy trong từng mạch máu. Chỉ cần có Chiến thần ở đây, có bỏ mạng hy sinh cũng đáng!

Đường tiến công của quân địch quả nhiên giống như những lời trong bút ghi âm ghi lại, hai cánh quân bộ đứng sau xung phong xông lên chiến đấu, chạy được một lúc chợt dừng lại, đội bắn tỉa đứng trước nhanh chóng hình thành một bức tường vững chãi, theo hiệu lệnh của An Nhất Liệt gào thét cùng tiếng tên phóng ra.

Dạ Trọng Hoa giữ vẻ mặt điềm nhiên như xem kịch đứng trước mặt trận, khí thế mạnh mẽ hét lớn: "Chuẩn bị lá chắn!"

Một loạt đám người phía sau Dạ Trọng Hoa xông lên, xếp thành đội hình vô cùng kiên cố chỉnh tề đưa lá chắn che trước người, âm thanh va chạm giữ mũi tên với tấm chắn vang lên như bản hành khúc nhập trận giữa trời.

Đây là tấm chắn do Âu Dương Vũ tham gia thiết kế với vài chất liệu đặc biệt, không dễ dàng để tên xuyên qua.

Mũi tên bay ra như mưa rào đập thẳng vào "lớp màn bảo vệ", trên người Dạ Trọng Hoa mang theo một luồng sức mạnh giống như chiếc vòng bảo vệ chói lọi ngăn cản đường đi của mũi tên, không cho phép chạm vào hắn. Hắn chỉ đơn giản cầm kiếm, điêu luyện vung kiếm cản vài mũi tên xung quanh.

Đây là lần đầu tiên An Nhất Liệt chứng kiến chiến thần của Tây Lăng đích thân cầm binh, theo đánh giá một cách sơ lược của hắn thì so với người đàn ông mang tư thế của bậc vương giả ngạo nghễ ngồi trên lưng ngựa bên đối phương thì hắn còn thua quá xa, từ khí thế đến khả năng lãnh đạo.

Vốn binh lính bọn họ chết không nhiều, chỉ là số còn lại vì thấy tính mạng bị đe dọa cho nên lén lút bỏ trốn. Số quân bọn họ còn chưa kịp thời khôi phục thì sáng sớm hôm nay nhận được tin đối phương mang quân tập kích.

Hắn từng đả thương vị chiến thần này một lần bằng một mũi tên độc, rõ ràng loại độc hắn dùng không hề có thuốc giải nhưng tại sao hắn vẫn sống sót đến bây giờ, tại sao khả năng hồi phục lại nhanh đến vậy, hắn ta quả thật đúng là uy mãnh, không thể nào lay chuyển được!

An Nhất Liệt nhìn thấy tình hình gian nan trước mắt, trong lòng quýnh lên, đội ngũ cung tiễn của hắn là hàng tiến công chủ lực, nếu như thất bại thì hắn cũng không thể tốn thời gian theo lối mòn này.

Đôi mắt hắn trở nên sắc lạnh, vung tay lên ra hiệu đội cung tiễn lần lượt lui xuống.

Vừa dứt hiệu lệnh, âm thanh mạnh mẽ của hắn vang lên ra lệnh cho đám kỵ binh.

"Giết"

An Nhất Liệt vừa dứt lời, hắn phóng đôi mắt đầy đắc ý nhìn Dạ Trọng Hoa, bên phía hắn ta chỉ là bộ binh, không hề có cánh quân kỵ binh, trong lòng tràn đầy tự tin, so với cánh kỵ binh của hắn thì bộ binh chết chắc rồi!

Chiến thần cái gì, cũng chỉ là hữu danh vô thực.

Chẳng qua Dạ Trọng Hoa lại không hề sốt ruột, ánh mắt hắn trông rất điềm tĩnh ôn hòa, nhưng lại che giấu một tia sát khí sâu xa khiến người ta không dám tới gần. Con ngươi sâu thẳm càng u tối, thâm sâu khó lường nhìn đám kỵ binh bên đối phương hò hét vang trời ào đến. Hắn vung tay ra hiệu lệnh cho hai cánh quân trái phải tập hợp lại thành một hàng ngang, đội hình kiên cố cứ thế từ từ tiến lên đối đầu.Đôi mắt An Nhất Liệt chợt lóe, Dạ Phi Bạch, đây là ý gì? Ngươi nghĩ rằng đối phó thế này thì quân đội của ngươi sẽ toàn thắng, thật không ngờ ngươi có thể khinh địch đến vậy, muốn tìm đường chết à!

Nhưng khinh bỉ chưa được bao lâu, trên mặt An Nhất Liệt nhất thời đông cứng lại, hắn không thể tin những gì đang diễn ra trước mắt mình, không thể nào!

Đội kỵ binh kia chính là một tay hắn đặc cách huấn luyện nghiêm khắc nhưng khi cùng cánh quân bộ tầm thường đối đầu thì đột nhiên chân ngựa khuỵu xuống, hàng loạt thứ âm thanh đau đớn gầm rít vang lên, sau đó chân ngựa bị chặt đứt thành từng đoạn, phần còn lại của chân bị văng vãi ra ngoài, máu tươi bắn ra khắp nơi.

Trong khoảng thời gian ngắn một bầu không khí thảm thiết thê lương dần truyền đến.

Con ngựa chấn kinh, phi lên điên cuồng hất văng người ngồi trên xuống đất.

Trong tay hai cánh quân bên Tây Lăng có cầm một thứ đồ rất kỳ quái! Vừa mỏng nhưng lại rất sắc bén!

Sắc mặt An Nhất Liệt trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống như mưa, tại sao lại thế này?

Làm sao Dạ Phi Bạch có thể biết được hắn muốn dùng kỵ binh vào trận chiến? Làm sao biết mà chuẩn bị mấy thứ này?

An Nhất Liệt còn rối rắm chưa nghĩ ra thì đã bị một tiếng mệnh lệnh hùng vang từ Dạ Trọng Hoa làm cho bừng tỉnh!

Dạ Trọng Hoa nhìn thế trận hỗn loạn bên đối phương thì môi khẽ cong lên, đôi mắt chợt lóe, quát to: "Xông lên!"

Binh lính phía sau như được tiếp thêm sức mạnh của chủ tướng, trong miệng hô to "Xông lên a!"

Đội quân mạnh mẽ xông lên đánh trực diện, sắp xếp đội hình hình tam giác gọng kiềm thế trận của địch, bao vây toàn bộ, sau đó bắt đầu chém giết quân địch. Cùng với kỹ năng và ý chí chiến đấu đang sôi sục trong máu, âm thanh gào thét phát ra kinh thiên động địa hoàn toàn chèn ép khí thế đối phương.

Đám kỵ binh đáng thương vừa mới bị ngã xuống đất còn chưa kịp có thời gian hoàn hồn thì giống như bị vật gì đó ủi qua, hàng ngàn, hàng vạn chân người dẫm đạp lên khiến bọn họ không ngừng kêu rên thảm thiết.

Giờ phút này, An Nhất Liệt mới lập tức bừng tỉnh, nhanh chóng điều binh khiển tướng, lập tức hô: "Nhanh, bộ binh xông lên đi!"

Bị âm thanh của chủ tướng dọa cho chấn kinh, đám bộ binh lập tức bị đánh thức, tán loạn vọt lên.

Quân đội do Dạ Trọng Hoa dẫn dắt đều giống như binh đoàn thép chắc chắn, đội hình sắp xếp có trật tự, tiến lùi có chừng mực khiến cho quân phía Bắc Mạc một phen hoảng sợ, xác nằm đầy đường đi.

Giống như một tòa thành chắc chắn mà vị vua nắm giữ quyền lực không ai khác chính là Dạ Trọng Hoa đang đứng giữa đoàn binh - Dạ Trọng Hoa. Chỉ cần có ai lọt vào trận địa này thì kết cục chỉ có chết.

Đội hình tam giác vàng vừa chắc chắn vừa có năng lực rất mạnh, lại được cánh quân tiếp viên hỗ trợ xung quanh, hễ gặp nguy hiểm sẽ liền lập tức tương trợ.Dạ Trọng Hoa tỏ ra khá bình tĩnh, thái độ vô cùng vương giả, đáy mắt toát lên vẻ lạnh lẽo nhìn tình hình hỗn độn xung quanh, vung tay lên tiếng chỉ huy, đứng bên cạnh hắn chính là Hải Đông Thanh.

Giờ phút này, Hải Đông Thanh ngao một tiếng bay vọt lên trời, bồi hồi ngạo nghễ, là là trên không, dùng cánh của mình đẩy lùi bước tiến của địch.

Hải Đông Thanh được nuôi nấng khá tốt, hơn nữa còn là loài đứng đầu vạn ưng, cực kỳ thông minh. Nó vung cánh từ trên không trung quan sát, nếu như thấy tình hình ở đâu không ổn, Hải Đông Thanh sẽ xông đến, binh lính xem đó là tín hiệu, lập tức tiến lên tương trợ.

Hải Đông Thanh dường như không khác gì một thành viên trong quân đội, vừa chiến đấu vừa chỉ đường cho binh lính định vị quân địch.

An Nhất Liệt đứng phía sau chiến trường, hai mắt bắt đầu phát hỏa, con chim ngu xuẩn kia dám cản trở đường tiến của quân hắn, tức giận dùng cung tên nhắm bắn vào nó, nhưng không có phát tên nào là trúng nó cả.

Vài giây sau đó hắn chợt nhận ra loài chim mà hắn vừa nhắm bắn không ngờ lại chính là Hải Đông Thanh đứng đầu vạn ưng, trong mắt lửa giận càng tăng lên, giống như núi lửa sắp phun trào. Lại nhìn Dạ Trọng Hoa đang bình thản chỉ huy chiến trận, hắn không khỏi cảm thấy nhục nhã. Từ nhỏ đến lớn, hắn không ngừng học hỏi đủ thứ binh thư yếu lược, bao nhiêu kiểu đánh, bao nhiêu pháp trận đã đều đã tiếp thu và gặp qua, nhưng đối với pháp trận này, hắn không những không thể phá vỡ còn khiến cho quân đội của hắn gặp phải tình trạng tiến thoái lưỡng nan, lòng quân rối loạn càng nhìn càng khủng bố.

Đang lâm vào trầm tư thì chợt nghe được một tiếng bén nhọn kêu lên, hắn ngẩng đầu thì phát hiện một chiếc bóng đen từ đầu đột nhiên ập tới, theo bản năng hắn giơ hai tay lên phòng thủ thì ngay lập tức trên tay truyền đến cảm giác đau đớn, có cái gì đó bén nhọn vừa quét qua, mở mắt liếc qua thì phát

hiện vệt máu dài ẩn hiện đằng sau mang giáp.

An Nhất Liệt cố chịu đựng đau đớn, tay còn lại nhanh chóng ôm lấy miệng vết thương, bóng đen vừa lao xuống không phải thứ gì khác ngoài Hải Đông Thanh đang tự tại bay trên bầu trời.

An Nhất Liệt uất hận nghiến răng nghiến lợi, nếu như hắn có thêm một đôi cánh, điều hắn làm đầu tiên chính là xé xác Hải Đông Thanh ra thành từng khúc!

Nhưng rất tiếc đây chưa phải là kết cục tồi tệ nhất.

Hải Đông Thanh cấp tốc bay về phía Dạ Trọng Hoa, đứng bên cạnh hắn, đầu hướng về phía An Nhất Liệt đang đứng lớn tiếng kêu lên.

Dạ Trọng Hoa hiểu ý, dùng lực nhún chân nhẹ nhàng bay lên đứng ngạo nghễ trên lưng Hải Đông Thanh.

Hải Đông Thanh ngao một tiếng liền bay vụt lên trời, sau đó lao thẳng về phía An Nhất Liệt.

Quân phòng ngự của Bắc Mạc đều đã xông vào trận chiến, An Nhất Liệt không khỏi bối rối vừa định ra lệnh binh lính nhanh chóng lui về hỗ trợ, hơn nữa hắn muốn tạm thời rút lui thì đột nhiên lại thấy Hải Đông Thanh bay đến mà đáng sợ hơn là trên lưng nó còn có một vị mang uy thế bức người giống như Diêm Vương Tử Thần —— Dạ Phi Bạch!Dạ Trọng Hoa mang một đôi mắt sầm lạnh đầy sát khí hơn trước. Thân mình hắn cứng rắn như vị thần, toàn bộ từng đường nét, vóc dáng kết hợp với bộ áp giáp sáng ngời hoàn toàn phù hợp với vẻ lạnh lùng vốn có của hắn, so với bình thường càng thêm sắc bén bức người, giống như một Đế Vương phẫn nộ từ trên trời giáng xuống.

An Nhất Liệt vội vàng lệnh cho cánh quân phòng ngự lui về, còn hắn thì vụt roi thúc ngựa chạy trốn. Lẽ ra hắn không nên làm một việc hèn hạ như vậy nhưng hôm nay nếu hắn đối đầu với Dạ Phi Bạch thì hắn chỉ có một con đường chết.

Ánh mắt Dạ Trọng Hoa trở nên khắc nghiệt, khuôn mặt anh tuấn dường như được phủ thêm một tầng sương mù lại càng thêm quỷ dị. Bóng lưng lạnh băng, trường kiếm trong tay kết hợp với đường bay của Hải Đông Thanh chặn đứng toàn bộ chướng ngại vật trước mặt.

An Nhất Liệt giục ngựa chạy như điên, muốn chạy thoát khỏi cuộc truy đuổi nhưng đột nhiên trong lòng hắn chợt nghĩ: chủ tướng chạy trốn, mà trận chiến ngày hôm nay có cứu vãng cũng không kịp, thứ hắn nhận được chỉ có bại, hơn nữa còn rất thất bại một cách nhục nhã.

An Nhất Liệt lập tức thu dây cương về.

Làm sao hắn có thể bôi nhọ danh tiếng do chính hắn tạo dựng bao nhiêu năm, đôi mắt hắn đỏ sậm, ngực dâng lên một luồng chất lỏng nóng rực, chẳng lẽ số kiếp của hắn thật sự đã tới?

Hắn không cam lòng!

Dạ Trọng Hoa phi thân nhảy ra khỏi lưng Hải Đông Thanh. Mặc dù còn nhỏ, không chịu nổi với khả năng chiến đấu trong thời gian dài nhưng Hải Đông Thanh có vẻ rất hưng phấn với trải nghiệm mới mẻ này. Nó vẫn là là bay thấp bên cạnh hỗ trợ Dạ Trọng Hoa, không có ý định bay đi.

An Nhất Liệt giục ngựa quay trở lại đã thấy Dạ Trọng Hoa phi thân tới nhằm đầu kiếm sắc nhọn thẳng về phía An Nhất Liệt. Hải Đông Thanh cũng góp chút sức, dùng chiếc mỏ bén nhọn rạch một lớp da trên lưng ngựa, một tiếng hí vang lên, con ngựa bất an trở nên điên cuồng quật ngã An Nhất Liệt xuống đất, cũng may mắn tránh đi công kích bất ngờ của Dạ Trọng Hoa.

Không khỏi choáng váng, cộng thêm vết thương nơi cánh tay do Hải Đông Thanh gây ra, còn chưa kịp trấn định lại thì xúc giác cảm nhận được một thứ gì đó lạnh lẽo đang đặt nơi cổ họng hắn.

Dạ Trọng Hoa lạnh lùng chỉa mũi kiếm vào thẳng đến yết hầu của An Nhất Liệt.

Mồ hôi lạnh tuông ra, sắc mặt tái nhợt như băng tuyết, tâm lạnh như chìm vào đáy cốc.

Một trận quyết định, Bắc Mạc đại bại.

Chủ tướng bị bắt, quân lính Bắc Mạc hoàn toàn tan rã, lại không có ý chí chiến đấu, hoặc đầu hàng, hoặc bị giết, trong lúc đó máu chảy nhuộm đỏ vùng trời.

Một trận quyết định, chỉ sau ba canh giờ, đã phân định thắng bại.

Giao An Nhất Liệt cho Vân Thương xử lý giam giữ, Dạ Trọng Hoa dẫn đầu quân đội xông thẳng đến quân doanh Bắc Mạc, số quân phòng ngự nơi doanh trại vì thiếu mất chủ tướng cho nên không đủ sức lực chống cự, toàn bộ đều bị bắt.Bắc Mạc đại bại, chủ tướng bị bắt, rơi vào đường cùng thế này chỉ đành phái người đến đàm phán, cho hai bên ngừng chiến giải hòa.

Bắc Mạc phái sứ thần là Ngụy Đông Thần, người này là sứ thần lão thành làm việc cẩn thận và có nhiều kinh nghiệm. Nay thay mặt Bắc Mạc đến đàm phán, thật sự là một lựa chọn khó khăn cho lão. Người bình thường chỉ nghe uy danh của vị chiến thần Tây Lăng thôi đã sợ mất mật rồi, nay lại phải đối mặt đàm phán, chỉ sợ rước bất lợi vào mình thôi.

Quân Bắc Mạc tổn thất nghiêm trọng, lực lượng ngầm che giấu những năm gần đây toàn bộ bị hủy hoại chỉ trong gang tấc, cho nên bằng mọi cách phải

bảo toàn lực lượng ít ỏi hiện nay, như thế mới ổn được.

Nếu không phải vì nhận được tin tình báo thì bọn họ cũng không ngờ kết cục lại thành ra thế này, thật không ngờ lại có thể thua một cách thảm hại.

Hai tên chủ tướng, một tên thì chết đắc tử không biết lý do, một tên thì bị bắt sống. Đám binh chạy trốn đã sớm trở lại, tổn thật bọn họ gánh phải hoàn toàn không hề nhỏ, lương thảo bị đốt, làm sao có thể chịu đựng nổi mùa đông năm nay đang bao trùm, ngay cả chút cỏ dại ăn cho đỡ đói cũng không có, huống chi là gạo.

Ngụy Đông Thần đành bất đắc dĩ ra mặt phất cờ trắng giải hòa, nhanh chóng bị đưa đến trước mặt Dạ Trọng Hoa.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Đông Thần được tận mắt chứng kiến vị chiến thần tiếng tăm lẫy lừng trăm trận trăm thắng bằng xương bằng thịt, dáng người hắn vô cùng anh tuấn, đôi môi lộ vẻ ngạo nghễ, lạnh lùng, chiếc cằm kiêu ngạo kết hợp với khuôn mặt khôi ngô tuấn tú toát ra một loại khí chất bức người, tựa như vương tử, hơi thở tàn nhẫn lãnh khốc xuyên qua bộ ngoại bào tuyệt đẹp chậm rãi lan tràn...khiến cho người ta nhịn không được dập đầu về phía hắn tỏ sự thuần phục.

Trong lòng Ngụy Đông Thần thầm cảm thán, quả không hổ danh là chiến thần, khí thế quả hơn người

Chẳng qua chức vụ của Ngụy Đông Thần ở Bắc Mạc cũng không hề thấp kém, nhiều người không ngừng nịnh nọt hắn cho nên trong lòng cũng vô cùng cao ngạo. Mắt thấy trong đôi mắt lạnh lùng của vị chiến thần kia có chút lười biếng, khuôn mặt tuấn mỹ dị thường tay gõ gõ mặt bàn, không hề coi hắn ra cái gì, trong lòng không khỏi có chút tức giận, sắc mặt cao ngạo nói: "Không biết Ninh vương muốn thương lượng thế nào mới bằng lòng thả người ra?"

Dạ Trọng Hoa khẽ nhếch cằm, khóe môi hơi nhếch lên trào phúng cười, con ngươi liếc nhìn Ngụy Đông Thần, âm thanh trầm thấp, thâm thúy, cực độ dễ nghe, lại lạnh lùng xâm nhập tận xương tủy: "Việc này phải xem thành ý của Bắc Mạc thế nào."

"Bắc Mạc chúng ta nguyện dâng mười vạn lượng bạc, xem như chuộc tội, thế nào? Bắc Mạc đã nhân nhượng hết mức có thể rồi!" Ngụy Đông Thần ngẩng cao đầu làm ra vẻ.

Ánh mắt Dạ Trọng Hoa vô cùng lười biếng, trong mắt vẫn bình tĩnh không hề dao động nhìn từ trên cao nhìn xuống, có chút lạnh lùng, lại có chút đùa cợt, rồi ngay lập tức biến đổi giống như lưỡi đao sắc bén, mỏng manh, áp lực, lộ ra tà khí, khí chất tiềm ẩn trong bóng tối: "Bổn vương nể mặt cho Ngụy đại nhân một ít thời gian để lo lắng xem cái giá các ngươi phải trả cho việc làm ngu xuẩn lần này, người đâu, đưa Ngụy đại nhân ra ngoài."Ra lệnh một tiếng, binh lính ngoài lều tiến vào làm động tác tay mời Ngụy Đông Thần rời đi. Ngụy Đông Thần tức giận phất tay áo hừ một tiếng bỏ đi.

Sau khi Ngụy Đông Thần rời đi, Âu Dương Vũ mới xốc lều tiến vào hỏi: "Đàm phán thế nào rồi?"

Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ đến, ánh mắt lạnh lùng ban nãy hoàn toàn biến mất, ôn nhu vươn tay ôm trọn Âu Dương Vũ vào lồng ngực mình, ra vẻ châm chọc: "Là nước đại bại nhưng kiêu ngạo thì có thừa!"

Âu Dương Vũ trong mắt mỉm cười, đáy mắt tinh nghịch lên tiếng hỏi: "Hay là ngày mai chàng cho phép ta ra mặt đàm phán thử xem, được không?"

Dạ Trọng Hoa ngẩng đầu, thấy gương mặt đầy giảo hoạt của Âu Dương Vũ, sự kiêu ngạo và ngu ngốc của nước Bắc Mạc, hắn có rất nhiều biện pháp để thu phục, cho nên hắn không muốn cô vợ trẻ đang mang thai của mình nhúng tay vào bất cứ việc gì liên quan đến chính sự, tuy nhiên, thứ mà hắn cảm thấy thú vị hơn trước mắt chính là hắn rất muốn biết nàng sẽ giải quyết cuộc đàm phán này thế nào để được lợi, ý cười trong mắt hắn từ từ hiện lên: "Được."

Xem xem vợ của Dạ Trọng Hoa ngoài là một thần y ra thì còn có khả năng thu phục lòng người không?!

Ngụy Đông Thần không ngừng bực bội thái độ cao ngạo của Dạ Phi Bạch, nổi giận đùng đùng trở về, nhưng chủ tướng của bọn họ vẫn còn nằm trong tay đối phương, mà vị chủ tướng này còn là em vợ hắn, dù sao Bắc Mạc cũng là một nước thua trận.

Hắn mang nhiệm vụ đại diện cho Bắc Mạc đến đàm phán, hắn nhất định phải thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ này.

Ngày hôm sau, Ngụy Đông Thần cố gắng che giấu đi vẻ mặt lãnh ngạo, một lần nữa xuất hiện ở quân doanh Tây Lăng, mà lần này không trực tiếp được nhìn thấy Dạ Trọng Hoa, mà là bị đưa đến một lều trại khác, sau khi có người đến dâng trà thì để lại một mình hắn ở đó.

Ngụy Đông Thần đợi một hồi lâu vẫn không thấy có người xuất hiện, toàn bộ lời thỏa thuận, điều kiện cho lần đàm phán này đã nhẩm thuộc lòng, nước trà cũng đã bắt đầu nguội lạnh.

Trong lòng Ngụy Đông Thần bắt đầu bốc hỏa, hai tay nắm chặt thành quyền, Tây Lăng dám hành sự chậm trễ như vậy sao?

Nhưng khi hắn vừa mới đứng dậy thì đã thấy lều trại bị xốc lên, đi vào bên trong là một cô gái có dung nhan tuyệt sắc. Sống mũi cao, đôi mắt cũng rất sâu và hút hồn. Nàng có một đôi môi anh đào đỏ mọng không những tôn được làn da trắng trẻo, mịn màng mà còn có nét động lòng người. Nàng chậm rãi đi về phía hắn, cử chỉ khiêm tốn hào phóng, bên môi cong lên ý cười nhợt nhạt.

Âu Dương Vũ ngẩng đầu đã thấy ánh mắt Ngụy Đông Thần dán chặt vào mình, bèn cả cười nói: "Ngụy đại nhân sao lại không ngồi?"

Ngụy Đông Thần nhìn thấy người con gái xinh đẹp trước mắt, hai mắt mở lớn hết cỡ giống như đem hết toàn bộ sự kinh diễm của nàng ghi hết lại vào mắt.

“Ngụy đại nhân?” Âu Dương Vũ nhẹ giọng lên tiếng nhắc nhở.

Giật mình bừng tỉnh, Ngụy Đông Thần cố nén tức giận, bất mãn nói: “Sao không thấy Ninh vương đến?”Âu Dương Vũ đi thẳng đến ghế dựa, tao nhã ngồi xuống, không chút để ý, gọi người hầu đổi bình trà khác, sau đó tự mình rót trà.

Âu Dương Vũ cầm chén trà nóng trong lòng bàn tay, thản nhiên nói: “Vương gia bận trăm công nghìn việc, cho nên lần đàm phán này ta là người phụ trách.”

Bận trăm công nghìn việc? Nói hươu nói vượn!

Dường như Ngụy Đông Thần bị chọc giận đến điên người, hai bàn tay nắm chặt thành quyền. việc Ninh vương không tham gia đàm phán hắn còn chưa tính toán đã thế còn phái một cô gái đến đây cùng hắn đàm phán?

Trong lòng Ngụy Đông Thần tràn ngập lửa giận, hắn đại diện cho một quốc gia đến đàm phán nghiêm túc với bọn họ, nhưng đối phương thì...căn bản không nể mặt, coi trọng chuyện này chút nào!

Ngụy Đông Thần cả giận nói: “Thế nào, Tây Lăng không tìm ra một kẻ đứng đắn? Muốn một cô gái đến đây đàm phán? Nực cười!” Ngụy Đông Thần châm chọc nói, muốn hắn đàm phán với một cô gái, xin lỗi, không có khả năng!

Âu Dương Vũ nâng chén trà nhấp một ngụm, sau đó thản nhiên giương mắt, nhìn Ngụy Đông Thần nói: “Ngụy đại nhân có nghe qua về trận chiến ở núi Hách Lam chưa?”

Núi Hách Lam? Trong đầu Ngụy Đông Thần nhớ ra trong trận đánh đó, An Nhất Liệt là chủ tướng dẫn dắt hai mươi ngàn người ngựa ra trận, thiệt hại lên đến hơn một nửa, lương thực vừa tiếp viện đã cháy sạch.

Vốn rất bất ngờ, nhưng càng không thể tin hơn nữa là, cầm quân bên đối phương lại là một cô gái!

Con ngươi Ngụy Đông Thần chậm rãi mở lớn, chỉ vào Âu Dương Vũ nói: “Là ngươi?”

Âu Dương Vũ nhẹ nhàng nhợt nhạt cười, từ chối cho ý kiến.

Ý cười này trong mắt Ngụy Đông Thần đều đã thay đổi, nếu trận chiến kia nàng là người cầm binh vậy cô gái trước mắt hắn, không thua gì một tên đàn ông!

Ngụy Đông Thần thầm thở dài, xoay người trở về vị trí ngồi, nhìn Âu Dương Vũ nói: “Vẫn điều kiện hôm qua, thả chủ tướng của chúng ta, chấm dứt chiến tranh, ngừng binh giải hòa.”

Âu Dương Vũ thản nhiên nói: “Bắc Mạc các ngươi chủ động gây chiến, xâm phạm biên cảnh Tây Lăng chúng ta, khiến cho dân chúng Tây Lăng lâm vào cuộc sống lầm than đại loạn, reo rắc bao nhiêu đau khổ. Đánh xong trận này, Tây Lăng chúng ta tổn thất không ít binh lực. Nếu Ngụy đại nhân đã có thành ý đến tận đây hòa binh vậy để ta ra điều kiện trước, ngươi xem có ổn không?”

Ngụy Đông Thần hừ lạnh, cái gì mà binh lực tổn thất không ít, rõ ràng binh lực bọn hắn mới thật sự tổn thất nặng nề! Quả nhiên phụ nữ vẫn chỉ là phụ nữ, thích vặn vẹo lý sự này nọ!

Có điều để xem ngươi đề xuất yêu cầu gì.

Ngụy Đông Thần liếc mắt nhìn Âu Dương Vũ, ý bảo nàng mở miệng.

Âu Dương Vũ buông chén trà, chậm rãi nói: “Hai mươi vạn bạc trắng, hai vạn gạo thóc, còn nữa hàng năm phải cống nạp lông cừu cho triều đình Tây Lăng...”

Ngụy Đông Thần còn chưa nghe Âu Dương Vũ dứt lời thì đã mạnh mẽ cắt ngang: “Nực cười!”

Đối với Bắc Mạc mà nói, điều kiện của Âu Dương Vũ nói bọn hắn có đủ khả năng đáp ứng được, nhưng mục đích chính của hắn không phải như vậy, tất nhiên phải lên tiếng từ chối.Âu Dương Vũ còn chưa nói xong đã bị Ngụy Đông Thần ngắt lời, cũng không tỏ ra giận dữ, chỉ để lộ ra ý cười nhợt nhạt.

Ngụy Đông Thần tức giận, ngực không ngừng phập phồng, nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ trong mắt phát hỏa.

Tây Lăng quốc – là đế quốc bá chủ của phương Bắc, lại tỏ thái độ khinh người quá đáng, phái một cô gái thấp kém với chút công phu tài năng đưa ra nhiều yêu cầu như vậy, thật sự quá nực cười!

Ngụy Đông Thần bực bội đứng lên, tiếp tục nói: “Từ bỏ cái tư tưởng mơ mộng ấy đi, Bắc Mạc không thể đáp ứng điều kiện của các ngươi!”

Âu Dương Vũ nhìn vẻ mặt khó chịu của Ngụy Đông Thần, chỉ bèn lơ đễnh, cười nhợt nhạt lên tiếng nói ra những lời khiến cho Ngụy Đông Thần không khỏi rùng mình.

“Ồ! Nếu Ngụy đại nhân đã nói như vậy thì đành phải đứng trên chiến trường dùng đao kiếm để quyết định rồi. Viện binh Tây Lăng sắp đến, lúc đó chúng ta có thể mang ba mươi vạn binh mã tấn công san bằng thành trì Bắc Mạc, khiến Bắc Mạc trở thành một quốc gia nhỏ dưới quyền của Tây Lăng.”

Khi nói xong, Âu Dương Vũ chậm rãi đứng dậy, ý cười vẫn như cũ vừa thanh thiển vừa nhẹ nhàng, nhưng câu nói của nàng không khỏi khiến cho cả người Ngụy Đông Thần chấn động.

Âu Dương Vũ nhìn sắc mặt của Ngụy Đông Thần, cười nói: "Vừa rồi điều kiện của ta vẫn chưa nói xong, ngoài những điều kiện trên ta vừa đưa ra thì Bắc Mạc còn phải dâng sáu tòa thành trì cho Tây Lăng."

•Ồ! Hồi Dạ ca có đảm bảo với baba hắn là Âu Âu đại nhân sẽ cho Tây Lăng sáu tòa thành trì khác...quả thật không sai nhoa!!!

Ngụy Đông Thần nghĩ đến điều kiện của Âu Dương Vũ, đứng ngồi không yên! Nàng ta có thể dùng hơn một vạn binh mã phá tan hai vạn binh mã của bọn họ, nếu như ba vạn quân tiếp viện kia đến áp đảo chiếm đóng thành trì Bắc Mạc, thì...quốc gia bọn họ sẽ thành bình địa mất.

Âu Dương Vũ cười ra vẻ tiếc hận, nói: "Ta nói rồi, mấy tòa thành trì này nọ ấy à, vẫn để chính Tây Lăng đoạt lấy đi, dâng tặng cũng chẳng có nhiều ý nghĩa mấy, truyền lệnh của ta, toàn quân chuẩn bị lực lượng tinh thần chờ đến ngày mai, tấn công Bắc Mạc!"

Khi nói những lời này, sắc mặt Âu Dương Vũ trở nên sắc lạnh, trong mắt tràn ngập sát khí khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Ngụy Đông Thần nhìn thấy thần sắc kiên nghị của Âu Dương Vũ, trên gương mặt sở hữu một vẻ đẹp tuyệt mỹ toát ra một tia tuyệt tình, sắc mặt Ngụy Đông Thần ngày một khó coi.

Dạ Phi Bạch vốn là một chiến thần bất bại, nay lại có một kiểu phụ nữ thông minh ở bên người trợ giúp, không khác gì như hổ mọc thêm cánh. Hắn không thể để cho Bắc Mạc tiếp tục lâm vào tình cảnh khốn cùng, do dự một hồi đành phải đáp ứng yêu cầu của nàng.

Ngụy Đông Thần hít sâu một hơi vội vàng lên tiếng ngăn cản bước chân của Âu Dương Vũ: "Đợi đã, ta... đồng ý."

Ngụy Đông Thần nghiến răng nghiến lợi quyết định: "Trong vòng mười ngày Bắc Mạc sẽ đáp ứng tất cả yêu cầu của Tây Lăng các người! Tây Lăng các ngươi cũng không được nuốt lời, lập tức ngưng chiến, thả người.""Đương nhiên." Âu Dương Vũ xoay người, khóe môi mỉm cười, nói: "Có điều không thể nói suông ngoài miệng như vậy được."

Lập tức lấy từ trong lòng một tờ cam kết đã được chuẩn bị tốt, hai bên dùng vân tay làm bằng chứng đã kí kết thỏa thuận.

Âu Dương Vũ nói: "Đây là dấu tay chứng minh nếu Bắc Mạc không thực hiện đúng lời hứa, đừng trách Tây Lăng quốc chúng ta đem ba ba vạn quân san bằng Bắc Mạc."

Ngụy Đông Thần còn muốn nói cái gì thì chợt nghe Âu Dương Vũ gằng từng chữ một: "Ta nói được thì làm được!"

Sau khi Ngụy Đông Thần, Âu Dương Vũ nhợt nhạt cười, khẽ ôm thắt lưng nặng nề của mình, âm thầm than: mới đứng có một chút mà mệt thế này rồi.

Khi Dạ Trọng Hoa tiến vào nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Âu Dương Vũ bèn nhanh chân chạy đến ôm lấy người nàng, hai tay giúp nàng xoa thắt lưng.

Âu Dương Vũ cũng buông lỏng người, đem toàn bộ sức nặng của mình giao cho Dạ Trọng Hoa, hai mắt híp lại, làm vẻ mặt cực kỳ hưởng thụ.

Có chút ngửa đầu, vừa vặn nhìn vào khuôn cằm vuông vắn của người đàn ông, lên cao nữa là đôi mắt đen láy như hắc ngọc nàng không khỏi mỉm cười, hai tay ôm lấy hắn thắt lưng hắn thủ thỉ khoe chiến công: "Chàng thấy ta làm tốt không? Điều kiện thế nào?"

Dạ Trọng Hoa hôn lên môi nàng, tán thưởng: "Vương phi của ta làm rất tốt."

Lần này Bắc Mạc rất giữ lời hứa, năm ngày sau, Ngụy Đông Thần đã mang đến tất cả các vật phẩm, hai mươi vạn bạc trắng, hai vạn thóc gạo, bao gồm cả kế ước nhượng sáu tòa thành trì cho Tây Lăng quốc

Âu Dương Vũ nhìn hàng loạt chiến lợi phẩm trước mặt, rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, bọn họ đánh thắng cuộc chiến này, quân Bắc Mạc đã quay đầu về nước, vậy thì không lâu sau bọn họ đã có thể quay trở về rồi.

Âu Dương Vũ bắt đầu nhớ nhung cậu nhóc Tiểu Nặc ở nhà, còn có thái hậu nương nương nữa, không biết nàng bỏ trốn chạy đến đây, hoàng tổ mẫu có còn lo lắng cho nàng nữa không.

Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên một luồng hô hấp nóng bỏng bao phủ lấy vành tai nàng, âm thanh trầm thấp của người đàn ông nào đó vang lên bên tai: "Vũ nhi, cùng nhau trở về thôi."

Âu Dương Vũ nghiêng mặt đối diện với khuôn mặt tuấn tú của Dạ Trọng Hoa gần ngay trước mắt nàng, Âu Dương Vũ khẽ cười gật đầu: "Được!"

Dạ Trọng Hoa nhìn Âu Dương Vũ, giống như nhớ tới cái gì khẽ nói: "Ngày mai chúng ta phải trở về, nếu ta nhớ không nhầm nàng tới chỗ này đã lâu nhưng ta vẫn chưa có cơ hội đưa vợ mình đi dạo phong cảnh hùng vĩ ở đây. Nhân lúc này nàng có muốn đi không?"

Từ khi đến đây, tâm Âu Dương Vũ hoàn toàn bị tình trạng của Dạ Trọng Hoa lẫn tình hình chiến sự làm cho lu mờ, cho nên không hề nghĩ đến chuyện đi dạo ngắm cảnh.

Giờ phút này, nghe Dạ Trọng Hoa mở miệng đề nghị, Âu Dương Vũ không khỏi hưng phấn, cộng thêm việc nàng có một ý tưởng hoi điên rồ cần nói với

Dạ Trọng Hoa cho nên bật cười đồng ý.Dạ Trọng Hoa giúp Âu Dương Vũ mặc thật nhiều áo ấm, đến khi cảm thấy người vợ của mình như cục bông tuyết tròn vo mới hài lòng kéo tay nàng đi ra ngoài.

Vì sợ nàng mệt Dạ Trọng Hoa đã chuẩn bị trước một con người để nàng ngồi trên đó nhưng Âu Dương Vũ nói không cần cho nên hắn cũng không muốn ép buộc nàng. Hắn biết nàng thể nào cũng lấy lý do này nọ như đi bộ nhiều khiến cho việc sinh nở thuận lợi và dễ dàng hơn, hay đi bộ nhiều rất tốt cho sức đề kháng của mẹ lẫn đứa bé, nên cũng không ý kiến gì, gọi thuộc hạ đến dắt ngựa vào cùng Âu Dương Vũ đi ra ngoài thưởng cảnh.

Phương Bắc vào đông quả nhiên mang một nét đẹp thật hùng vị và kỳ lạ, Dạ Trọng Hoa cẩn thận dắt Âu Dương Vũ đi về phía Tây Nam, nơi có một cái hồ nước rộng lớn, cảnh sắc rất đẹp.

Hai người yên lặng nắm tay nhau dạo bước trên con đường mòn.

Dạ Trọng Hoa ôn nhu cười nhìn cục bông hào hứng bên cạnh mình, giờ phút này nếu có tên lính Bắc Mạc nào thấy bộ mặt khác của vị chiến thần Tây Lăng thì nhất định sẽ bị hoa mắt đến ngất xỉu mất.

Ước chừng đi được nửa canh giờ, còn chưa tới hồ nước đó, Dạ Trọng Hoa có chút hối hận, lẽ ra hắn nên mang theo con ngựa kia, Vũ Nhi của hắn không có nhiều sức để chịu đựng.

Âu Dương Vũ cũng biết suy nghĩ của hắn, nhẹ kéo tay Dạ Trọng Hoa, nói: "Nhắm mắt lại đi, ta cho chàng xem cái này."

Dạ Trọng Hoa nhìn đôi mắt giảo hoạt của Âu Dương Vũ, trong lòng có chút tò mò khẽ cười nhắm mắt lại.

Đợi đến khi Âu Dương Vũ ra hiệu, Dạ Trọng Hoa nhìn thấy chiếc Ferrari màu đỏ rực lửa thì mày không khỏi nhíu lại, lên tiếng hỏi: "Đây là cái gì? Ở đâu nàng có nó?"

"Chàng biết mà, bảo bối thần kì ở Đông Tấn quốc a. Ta giấu cái này ở đây lâu lắm rồi." Âu Dương Vũ nói dối không chớp mắt, nhanh chân chạy đến mở cửa xe ra, kéo Dạ Trọng Hoa ngồi vào vị trí ghế bên cạnh, sau đó mình thì ngồi vào vị trí tay lái, khởi động động cơ, nhấn bàn đạp, xe thể thao lập tức vút đi, hai bên phong cảnh dần dần bị đẩy lui về sau nhanh như tia chớp.

Dạ Trọng Hoa đương nhiên cảm thấy tò mò hứng thú với món bảo bối này, mặc dù trong lòng hơi khó chịu khi nàng vẫn chưa có ý định nói cho hắn toàn bộ sự thật, món bảo bối này so với ngựa thì còn thoải mái và tốc độ nhanh hơn gấp ngàn lần.

"Ta thử xem." Trời sinh bản chất người đàn ông là thích chinh phục mạo hiểm thử thách, Dạ Trọng Hoa khẽ cười ngồi bên tay lái, lắng nghe Âu Dương Vũ chỉ cách thức lái xe.

Dạ Trọng Hoa gật đầu, hào hứng ngồi ở vị trí ghế ngồi, hắn rất muốn biết khả năng tiếp thu của mình nhanh tới đâu.

Vừa mới bắt đầu một đoạn đường, tay hắn hơi luống cuống không ổn, nhưng sau đó hắn nhanh chóng bắt kịp nhịp chảy của cơ thể, nhanh chóng làm chủ tay lái. Vốn kỹ thuật vẫn chưa cao nhưng khả năng phán đoán và đánh giá tình huống hơn người khiến hắn có thể dễ dàng xử lý các trường hợp nơi khúc quanh co, sự minh mẫn, phản xạ nhanh nhạy và tư thế ngồi hợp lý giúp hắn có thể đi xa mà không hề lo lắng.

Đi được một đoạn đường dài, Dạ Trọng Hoa vẫn còn đọng ý cười nơi khóe mắt, Âu Dương Vũ khẽ mỉm cười nhìn thấy hồ nước đã kết băng trắng xoá, ánh mặt trời chiều đã ngã về Tây, sự khúc xạ ánh sáng kết hợp với hồ băng chiếu rọi thứ ánh sáng ngũ sắc đẹp như thật như ảo.

Âu Dương Vũ lôi kéo tay Dạ Trọng Hoa, hồ hởi nói: "Chúng ta qua bên kia xem đi."

Dạ Trọng Hoa sủng nịch giúp Âu Dương Vũ chỉnh lại vài lọn tóc hỗn độn, cùng nàng chậm rãi đi đến bên cạnh hồ băng.

Hai vợ chồng hạnh phúc vừa mới rời đi không xa thì phía sau chiếc xe Ferrari xuất hiện một cậu nhóc con mặt mũi mũm mĩm trắng nõn đang bày vẻ mặt hờn dỗi, lẩm bẩm lên án nói: "Hừ, hai vợ chồng các người vui vẻ dạo chơi đi, còn bắt ta phải cất xe cho các ngươi! Quá đáng hết sức! Đối xử với con nít vậy hả?!"

Vừa dứt lời, xe thể thao và thằng nhóc đó đã biến đâu mất không thấy đâu.

Dạ Trọng Hoa và Âu Dương Vũ thưởng thức cảnh đẹp sự vắng vẻ nhưng đầy hoa mỹ quanh hồ.

Nhìn sắc trời không còn sớm, hai người chậm rãi trở về, chân Âu Dương Vũ có chút mệt mỏi, nói: "Trọng Hoa, ta mỏi chân, không đi nổi nữa."

Dạ Trọng Hoa đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện chiếc xe kia đã không cánh mà bay, không khỏi nghi hoặc nhìn Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ cắn môi bối rối cười cười, nói: "Ơ...thì.. ta mỏi chân, chàng không muốn cõng ta trở về sao?" Sau đó trở mặt hờn dỗi quát: " Chê ta mập, chê ta nặng hả?"

"Ta đã nói không đồng ý à?" Dạ Trọng Hoa khẽ cười, cô ngốc này, có mang rồi đúng là dữ dằn không kém, hắn khẽ bẹo má nàng, nói yêu "Vợ của bổn vương mỏi chân thì bổn vương phải có trách nhiệm vác cục bột này về tận nhà rồi!"

Âu Dương Vũ nghe được hai chữ cục bột từ miệng Dạ Trọng Hoa, tức giận ghì chặt vai hắn, dồn hết trọng lượng mình lên lưng, hai tay ôm lấy hắn cổ, cho chàng biết khối lượng cục bột này bao nhiêu luôn! Mặt nàng hạnh phúc dán lên cổ hắn, tham lam ngửi mùi hương hoa quỳnh thoang thoảng, cả đời

chỉ mãi luôn bên chàng, mãi hạnh phúc, mãi đi như vậy đến cuối đời. Được chứ Trọng Hoa?!

Phong cảnh vô hạn, tình cảm lưu luyến, tâm khẽ rung động.

Dạ Trọng Hoa từng bước đi thật chậm, cảm nhận bộ dáng ỷ lại dựa dẫm của người con gái sau lưng mình, ý cười trên gương mặt tuấn mỹ dần dần mở rộng.

P/s: Uầy...chương này coi như gỡ mạng nhện cho truyện a...mấy nay ta sắp phải thi giữa kì...môn chuyên ngành có xu hướng mở rộng không cho phép ta có nhiều thời gian đẩy mạnh tiến độ edit nên khiến các nhóc thất vọng nhiều rồi! Đôi khi cảm thấy chán nản...nhờ mấy lời thúc hối dữ dội của mấy nhóc đã cho đại ca rất nhiều động lực...để...ngoi lên edit... Cảm ơn các nhóc vì tất cả..

Sóng gió cũng qua rồi, tình cảm tràn đầy thế kia, xem thử biến tiếp theo là gì...

Spoiler:

Dạ Trọng Hoa sốt ruột nhìn về phía nàng, bị một màn trước mặt dọa đến đổ mồ hôi lạnh: "Vũ nhi, nàng làm sao vậy?"

"Ta nấu cho chàng chút cháo"

"Ngũ nhi, nếu như có kiếp sau, nàng muốn trở thành thứ gì?"

" Nhị ca, chúc mừng huynh bình an trở về"

"Phi Khanh, con sao vậy? Sắc mặt trông khó coi thế kia?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Càng thêm sủng ái

Sáng sớm hôm sau, đội hình đã chuẩn bị đâu vào đấy, chỉnh tề sắp hàng trước cổng quân doanh, trên gương mặt của những người lính trẻ tuổi mang theo sắc mặt vui mừng. Rời nhà phục vụ cho chiến đấu đã lâu ngày, bọn họ thực sự rất nhớ mẫu thân, vợ con ở nhà. Lần này từ cổng khải hoàn mà về cho nên mỗi người đều mang cho mình một niềm hạnh phúc riêng.

Vì Âu Dương Vũ có thai cho nên Dạ Trọng Hoa cho người chuẩn bị một chiếc xe ngựa đặc biệt cho nàng, trước sau đều có binh lính che chở. Đã từng chứng kiến nữ tướng Âu Dương Vũ đem quân dẹp tan Bắc Mạc, sau đó lại còn nhanh trí thu phục Bắc Mạc thành công cho nên binh lính càng tỏ ra tôn trọng kính nể Âu Dương Vũ không kém gì chiến thần vương gia, cảm thấy nàng và Dạ Nhị chiến thần là một cặp trời sinh.

Dạ Trọng Hoa cưỡi ngựa đi giữa đội ngũ, khi thì thỉnh thoảng ngoái đầu lại nhìn xe ngựa, khi thì đi chậm hỏi han tình hình sức khỏe của Âu Dương Vũ có ổn không.

Vân Thương huýt sáo, đột nhiên cười nói: "Dạ Nhị, nếu không yên lòng thì ngươi cũng lên xe ngựa ngồi cùng với tẩu tử đi. Chúng ta sẽ không chê cười ngươi đâu. Hờ hờ"

Vài mạt tướng xung quanh cũng bắt đầu ồn ào thị phi có điều chỉ với một cái quét mắt đầy lạnh run người của Dạ Trọng Hoa, không ai trong đám bọn họ dám lên tiếng hành động lỗ mãng.

Âu Dương Vũ dựa vào vách xe ngựa, trong lòng nổi lên cảm giác ngọt ngào.

Từ khi đặt chân đến vùng đất cổ đại, nàng đã xác định rõ hướng đi và mục tiêu của mình chính là ngao du sơn thủy, nhưng bây giờ, sau khi trải qua nhiều lần hiểm nguy, sinh tử rồi cùng đứng bên cạnh hắn sánh vai tác chiến. Sau khi nghe được tin hắn mất tích, thân còn mang trọng thương, trong lòng nàng nóng như lửa đốt, nàng không phút nào yên ổn, không chế trái tim bất an của mình. Ngay thời điểm đó nàng mới hiểu bản thân mình đã yêu hắn sâu đậm đến nhường nào, sâu đậm đến mức không thể sống thiếu hắn.

Vì để cho vợ mình thoải mái, Dạ Trọng Hoa cố ý giảm tốc độ hành quân lại.

Tuy rằng binh lính đều rất muốn sải chân chạy nhanh trở về quê nhà nhưng hoàn toàn thông cảm được. Nếu như không có màn hợp trí, hợp lực của Ninh vương và Ninh vương phi, chỉ sợ mạng sống của bọn họ đã kết thúc ngay trên chiến trường đó rồi. Cộng thêm việc Ninh vương phi đang có thai, bọn họ cũng hy vọng tạo mọi điều kiện tốt nhất cho nàng.

Đi được một ngày, Dạ Trọng Hoa sợ Âu Dương Vũ khó chịu vì xóc nảy cho nên lập tức yêu cầu toàn quân dựng lều trại nghỉ lại qua đêm.

Hắn tự mình chuẩn bị lều, lấy thêm hai lớp chăn dày mềm mại sắp xếp chỗ ngủ cho Âu Dương Vũ, rồi âm yếm vươn tay vuốt ve khuôn mặt có chút tái

nhợt lo lắng nói: "Có mệt không?"

"Vẫn ổn mà." Âu Dương Vũ nhợt nhạt cười, tiếp nhận túi nước sạch từ tay hắn uống một ngụm rồi đột nhiên a một tiếng, nàng ôm bụng.

Dạ Trọng Hoa sốt ruột nhìn về phía nàng, bị một màn trước mặt dọa đến đổ mồ hôi lạnh: "Vũ nhi, nàng làm sao vậy?"

Âu Dương Vũ ổn định tình trạng của mình cười nói: "Là con nó nghịch ngợm."

Trên mặt Dạ Trọng Hoa không khỏi tò mò, đưa tay đặt lên bụng nàng nhưng lại không cảm nhận được động tĩnh gì. Sau đó hắn ngồi xuống, áp tai mình vào bụng nàng, đợi hồi lâu, vẫn không có nghe chút cử động nào, hắn nhịn không được lấy tay vỗ nhẹ lên bụng nàng, ngữ điệu có chút trách cứ nói: "Nhóc con à, con phải ngoan ngoãn một chút, nếu không con sẽ biết cha tức giận đáng sợ mức nào! Rõ không?!"Âu Dương Vũ nhìn hắn, con ngươi buông xuống, dịu dàng khẽ cười, trong lòng ngọt ngào không thôi, lên tiếng trả lời hắn: "Con biết không, cha nói gì kệ hắn đi, về sau hai mẹ con chúng ta đừng để ý đến hắn, thấy ý kiến của mẹ có được không?"

Dạ Trọng Hoa nhíu mày cười khổ, nhịn không được véo má Âu Dương Vũ cảnh cáo: "Nàng dám?!"

Trời vẫn còn sớm nhưng Âu Dương Vũ cần thêm thời gian để nghỉ ngơi, binh lính bọn họ cùng không hề oán giận nửa câu. Đưa mắt nhìn thấy có dã thú đằng xa ngoài bìa rừng lập tức lên tinh thần xin chỉ thị Dạ Trọng Hoa cho phép đi săn thú.

Số còn lại thì nhặt củi dựng cột đốt lửa ấm cúng ngồi vây quanh trò chuyện.

Nhớ lại quãng thời gian dấy binh đánh giặc thì cả người dâng lên một niềm nhiệt huyết, vô cùng kích động. Một vài binh lính không có tham gia cùng Âu Dương Vũ đánh trận nơi núi Hách Lam nhưng được ai đó kể qua chiến tích thì cũng góp vui nói đến mức nước miếng văng tung tóe. Nào là lúc đầu quân ta bị thất thủ, nhưng rồi lấy ít địch nhiều khiến cho quân địch đại bại, bị đánh tơi bời hoa lá. Biểu cảm trên gương mặt bọn họ vừa kiêu ngạo, vừa đặc sắc.

Càng thảo luận, binh lính càng không ngừng hưng phấn, ánh mắt thoáng nhìn về hướng lều của Âu Dương Vũ, trong lòng vô cùng rạo rực kích động, nói: "Các anh em cứ nghĩ mà xem, Ninh vương phi thật đúng là một người phụ nữ dũng cảm, một thân yếu ớt lại mang bầu vì vương gia mà không nhọc đường xá xa xôi chạy đến đây. Càng không ngờ hơn Ninh vương phi lại còn chính là một nữ anh hùng tái thế, mang đậm khí chất trấn áp quân thù hùng hổ dẫn dắt hai ngàn nhân mã tiêu diệt sạch sẽ hai vạn quân Bắc Mạc."

"Đúng vậy nếu không có sự giúp sức của Ninh vương phi, chỉ sợ hậu quả không thể lường trước được!"

"Đúng thế, nếu không nhờ có tài năng lãnh đạo của Ninh vương phi thì trận chiến lần này, chúng ta bỏ mạng là cái chắc."

"Ninh vương là chiến thần lợi hại, Ninh vương phi cũng lợi hại không kém, quả đúng là một cặp trời sinh!"

"Ninh vương phi là phúc tinh của Tây Lăng quốc chúng ta a!"

"Đã từng nghe nói tài y thuật của Ninh vương phi rất cao, nhưng không ngờ trên lĩnh vực chính trị cùng có thể lợi hại đến mức đó, thật sự rất... rất... giỏi a!"

Dương Thất không biết tự khi nào xuất hiện sau lưng bọn họ: "Nếu không có Ninh vương phi, chỉ sợ chúng ta một đi không trở lại."

"Dương tướng quân!" Bọn lính có chút xấu hổ.

Đột nhiên Dương Thất lấy đâu ra dũng khí, với gương mặt trẻ măng còn lấp ló với sự ngây thơ, hồn nhiên của mình, mặt mày đỏ ửng gân cổ lên phán một câu: "Ta muốn bái Ninh vương phi làm sư phụ!"

Hắn đang định đi qua lều trại của Âu Dương Vũ thì đã bị Vân Thương từ đâu đến đúng lúc kéo lại, Vân Thương mím môi, vuốt cằm, trên mặt mang theo ý cười nghiền ngẫm: "Tin ta đi, nếu ngươi dám quấy rầy chuyện tốt của hai vợ chồng bọn họ, nửa quãng đời còn lại của ngươi tuyệt đối sẽ không thấy được tiền đồ."Dương Thất bất ngờ khựng lại, thì nghe Vân Thương tiếp tục nói: "Ta có lòng tốt nhắc nhở ngươi, Ninh vương tài hoa hơn người, chuyện này thì không ai không thừa nhận, chính vì hơn người như vậy nên dấm chua cũng đặc biệt nhiều hơn người đàn ông bình thường, nếu ai dám tới gần vương phi của hắn, haizzz... giết không tha!"

Nở nụ cười tươi như hoa với Dương Thất, Vân Thương bất đắc dĩ vươn tay vỗ vai hắn: "Quả nhiên cũng chỉ là một thằng nhóc, ngươi cho rằng Ninh vương phi là kiểu phụ nữ cống hiến sức mình phục vụ trong quân doanh sao?"

Dương Thất lúc này mới bừng tỉnh, sắc mặt đỏ bừng, ngập ngừng nói: "Ta chỉ là... vô cùng bội phục tài năng của Ninh vương phi."

Dương Thất này chỉ mới mười lăm tuổi, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng chiến tích thì không hề ít, cả đời lấy chữ "ngạo"làm trọng. Ngoài Ninh vương thì hắn chưa bao giờ sùng bái ai khác, huống chi là phụ nữ cho nên lại càng xúc động đến mức muốn lập tức chạy đến bái sư.

Đề tài vòng vo lại bắt đầu, bọn lính tiếp tục tán gẫu từ chiến tích này đến chiến tích khác, âm thanh càng lúc càng lớn, cho nên khó tránh khỏi việc thoát khỏi tai của cô nàng mang bầu nào đó.

Âu Dương Vũ mỉm cười, Dạ Trọng Hoa ngồi bên cạnh nàng, vẻ mặt trêu chọc, cười nói: "Vương phi của ta có sức ảnh hưởng không tồi nhỉ?!"

Âu Dương Vũ trong lòng khoái chí, mặt mày kiêu ngạo hất cằm nhìn Dạ Trọng Hoa, như muốn khẳng định quyền vợ chồng bình đẳng. Chồng tài hoa hơn

vạn người, nàng cũng phải tài hoa bằng hoặc hơn.

Ánh chiều tà dần buông, đám binh lính đi săn thú đã trở lại, trên tay thu hoạch rất nhiều, chúng tướng sĩ hoan hô kêu hò, nhanh tay chạy đến cầm lấy rửa sạch miếng mồi.

Dạ Trọng Hoa nghe bên ngoài đám binh lính hoan hô, sợ gây ầm ỹ ảnh hưởng đến Âu Dương Vũ nên vừa định ra khỏi lều lớn tiếng nhắc nhở thì mắt nhìn thấy một tên lính kéo một tấm báo da đi tới, ngượng ngùng mở miệng nói: "Ninh vương phi, bọn tiểu nhân vừa rồi đi săn thú, bắt được một con báo hoang có bộ lông màu vàng sáng chói, rất dày nên có thể giữ ấm cho người trong thời tiết rét lạnh, xin người hãy nhận lấy ạ."

Dạ Trọng Hoa còn chưa kịp lên tiếng thì Âu Dương Vũ đã chậm rãi đứng dậy đi đến. Tên lính đó vốn không dám đối diện với Âu Dương Vũ nên vừa nhìn thấy nàng đến, hắn lập tức cúi đầu, mặt mày đỏ lựng, trong mắt ẩn chứa một tia sùng bái, ngưỡng mộ.

Âu Dương Vũ mỉm cười: "Cảm ơn ngươi."

Vừa nghe âm thanh nhẹ nhàng, trong trẻo của Âu Dương Vũ, tên lính kia ngẩn người cười ngốc nghếch, kích động run rẩy đặt báo da lên tay Dạ Trọng Hoa sau đó nhanh chóng xoay người chạy đi, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng: "Ôi, Ninh vương phi thực sự là một cô gái rất dịu dàng, xinh đẹp, không hề siểm nịnh, kiêu ngạo, lại đặc biệt rất thân thiện."

Và đương nhiên, chiến tích trong việc "tặng quà" cho Ninh vương phi được bàn luận hết một buổi ăn tối. Số binh lính còn lại ai cũng muốn lựa chọn ra những phần thịt nướng ngon nhất đem cho Âu Dương Vũ thưởng thức.

Âu Dương Vũ chỉ biết nhìn Dạ Trọng Hoa bất đắc dĩ cười: "Chàng xem bọn họ sùng bái ta chưa kìa!"

Dạ Trọng Hoa lạnh lùng hừ một tiếng: "Đám ranh con này, vương phi của bổn vương cũng dám tùy tiện đưa ra làm đề tài thảo luận, cẩn thận một ngày bổn vương lột da các ngươi.""Aida, thôi được rồi, bọn họ cũng mệt mỏi, chàng để cho họ vui vẻ chút đi."

"Lại đây, ăn chút thịt đi, đám trẻ ranh kia nướng thịt trông bên ngoài cũng không tồi." Dạ Trọng Hoa thổi một miếng thịt rồi đặt bên miệng Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ ngồi trên xe ngựa gần một ngày, cũng rất đói nhưng làm thế nào cũng không hề có khẩu vị.

"Không được, phải ăn một chút." Dạ Trọng Hoa trầm giọng cảnh cáo, đưa miếng thịt nằm gọn trong miệng nàng: " Thế nào? Ngon không?"

Âu Dương Vũ không thể lay chuyển được ý chí sắc đá của hắn, miễn cưỡng ăn mấy miếng: "Mùi vị không tệ."

Đột nhiên Dạ Trọng Hoa phát hiện Vũ nhi của hắn gầy đi rất nhiều, trong lòng không khỏi đau lòng thương xót. Cho dù nàng có mạnh mẽ đến đâu, bản lĩnh đến đâu thì cũng chỉ mang thể chất yếu ớt của người phụ nữ, thân nay lại mang thai, lẽ ra phải được chăm sóc tử tế, hưởng thụ thanh phúc nơi vương phủ. Thế mà nay lại chạy đến chỗ của hắn chịu bao nhiêu khổ sở, trong lòng hắn thực sự không chút thoải mái: "Ta đi lấy cho nàng chút cháo."

Âu Dương Vũ nhìn bóng lưng thẳng tắp của Dạ Trọng Hoa, đột nhiên có chút buồn cười, nàng tuyệt đối không thể tưởng tượng được một người đàn ông tà mị, cường ngạnh, kiêu ngạo như chàng rốt cuộc lại bị nàng biến thành như vậy, ngày càng sủng ái nàng.

Âu Dương Vũ uống chút cháo Dạ Trọng Hoa mang đến, sau lại cố gắng vì chàng ăn chút thịt rồi cùng đi dạo.

Vào đông rét lạnh, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng lấp ló e thẹn trong đêm, trên gò thảo nguyên nhìn lên bầu trời đêm rộng lớn không có nổi một vì sao. Dạ Trọng Hoa đem áo khoác bao bọc người Âu Dương Vũ, lo lắng hỏi: "Lạnh không? Nếu lạnh, chúng ta trở về?"

Âu Dương Vũ lắc lắc đầu: "Đợi đến khi trở về, không biết khi nào mới có thể được nhìn ngắm thảo nguyên mênh mông rộng lớn giữa đêm thế này."

Trong lòng Dạ Trọng Hoa đột nhiên rung động, ngẩn người nhìn nàng.

Âu Dương Vũ nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập sự lo lắng cùng thương yêu vô hạn của hắn, vầng trăng thản nhiên phản chiếu thứ ánh sáng tinh khiết lên khuôn mặt góc cạnh tuấn mỹ vô song. Chỉ cần ngẩng đầu, nhìn vào mắt hắn là nàng sẽ cảm thấy tất cả mọi điều đều không quan trọng bằng một nụ cười khẽ của hắn. Giờ phút này Âu Dương Vũ không còn muốn nghĩ gì khác ngoài việc chỉ cần Dạ Trọng Hoa bình an vô sự mãi ở bên cạnh nàng đi cùng nàng đến cuối phần đời còn lại, là tốt lắm rồi.

"Suy nghĩ gì đó?"

"Ta đang nghĩ, trong đời ta không có gì quan trọng hơn ngoài việc được nhìn thấy chàng còn sống và đứng bên cạnh ta thế này."

Dạ Trọng Hoa thuận thế đem nàng ôm vào trong lòng, hai tay ôm chặt nàng vào lồng ngực mình, chặt đến mức như thể sợ cô gái trong lòng mình sẽ biến mất vậy. Vũ nhi! Gặp được nàng chính là điều may mắn nhất mà Dạ Trọng Hoa ta hy vọng: "Ngũ nhi, nếu như có kiếp sau, nàng muốn trở thành thứ gì?"

Âu Dương Vũ chậm rãi nói: "Hoa điệp trùng ngư, phi cầm điểu thú."

Nếu thực sự có kiếp sau, cũng chỉ nguyện hóa thành hoa điệp trùng ngư, phi cầm điểu thú. Trong lòng Dạ Trọng Hoa âm thầm thề.Phải chăng là phản ứng bình thường của phụ nữ có thai hay là vì tâm trạng đã dần bình ổn lại hơn so với thời điểm chiến tranh, Âu Dương Vũ đột nhiên phát hiện bản thân mình lại bắt đầu kiêng ăn! Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ ăn thứ gì cũng không có khẩu vị. Xung quanh đều không có nguyên liệu hay dụng cụ đầy đủ để chuẩn bị cho nàng bữa ăn tử tế, hắn sợ nàng cứ thế này sẽ đói chết cho nên ôn nhu không được phải dùng sức mạnh, hù dọa nàng phải ăn nhiều một

chút nếu không thì để hắn tự " xơi" nàng.

Thấy nàng biểu tình khổ sở, hắn không khỏi đau lòng cất tiếng hỏi, đáy mắt tràn ngập sự lo lắng cùng thương yêu vô hạn.

"Ngũ nhi, nàng có đặc biệt muốn ăn gì không?"

Âu Dương Vũ chần chờ một lát, vẫn là lắc đầu "Không có, để về đến kinh thành thì sẽ muốn ăn gì đó thôi."

Dạ Trọng Hoa nhìn đôi mắt ngượng ngạo của Âu Dương Vũ, trong lòng căn bản không tin, rõ ràng cô nàng này không muốn làm phiền người khác nên mới bịa đặt nói dối hắn.

Đợi đến khi đoàn hành quân ra khỏi vùng đất thảo nguyên, khi đi qua một thị trấn nhỏ, Dạ Trọng Hoa lập tức ra lệnh binh lính dừng chân nghỉ tạm, hắn hỏi thăm tình hình xung quanh sau đó liền mang Âu Dương Vũ đến một tửu lâu —— Nguyệt Tịch lâu.

Nguyệt Tịch Lâu là quán ăn có tiếng nhất khu vực thôn Bách Lý, mỗi ngày khách đến đều ngồi chật kín cả chỗ ngồi, được phục vụ với nhiều món ăn tuy bình dân như bánh bao nhưng loại bánh bao này vô cùng đặc biệt, không giống với các loại bánh bao tầm thường bán bên ngoài, vỏ bánh bên ngoài mềm, độ mặn độ ngọt vừa phải, đưa vào miệng đầy sinh hương, còn có món.....

Tất cả những món ăn ở đây đều do một tay Hứa lão tiên sinh làm ra. Nói đến lão tiên sinh này chỉ dùng hai chữ kiêu ngạo thôi chưa đủ, bởi tài năng trù nghệ của hắn nên sau khi phục vụ trong cung không được bao lâu thì cáo lão hồi hương, ngay cả hoàng thượng có cố mấy cũng không níu giữ được.

Vì có tình tình cổ quái cộng thêm việc nhiều người kính ngưỡng, cho nên kiêu ngạo là yếu tố không thể thiếu. Chính vì thế, cứ năm ngày thì hắn sẽ dành ra cho mình hai ngày nghỉ.

Dạ Trọng Hoa mang Âu Dương Vũ đến Nguyệt Tịch lâu, biết Âu Dương Vũ rất muốn ăn bánh bao cùng với đậu hủ sốt thì chợt nghe được tin hôm nay là ngày nghỉ của lão.

Chưởng quầy có chút xin lỗi nói: "Ngại quá, khách quan, hai ngày này là ngày nghỉ của Hứa lão tiên sinh cho nên hai loại thức ăn này tạm thời không được phục vụ ạ."

Ngũ nhi của hắn muốn ăn hai loại này mà đầu bếp dám không có mặt?

Dạ Trọng Hoa nhíu mày, lấy một tờ ngân phiếu đặt trước mặt chưởng quầy: "Mời ông ta đến đây."

Chưởng quầy vừa nhìn thấy tờ ngân phiếu thì trên mặt không giấu được kích động, nhưng tay vẫn cố giữ chặt trong tay áo: "Hứa lão tiên sinh đã nói một thì không có hai, đây là nguyên tắc từ trước đến nay của ngài ấy chưa bao giờ phá vỡ cả."

Chưởng quầy thấy người đàn ông trước mắt thân mang một bộ ngoại bào đậm khí chất bất phàm, biết là quý nhân, cũng không dám đắc tội. Nhìn sắc mặt Dạ Trọng Hoa vô cùng tối tăm, chưởng quầy cố gắng chiếu cố nói: "Chúng tôi có thể mời người khác đến..."Đôi mắt lạnh băng của Dạ Trọng Hoa tràn ngập sự tức giận hướng thẳng về phía tên chưởng quầy, không chút kiên nhẫn đánh gãy lời hắn nói: "Làm thế nào hắn mới vác mặt đến đây?"

Chưởng quầy căn bản bị thái độ cùng khí thế bức người của Dạ Trọng Hoa dọa cho sợ hãi cúi đầu nói: "Lúc trước cũng đã có rất nhiều quý nhân đến ném cho tiểu nhân một số tiền lớn để mời ngài ấy, nhưng vì đang là ngày nghỉ của lão nên không ai có thể lay chuyển quyết định của lão. Hắn thậm chí còn tuyên bố, nếu tiểu nhân còn dám đến quấy rầy lão thì lão sẽ chuyển đến tửu lâu khác..."

Âu Dương Vũ thấy sắc mặt âm trầm của Dạ Trọng Hoa biết hắn vì lo nghĩ cho nàng nên nàng nắm nhẹ lòng bàn tay hắn thủ thỉ: "Được rồi, chúng ta ăn cái khác đi."

Chưởng quầy nhẹ nhàng thở ra: "Đúng vậy, đúng vậy, những đầu bếp khác ở đây nấu ăn cũng rất chuyên nghiệp và..."

"Lão già chết tiệt." Dạ Trọng Hoa không chờ cho chưởng quầy nói xong, sắc mặt vô cùng khó coi đứng lên tra hỏi: "Lão đang ở đâu?"

"Hả?" Chưởng quầy sắc mặt kinh ngạc thì đã thấy Dạ Trọng Hoa ném tờ ngân phiếu trước mặt hắn: "Nói địa điểm."

Chưởng quầy sợ hãi lắp bắp nói địa điểm, trong lòng có chút lo lắng.

Mà Âu Dương Vũ cũng mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Dạ Trọng Hoa, Dạ Trọng Hoa nhẹ nhàng đến bên nàng, môi cong lên hình bán nguyệt ôn nhu nói: " Đợi ta, chỉ cần Vũ nhi muốn ăn, ta nhất định sẽ tìm mọi cách thực hiện mọi tâm nguyện của nàng."

Dạ Trọng Hoa đi được vài bước rồi quay đầu, nói nhỏ vào tai Âu Dương Vũ: "Vũ nhi, ta muốn uống rượu Mao Đài."

Âu Dương Vũ mặt đầy hắc tuyến, nàng không hiểu đột nhiên Dạ Trọng Hoa lại muốn uống rượu, mà lại chọn loại rượu quý nhất ở Tây Lăng, chàng không phải loại nối hứng thích uống rượu này nọ. Thắc mắc là thế nhưng cũng không tra hỏi.

Trên tay nhoáng động, một lọ mao đài xuất hiện trước mặt hắn: "Đây."

Âu Dương Vũ nghĩ lẽ nào hắn lấy rượu uống vào để thêm can đảm, chuyện này đương nhiên không cần thiết?

"Chờ ta quay lại." Dạ Trọng Hoa sờ đầu Âu Dương Vũ buông một lời hứa sau đó căn cứ vào địa chỉ mà tên chưởng quầy vừa nói hắn đi đến nơi. Chân còn chưa bước vào cửa thì bên tai đã nghe được nhiều loại tiếng cười yêu kiều, chói tai vang lên.

Nhìn thấy lão già với cái bụng to không khác gì phụ nữ có mang, tinh thần lão trông cũng không tệ, một tay vui vẻ hoan hỉ ôm một thiếu nữ tầm mười bảy mười tám tuổi nói chuyện xưa.

Hắn biết rõ ý đồ của Dạ Trọng Hoa hôm nay đến tìm hắn nên lạnh mặt từ chối: "Hôm nay là ngày lão nghỉ ngơi xin khách quan ngày sau ghé lại."

Dạ Trọng Hoa bị lão già kiêu ngạo cự tuyệt, máu nóng dâng lên, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh hỏi: "Lão già, mở mắt ra, đầu hoạt động xem lão có nhớ bổn vương là ai không?"

"Không nhớ, không nhớ." Hứa lão tiên sinh liên tục xua tay, "Cho dù có là con trai của thiên hoàng đến đây, hôm nay lão cũng không hầu hạ!" Ai nói lão không nhớ, một tay che trời, quyền lực vô biên, khí thế bức người, hoàng tử Dạ Nhị hay còn gọi là chiến thần bất bại của Tây Lăng, sao hắn lại không nhớ được, nhưng hắn thuộc chủ nghĩa tự do, không thích sự gò bó của vương quyền trong cung nên mới rời cung, kiếm kế sinh nhai nơi trấn nhỏ này.Giỏi lắm, rất già mồm!

Nếu như mục đích không đạt được thì Dạ Trọng Hoa hắn sao có thể tay trắng ngậm ngùi trở về, đó không phải là nguyên tắc làm việc của hắn.

Dạ Trọng Hoa nghĩ vậy khẽ cười, đặt lọ rượu mao đài trên bàn, mở nắp thản nhiên nói: "Nếu nhớ không rõ thì mượn rượu tìm kí ức, được không?"

"Oa..." Cảm nhận hương vị đậm đà của rượu. Cảm nhận được vị lạnh hơi thanh mát xông thẳng vào mũi. Bản tính nghiện rượu của hắn liền bộc phát, nhoài người về phía Dạ Trọng Hoa đang ngồi thản nhiên vân vê miệng lọ rượu: "Tên nhóc này, nếu đến đưa rượu quý cho lão thì sao không nói sớm hả?"

Dạ Trọng Hoa có chút nhíu mày đánh giá lão sâu rượu trước mắt: "Ông tưởng muốn thưởng thức rượu trong tay bổn vương là dễ sao? Vương phi của bổn vương cần hai món ăn do chính tay ông làm, nếu trong ngày hôm nay món ăn của ông khiến nàng ăn ngon miệng, rượu quý này thuộc về ông."

Hứa lão tiên sinh chà xát tay: "Hai bình!"

Dạ Trọng Hoa cười lạnh, sắc mặt lạnh lùng không chút độ ấm: "Còn mạnh miệng mặc cả, vậy bổn vương đi."

"Này này... Lão đồng ý với ngài là được chứ gì."

Âu Dương Vũ ở Nguyệt Tịch lâu nghe chuyện xưa của Hứa lão tiên sinh khi xưa từng phục vụ món ăn trong hoàng cung, là người từng được tiên hoàng rất coi trọng cho nên tính tình mới kỳ quái đến vậy.

Tuy rất muốn nếm thử tay nghề của lão nhưng có vẻ như cơ hội này không lớn lắm.

Một tên tiểu nhị bạo miệng lên tiếng: " Ba trăm linh một vị khách ở đây đã bỏ không ít tiền bạc nhằm mời hứa lão tiên sinh đến, lần này cũng không ngoại lệ đâu, Hứa lão tiên sinh chắc chắn sẽ không xuất hiện."

Còn có tiểu nhị nhỏ giọng nói: "Có vẻ như chưởng quầy sắp bị Hứa lão tiên sinh giáo huấn một phen nữa rồi."

"Ừm, đúng thế..."

Âu Dương Vũ nghe được, không khỏi mỉm cười.

Tên tiểu nhị bên này vừa mới đè ép ngân lượng thì đột nhiên nhìn thấy Dạ Trọng Hoa đi bên cạnh còn có lão tiên sinh cùng nhau bước vào quán, chưởng quầy đang cùng Âu Dương Vũ nói chuyện, đột nhiên im bặt thần sắc kinh ngạc, đặc biệt là cái vị tiểu nhị mới đặt cược ngân lượng, miệng mở lớn đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà!

Dạ Trọng Hoa ngồi bên cạnh Âu Dương Vũ, nàng khẽ cười rót cho hắn chén trà ấm rồi đưa cho hắn nhấp một ngụm.

"Này, chàng làm cách gì vậy? Nghe nói Hứa lão tiên sinh là người rất cứng đầu, nói một không hai a, làm cách nào chàng dỗ được lão ta đến đây?"

Dạ Trọng Hoa cong môi cười tà mị: "Bởi vì —— ta dùng quà của vương phi ra làm vật trao đổi."

"Hả?"

Dạ Trọng Hoa xấu hổ khụ một tiếng: "Là lọ rượu mao đài... Nàng không trách ta chứ."

Trên mặt Âu Dương Vũ có chút ngạc nhiên không biết nói gì, nàng thật sự khó có thể tưởng tượng được đường đường là Ninh vương điện hạ của Tây Lăng quốc, là chiến thần Tây Lăng, chỉ vì muốn một lão đầu bếp làm cho nàng chút đồ ăn mà phải lấy rượu mao đài làm vật trao đổi. Nàng biết, hắn là người ngạo khí đầy người, làm sao có thể dễ dàng đi cầu người khác, nàng cảm thấy cảm động không thôi, nhưng vẫn cố tình dùng ngữ khí hờn giận với hắn: "Sao lại không trách chàng, quà của ta mà chàng có thể tùy ý cho lão già đó sao?""Đợi đến khi trở về, bổn vương sẽ phó mặc cho nàng trừng phạt." Hắn khẽ cười yếu ớt, ôm nàng vào lòng.

Nếu là tác phong trước khi thì Hứa lão tiên sinh sẽ chỉ phục vụ mỗi bàn hai món, nhưng vì hôm nay nhận được rượu quý từ chính tay quý nhân như Dạ Trọng Hoa cho nên tận lực làm cho Âu Dương Vũ cả một bàn thức ăn đủ dạng. Không chỉ có bánh bao và đậu hủ sốt mà còn có giò thủy tinh, cá trích

Lạc thành...gần hai mươi món.

Ngoài cháu gái của lão, đây là người ngoài đầu tiên mà được nhận sự đãi ngộ lớn từ lão.

Chưởng quầy đứng một bên không khỏi đỏ mắt, nuốt nước bọt ừng ực, hắn thề với trời rằng tiếp xúc với hứa lão tiên sinh mười lăm năm, hắn chưa bao giờ thấy lão làm một bàn thức ăn đầy đủ hai mươi món!

Đến khi Hứa lão tiên sinh mang món tráng miệng cuối cùng lên thì đã thấy Dạ Trọng Hoa tao nhã cầm đũa, vẻ mặt ôn nhu gắp khối thịt bò, đặt vào trong chén Âu Dương Vũ, nói: "Nếm thử xem có hợp khẩu vị không?"

Âu Dương Vũ đem thịt bò bỏ vào miệng, mùi vị mềm dai đặc trưng của thịt bò kết hợp với nhiều loại gia vị khiến nàng không khỏi gật đầu liên túc nói: "Ngon lắm!"

Hứa lão tiên sinh nhìn thấy bộ dáng hai vợ chồng nào đó ân ân ái ái thì môi khẽ cong lên mỉm cười, xú tiểu tử này cuối cùng trải qua mấy chục năm đã hiểu được mùi vị đau xót của yêu là thế nào.

Âu Dương Vũ tò mò nếm tất cả những món ăn trên bàn, bên môi cực kỳ thỏa mãn tươi cười, Dạ Trọng Hoa nhìn thấy nụ cười trong sáng ngây thơ của Âu Dương Vũ, hắn cảm thấy mọi việc hắn làm cho nàng tất cả đều đáng giá.

Dạ Trọng Hoa sợ Âu Dương Vũ trên đường ăn không ngon, lại dặn dò lão cứng đầu làm chút đồ ăn mang theo trên đường cho Âu Dương Vũ.

Hứa lão tiên sinh bĩu môi hừ một tiếng: " Rượu đâu?"

Sau khi nhận được thêm bình rượu quý từ tay Dạ Trọng Hoa, hắn làm chút điểm tâm, còn chế thêm một hủ canh đậu tương đưa cho Âu Dương Vũ: "Phụ nữ có thai cũng có thể ăn."

Âu Dương Vũ tiếp nhận nói lời cảm tạ.

Lẽ ra chặng đường về chỉ mất bảy ngày nhưng vì nhiều chuyện phát sinh cho nên đến hơn nữa tháng đoàn quân mới hồi kinh.

Dạ Trọng Hoa mang vinh quang của thắng lợi về nước, sớm đã rơi vào tai của nhân dân khắp kinh thành, dân chúng từng nhóm từng nhóm tụ tập vui mừng hưng phấn đứng xếp hàng đón tiếp vị chiến thần lẫy lừng mà trong lòng bọn họ tôn thờ.

Hai bên đường người người xếp hàng chật ních kéo dài từ cổng thành đến cổng hoàng cung, nhiệt liệt hoan nghênh, nhiệt liệt hoan hô, ăn mừng chiến thần trở về.

Vân Thương ngồi trên lưng ngựa rất tao nhã đàng hoàng vẫy tay với mọi người, kỳ thật, loại tình huống này hắn sớm đã thấy nhưng không thể trách được, Ninh vương mà, chiến thần mà, được hoan nghênh là điều đương nhiên!

Dạ Trọng Hoa mang vẻ mặt thản nhiên, lạnh lùng pha chút khó chịu ngồi trên lưng ngựa, trong lòng thầm mắng: hò hét thế này Vũ nhi của hắn sao cảm thấy thoải mái? Ồn chết đi được!Mới sáng sớm Dạ Phi Khanh đã nhận được tin Dạ Trọng Hoa trở về, liền cùng hoàng thượng chủ động xin đi giết giặc muốn tới nghênh đón Dạ Trọng Hoa. Cho nên đã đứng chờ ở cửa thành từ sáng sớm, thân mặc một bộ trường bào màu tím, cả người thoạt nhìn ôn nhuận như ngọc, thanh nhã như cúc.

Hắn nhìn thấy Dạ Trọng Hoa cưỡi ngựa từ xa mà đến, thân mặc khôi giáp màu xám đen, dưới ánh mặt trời phát quang một loại tia sáng lạnh như băng đến mức chói lóa.

Sao hắn lại có thể bình an trở về?!

Trong mắt Dạ Phi Khanh hiện lên một tia lo lắng, máu nóng trong người không ngừng dâng lên. Từ sau khi Đạ Phi Hi bị cấm túc, nghe được tin Dạ Trọng Hoa bị trọng thương không rõ tung tích thì hoàng thượng càng lúc càng yêu quý hắn, ban cho hắn rất nhiều quyền lợi.

Nhưng hôm nay ——

Hai bàn tay giấu trong áo bào lặng lẽ siết chặt, gân xanh nổi lên, sao Dạ Trọng Hoa có thể trở về, vì sao ông trời lại bảo vệ hắn bất tử nơi xa trường?

Vì sao kế hoạch hoàn hảo của hắn lại không khiến hắn ta bỏ mạng?

Ánh mắt Dạ Phi Khanh dần dần mất tự nhiên, liếc qua đoàn rước nhìn thấy trong xe ngựa có một người phụ nữ ngồi bên trong —— Âu Dương Vũ!

Tất cả đều tại nàng!

Lúc trước, hắn còn lên tiếng cản trở thái hậu không cần lo lắng tìm nàng chỉ vì muốn nàng ta bỏ mạng giữa đường với đứa con mang dòng máu hoàng tộc. Thật không ngờ nàng không chỉ bình an vô sự tới Bắc Mạc mà hắn nghe nói nàng còn hiến kế, trận thắng lần này có một nửa công lao là của nàng?

Trong lòng ghen tị giống như loài rắn độc, cắn nuốt lý trí hắn nhưng lại cố duy trì ý cười.

Dạ Trọng Hoa càng ngày càng tiến lại gần, Dạ Phi Khanh hít sâu một hơi, giữ nụ cười ở trạng thái hoàn mỹ nhất nơi khóe môi.

Hắn giục ngựa tiến lên vài bước, nói: "Nhị ca, chúc mừng huynh thắng trận trở về!"

Dạ Trọng Hoa hình như nghĩ ra chuyện gì đó, bờ môi hắn ẩn hiện một nụ cười, đưa đôi mắt sắc lạnh âm trầm không nhìn ra chút cảm xúc chống lại đôi mắt Dạ Phi Khanh.

Miệng nam mô bụng bồ dao găm sao?!

Trong lòng Dạ Trọng Hoa có chút khinh thường, trên mặt không biểu lộ chút biểu cảm gì ngoài lạnh lùng. Dụng tâm, thủ đoạn đùa giỡn, những việc này đều trở thành bản năng của Dạ Trọng Hoa hắn, hắn muốn xem xem tên này còn giở trò thủ đoạn hèn hạ gì với hắn. Một người đàn ông như hắn, nếu chỉ là một vương giả thuần túy, cũng đủ khiến người ta nghĩ đến mà sợ hãi, hắn cong khóe môi nhợt nhạt cười: "Ngũ đệ hình như có tâm sự —— Hay là nhìn thấy Nhị ca trở về, đệ không vui?"

Dạ Phi Khanh trong lòng cả kinh, sắc mặt cố tỏ ra bình tĩnh vô ba. Hắn nhợt nhạt cười, đôi mắt ôn hòa như ngọc, cười vang nói: "Sao Nhị ca có thể nói như vậy? Nhị ca thắng lợi trở về, trong lòng Phi Khanh vui còn không kịp nữa là! Phi khanh đợi Nhị ca trở về đã lâu rồi!"

Dạ Trọng Hoa hờ hững không lên tiếng đáp lại mấy lời giả dối của Dạ Phi Khanh. Ngũ đệ của hắn thật sự không dễ dối phó, xem ra rất biết cách nghiền ngẫm lòng người, khẩu phật tâm xà.Dạ Phi Khanh cười nói: "Phụ hoàng cũng rất mong ngóng Nhị ca trở về."

"Đúng lúc ta cũng có vài chuyện cần báo."

"Mời." Dạ Phi khanh làm động tác tay, không ngờ Dạ Trọng Hoa lại cưỡi ngựa đến bên xe ngựa Âu Dương Vũ, cùng nàng nói vài câu liên quan đến đồ ăn gì đó mới chậm rãi rời đi.

Khi Dạ Trọng Hoa cùng Dạ Phi Khanh đứng trước cửa ngự thư phòng, Dạ Phi Khanh đột nhiên dừng lại đứng bên ngoài, Dạ Trọng Hoa đi được vài bước chợt ngừng lại quay đầu nhìn thoáng qua Dạ Phi Khanh: "Chuyện tình báo quân sự, Ngũ đệ có muốn vào nghe không?"

Hoàng thượng nhìn thấy Dạ Trọng Hoa và Dạ Phi Khanh cùng tiến vào, liền ban thưởng ngồi. Trận đại bại của Bắc Mạc khiến thân là phụ hoàng hắn không khỏi tự hào về đứa con trai tài hoa của mình.

Dạ Trọng Hoa kể toàn bộ trận chiến nơi chiến trường cho hoàng thượng, chỉ khi đến một sự kiện, hắn vờ chau mày, thoáng chần chờ.

Hoàng thượng nghe được đến phần phấn khích thì đột nhiên Dạ Trọng Hoa ngừng lại, liền hiếu kỳ hỏi: "Làm sao vậy?"

Dạ Trọng Hoa thản nhiên liếc mắt về phía Dạ Phi Khanh, sau đó lấy ra một mẩu giấy từ trong lòng đưa lên cho hoàng thượng nói: "Phụ hoàng, đây là bức thư vô tình lấy được từ quân doanh Bắc Mạc, nguyên nhân Tây Lăng liên tục thất bại chính là do có gian tế."

Hoàng thượng thốt nhiên tức giận, vội vàng đem bức thư mở ra, cũng chợt ngây người. Trên tờ giấy đó không có một chữ nào, tờ giấy trắng phau như tuyết, ngay cả một dấu vết đều không.

Hoàng thượng ngây người một lát không nói gì, cảm thấy có chút gì đó không đúng, liền ngẩng đầu tìm kiếm câu trả lời trong đôi mắt sáng ngời đen láy như viên hắc ngọc của Dạ Trọng Hoa.

Trong lòng cũng không khỏi lộp bộp.

Mà Dạ Phi Khanh vừa nghe Dạ Trọng Hoa nói những lời như vậy, tim như muốn nhảy ra ngoài, trong lòng giống như bị ai đó bóp chặt, sắc mặt không hiểu biến đổi.

Bất an lan tỏa khắp người, giả ý nâng chén trà nhấp một ngụm, che giấu đi gương mặt kinh hoảng của mình.

Bức thư được làm bằng loại giấy đặc biệt có thể khiến cho mọi loại mực viết trên nó đều tự động biến mất trong vòng vài canh giờ. Chính tay hắn đã thử nhiều lần, lẽ nào lần này lại mất đi hiệu lực?

Hắn chưa bao giờ lâm vào tình trạng khủng hoảng như vậy, chứng cớ rõ ràng tố cáo hắn đang trong tay phụ hoàng hắn, Nhiều năm ẩn mình, lập biết bao nhiêu kế hoạch, tốn biết bao nhiêu tâm tư để giờ phải bại lộ sao? Trong lòng vốn khẩn trương, lại nhìn thấy gương đầy đầy suy ngẫm âm trầm của hoàng thượng, chén trà trong tay hắn không ngừng run lên khiến cho nước trà bắn ra khỏi chén.

Hoàng thượng đột nhiên thấy vẻ mặt khó coi của Dạ Phi Hi, không khỏi quan tâm mở miệng hỏi: "Phi Hi, con làm sao vậy? Sắc mặt khó coi thế kia?"

Dạ Trọng Hoa cũng híp mắt nhìn thấy dáng vẻ thất thố của Dạ Phi Khanh, trong mắt chợt lóe sáng.

Hắn dùng bức thư này đưa cho phụ hoàng hắn xem chỉ để thăm dò phản ứng của Dạ Phi Khanh, ai ngờ hắn ta lại sớm lòi đuôi.

Dạ Phi Khanh tự biết mình thất thố, lập tức nói: "Phụ hoàng tha thứ, dạo gần đây nhi thần bận rộn nhiều việc triều chính nên có chút mệt mỏi."

Hoàng thượng đã hiểu rõ, mấy ngày nay, hắn trọng dụng Dạ Phi Khanh nên đã để hắn phải khổ sở rồi.

Hoàng thượng nghĩ đến đây, lại nhìn thoáng qua Dạ Trọng Hoa, mở miệng nói: "Mệt đến sắc mặt phờ phạt thế kia, vậy thì chi bằng con chia ít công việc

cho Phi Bạch giải quyết đi."

Dạ Phi Khanh mang vẻ mặt sửng sốt, đó là những công việc mà hắn vất vả lắm mới thò một chân vào quản lý, mọi kế hoạch hắn thiết kế đều nằm trong tầm tay hắn, sao hắn có thể dễ dàng buông tay?

Một chút hắn cũng không muốn giao công việc đó cho ai khác, đặc biệt là Dạ Trọng Hoa.

P/s: Khửa khửa khửa...xong rồi...dịch xong chương lày rồi...phờ ngừ ấy các nhóc ạ...Có vẻ hơn một tuần rồi....có nàng nào còn hóng truyện không?! * Ôm trán đau khổ*

Spoiler:

"Hơn nữa Nhị hoàng tử chỉ có vương phi là chính phi, nay lại mang bầu rất là vất vả, không biết con gái yêu kiều thướt tha của hạ quan liệu có may mắn được hưởng chung phúc khí đó không?"

"Ta không có say, ai nói ta say. Một người phụ nữ thân mang thai lại không tuân thủ nữ tắc! Dùng sáu tòa thành trì để đổi, đúng là nực cười!"

"Người đâu, giúp Uông tướng quân tỉnh rượu, sau đó rửa não cho hắn."

"Ngũ nhi làm sao vậy, ai chọc giận nàng không vui?"

" Không ai cả!"

"Vậy trừng mắt với bổn vương làm gì?!"

"Thật ra ta cũng là người rất lương thiện và rộng lượng, chỉ cần chàng muốn, ta có thể tự tay lựa cho chàng hàng trăm mỹ nữ sinh đẹp hấp dẫn đưa đến Ninh vương phủ, có điều —— đến lúc đó ta cũng không muốn ở lại đây nữa, ta sẽ mang con theo... bỏ trốn."

Ồ xem ra chương sau cô nàng nữ chánh chúng ta ăn dấm chua rồi...có vẻ hấp dẫn...xem nạn nhân thê nô - Hoa ca giải quyết thế nào chứ kéo dài cái số kiếp đào hoa thế này cũng không ổn a...haixxx

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Ninh vương phi hờn giận

Trong lòng Dạ Phi Khanh bắt đầu trầm xuống nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra dáng vẻ thản nhiên, hắn đưa mắt nhìn về phía Dạ Trọng Hoa, trên mặt mang theo mười phần cảm động: "Tạ ơn phụ hoàng đã quan tâm, cống hiến công sức tài cán giải bớt nỗi ưu phiền của phụ hoàng, là bổn phận của nhi thần, nhi thần sao lại cảm thấy mệt được."

Dạ Phi Khanh dừng một chút, lại nói: "Nhị ca gian khổ bên ngoài, dùng sức lực và tính mạng của mình để bảo vệ hòa bình Tây Lăng, cho nên càng phải dưỡng sức nghỉ ngơi thật tốt, Phi Khanh không thể đem phiền phức rước vào người Nhị Ca được. Để Phi Khanh phụ trách mới đúng."

Dạ Trọng Hoa đạm mạc không buồn quan tâm đến thái độ giả dối của Dạ Phi Khanh, trong mắt lóe lên một tia thâm ý: "Ngũ đệ bận việc triều chính, lại muốn cải thiện khả năng ngoại giao, mệt nhọc là điều không thể tránh khỏi."

Dạ Phi Khanh làm như không có nghe thấy, cười hiền lành yếu ớt nói: "So với những vất vả Nhị ca phải trải qua, Phi khanh còn kém xa."

Hai người khách sáo một ứng một đối, hoàng thượng ngồi trên long kỷ từ xa suy nghĩ một lát, đôi mắt đảo quanh, vẻ mặt khó hiểu, đầu ngón tay gõ nhẹ lên bàn gỗ: "Phi Bạch chịu gian khổ bên ngoài đã nhiều tháng, lại từng bị trọng thương, quả thật khổ cực cho con rồi."

Đôi mắt Dạ Trọng Hoa vẫn lãnh đạm, thản nhiên đứng dậy hành lễ với hoàng thượng: "Nhi thần còn có một chuyện, hy vọng phụ hoàng đáp ứng."

Nói xong, hắn từ trong lòng lấy ra một vật, trình ra trước mặt hoàng thượng.

Hoàng thượng ngay lập tức biến sắc, nói: "Phi Bạch, ý con là..."

Vật Dạ Trọng Hoa trình lên chính là hổ phù *, giọng nói của hắn nhẹ bẫng, không có sự trầm bổng lên xuống, càng không thay đổi cảm xúc: "Phụ hoàng, Vũ nhi mang thai, trải qua đường xa vất vả, Nhi thần muốn làm bạn bên cạnh nàng suốt phần đời còn lại. Xin phụ hoàng thành toàn."

*Hổ phù: được hiểu nôm na là cái bùa hình con hổ, vì là tín vật của các thống soái nên còn có tên gọi khác là binh phù (兵符). Lịch sử của hổ phù khởi nguyên từ thời Tây Chu[2], đó là khối kim loại nhỏ bằng bàn tay tạo tác hình con hổ nằm phục[3], thường bằng đồng đen, hi hữu mới có vàng hoặc bạc, trên lưng hổ còn có thể khắc chữ. Thứ nghi trượng này được sử dụng như sau: Dọc sống lưng xẻ hổ làm đôi, nửa phải do vua giữ và nửa trái trao cho

tướng lĩnh mệnh đi tham chiến[4]; nếu không có hổ phù thì thống soái không có quyền điều binh khiển tướng. Bởi phẩm chất quan trọng đó, đã có không ít trường hợp bại trận chỉ vì đánh mất hổ phù.

Khi miệng vừa thốt lên hai tiếng Vũ nhi, trên gương mặt cương nghị của hắn xuất hiện một tia ôn nhu khó dễ dàng nhận ra.

Hắn đưa ánh mắt đầy chân thành mà nghiêm túc chống lại hai tròng mắt đang mở to của hoàng thượng, trên mặt ông mang theo sự khiếp sợ không chút che dấu, đồng thời trong lòng còn ẩn chứa một tia hưng phấn mà an tâm.

Dạ Trọng Hoa đương nhiên biết suy nghĩ của phụ hoàng mình, Nhiều năm qua, phụ thượng coi trọng hắn, nhưng cũng không ngừng đề phòng hắn cho nên mới sủng Dạ Phi Hi để chèn ép hắn. Nay hắn đánh thắng trận, có lẽ ông ta sợ công lao của mình sẽ gây bất lợi cho cái vị trí ông đang ngồi.Một khi trong tay hắn nắm quyền lợi càng nhiều thì hoàng thượng sẽ càng kiêng kị với hắn nhiều hơn. Mặc dù vậy, không những là vua của một nước, ông còn là phụ hoàng của hắn, hắn không khỏi cảm thấy áy náy trong người.

Trên mặt hoàng thượng làm ra vẻ khó xử, thần sắc có chút do dự.

Dạ Trọng Hoa biết ông đang suy nghĩ gì trong lòng, ông sợ một khi hắn không cầm hổ phù trong tay, sau này nếu có kẻ thù bên ngoài đến xâm phạm, sợ Dạ Trọng Hoa hắn sẽ không chịu mang binh đánh giặc.

"Nếu như tình hình chiến sự bất trắc, phụ hoàng có thể phái nhi thần xuất chiến."

Trong con ngươi đen láy pha lẫn chút do dự của hoàng thượng lập tức lộ ra một tia vui mừng ra mặt, hắn cười nói: "Cái đứa con dâu Vũ nhi ngốc nghếch này, lá gan to đến mức nào lại có thể liều lĩnh chạy tới Bắc Mạc, cứu mạng cho con. Chậc, con trai của trẫm quả là có phước, con bé thật sự là phúc tinh cả đời của con. Cần phải chăm sóc lo lắng cho con bé thật tốt, trẫm cũng rất hy vọng sớm đến ngày bế hoàng tôn rồi."

Khóe môi Dạ Trọng Hoa khẽ cong lên, không muốn đứng đây thêm bèn lên tiếng: "Vâng, nhi thần cáo lui."

Hoàng thượng mỉm cười gật đầu, Dạ Trọng Hoa mang thái độ vô cùng vương giả xoay người rời đi.

Dạ Phi Khanh vẫn nhìn theo bóng lưng vững chãi dần dần biến khỏi tầm mắt mình, một câu cũng không nói nên lời, trên mặt vẫn mang một mảnh trầm tư.

Đột nhiên lại nghe âm thanh của hoàng thượng vang lên bên tai: "Trước kia con còn nói Nhị ca là người tham lam binh quyền, bây giờ thì đã rõ chưa?"

Dạ Phi Khanh lập tức bừng tỉnh, vội vàng đứng dậy, nói: "Là con ngu muội, mong phụ hoàng tha thứ."

"Con là một cậu bé thông minh và hiếu thuận, đừng nên dễ dàng tin tưởng người khác." Hoàng thượng thâm minh thở dài, nhìn khối hổ phù đặt ngay ngắn bên trang giấy trắng trên bàn, trong mắt hiện lên một chút phức tạp.

Dạ Phi Khanh ngồi lại một lát cũng cáo lui rời đi.

Nhìn bóng lưng Dạ Phi Khanh rời đi, bên môi hoàng thượng cong lên một nụ cười yếu ớt, hai đứa con trai này đều là người hắn rất coi trọng, có lẽ nên bị hắn khống chế trong tay, như thế mới tốt.

Âu Dương Vũ trở về nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau liền tiến cung đến Phương Hoa điện thỉnh an, lần trước nàng rời đi không một lời từ biệt nhất định sẽ khiến thái hậu lo lắng, sốt ruột. Quả nhiên, đợi cho đến khi Âu Dương Vũ đến tận nơi, thái hậu giống như không nghe hạ nhân mình thông truyền, ánh mắt không thèm nâng lên, thái độ vô cùng lãnh đạm.

Âu Dương Vũ biết thái hậu đang giận mình, bèn tiến lên vài bước nắm lấy ống tay áo bà, nhẹ giọng kêu: "Hoàng tổ mẫu."

Thái hậu hừ một tiếng, lạnh lùng quay đầu sang một bên. Âu Dương Vũ mang theo ý cười sáng lạn, đôi mắt long lanh, giật lấy ống tay áo thái hậu, âm thanh có chút nũng nịu: "Hoàng tổ mẫu, Vũ nhi trở về rồi."

"Con còn biết đường trở về sao?!" Thái hậu bực dọc nói một tiếng, trong mắt ẩn ẩn hiện hiện vài giọt lệ. Bà cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu lên, giữ chặt lấy tay Âu Dương Vũ, từ trên xuống dưới quan sát thật kỹ, khuôn mặt vẫn hồng hào, khí sắc cũng không tệ. Cảm thấy an tâm mới thở phào nhẹ nhõm, ra lệnh cho Dương ma ma mang ghế nệm tựa đến, sau đó còn bảo nha hoàn dâng chén canh sừng trâu nóng hổi cho Âu Dương Vũ, âm thanh mang theo chút trách cứ: " Đã sắp làm mẹ rồi còn hành xử tùy hứng như vậy!"Âu Dương Vũ nghe được lời trách cứ của bà, trong lòng không khỏi cảm động, nàng biết, bà già trước mắt nàng rất quan tâm đến mình.

"Hoàng tổ mẫu, không phải Vũ nhi vẫn ổn sao?" Âu Dương Vũ cười khẽ, nhẹ nhàng vỗ bụng mình: "Vũ nhi với đứa bé đều ổn cả!"

Thái hậu quay đầu đi, cầm lấy khăn tay lau đi nước mắt.

Dương ma ma đứng một bên nhỏ giọng nói: "Vương phi, người ra đi không một lời cáo biệt khiến cho mấy ngày sau đó thái hậu nương nương ngày đêm không ngủ an giấc, thậm chí có khi nửa đêm rời giường niệm kinh cầu cho mẹ con người vẫn bình an vô sự."

Âu Dương Vũ tràn đầy cảm động nói: "Vũ nhi tạ ơn hoàng tổ mẫu."

Thái hậu thở dài, tức giận trách cứ: "Ngày đó nghe thêm tin con thậm chí còn mang binh đích thân ra trận làm cho bà già ta sợ tới mức muốn ngất tại chỗ. Chuyện chiến sự của đàn ông, một bà mẹ thân đang mang bầu như con sao còn to gan mạo hiểm đi làm mấy chuyện nguy hiểm đến tính mạng như vậy,

thật khiến cho ta, khiến cho ta..."

"Hoàng tổ mẫu, chẳng phải bây giờ Vũ nhi vẫn lành lặn đứng trước mặt người sao, người đừng quá lo lắng. Đúng rồi, hôm nay con có mang theo hộp bánh ngọt, hoàng tổ mẫu có muốn thử không?" Âu Dương Vũ mở chiếc hộp đầy tinh xảo ra, đem món bánh do tự tay mình làm đưa đến trước mắt thái hậu.

Thái hậu trừng mắt liếc nàng một cái, nhịn không được sức hấp dẫn của đồ ngọt làm cho quên hết chuyện phải lên tiếng dạy dỗ trách phạt cháu dâu: "Chỉ cần các con không xảy ra chuyện gì là tốt rồi, lần sau đừng để ai gia phải lo lắng thêm nữa."

Thái hậu cầm thìa ăn một mẩu, hương vị ngọt ngào của bánh thấm dần từ đầu lưỡi đến cổ họng, bà khẽ kíp mắt lại hưởng thụ nói: " Hình như sắp đến tiệc thôi nôi ở phủ An Dương Vương, vốn A Tuân còn đang lo lắng không biết có mời được hai con đến không, các con về rồi thật may."

Âu Dương Vũ lên tiếng đáp: "Vâng."

Là một ông chú đã có tuổi, An Dương vương còn có thể được hưởng loại cảm giác làm cha, cho nên tiệc thôi nôi được tổ chức vô cùng xa hoa và công phu. Ông chú thậm chí còn hận không thể thét lên với toàn dân thiên hạ biết được sự ra đời của hai đứa con ông. Ngoài ra, thân là đệ đệ duy nhất của hoàng thượng, trong vương phủ có chuyện vui đương nhiên các đại thần trong cung nhanh chóng thừa dịp chớp thời cơ nịnh bợ.

Trong khoảng thời gian ngắn, phủ An Dương Vương được bao phủ nườm nượp bởi người là người, đông như trẩy hội, náo nhiệt vô cùng.

Âu Dương Vũ và Dạ Trọng Hoa dắt tay nhau vào bên trong thì nhìn thấy An Dương vương phi đang đứng cùng một vị phu nhân trò chuyện. Khoác trên mình một chiếc áo choàng màu lam nhạt, đầu được gắn một chiếc trâm cài mã não phỉ thúy trông rất kiêu sa và diễm lệ.

Sắc mặt của nàng trông không tồi với lớp trang điểm nhẹ.

Bên cạnh nàng có hai bà vú trên tay ôm một cậu nhóc, khuôn mặt phúng phính trắng trẻo như búng ra sữa thế kia nhìn đáng yêu vô cùng.

Khóe mắt An Dương vương phi chợt đảo, ngẩng đầu lên thì phát hiện Âu Dương Vũ và Dạ Trọng Hoa đang đứng một bên, trên mặt không giấu được sự vui mừng. Dạ Trọng Hoa mặc một bộ y bào màu đen mạnh mẽ bằng gấm quý bao lấy thân hình cao lớn, toàn thân hắn toát lên một khí thế cực kỳ uy mãnh cùng khí chất cao quý, mang theo uy lực không thể xem thường. Còn Âu Dương Vũ với mái tóc dài đen óng mượt buông xuống, trên đầu gắn thêm một cây trâm ngọc lan đơn giản nhưng tinh tế. Một vóc người duyên dáng yêu kiều đứng bên cạnh người đàn ông tài hoa đầy quyền lực ngay lập tức đã hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh nhìn từ xung quanh. An Dương vương phi đi về phía trước vài bước, sau đó cầm lấy tay Âu Dương Vũ, trên mặt không giấu được nỗi niềm cảm kích, nếu như không có cháu dâu, chỉ sợ mình không thể bình an sinh ra hai thằng nhóc bụ bẫm này.Còn chưa kịp tỉnh dậy cảm ơn Âu Dương Vũ một tiếng thì con bé đã rời đi.

An Dương vương phi mang vẻ mặt chân thành tha thiết, nói: "Vũ nhi, thẩm chân thành cảm ơn con, nếu không có con, sợ rằng thẩm đã..."

Âu Dương Vũ khẽ cười xấu hổ, cầm lấy chiếc hộp Dạ Trọng Hoa cầm trong tay một chiếc hộp được đóng gói tinh mỹ đưa cho An Dương vương phi, cười nói: "Thẩm à, còn khách sáo với Vũ nhi làm gì? Này nha, đây là quà cho hai cậu em trai."

Đây là hai bộ áo liền quần hình con hổ con màu sọc vàng nâu mà Âu Dương Vũ lấy từ trong không gian. Mặc dù không phải là món quà đáng giá, nhưng vào mùa đông giá lạnh này là thứ giữ ấm cho hai tiểu quỷ đó.

An Dương vương phi vui sướng, vươn tay nhận lấy, lại đưa mắt nhìn thoáng qua bụng Âu Dương Vũ cười nói: "Vũ nhi, xem ra, con của con cũng sắp chào đời rồi."

Dạ Trọng Hoa quét mắt nhìn hai cậu nhóc mũm mĩm mắt ti hí chớp chớp, hai má phính hồng, tay bụ bẫm vung lên loạn xạ, không khỏi ôn nhu cười, nghe xong lời nói của An Dương vương phi, liền nhịn không được nhìn về phía bụng Âu Dương Vũ bụng, trong mắt ánh lên một tia cười đồng tình.

Bởi vì theo phong tục, nam và nữ không thể ngồi cùng trên một yến tiệc cho nên được sắp xếp thành hai nơi.

Phía bên cánh đàn ông thì được tổ chức bên ngoài, còn nữ thì bên trong nội sảnh. Nói là phân chia thành hai nơi nhưng chỉ cách nhau bởi tấm bình phong mỏng.

Âu Dương Vũ được an bài ngồi bên cạnh cùng An Dương vương phi, bên cạnh còn có Dạ Ngu phi, Dạ Tiểu Ngọc, Dạ Tiểu Đàn, Dạ Diêu, cùng vài công chúa khác, thậm chí còn có cả Tam hoàng phi Triệu Mẫn Huyên, bạn giao hảo của Âu Dương Vũ cũng tham dự.

Dạ Diêu vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ thì trên gương mặt trắng nõn lập tức lộ ra một tia vui mừng, nàng mở to hai mắt khoa trương nói: "Chị dâu à, sự tích oai phong của tỷ, muội đã nghe hết rồi nha, tỷ quá lợi hại ấy!"

Âu Dương Vũ nhìn Dạ Diêu khẽ cười, cô nhóc này, miệng mồm vẫn không thay đổi là bao.

Vài phu nhân khác mặc dù không thẳng thắn mở miệng tán thưởng như Dạ Diêu nhưng cũng tỏ vẻ cực quan tâm, hỏi trên đường nàng có khỏe không, ăn ngon ngủ yên không, lại hỏi nàng có bị thương linh tinh đâu không, Âu Dương Vũ biết bọn họ vì quan tâm đến mình nên mới hỏi nên đành cố gắng cười tươi trả lời.

Trong mắt Dạ Ngu Phi cũng không giấu được sự tán thưởng, đường đường là đệ nhất nữ tướng quân của Tây Lăng mang phong thái cao ngạo với tư thế oai hùng hiên ngang, đầy ngạo khí, vậy mà lần đầu tiên trong đời lại tâm phục khẩu phục một cô gái. Nếu đổi lại là mình, nàng không chắc mình sẽ có đủ

dũng khí mang số binh ít ỏi đó đánh lui quân địch.

Phụ nữ cổ đại hầu như không có quyền lợi gì can thiệp vào công việc chính sự, cho nên dần dần cũng đã thành lập thói quen yêu thích nhàn nhã ở nhà. Đó là lý do vì sao mặc dù đã cố gắng kiềm hãm thông tin Ninh vương phi mang thân mang bầu vì lo lắng cho chồng mà lao tới Bắc Mạc vẫn bị rò rỉ ra bên ngoài.

Ngồi ở cách vách có một vị phu nhân, trông có vẻ như là phu nhân của quan gia nào đó, đang cố gắng dựng thẳng lỗ tai lên nghe Âu Dương Vũ trả lời.Lâm thượng thư phu nhân nghe xong không khỏi hâm mộ, nhấp một ngụm rượu nói: "Ninh vương phi quả là trung nữ hào kiệt, ngoài việc dũng cảm không ngại đường xá chạy đến Bắc Mạc, còn có thể trợ giúp Ninh vương đánh thắng trận, thật khiến cho người ta kính nể."

"Nghe nói Ninh vương phi còn ra mặt đàm phán với Bắc Mạc, đem về cho Tây Lăng sáu tòa thành trì!"

"Ninh vương thật đúng là tinh mắt, ngài từng dùng sáu tòa thành trì làm sính lễ a!"

Lời vừa mới nói xong, liền có người hùa theo lên tiếng: "Đúng vậy đúng vậy, nghe nói Ninh vương bị trọng thương, nếu Ninh vương phi không đến chỉ sợ..."

"Ta còn nghe nói, Ninh vương còn hôn mê không tỉnh, Tôn công công lên nắm quyền chỉ huy, gây tổn hại không biết bao nhiêu binh lực, nếu không nhờ có Ninh vương phi ra mặt hiến kế, không chừng kết quả không tốt như thế đâu! Ninh vương phi không hổ là tài sắc vẹn toàn!"

"Cô nhắc ta mới nhớ, tên Tôn công công này đột nhiên mất tích, có phải đã bị oan hồn nào đó lấy mạng rồi không..."

Âu Dương Vũ nghe được ba chữ Tôn công công, liền giật mình sực nhớ hồi trước có đánh lão ta hôn mê nhốt vào không gian, mà nàng quên bén mất...

Bây giờ phải xử lão ta thế nào đây? Hay là hỏi ý kiến của Trọng Hoa vẫn hơn!!!

Có người nịnh hót, đương nhiên cũng có người không phục, hay nói chính xác hơn là ghen tị. Đối diện Âu Dương Vũ có một vị phu nhân, mặt mày có chút khó coi, ngữ khí chanh chua, châm chọc nói: "Phải không đó? Nói gì thì nói cũng chỉ là một người phụ nữ yếu đuối, chỉ sợ là mèo mù vớ phải chuột chết, may mắn thôi, chứ năng lực đâu cần phải ca tụng mức đó."

Nàng không có nói thẳng nhân vật đó là ai, nhưng một câu thôi đủ khiến cho mọi người hiểu ai là người mà nàng đang ám chỉ.

Lời vừa nói ra, vài vị phu nhân vốn trong lòng có chút ghen tị với Âu Dương Vũ, như tìm được tri âm, mạnh miệng lên tiếng: "Đúng vậy, sợ chỉ là tin đồn thất thiệt thôi."

"Các cô nghĩ xem, chính sự đánh giặc là chuyện của đàn ông, phụ nữ chúng ta không lo an phận chạy đến nơi hỗn loạn đẫm máu đó làm cái gì?"

"Phụ nữ là phải thục nữ ngoan ngoãn ở nhà giúp chồng dạy con, đó chẳng phải là trách nhiệm chính của chúng ta sao?"

Âu Dương Vũ đến từ Đông Tấn quốc, lại được Dạ Trọng Hoa lấy sáu tòa thành trì ra cầu thú. Tất nhiên điều đó khiến cho nhiều vị phu nhân không khỏi đỏ mắt mà ganh tị, nhân cơ hội này đả kích Âu Dương Vũ một chút.

Trong khoảng thời gian ngắn, đủ mọi âm thanh xôn xao vang lên, Âu Dương Vũ nghe được những lời đàm tiếu sặc mùi châm chọc, ganh ghét nơi đối diện chỗ ngồi mình. Trong lòng cũng không hề tức giận, nàng không quan tâm thiên hạ nghĩ gì về nàng, huống chi là một đống tạp nham các loại loa phát thanh chanh chua đang kiếm chuyện mua vui, kể lể, nàng cần gì phải để ý?

Âu Dương Vũ không thèm để ý, nhưng người khác lại rất để ý.

Dạ Ngu Phi sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nở nụ cười lên tiếng: "Thôi phu nhân, bản công chúa thắc mắc một chuyện, muốn thỉnh giáo một chút về chuyện lễ nghi của phụ nữ?"Thôi phu nhân chính là cái vì vừa mở màn cho đợt âm thanh trào phúng đó, nghe có ai đó gọi mình liền lập tức chuyển đầu, nhìn thấy người vừa lên tiếng hỏi mình là đại công chúa, đôi mắt còn ẩn chứa một tia sắc lạnh, sắc mặt Thôi phu nhân đột biến.

Vừa rồi nàng chỉ thuận mồm nghĩ sao nói vậy, quên mất vị đại công chúa của Tây Lăng quốc, cũng là một vị nữ tướng đầu tiên cầm binh đánh trận.

Mang sắc mặt lạnh như băng, Dạ Ngu Phi liếc mắt nhìn chằm chằm Thôi phu nhân.

Thôi phu nhân chỉ cảm thấy mồ hôi bắt đầu túa ra trên trán, theo bản năng giơ tay lên lau lau, sau đó mới run rẩy mở miệng nói: "Công chúa hiểu lầm rồi, tiểu phụ chỉ muốn nói... chỉ muốn nói là Ninh vương phi đang có bầu, không nên vất vả bôn ba như vậy."

Nói xong cười gượng hai tiếng, trên mặt lộ ra vẻ lấy lòng.

Dạ Ngu Phi hừ lạnh một tiếng, sắc bén đáp: "Loại phụ nữ chỉ biết ăn không ngồi rồi ở phủ, ham hưởng vinh hoa phú quý, nghe tin chồng mình đang liều chết bên ngoài nhưng hoàn toàn không hề quan tâm, đó mới cần phải xem lại phẩm hạnh của mình, xem lại mình có đủ tư cách gì để lên mặt dạy đời người khác phải ở nhà giúp chồng dạy con."

Nói xong liền nếu không thèm liếc mắt nhìn Thôi phu nhân, thản nhiên nâng ly rượu nhấp một ngụm.

Thôi phu nhân sắc mặt trắng bệch, không nói nên lời, mấy vị phu nhân vừa lên tiếng phụ họa theo cũng á khẩu không dám lên tiếng, chỉ cúi đầu mắt nhìn

mũi, mũi hướng tâm, không nói thêm lời nào.

Nhất thời căn phòng lâm vào trạng thái yên tĩnh.

An Dương vương phi luôn luôn ôn hòa, đối với chuyện vừa rồi cũng có chút bất bình, phê bình kín đáo.

Dạ Ngu Phi dường như vẫn cảm thấy chưa hả giận, tiếp tục nói: "Ai nói phụ nữ không bằng đàn ông, trung nữ cũng có hào kiệt của riêng mình! Trước đã có đại công chúa ta làm tiên phong, giờ thì có thêm Vũ nhi đó thôi."

Thôi phu nhân có chút ngồi không yên, ngượng ngùng cúi đầu, không dám nhiều lời.

Âu Dương Vũ cong khóe môi khẽ cười, trong lòng có chút cảm động, nói: "Cảm ơn thẩm và Ngu Phi tỷ đã khích lệ, Vũ nhi không có vĩ đại như mọi người nghĩ đâu, vả lại xét về mặt quyết đoán thì Vũ nhi không bằng Ngu Phi tỷ rồi."

An Dương vương phi nở nụ cười: "Thế mới nói, người ngoài đồn thổi không sai mà, Ninh vương và Ninh vương phi, tình cảm thâm sâu, mặn nồng không ai sánh bằng."

Dạ Diêu khinh bỉ liếc mắt nhìn Thôi phu nhân gân cổ lên tiếng lấy tán thành: "Đúng thế, đúng thế, Nhị hoàng huynh yêu nhất là chị dâu nhà mình, bởi vì chị dâu không phải là loại phụ nữ chuyên buôn dưa lê bán dưa chuột đặt điều nói xấu sau lưng người khác đâu."

Có một câu dở hơi của Dạ Diêu liền khiến cho bầu không khí lập tức trở lại rộn ràng, ồn ã. Âu Dương Vũ từ đầu tới cuối vẫn mang vẻ mặt tươi cười, đối với chuyện vừa rồi hầu như không có tí ảnh hưởng gì đến tâm trạng của nàng.

Dạ Ngu Phi liếc mắt nhìn thấy thái độ bình thản của Âu Dương Vũ, trong lòng càng tỏ ra rất vừa lòng với cô em dâu này.Bên phía nữ quyến thì khôi phục về trạng thái ban đầu, nhưng bên phía Dạ Trọng Hoa thì không khí dường như có chút quái dị.

An Dương vương trong lòng vui mừng, cảm xúc tăng vọt, tự hào nói này nói nọ, nào là con mình nó đáng yêu như thế nào, nào là con mình nó thông minh ra sao,....

Thấy An Dương vương vui vẻ như vậy, quan viên quần thần đương nhiên cũng tranh thủ phụ họa theo, đều kính rượu, rượu mà An Dương vương đã mời thì không ai có thể từ chối.

Dạ Trọng Hoa ngồi yên một góc, nhàn nhã uống rượu, ánh mắt cũng nhịn không được ôn nhu nhìn về phía tấm bình phong mỏng bên kia, nghĩ đến trên tay Âu Dương Vũ hạnh phúc ôm con trong lòng cười với hắn, trong lòng không khỏi ấm áp, môi khẽ cong lên.

Ngồi đối diện với Dạ Trọng Hoa chính là Dạ Phi Ly, vừa phát hiện ra thái độ bất thường của hoàng huynh mình, trên mặt hắn không giấu được vẻ kinh ngạc, theo như trí nhớ của hắn thì chưa bao giờ trong đời hắn nhìn thấy hoàng huynh mình mang một loại sắc thái ấm áp mà ôn nhu đến vậy.

Nhưng vào lúc này, ngồi phía sau Dạ Trọng Hoa chính là vị Doãn thượng thư đột nhiên đứng lên, cầm trên tay chén rượu đi đến kính rượu Dạ Trọng Hoa.

Lần trước tại tiệc sinh thần thái hậu, phu nhân hắn đã từng hỏi ý kiến của Âu Dương Vũ về việc sắc phong cho con gái nhà hắn làm sườn phi của Ninh vương. Chỉ có điều cuối cùng thì cũng chả giải quyết được gì. Nhưng vợ chồng già bọn Doãn thượng thư bọn họ nào thôi mộng hão huyền đó, hôm nay tìm được một cơ hội tốt, đương nhiên phải chớp thời cơ một phen.

Doãn thượng thư nghĩ vậy, như tiếp thêm can đảm, giơ chén rượu lên nói: "Nhị hoàng tử, chúc mừng ngài thắng trận trở về, lão thần kính ngài một ly!"

Dạ Trọng Hoa từ chối cho ý kiến, từng điệu bộ cử chỉ vô cùng cao quý, nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Doãn thượng thư thấy dáng vẻ tiêu sái cao ngạo của Ninh vương thì cũng uống một hơi cạn sạch. Hắn buông chén rượu, trên mặt mang ý cười, nói: "Nhị hoàng tử, giao dịch với Bắc Mạc lần này, nghe nói vương phi góp không ít phần công sức?"

Ánh mắt Dạ Trọng Hoa mặc dù trông rất điềm tĩnh ôn hòa, nhưng lại che giấu một vẻ sâu thẳm khiến người ta không dám có hành động tiếp theo. Con ngươi sâu thẳm càng u tối, không cách nào đoán được tâm tư sâu xa kia cho đến khi câu nói tiếp theo vang lên....

"Ninh vương phi thật lợi hại, có đủ dũng khí và can đảm, bất chấp cả việc đang có thai."

Dạ Trọng Hoa khó chịu quét đôi mắt lạnh nhìn về phía hắn.

Doãn thượng thư thấy vậy liền có chút xấu hổ, khụ một tiếng, thấy Dạ Trọng Hoa không có phản ứng, liền tiếp tục nói: " Còn nữa, hiện nay Nhị hoàng tử chỉ có vương phi là chính phi, lại đang mang bầu, rất chi là vất vả, không biết con gái yêu kiều thướt tha của hạ quan liệu có may mắn được hưởng chung phúc khí đó không?"

Lại chuyện cũ, nhắc đi nhắc lại.

Chuyện lần trước Âu Dương Vũ vẫn chưa nói với Dạ Trọng Hoa nhưng Dạ Trọng Hoa sao lại không biết.Sắc mặt Dạ Trọng Hoa bắt đầu trầm xuống, đôi mắt sâu tới mức có thể khiến người ta kinh sợ. Nó bình thản nhưng có một độ sát thương cực lớn, giống như cất giấu một thứ quyền uy, khiến người đối diện chưa kịp giơ tay lên thủ đã bại trận, bị ánh mắt ấy ép tới mức phải nộp vũ khí đầu hàng. Khóe môi cong lên ý cười châm chọc, hắn lạnh nhạt

quét mắt nhìn Doãn thượng thư.

Doãn thượng thư bị một cái liếc mắt liền lạnh run người, có chút chột dạ cúi đầu, cười gượng hai tiếng, trong lòng không khỏi thầm oán Doãn phu nhân hắn vì nôn nóng mà thúc giục hắn tới hỏi.

Không phải phu nhân hắn nói Ninh vương phi đồng ý rồi sao, cả Hiền phi cũng đồng ý. Lẽ nào Ninh vương không hề tán thành? Nhìn bộ dạng của Ninh vương bây giờ, rõ ràng là đang ngầm cảnh cáo hắn, nếu lão dám ném con gái mình tới cho bổn vương, bổn vương sẽ ngay lập tức cho lão biết cái cảm giác ăn mày không chốn nương thân hưởng tuổi già!

Dạ Trọng Hoa thản nhiên thu hồi ánh mắt, trên gương mặt tuấn mỹ vô song lộ ra vẻ bình thản, vừa vương giả mà cao ngạo, lãnh liệt như sương.

Doãn thượng thư không dám nhắc lại đề tài này thêm thì đột nhiên có người đi qua.

Người vừa đi đến chính là Uông tướng quân, chiến tích của người này trước kia cũng không hề ít, tính tình lại có tiếng là dễ nổi nóng. Ở trong mắt hắn, phụ nữ chỉ là một công cụ làm ấm giường, chưa bao giờ hắn đặt quyền phụ nữ để vào mắt.

Hôm nay uống mấy ngụm rượu thì mặt mày đã đỏ lên, nghe lén chuyện Ninh vương ngay cả chuyện nạp thêm một vị sườn phi cũng không đồng ý, trong lòng liền nảy sinh một tia hèn mọn. Thậm chí nghe được chuyện phu nhân của Ninh vương không ngoan ngoãn ở nhà còn chạy loạn đến chiến trường, tham dự hành quân, trong lòng liền bốc hỏa, lòng tự tôn của đàn ông dâng lên. Đàn bà không lo ở nhà thực hiện bổn phận dâu hiền, ngu ngốc làm mấy chuyện hoang đường, thực nực cười!

Hắn giận dữ mất lý trí đặt mạnh chén rượu xuống bàn, lớn tiếng nói: "Nhị hoàng tử, Ninh vương phi rõ ràng rất quá phận. Chiến trường là cấm địa của phụ nữ, cô ta không ở nhà làm con hiền dâu thảo thì thôi còn phiền phức chạy loạn bên ngoài làm gì, cô ta có còn coi quy tắc lễ nghi ra gì không?!"

Hắn không nhìn gương mặt đang tối sầm đến mức khó coi của Dạ Trọng Hoa, tiếp tục thờ ơ nói: "Phụ nữ sinh ra không thể sủng ái họ như vậy được, chỉ khiến bọn họ leo lên đầu lên cổ trượng phu ngồi thôi, được nước làm tới, nhất định là cô ta ép ngài không được cưới thêm vợ chứ gì? Đàn ông mà, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường ở huyện, là chính phi, đâu thể ích kỷ ôm giữ đàn ông của mình như vậy."

"Mạt tướng nói cho ngài biết, khuê nữ của nhà lão Doãn gia này tính tình cũng rất tốt, dung nhan không kém người thường, ngài cứ cưới đi!"

Vung tay lên, làm như đưa ra quyết định.

Ánh mắt Dạ Trọng Hoa đột nhiên trở nên sắc lạnh, biểu tình lãnh đạm dường như lộ rõ ra ngoài mặt, cử chỉ lạnh lùng bình tĩnh, vẻ đẹp quyến rũ thấu tận xương. Uông tướng quân! Ngươi có biết ngươi đã phạm phải hai sai lầm lớn của đời mình không? Thứ nhất, chuyện bổn vương muốn nạp thê thiếp hay không cũng không đến phiên ngươi can thiệp. Thứ hai, dám mạnh miệng dùng những lời lẽ gây xúc phạm đến vợ bổn vương, bổn vương là chồng nàng, còn chưa hề có những suy nghĩ đánh giá nàng như thế, mà ngươi...có vẻ như chán sống rồi?Hắn còn chưa mở miệng, thì nghe bên cạnh oành một tiếng, chén rượu đặt mạnh lên bàn.

Động tác của An Dương vương so với hắn còn nhanh hơn, trong mắt hắn dường như đủ nóng để phun ra lửa!

Mấy câu bình luận của Uông tướng quân về Âu Dương Vũ đã thành công phá hỏng tâm trạng của An Dương vương.

Hắn coi Âu Dương Vũ là cô cháu dâu hiền lành, là phúc tinh của nhà hắn, không chỉ cao thủ trên lĩnh vực y thuật mà còn rất kiên nghị quả cảm, ai nói cháu dâu bản vương không biết lễ nghi lễ tắc?

Tên Uông tướng quân này, thường ngày rất ít nói thì thôi, nay thì chút rượu vào là ăn nói lung túng, đụng đâu bạ đó, giỏi lắm.

Nghĩ vậy, hắn chỉ thẳng tay về phía Uông tướng quân lớn tiếng nói: "Người đâu, Uông tướng quân say rồi, ném hắn ta ra khỏi vương phủ bản vương!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ngoài cửa lập tức có hai tên thị vệ chạy vào.

Uông tướng quân đứng dậy, mang theo một thân mùi rượu, sắc mặt đỏ đậm, hét lên: "Ta không có say, ai nói ta say. Một người phụ nữ không biết phép tắc lễ nghi thì không cần cũng không sao?! Dùng sáu tòa thành trì để đổi, đúng là nực cười!"

Trong lúc nhất thời, trên bàn mọi người ai ai cũng nhìn nhau, bọn họ biết lão tướng già này sắp gặp nạn rồi.

Ai không biết Ninh vương trân trọng cưng chiều Ninh vương phi đến mức nào, bây giờ thì ở trước mặt Ninh vương chửi bới nói này nói nọ, cha này muốn tìm chết rồi!

Dạ Trọng Hoa vẫn giữ vẻ bình tĩnh như trước, nhưng sắc mặt tựa như có chút dao động. Đôi mắt cương nghị phản chiếu một tia lãnh băng, tư thế cử chỉ đều rất tao nhã nhưng chỉ toàn mùi sát khí bủa vây xung quanh, mọi người xung quanh dường như sinh ra ảo giác vị Ninh vương trước mắt này không phải mới vừa giết người xong đó chứ, tròng mắt đạm mạc lười biếng lên tiếng: "Xem ra Uông tướng quân say đến mức không biết tốt xấu là gì, Thúc phụ, không thể để lão cứ mang bộ dáng đáng xấu hổ đó trở về được, đợi đến lúc tỉnh rượu rồi về cũng không muộn."

Dạ Trọng Hoa thản nhiên không chút để ý lên tiếng, giọng nói của hắn vang lên vô cùng nhàn nhã khiến người ta không cách nào đoán biết được tâm tư sâu thẳm kia cho đến khi câu nói tiếp theo vang lên: "Người đâu, đến giúp Uông tướng quân tỉnh rượu."

Vừa dứt lời, lập tức hai tên áo đen từ đâu nhảy ra, một tên là Tiểu Đao, tên còn lại chính là ám vệ cao thủ được chọn đi theo bên Tiểu Đao học hỏi kinh

nghiệm, bọn họ không ai lên tiếng lôi Uông tướng quân kéo ra ngoài.

Mọi người chỉ nghe âm thanh dần dần xa của Uông tướng quân: "Buông ra, ta không có say!"

"Các ngươi muốn làm gì?"

"Buông ra!"

"Các ngươi dám? Lão tử giết các ngươi!"

Tiếp theo đó ba một tiếng, âm thanh của vật nặng rơi xuống nước vang lên.

Bên ngoài một trận tiếng động lớn nháo, trong sảnh đám đàn ông còn lại cũng lặng ngắt như tờ.

Ninh vương sát phạt quyết đoán khiến cho bọn hắn dù cho có một trăm lá gan cũng không dám chọc ngài ấy. Từ chuyện hôm nay, bọn họ đã rút ra một bài học xương máu, tuyệt đối không bao giờ lấy Ninh vương phi ra làm đề tài trêu chọc, trêu chọc Ninh vương phi không khác gì với việc xúc phạm thanh dnah của Ninh vương, có thể thấy được Ninh vương phi có tầm quan trọng lớn nhường nào ở trong lòng Ninh vương.Doãn thượng thư trong lòng hoảng sợ, sắc mặt đều trắng bệch, nếu như hắn biết điều thăm dò tính tình của Ninh vương thì tuyệt đối không có chuyện to gan đến hỏi chuyện hôn sự giúp con gái mình, nhưng lời cũng đã nói ra rồi, biết làm sao đây, trong lòng bắt đầu không yên.

Dạ Phi Khanh ném đôi mắt lạnh lùng chứng kiến mọi sự tình diễn ra, đột nhiên nói một câu: "Nhị ca chớ tức giận, Uông tướng quân chỉ vì rượu nên ăn nói thẳng thắn không quan tâm đến người khác thôi."

Ý của hắn, chính là lời của lão Uông đó không phải không có lý.

Dạ Trọng Hoa lạnh lùng liếc mắt Dạ Phi khanh, nói: "Không nhọc công Ngũ đệ lo lắng, vị trí chính phi của đệ vẫn còn đang đợi quyết định của đệ kia."

Dạ Phi Khanh đạm mạc cười, làm như cũng không ngại.

Lâm vào một mảng lạnh lùng, Dạ Trọng Hoa thản nhiên nâng chén uống rượu.

Vân Thương vẫn ngồi bên cạnh hắn, cũng biết sự xuất hiện của Âu Dương Vũ chính là sinh mạng của Dạ Trọng Hoa. Dù sao cũng là ngày vui của An Dương vương, không thể vì chút chuyện mà quét đi nhã hứng của người ta được, hắn bưng chén rượu, cười nói: "Thất thần làm cái gì a, mọi người uống rượu, uống rượu đi."

Không khí đã bớt dần sự lạnh lẽo.

Cũng có đại nhân lập tức nói: "Ninh vương phi quả là trung nữ hào kiệt, vừa gan dạ sáng suốt vừa quyết đoán, ngay cả lão thân cũng cảm thấy hổ thẹn."

"Đúng thế, không những y thuật cao siêu mà Ninh vương phi còn có thế tạo nhiều bất ngờ đột phá đến vậy, bội phục bội phục."

"Nhị hoàng tử thật có mắt nhìn người, có phúc khí a, ha ha!"

Nhiều tiếng động vang lên phụ họa theo, liên tiếp tâng bốc Âu Dương Vũ.

Nếu mà không làm vậy, chỉ sợ kết cục sẽ như lão Uông tướng quân ngu ngốc kia. Cũng may là lão già đó uống say, nếu không thì kết cục còn thảm hơn.

Vân Thương nhìn Dạ Trọng Hoa vẫn mang bộ dạng lạnh lẽo bèn nhẹ nắm chặt tay trái đặt ở bên môi, hàm chứa ý cười nhợt nhạt, những người này thật đúng là...

An Dương vương nghe mọi người khoa trương Âu Dương Vũ, trong lòng cực kỳ vừa lòng, tiếp tục tiếp đón mọi người uống rượu.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Dạ Trọng Hoa lập tức mang Âu Dương Vũ trở về Ninh vương phủ, không ngờ Âu Dương Vũ vừa ngồi lên xe ngựa thì đã trừng mắt nhìn hắn, thần sắc có chút hờn giận khó hiểu.

Dạ Trọng Hoa cầm lấy tay Âu Dương Vũ thắc mắc hỏi: "Ngũ nhi làm sao vậy, ai chọc giận nàng không vui?"

"Không ai cả."

Hắn vươn tay nâng cằm nàng hướng gần về phía hắn, đôi mắt đẹp phản chiếu dưới đáy mắt nàng: "Vậy trừng mắt với bổn vương làm gì?"

Âu Dương Vũ đẩy tay hắn ra khỏi cằm mình, thở dài một hơi: "Con mắt nào chàng thấy ta đang trừng mắt chàng? Rõ ràng ta đang ngắm chàng mới phải. Chậc, nhìn xem bộ dáng anh tuấn đầy tiêu sái của vị chiến thần lẫy lừng Tây Lăng quốc, lại quyền cao chức trọng, nhất định phải có ba ngàn mỹ thiếp vây quanh chung quanh ở bên mới đúng a, sao ngài lại vơ cái danh hiệu chính phi cho một cô gái không biết phép tắc như ta a?"

Dạ Trọng Hoa không khỏi bật cười vừa muốn mở miệng thì chợt nghe được Âu Dương Vũ tiếp tục nói: "Ai, Đại tiểu thư thướt tha của Doãn gia thoạt nhìn cũng rất xinh đẹp, tươi trẻ như hoa, tính tình rất hiền lành, dịu dàng..."

“Vũ nhi, vì chuyện này mà giận ta?” Dạ Trọng Hoa lên tiếng ngắt lời Âu Dương Vũ, có chút giận hờn ôm cô ngốc không hiểu chuyện như nàng vào lòng, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng “Ngoài Vũ nhi ra, còn ai có đủ tư cách đứng bên cạnh ta?”

“Hôm nay Doãn đại tiểu thư không có tư cách thì, về sau còn có Lâm gia tiểu thư, Lý gia tiểu thư...” Âu Dương Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, “Ngẫm lại đủ khiến cho người ta phát bực.”

“Cô ngốc, nàng yên tâm, không có người khác.”

“Thật ra ta cũng là người rất lương thiện và rộng lượng, chỉ cần chàng muốn, ta có thể tự tay lựa cho chàng hàng trăm mỹ nữ sinh đẹp hấp dẫn đưa đến Ninh vương phủ, có điều —— đến lúc đó ta cũng không muốn ở lại đây nữa, ta sẽ mang con theo... bỏ trốn.”

“Nàng dám?!”

“Chàng thử xem ta có dám không.”

Dạ Trọng Hoa có chút bất đắc dĩ ôm chặt Âu Dương Vũ trong lòng, dịu dàng hôn lên tóc nàng, sau đó phân phó Tiểu Đao đến, nói với hắn vài câu, trên gương mặt nghiêm túc của Tiểu Đao bất giác lướt qua một tia ngạc nhiên, trừng mắt to nhìn Dạ Trọng Hoa, sau đó cũng vâng vâng dạ dạ rời đi.

Âu Dương Vũ chợt nhớ đến cái gì, bắt lấy tay áo Dạ Trọng Hoa nói: “Hôm nay ở bữa tiệc có người nhắc đến việc Tôn công công mất tích...Lúc đó ta mới sực nhớ ra... Là ta nhốt lão.”

“Hửm?”

“.... quên thả lão ra ngoài.”

Dạ Trọng Hoa khẽ híp mí mắt: “Tên đó ở đâu?”

“Ở trong này...” Âu Dương Vũ chậm rãi chỉ chỉ vào đầu mình, Dạ Trọng Hoa khẽ nhíu mày khó hiểu, lập tức nghĩ tới cái gì: “Sắp tới sinh thần Phi Khanh, ta chưa bao giờ tặng hắn ta thứ gì, hay là nhân dịp này tặng cho hắn một món quà đặc biệt đi.”

Âu Dương Vũ ngạc nhiên nhìn hắn, thắc mắc hỏi: “Quà đặc biệt gì thế? Chẳng lẽ là mỹ nhân mà chàng vừa mới ra lệnh cho Tiểu Đao đi tìm.”

“Nàng nghe được?” Dạ Trọng Hoa âm thầm nghi hoặc, tai của Vũ nhi thật đúng là không thể khinh thường. Hắn cũng không có biểu tình gì, đôi mắt bán mị đầy yêu nghiệt: “Mỹ nhân sao có thể tính là quà đặc biệt được, đồ mà ta muốn tặng —— chính là rắc rối mà nàng chưa kịp tống đi.”

P/s: Bởi ta nói chọc tiểu tam nào cũng được chứ chị đại là chớ có nói xấu trước mặt người bảo hộ, có ngày chết yểu với anh, mà chị già này cũng ra mặt ghen bóng ghen gió...đúng là phụ nữ trong thời kì mang thai là đáng sợ nhất...chuyện gì cũng có thể nghĩ ra được..hơm có sờ poi lơ cho mấy nàng rồi... Nhưng có phải nên được mấy nàng thưởng vài cái hôn hơm.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Thủy tinh?!

Cơ thể Âu Dương Vũ càng ngày càng nặng nề, giờ giấc ngủ cũng nhiều hơn bình thường.

Sau bữa tiệc tại phủ An Dương vương, trở về Ninh vương phủ nàng liền cảm thấy có chút mệt mỏi, rửa mặt chải đầu xong xuôi liền ngủ thẳng đến trưa hôm sau.

Từ từ tỉnh lại, đã không thấy người bên cạnh đâu, trong mắt Âu Dương Vũ léo lên một tia kinh ngạc, hôm nay hưu mộc, cũng không dùng tới hướng. Không hơn hướng ngày, Dạ Trọng Hoa luôn có thói quen ngủ cùng nàng thêm một chút.

Hôm nay lại có chút kỳ quái.

Trúc Lục thấy Âu Dương Vũ đã tỉnh lại, liền tiến vào hầu hạ nàng ngồi dậy, Âu Dương Vũ nhíu mày thắc mắc hỏi: “Vương gia đâu?”

Dường như có chút kiêng kị, Trúc Lục khó khăn mở miệng ấp úng: “Vương gia...vương gia đang ở sảnh chính.”

Nói xong liền hầu hạ Âu Dương Vũ rửa mặt chải đầu một phen, trong lòng Âu Dương Vũ không khỏi cảm thấy khó chịu kỳ lạ. Sau khi sửa soạn xong, nàng mang theo Trúc Lục đi về phía sảnh chính.

Đợi cho tiền thính, liền phát hiện lúc này tiền thính rất náo nhiệt.

Trong sảnh có mười cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, bộ dạng trông rất yểu điệu, nhu nhược, mềm yếu đứng xếp hàng ngang. Tuy tất cả bọn họ đều cúi đầu nhưng cũng có thể nhận ra nhan sắc bọn họ diễm lệ đến mức nào.

Trong đầu Âu Dương Vũ lập tức hiện ngay bốn chữ —— dương châu gầy mã.

Dạ Trọng Hoa ngồi tao nhã một bên uống trà, đầu cũng không thèm nâng, lười biếng thấp giọng thương lượng gì đó với Tiểu Đao, Tiểu Đao cung kính đứng một bên liên tục gật đầu vâng dạ.

Sau khi đã sắp xếp xong, Dạ Trọng Hoa vừa nhấc đầu thì phát hiện Âu Dương Vũ đang đứng ngoài cửa, liền mỉm cười vẫy tay gọi nàng đến ngồi bên cạnh mình, rồi quay đầu phân phó cho Trúc Lục: "Đi bảo phòng bếp đem chút cháo ấm lên đây."

"Vâng!" Trúc Lục lên tiếng đáp rồi xoay người lui xuống, ánh mắt không khỏi lo lắng liếc nhìn đám mỹ nhân xếp hàng đằng kia, trong lòng tự vấn: lẽ nào vương gia muốn nạp thiếp? Còn gọi vương phi đến hỏi ý kiến?

Hiển nhiên, suy nghĩ của Dạ Trọng Hoa làm sao một nô tỳ quèn như Trúc Lục có thể đoán ra.

Âu Dương Vũ cong mắt mỉm cười, nhỏ giọng hỏi: "Mới sáng sớm mà vương gia đã bị mê hoặc bởi ong bướm nơi đây rồi à?!"

Dạ Trọng Hoa nhịn không được trừng mắt nhìn nàng cảnh cáo, đem đôi bán tay lạnh băng của nàng nắm chặt, cằm tùy hứng nhếch lên về phía đám mỹ nữ đó, nói: "Nàng nói xem, Doãn thượng thư sẽ thích chứ?"

Âu Dương Vũ cẩn thận đưa mắt đánh giá đám mỹ nhân trong sảnh, đang suy nghĩ xem rốt cuộc Dạ Trọng Hoa muốn xử lý đám người này thế nào thì thình lình nghe được một câu nghi vấn của hắn, có chút ngây người.

Đợi đến khi hiểu được ý đồ của Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ không khỏi cười phì: "Lễ vật Ninh vương ban cho, sao lại không thích được?"

Nhìn ý cười rạng rỡ trên gương mặt Âu Dương Vũ, bên môi Dạ Trọng Hoa cũng cong lên ý cười tà mị khó đoán.

Chỉ trong chốc lát, trước cổng phủ Ninh vương phủ bắt đầu khua chiêng gõ trống, âm vang chấn động trời đất, hấp dẫn không ít người đến vây xem.Nhiều cỗ kiệu được sắp xếp ngay ngắn trước cổng, mỗi cỗ kiệu đều được sắp đặt cầu kỳ, tỷ mỉ, trang trọng và xa hoa với khăn vải màu đỏ trang trí bên trên đầy bắt mắt. Mọi người tụ tập xung quanh không khỏi tò mò nheo mắt nhìn đoàn nữ tử từ trong phủ Ninh vương đi ra, đầu đội khăn voan hồng, đi lại lượn lờ sau đó được nhóm ma ma đưa vào kiệu.

Tiểu Đao thấy mọi việc đã chuẩn bị ổn thỏa, liền xoay người lên ngựa, vung kiếm trong tay lên ra hiệu bắt đầu khởi hành.

Theo sau Tiểu Đao dẫn đường phía trước thì một đội đội ngũ rước chỉnh tề đi theo, rất là hoành tráng.

Tiếp đó là đoàn kèn trống khua chiêng gõ mõ, hăng say khiến cho một góc phố trở nên náo nhiệt, giống như đang tổ chức một đám cưới gả con gái về nhà chồng.

Dân chúng hai bên đường vốn tò mò với quy mô của đoàn rước nên cũng chậm rãi đi theo sau, bình luận ngưỡng mộ này nọ, bọn họ không biết những cô gái ngồi trên kiệu kia được gả cho ai, theo hướng mà đoàn rước đi, dường như là muốn đi đến phủ của Doãn thượng thư?

Tiểu Đao lạnh lùng không thèm đếm xỉa đám người xung quanh, chỉ thản nhiên một người một ngựa thẳng tiến về phía trước.

Cho đến khi đứng trước cổng Doãn phủ, hắn liền mạnh mẽ ghì ngựa dừng lại, giơ kiếm lên ra hiệu cho đoàn rước phía sau.

Một đoàn rước mang một bầu trời sắc đỏ rực đã thành công thu hút mọi ánh nhìn của toàn bộ dân chúng kinh thành, thậm chí bọn hạ nhân gác cổng trước Doãn phủ cũng ngơ ngác nhìn màn náo nhiệt, vì sao đám rước này đột nhiên lại dừng trước cổng Doãn phủ bọn họ?

Bọn hạ nhân canh cửa hai mặt nhìn nhau đầy ngạc nhiên.

Đừng có bảo với bọn hắn rằng chuyện vui này là quà dành cho phủ họ Doãn đó chứ? Nhưng nhà bọn họ chỉ có một vị tiểu thư, còn có một vị công tử chưa tới tuổi cưới vợ, cũng đâu hề nghe lão gia thông báo trong phủ có hỷ a.

Còn đang nghi hoặc thì mắt thấy Tiểu Đao xoay người xuống ngựa, vài bước đến trước mặt bọn hắn, âm thanh lạnh lùng khảng khái nói: "Ninh vương điện hạ tặng quà đặc biệt cho Doãn thượng thư, các ngươi còn không hiểu chuyện đi thông báo một tiếng?"

Thủ vệ vừa nghe hai chữ "Ninh vương", hai mắt lập tức sáng lên, mặt mày không giấu được sự vui mừng, vội vàng nói: "Xin các vị hãy chờ một lát, tiểu nhân lập tức đi bẩm báo."

Tiểu Đao trưng bộ mặt lạnh lùng như trước, gật đầu, thản nhiên ôm kiếm đứng chờ tin tức bên trong.

Chỉ trong chốc lát, Doãn thượng thư cùng Doãn phu nhân vội vàng sải bước chân dài nhất có thể chạy đến, trên mặt lộ ra vẻ hớn hở, vui mừng.

Khi nghe tin hạ nhân cấp báo có quà từ Ninh vương điện hạ, trong lòng Doãn phu nhân đương nhiên không giấu được vui sướng, bà lấy tay huých vào cánh tay Doãn thượng thư, nói: "May nhờ có chàng ra mặt hỏi thăm, thấy chưa, thiếp đã nói Ninh vương điện hạ sẽ đồng ý mà."

Doãn thượng thư cũng thả phào một hơi nhẹ nhõm, hôm qua hắn mất ngủ nguyên một buổi tối, bức rứt không yên, vốn cứ nghĩ rằng chuyện hỏi cưới ở yến hội sẽ êm đềm trôi qua, chỉ cần không chọc giận Ninh vương thì tốt rồi, ai ngờ Ninh vương không những không tức giận, mà còn đồng ý?Sắc mặt hắn trở nên rạng rỡ, vui như mở cờ trong bụng.

Mắt nhìn thấy đoàn rước với sắc đỏ xa hoa trước cổng, người chưa tới nơi thì miệng đã tới trước: "Ninh vương thật là quá khách khí, lão thần không nhận nổi mất."

Nhưng khi đến trước cửa, thì phát hiện ra có gì đó không đúng, đám rước này không giống như đến tặng đồ sính lễ, mà giống như... Đưa gả?

Doãn thượng thư cùng Doãn phu nhân bốn mắt nhìn nhau, sau đó nhìn đội ngũ náo nhiệt bên ngoài, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Còn chưa suy nghĩ cẩn thận, thì từ trong kiệu bước ra ước chừng mười cô nương, đầu đội khăn voan mỏng, có thể nhìn xuyên thấu được vẻ đẹp ẩn hiện đằng sau nó, thẹn thùng mà đáng yêu.

Doãn thượng thư đưa đôi mắt thèm thuồng nhìn mười cô gái trẻ măng trước mắt, nhất thời trong lòng có chút nhộn nhạo, nhưng lại không rõ mục đích của Ninh vương?

Tiểu Đao thấy vợ chồng Doãn thượng thư đã đi ra ngoài liền tiến lên phía trước, khẽ cúi người, tay chỉ về phía mười nàng dâu phía sau: "Ninh vương nói Doãn đại nhân hình như rất quan tâm đến Ninh vương phi, trong lòng ngài vô cùng cảm kích, cho nên tặng phần đại lễ này, phân phó riêng cho tiểu nhân tuyển chọn mười bông hoa xinh đẹp, để các nàng làm bạn tri kỷ hầu hạ Doãn đại nhân."

Tiểu Đao nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Doãn thượng thư, sắc mặt không đổi thản nhiên nói tiếp: "Ninh vương còn nói, nếu Doãn đại nhân thích thì cứ việc mở miệng yêu cầu Ninh vương, Ninh vương sẽ phái người đưa đến."

Doãn thượng thư nhìn đám cô nương mỹ mạo xếp hàng phía sau, nhất thời không biết phải mở miệng thế nào.

Doãn phu nhân vốn tưởng đây là chuyện tốt, ai ngờ chuyện thành ra như vậy, quay đầu nhìn thấy chồng mình bày ra bộ mặt thèm đến nhỏ dãi thì trong lòng không khỏi tức giận, tay dùng sức nhéo lên cánh tay Doãn thượng thư, miệng nghiến răng nghiến lợi.

Về cơ bản trong lòng đã có chút hài lòng nhưng đột nhiên bị một nhéo một phát khiến cho hắn bừng tỉnh, cười gượng từ chối: "Tâm ý của Ninh vương, lão phu xin nhận, nhưng lão phu thật sự không nhận nổi, xin hãy mang trở về đi."

Tiểu Đao cười cười, ý cười còn chưa lan đến khóe mắt thì bắt đầu chợt lạnh: " Tính tình của Ninh vương, không cần nói ra đại nhân cũng hiểu được. Một khi Ninh vương điện hạ đã bỏ công sức tặng cho ai thứ gì đó thì không có chuyện thu hồi trở lại, việc tặng lễ vật của Ninh vương không đến phiên chúng tiểu nhân có thể xen vào, xin Doãn đại nhân đừng tiểu nhân khó xử."

Nói xong Tiểu Đao liền không chút chần chừ, cáo từ rời đi.

Trước cổng Doãn phủ, mặt mày của Doãn phu nhân từ đỏ đậm đến xám ngoắc, hung hăng liếc nhìn biểu tình khó xử nhưng có chút vui sướng của Doãn lão nhân.

Doãn lão nhân nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Doãn phu nhân mình, đáy mắt cũng ánh lên mừng rỡ như điên.

Mười cô gái xinh đẹp, ôi trời ơi, có cơ hội tốt thế này, vì cớ gì lão không bắt lấy.Mười giai nhân diễm lệ tự giác xếp hàng đến trước mặt Doãn thượng thư, chỉnh tề hành lễ sau đó ngọt ngào cất giọng: "Tiểu nữ kính chào Doãn đại nhân."

Thanh âm uyển chuyển mềm mại như tơ lụa khiến cho tâm bất ngờ rung động xốn xao, Doãn đại nhân không tự giác vươn tay, nói: "Đứng lên đứng lên, tất cả đều đứng lên đi."

Sắc mặt Doãn phu nhân tái mét, tức giận phất tay áo trực tiếp đi thẳng vào trong.

Sau khi Tiểu Đao phụng mệnh trở về, tuy chỉ nói ngắn gọn vài chữ nhưng đủ để khiến Âu Dương Vũ có thể tưởng tượng được gương mặt xám xịt của Doãn phu nhân, nhịn không được cười rộ lên.

Ban đầu bà ta muốn đưa con gái mình cho Dạ Trọng Hoa, nhưng giờ thành ra nhận được thêm mười cái bóng đèn to lớn, chậc chậc...

Vốn chuyện này còn có sự nhúng tay của hoàng hậu và Lý Vân Phỉ, không biết hai vị đang bị cấm túc kia sau khi nghe được tin này có biểu tình thế nào.

Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ vui vẻ lạ thường, nụ cười trong sáng mà thanh thiển giống như tia nắng ấm vào xuân khiến cho người đối diện không khỏi trầm luân. Được nhìn thấy nụ cười của nàng, cho dù có vì nàng làm cái gì, hắn cũng cảm thấy đều đáng giá.

Như ma xui quỷ khiến vươn bàn tay ra, ôm gọn nàng vào lòng mình, véo yêu mũi nàng thủ thỉ: "Vũ nhi, bây giờ có phải đến giờ thưởng quà cho ta rồi không?"

Âu Dương Vũ hừ một tiếng: "Vì sao còn muốn ta thưởng quà cho chàng, chẳng lẽ chuyện này khiến chàng rất khó xử sao? Hay nói cách khác, chàng rất muốn rước Doãn đại tiểu thư đó vào cửa?"

Dạ Trọng Hoa dở khóc dở cười, bình dấm này, bốc mùi chua sang lây cả hắn rồi.

Âu Dương Vũ nhìn dáng vẻ bất đắc dĩ của hắn, khóe môi cong lên ý cười nhạt, nàng kéo tay hắn lại, dùng tốc độ nhanh nhất của mình đưa môi mình lướt qua gò má hắn, sau đó hồn nhiên nhìn nơi khác, giống nhau không có chuyện gì xảy ra.

Thật lâu sau, đột nhiên âm thanh trầm thấp đầy quyến rũ của Dạ Trọng Hoa truyền đến: "Không đủ."

"Cái gì?"

"Nhiêu đó không đủ."

"..."

***

Chuyện Dạ Trọng Hoa tặng mỹ nhân cho Doãn thượng thư rất nhanh được lan truyền khắp kinh thành.

Các vị phu nhân trong kinh thành sau khi nghe xong sự tích "tặng quà miễn phí" của nhà họ Doãn thì hoàn toàn từ bỏ ý định mách nước cho chồng mình đưa gả con gái mình cho Nhị hoàng tử, hơn nữa trong lòng còn vô cùng ngưỡng mộ.

"Ninh vương phi là người thật sự có phước a, vì nàng ấy mà một Ninh vương điện tài sắc vẹn toàn còn có thể làm được những việc này."

"Còn nữa nha, chỉ vì dám mở miệng nói xấu Ninh vương phi mà Uông tướng quân bị Ninh vương dạy dỗ đến không dám ngẩng đầu lên."

"Nay Ninh vương phi lại đang mang bầu, Ninh vương điện hạ càng sủng nàng hơn bao giờ hết... Một cô gái hạnh phúc như vậy, sợ rằng khắp thiên hạ này không kiếm được người thứ hai."Người trong kinh thành, các vị phu nhân, phụ nhân bàn tán ầm ĩ.

Thậm chí khi rơi vào tai Thái hậu, bà cũng không khỏi hiểu chuyện bật cười.

Không làm như vậy, về sau mấy người lỳ đòn kia có chịu từ bỏ ý định trở thành người của cháu trai bà không. Phi Bạch là người chồng chung thủy, yêu thương Vũ nhi đến mức này thật sự khiến bà cảm thấy ngưỡng mộ vô cùng.

Ngay cả hoàng thượng nghe được chuyện từ miệng Dạ Phi Khanh, cũng bật cười ha ha nói: "Thằng nhóc Phi Bạch này, thật đúng là..."

Dạ Phi Khanh thấy hoàng thượng dường như không những không thèm để ý mà còn có thái độ tán thành, liền trầm ngâm suy nghĩ, nhân tiện nói: "Phụ hoàng, xem ra nhị ca thật sự một lòng một dạ với nhị tẩu, có thể vì nhị tẩu mà không đồng ý cưới bất kỳ người phụ nữ khác. Nhị ca một lòng chung thủy như vậy là đúng, chỉ có điều...."

Dạ Phi Khanh dừng lại một chút, quét mắt nhìn hoàng thượng, sau đó tiếp tục nói: "Lúc trước nhi thần có nghe nói, hôn sự của Doãn gia tiểu thư, lúc trước nhị tẩu đã từng đáp ứng, thậm chí cả Hiền phi nương nương đều đồng ý..."

Nói xong hắn khẽ nhíu mày, làm ra vẻ khó xử nói: "Bây giờ chuyện thành ra như vậy, có phải có chút gì đó không ổn không? Nghe nói hiện giờ Doãn phu nhân vì tức giận mà phát bệnh, cả ngày nằm liệt giường để dưỡng bệnh."

Hoàng thượng không buồn quan tâm đến nhưng hắn thì có, hồi trước Dạ Trọng Hoa không có ý định cưới vợ, chuyện cưới được Âu Dương Vũ đã hoàn toàn không có gì không đúng cả. Cái sai ở đây chính là Âu Dương Vũ thật sự là phúc tinh do ông trời ban xuống cho Dạ Trọng Hoa, từ sau khi hắn cưới nàng thì nhiều chuyện tốt không ngừng ập đến, bây giờ thân lại mang thai, còn được Dạ Trọng Hoa thủy chung một lòng không nạp thiếp....

Nếu không làm chút gì đó, chỉ sợ....

Hoàng thượng cười cười, khoát tay áo, mở miệng nói: "Vốn muốn gả con gái đi, kết quả lại giúp trượng phu mình thêm vài vị thiếp... mặc dù là một chuyện tốt, nhưng cũng khiến cho phu nhân hắn không thoải mái, đó là chuyện hiển nhiên thôi."

Dạ Phi Khanh gượng cười nói: "Phụ hoàng nói phải, cũng giống như Nhị tẩu, sợ rằng chuyện Doãn đại tiểu thư không được gả vào cửa... là do nàng ta xúi giục nhị ca..."

Dạ Phi Khanh bày vẻ nghĩ ngợ, cố ý dùng giọng điệu nghi hoặc định tội cho Âu Dương Vũ.

Nhưng hoàng thượng căn bản không quan tâm đến lời nghi hoặc của hắn, vừa nhắc đến chuyện nạp thiếp, hoàng thượng hắn mới nhớ ra thằng con trai này của mình cũng đã trưởng thành, nhưng vẫn chưa có mảnh tình vắt vai, liền mở miệng nói: "Phi Khanh, con đã không còn nhỏ nữa, đến lúc phải cưới vợ rồi."

Dạ Phi Khanh đang mải mê chuyên tâm suy nghĩ biện pháp làm xấu hình ảnh của Dạ Trọng Hoa trước mặt hoàng thượng, đột nhiên không ngờ phụ hoàng lại nhắc tới hắn chuyện hôn sự khiến hắn không khỏi kinh ngạc liếc nhìn phụ hoàng.

Hôn lễ? Trong đầu Dạ Phi Khanh đột nhiên hiện lên đôi mắt trong trẻo lạnh lùng đầy xa cách.

Người mà Dạ Phi Khanh hắn muốn cưới nhất định phải là người phụ nữ thông minh, có thể trợ giúp hắn việc chính sự, giống như... như Âu Dương Vũ vậy.Nghĩ như vậy liền lập tức quỳ xuống, chối từ nói: "Phụ hoàng, nhi thần bận việc triều chính, chưa có ý định này."

Hoàng thượng hờn giận nói: "Đàn ông con trai trước thành gia sau lập nghiệp, hơn nữa cũng đừng làm mất thể diện của hoàng thất."

"Đúng rồi, sẵn có cháu gái của Võ Trữ hầu, con bé là một tiểu mỹ nhân xuất chúng, tuổi cũng xấp xỉ bằng con, trẫm muốn hỏi ý của con, cảm thấy như thế nào? Hay là chờ qua sinh thần của con, trẫm sẽ ra mặt ban hôn cho hai con."

Mặt dù ngoài mặt hoàng thượng hỏi ý kiến Dạ Phi Khanh thế nào nhưng thực tế đã quyết định đâu ra đấy.

Trong mắt Dạ Phi Khanh lóe lên một tia kháng nghị nhưng rồi lập tức che giấu, trên mặt hắn lộ ra vẻ thản nhiên đạm mạc cười, dập đầu về phía hoàng thượng nói: "Phi Khanh tạ ơn phụ hoàng."

Xét về mặt quyền lực, Võ đại nhân cũng là người quyền cao chức trọng, nếu cưới được cháu gái lão thì thật ra vẫn có thể trợ tá hắn một tay.

Nhưng, cháu gái hắn - An Nhã Âm từ nhỏ liền nuông chiều đến hư hỏng, tính tình ngang bướng, thủ đoạn ngoan độc.

Có lần Dạ Phi Khanh hồi kinh, vốn cũng có ý định cầu hôn vị An tiểu thư này, nhưng nghe đâu được tin ba năm trước, nàng ta từng đánh chết mười nô tỳ hầu hạ bên cạnh mình.

Một phụ nữ không có giáo dục, hành xử thô lỗ tùy tiện như vậy sao có thể làm dâu của phủ Ngũ hoàng tử.

Dạ Phi Khanh nghĩ vậy không khỏi đau đầu, ba ngày nữa là sinh thần của hắn, chuyện hoàng thượng ban hôn là chuyện chắc chắn đã định, nhưng hắn thật sự không muốn cưới ả.

Vì mải suy nghĩ chuyện cưới xin cho nên mấy đêm liên tiếp hắn không thể chợp nổi mắt, có lần Dạ Phi Khanh mơ thấy bà chằn lửa họ An thư cầm dao nhỏ muốn giết hắn, hắn lập tức bật dậy với đầy mồ hôi lạnh trên người, trong lòng âm thầm tính toán làm sao để có thể tránh được hôn sự mà hoàng thượng ban.

Bị ác mộng bừng tỉnh Dạ Phi Khanh không có tâm tình để ngủ tiếp, hắn cứ suy ngẫm như vậy cho đến sáng, đang định rời khỏi phòng thì đột nhiên nghe thấy quản sự ở ngoài cửa nói: "Ngũ hoàng tử, sáng sớm có người đến tặng đại lễ, nói là chúc mừng sinh nhật ngài."

Dạ Phi Khanh cũng không có tâm trạng để quan tâm, chỉ đầu chỉ toàn chuyện ban hôn với ác mộng. Đợi đến khi xong phần vệ sinh cá nhân, hắn mới để mắt đến chiếc hòm lớn bên ngoài nên gọi quản sự đến nâng tiến vào.

Nhìn lớp gỗ bên ngoài, Dạ Phi Khanh không khỏi tò mò, nhẹ nhàng nhấc nắp hòm lên, cúi đầu xuống nhìn vào bên trong thì lập tức mặt mày biến sắc, mồ hôi lạnh tuôn ra, thứ nằm bên trong hòm rõ ràng là —— thi thể của Tôn công công.

Quản gia thấy sắc mặt chủ nhân mình có gì đó khác thường, đang định tiến lên thăm dò thì Dạ Phi khanh rất nhanh đóng nắp hòm lại, quát lớn: "Đi ra ngoài!"

Quản sự không rõ chuyện gì đang diễn ra, nhưng cũng không dám cãi lệnh, vội vàng xoay người đi ra ngoài.

Cả người Dạ Phi Khanh run lên từng hồi, trong đầu nhớ lại thi thể của Tôn công công – mặt mày trắng bệch không chút máu, trên cổ còn có vết cứa của vật sắc nhọn. Tôn công công là người của hắn, thế mà nay bị người khác giết dâng tận mặt, đây chẳng phải là đang uy hiếp hắn sao?Tay Dạ Phi Khanh run lên nắm chặt thành quyền. lửa giận phun trào nơi đáy mắt.

Dạ Phi Bạch, nhất định là hắn, chỉ có hắn mới có khả năng này!

Dạ Phi Bạch, ta sẽ không bỏ qua ngươi!

Dạ Phi Khanh nện một quyền lên bàn. Âm thầm thề.

***

"Lạnh quá, sao thời tiết càng ngày càng lạnh thế này?!" Âu Dương Vũ cảm thán xoa xoa tay nói thầm.

Không biết là vì đang mang thai hay là vì mùa đông năm nay ở Tây Lăng giảm nhiệt thất thường, Âu Dương Vũ cảm thấy rét run không thôi.

Ban ngày ngoài sinh hoạt bình thường ra, Âu Dương Vũ thường xuyên ở trong phòng không muốn bước ra khỏi cửa, dùng một chiếc chăn bông dày đắp lên người, trong lòng ôm lấy lò sưởi tay, không ngừng nói thầm: "Trúc Lục, năm nào mùa đông ở Tây Lăng cũng lạnh vậy sao?"

"Không hẳn a, chỉ có năm nay đặc biệt lạnh hơn mấy năm trước thôi." Trúc Lục thoáng đưa mắt nhìn, không khỏi ai oán một tiếng, " Năm nay tuyết rơi hơi lớn nên cửa sổ giấy hầu như hỏng suốt, nô tỳ lập tức gọi người đến tu sửa chút."

Âu Dương Vũ nghe vậy bèn liếc mắt nhìn cửa sổ giấy gần đó, nặng nề mà thở một hơi. Mấy hôm nay bão tuyết không ngừng ập đến, lấy loại giấy này mặc dù được tạo ra bằng chất liệu bền chắc nhưng chỉ chống đỡ không quá nổi hai ngày, cộng thêm việc tuyết bám thường xuyên nên rất dễ dàng bị rách, mỗi khi đến thời tiết này lại gặp không biết bao nhiêu phiền phức.

Âu Dương Vũ đột nhiên nhớ đến cửa kính cường lực ở thời hiện đại, nếu như có nó thì tốt rồi.

Thật ra khi đặt chân đến nơi này, nàng đã có ý tưởng đó, nhưng vì có quá nhiều chuyện ập lên đầu nên dần dần lãng quên.

Sau khi cùng Dạ Trọng Hoa bàn bạc, Dạ Trọng Hoa không nói hai lời tìm đến phủ vài tên có tay nghề cao, thảo luận cùng Âu Dương Vũ về công thức tạo nên kính trong, sau đó cho họ xem hàng mẫu, nếu có thể làm chế tạo được, bọn họ sẽ nhận được một số tiền lớn.

Thủy tinh thông thường được làm ra từ 3 nguyên liệu chính. Đầu tiên là cát. Hai loại nguyên liệu còn lại là đá vôi và natri cacbonat. Đưa cát vào trộn với các hóa chất khác trước khi nung chảy hỗn hợp đó thành thủy tinh sau đó nhanh chóng làm nguội bằng luồng khí lạnh thổi lên bề mặt tấm kính một cách đồng đều và chính xác để làm đông cứng các ứng suất nén trên bề mặt kính. Chỉ sự va đập của vật thể lạ và những ứng suất nhiệt được tạo nên từ những yếu tố khác phải lớn hơn sức nén này thì kính cường lực mới có thể bị vỡ.

Ở hiện đại có máy móc hiện đại để thành phẩm nhưng qui trình cũng không đến mức phức tạp, vì hoàn cảnh cổ đại, càng không biết phương pháp cho nên mới trở nên khó khăn.

Đến lúc đó sẽ thay toàn bộ cửa giấy thành cửa kính cường lực, sau đó có thể sản xuất ra một ít chén thủy tinh bày bán ở cửa hàng bánh, như vậy sẽ khiến cho view của quán vô cùng bắt mắt, còn gương nữa, so với thứ gương đồng mơ mơ hồ hồ thì thứ này tốt gấp trăm lần.Âu Dương Vũ không thôi tượng tượng viễn cảnh...

Ba ngày sau, đang nghĩ ngợi vẫn vơ thì chợt nghe Trúc Lục chạy đến bẩm báo: "Vương phi, Lâm tiên sinh có việc bẩm báo, nói là có người mang thủy tinh đến."

"Hả? Thật không?" Hai mắt Âu Dương Vũ sáng lên, sắc mặt vui vẻ, vừa mới ba ngày thôi đã có kết quả rồi sao, nhanh hơn nàng dự tính, liền vội vàng lấy áo lông bọc lên người mình, nói: "Dùy ta đứng lên đi."

Âu Dương Vũ tròn trịa đi đến đại sảnh, mắt thấy Lâm Thanh đứng cung kính bên ngoài, Lâm Thanh chính là người có tay nghề làm đồ mỹ nghệ tài giỏi nhất Tây Lăng do Dạ Trọng Hoa mời đến, hắn ta có một đôi tay vô cùng kéo léo với một cái đầu thông minh linh hoạt.

Âu Dương Vũ từng gặp hắn qua một lần, có vẻ như vì có chút tài nghệ nên trở nên kiêu ngạo, thấy Âu Dương Vũ yêu cầu hắn làm theo mẫu mà nàng đưa cho hắn với số nguyên liệu được nàng chỉ dẫn, hắn không chút nghĩ ngợi múa mồm nói có thể làm được.

Nhưng khi nghiên cứu kỹ thì hắn không khỏi bất ngờ, đến khi hắn hạ mình hỏi nàng làm sao có thể tạo ra được thứ này thì nàng có chút lúng túng không nói nên lời.

Âu Dương Vũ chỉ biết đánh liều nói: "Thứ này ta vô tình được người khác mách bảo, nên bây giờ mới đem đến cho Lâm tiên sinh xem thử."

Lâm Thanh lập tức đắm chìm, sau khi rở về liền bắt đầu chế tạo thủy tinh, nhưng thử hết cách này đến cách khác vẫn không thể thành công nên đành tìm tới cửa hỏi chủ nhân của nó.

Sau khi tham khảo cùng Âu Dương Vũ, hắn bắt đầu lên núi tìm thêm vài nguyên liệu bắt đầu nung thủy tinh, sau nhiều lần thất bại, nào là kích thước không đồng đều, nào là nhiệt độ không đủ nóng, nào là bên đục bên trong, so với bản gốc thì vẫn không giống là bao.

Cho đến sáng hôm nay hoàn thành được sản phẩm thủy tinh bóng loáng liền vui mừng khôn siết lập tức cẩn thận đến phủ cho Âu Dương Vũ xem qua.

Lâm Thanh không giấu được hưng phấn, lại chưa từng làm ra một loại đồ vật thần kỳ này bao giờ nên không khỏi kích động nói: "Vương phi, mời xem qua."

Âu Dương Vũ cũng có chút mong chờ, nàng không ngờ trong thời gian ngắn, ý tưởng hơi điên rồ của nàng đã được áp dụng thành công.

Vươn tay cầm lấy khối thủy tinh, đặt ở trước mắt nhìn kỹ: "Tay nghề của Lâm tiên sinh thật sự rất tốt, đây đúng là thủy tinh như ta mong muốn!"

Lâm Thanh được Âu Dương Vũ tán thành, trên mặt nhất thời càng thêm vui sướng.

Âu Dương Vũ chớp thời cơ lập tức nói: "Không biết lâm tiên sinh có giúp ta làm thêm vài khối nữa, đợt mùa đông dài này, ta muốn dùng thủy tinh làm cửa sổ."

Con ngươi Lâm Thanh đột nhiên sáng ngời, trong miệng liên tục nói: "Đương nhiên là có thể."

Phương pháp đã nắm trong tay, đừng nói là mấy khối, mấy chục khối cũng không thành vấn đề.

Âu Dương Vũ phái thêm người mang kích thước cửa sổ đến đo, sau đó ghi lên giấy đưa cho Lâm Thanh, trong lòng vui rạo rực, rất nhanh thôi nàng sẽ không còn sợ cái giá lạnh của mùa đông dày vò nữa.Đang định rời đi thì Lâm Thanh chợt nghe Âu Dương Vũ nói: "Xin Lâm tiên sinh dừng bước, còn có một chuyện làm phiền tiên sinh."

Nàng xoay người vào phòng, nhanh chóng vẽ ra mấy món như bình thủy tinh đựng cá cùng với mấy kiểu dạng tròn hình bóng đèn.

Cho đến khi đưa mẫu vẽ cho Lâm Thanh, trong mắt hắn không khỏi nghi hoặc vội hỏi: "Những thứ này dùng để làm gì?"

Âu Dương Vũ cẩn thận giải thích công dụng của từng món đồ, sau đó hỏi: "Lâm tiên sinh có làm được không?"

Lâm Thanh có chút cảm thán vì sự sáng tạo của nàng liền gật đầu khẳng định nói: "Quả nhiên vương phi là một kỳ nữ hiếm có, có thể nghĩ ra được những món đồ này, Lâm mỗ sẽ trở về thử một lần xem sao."

Âu Dương Vũ cười yếu ớt nói: "Vậy làm phiền Lâm tiên sinh."

"Không phiền gì cả, đừng khách sáo." Lâm Thanh vốn là người say mê chế tạo, nay biết thêm được cách tạo đồ vật bằng thủy tinh, trong lòng vui không tả siết, hắn vội vàng cáo biệt sau đó bắt đầu đâm đầu vào nghệ thuật.

Năm ngày sau,

Âu Dương Vũ tưởng quá trình chế tạo có vấn đề nên Lâm Thanh mới chạy qua phủ hỏi han, ai ngờ vừa ra khỏi cửa thì đã bắt gặp một đám người khuâng vác nhiều vật này nọ đến.

Không ngờ hiệu suất làm việc của Lâm Thanh lại cao đến mức này, Âu Dương Vũ nhìn sản phẩm bày ra trước mặt, sắc mặt vô cùng vui mừng.

Tuy chất lượng không bằng công nghệ chế tạo ở hiện đại, nhưng Âu Dương Vũ tin rằng với tiến độ bây giờ, có thể cải tiến và nâng cấp thủy tinh trong tương lai gần.

Âu Dương Vũ háo hức gọi người mang nhiều khối thủy tinh lớn đó mang đến phòng ngủ, thay toàn bộ cửa giấy phòng mình thành thủy tinh.

Nhìn thấy căn phòng trở nên sáng sủa rực rỡ với ánh sáng tự nhiên chiếu bên ngoài vào. Âu Dương Vũ không khỏi chống nạnh gật gù đầy hài lòng, Trúc Lục bắt đầu tò mò, đứng bên ngoài có thể nhìn thấy mọi thứ xuyên thấu bên trong, đứng bên trong phòng có thể nhìn thấy cảnh sắc hùng vĩ bên ngoài, liền không khỏi oa một tiếng, kinh ngạc thốt lên: "Vương phi, thứ này....oa...thật thần kỳ, nô tỳ chưa từng thấy qua thứ này bao giờ cả."

Âu Dương Vũ khẽ cười, nghĩ rằng, bà cô à, cô còn chưa thấy qua thứ quý hiếm này thì làm gì có cơ hội mà nhìn thấy.

Nhìn thấy bình cá trong suốt kia, Âu Dương Vũ hưng trí vô cùng, gọi Trúc Lục đem vào phòng, nhân lúc không có Trúc Lục, nàng nhanh chóng lấy vào con cá vàng nhỏ từ trong không gian thả vào bình, nghĩ ngợi chút cảm thấy vẫn còn thiếu liền bảo Trúc Lục đi ra bên ngoài kiếm thêm vài khối đá cuội rửa sạch rồi mang đến.

Trang trí xong bình cá. Trúc Lục bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp trong suốt khi nhìn rõ cảnh vật sinh động bên trong, thất thanh hô: "Vương phi, đẹp tuyệt vời, đẹp xuất sắc, thì ra nô tỳ có thể được nhìn toàn bộ khung cảnh dưới nước thế này!"

Âu Dương Vũ không cho ý kiến với thái độ ngạc nhiên của Trúc Lục, về sau sẽ cho Trúc Lục em nhìn thêm vài món kỳ lạ nữa.

Cho Lâm Thanh làm thêm nhiều bể cá, Âu Dương Vũ liền phái người đem tặng cho An Dương Vương phủ.

Còn mấy cái chụp đèn bằng thủy tinh lần trước có phác thảo cho Lâm Thanh xem, Âu Dương Vũ nhớ đến gần đây có nghe tin Dạ Ngu Phi vừa tìm được một đám hôn sự, món lễ vật này có vẻ rất thích hợp.

Lập tức lấy vài ngón nến được tạo hình bắt mắt từ trong không gian cùng với hai cái chụp đèn, dùng một chiếc hộp trang trí cẩn thận sau đó phái người mang đến tặng.

Công việc chính sự bận rộn, sau khi Dạ Trọng Hoa xử lý xong xuôi trở về phủ, thì nhận ra phòng ngủ đã thay đổi, hắn còn tưởng cửa giấy bị dở hết đi nhưng nhìn cẩn thận lại mới nhíu mày hỏi chủ mưu: "Thủy tinh?"

Âu Dương Vũ gật gật đầu, trong mắt không khỏi đắc ý: "Không tệ chứ?"

Dạ Trọng Hoa nhìn quanh bốn phía, có chút suy tư, hai hàng lông mày cau lại, lắc đầu: "Không ổn!"

"Cái gì không ổn? Không tốt chỗ nào? Nó có thể ngăn cản gió, còn khiến cho căn phòng trở nên sáng sủa hơn, dùng được nhưng hơn vài năm không hỏng, chàng nói xem có chỗ nào không ổn hả?" Âu Dương Vũ bực dọc khi nghe Dạ Trọng Hoa nói không ổn, liền tra hỏi vấn đề.

Dạ Trọng Hoa tiến về phía trước vài bước, đứng trước mặt nàng, đôi mắt phượng khẽ nhíu, hắn đột nhiên cúi người hôn lên trán Âu Dương Vũ, nhìn Âu Dương Vũ cười quyến rũ nói: "Làm như vậy, sẽ bị người khác nhìn thấy."

Âu Dương Vũ có chút ngây người, sau đó hiểu ý bật cười: "Ây da, ta không sợ đâu, ta sẽ bảo hạ nhân làm thêm rèm cửa, treo lên là ổn rồi."

Ai đó chỉ biết ôm trán cười khổ, sao vợ của hắn lại có thể đáng yêu đến mức này.

P/s: Ước chừng gần kết rồi nha các nàng....ừm xem nào...1 nè...3...à không 5 chăng...khoảng chừng đó chương nữa đại ca cùng các muội mở pạc ti trong tưởng tượng haaa....ôi dear... chờ đến reaction của cha Dạ khi vợ ổng đẻ mới hài...đón xem nha các tình yêu của ta... còn nữa...cho ta hôn gió cho những nàng còn theo dõi truyện cùng ta nè....* moa.oa.oa chụt*

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Thảm kịch đêm tân hôn

Sau khi lệnh ra hạ nhân treo thêm rèm cửa, phòng ngủ của Âu Dương Vũ trở nên ấm áp hơn rất nhiều. Âu Dương Vũ vô cùng hài lòng với căn phòng ngủ được " hiện đại hóa".

Về sau nàng cũng sẽ không cần phải sợ mưa gió rét lạnh làm phiền, nếu như hè đến, có thể bảo hạ nhân treo thêm tấm lụa mỏng, quả là không có gì tốt hơn nữa, Âu Dương Vũ vui vẻ suy tư.

Mái tóc dài của nàng mềm như tơ, nhẹ nhàng phủ lên gối. Gương mặt được chiếu rọi, sáng trắng dưới trăng. Dạ Trọng Hoa tiến tới, khẽ khàng vén chăn ra, nằm lên giường. Một vòm ngực rộng lớn áp sát người nàng, ngay sau đó cánh tay hắn từ phía sau vòng chặt ôm lấy nàng. Tay hắn hơi thu lại, lưng nàng nằm trọn trong vòng tay hắn. Hắn khẽ đặt trán mình lên đầu nàng nói yêu: "Thật không biết trong đầu nàng đang nghĩ gì nữa."

Âu Dương Vũ nhếch miệng cười tự hào với hắn, thì vì ta là người đến từ thế kỉ 21 nên kiến thức nhiều hơn một chút thôi. Nhưng đáp lại lời của hắn chỉ là: "Vậy chàng có thấy vợ chàng thông minh đến nhường nào chưa?"

Dạ Trọng Hoa có chút buồn cười, gật đầu phụ hoa, Vũ nhi của hắn đâu phải nàng ngốc.

Từ đó trở đi nàng luôn gởi vài mẫu bản thảo đến cho Lâm Thanh tạo hình.

Phải công nhận tay nghề của Lâm Thanh thực sự rất cao, trong khoảng thời gian ngắn với niềm đam mê những món đồ trong suốt như thủy tinh thì mỗi một ngày trôi qua hắn đều cảm thấy hưng phấn, thậm chí dựa theo công thức gốc của Âu Dương Vũ, hắn có thể tự tìm cho mình một phương thức khác khiến cho thủy tinh mỏng hơn và sáng hơn, và kết quả hắn gặt được chính là: chén thủy tinh, bình thủy tinh, chậu rửa mặt bằng thủy tinh,... và chính Ninh vương phủ là nơi tiên phong đầu tiên cho phong trào dùng đồ được làm bằng thủy tinh.

Âu Dương Vũ thấy Tiểu Nặc dường như cảm thấy vô cùng hứng thú với món đồ mới lại này nên bảo Lâm Thanh làm thêm mấy viên bi đưa cho Tiểu Nặc chơi đùa.

Lâm Thanh với tay nghề tài hoa của mình tạo ra với đủ loại màu sắc khác nhau, vừa trong suốt mà rực rỡ trông không khác gì mắt mèo.

Âu Dương Vũ cảm thấy mọi thứ đều trở nên hoàn hảo, ngắm cậu nhóc Tiểu Nặc chơi đùa vui vẻ với mấy viên bi ve to tròn, ánh mắt Tiểu Nặc lập tức liền sáng lên ngạc nhiên nói: "Cảm ơn tỷ tỷ."

Thủy tinh được cho là một nguyên liệu chính xác là chưa thể xuất hiện với thời kì này, ấy vậy mà bây giờ lại trở thành vật liệu thông dụng trong phủ, không kể chi Tiểu Nặc mà cả hạ nhân trong phủ đều vô cùng ngạc nhiên với vẻ đẹp trong trẻo của nó.

Và gương cũng nhờ đó mà xuất hiện, nàng thực sự không thích sự mờ đục của gương đồng cổ, nếu chỉ xét đến việc trang điểm thì sẽ không thể thấy bao quát được độ đều của phấn son.

Tuy rằng trong không gian không thiếu gì gương, nhưng nàng hầu như không thường xuyên lấy ra sử dụng, quả có chút tiếc nuối.

Khi gương được tạo ra, Trúc Lục là người đầu tiên nhìn thấy và ngỡ ngàng trước độ sắc nét đến từng lỗ chân lông, vẻ mặt ngạc nhiên đến mức miệng mở lớn không thể khép lại được."Vương phi, thứ này... Rất thần kỳ, đây là cái gì?"

"Là gương thủy tinh." Âu Dương Vũ hài lòng gật gù giải thích, sau đó liền nghe được âm thanh kích động của Trúc Lục: "Gương thủy tinh này thật đẹp a, nô tỳ chưa bao giờ thấy bản thân mình rõ ràng đến như vậy, ôi thiếu chút nữa nô tỳ cứ tưởng trước mặt mình là chị em song sinh cơ."

Âu Dương Vũ cười hờ hững như không với phản ứng buồn cười của Trúc Lục, trong đầu nảy sinh ra một ý tưởng.

Viên Mãn làm ăn phát đạt, sản phẩm cuối thu đều là những món ăn xa xỉ, nếu như có thể làm tủ kính để đựng bánh, vậy chẳng phải sẽ gây ấn tượng tốt ngay từ cái nhìn đầu tiên sao?

Âu Dương Vũ nghĩ vậy lập tức nói lên ý tưởng độc đáo này cho Dạ Trọng Hoa, cùng lúc đó trong tay hắn cũng cầm một mẩu kính nho nhỏ để thưởng thưucs, sắc mặt vô cùng tò mò.

Nghe được chủ ý của Âu Dương Vũ, hắn đặt mẩu kính sang một bên, nâng tay trêu yêu mũi Âu Dương Vũ: "Có phải nàng đang hận không thể vơ vét hết tiền bạc của dân chúng Tây Lăng đúng không?"

"Nào có, ta chỉ đơn giản là một người bán buôn bình thường thôi." Âu Dương Vũ cong môi lên phồng mũi nói: "Ờ thì chàng nói xem, tự mình kiếm ra tiền có phải sung sướng hơn không?"

Dạ Trọng Hoa khẽ cười vỗ nhẹ đầu Âu Dương Vũ, trong mắt dâng lên ý cười sủng nịch.

Để giải quyết việc có thể dễ dàng đưa thủy tinh trở thành món hàng được chính thức được tiêu thụ thì chính Dạ Trọng Hoa đã đề nghị điểm xuất phát và

cách thức quảng bá.

Khiến cho thực khách cảm thấy hài lòng mãn nhãn, Âu Dương Vũ đã nhờ Lâm Thanh tạo ra một loạt loại đĩa thủy tinh được khắc nhiều hoa văn ấn tượng, sau đó còn có phi vụ khuyến mãi mua hai được tặng một chiếc tách thủy tinh uống trà.

Một biện pháp không cưỡng ép, nhưng đủ để khiến khách hàng thấy thú vị để hỏi han và muốn sở hữu nó.

Rồi từ tách trà thủy tinh đến ấm thủy tinh, rồi ly rượu thủy tinh, tất cả dần được bày ra, tuy chỉ là trang trí bên cạnh sản phẩm, nhưng cũng được xem là đòn bẩy cho trí tò mò của khách hàng.

Và muốn thưởng thức những món bánh ngọt thơm ngon, vừa được mang thêm cả bộ ly tách trà đính kèm thì chỉ những người nằm trong danh sách hội viên mới được hưởng đặc quyền đó,...

Nhờ thế Viên Mãn không những phát triển về mặt mỹ thực mà nhờ vào số sản phẩm lạ mắt, có người phải thức dậy sớm để xếp hàng để mua những món đồ tặng kèm đó.

Bên này thì quảng cáo, bên kia thì cũng không nhàn rỗi lên dây cót chuẩn bị.

Nhờ có sự hiện diện của vị chiến thần Dạ Trọng Hoa trong một tiệm bánh lớn được chia làm hai gian hàng – bánh và thủy tinh dưới khu phố phồn hoa, các cô nương xinh đẹp, tiểu thư đài các ở khắp các phủ lũ lượt ùa đến. Dưới sự giới thiệu đầy nồng nhiệt của Âu Dương Vũ tư vấn những món sản phẩm như cong mã não, gương soi, hộp đựng đồ trang điểm bằng thủy tinh tinh xảo,... chỉ trong phút chốc những món hàng thử đã được tiêu thụ sạch.Âu Dương Vũ phát hiện bụng mình có chút đau, bèn cố lết đến ghế tựa đằng sau ngồi nghỉ ngơi, có lẽ vì đứng quá nhiều nên hơi mất sức.

Dạ Trọng Hoa vừa vặn đưa mắt nhìn nàng, lo lắng cho sức khỏe của nàng không tốt nên nhanh chóng đặt tách trà sang một bên, tự mình giao công việc cho quản sự quản lý gian hàng thủy tinh, còn ra lệnh cho vài nha đầu đến sắp xếp bài trí sản phẩm trong lồng kính.

Chính Lâm Thanh là vị cực khổ nhất trong đợt tung sản phẩm lạ này, hắn không sợ không có người mua và chỉ sợ sản phẩm không đủ cho dân chúng tiêu thụ.

Mặc dù thế nhưng Âu Dương Vũ vẫn không yêu cầu quá số lượng ban đầu đề ra, phân loại những món đồ càng tinh xảo giá càng cao, đương nhiên kèm theo mác " số lượng có hạn".

Khiến cho mấy tay nhà giàu muốn khoe mẻ càng có dịp đốt tiền. Hơn nữa nghe nói cách bài trí của Ninh vương phủ rất đặc sắc nên cũng ăn theo, đổi toàn bộ cửa sổ thành kính, kèm theo rèm cửa sổ rồi chụp đèn,...

Chỉ mấy ngày khai trương ngắn ngủi, gian hàng bán đồ thủy tinh đã có được lượng bạc thu vào kha khá.

Mà chính chiêu bài ấy đã khiến cho gian hàng thủy tinh trở thành một trong những nơi buôn bán chế phẩm đứng đầu kinh thành.

An Dương vương từ sau khi tìm hiểu sáng kiến mới của Âu Dương Vũ thì có một lòng tin tưởng tuyệt đối với đứa cháu dâu này, chỉ cần Âu Dương Vũ làm cái gì, hắn cũng sẽ làm giống như vậy.

Từ nhỏ đến lớn hắn đều rất thích thưởng thức cá cảnh, Âu Dương Vũ hiểu tâm ý hắn, tặng hắn một hồ cá bằng kính khiến hắn hài lòng không ngớt, vui vẻ ôm hai đứa con trai trong tay mình ngắm cảnh.

Dân chúng Tây Lăng lại được mùa đến quán trà bàn luận về sự phát đạt của Viên Mãn lẫn gian hàng đồ thủy tinh. Câu chuyện về hai vợ chồng tài sắc vẹn toàn, sinh ra là đã dành cho nhau tự nhiên trở thành đề tài nóng hổi nhất khiến cho ngàn người nghe, ngàn người đều ngưỡng mộ sùng bái.

Có vài vị thích khoe mẽ, tiện tay đem theo vài món đồ tinh xảo được mua ở quầy đồ thủy tinh phổng mũi khoe khoang.

"Từ sau khi Ninh vương phi được gả vào Tây Lăng thì không biết bao kì tích đã xảy ra a."

"Đúng thế, nhìn món đồ này xem, ta chưa từng nhìn thấy qua bao giờ a."

"Kiến thức của vương phi thật sự rất phong phú, lại còn xinh đẹp nữa chứ."

"Aida, chờ ta kiếm đủ tiền nhất định cũng phải thay hết cửa giấy bằng cửa kính mới được."

"Ngươi liệu đường mà tính nhanh lên, kính bây giờ rất hiếm, cung không đủ để đáp ứng cầu, thậm chí chờ đến lúc ngươi có tiền rồi cũng không có mà mua đâu!"

***

Nháy mắt đã đến ngày đại hôn của Dạ Phi Khanh, hôn lễ của hắn cũng cực kỳ náo nhiệt mà xa hoa không kém gì của Dạ Trọng Hoa là bao.

Vì là nhị hoàng tử phi cho nên Âu Dương Vũ bắt buộc phải có mặt tại hôn lễ, nàng có thể không cần đến nhưng cái hôn sự này nàng cũng có phần thúc đẩy cho nên không đến xem cũng không được.Nhóm nữ quyến đã bắt đầu an tọa, Dạ Diêu nhanh nhẩu ngồi bên cạnh Âu Dương Vũ, váy vóc lụa là tiên diễm, rất yểu điệu thục nữ, miệng không ngừng hoạt động bên tai Âu Dương Vũ.

Giờ lành đến, Dạ Phi Khanh cất bước đi đến, hắn mặc một thân hỷ phục màu đỏ, đầu đội trâm quan vàng ròng, cả người thoạt nhìn trông nho nhã và tiêu sái hơn ngày thường, khí chất hiên ngang.

Trong tay cầm một góc hồng trù, góc còn lại chính là nữ chính của hôn lễ, một cô gái với bộ y phục đỏ tươi đầu đội khăn voan hồng, vừa hoa lệ vừa khiến cho người khác nhìn vào đã lóa mắt vì choáng ngợp.

Trong đại sảnh âm thanh của bà mối truyền đến "Nhất bái thiên địa"

"Nhị bái cao đường" ——

Dạ Diêu bắt đầu chú ý đến nghi lễ, nàng tò mò nhìn chằm chằm vào cô dâu đằng trước hỏi: "Nhị tẩu, tỷ từng gặp qua Ngũ tẩu rồi đúng không, tỷ ấy là người thế nào?"

Âu Dương Vũ khẽ cười nói: "Là một cô gái vô cùng xinh đẹp, một khi nhìn thấy nàng thì sẽ đều nhớ mãi không quên."

"A, ngay cả Vũ tỷ cũng bị tỷ ấy hấp dẫn, vậy Ngũ ca thật có phúc nha. Đúng rồi, muội có nghe nói tỷ ấy đẹp cứ như tiên vậy!" Dạ Diêu mang vẻ mặt cực kỳ hâm mộ cùng sùng bái đối với vị Ngũ tẩu chưa bao giờ thấy mặt này.

"Đẹp như tiên hay không thì ta không chắc, có điều —— ngày ấy ta cùng hoàng tổ mẫu được nàng ấy đến pha trà, động tác vô cùng linh hoạt uyển chuyển, đẹp không thể tả." Âu Dương Vũ đắm chìm trong mớ kí ức, trên mặt mang theo ý cười hư ảo.

Dạ Diêu bị gợi lên lòng hiếu kỳ, muốn biết thêm nhiều manh mối từ Âu Dương Vũ nên lôi kéo nàng hỏi han không ngừng.

Người chung quanh nghe được câu chuyện của Âu Dương Vũ, có người đồng tình gật gù nói: "An tiểu thư là mỹ nhân nhất nhì kinh thành, Ngũ hoàng tử đúng là có phúc khí."

"Đúng vậy đúng vậy, thân phận cô ấy lại hiển hách."

"Lại đa tài đa nghệ a..."

Trong khoảng thời gian ngắn mọi người đều lên tiếng thảo luận vị tân nương tử, khen ngợi không ngớt.

Và cũng không tránh được những lời đó lại lọt vào tai của Dạ Phi Khanh đang đứng một một bên bái đường, trong lòng cảm thấy buồn bực không thôi. Loại đàn bà ác độc như An Nhã Âm này quả nhiên rất giỏi che mắt thiên hạ!

Nghe những lời khen đầy sáo rỗng của đám người bên dưới, hắn không khỏi tự cười trào phúng, cưới một loại đàn bà như thế là điều đáng buồn thì đúng hơn.

Dạ Phi Khanh cười khổ lắc đầu, nghe âm thanh chói tai "Đưa vào động phòng", Dạ Phi Khanh chỉ còn cách cùng An Nhã Âm hướng vào phòng, bên cạnh là một cô gái với phong thái dịu dàng, mạn diệu, không khác gì tiên nữ giáng trần, nhưng không hiểu sao Dạ Phi Khanh lại cảm thấy buồn bực, phiền chán.

Mang tân nương mình vào phòng, hắn không thèm liếc nhìn nàng một cái, chỉ xoay người rời đi.

Mang thần sắc thẹn thùng đằng sau tấm khăn voan, sau khi An Nhã Âm nghe được tiếng bước chân rời đi, đôi mắt lập tức lóe lên một tia sắc nén, móng tay khảm chặt vào lòng bàn tay.Khi Dạ Phi Khanh trở về đại sảnh thì bắt đầu đi đến từng bàn kính rượu, có một ly tiếp một ly, giống như muốn mượn rượu để quên đi sự thật hôm nay.

Cứ như vậy cho đến khi đầu óc bắt đầu choáng váng, lý trí hắn không ngừng kêu gào, không được động phòng, hắn không muốn động phòng.

Dạ Phi Khanh uống rượu khá hào sảng, các vị khách bắt đầu ồn ào, trong lúc đó đại sảnh trở nên náo nhiệt vô cùng.

Chờ đến khi Dạ Phi Khanh đến kính rượu Dạ Phi Ly, chuyện các hoàng tử hay ngồi cùng nhau nói đùa cũng không phải lạ gì: "Một đêm xuân giá trị ngàn vàng a, sao ngũ đệ có thể nhẫn tâm để mỹ nhân cô độc nơi khuê phòng chứ?"

Ngồi bên cạn Dạ Phi Ly ngồi còn có Dạ Trọng Hoa, nhìn thấy Dạ Phi Khanh sắc mặt đã bắt đầu đỏ ửng, mơ hồ, biết hắn đang say rượu, bèn giữ chặt tay hắn, nói: "Ngũ đệ, đệ uống say rồi."

Khóe môi Dạ Phi Khanh hiện lên ý cười châm chọc, nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi Dạ Trọng Hoa, giơ chén rượu đầy lên, nâng tới trước mắt, nói: "Cảm ơn Nhị ca đã quan tâm, Phi Khanh kính Nhị ca một ly."

Mọi người chỉ nghĩ đơn giản Dạ Phi Khanh đã từng này tuổi cuối cùng đợi đến ngày đại hôn hôm nay, hơn nữa là cưới một mỹ nhân về phủ cho nên quá mức vui vẻ nên cũng không để ý, thậm chí còn muốn vị sắp lên chức chồng này uống nhiều một chút.

Dạ Phi Khanh đương nhiên không hề từ chối ý tốt của bất kì ai, chỉ cần mời hắn uống rượu thì hắn sẽ uống, trên mặt đều đỏ rực như máu.

Lục hoàng tử Dạ Phi Thịnh ngày thường nhìn thấy Nhị hoàng tử Dạ Phi Bạch đều chạy mất mật, không dám lại gần, hôm nay vì ngày vui của Dạ Phi

Khanh nên hắn cũng uống nhiều mấy chén, lý trí đã bay lên đến tận mây xanh nên lá gan cũng to lên không ít, đối với Dạ Phi Khanh nói: "Ngũ ca, huynh không đi thì sao chúng ta có thể đến nháo động phòng được?"

Cậu nhóc Dạ Phi Thụy ngồi bên cạnh Dạ Phi Thịnh, cái đầu nho nhỏ lắc tới lắc lui, trên mặt mang theo ý cười ồn ào nói: "Nháo động phòng, nháo động phòng!"

"Câm miệng!" Dạ Trọng Hoa trừng mắt nhìn bọn họ liếc mắt một cái, trong mắt lạnh băng ánh lên một tia tức giận.

Đêm nay có trò vui để xem, hai tên tiểu quỷ nhà các ngươi muốn xem náo nhiệt cái gì.

Bị Dạ Trọng Hoa lên tiếng quát, lá gan Dạ Phi Thịnh lập tức như quả bóng hơi bị xẹp xuống, cùng Dạ Phi Thụy mím môi ngậm miệng, cả hai sợ hãi cúi đầu giống như hai đứa trẻ vừa sai chuyện gì.

Trong mắt Dạ Phi Khanh thoáng run rẩy, sau đó lập tức rót rượu, hào sảng nói: "Lại uống đi!"

"Hôm nay Ngũ ca thật cao hứng nha!" Dạ Diêu nhìn Dạ Phi Khanh, cảm thán nói.

"Chắc là cưới được một cô mỹ nhân xinh như hoa nên mới hưng phấn đến vậy." Âu Dương Vũ hờ hững nói, đưa mắt nhìn Dạ Trọng Hoa ngồi đối diện mình, hai người bốn mắt nhìn nhau cười, trong mắt ấy dường như chỉ có hai người mới hiểu được trong lòng đối phương đang nghĩ gì.

Đợi đến khi khách tan hết, Dạ Phi Khanh mới lếch thân mình trở về phòng trong tình trạng say khướt.

Ở cửa động phòng, Dạ Phi Khanh dùng sức phất tay bảo hạ nhân lui xuống.Dạ Phi khanh loạng choạng thân mình, choáng váng, dùng sức lắc đầu, rồi vươn tay đẩy cửa phòng ra.

Nến đỏ tràn ngập khắp phòng nhưng liếc mắt qua thì không thấy tân nương đâu.

Không thấy bóng dáng tân nương đâu.

Tuy rằng trong lòng không thích tân nương tử này nhưng dù sao một khi đã cưới về làm vợ thì thực hiện theo lễ nghi vẫn là điều không thể thiếu, liền lảo đảo bước vào quét mắt nhìn khắp phòng chợt phát hiện trong chăn có chút phồng lên. Khóe môi cong khẽ cười, ra là tân nương tử đang nằm trên giường.

Ha ha, nàng không thể đợi được đến giây phút này!

Dạ Phi Khanh định nhấc chân bước đến bên giường thì không hiểu vì sao, càng đi đến gần thì trong lòng ẩn ẩn xuất hiện một tia bất an.

Cho đến khi hắn đứng trước giường ngủ, quả nhiên trên giường có người, chăn được kéo đến tận mặt, chỉ có mái tóc là lộ ra bên ngoài trông rất quỷ dị.

Dạ Phi Khanh nhìn lướt qua bộ giá y đỏ thẫm, nghĩ rằng nàng chờ mình lâu như vậy cũng có chút mềm lòng, không khỏi nhấc người ngồi bên cạnh mép giường, nhưng người nằm thì vẫn không một chút nhúc nhích.

Vô tình chạm vào tay nàng, đột nhiên hắn cảm thấy lạnh sống lưng, bàn tay ấy dường như lạnh như băng.

Bất an trong lòng Dạ Phi Khanh bắt đầu nồng đậm, thoáng nhìn xuống mặt đất dưới chân mình, tập trung nhìn thật rõ, hắn sững người, cứ ngỡ rằng vị cồn của rượu vẫn chưa tan hết, hắn lắc đầu thật mạnh sau đó nhìn thật kỹ thứ vừa rồi, rõ ràng lọt vào tầm mắt hắn chính là một mảng máu đỏ tươi trông kinh người.

Dạ Phi Khanh cứng người, hơi thở bắt đầu dồn dập, cảm giác say mềm hoàn toàn tan biến, đầu óc bắt đầu thanh tỉnh, lại quay đầu nhìn người trên giường, không hiểu có một cảm giác quen thuộc, rồi run rẩy vươn tay xốc chăn lên ——

Người nằm trên giường rõ ràng không phải là An Nhã Âm, mà là hồng nhan tri kỷ của hắn —— Hồng Khúc.

Người con gái Hồng Khúc dịu dàng ôn nhu, người con gái ăn nói nhỏ nhẹ không kiêu ngạo xiểm nịnh, người con gái được hắn xem như là hồng nhan tri kỉ luôn ở cạnh hắn, an ủi hắn mỗi khi hắn cô đơn, giờ đây đang an giấc ngủ, trên mặt trắng bệch không một cắt máu.

Dạ Phi Khanh bày ra vẻ mặt khiếp sợ, không khỏi lui về sau vài bước.

Tầm mắt nhìn từ trên xuống dưới, rồi bất giác dừng trên bụng nàng, đã thấy bụng ẩn hiện một lỗ thủng, máu tươi đã đông đặc lại.

Hắn cảm thấy ghê tởm vô cùng, có lẽ vì uống quá nhiều rượu, hay cũng là vì không thể nào chấp nhận tình huống trước mắt, Dạ Phi khanh bụm miệng nôn khan vài tiếng, nhưng không nôn được ra cái gì.

Chân hắn mềm ngoặc, thân mình lảo đảo từng bước, cúi đầu xuống thì chợt phát hiện đằng sau mình có một bóng người.

Dạ Phi Khanh lập tức xoay người thì đã thấy một cô gái trên người mặc một thân giá y, xinh đẹp, hoa mỹ vô cùng, đứng dưới ánh nến đỏ nhàn nhạt trông nàng như một nữ hoàng cai quản bóng đêm.Đuôi mắt của nàng ánh lên một giọt nước mắt.

Nàng nhìn hắn rồi chỉ lành lạnh cười, nụ cười khó hiểu mà quỷ dị khiến cho Dạ Phi Khanh không khỏi rùng mình.

Từng sự việc được xâu chuỗi luân phiên đả kích khiến cho Dạ Phi Khanh run run lên tiếng: "Là ngươi..."

"Vương gia, có hài lòng với lễ vật tân hôn mà An Nhã Âm tặng cho chàng không?" Cô gái trước mắt vẫn chưa lau đi giọt lệ nơi khóe mi, nụ cười của nàng chỉ khiến cho đối phương cảm thấy lạnh sống lưng.

"Ngươi, ngươi..." Dạ Phi Khanh nắm chặt hai tay thành quyền, gân xanh nổi bạo lên.

Sắc mặt hắn bắt đầu trở nên khó coi, ánh mắt lộ ra một tia tức giận, hắn sớm biết bản tính của người đàn bà này rất dã man hay hành động tùy hứng nhưng hắn không ngờ cô ta lại có thể xuống tay ngoan độc với thường dân vô tội.

Thân phận của Hồng Khúc thấp hèn, nhưng là người con gái duy nhất ở bên cạnh hắn nhiều năm,

Hắn thích sự dịu dàng của nàng, thích nàng nhỏ nhẹ thủ thỉ bên tai hắn, luôn ở sau lưng hắn động viên hắn, an ủi hắn, ủng hộ hắn.

Hắn không thể cho nàng một danh phận chân chính nhưng vẫn luôn coi trọng nàng, xem nàng như là một nửa quan trọng của đời mình.

Mà chính hôm nay, trong đêm tân hôn của hắn với người phụ nữ khác, nàng lại chết một cách bất ngờ khiến hắn không kịp tiêu hóa cú sốc đó!

Trong lòng Dạ Phi Lhanh cảm thấy đau lòng đến khó thở, hai tay nắm chặt thành quyền.

"Ta đã cho chàng cơ hội."

Âm thanh An Nhã Âm vang lên như có như không, nàng chỉ đưa mắt lơ đãng nhìn vào khoảng không, nụ cười thoạt nhìn trông dịu dàng, thanh âm kiều mỵ động lòng người: "Chàng bắt ta phải đợi từ tối muộn đến gần sáng mới trở về phòng. Đêm đó ta thức trắng đêm suy nghĩ, lẽ nào chàng vẫn còn quan tâm đến người đàn bà này cho nên ta mới nhọc công mang nàng ta đến đây... Thế nhưng ông trời lại bất công, không để cho người đàn bà này có thể cùng ta hưởng phúc chung một chồng."

Lời của nàng nhẹ nhàng như gió thoảng qua, khóe môi khẽ nhếch, thái độ trên mặt cũng cực kỳ ngạo mạn.

Dạ Phi Khanh cố gắng trụ vững hai chân, ngay thời điểm này, ngay thời điểm tâm trạng rối bời, rồi đau đớn, rồi ghê tởm hắn không muốn nhìn gương mặt của người đàn bà ác độc này thêm giây phút nào nữa.

Hắn không muốn đứng cùng với ả trong một phòng, không muốn thở chung một bầu không khí với ả, đồ lòng dạ ác độc như ả, hắn sợ mình sẽ kích động lên làm những điều dại dột, ví dụ như giết ả.

Nhưng cũng không ngờ vừa mới đi vài bước, chân còn chưa nhấc ra khỏi cửa thì một thah trường kiếm dài sắc bén đặt bên cổ hắn: "Chàng đã cưới ta thì cả đời này không được phép phụ ta, nếu không ta sẽ thiến chàng!"

Dạ Phi Khanh đưa lưng về phía nàng, nhưng cũng cảm nhận được thanh kiếm nhỏ sắc bén đang đặt lên cổ hắn, dường như đã muốn hãm vào da thịt hắn.

Trên trán hắn bắt đầu toát mồ hôi lạnh, xưa nay hắn nắm rõ lòng người trong lòng bàn tay, chưa bao giờ e sợ bất cứ lời uy hiếp của ai, ngoại trừ một người là Dạ Phi Bạch thì hôm nay người thứ hai hắn e sợ lại là một cô gái, hắn không sợ gì khác, chỉ sợ người đàn bà này hóa điên."Hôm nay nếu chàng dám bước ra khỏi cánh cửa này nửa bước, chính là đã không nể mặt ta, lúc đó chàng đừng trách ta không nể nang mà làm chuyện gì." An Nhã Âm thấy Dạ Phi khanh không để ý tới nàng, âm thanh vẫn giữ độ lạnh lẽo, kiếm vẫn kiên trì đặt lên cổ.

Chưa có kẻ nào dám uy hiếp hắn kiểu đó, Dạ Phi Khanh khẽ nhắm mắt, thả lỏng đôi tay đang siết chặt ra, hắn chậm rãi xoay người lạnh lùng nhìn nàng.

Thản nhiên mở miệng: "An Nhã Âm, nếu ngươi dám, thì từ nay về sau ngươi nguyện sống với một kẻ tàn phế đi!"

Hắn dịch người sang một bên, khóe mắt nhìn Hồng Khúc chết thảm thê trên giường, dừng một lát.

An Nhã Âm thấy hắn ngừng lại, nghĩ rằng lời uy hiếp của mình có tác dụng, mắt đẹp lộ ra một cỗ đắc ý.

Nào ngờ còn chưa kịp mừng thầm thì đã thấy Dạ Phi Khanh xoay người đi thẳng đến bên giường, vươn tay ôm lấy thi thể Hồng Khúc, cũng không thèm liếc mắt nhìn An Nhã Âm đến một lần, vội vàng rời đi.

Dạ Phi Khanh để lại một bóng lưng cô đơn với thi thể của người con gái lặng lẽ đi.

An Nhã Âm trợn con mắt đỏ ngầu lên chứng kiến hình bóng hắn dần xa, nghiến răng nghiến lợi, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một chút dữ tợn.

An Nhã nắm chặt trường kiếm trong tay chém thẳng xuống bàn, trong nháy mắt, bàn bị chém thành hai nửa, ly bình chén dĩa đều vỡ choang xuống sàn.

Nàng thở dốc oán hận nói: Dạ Phi khanh, chàng dám đối xử với ta như thế!

Dạ Phi Khanh ôm Hồng Khúc lê từng bước chân nặng trịch rời khỏi hành lang, bọn hạ nhân nhìn hắn, không khỏi dừng bước, sắc mặt hoảng sợ.

Hắn đau lòng ôm chặt nàng vào lòng không để tâm đến thái độ ngạc nhiên của hạ nhân cho đến khi đứng trước cổng phủ, nhìn thấy một rừng chữ hỷ đỏ rực trên cửa, đầu óc mới chợt thanh tĩnh đi phần nào.

Cúi đầu nhìn xuống gương mặt trắng bệch, lạnh tanh đang nhắm đôi mắt yên giấc ngủ, không hề có ý định tỉnh dậy, trong lòng Dạ Phi khanh đau nhói từng cơn.

"Giúp ta an táng chu đáo cho nàng." Dạ Phi Khanh ngẩng đầu nhìn tên quản sự đang đứng một bên, phân phó nói.

Hắn muốn tự mình an táng cho nàng, nhưng lý trí mách bảo hắn, không thể được.

Hôm nay là ngày đại hôn của hắn, hắn không thể để ngày mai có bất cứ tin đồn gì truyền ra ngoài rằng ngày đại hôn của Ngũ hoàng tử lại chính là ngày an táng tình nhân.

Cố gắng nuốt nỗi đau như dao cắt xuống đáy lòng, đem người con gái lạnh tanh giao cho quản sự, rồi lại nhìn thoáng qua gương mặt tái nhợt của nàng lần cuối, liền phất phất tay, ý bảo quản sự lui ra.

Sắc trời yên tĩnh từ mờ sáng, chỉ còn lại một mình hắn ngẩn ngơ đứng giữa cổng phủ, lắc lắc đầu lấy lại tinh thần mới xoay người trở về. Đương nhiên hắn không muốn quay lại căn phòng nơi có người đàn bà đáng sợ đó, hắn đi đến thư phòng.

Trong thư phòng có một cái giường đơn giản, Dạ Phi Khanh mệt mỏi ngã lưng xuống giường, bao nhiêu chuyện tồi tệ chỉ trong một đêm xảy ra khiến hắn không kịp trở tay, rốt cuộc ngủ cũng không được.Trong đầu hắn chỉ hiện lên khuôn mặt hiền lành ôn nhu của Hồng Khúc lẽn bẽn cúi đầu đánh đàn, âu yếm nhìn hắn, rồi chợt hình ảnh ả tiện nhân kia cầm kiếm đâm một nhát chí tử vào người nàng, rồi nàng từ từ ngã xuống với đôi mắt bất lực, ngực hắn không khỏi nhói lên từng cơn.

Hắn là người đàn ông lãnh tình nhưng lại đối xử rất ôn nhu với Hồng Khúc, chỉ vì từ lúc hắn quen biết nàng, nàng không hề biết thân phận hắn là Ngũ hoàng tử, con người nàng không hề có bản tính sở cầu, tham lam danh quyền, chỉ dùng toàn bộ tấm chân tình mà đối xử với hắn.

Nhưng bởi vì ả ta, mà nàng lauij roi vào kết cục như thế.

Không, hắn không thể sống chung dưới một mái nhà với An Nhã Âm, hắn không thể giả vờ như chuyện tình hôm nay chưa hề xảy ra, hắn muốn từ hôn!

Quyết định như vậy, trong lòng Dạ Phi Khanh mới dịu đi phần nào, nhắm mắt dưỡng thần một chút đợi đến khi trời sáng vào cung sẽ giải bày hết thảy.

Thế nhưng, sắc trời mới sớm, còn chưa chuẩn bị tiến cung tìm hoàng thượng từ hôn thì đã có hạ nhân chạy đến gõ cửa, âm thanh có vẻ vội vàng: "Hiền vương điện hạ, thái hậu tuyên ngài vào cung."

Dạ Phi Khanh có chút ngẩn ra, mới sáng sớm thái hậu tìm hắn là có chuyện gì?

"An Nhã Âm đâu rồi?" Dạ Phi khanh nhíu mày, đột nhiên nhớ tới cái gì, có chút nghiến răng nghiến lợi nói.

Hạ nhân có chút giật mình,chậm rãi mở miệng nói: "Trời chưa sáng, vương phi đã ra khỏi phủ rồi ạ."

Dạ Phi Khanh không khỏi run rẩy, đồ tiện nhân này nhất định là đi mách lẻo trước rồi.

Tên hạ nhân kia chưa bao giờ thấy Dạ Phi Khanh có thái độ khắc nghiệt như vậy, bình thường ngài vẫn ôn hòa, nho nhã, nay thì khuôn mặt âm trầm đến cực điểm, nên hắn bị dọa sợ đến mức cúi đầu, lui sang một bên.

Dạ Phi Khanh tức giận vô cùng, ngay cả y phục cũng quên không đổi, liền vội vàng chạy tới Phương Hoa điện.

Hắn không thể, không thể để cho tiện nhân An Nhã Âm giở trò diễn kịch cho thái hậu xem.

Quả nhiên, vừa mới tới cửa thì đã nhìn thấy An Nhã Âm khóc lóc cực kỳ thương tâm: "Chàng ấy coi cháu là cái gì, tốt xấu gì thì cháu cũng là đại tiểu thư của Võ trữ hầu gia, vậy mà chàng ấy hoàn toàn... Hoàng tổ mẫu, Nhã Âm rất đau lòng!"

Nghe âm thanh kia, còn có một sự tráo trở đến đê tiện, Dạ Phi khanh đã cố gắng khống chế một đêm lửa giận, giờ đây rốt cuộc khống chế không được, bị tức giận che mờ mắt.

"Tiện nhân, ngươi ra tay giết người còn ở đây vờ khóc lóc kêu ca sao?!" Dạ Phi Khanh bình thường đều ôn nhuận như ngọc, bây giờ bất chấp dáng vẻ giả dối nho nhã khi xưa, trên gương mặt tuấn tú bắt đầu trở nên khó coi.

Dạ Phi Khanh tiến một bước vào thì chợt phát hiện ra có gì đó không ổn, cả Dạ Trọng Hoa và Âu Dương Vũ đều ở đây.

Vì hôm nay sức khỏe thái hậu không được tốt nên sáng sớm lệnh cho người gọi Âu Dương Vũ đến xem bệnh cho bà, Dạ Trọng Hoa vì lo cho Âu Dương Vũ mệt mỏi nên đi theo hộ tống.Lại không ngờ tăng vị tân nương vừa mới gả cho Dạ Phi Khanh - An Nhã Âm mới sáng sớm đã chạy tới, mặt mày đầy lệ lôi kéo Âu Dương Vũ kể lể một phen, rồi quay qua quỳ gối với thái hậu than vãn.

Dạ Phi Khanh nhìn thấy hai người bọn họ, thần trí khôi phục một ít, ổn định tâm trạng của mình, bình tĩnh nói rõ với thái hậu: "Hoàng tổ mẫu, đồ tiện nhân tâm địa ác độc này dám ra tay giết người vô tội..."

An Nhã Âm cũng nào chịu thua thiệt, làm vẻ cực kì ủy khuất: "Hoàng tổ mẫu phải làm chủ cho Nhã Âm a."

"Nhã Âm cứ nghĩ trước kia vương gia là người sống độc lập, không có bất kì bóng hồng nào ve vãn, nhưng không ngờ chàng ấy đã sớm có mối quan hệ yêu đương mờ ám với một cô gái ở thanh lâu. Trong lòng Nhã Âm thực sự phải chịu rất nhiều ủy khuất, nhưng Nhã Âm biết vương gia thích nàng ta cho nên mới có lòng muốn nàng đưa nàng ấy vào phủ."

"Vốn là có lòng tốt suy nghĩ cho chàng, nhưng không ngờ nàng ta lại cầm dao chỉa vào người cháu, chết là điều không thể tránh khỏi chứ đừng nói là tâm trạng bất an của cháu lúc đó! Nàng ta nói cháu vì muốn tra tấn nàng nên mới đưa nàng vào phủ! Nhã Âm nào có ý định xấu xa mức đó, chỉ kiên nhẫn chậm rãi giải thích nhưng không ngờ nàng ta lại cầm kiếm đâm về phía cháu, lúc ấy Nhã Âm sợ vô cùng nên tránh sang một bên, nào ngờ nàng ta không cẩn thận tự vấp váy của chính mình sau đó ngã sấp xuống, chẳng may cây kiếm trong tay vừa vặn đâm vào bụng của nàng ta."

"Nhã âm cảm thấy vô cùng sợ hãi, liền vội vàng gọi đại phu đến chữa trị cho nàng nhưng nàng ta lại cầm tay của cháu, hấp hối nói: 'Không cần ' rồi nói chỉ hy vọng ta đồng ý thực hiện cho nàng ấy nguyện vọng cuối cùng rằng nàng ấy chưa bao giờ động phòng với vương gia, hy vọng cháu có thể thành toàn."

"Vì thế cháu mang thi thể của nàng đến, hoàn thành di nguyện cuối cùng của nàng."

"Ai ngờ vương gia không biết phân biệt tốt xấu, muốn giết cháu! Nói là báo thù cho nàng!"

"Hoàng tổ mẫu, Nhã Âm đau lòng lắm... Đau đến không thở nổi nữa rồi."

Dạ Phi Khanh nghe An Nhã Âm lật ngược ván cờ lên, lửa giận ngùn ngụt tăng lên, máu nóng quay cuồng, hai mắt đỏ đậm, hắn hung hăng trừng mắt nhìn nàng, hận không thể băm nàng thành trăm mảnh rồi ném xác cho lợn ăn!

An Nhã Âm đột nhiên khóc lên, nước mắt theo con ngươi xinh đẹp từng giọt từng giọt rơi xuống, trông nàng có vẻ rất thương tâm: "Nhã Âm không trách vương gia, vương gia hận cháu hại chết nàng cũng đúng. Mặc dù không giết người nhưng người lại vì cháu mà chết. Tất cả là lỗi của cháu, là Nhã Âm sai rồi, xin thái hậu hãy trách phạt."

Dạ Phi Khanh nhịn không được, nhìn vẻ mặt giả tạo đẫm nước mắt trước mặt thì hắn chỉ cảm thấy ghê tởm hơn, thế giới này hắn chưa gặp loại đàn bà nào có thể trắng mặt đổi trắng thành đen như vậy!

Đã quá giới hạn chịu đựng của hắn, liếc mắt một cái thoáng nhìn thanh kiếm bên người thị vệ, liền chạy đến rút kiếm ra, hướng kiếm về phía An Nhã Âm định đâm tới.

Âu Dương Vũ và Dạ Trọng Hoa ngồi cùng nhau nhàn nhạt thưởng trà xem kịch hay, trong lòng âm thầm bái phục khả năng diễn xuất của An Nhã Âm cực kỳ cứng miệng, chỉ sợ người khác nghe được chỉ tin đó là thật. Nhìn Dạ Phi Khanh tức giận đến bỏ bừng mặt, trong lòng liền không ngừng cười lạnh, cái này gọi là ác giả ác báo.

An Nhã Âm mắt thấy Dạ Phi Khanh cầm kiếm liều mạng vọt thẳng đến chỗ nàng, trên mặt lóe lên một tia kinh hoảng, theo bản năng chạy trốn về phía sau Âu Dương Vũ, trong mắt ánh lên một tia đắc ý.

Vốn là đang xem diễn thì đột nhiên lại kéo mình vào cuộc nhưng nàng cũng không hề cảm thấy hoang mang, bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Dạ Trọng Hoa, tay hắn nắm chặt thành quyền định vung nội lực xông lên thì nàng liền ném cho hắn một ánh mắt trấn an, ý bảo tự nàng có thể giải quyết.

Dạ Trọng Hoa cố gắng áp chế cảm thấy muốn giết người ngay lúc này, giả mèo khóc chuột xuất sắc còn chưa đủ, lại lôi Âu Dương Vũ làm lá chắn, hắn tuyệt đối không bỏ qua cho bọn họ, hắn vẫn duy trì nội lực nơi cánh tay, sẵn sàng chờ thời cơ chuẩn bị xông lên.

Dạ Phi Khanh vọt tới, Âu Dương Vũ bày ra vẻ mặt vờ kinh hoảng, vờ theo bản năng đứng dậy trốn sang một bên, khi đứng dậy thì vô tình đụng phải Dạ Phi Khanh. Hắn không kịp chú ý dưới chân mình, lảo đảo một chút, cả người nhào thẳng về phía trước, kiếm trong tay vừa vặn đâm thẳng vào cánh tay An Nhã Âm.

An Nhã Âm ôm lấy cánh tay đau nhức, hai mắt đẫm nước mắt trừng mở lớn, nhìn gương mặt Dạ Phi Khanh có chút thần thờ, nói: "Chàng muốn giết ta, chỉ vì một cô kỹ nữ mà giết ta! Ta đường đường là cháu gái của Võ trữ hầu mà ở trong mắt chàng, ta còn không bằng loại đàn bà trong kỹ viện! Dạ Phi Khanh, chàng khinh người quá đáng!"

P/s: Hai chương đó nha các nàng, nói bao nhiêu lời rằng sẽ hoàn thành xong,đẩy nhanh tiến độ nhưng dạo này đủ thứ công việc nó vùi dập í...các nàng nghĩ cùng ta xem, Phi Khanh hắn xứng đáng bị như vậy không, con người ác độc của hắn có lẽ ở cùng với nữ ma đầu ranh mãnh này thì xứng đôi rồi còn gì, thủ đoạn không ai bằng, để xem rồi ai thắng, ai sẽ thu phục ai, còn chuyện của Tam hoàng tử...rồi chương sau sẽ dần dần hé mở, và đi đến hồi kết.. sau đó có lẽ sẽ để hai vợ chồng son Ninh vương solo tình cảm..gần hết rồi...cùng ta đợi nhá...Yêu các nàng

* Đã có một phút ta thấy thương cảm cho Khanh ca vì thực ra hắn cũng biết yêu là gì!*

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Bán đấu giá

Trên mặt An Nhã Âm mang theo ủy khuất nồng đậm, trong lời nói lộ vẻ trách cứ: "Trong mắt của chàng có còn coi ta là vợ chàng không, có còn coi cha ta ra gì không, còn phụ hoàng của chàng, cả hoàng tổ mẫu nữa?"

Dạ Phi Khanh không khỏi đau đầu ôm trán, thái dương từng đợt co rút đau đớn, đau đầu vô cùng.

Âm thanh vang lên đầy chất vấn của An Nhã Âm dần dần chiếm thế thượng phong, hắn hận, hận ả ta cố tình gây sự khiến hắn không kiềm được lửa giận, công bằng, công lý ở đâu hả?!

Hắn càng hận chính mình vì sao lại đồng ý cuộc hôn nhân này!

Dạ Phi Khanh bắt đầu thở dốc, ngón tay chỉ thẳng vào An Nhã Âm, đầu ngón tay run lên dữ dội, trong miệng nói: "Tiện nhân, đừng mở miệng nói bậy, chuyện này có liên quan gì đến Võ trữ hầu các người, có liên quan gì đến phụ hoàng với hoàng tổ mẫu? Tất cả những chuyện này đều do một tay độc phụ ngươi gây ra!"

An Nhã Âm giơ tay ôm miệng khóc, ống tay áo bị máu tươi vấy bẩn. Bộ dạng nàng lúc này thật sự khiến người khác không khỏi đau lòng không thôi. Người ngoài không biết còn tưởng Dạ Phi Khanh là một ông chồng quá đáng ức hiếp vợ mình.

Âu Dương Vũ nhìn trán Dạ Phi Khanh bắt đầu bạo gân xanh, trong lòng biết hắn bị An Nhã Âm bức đến điên rồi.

Ở trong chuyện này, Âu Dương Vũ thực ra đứng về phía Dạ Phi Khanh, hắn là một người điềm tĩnh, âm thầm tính kế người, nếu không phải có người bức hắn đến đường cùng thì tuyệt đối sẽ không lộ ra loại thái độ lộ liệu như vậy.

Đáy mắt Âu Dương Vũ ánh lên ý cười không dễ phát hiện.

Vị An tiểu thư này thực sự đúng là khó lường, bề ngoài nhu nhược là thế nhưng bên trong thì hung hãn khó thấy.

Cửa hôn sự này của Dạ Phi Khanh thật sự tốt vô cùng nha, nàng liếc mắt nhìn sang Dạ Trọng Hoa, hắn cũng đưa đôi mắt lạnh lùng có chút ý cười nhàn nhạt lướt qua nhìn nàng.

An Nhã Âm không có ý định nhân nhượng, không tiếng động khóc, nước mắt theo của nàng hai má hoạt rơi xuống, giống như mã não bình thường ánh mắt ướt sũng, thoạt nhìn rất đáng thương.

Thái hậu vốn không khoẻ, mới vừa rồi được Âu Dương Vũ châm cứu nên sức khỏe có khá hơn một ít. Giờ lại bị màn gà vịt chí chóe của đôi vợ chồng trẻ mới cưới, đầu óc không khỏi đau nhức,ôm trán lắc đầu, vợ chồng gây sự, ai cũng cho tự cho mình là đúng, phải cân nhắc quyết định thế nào mới phải đây?

Thái hậu ngẩng đầu, phất phất tay, làm như vẻ mặt bất đắc dĩ, thở dài nói: "Được rồi, được rồi, hai người các ngươi, mỗi người nói bớt lại vài câu đi có được không."

Thấy thái hậu trông có vẻ mệt mỏi, An Nhã Âm cúi đầu xuống, áp chế tiếng khóc của mình.

Âu Dương Vũ biết vậy cũng tốt bụng đến xoa huyệt thái dương cho thái hậu nhằm giảm bớt đau nhức cho bà.

Cũng không ngờ thái độ của Dạ Phi Khanh lại ngày một gay gắt, giận đã làm lu mờ lý trí. Hắn tiến lên từng bước, quỳ xuống trước mặt thái hậu, vẻ mặt quyết tuyệt: "Hoàng tổ mẫu, Phi Khanh muốn từ hôn. Cháu không thể cùng loại phụ nữ độc ác này ở chung một chỗ, một giây cũng không thể!"Thái hậu không khỏi cả kinh, từ nhỏ đến lớn Dạ Phi Khanh luôn là một thằng bé hiếu thuận, ngoan ngoãn vâng lời người khác, có bao giờ thấy nó bày ra vẻ mặt giận dữ mà cương quyết như thế này đâu, bà bất ngờ thốt lên: "Phi Khanh, con..."

"Phi khanh nguyện cả đời không cưới vợ chứ không muốn dấn thân mình ở cùng với loại phụ nữ tâm tia rắn rết này!" Trên mặt Dạ Phi Khanh mang theo loại thần sắc ngoan cố, biểu thị quyết tâm của mình.

An Nhã Âm vốn đã bình tĩnh lại nhưng khi nghe Dạ Phi Khanh nói những lời này thì không khỏi bùng lên lửa giận.

Âm thanh mang theo vài phần sắc nhọn mà réo rắt thảm thiết: "Nếu chàng không thích ta thì vì sao không nói sớm hơn? Vì sao phải qua cửa rồi mới đòi từ hôn? Rõ ràng là chàng đang muốn làm nhục ta! Nhã Âm còn mặt mũi nào nữa, cả Võ trữ Hầu phủ còn mặt mũi nào nữa, được lắm, chàng muốn từ hôn à, vậy, ta chết cho chàng xem!"

Lời vừa dứt, cả người liền xông ra ngoài.

"Nhã Âm!" Thái hậu cả kinh, giơ tay ra ngăn cản nhưng rồi cảm thấy đầu đột ngột choáng váng, lập tức ngã ngồi xuống ghế.

Âu Dương Vũ hơi ngạc nhiên, trong lòng cũng hiểu rõ, cô gái An Nhã Âm này sao có thể dễ dàng tự làm tổn thương bản thân mình được?

Chỉ sợ là đang diễn trò thôi.

An Nhã Âm nhấc váy xông thẳng ra ngoài, cũng chạy thẳng về phía Dạ Phi Khanh.

Trong mắt nàng thoáng hiện một tia ngoan độc, cho dù có phải chết cũng phải cho gã đàn ông này chết không được tử tế, mỗi lời nói của hắn không khác gì ném rác vào mặt nàng, muốn xuống địa ngục, vậy cùng nhau đi!

Dạ Phi Khanh vừa định đứng lên, vốn tưởng ả định chạy thẳng đâu đó tìm chết, ai ngờ lại bay thẳng về phía mình, ánh mắt ngoan độc chỉ dành cho một mình hắn thấy.

Nàng giống như đang truyền thông điệp cho hắn: cùng xuống địa ngục với ả đi.

Dạ Phi Khanh cảm thấy da đầu run lên, vừa phản ứng lại thì đã bị khối cơ thể của An Nhã Âm ập thẳng vào người, hắn không đứng vững được, theo quán tính ngã xuống.

Ngay khoảng khắc ngã tự do đó thì Âu Dương Vũ cảm thấy kịch chưa đủ hấp dẫn bèn thét chói tai: "Cẩn thận!"

Ngay sau đó, chỉ nghe ầm một tiếng, Dạ Phi khanh ngã phịch xuống đất, ót đau đến không nói nên lời.

Còn chưa kịp tỉnh táo lại thì Dạ Phi Khanh thấy một cỗ nóng bỏng nhiệt lưu đánh về phía hắn ngực, lập tức liền dính ở tại ngực, như hỏa thiêu bình thường, nóng hắn ngực một mảnh hỏa lạt lạt đau.

"A!" Dạ Phi Khanh nhịn không được thét chói tai.

Dương ma ma đứng một bên mở to hai mắt nhìn, hai tay còn duy trì động tác cầm khay, ngây người nhìn bộ dáng chật vật của Dạ Phi Khanh.

Nàng chỉ nghĩ thái hậu còn chưa dùng bữa sáng, lại nghe nói Âu Dương Vũ và Ninh vương điện hạ tiến cung từ sáng sớm, nghĩ đi nghĩ lại bây giờ có chuẩn bị cũng không kịp, đành nấu nồi cháo tổ yến dâng lên bọn họ dùng cho ấm bụng.Ai ngờ ba bát cháo tổ yến nóng hổi vừa mới tiến vào điện Phương Hoa thì mắt đã nhìn thấy một bóng người đưa lưng về phía mình, mất đà ngã xuống, nàng theo bản năng lui về phía sau, nhưng người nọ đâu chịu buông tha, tay còn rảnh rỗi quơ phải khay của nàng.

Thế là toàn bộ ba bát cháo không đáp ở đâu an toàn hơn mà hạ cánh ngay trên người hắn, từng hơi nóng từng đợt bốc lên từ ngực hắn khiến cho người khác nhìn vào không khỏi run rẩy, mẹ ơi, chắc bỏng rát lắm đây.

Nạn nhân Dạ Phi Khanh nằm bẹp trên mặt đất há miệng thở dốc, vừa định giãy dụa đứng lên thì lại có "sao chổi" ập tới. Trước mặt hắn An Nhã Âm cũng lảo đảo vài bước, nhưng vừa ổn định được thân mình thì bị trượt chân bởi cháo vương vãi trên sàn, và vâng, một màn chụp ếch diễn ra với sự chứng kiến của hai vợ chồng nhà Ninh vương, vị thái hậu và cả vị chủ mưu bất đắc dĩ Dương ma ma, cả người nhào thẳng về phía tấm đệm bằng xương bằng thịt.

Dạ Phi Khanh kinh hoảng trừng to mắt, nhưng nào tránh thoát kịp đành phó mặt cho "sao chổi" An Nhã Âm bổ nhào tới vị trí nào đó trên người mình, vâng, vị trí lấy đi cả mạng của hắn cũng không đủ.

Bỏ lại một tiếng thét lớn, Dạ Phi Khanh thực sự ngất xỉu.

An Nhã Âm kinh hoảng, lấy lại tinh thần liền giãy dụa đứng lên nhưng mới kịp nâng mông lên thì dưới chân lại làm cú đúp thứ hai, vâng, lại một lần nữa, mạnh mẽ ngã xuống.

Và lần này là ngồi chuẩn lên vị huynh đệ của Dạ Phi khanh!

"Đau quá á á á!" Âm thanh vang vọng đầy bất lực đau đớn từ miệng Dạ Phi Khanh phát ra vang vọng cả Phương Hoa điện, mặt mày hắn tái nhợt trắng bệch đi, môi tím tái mím chặt, toàn thân bắt đầu co rút dữ dội.

• Ta là ta không biết nó thốn cỡ nào đâu....A di đà phật*

Trong điện mọi người đều ngẩn ra, tình huống chỉ diễn ra trong nháy mắt, chồng nằm vất vưởng, vợ ngồi lên cái người anh em của chồng, với đầy cháo vụn trên sàn.

Thái hậu há hốc mồm nhìn về phía Dạ Phi Khanh, ôi cháu tôi, bà muốn ngất.

Âu Dương Vũ nhìn một màn hài kịch phía trước, nhịn không được muốn ôm bụng cười to, nhưng nàng phải dùng hết nội công để dồn ép, không thể cười, phải giả vờ làm bộ bị chấn động.

Mà Dạ Phi Khanh, vừa lúng túng, vừa xấu hổ.

Bị một tiếng kêu làm cho bừng tỉnh, ý thức được vị trí mình ngồi lạ đến mức nào, sắc mặt lập tức ửng hồng, vội vàng đứng lên.

Tảng đá nặng trên người biến mất, Dạ Phi Khanh không còn chút sức lực, theo bản năng cuộn chặt người, khuôn mặt vặn vẹo khó coi vô cùng.

Nếu không phải hắn có khả năng chịu đựng siêu cường thì chỉ sợ lúc này hắn đã ngồi báo danh với Diêm Vương.

Dạ Trọng Hoa chỉ thản nhiên, vác bộ mặt lạnh tanh đi tới hai bước, nói: "Không sao chứ?"

Dạ Phi Khanh nghe được âm thanh trầm thấp vang lên bên tai, cố gắng áp chế cảm giác đau đớn gian nan lắc đầu, chống hai tay lên nhỏm dậy, hắn phải duy trì dáng vẻ tôn nghiêm của một người đàn ông, đặc biệt là trước mặt Dạ Trọng Hoa.Thái hậu mắt thấy Dạ Phi Khanh như vậy, liền mỏi mệt khoát tay áo, bà thật sự không muốn can dự vào chuyện gia đình chúng nó, cho dù có là đứa cháu mình quý đi chăng nữa, bèn nói: "Nhã Âm, con và Phi Khanh..."

Vốn định đuổi hai chúng nó về trước thì mắt đã thấy ngoài điện xuất hiện một thân ảnh màu vàng chói.

Nhờ có người tới bẩm báo nói là sức khỏe Thái hậu không ổn nên hoàng thượng mới vội vàng chạy đến, ai ngờ vừa tới thì thấy một màn chật vật này.

Dạ Phi Khanh khó khăn nhấc lưng ngồi gục dưới đất, mặt mày nhăn lại trông rất khó coi, trên người hắn dính đầy cháo tổ yến, còn có lớp da lộ bên ngoài đã ửng đỏ vì bỏng.

An Nhã Âm đỏ mắt đứng một bên, Âu Dương Vũ nhẹ giọng an ủi thái hậu, Dạ Trọng Hoa sắc mặt âm trầm nhíu mày đứng cạnh Dạ Phi Khanh, có ý định giúp đỡ hắn đứng dậy.

Thấy thế Hoàng thượng lạnh lùng lên tiếng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì ở đây?"

Hắn nhìn thoáng qua bộ dáng thê thảm của Dạ Phi Khanh, không khỏi nhíu mày, trầm giọng nói: "Phi Khanh, con ở đây làm gì? Sao lại để bản thân mình thành ra thế này?"

Dương ma ma đã sớm bị dọa đến choáng váng, cả người quỳ trên mặt đất lạnh run, nàng đâu có ngờ ngũ hoàng tử tự nhiên vung tay lên!

Dạ Phi Khanh đổ mồ hôi lạnh, hắn thực sự rất đau, lại đúng lúc hoàng thượng tới mới miễn cưỡng thẳng người dậy nhưng dưới hạ thân thì đau chết người, hai chân mềm nhũng. Hắn há mồm thở dốc, một chữ cũng không thốt ra nổi.

Hoàng thượng mang vẻ mặt âm trầm, mới trở thành phu quân ngay hôm qua thì hôm nay lại mang bộ dáng lôi thôi xuất hiện trước mắt hắn, hỏi còn thể thống gì không?

An Nhã Âm đương nhiên bắt lấy cơ hội, nước mắt đã cạn lập tức tuôn trào, lập tức quỳ xuống trước mặt hoàng thượng, âm thanh tràn đầy ủy khuất, rất đáng thương: "Phụ hoàng, Phi Khanh chàng ấy... chàng ấy muốn từ hôn, chàng ấy muốn giết Nhã Âm, Nhã Âm, chi bằng chết để quên đi..."

Vừa nói vừa khóc rồi liếc mắt nhìn xem bộ dáng khó coi của hoàng thường hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Phi Khanh, gia tộc nhà Võ trữ hầu có thế lực cường đại, vốn hắn muốn cho Dạ Phi Khanh một chỗ dựa vững chắc, thế mà lại không chấp nhận?

Hoàng thượng nhìn An Nhã Âm trấn an nói: "Nhã Âm cứ bình tĩnh nào, nếu Phi Khanh có sai gì, phụ hoàng thay con làm chủ."

Đáy mắt chợt lóe, An Nhã Âm cầm lấy khăn tay lau nước mắt sau đó đại khái kể hết toàn bộ diễn biến sự việc cho hoàng thượng nghe, thêm cả thái độ nức nở thương tâm.

Vốn đau đến thấu tim, Dạ Phi Khanh nghe vậy tức giận đến mức khó thở.

Hoàng thượng càng nghe càng tức giận, sắc mặt càng lúc càng âm trầm, xưa nay hắn cảm thấy Dạ Phi Khanh là một hoàng tử hiếu thảo, thế nhưng chuyện này sao có thể?!

Chỉ vì một loại đàn bà ở kỹ viện mà không tiếc đắc tội với người nhà Võ Trữ Hầu!

Hoàng thượng khó khăn hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Dạ Phi Khanh, uy nghiêm nói: "Phi Khanh, con quá hồ đồ! Con bé Nhã Âm tốt như vậy, thiện lương như vậy, thậm chí còn chịu ủy khuất tiếp đón nữ nhân bên ngoài vào cửa. Chỉ trách nàng ta không đủ phúc khí, tại sao lại quay sang trách Nhã Âm? Muốn trách thì chỉ trách con bé quá thiện lương, con thật sự không nên đổ hết tội lỗi lên đầu nó!"An Nhã Âm quỳ trên mặt đất, bị tai nạn vừa rồi nên trông nàng nhìn rất thảm thương, tóc rối tán loạn, y phục bê bết những cháo là cháo, vô cùng chật vật.

Dạ Phi Khanh mím môi, trong lòng tức giận cuồn cuộn, nói không ra lời.

Hoàng thượng thấy Dạ Phi Khanh không có phản ứng, sắc mặt liền trầm xuống, quát: "Còn không mau xin lỗi Nhã Âm?"

Dạ Phi Khanh mạnh mẽ ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt đầy nghiêm nghị của phụ hoàng hắn, trong lòng như bị chùng xuống rên lên một tiếng.

An Nhã Âm thấy vậy bắt đầu khiêu khích, bắt đầu nức nở. Mắt thấy Dạ Phi Khanh vẫn còn ngoan cố, không khỏi trừng mắt liếc hắn, ôn nhu an ủi An Nhã Âm: "Nhã Âm, Phi Khanh nó biết sai rồi. Nếu nó còn tái phạm thì đến mách với phụ hoàng, phụ hoàng sẽ thay con làm chủ."

An Nhã Âm nghe vậy mới từ từ đứng dậy, không khóc nữa nhỏ giọng nói: "Tạ phụ hoàng."

Hoàng thượng vừa lòng gật gật đầu, quét mắt cảnh cáo nhìn Dạ Phi Khanh, nói: "Phi Khanh, đưa Nhã Âm về phủ rồi lựa lời xin lỗi con bé đi."

“Người đâu, mời Vương thái y đến Hiền Vương phủ chuẩn trị cho vương gia và vương phi.”

Vì ở trước mặt hoàng thượng nên Dạ Phi Khanh đành nhẫn nhịn xuống, giỏi lắm, dám đổi trắng thay đen, nếu hắn lên tiếng thì hắn sẽ gặp bất lợi, thậm chí còn bị phụ hoàng mắng là không biết tốt xấu, An Nhã Âm, tạm thời ngươi thắng.

Lúc này Dạ Phi khanh nhìn về phía An Nhã Âm,trong mắt không giấu được sự phẫn nộ, đôi mắt kia của ả ánh lên một tia đắc ý, môi còn nhếch cong lên cười thành tựu.

Dạ Phi khanh cảm thấy máu nóng xông lên tận não, phẫn nộ vô cùng.

Mà An Nhã Âm lại đột nhiên tâm địa tốt lên, đi đến nâng hắn dậy, còn cẩn thận sợ hắn đau, Dạ Phi Khanh theo bản năng muốn gạt tay ả ra nhưng căn bản không đủ lực, đành phó mặt chịu đứng ý cười quỷ dị trên mặt ả.

Thái hậu thở dài nói: “Được rồi, các con trở về đi, đừng để người khác thấy rồi chế giễu.”

Thái hậu nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, sầu khổ ôm trán nói: “Thật là...mới ngày đầu thành hôn thôi đã nháo loạn thế này rồi.”

Hoàng thượng cười cười: “Không sao, thương nhau lắm cắn nhau đau mà. Bọn họ vẫn là đôi vợ chồng mới cưới, chỉ cần ở thêm vài ngày là hiểu nhau thôi.”

“Ta không cho là như vậy.” Thái hậu nhìn một bên Âu Dương Vũ nói, “Chỉ có tình cảm của Phi Bạch dành cho Vũ Nhi là sâu đậm thủy chung nhất thôi.”

Dạ Trọng Hoa không nói gì chỉ ánh lên ý cười trong mắt, theo bản năng nhìn phía Âu Dương Vũ thì thấy nàng khẽ ngượng ngùng cúi đầu.

Hoàng thượng thở dài: “Nếu Phi Khanh thật sự không thích thì cùng lắm trẫm sẽ ban thưởng thêm mấy mỹ nhân khác cho hắn là được rồi.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Thái hậu thở dài.

Khi trở về Ninh vương phủ, Âu Dương Vũ ngồi gục ở trên giường cười như được mùa, nàng chưa bao giờ chứng khiến được tình huống nào hài chết cười như vậy. Chỉ cần nhớ lại gương mặt nhẫn nhịn vị đau đớn của Dạ Phi Khanh kia thôi thì nàng chỉ muốn cười thật to.Dạ Trọng Hoa đứng bên giường cũng nhìn nàng bằng đôi mắt khó hiểu, hắn chưa bao giờ thấy nàng thoải mái cười to đến thế, bên môi khẽ run bất đắc dĩ lên tiếng: “Vui đến mức đó sao?”

“Chứ sao a, chết cười mất thôi, chàng biết ta nhịn cười vất vả thế nào không hả? Ôi hình tượng của hắn trước kia lễ phép, ôn nhuận lãng tử bao nhiêu thì chính khắc tinh của hắn hôm nay đã hoàn toàn dẫm đạp lên nó, chàng còn nhớ bộ dáng của hắn không, a ha ha ha ha.”

Âu Dương Vũ đột nhiên nhớ tới cái gì, một bên ôm bụng cười, một bên hỏi, “Chàng phải cho ta biết, chàng làm thế nào để đưa hai vị oan gia này về một nhà a?”

“An Nhã Âm có một vị huynh trưởng tên là An Vân Dật, lúc trước ta có một đoạn giao tình với hắn. Năm đó ta tình cờ gặp hắn, phát hiện khối ngọc bội hắn đeo bên hông là đồ giả, hỏi ra mới biết là bị đánh tráo. Lúc đó ta còn tưởng hàng thật đã qua tay vị hồng nhan tri kỉ nào. Sau này hắn mới ấp a ấp úng nói cho ta biết, là vì hắn nhỡ làm mất khối ngọc bội của muội muội hắn, vì chuyện đó, mà An Nhã Âm làm om sòm cả lên bảo hắn phải bồi thường. Nàng nghĩ xem, ngay cả huynh trưởng của mình cũng đối xử như thế, huống chi là với những người khác?”

“An Nhã Âm là người có tính ích kỷ, kiêu ngạo, làm việc gì cũng hung hãn, bạo lực. Đương nhiên cái tính cách này đâu dễ dàng bị người khác phát hiện? Chỉ có ai nên biết mới biết thôi.”

Âu Dương Vũ che miệng cười không ngừng, An Nhã Âm cũng là một con cọp cái a. Nàng không ngừng cười khiến Dạ Trọng Hoa nhịn không được ôm nàng giữ chặt trong lồng ngực mình, nhẹ nhàng xoa bụng nàng: “Đừng cười nữa, cẩn thận đứa bé trong bụng.”

“Ơ...” Âu Dương Vũ đột nhiên ngừng một chút, chau mày kêu lên, Dạ Trọng Hoa khẩn trương nhìn nàng hỏi “Nàng sao vậy?”

Âu Dương Vũ ngưng cười tức giận nói: “Nó lại đá ta...”

Dạ Trọng Hoa cong môi cười, véo yêu mũi nàng: “Nó đang ngủ, ai bảo nàng cười dữ dội làm chi, đánh thức nó.”

Âu Dương Vũ bối rối không nói gì, vừa định lên tiếng phản bác thì Dạ Trọng Hoa đã cẩn thận bế nàng lên giường, sau đó ôm chặt nàng trong vòng tay: “Sáng sớm đã bị thái hậu triệu vào cung, giờ ngủ thêm một giấc đi.”

Âu Dương Vũ nhịn không được sự quan tâm và dịu dàng của hắn bèn áp sát người mình vào lồng ngực hắn, đôi mắt khẽ nhắm, ngửi được mùi hương hoa quỳnh thoang thoảng cùng với hơi thở đậm chất đàn ông riêng của mỗi hắn, nàng có cảm giác như chỉ cần ở mãi bên cạnh hắn thì cho dù có khó khăn gì nàng cũng không cần lo lắng gì nữa.

Gian hàng bán đồ thủy tinh của Âu Dương Vũ ở kinh thành Tây Lăng càng ngày càng thu hút lượng khách hàng lớn, dần dần nhu cầu lấn ác số lượng.

Mùa đông ở Tây Lăng năm nay có khác so với những năm trước, cái lạnh cũng khắc nghiệt hơn, mưa cũng triền miên xảy ra, cho nên nhà nào có chút khá giả thì nhanh chóng trang bị một bộ cửa bằng kính thay vì là bằng giấy.

Sáng sớm, Âu Dương Vũ lười biếng ngồi hóng mát bên ngoài viện, trong tay đang cầm chén sữa ấm áp.

Lâm quản sự đứng một bên nhẹ giọng nói: "Vương phi, hôm nay có năm người ngoài kinh từ xa đến hỏi có còn kính thủy tinh để bán không?"Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên, đôi mắt ánh lên một tia cười nhạt: "Ngươi cứ làm việc của mình đi, có người hỏi thì cứ bảo đợi thêm thời gian nữa."

Lâm quản sự xưa nay thông minh, vừa nghe lời này liền biết Âu Dương Vũ đã có chủ ý của mình đành lên tiếng ứng thanh sau đó rời đi.

Âu Dương Vũ mỉm cười, kính thủy tinh quả là bảo bối, xem ra, phải tìm thời cơ mở rộng tiêu thụ.

Nàng đứng dậy đi về phía thư phòng, Dạ Trọng Hoa đang ở bên trong xử lý công vụ. Nghe tiếng bước chân, hắn ngẩng đầu lên thì thấy Âu Dương Vũ đến liền buông bút trong tay lo lắng hỏi: "Vũ nhi, làm sao vậy?"

Âu Dương Vũ tìm chỗ ngồi thoải mái bên cạnh hắn rồi mở miệng nói: "Về chuyện của cửa hàng thủy tinh a, ta muốn cho thúc phụ tham gia, chàng cảm thấy thế nào?"

Dạ Trọng Hoa có chút sửng sốt, nghĩ ngợi một lát hắn mới khẽ gật đầu nói: "Cũng tốt. Lão già ấy vừa rảnh rỗi lại có hứng thú với thể loại này nên không vấn đề gì."

Sau khi hai người bọn họ đến phủ An Dương Vương, trông An Dương vương phi rất vui vẻ khi gặp Âu Dương Vũ, lôi kéo Âu Dương Vũ vào phủ nói đủ thứ từ chuyện nhà đến chuyện kinh doanh, Âu Dương Vũ cười đáp lại vài câu thì bắt gặp An Dương vương cười vui vẻ bước đến.

"Vũ nhi, Trọng Hoa, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây thăm chúng ta vậy!" An Dương vương vừa nhìn thấy hai đứa cháu mình yêu quý đến thăm, trong lòng không khỏi cao hứng, bên tay còn ôm đứa bé trai, cười lang lảnh.

Từ hôm được trở thành cha của hai nhóc tì thì cả người ông trông hào sảng mà trẻ trung hơn nhiều.

Âu Dương Vũ nhợt nhạt cười, tiến lên bế thử đứa bé mới nói: "Thúc phụ có hài lòng với bể kính đựng cá Vũ nhi tặng hôm trước không?"

"Ha ha, bể cá đó ta rất hài lòng, rất thích thú!" An Dương vương hồ hởi khen ngợi, khó có dịp cô cháu dâu có bảo vật lạ tặng cho hắn.

Âu Dương Vũ nhìn Dạ Trọng Hoa liếc mắt một cái, tiếp tục nói: "Hôm nay Vũ nhi đến đây chính là thương lượng với thúc phụ vài chuyện có liên quan đến thủy tinh."

"Thế à? Nói ta nghe xem nào." An Dương vương vừa nghe chuyện có liên quan đến thủy tinh, trong lòng vừa có chút cao hứng, vừa tò mò thích thú.

Âu Dương Vũ nhấp một ngụm trà rồi mới tiếp tục nói: "Cửa hàng thủy tinh làm ăn càng ngày phát đạt, nhưng chỉ giới hạn trong một phạm nhỏ ở một lãnh thổ rộng lớn như Tây Lăng này thì cũng không phải là cách hay."

An Dương vương khẽ gật đầy, tỏ vẻ đồng ý.

"Cho nên, Vũ nhi muốn trao bản quyền bán thủy tinh cho các huyện lân cận, khiến cho phạm vi buôn bán được mở rộng hơn."

"Trao bản quyền?" An Dương vương nghe vậy có chút không hiểu bèn lặp lại lần nữa. Dạ Trọng Hoa ngồi một bên chỉ thản nhiên uống trà không có ý kiến, đưa đôi mắt tràn đầy thích thú nhìn Âu Dương Vũ. Xem ra tham vọng của vợ hắn còn hơn cả đại hồng thủy rồi!

"Là trao quyền bán thủy tinh lại cho người khác, để bọn họ kinh doanh, nhưng nguồn cung cấp chính là ở đây." Âu Dương Vũ cẩn thận giải thích.Hai mắt An Dương vương sáng lên: "Cách này không tệ, nhưng con tính trao quyền bán lại cho ai?"

Âu Dương Vũ mỉm cười, đây cũng chính là mục đích của chuyến đi ngày hôm nay, nàng khẽ mở miệng nói: " Cho nên Vũ nhi mới đến đây bàn bạc với thúc."

Nói xong nghiêm mặt nói: "Thúc phụ, Vũ nhi muốn mời thúc gia nhập vào một phần của cửa tiệm, không phải làm gì cả ngoài việc lấy danh nghĩa là ông chủ của cửa tiệm, cuối năm thúc sẽ được chia hoa hồng."

Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng nghi hoặc của An Dương vương, nói: "Không bao lâu nữa Vũ nhi sẽ bước vào kỳ sinh nở cho nên không có thời gian quan tâm đến cửa hàng, nhưng nếu bán bản quyền thì cần sự trợ giúp rất nhiều từ phía thúc phụ."

"Vậy Vũ nhi nói xem, cần bổn vương làm gì?" An Dương vương cũng có chút hưng trí hỏi.

Âu Dương Vũ lập tức đem ý tưởng mấy ngày trước bàn với Dạ Trọng Hoa nói cho An Dương vương: "Bán bản quyền ra rồi nhưng không thể chỉ bán cho một nơi, Tây Lăng chia làm Hà Bắc, Hoài Đông, Lĩnh Nam, Quan Trung, Ngũ Lũng Tây, mỗi một nơi đều phải được phân phối đều. Cho nên, chúng ta sẽ tổ chức một buổi bán đấu giá."

"Bán đấu giá?" An Dương vương ngớ người, hôm nay cái quái gì hắn nghe cũng đều như sấm dậy bên tai, không hiểu nhìn Dạ Trọng Hoa. Tiếc rằng đáp lại ông chỉ là ánh mắt khinh thường, thờ ơ của hắn, khóe môi khẽ cười ý bảo lão là người thiên cổ, không hiểu chuyện đời.

"Đúng vậy, bán đấu giá, năm khu vực sẽ tề tựu với nhau tại nơi diễn ra buổi đấu giá." Âu Dương Vũ cong ý cười nháy mắt với Dạ Trọng Hoa.

Dạ Trọng Hoa khẽ lắc đầu cười khổ, lém lỉnh đến mức này thì chỉ có nàng thôi.

An Dương vương có chút hiểu ra, nếu một trong năm khu vực đó, có nơi trả giá cao nhất thì quyền bán thủy tinh sẽ thuộc về khu vực đó. Thật ra thì bán cho ai cũng được, miễn là việc kinh doanh của bọn họ vẫn giữ mức ổn định, việc lấy hàng vẫn diễn ra ở chỗ bọn hắn là được...

Dạ Trọng Hoa khẽ nhấp ngụm trà, thản nhiên lên tiếng hỏi: "Vậy nếu bản quyền đã trao cho khu vực đó, rồi giá bán lại tăng lên một cách ồ ạt, cách giải quyết trường hợp đó là gì?"

Âu Dương Vũ cười nhẹ, chàng cố ý thử ta phải không? Bèn phỗng mũi nói: " Sẽ có luật buôn bán giữa năm khu vực đó, không cho phép vượt mức giá gốc, nếu không sẽ bị phạt nặng." Thế nào Trọng Hoa, còn chiêu gì, chàng tung hết ra đi.

Thế là bản giá được ra đời.

Dạ Trọng Hoa trong mắt lóe lên một tia tán thưởng, nhìn về phía Âu Dương Vũ khẽ cười, Ngũ nhi, không nên quá thông minh, như thế sẽ khiến chồng nào cảm thấy thất bại đấy!!!

"Cho nên, thúc phụ, buổi đấu giá cần phải có thúc đứng ra làm chứng, hiệp ước giá mới có hiệu lực được." Cuối cùng Âu Dương Vũ cũng nói ra mục đích của mình.

An Dương vương bị những lời Âu Dương Vũ nói thuyết phục hoàn toàn, hắn có một niềm hứng thú với thủy tinh hơn nữa theo như lời Âu Dương Vũ nói thì đề nghị này hình như không tồi: "Được, cứ làm theo ý của Vũ nhi đi, con muốn ta phải làm sao?"Âu Dương Vũ cười nói: "Hạng mục đấu giá Vũ nhi sẽ sai người đến an bài, đến lúc đó thúc phụ chỉ cần xuất hiện để làm chứng thôi."

An Dương vương gật đầu, Âu Dương Vũ lại cùng ông nói một chút chuyện nữa, nhìn sắc trời đã không còn sớm, Dạ Trọng Hoa mới đứng dậy đạm mạc lên tiếng: "Không còn sớm nữa, ông cứ chuẩn bị trước, chúng ta về đây."

An Dương vương phi vừa đúng lúc ôm thằng bé vồ về trên tay đi ra, thấy hai bọn họ đã về bèn quay đầu hỏi An Dương vương: "Mới vừa rồi hai đứa nói chuyện gì với chàng mà vui vẻ thế?"

An Dương vương vui vẻ cười một tiếng: "Vũ nhi quả là kỳ nữ của thiên hạ, luôn có thể nghĩ ra được những chuyện phi thường mà người khác không làm được."

An Dương vương phi có chút không rõ, rồi nghe tiếng cười ha ha của hắn: "Không phải Đông Tấn quốc liên tục bôi xấu này nọ cháu dâu nhà ta hay sao, nếu biết đã gả đi một kỳ nữ tài sắc vẹn toàn như vậy, chắc tên hoàng đế đó phải đau lòng đến thắt ruột mất."

Từ sau khi Âu Dương Vũ thương lượng với An Dương Vương xong liền bắt đầu khâu chuẩn bị tổ chức buổi bán đấu giá.

Dạ Trọng Hoa là người khó chịu nhất, một mặt là ủng hộ những ý tưởng mới lạ của nàng, mặt khác vì nó khá tốn nhiều thể lực lẫn tinh thần cho nên hắn chỉ muốn giam cầm nàng lại trong Ninh vương phủ, không cho nàng di chuyển nhiều.

Biết rằng cho dù có ngăn cản nàng thì với bản tính bướng bỉnh, ương ngạnh của nàng thì có dùng biện pháp cưỡng chế răn đe cũng vô dụng. Dạ Trọng Hoa sợ nàng mệt nên bàn bạc với nàng số công việc còn lại cứ việc giao cho hắn giải quyết.

Âu Dương Vũ cũng biết chàng chỉ vì lo cho sức khỏe của mình nên không ý kiến gì, nghe lời hắn giao công việc cho hai quản sự. Ban đầu còn mờ mờ đục đục với hình thức mới lạ này nhưng sau khi được Âu Dương Vũ thông não một hồi, cảm thấy ý tưởng vô cùng thú vị, phương pháp của Ninh vương phi không chỉ giải quyết vấn đề thiếu cung thừa cầu mà còn có thể khai thác được nhiều nguồn tài nguyên từ nhiều nơi.

Âu Dương Vũ mệt mỏi cử động thắt lưng, cơ thể nàng gần nhất càng lúc càng nặng nề, ngay cả ngồi một chút cũng đã thấy mệt.

Dạ Trọng Hoa ngồi một bên thấy vậy bèn đến bên đặt nàng ngồi trên người mình, áp đầu nàng tựa vào lồng ngực mình, tay nhẹ nhàng đưa ra sau xoa bóp.

Âu Dương Vũ nằm bất động trong lòng hắn, đôi mắt bán mị, nhẹ giọng thở một tiếng thoải mái.

"Đường đường là Ninh vương phi, không sợ bị đói đã đành còn hành hạ mình mệt mỏi như vậy làm gì?" Dạ Trọng Hoa tức giận nói.

Âu Dương Vũ quay đầu nhìn hắn, cười nói: "Chàng đang đau lòng cho ta hay là đau lòng cho đứa bé trong bụng ta?"

Dạ Trọng Hoa hơi nhếch môi, mày có chút nhăn lại: "Ý của vương phi là, bổn vương không đau lòng vì nàng?"

Âu Dương Vũ cố ý nói: "Đúng, đúng thế, cái này không cho làm, cái kia không cho động, trước kia chàng đâu có như vậy. Không phải đau lòng vì đứa bé thì là vì cái gì.""Mạnh mồm lắm." Dạ Trọng Hoa bất giác bật cười, rồi lập tức trở về dáng vẻ lạnh lùng: "Nha đầu không có lương tâm."

Âu Dương Vũ đem tay hắn kéo qua đặt lên bụng, rồi lười biếng dựa vào người hắn, môi đỏ mọng nhẹ nhàng cong lên.

Sau đó mới chậm rãi nói: "Cảm ơn chàng, muốn ta làm gì ta sẽ nghe chàng."

Dạ Trọng Hoa nghe vậy không khỏi cảm động, siết chặt cái ôm của mình, đáy mắt ánh lên một tia sủng nịch, yêu thương.

Ba ngày sau, buổi đấu giá được diễn ra.

Tin tức bán đấu giá thủy tinh được lan truyền đi rất nhanh, đối với hoạt động mới mẻ này đã thu hút không ít sự tò mò của nhiều người từ khắp huyện. Đặc biệt là các thương gia làm ăn khá giả, họ biết một khi đấu giá thành công, việc bán buôn kinh doanh của bọn họ sẽ ăn nên làm ra trông thấy.

Nhưng không phải ai cũng có quyền ra vào cửa dễ dàng nếu như không có thư mời từ Âu Dương Vũ, dưới sự giúp đỡ của Dạ Trọng Hoa, hắn phái vài thực hiện một đợt khảo sát, trải qua sàng chọn, mới liệt kê ra được vài người nằm trong danh sách.

Địa điểm đấu giá được tổ chức ở Tửu lâu lớn nhất kinh thành, tửu lâu đó được Dạ Trọng Hoa ra mặt bao hết toàn bộ, bên ngoài được vây quanh bởi rất nhiều hộ vệ của Ninh vương phủ, dưới đài một loạt hàng ghế ngồi được sắp xếp một cách chỉnh tề, phân chia thành 5 hàng theo thứ tự Hà Bắc, Hoài Đông, Lĩnh Nam, Quan Trung, Lũng Tây.

Còn chưa bắt đầu thì bên ngoài tửu lâu hàng ngàn người dân đứng đông đảo chật như nêm cối, bao gồm các thương gia, các nhà buôn, bầu không khí náo nhiệt vô cùng.

"Ninh vương gia và Ninh vương phi đang làm cái gì vậy?"

"Nghe nói là tổ chức bán đầu giá, trao đổi quyền bán thủy tinh gì đó a..."

"Nghĩa là sao?"

"Ta cũng không hiểu lắm, tóm lại bây giờ thanh danh của Ninh vương phi đã vang như cồn, coi bộ tiền thu vào không nhỏ đây!"

"Ninh vương phi đúng là giỏi giang a."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Âu Dương Vũ ngồi trên lầu thoải mái nhấm nháp trà nóng, vị trí ngồi của nàng rất tiện lợi, vừa không lộ mặt, lại vừa có thể xem rõ toàn bộ tình hình diễn ra bên dưới, chủ trì bán đấu giá là hai vị quản sự đảm nhiệm, mà người làm chứng chính là An Dương vương.

Đến thời điểm thích hợp, Âu Dương Vũ mới khẽ gật đầu với người bên cạnh: "Để bọn họ vào đi."

Những thương gia từ năm xứ sau khi toàn bộ tiến tìm chỗ ngồi cho mình thì hộ vệ với khó khăn đóng cửa lại, ngăn cách với đám đông ồn ào bên ngoài.

Mọi người bên trong đều cảm thấy mờ mịt, hai mặt nhìn nhau, mơ hồ không biết phải làm gì tiếp theo.

Đợi đến khi cảm thấy đám người đó thích ứng với tình hình, Âu Dương Vũ mới khẽ nhấp chén rượu, nói: "Bắt đầu đi."

Lời vừa dứt, từ trên đài cao bước ra một người đàn ông trung niên, chính là Lâm quản sự, hắn mở miệng nói: "Các vị, hôm nay ta chính là người chủ trì cho buổi đấu giá lần này, cũng là quản sự cửa hàng thủy tinh, mọi người cứ gọi ta là Lâm quản sự."Nói xong dừng một chút, tiếp tục nói: "Lần đấu giá này, người làm chứng chính là An Dương vương, xin mời An Dương vương."

Mọi người đưa mắt nhìn, loại hình thức này bọn họ chưa bao giờ trải nghiệm qua, vừa thấy An Dương vương xuất hiện, bọn họ từ từ đứng hết lên hành lễ.

An Dương vương lạnh nhạt gật đầu ý bảo ngồi xuống: "Mọi người không cần đa lễ."

Lâm quản sự tiếp tục nói: "Buổi đấu giá sắp bắt đầu, mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Nói xong liền lui về sau, từ bên trong một người đàn ông khác bước ra, chính là Dương quản sự.

Trên mặt dẫn ra ý cười, bước tới giữa đài, cầm lấy búa phụ rao lên: "Phiên đấu giá chính thức bắt đầu, xin mọi người chú ý nghe."

"Thứ nhất, Đối tượng của lần bán đấu giá này chính là bản quyền mua bán thủy tinh, ứng cử tham giá gồm đại diện của Hà Bắc, Hoài Đông, Lĩnh Nam, Quan Trung, Lũng Tây."

"Thứ hai, giá khởi điểm là một trăm lượng, mỗi lần trả giá chỉ có tăng chứ không giảm. Khi cuộc đấu giá kết thúc, không ai đưa ra giá cao hơn sau ba lần gõ búa thì người ra giá cao nhất sẽ được mua bản quyền với giá mình đã trả.."

"Thứ ba, sau buổi đấu giá, một bên giao tiền, một bên ký ước, trao quyền bán thủy tinh."

"Cuối cùng, những thương nhân còn lại có quyền mua lại quyền sở hữu từ khổ chủ để buôn bán tiêu thụ ở khu vực mình, nếu như có hiện tượng phá giá, thì sẽ phải bồi thường gấp đôi theo luật thương gia."

"Quy tắc là như thế, phiên đấu giá chính thức bắt đầu!"

Người ngồi bên dưới, người thì gật gù tỏ vẻ hiểu ý, người thì ngơ ngẩn như trên mây. Tóm lại họ chỉ hiểu đơn giản rằng hôm nay bọn họ phải dùng tiền để

nói chuyện, ai là người ra giá cao hơn thì thắng, hình thức này khiến bọn họ không khỏi hưng phấn.

Dương quản sự quét mắt nhìn mọi người, cao giọng nói: "Lần thứ nhất, khu vực Hà Bắc ra giá đầu tiên!"

"Một trăm năm mươi hai!" Dương quản sự vừa dứt lời, thương gia khu vực ghế Hà Bắc lập tức hô.

"Vâng, một trăm năm mươi hai!" Dương quản sự cất cao giọng nói.

Một số thương nhân còn lại ở Hà Bắc còn ngẩn người, còn bộ phận người không hiểu rõ cho nên một lát sau mới có người chần chờ nói: "Hai trăm hai."

"Hai trăm hai, có ai nữa không?" Dương quản sự cao giọng hỏi.

Những người khác đều hưng phấn xoa tay, nóng lòng muốn thử.

"Hai trăm năm mươi hai!"

"Ba trăm năm mươi hai!"

...

"Một ngàn lượng!"

"Vâng, một ngàn lượng, còn ai nữa không? Một ngàn lượng lần thứ nhất, một ngàn lượng lần thứ hai, một ngàn lượng lần thứ ba, thành giao!" Dương quản sự có chút kích động cầm lấy búa phụ, gõ mạnh lên, kết thúc phiên đấu giá.

"Xin vị thương gia này hãy ra phía sau thực hiện kí kết giao tiền, các vị yên tâm, ký kết của chúng ta có An Dương vương làm chứng cùng với vương ấn."

An Dương vương ngồi ở vị trí cao gật gật đầu đầy uy quyền.

"Được rồi, bây giờ là lần ra giá thứ hai, khu vực Hoài Đông xin hãy ra giá, giá quy định là một trăm lượng, bắt đầu!"

Cứ thế có đến hàng chục tiếng người hô giá vang lên, rồi lại thành giao, bầu không khí ngày càng trở nên nóng hơn đầy khí thế.

Âu Dương Vũ ngồi nhàn nhã ở bên trong nhìn ra, hài lòng cười tươi.

Đứng dậy, phủi ống tay áo, chuẩn bị rời đi thì Trúc Lục đứng một bên xem hứng thú không khỏi tò mò nói: "Vương phi không xem nữa sao?"

Âu Dương Vũ cười nhẹ: "Chúng ta trở về thôi, ta có chút mệt."

Cuối cùng, bản quyền đã được bán cho năm khu vực, cảm giác kích thích nơi phiên đấu giá vẫn còn đọng lại trong đầu đám thương nhân, được tận mắt thử qua một loại hình mua bán trao đổi kỳ lạ như vậy, dù có bỏ bao nhiêu bạc cũng đáng giá!

Đương nhiên Ninh vương phủ được một phen dân chúng ca tụng, khen ngợi ra vào, cũng có người đỏ mắt ghen tị.

Truyền tới tai Liễu thị nơi Tam hoàng tử phủ, nàng bắt đầu có chút không bình tĩnh, ánh mắt không giấu được sự ghét tức.

An Dương vương gia nhập trong cửa hàng thủy tinh, nhất định là kiếm không ít đồng tiền lớn. Tam hoàng tử thân là tam đệ của Ninh vương, quan hệ đương nhiên không thể so với người ngoài, cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ qua?

P/s: Rồi...chương 180 sẽ là một dấu chấm hết cho bộ truyện Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương, các nàng.....các nàng/....* quẹt nước mắt*.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Đại kết cục (1)

Mấy ngày gần đây đột nhiên có khách lạ đến Ninh vương phủ—— Dạ Phi Ly.

Qua buổi trưa, hắn bảo người ôm hai chai rượu nữ nhi hồng đến phủ Ninh vương. Đứng trước cửa phủ, trên mặt hắn có chút do dự, chẳng qua nhớ đến dáng vẻ cùng với lời nói dịu dàng của Liễu thị: "Phi Ly, chàng là tam đệ của Ninh vương điện hạ, ngài ấy sẽ không từ chối yêu cầu của chàng đâu."

Đúng vậy, hắn là tam đệ của Dạ Phi Bạch, chỉ cần hắn mở miệng thì không gì là không thể.

Nếu như thuận lợi trở thành một tay tham gia kinh doanh, hàng năm hắn sẽ được chia tiền hoa hồng.

Nghĩ đến những ngày thoải mái kiếm tiền sau này, Dạ Phi Ly không khỏi kích động, lập tức liền nhấc chân đi vào bên trong.

Mỗi ngày trôi qua, trưa nào Âu Dương Vũ cũng đều ngủ no giấc, nếu Dạ Trọng Hoa không bận việc gì thì sẽ cùng nằm bên cạnh Âu Dương Vũ.

Chưa kịp chợp mắt thì Trúc Lục từ ngoài gõ cửa nói: "Vương gia, tam hoàng tử đến."

Âu Dương Vũ ngủ không sâu nên vừa nghe tiếng động lập tức mở mắt. Nàng và Dạ Trọng Hoa liếc nhìn nhau, có chút khó hiểu, Tam hoàng tử từ xưa đến này sức khỏe đều suy nhược, rất hiếm khi ra khỏi phủ.

Vả lại tình cảm huynh đệ ngày thường giữa Dạ Trọng Hoa với hắn cũng không quá sâu sắc, mặt trời mới vừa cao cửa thôi đến tận đây làm gì?

"Để ta xem xem." Dạ Trọng Hoa đứng dậy mặc y phục, khoác một chiếc áo choàng bào màu đen điển hình, giúp Âu Dương Vũ đắp chăn cẩn thận rồi mới rời đi.

Sau khi Dạ Trọng Hoa rời đi, Âu Dương Vũ cũng không ngủ được nữa, lò sưởi của nàng đột nhiên biến mất khiến nàng dường như không quen. Nàng ngồi dậy nhấp một ngụm trà nóng rồi đi ra ngoài. Đột nhiên Dạ Phi Ly mò đến cửa phủ, nàng cũng có chút tò mò.

Chẳng lẽ có chuyện gì liên quan đến Mẫn Huyên, không đúng, phần nhiều là liên quan đến Liễu thị?

Trước đại sảnh, Dạ Phi Ly rồi nhàn nhã uống trà, mắt vừa thấy Dạ Trọng Hoa đến liền lập tức nho nhã cười nói: "Gần đây muốn gặp mặt Nhị ca mà khó quá đi, Phi Ly đã lâu không ghé phủ chơi, Nhị ca sẽ không để ý chứ."

"Tất nhiên." Dạ Trọng Hoa lạnh nhạt cong môi buông ra hai chữ, không có thái độ cũng như nói gì nhiều.

Trong mắt Dạ Phi Ly hiện lên một chần chừ, con người Nhị ca đều lạnh lùng, lãnh băng, khó gần, liệu kế hoạch có thực hiện như đúng dự tính không: "Không biết Phi Ly đến quấy rầy Nhị ca, nhị tẩu có trách đệ không."

"Đừng lo." Dạ Trọng Hoa phất áo choàng bào ngồi xuống: "Khó có dịp đệ ghé chơi, người đâu, chuẩn bị rượu và thức ăn."

"Rượu thì không cần đâu." Dạ Phi Ly thấy Dạ Trọng Hoa hòa nhã được một chút, trong lòng cũng bớt áp lực đi vài phần, chỉ hai vò rượu trên bàn: "Đây chính Phi Ly bỏ một số tiền lớn để mua từ tay một vị cao nhân sành rượu đó."

Hắn đứng dậy tự tay rót rượu cho Dạ Trọng Hoa, sau đó nâng tay elen kính: "Nhị ca, đệ kính huynh một ly."

Dạ Trọng Hoa cũng không nhiều lời, nhấp một ngụm rồi đặt xuống bàn.Dạ Phi Ly nhìn chung quanh bốn phía, cười nói: "Nhị tẩu đúng là tài giỏi nha, có thể nghĩ ra được loại thủy tinh thần kì như thế, phòng ốc nhìn sáng sủa hơn nhiều."

Dạ Trọng Hoa thản nhiên cong lên ý cười lơ đãng gật đầu: "Ừm."

"Trong phủ đệ cũng đã được thay thế bởi kính, cả phủ bây giờ ấm áp hơn trước nhiều a." Dạ Phi Ly thấy Dạ Trọng Hoa không nói tiếp, bèn nhiều lời hơn: "Đồ tốt như vậy, trách sao cửa hàng thủy tinh ăn nên làm ra a."

Lúc này Dạ Trọng Hoa mới chậm rãi buông mắt xuống, trong một giây con ngươi ánh lên một tia ngoan lệ, khóe môi nhanh chóng cong lên nhưng rồi biến mất, ra đây là mục đích của Dạ Phi Ly.

Dạ Phi Ly không nhìn ra sự thay đổi của Dạ Trọng Hoa, vẫn thoải mái tiếp tục nói: "Nghe nói thúc phụ vừa là người đại diện, vừa là ông chủ của cửa buôn."

Dạ Trọng Hoa bình thản che giấu đi sự khinh thường lên tiếng: "Cửa tiệm là ý tưởng của Vũ nhi, công việc kinh doanh ở đó, ta không nhúng tay vào."

Dạ Phi Ly ngẩn người cười nói: "Nhị ca, huynh nói vậy là không đúng rồi. Trong thiên hạ này không người phụ nữ nào mà không dựa vào nam nhân của mình, sao có thể để mình nàng muốn gì làm đó được? Theo đệ thấy, tuy cửa tiệm này là ý tưởng của Nhị tẩu, nhưng phần nhiều công lao bỏ vốn của Nhị ca cũng không ít, cho nên Nhị ca cũng có quyền can thiệp vào chứ."

Âu Dương Vũ đứng ở cửa nghe xong, cũng đại khái hiểu được chút chuyện, trong lòng không khỏi có chút buồn cười, gì đây, bây giờ muốn lợi dụng tình cảm huynh đệ ra để giành một chân nắm giữ "cổ phần"?

Nàng thực sự muốn nghe chồng nàng sẽ trả lời như thế nào thì nghe được Dạ Trọng Hoa lạnh giọng: "Chuyện này bổn vương không muốn nhúng tay vào."

Dạ Phi Ly vội vàng nói: "Nhị ca, quả đúng như người ngoài đồn, huynh e ngại tẩu tử?"

Dạ Trọng Hoa chỉ khẽ cười nhạt lắc đầu: "Đúng hơn là nàng bị ta chiều hư."

Âu Dương Vũ khẽ cong môi cười, gì mà bị chàng chiều hư chứ?! Mà cũng có lẽ bởi vì chuyện của Triệu Mẫn Huyên nàng hoàn toàn có ác cảm với Dạ Phi Ly, cho nên chàng mới không muốn giao lưu với Tam đệ chàng.

Âu Dương Vũ không muốn chàng thân thiết với Dạ Phi Ly, hơn nữa hắn ta còn cứ quấn quýt chồng mình như keo dán chuột kia bèn trực tiếp đẩy cửa vào, vỗ về bụng đi về phía Dạ Trọng Hoa. Dạ Phi Ly vừa nhìn thấy nàng liền đứng lên gọi: "Tẩu tử."

"Tam hoàng tử hôm nay đến đây chơi à."

Qua một hồi nói chuyện với Nhị hoàng huynh,, cảm thấy lợi không được gì đành đánh chủ ý lên người Âu Dương Vũ, hắn cười nói: "Phi Ly gần đây có việc muốn nhờ, mong tẩu tử có thể đáp ứng."

Dạ Trọng Hoa thấy Âu Dương Vũ đến có vài phần ngoài ý muốn, liền đứng dậy kéo nàng qua ngồi bên cạnh mình, Âu Dương Vũ nhìn Dạ Phi Ly cười nói: "Mời nói."

"Phi Ly vô cùng hứng thú với kính thủy tinh, hy vọng có thể đồng hành cùng tẩu tử, Nhị ca và, thúc phụ kinh doanh, không biết tẩu tử có đồng ý không?"Âu Dương Vũ nhíu mày không nói gì, trong đôi mắt đen láy kia không nhìn rõ cảm xúc thật sự, khiến người khác không hiểu tâm tư của nàng lúc này, sau một lúc lâu nàng mới chậm rãi nói: "Là chủ ý của tam hoàng phi?"

Dạ Phi Ly có chút xấu hổ, cũng không nói lời nào.

Trong lòng Âu Dương Vũ cười lạnh,đương nhiên nào phải chủ ý của tam hoàng phi, nếu nàng có ý định làm vậy thì sẽ tự mình đến cổng xin hỏi. Nhưng gia thế nhà Tam hoàng phi vô cùng hiển hách, cũng không thiếu tiền, lại có bản tính tự cao kiêu ngạo nên sẽ không làm ra loại chuyện này.

Âu Dương Vũ dừng một chút lại hỏi một câu: "Là chủ ý của Liễu sườn phi?"

Dạ Phi Ly cười gượng một tiếng.

Trong lòng Âu Dương Vũ đã coi Dạ Phi Ly như một thằng đàn ông hèn mọn không hơn không kém, chỉ sợ mục đích hôm nay Dạ Phi Ly đến là do Liễu thị đứng phía sau giựt giây. Cô ta vốn là người dẻo miệng, nay lại có thai, Dạ Phi Ly đương nhiên sẽ nghe lời cô ta răm rắp.

Âu Dương Vũ không khỏi thương tiếc cho thân phận Tam hoàng phi, một lòng một dạ yêu một người đàn ông, thế nhưng người đàn ông đó thà tình nguyện nghe theo lời của thiếp phụ ác độc, cũng không bao giờ quan tâm đến nàng.

Âu Dương Vũ lơ đãng hỏi một câu: "Gần đây Tam hoàng phi thế nào?"

Dạ Phi Ly không khỏi ngẩn người, từ sau khi Triệu Mẫn Huyên rời khỏi Phương Hoa điện thì đã từ lâu hắn không tới phòng nàng, ngày qua ngày đều túc trực bên cạnh Liễu thị, nàng sống tốt hay không, hắn đâu nào biết, cho nên quanh co một hồi mới lên tiếng: "Tốt."

Âu Dương Vũ nhìn thái độ của hắn, thản nhiên nói: "Tam đệ chớ để bị mông người khác che hai mắt mình, vứt bỏ sự chân thành của người bên cạnh."

Dạ Phi Ly nhất thời đen mặt, trên mặt mang theo một tia giận dữ: "Nếu tẩu tử không đồng ý thì cứ nói thẳng, việc gì phải vòng vo tam quốc nói xấu Nhu Nhi như vậy. Tẩu không chào đón Phi Ly, vậy ta đi đây."

Dạ Trọng Hoa nghe những lời Dạ Phi Ly nói xong, từ thái độ lạnh nhạt dần chuyển sang lãnh khốc, máu lạnh, quét mắt trừng hắn một cái cảnh cáo.

Dạ Phi Ly bị cái nhìn lạnh thấu xương của Dạ Trọng Hoa làm cho toàn thân run lên, đứng nguyên tại chỗ không biết phải làm thế nào mới phải.

Trầm mặc vài giây chợt nghe Âu Dương Vũ tiếp tục nói: "Ta chỉ xem tam hoàng phi là tri kỷ của mình, nếu như nàng có thể mở miệng, đương nhiên ta sẽ đồng ý, còn là người khác thì không có chỗ chen chân vào."

Dạ Phi Ly vừa nghe Âu Dương Vũ nói xong, sắc mặt đỏ bừng vì xấu hổ nhưng phần lớn là tức giận, vốn định nói thêm gì đó nhưng lại bị thái độ lãnh khốc với ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của Dạ Trọng Hoa liền chỉ biết che giấu phẫn nộ ngậm miệng.

Hắn rầu rĩ ngồi một lát sau đó rời đi.

Âu Dương Vũ nhìn Dạ Trọng Hoa liếc xéo: "Không e ngại?"

Dạ Trọng Hoa khẽ cười, đôi mắt ánh lên một tia nhu hòa, hắn đứng dậy nhấc bổng Âu Dương Vũ lên: "Tốt nhất là nha đầu nàng không nên nhiều chuyện nữa, đi nghỉ ngơi thêm đi, nếu không lát nữa sẽ rất mệt." Dạ Phi Ly mang theo một bụng tức giận trở về, Âu Dương Vũ này thật đúng là không biết tốt xấu, cùng lắm thì cũng chỉ là một nữ nhân bị ghét bỏ ở Đông Tấn quốc gả tới, còn tỏ thái độ kiêu ngạo, coi thường người khác.

Lúc này Liễu thị đang đứng bên ao, tay cầm thức ăn ném xuống cho cá trong ao, dáng người mềm mại như tấm lụa mỏng khiến cho người khác có cảm giác như tiên nữ hạ phàm.

Dạ Phi Ly trở về theo bản năng đi tìm Liễu thị

Hắn vội vàng tiến lên vài bước, vươn tay ôm lấy Liễu thị từ phía sau ôn nhu hỏi nói: "Nhu Nhi, làm gì thế?"

"Phi Ly." Liễu thị xoay người nhìn Dạ Phi Ly, phát hiện trong đôi mắt hắn có chút khó chịu ẩn nhẫn cùng tức giận, trong lòng biết chuyện hắn đến hỏi xin đã thất bại. Tuy có chút thất vọng nhưng cũng không hề nói ra, để hắn khỏi phải mất hứng.

Cũng bởi vì nàng hiểu con người hắn cho nên nhiều năm trôi qua, nàng vẫn là một tiểu thiếp duy nhất được hắn sủng ái.

Thất bại cũng không sao, nàng còn một kế hoạch khác dự phòng.

Nàng khẽ buông mắt xuống, cắn hàm răng, nhìn trông rất khó coi.

"Là thân thể không khoẻ sao?" Dạ Phi Ly lo lắng, bàn tay cẩn thận đặt lên bụng.

Liễu thị mềm mại tựa vào lòng hắn, cúi đầu thở dài một hơi, buồn bã nói: "Gần nhất thiếp luôn cảm thấy có chút bất an..."

Dạ Phi Ly càng lúc càng lo lắng, nhấc cằm Liễu thị lên nhìn thật cẩn thận: "Mời thái y qua xem tình trạng của nàng. Được không?"

Liễu thị lắc lắc đầu: "Sức khỏe Nhu Nhi thế nào cũng không quan trọng... Chỉ là cảm thấy tỷ tỷ..."

Liễu thị muốn nói gì đó nhưng lại thôi, trong đầu Dạ Phi Ly hiện lên gương mặt của Triệu Mẫn Huyên, chần chờ nói: "Mẫn Huyên? Mẫn Huyên làm sao vậy?"

Liễu thị bày ra thần sắc bi thương, làm như bị ủy khuất gì lớn lắm: "Tỷ tỷ hình như rất hận Nhu Nhi, tỷ vẫn còn cho rằng...cho rằng Nhu Nhi làm hại con tỷ chết. Mỗi ngày Nhu Nhi đến thỉnh an tỷ tỷ toàn phát hiện tỷ ấy có ác cảm với Nhu Nhi..."

Dạ Phi Ly không tự chủ nhăn hai hàng lông mày, chuyện Mẫn Huyên sinh non, hắn cũng rất thương tâm khổ sở, nhưng chuyện này có liên quan gì đến Liễu thị, sao nàng ta có thể vu khống người vô tội như thế.

Mỗi ngày Nhu Nhi đều sống trong bất an lo sợ, nửa đêm thường xuyên bị giật mình vì gặp ác mộng, có lẽ là vì Triệu Mẫn Huyên!

Cho dù có như thế nào thì bây giờ Liễu thị đang mang thai đứa con duy nhất của hắn.

Triệu Mẫn Huyên đau khổ vì mất con, trong đầu hay nghĩ quẩn, chắc chắn là đang tính kế dùng thủ đoạn nào đó hại Nhu Nhi.

Nghĩ vậy, hắn bèn nắm chặt tay Liễu thị, mở miệng nói: "Yên tâm, nàng ta sẽ không có cơ hội đối xử với nàng như thế đâu."

Liễu thị khẽ cúi đầu, một tia nhu nhược trên mặt ngay lập tức được thay thế bằng một sự âm hiểm, nàng đem vẻ mặt mỉa mai, khinh bỉ giấu hết vào lồng ngực Dạ Phi Ly.Tuy con của Triệu Mẫn Huyên không còn nhưng vị trí vẫn còn được duy trì, nàng lại chỉ đứng ở vị trí sườn phi, dựa vào cái gì?

Vì sao ả ta vẫn còn là tam hoàng phi, vì sao thái hậu vẫn quan tâm đến ả ta, hoàng thượng vẫn đứng về phía ả ta, còn mình thì trong mắt người ngoài còn không bằng một đứa nha hoàn, nàng không cam lòng.

Cho nên, chỉ có thể ở bên cạnh người đàn ông này thì bản thân mình mới có hy vọng độc chiếm hắn!

Liễu thị nghĩ vậy khóe môi liền cong lên một tia cười quỷ dị, nhìn xuống cái bụng có chút nhô ra, đáy mắt ánh lên một chút giảo hoạt, nàng...muốn đánh cược một phen!

Sau khi đưa Liễu thị về nghỉ ngơi liền đến chỗ tam hoàng phi, Triệu Mẫn Huyên còn đang nằm trên giường nghỉ ngơi, đột nhiên nghe nha hoàn báo lại rằng Tam hoàng tử đến đây, đúng là tin giật gân.

Tự sau khi nàng sinh non, Liễu thị lại có mang, hắn chưa một lần nào bước chân vào phòng nàng dù chỉ là nửa bước. Đang định trang điểm sửa soạn một phen thì Dạ Phi Ly đã tự mình đẩy cửa vào, đáy mắt ánh lên một tia khó chịu.

Hắn đang mất hứng, thứ nhất là vì sức khỏe của Liễu thị, thứ hai là hôm nay bị Âu Dương Vũ chà đạp đến mất mặt mũi, trong lòng nghĩ có phải Triệu Mẫn Huyên nói gì đó với Âu Dương Vũ khiến tẩu ta mới chỉa mũi dao vào mình.

Triệu Mẫn Huyên còn chưa kịp phản ứng thì mắt đã nhìn thấy gương mặt ẩn nhẫn tức giận của Dạ Phi Ly: "Mẫn Huyên, từ sau khi nàng sinh non, nàng cho rằng chỉ có nàng là đau khổ còn ta thì không thương tâm sao? Nàng không thể chỉ vì lỡ đánh mất con mình mà hận hết tất cả người trong thiên hạ."

Triệu Mẫn Huyên nhếch mày khó hiểu, sau khi trở về từ Phương Hoa điện, nàng luôn nhốt mình trong phòng dưỡng thân, chưa bao giờ ra khỏi cửa, cho dù trong lòng nàng đúng là có hận, nhưng không đến mức độ như hắn nói, nàng thản nhiên lên tiếng: "Mẫn Huyên không hiểu ý của Tam hoàng tử?"

"Ha ha, không hiểu." Dạ Phi Ly cười lạnh hai tiếng "Nàng mất con, Nhu Nhi lại mang thai, chẳng phải nàng vẫn luôn tỏ thái độ ghen tức với nàng ấy sao, chẳng phải luôn xem nàng ấy như cái đinh gai trong mắt sao?"

Triệu Mẫn Huyên ngước mắt nhìn người đàn ông mình đã từng yêu say đắm, đáy mắt lóe lên một tia thất vọng, rồi nghe được Dạ Phi Ly nói: "Về sau đừng bao giờ gặp Nhu Nhi nữa, mỗi lần nhìn thấy nàng, mỗi tối nàng ấy đều gặp ác mộng. Nếu nàng ấy có chuyện gì xảy ra, đừng trách sao ta là người chồng máu lạnh."

Hai bàn tay nắm chặt thành quyền, móng tay siết chặt trong lòng bàn tay như đâm vào tận da thịt nàng nhưng nàng không có chút cảm giác đau đớn, thậm chí ngay cả tâm đều đau đến chết lặng.

Có rất nhiều điều nàng muốn thét lên vào mặt hắn, nhưng cuối cùng tất cả chỉ nhịn lại gói gọn trong bốn chữ: "Mẫn Huyên nhớ kỹ."

Triệu Mẫn Huyên nhìn bóng dáng Dạ Phi Ly rời đi, bên môi cong lên ý cười lạnh, báo thù, báo thù, nói thì dễ nhưng làm mới khó. Lúc trước còn có ý định ôn lại tình cảm với hắn, nhưng hôm nay nàng mới biết rõ bản thân mình không hề muốn đứng bên cạnh hắn, chán ghét cảm giác hắn và nàng cùng thở chung bầu không khí. Thậm chí cả nói chuyện với hắn nàng cũng thấy ghê tởm vô cùng, huống chi là đi lấy lòng hắn. Nhớ đến Triệu Mẫn Huyên, nàng có chút lo lắng, đã lâu nàng chưa gặp mặt nàng ấy, nay Liễu thị đang thắng thế, nhất định nàng sống sẽ không yên ổn.

Sợ là trong khoảng thời gian này, Dạ Phi Ly sẽ xem thường nàng, rồi dần dần vị trí nữ chủ của Tam hoàng tử phủ sẽ rơi vào tay người khác.

Âu Dương Vũ cho rằng Triệu Mẫn Huyên sẽ độc thân tác chiến, nhưng tính cách của nàng lại hiền lành, ngay cả khi thật sự có dã tâm nhưng lại không tìm được mưu kế để đối phó với những thủ đoạn cao tay của Bạch Liên Hoa đó. Có lẽ phải đến phủ Tam hoàng tử thăm nàng một chuyến

Đã lâu không gặp Triệu Mẫn Huyên, phát hiện nàng so với lần cuối gặp mặt còn gầy hơn, trên mặt cũng không trang điểm, ánh mắt mang theo một tia sầu thảm.

Vừa nhìn thấy Âu Dương Vũ đến, Triệu Mẫn Huyên có chút ngỡ ngàng, rồi vui mừng nhìn phần bụng nhô ra của nàng, ánh mắt lóe lên tia ảm đạm, nếu con của nàng không phải bị con tiện nhân kia hại chết thì giờ đây chắc đã lớn được mấy tháng tuổi rồi.

Triệu Mẫn Huyên cầm lấy tay Âu Dương Vũ vui vẻ nói: "Vũ nhi, muội tới thăm tỷ, tỷ rất vui a."

Âu Dương Vũ mang chút điểm tâm ngọt đặt lên bàn nhẹ nhàng nói: "Mẫn Huyên, dạo này tỷ gầy thế, phải giữ gìn sức khỏe mới đúng."

Triệu Mẫn Huyên tức giận nghiến răng oán hận: "Cứ mỗi lần nghĩ đến đứa con vô tội của tỷ chết thật bi thảm, tỷ không đêm nào yên giấc. Ông trời thật không công bằng, ả hại chết con tỷ thế mà bây giờ lại còn mang thai."

"Mỗi ngày phải nhìn thấy gương mặt đắc ý của ả, tỷ thấy ghê tởm vô cùng." Hai tay nàng nắm chặt thành quyền, đáy mắt bùng lên lửa giận: "Tỷ hận, tỷ thật sự rất hận!"

Âu Dương Vũ nhìn thấy bộ dáng phẫn uất của Triệu Mẫn Huyên, trong lòng không khỏi có chút đau lòng, đặt nhẹ lên tay nàng an ủi.

"Con tiện nhân đó hại con tỷ, tỷ hận không thể lột ra rút gân ả, để cho ả có sống cũng không bằng chết. Nhưng từ lần sinh non, tỷ thấy sức khỏe mình không ổn lắm nên chưa tìm được cơ hội trả thù ả, kế còn chưa tính đã bị ả đâm lén sau lưng."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Âu Dương nhíu mày hỏi.

"Ả tiện nhân đó ỷ vào việc mình mang thai, cả ngày ở phòng Dạ Phi Ly xúi giục hắn hòng hãm hại tỷ. Nói tỷ ghen tị đỏ mắt với con trong bụng ả, bày kế hại ả, thậm chí còn nói mỗi ngày nhìn thấy tỷ thì gặp ác mộng. Nực cười, tỷ chỉ sợ ả ta đến làm phiền chứ mỗi ngày tỷ đều đóng cửa, cả chân cũng không bước ra khỏi phòng ——" Triệu Mẫn Huyên oán hận, "Quả nhiên là không biết xấu hổ."

Đáy mắt Âu Dương Vũ chợt động, một người phụ nữ thấp hèn nhưng lại có tài diễn xuất rất ấn tượng. Trước mặt Dạ Phi Ly, cô ta biến thành một con thỏ non yếu đuối nhu nhược, sau lưng thì là một loại đàn bà độc địa khó lường. Tại sao Dạ Phi Ly không ý thức được điều này?

Xem ra ả ta đã bắt đầu hành động rồi, ả chắc chắn sẽ lấy cớ Mẫn Huyên sinh non để thỏa mãn hư vinh tham vọng của mình, ả muốn danh hiệu chính phi."Bây giờ tỷ có nói thế nào thì Dạ Phi Ly cũng không tin, hắn chỉ tin ả tiện nhân kia. Vũ nhi, may là muội đến chứ tỷ không biết phải tâm sự nỗi lòng uất ức này với ai, không biết làm thế nào mới tốt."

"Vẫn chưa thấy ả ra tay, mặc dù âm thầm phỉ báng tỷ sau lưng nhưng Tam hoàng tử cũng không làm gì được. Chỉ sợ rằng ả ta còn kế hiểm độc hơn phía sau."

Triệu Mẫn Huyên nhíu chặt hai hàng lông mày: "Cho nên đến tận bây giờ tỷ nào dám gây sự với ả, không đụng đến ả ta, lại càng không dám đưa cho ả thứ gì. Chỉ sợ dây dưa cùng ả một chút thôi sẽ tạo cơ hội tốt cho ả cắn ngược lại tỷ."

Âu Dương Vũ nhíu mày, hành xử cẩn thận như vậy cũng không biết có thật sự ngăn cản được bước chân của Liễu thị hay không? Nay ả ta đang mang thai, cũng không thể suốt ngày phí sức lực gây sự với Triệu Mẫn Huyên, không biết có cách nào có thể giải quyết mẻ cá này một cách êm thấm.

Rồi bất chợt có nha hoàn đến bẩm báo, nói Liễu thị đến thỉnh an.

Trên mặt Triệu Mẫn Huyên có chút không kiên nhẫn khinh bỉ, nàng không muốn nhìn mặt ả tiện nhân đó. Cứ mỗi lần ả đến, nàng đều từ chối không muốn gặp, ả không những không đi, còn đứng trước cửa bồi thêm vài câu

Cái gì mà tỷ tỷ đừng đau lòng nữa, con không có lần này thì có lần khác. Nay Nhu Nhi đã mang thai, về sau con của Nhu Nhi cũng chính là con của tỷ tỷ.

Tỷ tỷ, có phải tỷ ghét Nhu Nhi, hận Nhu Nhi đến không muốn gặp Nhu Nhi.

Triệu Mẫn Huyên thật sự không thể chịu nổi những lời nói dối trắng trợn đầy giả tạo của ả.

Nàng lắc lắc tay: "Nói ta không khỏe, không gặp."

Nào ngờ Liễu thị lại cứng rắn đòi xông vào, nha hoàn của Triệu Mẫn Huyên mang vẻ mặt sợ hãi nhìn Triệu Mẫn Huyên: nô tỳ ngăn không được Liễu phu nhân.

Liễu thị vừa tiến vào, đôi mắt ôn nhu rơi xuống người Âu Dương Vũ, mang theo cả ý cười bên mặt: "Ninh vương phi cũng đến đây ạ."

Hôm nay vốn tưởng kế hoạch sẽ thành công tốt đẹp, cho dù có liều mạng thế nào nàng cũng phải tiếp xúc, mặt đối mặt với Triệu Mẫn Huyên. Nhưng mới sáng sớm nghe được Âu Dương Vũ ghé đến, trong lòng dâng lên một cỗ sung sướng, trong cả cái kinh thành này không ai không biết Âu Dương Vũ là một nữ thần y đại tài, nếu có giao tình tốt với nàng ta, tương lai về sau chắc chắn sẽ rộng mở chào đón nàng.

Vả lại, chính vì Ninh vương phi ở đây nên Triệu thị cũng sẽ không làm khó mình.

Thậm chí, Ninh vương phi ở đây, cũng coi như có thêm một nhân chứng chứng kiến.

Liễu thị thấy Âu Dương Vũ nhợt nhạt cười, trong lòng không khỏi vui mừng, thân thiết đi lên nói: "Tỷ tỷ cũng thật là, Ninh vương phi tới chơi sao lại không nói cho muội biết, muội đợi ngày này lâu lắm a."

Triệu Mẫn Huyên lẳng lặng uống trà, trong mắt hiện lên một tia hờn giận.

Âu Dương Vũ cười nhạt nói: "Ta đến thăm Mẫn Huyên, không quấy rầy Liễu sườn phi.""Ninh vương phi khách khí." Liễu thị có chút ngượng ngùng đưa mắt nhìn thoáng qua, Triệu Mẫn Huyên đúng là không coi mình ra gì.

Liễu thị ôn nhu cười, nói với Triệu Mẫn Huyên: "Nhiều ngày qua Nhu Nhi đã không gặp tỷ tỷ, trong lòng lo lắng không thôi, sức khỏe tỷ tỷ thế nào rồi?"

Triệu Mẫn Huyên nhìn dáng vẻ giả tạo của ả, máu nóng lập tức cuồn cuộn trong lồng ngực, xông thẳng lên đỉnh đầu, diễn trò như thế cho ai xem. Thật muốn tát cho cô hai cái cho hả giận.

Một bên Âu Dương Vũ cười khanh khách nhìn nàng, Triệu Mẫn Huyên đành cố nén tức giận trong lòng, nói: "Làm phiền muội muội lo lắng, sức khỏe tỷ tỷ vẫn tốt, thật ra người cần phải quan tâm đến bản thân mình hơn là muội mới đúng."

Liễu thị cười nói: "Cảm ơn tỷ tỷ quan tâm."

Âu Dương Vũ chớp thời cơ lên tiếng: "Liễu sườn phi có mang chắc là mệt mỏi lắm, mau ngồi xuống đi."

Triệu Mẫn Huyên nghe Âu Dương Vũ nói thế cũng lên tiếng phụ họa: Người đâu, mang ghế đến cho Liễu sườn phi."

"Cảm ơn tỷ tỷ." Liễu thị bày ra bộ mặt chân thành, nhờ nha hoàn bên cạnh giúp mình ngồi xuống sau đó còn cảm kích nhìn Âu Dương Vũ.

Ngẫm nghĩ những gì Triệu Mẫn Huyên vừa nói, Âu Dương Vũ đại khái cũng hiểu được ngày thường Liễu thị sẽ không tùy tiện bất chấp đi vào, ấy vậy mà hôm nay lại một mực xông đến, nhất định là có chuyện gì đó mờ ám đằng sau.

Quả nhiên, Liễu thị ngồi xuống không bao lâu bèn nói: "Nghe tam hoàng tử nói tỷ tỷ không được khỏe, hôm nay muội mấy có mấy viên thuốc bổ khí huyết, đặc biệt mang đến cho tỷ."

Nói xong nàng bèn đứng dậy, nhận lấy hộp gỗ từ tay nha hoàn, đi đến trước mặt Triệu Mẫn Huyên. Bất chợt, nàng làm ra vẻ như vô cùng mệt nhọc, xoa xoa thắt lưng mình, ủy khuất nhìn Triệu Mẫn Huyên: "Tỷ tỷ, quan tâm đến Nhu Nhi một chút cũng không được sao?"

Nàng nói tới đây, lông mi khẽ động, trong mắt hiện lên một tia ngoan lệ, nước mắt theo đó mà rơi xuống: "Hộp thuốc này muội rất trân trọng nó, luyến tiếc không nỡ uống."

Triệu Mẫn Huyên chán ghét nhìn bộ dáng của nàng, liếc mắt nhìn Âu Dương Vũ, thấy nàng nhẹ nhàng gật đầu, liền cũng đứng dậy tiếp nhận hộp gỗ trong tay nàng.

Nhưng đúng lúc đó, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Đôi mắt Liễu thị chợt lóe, thân mình nhoài về phía trước làm như muốn ngã xuống, nào ngờ có một cánh tay hữu lực bên cạnh gắt gao giúp đỡ nàng, nhìn lại đã thấy sắc mặt lo lắng của Triệu Mẫn Huyên: "Muội muội cẩn thận."

Triệu Mẫn Huyên cũng có chút võ công, mới vừa rồi tai nghe được tiếng bước chân từ xa, đã sớm chuẩn bị tâm lý, ả tiện nhân này muốn nàng lọt bẫy, xin lỗi, không có cửa đâu.

Liễu thị biến sắc, đột nhiên cảm thấy có một đôi mắt sắc bén phóng thẳng về phía nàng, đôi mắt đó trong trẻo xinh đẹp nhưng lạnh lùng đến đáng sợ, mang theo một tia dò xét soi mói, giống nhau có thể nhìn thấu nội tâm của nàng.Trong lòng Liễu thị khẽ run lên, không dám động đậy gì.

Bên môi Âu Dương Vũ cong lên ý cười châm chọc, ả đàn bà này đúng là không thể sơ suất bất kỳ giây phút nào.

Liễu thị giật giật khóe miệng, vờ thở dài một hơi nhẹ nhõm: "Cảm ơn tỷ tỷ, vừa rồi nếu không có tỷ tỷ, chỉ sợ bây giờ Nhu Nhi..."

Triệu Mẫn Huyên cười: "Cơ thể đã nặng về, cẩn thận giữ mình mới đúng."

Triệu Mẫn Huyên dìu Liễu thị về chỗ ngồi, cảm thấy an ổn xong mới chậm rãi buông tay. Nào ngờ ngay thời điểm đó, nàng không cẩn thận xượt qua vòng đeo tay của Liễu thị.

Vòng đeo kia là quà của Dạ Phi Ly mua cho nàng, là bảo bối mà nàng luôn mang theo bên mình.

Dạ Phi Ly vừa mới tới, còn chưa tiến vào cửa thì chứng kiến Nhu Nhi của hắn thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cổ họng dâng lên một tia đắng chát ngay cả hét cũng chưa kịp thì đã nhìn thấy Triệu Mẫn Huyên kịp thời đỡ nàng, trong lòng mới an tâm thở phào.

Nghe hạ nhân báo rằng Nhu Nhi lại đến thỉnh an Triệu Mẫn Huyên, lo lắng nàng bị khi dễ nên mới vội vàng tới nhưng chứng kiến một màn vừa rồi, trong thâm tâm hắn đột nhiên nghĩ, con người Triệu Mẫn Huyên không xấu như Nhu Nhi nói, hắn thành hôn với Triệu Mẫn Huyên nhiều năm đương nhiên cũng biết tính tình, phẩm hạnh của nàng thế nào. Chẳng qua gần đây bị cú sốc mất con mà trở nên cay nghiệt, chứ làm gì có ác ý, đáy lòng không khỏi dâng lên một tia áy náy.

Hắn đối xử với Mẫn Huyên có phần hơi bất công.

Sau khi Triệu Mẫn Huyên buông mình ra, tuy không cam lòng nhưng thời gian còn dài, chỉ cần mình vẫn còn mang thai thì lợi thế vẫn nghiêng về phía nàng, vẫn còn nhiều cơ hội lật đổ Tiệu Mẫn Huyên.

Nhưng có một điều nàng không ngờ tới, mới đi vài bước thì mấy viên ngọc trên vòng tay lần lượt tuôn xuống. Liễu thị nhất thời giữ lại không kịp, chân vấp lên viên ngọc gần đó, cả người theo quán tính ngã nhào lên mặt bàn sau đó bật ngược lăn ra đất.

"A!" Tiếng kêu la thất thanh của Liễu vang lên, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi nồng đậm.

Triệu Mẫn Huyên làm bộ muốn chạy đến giúp đỡ, những vẫn cố tình chậm từng bước, trơ mắt nhìn bụng nàng đập mạnh vào cạnh bàn.

"Liễu sườn phi!"

"Nhu nhi!"

Hai tiếng thét gọi chói tai vang lên, giờ phút này Dạ Phi Ly bước vào cửa, căn bản không thể tin được, chỉ trong nháy mắt, Nhu Nhi của hắn, Nhu Nhi của hắn sao có thể...

Liễu thị ngã bịch xuống dưới sàn, nằm quằn quại đau đớn rên lên.

"A!" Trong miệng Liễu thị không ngừng kêu khóc thảm, tay theo bản năng ôm lấy bụng mình: "Đau, đau quá."

Từ từ, giữa hai chân của nàng xuất hiện một vệt máu dài chảy ra, Liễu thị mạnh mẽ kêu lên: "A, con...con của thiếp!"

Dạ Phi Ly bị âm thanh này làm cho bừng tỉnh, nhìn thấy người phụ nữ của mình nằm lăn lộn trên sàn. Sắc mặt tái nhợt vọt lên, một tay ôm lấy Liễu thị, nhìn dòng máu loãng từ giữa hai chân nàng lan ra, trong mắt lộ vẻ bối rối.Dạ Phi Ly quét mắt thoáng nhìn Âu Dương Vũ đang mang bộ mặt ngỡ ngàng.

Đúng rồi, Âu Dương Vũ, nàng là thần y, nàng mà ra tay, nhất định có thể cứu mẹ con Nhu Nhi bình an!

Dạ Phi Ly vội vàng hướng về phía Âu Dương Vũ nói: "Nhị tẩu, tẩu phải cứu Nhu Nhi!"

Triệu Mẫn Huyên theo bản năng liếc nhìn Âu Dương Vũ, thấy chân mày Âu Dương Vũ đột nhiên nhíu lại, giống như bị ai đó dọa cho kinh hách, hai tay gắt gao ôm bụng, trên trán đổ mồ hôi lạnh nói: "Ai nha, bụng của ta... ta đau bụng quá... Đau quá. Trúc Lục, Trúc Lục, mau dìu ta hồi phủ..."

Trúc Lục đứng ở một bên nghe những lời này chợt hoảng sợ. Mặt mày biến sắc vội vàng chạy tới đỡ lấy Âu Dương Vũ: "Vương phi, vương phi, người làm sao vậy?"

"Đau quá." Âu Dương Vũ đau đến nỗi nói không nên lời.

Trúc Lục bị dọa đến rơi nước mắt, giúp đỡ Âu Dương Vũ ra ngoài: "Người đâu, người đâu, mau mời thái y đến Ninh vương phủ."

"Mau, mau mời thái y!" Triệu Mẫn Huyên sững người một lát mới bừng tỉnh, đáy mắt hiện lên một chút thỏa mãn, nhìn thấy dòng máu tươi nơi hai chân ả, trong lòng hiện lên một tia không đành lòng, đứa bé là vô tội, nhưng nhanh chóng tiêu biến đi.

Con của nàng là có tội sao? Trước sau gì chính Liễu thị đã hại chết con mình, hôm nay chính là ngày nàng mong mỏi bấy lâu, là lỗi của ngươi, đừng trách Triệu Mẫn Huyên vô tình.

"Phi Ly, con của chúng ta, con... mau cứu con của chúng ta!" Giờ phút này sắc mặt Liễu thị trở nên tái nhợt như tờ giấy, nàng cầm lấy tay Dạ Phi Ly cầu xin.

Dạ Phi Ly nhìn thân ảnh Âu Dương Vũ rời đi, cảm thấy sợ hãi ngập tràn trong lòng. Hắn không ngờ sự tình này lại xảy ra, thân thể sợ hãi kịch liệt run lên, hắn hét lớn đám hạ nhân phía sau: "Nhanh đi truyền thái y, mau!"

Triệu Mẫn Huyên đứng ở một bên, bày ra vẻ lo lắng, lấy khăn tay lau nước mắt: "Muội muội sao lại không cẩn thận như vậy, đứa bé còn..."

Dạ Phi Ly gắt gao ôm chặt Liễu thị trong lòng, nhìn thấy từng viên hạt chân châu trên sàn, đầu như tảng đá đè lên. Sợi dây này là do chính hắn tặng cho nàng, là hắn hại Liễu thị, là hắn hại con trai hắn.

Trong miệng hắn thản thốt thì thào: "Không có việc gì, không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì."

Liễu thị chỉ cảm thấy thân mình càng ngày càng nặng nề, cái loại cảm giác bất an bắt đầu len lỏi trong lòng nàng, nàng có cảm giác như có một sinh mạng nào đó đang tìm mọi cách giãy dụa rời bỏ nàng mà đi.

Trệu Mẫn Huyên nhìn hai người, trong mắt hiện lên một chút trào phúng: "Tam hoàng tử, ngài mau ôm muội muội lên giường, chạy đi tìm thái y lập tức đến đây."

Vừa mới hồng hộc chạy đến, thái y rất nhanh xem mạch cho Liễu thị, sắc mặt nhất trầm xuống, ngập ngừng nói: "Con của Liễu sườn phi, sợ là khó giữ được."

Trong đầu Dạ Phi Ly như bị búa bổ, con của hắn, lại một lần nữa mất đi sao?

Vì sao, con của hắn luôn yểu mệnh như vậy!Đây không phải là kết quả tệ nhất, lời sau đó của thái y mới là một nhát dao chí mạng cho hắn.

"Từ nay về sau, Liễu sườn phi, sợ là không thể mang thai được nữa."

Đầu óc Liễu thị bây giờ rất hỗn loạn, nhưng vừa nghe câu đó xong, hai mắt nàng trừng lớn thản thốt: không thể mang thai? Không, không thể nào!

Nàng mất máu quá nhiều, lúc này lại bị kinh hách, vừa định mở miệng nói cái gì thì đôi mắt trầm xuống, cả người liền ngất đi.

"Nhu nhi!" Dạ Phi Ly gắt gao nắm chặt tay nàng, hoảng sợ kêu lên.

Mà giờ phút này, Âu Dương Vũ rời đi tam hoàng tử phủ sau, liền đột nhiên không đau. Một bên Trúc Lục lo lắng không thôi, nhìn đến nàng hoãn quá thần lai: "Vương phi, người có bị làm sao không?"

Âu Dương Vũ lắc lắc đầu: "Không có."

"Vừa rồi dọa chết nô tỳ rồi."

"Chuyện của người khác, chúng ta ở lại không tốt lắm."

Trúc Lục cái hiểu cái gì ơ một tiếng.

Âu Dương Vũ dừng một chút lại nói: "Mau về nhanh lên nếu không vương gia sẽ lo lắng."

Âu Dương Vũ còn chưa trở về Ninh vương phủ thì Dạ Trọng Hoa ngay khi vừa nhận được tin Vũ nhi gặp chuyện lập tức lao tới chặn trước xe, vội vàng xốc màn xe lên. Đập vào mắt hắn chính là hình ảnh Âu Dương Vũ đang ngồi mỉm cười nói chuyện cùng Trúc Lục, một chút vấn đề xấu phát sinh hắn cũng không thấy.

Dạ Trọng Hoa cẩn thận vươn tay sờ sờ vuốt ve gương mặt nàng, rồi lại sờ xem tay nàng, cuối cùng là đến bụng nàng, tay có chút run rẩy: "Vũ nhi, nàng không thoải mái ở đâu?"

Âu Dương Vũ nhìn gương mặt điển trai đầy lo lắng của Dạ Trọng Hoa, biết hắn bị nàng dọa cho hoảng sợ nên nhất thời cảm thấy áy náy tội lỗi. Nàng đứng dậy ngồi về phía hắn, tùy ý để hắn ôm nàng xuống xe ngựa.

Hai tay nàng ôm chặt lấy cổ hắn, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm: "Không cần lo lắng, ta chỉ giả vờ thôi."

"Âu Dương Vũ!" Dạ Trọng Hoa sửng sốt một lúc lâu, sau đó mới nghiến răng nghiến lợi gọi tên nàng, đôi mắt lóe lên một tia tức giận, nói chính xác hơn là nộ khí. Âu Dương Vũ biết mình sai bèn cười ngây ngô với hắn, giấu gương mặt đầy tội lỗi vào lồng ngực hắn: "Chàng đừng nóng giận, ta không sao mà."

Nghĩ đến giây phút nghe được cái tin dữ kia, Dạ Trọng Hoa vẫn chưa kịp hoàn hồn, biết nàng không có gì nhưng vẫn không khỏi bất an, dùng khinh công bế nàng trở về phủ một cách nhanh nhất, gọi thái y đến kiểm tra một phen mới an tâm, thậm chí còn "tặng" cho Âu Dương Vũ một lệnh cấm túc: "Từ bây giờ cho đến khi nàng sinh, không cho nàng được phép rời khỏi phủ."

"Dạ Trọng Hoa, chàng bá đạo như vậy, ta phải tố cáo với hoàng tổ mẫu."

"Tùy nàng, so với chuyện để nàng gặp nguy hiểm thì vẫn tốt hơn." Dạ Trọng Hoa ôn nhu xoa đầu nàng, khẩu khí cường thế: "Nằm xuống ngủ!"

"Ngủ không được..." Âu Dương Vũ có chút bất đắc dĩ, trong lòng dâng lên một tia ngọt ngào.

Thật ra nàng nguyện nghe lời hắn, bụng nàng càng ngày càng to, ở Ninh vương phủ vẫn là nơi an toàn nhất, hơn nữa mỗi ngày trôi qua, nàng rất mong chờ được nhìn thấy đứa con đầu lòng nàng ra đời, bên môi khẽ mỉm cười hạnh phúc.Còn về phần Liễu thị sau khi tỉnh lại xong thì phát hiện ra bản thân mình đang nằm ở trên giường, căn phòng yên ắng lạnh lẽo đến lại, đến hơi ấm của người cũng không có.

Liễu thị gặp mộng, thực sự gặp ác mộng. Đầu óc chậm rãi hoạt động trở lại, tay theo bản năng sờ xuống, ánh mắt bất chợt kinh ngạc, đã không còn, con của mình đã không còn nữa!

Trong đầu nhớ đến mấy lời chẩn đoán như sét đánh của thái y: "Đứa bé khó giữ được, về sau không thể mang thai."

Không, không thể nào! Con của nàng vẫn bình an mà, nàng thừa nhận có suy nghĩ muốn lợi dụng cái thai này để hãm hại Triệu Mẫn Huyên, đổ lỗi cho cô ta muốn giết hại con nàng, nhưng nàng không phải thật sự muốn giết con mình, không đâu, không thể, con nàng vẫn còn sống!

Liễu thị khóc lóc trên giường, không được tự an ủi chính mình con của nàng vẫn còn sống tốt trong bụng, nàng còn hy vọng con mình sẽ khỏe mạnh ra đời, có thể giữ chặt trái tim của Dạ Phi Ly, thậm chí còn tham vọng độc chiếm vị trí Tam hoàng phi.

Con không còn, cũng không thể có sau này thì lẽ nào nàng chịu trắng tay!

Tam hoàng tử luôn miệng nói yêu nàng, nhưng hôm nay nàng làm mất đứa bé, ngay cả ở bên cạnh nàng an ủi tinh thần đầy vết thương cho nàng cũng không, có nhận ra Tam hoàng tử là một người đàn ông bạc tình cũng đã muộn, giờ phút này tâm nàng như chìm dần dưới biển sâu.

Nàng không cam lòng, vất vả lắm nàng với với tay tới gần vị trí đó!

Chẳng phải trước đó Tam hoàng phi cũng sinh non sao, thế lại không bị gì hết?

"Người đâu, người đâu, tìm thần y đến cho ta!" Liễu thị giãy dụa đứng dậy gào thét ra bên ngoài.

###

Sau khi Âu Dương Vũ bị Dạ Trọng Hoa hạ lệnh cưỡng chế ở nhà dưỡng thai, mặc dù cũng tốt nhưng nàng thật sự muốn biết đã có chuyện gì xảy ra sau đó nơi phủ Tam hoàng tử.

Vừa định tìm người tới hỏi thăm thì nghe Trúc Lục bên ngoài vọng tới: "Vương phi, Tam hoàng tử phi đến thăm ạ."

"Tỷ tới rồi?"

Âu Dương Vũ vui mừng chào đón Triệu Mẫn Huyên, nhân tiện đưa cho nhà mẩu bánh nói: "Đây là món điểm tâm mới ra ở Viên Mãn, tỷ nếm thử đi."

Triệu Mẫn Huyên vươn tay nhận lấy, trên mặt thoáng hiện lên ý cười, khoái chí nói: "Vũ nhi, bây giờ tỷ rất là sảng khoái a, ăn cái gì cũng thấy ngon miệng. Con Liễu thị không còn, cộng thêm việc ả ta không sinh sản được nữa, tỷ vui đến ngất mất."

"Thắng lợi tới quá nhanh. Muội nghe nói còn ra lệnh cho hạ nhân khua mõ đánh trống tìm thần y a."

Triệu Mẫn Huyên có phần lo lắng hỏi "Vũ nhi, muội nói ả ta có thành công không?"

Âu Dương Vũ nhớ tình hình hôm đó, lắc lắc đầu.

Triệu Mẫn Huyên ăn chút điểm tâm xong, cười trào phúng: "Ả ta hại chết đứa trẻ vô tội còn chưa kịp chào đời của tỷ, nay ác giả ác báo, không những mất cả con mà còn không thể mang thai vĩnh viễn nữa, đây là báo ứng."Triệu Mẫn Huyên nhấp một ngụm trà, đáy mắt hiện lên một chút hận ý, rồi mới nói ra mục đích thật sự nàng đến đây:"Vũ nhi, không biết muội có loại thuốc nào giúp một người tăng cân nhanh chóng không?"

Âu Dương Vũ biết rõ nàng định làm gì, trong lòng lấy ra một chai thuốc đưa cho nàng: "Đây là thuốc bổ, giúp từ một người gầy trơ xương trở nên tròn trịa, đầy đà."

Sắc mặt Triệu Mẫn Huyên trở nên vui vẻ hỏi: "Tròn trịa bao nhiêu?"

Âu Dương Vũ nhợt nhạt cười rộ lên, làm như không thèm để ý: "Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Dừng một chút, làm như suy nghĩ một phen, mới tiếp tục nói: "Nhưng không được uống quá liều, nếu không có thể khiến cho con người sinh ra cảm giác thèm ăn."

Triệu Mẫn Huyên gắt gao nắm chặt chai trong tay, bên môi ý cười càng lớn: "Cảm ơn Vũ nhi."

Sau một phen tìm kiếm, Liễu thị rốt cục đã tìm ra được một tên thần y hành nghề trong giang hồ, mỗi ngày ra lệnh cho hạ nhân nấu thuốc, hy vọng tình hình có tiến triển tốt.

Thuốc này đắng đến đòi mạng người nhưng nàng cũng nhịn đắng mà nuốt xuống.

Thậm chí nàng nghe nói trong đơn thuốc còn có thành phần sâu hầm gì đó, rồi độc nhện gì đó đun lên, nha hoàn bưng lên chỉ cần ngửi thoáng mùi qua

thôi đã muốn nôn tại chỗ còn Liễu thị thì không chút do dự uống hết bát canh trùng đó.

Cho dù có khổ đến mấy, có ghê tởm đến mấy, chỉ cần có con thêm một lần nữa, có làm gì nàng cũng chấp nhận.

Nhưng không biết vì sao, mấy ngày gần đây nàng phát hiện mỗi tối uống thuốc xong, nàng lại cho xu hướng muốn uống nhiều hơn, giống như là nghiện loại thuốc ghê tởm đó.

Chỉ qua ba ngày, khắp người Liễu thị chỉ toàn mùi thuốc nồng đậm, mùi hương này vô cùng kinh tởm đến khó chịu, ngay cả nha hoàn bên canhjh nàng cũng không tình nguyện chịu đựng mà chăm sóc.

Ban đầu Dạ Phi Ly còn kiên nhẫn thi thoảng đến khuê phòng an ủi Liễu thị nhưng mỗi ngày chứng kiến cảnh Liễu thị mê muội uống thuốc, có khuyên thế nào cũng không dừng được.

Liễu thị thần thờ thì thầm trong tia hy vọng: "Phi Ly, chúng ta nhất định vẫn còn có cơ hội, cơ hội con của hai chúng ta chào đời!"

"Vị thần y này rất tài giỏi, ông ta bảo chỉ cần ta uống hết chỗ thuốc này thì rất nhanh sau đó có thể mang thai.

Dạ Phi Ly vốn không tin, thấy nàng lên tiếng khẳng định như vậy bèn cũng thắp lên một tia hy vọng. Nhưng hắn không thể chịu đựng nổi mùi vị kinh khủng của thứ thuốc kinh tởm đó, khiến hắn có cảm giác muốn buồn nôn.

Từ lần đó trở đi, hắn không lần nào quay trở lại khuê phòng Liễu thị nữa.

Dù sao, bây giờ cô ta đã trở thành một nữ nhân vô dụng.

Triệu Mẫn Huyên đứng bên một góc khuất, lén nhìn thấy Dạ Phi Ly đi ra từ khuê phòng của Liễu thị, làm bộ dạng nôn mửa sau đó vội vàng rời đi, bên môi nàng hiện lên ý cười cợt nhả, thì ra bọn đàn ông các người đều cùng một ruột, cho dù có thề biết bao nhiêu lời hẹn vĩnh cữu thì chỉ cần vô dụng trong mắt hắn thì phận đàn bà cũng chỉ như tấm giẻ rách bình thường bị vứt bỏ thôi.Cứ như vậy cho đến khi bọn nha hoàn phát hiện Liễu thị càng lúc càng phì nề nhưng chủ tử bọn họ lại không nhận ra. Có nha hoàn đứng ra khuyên nhủ nhưng không những cố chấp nghĩ rằng bản thân mình mập là do lần mang thai trước mà còn sai người lôi nha hoàn đó ra ngoài đánh năm mươi đại bản.

Cứ như vậy, cho đến ngày Liễu thị càng ngày càng phụ thuộc vào thuốc một cách nghiêm trọng, rồi lơ đãng nghe được bọn nha hoàn bàn ra tiếng vào khe khẽ nói: "Bây giờ Liễu sườn phi đã hai trăm cân rồi a?"

Liễu thị cả kinh, lúc này mới tỉnh táo lại, vội vàng sai người đến cửa tiệm thủy tinh mua một chiếc gương. Khi ngắm bản thân mình trong gương, nàng không tin người trong gương lại là mình, tay nàng run rẩy xoa nắn gương mặt ú nần, rồi lại nhìn những ngón tay phù nề tròn trịa,...không, vóc dáng thon thả mượt mà của nàng khi xưa đâu rồi, vòng eo thon gọn của nàng giờ lại thành ra cái thùng phi thế này, đâu cũng vuông vức thế này.

Nàng kinh ngạc che miệng mình, vô vọng lắc đầu thét chói tai! Đáng sợ! Thật đáng sợ!

• Thặc đáng sợ ^.^

Người trong gương không phải là nàng, gương này chắc chắn đã bị trúng tà.

Liễu thị nhấc ghế ngồi bên cạnh lên, hung hăng đập mạnh vào gương, "choang" một tiếng chói tai, mảnh vỡ của gương sắc nhọn văng ra tứ phía!

Tại sao có thể như vậy?

Nàng ôm lấy gương mặt tròn ụ của mình, đúng rồi, là thuốc, nhất định thuốc có vấn đề!

Liễu thị ném mạnh chén thuốc còn chưa kịp uống trên bàn lên mặt gương, âm thanh "chát", " choang" vang lên nghe rùng rợn vô cùng.

Nhưng đến tối, nàng lại không ngừng thèm thuốc, nàng muốn uống thuốc

Trái tim nàng bắt đầu co thắt lại, nàng chịu không nổi!

Thuốc, nàng muốn thuốc!

Không được, bản thân đã thành ra như vậy, ngón tay thon dài của mình đã không còn, nàng không thể uống nữa!

Liễu thị khổ sở khống chế cảm giác thèm thuốc, toàn thân run lên, cổ họng bỏng rát.

Một lúc lâu sau.

"Thuốc, mang thuốc lên cho ta!"

Rốt cuộc Liễu thị không khống chế được mình, ngày sau lượng thuốc cho vào cơ thể lại hơn ngày trước, lượng cơm dùng mỗi bữa lại nhiều hơn, nếu một buổi không ăn, nàng sẽ cảm thấy rất rất đói bụng.

Phòng bếp được Triệu Mẫn Huyên phân phó, nói vì Liễu thị vừa mất con nên phải nấu nhiều sơn hào hải vị bồi bổ mới tốt.

Bồi bổ một tháng sau, bộ dáng Liễu thị không khác gì thùng phi di động.

Nàng khổ sở ôm mặt khóc lóc, không được, không thể nào không ăn được...Rồi đột nhiên cửa phòng mở ra, Liễu thị từ từ xoay người thì phát hiện Dạ Phi Ly đang đứng trước cửa ngây ngốc nhìn nàng, chỉ nhìn một lát xong hắn liền xoay người chân vấp chân va vội vàng bỏ chạy, giống như vừa gặp quỷ ban ngày vậy.

Thấy bộ dáng sợ hãi của Dạ Phi Ly, Liễu thị không tin ngày xưa hắn sủng ái nàng vô tận giờ lại có thái độ như thế bèn chạy theo Dạ Phi Ly ra ngoài.Lúc trước có nghe hạ nhân báo rằng Liễu Thị bây giờ không khác gì một con heo mẹ, hắn không tin.

Chỉ đến khi tận mắt xác nhận hắn mới nhận ra người phụ nữ mình đã từng dốc lòng yêu thương sủng ái - Liễu thị giờ đúng là không khác gì quái nhân, heo bản năng muốn chạy trốn tránh xa, người phụ nữ này, đã bốc mùi rồi giờ lại còn béo.

Hắn cảm giác được Liễu thị đang đuổi theo hắn, không ngừng gọi hắn: "Phi Ly, Phi Ly..."

Nhưng hắn không dám dừng chân xoay lại nhìn nàng, thây mập mạp của nàng ta, người được bao phủ những thịt là thịt, hắn không bao giờ để mắt mình chịu đựng những thứ ghê tởm đến thế cả.

Liễu thị cố gắng đuổi theo Dạ Phi Ly, nhưng cơ thể quá nặng nề, chạy được vài bước đã mệt mỏi thở không ra hơi, chỉ còn biết trở mắt nhìn Dạ Phi Ly khuất khỏi tầm mắt mình.

Nàng thẩn thờ quay trở về phòng, lúc đi qua hồ nước, nàng cảm thấy mệt mỏi, đầu có chút ong ong, nàng choáng váng đi đứng không ổn, rồi tự mình vấp chân, ùm một tiếng, cả người té vào trong ao.

Dạ Phi Ly nghe thấy âm thanh tung tóe của tiếng nước, cước bộ cũng không dừng lại, sải chân rời đi.

Liễu thị giãy dụa một hồi, thân mình lại nặng, gắng gượng được một lát rồi từ từ chìm xuống đáy ao.

Trước khi trầm mình xuống ao, nàng lưu luyến liếc mắt nhìn về phía hoa viên, nơi có hàng ghế đá, nơi nàng từng tựa vào vòm ngực ấm áp của Dạ Phi Ly, cùng hắn nói những lời thề non hẹn biển, rồi trong phút chốc tất cả đều biến thành ảo mộng, một giấc mộng không thuộc về nàng.

Tin Liễu thị qua đời nhanh chóng truyền đến tai Âu Dương Vũ, nhưng nàng cũng không quá bất ngờ là bao, ông trời có mắt, kẻ xấu phải bị trừng phạt thôi.

Nhân lần dự đám tang của Liễu sườn phi, Vương Nhược Hi đến phủ Âu Dương Vũ hỏi thăm nàng, sẵn tiện muốn tâm sự vài chuyện vướng bận trong lòng.

Âu Dương Vũ đương nhiên hiểu, nhìn thấy bộ dáng chần chừ đầy tâm sự của Vương Nhược Hi, vốn lẳng lặng ngồi chờ nàng mở miệng, thế nhưng một lúc lâu sau nàng vẫn ngồi yên không lên tiếng, đầu óc không biết trôi dạt theo tận mây xanh nào rồi.

Nhịn không được thở dài trong lòng, Nhược Hi —— vẫn chưa bỏ qua được.

Âu Dương Vũ không khỏi mở miệng nói: "Nhược Hi, suy nghĩ gì vậy?"

Lúc này Vương Nhược Hi mới giật mình bừng tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Vũ một lúc lâu mới mở miệng.

"Chuyện của Liễu thị ta cũng nghe nói, đáng thương cho Tam hoàng phi." Thở dài một hơi, sau đó sắc mặt Vương Nhược Hi lộ ra một vẻ hèn mọn khinh thường.

"Đàn ông trên thế gian này không kẻ nào đáng tin cả." Nếu như Dạ Phi Ly chịu bỏ chút thời gian quan tâm đến Tam hoàng phi thì kết quả đâu có như hôm nay.

Nghĩ vậy, trong đầu Âu Dương Vũ bỗng hiện lên gương mặt lạnh lùng, kiêu ngạo nhưng trong mắt chỉ chứa chất sự lưu luyến ôn nhu lẫn bao dung của Dạ Trọng Hoa, trong lòng chút chốc được lấp đầy bởi sự ngọt ngào.Vương Nhược Hi hậm hực tự giễu: "Trên đời này thiếu gì loại người như Liễu thị, không ngừng cố tình bày bộ mặt vô tội đáng thương, giả vờ yếu ớt trước mặt đàn ông. Hồi đó, loại người đó lúc nào cũng bám riết Mộ Dung, chỉ sợ ở trong mắt chàng, nàng làm cái quái gì cũng đúng, còn ta thì không. Nếu không phải vì tình trạng sức khỏe của Tướng nhi, có lẽ ta bị hắn chọc cho điên người rồi."

"Cuối cùng thì nàng ta vẫn là một con sông chen ngang giữa ta và Mộ Dung, cuối cùng thì Mộ Dung vẫn không thể quên được nàng."Trên mặt Vương Nhược Hi thoáng ưu tư khiến cho đối phương nhìn vào không khỏi đau lòng.

Âu Dương Vũ nhìn nàng này phó bộ dáng, trong lòng thầm than, nữ nhân chính là nữ nhân, luôn không bỏ xuống được chính mình đệ một người nam nhân. Nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng kiên cường, lại rốt cục đào thoát bất quá một cái tình tự.

Âu Dương Vũ cố hết sức đem thân mình tiền khuynh, giữ chặt Vương Nhược Hi thủ, nói: "Nhược Hi, bây giờ không phải Mộ Dung đối xử với tỷ rất tốt sao?"

Bên môi phúng ý càng đậm, Vương Nhược Hi nói: "Ai biết được, sự quan tâm của hắn là xuất phát từ việc hắn cảm thấy áy náy hay chỉ là quá buồn chán

với cuộc sống hiện tại, cần một người phụ nữ ở bên, rồi ai biết được về sau còn xuất hiện người thứ hai như nàng ta hay không?"

Vương Nhược Hi không phủ nhận, gần đây Mộ Dung Vân Thù đối xử với nàng rất tốt, thậm chí có thể nói là tận tình săn sóc, yêu thương hết mực. Hắn luôn ở nhà cùng sinh hoạt bên cạnh nàng, chơi đùa với Tướng nhi, ngay cả khi chỉ cần nghe nàng ho khan một tiếng, hắn đều lo lắng chạy đến bên ân cần hỏi han.

"Ta hận chàng. Ta không ngừng dặn lòng mình rằng, sẽ có một ngày chàng nhận ra sự thật, sẽ giải thích rõ ràng với ta, sẽ đối xử tốt với ta một chút, nhưng hy vọng le lói cuối cùng cũng hoàn toàn dập tắt, cho đến khi tâm ta chết tâm với chàng thì chàng lại quay trở về, có nghĩa gì không?"

Chẳng qua hắn chỉ áy náy, chỉ áy náy mà thôi.

Âu Dương Vũ đang định mở miệng thì khóe mắt thoáng nhìn góc áo màu trắng thấp thoáng bên ngoài cửa, bên môi cong lên ý cười: "Có ý nghĩa gì nữa, Mộ Dung?"

Vốn là đến đón Nhược Hi trở về thì tình cờ nghe được đoạn hội thoại này, trên mặt hắn thoáng tái nhợt. Từ nhỏ hắn coi Nhược Hi như một gái có tính cách bốc đồng, kiêu ngạo, thế mà tự khi nào nàng đã trở thành một người phụ nữ sống nội tâm, ẩn nhẫn, chịu đựng....

Tất cả đều là do hắn phụ tình nàng!

Sự thù hận của nàng, sự chán ghét của nàng, sự oán trách của nàng đều một tay hắn tạo ra. Trong lòng hắn vừa chua xót vừa đau đớn, nhớ tới nụ cười thoải mái tươi tắn như nắng ban mai khi đó, trái tim hắn như bị ai đó bóp nghẹn.

Tại sao lúc trước hắn lại ngu muội tin lời của nữ nhân kia.

Chẳng phải vì hắn không hề tin tưởng Nhược Hi sao?

Đứng chết lặng trước cửa, đột nhiên cảm nhận vai mình hơi trầm xuống, Mộ Dung Vân Thù theo bản năng nâng mí mắt, nhìn thấy Dạ Trọng Hoa đang đứng bên cạnh hắn, sắc mặt đạm mạc thản nhiên vốn có thường ngày, mở miệng nói: "Là đàn ông, phải biết chớp thời cơ."Mộ Dung Vân Thù không chút do dự rồi đi vào.

Vương Nhược Hi không hiểu một câu của Âu Dương Vũ nói vừa rồi, chỉ một lòng đắm chìm vào những hồi ức cũ:"Thật ra ta ngốc vô cùng, nhẽ ra ta không nên quen biết chàng, lẽ ra ta không được phép để trái tim mình rơi vào tay chàng, lẽ ra ta không nên gả cho chàng."

Đáng ra, trong mắt Âu Dương Vũ, Mộ Dung Vân Thù là người chồng không đáng được tha thứ, hắn bỏ mặc Nhược Hi nhiều năm như vậy, khiến cho nàng sống trong đau khổ, lẻ loi nhiều năm như vậy, đáng tha thứ sao?

Nhưng rồi nàng hy vọng Nhược Hi có thể tìm lại được tình yêu của mình, cho bản thân mình một cơ hội, cho người đàn ông mình vẫn còn yêu một cơ hội.

Âu Dương Vũ muốn được nhìn thấy nàng hạnh phúc, tuy Mộ Dung Vân Thù là loại đàn ông được xếp vào loại những kẻ đáng bị trời đánh nhưng tự sau khi biết được chân tướng mọi chuyện, nàng nhận ra hắn cũng là một người đàn ông có trách nhiệm, nếu cứ tiếp tục như vậy, nửa quãng đời còn lại của Nhược Hi còn có người để tựa vào.

Âu Dương Vũ nhìn Mộ Dung Vân Thu ở sau lưng Vương Nhược Hi đang từ từ tiến vào, trên mặt lộ ra ý cười khẽ gật đầu với Mộ Dung Vân Thù.

Vương Nhược Hi đang trầm tư thì bất thình lình trước mắt xuất hiện một đôi tay, chưa kịp phản ứng với tình huống trước mắt thì sống lưng mình chợt rơi vào một vòm ngực ấm áp, nàng không khỏi cả kinh, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên.

Mộ Dung Vân Thù đang đứng phía sau Vương Nhược Hi, hai tay mạnh mẽ rắn chắn siết chặt nàng lại, giống như sợ rằng nàng sẽ như một cơn gió mà bay đi mất, xa rời vòng tay hắn. Hắn mang vẻ mặt đầy tội lỗi cùng đau lòng cúi nhìn Vương Nhược Hi.

Biết người vừa ôm mình là Mộ Dung Vân Thù, nàng theo bản năng giãy dụa hòng thoát ra, nhưng rồi bỗng nhiên hai cánh tay hắn ôm nàng chợt buông lỏng, hắn chậm rãi quỳ xuống: "Nhược Hi, ta xin lỗi, nàng tha thứ cho ta được không?"

Vương Nhược Hi ngốc lăng nhìn hắn.

Mộ Dung Vân Thù có chút mong chờ nhìn Vương Nhược Hi: "Nhược Hi, ta biết sai rồi, từ nay về sau ta sẽ dùng toàn bộ quãng đời còn lại của mình để quan tâm chăm sóc cho nàng, xin hãy cho ta một cơ hội để lấy lại sự tin tưởng của nàng, tình yêu của nàng đã từng dành cho ta, có được không?"

Âu Dương Vũ dường như đắm chìm theo cảm xúc của hai người, bỗng chợt nhận ra bên hông mình xuất hiện một bàn tay rắn chắc, ngẩng đầu lên thì phát hiện Dạ Trọng Hoa đang mang vẻ mặt kiêu ngạo, hài lòng ôm lấy mình.

Dạ Trọng Hoa nhìn bộ dáng của Mộ Dung Vân Thù không nhịn được lên tiếng: "Mộ Dung, nghe lời ta, phụ nữ thích dỗ dành, nên khua chiêng gõ trống rước nàng trở về."

Mộ Dung Vân Thù hiểu được ý tứ của Dạ Trọng Hoa, lập tức nhấc tay thề: "Đời này Mộ Dung Vân Thù ta tuyệt đối sẽ không nạp thiếp, chỉ có yêu một người con gái tên là Nhược Hi. Nhược Hi, cho ta thêm một cơ hội được không?"

Âu Dương Vũ thấy tình hình chả mấy khả quan đành lên tiếng góp ý: "Nhược Hi, đừng cưỡng ép trái tim mình nữa."

Mộ Dung Vân Thù đã thành tâm như vậy, cho nên mọi chuyện vẫn chưa phải là quá muộn."Nhược Hi, tin Mộ Dung lần này đi, nếu hắn dám làm gì có lỗi với ngươi, hay không giữ lời thề hôm nay, ta sẽ giúp ngươi trừng trị hắn." Dạ Trọng Hoa biết Mộ Dung đã thật tâm sám hối liền lên tiếng nói đỡ cho hắn.

Mộ Dung Vân Thù đưa đôi mắt hy vọng chờ mong câu trả lời của Vương Nhược Hi, trong miệng lo lắng kêu lên: "Nhược Hi..."

Khóe mắt Vương Nhược Hi đã đỏ ửng, Mộ Dung Vân Thù thấy vậy khẽ nắm chặt tay nàng, dùng ánh mắt khẩn cầu để chờ quyết định của nàng.

Hít thật sâu một hơi, Vương Nhược Hi nhẹ giọng nói: "Mộ Dung Vân Thù, ta chờ tình yêu của chàng nhiều như vậy năm, bây giờ nói tha thứ là dễ dàng tha thứ cho chàng được sao?"

Nhìn thấy ý cười nhợt nhạt của Vương Nhược Hi, ánh mắt Mộ Dung Vân Thù khẽ trầm xuống, trên khuôn mặt nho nhã xuất hiện một tia ảm đạm, buồn bã, nhưng rồi chợt bừng tỉnh, lập tức đứng dậy, mừng như điên nhấc bổng cả người Vương Nhược Hi lên kiên quyết nói: "Nhược Hi, ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng, sẽ yêu thương nàng, quyết không phụ nàng thêm lần nào nữa."

"Chàng....chàng thả ta xuống, ta chỉ cho Tướng nhi một cơ hội thôi, chàng đừng nghĩ nhiều." Trên mặt Vương Nhược Hi thấp thoáng ngượng ngùng lắp bắp lên tiếng.

"Vì ta cũng được, vì Tướng nhi cũng được, nhưng lần nay ta không buông nàng ra nữa, cùng ta về nhà." Mộ Dung Vân Thù vui sướng bế nàng vội vàng rời đi.

Âu Dương Vũ vui mừng thoải mái cười, nhìn thấy hai vợ chồng bọn họ rời đi, nàng biết lúc này Vương Nhược Hi có lẽ đã buông tha hận thù, buông tha cho trái tim mình, để một lần nữa được ích kỉ tìm lấy hạnh phúc của đời mình?

Dạ Trọng Hoa đứng bên cạnh nhìn thấy bộ dáng buồn cười của Âu Dương Vũ, trong lòng âm thầm thề, đáy mắt lóe lên một tia kiên định: Đời này, thậm chí là kiếp sau, Dạ Trọng Hoa ta cũng chỉ yêu một người phụ nữ duy nhất tên là Âu Dương Vũ.

Dạo gần đây không hiểu sao trong thành xuất hiện nhiều tin đồn....

"Ta đoán trong bụng Ninh vương phi nhất định là một tiểu công chúa."

"Nàng a, chắc là sinh nữ rồi..."

"Nàng lòng dạ hẹp hòi, một mình chiếm lấy Ninh vương, dạo trước còn đuổi cả mỹ nhân do hoàng hậu ban cho ra khỏi phủ, khiến Ninh vương ngay cả một người thiếp cũng không có."

"Ngay cả ông trời cũng không có mắt, còn cho nàng hoài thai, chắc đứa bé là khuê nữ rồi."

"Lẽ ra Ninh vương phải nên nạp thiếp."

Gần đến ngày khi, Âu Dương Vũ nhận được không biết bao nhiêu lời đồn đãi phán đoán giới tính con trong bụng nàng.

Có mấy sòng bạc còn ngại tin đồn chưa đủ hấp dẫn, bày ra trò cá cược, nếu Ninh vương phi sinh con gái thì sẽ đặt một phần, nếu là con trai thì sẽ là gấp hai.

Nghe được tin này Âu Dương Vũ cũng chỉ biết mím môi cười, một tay nâng lên vuốt cằm, loại hình cá cược này cũng là cơ hội để nàng kiếm được một ít tiền a.

Sau khi nghe được tin, Vương Nhược Hi vội vàng tới xem Âu Dương Vũ, sợ lời đồn đãi ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng.Nhìn thấy Âu Dương Vũ mang bộ mặt thoải mái uống trà, liền thoáng nhẹ nhàng thở ra, bản thân mình đã lo quá xa rồi, tiểu muội Âu Dương Vũ này có thèm coi những lời đồn đãi đó ra gì đâu?

"Thật không biết là ai đã truyền mấy lời khó nghe như thế!"

Âu Dương Vũ nhẹ nhàng cười: "Chắc là mấy con chuột nhắt sống chuồng thôi."

Từ sau khi hoàng hậu triền miên nằm trên giường bệnh, Dạ Phi Hi bị cấm túc, Lý Vân Phi chết thì cả gia tộc họ Lý vẫn chưa khôi phục lại nổi thanh danh, chứng kiến Âu Dương Vũ không chỉ đang mang thai mà công việc làm ăn ở Viên Mãn ngày một suông sẻ, đã thế còn phát triển về mảng kính thủy tinh, việc khiến cho một số người đỏ mắt vì ghen tị là điều không thể tránh khỏi, nếu ghen tị đương nhiên mấy lời đồn kia không thể không có chút dính líu.

Âu Dương Vũ đã sớm điều tra ra, vị đầu sỏ phát tán tin đồn không ai khác chính là Lý Cung, lần trước hắn từng đồn An Dương vương phi sẽ sinh con gái, bây giờ sang đến Âu Dương Vũ cũng không tha, hắn đồn vì nàng sinh muộn nên chắc chắn con trong bụng là con gái.

Vương Nhược Hi có chút tức giận, nói: "Bây giờ rất nhiều người đang nói năng hồ đồ! Nghĩ muội, muội... Sinh con gái. Ta thật sự muốn đứng trước mặt bọn họ hét to lên là sinh con gái thì có gì là sai. Ninh vương là người tài, sinh trai hay gái thì có gì quan trọng cơ chứ."

Trên mặt Âu Dương Vũ vẫn không thay đổi ý cười, vẫy vẫy tay ý bảo nàng lại gần mình, thì thầm vài câu. Nói xong Vương Nhược Hi có vẻ không tin,

ngẩng đầu nhìn nàng, kinh ngạc nói: "Thật sao?"

"Ừm, đừng nói cho ai biết cả. Nếu có thắng được tiền thì tỷ phải chia một nửa cho muội nha." Âu Dương Vũ cười nói.

"Đương nhiên rồi." Phẫn nộ biến mất, thay vào đó là ý cười vui vẻ, hào hứng nắm lấy tay Âu Dương Vũ thủ, chân thành cười nói: "Nếu vậy thì quá tốt rồi!"

Vừa mới tiễn người đi, Âu Dương Vũ thoáng thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy chống đỡ thắt lưng đi được vài bước thì nghe Trúc Lục ở ngoài cửa nói: "Vương phi, thái hậu nương nương đến."

Âu Dương Vũ không khỏi thở dài một tiếng, lại một người nữa quản chuyện của nàng rồi.

Thái hậu cũng đến vì lời đồn bên ngoài, sức khỏe của Âu Dương Vũ không tiện để vào cung, mà thái hậu lại vô cùng lo lắng, sợ rằng cháu dâu mình bất an đành tự mình đến tận nơi một chuyến.

Âu Dương Vũ được Trúc Lục dìu ra ngoài, thái hậu vừa thấy nàng liền chạy lên đón, vui sướng nhìn bụng nàng, nói: "Bụng lớn như vậy, chắc là sinh đôi nhỉ?"

Âu Dương Vũ biết thái hậu đang nghĩ cái gì, không khỏi mím môi cười.

"Vũ nhi phải sinh thật nhiều con trai, giống Trọng Hoa ấy."

Âu Dương Vũ mím môi cười, tay không khỏi xoa bụng, bụng nàng sinh bao nhiêu con, nàng rất rõ, nhưng khi Dạ Trọng Hoa hỏi thăm tình hình phát triển của thai, nàng chỉ nói qua loa tắc trách nhằm gây bất ngờ cho chàng.

Ngày sinh gần đến, việc Âu Dương Vũ lo lắng nhất chính là khâu sinh nở. Ở cổ đại điều kiện đỡ đẻ thấp, việc sinh con đối với nàng mà nói không khác gì lấy mạng mình. Trước đó vài ngày nàng đã bắt đầu huấn luyện cho bà đỡ để trợ giúp một tay, cho nên ngoài mỗi ngày vận động nhẹ nhàng giúp cho việc sinh nở trở nên dễ dàng thì nàng còn muốn bảo đảm an toàn sinh mạng của chính mình.Vui vẻ nói được vài câu chọt nhớ tới tin đồn, mặt mày Thái hậu trở nên xám xịt đầy lo lắng, nắm tay Âu Dương Vũ cùng nhau ngồi xuống, ôn nhu hỏi: "Vũ nhi, đứa bé trong bụng con, rốt cuộc là..."

Lời con chưa nói xong, trong lòng Âu Dương Vũ đã sáng tỏ.

Âu Dương Vũ cong môi đáp: "Vũ nhi cũng không rõ lắm."

Thái hậu nhìn Âu Dương Vũ, sợ nàng bị những lời đồn bên ngoài ảnh hưởng tâm lý bèn cầm tay nàng, an ủi nói: "Vũ nhi, con đừng lo lắng làm gì, sinh con gái cũng không sao. Con còn trẻ, Trọng Hoa lại yêu thương con như bảo bối, còn nhiều thời gian, đừng bị áp lực tâm lý."

Trong lòng Âu Dương Vũ cảm động vô cùng, tấm lòng của thái hậu, nàng đương nhiên rất rõ bèn mở miệng nói: "Hoàng tổ mẫu đừng lo lắng, Vũ nhi không sao."

Mặc dù vẫn còn chút lo lắng nhưng cũng không dám thổ lộ ra nhằm tránh để Âu Dương Vũ suy nghĩ nhiều, chỉ dặn dò vài câu đi đứng cẩn thận, chăm sóc bản thân... Âu Dương Vũ cũng vâng vâng dạ dạ đáp, rồi tiễn thái hậu trở về cung.

Âu Dương Vũ vỗ về bụng, con ơi con à, con thử nói xem cha con lẫn những người khác có phải sẽ bị mẹ con chúng ta lừa một vố thật đau không?

Nửa đêm, Dạ Trọng Hoa quan sát thấy Âu Dương Vũ khó ngủ, trong lòng bèn không khỏi khẩn trương hỏi han, nhìn thấy bộ dáng lo lắng từng li từng tí cho mình của chàng, Âu Dương Vũ có chút bất đắc dĩ, kéo tay hắn cười nói: "Chàng đừng khẩn trương, ta không sao mà, chỉ hơi khó ngủ."

Dạ Trọng Hoa nắm chặt tay nàng, kéo tay nàng qua đặt lên ngực mình, cảm nhận được hơi ấm truyền đến nơi lòng bàn tay nàng len lỏi vào tim, hắn mới yên tâm được chút ít.

Rồi bỗng chốc sau, Âu Dương Vũ cảm thấy có gì đó không đúng, thoáng nhắc người lên mới phát hiện dưới thân ẩm ướt một mảnh, nàng thoáng sửng sốt, biết chuyện gì đang diễn ra.

Dạ Trọng Hoa cũng lo lắng ngồi dậy, bắt gặp thần sắc tái nhợt của Âu Dương Vũ, hắn lo lắng lên tiếng hỏi: "Vũ nhi, làm sao vậy, không khoẻ chỗ nào sao?"

Âu Dương Vũ quay đầu nhìn hắn, bình tĩnh mở miệng nói: "Vỡ nước ối rồi."

"Muốn sinh?" Dạ Trọng Hoa ngây ngốc nhìn nàng, sau đó là kích động, tiếp theo có chút khẩn trương: "Muốn sinh rồi sao?!"

Hắn nhanh chóng đứng dậy, nhìn Âu Dương Vũ mà khó xử không biết phải làm sao: "Thế, phải làm sao bây giờ?"

Đường đường là Ninh vương của Tây Lăng, lần đầu tiên trong đời chỉ dành khoảnh sắc luống cuống chân tay này cho một người con gái xem, chỉ vì vợ hắn sắp sinh.

Thực ra mới vỡ nước ối thôi, chưa có sinh mà, chàng lo lắng thế làm gì?.

Âu Dương Vũ không ngờ Dạ Trọng Hoa lại lúng túng như vậy bèn mở miệng trấn an: "Chàng gọi bà đỡ đến đây đi."

Dạ Trọng Hoa nghe vậy lập tức lên dây cót xông ra ngoài lớn tiếng kêu lên: "Người đâu, mau gọi bà đỡ đến, nhanh lên!"

Đợi đến khi bà đỡ mang một nhóm người phụ trợ chạy đến, chuẩn bị hết tất cả mọi dụng cụ thỏa đáng, đợi đến thời khắc sinh nở, chắc là không có gì trở ngại nữa.Âu Dương Vũ nghe tiếng bước chân vào thì thấy Dạ Trọng Hoa cũng theo đó mà vào trong, trên người chàng chỉ mặc độc một chiếc áo ngủ mỏng bên ngoài mà chính chàng cũng không phát hiện ra.

Chỉ khẩn trương lên tiếng hỏi: "Vũ nhi, nàng cảm thấy thế nào rồi?"

Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy bụng ngày càng trướng lên, còn lại thì vẫn ổn cả bèn nhẹ nhàng lắc đầu.

Chuẩn bị hết tất cả đồ nghề xong xuôi, các bà đỡ đã vào vị trí nhưng không có hành động gì tiếp theo,hai mặt nhìn nhau.

Dạ Trọng Hoa thấy thế không khỏi cả giận nói: "Còn thất thần nhìn cái gì, mau đỡ đẻ!"

Âu Dương Vũ nhịn không được nhíu mày, chàng tưởng sinh con đơn giản lắm sao, chỉ cần nói sinh là sinh ra được sao? Hơn nữa, chàng còn đứng đây, ta sinh kiểu gì?

Nàng không muốn chàng nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của mình khi sinh đâu!

Một bà đỡ trong số đó to gan mở miệng nói: "Vương gia, vương phi sinh con, vương gia ở bên cạnh không tốt lắm, vẫn nên ra ngoài là hơn ạ."

Sắc mặt Dạ Trọng Hoa trầm xuống, hai mắt sắc bén của người đàn ông liếc nhìn bà đỡ đó, độ lạnh khiến cho toàn thân bà theo bản năng mà rùng mình một cái:"Vương phi của bổn vương sinh con, không tốt cái gì? Bổn vương đứng ở đây trông nàng."

Bà đỡ biết mình đã nói sai nhất thời á khẩu không trả lời được, nhưng vương gia đứng đây trông sao có thể đỡ đẻ được a?

Vài bà đỡ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi bối rối, đem ánh mắt cầu cứu trông chờ vào phán xét của Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ liếc xéo về phía Dạ Trọng Hoa, tuy biết chàng suy nghĩ cái gì, nhưng cũng bất đắc dĩ a, hắn muốn xem con mình được chào đời, nàng đồng ý. Nhưng điều nàng không muốn hắn chứng kiến nhất chính là bộ dáng khó coi nhất cuộc đời nàng khi sinh a.

Chỉ trong chốc lát, Âu Dương Vũ quyết định, tuyết đối phải kéo ông chồng ngoan cố này ra ngoài, nàng không muốn mất mặt trước Dạ Trọng Hoa.

Khó khăn nâng tay lên bắt cánh tay Dạ Trọng Hoa, Dạ Trọng Hoa cúi người xuống vội vàng lo lắng hỏi: "Vũ nhi, làm sao vậy?"

"Chàng đừng ở trong này được không, làm gì có người đàn ông nào lại đi nhìn vợ mình sinh con chứ?" Âu Dương Vũ nhẹ giọng nói, trên thực tế, nàng cảm thấy tử cung của mình bắt đầu co rút, có chút đau đớn, suýt chút nữa hét lên, nhưng sợ Dạ Trọng Hoa biết được sẽ nằng nặc đòi ở lại đành nhịn xuống.

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy bộ dáng kiên định mà quật cường của Âu Dương Vũ, với tình hình này thì cho dù có quật cường, hắn cũng muốn ở bên cạnh nàng, cùng nàng chống đỡ, cùng nàng chịu đựng đau đớn, cùng nàng nhìn thấy con của bọn họ ra đời.

Âu Dương Vũ biết bản thân chịu không nổi đành nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Chàng mà không ra ngoài, ta sẽ không sinh."

Âu Dương Vũ thật muốn bật cười thật to khi nói xong những lời này, Trọng Hoa à, chàng còn ngây thơ lắm, vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời vợ chàng thôi.Dạ Trọng Hoa nhíu mày khó chịu, trong lòng ẩn ẩn một tia tức giận, dám lấy chuyện cấp bách lúc này ra dọa hắn, nàng giỏi lắm, bổn vương ghi nợ rồi, nhưng chợt lấy bộ dáng ẩn nhẫn của nàng, bèn vội vàng sợ hãi nói: "Ta đi, ta đi là được."

"Nếu vương phi có chuyện gì, tự mang đầu đến trình cho bổn vương!"

Vốn là một câu uy hiếp nhưng so với việc vương gia ở đây thì còn may ra.

Dạ Trọng Hoa vừa ra ngoài thì vài bà đỡ liền lập tức tự phân công, hành động.

Âu Dương Vũ nhìn động tác thành thục của mấy người bọn họ, lúc này nàng mới chính thức yên lòng, thả lỏng, bụng bắt đầu nhức nhối, mồ hôi lạnh tuôn ra ướt đẫm.

Dạ Trọng Hoa vẫn không khỏi lo lắng đứng trước cửa phòng sinh.

Khi hắn nghe được âm thanh đau đớn vang lên nho nhỏ truyền ra từ trong phòng, tâm can giống như bị ai đó bóp nghẹn đau lòng vô cùng, hắn muốn lập tức xông vào xem nàng thế nào, ấy vậy lại bị bà đỡ khác bên ngoài ngăn lại: "Vương gia, mọi phụ nữ trong quá trình sinh nở đều phải trải qua cảm giác như vậy ạ."

Dạ Trọng Hoa bị hàng loạt âm thanh la hét của nàng giày xéo tâm can, cả người khẩn trương lo lắng tình hình bên trong.

Lần trước hắn còn bày vẻ mặt chế giễu An Dương vương vì cớ gì phải nôn nóng như vậy, giờ thì đến phiên hắn trải qua cảm giác giữa thềm sinh tử này,

hắn cảm thấy tim mình nảy lên kịch liệt, giống như muốn rớt ra ngoài, tay chân không khống chế được mà run lên vì luống cuống. Âu Dương Vũ, nhất định phải bình an cho bổn vương, chỉ cần nàng lành lặn trước mặt ta là được.

Tin Ninh vương phi đang sinh rất nhanh được truyền ra bên ngoài, toàn bộ kinh thành như dậy sống, vấn đề về việc Âu Dương Vũ sinh con trai hay con gái bắt đầu nổi lên như vũ bão, hàng ngàn người vây quanh trước cổng Ninh vương phủ đứng chờ kết qua, không biết trận cá cược ai thắng ai thua.

Nghe được tin tức, vợ chồng An Dương vương, vợ chồng Mộ Dung vội vàng chạy tới, ngay cả thái hậu cũng đứng ngồi không yên, gấp rút gọi Dương ma ma dìu bà đến phủ, dọc đường luôn miệng niệm kinh hòng phù hộ cho Âu Dương Vũ sinh được hai thằng nhóc quý tử béo múp.

Mà giờ phút này, Dạ Trọng Hoa đứng yên bên ngoài, từng tiếng hét của nàng như từng nhát dao đâm xuyên tim hắn, gương mặt hắn tràn ngập sự căng thẳng chưa từng có.

Mọi người cũng nào chứng kiến qua chiến thần Tây Lăng còn có mặt này bèn cũng lo lắng không kém. Thái hậu tiến lên hỏi thăm: "Vũ nhi thế nào rồi?"

Đó cũng là câu hỏi Dạ Trọng Hoa rất muốn biết, chỉ nghe tiếng thét gào bên trong thôi chẳng biết sự tình gì xảy ra, trong lòng cũng vô cùng sốt ruột, nghe thái hậu hỏi, chỉ biết lắc đầu.

Thái hậu đứng ngồi không yên, hai tay nắm chặt lấy chuỗi hạt tràng, hô hấp bắt đầu nặng nề: "Tâm nhi à, sao Vũ nhi ở trong đó lâu như vậy vẫn chưa có động tĩnh gì?"

Trong lòng An Dương vương phi cũng lo lắng không thôi, thành thật nói: "Vũ nhi là người ở hiền gặp lành, được cát nhân trên trời phù hộ, mẫu hậu đừng quá lo lắng."An Dương vương cũng nói: "Người tốt như Vũ nhi nhất định sẽ bình an."

Trong số những người ở đây, người bình tĩnh nhất có lẽ chính là Vương Nhược Hi, Âu Dương Vũ đã sớm nói tình hình của mình với nàng cho nên thấy mọi người lo lắng, liền không khỏi nhẹ giọng nói: "Vũ nhi chắc chắn sẽ bình an vô sự, huống hồ thái y trong cung cũng đều ở đây."

Mộ Dung Vân Thù cũng đi đến nắm chặt tay Vương Nhược Hi gật đầu nói: "Còn có ta nữa."

Thái hậu nghe vợ chồng Mộ Dung nói xong, cũng thoáng yên tâm, bình tĩnh chờ đợi.

Ngoài phòng một đám người khẩn trương, trong phòng tình hình cũng như thế, Âu Dương Vũ toàn thân đều là mồ hôi, ngay cả thần y như nàng cũng chưa từng nếm trải cảm giác sinh con đau đớn đến mức nào, chỉ nghe được bên tai tiếng trấn an của bà đỡ: "Điều chỉnh hô hấp, hít vào... thở ra..."

"Nhanh lên, dùng thêm sức đi, đã nhìn thấy đầu rồi!"

Âu Dương Vũ mạnh mẽ hít vào một hơi, dùng toàn bộ khí lực...

Dạ Trọng Hoa nghe được tiếng kêu thất thanh của Âu Dương Vũ, giống như sét đánh ngang tai hắn, trong lòng thoáng dâng lên một tia bất an. Đáy mắt lộ ra một tia sợ hãi, cả người hắn khẽ run lên.

Hắn chỉ cần Vũ nhi của hắn lành lặn, hắn chỉ cần Vũ nhi của hắn được bình an, chỉ cần Vũ nhi vẫn khỏe mạnh trước mặt hắn.

Suy nghĩ như vậy, hắn quyết tâm nhấc chân muốn đi vào trong thì Mộ Dung Vân Thù lại nhanh tay hơn ngăn cản hắn: "Dạ Nhị, ngươi muốn làm gì?"

Thái hậu cũng khẩn trương không kém, bà không khỏi đau lòng khi nghe tiếng thét của Âu Dương Vũ.

Dạ Trọng Hoa chậm rãi hít sâu một hơi, thần sắc lo lắng mà kiên định nói: "Ta muốn vào xem tình hình của Vũ nhi, ta phải đi."

Hắn muốn nói với nàng, không cần sinh, ta không cần đứa bé nữa, ta chỉ muốn nàng đừng vì đứa bé mà chịu đau đớn, hắn chỉ muốn nàng sống tốt.

Đang định mở cửa xông vào thì chợt nghe một tiếng khóc "Oa" mang lên, là tiếng trẻ con khóc!

Dạ Trọng Hoa nhất thời ngốc lăng đứng tại chỗ, động tác dừng lại trên không trung, khóe môi run rẩy cong lên, không biết phải nên vui hay nên buồn, là con của hắn?

Ngay tại giờ phút này, cửa phòng mở ra, một bà đỡ ôm đứa bé đi ra, vẻ mặt tràn đầy vui mừng, hứng khởi, thấy Dạ Trọng Hoa vẫn còn ngơ ngác bèn nói: "Chúc mừng Ninh vương, là một tiểu thế tử, ngài xem."

Thái hậu lập tức nhảy cẫn lên, sung sướng chạy đến, nhìn đứa bé nói: "Đâu, đứa bé đâu, ai gia xem nào, a, tốt quá, Trọng Hoa, thật tốt quá, con đã có người kế nghiệp rồi!"

Thái hậu tự mình bế đứa nhỏ, ôm vào trong ngực luyến tiếc không buông.

Mộ Dung cùng Vương Nhược Hi liếc nhìn nhau, trên mặt cũng không giấu nổi vui mừng, ôm một bên hông nàng kéo đến xem đứa bé, hạnh phúc cười.

An Dương vương cũng kích động, nói: "Tốt, quá tốt!"

An Dương vương phi cũng vui đến rơi cả nước mắt.Vừa mới biết tin Ninh vương phi sinh được con trai, đám người bên ngoài cổng phủ giống như một

trận cuồng phong, người thì tung hô, người thì vui vẻ chúc mừng, người thì não nề vì thua độ.

Dạ Trọng Hoa nhìn đứa bé một lúc lâu mới thả lỏng tinh thần, đinh xoay người đi vào phòng xem tình hình nàng thế nào thì từ đâu truyền đến một trận khóc vỡ òa.

Mọi người theo bản năng nhìn phía đứa bé trong lòng thái hậu, hai mắt to tròn nhắm nghiền lại, nào có khóc, nào có nháo a.

Vậy tiếng khóc kia, là từ phòng trong truyền ra hả?

Trong mắt mọi người đều không giấu nổi ngạc nhiên đồng loạt nhìn về phía cửa phòng, tiếng khóc nỉ non của đứa bé càng ngày càng vang to hơn, mấy người đều nhìn chằm chằm vào cửa không dám nhúc nhích.

Từ bên trong xuất hiện một thân ảnh, một bà đỡ khác ôm một đứa nhóc trong lòng đang oa oa khóc lớn, trên mặt bà biểu tình cực kỳ hưng phấn, thanh âm có chút run run, nhìn Dạ Trọng Hoa nói: "Ninh vương, vẫn là con trai!"

Dạ Trọng Hoa mừng rỡ, nhìn đứa trẻ kia, gương mặt tròn trịa, trắng trẻo mà mềm mại, là con của hắn, ý cười bên môi hắn càng lúc càng đậm.

Hắn đưa tay ôm lấy đứa bé trong tay bà đỡ, hưng phấn nói: "Hai tiểu thế tử của bổn vương."

Lúc này sắc mặt thái hậu cũng chợt biến, mấy người khác cũng bày ra bộ mặt kinh hãi nhìn hắn.

Dạ Trọng Hoa chính là người thích hợp cho vị trí hoàng đế tương lai.

Nhưng theo quy định của hoàng thất, sinh hai người con trai là kiêng kị, nếu như Dạ Trọng Hoa thật sự làm hoàng đế, vậy phải có một đứa phải bị loại bỏ.

Bầu không khí trở nên áp lực vô cùng, Dạ Trọng Hoa vẫn giữ thần thái bình tĩnh, hắn nào có ý định lên ngôi làm hoàng đế, hắn chỉ muốn có một cuộc sống bình yên bên cạnh người hắn yêu với con đàn cháu đống, vì hắn biết đó cũng là cuộc sống mà Vũ nhi muốn và hắn muốn mang đến cho nàng những thứ gì tốt đẹp nhất.

Hắn chỉ lo lắng cho tình trạng của Âu Dương Vũ.

Một lần nữa tin lành ban đến cho bàn dân thiên hạ bên ngoài cổng phủ, những kẻ cá cược sinh con gái quỳ gối xuống ôm mặt tiếc hận. Chẳng phải có người nói vương phi chắc chắn sinh con gái sao, giờ con đầu là nam, con sau cũng là nam...khuê nữ cái gì chứ!

Hóng hớt tin tức không chỉ có dân chúng Tây Lăng mà còn có Dạ Phi Khanh, vừa nghe được tin chiến thần Tây Lăng vừa có được hai đứa con trai đầu lòng, trong lòng hắn mừng như điên, sinh con nhiều thì có ích lợi gì.

An Dương vương phi bình tĩnh đưa mắt nhìn vào phòng, nghi hoặc hỏi "Đừng có nói là còn chứ?"

Vừa dứt lời, phòng trong truyền đến một trận khóc rõ to.

Mấy vị đứng ngoài mặt mày xám ngoắt, phải nói là dùng từ khiếp sợ để hình dung.

Một bà đỡ nữa ôm đứa trẻ đi ra, nhìn thấy vẻ mặt khiếp đảm có vài phần mong chờ của đám người bên ngoài, bà không khỏi cười rộ lên: "Ninh vương điện hạ, ngài đã có ba đứa bé, cả ba đều là tiểu thế tử, chúc mừng vương gia,chúc mừng."• Dạ Ca, em có một gợi ý nhỏ nè, em bày ca đặt tên nhé...con đầu là Dạ DaeHan, con hai là Dạ MinGuk, con ba là Dạ Man Chệ, em thếch ba thằng con anh nhắm ạ...

Dạ Trọng Hoa quét mắt nhìn ba đứa trẻ, trong lòng dâng lên một tia ngọt ngào, Vũ nhi của hắn vất vả rồi.

Thái hậu vui sướng rơn người, liên thanh nói: "Tốt quá, tốt quá!"

Thái hậu kích động vô cùng, cả người đắm chìm trong hạnh phúc.

Bà chắp hai tay lại, trong miệng không ngừng niệm: "Ông trời phù hộ, thật tốt quá, quá tốt!"

Hai tiểu thế tử thì không tốt với thân phận của Trọng Hoa nhưng ba thì đó là điềm lành, áp lực ban nãy hoàn toàn tiêu biến thay thế bằng thái độ hạnh phúc tột độ.

An Dương vương cũng vui vẻ cười nói: "Vũ nhi quá lợi hại, không chỉ giúp vợ bổn vương sinh đôi mà bản thân mình cũng sinh được ba a!"

Ngay cả Mộ Dung cũng không giấu được ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ, xem ra chỉ có một Mộ Dung Tướng vẫn chưa thấm tháp gì.

Vương Nhược Hi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hôm đó Âu Dương Vũ nói với nàng rằng nàng được chẩn đoán là sinh ba, trước còn có chút lo lắng, giờ thì yên tâm cả rồi.

Dạ Trọng Hoa nhìn ba quý tử của mình trong tay bà đỡ, hắn mới nhận ra rằng trên đời này còn có một loại hạnh phúc hơn cả khi thắng trận trở về.

“Các người xem, ba đứa nó đều giống Vũ nhi, trông rất đáng yêu.”

Dạ Trọng Hoa không bày tỏ nhiều cảm xúc trên mặt là mấy, chỉ có ánh mắt là trở nên nhu hòa, dáng vẻ đắc ý, cười nhạt với một đám người phụ họa nói, đúng vậy đúng vậy, chúc mừng Ninh vương.

Lúc này Vân Thương mới vội vàng đuổi tới, nhanh nhảu ôm lấy một đứa hưng phấn nói: “Dạ Nhị, ngươi lợi hại quá nha, tinh lực dồi dào chỉ một phát lập tức sinh ba, à, hay là cho ta nuôi một đứa nhóc đi?”

Dạ Trọng Hoa không hề nghĩ ngợi cướp con trai mình khỏi mỏng vuốt của kẻ muốn làm cha nuôi hờ, môi thản nhiên phun ra một chữ: “Cút!”

Dạ Trọng Hoa đột nhiên nghĩ đến Âu Dương Vũ liền lập tức xoay người đi vào trong phòng hỏi bà đỡ: “Bây giờ vương phi sao rồi?”

Bà mụ cười nói: “Vương gia yên tâm, vương phi không có gì đáng ngại, đang ở bên trong nghỉ ngơi.”

Dạ Trọng Hoa an tâm cất bước đi vào. Nhìn thấy người con gái mình yêu bất lực nằm trên giường, tâm không khỏi đau nhói.

Cước bộ nhanh đến bên giường, Ngũ nhi của hắn bây giờ thoạt nhìn trông rất suy yếu, trên mặt đều là mồ hôi lạnh, còn có chút tái nhợt, Dạ Trọng Hoa chỉ cảm thấy đau lòng không thôi.

Chậm rãi bán ngồi xổm bên giường, hai tay gắt gao nắm chặt tay nàng, cúi đầu hôn lên mu bàn tay nàng dịu dàng nói: “Vũ nhi, vất vả cho nàng rồi.”

Vốn là sinh ba nên Âu Dương Vũ mệt mỏi quá độ, nghe được âm thanh ôn nhu đầy quen thuộc của Dạ Trọng Hoa liền khẽ mở mắt, nàng nở nụ cười yếu ớt nhìn hắn, trong mắt còn ánh lên một tia hờn giận.

“Dạ Trọng Hoa, chàng phải đền bù cho ta...cái giá là cả đời phải lo lắng chăm sóc cho ta thật tốt....Trọng Hoa, đau chết ta mất a.”

Nàng nhỏ giọng oán giận một câu, sau đó vì mệt mỏi quá mức nên yên tâm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dạ Trọng Hoa âu yếm lau đi mồ hôi trên trán nàng, cười khổ bất đắc dĩ: còn sức mà oán trách hắn, chắc là đau lắm đây.

P/s: Ôi ngồi ba ngày ở nhà chỉ để edit xong cái cảnh bả đẻ ba thằng nhóc bụ bẫm cho ông Dạ...Ta nói nó vui, nó sung sướng như được mùa vậy các nàng ạ....vẫn còn gặp ta một chương nữa...chương đó sẽ gỡ bỏ hết chuyện dở dang của Dạ Phi Khanh, cả về cái tên tung tin kia có động tác gì nữa không? Còn về việc truyền ngồi....chắc các nàng còn nhớ cô nàng Thượng Quan Ninh Vận chứ...chương cuối sẽ làm rõ mọi chuyện....giờ thì...pạc ty ăn mừng ba thằng con trai Tây Lăng quốc dân nào!!! À Hú....có thể trong tuần này ta sẽ làm xong luôn...tối chủ nhật...đúng 9h...ta đã có cơ hội viết chữ hoàn rồi!!! Lúc đó....H chuya tay đã đến....*sụt sùi*....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Đại kết cục (2)

Tin cuối cùng tung ra, ai muốn cười thì cười như được mùa, ai khổ sở khóc thì như mưa rào giữa sáng sớm, tên điên nào nói Ninh vương phi sinh con gái, ai nói Ninh vương phi không có phúc phận, đó, sinh ba đó, ba đứa con trai đó, còn ai nói gì được nữa không?

“Ninh vương phi quả là quý nhân a.”

Lời này vừa ra, mọi người dường như đột nhiên bừng tỉnh đồng thanh đồng ý.

“Đúng vậy đúng vậy, ngay cả trời xanh cũng đãi ngộ tốt với nàng, nàng đúng là người có phúc khí tốt a!”

“Đúng vậy, các ngươi xem, Ninh vương phi một lần sinh ra ba đứa con trai, đây chả phải đang chứng minh rằng nàng quá may mắn à, nàng là quý nhân của Tây Lăng quốc chúng ta, nàng là phúc tinh của chúng ta a!”

Từng lớp người thi nhau ca ngợi, tung hô người phụ nữ phúc khí của Ninh vương Tây Lăng.

Mọi người đang không ngừng truy lùng kẻ đã tung tin đồn nhảm nhí ra ngoài, nhưng cuối cùng vẫn không có chút manh mối, mà cái người mà mọi người đang tìm kiếm đang mang vẻ mặt tái mét ngồi trong Lý phủ, ngỡ ngàng nghe tin hạ nhân bẩm báo.

“Ngươi điều tra rõ ràng chưa? Là cả ba thật sao, đều là con trai?”

Sắc mặt Lý Cung tái mét, cơ hồ muốn hộc máu.

Hắn không thể nào tin được, nhưng tên hạ nhân kia không lý gì nói dối hắn.

“Tiểu nhân đã hỏi qua huynh đệ làm việc trong Ninh vương phủ, Ninh vương phi quả thật một lần sinh ba tiểu thế tử.”

Lý Hiển Diệu đúng lúc tiến vào nghe được tin tức này, mặt mày đột nhiên biến sắc, chân tay mềm nhũn đứng không vững... Lần này trong thành ai cũng truyền tai nhau rằng Ninh vương phủ chắc chắn sẽ sinh con gái, vốn định đến ngày thôi nôi sẽ đến nhục nhã bọn họ một phen, nhưng làm thế nào, Âu Dương Vũ có thể nhận được ân sủng trời ban như vậy, Lý gia bốn đời nhà hắn còn chưa hưởng được phúc đó.

Lý Hiển Diệu nhớ tới cái chết thảm thương của Lý Vân Phỉ, mỗi đêm không phút nào được yên giấc, còn có tham vọng nắm chắc ngôi vị thái tử của Dạ Phi Hi gần như đã hóa thành tro tàn, tất cả đều do Âu Dương Vũ thao túng đứng sau giở trò quỷ!

Lý Hiển Diệu trừng lớn hai mắt, bày ra bộ dáng phẫn nộ cùng cực, hắn hận nghiến răng nghiến lợi, giống như muốn ăn tươi nuốt sống người phụ nữ ác độc Âu Dương Vũ, nhưng bây giờ danh tiếng của Âu Dương Vũ đã nổi như cồn, làm thế nào mới có thể dụ rắn ra khỏi hang?

Trong lòng rối rắm mối tơ vò, Lý Hiển Diệu nào phát hiện ra thái độ khác thường của Lý Cung.

Lý Cung tức giận đập tay lên bàn, hắn hận Âu Dương Vũ một cách sâu sắc, hắn bỏ ra gần một nửa gia tài của mình chỉ để cược Âu Dương Vũ sẽ sinh con gái.

Ấy vậy mà chẳng những không sinh con gái mà Âu Dương Vũ còn cho Dạ Phi Bạch ba người con trai, hắn không những không lấy lại được vốn mà còn thiệt hại đến ba lần số tiền cược hắn bỏ ra, có đem bán hết gia tài của Lý phủ cũng không đủ trả, trong lúc gặp cá chết nước, đến nước này hắn phải cúi đầu nhượng bộ mượn tiền người khác, trả lại toàn bộ số tiền nợ.Lý Hiển Diệu thấy thái độ khác thường của Lý Cung liền lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

Lý cung ngẩng đầu, nhìn về phía Lý Hiển Diệu, vẻ mặt ngờ nghệch.

Lý Hiển Diệu gặp bộ dáng ấp úng của Lý Cung bèn hoài nghi trong lòng nghiêm mặt hỏi: “Rốt cuộc đã có chuyện gì?”

Vốn Lý Cung không dám nói ra nhưng nếu hắn không nói, đợi đến khi chủ nợ đòi tới cửa, Lý Hiển Diệu cũng sẽ biết thôi. Vì thế thay vì đợi đến thời điểm đó, chi bằng nói ngay hôm nay, nếu có thể cha sẽ nghĩ cách giải quyết cho mình: “Cha, con thua tiền...”

Lý Hiển Diệu biết rõ con người con trai hắn chỉ biết ham chơi nhậu chè cá độ bên ngoài, thua tiền là điều không thể tránh khỏi, có thể nói là như cơm bữa, nhưng thái độ những lúc đó có lúng túng như hôm nay đâu, trong lòng không khỏi lộp bộp lên tiếng hỏi: “Con thua bao nhiêu?”

Lý Cung cúi đầu lẩm bẩm vài con số.

Lý Hiển Diệu nghe chữ được chữ không, nhưng tâm thì đều như bị tảng đá đè ép. Hai chân đột ngột run lên đứng không vững, từng bước lùi về phía sau. Hắn không thể tin được trừng mắt nhìn Lý Cung, hỏi lại một lần nữa: “Mày nói bao nhiêu?”

Lý Cung nâng giọng căm hận nói: “Con tưởng rằng mình đã thắng rồi nên mới đặt nhiều tiền cược... Thậm chí còn mượn không ít bạc, không ngờ... Âu Dương Vũ, tất cả là tại Âu Dương Vũ!”

“Ba” một tiếng, Lý Cung cảm thấy bên má trái nóng đến bỏng rát, ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt tràn đầu lửa giận của Lý Hiển Diệu, mặt mày ông đỏ bừng, cả người vì tức giận mà run lên bần bật.

Lý Cung ôm mặt trân trân nhìn ông, phụ thân luôn yêu thương hắn lại xuống tay tát hắn?

“Nghịch tử, mày là cái thằng nghịch tử, bây giờ mày đem cả cái Lý Phủ này bán hết đi cũng không trả đủ, cha lấy cái gì để giúp mày, tự mình giải quyết đi!” Lý Hiển Diệu bị hắn chọc tức đến muốn phụt máu, đầu ngày một choáng váng muốn ngất xỉu.

Hắn không muốn nhìn thấy thằng nghịch tử này thêm một giây một phút nào nữa, nếu không hắn sẽ thật sự giết chết nó mất. Hắn xoay người rời đi, bước chân loạng choạng muốn ngã đến nơi.

Lý Cung mặt mày ngây dại nhìn Lý Hiển Diệu rời đi, từ ủy khuất chuyển qua phẫn nộ, cha hắn mặc kệ sống còn của hắn, vậy hắn biết làm sao bây giờ!

Nếu là bình thường, hắn nhất định sẽ quỵt nợ, nhưng vì tiền hắn mượn để chi cho trận cá cược lại từ một kẻ bí hiểm, cho đến bây giờ chưa ai nhìn thấy mặt mũi hắn như thế nào mà tổ chức của hắn lại được mệnh danh là khát máu trong giang hồ.

Lần trước Lý Cung cảm thấy kẻ đứng sau bí ẩn có gì đó không đơn giản, vốn không định trêu chọc đến hắn nhưng vì bị số tài sản kếch xù trong mơ của hắn làm cho mê muội, một lòng nghĩ rằng Âu Dương Vũ sẽ sinh con gái cho nên hậu quả là thế này đây.

Liên tiếp mấy ngày, Lý Cung ăn không ngon, ngủ không yên, tiền bạc bây giờ còn không có để mà đi đặt cược, càng đừng nói đến chuyện mượn tiền.Mấy tay ăn chơi sống phóng túng với bọn Lý Cung vừa nghe đến hai chữ mượn tiền của hắn thì tìm đủ mọi lý do từ chối, thậm chí vừa nghe thần mượn tiền đứng trước cổng thôi là đã bảo hạ nhân không gặp, không được phép mở cổng.

Lý Cung tức giận hùng hùng hổ hổ vài câu, bình thường thì xu nịnh, mượn không biết bao nhiêu tiền của hắn, bây giờ mới có một lần thiếu tiền đến mượn một ít cũng gây khó dễ.

Cuối cùng Lý Hiển Diệu không đành lòng để chính con trai mình rơi vào vòng bi thảm nợ nần, sau khi tức giận được mấy ngày cũng âm thầm nghĩ cách bán mấy khu biệt viện ngoài thành, những đồ cổ, đồ quý giá trong nhà đều đi cầm cố, nhưng có cầm bao nhiêu, bán bao nhiêu cũng không đủ trả hết nợ

của hắn.

Nay Lý phủ chỉ còn lại một cái phủ tiu điu trống vắng, Lý Hiển Diệu mang vẻ mặt bi thương, trông gương mặt đầy nếp nhăn của hắn khiến hắn già đi rất nhiều.

Hạn trả nợ đã đến, Lý Cung cắn chặt răng, mang theo số tiền đắng cay trong tay mình đến địa điểm trả nợ.

Trong một gian phòng u ám được bao quanh bởi một đám trúc mục rỗng, mưa trên mái hiên tí tách rơi xuống giống như tâm trạng lộp bộp không yên của hắn.

Đứng yên trước cửa hít sâu một hơi rồi mới đủ dũng khí đẩy cửa đi vào.

Một thứ mùi ẩm mốc xông thẳng vào mũi, theo bản năng Lý Cung giơ tay bịt mũi, trên mặt lộ ra một tia ghét bỏ.

Nhìn lại người đàn ông ngồi bên cửa sổ, sắc mặt hắn có chút chút ngượng ngùng, tay nắm chặt ngân lượng trong túi, đang định đi quay ra ngoài thì bị một đám tùy tùng ngăn cản, một mình đối mặt với người đàn ông trước mắt, bản thân không tự giác có chút chột dạ.

Người nọ mặt một thân hắc y, trên mặt có đeo mặt nạ màu bạc, chỉ để lộ ra một đôi mắt máu lạnh, nghe được động tĩnh phía sau, hắn khẽ xoay người lại, đánh giá Lý Cung, nói: "Mang tiền đến?"

Lý Cung bị hắn quăng đôi mắt đánh giá mình, trong lòng có chút sợ hãi, cảm nhận được sự áp bức lạnh lùng của hắn tỏa ra xung quanh khiến cho người đối diện nhịn không được run rẩy, hắn ném ngân lượng trong tay lên bàn, khúm núm nói: "Cũng chỉ có từng này, số còn lại về sau ta sẽ trả đủ."

"Lúc trước thỏa thuận đâu có như thế này, đúng ngày trả nợ, phải hoàn hết nợ, Lý công tử nói lời không giữ lấy lời?" Chủ nợ thần bí lạnh lùng quét mắt nhìn Lý Cung, khinh thường nhìn thoáng qua sô ngân lượng trên bàn, âm thanh càng trở nên trầm thấp: "Ta có thể cho ngươi thêm một chút thời gian, ngươi đi tìm chủ nợ của ngươi thay ngươi trả nợ."

Trên mặt Lý Cung thoáng hiện lên tia nghi hoặc, không khỏi lên tiếng hỏi: "Chủ nợ của ta?"

Nếu có người hắn nợ tiền, tại sao hắn không biết? Hắn đâu mượn tiền ai khác ngoài người này!

Trong lòng nghi hoặc càng sâu, Lý Cung nhìn chủ nợ thần bí hỏi: "Là ai?"

Chủ nợ thần bí chỉ hừ lạnh một tiếng, Lý Cung có thể dễ dàng nghe ra được sự trào phúng phát ra nhè nhẹ nơi khóe miệng hắn: "Là kẻ nào đã hại ngươi thua nhiều tiền?"Lý Cung nhíu mày thốt lên: "Là Âu Dương Vũ."

Chủ nợ thần bì cười lạnh phủ định: "Không, là ba đứa con trai mới sinh của nàng ta."

Lý Cung có chút sửng sốt, lập tức phản ứng, nếu không phải vì ả ta sinh ra ba thằng con trai thì hắn sẽ không thua thảm hại như vậy, nhưng thủ phạm chính chẳng phải là Âu Dương Vũ sao?

Chủ nợ thần bí cười lạnh một tiếng: "Nếu ngươi bắt cóc ba đứa nhóc đó mang đến đây, nợ sẽ được thanh toán xong."

Bắt cóc ba đứa trẻ?

Nực cười! Ba đứa trẻ kia là con cháu của hoàng thất, toàn bộ Ninh vương phủ đều được canh phòng nghiêm mật, dựa vào một chút công phu của hắn, sao có thể bắt cóc ba cục vàng đó được?

Chỉ khi hắn chán ghét với cuộc sống này nữa muốn tìm chết mới đi làm loại chuyện đó, hắn bèn đưa mắt cảnh giác nhìn tên chủ nợ thần bí.

"Ngươi, có thù hận gì với Ninh vương phủ cho nên mới lấy ta làm kẻ chết thay?"

Lý Cung không muốn tiếp tục đề tài này bèn lên tiếng: "Tiền nợ ngươi, ta sẽ nghĩ cách trả hết, chuyện này vẫn nên xem xét thật kỹ."

Lý Cung nói xong liền xoay người rời đi nhưng mới đi được nửa đoạn đường, đã nghe thấy người phía sau lạnh nhạt lên tiếng: "Lý công tử, nếu hôm nay ngươi rời khỏi đây, ngươi nhất định sẽ hối hận."

Bước chân đột ngột ngừng lại, quay đầu chợt phát hiện có một phong thư trên bàn, hắn chần chừ bước đến cầm lấy thư xem thứ bên trong, vừa nhìn thấy, sắc mặt hắn nhất thời biến đổi, vẻ mặt ngạc nhiên không muốn tin vào mắt mình ngây người nhìn người đàn ông, đáy mắt hắn cũng thấp thoáng một tia lạnh lẽo.

"Theo nguồn tin chính xác thì Lý gia và Bắc Mạc cấu kết với nhau tiết lộ nội bộ, nếu như đem tin này phát tán ra bên ngoài, mà đặc biệt là đến tay hoàng thượng, ngươi nói xem hậu quả sẽ như thế nào!" Âm thanh của tên chủ nợ thần bí bắt đầu ngoan lệ và âm lãnh.

Cả người Lý Cung thấm đẫm mồ hôi lạnh, tại sao lại có thể như thế?!

Quả thật Lý gia và Bắc Mạc có cấu kết với nhau làm những điều bất chính nhưng từ sau thất bại của Bắc Mạc thì đã cắt đứt quan hệ. Trước đó bọn họ đã tiêu hủy toàn bộ dấu vết, thế nhưng vì sao lại có bằng chứng nằm trong tay hắn?

Nếu thứ này xuất hiện trước mặt hoàng thượng, cả gia tộc Lý gia bọn họ có lôi ra trảm cũng không rửa sạch được tội!

Hắn chần chờ liếc nhìn tên chủ nợ thần bí, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Lẽ nào ngay từ đầu hắn đã bị lừa nhảy vào bẫy?

Lý Cung mím chặt môi, trên mặt do dự dè chừng, chủ nợ thần bí hừ lạnh một tiếng, đứng dậy nhấc chân rời đi.

Lý Cung sốt ruột vô cùng, mồ hôi lạnh tuôn ra ướt trán, mở miệng nói: "Nhưng Ninh vương phủ..."

"Ta cho ngươi thời gian là một tháng."

***

Từ sau ngày sinh đến nay, mỗi ngày Dạ Trọng Hoa đều túc trực bên cạnh Âu Dương Vũ tự mình chăm sóc nàng.Người trong vương phủ đều rỉ tai thì thầm nhau bàn tán: "Thiên hạ này có người đàn ông nào tốt bằng Ninh vương điện hạ không, còn tự mình chăm lo cho vợ mình nữa, ôi ganh tị chết được!"

"Phải đó, phải đó!Tuy nhìn lạnh lùng, khó gần vậy thôi chứ Ninh vương điện hạ rất yêu thương vương phi."

"Vương phi có phúc quá đi."

"Ba tiểu thế tử cũng rất dễ thương nữa, giống nhau như đúc a."

Mỗi ngày được Dạ Trọng Hoa đến mớm thuốc bổ khí huyết cho Âu Dương Vũ nên chỉ một tháng sau, thân mình đã khỏe lên đáng kể, sắc mặt hồng hào, so với bộ dáng mảnh khảnh khi trước đã đầy đà một ít.

Âu Dương Vũ nhìn trong bộ dạng mình trong gương có chút ghét bỏ, Dạ Trọng Hoa ôm nàng từ phía sau, tay bắt đầu không đứng đắn vuốt ve một bên eo nàng, bên môi cong lên ý cười tà mị: "Riêng với ta thì cảm thấy như thế này là ổn nhất."

Âu Dương Vũ quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn: "Chàng đừng động tay động chân!"

"Sao ta cứ cảm thấy, Vũ nhi vẫn còn rất gầy, có ăn bao nhiêu cũng không béo lên được."

"Trọng Hoa, chàng...". Bộ thích ta mập lắm sao hả?

Thái hậu và Hoàng thượng ai ai cũng đều muốn gặp mặt ba tiểu thế tử bụ bẫm đó cho nên qua một tháng cảm thấy sức khỏe mình đã ổn định, Âu Dương Vũ bèn chuẩn bị "hộ tống" ba cậu nhóc đi vào cung gặp Thái hậu và Hoàng thượng.

Ba thằng nhóc mỗi ngày được chăm sóc kỹ lượng, bây giờ thân mình ú nần trắng trẻo không chịu được đáng yêu cực kỳ. Âu Dương Vũ sắp xếp đâu vào đó, cúi đầu cười đùa với ba đứa: "Đại bảo, Nhị bảo, Tam bảo à, mẹ mang các con vào cung, có vui không nè?"

Ba cậu nhóc trong bọc nhỏ bật cười khanh khách, Nhị bảo còn lấm tấm bọt sữa bên miệng, vươn tay nhỏ mềm mại nắm lấy ngón tay của Âu Dương Vũ.

Dạ Trọng Hoa đứng bên ngoài nhìn thấy một cảnh này, trái tim mềm đi vì hạnh phúc, Vũ nhi à, con trai à, cuộc đời này hắn không cần cầu mong gì thêm nữa rồi. Hắn mang một niềm hạnh phúc ngọt ngào trong lòng bước chân đi vào, vươn tay sờ mặt Đại bảo, sau đó âu yếm nhìn người phụ nữ bên cạnh mình.

Tất cả đã chuẩn bị xong, bắt đầu xuất phát.

Ba cậu nhóc được bọc trong khăn đỏ dày đã được an bài trong chiếc nôi đặt ngay ngắn trong xe ngựa, nôi này là do Âu Dương Vũ lấy ra từ trong không gian, bên trong được bao phủ bởi lớp chăn bông dày tạo cảm giác mềm mại giúp mấy cậu nhóc cảm thấy thoải mái hơn.

Âu Dương Vũ ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng đung đưa nôi, ba cậu nhóc rất nhanh đã đi vào giấc ngủ.

Dạ Trọng Hoa nhìn ba đứa con trai mình, nhẹ nhàng lấy chiếc chăn bông nhỏ đắp cẩn thận đắp lên người chúng, sau đó ôm chặt Âu Dương Vũvào lòng, tâm tràn ngập hạnh phúc.

Được một lát sau, Bánh bao lớn đột nhiên mở mắt, nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ a a vài tiếng. Âu Dương Vũ vỗ vỗ bọc nhỏ bên ngoài, rồi bất chợt xe ngựa nảy lên kịch liệt, phập một tiếng, một cái mũi tên cắm thẳng lên vách xe ngựa.Âu Dương Vũ và Dạ Trọng Hoa cả kinh nhìn nhau, Dạ Trọng Hoa tối sầm mặt, bao nhiêu năm tung hoành trên chiến trường, chưa có chuyện gì khiến hắn mất đi sự trấn tĩnh. Đáy mắt chợt lạnh, lóe lên một tia sát khí.

Sau đó tiếng mũi tên rạch gió phóng đến dần dần càng nhiều!

Tên phu xa bên ngoài tránh không kịp, bị bắn một mũi, đau đớn kêu lên té xuống ven đường.

Giữa tiếng mũi tên vun vút vụt qua. Còn có vài tên cầm đao kiếm đâm tới xe ngựa.

“Phanh” một tiếng, Dạ Trọng Hoa rút trường kiếm lao ra, dùng toàn bộ người mình che chắn, bao vệ Âu Dương Vũ trong ngực mình, đôi mắt vẫn đầy lửa giận của hắn chợt càng trở nên sầm lạnh hơn trước. Bộ áo choàng màu đen hoàn toàn phù hợp với vẻ lạnh lùng vốn có của hắn, so với bình thường càng thêm sắc bén bức người.

Đám sát thủ nhanh chóng vây quanh xe ngựa, vài tên thị vệ liều chết phản kháng, nhưng so với mấy tên sát thủ này thì thân thủ vẫn còn kém xa.

Cửa xe ngựa gần như sắp chống đỡ không được, trong không gian nhỏ hẹp, chỉ với một thanh trường kiếm Dạ Trọng Hoa linh hoạt vung kiếm trái phải né tránh hướng mũi tên bắn qua.

Có thị vệ nghĩ cách tìm cứu viện nhưng ngay lập tức bị mấy tên sát thủ cho ăn hành.

Nằm trong vòm ngực Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ quét mắt nhìn ba đứa trẻ con nằm trong nôi, sau đó chợt hiểu được cái gì.

Những kẻ bên ngoài, lẽ nào đang nhắm đến ba đứa nhỏ!

Trong lòng Âu Dương Vũ có chút kinh hoảng.

Một trận gió nhẹ ập đến, ẩn ẩn có mùi của máu lan tỏa trong không khí.

Giờ phút này, một tia sáng chợt lóe, trực giác mách bảo Âu Dương Vũ có gì đó không đúng, Dạ Trọng Hoa đang che chắn cho nàng, nàng thì chăm chăm bảo vệ an toàn cho ba đứa con trai mình, cả hai đều ra tay không kịp, nàng nhịn không được lo lắng nhắc nhở: “Trọng Hoa, cẩn thận!”

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng đao kiếm sắc bén vang lên, có vẻ như khaongr ba bốn tên đang hướng về phía họ, Dạ Trọng Hoa đành phải ra ngoài ngăn cản, ống tay áo tung bay, một sát thủ bị hắn đâm trúng ngã ra xe ngựa, rồi hai tên ngã xuống. Ngay khi giao đấu với tên thứ tư, chợt nghe được âm thanh tiếng khóc của Nhị bánh bao, hắn lo lắng quay đầu lại muốn xông vào xem thế nào thì bất cẩn bị tên sát thủ đâm một nhát bị thương rảnh tay, màu đỏ tươi của máu không ngừng rơi xuống xe ngựa. Hắn vốn có thể xông ra tiêu diệt kẻ đó nhưng lại sợ làm tổn thương Âu Dương Vũ phía sau nên không dám rời đi nửa bước.

Thần kinh vốn đang căng thẳng bị một tiếng phập vào da thịt bất thình lình càng thêm hoảng loạn, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, đôi mắt đẹp trong vắt như nước mở to, thoáng nhìn tựa như chú chim non sợ rơi vào miệng diều hâu. Nhìn cánh tay bị thương của Dạ Trọng Hoa, cảm giác sợ hãi lập tức xua tan đi thay vào đó là sự lạnh lùng tản ra một loại hơi thở máu lạnh khiến người ta hít thở không thông, dám đả thương chồng nàng, dám đụng đến con nàng thì kết cục là chỉ có chết!

Bình tĩnh quan sát tình hình, một lòng ôm hai đứa trên người, nhét bọn chúng vào không gian, chưa kịp ôm đứa thứ ba vào thì chợt bên ngoài có một tên sát thủ cầm đao lớn đến hung hăng đâm thẳng vào xe ngựa ——Trong nháy mắt Âu Dương Vũ cảm thấy xe ngựa lập tức vỡ tung, thân mình trầm xuống. Nàng chặt chẽ bảo vệ đứa con trai trong nôi, thời gian chỉ kịp đem hai đứa con trai trên tay bỏ vào không gian, đứa còn lại sẽ gặp nguy hiểm mất.

Đối mặt với biến cố, Âu Dương Vũ cảm thấy khí huyết quay cuồng, nháy mắt rút ra con dao găm, còn chưa có động tác đã thấy tên sát thủ nhanh tay bế lấy con nàng giơ lên cao, làm như muốn ném xuống.

Âu Dương Vũ cảm thấy cổ họng phát đau, đầu óc trống rỗng: “Không!”

Âu Dương Vũ hét lên một tiếng, còn chưa kịp phản ứng thì tên sát thủ kia đã ôm đứa nhỏ xoay người bỏ chạy, Âu Dương Vũ định thần lại theo sát phía sau.

Bị một tiếng thét của Âu Dương Vũ dọa đến hoảng hồn, ánh mắt Dạ Trọng Hoa trở nên khắc nghiệt, hai mắt đã nhuốm màu đỏ tươi. Hắn dùng trường kiếm chém đứt cổ đối phương, linh hoạt đâm một nhát chí mạng giữa tim tên sát thủ còn lại. Dùng khinh công nhấc chân bay nhanh đuổi theo tên kia, động tác thoăn thoắt.

Nhóm sát thủ đã đắc thủ, lại không ham chiến nên số còn lại rút lui về phía rừng rậm.

Âu Dương Vũ sốt ruột không được, sợ con trai của nàng gặp chuyện không may, trên mặt không giấu được vẻ lo lắng, hai mắt đỏ đậm, sợ chờ Dạ Trọng Hoa đến không kịp đành phải dũng cảm xông lên, bất luận có như thế nào, nàng cũng phải cướp bảo bối mình về!

Trên người Dạ Trọng Hoa còn vết thương, đánh một trận vừa rồi, máu chảy cũng không ít, đang định dùng ngựa phi nước đại đến đó thì đột nhiên phát hiện ra ngựa bắt đầu mất khống chế, hung hãn cong vó chạy, hắn lập tức phi thân tới dùng sức ngồi thẳng trên ngựa, hai tay mạnh mẽ kéo dây cương giật mạnh ra sau, khống chế bước chân của ngựa.

Dây cương như muốn khảm sâu vào da thịt thế nhưng Dạ Trọng Hoa dường như không có cảm giác gì, chỉ gắng sức ghìm lấy, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, hắn nhất định phải giải quyết nhanh chuyện này để còn đến cứu Vũ nhi cùng đứa con.

Đến rừng cây nhỏ, mắt nhìn thấy Âu Dương Vũ cùng một đàn sát thủ đang đánh nhau, thân thủ của nàng không tồi, hắn biết. Nhưng sức lực của nàng vừa mới hồi phục sau trận sinh nở, cho nên hắn không đảm bảo nàng có thể tự bảo vệ được mình.

Dạ Trọng Hoa lắc mình, chỉ trong chớp nhoáng đã đứng chắn trước mắt nàng. Âu Dương Vũ đứng thở dốc phía sau, nhìn thấy bóng lưng rắn chắc, mạnh mẽ đầy quen thuộc trước mặt, như được tiếp thêm sức mạnh, hai người cùng nắm tay nhau, sức chiến đấu càng lúc càng tăng lên.

Bảy tên áo đen nhanh chóng được bọn họ tiễn xuống địa ngục, vẫn còn một tên ôm đứa bé đã chạy sâu vào rừng rậm bên dưới.

Từ trong lòng Âu Dương Vũ lấy ra một khẩu súng trường ngắn vừa tay, híp mắt nhắm thẳng vào đối tượng, "bang" một tiếng, tên áo đen lập tức phun máu ngã quỳ xuống đất.

Ngay lập tức, Dạ Trọng Hoa nhấp mũi chân phi người xẹt qua bế lấy đứa nhỏ ôm vào trong ngực.

Âu Dương Vũ vội vàng đuổi theo, nhìn rõ đứa nhỏ vẫn còn an toàn nằm trong lòng Dạ Trọng Hoa, nàng đưa tay ra run rẩy cẩn thận sờ mặt hắn mặt, vẫn còn ấm, hô hấp vẫn bình thường.Đây là Nhị bánh bao của bọn họ, lúc này còn thức giấc kêu lên, giờ thì mặt mày tỉnh bơ như không biết chuyện nguy hiểm gì vừa xảy ra, lại còn nghịch ngợm phun bọt sữa ra ngoài.

Âu Dương Vũ có chút dở khóc dở cười, Nhị bánh bao này!

Dạ Trọng Hoa nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, rồi ngay sau đó một trận âm thanh rầm rầm gấp gáp truyền tới, quay đầu nhìn lại thì phát hiện ra còn lại một ít tên sát thủ ăn mặc giống nhau, sát khí bừng bừng chạy thẳng đến chỗ bọn họ.

Âu Dương Vũ không chút do dự đem Nhị bảo vào không gian, bây giờ không còn điểm yếu nào có thể cản trở nàng nữa, sắc mặt lạnh như băng, đôi mang nồng đậm thị huyết: "Chỉ sợ ta và chàng phải quyết chiến một hồi nữa thôi."

Một trận cuồng phong thổi bay mái tóc đen dài của Dạ Trọng Hoa, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, có chút lạnh lùng, lại có chút ngoan độc, lạnh thấu xương, luồng lạnh lẽo trong ánh mắt vẫn không thể tan đi được.

Đám sát thủ này công phu cao hơn so với đám trước, thân thủ linh hoạt nhanh nhạy, có lẽ đã được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, xuống tay cũng tàn nhẫn hơn.

Vô số tia kiếm lướt qua bọn họ đâm tới, ngân quang chợt lóe, một kiếm Dạ Trọng Hoa linh hoạt chặn đường kiếm của bọn họ, thứ âm thanh đinh tai nhức óc vang lên.

Âu Dương Vũ thực sự không dám nổ súng, động tác bọn họ cực nhanh, nàng sợ sẽ làm Dạ Trọng Hoa bị thương.

Mùi hương tanh nồng của máu lan tỏa nồng nặc trong không khí, Âu Dương Vũ cầm dao găm trong tay nhanh chóng bay qua hỗ trợ cho Dạ Trọng Hoa, lần đầu tiên nàng khoảng cách giữa cổng địa ngục với cổng trần thế gần đến mức như vậy, một nhát dao găm cắm thẳng vào cổ của tên sát thủ, máu nhất thời văng tung tóe.

Bởi vì ba cái đứa nhỏ đã được an toàn trong không gian cho nên tâm lý của Âu Dương Vũ cũng ổn định hơn ban nãy, sắc mặt trầm ổn, linh hoạt chuyển động, động tác ngày càng sắc xảo.

Bất quá này phê sát thủ bị huấn luyện cực kỳ linh hoạt, thả đều có nội lực tu vi, cũng không thể dễ dàng đối phó.

Nhưng chỉ cầm cự được một lúc, nàng chợt nhận ra sức lực của mình không đủ để giải quyết hết đám sát thủ kia...

Không được, tinh lực nàng bị rút cạn rồi, nàng liền quét mắt tìm kiếm Dạ Trọng Hoa, hắn cũng mất quá nhiều máu, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn gắng gượng giao đấu cùng nhóm sát thủ.

Đang chuẩn bị lấy thêm thứ vũ khí lợi hại từ không gian thì bỗng nhìn thấy từ xa có một nhóm người, đi đầu chính là Dương Thất!

"Ninh vương điện hạ, Ninh vương phi, ty chức đến chậm!"

Dương Thất mang theo một ngàn binh lính đến cứu giá bọn họ, đây là số binh lính đã được chính Dạ Trọng Hoa khắc nghiệt huấn luyện cho nên thân thủ không hề tầm thường.

Nháy mắt, cuộc chơi của bọn sát thủ bị chệch quỹ đạo.

Đám sát thủ nhanh chóng chạy trốn thoát thân, bọn chúng biết nếu tiếp tục giao chiến thì chỉ có đường chết.Dạ Trọng Hoa phẫn nộ tới cực điểm, đôi mắt máu lạnh, thị huyết lóe lên, vung kiếm chém đứt cánh tay tên sát thủ.

Về cơ bản, Dạ Trọng Hoa không hề để ý đến vết thương của mình, đôi mắt phượng dài lãnh đạm ngày càng u ám như chúa tể bóng đêm, dám động đến vợ hắn, con hắn thì không lý gì hắn để bọn chúng sống sót trên đời?!. Hắn cất giọng nói lạnh lùng pha lẫn sát khí:

"Cho dù thế nào, bắt sống tra khảo, ai là kẻ đứng sau thao túng?"

Dương Thất vâng vâng dạ dạ một tiếng, mang đám sát thủ vừa bắt sống lui xuống. Đám sát thủ đó vốn được đào tạo là phải trung thành cho nên có dùng đến loại tra tấn kinh khủng đau đớn đến mức nào cũng không moi được thông tin gì từ miệng bọn chúng.

Nhưng Dạ Trọng Hoa là ai, là chiến thần Tây Lăng, thủ đoạn ngoan độc, trải qua biết bao nhiêu loại bướng bỉnh cứng đầu thế này, kinh nghiệm hắn tích lũy được còn làm khó được hắn sao? Muốn cắt kim cương thì phải dùng kim cương, muốn trị độc thì phải biết dụng độc.

Loại tra tấn sống không bằng chết chính là một trong những thống khổ nhất mà con người không muốn trải qua, chỉ cần cho một viên thuốc độc, triệu

chứng phát tác sẽ là từ miệng vết thương ban đầu xuất hiện dấu hiệu ngứa đến điên cuồng, rồi dần dần giống như bị kiến than ăn mòn, lở loét giống như ổ ong,...rốt cục không nhịn được cảnh tượng khiếp đảm bèn run rẩy khai: "Là... Là người của Lý gia, là Tam công tử của Lý gia, hắn ta muốn giết ba đứa nhỏ... Điều hắn muốn thấy chính là sự đau đớn, thống khổ của Ninh vương và Ninh vương phi, đó cũng chính là nhược điểm để đả kích hai người."

Dạ Trọng Hoa mang vẻ mặt hờ hững, ý cười cong lên một độ lạnh đến rợn sống lưng, toàn thân hắn như được bao phủ bởi một tầng hắc ám khiến người khác không dám đến gần.

Lý Cung phải không, Lý Gia phải không?

Lần này bổn vương cũng cho các ngươi nếm thử, cảm giác mất mác, đau đớn, thống khổ của trần gian là như thế nào!

Trước kia Dạ Trọng Hoa từng đến Giang Nam điều tra, đã xác nhận người của Lý gia nhận tham ô làm ăn bất chính với Bắc Mạc, nhưng chẳng qua vì chưa chọn được thời cơ tốt, lúc đó hoàng thượng vẫn còn coi trọng Dạ Phi Hi cho nên tạm thời hắn để chuyện này lắng xuống.

Bây giờ mới chính là thời điểm kịch vui lên sàn.

Tam công tử nhà họ Lý ăn chơi bài bạc, cược đỏ cược đen rồi thua tiền trầm trọng nhanh chóng được lan truyền ra ngoài, gần sáu mươi vạn hoàng kim...lương bổng của Lý thừa tướng một tháng nhiều nhất cũng chỉ quá tám mươi hai ngàn, dễ dàng lấy ra sáu mươi vạn đi đánh bạc, vậy chứng minh được gì?

Lý thừa tướng là một tên tham quan! Thậm chí gần đây Lý Cung còn mò đến thanh lâu, tìm mỹ nhân hoan lạc, chắc là còn rất nhiều tiền để vung cho yêu cầu sinh lý của bản thân.

Trong triều Dạ Trọng Hoa có rất nhiều thế lực lớn đứng sau hỗ trợ, một khi lệnh hắn vừa ban xuống, chỉ trong thời gian ngắn, số lượng tấu chương buộc tội Lý gia tham ô, lừa tiền, cướp đoạt của dân,... chất thành chòng chồng dâng tận trước mặt Hoàng thượng.Hoàng thượng nhìn hàng chục tờ tấu chương trên bàn, đầu đau như búa bổ. Bởi, ta nói, nuôi binh nghìn ngày, dùng trong một giờ.

Vào cung đã lâu, Thượng Quan Ninh Vận vẫn nhận được sự sủng ái sâu đậm từ hoàng thượng, nàng cũng hận Lý gia, nhưng lại thông minh không vội động thủ.

Điều nàng phải cần làm bây giờ chính là quên đi thân phận của mình làm một An phi hầu hạ thật tốt cho hoàng thượng, để cho hắn dần dần tin tưởng, mê muội vào mình đến mức không thể rời xa. Chỉ cần chiếm được tâm của hắn thì về sau có nói gì hoàng thượng mới có thể đồng ý.

Âu Dương Vũ từng cảnh cáo nàng, nếu như bị thù hận làm cho mờ mắt, hành động thiếu suy nghĩ, thì không những không trả được thù mà còn chết không nhắm được mắt, thay vì vậy hãy chứ chậm rãi chờ thời cơ ra tay.

Chính ngay hôm nay, thế lực Lý gia suy tàn, bị chúng thần buộc tội, hoàng thượng đã bắt đầu thiếu lòng tin, lại vốn có bản tính đa nghi, nên nếu nàng nhân cơ hội này ở bên cạnh hắn đả kích thêm vài câu...

Dạo gần đây chỉ vì chuyện của Lý gia mà hoàng thượng mệt mỏi phiền não vô cùng, nơi hắn trụ nhiều nhất chính là chỗ của Ninh Vân.

Từng theo học cách xoa bóp từ Âu Dương Vũ, bây giờ đã đến lúc thực hành những gì mình đã học, Thượng Quan Ninh Vận dùng hai bàn tay điêu luyện thành thục ấn xoa vào những huyệt đạo khiến cho Hoàng thượng không ít lần cảm thấy thoải mái, nhẹ nhõm đi rất nhiều, khó chịu trong lòng đều tan biến, đó cũng chính là lý do hắn luôn tìm đến phòng của Thượng Quan Ninh Vận để ghé qua.

Thượng Quan Ninh Vận đặt hai tay lên huyệt thái dương, xoay một vòng chậm rãi, hoàng thượng tự động giãn mày, không khỏi than một tiếng: "Tay nghề An nhi càng ngày càng tốt nha."

"Hoàng thượng, người đừng mãi phiền lòng như thế, không tốt cho sức khỏe." Thượng Quan Ninh Vận lo lắng, ôn nhu nói.

Nói đến đây, cơn bực bội bỗng chốc dấy lên, hoàng thượng gằng giọng mắng: "Thần tử vô dụng, làm gì cũng vô dụng!"

"Hoàng thượng đang nói chuyện phát sinh trong phủ Lý thừa tướng? Nô tì nghe nói, Lý gia ỷ vào quyền thế cả gan làm loạn, quả nhiên là không phải phép." Thượng Quan Ninh Vận tiếp lời nói.

Hoàng thượng thở dài một hơi, sắc mặt âm trầm, ngay cả thị thiếp trong cung đều biết đến việc này, nói vậy chuyện của Lý gia giờ khắp chốn ai ai cũng đều biết.

Chầm chậm mở mắt, tay vươn lên nắm lấy cổ tay đang đặt lên thái dương, hắn kéo Thượng Quan Ninh Vận lại ngồi bên cạnh mình, thần sắc có ẩn hiện một tia mệt mỏi

Thoáng liếc mắt nhìn thấy An phi của mình làm như muốn nói gì nhưng lại thôi, vẻ mặt do dự.

Hoàng thượng không khỏi quan tâm hỏi: "An nhi có tâm sự sao?"

Thượng Quan Ninh Vận bất an mở miệng nói: "Có một chuyện, nô tì không biết có nên nói hay không."

"An nhi cứ nói, đừng ngại." Hoàng thượng thấy vậy gật đầu cho phép nàng nói.

Thượng Quan Ninh Vận làm bộ quyết tâm, nhỏ giọng nói: "Lý gia là người của hoàng hậu, lại lập không ít chiến công cho hoàng thượng, công danh hơn người. Nhưng nói đi cũng phải nói lại..." Thượng Quan Ninh Vận khẽ ngẩng đầu đánh giá hoàng thượng, chỉ thấy hai hàng lông mày hắn nhíu chặt, trông có vẻ tức giận sắc: "Là cái gì?""Là Tam công tử của Lý gia từng tìm mọi cách cưỡng bức dân nữ, năm đó, nô tì... nô tì thiếu chút nữa đã bị hắn ta... Hắn ta muốn...quấy rối...nô tì..."

Thượng Quan Ninh Vận vừa nói vừa mang bộ mặt phẫn hận, trong ngữ điệu có phần nghẹn ngào đứt quãng.

Hoàng thượng vừa nghe xong, mặt mày đỏ bừng lên tức giận, ánh mắt trừng lớn, không khỏi nói: "Cái gì?"

Ánh mắt Thượng Quan Ninh Vận đỏ lên, lập tức òa khóc: "Gia thế nô tì thấp kém, đương nhiên nào chống lại nổi Lý gia bọn họ. Cố gắng tìm cách trốn thoát cũng không giải quyết được gì, chỉ là mỗi khi nhớ tới, nô tì luôn..."

Nhìn thấy Thượng Quan Ninh Vận cúi đầu khóc nức nở, hoàng thượng không khỏi đau lòng thương xót cho nàng.

Hắn ôm lấy Thượng Quan Ninh Vận vào lòng, nhẹ nhàng trấn an, trong lòng vô cùng phẫn hận với nhân cách của Lý Cung, đương nhiên cả Lý gia cũng không ngoại lệ.

Cứ nghĩ đến chuyện đó, Hoàng thượng bất giác chua chát trong lòng, ghen tuông bùng lên, càng không nể nang gì cho Lý gia.

Ngày kế, Dạ Trọng Hoa một mình yết kiến hoàng thượng.

Trong Ngự thư phòng, hoàng thượng đang xử lý tấu chương, đại bộ phận đều là buộc tội Lý thừa tướng, nhìn đi nhìn lại nhiều đến mức đau đầu, lại vô cùng tức giận.

Biết Dạ Trọng Hoa đến, hắn đẩy hết tấu chương sang một bên, mở miệng nói: "Phi Bạch, con đến rồi à?"

Dạ Trọng Hoa chỉ thản nhiên liếc nhìn hai chồng tấu chương cao quá đầu người bên kia, lơ đễnh nói: "Phụ hoàng, nhi thần tình cờ điều tra được một hai việc thú vị, phụ hoàng nên xem qua."

Trong lòng hoàng thượng dấy lên tia nghi hoặc, vừa nhìn thấy hai phong thư được bọc giấy vàng bên ngoài nằm gọn trong tay Dạ Trọng Hoa, xem ra thứ nằm bên trong có vẻ rất quan trọng.

Hoàng thượng tiếp nhận, buộc miệng hỏi: "Phi Bạch, mấy phong thư này con có được từ đâu?"

Dạ Trọng Hoa thản nhiên nói: "Nhi thần cũng không biết, chỉ là có người mang phong thư đến phủ nhi thần, nhi thần xem qua rồi cảm thấy phụ hoàng cũng nên biết chút ít."

Hoàng thượng nhíu mày tò mò, lật mở bên trong phong thư, hắn ngạc nhiên khi nhìn thấy một danh sách dài đầy những thông tin thống kê từ việc Lý Hiển Diệu cũng các viên quan khác tham ô, hối lộ trong vài năm gần đây.

Nếu như lúc trước chỉ là những lời nói suông của bọn quần thần thì bây giờ có bằng chứng trong tay, hắn còn nghi ngờ gì nữa không.

Hắn tức giận đến trừng mở hai mắt: Lý gia các người dám có hành vi thối nát như thế, mà theo thống kê thì số vụ tham ô càng tăng theo từng năm.

Sắc mặt Hoàng thượng tái mét, nhịn không được mở phong thư thứ hai ra xem, liếc mắt một lần thôi cũng đã đủ cho hắn tức đến phát run.

Lý Cung dám cấu kết với Bắc Mạc, mua lương thực từ tay của các thương nhân buôn bán ở gần biên phòng với giá thấp, sau đó bán cho Bắc Mạc với giá gấp mười.Hoàng thượng giận dữ, ném chén trà trên bàn xuống đất hét lên: "Lý Hiển Diệu, các ngươi giỏi lắm, dám thông đồng với kẻ địch làm những chuyện bán nước!"

Dạ Trọng Hoa chỉ hờ hững đứng yên đó, khóe môi cong lên ý cười lãnh khốc khó thấy, dám đụng đến con và vợ hắn thì chuẩn bị đón một cuộc sống đau khổ nơi địa ngục đi.

Lúc trước Bắc Mạch đột nhiên khiêu khích Tây Lăng, tấn công Tây Lăng lẽ nào Lý gia bọn họ cũng có liên quan? Bắc Mạc từng thất bại dưới tay Tây Lăng không dưới bao nhiêu lần thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại có thể khôi phục lại lực lượng, lẽ nào Lý gia đứng đằng sau mua bán vũ khí cho bọn hắn.

Hoàng thượng càng nghĩ càng giận, nhớ đến lần binh lính tổn hại, nhớ đến con trai Phi Bạch của hắn bị trọng thương, lửa giận "dành dụm" được mấy ngày trước giờ đã có cơ hội được bùng cháy. Hắn lập tức hét lên truyền nội thị: "Truyền ý chỉ của trẫm, tội thần Lý Hiển Diệu thông đồng với địch phản quốc, tham ô nhận hối lộ, không biết dạy con, dung túng con cái làm việc trái đạo đức, để biết bao nhiêu thường dân vô tội khốn khổ, bỏ mạng, quyết định xử trảm cả nhà Lý gia!"

Chỉ bằng việc thông đồng cấu kết với địch bán nước của Lý gia đã đủ tội để hoàng thường ban đao kề cổ, một tên trong dòng họ gia tộc cũng không trốn thoát, chỉ trừ có một vị hoàng hậu đang hấp hối với một đứa con gái đang bị cấm túc.

Sự kiện Lý gia sắp được lên đài chém được truyền khắp toàn bộ kinh thành.

Hoàng hậu đau ốm nằm triền miên trên giường vừa nhận được tin thì ngỡ như sét đánh bên tai, trong lòng máu chảy cuồn cuộn, tâm lý sốc đến mức muốn phun máu xỉu tại chỗ. Nhanh chóng định thần lại, bà gấp gáp chập chững đi xuống giường.

Tử Uyển vội vàng đến đỡ lấy, nói: "Nương nương, cẩn thận."

Hoàng hậu choáng váng thều thào nói: "Tử Uyển, trang điểm cho bản cung, bản cung muốn gặp hoàng thượng."

Tử Uyển nhìn thấy hoàng hậu thì này thì đau lòng không thôi, dạo này bà gầy đi rất nhiều, cả người không khác gì da bọc xương. Bà từng yêu quý dung nhan của mình như mạng, nhưng trong khoảng thời gian này, ngày đêm lo lắng cho Tứ công chúa và Tứ hoàng tử cho nên nhìn bà cứ như già đi mười tuổi, khóe mắt đều lấm chấm nếp nhăn.

Sau khi cẩn thận trang điểm cho hoàng hậu xong, bà lập tức kéo cái thân bệnh hoạn của mình đi đến Ngự thư phòng.

Cửa vừa mở ra, hoàng thượng sớm đã có dự kiến trước nên hộ vệ trước cửa đã bắt đầu ngăn cản: "Hoàng thượng có lệnh, không có lệnh của hoàng thượng, không được phép cho bất kì kẻ nào đi vào!"

Hoàng hậu bắt đầu quýnh lên, bà điên mất thôi, đầu óc có dấu hiệu choáng váng trở lại.

Cảm nhận được sự tĩnh lặng bên trong thư phòng, bà đành cắn răng quỳ xuống la lớn: "Hoàng thượng, xin hoàng thượng tha mạng. Ca ca, huynh ấy một lòng trung thành và tận tâm với hoàng thượng, chuyện này chắc chắc có nhầm lẫn."

"Xin hoàng thượng nãy điều tra rõ ràng thêm lần nữa!"

Hoàng hậu bi thương rào rống trước cửa, hoàng thượng bên trong đương nhiên nghe được, nhưng một chữ cũng không lọt tai.Âm thanh hoàng hậu lại cao thêm vài tông: "Hoàng thượng, hoàng thượng, xin hãy để nô tỳ được gặp ngài, ca ca của nô tỳ hoàn toàn vô tội, là oan uổng, thưa hoàng thượng!"

Hoàng thượng ngồi bên bàn công sự, hai hàng lông mày nhăn lại, trong tai không ngừng vang lên tiếng thét gào đầy bi thương oan ức của người phụ nữ bên ngoài, hắn chỉ cảm thấy phiền phức và nhức đầu.

Thượng Quan Ninh Vận ngồi bên cạnh hoàng thượng, bên môi hiện lên ý cười vui vẻ, nhưng chớp mắt đã không còn. Lý gia một tay che trời, thử hỏi về sau còn có thể không, làm biết bao nhiêu chuyện xấu nhất định sẽ bị trời phạt.

Âm thanh ngoài cửa vẫn không ngừng la hét, nhưng càng lúc càng nhỏ lại, bi thương cũng dâng lên đó.

Có nội thị cuối cùng nhịn không được, đi vào trong bẩm báo: "Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương bệnh nặng, tuy là đầu mùa xuân nhưng cái giá lạnh vẫn chưa tan đi, hoàng hậu nương nương quỳ trên mặt đất, sợ rằng sức khỏe sẽ...."

Hoàng thượng không có biểu tình gì khác ngoài hừ lạnh một tiếng tỏ ý khinh thường.

Thượng Quan Ninh Vận hơi quay đầu, nhìn thái độ hoàng thượng như vậy bèn mở miệng nói: "Hoàng thượng, bên ngoài lạnh, sức khỏe hoàng hậu nương nương suy nhược, nếu quỳ lâu như vậy, sợ là chịu không nổi, ngài cho nàng ấy vào đi."

Thượng Quan Ninh Vận biết rằng những lời mình nói đã đánh một đòn tâm lý vào hoàng thượng, nghe những lời cảm thông của nàng, hắn chỉ thấy nàng thêm dịu dàng nhân từ, mở miệng cười khen ngợi.

Vừa định mở miệng cho hoàng hậu đi vào thì một tên nội thị vệ khác lại đi vào bẩm: "Hoàng thượng, Tam công chúa cầu kiến."

Hoàng thượng sửng sốt, Tiểu Đàn, con bé tới tìm mình làm gì?

Suy tư một lát liền lập tức nói: "Cho vào."

Vừa nhìn thấy Dạ Tiểu Đàn mang gương mặt phẫn hận có chút uất ức, hoàng thượng hắn không khỏi giật mình.

Tính tình của Dạ Tiểu Đàn rất hiền lành, ôn nhu, ít khi tức giận, kể từ khi mẫu phi của con bé mất cũng chính là thời điểm hoàng thượng chỉ yêu thương sủng ái mỗi nó: "Tiểu Đàn, con sao vậy?"

Dạ Tiểu Đàn đưa đôi mắt đầy lệ nhìn hoàng thượng nói: "Phụ hoàng, mẫu phi, mẫu phi... là bị hoàng hậu hại chết!"

Hoàng thượng mạnh mẽ đứng dậy, vẻ mặt khiếp sợ, ánh mắt trừng thật lớn, không tin những lời mình vừa nghe: "Con nói cái gì?"

Dạ Tiểu Đàn ủy khuất nói: "Phụ hoàng, khi còn bé Tiểu Đàn có nghe được ít lời đồn đại nhảm nói hoàng hậu nương nương là người hại chết mẫu phi của Tiểu Đàn. Nhưng vì không có bằng chứng xác thực nên Tiểu Đàn không dám nói ra. Nhưng mấy năm qua Tiểu Đàn đã điều tra, cuối cùng tìm ra được bà đỡ đẻ năm đó giúp mẫu phi, bà nói say khi mẫu phi sinh ra Tiểu Đàn, sức khỏe còn rất tốt, không có vấn đề gì."

"Lẽ nào Phụ hoàng không thấy kỳ lạ sao? Vì cớ gì sức khỏe mẫu phi đang bình thường nhưng vài ngày sau lại xuất huyết mà chết?"

Dạ Tiểu Đàn nghiến răng tức giận nói: "Là vì hoàng hậu! Mỗi ngày bà ta mang thuốc bổ đến cho Mẫu phi, chính bà ta đã động tay động chân vào thuốc của mẫu phi!"Hoàng thượng sắc mặt trắng nhợt, cả người run lên, trong đầu không ngừng nhớ đến cảnh tượng Lệ phi qua đời, bộ dáng của nàng rất thảm

thương, sắc mặt tái nhợt, dưới thân chỉ toàn mà máu đỏ thẫm rất ghê sợ, rất chói mắt.

Đó là người phụ nữ hắn yêu thương, hắn âu yếm nhất, lại bị người khác hại chết sao?

Nhớ tới ác phụ vẫn đang quỳ ngoài cửa, trong lòng hoàng thượng chỉ còn lại một sự chán ghét đến cùng cực, nếu như nói ban đầu còn có chút thương cảm thì bây giờ chỉ có hận thù che lấp, loại đàn bà độc ác như ả, sao hắn lại giữ bên người lâu như vậy!

"Bà đỡ ấy còn nói với Tiểu Đàn là đã từng nghe lén cuộc nói chuyện bí mật giữa tỳ nữ hầu hạ mẫu phi với hoàng hậu, vốn muốn báo cho hoàng thượng biết nhưng ngay khi phát hiện tỳ nữ đêm đó bị sát hại! Bà sợ hãi vô cùng, liền chạy nhanh ra khỏi cung, bây giờ bà đang ở phủ của Tiểu Đàn đợi hoàng thượng triệu hồi!" Dạ Tiểu Đàn nhìn hoàng thượng, nói: "Phụ hoàng phải báo thù cho mẫu phi, không thể để mẫu phi chết oan uổng như vậy được!"

Hoàng thượng hơi ngẩn người, toàn bộ người của Lý gia đều đã được phán tội, nếu hoàng hậu lại bị đem ra chém đầu nhất định sẽ gây không ít tai tiếng.

Dạ Tiểu Đàn ngẩng đầu lơ đãng nhìn Thượng Quan Ninh Vận liếc mắt một cái.

Thượng Quan Ninh Vận nhìn ra được ánh mắt do dự của hoàng thượng, nhìn thấy Dạ Tiểu Đàn đang ra hiệu cho mình, liền chớp thời cơ nâng tay lau nước mắt.

Hoàng thượng thấy được dáng vẻ thương tâm của Thượng Quan Ninh Vận nhất thời có chút đau lòng, nói: "An nhi, nàng sao thế?"

"Hoàng thượng, nô tì nghe được chuyện này, cảm thấy Lệ phi quá đáng thương, trước khi nô tì tiến cung từng nghe nói hoàng thượng là một vị quân chủ trọng tình trọng nghĩa, tình cảm của ngài và Lệ phi mặn nồng đến dân chúng còn ganh tị. Mặc dù nàng ấy đã qua đời nhưng vẫn nhớ mãi không quên, nô tì cảm thấy, trên đời này không có ai hạnh phúc hơn Lệ phi khi có được tấm chân tình sâu đậm của hoàng thượng. Nhưng hôm nay, lại biết được kết cục đau thương của một cô gái tốt bụng như vậy, liệu có quá... quá oan uổng cho người chết không."

Thượng Quan Ninh Vận nhẹ nhàng vươn tay lau lệ, nàng hận Lý gia, hận hoàng hậu, lần này nhất định phải bắt họ phải trả giá.

Dạ Tiểu Đàn đưa ánh mắt quật cường nhìn dáng vẻ hơi do dự của hoàng thượng.

Vốn đã có chút động tâm, lại nghe một tràn lê thê của Thượng Quan Ninh Vận, đau đớn cũng dâng lên, Lệ Nhi của hắn là một người phụ nữ tốt, từ sau khi mất nàng, trong tim hắn vẫn dành một chỗ cho nàng, mỗi ngày đến ngày giỗ nàng, hắn luôn nhớ về khoảng thời gian hạnh phúc bên cạnh nàng, tất cả đau khổ đó đều do ả đàn bà đang quỳ ngoài kia gây ra, đều do sự độc ác của ả, đã khiến cho hắn đêm ngày chỉ gặp nàng trong hồi ức, tội ả ta là không thể tha thứ!

Triệu bà đỡ đẻ vào, nghe bà kể lại cảnh tượng kinh hoàng khi đó, giận dữ trong lòng không chút nguôi đi, Lệ phi của hắn, Lệ phi của hắn bị hoàng hậu hại chết!

Tay Hoàng thượng không khống chế được phát run, âm thanh mang đầy uy phẫn lạnh như băng: "Lôi hoàng hậu vào đây!"

Quỳ lâu như vậy cuối cùng cũng được hoàng thượng triệu vào gặp mặt, nàng có chút kích động nhưng cảm nhận được bầu không khí có gì đó không đúng, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác bất an.Nhớ tới người nhà mình vẫn còn ở lao ngục, nàng bèn lên tiếng: "Hoàng thượng, ca ca của nô tỳ là bị vu oan, phải điều tra rõ ràng sự việc a!"

Gân xanh trên trán Hoàng thượng bắt đầu nổi bạo, cả giận nói: "Cái chết của Lệ phi có liên quan đến ngươi không?"

Hoàng hậu nhất thời sửng sốt, làm sao hoàng thượng lại nhắc đến cái chết của Lệ phi, hơn nữa, chuyện đó đã xảy ra lâu như vậy, lẽ ra phải quên hết rồi chứ!

Theo bản năng, hoàng hậu nhìn thoáng qua Tử Uyển, Tử Uyển bắt đầu hoảng sợ.

"Loại đàn bàn độc ác như ngươi dám cả gan hại chết người trẫm yêu quý nhất!"

Hoàng hậu bắt đầu hoàn hồn, lập tức quỳ xuống, nói: "Nô tì không có, nô tỳ không biết gì cả!"

Hoàng thượng cười lạnh, trong miệng không chút nghĩ ngợi thốt lên: "Đúng là mẹ nào con nấy, con trai thì cấu kết với Đông Tấn quốc, huynh trưởng thì thông đồng với Bắc Mạc, cả nhà ngươi không một kẻ nào có nhân tính cả!"

Hoàng hậu không thể tin được ngẩng đầu, mọi tội danh đều bị hoàng thượng đổ lên đầu, người hứng chịu là con trai của nàng, ca ca của nàng!

"Hoàng thượng, nô tì là chính thê của ngài."

"Chỉ vì ngươi là chính thê của ta nên không ít lần ta đã nhường nhịn ngươi, mặc ngươi muốn làm gì làm vì thế nhiều năm qua những việc ác độc ngươi làm ta đều không hay biết, hừ, ngươi coi trẫm là bù nhìn phải không?"

"Người đâu, ném hoàng hậu vĩnh viễn nhốt ở lãnh cung, cả đời này đừng mong nhìn thấy mặt trời!" Hoàng thượng gắt gao nắm chặt hai tay, nếu có thể việc hắn muốn làm nhất chính là tự tay giết chết người đàn bà trước mắt.

Hoàng hậu sững người ngồi phịch xuống sàn, sắc mặt ngây dại, không, hoàng thượng nói muốn nhốt nàng vào lãnh cung? Cả đời?

Không, nàng biết nhốt ở lãnh cung đồng nghĩa với việc nàng sẽ sống không bằng chết, không, nàng không muốn ở đó, nàng không muốn sống trong lãnh cung!

Há mồm ngây ngốc, hoàng thượng không cần nàng nữa, hoàng thượng không muốn nhìn thấy nàng nữa.

Long bào màu vàng quét qua trước mắt, hoàng hậu muốn vươn tay kéo tà áo ấy lại, muốn nói với hắn hãy nể tình nàng cai quản hậu cung được vài năm, nể mặc tình vợ chồng mấy năm mà tha thứ cho nàng nhưng cúi cùng cổ họng như bị cái gì đó chặn lại, chỉ biết khóc lóc hô: "Hoàng thượng, hoàng thượng, oan uổng cho nô tỳ, hoàng thượng..."

Nhóm nội thị về đi vào, lôi hoàng hậu ra ngoài, hình ảnh cuối cùng của nàng chính là dáng vẻ suy yếu cùng với đôi mắt bất lực, miệng không ngừng hướng về phía hoàng thượng van xin.

Cùng với đó, ý cười đùa cợt, chế nhạo trong mắt của Thượng Quan Ninh Vận rơi vào đáy mắt của hoàng hậu trước khi thân ảnh của bà dần dần biến mất.

Lý hoàng hậu, tâm địa ác độc, huỷ bỏ ngôi vị hoàng hậu, suốt đời nhốt vào lãnh cung.

Từ đó, thời kì hưng thịnh của Lý gia hoàn toàn chấm dứt.Nghe hạ nhân bên cạnh bẩm báo, đáy mắt Dạ Trọng Hoa lóe lên một tia ngoan độc, trong mắt ánh lên sự hoài nghi.

Ngày ấy tên sát thủ khai ra kẻ chủ mưu là người của Lý gia nhưng đám người xuất hiện sau đó, rõ ràng võ công lợi hại hơn rất nhiều, nhất định không thể là tay sai của Lý gia, vậy kẻ đứng sau là ai?

Trong đầu không khỏi hiện lên một thân ảnh, trong mắt Dạ Trọng Hoa thoáng lạnh như băng.

Dạ Phi Khanh, chỉ có hắn mới có đủ năng lực làm vậy.

***

Mặc dù từ sau lễ thành hôn, tình cảm giữa An Nhã Âm và Dạ Phi Khanh có chút bất đồng, nhưng thật ra cố ý thử thái độ của Âu Dương Vũ, xem xem cháu dâu được hoàng thái hậu sủng ái nhất - Âu Dương Vũ có tính cách thế nào, liệu có thói nịnh bợ hay không?

An Nhã Âm nhàn rỗi mang thêm một ít lễ vật đến vương phủ của Ninh vương hỏi thăm Âu Dương Vũ: "Nhị tẩu, nhà các người sinh được ba cậu con trai, muội còn chưa tặng quà mừng. Hôm nay đặc biệt thêu ba chiếc mũ hình đầu hổ, mong là tỷ không ghét chúng?"

Âu Dương Vũ cười khanh khách tiếp nhận, ba chiếc mũ được thêu rất tinh xảo, trên chỏm mũ còn có gắn thêm một viên ngọc trai trông rất độc đáo và đẹp mắt.

Âu Dương Vũ cầm lấy vuốt ve lên tiếng: "Cảm ơn đệ muội, đệ muội thật khéo tay."

An Nhã Âm uống một ngụm trà, đôi mắt hiện lên một tia đắc ý đến: "Nhị tẩu thích là tốt rồi."

Con người An Nhã Âm rất xấu xa, âm hiểm, coi mạng người như cỏ rác, động đến nàng thì chỉ ngồi đó chờ nàng trả đũa. Nếu làm bạn với An Nhã Âm, nàng ta sẽ tin người đó một cách vô điều kiện.

Có thể nói, con người của cô bé này rất dễ bị lừa, nếu có thể giở trò lợi dụng, nàng sẽ là một quân cờ mỹ mãn.

Âu Dương Vũ nhìn An Nhã Âm quan tâm nói: "Trông sắc mặt đệ muội không được tốt lắm."

Mặt mày An Nhã Âm bắt đầu khó coi: "Còn nói nữa, bị gã chồng chọc tức điên đây."

Âu Dương Vũ đương nhiên biết gã chồng nàng nói là ai, cũng không nói gì, đưa tay bắt mạch cho nàng.

An Nhã Âm đã từng nghe qua tài y thuật cao minh của Âu Dương Vũ nhưng vì không dễ gì để được nàng xem bệnh nên An Nhã Âm có chút ngạc nhiên.

Âu Dương Vũ cẩn thận thu tay về lên tiếng nói: "Cũng không đáng lo ngại, chỉ là bực bội nên sinh khí. Tỷ khuôn đệ muội một câu, giữ gìn sức khỏe, đừng dễ bị kích động."

An Nhã Âm bày bộ mặt ủy khuất nhìn Âu Dương Vũ, nhỏ giọng nói: "Cả ngày hắn ta không có ở nhà, mà muội thì không biết hắn đang ở đâu, sao không tức giận cho được?"

Âu Dương Vũ khẽ cười lắc đầu: "Vậy sao? Ngũ hoàng tử hành động đúng là xuất quỷ nhập thần nha. Hôm kia Trọng Hoa còn có việc tìm hắn, sao lại không tìm thấy."

Hôm kia chính là ngày bọn họ suýt bị ám sát, Âu Dương Vũ cố ý hỏi hòng lấy thông tin từ An Nhã Âm.

"Ai biết hôm đó hắn trốn với con ả nào?! Mấy ngày trước hắn hầu như không về nhà, còn nữa, hai ngày trước là sinh nhật của muội, cho dù có không

thích muội đi chăng nữa thì ít ra cũng phải giữ mặt mũi cho muội một chút chứ? Thật không ngờ hắn lại trốn ra ngoài, đến nửa đêm nửa hôm mới về phòng. Ngày ấy trở về hắn còn tỏ thái độ tức giận, đập phá đồ trong nhà, tức chết mất thôi."An Nhã Âm nắm chặt khăn tay, âm thanh có chút oán hận: "Chắc là cãi nhau gì đó với ả đàn bà bên ngoài... Muội thật muốn xem xem còn ả nào có khả năng rung động đến trái tim hắn không?"

Âu Dương Vũ trong lòng thầm nghĩ: nếu không có ở nhà, vội vàng sai sát thủ đến ám sát nàng và Trọng Hoa, còn có ba đứa nhỏ nữa....

Âu Dương Vũ cầm lấy tay An Nhã Âm, thân thiết khuyên bảo: "Đệ muội à, vì con người muội quá phóng khoáng đó thôi, muốn vun đắp tình cảm vợ chồng phải tiếp xúc với nhau nhiều vào."

"Phải không?"

"Ừ!" Âu Dương Vũ khẳng định gật đầu, "Muội phải quan tâm đến hắn nhiều hơn, ví dụ như để ý xem hắn thích gì, không thích cái gì, thích đi đâu, thích tiếp xúc với ai nhất. Một thời gian sau mọi thứ sẽ thay đổi."

An Nhã Âm hừ lạnh một tiếng: "Muội không thèm lấy lòng hắn đâu."

Nàng ngẩng đầu, bắt gặp Âu Dương Vũ đang mỉm cười nhìn nàng, lại có chút ngượng ngùng cúi đầu, trên mặt lộ dáng vẻ ngượng ngùng hiếm có của một người con gái, nàng khẽ cười nói: "Cảm ơn tẩu tử."

"Về sau có rảnh thì ghé đến Ninh vương phủ nhiều hơn, nếu có tâm sự thì cứ đến tìm tỷ. Mặc dù kinh nghiệm không nhiều nhưng cũng là người từng trải. Đồng ý chứ?"

An Nhã Âm nhìn ý cười dịu dàng của Âu Dương Vũ, trong lòng không khỏi tán thưởng: " Ôi, muội ngưỡng mộ tẩu tử chết được, nếu mà hắn cũng đối xử với muội tốt như Ninh vương đối xử với tỷ, không, chỉ cần một góc thôi, muội cũng hạnh phúc rồi."

Đợi đến khi An Nhã Âm rời phủ, Dạ Trọng Hoa mới từ ngoài cửa nhíu mày bước vào có chút hờn giận nói: "Về sau đừng thân thiết với nàng ta."

Âu Dương Vũ khẽ cười: "Nàng ta không đủ khả năng để đối phó với ta đâu. Bây giờ người mà nàng ta cần đối phó chính là chồng nàng kìa."

"À mà chuyện liên quan đến Dạ Phi khanh... Hắn tức giận có phải vì đám sát thủ hắn phái ra bị tổn hại quá nhiều hay không?" Âu Dương Vũ khẽ cười một tiếng: "Có điều ngoài hắn ra, không có kẻ nào hận chàng nhiều bằng."

"Hoàng thượng vẫn còn đặt niềm tin vào hắn, không dễ đối phó đâu."

"Đúng thế, dù sao chứng cớ cũng không đủ..." Khóe môi Âu Dương Vũ cong lên: "Muốn tạo dựng chứng cớ thì có rất nhiều biện pháp, quan trọng là hoàng thượng vẫn còn luyến lưu với đứa con trai này, làm sao bây giờ?"

"Bổn vương có một biện pháp."

"Ta lại có biện pháp hay hơn, hấp dẫn hơn của chàng, chàng có muốn nghe không?" Âu Dương Vũ nghịch ngợm trêu chọc hắn!

Dạ Trọng Hoa nhìn thấy đôi mắt đầy giảo hoạt của Âu Dương Vũ, nghe xong ý tưởng của nàng, hắn chỉ biết thở dài vỗ nhẹ đầu nàng: "Cũng chỉ có nàng mới nghĩ ra cách này."

Âu Dương Vũ tủm tỉm cười nắm chặt tay hắn: "Ta thấy dùng phương pháp " mượn dao giết người" là biện pháp hiệu quả nhất."

Dạ Trọng Hoa ôn nhu cười nhạt: "Vậy sắp có trò hay để xem rồi."

***

Hai ngày sau, An Nhã Âm lại mò đến Ninh vương phủ.Trông nàng tâm tình rất tốt, vừa thấy Âu Dương Vũ đến liền mở miệng hỏi: "Nhị tẩu, tỷ nói sự thật cho muội biết đi! Có phải Dạ Phi Khanh có qua lại gì với Tứ công chúa không?" Trong lòng Âu Dương Vũ cười thầm, hiệu suất hành sự của Dạ Trọng Hoa luôn nhanh như vậy, chưa đầy ba ngày đã nhồi nhét mớ tin tức giả vào tai An Nhã Âm. Nhưng Âu Dương Vũ cũng chỉ cố tỏ ra ngạc nhiên, giống như không ngờ An Nhã Âm lại đột nhiên hỏi chủ đề này, vội vàng xua tay nói: "Đệ muội, muội cứ từ từ bình tĩnh lại nào! Trăm ngàn lần không được nói bậy!"

An Nhã Âm thấy dáng vẻ lúng túng của Âu Dương Vũ, nghi hoặc trong lòng tăng lên một bậc, lại hỏi một lần: "Nhị tẩu, tỷ đừng giấu diếm muội, chỉ cần trả lời muội, là có hay không?!"

Ánh mắt Âu Dương Vũ chợt lóe, chậm rãi rót trà cho An Nhã Âm, ôn nhu an ủi nói: "Có hay không cũng không quan trọng. Đệ muội à, muội và Dạ Phi Khanh là vợ chồng với nhau, khó tránh khỏi có người ghen ăn tức ở, có ý định châm ngòi ly gián, muội đừng bị những lời người khác gièm pha."

An Nhã Âm nhìn bộ dáng né tránh câu hỏi của Âu Dương Vũ, biết chắc chắn có gì đó không đúng trong chuyện này, vợ chồng ư, nực cười! Chồng mình trong đêm tân hôn còn không thèm động đến một cọng lông tơ, thậm chí ghét nàng đến cực điểm, còn không thèm ở nhà.

Nàng nghĩ thân phận của hắn là một vị hoàng tử, thế nhưng lại có một mối tình sâu nặng với một kỹ nữ tên Hồng Khúc, nàng không tin. Vốn tưởng rằng sau cái chết của ả, hắn sẽ hồi tâm chuyển ý, nhưng không hề, hắn không hề!

Nàng phái người theo dõi hắn, phát hiện mỗi ngày hắn lén lút thâm nhập vào cung, không hề đi đâu khác. Đi vào cung chỉ vào những dịp giải quyết công sự, nghị luận triều chính, nhưng hắn ở trong cung một thời gian dài như vậy làm gì?

Nói vậy người phụ nữ đang ở trong cung chỉ có một khả năng —— klà muội muội hắn —— Tứ công chúa.

Âu Dương Vũ thấy bộ dáng đoán già đoán non của An Nhã Âm, liền biết cô nàng đã bị mắc câu, miễn cưỡng nở nụ cười nói: "Đệ muội, đó là loạn luân. Muội tuyệt đối không được để lời của người khác làm mờ mắt, tỷ thì không sao chứ nếu để chuyện này lọt vào tai người ngoài, muội cũng biết hậu quả của nó chứ."

Loạn luân?

Nếu Dạ Phi Khanh dám cả gan làm loại chuyện này thì cũng sẽ không sợ bị người khác biết! Dựa vào cái gì mà nàng không thể nói cho người khác biết? An Nhã Âm tức giận vô cùng, nhưng năng lực của nàng không đủ để đi giết Tứ công chúa!

Móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, nàng tuyệt không sẽ không cho phép bất kỳ người phụ nữ nào đứng ngang hàng với mình hầu hạ chung một chồng.

Nếu đã không chiếm được thì nàng chỉ còn cách đạp đổ thôi!

Âu Dương Vũ nhìn bộ dáng vội vàng rời đi của An Nhã Âm, ánh mắt thoáng hiện ý cười thành công, nàng rất muốn biết An Nhã Âm sẽ làm gì tiếp đó.

Sau khi An Nhã Âm trở về, liền lập tức thu lại lửa giận trong lòng, trên mặt chỉ toàn là ý cười dịu dàng, ôn hòa.

Nàng sau nha hoàn đi nấu một bàn ăn rồi bảo nàng mời Dạ Phi Khanh đến.

Dạ Phi Khanh không có ý định muốn đến, chỉ cần hắn nhìn thấy gương mặt của người phụ nữ này, hắn sẽ nhớ lại bộ dáng chết thảm của Hồng Khúc. Trong mắt An Nhã Âm hiện lên một tia ngoan độc, đứng dậy đi vào thư phòng hắn, thoạt nhìn bộ dáng có vài phần đáng thương: "Vương gia, chàng thật sự hận ta đến mức đó sao?"Dạ Phi Khanh lạnh lùng nhìn nàng một cái: "Ta cầu mong cả cuộc đời này không bao giờ nhìn thấy bản mặt của ngươi!"

Trong lòng An Nhã Âm phẫn hận không thôi, ẩn nhẫn buồn bã nói: "Được lắm! Vậy hôm nay chàng ăn cùng ta bữa cơm cuối cùng, sau đó hai người chúng ta không ai nợ ai, đường ai nấy đi, ngày mai ta sẽ tìm phụ hoàng nói rõ mọi chuyện."

Đột nhiên nghe vậy, Dạ Phi Khanh lập tức xoay người nói: "Lời này là thật sao?"

Kỳ thật đối với việc này, hắn vẫn có chút nghi ngờ, ngày ấy nàng ta tìm chết để ngăn cản việc hắn muốn hủy hôn, sao nay thái độ lại khác thường thế kia.

An Nhã Âm căm hận nói: "Đường đường là đại tiểu thư của Võ trữ hầu gia, mắt ta thật sự bị mù mới gả cho chàng. Chỉ vì một ả kỹ nữ mà đối xử lạnh nhạt với ta! Có đáng không?! Ta cũng không muốn cả đời sống một cuộc sống tẻ nhạt như vậy, ta nghĩ thống suốt rồi, thay vì ở cùng với một người đàn ông với trái tim chưa bao giờ hướng về ta thì chẳng bằng ta gả cho một người đàn ông khác, dù sao đau ngắn cũng không bằng đau dài mà."

Dạ Phi khanh nghe được những lời như vậy, trong lòng vui đến mức không kìm hãm được, ý cười trên mặt càng sâu, sợ lại bị nàng ta đổi ý bèn lập tức đứng dậy: "An tiểu thư, ngươi đã nghĩ thông suốt rồi đó, không còn lựa chọn nào tốt hơn đâu. Hôm nay ta sẽ bồi ngươi ăn bữa cơm cuối cùng."

Từ ngày thành hôn đến giờ, đây là lần đầu tiên hai người bọn họ ngồi cùng nhau chung một bàn ăn hòa bình như vậy, An Nhã Âm ngồi đối diện với Dạ Phi Khanh, nhìn gương mặt nho nhã của hắn, trong lòng vừa có phiền muộn, nhưng phần lớn là oán hận. Nhớ lại khoảng thời gian ngay khi nàng biết được hắn sắp trở thành một nửa của nàng, nàng đã thật sự nghĩ, không, là mê muội nghĩ rằng sẽ giao cả trái tim mình cho hắn, sẽ dựa vào hắn cả đời, sẽ sống chết ở bên cạnh hắn....mãi mãi.

Rồi hai chữ đó hoàn toàn tan biến như mây khói, từ nhỏ đến lớn, chưa một ai dám đối xử tệ bạc, tẻ nhạt với nàng như vậy, nàng thậm chí đã nghe theo lời khuyên của Âu Dương Vũ, làm một người vợ tốt quan tâm đến suy nghĩ của hắn, ấy thế nhưng hắn nào chịu cho nàng một cơ hội, nàng chỉ muốn được nhìn thấy hắn cười với nàng một lần, đúng thế..một lần duy nhất, nụ cười hạnh phúc và chân thật của một người chồng dành cho một người vợ. Nào ngờ, nụ cười ấy nàng lại nhận được chỉ khi hắn vừa nghe tin nàng và hắn sẽ từ hôn.

Hai mắt An Nhã Âm bắt đầu đẫm nước mắt, nhưng lập tức thay thế bằng một tia âm ngoan độc ác.

Nàng tự tay rót rượu cho Dạ Phi Khanh cười nói: "Dạ Phi Khanh, chàng phải xin lỗi ta! Từ lúc chàng cưới ta, chàng chưa hề tôn trọng ta."

Dạ Phi Khanh uống một hơi cạn sạch: "Ta xin lỗi."

An Nhã Âm lại rót thêm một chén cho Dạ Phi Khanh: "Tuy đã chính thức trở thành vợ chồng, nhưng ngay cả bổn phận làm chồng của chàng cũng không có, ta với chàng vô duyên vô phận, tất cả là lỗi của chàng."

"Ta xin lỗi." Dạ Phi Khanh lại uống, tuy có chút áy náy nhưng phần nhiều là sự thoải mái vì đã gỡ được gánh nặng trong lòng, uống một hơi cạn sạch ly rượu.An Nhã Âm tiếp tục tót cho hắn một chén: "Thật ra chỉ vì thế lực Võ Trữ hầu nhà ta nên chàng mới thỏa hiệp cưới ta, chứ không thật lòng yêu ta, là lỗi của chàng vì đã khiến cho tình yêu của ta trở nên mù quáng."

Dạ Phi Khanh lại uống một hơi cạn sạch, vẫn là một câu: "Ta xin lỗi."

An Nhã Âm chỉ khẽ cười lạnh, gắp cho hắn một ít đồ ăn: "Ngay ngày sau, hai người chúng ta mỗi người một ngả. Cho dù có thế nào, chúng ta cũng chỉ là

hai người không quen biết!"

Dạ Phi Khanh tự mình rót rượu vào chén, lần nữa ngẩng đầu lên ý cười đầy oán hận của An Nhã Âm, đôi mắt nàng lạnh lùng nhìn hắn. Hắn cảm thấy có gì đó không đúng, đầu óc choáng váng, hoảng hốt lắc đầu rồi lại thấy ý cười nàng ôn nhu trở lại.

Rồi hắn bắt đầu mơ màng, dần dần mất ý thức....

Sau khi bị đày đến lãnh cung, việc hậu cung đều được giao cho Nhu nhi quản lý, bên cạnh đó còn có sự trợ giúp của Ninh Vận.

Cả gia tộc Lý gia bị trảm, hoàng hậu bị nhốt vào lãnh cung, có thể coi là thù đã được báo, tâm trạng tốt lên rất nhiều.

Giờ phút này Thượng Quan Ninh Vận đang ngồi trên đùi hoàng thượng, hai cánh tay triền miên như rắn cuốn quanh cổ hoàng thượng, mặt áp chặt vào ngực hắn, đột nhiên nghĩ tới cái gì, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, gần đây sức khỏe của Tứ công chúa không được tốt, ngài không đến hỏi thăm xem chút tình hình sao?"

Hoàng thượng nhớ đến đứa con gái lẫng lơ, phóng đãng đó lập tức lạnh lùng cự tuyệt: "Không đi."

Sợ là Dạ Nhiêu không chịu nổi buồn chán, cố tìm hắn cầu tình thì có.

Thượng Quan Ninh Vận nhận được nhờ vả của Âu Dương Vũ, phải làm thế nào để dụ hoàng thượng đến chỗ Tứ công chúa, nàng lại ôn nhu nói: "Tứ công chúa cũng là một đứa bé đáng thương, nay hoàng hậu nương nương... Ai nha! Chắc con bé rất đau lòng, lại sinh bệnh, không có ý chỉ của hoàng thượng, thái y cũng không dám đến xem bệnh a."

"Nực cười!" Đúng là vẫn có chút đau lòng cho Dạ Nhiêu, không khỏi mềm lòng. Từ nhỏ Dạ Nhiêu rất sợ tịch mịch, nay bị cấm túc, lại nghe tin cả nhà bị xử trảm, mẹ mình thì bị nhốt vào lãnh cung,....

Tuy con bé cũng quá sai, nhưng cũng có chút đáng thương.

Hoàng thượng thở dài một hơi, vẫn đứng dậy, nói với Thượng Quan Ninh Vận: "An nhi, đi cùng trẫm đến thăm nó."

Trong lòng Thượng Quan Ninh Vận bắt đầu vui vẻ: "Vâng."

Hoàng thượng cùng Thượng Quan Ninh Vận đi đến phủ Tứ công chúa, không có binh lính gác, bên trong cũng vô cùng im ắng, không khí đậm mùi cô đơn lạnh lẽo, ngay cả cây cối cũng đều suy tàn.

Chỉ có một nha hoàn hầu hạ bên cạnh Dạ Nhiêu đang ngồi xổm cửa phòng ngủ gà ngủ gật, hoàng thượng tức giận không thôi, nhịn không được đá nàng một cước: "Trông coi tắc trách như thế nào?!"

Nha hoàn bị dọa cho hoảng sợ, lật đật quỳ xuống mặt đất cầu xin tha thứ, hoàng thượng cả giận nói: "Tứ công chúa đâu?""Tứ công chúa đang bệnh..."

Nha hoàn nói còn chưa xong thì hoàng thượng đã nhấc chân đi vào, Thượng Quan Ninh Vận ở một bên nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, ngài nên phái thêm người đến chăm sóc cho Tứ công chúa nhiều hơn, chứ phòng ốc vắng tanh vắng teo như thế, nô tì không nỡ."

Hoàng thượng thở dài một hơi, cũng có chút đau lòng, xoay người ra lệnh gọi thêm một số nha hoàn đến.

Chỉ không ngờ rằng vừa đi vào phòng ngủ, đập vào mắt hoàng thượng là một màn, hắn cảm thấy đầu óc hắn sắp hỏng rồi!

Dạ Nhiêu và Dạ Phi Khanh cùng nằm trên một giường, quần áo hai người vương vãi trên sàn, hai thân thể trần trụi ôm chặt lấy nhau, tứ chi giao triền.

Thượng Quan Ninh Vận bày vẻ mặt thất thố, kêu một tiếng trời ạ, sau đó che mặt không dám nhìn.

Hoàng thượng cảm thấy khí huyết quay cuồng, cơ hồ muốn hôn mê bất tỉnh!

Hai đứa nó là huynh muội!

Hàng loạt hoài nghi nảy sinh: Dạ Phi Khanh nhiều năm không chịu cưới vợ, mặc dù đã cưới một mỹ nhân nhưng ngay cả chạm vào cũng không muốn.

Còn Dạ Nhiêu, nam sủng ba ngàn người, không muốn kén phò mã, đột nhiên hắn so sánh đám nam sủng với Dạ Phi Khanh, đặc biệt là cái tên Ôn Nhã kia, càng nghĩ càng cảm thấy hắn và Dạ Phi Khanh có vài nét giống nhau, đặc biệt là đôi mắt!

• Thôi ba, giống Nhị bánh bao của ông đó, hoàng thượng ngu ngốc ạ!

"Súc sinh, súc sinh a!"

Con gái hắn và con trai hắn sao có thể cả gan làm ra loại chuyện loạn luân thế này, đối với hắn đây là một loại chuyện ghê tởm, hai tay hắn run lên bần bật, hận không thể rút trường kiếm ra giết hai người trên giường!

Sinh bệnh cái gì, cô đơn cái gì, bịa đặt, tất cả đều là bịa đặt! Hạ lưu, hạ lưu quá mức!

Dạ Phi Khanh đột nhiên bừng tỉnh, hắn chỉ cảm thấy đau đầu đến quay cuồng. Hắn hơi mở đôi mắt mơ màng nhìn người phụ nữ mình đang ôm trong lòng, theo bản năng nghĩ rằng đó là ý tưởng của An Nhã Âm, muốn cùng hắn đồng giường cộng chẩm.

Ngay khi hắn ý thức được gương mặt thật sự, sắc mặt hắn hoàn toàn trắng bệch, người con gái đó còn ngủ say trên giường, hàng lông mi dài như lá liễu, nhắm nghiền hai mắt, ngũ quan tinh xảo mà diễm lệ, mang theo một loại kiêu ngạo khó cưỡng!

Trời ạ! Dạ Phi Khanh mặt cắt không còn chút máu, hoảng sợ nảy lên, toàn thân run rẩy, ông trời ơi, Tứ muội hắn —— Dạ Nhiêu!

Hắn đang làm cái gì thế nào, rốt cuộc hắn đã làm cái gì?

Hắn không nhớ rõ nữa, chỉ nhớ rõ hôm qua cùng An Nhã Âm ăn một chút cơm chiều, uống vài chén rượu, sau đó cái gì cũng không biết?!

Nhất định là tiện nhận kia đã hại hắn!

Sao hắn có thể dễ dàng tin người đàn bà lòng dạ hiểm độc như ả chứ!

Cho đến khi hắn đủ can đảm ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt sắc lạnh của hoàng thượng, vừa tức giận, thất vọng còn có chán ghét.Dạ Phi Khanh nhanh chóng mặc quần áo, vội vàng nhảy xuống giường, quỳ gối trước mặt hoàng thượng, sắc mặt tái nhợt: "Phụ hoàng, nhi thần, nhi thần bị người hãm hại!"

Bây giờ Hoàng thượng hắn chỉ ôm một bụng tức giận, cái gì nghe cũng không lọt tai, hắn nhấc chân nặng nề đá vào ngực hắn: "Nghịch tử, nghịch tử... Phi Khanh, trẫm quá thất vọng về ngươi!"

Hoàng thượng xoay người bước đi, bước chân mềm nhũn, dường như muốn ngất xỉu, Thượng Quan Ninh Vận thấy vậy đứng một bên nhanh chóng xoa đôi bàn tay mềm mại lên ngực hắn trấn an: "Hoàng thượng, cẩn thận ảnh hưởng đến sức khỏe."

Hoàng thượng hô hấp nặng nề, xoay người trừng đôi mắt oán hận nhìn Dạ Phi Khanh: "Còn quỳ ở đó làm gì, lếch thân đến Ngự thư phòng cho trẫm!"

Hoàng thượng thật sự rất thất vọng với Dạ Phi Khanh, khi xưa hắn còn có ý định bồi dưỡng Dạ Phi Khanh, đem ngôi vị thái tử truyền cho hắn, bây giờ thì có mơ hắn cũng không ngờ tới, đối với loại óc heo như hắn thì làm sao có thể thống trị nổi cả giang sơn?

Sau khi hoàng thượng rời khỏi, Dạ Phi Khanh vội vàng chỉnh tề quần áo, chạy nhanh đến Ngự thư phòng!

Bây giờ hắn không có thời gian tìm con tiện nhân kia tính sổ, dám làm loại chuyện tày trời đó với hắn, chết tiệt, hắn nghiến răng nghiến lợi chửi thề trong lòng hận không thể băm chết An Nhã Âm thành trăm mảnh.

Hắn đến ngự thư phòng, lập tức quỳ gối xuống minh oan: "Phụ hoàng, phụ hoàng, nhi thần thật sự bị người khác hãm hại, phụ hoàng, nhưng gì mà phụ hoàng thấy đều chỉ là dối trá! Sao con có thể nào quan hệ với muội muội thân thích của mình được?"

Hoàng thượng chán ghét nhìn đứa con trai trước mặt: "Ngươi có biết trẫm đặt bao nhiêu tâm huyết vào ngươi không, thế mà ngươi dám phụ lòng tin của trẫm..."

Hoàng thượng nặng nề thở hổn hển: "Về sau đừng bao giờ bước chân ra khỏi Hiền vương phủ..."

Dạ Phi Khanh mặt mày biến sắc, đột nhiên đứng lên, âm thanh bén nhọn: "Phụ hoàng, cho dù con và muội muội có quan hệ xác thịt đi chăng nữa thì cũng là do phụ hoàng ép bức thôi, ai bảo phụ hoàng định hôn cho con với loại đàn bà đanh đá như An Nhã Âm cơ chứ!"

"Hừ, đây mới là bộ mặt thật của ngươi sao?" Tay hoàng thượng run lên bần bật, lập tức quăng nghiên mực xuống trán hắn, nhất thời máu tươi trào ra. Nực cười, đây là con trai hắn hao tốn bao nhiêu tâm huyết để nuôi nấng, một đứa con luôn luôn hiếu thuận, nho nhã, nhưng bây giờ ...thật không ngờ trong lòng lại xấu xa đến thế!

"Đúng thế! Ông có bất nhân thì ta mới bất nghĩa! Ông làm chủ hôn cho ta cưới An Nhã Âm, cái gì mà vì muốn mượn lực lượng nhà Võ Trữ Hầu để củng cố địa vị, chẳng phải ông mới chính là người được lợi sao. Loại đàn bà như thế Phi Khanh còn lạ gì, thà Phi Khanh tình nguyện chạm vào muội muội thân thích của mình cũng không muốn động một ngón tay vào ả!"

Dạ Phi Khanh tức giận ôm trán, máu tươi từ khe ngón tay trào ra chảy xuống mặt hắn, trông mặt hắn vô cùng dữ tợn.

Hoàng thượng lập tức giận dữ, định lấy trường kiếm giắt bên tường xuống chỉa vào người hắn thì hắn không phát hiện ra nụ cười lạnh nhạt của Dạ Phi Khanh, thoải mái mà lơ đãng cầm lấy một chiếc bình sứ, trên mặt bình thản đến đáng sợ.Hoàng thượng nhìn bộ dáng này của hắn, trong lòng dâng lên một nỗi bất an: "Nghịch tử! Ngươi dám..."

Hoàng thượng không thể tin được nhìn Dạ Phi Khanh giơ bình sư lên hướng về phía đầu hắn đập xuống...

Ngự thư phòng truyền ra một tiếng "choang", Thượng Quan Ninh Vận vẫn đứng ở cửa, đột nhiên nghe được động tĩnh bên trong, trái tim hoàn toàn bị chấn động.

Nàng nhanh chân chạy vào, phát hiện Dạ Phi Khanh cầm trong tay chiếc bình sứ dính đầy máu, mà hoàng thượng đang nằm trong vũng máu.

Dạ Phi Khanh dường như không thể tin được chuyện gì đang diễn ra trước mắt, chỉ ngốc lăng đứng đó mở to mắt nhìn.

Thượng Quan Ninh Vận lập tức bưng kín miệng, vẻ mặt kinh hoảng, thét lớn: "Người đâu, Ngũ hoàng tử giết hoàng thượng! Người đâu, ngũ hoàng tử giết hoàng thượng a!"

Hai chân Dạ Phi Khanh chậm rãi quỳ xuống, cơ thể run lên bần bật,lúc này hắn cảm thấy đầu óc choáng váng, vừa rồi sao hắn lại có thể— lại có thể nói những lời cay độc, còn ra tay với phụ hoàng mình.

Lúc này hoàng thượng đang nằm thoi thóp trên mặt sàn, bất động, trên đầu chỉ toàn là máu với máu đỏ thẫm trông ghê người.

Dạ Phi Khanh điên cuồng ôm lấy đầu mình, sao hắn lại đi làm những chuyện như vậy, hắn không có ý đó, không có ý định đó.

Trong miệng hắn lẩm bẩm nói: "Phụ hoàng, phụ hoàng..."

Âm thanh tự trách bản thân của Dạ Phi Khanh run rẩy vang lên, hắn nào biết được đây chính là kế hoạch bí mật của Âu Dương Vũ.

Lần này nhờ có Tiểu Kỳ Lân ra tay, trực tiếp khống chế bộ não của Dạ Phi Khanh, khiến cho đầu óc hắn trống rỗng, ý thức tan rã, sau cùng hắn sẽ không khống chế bản thân mình, làm ra những loại chuyện hắn cũng không ngờ được.

Việc điều khiển tâm trí người khác khiến cho Tiểu Kỳ Lân mất rất nhiều sức lực, trong miệng thầm oán hận Âu Dương Vũ vài câu sau đó ủy khuất ngất đi.

***

Sau khi thái hậu biết được việc này cũng vội vàng chạy tới, nhìn thấy hoàng thượng vẫn còn hôn mê bất tỉnh nằm trên long sàn, tuy đã được thái y xử lý vết thương, như trông bộ dáng của hắn thê thảm vô cùng.

Ở trong mắt của bà, Dạ Phi khanh là một đứa trẻ hiếu thuận, hiền lành nhưng lần trước cãi nhau một trận với An Nhã Âm, thì thái độ của bà với hắn cũng không còn tốt như xưa.

Sau khi nghe An phi thuật lại diễn biến ở Ngự thư phòng, cùng với chuyện hắn loạn luân với Dạ Nhiêu, bà hoàn toàn thất vọng về hắn.

Âu Dương Vũ và Dạ Trọng Hoa cũng vội vàng tới, biết được hoàng thượng không có việc gì cũng thở dài nhẹ nhõm: "May là không có chuyện gì, sao Ngũ đệ lại đi đến mức này!"

Hoàng thái hậu cũng tức giận vô cùng, làm sao Dạ Phi Khanh lại có ý đồ mưu phản cơ chứ!

Thái hậu bắt đầu làm chủ mọi chuyện: "Người đâu, điều tra Hiền vương phủ."Dạ Trọng Hoa thản nhiên đưa mắt nhìn Âu Dương Vũ, bốn đôi mắt gặp nhau cho nhau ý cười đầy quỷ quyệt.

Chỉ trong vòng nửa giờ đã nhận được tin của Thị vệ: "Thái hậu, tiểu nhân phát hiện vật này dưới gối giường phòng Ngũ hoàng tử."

Sắc mặt thái hậu trở nên xám ngoắc —— đây là long bào!

Ném thẳng long bào vòa mặt Dạ Phi Khanh, hắn cứ ngỡ như đang gặp mộng, lúng túng quỳ trên mặt đất, mặt mày trông rất khó coi: "Oan cho tôn nhi, hoàng tổ mẫu, Tôn nhi không có làm chuyện này!"

"Long bào được tìm thấy trong phủ của ngươi, còn mạnh miệng kêu oan à? Ngươi tự tay ám sát hoàng thượng, còn oan uổng cho ngươi sao?" Còn cùng Dạ Nhiêu loạn luân, thái hậu không thể nói nên lời, nhìn chằm chằm vào Dạ Phi Khanh bằng đôi mắt thất vọng ngập tràn!

Dạ Phi Khanh cảm thấy bế tắc cùng cực, hết đường chối cãi, đúng là hắn ám hại hoàng thượng, đúng là long bào được tìm thấy trong phủ hắn, hắn là con bất hiếu giết cha, còn có mưu đồ phản quốc, hắn không còn lời nào để nói cả.

Không biết số nhọ của hắn bắt đầu từ khi nào, sao tình hình lại tồi tệ đến mức này!

Lập mưu tính kế đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy bất lực.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Âu Dương Vũ và Dạ Trọng Hoa đang đứng cùng nhau, trong mắt lóe lên một tia hận thù: "Là các ngươi, nhất định là do các ngươi hãm hại ta!"

Từng chuyện, từng chuyện cứ một lần đổ lên đầu hắn, khiến hắn không kịp trở tay, nhất định là bọn họ đã giăng một cái lưới lớn chờ hắn chui vào.

Âu Dương Vũ thấp đầu nép gọn vào ngực Dạ Trọng Hoa, bày thái độ ủy khuất, thái hậu cả giận nói: "Đừng nói bậy nữa, tên này điên thật rồi! Người đâu, áp giải Ngũ hoàng tử vào ngục lao tạm giam!"

***

Hoàng thượng bị trọng thương, ước chừng hôn mê đã được hai ngày.

Ngay khi tỉnh lại thì Dạ Phi Khanh đã bị nhốt vào ngục.

Hoàng thượng yếu ớt đưa mắt nhìn áo long bào vàng chói trước mắt, đây chính là thứ hắn đã từng nghĩ sẽ ủy thác cho hắn!

Ấy vậy mà bây giờ, thật nực cười...

Ha ha ha ha, hoàng thượng như người điên cười ha hả, trên mặt thoáng hiện lên một tia bi a, bởi vì dùng sức cười cho nên ảnh hưởng đến miệng vết thương, nơi đó, chính là quà mà con trai hắn ban tặng!

Đột nhiên có thị vệ đi vào bẩm báo: "Hoàng thượng, có thông tin mới từ phủ Hiền vương thì..."

"Trình lên đi!" Thứ Hoàng thượng nhận được là một tờ giấy mỏng bên trong tờ giấy hoàn toàn trống rỗng, không hề có một chấm mực đen.

Theo bản năng sờ lên mặt giấy, ánh mắt hắn thoáng lạnh băng, chất liệu giấy này, hắn đã từng gặp qua.

Hoàng thượng nhíu mày hoài nghi, còn chưa kịp lên tiếng thì tên nội thị vệ đó đã nhỏ lên tiếng: "Hoàng thượng, loại giấy này tiểu nhân đã từng thấy qua.""Vậy sao?"

"Nhà tiểu nhân từng xem loại giấy này như bảo bối, đây là loại giấy trong suốt, sử dụng chủ yếu để truyền báo tin mật, để có thể biết được thông tin bên trong chỉ dùng một cách duy nhất."

"Là cách gì?"

"Hoàng thượng chỉ cần ngâm nó trong nước biển, tất cả chữ trong tờ giấy trong suốt sẽ hiện ra."

Hoàng thượng nửa tin nửa ngờ, sau khi ngâm tờ giấy vào nước biển, chữ trong giấy dần dần hiện ra, càng ngày càng rõ khiến hắn không khỏi kinh ngạc!

Càng kinh ngạc hơn chính là nội dung trong bức thư, trận đánh lần trước Tây Lăng bị Bắc Mạc gây khó dễ, Dạ Trọng Hoa thiếu chút nữa trọng thương mà chết, tất cả đều là do Dạ Phi Khanh bán đứng, tiết lộ thông tin cơ mật, thậm chí hắn còn nói sẽ tặng Bắc Mạc mười tòa thành trì khi được lên làm hoàng đế nếu hành sự thành công!

Hoàng thượng tức giận đến hộc máu, hai tay nắm chặt thành quyền.

Thì ra Dạ Phi Khanh là loại bán nước, giả nhân giả nghĩa, phụ kì vọng của hắn!

"Người đâu, áp giải Ngũ hoàng tử nhốt vào đại lao của hình bộ, chờ ngày xét xử!"

Hoàng thượng nói xong câu đó, liền cảm thấy ngực quặn đau, ngất tại chỗ.

***

Bị áp giải đến chờ ngày chém đầu, Dạ Phi Khanh ngồi góc ngẩn ngơ nhìn khắp lao tù.

Vốn tưởng thắng lợi đang bày ra trước mắt, nào ngờ tất cả đều trở thành hư ảnh, hư ảnh mãi mãi không thể chạm tới!

Trong đầu hiện lên đôi mắt trong trẻo, hắn không khỏi tức giận tột cùng...

Cho dù có chết, hắn cũng không cho phép cả tôn nghiêm mình chết theo.

"Ta muốn gặp mặt phụ hoàng lần cuối!" Dạ Phi Khanh ngồi trong ngục thều thào.

Hoàng thượng vừa đến, trên gương mặt của hắn đầy phiền muộn, nếp nhăn nơi khóe mắt đã chi chít, hắn lạnh lùng đứng ngoài tù lao: "Bây giờ ngươi còn gì để trăn trối sao?"

Dạ Phi Khanh quỳ xuống nặng nề dập đầu lạy ba cái, vẻ mặt hoảng hốt: "Phụ hoàng, tất cả đều là chủ ý của mẫu phi."

"Nhu phi?"

"Là bà ta muốn Phi Khanh phải làm hoàng thượng, như vậy bà ta mới có được ngôi vị hoàng hậu." Dạ Phi Khanh lạnh lùng gằn từng chữ: "Đúng vậy, chính là Nhu phi nương nương, bà ta đối xử với nhi thần như con trai ruột của mình, từ nhỏ đã nuôi nấng, bồi dưỡng nhi thần, nhi thần kính trọng bà, không dám ngỗ nghịch, làm trái ý của bà. Chỉ có đến một ngày nhi thần mới biết được, thì ra chính bà ta đã hại chết mẹ ruột của nhi thần. Có muốn báo thù cũng đã quá muộn..."

Sau khi biết tin dữ đó, hắn vẫn luôn giả vờ đóng vai là một đứa con hiếu thuận, vừa nghĩ cách lấy lòng bà, vừa nghĩ cách đối phó với bà.Giờ bản thân mình đang ở trong lao tù chờ ngày xét xử, sợ là không có cách nào báo thù cho Mẫu phi!

Nếu hắn chết thì bà ta cũng đừng mơ sống an ổn!

“Phụ hoàng, nhi thần đã khiến người thất vọng!” Dạ Phi Khanh cong lên ý cười hiền lành, rồi lập tức mặt mày tối đen, máu từ miệng chảy ra.Hoàng thượng lập tức gọi người đến kiểm tra thì nghe được bọn họ bẩm báo: “Hoàng thượng! Ngũ hoàng tử cắn lưỡi tự sát!”

“Vương thái y, triệu vương thái y!”

***

Căn cứ vào lời trăn trối của Dạ Phi Khanh trước khi tự sát thì hắn thu hội lại phượng ấn của Nhu phi, áp giải vào lãnh cung.

Ngay sau đó Hoàng thượng lập tức đổ bệnh, cả người giống như một ông già tới lúc chết vì bệnh lão. Trong một thời gian ngắn, những người xung quanh hắn, hoàng hậu, Nhu phi, Dạ Phi Khanh, toàn là một đám người không đáng tin, đều phản bội hắn.

Có lẽ vì đau thương quá độ, hơn nữa tuổi đã không thuộc dạng tráng niên cho nên hao tổn tinh thần, nằm dính giường nhiều ngày.

Qua một thời gian sau, mới đứng dậy cả người choáng váng, chân tay bủn rủn.

Muốn mở miệng gọi thái y đến nhưng chợt nhớ con dâu Âu Dương Vũ, lại nghĩ tới con trai Dạ Phi Bạch nhà hắn đang hạnh phúc làm cha của ba cậu nhóc bụ bẫm, hắn thạt sự muốn gặp bọn chúng.

Hắn lập tức quyết định muốn đến Ninh vương phủ, thăm Dạ Trọng Hoa, Âu Dương Vũ và ba thằng bé.

***

“Phi Bạch.” Hoàng thượng không khỏi lên tiếng gọi.

Dạ Trọng Hoa xoay người, có chút kinh ngạc, nói: “Phụ hoàng?”

Hoàng thượng xuống xe ngựa, cười nói: “Trẫm đến thăm ba thằng cháu nội.”

Dạ Trọng Hoa chỉ khẽ cười đưa hoàng thượng vào phủ.

Trong phủ tràn ngập ấm áp và náo nhiệt, theo thời gian ba thằng nhóc đã mập mạp mũm mĩm lên rất nhiều, Âu Dương Vũ đặt bọn chúng vào trong nôi ở trong viện phơi nắng.

Hoàng thượng nhìn thấy ba đứa nhỏ nằm trong một cái loại ghế kì lạ, dưới còn có bánh xe nho nhỏ bèn không khỏi tò mò,

Quay đầu nhìn Dạ Trọng Hoa tìm một lời giải thích từ hắn: “Là ý tưởng của Vũ nhi.”

Hoàng thượng cũng bật cười, quả nhiên, mấy món đồ kỳ lạ độc đáo gì đó chỉ có Vũ nhi mới nghĩ ra.

Nụ cười đó, như xua tan hết áp lực muộn phiền mấy ngày qua hắn để trong lòng, tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

Lại nhìn giữa ba thằng nhỏ có một cậu bé đang cười vui vẻ chơi đùa.

“Đó là Tiểu Nặc.” Dạ Trọng Hoa thấy thái độ nghi hoặc của hoàng thượng liền lên tiếng giải thích nói.

Hắn khẽ gật đầu đưa mắt nhìn khung cảnh bình yên với tiếng cười trong trẻo, ngọt ngào của trẻ con, hoàng thượng không tự chủ được bước gần đến bầu không khí hạnh phúc đó.

Tiểu Nặc đang chơi đùa hàn huyên cùng ba đứa trẻ trong nôi, trên gương mặt tuấn mỹ tươi sáng dưới ánh mặt trời, một nụ cười xinh đẹp bất ngờ tỏa sáng.

Nghe được tiếng bước chân, Tiểu Nặc ngẩng đầu lên thấy Dạ Trọng Hoa bèn nói: “Ninh vương ca ca, huynh về rồi a!”

Hoàng thượng nhìn chằm chằm vào gương mặt của Tiểu Nặc, đột nhiên cảm thấy này đứa trẻ này trông rất quen mắt, lại không biết đã gặp qua ở đâu.Tiểu Nặc khẽ cúi đầu, cười đùa với ba đứa nhóc, vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tam bánh bao, rồi cậu bé thích thú vẫy tay nắm chặt lấy sợi dây chuyền trên cổ Tiểu Nặc, nhất thời kéo xuống.

“Ai!” Tiểu Nặc nhỏ tiếng kêu lên.

Hoàng thượng quét mắt nhìn sợi dây chuyền đó, cả người chấn động, đó là, đó là...

Khối ngọc bội trong sợi dây đó, là màu lục thuần túy, ngọc chất thanh nhã ôn nhuận.

Điều quan trọng là, khối ngọc này là quà hắn tặng nàng!

Từng dòng kí ức bắt đầu hiện về.

“Đây là ngọc bội của ta, tặng cho nàng, về sau có thể truyền lại cho con của chúng ta.”

“Được, trong trường hợp nếu không gặp được chàng, cả con cũng không gặp được chàng, chàng có thể dựa vào cái này để tìm thấy hai mẹ con ta!”

“Si nhi, nàng và con của ta, sao có thể không tìm thấy được?”

Bừng tỉnh trong hồi ức, sắc mặt hoàng thượng bắt đầu thay đổi, nhấc chân đi đến bên Tiểu Nặc, giữ chặt lấy vai hắn, chặt đến mức khiến hắn cảm thấy đau đớn, âm thanh có vài phần run rẩy: “Khối ngọc bội này ở đâu con có?”

Tiểu Nặc kinh ngạc nói: “Là mẫu thân đưa cho con, từ nhỏ con đã mang bên người rồi.”

Hoàng thượng cẩn thận hỏi: “Vậy,mẫu thân của con đâu?”

“Đã sớm qua đời rồi.” Tiểu Nặc thoáng buồn bã nói.

Hoàng thượng ánh mắt lộ ra bi thương, nàng, mất sao?

Thằng bé này...

Mạnh mẽ ôm lấy Tiểu Nặc vào ngực, hoàng thượng nghẹn ngào nói: “Con trai... để con chịu khổ nhiều năm rồi.”

Dạ Trọng Hoa chỉ thản nhiên đứng đó nhìn cảnh hai cha con đoàn tụ, thật ra hắn không ngạc nhiên gì mấy, sớm muộn gì phụ hoàng hắn cũng biết, Tiểu Nặc là con của ông?

Hoàng thượng ôm chặt Tiểu Nặc, quay đầu kiên định nói với Dạ Trọng Hoa: “Đây là con trai thất lạc của trẫm, Phi Bạch, nó là bát đệ của con, khối ngọc này là tín vật của trẫm và mẫu thân nó.”

Tiểu Nặc cầm lấy khối ngọc bội trong tay, bày ra bộ mặt ngỡ ngàng không thể tin được nhìn hoàng thượng, lẩm bẩm nói: “Con là con trai của người?”

Hoàng thượng mạnh mẽ gật đầu: “Đúng thế, đây là tín vật trẫm tặng cho mẹ con, con là con trai trẫm, con trai, cuối cùng cũng tìm được con rồi.”

Âu Dương Vũ nghe vậy không khỏi kinh ngạc, nàng và Trọng Hoa có thể đưa Bát đệ trở lại sau mười năm. Mà khoan, có gì đó không ổn, Dạ Trọng Hoa sao có thể thản nhiên tiếp nhận như vậy, lẽ nào chàng ấy biết trước được chuyện này mà không nói cho nàng?!

Dạ Trọng Hoa chỉ đưa đôi mắt đầy bắt đắc dĩ nhìn ánh mắt hờn giận của Âu Dương Vũ, còn cách nào khác đâu, vốn dĩ khi đó hắn không muốn nàng phải áp lực vì phải nuôi dạy người của hoàng thất. Hắn lo nàng phải dính vào tranh quyền đoạt thất nên tạm thời vẫn giấu đến bây giờ.***

Vì Dạ Trọng Hoa không muốn làm thái tử nên khi hoàng thượng trao vị trí đó cho hắn, hắn đẩy miếng mồi lớn đó cho Dạ Phi Nặc.

Mấy năm sau, Tiểu Nặc phò tá bên cạnh hoàng thượng, hoàng thượng vô cùng sủng ái hắn, thằng bé là một đứa trẻ tài hoa, thông minh không kém gì Dạ Trọng Hoa là bao.

Sau khi hoàng thượng băng hà, hắn là người kế nhiệm cho vị trí tân hoàng đế.

Còn Dạ Trọng Hoa mang đại gia đình năm người quy ẩn trên núi, du sơn ngoạn thủy.

Ngồi trên bãi cỏ xanh gần biệt viện, Dạ Trọng Hoa đang hạnh phúc ôm chặt Âu Dương Vũ âu yếm trong lòng mình.

Âu Dương Vũ tựa vào bờ vai rắn chắc của hắn, nhẹ giọng hỏi: “Trọng Hoa, chàng có hối hận không?”

“Điều duy nhất khiến ta hối hận chính là không rước nàng đến đây sớm hơn.” Dạ Trọng Hoa cúi đầu khẽ hôn bên má Âu Dương Vũ, ôn nhu nói: “Vì sự ích kỷ của mình, ta đã ép nàng phải sống một cuộc sống đầy tranh chấp và bẩn thỉu, bây giờ còn gì phải hối tiếc hơn khi cùng nàng sống hạnh phúc giữa thiên nhiên yên bình với ba thằng quỷ nhỏ?”

Âu Dương Vũ nhìn hắn, tâm trạng như đám mây bồng bềnh trôi giữa bầu trời chỉ toàn kẹo ngọt do chính Dạ Trọng Hoa ban phát, ngẩng đầu lên nhìn khuôn cằm vuông vức của hắn, nhìn lên đường sống mũi dài thon của hắn, nàng cảm thấy hạnh phúc sau gần mấy năm sống cô đơn nơi biệt thự lạnh lẽo cuối cùng đã có hơi ấm của chàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm với những tia nắng nhàn nhạt chiếu rọi xuống, mỗi người phụ nữ đều có hạnh phúc riêng của bản thân, chỉ cần có bản lĩnh tin tưởng vào tình yêu của mình thì dù nghèo hay sang, sướng hay khổ, chỉ cần có chàng bên cạnh làm chỗ dựa vững chắc cho mình...là đã quá đủ với nàng rồi.

Cùng lúc đó, ba thằng bé mang bộ dạng giống nhau như đúc một mới vì đá banh mà chạy tới, nhìn Dạ Trọng Hoa với ý cười xấu xa: “Cha yêu à, vừa rồi có phải mới hôn mẹ yêu không vậy, chậc chậc, bị nhìn thấy hết rồi!”

Dạ Trọng Hoa đen mặt liếc xéo bọn hắn: “Mấy tên nhóc kia!”

“Cha à, con nhớ trong phim đâu có làm thế này ạ, hình như là miệng đáp miệng mà...”

Âu Dương Vũ cũng đen mặt, chả là sau khi nói hết sự thật về không gian tùy thân cho Dạ Trọng Hoa, chàng không những không ngạc nhiên, đã vậy chàng còn bồi thêm vài câu, nhờ có nó chàng mới có cơ hội giở trò lợi dụng nàng, rước nàng về dinh..bla bla, rồi hai vợ chồng bắt đầu trang trí lại khu biệt viện trên núi. Bày ra cả đầu đĩa, dvd, tv đủ loại, nào ngờ mấy thằng nhóc nghịch ngợm kia lén lút vợ chồng bọn hắn xem phim tình cảnh lãng mạn, nhất định phải dạy dỗ lại tụi này, dạy dỗ lại!

Nhị bánh bao chống nạnh ra vẻ: “Mẹ yêu à, con muốn xem cảnh kích thích trong bụi rậm cơ.”

Các con còn xem thể loại kích tình sao??

“Con cũng muốn.”

“Con cũng muốn, rất muốn a!” Cả ba cười xấu xa hô hoán lên.

Dạ Trọng Hoa cảm thấy ồn ào không thôi, mặt mày nhíu lại, sắc mặt giận dữ, hắn ôm Âu Dương Vũ đặt sang một bên, hai tay nắm lấy cổ áo ba thằng nhóc nhấc lên cảnh cáo: “Câm miệng, đi luyện tập cho cha.”

Trong nhà ba cái bánh bao đương nhiên là sợ ba Dạ Trọng Hoa nhất cho nên chỉ đành biết phụng phịu, ghét bỏ cũng không dám nói ra.

Âu Dương Vũ đi theo sau bọn họ, bên môi ý cười càng lớn, chỉ mong hạnh phúc mãi được như thế này.

THE END

P/s: Lời chào cuối của đại ca đến với các nhóc, bộ truyện THẦN UY SỦNG PHUY CỦA TÀ VƯƠNG đã đến hồi kết, đại ca không ngờ có nhiều cô nhóc luôn ủng hộ đại ca qua mỗi chương, đại ca rất vui vì điều đó, cho dù chỉ là một editor quèn và nghịp dư...Đại ca gởi lời cảm ơn đến Pé Kẹo lần đầu tiên đã ủng hộ đại ca (giờ thì không thấy tăm hơi gồi), rồi cô nàng Hoàng Ngân chua ngoa, cô nàng Achichi, cô bé Sakura, Nhóc NhiNhi giờ đâu không thấy, cô nàng LanhBang độc miệng,, tiểu muội AnhThunguyen, muội Chimokato, Tiểu muội Moonviolet, nàng độc địa Lavender, muội Nekotamago, Ausgust muội,...và nhiều muội muội khác nữa....cảm ơn mọi người....cảm ơn mọi người đã làm cho cuộc sống của ta trên watt ngày càng bổ ích và ý nghĩa hơn...cảm ơn quãng thời gian cắn xé, hành hạ nhau của chúng ta, cảm ơn vì tất cả.....*gấp lại bài tế* Đại ca xin hết...* hôn gió từng nhóc*

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Sủng Phi Của Tà Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.